

Thành Yêu

Thà đừng gặp gỡ

不遇傾城不遇你

NCU

Ngư Cảnh Uyên

Tên eBook: Thà đừng gặp gỡ

Tác giả: Thánh Yêu

Thể loại: Hiện đại, Sủng, Ngược, HE, Ngôn tình, Văn học phương Đông

Tên xuất bản: “Bất ngộ khuynh thành bất ngộ nhĩ”

Tên trên mạng: Hào môn ẩn hôn

Tựa đề: “Anh đã từng tưởng tượng ra vô vàn cảnh tượng khi gặp lại em, nhưng không ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau như thế”.

Nguồn raw: www.xxsy.net

Edit: Yuè Ying / Hạt Mưa Nhỏ / Tiểu Bảo Nhi / Tahoe Nguyen / Rainie / Rika Nguyen / Trang Thu (TT) / Dế Mèn / Lưu Tinh / Diệu Linh

Beta: Yuè Ying / Rika Nguyen

Fanpage: fb.com/NguCanhUyen

Nguồn: ngucanhuyen.wordpress.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Có một loại đàn ông, mang một vỏ bọc cao quý bên ngoài, ở anh ta toát ra vẻ lạnh lùng mê hoặc, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Trước mặt người khác, Lệ Cảnh Trình chính là như vậy, không chê vào đâu được.

Nhưng lần đầu tiên Lệ Cảnh Trình nhìn thấy Vinh Thiển, anh liền bắt đầu đào một hố sâu cho cô.

Thật vậy sao?

Vinh Thiển cũng tò mò, chờ khi cô trượt chân rơi vào trong chiếc hố kia, cô nhìn thấy người đàn ông đang đứng ở bên cạnh, dáng dấp kiêu ngạo mang theo vẻ đặc ý.

“Em chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất, anh kéo em lên, nhưng cả đời này em phải theo anh, em muốn thứ gì anh đều cho em thứ đó. Thứ hai, tiếp tục ngồi đó, cứ ngồi ở đó đi, ngồi đến già mới thôi.”

Vinh Thiển vừa nghe, nếu cô lựa chọn phương án thứ hai, có đúng là đầu óc cô có vấn đề hay không?

Lúc Lệ Cảnh Trình đưa tay kéo cô lên, đã nói: “Vinh Thiển, em cần phải nhớ kỹ, anh sẽ làm bất cứ điều gì vì em, sau này người ở bên cạnh em là anh, anh thuộc quyền sở hữu của em.”

Nếu hỏi anh tại sao nhất định phải là cô thì đó là vì có cô đồng nghĩa có cả thế giới này.

Nếu tình yêu là do ý trời thì em hãy quay về, anh sẽ cho em một đời ấm áp.

Mời các bạn đón đọc Thà Đừng Gặp Gỡ của tác giả Thánh Yêu.

Giới thiệu:

Phần giới thiệu sách xuất bản:

Văn án:

Quyển 1

Chương 1 : Trò chơi

Chương 02 : Gặp lại

Chương 03 : Gặp lại người đàn ông thẻ vàng

Chương 04 : Món quà sinh nhật đặc biệt

Chương 05 : Vẫn còn nợ một ân tình

Chương 06 : Gặp dịp thì chơi

Chương 06 : Gặp dịp thì chơi

Chương 07 : Sớm muộn gì em cũng là của tôi

Chương 08 : Vết rạn

Chương 09 : Giúp đỡ lần thứ hai

Chương 10 : Tự mình đa tình

Chương 11 : Vì muốn tốt cho em

Chương 12 : Anh còn đau hơn cô

Chương 13 : Say rượu bị hãm hại

Chương 14 : Tranh cãi

Chương 15 : Mất tích

Chương 16 : Hoảng sợ

Chương 17 : Chán ghét chính mình

Chương 18 : Khủng hoảng tâm lý

Chương 19 : Bầy tình

Chương 20 : Chỗ dựa vững chắc

Chương 21 : Con chỉ yêu cô ấy

Chương 22 : Lần thứ hai làm chuyện xấu

Chương 23 : Chịu đòn thay cô

Chương 24 : Giả dối nham hiểm

Chương 25 : Bộ mặt thật

Chương 26 : Hòa hợp, cũng không như lúc ban đầu

Chương 27 : Lại rơi vào Đông Hầu Cung lần nữa

Chương 28 : Toại nguyện

Chương 29 : Không còn lý do để tiếp tục

Chương 30 : Đính hôn

Chương 31 : Em là của Lệ Cảnh Trình

Chương 32 : Không thỏa hiệp

Chương 33 : Bức ảnh thần bí

Chương 34 : Đối đầu với anh

Chương 35 : Không có nhà để về

Chương 36 : Bí mật lớn

Chương 37 : Đại náo Vinh gia

Chương 38 : Chữ ký để lại mầm tai họa

Chương 39 : Cạm bẫy bao vây cô

Chương 40 : Giao dịch đầu tiên, quên Hoắc Thiếu Huyền đi

Chương 41 : Anh sẽ sưởi ấm lòng em

Chương 42 : Trong lòng tôi yêu ai, anh cũng muốn quản sao?

Chương 43 : Cam tâm tình nguyện theo anh, em làm được không?

Chương 44 : Trái tim đau, rất đau

Chương 45 : Chị em chỉ có thể gây rắc rối chứ không giúp được gì

Chương 46 : Coi anh thành người khác

Chương 47 : Thanh mai trúc mã của Lệ Cảnh Trình

Chương 48 : Cố ý làm tổn thương

Chương 49 : Có một người yêu anh như vậy

Chương 50 : Chạy trốn

Chương 51 : Người em yêu vẫn là anh

Chương 52 : Gặp chuyện khó khăn không được trốn tránh, tôi sẽ giúp em

Chương 53 : Bị trói

Chương 54 : Bảo bối

Chương 55 : Quyền lợi đặc biệt của một người

Chương 56 : Một đài hoa sen

Chương 57 : Cũng không ai buông tay

Chương 58 : Thăm dò

Chương 59 : Sự thật về chuyện đính hôn của cô

Chương 60 : Anh sẽ cưới em

Quyển 2: Đã yêu em, sẽ không rung động trước ai khác

Chương 01 : Bỏ trốn - Vinh Thiển, em định đặt anh ở đâu? (Đặc sắc)

Chương 02 : Hoắc Thiếu Huyền kết hôn - Vinh Thiển, mất tích (Đặc sắc)

Chương 03 : Đời này cô cũng không thể xóa đi vết nhơ bốn năm trước

Chương 04 : Vì sao bỏ lại Thư Lan?

Chương 05 : Bắt gian tại phòng

Chương 06 : Nghe được chuyện của bốn năm trước

Chương 07 : Anh không yêu em, cho nên mới không quan tâm quá khứ của em

Chương 08 : Gia đình sụp đổ, không còn đường lui

Chương 09 : Ông chủ phía sau Đông Hầu Cung

Chương 10 : Hôm nay anh ta có chạm vào em sao?

Chương 11: Người cường bức tôi, mang họ Lê

Chương 12 : Lê Cảnh Trình, Đông Hầu Cung là của anh sao?

Chương 13 : Một khi anh đối xử tốt với một người, chắc chắn là có âm mưu

Chương 14 : Nếu anh đi rồi, em phải làm sao bây giờ?

Chương 15 : Khăng định anh là hung thủ

Chương 16 : Đã đi rồi, thì cũng đừng trở về nữa (Cứu tình địch một mạng)

Chương 17 : Thức tỉnh (Anh không còn cưng chiều cô như trước nữa)

Chương 18 : Sẽ không, anh đừng dìm chết em (đặc sắc)

Chương 19 : Yêu chiều em tận xương

Chương 20 : Cô và Lê Cảnh Trình đã từng tới khách sạn này

Chương 21 : Bị đưa đến cửa phòng người khác

Chương 22 : Phòng số 1001, đưa thẻ phòng năm đó cho cô

Chương 23 : Hồi ức (Một năm, một kiếp) (Đặc sắc)

Chương 24 : Đối tốt với cô 999 lần, liệu có thể bù đắp một lần tồi tệ năm xưa?

Chương 25 : Thiển Bảo, anh muốn một đứa con

Chương 26 : Cùng có thai

Chương 27 : Xóa sạch?

Chương 28 : Giữ lại, từng bước uy hiếp

Chương trình học đã bắt đầu, hai người tìm chỗ ngồi, ngồi xuống ghế.

Chương 29 : Kết hôn, trở về Lê gia

Chương 30 : Cả nhà xem cô như bảo vật

Chương 31 : Quà cưới đau lòng

Chương 32 : Kế phản gián (Lộ ra bộ mặt thật)

Chương 33 : Em tin anh (Âm mưu gây tai nạn xe)

Chương 34 : Sự thật được phơi bày

Chương 35 : Biết được chuyện bốn năm trước, trốn tránh sự thật đau đớn

Chương 36 : Đau đớn tận trái tim (phấn khích)

Chương 37 : Tôi có thể giúp cô rời khỏi anh ta

Chương 38 : Tố cáo Lệ Cảnh Trình cưỡng bức

Chương 39 : Giả vờ mệt mỏi vô cùng

Chương 40 : Con tôi không thể có người cha là kẻ cưỡng bức

Chương 41 : Tối hôm qua sao anh lại làm thế với em?

Chương 42 : Hình như cô ấy (anh ấy) đã biết sự thật

Chương 43 : Không cho anh cùng vào phòng sinh

Chương 44 : Mẹ của đứa trẻ, vĩnh viễn chỉ có một người

Chương 45 : Trốn đi

Chương 46 : Vinh Thiển, anh yêu em cũng là sai sao? (Cao trào)

Chương 47 : Cấm yêu

Chương 48 : Đã mất ba còn mất mẹ nữa sao?

Chương 49 : Lệ Cảnh Trình, tôi phải đi

Chương 50 : Cuộc đời tôi, từ nay về sau không hề có anh (cao trào)

Chương 51 : Gặp mặt cũng không được

Chương 52 : Ba năm sau (phấn khích)

Chương 53 : Ôm con gái vào lòng (phấn khích)

Chương 54 : Là con trai tôi sao? (đặc sắc)

Chương 55 : Ngang nhiên đoạt con! (đặc sắc)

Chương 56 : Muốn giám định ADN (Được ở cùng con gái)

Chương 57 : Kêu một tiếng "mẹ"

Chương 58 : Người khác muốn chạm vào cô? Mơ tưởng

Chương 59 : Soi đèn cho cô trở về

Chương 60 : Lệ Cảnh Trình, anh không biết xấu hổ!

Chương 61 : Rốt cuộc trong lòng em có Hoắc Thiếu Huyền hay là tôi?

Chương trình truyền hình thực tế luôn cố gắng đem lại sự chân thực, nhưng vẫn phải cắt nối biên tập không ít. Lệ Cảnh Trình tự tin tổ sản xuất sẽ không dám phát sóng đoạn có Vinh Thiển.

Chương 62 : Nụ hôn nhiệt tình (được đề cử)

Chương 63 : Kiểm tra vết thương cho em thôi

Chương 64 : Cái ôm chí mạng bị anh nhìn thấy

Chương 65 : Ba ơi, cứu con!

Chương 66 : Thân thể của Tụng Tụng!

Chương 67: Lệ Cảnh Trình, đừng yêu tôi nữa, trái tim tôi thật sự rất đau

Chương 68 : Ly hôn

Chương 69 : Giữa con trai và con gái, cô lựa chọn cứu ai?

Chương 70 : Lệ Cảnh Trình sung sướng khi người gặp họa

Quyển 3 : Bất chợt quay đầu, nguyện được bên anh trọn đời

Chương 01 : Vết sẹo dưới chiếc vòng cổ

Chương 02 : Hôn lên nỗi đau của cô

Chương 03 : Người thực vật mất tích!

Chương 04 : Bà xã, không nhận ra anh sao? (Mỹ nam tới rồi!)

Chương 05 : Hình như đụng phải chồng cô

Chương 06 : Một nụ hôn tai họa! !

Chương 07 : Anh ta hôn em, tôi cũng hôn em

Chương 08 : Lệ Cảnh Trình, anh đừng dính hôn!

Chương 09 : Tiểu biệt thắng tân hôn!

Chương 10 : Lệ Cảnh Trình, tôi đã từng gọi điện thoại cầu cứu anh

Chương 11 : Hai năm trước (Thượng)

Chương 12 : Hai năm trước (Hạ)

Chương 13 : Tan nát cõi lòng, nước mắt đàn ông

Chương 14 : Đồng ý quay về bên anh

Chương 15 : Gọi một tiếng "mẹ"

Chương 16 : Cậu hai "khuyên quốc khuyên thành" của nhà họ Lê

Chương 17 : Bóng đen trong phòng

Chương 18 : Cách xa hẳn một chút, hẳn là một tên biến thái

Chương 19 : Bọn họ đã ly hôn

Chương 20 : Lệ Cảnh Trình, anh quỳ xuống!

Chương 21 : Muốn cứu cô, trừ phi cưới Thịnh Thư Lan

Chương 22 : Năm đó anh ấy cưỡng bức cô cũng bởi vì tôi

Chương 23 : Anh không dứt bỏ, cô cũng không buông tay

Chương 24 : Hỏi về chuyện năm đó

Chương 25 : SMX - Ác mộng tái hiện

Chương 26 : Hãy tin tưởng chồng em!

Chương 27 : Trầm luân thành nghiện

Chương 28: Thiển Bảo, em có yêu anh không?

Chương 29: Tống Trĩ Ninh là hoa đào* của anh phải không?

Chương 30 : Xé rách sự thuần khiết

Chương 31 : Em muốn anh đau lòng chết sao?

Chương 32 : Anh yêu em

Chương 33 : Hãy lấy anh lần nữa!

Chương 34 : Tay tôi làm cô giật mình đúng không?

Chương 35 : Tối hôm qua anh ở cùng một chỗ với ai? (Đặc sắc!!)

Chương 36 : Đem anh bồi thường cho em

Chương 37 : Thiển Bảo rơi vào vại giấm

Chương 38 : Lệ Cảnh Trình bị trói

Chương 39 : Bị tình địch xát muối vào vết thương

Chương 40 : Theo em một đêm được không?

Chương 41 : Khắc khẩu

Chương 42 : Phát bệnh

Chương 43 : Lệ Cảnh Trình, sau này có em yêu anh (đặc sắc)

Chương 44 : Trả lại người đàn ông cho cô

Chương 45 : Chị dâu, chị mang thai rồi sao?

Chương 46 : Bị gài bẫy

Chương 47 : Đứa bé trong bụng cứu cô

Chương 48 : Cậu hai cũng tranh làm cha

Chương 49 : Hai người phụ nữ mang thai

Chương 50 : Đứa bé này, không giữ được

Chương 51 : Buộc em vào lưng quần mang theo bên người

Chương 52 : Cảnh Trình, em sẽ bảo vệ anh! (Diệu kế vạch trần sự thật)

Chương 53 : Vinh Thiển thử mùi thứ khác

Chương 54 : Vợ chồng trêu chọc lẫn nhau

Chương 55 : Ân tình bị vứt bỏ

Chương 56 : Anh Lệ thích nhất là làm những việc buồn nôn

Chương 57 : Bí mật trong cổ vật

Chương 58 : Hôn lễ nhuộm máu

Chương 59 : Vì em mà anh bị liên lụy, có đáng không?

Chương 60 : Ma quỷ thức tỉnh

Chương 61 : Vạch trần

Chương 62 : Đại Boss kinh diễm lên sân khấu

Chương 63 : Chơi cũng đã chán, trả lại cho cô

Chương 64 : Bầu trời của nhà họ Lê thay đổi

Chương 65 : Ba ba yêu mẹ nhất

Chương 66 : Nói sự thật cho Vinh Thiển

Chương 67 : Cảnh Trình, em biết anh yêu em

Chương 68 : Vinh Thiển gặp nạn

Chương 69 : Anh cùng em

Chương 70 : Trong mật thất

Chương 71 : Cho anh một tờ giấy chứng nhận kết hôn, được không?

Chương 72 : Em là liều thuốc tốt nhất của anh

Chương 73: Lê Cảnh Trình, em yêu anh

Chương 74 : Bất chợt quay đầu, nguyện được bên anh trọn đời

Phản giới thiệu sách xuất bản:

Có một loại đàn ông, mang một vỏ bọc cao quý bên ngoài, ở anh ta toát ra vẻ lạnh lùng mê hoặc, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Trước mặt người khác, Lệ Cảnh Trình chính là như vậy, không chê vào đâu được.

Nhưng lần đầu tiên Lệ Cảnh Trình nhìn thấy Vinh Thiển, anh liền bắt đầu đào một hố sâu cho cô.

Thật vậy sao?

Vinh Thiển cũng tò mò, chờ khi cô trượt chân rơi vào trong chiếc hố kia, cô nhìn thấy người đàn ông đang đứng ở bên cạnh, dáng dấp kiêu ngạo mang theo vẻ đặc ý.

“Em chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất, anh kéo em lên, nhưng cả đời này em phải theo anh, em muốn thứ gì anh đều cho em thứ đó. Thứ hai, tiếp tục ngồi đó, cứ ngồi ở đó đi, ngồi đến già mới thôi.”

Vinh Thiển vừa nghe, nếu cô lựa chọn phương án thứ hai, có đúng là đầu óc cô có vấn đề hay không?

Lúc Lệ Cảnh Trình đưa tay kéo cô lên, đã nói: “Vinh Thiển, em cần phải nhớ kỹ, anh sẽ làm bất cứ điều gì vì em, sau này người ở bên cạnh em là anh, anh thuộc quyền sở hữu của em.”

Cô vốn là một vị thiên kim trong gia đình giàu có, lại bị người khác tìm cách hãm hại, đánh mất vị hôn phu, đánh mất cả gia sản.

Thời gian cô gặp khó khăn nhất, anh đưa tay ra: "Anh nói, nếu em muốn đấu với mẹ kế hay là tranh đoạt gia sản, phải biết vâng lời anh!"

Nhưng Vinh Thiển nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng thấy không đáng tin cậy: "Anh có làm được hay không?"

"Được, nhưng..." Người đàn ông dừng lại một chút, trên mặt nở nụ cười gian trá: "Em phải thử xem!"

...

Một thời gian sống trong cuộc hôn nhân che giấu, anh cưng chiều cô lên tận trời, cố gắng đem lại mọi thứ cho cô.

Mà cô cũng là một chất độc không tên, rót vào trái tim anh, nhớ mãi không quên.

Vinh Thiện hiểu, có một loại đàn ông như chất độc, không được mê đắm.

Dù cho Lê Cảnh Trình có là kịch độc hay không, cô vẫn cho là anh đối xử tốt với cô, bảo vệ cô, cưng chiều cô, lại chỉ có điều duy nhất là không phải vì yêu cô.

Cho dù anh nói: "Mặc kệ là em đi tới đâu, nếu em bị người khác ức hiếp, em không cần gọi điện thoại, em vẫy tay, cho anh một ánh mắt, anh sẽ đi đón em."

Đối với Lê Cảnh Trình mà nói, hạnh phúc lớn nhất của anh, không phải cả đời này đã bị Vinh Thiện làm thay đổi, mà là rốt cục cô cũng nguyện ý thay đổi vì anh.

...

Ba năm sau, cô đưa một cậu nhóc tới trước mặt anh, nói nó là con của anh.

Nhưng điều khiến Lê Cảnh Trình bức bối nhất chính là: Bà xã, nhóm máu của em là B, anh cũng là nhóm máu B, là hai người mang nhóm máu B, nhưng cũng không thể sinh ra một cậu nhóc mang nhóm máu A được!

Vinh Thiện tát một cái lên gương mặt đẹp trai kia, tức giận nghiến răng: "Lê Cảnh Trình, anh nào ngăn!"

Văn án:

Có một loại tội, là nhìn một cái đã thấy hợp ý

Có một loại yêu, là một chất độc vô hình, rót sâu vào trái tim, nhớ mãi không quên.

.....

Cô là người phụ nữ mà anh dùng mọi thủ đoạn để có được, cho dù đã ở bên cạnh anh, cô cũng chưa bao giờ tình nguyện.

Ngón tay Lệ Cảnh Trình mơn trớn hình xăm trên bụng cô: “Đây là cái gì?”

Vinh Thiến giữ chặt tay anh lại: “Bốn năm trước, vì che giấu vết nhơ cả đời này không thể xóa sạch trên người, tôi vẽ lên.”

Bốn năm trước?

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình khẽ thay đổi: “Là ai?”

Lời nói của Vinh Thiến làm cho anh nhớ tới việc quên mình vào đêm cách đây mấy năm trước đó.

Cô cắn môi tràn đầy căm hận: “Bất hạnh đó đã phá hủy tình yêu đẹp nhất cuộc đời tôi, Lệ Cảnh Trình, chúng ta là do nhu cầu của hai bên nên mới ở cùng nhau, anh còn để ý quá khứ của tôi sao?”

Ánh mắt anh nhìn xuống chỗ bụng cô, anh không nghĩ tới, năm đó là do chính anh chỉ đạo, mà cô lại là nữ chính trong trò chơi này.

Mà sự thật đó, cả đời này Lệ Cảnh Trình cũng không thể để cho cô biết được.

.....

Lần thứ hai gặp mặt, cô là thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có bị đưa tới.

Vinh Thiến tìm cách thoát thân, cũng không nghĩ rằng mình sớm đã là một con chim bị trói chân, bị anh tóm được, cho dù cô có giãy dụa như thế nào đi chăng nữa cũng không thoát khỏi bàn tay anh.

Trong lòng cô đã có một người đàn ông khác, mà người đàn ông này độc ác không hề có tình yêu, Lệ Cảnh Trình chiếm được thân thể cô, lại muốn chiếm cả trái tim cô.

Anh cứng chiều cô, thuận theo cô....

Mà chính anh lại không biết, sau này cô gây tổn thương cho anh không chút lưu tình, đều là do mình cứng chiều cô mà ra.

.....

Đoạn ngắn đặc sắc:

Người đàn ông nắm chặt hai vai cô, lần đầu tiên trong cuộc đời không khống chế nổi bản thân mình như vậy.

“Vinh Thiển, anh chỉ là do yêu em, anh đã sai sao?”

Vinh Thiển kiễng chân lên, ánh mắt cùng anh nhìn thẳng, trong ánh mắt hiện lên tia sắc bén khiến anh đau nhói.

“Lệ Cảnh Trình, tôi cũng chỉ là không yêu anh, tôi cũng đã sai sao?”

Trong thế giới của tình yêu không có đúng hay sai

Sai là, anh đã đoạt lấy tình yêu vốn không thuộc về anh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Quyển 1

绕床弄青梅:

“Chàng cười ngựa trúc đến

Quanh giường tung quả mơ xanh nghịch đùa.”*

(* Trích bài thơ "Trường can hành" của Lý Bạch)

Chương 1 : Trò chơi

Edit : Ying

Có một loại tội, là nhìn một cái đã thấy hợp ý.

...

Một vạn năm, giao dịch xong!

Vinh Thiển nghe giọng nói phía trên truyền tới, đôi chân lộ ra ngoài quần soóc có phần run lên. Bàn chân giống như không cử động nổi, sáu người mới từ từ bước lên phía trước, sáu ngọn đèn chiếu trên đầu vai các cô, làm chiếc bóng kéo dài ra.

Trên lầu hai, cách một bức rèm bằng pha lê là một nơi ấm áp xa hoa khác hẳn với thế giới ăn chơi của những phòng ngoài kia. Kế tiếp, mới là màn đặc sắc nhất.

"Lệ thiếu, bắt đầu rồi."

Lệ Cảnh Trình đưa tay vén rèm ra, tiếng pha lê va chạm quần ở đầu ngón tay, anh cầm một ly rượu đi ra ngoài, bên ngoài là hàng lang, anh cúi người xuống, thoải mái tựa tay trên lan can. Người dẫn chương trình giới thiệu quy tắc trò chơi, bên hông Vinh Thiển có tấm bảng ghi số 027, là thiên kim nhà giàu. Trên sân khấu có sáu người, có cô gái mới vào học trường cao đẳng, cũng có bác sĩ y tá, nhưng tất cả đều không ngoại lệ, các cô đều là bị bắt tới. Nhóm người này có đẳng cấp cao, đương nhiên là giá trị cũng cao. Năm vạn chỉ là giá khởi đầu. Người dẫn chương trình thấy càng ngày càng có nhiều người từ tầng dưới hay ghế lô cũng đều đi ra, trong đại sảnh chật như nêm cối, mà lầu hai, ngoại trừ Lệ Thiểu vẫn còn bình tĩnh như trước thì tất cả mấy người cũng đều đi ra hết. Anh ta dẫn giọng, khó dè nén được kích động: "Các người đẹp, xin mời ngẩng đầu lên!"

Người thứ nhất ngẩng đầu lên, nghe nói là sinh viên của một trường đại học danh tiếng, học khoa thanh nhạc. Đồ trang sức trang nhã không hề khoa trương, mặc chiếc váy liền áo màu trắng dài tới mắt cá chân, nổi sợ hãi

trong ánh mắt cô làm những vị công tử ăn chơi trác táng ở đây thấy thú vị, không đợi giới thiệu xong, cũng đã có người ra giá: "Tôi trả mười vạn!"

"Tôi trả mười lăm vạn!"

Nữ sinh viên kia sợ đến nỗi khóc toáng lên: "Tôi không muốn ở đây, tôi phải đi về..."

"Tôi trả ba mươi vạn!" Trong đám người, có người giơ tấm bảng lên thật cao.

Lầu hai, Lệ Cảnh Trình vẫn đứng ở đó không nhúc nhích. Hai bên có người lần lượt ra giá. "Lệ thiếu, không thích sinh viên? Nhìn xem, rất trong sáng."

"Loại nhan sắc này, đến thẩm mỹ viện đại tu lại là được, còn phải tới đây tranh giành sao?"

"Ha ha..." Đối phương nghe vậy, lại không ngừng ra sức phụ họa: "Vậy ngài chọn trúng ai rồi sao?"

Lệ Cảnh Trình móc điều thuốc ra, người đàn ông bên cạnh vội vàng châm thuốc cho anh, Lệ Cảnh Trình đưa bàn tay đang cầm điều thuốc chỉ sang hướng Vinh Thiển: "Sao còn chưa ngẩng đầu, có thể người này dễ nhìn sao?"

"Xem chân của cô ta, trắng nõn non mịn, độ dài vừa vặn."

Khi đàn ông và phụ nữ kết hợp với nhau, cho dù đôi chân kia quấn ở trên lưng hay là đặt trên vai, điều quan trọng nhất là phải có khả năng thưởng thức cái đẹp.

Đối phương cười ha ha đứng lên, dưới lầu, giá khởi điểm là 30 vạn đã được đưa ra.

Một cái lồng bằng thủy tinh hình tròn từ từ mọc lên từ dưới nền, cho đến khi cao bằng vị trí của một người, như một lồng chim vàng, chứng tỏ là đã có người mua đồng thời giao dịch đã thành công. Giọng nói của người dẫn chương trình đầy phấn khởi, bắt đầu giới thiệu người khác. Từ đầu tới cuối Vinh Thiển chỉ cúi đầu, ánh mắt nhìn ra bốn phía xung quanh, căn bản là không có cơ hội chạy trốn khỏi nơi này, thấy người trước mặt cô lại bị chọn ra, Vinh Thiển đi giày cao gót bước tới bên cạnh.

"Kế tiếp, số 027, thiên kim tiểu thư ở thành phố Nam Thịnh, cao 168, nặng 50 kg, số đo ba vòng: 88, 64, 92. Giá khởi điểm, năm vạn!"

Trên lầu hai Lệ Cảnh Trình liếc nhìn xuống phía dưới: "Ngực hơi nhỏ một chút."

Người dẫn chương trình cao giọng: "Xin mời ngẩng đầu ngay, ọi người nhìn thấy rõ hơn."

Không ngờ tới Vinh Thiển vẫn cúi thấp đầu đứng im không nhúc nhích.

"Cô gái xinh đẹp, xin mời ngẩng đầu."

Vẫn bất động như cũ. Người dẫn chương trình nổi nóng, anh ta đi lên sân khấu, bước vọt tới trước mặt Vinh Thiển: "Đừng có mà tỏ thái độ." Nói xong, vươn tay nắm chặt cằm cô kéo lên. Lúc này, dọa anh ta thiếu chút nữa thì mất hết hồn vía. Là gương mặt như thế nào nhỉ, trông như một mâm ngũ quả vậy. Sơn môi tô thành một đôi môi vừa to vừa dày, mi mắt thì tô thành chữ bát trông như đôi mắt mèo chiếm tới nửa khuôn mặt, chỗ má lại chấm thêm vài chấm như nốt ruồi, nhìn thấy rõ ràng là không bình thường. Cô trang điểm ình trở nên vô cùng xấu xí, nhìn thấy phát chán. Vinh Thiển mang theo bộ trang điểm này, lợi dụng lúc thời gian đi lên trang điểm thành như vậy.

Người đứng bên cạnh Lệ Cảnh Trình vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa thì bị hù chết.

"Lệ thiếu..."

Đây là ánh mắt gì chứ?

Lệ Cảnh Trình không hề ngạc nhiên, cũng không tỏ thái độ gì.

Vinh Thiển thừa dịp người dẫn chương trình kia vẫn còn đang há hốc mồm vì ngạc nhiên và run sợ, cô giật lấy micro trong tay anh ta, cô lướt qua bả vai của đối phương đi tới trước sân khấu: "Tên tôi là Vinh Thiển, là vị hôn thê của Hoắc Thiếu Huyền ở thành phố Nam Thịnh, tôi bị đưa tới đây, ai có thể đưa tôi ra khỏi đây, nhất định anh ấy sẽ trả một số tiền lớn."

Cái tên Hoắc Thiếu Huyền này, chỉ cần người nào biết rõ thành phố Nam Thịnh thì sẽ không xa lạ gì anh ta. Còn trẻ tuổi mà đã thừa kế tập đoàn

Hoắc thị, nổi tiếng là lạnh lùng quyết đoán. Quan trọng là anh ta đã có vị hôn thê, mà theo lời đồn thì đó là người được anh ta hết sức cưng chiều. Người dẫn chương trình tiến tới giật lại chiếc micro, cách đó không xa, có hai gã chân tay của anh ta cũng đang tới gần. Vinh Thiển có thể trốn hay không, chỉ có thể nắm lấy hi vọng cuối cùng: "Hoắc Thiếu Huyền sẽ không chỉ trả tiền, còn giới thiệu vô số mối quan hệ..."

"Ba ——" Một tấm bảng màu vàng bỗng nhiên rơi từ lầu hai xuống, nện ở bên chân cô. Lệ Cảnh Trình đứng trên cao nhìn xuống tầng dưới cùng, thân hình cao lớn vịn vào lan can nhào người ra, kiêu ngạo liếc nhìn cô.

"Cô gái này, đưa tới phòng tôi."

Người dẫn chương trình đang mang nét mặt khó chịu bỗng cười như hoa: "Lệ thiếu, thực ra cô gái này cũng rất được, tầm qua một cái là có thể...."

Lệ Cảnh Trình nghiêng người sang, bàn tay vỗ hai cái trên lan can: "Yên tâm, tiền, tôi sẽ không thiếu anh một đồng."

"Còn đứng ngây ra đó làm gì..." Người dẫn chương trình nháy mắt với hai gã kia: "Dẫn tới phòng của Lệ Thiếu!"

.....

Vinh Thiển bị hai người cao lớn áp giải đi, sau khi đi xuyên qua một hành lang có ánh đèn màu lam thì tới cửa một phòng VIP, cô bị đẩy vào bên trong, Lệ Cảnh Trình đã ngồi ở trong đó.

Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng.

Thật biến thái.

Vinh Thiển nâng tầm mắt lên, thấy không khí trong căn phòng này thật lạnh lẽo. Đầu giường đặt một chiếc ghế vàng. Vinh Thiển không thể không lo lắng, cô ngồi ngay ngắn, nhìn người đàn ông đang ngồi bên ban công chăm chăm: "Anh cứu tôi với, tôi bị bắt đưa tới đây."

Lệ Cảnh Trình đưa tay đẩy chiếc rèm ra, có tiếng thủy tinh va chạm, anh cầm ly rượu đi tới. Bên ngoài là phòng chính, anh đi tới bên cạnh Vinh Thiển: "Cứu như thế nào?"

Vinh Thiển chớp chớp đôi mắt còn đen hơn mắt gấu mèo: "Anh xài bao nhiêu tiền để mua tôi một đêm này?"

"Năm mươi vạn."

Vinh Thiển cố tỏ ra thoải mái: "Năm mươi vạn. Nhà tôi tùy ý mua xe cũng không chỉ trị giá năm mươi vạn."

"Sao cô không nói rằng cô chỉ có giá trị năm mươi vạn nhỉ?"

Vinh Thiển bước lên phía trước từng bước một: "Anh đưa tôi rời đi, tôi sẽ nói ba tôi đưa anh một trăm vạn để cảm ơn."

Lệ Cảnh Trình đưa ngón tay lên miệng làm động tác "suyt": "Đêm nay thật tuyệt, bọn họ muốn cô tham gia sau đó mới để cho cô rời đi, ai cũng biết mấy người là bị tóm tới, nhưng mà sẽ phải ghi hình ở đây."

"Đây là phạm pháp."

"VẬY em báo cảnh sát đi."

Vinh Thiển cũng không muốn chọc giận anh ta, cô cẩn thận đi tới trước mặt người đàn ông này: "Bộ dạng của tôi rất bình thường, bằng điều kiện của anh thì thiếu gì người đẹp thậm chí thương trộm nhớ, làm gì có ai như tôi nha? Chúng ta làm một cuộc giao dịch, như thế nào?"

"Đi, cô đi rửa mặt đi." Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không đếm xỉa gì tới lời nói của cô: "Nhìn mất hết cả hứng thú."

Vinh Thiển muốn trao đổi với anh ta một lần nữa, chỉ có thể nghe lời.

Lúc trước cô có thể tránh được vận đen là do dùng son môi tô thành đôi môi vừa to vừa dày, mi mắt thì tô thành chữ bát trông như đôi mắt mèo chiếm cả khuôn mặt, chỗ má lại chấm thêm vài chấm như nốt ruồi, nhìn thấy rõ ràng là không bình thường. May mà Vinh Thiển mang theo bộ trang điểm này, lợi dụng lúc thời gian đi lên trang điểm thành như vậy, cô trang điểm ình trở nên vô cùng xấu xí. Cô dùng nước rửa lại thật sạch, tuy có chỗ vẫn chưa sạch hẳn nhưng nhìn gương mặt đã có chút rõ ràng. Hai hàng lông mày lá liễu, chiếc mũi cao thẳng, miệng anh đào hé mở, đặc biệt là đôi mắt đen láy kia giống hệt như hai viên ngọc quý. Vinh Thiển xoa xoa nước đọng trên gò

má, Lệ Cảnh Trình liếc nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh đèn trên tường hắt xuống làm cho bóng dáng anh càng thêm dài ra: “Sợ gì chứ?”

“Người như anh, không thiếu tiền cũng không thiếu đàn bà, rốt cuộc là anh còn thiếu cái gì?”

Lệ Cảnh Trình giống như bị một mũi dao đâm vào trong tim khiến cho nét mặt trở nên u ám không rõ: “Tôi là thiếu một người phụ nữ như cô.”

“Tên tôi là Vinh Thiến, là vị hôn thê của Hoắc Thiếu Huyền ở thành phố Nam Thịnh, tôi bị đưa tới đây, chỉ cần anh có thể đưa tôi ra khỏi đây, nhất định anh ấy sẽ trả anh một số tiền lớn.”

Cái tên Hoắc Thiếu Huyền này, chỉ cần người nào biết rõ thành phố Nam Thịnh thì sẽ không xa lạ gì anh ta. Còn trẻ tuổi mà đã thừa kế tập đoàn Hoắc thị, nổi tiếng là lạnh lùng quyết đoán. Quan trọng là anh ta đã có vị hôn thê, mà theo lời đồn thì đó là người được anh ta hết sức cưng chiều.

“Nếu hẳn ta biết chuyện sẽ phát sinh ở đây, tới ngày mai hẳn ta còn yêu cô sao?”

Vinh Thiến không chút do dự, giọng nói dứt khoát: “Đúng vậy.”

Lệ Cảnh Trình nhếch môi, không giấu được ý cười: “Vì sao lại khẳng định như vậy? Có người đàn ông nào lại không mong người phụ nữ của mình sạch sẽ chứ?”

Hai chữ sạch sẽ, giống như một con dao đâm xuyên qua da thịt Vinh Thiến, vết sẹo trong lòng chưa hề khép lại, nay lại vô tình bị mở ra làm cô không kịp chuẩn bị tâm lý: “Bởi vì, tôi đã bị người khác làm nhục ở cái tuổi mà ngay cả Thiếu Huyền cũng không nỡ chạm vào, cho nên tôi dám khẳng định, nhất định là anh ấy sẽ tới tìm tôi.”

Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiến chăm chăm, vẻ mặt không giấu được giật mình. Trông cô giống như còn ít tuổi, dáng vẻ trong sáng thuần khiết, trong ánh mắt cũng thật đơn độc lẻ loi, anh không đoán ra là cô đang nói thật hay là đang tìm cơ để thoát thân. Nhưng điều này làm anh nhớ tới một đêm nhiều năm trước đó.

Một trò chơi không nên chơi, cũng là lần duy nhất anh dùng sức mạnh với một phụ nữ...

Trong lòng mơ hồ như bị tấn công, Lê Cảnh Trình thu hồi thần sắc: “Nếu cô không muốn, tôi cũng không miễn cưỡng.”

“Tôi không muốn.”

Người đàn ông cười cười: “Nhưng tôi phải dựa vào cái gì để giúp cô?”

“Anh nói điều kiện của anh đi.”

“Như cô nói, tôi không thiếu tiền, cũng không thiếu đàn bà, nếu một ngày nào đó tôi cần một chút ân tình như cô hôm nay, chỉ cần cô không quên là tốt rồi.”

Lời nói như vậy ai sẽ nói không chứ?

Vinh Thiển đồng ý ngay lập tức: “Có thể, tôi cam đoan.” Cô vội vàng trả lời, hận không thể giơ cả hai chân hai tay lên để thề.

Vinh Thiển cúi thấp đầu, cả người giống như bị cánh tay Lê Cảnh Trình che phủ, người đàn ông này rất cao, chiếc áo khoác dài có thể che hết đuôi Vinh Thiển. Hai người bảo vệ đứng ở cửa ngăn họ lại: “Lê thiếu, theo quy định của Đông Hầu Cung thì bây giờ chưa thể rời khỏi đây.”

Bàn tay Lê Cảnh Trình xoa xoa đầu Vinh Thiển: “Sáng sớm mai tôi sẽ cho người đưa anh tới, hưởng hồ tôi đã đưa tiền chuộc cô ấy rồi, nếu mấy người cứ khẳng khẳng muốn vậy tôi sẽ bẻ nát chiếc thẻ hội viên VIP của Đông Hầu Cung.”

Hai gã bảo vệ quay ra nhìn nhau, cuối cùng vẫn để cho họ đi. Vinh Thiển cúi thấp đầu, ngoại trừ Hoắc Thiếu Huyền ra thì cô chưa bao giờ gần gũi với một người đàn ông như vậy, cô nín thở trầm ngâm: “Anh nên tránh xa tôi một chút.”

“Không thể được, tôi chỉ là tốt cho cô thôi.”

Vinh Thiển nghĩ thầm bây giờ vẫn còn đang ở địa bàn của người ta, đợi một lát sau thì lái xe của Lê Cảnh Trình lái xe tới, Lê Cảnh Trình ôm cô ngồi vào. Chiếc xe thể thao màu xanh ngọc chậm rãi rời đi, ánh mắt Vinh Thiển nhìn vào gương chiếu hậu: “Ở đây vẫn là trong thành phố Nam Thịnh sao?”

“Ừ.”

Cô di chuyển ánh mắt, nhìn sang Lê Cảnh Trình ngồi bên cạnh đang nhìn mình, cô vội vàng kéo chiếc áo lại: “Đừng cho là tôi sợ, khi còn đi học tôi đã từng uống rượu, cũng đã từng đánh nhau...”

“Không phải cô là thiên kim tiểu thư sao? Còn làm những chuyện như vậy...”

Đột nhiên Lê Cảnh Trình vươn tay vỗ một cái vào đầu gối Vinh Thiễn:

“Nếu cô là người như vậy, còn có gì là không dám làm?”

“Là những người đó dẫn tôi tới, tôi không phải là con nhà thiếu tiền.”

Phía trước là một loạt xe đang đi tới, dẫn đầu là chiếc Ferrari màu vàng lướt nhanh như bay. Vinh Thiễn ngồi thẳng người lên: “Từ từ, dừng xe.”

Lê Cảnh Trình cho xe dừng ở ven đường. Cô đẩy cánh cửa xe đi xuống: “Cho tôi xuống đây.”

“Cô nhớ rõ chuyện cô đã đồng ý với tôi sao?”

“Nhớ rõ, nhất định tôi sẽ nhớ rõ.” Cô vươn tay làm động tác thề.

Lê Cảnh Trình mở cửa xe ra, cô đi xuống, bước trên đôi giày cao gót khoảng 7- 8cm đi về hướng Đông Hầu Cung.

Xe của Hoắc Thiếu Huyền cô sẽ không nhìn nhầm, màu xe đó là do chính cô chọn lựa. Vinh Thiễn đi giống như chạy trốn, bước chân rã rời. Hoắc Thiếu Huyền xuống xe, thân mình cao lớn đứng ở trước cửa Đông Hầu Cung, ánh đèn sáng hắt qua bả vai, anh đang nghiêng người dặn dò người bên cạnh cái gì đó, gương mặt anh tuần lộc vẻ cao sang, trong xã hội thượng lưu đang thịnh hành một câu nói “có gả thì phải gả cho Hoắc Thiếu Huyền”. Không phải chỉ bởi vì gia thế quyền quý, mà thậm chí là tất các tờ báo lớn nhỏ đều gán cho anh danh hiệu mỹ nam số một của thành phố Nam Thịnh. Hoắc Thiếu Huyền nghe thấy tiếng bước chân định quay đầu lại, liền bị Vinh Thiễn ôm chặt từ sau lưng. Anh lao lên phía trước nửa bước, vẻ mặt lạnh lùng bỗng trở nên dịu xuống, anh kéo chặt tay Vinh Thiễn kéo cô đến trước mặt: “Tiểu Thiễn.”

Đôi môi Vinh Thiễn lạnh run, khẽ mấp máy: “Thiếu Huyền.”

Ánh mắt anh rơi xuống cổ cô: “Vòng cổ đâu?”

“Bị bọn họ lấy mất rồi.”

Hoắc Thiếu Huyền cởi chiếc áo khoác mỏng trên người cô ra, sau đó lấy áo vest của mình choàng vào cho cô: “Có sợ không?”

“Không sợ, em biết là anh sẽ tới mà.”

Sau chuyện xảy ra nhiều năm trước, Hoắc Thiếu Huyền tặng cô chiếc vòng cổ có gắn máy định vị. Anh vòng tay qua ôm lấy bả vai cô, khoảng hơn trăm người xuống xe đứng bảo vệ họ phía sau. Hoắc Thiếu Huyền quay sang nói với người đàn ông bên cạnh: “Đánh đi.”

“Dạ.”

Bàn tay Vinh Thiển túm lấy góc áo Hoắc Thiếu Huyền: “Thiếu Huyền, chúng ta báo cảnh sát đi.”

“Nếu có thể báo cảnh sát, Đông Hầu Cung còn có thể tồn tại tới bây giờ sao?”

“Nhưng chỉ sợ là còn liên quan tới thế lực trong bóng tối.”

Hoắc Thiếu Huyền ôm cô đi tới chiếc xe thể thao: “Không sợ.”

Vinh Thiển quay đầu lại nhìn đám người phía sau, lại quay sang nhìn Hoắc Thiếu Huyền: “Được, thì đánh.”

Ngồi trên chiếc xe Ferrari màu vàng rời đi, từ đầu tới cuối Hoắc Thiếu Huyền đều mím chặt môi. Ai cũng biết Hoắc Thiếu Huyền chỉ yêu duy nhất một mình Vinh Thiển, 14 năm qua, bọn họ đã quen với sự tồn tại của người kia, anh vì cô mà thay đổi mọi thói quen, vì cô mà từ chối toàn bộ phụ nữ có ý định tiếp cận mình. Mà người kia, từ nhỏ tới lớn cũng chỉ có một mình Hoắc thiếu, anh chờ cô cùng lớn lên, nhưng cũng chứng kiến cô bị một người đàn ông lạ mặt tàn nhẫn hủy hoại đi sự trong trắng của cô...

Hai chiếc xe đi lướt qua nhau, ánh mắt không kịp chạm tới đối phương, ngón tay Lê Cảnh Trình đang kẹp một điều thuốc để trên cửa xe, sau đó lười biếng vút ra khỏi cửa xe, lái xe đi về hướng ngược lại.

Chương 02 : Gặp lại

Edit : Ying & Trang Thu (TT)

Một năm sau.

Vinh Thiển vừa 20 tuổi, cô đang trong độ tuổi đẹp nhất nên bất cứ người đàn ông nào cũng sớm bị vẻ đẹp đó mê hoặc.

.....

“Thiển Thiển, mau lên, Hoắc lão đại nhà cậu đang gieo họa...”

Vinh Thiển vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh liền nhận được điện thoại của bạn thân. Cô vội vò nước lau qua mặt, yêu nghiệt này, sao một phút cũng không để cho cô bớt lo, lại đi gây họa sao?

Hôm nay chính là ngày sinh nhật lần thứ 20 của cô, sau khi bữa tiệc bắt đầu, Hoắc Thiều Huyền đang tiếp những vị khách tới chúc mừng cô. Vinh Thiển nhanh chóng bước tới, nhìn từ xa đã thấy vô cùng kinh ngạc. Phải biết rằng Hoắc Thiều Huyền rất ít khi phóng túng như vậy, nhưng một khi anh đã trở nên phóng túng thì ngay cả đàn ông lẫn phụ nữ cũng không ai sánh nổi. Ánh đèn huyền ảo làm cho anh trông thật nổi bật, các bạn của Vinh Thiển đứng vây quanh sân khấu, Hoắc Thiều Huyền đứng ở vị trí trung tâm. Người đàn ông này đúng là người luôn thu hút mọi sự chú ý, gương mặt anh tuấn, từng giọt mồ hôi đang chảy ở hai bên gò má. Âm thanh đinh tai nhức óc làm nhạc nền, dáng người anh lắc lư theo nhịp điệu, các cô gái đứng dưới sân khấu thì há hốc miệng.

Vinh Thiển vỗ trán một cái, trời đất ơi, chơi thật vui nha!

Hoắc Thiều Huyền khẽ ngẩng đầu, nháy mắt cười với Vinh Thiển đứng cách đó không xa.

Rốt cuộc thì có người không chờ được, cởi áo khoác, đi giày cao gót bước lên sân khấu. Chu Đình Đình cũng học ở trường Thái Mạt nổi tiếng, cô tới gần Hoắc Thiều Huyền, khoác tay anh cùng nhảy.

Ánh mắt Hoắc Thiều Huyền mơ mơ màng màng, mồ hôi chảy ướt hết cổ. Chu Đình Đình không kìm lòng nổi, vươn hai tay muốn có động tác gần gũi

hơn.

Vinh Thiển vén tay áo lên, định đi lên sân khấu.

Hoắc Thiều Huyền khẽ nhếch môi cười, anh đẩy tay Chu Đình Đình ra không để lại dấu vết, tiếp đó tiến đến ôm bả vai Vinh Thiển: “Tiểu Thiển, anh nhảy mệt rồi!” Giọng nói của anh trầm xuống, khàn khàn.

Vinh Thiển nhìn anh, đưa tay lên cài lại nút áo cho anh, động tác rất tự nhiên, như đang làm một việc hết sức bình thường. Còn một nút cuối cùng, Vinh Thiển đem vạt áo sơ mi của anh cho vào trong quần tây. Hoắc Thiều Huyền hít mạnh một hơi, để cho động tác của Vinh Thiển dễ dàng hơn.

“Cẩn thận cái tay một chút.” Anh nói rất khẽ, mang theo chút cợt nhả, không đứng đắn một chút nào. Vinh Thiển vòng tay qua hông của anh, nhét cả vạt áo phía sau vào: “Vừa bị em bắt được, anh đang tán tỉnh cô ta.”

“Đã lâu rồi anh không khiêu vũ, muốn nhảy một chút thôi mà.”

Về chuyện đụng chạm với người con gái khác, không liên quan tới anh. Rõ ràng là đang xem trò vui. Hoắc Thiều Huyền giơ đồng hồ đeo tay lên xem, đưa tay chạm vào mặt Vinh Thiển: “Anh có cuộc hẹn, ở ghế lô 001, em cứ chơi đi, bàn công việc xong anh sẽ đón em.”

“Vâng.”

Hoắc Thiều Huyền buông tay cô ra sau đó đi xuống sân khấu, nhận lấy chiếc áo khoác từ trong tay trợ lý đi sang hướng bên kia.

Chu Đình Đình vẫn còn đứng giữa sân khấu, vẻ mặt lúng túng, trong danh sách khách mời của Vinh Thiển cũng không có cô ta, chắc chắn là cô ta tự tới đây. Mấy cô bạn của Vinh Thiển vẫn còn mang nét mặt mê trai: “Thiển Thiển, nói Hoắc lão đại nhà cậu tiếp nhận cả bọn tớ đi nha!”

Vinh Thiển quay sang Chu Đình Đình, nụ cười trên gương mặt tắt ngấm, từ nhỏ cô luôn được nuông chiều nên đã thành thói quen: “Chớ có mơ tưởng, tớ cũng không đồng ý.”

Có mấy cô bạn thân tiến đến: “Chúng ta cùng khiêu vũ đi.”

Dù sao mấy cô gái này vẫn còn ở tuổi sinh viên, bình thường cũng ít khi được tới những nơi như thế này. Vinh Thiển uốn mình theo điệu nhạc,

không để ý tới cái nhìn đầy ý vị của Hoắc Thiếu Huyền. Cô đi đến chỗ DJ yêu cầu đổi bài. Hoắc Thiếu Huyền hất nước lên mặt, đi qua ghế lô phía trước mở cửa đúng lúc tiếng bài hát vừa đổi truyền tới tai anh.

“Chân trời bất tận là tình yêu của chúng ta

Mê mông dưới chân núi xanh hoa nở rộ

Nhịp điệu gì là sôi động nhất” (1)

Khóe miệng anh hơi nhếch lên. Cái gì đây?

Nhưng trong mắt không khỏi toát lên sự sùng nịnh. Người trợ lý tiến đến mở cửa, môi anh vẫn tràn ngập ý cười bước vào trong. Lệ Cảnh Trình đi sau Hoắc Thiếu Huyền vài bước chân. Lúc đi tới hành lang tầng hai nghe thấy tiếng nhạc bài “Phong tục dân gian tuyệt nhất” khiến anh không khỏi nhú mào: “Từ lúc nào trong kia còn nghe thể loại nhạc này vậy?”

Người đàn ông kia hướng mắt nhìn xuống: “Ồ, sao cơ?”

Lệ Cảnh Trình không khỏi dừng bước, ánh mắt sắc bén nhìn đám con gái nhảy nhót một cách quái gở kia. Vinh Thiển đứng đầu tốp nhảy, các cô gái nhảy này đều là thành viên đội cổ vũ viên. Kỳ lạ cùng lúc đó lại có mấy bà bác cũng nhảy giống y hệt họ. Cô còn làm bộ hét to: “1, 2 ...chat chat chat...”

Chu Đình Đình không nhìn nổi chạy nhanh xuống sân khấu trông rất mất thể diện.

Lệ Cảnh Trình cảm thấy buồn cười: “Miệng còn hơi sữa mà con người này còn tới tận đây chơi bời.”

Lúc anh đi lên thì Vinh Thiển làm động tác hất tóc một cái, cằm hơi nhếch lên cao toát lên ngũ quan xinh đẹp của cô. Ánh mắt người đàn ông sắc nhọn dường như chỉ liếc một cái đã nhận ra cô. Gò má cô chột đỏ bừng, nơi khóe miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, tiếng bước chân đi trên mặt sàn phát ra âm thanh mạnh mẽ.

“Lệ Thiếu?”

Lệ Cảnh Trình thu hồi ánh mắt nhìn cô: “Đi thôi.”

Sau khi bài hát kết thúc, Vinh Thiển vỗ tay, người bạn thân đi tới ôm bà vai cô: “Quả nhiên là Hoắc lão đại nhà cậu nhảy đẹp nhất, bọn tớ chỉ giống như mấy bà lão đang nhảy thôi.”

Vinh Thiển gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Cô thấy cô với Hoắc Thiếu Huyền giống như một người là hiền lương thanh khiết còn một người lúc nào cũng “gây sóng gió” ngầm.

Phần lớn sinh viên đến đây lần đầu tiên đều cảm thấy đây là một nơi xa hoa, chơi thoải mái tự nhiên. Vinh Thiển đi vào tầng hai, nhìn về phía ghế lô số 001. Cô muốn chờ Hoắc Thiếu Huyền cùng cô đi xuống cắt chiếc bánh ngọt.

Cô cẩn thận mở cửa, ngó đầu vào trong thấy có khách, đành phải ra ngoài. Hoắc Thiếu Huyền trông thấy cô nên đợi khi Vinh Thiển đẩy cửa lần thứ hai, Hoắc Thiếu Huyền gọi cô: “Thiến Tiểu Nhị, mời vào.”

Vinh Thiển len cả thân mình vào trong: “Vẫn chưa nói chuyện xong?”

Hoắc Thiếu Huyền trò chuyện vài câu với người bên cạnh. Người này hướng mắt nhìn về phía cô. Lúc nhìn đôi mắt kia Vinh Thiển có cảm giác thân thuộc, tới khi nhìn kỹ lại lần nữa khiến đầu óc trở nên tê dại. Ngón tay thon dài của Lệ Cảnh Trình khẽ cầm ly rượu lên: “Vị tiểu thư này trông thật quen mắt.”

Vinh Thiển không để lộ vẻ mặt gì, chỉ khẽ cười châm biếm: “Nhìn trông không khác gì ông thổ địa.”

Khóe miệng Hoắc Thiếu Huyền căng cứng. Anh cầm ly rượu mạnh lên uống, nói: “Bị anh nuông chiều quá thành hư rồi.”

“Em đi cắt bánh trước.....” Cô xoay người bước đi.

“Lấy ra đây đi.” Bánh mừng sinh nhật thứ 20 của cô dù thế nào Hoắc Thiếu Huyền cũng không muốn bỏ qua.

Vinh Thiển chạy tới cửa, vừa lúc xoay mình cảm thấy phía sau có ánh mắt nhìn cô chằm chằm khiến cô bất giác cảm thấy nóng ran, sợ hãi.

(1) Trích lời trong bài: Phong tục dân gian tuyệt nhất – Phụng Hoàng Truyền Kỳ. Lời sub lấy từ [s:// .youtube.com/watch?v=ZYfnIJRHWSM](https://www.youtube.com/watch?v=ZYfnIJRHWSM)

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 03 : Gặp lại người đàn ông thẻ vàng

Edit : Tiểu Bảo Nhi

Bê bánh ngọt lên lầu, Vinh Thiên đi vào ghế lô rồi cẩn thận chia từng miếng bánh ọi người. Hoắc Thiếu Huyền vui vẻ nói: “Tiểu Thiên, cuối cùng em đã 20 rồi.” Tiểu Thiên là tên anh gọi cô, cũng là tên chỉ duy nhất mình anh được gọi.

Một năm trước, mặc dù Lệ Cảnh Trình là người thả Vinh Thiên nhưng đối với cô lại không có ấn tượng nhiều, chỉ thấy có thể là khách VIP ở Đông Hầu Cung cùng thủ đoạn bồn cợt với phụ nữ thì hẳn không phải người tầm thường. Nghe nói, sau khi bị Hoắc Thiếu Huyền làm loạn ít lâu, Đông Hầu Cung lại mở cửa làm ăn bình thường.

Vinh Thiên hướng Hoắc Thiếu Huyền nhẹ nhàng nói: “Em xuống dưới chờ anh.”

Hoắc Thiếu Huyền gật gật đầu. Thấy trên tay dính kem, Vinh Thiên chậm rãi bước đến toilet. Khi cô đang rửa tay thì bất thành lỉnh một đôi tay đặt lên bồn rửa.

Vinh Thiên giật mình lùi lại, nhướn mắt lên nhìn.

Con người Lệ Cảnh Trình sáng quắc mà lại thâm sâu, tựa như chỉ một ánh mắt là hút người đối diện vào trong đôi mắt ấy: “Tôi còn nhớ rất rõ, em còn nợ tôi một ân tình.”

Vinh Thiên nghe vậy vội vã rửa tay sạch sẽ, Lệ Cảnh Trình túm tay, ép cô về phía bức tường bên cạnh: “Em không nhận ra tôi sao?”

“Nhớ rõ.” Vinh Thiên không giả ngây, ngữ khí mang vẻ khinh thường, cao giọng nói: “Không phải là người đàn ông thẻ vàng đó sao.”

“Cái gì?”

“Anh đến nơi đó tìm vui, lại nói là mình là người mua tôi. Lúc đó, trên tủ đầu giường để thẻ vàng VIP, gọi như vậy chẳng lẽ không đúng?” Vinh Thiên nhìn tay đang bị Lệ Cảnh Trình giữ, nói tiếp: “Buông ra, để người khác thấy không hay ho gì.”

“Thái độ bây giờ của em, so với lúc cầu xin tôi thật giống như hai người khác nhau.” Lệ Cảnh Trình nhớ lại cô lúc đấy hận không thể giơ cả hai tay hai chân lên thề thốt, giống như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Vinh Thiển nhếch khóe môi: “Anh đang ở thành phố Nam Thịnh, là địa bàn của địa bàn của Hoắc Thiếu Huyền.”

“Lúc em cầu xin tôi cũng đang ở Nam Thịnh.”

“Đừng chọc giận tôi.”

Lệ Cảnh Trình nhích thân hình cao lớn sát vào người Vinh Thiển, khí thế bức người làm cô chỉ có thể dán sát vào bức tường, đôi môi anh cũng theo đó tiến sát vào cô: “Hoắc Thiếu Huyền nói không sai, đúng là anh ta đã làm hư em rồi.”

“Thực ra, anh có thể làm như không quen biết tôi là tốt nhất.” Vinh Thiển đưa tay vuốt tóc, nôn nóng phản bác. Lệ Cảnh Trình đưa tay, nắm lấy khuôn mặt cô. Cô quả thật có khuôn mặt mê người, da dẻ lại mịn màng tới không ngờ.

“Anh đang làm gì đấy?” Vinh Thiển nổi nóng.

“Đừng nóng, nếu em không muốn mọi người biết em từng bị bắt đến nơi đó thì em nên nói chuyện với tôi ngoan ngoãn một chút.” Lệ Cảnh Trình buông tay: “Hôm nay nói đến đây thôi, dù sao chúng ta còn gặp nhau nhiều.”

Anh đang bàn chuyện với Hoắc Thiếu Huyền mới được một nửa, không thể dây dưa với cô lâu thêm. Vinh Thiển nhìn theo bóng anh đi liền buông lời chửi rủa, may mắn xung quanh không có ai, cô vội vàng rời đi. Một lúc lâu sau, xác định bên ngoài không còn ai Chu Đình Đình mới rón rén bước ra, không khỏi hứng thú. Nơi đó? Người mua? Thẻ vàng? Xem ra sắp có chuyện vui.

Vinh Thiển trở lại chỗ ngồi, bạn bè thấy cô không vui vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Có biết Lệ Cảnh Trình không?” Vinh Thiển thuận miệng hỏi, bụng nghĩ chắc không ai biết.

Đây là do cô nghe Hoắc Thiếu Huyền nói chuyện mới biết tên hân.

“Đương nhiên biết.” Câu trả lời ngoài dự đoán của cô, người ngồi cạnh vội tiếp lời: “Anh trai tớ gần đây rất hay nhắc đến cái tên này. Tớ cũng đã thấy trên báo, thật là đại soái ca nha nhưng hình như không phải người ở đây. Mới nửa năm trở lại mới xuất hiện ở Nam Thịnh, sản nghiệp rất lớn.” Nói rồi lại huých tay Vinh Thiển: “Anh trai tớ nói, Lê Cảnh Trình chính là nhân vật mới nổi của Nam Thịnh, gia cảnh giàu có, không nghi ngờ gì nữa, có thể ngang hàng với Hoắc lão đại nhà cậu nha.”

Vinh Thiển nghe vậy không biết nói gì, trong lòng lại thêm buồn khổ. Cô thấy chén rượu trên bàn, tiện tay nhắc lên định uống.

“A.” Bọn cô nhanh tay giật lại: “Đây là rượu mạnh của đàn ông đó nha.”

Lúc Hoắc Thiếu Huyền bàn xong việc đi ra thì đã rạng sáng, bạn bè của Vinh Thiển cũng đã về hết. Anh hướng đến hai người bên cạnh khoát tay: “Hai người cũng về đi.”

“Vâng.”

Vinh Thiển ngủ rất an tĩnh, mái tóc đen dài, lông mi rậm xòe ra như cánh quạt. Hoắc Thiếu Huyền vỗ nhẹ vai cô: “Tiểu Thiển, dậy đi.”

Cô lâu bầu nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

Hoắc Thiếu Huyền cúi xuống, ngửi thấy mùi rượu trên người cô thì nhú mày. Hóa ra cô dám uống rượu say đến mức này.

Trên tầng hai, Lê Cảnh Trình nheo mắt nhìn dáng vẻ say khướt của Vinh Thiển. Hoắc Thiếu Huyền bế cô lên, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực rồi bước thật nhanh ra ngoài. Ra đến bãi đỗ xe, Hoắc Thiếu Huyền mở cửa xe đi vào, Vinh Thiển an vị ngồi trên đùi, hai cánh tay đặt sau lưng anh.

Đây là tư thế quen thuộc của hai người, từ lần đầu tiên Hoắc Thiếu Huyền lái xe, chỉ cần xung quanh không có ai, cô đều ngồi như vậy mà quán lấy anh.

Về đến nhà, việc đầu tiên là anh gọi điện về nhà cô báo cô sẽ ngủ ở nhà anh. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cô liền co ro thành một cục, tướng ngủ của cô cực kì xấu. 15 năm qua, bọn họ thân thiết không hề tách rời. Bây giờ Vinh Thiển đã 20 tuổi, gia đình cô cũng yên tâm giao cô cho

anh. Anh để hai tay hai bên sườn cô, hôm nay anh cũng đã uống không ít. Vinh Thiển vung tay, đập trúng đùi anh, hơi có lực nhưng không hề đau. Anh cúi người hôn nhẹ lên khóe môi cô rồi ngồi dậy đẩy vạt áo cô nhìn chăm chăm vào hình xăm trên bụng cô. Nơi đó có gì, anh là người biết rõ hơn ai hết. Năm đó, Vinh Thiển xảy ra chuyện, trên người cô rất nhiều vết thương, đây là nơi cô bị thương nặng nhất, thậm chí còn để lại sẹo. Sau đấy, anh tìm thợ giỏi nhất xăm cho cô chính là muốn che dấu vết sẹo đó. Hiện giờ, vết sẹo đúng là một chút cũng không thấy, chỉ thấy hình xăm này cũng như cách thể hiện của bao người trẻ tuổi khác.

Ngón tay anh sờ lướt qua bụng cô, đôi mắt anh dần âm trầm. Nơi này, vết sẹo này thật sự có thể che giấu mãi sao? Chuyện đã xảy ra thật sự có thể che giấu mãi sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 04 : Món quà sinh nhật đặc biệt

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

Vinh Thiển chống cằm, chăm chú nhìn lên bức giảng không chớp mắt. Lâm Nam đẩy đẩy cánh tay cô: “Đừng có giả vờ như đang học hành nghiêm túc đi, thành thật khai báo, tối hôm qua thành công không?”

Vinh Thiển liếc xéo cô một cái: “Cô nương, cậu mới bao nhiêu tuổi hả...”

“Chắc chắc, sự tình đã đến như vậy, mình không tin anh ấy có thể buông tha cậu.”

Vinh Thiển thiếu chút nữa muốn kêu lên, hôm qua cô say đến bất tỉnh nhân sự, kế hoạch dự tính trước đã sớm bị cô ném ra đằng sau: “Đừng chạm vào nỗi đau của mình chứ.”

Hoắc Thiều Huyền đã từng nói, chờ đến khi cô 20 tuổi. Vinh Thiển mong chờ đến ngày đó, không phải bởi vì nguyên nhân nào khác, mà là chỉ cần Hoắc Thiều Huyền muốn cô sớm một ngày, thì cái gai trong lòng anh sẽ có thể nhổ ra sớm một ngày. Cô rất quyết tâm, nhưng khi gần được như mong muốn, cô lại để lỡ mất.

Hiện giờ, Vinh Thiển 20 tuổi.

Hoắc Thiều Huyền 26 tuổi.

Cô hay nói khuôn mặt anh như vậy chỉ giỏi mê hoặc phụ nữ, nhưng nói ra có lẽ không ai tin, đến bây giờ Hoắc Thiều Huyền vẫn là ‘sạch sẽ’, 26 năm qua, trừ lúc anh tự mình giải quyết bên ngoài, trong sinh mệnh của anh, chỉ có duy nhất một mình Tiểu Thiển.

Tiếng chuông tan học vang lên, Lâm Nam đưa một tay chặn ngang Vinh Thiển, tay kia kéo ba lô qua, lấy từ bên trong ra một hộp quà được gói rất đẹp: “Mình và Bối Bối hùn tiền mua, về nhà rồi xem nha.”

“Không phải không cho cậu tốn kém rồi sao?”

“Ai da, không có bao nhiêu mà.”

Vinh Thiển không lay chuyển được cô bạn: “Cảm ơn.”

Sáng nay khi ra cửa, người giúp việc nói với cô sau khi tan học Hoắc Thiều Huyền sẽ đến đón cô, Vinh Thiển vội vàng thu dọn sách và giấy bút đứng

lên.

Hoắc Thiều Huyền xuất hiện ở cửa lớn chữ T, anh chưa bao giờ có ý tránh né sự tò mò của những người khác. Giống như lúc này, anh đang nhàn nhã đứng dựa vào chiếc xe thể thao màu vàng lóa mắt, ánh mặt trời xuyên qua kính mát trên khuôn mặt, rọi lên đường nét sóng mũi cao thẳng của anh, Chu Đình Đình vứt bỏ đám bạn đang đi cùng qua một bên, chạy đến.

“Hoắc Thiều.”

Hoắc Thiều Huyền hướng mắt nhìn cô: “Cô là...?”

Tối hôm qua cô còn khiêu vũ với hần, hần lại có thể không có chút ấn tượng nào với cô?

“Tối hôm qua chúng ta đã gặp rồi.”

“Ờ,” Hoắc Thiều Huyền lười biếng đáp lại, ánh mắt đang nhìn xem Vinh Thiển sao còn chậm chạp chưa đi ra: “Cô, vào xem Vinh Thiển đang ở đâu.”

“Hả?” Chu Đình Đình lơ mờ, sắc mặt cũng trở nên khó coi: “Hoắc Thiều, Vinh Thiển từng xảy ra chuyện ở *X, anh biết không?”

*X chính là quán bar mà lúc trước Hoắc Thiều Huyền đã phá bỏ.

Anh tháo kính râm, đôi mắt đẹp lộ ra càng thêm sắc bén bức người, tay phải cầm kính chỉ chỉ về phía Chu Đình Đình: “Sao cô lại biết?”

Chu Đình Đình đẩy tay Hoắc Thiều Huyền ra: “Tôi có một người bạn làm trong đó, hần đã từng gặp qua...”

Vinh Thiển chạy chậm ra cầu thang phòng học, từ xa đã nhìn thấy người đang đứng trước mặt Hoắc Thiều Huyền.

Một cái váy cực ngắn như ước gì người khác có thể thấy cảnh vật bên trong, Chu Đình Đình còn đang muốn thêm dệt thêm, bả vai đã bị người khác đẩy đi, giày cao gót xiêu vẹo, cả người lão đảo ngã nhào về phía mui xe, ‘ầm’ một tiếng, trên trán nổi lên một cục u thật lớn.

Đầu ngón tay Hoắc Thiều Huyền khẽ vuốt đuôi lông mày, anh thấy Vinh Thiển chính là một con cạp cái, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng hầu như người

phụ nữ nào tiếp xúc nói chuyện với anh đều được nếm qua mùi vị đau khổ trong tay cô.

“Hoắc Thiếu, anh xem cô ấy!” Lâm Nam giậm chân.

Hoắc Thiếu Huyền mang lại kính râm, Vinh Thiển đã muốn mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, anh cũng nhắc chân lên ngồi vào trong, giữa chừng lại quay ra nói: “Nếu cô còn dám nói hươu nói vượn, cẩn thận có ngày cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp kia bị người ta xé rách.”

Chu Đình Đình che miệng lại, vội vàng tránh ra.

Cách trường học không xa có một căn nhà bằng thủy tinh trong suốt, đây là món quà Hoắc Thiếu Huyền đã tặng cho cô vào dịp sinh nhật năm ngoái.

Ngón tay trắng nõn đang cầm một con dao điêu khắc, tỉ mỉ khắc lên bức tượng một cách rành mạch. Vinh Thiển vừa ngẩng đầu lên: “Này, anh ngồi xuống đi, đừng lộn xộn.”

Hoắc Thiếu Huyền làm sao còn kiên nhẫn được, anh nằm dài ở cửa: “Anh muốn làm gì, em nhắm mắt cũng có thể nghĩ ra được, còn nhìn anh.”

“Đừng giỡn nữa, anh mau ngồi lên đi.”

Hoắc Thiếu Huyền bất đắc dĩ, đứng lên ngồi trở lại đối diện Vinh Thiển.

Cô rất thích nơi này, những thành phẩm bày chung quanh đây, tất cả đều là kiệt tác của cô.

Vinh Thiển quăng túi xách trên bàn, Hoắc Thiếu Huyền thấy bên trong hơi phồng lên, đi qua mở ra: “Học đại học mà sách vở còn nặng như vậy sao?”

Bên trong có một hộp quà.

“Là quà sinh nhật của bạn em tặng.”

Hoắc Thiếu Huyền nhàm chán mở ra.

Nhìn thấy món quà bạn Lâm Nam gấp tâm tặng cô bên trong hộp, máu toàn thân Vinh Thiển trong nháy mắt tập trung dồn lên não: “Này này, không liên quan gì đến em nha, thật sự là của các cô ấy tặng em.”

Kỳ thật, đó là kết quả mà Lâm Nam đã tra ra được trên mạng, < >, đại đa số mọi người đều đưa ra đáp án là...<>.

Vinh Thiển thấy Hoắc Thiếu Huyền nghiêm mặt, vội vàng buông con dao điêu khắc trong tay xuống: “Thật sự không phải của em chuẩn bị mà.”

Hoắc Thiếu Huyền mở công tắc lên: “Tiểu Thiển Thiển, em có biết đây là cái gì không?”

Mặt cô tựa như nhiễm sắc hồng, muốn lắc đầu, nhưng nghĩ lại thật ra cái này cũng có nhiều cách nói dối nha, nên gật gật đầu.

“VẬY em nói, đây là cái gì?”

Em còn giả bộ nữa đi!

Vinh Thiển cảm thấy cái mũi mình nóng lên, sợ là sắp chảy cả máu mũi rồi.

Hoắc Thiếu Huyền tắt công tắc rồi bỏ lại vào trong hộp, anh bước đến gần cô, Vinh Thiển không khỏi lui về phía sau, Hoắc Thiếu Huyền bắt lấy cánh tay cô kéo cô đến trước mặt: “Vì sao các cô ấy lại muốn tặng cái này cho em?”

“Hoắc Thiếu Huyền!” Vinh Thiển quăng ra chiêu cô thường dùng nhất:

“Anh không được bắt nạt em, em mới 20 tuổi, em còn nhỏ.”

Thật ra cô muốn nói, em còn trong sáng, đừng có làm hư em.

Hoắc Thiếu Huyền vòng tay qua ôm lấy thắt lưng Vinh Thiển, nâng người cô lên đặt ngồi trên mép bàn, anh cầm tay cô để lên đùi mình, Vinh Thiển không dám động, lại càng không dám tiến thêm một bước nữa.

Anh cúi đầu hôn cô, gió theo cửa sổ thủy tinh đang mở thổi vào bên trong, làm cho không khí càng thêm thân mật.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 05 : Vẫn còn nợ một ân tình

Edit : Tahoe Nguyen

Bên trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe thể thao, Vinh Thiến lười biếng dựa vào lưng ghế, bên ngoài cửa sổ, một mùa đông giá lạnh đã bắt đầu, mỗi một hơi thở cũng có thể cảm nhận được cái lạnh. Anh lại không chạm vào cô. Mặc dù cũng sắp đến giới hạn không khống chế được. Động tác Hoắc Thiếu Huyền dừng xe một cách thuần thục: "Anh đưa em vào."

"Không cần." Vinh Thiến tháo dây an toàn ra: "Đã đến cửa chính rồi."

"Hôm nay chú Vinh không ở nhà, anh đưa em vào."

Quả nhiên Cố Tân Trúc đang đứng chờ ở phòng khách như mọi lần, Vinh Thiến vừa vào liền gọi to: "Mẹ."

"Thiến Thiến, ăn cơm tối chưa? Mẹ có dặn phòng bếp để dành phần cơm cho con đó."

"Dì Cố, con cùng cô ấy ăn ở bên ngoài rồi." Hoắc Thiếu Huyền đứng bên cạnh ôm Vinh Thiến.

"Tốt." Cố Tân Trúc từ trước đến nay luôn luôn vui vẻ với mọi người, tuy đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng do biết cách chăm sóc cơ thể nên nhìn qua bà vẫn còn rất trẻ. Hoắc Thiếu Huyền không ở lại lâu, Cố Tân Trúc tự mình tiễn anh ra ngoài, Vinh Thiến đứng trước cửa sổ trong phòng, tóc tai vẫn còn lộn xộn, ngón tay cô cầm lấy rèm cửa sổ bên cạnh, chiếc xe của Hoắc Thiếu Huyền từ từ đi xa khỏi tầm mắt cô sau đó biến mất, trong lòng cô không che giấu được chua xót.

Hoắc Thiếu Huyền, thực ra anh vẫn còn rất để ý đúng không?

Ở trong phòng chơi game trên máy vi tính, không ngờ mãi mê chơi đến đêm, dạ dày cũng bắt đầu kháng nghị, Vinh Thiến mang dép lê đi xuống phòng bếp lâu dưới kiểm ăn. Trên bàn là thức ăn để phần lại cho cô, nhưng chẳng qua không có món nào cô thích ăn. Khẩu vị của cô và Vinh Trạch cơ bản là trái ngược nhau, trong ngày thường, Cố Tân Trúc sẽ bảo phòng bếp làm theo khẩu vị của Vinh Thiến, trừ phi... Ví dụ như hôm nay, Vinh An Thâm không ở nhà.

Năm đó, mẹ ruột của cô qua đời vì lí do ngoài ý muốn, Cố Tân Trúc dẫn theo Vinh Trạch gả vào Vinh gia, Vinh An Thâm có nói với Vinh Thiển: “Từ đây trở đi, chúng ta là người một nhà, Vinh Trạch là anh trai con, anh trai ruột.”

Thật là châm chọc, ý nói là, từ trước lúc Vinh Thiển được sinh ra, con trai của Cố Tân Trúc cũng đã mấy tuổi rồi. Cố Tân Trúc gả vào Vinh gia vài chục năm, đối xử với Vinh Thiển rất là tốt, cái gì cũng chiều theo cô, Vinh An Thâm luôn nói, bà ấy xem Vinh Thiển như là con gái ruột.

Vinh Thiển liếc mắt qua những món ăn kia một lần nữa, cầm miếng bánh ga-tô từ tủ lạnh xong đi lên lầu.

Ngày hôm sau.

Tan học, Vinh Thiển đi tới nhà kính theo thường lệ, Vinh An Thâm đi ra ngoài mấy ngày nay, cô càng không muốn về nhà sớm. Mặc tạp dề ngồi ở trước bàn, đang chuẩn bị bắt tay vào làm việc, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Cô nghĩ là Hoắc Thiếu Huyền, ngẩng đầu mới phát hiện ra là Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông đi tới trước bàn của cô, nhìn chăm chăm vào tác phẩm cô mới hoàn thành một nửa, Vinh Thiển lạnh mặt: "Sao anh vào được đây?"

"Cửa mở rộng, tôi tự đi vào."

Vinh Thiển cũng có nghĩ qua, nếu đêm đó Lệ Cảnh Trình không hạ thủ lưu tình, có thể bây giờ cô còn phải sống trong địa ngục thêm một lần nữa. Nghĩ vậy, giọng nói của cô mềm dịu hơn: "Ân tình còn nợ anh tôi sẽ nhớ."

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống đối diện cô: "Cô đang làm tượng điêu khắc hả? Tốt lắm, làm cho tôi một cái."

"Chờ tôi hoàn thành xong tác phẩm này rồi hãy nói."

"Cơ hội tốt như vậy lại không cần, cô không sợ sau này tôi sẽ yêu cầu chuyện khác khó khăn hơn sao?"

Sắc mặt Vinh Thiển có chút do dự, cuối cùng cầm lấy tấm vải bên cạnh che lên bức tượng điêu khắc mới hoàn thành một nửa.

Cô đứng dậy chuẩn bị bùn đất, đôi mắt Lệ Cảnh Trình không khỏi nheo lại một chút, cô từ trong tay anh chạy thoát một lần, lần thứ hai rơi vào tay anh, anh nghĩ, anh sẽ không dễ dàng buông tay.

Vinh Thiển trở lại ngồi đối diện Lệ Cảnh Trình, sau đó cẩn thận quan sát mặt anh.

Thì ra, người đàn ông này nhìn cũng đẹp trai đến vậy, ngũ quan giống như được khắc ra một cách điêu luyện sắc sảo, đuôi tóc ngắn vênh lên làm anh toát lên nét đẹp trai sáng sủa, cô nhìn chằm chằm ánh mắt Lệ Cảnh Trình, nghĩ thầm cần cái gì để làm đẹp cho cái hồ sâu không đáy này...

Trong khi anh lại nghĩ, dáng vẻ cô khi không có mặc quần áo, bày biện ra trước mắt, không biết có tươi đẹp giống như anh đang tưởng tượng hay không?

Thâm ý trong mắt anh, cô như có thể nhận thấy được.

"Làm cho anh một bức mặt người thân thú nhé."

Lời nói của cô bất ngờ kéo tinh thần anh quay trở về. "Vì sao?"

"Rất đẹp trai, rất khác người."

Lệ Cảnh Trình vạch trần cô không khách khí chút nào: "Cô muốn chửi xéo tôi không phải con người?"

Vinh Thiển khẽ cười, khoe miệng mở ra như đóa hoa nở rộ.

"Có cần cởi quần áo không?" Lệ Cảnh Trình hỏi.

Vinh Thiển nhìn đoàn người thỉnh thoảng đi qua bên ngoài phòng kính:

"Được đó, anh cởi đi."

Lệ Cảnh Trình ngồi trên sofa, chống tay xuống, lòng bàn tay chạm vào một vật bên dưới.

Anh cúi đầu nhìn, là một hộp quà. Vinh Thiển nhìn theo, thiếu chút nữa sợ hãi la lên, tối hôm qua đây đưa cả buổi cùng Hoắc Thiếu Huyền, không nghĩ là quên giấu hộp quà tặng của đám bạn Lâm Nam đi.

Lệ Cảnh Trình cầm hộp quà trong tay, dường như đang muốn mở ra.

Đầu óc cô hoàn toàn bối rối, chỉ có một phản ứng duy nhất...

Vinh Thiện đi nhanh đến cướp lấy, cô kéo cánh tay Lệ Cảnh Trình qua, sau đó hung hăng há miệng cắn lên mu bàn tay anh, Hoắc Thiều Huyền thường nói cô giống như con mèo con chó, cứ thích dùng tới răng, Lệ Cảnh Trình bị đau, buông gói quà trong tay rơi xuống chân.

"Aaaa..."

Tự nhiên bị cắn chảy máu.

Cánh tay vòng qua ôm dưới nách cô, muốn kéo cô ra: "Nhả ra!"

Vinh Thiện giảm lực cắn rồi nhả ra, tay Lệ Cảnh Trình cũng đồng thời thu lại, anh không muốn hù dọa cô.

Vinh Thiện cầm hộp quà nhảy ra xa.

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình kéo lên, cười một cách mờ ám: "Thật vô ý nha, vừa nãy sờ vào người cô rồi."

Vinh Thiện tức giận đến mặt mày tái xanh, dù sao cô cũng còn nhỏ tuổi, không chịu được hai ba câu chọc ghẹo, hai bên tai cô đều đỏ ửng lên, tay cầm hộp quà vung lên chỉ về phía Lệ Cảnh Trình: "Rốt cuộc anh muốn làm gì, đồ khốn..."

Hộp quà kia vốn dĩ chưa đóng kín, lại bị tác động thêm một chút lực, hộp quà trong tay cô rơi ra. Đồ vật bên trong theo đường pa-ra-bôn bay về phía Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiện đuổi theo, muốn lấy về trước khi Lệ Cảnh Trình nhìn thấy rõ ràng, nhưng đồ vật kia lại nghiễm nhiên rơi vào trên đùi anh, mười ngón tay cô giật giật, sắc mặt càng hồng hơn.

Lệ Cảnh Trình trợn mắt, thứ này làm rất giống thật, cảnh tượng này, trong nháy mắt nhiệt độ không khí chung quanh tăng lên một cách nhanh chóng. "Không nghĩ tới, cô lại dùng cái này?"

Vinh Thiện trợn mắt: "Ai nói là của tôi."

Lệ Cảnh Trình cầm lấy món đồ đưa về phía cô: "Vậy là ai?"

Vốn dĩ, cô không cần phải trả lời, nhưng ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn cô giống như đang xác nhận đúng là cô...

Cầu xin mà không thỏa mãn? NO, cô thực sự oan uổng.

Vinh Thiên nhượng nhượng chân mày, sau đó nói: "Là Hoắc Thiếu Huyền."

Trong phòng làm việc, đang bận bịu giải quyết công việc... Hoắc Thiếu Huyền không nhận được hắt hơi một cái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 06 : Gặp dịp thì chơi

Edit : Rainie

Ngày ấy, Vinh Thiển chạy gần như trời chết.

Ngày hôm sau tới trường học, cô hận không thể lôi Lâm Nam ra đánh một trận.

Trước khi đi học cô gọi điện thoại cho Hoắc Thiếu Huyền. Hình như bên kia rất ồn, giọng nói của Hoắc Thiếu Huyền hơi khàn khàn: “Thiến Tiểu Nhị, có phải em nợ Lệ Cảnh Trình đúng không?”

Chuyện này vốn chẳng cần giấu giếm.

Vinh Thiển nhìn Lâm Nam đằng xa không ngừng vẫy tay với cô: “Nếu lúc đó em nói cho anh biết người hôm ấy mua em là Lệ Cảnh Trình, anh có muốn đập chết em không?”

“Anh đập chết em làm gì, em cũng đâu phải con muỗi vo ve ồn ào bên tai. Em có nợ cũng chỉ được phép nợ anh, món nợ này anh sẽ trả thay em.”

“Vậy làm sao anh biết?”

“Ngày ấy có một người bạn học tên Trư của em nhắc tới *X, nói đêm sinh nhật em cô ta nghe thấy em và người kia nói chuyện, còn lại là anh đoán. Hôm nay tài xế sẽ đi đón em, sau khi tan tầm anh còn có việc, cũng không đến nhà em được, ngoan nhé.”

Vinh Thiển cúp điện thoại, bạn học Trư?

Vừa đúng lúc ấy Chu Đình Đình mang khuôn mặt vênh váo tự đắc đi qua trước mặt cô.

Buổi chiều sau hai tiết học, Lâm Nam đi mua nước, Vinh Thiển phờ phạc rời gục xuống bàn. Một tấm thiệp mời bỗng được vút xuống cạnh tay cô. Chẳng biết Chu Đình Đình đã ngồi bên cạnh cô từ lúc nào: “Tôi nghe nói, tối nay có người chuẩn bị mỹ nữ cho Hoắc Thiếu Huyền...”

Vinh Thiển lười phản ứng lại, không nói gì.

Chu Đình Đình đẩy thiệp mời qua một chút: “Tối nay tôi cũng sẽ đến, chuyện này do anh họ tôi đảm nhận. Cô đừng giả vờ, đợi đến lúc không gọi được cho anh ta lại ngồi khóc.”

Vinh Thiến lạnh lùng liếc nhìn bóng lưng Chu Đình Đình, kẹp thiệp mời vào trong sách. Hết giờ, tài xế nhà họ Vinh đã chờ sẵn ở cửa trường học. Vinh Thiến về đến nhà, đẩy cửa sổ ra, mây đen âm u khiến cho sắc trời càng tối. Cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Hoắc Thiếu Huyền nhưng không ai nghe máy.

.....

Tối nay, ở ngoại ô thành phố Nam Thịnh mở một bữa tiệc tư nhân. Người được mời đều là những người trẻ tuổi nổi tiếng. Tiếng nhạc du dương hoặc sôi động vang rất xa, ngồi ở trong xe vẫn có thể nghe thấy. Vinh Thiến đưa thiệp mời trong tay cho bồi bàn.

“Mời vào.”

Cô không nhận ra ai cả, đi qua sân là đến phòng khách, thấy có cầu thang nổi thẳng lên tầng hai. Vinh Thiến bước lên, đương nhiên là cô không tin Hoắc Thiếu Huyền sẽ chạm vào người phụ nữ khác, nhưng anh không nhận điện thoại của cô lại làm cho cô bất an cả buổi chiều. Tầng hai là một dãy phòng độc lập. Vinh Thiến đứng ở cửa cầu thang chân chừ không lên.

Lệ Cảnh Trình cầm ly rượu đỏ từ gian phòng đi ra, bất thành lình gặp mặt làm đôi mắt anh không khỏi sáng lên. Vinh Thiến mặc lễ phục bó sát người màu vàng nhạt, rất tôn da, tóc dài buông xõa khiến mặt cô càng nhỏ hơn, cần cổ lộ ra tuyệt đẹp. Cô hết nhìn đông lại nhìn tây, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía anh.

Cửa phòng sau lưng đột nhiên mở ra.

Một người phụ nữ vừa sửa sang quần áo vừa từ bên trong bước ra, tóc có hơi rối, cánh tay cô ta ôm eo Lệ Cảnh Trình. Anh đứng đâu cũng tỏa ra sự hấp dẫn trí mạng.

Vinh Thiến đi về phía trước, đi qua mà giả vờ như không biết.

Lệ Cảnh Trình ra hiệu cho người phụ nữ kia buông tay ra, đối phương ngoan ngoãn thu tay sau đó tự giác rời đi. Lúc này gian phòng cuối hành lang cũng đang trình diễn một tiết mục nóng bỏng y như vậy. Âm nhạc từ máy quay đĩa cổ phát ra làm máu nóng người ta sục sôi. Người phụ nữ

quyển rũ đi giày cao gót màu đỏ tiến lên. Cuộc sống riêng tư của Hoắc Thiếu Huyền quá mức sạch sẽ, bình thường ngay cả cơ hội chen chân vào cũng không có. Anh không thể nào không có cảm giác, cũng không thể lần nào cũng làm như không thấy. Anh cũng là người thích chơi, nhưng đến nay vẫn giữ mình chỉ vì Vinh Thiển. Người phụ nữ nhìn chăm chăm gương mặt tuấn mỹ của anh, trong lòng đã sớm ngứa ngáy khó nhịn. Ngón tay cô ta đưa về phía môi Hoắc Thiếu Huyền.

Hoắc Thiếu Huyền đúng lúc bắt được cổ tay cô ta, khóa môi mỏng cong lên, từ từ đẩy tay cô ta ra: “Không phải người của cô thì chớ sờ mó lung tung.”

Cô ta không cam lòng: “Hoắc thiếu, anh?”

“Cô xứng sao?” Anh hất tay cô ta ra.

Vinh Thiển đi về phía trước, cô cũng không xác định rốt cuộc Hoắc Thiếu Huyền có ở đây hay không. Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô: “Tôi tưởng cô không cần, hóa ra lại tới thật.”

Vinh Thiển không rảnh nhiều lời với Chu Đình Đình: “Tránh ra!”

Chu Đình Đình lại chắn trước mặt cô, giơ ly rượu đỏ trong tay lên: “Tìm Hoắc Thiếu Huyền? Vừa rồi tôi nhìn thấy anh ta và một người phụ nữ vào phòng. Nhưng tôi sẽ không nói cho cô biết là phòng nào đâu. Vinh Thiển, cô chờ xem. Chờ lúc anh ta đi ra, tôi thật muốn xem xem cô khóc lóc thế nào.”

Vinh Thiển đẩy bả vai cô ta ra tiếp tục đi lên trước. Trước mặt là một cái ban công, Chu Đình Đình kéo tay cô: “Không còn kịp rồi, Hoắc Thiếu Huyền giờ chắc đã theo người khác rồi.”

“Cô câm miệng lại!” Vinh Thiển gầm lên, hoàn toàn không muốn nghĩ tới cảnh tượng đó.

Cô định gõ cửa, tay lại bị Chu Đình Đình kéo lại. Vinh Thiển tức giận đẩy cô ta một cái. Chu Đình Đình lùi về phía sau, eo đập vào lan can, thân thể đổ về phía sau. Vinh Thiển theo bản năng bắt được cổ tay cô ta, nhưng lại bị trọng lực kéo về phía trước, cả người Chu Đình Đình đã nhào khỏi lan can.

Chỗ này cao tám mét, ngã xuống tám phần là sẽ chết, huống chi phía dưới còn là khu bày rượu.

Chu Đình Đình sợ hãi kêu lên: “Cứu tôi!”

Nhưng chỗ này lại hơi chếch, bên cạnh là một cây cột La Mã cản tầm nhìn của người dưới tầng.

Móng tay Vinh Thiển bám vào thịt cô ta. Khi cô sắp không giữ được nữa thì một bàn tay chợt bắt được cánh tay Chu Đình Đình.

Cô quay sang nhìn.

Lệ Cảnh Trình cũng nhìn vào mắt cô: “Cô nói xem nếu tôi buông tay, cô có tính là phạm tội giết người không.”

“Anh.”

Chu Đình Đình lơ lửng giữ không trung, hai chân đá loạn xạ. Vinh Thiển đã sắp không giữ được nữa rồi. Cô hốt hoảng nhìn về phía người đàn ông kia.

Lệ Cảnh Trình đưa tay kia ra kéo Chu Đình Đình lên. Chu Đình Đình sợ đến mức tê liệt ngã ngổ trên mặt đất. Vinh Thiển nhìn người đàn ông đứng ở bên cạnh. Cô rất sợ, suýt chút nữa cô đã phạm tội giết người rồi.

Chu Đình Đình gào khóc, cuối cùng một cánh cửa mở ra. Hoắc Thiếu Huyền quần áo chỉnh tề bước ra. Mũi Vinh Thiển chua xót, uất ức muốn khóc, miệng cô mở ra còn chưa kịp nói gì đã thấy sau lưng Hoắc Thiếu Huyền còn một người phụ nữ. Trái tim Vinh Thiển co rút, âm ỉ đau nhức: “Hoắc Thiếu Huyền.”

Anh vội vàng tiến lên, vỗ mặt bình tĩnh ôm bả vai cô: “Sao em lại tới đây?”

Vinh Thiển siết chặt tay thành nắm đấm không nói gì. Hoắc Thiếu Huyền thản nhiên quay sang chào hỏi Lệ Cảnh Trình: “Anh cứ tiếp tục, chúng tôi đi trước.”

Lệ Cảnh Trình mỉm cười gật đầu.

Trước nay anh luôn dùng sự chiếm đoạt mạnh mẽ để đạt được những thứ mình thích, nhưng Vinh Thiển không giống như vậy. Cô yêu Hoắc Thiếu Huyền quá sâu, quá lâu, nên anh không cần vội, cho dù sói đội lột cừu cũng có lúc để lộ bản tính hoang dã. Lệ Cảnh Trình tin rằng,

Chương 06 : Gặp dịp thì chơi

Edit : Rainie

Ngày ấy, Vinh Thiển chạy gần như trời chết.

Ngày hôm sau tới trường học, cô hận không thể lôi Lâm Nam ra đánh một trận.

Trước khi đi học cô gọi điện thoại cho Hoắc Thiếu Huyền. Hình như bên kia rất ồn, giọng nói của Hoắc Thiếu Huyền hơi khàn khàn: “Thiển Tiểu Nhị, có phải em nợ Lệ Cảnh Trình đúng không?”

Chuyện này vốn chẳng cần giấu giếm.

Vinh Thiển nhìn Lâm Nam đằng xa không ngừng vẫy tay với cô: “Nếu lúc đó em nói cho anh biết người hôm ấy mua em là Lệ Cảnh Trình, anh có muốn đập chết em không?”

“Anh đập chết em làm gì, em cũng đâu phải con muỗi vo ve ồn ào bên tai. Em có nợ cũng chỉ được phép nợ anh, món nợ này anh sẽ trả thay em.”

“Vậy làm sao anh biết?”

“Ngày ấy có một người bạn học tên Trư của em nhắc tới *X, nói đêm sinh nhật em cô ta nghe thấy em và người kia nói chuyện, còn lại là anh đoán. Hôm nay tài xế sẽ đi đón em, sau khi tan tầm anh còn có việc, cũng không đến nhà em được, ngoan nhé.”

Vinh Thiển cúp điện thoại, bạn học Trư?

Vừa đúng lúc ấy Chu Đình Đình mang khuôn mặt vênh váo tự đắc đi qua trước mặt cô.

Buổi chiều sau hai tiết học, Lâm Nam đi mua nước, Vinh Thiển phờ phạc rời gục xuống bàn. Một tấm thiệp mời bỗng được vút xuống cạnh tay cô. Chẳng biết Chu Đình Đình đã ngồi bên cạnh cô từ lúc nào: “Tôi nghe nói, tối nay có người chuẩn bị mỹ nữ cho Hoắc Thiếu Huyền...”

Vinh Thiển lười phản ứng lại, không nói gì.

Chu Đình Đình đẩy thiệp mời qua một chút: “Tối nay tôi cũng sẽ đến, chuyện này do anh họ tôi đảm nhận. Cô đừng giả vờ, đợi đến lúc không gọi được cho anh ta lại ngồi khóc.”

Vinh Thiển lạnh lùng liếc nhìn bóng lưng Chu Đình Đình, kẹp thiệp mời vào trong sách. Hết giờ, tài xế nhà họ Vinh đã chờ sẵn ở cửa trường học. Vinh Thiển về đến nhà, đẩy cửa sổ ra, mây đen âm u khiến cho sắc trời càng tối. Cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Hoắc Thiều Huyền nhưng không ai nghe máy.

.....

Tối nay, ở ngoại ô thành phố Nam Thịnh mở một bữa tiệc tư nhân. Người được mời đều là những người trẻ tuổi nổi tiếng. Tiếng nhạc du dương hoặc sôi động vang rất xa, ngồi ở trong xe vẫn có thể nghe thấy. Vinh Thiển đưa thiệp mời trong tay cho bồi bàn.

“Mời vào.”

Cô không nhận ra ai cả, đi qua sân là đến phòng khách, thấy có cầu thang nổi thẳng lên tầng hai. Vinh Thiển bước lên, đương nhiên là cô không tin Hoắc Thiều Huyền sẽ chạm vào người phụ nữ khác, nhưng anh không nhận điện thoại của cô lại làm cho cô bất an cả buổi chiều. Tầng hai là một dãy phòng độc lập. Vinh Thiển đứng ở cửa cầu thang chân chừ không lên.

Lệ Cảnh Trình cầm ly rượu đỏ từ gian phòng đi ra, bất thành lỉnh gặp mặt làm đôi mắt anh không khỏi sáng lên. Vinh Thiển mặc lễ phục bó sát người màu vàng nhạt, rất tôn da, tóc dài buông xõa khiến mặt cô càng nhỏ hơn, cần cổ lộ ra tuyệt đẹp. Cô hết nhìn đông lại nhìn tây, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía anh.

Cửa phòng sau lưng đột nhiên mở ra.

Một người phụ nữ vừa sửa sang quần áo vừa từ bên trong bước ra, tóc có hơi rối, cánh tay cô ta ôm eo Lệ Cảnh Trình. Anh đứng đâu cũng tỏa ra sự hấp dẫn trí mạng.

Vinh Thiển đi về phía trước, đi qua mà giả vờ như không biết.

Lệ Cảnh Trình ra hiệu cho người phụ nữ kia buông tay ra, đối phương ngoan ngoãn thu tay sau đó tự giác rời đi. Lúc này gian phòng cuối hành lang cũng đang trình diễn một tiết mục nóng bỏng y như vậy. Âm nhạc từ máy quay đĩa cổ phát ra làm máu nóng người ta sục sôi. Người phụ nữ

quyển rũ đi giày cao gót màu đỏ tiến lên. Cuộc sống riêng tư của Hoắc Thiếu Huyền quá mức sạch sẽ, bình thường ngay cả cơ hội chen chân vào cũng không có. Anh không thể nào không có cảm giác, cũng không thể lần nào cũng làm như không thấy. Anh cũng là người thích chơi, nhưng đến nay vẫn giữ mình chỉ vì Vinh Thiển. Người phụ nữ nhìn chăm chăm gương mặt tuấn mỹ của anh, trong lòng đã sớm ngứa ngáy khó nhịn. Ngón tay cô ta đưa về phía môi Hoắc Thiếu Huyền.

Hoắc Thiếu Huyền đúng lúc bắt được cổ tay cô ta, khóa môi mỏng cong lên, từ từ đẩy tay cô ta ra: “Không phải người của cô thì chớ sờ mó lung tung.”

Cô ta không cam lòng: “Hoắc thiếu, anh?”

“Cô xứng sao?” Anh hất tay cô ta ra.

Vinh Thiển đi về phía trước, cô cũng không xác định rốt cuộc Hoắc Thiếu Huyền có ở đây hay không. Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô: “Tôi tưởng cô không cần, hóa ra lại tới thật.”

Vinh Thiển không rảnh nhiều lời với Chu Đình Đình: “Tránh ra!”

Chu Đình Đình lại chắn trước mặt cô, giơ ly rượu đỏ trong tay lên: “Tìm Hoắc Thiếu Huyền? Vừa rồi tôi nhìn thấy anh ta và một người phụ nữ vào phòng. Nhưng tôi sẽ không nói cho cô biết là phòng nào đâu. Vinh Thiển, cô chờ xem. Chờ lúc anh ta đi ra, tôi thật muốn xem xem cô khóc lóc thế nào.”

Vinh Thiển đẩy bả vai cô ta ra tiếp tục đi lên trước. Trước mặt là một cái ban công, Chu Đình Đình kéo tay cô: “Không còn kịp rồi, Hoắc Thiếu Huyền giờ chắc đã theo người khác rồi.”

“Cô câm miệng lại!” Vinh Thiển gầm lên, hoàn toàn không muốn nghĩ tới cảnh tượng đó.

Cô định gõ cửa, tay lại bị Chu Đình Đình kéo lại. Vinh Thiển tức giận đẩy cô ta một cái. Chu Đình Đình lùi về phía sau, eo đập vào lan can, thân thể đổ về phía sau. Vinh Thiển theo bản năng bắt được cổ tay cô ta, nhưng lại bị trọng lực kéo về phía trước, cả người Chu Đình Đình đã nhào khỏi lan can.

Chỗ này cao tám mét, ngã xuống tám phần là sẽ chết, huống chi phía dưới còn là khu bày rượu.

Chu Đình Đình sợ hãi kêu lên: “Cứu tôi!”

Nhưng chỗ này lại hơi chếch, bên cạnh là một cây cột La Mã cản tầm nhìn của người dưới tầng.

Móng tay Vinh Thiển bám vào thịt cô ta. Khi cô sắp không giữ được nữa thì một bàn tay chợt bắt được cánh tay Chu Đình Đình.

Cô quay sang nhìn.

Lệ Cảnh Trình cũng nhìn vào mắt cô: “Cô nói xem nếu tôi buông tay, cô có tính là phạm tội giết người không.”

“Anh.”

Chu Đình Đình lơ lửng giữ không trung, hai chân đá loạn xạ. Vinh Thiển đã sắp không giữ được nữa rồi. Cô hốt hoảng nhìn về phía người đàn ông kia.

Lệ Cảnh Trình đưa tay kia ra kéo Chu Đình Đình lên. Chu Đình Đình sợ đến mức tê liệt ngã ngời trên mặt đất. Vinh Thiển nhìn người đàn ông đứng ở bên cạnh. Cô rất sợ, suýt chút nữa cô đã phạm tội giết người rồi.

Chu Đình Đình gào khóc, cuối cùng một cánh cửa mở ra. Hoắc Thiếu Huyền quần áo chỉnh tề bước ra. Mũi Vinh Thiển chua xót, uất ức muốn khóc, miệng cô mở ra còn chưa kịp nói gì đã thấy sau lưng Hoắc Thiếu Huyền còn một người phụ nữ. Trái tim Vinh Thiển co rút, âm ỉ đau nhức: “Hoắc Thiếu Huyền.”

Anh vội vàng tiến lên, vỗ mặt bình tĩnh ôm bả vai cô: “Sao em lại tới đây?”

Vinh Thiển siết chặt tay thành nắm đấm không nói gì. Hoắc Thiếu Huyền thản nhiên quay sang chào hỏi Lệ Cảnh Trình: “Anh cứ tiếp tục, chúng tôi đi trước.”

Lệ Cảnh Trình mỉm cười gật đầu.

Trước nay anh luôn dùng sự chiếm đoạt mạnh mẽ để đạt được những thứ mình thích, nhưng Vinh Thiển không giống như vậy. Cô yêu Hoắc Thiếu Huyền quá sâu, quá lâu, nên anh không cần vội, cho dù sói đội lột cừu cũng có lúc để lộ bản tính hoang dã. Lệ Cảnh Trình tin rằng, tình yêu càng sâu

đậm sẽ càng sạch sẽ. Nhưng chỉ cần có một chút vấy bẩn thì vết ố cũng càng rõ ràng hơn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 07 : Sớm muộn gì em cũng là của tôi

Edit: Hạt Mưa Nhỏ

Vinh Thiển ngồi vào trong xe thể thao của Hoắc Thiếu Huyền. Anh vẫn chưa khởi động ngay, lấy ra một bao thuốc, mùi hương ni-cô-tin lan tỏa khắp xe rất nhanh. Lúc này trông Hoắc Thiếu Huyền có vẻ chán chường, Vinh Thiển tưởng tượng ra một màn có thể phát sinh trong căn phòng kia: “Vì sao anh không nhận điện thoại của em?”

Hoắc Thiếu Huyền lấy di động ra: “Đã chuyển qua chế độ yên lặng, Tiểu Thiển, tại sao em lại đến đây?”

“Hoắc Thiếu Huyền, anh cùng người phụ nữ kia...?”

“Nói đi đâu vậy?” Hoắc Thiếu Huyền hít vào một hơi thuốc: “Anh chỉ dành cho em thôi.”

“Nhưng hai người lại từ trong phòng đi ra...”

Hoắc Thiếu Huyền ngăm nhìn bộ lễ phục trên người cô: “Tiểu Thiển, con người Lệ Cảnh Trình này, về sau em nên cách xa anh ta một chút.”

“Vì sao?”

“Nhìn không ra sao? Bụng dạ anh ta khó lường.” Hoắc Thiếu Huyền dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại, với tay ôm Vinh Thiển vào trong lòng, chiếc cằm kiên nghị đặt trên đỉnh đầu cô: “Em nợ anh ta một ân tình, anh sẽ trả, về sau không có việc gì thì đừng tiếp xúc với anh ta.”

“Anh không muốn chạm vào cô ấy, vì sao lại ở chung một phòng với cô ấy?”

Ngón tay thon dài của anh đặt sau gáy cô, một câu cũng không muốn nói, bởi vì có nói cũng đều là giả, nhưng anh luôn biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

“Tiểu Thiển, anh chỉ là đến đó chào hỏi Lệ Cảnh Trình. Em chỉ cần nhớ kỹ cho anh, cách xa hẳn một chút là được.”

Vinh Thiển lơ mơ nghe được, nhưng trong lòng vẫn không thấy thoải mái. Hoắc Thiếu Huyền như là một con ngựa hoang dã, thích tự do bay nhảy, chơi đùa, chẳng qua là con ngựa này từ nhỏ đã bị thuần phục trong tay Vinh

Thiên, chỉ sợ là một ngày nào đó không cẩn thận, anh sẽ vùng vẫy thoát khỏi dây cương chạy đi.

Sau khi trở lại trường học, mấy ngày liên tục Chu Đình Đình cũng chưa lên lớp. Sinh viên ngành điêu khắc thường phải đi ra ngoài kí họa phong cảnh dân gian, Vinh Thiên ở nhà thu xếp quần áo, Cổ Tân Trúc ở bên phụ giúp: “Lần này lại muốn đi mấy ngày?”

“Gần lắm, chỉ ở lại một buổi tối thôi.”

“Thiếu Huyền có biết không?”

Vinh Thiên cúi đầu: “Nếu anh ấy tìm tới đây, mẹ nói với anh ấy, con sẽ không gọi điện thoại cho anh ấy.”

Cổ Tân Trúc mỉm cười: “Lại giận dỗi?”

“Không có, không có.”

Mọi người trong nhà đều biết Vinh Thiên có tính nghịch ngợm, Cổ Tân Trúc nói khẽ: “Thiên Thiên à, đừng cứ hờ chút lại cố tình gây sự, dù sao xảy ra nhiều chuyện như vậy, Thiếu Huyền đối với con vẫn trước sau như một ...”

Vinh Thiên đem một nửa quần áo đã được xếp gọn ném vào trong va-li. Cổ Tân Trúc thu lại thần sắc: “Không nói, không nói nữa, là mẹ không tốt.”

Nơi kí họa cảnh dân gian nằm ở vùng ngoại thành, là một địa điểm du lịch, nhưng bởi vì giao thông bất tiện, ngày thường cũng không có quá nhiều người đến đây. Tới gần bờ biển, mọi người đều có vẻ mặt khác nhau, thầy hướng dẫn làm cho cô một cái giá để vẽ, sau khi trở về phải làm thành một tác phẩm điêu khắc tính vào điểm thành tích giữa kỳ. Qua mười hai giờ, lúc này mọi người mới được sắp xếp ăn cơm trưa. Vinh Thiên cùng Lâm Nam và các bạn trong nhóm đi vào nhà ăn, nhưng khi tới nơi rồi mới biết được, đã xảy ra sự cố.

Chuyện là tất cả bàn ăn trong cửa tiệm đã được người khác đặt bao hết, thầy hướng dẫn thương lượng vài ba câu với đối phương nhưng không có kết quả, thiếu chút nữa gây ra tranh chấp: “Chúng tôi đã đặt trước từ sớm, dựa vào cái gì bây giờ lại nói không được?”

“Các người cũng không đặt cọc tiền, huống hồ hôm nay có khách muốn bao hết, chẳng lẽ có cơ hội buôn bán chúng tôi lại không làm?”

“Ui, nhiều người đẹp thế này?”

“Học viện nghệ thuật mà, trách không được cả đám lại có bộ dạng non nớt, xinh đẹp như vậy.”

Vài lời trêu ghẹo truyền đến, Vinh Thiển không khỏi nhìn vào bên trong, nói bao hết thật đúng là khoa trương, những người đó nhiều lắm cũng chỉ chiếm một hai bàn, chỗ còn lại đều là ghế trống.

“Này, mấy cô em là chuyên ngành gì? Cử người đại diện lên múa hát một bài cho ông đây xem, nếu ông thấy hứng thú, nói không chừng có thể tặng mấy ghế trống ấy em.”

“Thầy, chúng ta đi chỗ khác ăn đi?”

Thầy hướng dẫn tức giận lắc đầu: “Ở đây chỉ có tiệm ăn này.”

Một anh chàng quần áo bảnh bao trông giống công tử bột, đứng dậy giữ chặt một bạn học nữ: “Em học trường nào thế?”

Thầy hướng dẫn tiến lên: “Làm gì vậy?”

Đối phương dùng một tay đẩy ngã thầy hướng dẫn xuống đất: “Con mẹ nó đừng có xen vào việc của người khác.”

Vinh Thiển đưa đồ trong tay cho Lâm Nam, Lâm Nam còn chưa kịp giữ chặt cô, cô đã chen vào đám người đi ra ngoài: “Không phải là muốn nghe ca hát sao? Chỉ cần các người vừa nghe, vừa có thể tiếp tục ăn được, vậy thì hát thôi.”

Lệ Cảnh Trình quay đầu lại, nhìn thấy Vinh Thiển không sợ trời không sợ đất đứng ở phía trước, anh chàng kia thấy bộ dạng cô xinh đẹp, tự nhiên dặt tay cô kéo đến trước mặt bàn anh: “Nhìn xem nhìn xem, một tiểu mỹ nữ tươi rói, nhiều lắm cũng khoảng 20 tuổi thôi.”

Lệ Cảnh Trình ngậm điếu thuốc trong miệng, nheo đôi mắt ngắm nhìn cô. Những người cùng bàn bày ra vẻ mặt như hận không thể đi lên lột da con cừu nhỏ này, Vinh Thiển cũng nhìn đến Lệ Cảnh Trình đang ngồi ở giữa: “Có micro không?”

“Có, có, có.” Người phục vụ đưa cho cô một cái.

Các sinh viên đứng sát cửa đều đưa tay lau mồ hôi lạnh, ai cũng biết, Vinh Thiển có diện mạo xinh đẹp, gia thế tốt, mọi mặt đều tốt, chỉ là ngũ âm trong giọng hát không được đầy đủ cho lắm.

Lại còn cố tình là ca khúc ‘Bài ca hứng khởi’.

.....

Đỉnh núi cao, hãy cùng tôi hướng về nó

.....

Anh chàng bên cạnh thiếu chút nữa bị chấn động văng ra ngoài. Tên còn lại trên bàn căn môi: “Cái thứ kinh khủng gì thế này?”

Ngay cả Lâm Nam cũng muốn che lỗ tai lại.

Lệ Cảnh Trình lấy ra điều thuốc, xuyên qua vòng khói trắng mờ ảo nhìn đến vẻ giảo hoạt trong mắt Vinh Thiển, trông cô như càng lúc càng thêm hăng hái.

.....

Yi-yi-yi, nếu nơi đây không có bạn, không có tôi

Yi-yi-yi, liệu sẽ còn có ai ?

Yi-yi-yi, nếu nơi đây không có bạn, không có tôi

Yi-yi-yi, liệu sẽ còn có ai ?

.....

“Con mẹ nó!” Rốt cuộc có người không nhịn được mắng chửi : “Sao lại có cái loại nghệ thuật bệnh hoạn này? Muốn làm cho người khác không ăn nổi cơm sao? Tắt đi!”

Lệ Cảnh Trình nhắm mắt lại, Vinh Thiển lại nâng cao giọng hát tiếp.

Lệ Cảnh Trình: “Câm miệng!”

Vinh Thiển trừng mắt nhìn: “Lặp lại lần nữa?”

Anh chỉ chỉ hướng bên cạnh: “Ăn cơm đi, trước khi ăn hết thì đừng mở miệng.”

Vinh Thiển nhún vai, đưa micro cho người phục vụ, cô nhón chân về phía cửa vẫy tay gọi to: “Này, các đồng chí, ăn cơm thôi!”

Mấy người bàn bên cạnh vẫn đang thảo luận, Vinh Thiển chỉ nghe được loáng thoáng vài câu. Lâm Nam rón rén đi qua ngồi gần Vinh Thiển, hạ thấp giọng nói: “Thiến Thiến, cậu thật không sợ trời không sợ đất sao?”

Vinh Thiển ném cho cô một ánh nhìn sắc bén: “Thiến Thiến ta đây có Hoắc lão đại hộ thân, sợ cái lông gì?”

“Suyt, còn thầy hướng dẫn ở đây, cậu cẩn thận súng bắn trúng đầu chim.”

Bàn kế bên, đám người Lệ Cảnh Trình càng nói càng hăng, có người bên cạnh đùa giỡn đẩy đẩy cánh tay anh: “Thấy hứng thú sao?”

Khóe miệng gợn lên ý cười nhẹ, Lệ Cảnh Trình ghé sát tai hắn: “Sớm hay muộn cô ấy cũng là của tôi.”

Tại Vinh gia.

Hoắc Thiều Huyền vẫn chưa xuống xe, người giúp việc trong nhà khom lưng trước của xe anh: “Hoắc thiếu.”

“Tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư đi ra ngoài.”

“Đi đâu?”

“Cô ấy không nói, còn xách theo hành lý.”

Hai tay Hoắc Thiều Huyền nắm lấy vô-lăng, mỗi lần Vinh Thiển ra ngoài đều gọi điện thoại cho anh, lần này một câu cũng không nói.

“Dì Cố đâu?”

“Phu nhân hẹn bạn chơi bài, cũng đi ra ngoài.”

Hoắc Thiều Huyền gật đầu, khởi động xe rời đi.

Trên lầu hai Vinh gia, Cố Tân Trúc cầm một cái tách đứng trước cửa sổ, bà nhấp ngụm cà phê, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 08 : Vết rạn

Edit: Hạt Mưa Nhỏ

Buổi tối cùng ngày, thầy hướng dẫn mang theo cả đám học trò đến ở trong khách sạn cạnh bờ biển. Tầng dưới cùng có một quán bar, Vinh Thiến vốn định thay quần áo nghỉ ngơi, lại bị Lâm Nam cùng vài cô bạn khác lôi ra khỏi phòng.

Quầy bar có cấu tạo hình vòng cung thật dài, ngọn đèn mờ ảo, ánh đèn lần lượt thay đổi màu sắc như đang nhảy múa. Vinh Thiến bị mấy người khác kéo lên sân khấu, âm nhạc sôi nổi làm mọi người đều phấn khích, cho dù là người không biết nhảy múa cũng sẽ muốn lắc lư theo điệu nhạc. Càng ngày càng có nhiều người đi lên, Vinh Thiến bị đẩy vào trong góc. Cô đang suy nghĩ làm thế nào để bước ra ngoài, bất chợt có cánh tay đưa ra nắm lấy thắt lưng cô, sau đó cả cơ thể hướng về phía cô càng ngày càng gần, Vinh Thiến quay đầu lại, khuôn mặt người đàn ông tiến đến bên tai cô nói khẽ: “Là tôi.”

Cô và anh ta cũng không có quen thuộc như vậy.

Vinh Thiến dùng sức tránh ra, hai người dựa sát vào góc, Lệ Cảnh Trình giống như tường đồng vách sắt ngăn lại trước mặt cô, cô muốn đi ra ngoài cũng không thể.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, dưới tác dụng của ánh đèn tỏa ra một vẻ đẹp ma mị, Vinh Thiến không tỏ ra lúng túng, cô muốn bước chân đi, Lệ Cảnh Trình kéo tay cô về phía mình. Phía sau bọn họ, một mỹ nữ xinh đẹp với bộ trang phục tiết kiệm vải đưa tay hướng đến bả vai Lệ Cảnh Trình, anh không cự tuyệt, người phụ nữ đó quần lên người anh, đầu gối áp sát phía dưới, thân thể dong đưa theo đôi chân Lệ Cảnh Trình nhảy múa.

Ánh mắt lộ liễu như vậy, có giấu cũng giấu không được. Kỹ thuật nhảy của anh kích động, nhưng động tác phối hợp rất tự nhiên.

Vinh Thiến bị anh kéo tay đi ra khỏi quán bar, gió biển tạt vào mặt, bước chân giẫm lên hành lang bằng gỗ phát ra âm thanh kéo kẹt. Hai người ngồi trên lan can, Vinh Thiến vẫn nhớ rõ lời nói của Hoắc Thiếu Huyền, cô

không dám đến gần Lệ Cảnh Trình. Lệ Cảnh Trình mở ra lon bia đưa cho cô.

“Tôi là học trò ngoan, tôi không uống rượu.”

“Học trò ngoan mà còn nhảy nhót cuồng nhiệt cùng đàn ông?”

Vinh Thiển đưa tay cầm lon bia, Lệ Cảnh Trình ghé sát cô: “Em còn thiếu tôi bao nhiêu ân tình?”

“Quy ra nhân dân tệ đi.”

Lệ Cảnh Trình uống một hớp bia, bỗng nhiên đưa mặt qua: “Để tôi hôn em một chút.”

Cô vội quay đầu: “Nào anh bị úng nước!”

Bờ môi mỏng dán lên, mềm mại giống như hôn lên viên kẹo ngọt, Vinh Thiển nhảy dựng lên, che miệng xoay người bước đi. Bên môi Lệ Cảnh Trình vẫn còn lưu lại mật ngọt trên đôi môi cô, thanh nhã như hương thơm của hoa cỏ, anh cười cười, khẽ liếm môi.

Buổi chiều ngày hôm sau đoàn xe của trường xuất phát trở về.

Vinh Thiển lấy điện thoại trong túi ra, không có cuộc gọi của Hoắc Thiều Huyền. Cô rầu rĩ không vui theo xe đi vào cổng trường, xếp hàng xuống xe, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chiếc xe thể thao đậu cách đó không xa.

Hoắc Thiều Huyền dựa vào cửa xe ngoắc tay với cô, Vinh Thiển vác túi đồ chạy nhanh tới. Buồn bực trong lòng đã sớm bay lên chính tầng mây, Vinh Thiển ngồi vào bên trong xe: “Làm sao anh biết em ở cổng trường?”

“Mỗi năm anh đều tặng quà cho thầy của em, làm sao không biết hành tung của em được?” Hoắc Thiều Huyền khẽ hôn lên khóe miệng cô: “Đi chơi vui vẻ không?”

“Đừng, thầy và bạn học của em còn đang ở bên ngoài đấy.”

“Anh hôn vợ mình, có gì mà sợ mất mặt.” Hoắc Thiều Huyền buông tay ra: “Lần này đi ra ngoài, có chuyện gì đặc biệt không?”

Vinh Thiển nghĩ đến Lệ Cảnh Trình ngay lập tức, nhưng có đánh chết cô cũng không dám nói: “Không có.”

Hoắc Thiều Huyền khởi động xe, đưa Vinh Thiển đi ăn cơm.

Sự khó chịu phát sinh trong bữa tiệc rượu trước đó, cũng cứ như vậy trôi qua trong lòng Vinh Thiển. Lệ Cảnh Trình cũng đi tìm cô vài lần, nhưng vẫn giữ quy tắc không có làm chuyện gì khác, chỉ là ngồi ở trong căn phòng bằng thủy tinh của cô, để cô điêu khắc một bức tượng giống anh, hoàn thành việc đã đáp ứng với anh. Vinh Thiển chăm chỉ vùi đầu vào làm việc, thậm chí đem nó giao cho Lệ Cảnh Trình sớm một chút, có thể trả hết món nợ ân tình cho anh ta.

Lúc Hoắc Thiếu Huyền đến, trong tay còn cầm theo một món đồ. Vinh Thiển nghe được động tĩnh ngẩng đầu lên: “Anh đã đến rồi.”

Hoắc Thiếu Huyền đem bức tranh bị tấm vải che khuất đặt trên bàn: “Tiểu Thiển, em thành thật nói cho anh biết, chuyến đi kí họa phong cảnh ngày hôm đó, em không có gặp qua Lệ Cảnh Trình sao?”

Vinh Thiển trông thấy sự biến đổi trong giọng nói của anh, cô không nhịn được lo lắng: “À, hôm đó anh ta cũng ở chỗ đó.”

“Anh không phải đã nói em cách xa anh ta một chút sao?”

“Em không có đến gần anh ta.”

“Không có?” Bỗng nhiên Hoắc Thiếu Huyền kéo miếng vải xuống, bức tranh lộ ra làm cho Vinh Thiển như hít vào một ngụm khí lạnh, trong bức ảnh là một đôi nam nữ đều đang nghiêng mặt, hôn nhau thân mật, lấy trời xanh biển rộng làm nền, xinh đẹp ôn nhu khiến người khác lóa mắt.

Chỉ cần là người quen biết Vinh Thiển, đều có thể nhận ra được người con gái bên trong bức ảnh là cô. Người kia, đương nhiên là Lệ Cảnh Trình.

Cô có trăm miệng cũng khó giải thích: “Em, bọn em không có...”

“Đây là anh mua trong hội đấu giá từ thiện với giá một vạn, người vẽ ra bức tranh này nói anh ta đi dạo bờ biển tìm cảm xúc, vừa lúc nhìn thấy một đôi tình nhân hôn nhau, khung cảnh thật sự rất đẹp, anh ta đã đem khung cảnh đó vẽ thành một bức tranh, nếu không phải các người từng có hành động thân mật đó, thì làm sao có thể vẽ ra bức tranh giống đến như vậy?” Hoắc Thiếu Huyền thật sự là muốn phát điên rồi, anh đã nói Lệ Cảnh Trình là một con sói hung ác, vậy mà Vinh Thiển lại còn cố tình đến gần anh ta.

“Lúc ấy là ngoài ý muốn...”

“Hôn môi còn có ngoài ý muốn?”

Vinh Thiển chà chà chân : “Em không nghĩ tới anh ta sẽ đến đó.”

Hoắc Thiều Huyền dùng sức đem bức tranh kia đập mạnh xuống đất, cánh tay đụng trúng mép bàn vô ý chạm vào bức tượng mà Vinh Thiển đã điêu khắc được một nửa, anh nhìn kỹ, lại phát hiện ra không phải là khắc anh, mà là Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển vội giải thích: “Anh ta muốn em trả một món nợ ân tình cho anh ta.”

Hoắc Thiều Huyền đưa tay đẩy ngã bức tượng, Vinh Thiển đỡ lấy theo bản năng, không ngờ lúc xoay người lại đụng phải bức tượng đặt ở bên cạnh, miếng vải mỏng rơi xuống, hình dáng khuôn mặt trên bức tượng đã gần giống với Hoắc Thiều Huyền, trong nháy mắt rơi xuống đất vỡ tan.

Vinh Thiển cũng không đỡ được cái kia, hai bức tượng đều vỡ nát bên chân cô.

Sắc mặt Hoắc Thiều Huyền xanh mét, ngũ quan tinh xảo vì phần nộ mà dần trở nên hung ác: “Em lại có thể vì bảo vệ tượng của anh ta mà đụng ngã tượng của anh? Vinh Thiển, em có nhớ em đã nói gì không, tác phẩm hoàn thành đầu tiên của em là muốn tặng cho anh?”

“Em nhớ rõ.” Vinh Thiển lúng túng: “Em thật sự vì không muốn thiếu nợ anh ta...”

Hoắc Thiều Huyền không nói lời nào, xoay người đi ra ngoài.

Cô đi qua một bên, ngồi xổm xuống nhặt lên từng mảnh vụn, vốn dĩ, bức tượng Hoắc Thiều Huyền chỉ còn thiếu miệng và đôi mắt là có thể hoàn thành, cô đặt rất nhiều tâm tư vào nó, từng dao, từng dao một khắc ra, ngón tay cô không ngừng xoa nhẹ, nước mắt tràn ra, cô hướng về phía anh vừa rời đi hét lên: “Hoắc Thiều Huyền, em ghét anh, em hận anh.”

Bước chân Hoắc Thiều Huyền dừng lại, không phải là anh không nghe thấy sự ghen ngào trong giọng nói của cô, nhưng cho dù cô nói hận anh, anh

cũng không thể mỗi lần như vậy đều vô pháp vô thiên nuông chiều cô. Cuối cùng anh vẫn cố kìm lòng mình lại rời đi.

15 năm qua, giữa bọn họ không có người thứ ba chen vào.

Nhưng Lệ Cảnh Trình lại dùng một loại tư thế mạnh mẽ như vậy chậm rãi xen vào làm tan rã, ngay cả một người có xuất thân cao quý ưu tú như Hoắc Thiếu Huyền, đều có một loại cảm giác sợ hãi trở tay không kịp.

Cùng là đàn ông, không phải anh không nhìn ra sự ham muốn trong ánh mắt của Lệ Cảnh Trình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 09 : Giúp đỡ lần thứ hai

Edit : Tahoe Nguyen

Vinh Thiển ngồi xổm dưới đất, chân đã tê cứng, nhưng vẫn không chịu đứng lên. Từ trước tới giờ Hoắc Thiếu Huyền luôn cưng chiều cô, cho dù nguyên nhân thật sự gây ra mâu thuẫn là gì, anh cũng là người làm hòa trước.

Thế nhưng lần này anh lại bỏ đi, không hề quay đầu lại.

Trong mấy ngày kế tiếp, hai người vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh.

Vinh Thiển thay đồng phục ở ký túc xá nữ sinh, Lâm Nam ngồi bên giường Hà Mộ: "Này Mộ Tử, sao sắc mặt cậu nhìn khó coi vậy?"

"Đúng đó." Vinh Thiển xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày cho vào túi:

"Nếu không hôm nay cậu đừng luyện tập nữa, có đến hay không cũng chỉ là nghi thức thôi, thiếu một người đâu ai để ý."

"Mình không sao." Hà Mộ kiên trì: "Không phải chỉ cần hai vòng thôi sao?"

Ở trường đại học vốn dĩ một tuần chỉ luyện tập một lần, nhưng lần này nghe nói là để chào đón một nhà từ thiện, đã quyên tiền để xây dựng thư viện, hôm nay đến cắt băng khánh thành, trường muốn đem mấy nữ sinh xinh đẹp ra múa biểu diễn để làm không khí thêm sinh động.

Nhóm Vinh Thiển tập hợp trong sân trường, ngồi trên cao khán đài đều là ban lãnh đạo của trường, mà người đàn ông được vây quanh, ngồi ngay chính giữa kia, đúng là Lê Cảnh Trình.

Vinh Thiển khẽ cắn môi dưới, thật đúng là, đi đâu cũng thấy bóng dáng anh ta.

Nhóm các cô mặc váy ngắn, lộ ra hai bắp chân, nghe tiếng còi chỉ huy phát ra bên dưới, mọi người bắt đầu di chuyển một cách có trật tự trên sân.

Lâm Nam thở phì phò: "Nhìn chúng ta cứ như miếng thịt tươi, cậu nhìn xem, chân này..." Lâm Nam nhìn Vinh Thiển bên cạnh: "Nhà từ thiện có khi là một tên háo sắc."

"Đúng, giải thích rất hợp lý."

Chạy được một vòng, Hà Mộ đang chạy trước mặt họ bỗng nhiên ngã xuống đất. Vinh Thiển không kịp dừng lại, vấp chân ngã luôn trên đường chạy. Đám người bắt đầu lộn xộn.

Vinh Thiển thấy giữa hai chân Hà Mộ chảy ra một dòng máu, đường chạy màu đỏ bị thấm ướt, sắc mặt cô ấy trắng bệch, người cũng đã hôn mê.

"Mộc Tử, Mộc Tử!" Vinh Thiển đẩy bả vai cô.

"Tại sao lại như vậy?"

"Nhiều máu quá..."

Các học sinh giơ tay múa chân bàn tán, Vinh Thiển sợ đến mức tim đập chậm đi nửa nhịp: "Gọi xe cứu thương mau!"

Một bóng đen đột nhiên tiến đến, Lệ Cảnh Trình nhìn Hà Mộ vẫn đang chảy máu, anh cởi áo khoác che lên hông của cô, sau đó ôm cô đi ra. Vinh Thiển bật người chạy theo người đàn ông ra bãi đỗ xe. Bên trong xe, Vinh Thiển ôm đầu Hà Mộ: "Mộc Tử, cậu mau tỉnh lại, cậu đừng làm mình sợ mà."

Lệ Cảnh Trình không ngừng vượt đèn đỏ, Vinh Thiển ngẩng đầu, thấy người đàn ông đang mặc áo sơ mi trắng, trên vai bị dính máu, tay anh cầm tay lái cũng dính đầy máu.

Tâm mắt cô trở nên mờ ảo, nhìn không rõ: "Mộc Tử, mình rất sợ."

"Đừng sợ." Giọng nói bình tĩnh của Lệ Cảnh Trình vang lên bên trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe: "Có tôi ở đây, không sao đâu."

Trong thời gian ngắn nhất, Hà Mộ được đưa vào bệnh viện, Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển đứng ở bên ngoài, trong lúc đang cấp cứu có một ý tá đi ra ngoài. Vinh Thiển vô cùng lo lắng: "Bạn của tôi sao rồi?"

"Cô ấy vừa phẫu thuật phá thai, không được vận động mạnh, tại sao lại không cẩn thận như vậy!"

Vinh Thiển kinh ngạc vạn phần: "Phá thai?"

Ý tá vội vã rời đi. Lệ Cảnh Trình kéo cánh tay của cô đưa cô đi khám bệnh và chăm sóc thêm, tay và đầu gối của Vinh Thiển đều bị trầy da, Lệ Cảnh Trình nhận miếng bông trong tay y tá lau cho cô. Anh cúi đầu, đôi mắt hẹp dài mang theo vẻ quyến rũ đào hoa, mũi cao thẳng, vết máu trên người đã

khô từ lâu, càng làm anh toát lên vẻ đẹp khó cưỡng. Vinh Thiễn suy nghĩ rồi mở miệng: "Chuyện Hà Mộ, anh đừng nói cho nhà trường được không?" "Cô nghĩ rằng tôi không nói bọn họ thì sẽ không biết? Hiệu trưởng sẽ nhanh chóng cho người đến đây, ra khỏi phòng phẫu thuật xong, bác sĩ sẽ báo cho họ biết."

"Không thể!" Vinh Thiễn gấp đến độ muốn đứng lên: "Hà Mộ học rất giỏi..."

Lệ Cảnh Trình đề đầu gối cô lại, quét ánh mắt về phía cô: "Học giỏi sẽ đi phá thai?"

"Cô ấy thật vất vả mới thuyết phục được gia đình cho đi học trường này."

Lệ Cảnh Trình thay cô lau vết thương: "Vậy thì sao?"

"Anh muốn làm gì!"

Anh cau chân mày lại: "Người làm lớn bụng cô ấy đâu phải tôi."

Vinh Thiễn suy sụp co hai vai lại. Lệ Cảnh Trình giúp cô dán miếng băng gạc lại: "Cô yên tâm, tôi không nói."

Giọng Vinh Thiễn nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Anh còn phải giấu diếm trường học giúp cô ấy."

Anh không khỏi bật cười: "Từ trước đến nay cô đều hay làm việc không công như vậy phải không? Vì sao tôi phải giúp cô ấy?"

"Nếu anh không tới trường học, chúng tôi không cần phải chạy bộ, cô ấy cũng sẽ không gặp chuyện không may." Vinh Thiễn suy nghĩ một chút, thật đúng là như vậy, cô ưỡn ngực, ánh mắt không hề né tránh, tinh thần cũng rất tự nhiên: "Anh nói xem, như vậy có đúng không?"

"Miệng lưỡi cô đúng là..."

"Miệng lưỡi tôi làm sao?" Cô giương cằm lên.

Lệ Cảnh Trình cười cười: "Che giấu thông tin ở trường học hoàn toàn không đơn giản, buổi tối, cô mời tôi ăn cơm."

"Được thôi."

Sau khi xử lý kỹ càng vết thương xong, Vinh Thiễn trở lại đứng chờ trước cửa phòng cấp cứu. Cô ngồi dựa vào vách tường, thần kinh căng thẳng làm

cô cảm giác càng thêm mệt mỏi nặng nề, Lệ Cảnh Trình nhìn về phía cô thì thấy cô đã nhắm chặt đôi mắt ngủ thiếp đi. Không biết qua bao lâu, Vinh Thiển thức dậy, trong lòng nhớ đến Hà Mộ, giật mình toàn thân chảy mồ hôi lạnh. Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng, hàng lang trống vắng. Cô thở phào, lại phát hiện mình đang nằm trong lòng Lệ Cảnh Trình. Vinh Thiển cũng không nhớ kỹ cô leo vào lúc nào, tay trái người đàn ông bá đạo ôm chặt cô, cô hoàn toàn nằm trong tư thế bị giam cầm, tai Vinh Thiển nóng rực lên, cảm Lệ Cảnh Trình đặt trên vai cô, cô thấy hơi ngứa nên rút cổ lại. Nghiêng đầu liền thấy khuôn mặt tuần tú của người đàn ông gần gũi ngay trước mặt cô. Tư thế như vậy vô cùng thân thiết, thật sự không thích hợp với hai người. Vinh Thiển ho nhẹ một tiếng, người đàn ông không có phản ứng. Cô đưa ngón tay ra, bấm vào đùi anh một cái. Cánh tay Lệ Cảnh Trình lại dùng sức, tựa như muốn bóp nghẹt cô, Vinh Thiển đứng đưa hai chân: "Buông ra."

Anh cọ mặt vào mặt cô, cánh tay Lệ Cảnh Trình buông lỏng, Vinh Thiển nhảy xuống chạy qua bên cạnh. Sắc mặt Lệ Cảnh Trình thản nhiên vô cùng, đột nhiên anh đứng dậy: "Phẫu thuật kết thúc."

Cùng lúc đó, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Vinh Thiển đi lên trước: "Bác sĩ, bạn tôi sao rồi?"

"May mà đưa tới kịp thời." Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, dặn dò cô y tá bên cạnh: "Tình huống vừa rồi quá nguy cấp, thủ tục còn lại cô dẫn bọn họ đi làm cho xong."

"Được."

Lo lắng trong lòng Vinh Thiển cuối cùng cũng dịu lại. Y tá cầm hồ sơ đưa tới trước mặt Lệ Cảnh Trình, anh không thèm nhìn lấy một cái: "Làm gì vậy?"

"Ký tên đi."

"Đưa tôi." Vinh Thiển vươn tay.

"Không được, một là gọi cho người nhà, nếu không phải để cha đưa bé ký tên."

Đây là quy định kiểu gì vậy?

Bất ngờ Vinh Thiển nói một câu: "Mẹ nuôi đứa bé ký tên được không?"

Y tá trừng mắt với cô, thiếu chút nữa Lệ Cảnh Trình không kiềm chế được bật cười.

Đương nhiên là không thể gọi cho người nhà của Hà Mộ, việc này càng ít người biết càng tốt, Vinh Thiển đưa mắt nhìn anh.

Lệ Cảnh Trình nhú mày: "Cô đừng có mơ tưởng, đem mấy lời cô đang định nói nuốt trở lại cho tôi."

Vẻ mặt cô bắt đầu nịnh nọt, trong ngày thường mặc dù Vinh Thiển có vẻ cao cao tại thượng, thậm chí có bệnh công chúa, nhưng đối với bạn bè, cô luôn luôn chân thành.

"Coi như anh luyện kí tên đi!" Lời nói vừa thốt ra, Vinh Thiển cũng muốn tự khinh bỉ chính mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 10 : Tự mình đa tình

Edit: Rainie

Beta: Rika Nguyen

Y tá lên tiếng thúc giục: “Không ký chúng tôi cũng không thể sắp xếp được phòng bệnh.”

Vinh Thiển chấp tay lại, quả thật sắp tôn Lê Cảnh Trình làm thần mà lạy rồi, vẻ mặt nịnh bợ càng lúc càng rõ ràng.

Anh hơi cong môi lên, cầm bút nhanh chóng ký tên.

“Lê Cảnh Trình?” Y tá kinh ngạc, tròn tròn mắt nhìn anh chăm chăm.

Đối với người thường xem tin tức mà nói cái tên này không hề xa lạ.

Vinh Thiển cũng cảm thấy ngỡ ngàng, vội vàng kéo anh chạy thẳng tới phòng bệnh của Hà Mộ. Đến chỗ không người, Vinh Thiển cất giọng: “Anh bị ngốc à, bảo anh ký là anh ký tên thật đấy à, anh cứ viết bừa ông A bà B, ai mà biết được.”

Lê Cảnh Trình nghĩ cũng thấy đúng, nhưng nếu không làm vậy sao anh có cơ hội đến gần cô?

Bởi vì Hà Mộ mất máu quá nhiều vẫn còn đang hôn mê. Y tá bảo Vinh Thiển đi chuẩn bị quần áo sạch, trong bệnh viện cần có người trực đêm. Hoắc Thiếu Huyền không dưới một lần dặn cô cách xa Lê Cảnh Trình, nhưng mặc kệ là cố ý hay vô ý, anh luôn xuất hiện vào những lúc Vinh Thiển không thể nào cự tuyệt. Bên cạnh bệnh viện có một siêu thị, Vinh Thiển mang theo hai túi lớn băng vệ sinh và quần áo lót cùng Lê Cảnh Trình đi ăn cơm. Đây không phải nhà hàng sang trọng, những món cay Tứ Xuyên màu sắc rực rỡ lần lượt được bê lên bàn. Vinh Thiển cầm đĩa lên: “Tôi phải ở bệnh viện chăm sóc cho Hà Mộ, bên trường học làm phiền anh.”

“Cô không về sao?”

Cô gật đầu một cái. Ăn được một nửa, có mấy lời Vinh Thiển không nhận được: “Lê Cảnh Trình, có phải anh đang có ý đồ xấu với tôi không?”

Anh nhướn mày: “Sao lại hỏi như vậy?”

“Mặc kệ có phải hay không, tôi là của Hoắc Thiếu Huyền, anh đừng lãng phí thời gian với tôi làm gì.”

Lần đầu tiên Lê Cảnh Trình bị phụ nữ cự tuyệt như vậy, khóe miệng anh nở nụ cười giễu cợt: “Cô thành người của anh ta từ lúc nào?”

Cô cắn chặt đầu đũa: “Đó là chuyện của tôi và anh ấy.”

Trong lồng ngực anh dấy lên một ngọn lửa, Lê Cảnh Trình rút một điều thuốc ra: “Cô dựa vào cái gì mà lại khẳng định tôi có ý đồ với cô? Chỉ bởi vì tôi giúp cô thôi sao?”

Một câu này giống như đang mắng cô vong ân phụ nghĩa. Vinh Thiển cup mắt xuống, hình như cũng đúng. Ít nhất Lê Cảnh Trình chưa từng ép buộc cô.

Nếu không nhờ có anh, cô ở *X chắc chắn đã lành ít dữ nhiều.

Nếu không nhờ có anh, Chu Đình Đình cũng có thể đã chết, Hà Mộ cũng gặp chuyện.

Vinh Thiển bưng ly rượu lên: “Là do tôi tự mình đa tình, nào, tôi mời anh.”

Vinh Thiển không biết, lúc đó vì đạt được mục đích mà gần như Lê Cảnh Trình đã dùng hết sự nhẫn nại mười kiếp, chỉ đến khi xé rách lớp da dê bên ngoài, cô mới có thể nhận ra người đàn ông này đáng sợ đến nhường nào.

Đến lúc tính tiền đương nhiên phải do anh thanh toán. Đàn ông càng có tiền càng không cho phép phụ nữ trả tiền.

Vinh Thiển cầm hai cái túi vung vẩy đi bên cạnh Lê Cảnh Trình ra khỏi siêu thị. Một tay anh đút vào trong túi quần: “Cầm mấy thứ đồ này đi cô thấy hãnh diện lắm à?”

Túi trong suốt lộ ra ba chữ ‘Hộ Thư Bảo’ vừa to vừa bắt mắt.

“Thì sao?” Vinh Thiển giơ lên: “Là phụ nữ ai chẳng phải dùng cái này, nói không chừng về sau anh còn phải đi mua cho vợ đấy.”

Lê Cảnh Trình nhìn sang chỗ khác, bảo anh mua cái này thà giết anh đi cho rồi.

Phía sau, Vinh Thiển bỗng nhiên im lặng. Lần đầu tiên bị hành kinh, cô ngồi ở ghế phụ trên xe của Hoắc Thiếu Huyền, dưới mông loang ra một

mảng đỏ. Khi đó Hoắc Thiểu Huyền cũng chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi. Vinh Thiển lại sống chết không chịu về nhà, Hoắc Thiểu Huyền liền đi thẳng vào nhà họ Vinh, nói với Cố Tân Trúc: “Cho cháu một cái quần lót của Vinh Thiển, cô ấy chảy máu.”

Vì chuyện này, Vinh An Thâm suýt chút nữa xông lên đánh anh một trận. Sau đó, anh đưa cô về nhà, lại lấy trộm băng vệ sinh của bà Hoắc cho cô dùng. Vinh Thiển ôm lấy anh nói: “Người khác đều có mẹ chuẩn bị cho, nhưng em không có mẹ. Hoắc Thiểu Huyền, tất cả lần đầu tiên của em đều là với anh.”

Thanh mai trúc mã, là một loại tình cảm sâu sắc hòa vào máu thịt.

Tối đó Lệ Cảnh Trình đi về, Vinh Thiển trở lại phòng bệnh, vừa đúng lúc Hà Mộ tỉnh lại.

“Thiến Thiến.”

“Mộ Tử, đói bụng không?”

“Trường học sẽ đuổi mình đúng không?”

“Không đâu, bọn họ cũng không biết tại sao cậu mất máu té xỉu, hồ sơ bệnh án sẽ không ghi lại cậu phá thai.”

Trong mắt Hà Mộ lóe lên sự chờ mong: “Thiến Thiến, cảm ơn cậu.”

Vinh Thiển lắc đầu, một người tiện tay giúp đỡ, lại có thể thay đổi cả đời người khác.

May mắn, mấy ngày sau Hà Mộ được ra viện.

Vinh An Thâm đến thành phố A hơn nửa tháng không hề có tin tức, trước khi đi bảo đảm đi bảo đảm lại sẽ trở về trước ngày giỗ của mẹ Vinh Thiển.

Vinh Thiển húp một ngụm cháo: “Mẹ, hôm nay ba sẽ về sao?”

“Không về được, có cuộc làm ăn lớn cần thương lượng.”

Vinh Thiển khuấy cháo trong chén: “Nhưng ba đã hứa rồi.”

“Thiến Thiến, nếu không có chuyện quan trọng ba con nhất định sẽ trở lại. Cho dù rất bận, ba con cũng sẽ nhớ. Đâu phải con không biết ba con luôn đặt chuyện làm ăn lên hàng đầu.”

Vinh Thiển im lặng, ngày mai là ngày giỗ của mẹ cô.

Vẻ mặt Cố Tân Trúc thản nhiên ăn bữa sáng. Bà ta đương nhiên nhớ ngày mai là ngày gì, ngay cả lần này Vinh An Thâm không thể trở về kịp cũng là do bà ta nhờ bạn giữ ông ở đó. Bà ta gấp một miếng trứng vào chén Vinh Thiển: “Ăn nhiều một chút, nhìn con ốm như vậy mẹ cũng đau lòng.”

Hôm sau, Vinh Thiển xin nghỉ học, một mình thuê xe đến nghĩa trang.

Sương trắng mênh mông, bầu trời dường như có thể đổ mưa bất cứ lúc nào. Vinh Thiển mặc một bộ quần áo màu đen, tóc buộc thành đuôi ngựa. Cô sợ trời mưa nên cầm theo cả dù. Cô nói với mẹ rất nhiều chuyện, cuối cùng uất ức tố cáo: “Mẹ, Hoắc Thiếu Huyền bắt nạt con.”

Một cánh tay chợt ôm bả vai cô.

Giọng người đàn ông trầm ấm: “Dì Vinh, dì đừng nghe Thiển Tiểu Nhị nói linh tinh. Gần đây cô ấy hay đi cùng người đàn ông khác. Nếu dì chán có thể đến tìm anh ta tâm sự, bảo anh ta cách xa vợ cháu một chút.”

“Hoắc Thiếu Huyền, anh nói linh tinh cái gì đấy?” Cô không ngờ anh sẽ đến.

Hoắc Thiếu Huyền liếc cô một cái: “Anh đoán thế nào em cũng tới đây tố cáo. Ngày giỗ năm ngoái em cũng nói xấu anh, kết quả nửa đường trở về xe bị nổ lốp.”

Hai người thấp nhang xong thì đi ra khỏi nghĩa trang, ai cũng có vẻ mất tự nhiên. Hoắc Thiếu Huyền đi phía trước, anh cũng không thật sự cho rằng Vinh Thiển giấu anh làm chuyện gì đó với Lệ Cảnh Trình. Anh chỉ giận cô không nghe lời anh. Hoắc Thiếu Huyền đi tới trước xe, một tay mở cửa xe ra: “Muốn đi nhờ không?”

Vinh Thiển nghe thấy rõ ràng là anh không có thành ý: “Không cần.”

Hoắc Thiếu Huyền gật đầu một cái, sau đó ngồi vào. Mũi Vinh Thiển chua xót, Hoắc Thiếu Huyền đợi một lúc lâu, được, còn cứng đầu. Anh mở cửa xe đi xuống, trong lòng Vinh Thiển thả lỏng nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Hoắc Thiếu Huyền, ai cho anh tới, về sau không cần anh tới đây nữa.”

Hoắc Thiếu Huyền đóng cửa xe, đi mấy bước tới trước mặt Vinh Thiển.

Anh không trách cô, là anh tình nguyện cưỡng chiều cô thành như vậy: “Tối hôm qua anh nằm mơ, mơ thấy dì nói nhớ anh, còn nhớ em và bác nữa.”

Vinh Thiển không kìm được nước mắt: “Hoắc Thiếu Huyền, em ghét anh!”

Một tay anh kéo cô vào trong ngực, lợi dụng ưu thế chiều cao của mình giữ chặt lấy Vinh Thiển: “Ghét thì ghét đi, anh yêu em là được.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 11 : Vì muốn tốt cho em

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

Hai người ngồi trong nhà hàng ở dưới chân núi. Hoắc Thiếu Huyền mở thực đơn, đồng thời nhìn đến người đối diện: “Bao nhiêu tuổi rồi còn nhõng nhẽo, khóc nhè.”

“Ai bảo anh làm rơi vỡ tượng đất của em.”

“Này, là anh sao, rõ ràng là em làm vỡ.”

Vinh Thiển ngẩng nhìn gương mặt tinh xảo đang bày ra vẻ không thể tin nổi của anh: “Thiếu Huyền, mặc kệ anh có suy nghĩ gì với em hay không, người em muốn gả chỉ có anh.”

“Chắc chắn, cái miệng nhỏ này cũng thật đủ ngọt.” Hoắc Thiếu Huyền cũng rất hưởng thụ, ăn cơm xong, cố ý chở cô đi dạo xung quanh đây một chút, tới tám giờ tối mới đưa cô trở về.

Trước khi Vinh Thiển xuống xe, anh không quên dặn: “Chuyện bác Vinh không trở về kịp, em đừng làm ồn ã với ông, bằng không một chút áy náy còn sót lại của ông cũng bị em làm cho biến mất.”

“Em biết rồi.” Vinh Thiển đè xuống cảm giác khó chịu trong lòng: “Giả bộ thôi mà, ai mà không biết chứ.”

Sáng sớm hôm sau Vinh An Thâm vội vàng trở về.

Vinh Thiển rửa mặt rồi xuống lầu, liền nhìn thấy cái va-li đặt trong phòng khách. Trên khuôn mặt Vinh An Thâm có chút mệt mỏi, Vinh Thiển đến dưới lầu, không giận, cũng không trách móc: “Ba, ngày hôm qua con đã gặp mẹ.”

“Thiển Thiển...” Giọng nói Vinh An Thâm áy náy : “Ba chậm trễ mất một ngày.”

“Ba, không sao đâu, mẹ nói lần này tha thứ cho người, nhưng là lần sau lại bận bịu như vậy thì không hứa nha.”

“Được, được, được.” Vinh An Thâm không ngừng gật đầu, khoe miệng Cổ Tân Trúc cứng ngắc, nhưng vẫn vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, lần sau không thể quên.”

.....

Sau khi Hà Mộ hồi phục lại, có ý muốn mời Vinh Thiển cùng Lê Cảnh Trình ăn cơm.

Không nghĩ tới, Lê Cảnh Trình lại đồng ý.

Gia cảnh Hà Mộ bình thường, mời cơm cũng là ở một tiệm ăn nhỏ. Bên trong ghế lô chỉ đặt một cái bàn nhỏ, bởi vì người phục vụ trong tiệm không đủ, cô chỉ có thể đến quầy gọi món ăn.

Vinh Thiển đang nhắn tin với Hoắc Thiều Huyền, cô thà tập trung vào điện thoại di động cũng không muốn tiếp xúc với Lê Cảnh Trình. Lê Cảnh Trình ngậm thuốc trong miệng, nhắm mắt lại, lúc cô không để ý phát ra tia nguy hiểm: “Còn nhớ rõ một năm trước, em đã nói cái gì không?”

Vẻ mặt Vinh Thiển lạnh nhạt, ngón tay cầm điện thoại có chút run rẩy: “Tôi lừa anh thôi.”

Từ trong lồng ngực Lê Cảnh Trình phát ra tiếng cười châm biếm: “Vậy nếu việc này là thật, có cần nói với Hoắc Thiều Huyền hay không?”

“Không cần.” Cô đáp trả không chút lo lắng.

“Em bị người ta cưỡng bức là thật, em ở cùng một chỗ với Hoắc Thiều Huyền, coi như có thể chống đỡ được nhất thời, nhưng chỉ cần hai người gần gũi thân mật, lúc hấn tiến sâu vào em cũng sẽ cảm nhận được, trừ phi, hai người cả đời hữu danh vô thực.”

“Anh nói bậy!” Vinh Thiển nhin không được nói ra: “Chúng tôi là thanh mai trúc mã, anh ấy yêu tôi, sẽ càng không để ý đến.”

“Đó là em không hiểu đàn ông.” Lê Cảnh Trình một lần nữa nói lời tàn nhẫn: “Chỉ có yêu, mới có thể tạo thành cái gọi là, yêu càng lâu, đâm vào càng sâu.”

Sắc mặt Vinh Thiển trắng bệch, nghĩ đến những lần Hoắc Thiều Huyền gợi ý muốn giữ cô ở lại, cô cũng hiểu được nhưng không đồng ý, từ đó vẫn luôn tận lực trốn tránh.

“Tôi không tin.”

“Vậy sao không thử xem?”

“Anh làm vậy là có mục đích gì?” Vinh Thiển ngừng một chút nói.

Lệ Cảnh Trình nhả ra một vòng khói: “Vì muốn tốt cho em.”

“Đồ thần kinh.”

Hà Mộ đẩy cửa tiến vào: “Thiến Thiển. cậu lại nói bậy.”

Vinh Thiển cầm túi xách đứng lên: “Mộc Tử, tạm thời mình có việc, không ăn cơm.”

Hà Mộ bắt lấy tay cô: “Đừng mà, có việc gì cũng phải ăn cơm đã, cậu sao vậy?”

“Là việc riêng, thực xin lỗi.” Vinh Thiển giống như đang chạy trốn, chạy như bay ra khỏi cửa tiệm, hít sâu một hơi, trong lồng ngực như có một bàn tay mạnh mẽ xé rách từng mảng.

Hoắc Thiều Huyền xã giao xong đi ra khỏi khách sạn, người trợ lý lái xe qua, anh nới lỏng cà-vạt, đứng đón gió, người phụ nữ vừa rời lão tổng kia bày mưu tính kế tiếp cận anh cũng theo đến: “Hoắc Thiều.”

Hoắc Thiều Huyền rũ mắt xuống, từ góc độ anh đang đứng toát ra khí chất phong lưu tuấn kiệt: “Trầm tiểu thư còn chưa đi?”

“Không biết tôi có vinh hạnh được ngài tiễn một một đoạn không?”

Một tay anh dứt vào trong túi, đôi môi đỏ tự nhiên: “Đi thôi.”

Trầm tiểu thư ôm cánh tay anh: “Đừng đi, ở ngay tại khách sạn này đi.”

Loại sự tình này, Hoắc Thiều Huyền đã trải qua thường như ăn cơm bữa, nhưng vẫn làm bộ nghe không hiểu: “Có ý gì?”

Người phụ nữ khẽ cắn môi, hạ thấp giọng nói: “Hoắc Thiều, người ta là sạch sẽ mà.”

Anh tựa như bị người khác đánh một kích vào đầu, ngũ quan tuấn mỹ dưới ánh đèn nê-ông từ từ vặn vẹo, vẻ nhàn nhã trên người đã bị thay thế bằng sự hung ác, Trầm tiểu thư sợ tới mức rút tay về: “Chẳng lẽ, anh không thích còn nguyên vẹn sao?”

“Cút!” Anh gầm lên một tiếng, trong con mắt dấy lên sự tức giận cực độ.

Trợ lý chạy xe đến trước mặt anh, Hoắc Thiều Huyền mở cửa xe không nói hai lời ngồi vào trong rồi đi.

Xe quay về biệt thự, cổng lớn chậm rãi mở ra, ngay lúc sắp tiến vào, Hoắc Thiếu Huyền nhìn thấy một bóng người ngồi xõm bên gốc cây.

Anh xuống xe nhìn kỹ: “Tiểu Thiển?”

Vinh Thiển ngẩng đầu, Hoắc Thiếu Huyền kéo người cô lên: “Sao em không vào?”

“Em đang đợi anh.”

“Không phải em có chìa khóa sao?”

Trợ lý bước xuống, vừa muốn mở miệng, Vinh Thiển nhón chân ôm lấy cổ Hoắc Thiếu Huyền: “Chúng ta ở cùng một chỗ đi, ngay đêm nay.”

Cả khuôn mặt nam trợ lý trẻ tuổi đều đỏ lên, mấy cô gái nhỏ bây giờ đều táo bạo như vậy sao?

Hoắc Thiếu Huyền bảo hãm lái xe vào ga ra.

Anh kéo tay Vinh Thiển vào trong, mở cửa đi vào, còn chưa kịp đổi giày, Vinh Thiển lại ôm lấy Hoắc Thiếu Huyền một lần nữa, thời điểm cô mười bốn tuổi, Hoắc Thiếu Huyền bắt đầu dạy cô làm thế nào hôn môi.

Hoắc Thiếu Huyền ôm chặt lấy cô, hai người xuyên qua cửa phòng, thẳng đến bên ghế sofa, ngã người xuống.

Vinh Thiển vội vàng muốn chứng minh, cô tựa đầu vào phía sau, mái tóc dài xõa ra, sắc mặt thản nhiên...

Một tiếng ‘ừm’ như có như không nhẹ nhàng rơi vào tai Hoắc Thiếu Huyền, bàn tay anh dừng lại, cũng không làm động tác tiếp theo. Hai tay Vinh Thiển vòng qua ôm lấy thắt lưng rắn chắc của anh: “Vì sao dừng lại?”

Hoắc Thiếu Huyền nhìn thấy bộ dạng này của cô, cùng với cái đêm của nhiều năm trước đó đặc biệt giống nhau.

“Em còn quá nhỏ.”

Hốc mắt Vinh Thiển ửng đỏ: “Em đã 20 tuổi.”

Ngón tay thon dài của Hoắc Thiếu Huyền khẽ vén vài sợi tóc dài dán trên cổ cô, anh cố gắng hết sức khống chế giọng nói của mình thật bình thản:

“20 không phải nhỏ sao?”

“Hoắc Thiếu Huyền!” Không nghĩ tới, Vinh Thiển lại cao giọng nói với anh: “Anh đừng quên, từ mấy năm trước em đã bị người ta cưỡng bức, chẳng lẽ khi đó em không nhớ sao?”

Cô nói xong câu đó, nước mắt tràn ra.

Ánh mắt Hoắc Thiếu Huyền lạnh lẽo đến đáng sợ: “Vinh Thiển, em câm miệng cho anh!”

Anh chưa từng hung dữ với cô như vậy, Vinh Thiển ghen ngào, cô ngồi dậy: “Khi đó em không phải còn nhớ sao? Hoắc Thiếu Huyền, chúng ta phải làm sao bây giờ, em vẫn không đề cập với anh là bởi vì em sợ hãi, đến tột cùng chúng ta phải tiếp tục ở bên nhau như thế nào đây? Còn có thể tiếp tục sao? Em biết trong lòng anh vẫn không thể chấp nhận được, tại sao người năm đó gặp chuyện này nhất định phải là em?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 12 : Anh còn đau hơn cô

Edit: Rika

Hoắc Thiều Huyền đưa tay kéo cô lại.

Vinh Thiển muốn vùng khỏi tay anh, anh lại đưa tay ôm chặt không cho cô động đậy. Anh ôm chặt cô rồi nói: “Hãy nghe anh nói, sự việc kia đã qua, đừng suy nghĩ nữa.”

“Em làm không được.” Vinh Thiển chợt khóc: “Đó là thứ em nên giữ lại...”

Hoắc Thiều Huyền càng ôm chặt cô hơn, hai người ngồi ở ghế sofa, lúc này Vinh Thiển đã không kiềm chế được nước mắt nữa: “Hiện tại em đã biết, không phải em không muốn đi, mà là đêm hôm đó em đã bị tổn thương.”

Nhiệt độ cơ thể của hai người sưởi ấm lẫn nhau, cả người Hoắc Thiều Huyền hiện ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đôi mắt ẩn chứa sự bi thương. Anh chưa từng có suy nghĩ giữ cô lại bên cạnh anh vào ban đêm. Nếu, người con gái mà anh yêu nhất bất hạnh gặp phải chuyện như vậy, anh chỉ có thể nói anh và cô sẽ cùng vượt qua, anh cũng không quan tâm tới việc đó.

Nhưng đối với Vinh Thiển, người con gái mà anh chờ đợi mười mấy năm, nâng niu cưng chiều mười mấy năm...

Cô đau.

Anh càng đau hơn so với cô.

Nó giống như một cây đinh, lớn theo cùng năm tháng với anh, từng chút từng chút tạo nên một vết sẹo.

Một giờ sau, Hoắc Thiều Huyền ôm lấy Vinh Thiển khóc mệt mỏi đã đi ngủ, nhẹ nhàng bế cô đặt lên giường.

Hôm sau, hai người bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức.

Tối qua, khóc đã đời, sáng nay thức dậy mắt của Vinh Thiển đã sưng to như quả hạch đào, cô phải dùng một sức lực thật lớn mới có thể mở mắt ra được. Tối qua Hoắc Thiều Huyền đã thay đồ cho cô, bây giờ anh cũng đang nằm bên cạnh cô. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, chiếu thẳng lên làn

da màu lúa mạch rần chắc của anh, Hoắc Thiếu Huyền không kiên nhẫn cau mày, rốt cuộc không chịu được mà đưa tay cầm điện thoại.

“Alo.”

Im lặng một lát, sau đó liền nói: “Ba, sắp về sao? Có việc gì không?”

Hoắc Thiếu Huyền “Ừ” một tiếng, bàn tay nắm chặt được thả lỏng ra. Anh duỗi tay ra, cánh tay dừng lại trên người Vinh Thiển. Đôi mắt đang nhắm chặt liền mở ra, lúc này, anh mới nhớ anh và Vinh Thiển đang nằm chung trên một chiếc giường.

Hoắc Thiếu Huyền vội vàng bật dậy, xốc chăn lên, nhìn áo quần của mình, vẫn còn nguyên vẹn, anh tỉnh ngộ, đưa tay vỗ vỗ trán “Là ba của anh, cũng không phải là ba của em, anh sợ cái gì?”

Vinh Thiển mở miệng nói, giọng vẫn còn khàn khàn: “Anh vẫn còn sợ ba em sao?”

“Bình thường, không sợ.” Hoắc Thiếu Huyền sửa sang lại quần áo chỉnh tề, liếc xéo Vinh Thiển: “Chẳng qua nếu như để ông ấy nhìn thấy cảnh này, khẳng định ông sẽ đánh anh tơi tả”.

Vinh Thiển ngồi ở trên giường, nghiêng đầu nhìn bộ dáng chật vật của anh, cô khoanh chân lại, sau đó nở nụ cười. Hoắc Thiếu Huyền nhìn thấy, anh liền đưa tay véo má cô: “Mau mau rời giường, em muốn bị bắt tại trận sao? Có muốn anh bế em dậy không?”

Cô dang hai tay ra.

Hoắc Thiếu Huyền dùng một tay bế cô lên.

Anh ôm cô vào toilet, cho cô ngồi trên bồn rửa mặt, sau đó lấy kem đánh răng lên bàn chải cho cô, anh múc một ly nước: “Có phải còn muốn anh đánh răng cho em hay không?”

Vinh Thiển đứng đưa hai chân, há miệng, quả thật là Hoắc Thiếu Huyền muốn đánh răng cho cô, cô vội đưa tay ra cầm lấy bàn chải đánh răng, nói: “Sau này đừng có cưng chiều em như thế.”

“Có câu nói như thế nào nhỉ? Anh muốn cưng chiều em tới mức em không chịu nổi, để không có ai tốt với anh hơn em, sau này, em cũng chỉ có thể là

của riêng anh.”

Vinh Thiển nheo mắt lại, giống như tối qua chưa từng xảy ra chuyện gì, trong lòng cô hiểu được, chỉ là cô và anh đang lựa chọn phương thức trốn tránh tạm thời mà thôi.

Sau khi Vinh Trạch tốt nghiệp, Vinh An Thâm liền để cho anh tiếp xúc với các công việc của công ty. Ví như tiệc rượu đêm nay ở Vinh gia, kỳ thực là một cầu nối để phát triển sự nghiệp cho Vinh Trạch. Cố Tân Trúc tự mình làm mọi việc, Vinh Thiển thì nằm trên ghế dựa ở ban công, loại tiệc rượu này, cô đã từng bị kéo đi tham gia mấy lần, không phải nhà này thì cũng là nhà nọ, thật là nhàm chán. Cánh cổng của Vinh gia rộng mở, từng chiếc xe sang trọng, xa xỉ nối đuôi nhau tiến vào.

Vinh Thiển bị Vinh An Thâm thúc giục xuống dưới lầu.

Có hai người phụ nữ đứng ở trước cầu thang nhìn mọi người ở trong phòng khách, liền nói: “Thiến Thiến, con cần phải tiếp xúc nhiều với mọi người, trên đời này không chỉ có một mình Hoắc Thiếu Huyền là đàn ông đâu.”

“Ba, ba lại ăn dấm chua sao?”

Vinh An Thâm bật cười ra tiếng, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Con không thể chỉ vì một người đàn ông mà thu mình lại, đừng đem Thiếu Huyền làm trung tâm, coi mình như con dâu nhà người ta, đời người thường có nhiều thay đổi, chờ đến lúc con cảm thấy nó giống như một người xa lạ, lúc đó hối hận cũng đã muộn.”

“Anh ấy không phải là người như thế.” Cô lớn tiếng khẳng định, nhưng trong lòng lại dấy lên một sự thấp thỏm không yên.

Hoắc Thiếu Huyền và Lệ Cảnh Trình gặp nhau trước cửa Vinh gia, hai người dừng lại, Hoắc Thiếu Huyền nói thẳng vào vấn đề chính: “Anh có chủ ý với Vinh Thiển?”

Người đàn ông mở miệng nói: “Đã nhìn ra?”

Hoắc Thiếu Huyền nheo mắt lại: “Anh nên bỏ ý định này đi, cô ấy là của tôi.”

“Trên người cô ấy có khắc tên Hoắc Thiếu Huyền sao?”

Hoắc Thiếu Huyền nhớ tới cái hình xăm trên bụng cô, ánh mắt đen lại: “Chúng tôi là thanh mai trúc mã đã mười lăm năm, chẳng lẽ không vượt qua được sự hấp dẫn của một tên lang sói miệng đường phèn sao? Anh nằm mơ đi.”

Lệ Cảnh Trình khẽ nhếch môi mỏng: “Mười lăm năm, thật là dài, có thể hai người nhăm lẩn giữa thói quen thành tình yêu, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ như vậy sao? Cái tuổi của cô ấy, tôi nghĩ chắc chắn sẽ không thích một con đường yên ả bình lặng, và cũng chắc là cô ấy chưa từng một lần cảm nhận được đâu là tình cảm mãnh liệt nhất?”

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn người đàn ông đối diện, anh ta cũng là một đối thủ ngang tầm, ở giữa bọn họ lại còn có chung một con mồi, hoặc là cùng nhau tận hưởng, hoặc là lao vào cắn xé.

Nhưng, trong từ điển của anh hiển nhiên không có những từ này.

Vinh Thiên đưa tay nâng váy, nhanh chân chạy tới, đưa tay khoác cánh tay Hoắc Thiếu Huyền: “Anh đứng đây làm gì đó?”

Lệ Cảnh Trình mỉm cười, gật đầu với cô, từ cái ngày anh thử dò xét cô, Vinh Thiên đều cố gắng tránh né anh, cô cảm thấy anh có mục đích gì đó với mình. Hoắc Thiếu Huyền vừa đi vừa nói: “Anh là người rất nham hiểm, sau này cách xa anh ta một chút.”

“Phải không, sao em không thấy như thế nhỉ?”

Hoắc Thiếu Huyền ghen hòng: “Vừa rồi, chính anh ta cũng thừa nhận, anh ta còn có mục đích với em đó.”

“Không có khả năng.” Vinh Thiên khẳng định: “Anh ta là người rất nghiêm túc, cũng chưa từng nói với em cái gì cả.”

Càng như thế, Hoắc Thiếu Huyền càng phát điên, anh giống như ngậm phải bồ hòn, Lệ Cảnh Trình kia chắc chắn là đang giả vờ.

Trong bữa tiệc, Hoắc Thiếu Huyền gặp lại không ít bạn bè, sau đó anh lấy cớ đi ra ngoài hóng mát, liền nhìn thấy cô trong phòng khách: “Cho em nè, đi thôi, cũng thừa dịp này để cho bọn họ được gặp mặt em.”

“Em không đi.” Vinh Thiển rút tay lại: “Để ba em biết thì sẽ nói em không có quy củ, để hôm khác được không anh?”

“Bọn họ chỉ tập trung lại hôm nay, ngày mai bọn họ đi Bắc Kinh rồi.” Cách đó không xa, đám bạn đang thúc giục, Hoắc Thiều Huyền ôm lấy eo cô:

“Anh đi chơi đùa một chút, uống rượu hát hò, về tới nhà sẽ gọi điện thoại cho em.”

Cô muốn nói với anh là đừng đi, nhưng cô cũng biết tính của anh, không chơi đùa thì không phải là anh: “Vâng.”

Hoắc Thiều Huyền đưa mắt nhìn Lê Cảnh Trình: “Em phải ngoan ngoãn nha, không có chuyện gì thì cứ ở trong phòng, đừng ra ngoài.”

Cô thấy buồn cười: “Được rồi, được rồi, anh đi chơi đi, dì Cố của anh sẽ là tai mắt giùm anh, như thế còn không được sao?”

Hoắc Thiều Huyền gõ nhẹ lên đầu cô: “Như vậy anh an tâm rồi.”

Anh đi rồi, Vinh Thiển cầm đĩa đứng trước bàn lựa chọn thức ăn, có vẻ như có không ít người tiếp cận Lê Cảnh Trình, ngay cả Vinh Trạch cũng thế, Lê Cảnh Trình bị mời không ít rượu, bước đi hơi loạng choạng, đi tới một góc nhỏ trong vườn.

Vinh Thiển giả bộ không chú ý đến anh, nhưng rốt cuộc cô cũng mang một ly nước trái cây đi về phía anh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 13 : Say rượu bị hãm hại

Edit : Rika Nguyen

Cô đưa ly nước trái cây tới trước mặt anh: “Uống nước trái cây đi, có thể làm cho anh cảm thấy dễ chịu một chút.”

Anh cũng không ngần ngại, đưa tay nắm lấy cánh tay cô. Cô sợ hãi, vội vàng rút tay trở lại, Lệ Cảnh Trình cầm ly nước trái cây từ trong tay cô.

Trên mu bàn tay, còn lưu lại hơi ấm của người đàn ông này. Vinh Thiện nhìn thấy sắc mặt của anh liền nói: “Anh không sao chứ? Có cần tôi gọi lái xe đưa anh về không?”

“Cô lo lắng cho tôi?”

“Tôi không muốn anh say rượu rồi ăn vạ ở Vinh gia, rồi sau đó lại mang đến một đống rắc rối cho chúng tôi.”

Lệ Cảnh Trình ngồi thẳng người dậy: “Tâm đủ ác độc.”

Vinh Thiện đang cầm đĩa thức ăn, chốc chốc lại ăn một miếng, cả buổi tối nay Lệ Cảnh Trình chưa có gì vào bụng, anh đưa tay bốc mấy miếng bánh hải đường trong đĩa của cô cho vào miệng: “Ngon quá, em lấy giúp tôi mấy cái nữa.”

“Anh nghĩ tôi là người hầu của anh sao?”

“Tôi là bạn của em.” Ánh mắt của anh hết sức chân thành, thật sự làm cho người ta không thể chối từ. Vinh Thiện đứng lên, đi lấy đồ ăn cho anh.

Hơn 11 giờ tối, ở dưới nhà vẫn còn một vài người ngồi nói chuyện, Vinh Thiện thấy nhàm chán, liền trở lại phòng ngủ.

Có vẻ như Lệ Cảnh Trình khá say, Cố Tân Trúc ngỏ ý muốn bảo lái xe đưa anh về, nhưng mọi người không ai biết nhà anh ở đâu.

“Vậy ở đây đi.” Vinh Trạch nói.

“Không được.” Cố Tân Trúc quả quyết cự tuyệt: “Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì còn ra cái thể thống gì nữa? Trong nhà còn có Vinh Thiện đấy.”

Vinh An Thâm ngầm đồng ý trong lòng, nhưng Vinh Trạch lại không như thế: “Để cậu ấy ở trong phòng con đi, không có chuyện gì đâu.”

Cố Tân Trúc đưa mắt nhìn Vinh An Thâm, Vinh An Thâm đưa tay tiếp nhận một ly rượu: “Được rồi, lát nữa nói, giờ trong nhà vẫn còn có khách.”

“VẬY ĐI.” Cố Tân Trúc phân phó người hầu: “Đưa Lệ thiếu vào phòng của thiếu gia đi.”

“Vâng ạ.”

Khi này Vinh Thiển cũng uống một vài ly rượu, bởi vì đó là bạn bè nên không thể cự tuyệt, đang mơ mơ màng màng nằm ngủ trên giường, cảm giác có người xốc chăn cô lên, cô bất mãn lầm bầm: “Để cho em ngủ nào.”

Do tác dụng của cồn, cơ thể của Lệ Cảnh Trình bắt đầu mất khống chế, anh muốn đứng lên, nhưng ngoài dự đoán, anh lại ngã lên người Vinh Thiển.

Cô bị đè nặng tới mức không thở được, vung hai cánh tay nhỏ bé: “Hoặc Thiều Huyền, anh tránh ra, anh nặng như heo ấy.”

Môi cô bị một nụ hôn che lại, anh đan mười ngón tay của cô vào tay mình rồi nhét ra sau lưng cô, Vinh Thiển không thể động đậy, cô từ từ nhắm hai mắt lại, cảm giác được nụ hôn của anh đang từng bước từng bước di chuyển xuống dưới.

Cô đưa tay gỡ từng nút áo của anh, Hoặc Thiều Huyền, cô gọi tên anh:

“Anh thật sự muốn em sao? Sẽ không do dự, sẽ không để ý nữa phải không? Anh hãy coi như đây là lần đầu tiên của em có được không?”

Cô nói năng mơ hồ, rõ ràng là đã say mềm rồi.

Tửu lượng của anh tốt hơn cô, mặc dù khi này say bất tỉnh nhân sự, nhưng lúc này cũng đã tỉnh được chút ít, bàn tay của anh chạm vào thắt lưng của cô, trong lòng bàn tay anh là làn da non mịn của Vinh Thiển.

Vinh Thiển nghĩ lần này chắc thất bại nữa rồi, cô rướn người hôn lên môi Lệ Cảnh Trình.

(Rika: Vì cô say rượu nên không biết người cô đang hôn là Lệ Cảnh Trình mà không phải là Hoặc Thiều Huyền ^^)

Lệ Cảnh Trình phát giác ra chuyện không ổn, vì sao anh lại ở trong phòng của cô?

Có lẽ anh phải đứng dậy, mở cửa, đi ra ngoài, nhưng, anh không làm thế.

Trong đầu Lê Cảnh Trình còn nghĩ tới ngày mai mình sẽ gặp tình cảnh gì, anh đưa tay lên vuốt gương mặt của cô: “Tình cảm mười lăm năm của hai người, tôi thật muốn xem, rốt cuộc có thể chịu được mấy lần phá hủy?”

Anh thôi không chạm vào người cô nữa, nếu là đơn thuần anh muốn có được cô, lần trước ở *X, anh chắc chắn đã không bỏ qua cho cô.

Vinh Thiển chìm vào mộng đẹp.

Một giấc mơ thật chân thực.

Sáng hôm sau, tỉnh lại, đầu tiên là bình tĩnh, sau đó cô sợ hãi la lên.

Một đôi bàn tay to lớn vừa kịp lúc che miệng cô lại, Lê Cảnh Trình ôm cô vào trong ngực, Vinh Thiển đá đá hai chân, nước mắt nhịn không được mà tuôn ra.

Lê Cảnh Trình hướng bạc môi tới nói nhỏ bên tai cô: “Bình tĩnh một chút, chúng ta bị người khác hãm hại.”

Vinh Thiển trừng lớn hai mắt, Lê Cảnh Trình chậm rãi buông tay cô ra, cô nhào về phía trước muốn cho anh ăn một cái tát, anh vội đưa tay nắm lại: “Yên lặng nào, không nên làm lớn chuyện, cô cần tỉnh táo lại.”

“Anh?”

“Tôi không làm gì cô cả, nhưng tôi cũng đã uống không ít rượu, ngay từ đầu tôi đã không kiềm chế được...”

Vinh Thiển cúi đầu nhìn nhìn áo quần trên người mình, quần áo đầy đủ: “Vì sao anh lại ở trong phòng của tôi?”

Lê Cảnh Trình đưa tay day day huyệt thái dương: “Chắc là có người mang tôi vào đây, cô nghĩ lại đi, trước đó tôi cũng không biết phòng cô ở đâu.”

“Nhưng tôi có khóa cửa phòng lại cơ mà.”

Ánh mắt Lê Cảnh Trình sắc bén: “Vậy thì càng có vấn đề.”

Vinh Thiển ôm chần che trước ngực: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Lê Cảnh Trình đứng dậy, cài lại nút áo: “Mau đi thay quần áo đi, bộ dạng này của cô để cho người khác nhìn thấy, chúng ta càng không thể giải thích được.”

Vinh Thiển liền nghe lời anh, cô nhanh chóng chải đầu rửa mặt, Lệ Cảnh Trình nhanh chóng thu dọn giường chiếu, vừa mới bước ra khỏi toilet, của phòng cô liền vang lên tiếng đập cửa.

Vinh Thiển hít sâu một hơi, muốn đuổi người kia đi, nhưng không ngờ lại là giọng nói của Hoắc Thiều Huyền vang lên: “Thiển Tiểu Nhị, mau mở cửa, mặt trời chiếu đến mông rồi mà còn chưa dậy sao, vẫn còn ngủ à?”

Cô giật mình, Hoắc Thiều Huyền đưa tay xoay nắm cửa: “Ây, còn khóa trái của nữa à?”

Bên ngoài, một vài giọng nói vang lên.

Cố Tân Trúc nói: “Tiểu Huyền, mới tới à?”

Sau đó, là giọng của Vinh Trạch: “Mẹ, tối hôm qua Lệ Cảnh Trình ngủ ở đâu? Không phải đã nói là ngủ ở phòng con sao?”

“Lệ Thiều không ở trong phòng con?” Cố Tân Trúc giật mình: “Vậy cậu ấy ngủ ở đâu?”

Giọng nói Hoắc Thiều Huyền trầm xuống hẳn: “Tối hôm qua, Lệ Cảnh Trình ở lại đây?”

“Đúng vậy, anh ta say bất tỉnh nhân sự luôn.”

“Thiển Tiểu Nhị, mau mau mở cửa cho anh.” Hoắc Thiều Huyền gõ mạnh vào cửa, Vinh Thiển hóa đá, mong ước duy nhất của cô là không muốn để anh nhìn thấy cô và Lệ Cảnh Trình đang ở trong phòng.

“Thiếu, Thiếu Huyền, anh về nhà đi, em còn chưa muốn dậy đâu.”

Cô lại càng không biết, càng né tránh, thì tức là càng có chuyện gì đó xảy ra.

Hoắc Thiều Huyền cố gắng kiềm chế phần nộ: “Mở cửa!”

Vinh An Thâm từ trong phòng bước ra, thấy mọi người tụ tập liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Cố Tân Trúc đứng một bên nói: “Thiếu Huyền, cháu đừng nghĩ nhiều, chẳng lẽ cháu cho rằng Lệ Cảnh Trình ở trong phòng của Thiển Thiển sao?”

Lúc này Hoắc Thiều Huyền mới nhớ, anh có chìa khóa phòng của cô.

Từ cánh cửa truyền đến hai tiếng ‘tạch, tách’, cô không chút nghĩ ngợi liền lấy thân mình đè lại cánh cửa: “Hoắc Thiếu Huyền, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu.”

Khóe môi Lệ Cảnh Trình khẽ nhếch lên, như cười như không.

Cửa phòng bị đẩy ra, Vinh Thiển lão đảo lùi lại hai ba bước, trong tay Hoắc Thiếu Huyền còn cầm bánh su kem của cửa hàng West Point (1) mà cô yêu thích. Anh ném túi xuống đất, xông tới muốn đánh người.

(1) Bánh bên trong là kem ngọt, được bọc bên ngoài là bánh tựa như bánh mì, có hình tròn hoặc hoa sen.

“Dừng tay.” Vinh An Thâm đưa tay cản lại: “Không ai được làm lớn chuyện này.”

Vinh Thiển sốt ruột giải thích: “Chúng con không làm chuyện gì hết, con cũng không biết vì sao anh ta lại xuất hiện trong phòng con.”

Cố Tân Trúc vội vàng an ủi Vinh An Thâm: “Ông đừng nóng, không cần thận lại tăng huyết áp.” Rồi sau đó bà quay qua nói với Lệ Cảnh Trình: “Là Lệ Thiếu tự đi vào phòng của Thiển Thiển sao?”

“Không có chuyện đó.” Vinh Thiển bật người phản bác: “Khi vào phòng con đã khóa trái cửa rồi cơ mà.”

Hoắc Thiếu Huyền vừa nghe thấy, liền nổi trận lôi đình, vào lúc này rồi mà cô còn nói giúp cho Lệ Cảnh Trình sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 14 : Tranh cãi

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

“Gọi người làm ngày hôm qua đến hỏi một chút là biết ngay.” Ngữ khí Vinh Trạch không nặng không nhẹ nói ra.

“Đúng, đúng vậy.” Cố Tân Trúc vội đi qua hành lang, cách thật xa cũng có thể nghe được tiếng bà gọi người làm tới.

Người làm rất nhanh chạy lại đây, Cố Tân Trúc ngăn lại không cho bà ta vào nhà: “Tối hôm qua bà đưa Lệ Thiếu đến phòng nào?”

“Là phòng của thiếu gia, phu nhân, vì sao bà lại hỏi như vậy?”

“Khăng định không đi nhầm?”

“Phu nhân, mỗi ngày tôi đều dọn dẹp còn có thể nhận sai sao?”

Cố Tân Trúc khua tay: “Đi mau đi.”

“Vâng.”

Sắc mặt Hoắc Thiếu Huyền trở nên âm trầm, Vinh Thiển lại biết chuyện này thật sự không đúng: “Lúc đi ngủ tôi đều khóa trái cửa, không có chìa khóa chắc chắn không vào được.” Cô quét ánh mắt về phía Cố Tân Trúc.

Cố Tân Trúc tỏ ra kinh ngạc: “Con hoài nghi ta?”

Vinh An Thâm lắc đầu: “Không đâu, mẹ con vốn không nghĩ là anh ta qua đêm ở đây.”

“Vậy rốt cuộc vấn đề là ở đâu?” Vinh Thiển cảm thấy uất ức, nhịn không được quát lên.

Bàn tay Hoắc Thiếu Huyền nắm chặt mép quần: “Em thật sự không biết sao? Anh ta đối với em có ý đồ, em nói đi, có phải tối qua anh ta qua đêm ở phòng của em không?”

Lệ Cảnh Trình đứng lúc ra mặt, anh đứng bên cạnh Vinh Thiển: “Chuyện tối hôm qua khẳng định là có hiểu lầm, mặc dù chúng tôi đều có uống chút rượu, đầu óc không rõ ràng, nhưng cũng không có làm chuyện gì khác.”

Những lời này của anh, lọt vào trong tai Hoắc Thiếu Huyền lại không được trong sạch như vậy.

Ánh mắt Hoắc Thiếu Huyền rơi xuống cổ Vinh Thiển, vết hôn xanh tím như ấn như hiện trên làn da trắng nõn của cô, Hoắc Thiếu Huyền giương khóe môi cười châm biếm: “Hay ột câu không có làm chuyện gì khác!”

Đôi chân dài bước lùi hai bước về phía sau, đi ra ngoài nhanh như gió, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ thấy hốc mắt Vinh Thiển ửng đỏ. Chuyện này dù thế nào cũng phải ngăn chặn lại, không được để truyền ra ngoài Vinh gia.

Sau khi sự việc xảy ra, Lệ Cảnh Trình thường đem theo quà tặng đến nhà thăm hỏi. Vinh An Thâm thấy anh có khí chất cao quý, nói sao đi nữa thì đêm đó cũng là chính mình để Lệ Cảnh Trình ở lại qua đêm, cách giải thích duy nhất chính là sau khi Vinh Thiển say rượu, ngay cả chính mình cũng không nhớ rõ cuộc là có khóa cửa phòng hay không.

Mấy ngày này Vinh Thiển cũng không có tâm trạng đi học, giờ lên lớp buổi chiều đều trốn ra ngoài đi tìm Hoắc Thiếu Huyền.

Nhân viên lễ tân trong công ty vẫn luôn nói một câu như vậy: “Thật xin lỗi, không có hẹn trước không thể đi lên.”

“Tôi là Vinh Thiển cũng không lên đó được sao?”

Trước kia, đây là đặc quyền dành cho cô. Lần này, nhân viên lễ tân lại mang vẻ mặt áy náy: “Không được ạ.”

Trở lại Vinh gia, Vinh An Thâm thấy con gái cứng của mình như vậy, vô cùng đau lòng: “Vẫn chưa có gặp nó?”

“Vâng.” Vinh Thiển thấp giọng trả lời.

Vinh An Thâm vỗ mạnh xuống bàn trà: “Tiểu tử thối, muốn làm phản sao, lần sau thấy nó đến ta sẽ không cho nó bước vào cửa, phải lột da nó!”

“Ba lột da anh ấy, con phải làm thế nào?”

“Nhìn con xem, về điểm này thật không có tiền đồ! Nếu nó làm âm ỉ với con, ta liền đem con gả cho người khác.” Vinh An Thâm tức giận đến nổi thở hổn hển.

Vinh Thiển biết trong lòng Vinh An Thâm rất thương yêu Hoắc Thiếu Huyền, cô không muốn tranh cãi với ông, xoay người đi lên lầu.

Tin tức về Hoắc Thiếu Huyền càng ngày càng nhiều, truyền đến tai Vinh Thiển hết lần này đến lần khác, anh đam mê tiệc tùng, mỗi bức ảnh bị chụp được đều có mỹ nhân làm bạn, anh vốn thích chơi đùa, trước kia còn có Vinh Thiển quản chặt, còn biết mỗi lần về đến nhà phải báo cáo hành tung với cô, giờ thì hay rồi, một con báo hoang đã đã được thả tự do hoàn toàn. Vinh Thiển chờ hai ngày, ngày cuối cùng cũng ngăn được Hoắc Thiếu Huyền ở trước cổng biệt thự của anh. Hôm nay anh không đến công ty, cũng không lái xe, trên người mặc một bộ đồ thể thao màu xám đơn giản, chuẩn bị đi tản bộ.

Vinh Thiển chặn trước mặt anh: “Hoắc Thiếu Huyền.”

Anh nhìn cô chăm chăm: “Chuyện gì?”

“Có phải cho dù em giải thích với anh như thế nào, anh cũng sẽ không tin tưởng em?”

“Anh đã bảo em cách xa anh ta một chút, em nghe lọt tai sao?”

“Em và Lê Cảnh Trình thật sự không có gì!”

“Hoắc thiếu.” Cách đó không xa có một giọng phụ nữ vang lên, Vinh Thiển nhìn người phụ nữ đang đi tới, trên người cũng là một bộ quần áo thể thao nhàn nhã giống như vậy: “Có thể xuất phát chưa? Không phải tối hôm qua đã nói, muốn xem ai chạy đến ngọn núi kia trước nha.”

Vinh Thiển sao có thể chịu được như vậy: “Không thấy chúng tôi đang nói chuyện sao?”

Hoắc Thiếu Huyền lại hướng đối phương nói: “Đi thôi.”

Cô đưa tay giữ chặt cánh tay Hoắc Thiếu Huyền: “Chơi đùa còn chưa đủ có phải không? Người bên cạnh anh thay đổi hết người này đến người khác, anh cùng các cô ấy là thật sao? Hoắc Thiếu Huyền, anh chỉ là chơi đùa bên ngoài, anh gạt được ai chứ?”

Người phụ nữ nghe vậy, nhún vai: “Hoắc thiếu, em ở đối diện chờ anh.”

Nói xong, đi thẳng qua bên đó.

Hoắc Thiếu Huyền tránh tay cô ra: “Vinh Thiển, em thật sự nghĩ như vậy?”

Vinh Thiện á khẩu, đôi mắt ửng đỏ, gió tạt vào hai bên mặt cô, mang theo cái lạnh tê tái: “Có thời điểm em nghĩ, nếu anh có người phụ nữ khác, lúc đó ngược lại chúng ta có thể trở nên tốt hơn hay không? Em sẽ không cần áy náy như vậy, trong lòng của anh cũng không còn cất giấu cái gai. Nếu em không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh, chúng ta có thể đem sự việc trước kia quên đi hay không? Chúng ta còn có thể có được nhau lần thứ hai không? Như vậy, cho dù lại xuất hiện nhiều vết nứt, nhiều thị phi, anh cũng sẽ không quan tâm, anh sẽ tin tưởng em...”

Những lời này, là những lời mà cô đã che giấu trong lòng mình thật lâu, thật lâu. Từ ngày cô xảy ra chuyện bị người ta làm hại, cô vẫn có suy nghĩ như vậy, Vinh Thiện biết, đây có lẽ không phải là lối suy nghĩ của một người bình thường, nhưng cô cần phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể làm cho chính mình một lần nữa xứng đôi với Hoắc Thiếu Huyền?

Trong mắt Hoắc Thiếu Huyền lộ ra vẻ khó tin, sắc mặt u ám, khóe miệng nâng lên cười châm chọc: “Vinh Thiện, em muốn anh ở bên người phụ nữ khác, đúng không?”

Trong lòng cô tràn đầy chua xót, tầm mắt mơ hồ, chỉ cảm thấy người phụ nữ đang chờ Hoắc Thiếu Huyền kia, mặc một bộ đồ thể thao giống y như anh thật chói mắt.

“Đúng là, anh đã quá nuông chiều em đến hư rồi.” Hoắc Thiếu Huyền cười lạnh: “Anh không nghĩ tới em có thể nói ra được những lời này.”

Vinh Thiện lau nước mắt, trước kia mỗi lần bốc đồng, cô luôn làm nũng với anh, nói mình còn quá nhỏ, tới giờ phút này mới biết được, thật sự có rất nhiều việc cô vẫn còn u mê.

Có lẽ, một quyết định sai lầm, một lời nói sai lầm, cũng có thể khiến vị trí của chính mình bị sai lệch cả đời.

Hoắc Thiếu Huyền đội mũ lên, cũng không quay đầu lại, rời khỏi tầm mắt Vinh Thiện.

Sau khi Vinh Thiện về đến nhà liền khóc nức nở, từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn sâu sắc như vậy.

Vài ngày sau, Hoắc Thiếu Huyền vẫn không gọi điện thoại cho cô.

Thầy hướng dẫn điêu khắc chuyên nghiệp muốn đi thành phố B thu thập tài liệu, cần người đi theo giúp đỡ việc quay phim, chụp ảnh. Chuyện này vốn theo quy củ phải chọn người đã đạt được học bổng, nhưng Hà Mộ lại đem cơ hội nhường cho Vinh Thiển, bởi vì nghe nói mục đích lần này là đi đến nơi thâm sơn cùng cốc nào đó.

Lúc Vinh Thiển xuất phát, cũng không nói cho Hoắc Thiếu Huyền biết.

Ai cũng không chịu nhận sai, tuổi trẻ đều bướng bỉnh cố chấp như nhau, lại không biết chuyển đi lần này, mới thật sự là tạo ra một vết rạn, khiến cô và Hoắc Thiếu Huyền đến cuối cùng cũng không thể tái hợp.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 15 : Mất tích

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

Vinh Thiện đi theo phía sau thầy hướng dẫn, không chú ý bị nhánh cây sượt qua mặt khiến cô đau đến mức không nói nên lời. Thầy hướng dẫn chỉ vào một tượng thờ được ẩn giấu giữa rừng núi: “Cuối cùng tìm được rồi.”

Vinh Thiện cùng mấy bạn học khác vội vàng chụp ảnh rồi ghi chép lại, mãi cho đến lúc choạng vạng mới chuẩn bị kết thúc công việc.

Ngọn núi này cũng không phải thuộc khu du lịch, là do thầy hướng dẫn cùng vài người bạn trong lúc tổ chức thám hiểm vô ý phát hiện ra, Vinh Thiện loay hoay đùa nghịch với máy chụp hình đi ở phía sau, sắc trời càng lúc càng tối, chỉ nghe thấy tiếng nói của thầy hướng dẫn ở phía trước: “Nhớ theo kịp, đừng đi đâu.”

Vinh Thiện có mang theo đèn pin, cô dừng lại mở ba lô ra tìm, sau đó bật sáng lên, mới bước được vài bước, dưới chân vấp phải một nhánh cây nhỏ té xuống, đến lúc cô đứng lên, lại phát hiện chung quanh yên ắng tĩnh lặng, chỉ còn có một mình cô.

Cô kinh hãi : “Thầy Lưu, Hướng Ninh,....”

Trả lời cô, chỉ có tiếng vang vọng trở lại. Vinh Thiện sốt ruột lấy điện thoại di động ra, nhưng một chút tín hiệu sóng cũng không có.

Bóng cây đong đưa theo gió giống như ma quỷ đang giương nanh múa vuốt, Vinh Thiện cẩn thận đi trên con đường nhỏ, vòng vo nhiều giờ, lại vẫn chưa đi được ra ngoài.

Cô vốn không giỏi nhận biết phương hướng.

“Ầm ầm.” Một tiếng nổ lớn vang lên, cả ngọn núi đều lay động, Vinh Thiện che tai lại kêu lên.

Bỗng nhiên, có một bàn tay vỗ lên vai cô, cô sợ tới mức vùng vẫy hai tay, móng tay cào qua mặt đối phương, tạo ra vài vết máu thật dài. Lê Cảnh Trình dứt khoát ôm lấy hai tay cô: “Đừng sợ, là tôi.”

Vinh Thiện bình tĩnh lại nhìn anh: “Lê Cảnh Trình?”

“Mau lên, chúng ta phải đi ra khỏi đây, núi bị sạt lở.”

Vinh Thiện bị anh nắm tay dẫn đi phía trước, mỗi một bước đi đều thấy run sợ: “Nơi này có đường ra không?”

“Có đường nhưng có lẽ cũng bị cây cối che lấp rồi.” Lệ Cảnh Trình bước nhanh hơn, Vinh Thiện không phân biệt rõ phương hướng, đành phải theo sát anh. Thật vất vả mới đi ra khỏi khu rừng, lại phát hiện không phải đang xuống núi, mà là đi lên đỉnh núi. Trên núi chỉ có vài căn nhà, trong đó có một căn nhà, trên hòm thư viết một hàng chữ. Đại khái ý là nơi này có thể cho thuê, chỉ cần bỏ số tiền tương ứng vào máy tự động bên cạnh là được, Lệ Cảnh Trình lấy ra một xấp tiền trong bóp, không chút do dự nhét vào, không đến ba giây, quả nhiên bắn ra cái chìa khóa.

Đây là ngôi biệt thự hai tầng duy nhất ở đây, Vinh Thiện đứng ở lầu hai, có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng núi bị sạt lở, cô vội vàng trở lại dưới lầu:

“Không được, tôi phải đi về.”

“Em còn có thể đi xuống núi được sao? Đường phía trước đã bị che lấp.”

Vinh Thiện lấy điện thoại ra: “Thầy và các bạn nhất định sẽ lo lắng, tôi muốn gọi điện thoại.”

Cũng vẫn là không có tín hiệu.

Vinh Thiện sốt ruột đến mức thiếu chút nữa là rơi nước mắt: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nếu không tìm thấy chúng tôi, chắc chắn trong nhà sẽ sốt ruột chết mất.”

Lệ Cảnh Trình giữ chặt tay cô để cô ngồi vào một bên: “Đừng sợ, vừa rồi ở dưới chân núi tôi đã gặp thầy giáo và bạn học của em, hẳn là bọn họ đã an toàn, cũng biết tôi đi lên tìm em, hiện tại chúng ta ở đây chờ, chắc là sẽ có người đến cứu.”

Có vẻ như đây là biện pháp duy nhất.

Vinh Thiện ngồi cuộn tròn trên sofa, lúc này bất an trong lòng mới từ từ lắng xuống, cô nhìn đến người đàn ông đối diện không mấy quen thuộc:

“Tại sao anh cũng ở đây?”

Trong mắt cô, là có sự đề phòng.

Lệ Cảnh Trình đuổi thẳng chân: “Dưới núi này có một viện an dưỡng, cô của tôi đang sống ở đó, mỗi năm tôi đều đến thăm vài lần.”

Lời giải thích có vẻ rất trôi chảy, Vinh Thiển lại cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, nhưng cô cũng không nói ra được không đúng ở chỗ nào.

Lệ Cảnh Trình xem xét xung quanh: “Đói bụng không?”

Vinh Thiển bị anh dời đi sự chú ý: “Ừ, cùng lắm thì ở đây cũng có cái gì ăn được chứ?”

“Tìm xem xem.” Lệ Cảnh Trình đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, không tìm thấy đồ ăn tươi sống, nhưng chủ nhà coi như chu đáo, để lại chút gạo, mì ăn liền cùng vài gói rong biển khô.

Mười phút sau, Vinh Thiển ôm cái chén ngồi ăn trên sofa.

“Cơm thì nhão, còn rong biển này, không phải là anh quên ngâm nước trước rồi chứ?”

Lệ Cảnh Trình cũng không ngẩng đầu lên: “VẬY em đừng ăn.”

Cô ngoan ngoãn ăn không dám lên tiếng, sau khi ăn xong, ôm cái gối ngồi ở đó không nhúc nhích.

Lệ Cảnh Trình dọn dẹp qua loa rồi ngồi đối diện cô, anh tiện tay lấy vài cuốn tạp chí trên bàn cầm lên xem: “Có phải sợ Hoắc Thiều Huyền không thấy em sẽ lo lắng?”

“Anh ấy sẽ không lo lắng cho tôi.” Cô nhỏ giọng than thở.

Anh thông minh hiểu ra nên không tiếp tục hỏi nữa.

Cùng lúc đó, cả Vinh gia đều tựa như trời long đất lở.

Ngay đêm đó Vinh An Thâm đã chạy đến thành phố B, cảnh sát còn đang cố hết sức tìm kiếm, Hoắc Thiều Huyền cũng nhận được tin tức, sự khó chịu trước kia đã bị lo lắng thay thế, nếu không phải ngọn núi này đã bị phong tỏa, anh đã sớm liều lĩnh đi lên.

Anh điên cuồng gọi điện thoại cho Vinh Thiển, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không gọi được.

Mãi cho đến ngày hôm sau, mới nhìn thấy mấy người bạn học của Vinh Thiển. Sau khi Lệ Cảnh Trình tỉnh dậy đi ra bên ngoài, anh đi theo đường

núi khoảng một km, trên tòa biệt thự có đặt dụng cụ phát tín hiệu di động nhưng bị nguy trang che giấu, anh đứng trên đỉnh núi, khoe miệng cong lên một vòng cung mê người, điện thoại trong túi không ngừng vang lên, anh lấy ra rồi ấn nghe.

“Lệ Cảnh Trình!” Hoắc Thiếu Huyền nghiêng răng nói: “Vinh Thiển đâu?”

“Không phải cô ấy và anh như hình với bóng sao?”

“Mày đừng giả bộ, tao gặp mấy người bạn học của Vinh Thiển, bọn họ nói mày đi tìm cô ấy.”

“Tôi cũng không tìm được.” Lệ Cảnh Trình phóng tầm mắt nhìn ra xa, sau khi ngọn núi bị sạt lở chỉ còn lại một mảnh đất vụn: “Cô ấy mất tích? Vậy báo cảnh sát đi.”

“Lệ Cảnh Trình!” Anh cố kiềm nén sự tức giận: “Mày ở đâu?”

“Không thể trả lời.”

“Mày dám làm gì cô ấy, tao sẽ lột da mày ra!”

Lệ Cảnh Trình nhếch môi, cúp điện thoại.

Anh trở lại biệt thự, Vinh Thiển vẫn còn đang nằm trên sofa chưa ngủ dậy, Lệ Cảnh Trình ngồi bên cạnh cô, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt cô, thậm chí có thể thấy rõ cả sợi lông tơ trên đó, làn da của cô thật đẹp, không có một chút tỳ vết nào, Vinh Thiển ngo ngoậy, chậm rãi mở mắt ra. Anh nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt, Vinh Thiển cảm thấy xấu hổ, thấy có ánh nắng liền giật mình đứng dậy: “Mấy giờ rồi?”

“10 giờ.”

Cô trầm mặc một lát, bỗng nhiên hỏi Lệ Cảnh Trình: “Anh, anh có để ý chuyện người vợ sau này của anh không còn nguyên vẹn hay không?”

Anh không khỏi bật cười: “Bây giờ còn được bao nhiêu người con gái có thể giữ lại trinh tiết đến đêm tân hôn?”

Vinh Thiển nghe vậy, có chút thoải mái: “Thật sao, tôi cũng có thể tự khích lệ mình như vậy.”

“Nhưng,” Bất chợt Lệ Cảnh Trình đổi giọng: “Người đàn ông có thể chấp nhận vợ mình không còn nguyên vẹn, nhưng đại đa số sẽ không có cách nào

tha thứ cho chính mình khi biết vợ mình bị một người đàn ông khác cưỡng bức.”

Vinh Thiển như bị nghẹn ở cổ họng: “Vì sao?”

“Không vì sao hết, đây vốn là sự thật.”

Vinh Thiển cầm chiếc gối ôm trong tay hung hăng đập lên người anh: “Anh câm miệng cho tôi.”

“Là em muốn tôi nói thật.”

“Tôi nói anh câm miệng!” Vinh Thiển vốn định nhờ anh giảng giải, làm cho trong lòng mình dễ chịu một chút, không nghĩ tới anh lại trực tiếp đẩy cô xuống vực.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 16 : Hoảng sợ

Edit : Rainie

Cả ngày, Vinh Thiến không hề để ý đến Lệ Cảnh Trình.

Đến tối, lúc bụng đói biểu tình, Vinh Thiến mới đi từ trên phòng xuống lầu, mùi thơm từ phòng bếp khiến bao tử cô không tự chủ được kêu gào thành tiếng, cô mang dép đi tới, Lệ Cảnh Trình đang ngồi ăn cơm chiên.

Nói là cơm chiên, nhưng lại cực kì đơn giản, bởi vì nguyên liệu nấu nướng có hạn, cả trứng cũng không có, chỉ có một ít rong biển khô bên trong, Vinh Thiến đứng ở trước bàn: "Anh ăn cái gì vậy?"

Vấn đề này, đặc biệt ngu ngốc.

Lệ Cảnh Trình ngừng tay lại: "Muốn ăn không?"

Cô đi tới tự lấy ình một chén: "Vẫn không thể xuống núi sao?"

"Có thể phải chờ thêm hai ngày."

Vinh Thiến bối cơm như có điều suy nghĩ.

.....

Ngày thứ hai bị mắc kẹt, Lệ Cảnh Trình lại nhận được điện thoại của Hoắc Thiếu Huyền. Anh bình tĩnh trả lời: "Vẫn không tìm được sao? Chắc đã lành ít dữ nhiều rồi."

Cúp điện thoại di động, trở lại biệt thự xem như không có việc gì.

Vinh Thiến giống như bị bệnh nằm trên sofa, toàn bộ cửa sổ sát đất bị mở toang, cũng không biết như vậy đã bao lâu, Lệ Cảnh Trình đi tới kêu cô cũng không có phản ứng, anh đến gần nhìn kỹ, mới cảm thấy có gì đó không đúng liền đưa tay lên trán cô, nóng đến giật mình. "Em không muốn sống nữa sao!" Anh duỗi tay ôm cô vào trong phòng.

Lệ Cảnh Trình dùng chân trên giường mình đắp lại cho cô, lại lục lọi, tìm được mấy viên thuốc trắng trắng, anh đỡ Vinh Thiến dậy cho cô uống thuốc, cô nhúu chặt hàng lông mày, mở miệng: "Có đảm bảo chất lượng không đó? Nơi này chưa từng có người ở, thuốc này còn có thể uống sao?"

"Suy nghĩ của em thì so với việc không uống thuốc cũng như nhau cả thôi, nhanh, mở miệng ra."

"Gì chứ." Vinh Thiển bị sặc nước đến ho, phun một ngụm nước bọt lên trên mặt Lệ Cảnh Trình.

"Ho khan một cái, không, không có ý gì." Vinh Thiển vỗ vỗ ngực mình, Lệ Cảnh Trình rút khăn giấy ra lau mặt, cô mệt mỏi dựa vào đầu giường: "Tôi rất khó chịu, toàn thân đau nhức, đầu đau muốn chết luôn."

"Mau ngủ một giấc đi."

Vinh Thiển rơi vào trạng thái mơ hồ, chỉ cảm thấy có vẻ Lệ Cảnh Trình cũng không đến nỗi tệ lắm: "Hoặc Thiếu Huyền bảo tôi tránh xa anh một chút, nói anh đang cố tình ra oai, chỉ là hai ngày chúng ta ở cùng, anh đều rất quy tắc, tôi nhất định sẽ nói lại với anh ấy, chính là anh ấy quá đa nghi....."

Chặc chặc. Thật khờ, còn ngu ngốc hơn so với thỏ con trong vườn bách thú. Lệ Cảnh Trình cười thầm trong bụng, ngoài miệng lại nói: "Em an tâm ngủ đi, em có chỗ nào hấp dẫn được tôi? Tôi không thích những cô gái có ngực nhỏ..."

"VẬY CŨNG LỚN HƠN ANH." Vinh Thiển trả lời một câu, sau đó mơ màng đi vào giấc ngủ.

Lúc đó, cô cảm giác được có người đút nước, đút cháo, rồi cả uống thuốc.

....

Ngày thứ ba bị mắc kẹt.

Bên đầu điện thoại bên kia, Hoặc Thiếu Huyền như muốn điên lên, lần này Lệ Cảnh Trình không ngắt điện thoại: "Cô ấy vui chơi quá mệt mỏi, có lẽ đã ở chỗ nào nghỉ ngơi rồi."

"Lệ Cảnh Trình, đừng con mẹ nó giở trò với tôi!"

Người đàn ông cười lên thành tiếng: "Tôi thừa nhận, Vinh Thiển ở cùng một chỗ với tôi, ngày thứ ba, sao không nhanh tìm đội cứu hộ lên đây."

"Hai người ở đâu?"

Đôi mắt thanh tú của Lệ Cảnh Trình nhìn chằm chằm cảnh sắc xanh tươi dưới chân núi, thật là bao la hùng vĩ, càng lộ ra khí chất vương giả tài trí

hơn người của anh: "Vinh Thiện bị cậu chiều hư, tôi cũng có ý với cô ấy, cũng không quan tâm..."

"Cô ấy, ở cùng với cậu?" Hoắc Thiếu Huyền không khỏi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay.

Mặt Lệ Cảnh Trình giãn ra: "Phải."

"Lệ Cảnh Trình..." Vinh Thiện ở bên trong biệt thự không tìm được anh cất tiếng gọi.

Tiếng gọi lọt vào tai nghe, cũng lọt vào tai Hoắc Thiếu Huyền, Lệ Cảnh Trình thu lại ý cười: "Ngày hôm nay chúng tôi đã có thể xuống núi, ba ngày, thực sự là khoảng thời gian khiến người khác khó quên."

Anh cúp điện thoại, sau đó nhét vào trong túi.

Vinh Thiện đi đến, Lệ Cảnh Trình xoay người: "Không khó chịu nữa sao?"

"Ừ, một chút."

"Không có gì bất ngờ xảy ra, ngày hôm nay chúng ta mới có thể xuống núi." Lệ Cảnh Trình bước vào biệt thự trước: "Ăn một chút gì đã, để dành sức lực."

Đến tận ban đêm, Vinh Thiện mới xuống được dưới chân núi.

Vinh An Thâm và Cố Tân Trúc vẫn đứng đó chờ, Vinh Thiện cố nén nước mắt chua xót chạy nhào qua: "Ba."

"Không sao, đừng sợ." Vinh An Thâm khàn giọng, tinh thần cũng không tốt lắm, ôm lấy Vinh Thiện, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Ánh mắt Cố Tân Trúc nhìn chăm chú về phía Lệ Cảnh Trình đầy phức tạp:

"Mấy ngày nay hai đứa đều ở chung với nhau?"

Vinh Thiện buông Vinh An Thâm ra: "May mà anh ta dẫn con xuống núi, hơn nữa lúc con bị ốm, là anh ta chăm sóc cho con."

"Ra là vậy. Cám ơn Lệ thiếu." Cố Tân Trúc không ngừng khen ngợi: "Nói cách khác, không có Lệ thiếu không biết Thiện Thiện nhà chúng tôi giờ đang ở nơi nào."

Một màn này, hòa thuận đến nỗi bất kì kẻ nào cũng không thể chen chân vào.

Hoắc Thiếu Huyền ngồi ở trong ghế lái, Vinh Thiển đứng đó vừa cười vừa nói, còn không ngừng yếu ớt nói cảm ơn Lệ Cảnh Trình, nơi ngực trái anh dày vò đau nhức mấy ngày nay giờ đã chết lặng, tay trái nắm chặt lấy vô lăng, như bị hàng ngàn mũi kim châm vào đau nhức.

Anh quay xe ngược lại, nhìn chằm chằm thân ảnh của Vinh Thiển, hai tay căng cứng, lỗ kim lưu lại nhiều vết thương nhỏ như vậy, lại vô cùng đau đớn.

Vinh An Thâm để Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình ngồi vào trong xe của mình.

Cố Tân Trúc ngồi ở vị trí ghế phụ, bà nhìn hai người phía sau qua kính chiếu hậu: "Thiến Thiển, con không gọi điện cho Thiếu Huyền sao?"

Cô nhú mào, nhìn ra ngoài cửa sổ không nói tiếng nào.

Cố Tân Trúc còn nói thêm: "Nó cũng rất lo lắng cho con."

Lo lắng?

Vậy giờ anh ở đâu?

Lúc này có nói gì Vinh Thiển cũng không nghe lọt tai: "Mẹ có thấy phiền không?"

An Vinh Thâm đưa mắt nhìn Cố Tân Trúc, cũng coi như an ủi bà.

Trở lại Vinh gia, Vinh Thiển và Cố Tân Trúc xuống xe trước, Vinh An Thâm đang sắp xếp đưa Lệ Cảnh Trình về nhà, Lệ Cảnh Trình thấy Vinh Thiển không ngừng nhìn chung quanh cửa chính, anh hạ cửa sổ xe xuống: "Bây giờ em đi tìm anh ta còn kịp, nói với anh ta chỉ là chuyện ngoài ý muốn, cũng đừng nhắc tới tôi."

Vinh Thiển không nói câu nào, xoay người quay trở về phòng.

Dựa vào cái gì mà nhất định cô phải giải thích?

Cố Tân Trúc nhìn bóng lưng đang đi nhanh của cô, ánh mắt thu hồi lại một lần nữa rơi xuống trên mặt của Lệ Cảnh Trình, lúc sau, lộ ra ý cười.

Vinh Thiên tắt điện thoại di động ở trong nhà khoảng một ngày một đêm, cho đến lúc ăn cơm chiều mới đi xuống.

Cô buồn bã thần thờ suy nghĩ cả đêm, cuối cùng vẫn quyết định đi tìm Hoắc Thiếu Huyền, cuối cùng vẫn phải xuống nước trước.

Lúc này, cô chỉ có thể đến nhà của Hoắc Thiếu Huyền.

Đi đến cửa chính, phát hiện phòng trên lầu hai đèn vẫn còn sáng, Vinh Thiên lấy chìa khóa mở cửa đi vào, Hoắc Thiếu Huyền thích tự do, hình như người làm phụ trách quét dọn không có ở bên trong biệt thự. Vinh Thiên đẩy cửa phòng khách ra, bên trong là một khoảng không gian tối đen như mực, chân đá phải cái gì đó, cô dừng lại, tìm công tắc bật đèn trên tường, lúc này mới phát hiện ra chân cô vướng vào một đôi giày da.

Cách đó không xa, còn có một chiếc áo khoác của phụ nữ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 17 : Chán ghét chính mình

Edit : Tahoe Nguyen

Trái tim Vinh Thiến trở nên lạnh lẽo.

Ngoại trừ cô, cô chắc chắn Hoắc Thiếu Huyền chưa từng dẫn phụ nữ về nhà. Vinh Thiến đi lên lầu hai, trái tim như bị một đôi bàn tay vô hình bóp đến nghẹt thở, đau đớn, bước chân cô càng gấp rút, dồn dập hơn, thậm chí những bước cuối cùng cô chạy như lao đến trước cửa phòng Hoắc Thiếu Huyền.

Tâm tình cô kích động từ lâu đã nhảy lên đến cổ họng, Vinh Thiến vặn chốt cửa, cô phát hiện cánh cửa đã bị khóa trái.

Cô hoảng sợ tới mức tay chân đều trở nên lạnh lẽo, dùng tay đập mạnh lên cánh cửa: "Hoắc Thiếu Huyền, Hoắc Thiếu Huyền!"

Bên trong, dưới ánh đèn sáng rực, trên chiếc giường lớn, không thấy chút dấu vết nào lộn xộn hay mất trật tự, có thể tưởng tượng được trước đó chưa từng có chuyện dây dưa tình ái, hai tay Hoắc Thiếu Huyền chống đỡ hai bên người phụ nữ, chặn phủ bên dưới, thân thể hai người cũng chưa hề hợp lại, hai bên vẫn còn xa lạ.

Không thấy ai đáp lại, nhưng cô biết rõ bên trong có người, hai tay Vinh Thiến nắm chặt lại: "Hoắc Thiếu Huyền, anh ra đây, ra đây ..."

Anh nghĩ đến câu nói kia của cô: “Nếu như em không phải là người con gái đầu tiên của anh, chúng ta có thể quên đi chuyện trước kia mà ở cùng nhau không?”

Mười lăm năm qua, trở ngại lớn nhất họ gặp không phải là vấn đề tình cảm hay người thứ ba chen vào, mà là chuyện đêm hôm đó, cứ tồn tại trong lòng, gây nên tổn thương ngày càng sâu sắc.

"Hoắc Thiếu Huyền ..."

Giọng nói của Vinh Thiến run rẩy ngập ngừng, cô tựa mặt vào cánh cửa, bàn tay vô thức cứ tiếp tục gõ. Từng đấm, từng đấm một, thoáng chốc, trong lòng cô cũng như bị đấm cho tan rã. Quan hệ của bọn họ luôn bị chia cắt như vậy, dây dưa, giùng giăng, rồi lại rơi vào trong vũng nước xoáy, làm

thế nào cũng không dứt ra được. Thậm chí Vinh Thiển có thể nghe được tiếng động từ bên trong truyền tới, cô khóc đến nấc nghẹn trong cổ họng, nhưng một chút tiếng khóc cũng không nghe ra được.

Một lúc sau, cửa phòng được mở ra, Hoắc Thiều Huyền mặc áo choàng tắm đi ra, thấy Vinh Thiển ngồi co quắp ở bên tường, cô ngẩng đầu thần thờ nhìn anh, sau đó cô bò dậy, đẩy Hoắc Thiều Huyền ra xông vào trong phòng, Hoắc Thiều Huyền kéo tay cô lại: "Đừng vào đó."

"Vì sao? Vì sao không cho em vào?" Cô giận dữ thét lên, cơ thể cô bị người đàn ông ôm chặt trong vòm ngực rắn chắc, Vinh Thiển nghe thấy tiếng nước chảy bên trong phòng tắm: "Hoắc Thiều Huyền, tại sao anh có thể làm như vậy?"

Cơ thể anh không hề cảm thấy thoải mái hơn chút nào, vừa rồi mới chỉ hoàn thành bước đầu tiên, ngoài ra không có làm thêm động tác nào nữa. Nhưng mà, trong lòng lại không thấy dễ chịu hơn như anh tưởng, mà trái lại càng đau nhức hơn.

Vinh Thiển giống như người điên cố giãy giụa vùng ra, sau đó cô chạy đến trước giường, ngay giữa giường lớn là một vết máu, tuy nhỏ nhưng cũng hiện lên rõ ràng.

Cô cúi người khóc nức nở, đó là thứ mà cô sớm đã không còn.

"Hoắc Thiều Huyền, anh có cần phải dùng cách này để em tự nhận thấy bản thân em dơ bẩn biết bao nhiêu không?"

Cô không nỡ trách mắng anh, nhưng lại hoàn toàn chán ghét bản thân mình.

"Tiểu Thiển, anh đã cho chúng ta thời gian, anh vốn nghĩ rằng khi em tìm được đường về trước tiên sẽ tới tìm anh, Lệ Cảnh Trình, ở trong lòng em, hẳn ta quan trọng như thế nào?"

"Vậy còn anh, anh có đi tìm em sao?" Vinh Thiển hỏi ngược lại: "Hoắc Thiều Huyền, anh làm sao có thể ở cùng người phụ nữ khác ... ?"

Hoắc Thiều Huyền nghe vậy, che dấu nỗi khổ trong lòng, lạnh lùng cười nhạt: "Đúng vậy, anh không đi tìm em."

Vinh Thiển nắm chặt bàn tay đang buông thõng hai bên người, cô muốn nâng tay lên, nhưng lại không thể đánh anh được.

Trong căn phòng này có không ít đồ đạc cô để lại đây, nhưng bây giờ tất cả đều trở thành dư thừa. Vinh Thiển lau nước mắt chạy ra khỏi phòng, càng lau, nước mắt càng chảy nhiều hơn, cô chạy một hơi ra khỏi biệt thự, ngồi xõm xuống ven đường khóc rống lên.

Loại đau này, cũng giống như thời điểm mẹ cô chết đi.

Vinh Thiển lê bước chân đi về phía trước, ra đến đường quốc lộ, cô cũng không nhìn thấy, vô thức đi thẳng về phía trước.

Bỗng nhiên một chiếc xe dừng lại gần bên cạnh cô, Lệ Cảnh Trình hạ cửa sổ xe xuống: "Vinh Thiển, đã trễ thế này, em đi đâu?"

Lệ Cảnh Trình thấy cô không thèm nhìn sang, dứt khoát quay xe chặn ngang trước mặt cô, sau khi xuống xe, anh dùng sức đem cô nhét vào bên ghế phụ: "Tôi đưa em về."

Cô cuộn tròn lại bên trong ghế phụ ra sức khóc, sau một lúc lâu, cô nói giống như tự nhủ với mình: "Chỉ khi đứng ở lập trường của tôi lúc đó, mới biết được sẽ đau như thế nào, tôi cho rằng, chỉ cần chúng tôi giống nhau, thì lần thứ hai đến với nhau, chắc chắn sẽ hạnh phúc, thế nhưng, thực sự tôi chịu không nổi ..."

Ý tứ trong lời nói của cô, Lệ Cảnh Trình có thể đoán ra được chút thông tin.

Anh không trả lời, để mặc cho cô khóc, phản chiếu bên trong kính chiếu hậu, có thể thấy hình ảnh người đàn ông đang cười, niềm vui lan tỏa đến cả đôi mắt.

Lệ Cảnh Trình đưa cô về Vinh gia, Vinh Thiển đẩy cửa xe ra thẳng đi vào trong, cũng không nói thêm gì khác.

Vinh An Thâm ngồi trong phòng khách xem báo, nhìn thấy con gái bảo bối trở về, giương mắt lên cười: "Đi gặp tên tiểu tử thú kia sao? Nó ở đâu, không tới sao?"

Từ nhỏ, hai nhà Hoắc – Vinh luôn chứng kiến hai tiểu oan gia này cãi nhau, hai mắt Vinh Thiển sưng đỏ, khóc to thành tiếng: "Ba."

"Làm sao vậy? Tiểu tử thối đó vẫn còn chưa thông suốt?"

Vinh Thiển chạy tới ôm lấy Vinh An Thâm: "Ba, Hoắc Thiếu Huyền có người phụ nữ khác."

"Cái gì?" Vinh An Thâm nhất thời kinh động: "Chuyện gì xảy ra?"

Cô ghen ngào không ngừng: "Con mới từ chỗ anh ấy trở về, con tận mắt thấy ..."

Vinh An Thâm tức giận đến nổi gân xanh trên huyết Thái Dương: "Ta phải đi lột da nó!"

Cố Tân Trúc mới từ bên ngoài trở về: "Đi lột da ai chứ?"

"Ba, con lên lầu trước."

Cố Tân Trúc đi tới trước mặt Vinh An Thâm, nhìn bóng lưng Vinh Thiển đang lên lầu: "Làm sao vậy?"

Vinh An Thâm đem lời mới vừa rồi nói cho bà biết, Cố Tân Trúc thở dài: "Tám phần mười là bởi vì trước đây Thiển Thiển bị người ta làm nhục, Thiếu Huyền không thể quên được chuyện này."

"Bang ...". Vinh An Thâm cầm ly nước ném xuống đất: "Nếu thật sự là nguyên nhân này, ta có chết cũng sẽ không đem con gái gả cho nó!"

Cố Tân Trúc an ủi ông vài câu, đi lên lầu, ngang qua phòng Vinh Thiển, nghe được bên trong có tiếng khóc.

Bà đẩy cửa đi vào, thấy Vinh Thiển nằm lỳ ở trên giường: "Thiển Thiển à, con mất tích mấy ngày nay, Thiếu Huyền tìm con đến mức hóa điên rồi."

"Ai nói anh ấy đi tìm con?" Vinh Thiển lau nước mắt, không muốn để Cố Tân Trúc thấy.

"Ta và cha con đều nhìn thấy mà, nó lo lắng đến mức còn muốn đi lên núi, còn điều thêm không ít người đến đó tìm con, tròn mấy ngày mấy đêm không chợp mắt, sau đó không chịu nổi, bị đưa vào bệnh viện, vừa truyền dịch còn vừa lo lắng cho con. Chúng ta đều thấy, nó rất sợ con lại gặp chuyện như mấy năm trước. Hôm đó lúc chàng vạng tối, nó nghe được chút tin tức của con, tự mình rút ống tiêm ra chạy tới, lại đúng ngay thời điểm con và Lệ Cảnh Trình xuống núi, trong khoảnh khắc đó nó vẫn ở đó..."

Vinh Thiện nghe như có tiếng ‘ong ong’ trong lỗ tai: "Vì... vì sao không nói sớm cho con biết?"

"Ngày đó, ta định nói, con còn chê ta phiền, bảo ta câm miệng."

Một dòng nước mắt không khống chế được tràn ra bên ngoài, Vinh Thiện giống như bị một mũi khoan khoan một lỗ trong lòng, không trách được Hoắc Thiếu Huyền có nói, anh đã cho chúng ta một cơ hội, nhưng vẫn không đợi được em.

Cố Tân Trúc nói xong những lời này thì đi ra ngoài, Vinh Thiện giơ tay lên tự ỉnh một cái tát.

Đêm đó, sau khi xảy ra chuyện không may, Vinh Thiện chỉ muốn về nhà, có lẽ những bạn cùng lớp không có chuyện gì về trước báo tin, Hoắc Thiếu Huyền cũng lo đến mức lập tức đi tìm cô, thế nhưng, lần này cô lại cho là anh không quan tâm, lo lắng cho cô.

Nhưng...

Cho dù như vậy thì sao chứ?

Vòn vẹn chỉ một ngày đêm, còn kịp sao?

Không còn kịp nữa rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 18 : Khủng hoảng tâm lý

Edit: Rika

Hôm sau, Vinh Thiển mang đôi mắt sưng húp đỏ mọng đi học.

Mới vừa bước vào cổng trường, bên tai chợt vang lên những lời thì thầm, chỉ trích “Chính là cô ta.”

“A, nhìn cô ta cũng ổn đó nhì.”

“Chẳng phải sao, đúng là đồ yêu tinh hại người.”

Vinh Thiển bước vào lớp, khi mới bước vào, cả phòng học bỗng chốc im lặng, có người nhìn phía dưới chân của cô, Lâm Nam vội chạy tới, nắm lấy tay cô kéo đến bên cửa sổ: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao.”

“Cái kia...” Lâm Nam muốn nói rồi lại thôi: “Giáo sư Lưu đã chết, cậu đã biết chưa?”

“Cái gì?” Vinh Thiển sợ hãi, sắc mặt phút chốc trắng bệch: “Lâm Nam, cậu nói cái gì?”

Về mặt Lâm Nam buồn rầu: “Gọi điện thoại cho cậu thì cậu tắt máy, mình biết có thể cậu chưa biết, khi về các bạn đi cùng nói cậu bị lạc đường, giáo sư Lưu cố ý đi tìm cậu, sau đó gặp núi lở...”

Vinh Thiển lắc lắc đầu, nhìn đến các ánh mắt không mấy thân thiện của mọi người, chuyện của cô và Hoắc Thiếu Huyền còn chưa đâu vào đâu, hôm nay lại nhận được thông tin kinh thiên động địa này.

“Thiển Thiển, nếu không cậu về nhà nghỉ ngơi đi.” Lâm Nam khuyên nhủ.

“Các cậu đã đi viếng thầy ấy chưa?”

“Giáo viên chủ nhiệm nói ngày mai an táng, đến lúc đó mọi người sẽ cùng đi.”

Trong lòng Vinh Thiển đau đớn khó chịu, vừa mới xoay người liền đụng vào người đối diện, Chu Đình Đình lạnh mặt lại: “Mắt để trên trán sao, đi đứng không nhìn đường à, không trách được cô lại lạc đường, giáo sư Lưu chính là do cô hại chết đó, cô vẫn còn mặt mũi mà đến trường nữa cơ à?”

“Nếu là tôi, chắc hẳn đã ở trong nhà trùm chăn khóc cho đến chết mới thôi...”

“Cô nói gì đó, muốn đánh nhau à?” Lâm Nam muốn tiến lên, liền bị Vinh Thiển nắm tay kéo lại.

Ngoài cửa sổ, một đám người tụ tập đứng nhìn: “Nhìn kìa, đúng là cô ta, giáo sư Lưu là một người tốt, vậy mà...”

Mọi chuyện phát sinh trong ngày hôm nay, thật sự Vinh Thiển không chống đỡ nổi.

Sau khi tham dự lễ tang của giáo sư Lưu xong, Vinh An Thâm sai người mang một số tiền tới cho người nhà của giáo sư Lưu, nhưng tâm trạng của Vinh Thiển vẫn không tốt lên chút nào, cô ở trong phòng buồn rầu, không bước ra ngoài, có khi cả ngày chỉ ăn được một ít. Vinh Thiển mặc áo ngủ bước ra khỏi phòng, mới đến trước cầu thang, chợt nghe tiếng cãi nhau. Cô bước xuống hai bước, nhìn vào phòng khách thì thấy Vinh An Thâm cùng Hoắc Thiểu Huyền.

Vinh Thiển chợt ngồi xổm xuống bậc thang.

“Cậu nói, chuyện Thiển Thiển nói là không phải như vậy?” Vinh An Thâm vẫn luôn coi Hoắc Thiểu Huyền như con mình, lúc này huyết áp của ông tăng lên.

Hoắc Thiểu Huyền cũng không giải thích, Vinh An Thâm nhìn anh, những tin tức trên báo, chẳng lẽ coi ông như không biết gì sao: “Vinh An Thâm tôi chỉ có một đứa con gái, cho dù cậu không yêu thương nữa thì cũng đừng phá hủy nó, nếu cậu không chịu được thì cứ nói, đừng dây dưa mà làm khổ nó, thật không thể ngờ được, tôi đã nhìn nhầm cậu.”

“Chú Vinh, con biết lỗi rồi.”

“Biết lỗi thì còn tác dụng gì? Cậu thật hồ đồ.” Vinh An Thâm thở hồng hộc. Sắc mặt Hoắc Thiểu Huyền lạnh lẽo, chuyện kia, người có lỗi chính là anh: “Chú Vinh, cô ấy đâu?”

Huyết thái dương của Vinh Thiển chợt đau, gân xanh nổi lên, cô đột nhiên mở miệng: “Ba, bảo anh ta về đi.”

Hoắc Thiếu Huyền ngẩng đầu, bước tới hai bước: “Tiểu Thiển.”

Vinh Thiển giật người lùi ra sau: “Anh đừng bước tới đây.”

Hoắc Thiếu Huyền đứng yên không nhúc nhích, Vinh Thiển đưa tay ôm chặt lấy thân thể: “Thiếu Huyền, hiện tại em có thể hiểu được vì sao mà anh không bỏ qua được chuyện kia, em vốn nghĩ rằng, khi anh có một người con gái khác, nhiều lắm là em chỉ có thể khó chịu một chút rồi thôi, có lẽ, em còn có thể nói với anh, anh xem, em không sao cả, anh cũng đừng để ý nhiều. Nhưng sự thật lại không như thế, em thật sự bị tổn thương sâu sắc, hơn nữa, có thể không biết tới khi nào trái tim em mới lành lại được.”

Yết hầu của Hoắc Thiếu Huyền như nghẹn lại, trong mắt có một loại bóng rất đau đớn đang dần lan ra. Vinh Thiển đứng dậy, vụt chạy lên lầu, anh kinh ngạc đứng đó, không sao động đậy bước chân được.

Bên phía trường học, Vinh An Thâm xin cho cô nghỉ học dài hạn, sau chuyện của giáo sư Lưu, Vinh Thiển gần như trở thành kẻ thù chung của mọi người.

Cả ngày cô trốn ở trong phòng, tâm trạng càng ngày càng xuống dốc, mấy ngày nay, hầu như ngày nào Lê Cảnh Trình cũng tới Vinh gia, Vinh An Thâm rất có thiện cảm đối với anh, tự nhiên cũng xem nhẹ mục đích thật sự của anh khi đến Vinh gia.

Cửa phòng của Vinh Thiển luôn khóa trái.

Một âm thanh ‘tạch’, tiếng mở khóa vọng vào trong tai cô, cô cầm cái gối quăng về phía cửa: “Tôi không ăn, đi ra ngoài.”

Lê Cảnh Trình đẩy cửa tiến vào, Vinh Thiển đang ngồi ở sô pha: “Anh vào đây bằng cách nào? Đi ra ngoài.”

“Em ở trong phòng buồn rầu cũng không sợ mốc meo lên sao?” Lê Cảnh Trình bước đến trước mặt cô, đưa tay nắm lấy tay cô, Vinh Thiển muốn đánh vào tay anh ra: “Đừng động vào tôi.”

Lê Cảnh Trình đưa tay, động tác thô bạo kéo cô đến trên giường, cô dùng dằng muốn đứng lên, anh đưa cái chân dài ra ngăn chặn, kéo cà vạt ra buộc tay cô lại.

Vinh Thiển mở miệng mắng: “Anh điên rồi, đây là nhà của tôi, ba ba, cứu con, trong phòng con tự nhiên xuất hiện một ông già...”

“Tôi già?” Lệ Cảnh Trình đưa tay che miệng cô lại: “Tôi không giống như Hoắc Thiếu Huyền nuông chiều, nâng niu em trong lòng bàn tay, ở trong tay tôi mà em còn dám la khóc om sòm sao, tôi cho em phải nếm mùi đau khổ mới được!”

“Đừng, đừng đừng...”

Anh túm lấy tay cô, vác cô lên vai, Vinh Thiển bị vác úp mặt vào lưng anh, cho đến khi ra khỏi Vinh gia, vẫn không có ai ngăn cản anh ta lại.

Anh quăng cô lên xe, lái xe đi tới một phương hướng xa lạ, Lệ Cảnh Trình tay khoát lên ghế: “Chuyện của giáo sư Lưu, tôi có nghe nói tới.”

“Đừng nói nữa.”

Lệ Cảnh Trình giống như chạm vào giới hạn nỗi đau của cô.

“Anh đừng nói nữa, tôi xin anh.”

Lệ Cảnh Trình mím môi thành một đường thẳng, không hề mở miệng. Anh mang cô đến một nơi, một nơi cực kỳ im lặng, một thành phố cổ xưa bên cạnh bờ sông, Lệ Cảnh Trình túm lấy cà vạt kéo cô đi: “Trước tiên anh thả tôi ra đã.”

“Đi, đừng nói nhiều.”

Đi một hồi, tới trước một quán cà phê, Lệ Cảnh Trình đẩy cửa ra, bên ngoài là một ban công, trên đó được sắp xếp một cái bàn, bên cạnh còn có những chậu nhỏ.

Lệ Cảnh Trình chọn đồ uống thay cô, Vinh Thiển trừng mắt lạnh lùng nhìn anh: “Tại sao lại mang tôi tới đây?”

“Không thích nơi này sao?”

“Không thích!” Vinh Thiển hí cặp mắt xinh đẹp lại: “Lệ Cảnh Trình, anh có ý gì? Chuyện của tôi không cần anh quan tâm, rốt cuộc anh có mục đích gì?”

Lệ Cảnh Trình đưa tay đặt lên vai cô: “Tôi đang giúp em.”

“Hừ, đừng có tỏ vẻ nghiêm túc như vậy, không biết trong đầu anh suy nghĩ gì?”

“Giờ em mới ý thức được, có phải đã quá muộn hay không? Em và Hoắc Thiếu Huyền đều âm ỉ thành như vậy.”

Một cơn tức giận dâng lên, cô nhú nhú mày, tay chân không thể cử động, chỉ có thể dùng đầu hướng Lê Cảnh Trình mà húc tới, anh thấy vậy liền đưa tay ngăn cô lại: “Đem móng vuốt của em thu hồi lại đi, nếu như em không phối hợp tốt với tôi, khẳng định tôi sẽ dùng kìm rút từng móng vuốt của em, sau đó sẽ trói em lại.”

Vừa nói anh vừa cười, đưa mắt nhìn cô, ánh mắt mỉa mai hoặc lòng người. Lê Cảnh Trình ra hiệu ý bảo cô đừng lộn xộn: “Tôi ở bên trong chờ em.”

Vinh Thiển không biết trong hồ lô của anh ta bán thứ gì, cũng không biết mục đích anh mang cô đến đây là gì, kỳ thật đây là một phương pháp chữa bệnh tâm lý.

Lê Cảnh Trình trở lại trong phòng, cánh tay đặt trên quầy bar: “Cậu thật sự muốn làm như vậy?”

Lê Cảnh Trình móc ra một liều thuốc, nhàn nhã lười nhác dựa vào trên ghế: “Tôi để cho cô ấy tự mình chữa bệnh.”

“Ảnh hưởng tâm lý, chia ra hai mặt trắng và đen, cô ấy đối với người đàn ông yêu nhau quá sâu đậm, mà cậu lại muốn cô ấy đem một phần này lên trên người cậu, sau đó tham luyện giống như thuốc phiện, không thể dứt bỏ ra được, chiêu này khá độc.”

Lê Cảnh Trình gẩy tàn thuốc, ánh mắt híp lại, gợi lên một sự mê ly: “Cô ấy tự trách bản thân mình quá nặng, không có tinh thần ỷ lại người khác, khẳng định là cô ấy bị suy sụp.”

“Nhưng cậu phải hiểu được, nếu có một ngày, cậu muốn toàn thân trở ra, hoặc là bên cạnh cậu có người phụ nữ khác, đối với cô ấy, chính là một đả kích trí mạng.”

Lê Cảnh Trình khề liếm khóe môi: “Hôm nay cậu nói thật nhiều lời vô nghĩa, tôi làm gì thì cũng mặc kệ, có hủy hoại người khác hay không liên

quan gì tới cậu?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 19 : Bầy tình

Edit : Tiểu Bảo Nhi

Lúc Tống Quyền rời đi đã là nửa giờ sau.

Lệ Cảnh Trình ngồi trong quán cà phê, tay cầm quyển sách.

Vinh Thiển đi ra thì thấy Lệ Cảnh Trình ngồi trên ghế, hơi nghiêng người dựa vào sofa, đôi chân dài duỗi ra mười phần là đang thoải mái. Nhìn thấy cô, anh vội gấp sách vào rồi đứng lên.

Trên đường về, trong xe là một khoảng im lặng.

Xe đi được nửa đường, cuối cùng Vinh Thiển không nhịn được nói: “Có đôi khi nghĩ lại, con người ta thật sự rất ích kỉ.”

Lệ Cảnh Trình quay qua nhìn vào mắt cô.

Vinh Thiển thấp giọng: “Tôi vốn cho là thời gian có khả năng xóa nhòa tất cả, sau khi sự việc kia xảy ra, tôi vẫn luôn hi vọng Thiếu Huyền có thể quên, thậm chí tôi còn nghĩ, nếu anh ấy không thể bỏ qua cũng là vì không yêu tôi. Nhưng hôm nay chuyện tương tự như vậy xảy ra, tôi lại không có cách nào chấp nhận được. Không phải tôi là người rất ích kỉ sao?”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy không ngại ngần tạt thêm một gáo nước lạnh: “Em là do bị ép bức, còn hẳn ta là tự nguyện.”

“Anh...” Có đôi khi, cô thật muốn dán chặt mồm Lệ Cảnh Trình lại. Vinh Thiển quay về phía anh, ngập ngừng hỏi: “Bạn của anh là bác sĩ tâm lý à?”

“Nhìn cậu ta giống lắm sao, lúc nguy cấp thì nhìn ai cũng thành bác sĩ à? Ngày trước cậu ta là phát thanh viên trên radio, cũng có thể cho là bác sĩ tâm lý chuyên tư vấn cho phụ nữ có chồng và các bà cô già.”

Vinh Thiển lờm anh, dù không muốn phản ứng nhưng lúc này lại rất cần người nói chuyện: “Tôi nói với anh ấy rất nhiều chuyện về thầy Lưu, không biết vì sao nhưng tôi luôn cảm thấy rất thoải mái.”

“Hai ngày nữa tôi lại đưa em đến.”

Lúc này, Vinh Thiển không nói một lời từ chối.

Trên đường, Vinh Thiển ghé xưởng điêu khắc mua một vài thứ. Lệ Cảnh Trình thấy cô tay xách túi to túi nhỏ, thắc mắc: “Không phải không cần đến

trường sao?”

“Anh Tống nói đúng, mọi chuyện không thể trốn tránh là có thể trôi qua.”

Đem ảnh chụp ở trên núi ra, Vinh Thiển đi vào phòng kính. Lệ Cảnh Trình ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn hướng Vinh Thiển, bàn tay cô nhẹ nhàng đưa lên vuốt mặt, trong mắt ánh lên vẻ quyết tâm và nghị lực. Lệ Cảnh Trình nhìn cô đến mất hồn, nhiều khi, cô toát lên vẻ hấp dẫn ma mị cùng khuôn mặt kiều diễm khiến anh không thể không nhìn.

Lúc Vinh Thiển trở lại trường học vốn không được sự đồng ý của Vinh An Thâm. Ông vốn định dựa vào quan hệ của mình, Vinh Thiển chỉ cần nhận được bằng tốt nghiệp là được rồi.

Vinh Thiển xách đồ đi vào phòng học, trong phòng vốn đang huyên náo thấy cô tới bỗng chốc ngưng bật. Lâm Nam đứng lên, dù sao người chết cũng đã chết rồi: “Thiển Thiển, sao cậu lại đến đây?”

Chu Đình Đình ngồi phía cuối lớp học lên tiếng: “Yêu tinh hại người còn dám vác mặt đi học sao?”

Vinh Thiển nhắm mắt làm ngơ đem đồ đặt lên bục giảng rồi thật cẩn thận đem một gói bọc vải đỏ ra. Bên trong là một pho tượng Phật được điêu khắc rất tinh xảo, so sánh với hình chụp vẫn có phần sống động hơn.

Vinh Thiển lui ra phía sau mấy bước, hướng đến bục giảng nơi thầy Lưu từng đứng giảng bài khom người: “Thầy Lưu, em xin lỗi.”

Mọi người sững sờ, không khí im lặng bao trùm cả căn phòng.

Ai học điêu khắc đều biết, nếu không có tâm sẽ không thể khắc sống động, chân thực như vậy.

Lâm Nam nhìn ánh mắt Vinh Thiển, chỉ cảm thấy cô có gì đó không giống với vị thiên kim tiểu thư quen sống trong an nhàn sung sướng, cô giờ đây đã hiểu được thế nào là chịu trách nhiệm, đã biết nhìn nhận sự việc một cách thấu tình đạt lý, hợp lòng người hơn.

Chủ nhiệm đến lớp học đúng lúc chứng kiến toàn bộ sự việc, cô đi đến nắm vai Vinh Thiển hướng mọi người nói: “Chuyện thầy Lưu hoàn toàn là ngoài ý muốn, dù chúng ta cảm thấy khó có thể chấp nhận nhưng là chuyện

đã rồi. Tượng phật này được khắc rất tốt, Vinh Thiển, tan học em nên đến nhà thầy Lưu.”

Nghe chủ nhiệm nói vậy, Vinh Thiển không khỏi cảm thấy cảm động cùng chua xót. Cô gật gật đầu đồng ý.

Mỗi tuần Lệ Cảnh Trình đều đến đón Vinh Thiển hai lần. Vinh An Thâm thấy Vinh Thiển ngày một vui vẻ hơn cũng đã có thể ăn ngon ngủ kỹ, chỉ hận không thể đem ân nhân là Lệ Cảnh Trình ra mà cúng vái.

Tuy Hoắc Thiếu Huyền cùng Vinh Thiển chưa từng tổ chức hôn lễ nhưng hai nhà đều đã nhận định mối quan hệ của hai người. Sau khi xảy ra chuyện, Vinh An Thâm giận dữ đã muốn tuyên bố hai nhà không có một chút quan hệ nào.

Hôm nay là cuối tuần, Vinh Thiển thay bộ đồ thể thao chạy bộ ra ngoài, tai đeo tai nghe chạy về phía trước mà không để ý đằng sau có chiếc xe đi theo cách cô một đoạn.

Vinh Thiển chạy đến trước cổng công viên thì dừng lại ngồi nghỉ trên ghế dài. Cô ngẩng lên thấy Hoắc Thiếu Huyền từ trên xe bước xuống. Cô thấy mũi mình chua xót, không gặp thì thôi, gặp rồi lại thấy đau tận tâm can.

Hoắc Thiếu Huyền ngồi xuống bên cạnh cô, Vinh Thiển nhìn cánh tay anh, nốt kim truyền đã biến mất. Anh mặc bộ âu phục màu đen tinh xảo, tôn lên dáng người cao ráo tuyệt đẹp: “Tiểu Thiển, em muốn chúng ta cứ kết thúc như vậy sao?”

“Cô gái đêm đó là ai?” Cô đột nhiên hỏi.

Hoắc Thiếu Huyền trầm mặc một lúc lâu: “Anh không biết, cũng không hề gặp lại.”

“Vì lý do gì mà anh sẵn lòng chạm vào một phụ nữ không hề quen biết?”

Vinh Thiển nắm chặt hai tay, nói ra những lời này lòng cô đã đau đớn không chịu nổi. Hoắc Thiếu Huyền thấy cô định đứng dậy vội vươn người tóm chặt tay cô: “Anh là người đàn ông duy nhất bên em từ nhỏ đến lớn, anh đối với em như thế nào, không phải em rõ ràng nhất sao?”

“Bởi vì chúng ta là thanh mai trúc mã nên đoạn tình cảm này so với người khác dễ gây tổn thương hơn rất nhiều. Chúng ta ai cũng hi vọng tình cảm này luôn thuần khiết chứ không phải bị phá hỏng như vậy.”

Hoắc Thiều Huyền chậm rãi buông tay Vinh Thiển ra, qua lời nói của cô, anh biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn đến mức nào.

Vinh Thiển đi một mạch về phía hướng nhà mình, hai tay cô vẫn nắm chặt, tim đập không ngừng. Cô bỗng nhiên có ý nghĩ muốn gọi Lê Cảnh Trình, cũng không biết từ bao giờ, chỉ cần thấy khó chịu trong lòng, người cô nghĩ đầu tiên luôn là Lê Cảnh Trình.

Về đến nhà, đi vào phòng khách cô mới phát hiện anh đang ngồi trên ghế sofa. Vinh An Thâm đang trò chuyện vui vẻ với anh, Vinh Thiển thấy vậy mới đi qua.

Không biết hai người đang nói chuyện gì mà Vinh An Thâm cười đến híp cả mắt: “Con gái chú luôn tùy hứng như vậy, từ nhỏ đã được yêu chiều nên giờ không ai nói được, tương lai không biết có ai chịu nổi được nữa.”

Lê Cảnh Trình thấy Vinh Thiển đang đến gần, trong mắt ánh lên thâm ý, cười nói: “Nói không chừng cháu có thể thử.”

Vinh An Thâm thấy anh qua lại nhà mình bao lâu nay, ít nhiều cũng hiểu lý do trong đó: “Chuyện này không thể đem ra đùa được.”

“Cháu cũng không có ý đùa giỡn.”

Vinh Thiển đi đến, nhìn chăm chăm Lê Cảnh Trình, sáng giọng: “Lê Cảnh Trình, anh có ý gì?”

“Anh thích em, đối với em có cảm giác, chẳng lẽ đến giờ em vẫn không nhận ra?” Lê Cảnh Trình thoải mái thừa nhận, anh vì vậy mà trăm phương ngàn kế đến bên cạnh cô. Vinh Thiển cũng không phải cô bé Lọ Lem, cho nên phương thức tiếp cận tâm thường sẽ không dùng được, huống hồ bên cạnh cô lại có Hoắc Thiều Huyền.

“Lê Cảnh Trình, anh đúng là đồ cáo già!” Vinh Thiển thấy Vinh An Thâm có vẻ rất hài lòng với anh, còn muốn ngăn cản cô quay lại cùng Hoắc Thiều Huyền. Cô mơ hồ nhận thấy phía trước là một cái bẫy sâu không thấy đáy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 20 : Chỗ dựa vững chắc

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

Hai tháng sau.

Từ sau khi Lệ Cảnh Trình nói ra như vậy, Vinh Thiển đều tìm cách trốn tránh. Mà mối quan hệ giữa anh và Vinh gia, lại càng ngày càng gần.

Vinh Thiển mặc một chiếc áo măng tô màu xanh lá cây, phối hợp với quần màu đen chì chuẩn bị ra ngoài, cô đóng cửa lại, ở phía đối diện nhìn thấy Vinh Trạch đi tới.

Vinh Thiển giương khóe miệng tươi cười, bước nhanh qua: “Anh.”

Vinh Trạch lên tiếng trả lời một cách lãnh đạm: “Ừ.”

Cô đã sớm quen với thái độ của anh ta, Vinh Trạch đi ở phía trước, Vinh Thiển bỗng chẵn trước mặt anh: “Anh, lần trước Lệ Cảnh Trình say rượu vào nhầm phòng em, là anh cùng mẹ bày ra đúng không?”

Cô vẫn cong môi cười, thậm chí lúc nói ra lời này, còn xưng hô vô cùng thân thiết với anh ta.

Vinh Trạch nghe vậy, lúc này mới nhìn thẳng đến cô: “Chuyện ngày đó, em nên trách chính mình không khóa cửa.”

“Đúng vậy.” Vinh Thiển gật đầu: “Nhưng mà, vốn đã sắp xếp cho người khách quý này của anh ngủ ở phòng anh, anh đi vào lại phát hiện không thấy anh ta đâu, phòng ở Vinh gia tuy nhiều, nhưng theo suy nghĩ của người bình thường, trước hết anh phải tìm xem anh ta đang ở phòng nào chứ?”

Trước đây Vinh Trạch vốn không coi cô ra gì, nhưng lúc này, ánh mắt không thể không nhìn kỹ cô một lần nữa.

Cố Tân Trúc từ trên lầu ba đi xuống dưới : “Anh em hai người đang nói cái gì vậy? Cái gì mà suy nghĩ của người bình thường?”

Vinh Thiển tiến lên khoác tay Cố Tân Trúc: “Mẹ, con nói anh không phải là một người bình thường, bằng không sao có thể tuổi còn trẻ đã gánh trách nhiệm lèo lái Vinh thị nha?”

Vinh Trạch theo ở phía sau, nghĩ thầm, còn tiếp tục nói nữa không chừng sẽ giấu đầu lòi đuôi. Vinh Thiển vừa xuống lầu, đã nhìn thấy Lệ Cảnh Trình ở

đó. Nhưng thật ra anh đến đây, là vì chuyện của Vinh thị. Lúc trước Vinh thị có hợp tác với Hoắc thị xây dựng một công trình rất lớn ,dự tính tạo ra một tòa cao ốc thương nghiệp ba mươi hai tầng, cách đây nửa năm, các công trình kiến trúc đều đua nhau mọc lên như nấm, dự báo một tương lai huy hoàng rực rỡ. Nhưng trước đó không lâu, liên tục có hai công nhân té ngã, thương tích khá nặng, việc này bị lan truyền trên mạng, kích động làn sóng dư luận quan tâm.

Vinh An Thâm kêu mọi người đi tới, về mặt Lệ Cảnh Trình có chút mỉa hoặc, mắt nhìn hướng Vinh Thiển, tiếp tục nói: “ Bây giờ còn có một cách, bảo bệnh viện kia đưa ra giấy chứng nhận, dù sao phần lớn công nhân làm việc trên công trường ngày hôm đó đều bị ngộ độc thức ăn, như vậy dễ xử lý hơn, ít nhất chứng minh đây mới là nguyên nhân cụ thể khiến cho hai công nhân kia té bị thương, hơn nữa bọn họ cũng đã chính miệng thừa nhận, nói lúc ấy đầu óc choáng váng.”

“Thật sự là ngộ độc thức ăn?” Vinh An Thâm kinh hãi, giọng nói có phần cấp bách.

“Phải.”

Vinh An Thâm bỗng nhiên nắm chặt tay, nhìn về phía Vinh Trạch: “Đồ ăn trên công trường, bình thường đều là công ty thực phẩm trực thuộc Vinh gia chúng ta đưa đến, mà việc đó lại do con phụ trách, con nói đi, rốt cuộc sao lại thế này!”

Lệ Cảnh Trình giả vờ giật mình, Vinh Thiển có thể đoán trước kết cục của Vinh Trạch.

Ngồi trên xe Lệ Cảnh Trình đi ra ngoài, Vinh Thiển bất chợt nói ra: “Cáo già.”

Lệ Cảnh Trình sờ sờ cằm, nhìn qua kính chiếu hậu: “Anh già ở chỗ nào?”

“Hừ, ở đâu cũng già.”

“Em thấy rồi?”

Vinh Thiển trừng mắt với anh, sau đó lại nở ra nụ cười: “Chẳng qua là, nhìn thấy vẻ mặt gặp chuyện không may của tên Vinh Trạch kia, tôi thật sự thấy

cao hứng.”

“Từ nhỏ đến lớn, em bị bọn họ tính kế không ít phải không?”

Ý cười trên miệng cô cứng đờ: “Chẳng lẽ anh không nhìn ra được, bọn họ đối với tôi tốt lắm sao?”

“Giả bộ!”

Vinh Thiển thu lại ý cười, thanh âm cũng thấp đi: “Anh cũng có thể nghĩ đến điều này, nhưng vì sao ba tôi lại cảm thấy bà ấy còn đối với tôi tốt hơn so với mẹ tôi chứ?”

Lệ Cảnh Trình nâng tay lên, động tác tự nhiên vén vài sợi tóc đang rũ xuống của cô ra sau tai, đầu ngón tay lướt qua làn da trắng nõn mịn màng của cô, Vinh Thiển run rẩy, lúng túng quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ.

Đưa cô đến chỗ Tống Quyền, anh ta dành ra một khoảng thời gian tiếp chuyện với cô theo thường lệ.

Vinh Thiển từ ban công đi vào, tìm xung quanh không thấy hình dáng Lệ Cảnh Trình đâu. Cô bối rối, vội vàng chạy ra ngoài tiệm, lại phát hiện xe của Lệ Cảnh Trình cũng không có ở đây, Vinh Thiển như muốn nhảy dựng lên, cô sốt ruột đến mức quay vòng tại chỗ : “Lệ Cảnh Trình, anh ở đâu?”

Tống Quyền nhìn bốn phía: “Có lẽ anh ấy ở gần đây.”

“Không thể nào, anh ấy trước giờ luôn ngồi cạnh cửa sổ chờ tôi, không phải là anh ấy đi về trước rồi chứ ?

“Cô đừng vội.”

“Lệ Cảnh Trình!”

Tống Quyền nhìn cô, sau đó nói : “Đi ra con đường này, phía trước có thể đón taxi, nếu không tôi đưa cô về?”

“Tôi không đi.” Cô kiên quyết cự tuyệt.

Tống Quyền có thể hiểu được, trong lòng cô đang có một nỗi lo sợ đang từ từ lan ra, tuy rằng đó là một quá trình khá dài, nhưng ‘mưa dầm thấm lâu’.

Cách đó không xa, một chiếc xe lao vùn vụt tới, Lệ Cảnh Trình dừng hẳn rồi xuống xe: "Sao lại đứng ở bên ngoài?"

"Anh đi đâu?"

"Cách đây không xa có cửa hàng thịt quay, thường ngày rất khó xếp hàng, tôi đi đặt trước."

Anh tiến lên kéo tay Vinh Thiển: "Sao lòng bàn tay lại lạnh như vậy?"

"Tôi, tôi rửa tay."

Sau khi ăn cơm xong, đi ô-tô trở về thì trời đã gần tối, Lê Cảnh Trình lái xe đi rất chậm, Vinh Thiển ở bên cạnh cúi đầu.

"Anh biết không? Mẹ tôi chết bởi tai nạn xe, khi còn bé, tôi cũng gặp tai nạn xe."

"Thật sao."

Cô trừng mắt nhìn anh: "Nói như vậy mà anh lại cười khẩy."

"Tôi nói thật..." Lê Cảnh Trình nắm chặt tay lái: "Sinh ra và lớn lên trong môi trường như vậy, hẳn là từ nhỏ em phải học được cách tự bảo vệ mình."

Cô không lên tiếng nữa, trước đây có quan hệ với Hoắc Thiều Huyền, Cố Tân Trúc sẽ không dám đối xử tệ bạc với cô, nhưng cô lại rời xa vòng tay che chở của anh...

Vinh Thiển mệt mỏi dựa vào ghế xe, xe cứ thế đi thẳng, cho đến khi Lê Cảnh Trình lái xe gần tới nhà Vinh Thiển thì phát hiện là cô đang ngủ.

Anh dừng hẳn ở ven đường, ngón tay gõ nhẹ có tiết tấu ở trên tay lái, động tác do dự, anh đưa tay qua đặt lên môi của cô. Vinh Thiển có cảm giác có gì đó khác thường, mơ mơ màng màng mở mắt.

Đập vào ngay trước mắt là khuôn mặt tuần tú lộ ra rõ nét, cô trừng mắt một cái, sau đó tức giận lùi lại.

Lê Cảnh Trình khẽ vuốt ve đôi môi cô: "Vinh Thiển, tìm ình một chỗ dựa vững chắc, sớm muộn gì Vinh gia này sẽ ăn tươi nuốt sống em."

"Chỗ dựa, anh sao?"

Vẻ mặt Lê Cảnh Trình nghiêm túc: "Đúng vậy, hiện giờ Vinh Trạch đã đủ lông đủ cánh, chắc chắn là em sẽ càng ngày càng không dễ chịu, cùng với chuyện bị trở thành cái đinh trong mắt họ, sao không sớm thoát ra ngoài?"

Vinh Thiển nhìn Lê Cảnh Trình chăm chăm, trong ánh mắt anh vờ đi vài phần lạnh lùng, nhưng trong mắt cô, đúng là không che giấu tham vọng

muốn chiêm làm của riêng chút nào!

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 21 : Con chỉ yêu cô ấy

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

Loại cảm giác này, cô chỉ cảm nhận được ở Hoắc Thiếu Huyền.

Vinh Thiển đẩy mạnh Lệ Cảnh Trình ra, cô sợ hãi lui về phía sau, cuộn mình lại: “Lệ Cảnh Trình, ban đầu anh tiếp cận tôi như vậy, thật sự đã không có ý tốt.”

Lệ Cảnh Trình nghiêng người, lòng bàn tay to lớn giữ chặt cánh tay cô, anh dùng sức một cái, Vinh Thiển bất ngờ ngã về phía trước, hai tay cô giãy giụa, anh dứt khoát nắm lấy vai cô, kéo đến trước mặt mình: “Tôi thừa nhận, tôi đối với em là có ý đồ, Vinh Thiển, tôi xem trọng em, em đi theo tôi, tôi cũng có đủ sức lực để bảo vệ em, ở bên tôi, em còn sợ cái gì?”

Vinh Thiển muốn lui về phía sau, Lệ Cảnh Trình càng giữ cô chặt hơn, giọng nói anh lộ vẻ kiêu ngạo, không giống với thái độ che giấu như lúc trước đây: “Nếu đường lui bị chặn đứt, em sẽ phải suy nghĩ thật kĩ con đường phía trước nên đi như thế nào.”

“Cho dù tôi có bị mờ mắt, cũng không muốn chọn anh.”

Cánh tay Lệ Cảnh Trình đột nhiên siết chặt, một tay vòng qua thắt lưng Vinh Thiển, đem cô giam giữ trong lòng mình: “Vậy em đang suy nghĩ chọn ai?”

Phía xa chợt có ánh đèn rọi tới. Lệ Cảnh Trình liếc mắt nhìn xung quanh, lực trong tay khẽ buông lỏng, Vinh Thiển lui lại phía sau, ánh mắt vừa nhìn đến anh, anh bỗng nhiên giữ chặt sau gáy cô, một cái hôn bất ngờ chưa kịp phòng bị lần thứ hai áp xuống.

Đúng lúc Lệ Cảnh Trình buông tay ra, cô cũng không suy nghĩ nhiều, đẩy cửa lao ra ngoài như muốn trốn chạy khỏi ánh mắt dò xét của anh, anh không khỏi thấy buồn cười..

Vinh An Thâm cùng Cố Tân Trúc xuống xe, suýt chút nữa thì đụng phải Vinh Thiển, Cố Tân Trúc giương miệng cười có vẻ hứng thú: “Nếu đã tới cửa, sao không mời anh ta vào nhà ngồi?”

Sắc mặt Vinh Thiển nhìn thật sự không tốt, Vinh An Thâm cùng Cố Tân Trúc hiển nhiên thấy được một màn vừa rồi, ông không nói gì, mà đi thẳng đến trước xe Lê Cảnh Trình.

Người đàn ông cũng đẩy cửa xe ra bước xuống: “Bác trai.”

“Cảnh Trình, đã ăn cơm tối chưa?”

Vinh Thiển vội vàng tiếp lời: “Anh ấy ăn...”

“Vẫn chưa, tội con mới vội trở về.” Lê Cảnh Trình lên tiếng, đã sớm đem lời Vinh Thiển định nói ném đến bên kia Thái Bình Dương.

“Vào nhà cùng ăn đi, mấy ngày này cũng vất vả cho cậu, còn chưa có dịp đáp tạ.”

“Bác trai, ngài khách sáo quá rồi.”

Lê Cảnh Trình thực sự đi theo Vinh An Thâm vào trong Vinh gia, hiện tại anh đã phơi bày toàn bộ ý đồ lúc trước của mình, bởi vì Vinh Thiển đang đau lòng, nên cũng không có suy nghĩ gì nhiều, nào biết dã tâm của Lê Cảnh Trình càng lúc càng thể hiện ra rõ ràng.

Trong bữa ăn, Vinh Thiển thờ ơ gắp cơm trong chén, Vinh Trạch cũng vừa về tới nhà, Vinh An Thâm đang cùng Lê Cảnh Trình nói chuyện làm ăn trên thương trường.

“Ba.” Vinh Thiển bỗng nhiên xen vào một câu, cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lê Cảnh Trình ngồi đối diện: “Về sau đừng cho anh ấy vào nhà chúng ta nữa.”

Cô cứ như vậy nói trắng ra, không thềm để ý gì đến mặt mũi Lê Cảnh Trình. Sắc mặt Vinh An Thâm trầm xuống trong nháy mắt: “Thiến Thiến, con nói chuyện vậy sao?”

“Anh ta có dụng ý xấu.”

Khóe miệng Lê Cảnh Trình nâng lên, dã tâm bên trong đã được khoác một lớp áo đẹp đẽ cao quý: “Anh chỉ nói với em là anh thích em, muốn ở bên em, bảo vệ em, nếu như vậy cũng bị xem là có dụng ý xấu, anh đành chịu.”

Lồng ngực Vinh Thiển lên xuống dữ dội, vừa rồi anh ta cũng không có nói như vậy.

Vinh An Thâm nghe được Lệ Cảnh Trình là đang tỏ thái độ rõ ràng: “Cảnh Trình, lời cậu nói là thật sự?”

“Thật sự.”

Chiếc đĩa trong tay Vinh Thiển rơi lên trên mặt bàn: “Ba, ba bảo anh ta đi đi.”

Giọng nói Vinh An Thâm có chút tức giận: “Con vì tên tiểu tử thối kia, muốn tùy hứng tới khi nào?”

Cô đẩy ghế ra đứng dậy, lúc chạy lên cầu thang còn đưa tay lau khóe mắt. Hoắc Thiếu Huyền, anh xem xem, anh đã đặt em vào tình cảnh như thế nào?

Sắc mặt Cố Tân Trúc không thay đổi cùng Vinh An Thâm đối mắt nhìn nhau, bà lên tiếng khuyên chồng: “Được rồi, ai lại đi tức giận với con gái mình.” Bà đổi giọng, nhìn về phía Lệ Cảnh Trình: “Với tính tình của Thiển Thiển, chuyện cậu nói thích con bé, cái này, cũng không phải có thể nói đùa được.”

“Cháu như vậy giống đang nói giỡn sao?” Hai tay Lệ Cảnh Trình đan vào nhau: “Cháu thích cô ấy, cháu sẽ cho cô ấy những gì tốt nhất, nếu cô ấy đồng ý, cháu liền cưới cô ấy.”

Trong lòng Cố Tân Trúc cả kinh, buông đôi đĩa trong tay xuống, bà vốn cho rằng Lệ Cảnh Trình chỉ là nói chơi, không nghĩ tới...

Lệ Cảnh Trình đem vẻ mặt của bà ta thu vào trong mắt, khóe mắt anh hiển hiện rõ ý cười, anh nói lời này, sẽ khiến cho Cố Tân Trúc thấy sốt ruột lo lắng, cũng không chừng sẽ làm ra chút chuyện thúc đẩy sự việc tiến triển. Tại Hoắc gia.

Lý Phân Nhiên bước vào trong biệt thự của Hoắc Thiếu Huyền, anh sống bên ngoài một mình đã quen, thường xuyên không về nhà, Sự việc với Vinh gia âm ỉ lớn như vậy, bà cũng biết chắc hẳn là trong lòng con mình không dễ chịu.

Đẩy cửa phòng khách ra đi vào, bên trong một mảng tối đen như mực, bà vừa muốn bật đèn, liền nghe được giọng nói Hoắc Thiếu Huyền truyền đến:

“Ra ngoài.”

Lý Phân Nhiên theo thanh âm của anh đi đến, xuyên qua bóng tối lơ mờ nhìn thấy đứa con trai mình đang nằm trên sô pha. Bà thở dài, ngồi xuống: “Thiếu Huyền.”

Lý Phân Nhiên nâng đầu Hoắc Thiếu Huyền lên để anh gối đầu trên chân bà. Trầm mặc một lúc lâu, Lý Phân Nhiên đưa tay xoa nhẹ lên trán anh: “Mẹ đã sớm nói với con, thả lỏng mình một chút, nếu con yêu Tiểu Thiển, sẽ có cách xua đuổi phiền muộn trong lòng.”

“Trong lòng con khó chịu.”

“Sự tình đã đi tới bước này...” Lý Phân Nhiên cũng thương xót: “Dù sao, bên cạnh con cũng đã có người phụ nữ khác, chuyện lúc trước coi như là quá khứ đi, với lại Vinh gia bên đó đã muốn tuyên bố giải trừ hôn ước, con cũng đừng quá áy náy.”

“Mẹ, đây không phải là chuyện một sớm một chiều, cái gai này đã đâm trên người con bao nhiêu năm nay, con nghĩ, nếu con cũng không ‘sạch sẽ’, có phải sẽ có thể ở bên Tiểu Thiển không lo không nghĩ hay không?” Trong giọng nói Hoắc Thiếu Huyền lộ ra sự trống rỗng, mờ mịt, từng câu từng chữ như khoét sâu vào trong ngực anh.

Lý Phân Nhiên cảm thấy chua xót, con bà tìm người phụ nữ khác, hiển nhiên không phải vì cái gọi là động tình, mà là thầm nghĩ muốn làm cho bản thân mình ‘dơ bẩn’.

Lý Phân Nhiên đưa tay che miệng lại: “Thiếu Huyền, con như vậy là đang làm gì hả?”

“Mẹ.” Hoắc Thiếu Huyền nâng cánh tay lên che khuất tầm mắt, trong lời nói chất chứa sự đau đớn khiến người khác thương xót: “Con thật sự đã làm sai rồi, làm sai rồi, đây là con tự đâm mình một dao, Tiểu Thiển sẽ không có cách nào tha thứ cho con, nhưng con chỉ yêu một mình cô ấy.”

Có thể xen vào phá hủy tình cảm giữa bọn họ, chưa bao giờ là người thứ ba.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 22 : Lần thứ hai làm chuyện xấu

Edit : Tahoe Nguyen

Hôm đó, sau khi Lệ Cảnh Trình rời đi, Vinh An Thâm tìm Vinh Thiển nói chuyện. Ý tứ trong lời nói của ông dứt khoát như một mũi dao đâm thẳng vào tim Vinh Thiển, Vinh An Thâm muốn cô cho Lệ Cảnh Trình một cơ hội.

Vinh Thiển vào bên trong khu vực bể bơi, cô khóa cửa lại, một mình đi vào, bên trong là một không gian độc lập, hồ bơi hình bán nguyệt, sâu khoảng ba thước, hai bên trái phải có đặt mấy chiếc ghế nằm.

Vinh Thiển cởi hết quần áo và đồ dùng hàng ngày trên người, cô không thích mặc Bikini khi bơi, cô khóa cửa, người bên ngoài tự nhiên sẽ biết ý không đi vào.

Từ bên ngoài, Cố Tân Trúc nhìn vào cánh cửa đóng chặt, thói quen này của Vinh Thiển, toàn bộ Vinh gia đều biết.

Nhiệt độ nước ổn định tràn qua đầu vai, Vinh Thiển nín thở lặn xuống, cảm giác hít thở không thông càng ngày càng nghiêm trọng, cảm giác sợ hãi ở dưới nước làm cô vài lần muốn đi lên, nhưng cô nghĩ vẫn chưa đủ, lồng ngực tựa như bị hai bàn tay dùng lực xé rách, Vinh Thiển đau đến không còn cách nào tự kiềm chế được, cô từ từ đi ra khỏi mặt nước.

Hai tay vén tóc ra hai bên, đau như vậy cũng không thể bằng nỗi đau khi nhớ đến Hoắc Thiếu Huyền, Vinh Thiển ngẩng đầu, một dòng hỗn hợp nóng hổi trên mặt lạnh lẽo chảy xuống.

Lúc Lệ Cảnh Trình đến Vinh gia, Cố Tân Trúc ở trên lầu có nhìn thấy.

Người giúp việc nói có thể Vinh Thiển đang ở phía sân sau, Lệ Cảnh Trình đi theo chỉ dẫn tiến về phía trước. Anh đi tới trước bể bơi, thấy cánh cửa mở ra một khe hở, bên trong còn truyền đến tiếng nước ào ào.

Bàn tay anh dùng sức đẩy, vật đầu tiên đập vào mắt là bộ quần áo xốc xếch, còn có cả bộ nội y màu trắng.

Lệ Cảnh Trình lập tức phản ứng kịp, người bên trong có khả năng đang trần truồng khóa thân, như vậy chắc chắn sẽ không quên khóa cửa, chỉ sợ lại bị

người khác bày trò.

Anh nở nụ cười, đi vào, cài then cửa, động tác lưu loát không tưởng tượng nổi.

Vinh Thiển bơi một vòng, cô lộn ngược lại, thả nổi trên mặt nước, bỗng nhiên thấy được cảnh này, anh không nghĩ tới sẽ được diễm phúc như vậy. Vinh Thiển giật mình trong phút chốc, Lệ Cảnh Trình thấy vẻ mặt cô chợt biến sắc, hai tay Vinh Thiển che trước ngực, lặn người xuống nước: "Lệ Cảnh Trình, sao anh lại vào đây!"

"Cửa mở."

"Không có khả năng!" Vinh Thiển giận không kiềm chế được, cô đập mạnh tay lên mặt nước, bọt nước văng tới trước mũi giày Lệ Cảnh Trình, cơ bản là Vinh Thiển cũng đoán ra được một chút: "Là bà ta."

Thấy người đàn ông còn đứng ở đó, ánh mắt nhìn chằm chằm trên người mình, Vinh Thiển xấu hổ, mặt đỏ bừng: "Anh đi ra ngoài!"

Lệ Cảnh Trình đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống: "Có duyên gặp nhau, tại sao tôi phải đi?"

"Lệ Cảnh Trình, anh không biết xấu hổ."

Ngón tay anh chỉ vào một bên gò má của mình: "Không phải mặt mũi của tôi còn nằm đây sao?"

Nước bên trong hồ trong suốt, dù cho Vinh Thiển có che giấu như thế nào đi nữa, cũng phơi bày trọn vẹn trước mắt anh.

Ánh mắt anh tối dần, Vinh Thiển bơi lên, với tay lấy bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày trên thành bể bơi, ngón tay vừa mới chạm tới áo khoác, bỗng nhiên, chỉ thấy tất cả y phục bị người đàn ông nhanh chóng kéo lấy, bỏ về phía sau, Vinh Thiển tức giận đập tay lên mặt đất: "Lệ Cảnh Trình, anh là lưu manh sao?"

Lệ Cảnh Trình giữ chặt quần áo của cô trong tay: "Muốn sao, tự mình tới lấy."

Vinh Thiển lợi dụng thành hồ bơi để che giấu phần cơ thể từ xương quai xanh trở xuống, cô không dám lộn xộn: "Đợi chút nữa sẽ có nhiều người

đến đây, lần trước anh còn có thể nói là ngoài ý muốn, còn lần này thì sao? Ba tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Lệ Cảnh Trình phì cười, nhìn bộ dáng cô đang cố tự trấn định: "Nếu con gái bảo bối của ông ấy bị tôi nhìn thấy hết, nói không chừng ông ấy sẽ nhân cơ hội này đem em gả cho tôi."

"Anh đừng có đắc ý!"

Lệ Cảnh Trình bắt chéo đôi chân dài, cả người dựa về sau: "Em nói xem, có phải là mẹ kế em đang lo lắng không ai thèm lấy em, nếu không sao bà ấy lại đem em dâng lên cho đàn ông chứ?"

"Câm miệng."

Lệ Cảnh Trình tắc lưỡi, đưa tay vào túi lấy điện thoại di động ra.

Vinh Thiển không khỏi kinh ngạc: "Anh làm gì đó!"

"Cho em một tấm hình lưu làm kỷ niệm."

"Anh!" Vinh Thiển cuống quýt muốn tìm chỗ trốn, nhưng nhìn quanh bốn phía, sợ rằng đây mới là chỗ an toàn nhất, cô hoảng hốt lo sợ, bộ dáng cô như vậy, trong mắt Lệ Cảnh Trình cảm thấy cực kỳ tốt, không có chút nào là ra vẻ làm bộ làm tịch, khuôn mặt anh không khỏi giãn ra. Lệ Cảnh Trình đưa điện thoại di động lên nhắm ngay vào cô, Vinh Thiển nằm sấp xuống, tranh thủ tỏ ra yếu thế: "Van xin anh."

"Tỏ thái độ thành khẩn cầu xin người khác giúp đỡ thử xem."

"Tôi sẽ nặn một tượng đất, lúc nào đó giao đến cho anh, còn cắm thêm hai nén hương vào đó nữa."

Khuỷu tay Lệ Cảnh Trình chống lên đầu gối, người nghiêng về phía trước:

"Mồm mép lắm... Ngang ngược thêm chút nữa xem, em không tin tôi nói được thì làm được?"

Vinh Thiển không dám lên tiếng, ngoan ngoãn lấy tay che miệng lại.

Khóe môi anh khẽ giương lên: "Hôn tôi một cái, tôi đi liền."

"Cút đi!"

Lệ Cảnh Trình nhú mày: "Hừ?"

Vinh Thiển lập tức thay đổi ngữ điệu: "Cô ... tôi nói là cây cô."

Vinh Thiển không để ý thấy ý xấu trong đôi mắt anh, cô sờ sờ vai: "Tôi lạnh rồi, anh để tôi đi lên đi."

Lệ Cảnh Trình đi lên trước nắm lấy cánh tay cô, Vinh Thiển thét chói tai: "Buông tôi ra."

Hai tay anh giữ chặt hai vai cô, lực đạo rất lớn, Vinh Thiển bị anh lôi lên khỏi mặt nước, chớp mũi Lệ Cảnh Trình gần như chạm tới khuôn mặt cô, Vinh Thiển né ra, anh vừa định hành động, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

"Thiển Thiển đang bơi?"

Là Vinh An Thâm.

Lệ Cảnh Trình khẽ buông tay, Vinh Thiển lại rơi vào trong hồ, cô hoảng sợ vội vàng che trước ngực: "Nhanh đi đóng cửa!"

Anh bước hai ba bước đã tới cửa, nhanh chóng bấm khóa trái, Vinh An Thâm đẩy cửa: "Ui, cửa khóa rồi."

Vinh Thiển leo lên bờ, nhân lúc Lệ Cảnh Trình quay lưng lại, cuống cuồng mặc quần áo vào, cô vội đến mức đôi tay run rẩy, mặc quần xong, vẫn chưa kịp mặc áo, cô nhặt khăn tắm bên cạnh che phủ lên vai.

Lệ Cảnh Trình nhặt khăn mặt lên, động tác quen thuộc giúp cô lau người.

"Khóa rồi? Mới vừa rồi em còn thấy Cảnh Trình tới đây." Giọng nói này đúng là Cố Tân Trúc.

Ánh mắt Vinh Thiển tỏa ra tia giận dữ, Lệ Cảnh Trình hạ thấp giọng: "Mặc quần áo vào, đi qua mở cửa."

Anh đưa áo qua cho Vinh Thiển mặc vào, khăn tắm mở ra, thấy dây áo lót vướng trên đầu vai cô, ngón tay Lệ Cảnh Trình lướt nhanh qua vai cô, cả người Vinh Thiển cứng đờ, anh giúp cô sửa sang xong: "Đường đường chính chính đi tới, thật tự nhiên, tặng cho bà ta một cái tát."

Vinh Thiển tránh khỏi tầm mắt anh, cầm quần áo mặc vào, cô vén mái tóc dài, thở sâu một hơi.

Hai người đi tới cửa, Vinh Thiển chậm rãi mở cửa ra, vốn dĩ Vinh An Thâm đang định đi, Cố Tân Trúc nhìn vào trong: "Quả nhiên Cảnh Trình ở đây."

Ánh mắt không nhìn được quan sát trên người Vinh Thiện, nét cười trong mắt chậm rãi thu hồi.

Vinh Thiện giận tái mặt, Lệ Cảnh Trình thấy đôi tay cô xuôi bên người, nắm chặt thành nắm đấm, ngay lúc cô có động tác muốn giơ lên, anh kịp thời bước đến, giữ lại.

"Bác trai, bác gái."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 23 : Chịu đòn thay cô

Edit : Rika

Vinh An Thâm xoay người.

Tay Vinh Thiển bị Lệ Cảnh Trình nắm lấy, cô ra sức giãy giụa, nhìn vào trong mắt cô, hẳn là cô đã không nhẫn nhịn được nữa rồi.

Vinh An Thâm đưa mắt nhìn: “Các người?”

“Vào trong rồi nói, ở đây cần sự im lặng.” Lệ Cảnh Trình trả lời.

“Vào phòng khách đi, Tân Trúc, mang cho tôi hai ly trà.”

“Được.” Cố Tân Trúc rời đi đầu tiên, Vinh Thiển vội vàng đi qua, Lệ Cảnh Trình đưa tay kéo cô về bên cạnh mình.

Từ nhỏ đến lớn, Vinh Thiển đã nếm không ít cay đắng do Cố Tân Trúc gây ra, nhưng dù sao cô cũng là một cô gái, không có cách nào mạnh mẽ chống đối lại được.

Lệ Cảnh Trình ở lại không bao lâu, nói chuyện với Vinh An Thâm một chút rồi rời đi.

Sau bữa cơm tối, Vinh Thiển cầm ly nước bước xuống lầu, trong bếp, Cố Tân Trúc đang sắc thuốc, nghe nói năm đó sau khi sinh Vinh Trạch, bà ta bị bệnh nặng không khỏi được, Vinh Thiển nhìn xung quanh, né tránh bảo mẫu, cô rón rén bước tới, đưa tay mở nắp ra, rồi rắc một ít thuốc vào. Làm bộ như không có việc gì, cô nhàn nhã trở lại phòng, Vinh Thiển ngồi trên giường, đếm thời gian.

Không bao lâu, chợt phía dưới vang lên tiếng la của Cố Tân Trúc: “Ai u, ai u _____”

Vinh An Thâm gấp gáp chạy tới, hô to gọi nhỏ, bên ngoài loạn thành một đoàn, cửa phòng Vinh Thiển chợt vang lên tiếng gõ cửa vội vàng: “Thiển Thiển, con mau mở cửa.”

Vinh Thiển tiến lên mở cửa ra, sắc mặt Vinh An Thâm xanh mét, đưa tay chỉ vào mặt cô: “Con mau theo ba đến bệnh viện.”

Tựa hồ biết cô là đầu sỏ gây chuyện, Vinh Thiển bối rối không yên, Vinh Trạch vội vội vàng vàng ôm Cố Tân Trúc lên xe, một đám người lo lắng

chạy tới bệnh viện. Vinh Thiển đứng trong hành lang bệnh viện, nhìn về mặt đầy lo lắng của Vinh An Thâm, cô liền nghĩ tới vụ tai nạn giao thông của mẹ cô, nếu như mẹ cô còn sống, thời điểm mẹ cô sinh bệnh, liệu ông ấy có thể lo lắng, kích động và đau đớn như bây giờ không?

Vinh Trạch vọt tới trước mặt cô: “Có phải em làm hay không?”

Vinh Thiển mở miệng nói: “Cái gì?”

“Có phải em không, nếu phải anh khẳng định sẽ đánh em.”

Vinh Trạch cùng Vinh An Thâm lo lắng đứng ngoài cửa phòng bệnh, theo bản năng, Vinh Thiển cất bước theo sau, lúc này cô mới cảm thấy sợ hãi, thuốc kia liều lượng có thể không nặng lắm không, có thể gây chết người hay không?

Vinh Thiển bước giật lùi tới cuối hành lang, cô lấy điện thoại ra, theo thói quen cô chọn đến dãy số của Thiếu Huyền, ngón tay mới ấn vào, lập tức rụt lại.

Cô không thể ỷ lại anh nữa, trái tim cô bỗng dưng co thắt đau đớn, khó chịu.

Cuối cùng, cô quyết định gọi điện thoại cho Lê Cảnh Trình: “Alo.”

Đối với cuộc điện thoại bất ngờ này, Lê Cảnh Trình cũng cảm thấy giật mình: “Chuyện gì thế?”

“Anh, anh có thể đến bệnh viện được không, tôi, tôi gặp rắc rối....”

Khoảng nửa tiếng sau, bác sĩ từ trong phòng bệnh bước ra, Vinh Trạch vội vàng hỏi: “Mẹ tôi thế nào rồi?”

“Có thể là đã dùng một lượng lớn thuốc xổ, người mất nước trầm trọng, cần phải nhập viện.”

“Thuốc xổ?” Vinh An Thâm nghiến răng, tay nắm chặt thành quyền.

Ông quay đầu về phía Vinh Thiển: “Con lại đây.”

Cô chậm chạp bước tới, đi đến trước mặt Vinh An Thâm

“Có phải do con làm hay không?”

Vinh Thiển cắn chặt răng không nói.

“Con nói mau.”

Cô chậm rãi ngẩng đầu: “Ba, cái lần Lệ Cảnh Trình tiến vào phòng con, ba cảm thấy là do con quên không khóa cửa sao? Còn chuyện hôm nay, cánh cửa hồ bơi bị người ta phá hoại, vì cái gì mà ba không một chút hoài nghi là do bà ấy làm?”

“Nói như vậy, chính con ẹ uống thuốc xố?”

Vinh An Thâm tự động gạt bỏ những lời cô nói, ông tức giận: “Con nhìn đi, ba đem con cưng chiều đến mức hư hỏng cả rồi, đây là tai nạn chết người đó, con có biết không?”

Vinh Thiển cắn chặt môi: “Vậy lúc bà ấy hãm hại con thì sao?”

“Con còn dám cãi lại.” Vinh An Thâm giơ tay lên, Vinh Trạch trừng mắt nhìn cũng không ngăn cản, lùi sang một bên, cô trơ mắt, không thể tin được, một tiếng, một âm thanh giòn tan vang lên, cách một vách tường mọi người vẫn có thể nghe thấy.

Nhưng, Vinh Thiển lại không cảm thấy đau đớn, cánh tay cô bị người ta túm lại kéo ra sau vài bước, cái tát của Vinh An Thâm đánh lên trên mu bàn tay của Lệ Cảnh Trình.

Diện mạo tuấn tú của người đàn ông hiện lên sự căng thẳng, Vinh An Thâm còn muốn đánh, Lệ Cảnh Trình liền đem cô ôm vào trong ngực, đưa tay che đầu cô lại, tựa hồ không muốn cho cô nhìn thấy cảnh này.

“Bác trai, bỏ đi.”

“Bỏ? Bỏ sao được? Cậu xem con bé kia, hiện tại Tân Trúc còn đang nằm cấp cứu đó.”

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn cô gái trong lồng ngực, bả vai run rẩy, chắc hẳn là cô không bao giờ nghĩ ba mình lại đánh cô, ánh mắt Lệ Cảnh Trình che dấu đi sự tàn khốc: “Cháu mang cô ấy đi trước.”

Nếu Vinh Thiển chính là người phụ nữ của anh, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này.

Lồng ngực Vinh An Thâm phập phồng kịch liệt, nhưng dù sao cô cũng là con gái của ông, tức giận qua đi, ông cũng không muốn nặng tay với con

gái.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy bả vai cô, không đợi Vinh An Thâm đồng ý, liền trực tiếp mang cô rời đi.

Ra khỏi bệnh viện, anh mới buông cô ra.

Đôi mắt Vinh Thiển ửng đỏ, mái tóc xõa ra, Lệ Cảnh Trình đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô, hỏi: “Vì sao lại làm như thế?”

“Chẳng lẽ anh muốn tôi phải nhẫn nhịn sao?”

“Tôi nói rồi, em theo tôi, tôi sẽ giúp em trừng trị bà ấy, cam đoan biến bà ấy thành người có ăn quả đắng mà vẫn không nói ra được.”

Vinh Thiển vuốt ve bàn tay anh, Lệ Cảnh Trình kêu một tiếng khó chịu, lúc này cô mới thấy mu bàn tay phải của anh bị đánh đỏ rực, cô nghĩ, nếu cái tát này đánh lên trên mặt anh, thì đau đến cỡ nào?

“Hiện tại anh có thể suy nghĩ ý tưởng đi là vừa rồi đó.”

Lệ Cảnh Trình nâng tay lên, dùng miệng thổi phù phù lên mu bàn tay, nghe được lời nói của Vinh Thiển, anh liếc mắt nhìn cô: “Em cho là trên đời này có chuyện dễ dàng đến thế sao? Em nghĩ không muốn làm mà hưởng à?”

Vinh Thiển phủi tay bước đi.

Lệ Cảnh Trình đưa tay tóm cô lại: “Đi đâu đó?”

“Tôi đói bụng.”

Lệ Cảnh Trình cười cười, còn tưởng rằng cô vì chuyện này sẽ khóc ba ngày ba đêm chứ: “Em không sợ khi về nhà, ba em còn tức giận sao?”

“Nếu có chuyện như vậy, thì tôi vẫn cứ tiếp tục làm thế.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay sờ sờ cằm, cô gái nhỏ này, thật là thật thà, về sau chắc cũng có yêu cầu không dễ đâu nhỉ?

Vinh Thiển bước chân trên thềm đá, trong lòng vẫn còn khó chịu, cúi đầu, rầu rĩ, bộ dáng không vui vẻ tí nào.

Ngồi vào trong xe, Lệ Cảnh Trình rút ra một điếu thuốc, Vinh Thiển nhìn anh rồi nói: “Cho tôi một điếu đi.”

“Em muốn sao?”

“Ừ.”

Cô chưa từng hút thuốc, cô cũng muốn thử xem thuốc lá có thể giải tỏa nỗi ưu phiền hay không.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô, ánh mắt mê ly, hơi thở ấm áp tiến gần tới cô, đôi môi mỏng hé mở, làn khói trắng lượn lờ bay đến trước mặt Vinh Thiên. Cô híp mắt lại, Lệ Cảnh Trình tiến tới lần thứ hai, đưa tay cầm lấy điếu thuốc để lên trên môi mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 24 : Giả dối nham hiểm

Edit : Tiểu Bảo Nhi

Vinh Thiển ho khan hai tiếng: “Lệ Cảnh Trình, anh không biết vệ sinh là gì à?”

“Thế nào? Mùi thuốc là không dễ ngửi sao?”

“Không dễ chịu chút nào.” Cô vừa nói vừa dựa lưng vào ghế, không lo lắng đến chuyện kia nữa.

Lệ Cảnh Trình đưa Vinh Thiển đến nhà hàng, hai tay cô nắm chặt túi sách nhất định không đi vào. Anh nhìn cô thúc giục: “Còn không đi.”

Đây là nơi Hoắc Thiếu Huyền thường mang cô đến, tự dặn lòng phải quên nhưng khi đến những nơi từng cùng nhau đi qua lại không thể không nhớ đến. Cô hít thở thật sâu: “Được.”

Trên đường gặp quản lí khách sạn, thấy cô anh ta vội chạy đến : “Tiểu thư Vinh Thiển, ghế lô ...”

Cô không lên tiếng, liếc mắt nhìn Lệ Cảnh Trình. Anh nhớ đến lúc ở cửa cô do dự mãi không thôi thì lạnh lùng lên tiếng: “Chuẩn bị đi.”

“Dạ, được.”

Vinh Thiển ngồi trước một bàn đầy đồ ăn, ăn từng chút một. Lệ Cảnh Trình chống tay, nghiêng đầu hỏi cô: “Đã nghĩ đến đâu rồi?”

“Về nhà.”

“Anh có thể cho em mượn một phòng.”

“Tôi không muốn.” Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh: “Dù sao cũng vẫn phải về nhà, tránh được một lúc nhưng không tránh được cả đời.”

“Để anh dạy em một chiêu.” Lệ Cảnh Trình cầm đồ uống rồi bước qua chỗ Vinh Thiển, đặt tay lên vai cô: “Mua một bó hoa, trực tiếp vào phòng bệnh nhận lỗi.”

“Mua bó hoa cúc sao?”

Lệ Cảnh Trình lấy tay chọc má cô, Vinh Thiển đau đến mức chỉ thiếu nước nháy dựng lên: “Lệ Cảnh Trình, đừng chọc vào mặt tôi.”

Anh ngăn lại không cho cô đứng lên rồi lại trở về ngồi đối diện cô: “Dựa vào năng lực của em còn chưa đủ hại người đâu. Hiện giờ ai cũng biết em là người hạ thuốc, nếu em không nhận lỗi, sau này ba em còn tin tưởng em sao?”

Vinh Thiển không nói gì, chỉ im lặng ngồi ăn tiếp. Ăn xong, Lệ Cảnh Trình đưa cô trở lại bệnh viện, trước cửa bệnh viện còn thay cô mua một bó hoa Tulip.

Cố Tân Trúc nằm trong phòng bệnh, bộ dáng nhợt nhạt yếu ớt. Vinh An Thâm ngồi bên cạnh, ân cần hỏi: “Có cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“An Thâm, anh nói xem, có phải đến giờ Thiển Thiển vẫn không thể chấp nhận em hay không? Em luôn xem Thiển Thiển như là con ruột của mình, em đối với con như thế nào, anh đều thấy, vậy mà ...”

Nét mặt Vinh An Thâm u ám, lấy khăn tay lau nước mắt cho Cố Tân Trúc: “Con còn nhỏ, em đừng để trong lòng.”

“Nhất định là do em đã làm sai.”

“Mẹ!” Vinh Trạch ngắt lời bà: “Mẹ đã bị hại đến mức này, còn nói đỡ cho nó. Mẹ không cần tính mạng mình nữa sao?”

Vinh Thiển đẩy cửa bước vào. Vinh An Thâm ngẩng lên, nhìn cô rồi nhìn Lệ Cảnh Trình đang đi đằng sau. Cô đi đến bên giường, mắt còn ướn: “Mẹ. Con xin lỗi. Là do con sai.”

Cố Tân Trúc há mồm ngạc nhiên, còn rất nhiều điều chưa kịp nói bà đành phải nuốt về.

“Con vốn rất tùy hứng, nhưng không nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng đến như vậy. Con chưa bao giờ nghĩ sẽ hãm hại mẹ, điều này chắc mẹ cũng hiểu.”

Vinh An Thâm không rời mắt khỏi Cố Tân Trúc. Vinh Trạch tức giận nói: “Một câu xin lỗi là coi như xong sao? Có mối hận thù gì khiến cô phải ra tay như vậy?”

“Vốn đã nói rồi, Thiển Thiển còn nhỏ.”

Vinh Thiển nhìn chăm chăm Lê Cảnh Trình, anh còn nói ra được như vậy, còn nhỏ sao? Vậy chắc hẳn là lão già nên có thể thay cô chịu trận. Lời này kì thật là nói để cho Vinh An Thâm nghe, Vinh An Thâm nghe vậy gật gật đầu. Cố Tân Trúc thấy thế vội hướng sang Vinh Trạch: “Quên đi, đều là người một nhà. Hơn nữa, Thiển Thiển cũng không cố ý, mẹ cũng không xảy ra chuyện gì to tát.”

Vinh An Thâm vui mừng thấy sự việc tiến triển quá mong đợi: “Các con về trước đi, để ba ở lại đêm nay.”

Mấy người đi ra đến cửa bệnh viện, xe được lái tới, Vinh Trạch đi đầu mở cửa xe: “Không phải có chỗ dựa vững chắc rồi sao? Sợ là thấy xe của Vinh gia cô cũng chướng mắt rồi.”

“Anh...” Vinh Thiển vội ngắt lời: “Chuyện anh nói vừa mắt Vinh gia gì đó, sau này mới nói được. Còn hiện giờ, quan trọng là ở ba, ba muốn thì em sẽ không cãi lời.”

Vinh Trạch hậm hực hừ nhẹ rồi bước lên xe.

Lê Cảnh Trình bước đến bên cạnh Vinh Thiển: “Đi. Anh đưa em về.”

Vinh Thiển lùi lại mấy bước: “Tôi tự đi xe về được rồi.”

“Sao vậy? Sợ à?” Dứt lời, Lê Cảnh Trình tóm tay, kéo cô đi đằng sau. Cô thật sự thấy trong lòng có gì đó không đúng. Biết rõ anh có ý đồ với mình nhưng dù sao cũng là cô gọi điện xin anh giúp đỡ.

Tới trước cửa Vinh gia, Vinh Thiển vẫn chưa bước xuống, cô nhìn toà biệt thự trước mặt xuyên qua cửa sổ: “Đáng ra tôi không nên làm như vậy. Tôi phải thành cáo già giống anh, nhẫn nhịn đến cuối cùng.”

Lê Cảnh Trình quay qua nhìn cô. Vinh Thiển thấy vậy vội tránh ánh mắt anh. Đôi mắt anh thâm trầm nhìn cô, chính vì tính cách Vinh Thiển như vậy mới hấp dẫn anh. Cô mới 20 tuổi, chuyện âm hiểm giả dối đều phải do anh làm, cô không nên nhúng tay vào. Vinh Thiển đẩy cửa xe bước xuống.

Cố Tân Trúc xuất viện, chuyện thuốc xổ đó Vinh An Thâm cũng không nhắc đến một lời.

Mỗi năm, trường học đều tổ chức đại hội thể dục thể thao hai lần. Vinh Thiển vốn không định tham gia nhưng thầy giáo biết cô chạy cự ly dài rất giỏi, không hỏi ý cô đã liền đăng kí.

Hoắc Thiều Huyền nhận được điện thoại từ giáo viên chủ nhiệm: “Hoắc thiều, thứ tư trường tổ chức đại hội thể dục thể thao, Vinh Thiển có tham gia chạy cự ly dài.”

Bàn tay Hoắc Thiều Huyền cầm di động nắm chặt lại, một lúc lâu sau mới đáp: “Tôi biết rồi.”

Mỗi lần trường Vinh Thiển có hoạt động gì đó, Hoắc Thiều Huyền đều đi, đây đã thành thói quen của anh.

Tại sân thể dục của trường học.

Vinh Thiển mặc đồng phục đứng ở hàng đầu tiên, tóc buộc đuôi ngựa, chân đi đôi giày thể thao màu xanh lam làm cả người toát lên vẻ trẻ trung, năng động. Lâm Nam cùng Hà Mộ ở bên cạnh ra sức cổ vũ. Đây là chạy đường dài 1500 mét nha, chỉ có những cô gái mạnh mẽ mới có thể chạy nổi.

Lệ Cảnh Trình đứng ở giữa dàn giáo sư, anh cũng là nhận được tin báo mà tới dự. Không có cách nào khác, muốn thu phục tiểu nha đầu này không dùng mưu là không được.

Súng lệnh vang lên, Vinh Thiển cũng xuất phát. Chạy cự ly dài quan trọng nhất là sức chịu đựng, cô không vội chạy, chỉ thông thả chạy quanh sân thể dục một vòng, ánh mắt vô tình liếc thấy một bóng dáng quen thuộc nhưng đã lùi dần về phía sau, cô không thể quay lại.

Vinh Thiển bắt đầu chạy vòng thứ hai, đến chỗ vừa rồi thì cố ý giảm tốc độ. Quả nhiên, cô thấy Hoắc Thiều Huyền đang đứng giữa đám người, anh mặc quần dài Armani màu khói, áo vàng nhạt, thân hình cao lớn như hạc đứng giữa đàn gà, khuôn mặt tiêu tụy dưới ánh nắng càng thêm phần gợi cảm. Cô không nhận được thấy mũi chua xót, tốc độ ngày càng chậm, Lâm Nam gào to: “Thiển Thiển, cố lên!”

Hoắc Thiều Huyền nhắc chân bước rời đi. Hốc mắt Vinh Thiển ướm ắt, bóng người trong mắt trở nên mơ hồ, hơn nửa số đối thủ đã vượt qua cô. Đến lúc

chạy vòng cuối cùng, thấy bóng dáng Hoắc Thiếu Huyền ngày càng xa dần, cái gì cô cũng không muốn nghĩ chỉ đột nhiên tăng tốc. Lồng ngực phập phồng như bị rút cạn không khí thế nhưng mỗi tiếng tim đập mạnh như một tiếng trống cổ vũ cô.

“Hoắc Thiếu Huyền!” Cô hô to: “Hoắc Thiếu Huyền!”

Bóng dáng của Hoắc Thiếu Huyền từ đằng xa bỗng cứng ngắt dừng bước. Huyền não bên này không thể không truyền vào tai Lệ Cảnh Trình đang đứng ở cách đó không xa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 25 : Bộ mặt thật

Edit : Rainie

Lâm Nam thấy lần đầu tiên Vinh Thiển vượt quá giới hạn như vậy, hưng phấn bừng bừng đi qua ôm lấy cô.

Hà Mộ lập tức vội vàng kéo lấy tay cô: "Cậu xem."

Toàn bộ sức lực của Vinh Thiển lúc này hoàn toàn bị rút cạn, cô yếu ớt bước qua, đôi chân áp chế cảm giác muốn lao đến, tiếng nói run run như muốn khóc: "Hoắc Thiểu Huyền!"

Lòng nhung nhớ của cô cũng giống như cảm giác xương tủy đang bị bào mòn, bọn họ chưa từng xa cách nhau lâu đến như vậy, điện thoại không có, một cái ôm hôn cũng không có.

Gặp mặt một lần, cảm giác nhung nhớ như giày vò cô, Vinh Thiển nắm chặt hai tay, cô thấy Hoắc Thiểu Huyền xoay người lại, hình như không ngờ rằng cô sẽ gọi tên anh, vẻ ngạc nhiên dần dần hiện lên trong ánh mắt, đó là một loại rung động lâu rồi mới trở lại.

Hoắc Thiểu Huyền khó đề nén hưng phấn, anh đi nhanh đến chỗ của Vinh Thiển. Anh đến mỗi lúc một gần, lồng ngực Vinh Thiển càng lúc càng đập mạnh đến đau nhức, chỉ cách nhau vài bước chân, cô đã cảm thấy lồng ngực đau nhức đến mức không thể hô hấp nổi.

Vinh Thiển đứng dậy, cô không ngừng lắc đầu, Hoắc Thiểu Huyền thật sự muốn chạy đến nắm lấy tay cô kéo cô ôm vào lòng, nhưng Vinh Thiển lại từng bước từng bước lùi lại.

"Thiên Thiên!"

Vinh Thiển xoay người, bỏ chạy.

Lâm Nam và Hà Mộ hai mặt nhìn nhau, bắt đầu đuổi theo.

Hoắc Thiểu Huyền cũng theo sát phía sau, Vinh Thiển bị Lâm Nam đuổi sát: "Thiên Thiên, cậu làm sao vậy, mới đây đã bỏ chạy rồi."

"Giúp tớ ngăn cản anh ta, tớ không muốn gặp anh ta."

Trong lòng vẫn không có cách nào chấp nhận được, Vinh Thiển chạy trốn cực nhanh, cô không dám quay về phòng học, chạy loạn khắp nơi, chớp mắt

đã biến mất trước mắt Hoắc Thiếu Huyền.

Lâm Nam dừng lại theo lời Vinh Thiển, cô nói lại với anh: "Hoắc..." Đã mở miệng, nhưng không biết nên gọi anh ta ra sao: "Thiển Thiển cảm thấy rất khó chịu, sao anh không đợi đến lúc cô ấy tỉnh táo lại."

Hoắc Thiếu Huyền vượt qua cô đi về phía trước, trước tiên đi đến phòng học của Vinh Thiển, nhưng bên trong không có một bóng người. Ở trường học tìm mấy vòng, vẫn không thể tìm thấy bóng dáng Vinh Thiển, Hoắc Thiếu Huyền biết cô không thể nào tha thứ cho anh.

Vinh Thiển trốn ở cầu thang phòng học, phía sau rèm cửa sổ sát đất, một loạt tiếng bước chân càng lúc càng đến gần, bàn tay đẩy ra, cô cuộn tròn bản thân lại nhưng vẫn bị đối phương phát hiện. Vinh Thiển ngẩng đầu, thì ra là Lệ Cảnh Trình.

Cô tức giận kéo rèm cửa sổ lại, Lệ Cảnh Trình quay lưng đi đến bàn, nhón một chân lên, anh đem rèm cửa sổ mở ra một lần nữa: "Anh ta đã đi rồi."

"Không cần anh lo!"

Người đàn ông khoanh hai tay trước ngực, trên nét mặt cũng không vui vẻ gì: "Ban nãy một tiếng “Hoắc Thiếu Huyền”, gọi nghe êm tai làm sao."

Vinh Thiển khẽ cắn môi, ánh mắt chống lại anh ta một lần nữa: "Tôi biết trong lòng anh đang nghĩ gì, dù cho tôi và Hoắc Thiếu Huyền có như thế nào đi chăng nữa, không có khả năng bên nhau đi nữa, đều không tới phiên anh, Lệ Cảnh Trình, anh dẹp bỏ ý nghĩ này đi."

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng: "Đừng nói như tôi là kẻ phá rối mọi chuyện, giữa lúc hai người xảy ra xung đột, là tôi tạo thành sao?"

Vinh Thiển nói, từ từ đứng lên, hai tay cô nắm thành quyền, sắc mặt hầm hầm tức giận: "Tôi biết anh muốn nói cái gì, Hoắc Thiếu Huyền anh ấy có phụ nữ khác, tôi không thể tiếp nhận, nhưng anh ấy tốt hay xấu cũng chỉ có một phụ nữ, còn anh thì sao? Anh dựa vào cái gì mà hết lần này đến lần khác bộc lộ vết sẹo của chúng tôi, Lệ Cảnh Trình, anh có bao nhiêu sạch sẽ chứ? Anh sạch sẽ, sẽ đến *X? Anh còn không biết anh biến thành cái dạng gì sao?"

Người đàn ông bỏ hai chân xuống, sau đó thân thể cao lớn đứng thẳng dậy trước mặt Vinh Thiển, sắc mặt cô không thay đổi, đột nhiên Lê Cảnh Trình nắm bả vai của cô: "Lần đầu tiên, lúc ở *X tôi không nên buông tha cho em, cái gì mà tiến hành theo tuần tự, cái gì đến sẽ đến đều là đồ bỏ đi, Vinh Thiển, em thật sự cho là lúc đó tôi có tình ý với em sao??"

Vinh Thiển bắt lấy tay của Lê Cảnh Trình: "Vậy anh muốn như thế nào, vẫn còn muốn công khai cướp người sao? Năm mơ!"

"Tôi đã sớm nói với em, đem móng vuốt của em thu lại, nếu không, tôi đã giúp em rút từng móng vuốt của bọn họ."

Vinh Thiển cười lạnh: "Anh nói, tôi đi theo anh, anh có thể bảo vệ tôi, Lê Cảnh Trình, hiện tại anh cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật."

"Đến lúc em trở thành người phụ nữ của tôi, hiển nhiên là tôi đều có thể dàn xếp mọi việc cho em, tôi cũng có thể cưng chiều em như Hoắc Thiếu Huyền, nhưng bây giờ thì không được, rất nhiều sự việc em phải tự làm tự chịu, người phụ nữ của Lê Cảnh Trình tôi, sẽ được hưởng thụ mọi thứ tốt nhất."

Lần đầu Vinh Thiển thấy được, người đàn ông này rất đáng sợ. Anh ta như một đại dương bao la sâu không thấy đáy, có thể đem người khác chìm xuống tận cùng bất cứ lúc nào.

Lâm Nam và Hà Mộ tìm được cầu thang phòng học rất nhanh, Vinh Thiển dùng hết sức thoát khỏi sự kìm kẹp của Lê Cảnh Trình.

"Thiển Thiển, chủ nhiệm lớp đang tìm cậu đó, lên nhận thưởng ngay lập tức."

Vinh Thiển hạ tầm mắt: "Oh."

Hà Mộ tiến lên, gật đầu với Lê Cảnh Trình.

Vinh Thiển theo hai người rời đi, Lê Cảnh Trình đi tới trước cửa sổ, nhìn dưới lầu từng nhóm sinh viên tinh thần bông bột phấn chấn, anh không khỏi bật cười, mới vừa rồi bởi vì một cô nhóc nổi giận, thực sự hiếm thấy.

....

Vài ngày sau.

Sức khỏe của Cố Tân Trúc đã tốt hơn, bà khoác túi đi tới quán cà phê, không nghĩ tới Lệ Cảnh Trình mời một mình bà đến đây. Cố Tân Trúc đi tới ghế ngồi, Lệ Cảnh Trình đóng cửa lại: "Bác gái, mời ngồi."

Bà ngồi xuống, nói: "Không biết Lệ thiếu tìm ta ra đây có việc gì?"

Lệ Cảnh Trình lấy ra một tờ giấy trắng, lấy ra một con dấu đã được chuẩn bị, kí tên mình lên tờ giấy sau đó đóng dấu lên, cuối cùng đem tờ giấy đó đặt vào trong tay Cố Tân Trúc.

Bà không khỏi giật mình, mặc dù biết Lệ Cảnh Trình không đơn giản, nhưng tâm tư của anh, bà cũng không đoán được.

"Lệ thiếu, đây là có ý gì?"

"Cháu đối với Vinh Thiển có mục đích, bác gái hẳn là nhìn ra được."

Cố Tân Trúc đưa tờ giấy trong tay lên: "Cùng với cái này có liên quan gì?"

"Cháu rất hiểu bác, vì con trai, bác đương nhiên muốn càng nhiều quyền lợi càng tốt, nếu có một ngày, cháu cùng Vinh Thiển kết hôn, cháu đảm bảo cô ấy sẽ không đụng tới tài sản của Vinh gia, tờ giấy trắng này đến lúc đó sẽ trở thành giấy chuyển nhượng tài sản, chắc chắn ngang với giấy nợ, tùy ý bác, chỉ cần bác vui vẻ."

Cố Tân Trúc thầm kinh ngạc: "Vậy nếu hai người không thành đôi thì sao?"

"Chuyện này có thành hay không, chỉ mình cháu cố gắng chưa chắc đã..."

Theo như tình cảm của Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền, nếu như Lệ Cảnh Trình không nhanh chóng giải quyết, sớm muộn gì bọn họ sẽ lại có ngày như ngày hôm nay. Nét mặt Cố Tân Trúc lộ vẻ do dự, Lệ Cảnh Trình móc ra điều thuốc kẹp vào đầu ngón tay: "Cháu đoán, cháu và Vinh Thiển cùng ở trong phòng buổi tối nọ, cũng là do bác gái ban tặng, chủ yếu là muốn chia rẽ cô ấy và Hoắc Thiếu Huyền, không phải là trong tương lai Vinh gia - Hoắc gia hai nhà kết thông gia, sẽ tranh đoạt thứ mà Vinh Trạch nên có được."

Bà nhú mi, đem tờ giấy trắng trong tay bỏ vào túi xách: "Vậy còn cậu, sao hết lần này đến lần khác đều chọn Vinh Thiển."

Lệ Cảnh Trình đốt điếu thuốc, đôi mắt hẹp híp lại, một tay lười biếng chống cằm, lời nói lạnh lùng nhả vào làn khói trắng: "Cháu sao? Vui đùa một chút."

Lệ Cảnh Trình đâu dự đoán được, chuyện sau này, bản thân anh cũng không thể khống chế được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 26 : Hòa hợp, cũng không như lúc ban đầu

Edit : Tahoe Nguyen

Vinh Thiện đi tới trước cửa quán rượu, hai tay đút trong túi áo khoác, do dự không biết có nên đi vào hay không.

Vừa lúc một cô gái trẻ tuổi đi đến quán bar, nhìn thấy Vinh Thiện thì bước nhanh đến, cô vỗ vai Vinh Thiện: "Thiên Thiện."

"Chị Hy Tử." Vinh Thiện quay đầu chào hỏi.

Mạc Hy lớn hơn cô một chút, 25 tuổi, là con gái của ba nuôi Hoắc Thiếu Huyền, tuổi của cô nằm giữa tuổi của hai người bọn họ: "Em đứng đây làm gì, đi vào thôi."

"Em chỉ đi ngang qua, ghé thăm chị một chút."

Mạc Hy kéo tay cô dẫn vào quán bar, gọi bồi bàn cho lên một ly cocktail, Hoắc Thiếu Huyền không cho Vinh Thiện ra ngoài uống rượu, mỗi lần tới đây, loại nặng nhất mà cô được uống chính là cocktail.

"Em ngồi đây trước, chị lên lầu một chút."

"Được."

Vinh Thiện vui người trong góc sofa, ca sĩ của quán bar ngồi trên chiếc ghế cao hát một bản tình ca buồn, cô nhắm mắt uống một hớp, hầu như không có chút mùi vị nào của rượu, vô tình đi đến đây, cũng bởi vì một nguyên nhân khác.

Ánh sáng trước mắt đột nhiên bị che khuất, Vinh Thiện vô thức ngẩng đầu, không nghĩ rằng tự nhiên gặp được Hoắc Thiếu Huyền thật sự.

Cô để chén rượu xuống, đứng lên, Hoắc Thiếu Huyền bước tới gần, Vinh Thiện đạp một chân lên bàn, định bụng chạy trốn, cánh tay người đàn ông bắt lấy bên hông cô kéo lại, theo đà, cả người cô đều ngã lên trên ghế sofa phía sau.

Hai tay Vinh Thiện hất cánh tay Hoắc Thiếu Huyền ra, anh ngồi xuống, tự nhiên ôm cô đặt lên chân của mình, để cho cô ngồi giống như trước đây.

Tất nhiên cô không chịu, ra sức giãy giụa, cánh tay Hoắc Thiếu Huyền đặt sau thắt lưng cô, ôm cả người cô áp sát tới trước mặt.

"Tiểu Thiển". Hoắc Thiếu Huyền ôm chặt cô: "Chúng ta cho chính mình cơ hội lần thứ hai có được không?"

Những lời này, là Vinh Thiển đã từng nói với anh.

Cô không thể động đậy, ánh mắt quan sát khuôn mặt của Hoắc Thiếu Huyền: "Không giống nhau, Hoắc Thiếu Huyền, anh là tự nguyện, em không có cách nào khác chấp nhận được ..."

"Có đúng là anh hay tự nguyện không, em không nhận ra sao?" Hoắc Thiếu Huyền ôm chặt cô, gác cằm lên vai Vinh Thiển: "Hoắc Thiếu Huyền anh yêu em còn hơn cả bản thân mình, anh chạm vào người phụ nữ khác, bản thân anh cũng rất khó chịu, anh đối với cô ta một chút cảm tình cũng không có, thậm chí ngay cả dáng dấp cô ta ra sao đều không nhớ rõ. Với anh, hy vọng trong lòng mất đi, không phải là bởi vì anh đã đánh mất lần đầu tiên quý giá giống như em, mà là cuối cùng anh cũng hiểu được sâu sắc nỗi thống khổ của em, so với anh, chắc hẳn em còn đau khổ hơn, Tiểu Thiển, 15 năm của chúng ta, em thật sự muốn chấm dứt như vậy sao? Anh không làm được, anh tuyệt đối không cho phép."

Cơ thể Vinh Thiển run rẩy: "Em có nói cho anh tìm người con gái khác..."

Cô ghen ngào nói: "Thế nhưng em không chấp nhận được, anh thật sự..."

Hoắc Thiếu Huyền kéo đôi tay đang che khuất tầm mắt của cô xuống: "Em có yêu anh không?"

Vinh Thiển khóc nức trong miệng, cũng bởi vì yêu, mới có cảm giác tan vỡ khi chính mắt trông thấy cảnh tượng kia, Hoắc Thiếu Huyền hôn xuống khóe miệng cô, giọng nói run run lưu luyến: "Có yêu hay không?"

"Yêu."

"Yêu thì không cần phải xa nhau."

Vinh Thiển nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, 15 năm qua, thanh mai trúc mã, tình cảm giữa bọn họ đã thấm rất sâu, một khi muốn chia tay, con người cũng như chết đi một nửa.

Vinh Thiển không bỏ được, bọn họ cứ yêu nhau như vậy, nhưng trong lòng cô luôn luôn có một cây gai, cô phải làm sao mới nhổ đi được?

Đêm đó, là Hoắc Thiểu Huyền đưa Vinh Thiển về nhà.

Anh kéo tay Vinh Thiển đi thẳng vào phòng khách Vinh gia, Cố Tân Trúc và Vinh An Thâm đều kinh ngạc, Vinh An Thâm ném chén trà trong tay:

"Cậu còn có gan dám đến đây!"

"Chú Vinh," Hoắc Thiểu Huyền giữ chặt tay Vinh Thiển không cho cô vùng ra: "Con và Tiểu Thiển cho tới bây giờ vẫn chưa kết thúc, sau này cũng sẽ không."

Huyệt thái dương Cố Tân Trúc đập thành thịch, cảm thấy thật sự đau đầu.

Vinh An Thâm nhìn qua Vinh Thiển: "Con lên lầu trước đi."

Hoắc Thiểu Huyền buông tay ra, Vinh Thiển chậm rãi đi lên, dưới lầu vang lên tiếng mắng chửi của Vinh An Thâm, nhưng Vinh Thiển hiểu rõ ông, ông giận dữ như vậy, là do từ trước đến nay ông xem Hoắc Thiểu Huyền như con rể.

Sau khi Hoắc Thiểu Huyền rời đi, Cố Tân Trúc bưng chén trà đưa cho ông: "Nhìn anh xem, cứ như đang phát hỏa."

Vinh An Thâm thở dài: "Anh có thể không phát hỏa sao?"

"Cậu ấy và Thiển Thiển đã kết thúc rồi ..."

"Dù sao Thiểu Huyền cũng hiểu rõ, nó cùng Thiển Thiển cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cho dù gia thế Lệ Cảnh Trình có tốt, nhưng nếu đem ra so sánh, anh vẫn muốn Thiển Thiển và Thiểu Huyền ở cùng một chỗ."

Cố Tân Trúc nghe vậy, ý cười trên khóe miệng giảm đi một chút.

Hôm sau, Vinh Thiển còn đang mơ ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức. Là tin nhắn chào buổi sáng của Hoắc Thiểu Huyền, Vinh Thiển hôn lên màn hình một cái, ánh mắt vui vẻ, nhưng trong lòng lại có một chút chua chát không xua đi được. Mặc dù bọn họ không dễ dàng chịu buông tay, nhưng không ai có thể đảm bảo, cho đến cuối cùng, thực sự có thể đến với nhau hay không.

Vinh Thiển không bày tỏ thái độ, nhưng cô luôn muốn ình một cơ hội, đơn giản vì cô hiểu rõ, dù không tha thứ được cho Hoắc Thiếu Huyền, ngoài anh ra, cô cũng không thể tiếp nhận bất cứ ai khác.

Hoắc Thiếu Huyền tới nhà đón cô, Vinh Thiển thay xong quần áo chạy ra cửa, một tay anh cầm tay lái, tay phải gắt gao nắm chặt tay Vinh Thiển.

Đây là một buổi đầu thâu nhỏ, trước đây mỗi lần Hoắc Thiếu Huyền đến đều dẫn cô theo. Đa số mọi người đều quen biết, Vinh Thiển cùng bọn họ chào hỏi, Lệ Cảnh Trình bưng ly rượu đứng cách đó không xa, thấy bọn họ cùng nắm tay nhau đi vào, đôi mắt hơi nhúu lại, trong ánh mắt hiện ra một tia giảo quyệt khó lường. Hoắc Thiếu Huyền ôm Vinh Thiển đi tới trước mặt anh, cụng ly một cái.

Cánh môi Lệ Cảnh Trình khẽ cong lên: "Chúc mừng."

Bàn tay Hoắc Thiếu Huyền đặt trên vai Vinh Thiển, ôm sát lại: "Không cần chúc mừng tôi, cô ấy vốn là của tôi."

Lời nói của anh luôn luôn kiêu ngạo, ánh mắt Lệ Cảnh Trình không khỏi nhìn về phía Vinh Thiển, khóe mắt hào hứng câu lên: "Không phải Hoắc thiếu có niềm vui mới sao? Nhanh như vậy, liền có thể vui vẻ với người cũ."

Hoắc Thiếu Huyền sao có thể bị kích động vì dăm ba câu của Lệ Cảnh Trình được, giọng điệu anh trầm tĩnh: "Lệ Cảnh Trình, phụ nữ trên đời này nhiều như vậy, nhưng tôi chỉ muốn mình Vinh Thiển. Còn đối với anh mà nói, ngoại trừ cô ấy, anh có thể lựa chọn từng người từng người một trong số những phụ nữ đó, thời điểm người yêu phương xa của anh khóc, anh đã từng nghe chưa?"

Vinh Thiển khẽ cắn môi dưới, đưa tay nắm chặt tay Hoắc Thiếu Huyền. Cô nghĩ, nếu giữa bọn họ không có sự kiện kia, nhất định có thể giống như trước đây, dù sao cũng yêu nhau sâu đậm như vậy, yêu nhau lâu như vậy. Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình thoáng gặp nhau, bộ dáng người đàn ông cầm cái ly chân dài trong tay, cách đó không xa, một người bạn đi đến, đưa tay vỗ vai Lệ Cảnh Trình: "Cô ấy có phải là cô gái lần trước hát cho chúng

ta nghe ở trong tiệm cơm không? Cậu còn rằng cô ấy sớm muộn gì cũng là của cậu."

Lệ Cảnh Trình uống một hơi cạn sạch ly rượu: "Thứ tôi muốn, cậu có thấy tôi để trượt khỏi tay bao giờ chưa?"

Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền như vậy, cũng giống như trong dự đoán của Lệ Cảnh Trình, dù sao tình cảm của hai người đã dây dưa trong thời gian dài, sao có thể chia cắt trong một sớm một chiều được?

Trong thế giới của Lệ Cảnh Trình, vấn đề thật ra rất đơn giản, nếu muốn Vinh Thiển chặt đứt một cách triệt để, biện pháp duy nhất chỉ có...

Lấy được cô!

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 27 : Lại rơi vào Đông Hầu Cung lần nữa

Edit : Rika

Vinh Thiển đi theo Hoắc Thiếu Huyền vào sân bay, Lý Phân Nhiên đứng ở chỗ đăng ký chờ bọn họ, sắc mặt bà lo lắng, đưa mắt nhìn xung quanh.

Hoắc Thiếu Huyền gỡ bao tay ra, lòng bàn tay lạnh lẽo áp lên mặt cô: “Chờ anh trở về, chỉ một tuần thôi.”

“Vâng.” Cô gật đầu: “Anh đừng quá lo lắng...”

Vinh Thiển không thể nói ra những lời an ủi được.

Hoắc Thiếu Huyền và Lý Phân Nhiên nhận được điện thoại khẩn cấp, Hoắc Bang dưỡng bệnh ở nước ngoài nay bệnh tình chuyển biến nặng hơn, hai người không kịp chuẩn bị gì cả, vé máy bay cũng chỉ mới mua mà thôi.

Lý Phân Nhiên bước tới: “Thiếu Huyền, đi thôi.”

Hoắc Thiếu Huyền ôm Vinh Thiển lại, hôn lên môi cô một cái: “Không có anh ở bên cạnh, em cẩn thận một tý, cách xa mẹ kế của em một chút.”

“Em biết rồi, em nghe lời này nhiều đến nỗi lỗ tai sinh ra kén luôn*.”

(Rika: * Ý chỉ là nghe hoài phát chán đó.)

Ánh mắt Lý Phân Nhiên đỏ bừng: “Đáng lẽ mẹ phải ở bên cạnh ba của con, mẹ chỉ đi về có vài ngày, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.....”

Hoắc Thiếu Huyền an ủi bà, bóng dáng cao to dìu bà bước tới cửa kiểm tra. Vinh Thiển chạy nhanh vài bước, đến khi bóng dáng của anh biến mất trước mắt, trong lòng cô sinh ra một cảm giác buồn buồn khó tả.

Năm ngày sau, Vinh Thiển vẫn không thấy Hoắc Thiếu Huyền trở về. Anh vội vàng gọi một cú điện thoại cho cô, Vinh Thiển chỉ biết tình hình của Hoắc Bang không tốt, tùy từng thời điểm có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Lệ Cảnh Trình đến Vinh gia, nghe được chuyện Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền dần dần tốt trở lại, anh nói chuyện với Vinh An Thâm một tý, Lệ Cảnh Trình chỉ cười trừ, còn đưa ra lời chúc phúc cho hai người bọn họ nữa.

Cố Tân Trúc mở cửa phòng Vinh Thiển bước vào: “Thiển Thiển, đi ra ngoài mua sắm với mẹ một chút, con tư vấn ẹ mua mấy bộ quần áo mới cho ba con nhé!”

Vinh Thiển nhìn chằm chằm máy tính, không ngẩng đầu lên: “Con không đi.”

Cố Tân Trúc đi đến bên cạnh cô: “Nghe nói có một số mẫu mới tung ra thị trường.....”

Vinh Thiển ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra sự lạnh lẽo không thích hợp với độ tuổi của cô bây giờ: “Trừ việc đến trường và ở nhà, những ngày này con không muốn bước chân ra ngoài, cho sau khi Thiếu Huyền về, con muốn cái gì, anh ấy sẽ mua cho con.”

Cố Tân Trúc bị cô cự tuyệt, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười: “Được rồi, tùy con vậy.”

Ba ngày nữa lại trôi qua, Hoắc Thiếu Huyền vẫn chưa trở về.

Trái tim Vinh Thiển treo lơ lửng, cô nghĩ, Hoắc Bang đối với Hoắc Thiếu Huyền rất nghiêm khắc, nhưng ông lại khá yêu thương cô, làm cho Hoắc Thiếu Huyền rất ghen tỵ.

Cô muốn bay qua với anh, nhưng chắc chắn Vinh An Thâm sẽ không cho cô đi, cũng có thể Thiếu Huyền bên kia cũng lo lắng không kém, cô không nên gây thêm phiền phức cho anh. Đang yên lặng bỗng dưng điện thoại của cô reo lên, cô mới biết lúc này đã xảy ra chuyện.

Người gọi tới là thư ký của Vinh An Thâm, nói tý nữa sẽ tới nhà lấy hộ chiếu, Cố Tân Trúc không có ở đây, điện thoại di động không ai bắt máy, Vinh Thiển hỏi mãi, thư ký mới chịu nói, Vinh An Thâm chuẩn bị đi Mỹ, có một người bạn của ông mới mất.

Điện thoại trong tay cô thiếu chút nữa là rớt xuống, Vinh An Thâm và Hoắc Bang có mấy chục năm giao tình, mà người bạn ở bên Mỹ kia của ông, cũng chỉ có Hoắc Bang.

Vinh Thiển vội vàng lấy hộ chiếu của cô, cầm theo một chút tiền mặt, cầm túi xách chạy ra bên ngoài.

Lái xe của gia đình đã chở Cố Tân Trúc đi, cho nên cô chỉ có thể gọi xe. Ra khỏi biệt thự, vừa vặn có một chiếc taxi đậu cách đó không xa, Vinh Thiển vội vàng chạy tới.

Cô không gọi điện thoại cho Hoắc Thiếu Huyền, lúc này, những lời an ủi của mọi người chần hần anh sẽ không nghe lọt được.

Xe taxi chạy nhanh về phía trước, Vinh Thiển đưa tay mở thư mục hình ảnh trong điện thoại ra, bên trong có tấm hình cô chụp cùng với người nhà Hoắc gia, nước mắt nhịn không được trào ra, cô đưa tay lau nước mắt, càng như thế này cô càng phải mạnh mẽ, không được không, Hoắc Thiếu Huyền mà thấy cô như thế này, nhất định là trong lòng anh sẽ rất khó chịu.

Vinh Thiển nhìn cảnh vật chạy ngược về sau, cô vốn là người mù đường, cho nên không nhận biết được chiếc xe đã chạy sai đường. Trong lòng cô còn đang suy nghĩ nếu như nhìn thấy anh, đầu tiên cô sẽ nói gì, đường tới sân bay dường như có vẻ xa, đợi cho đến lúc Vinh Thiển đưa mắt nhìn ra ngoài lần nữa, cô hoảng hốt, tài xế thẳng gấp, cả người Vinh Thiển nhào về phía trước, cửa xe bị người lạ mặt mở ra. Vinh Thiển có năm mơ cũng không nghĩ đến, lần thứ hai cô lại đứng trước *X

Phần nộ cùng tuyệt vọng không thể làm tiêu tan sự sợ hãi trong lòng cô, cô bối rối nghĩ lại lần trước, chẳng qua lần này, cô biết, chắc chắn mình sẽ không gặp được may mắn như lần trước.

Người phụ trách thô lỗ mang cô đẩy ngã trên mặt đất, người này, cảnh vật này cũng giống y hệt người một năm trước, *X đã hãm hại nhiều người như vậy, thế nhưng nó vẫn sừng sững trụ vững, cho nên không thể khinh thường thế lực đằng sau của nó.

Người phụ trách mở danh sách ra nói: “ Một năm nay Lệ thiếu cũng chưa tới?”

“Vâng, từ lần trước xảy ra chuyện như thế, cũng không thấy đến đây rồi.”

Ánh mắt Vinh Thiển sáng lên, người phụ trách đưa tay chỉ chỉ: “Cô nghĩ cách hẹn anh ta đến.”

“Tôi...”

Vinh Thiễm nhồm người dậy, không dám biểu hiện điều gì nhiều: “Anh hãy nói với anh ta, bên này có một cô gái, mặt người thân thú, để cho anh ta đến đây xem náo nhiệt.”

Người phụ trách híp mắt nhìn cô: “Tốt nhất cô không được lừa gạt tôi, nếu không...”

Vinh Thiễm bị nhốt vào phòng, cô cắn mu bàn tay bước tới bước lui, ước chừng nửa giờ sau, cửa bị mở ra.

Lệ Cảnh Trình đứng ngoài cửa, trong lòng Vinh Thiễm vui vẻ, chạy như bay tới, Lệ Cảnh trình nhìn nhìn, rồi xoay người rời đi, Vinh Thiễm nhìn thấy đối phương chuẩn bị đóng cửa lại, cố hết sức túm lấy tay rồi nói: “Đừng đi, cứu, cứu tôi với.”

“Tiền chuộc của cô ấy, tôi đưa.” Lệ Cảnh Trình nói với người ngoài cửa.

“Không được.” Đối phương đưa ra lời cự tuyệt rõ ràng: “Ông chủ đã ra lệnh, trước khi liên lạc được với ông ấy, tuyệt đối không cho phép cô gái này ra khỏi đây.”

“Tôi cũng không được sao?”

“Một năm trước, bởi vì có sơ xuất, cho nên *X mới gặp tai họa, cho nên bây giờ cần phải liên lạc chắc chắn mới được, cho nên...” Người đàn ông ngừng lại: “Ngài cũng phải tuân thủ quy tắc trò chơi.”

Lệ Cảnh trình nhếch môi, Vinh Thiễm giống như người bị dội một gáo nước lạnh, sau đó lại đẩy xuống vực thăm, cô lắc lắc đầu: “Không...”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 28 : Toại nguyện

Edit : Tiểu Bảo Nhi

Ngón tay Vinh Thiện run rẩy túm chặt lấy cổ tay anh, cô cuống đến mức mắt đã ngập nước: “Tôi không muốn, tôi không muốn.”

Lời này của cô đối với anh mà nói thì không có lấy một chút uy hiếp. Lệ Cảnh Trình vẫn đứng im như cũ: “Tôi cũng không có thói quen nghe lời người khác.”

“Đây là quy tắc.”

Lệ Cảnh Trình đẩy cửa phòng, sau đó đưa Vinh Thiện vào, rồi nói với tên nhân viên: “Cho tôi 5 phút.”

Cánh cửa vừa đóng lại, Vinh Thiện truy hỏi: “Nhất định sẽ có cách. Lệ Cảnh Trình, anh báo cảnh sát đi.”

“Em cho là đã bước chân vào đây còn có cơ hội báo án sao? Điện thoại không gọi được đâu.” Lệ Cảnh Trình nhìn cô: “Sao em lại ở đây?”

“Tôi... Thư ký của ba gọi điện cho tôi, nói Hoắc gia gặp chuyện không may nên tôi liền vội vàng đi luôn.”

Lệ Cảnh Trình ngắt lời cô: “Lần này tôi không thể giúp em.”

“Tại sao?”

“Bọn họ nhất định không để tôi có cơ hội đưa em ra. Nơi này dùng camera 360o không có góc chết, không thể lên ra được.”

Vinh Thiện ngồi ở mép giường, hai tay ôm chặt lấy bả vai: “Tôi muốn đi tìm Hoắc Thiếu Huyền.”

Lệ Cảnh Trình nhìn bốn phía: “Trừ khi em có thể bay ra ngoài.”

“Nhất định có cách khác.”

Chưa đầy 5 phút, cửa đã bị mở ra.

Tên nhân viên vừa nãy dẫn theo một gã trung niên đi vào, ngồi cách Vinh Thiện một chút.

Lệ Cảnh Trình cũng ngồi xuống, dựa vào tường uống rượu.

Vinh Thiển ngẩng đầu, trong mắt rất nhanh hiện ra sự chán ghét cùng sợ hãi. Tên kia so với ba cô còn lớn tuổi hơn, hói nửa đầu, tai to mặt lớn, đặc biệt là cái bụng bia kia, quần chặt mấy cũng không giữ lại được.

Lệ Cảnh Trình cầm nửa liều thuốc đang hút dở đi ra ngoài, tựa hồ không quan tâm. Anh vừa chạm tay đến cửa thì Vinh Thiển hét lên một tiếng, thấy anh muốn đi ra ngoài, Vinh Thiển nhắm mắt gọi to: “Lệ Cảnh Trình.”

Ba chữ này, đương nhiên anh hiểu nghĩa là gì.

Dừng bước, anh quay đầu.

Đối phương nhìn anh: “Lệ thiếu, ngài suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Rồi.” Nói rồi anh đi vào.

Gã kia hung rút bàn tay vừa giơ ra về, hùng hù đi ra ngoài. Vinh Thiển cố giữ thẳng lưng, đôi bả vai run rẩy không ngừng, nước mắt không kìm được rơi trên mu bàn tay. Tên nhân viên vui mừng nói: “Lệ thiếu, không thể không nhắc nhở ngài. Nếu sáng sớm mai không có được cuộn băng thì chúng tôi vẫn tiếp tục giữ cô ta.”

Vinh Thiển vừa nghe nói vậy thì thấy lạnh toát cả người.

“Tôi biết rồi.” Lệ Cảnh Trình phất tay đuổi đối phương ra ngoài.

Căn phòng to như vậy đến giờ cũng chỉ còn hai người.

Lệ Cảnh Trình đi tới cửa sổ tiếp tục hút thuốc, vừa này Vinh Thiển đã bị dọa sợ gần chết. Cô không tin chuyện này lại là thật, cô cùng Hoắc Thiếu Huyền đã bắt đầu lại, lần này cô nhất định phải bảo toàn chính mình.

Nhưng cô không có biện pháp. Chỉ sợ lúc này cô có tự sát bọn họ cũng mặc kệ không thèm đưa cô đến bệnh viện. Vinh Thiển miên man suy nghĩ, Lệ Cảnh Trình lần nữa đi đến. Cô đề phòng, lui lại: “Đừng tới đây.”

Anh cởi hai khuy áo, một tay chống xuống giường, nghiêng người đến trước mặt Vinh Thiển: “Tuy rằng tôi muốn em nhưng sẽ không miễn cưỡng, nếu không thì lần trước em đã không thể thoát. Vinh Thiển, có trách thì hãy trách sao em lại rơi vào nơi này. Nếu không vì bốn chữ mặt người thân thú tôi cũng sẽ không đến đây. Hiện giờ em nên biết rõ, em còn đường lui sao?”

“Anh giúp tôi đi.” Vinh Thiến cố cứu lấy tia hi vọng cuối cùng: “Anh nhất định có biện pháp. Lệ Cảnh Trình, tôi xin anh, tôi ngàn vạn lần cầu xin anh, tôi yêu Hoắc Thiếu Huyền, tôi không muốn để bản thân mình ô uế.”

Anh nhìn cô chăm chăm nhưng không hề có chút nào gọi là mềm lòng:

“Nơi này, không phải là nơi tôi có thể tính toán vẹn toàn. Không còn thời gian cho em do dự nữa, sáng mai nếu không lấy được...”

“Không!” Vinh Thiến rống lên, cô thật sự rất sợ: “Nếu như tôi nghe anh, Hoắc Thiếu Huyền phải làm sao, tình yêu 15 năm của bọn tôi sẽ ra sao? Lệ Cảnh Trình, anh sẽ không...”

“Giờ không phải là lúc em có thể lựa chọn.” Lệ Cảnh Trình tiến lên, bàn tay đưa lên giữ lấy gáy cô kéo lại gần: “Em còn may mắn là anh đến. Nếu không phải, em cũng đừng mong được ra ngoài.”

Vinh Thiến khóc nức thành tiếng, Lệ Cảnh Trình buông tay.

Một lúc lâu sau, Vinh Thiến nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, sự tuyệt vọng của cô dâng đến đỉnh điểm. Chân này dẫm lên chân kia, cô không thể ra khỏi đây được, không khí trong phòng càng lúc càng bí bách, khó chịu.

Lệ Cảnh Trình quấn khăn tắm đi ra, Vinh Thiến vội chạy đi thì anh ngồi xuống giường giữ cô lại. Vinh Thiến sợ tới mức lùi lại, Lệ Cảnh Trình dùng sức giữ cổ chân cô rồi rướn người lên phía trước, giọng cô khàn khàn: “Đừng tới đây.”

Lệ Cảnh Trình vươn tay ôm lấy cô vào trong ngực. Hơi thở xa lạ của đàn ông quanh quẩn trong không khí, cả người cô run rẩy, âm thanh cũng trầm đục sợ hãi: “Lệ Cảnh Trình, đừng động vào tôi, không được.”

Tầm mắt anh rũ xuống: “Tốt nhất em nên nhớ lại, tại sao em lại ở đây, gọi cho em là ai, mục đích là gì? Còn có là ai độc ác đẩy em vào đây?”

Vinh Thiến cắn chặt răng: “Vừa rồi tôi cũng đã nghĩ, có thể sai khiến thư kí của ba tôi, còn ai nữa chứ? Tôi chỉ nghĩ bình thường bà ta không muốn thấy tôi thôi, không ngờ ...”

Lệ Cảnh Trình thở dài, rốt cuộc cô vẫn là trẻ con.

“Vinh Thiện, đã không còn cách nào khác, tôi cũng không giúp được em. Nếu em khó chịu, đã biết là ai hãm hại em như vậy, qua đêm nay, ai hại em, em nhất định phải khiến người đó đền tội. Em còn trẻ, không biết cách cũng không sao, tôi giúp em.” Lệ Cảnh Trình thấy nước mắt cô tràn ra thì đẩy tay cô, hôn lên đôi môi lạnh như băng.

Vinh Thiện run rẩy ở trong lồng ngực anh, nước mắt tuôn ra, tràn đầy đau thương tuyệt vọng.

Trong lòng Lệ Cảnh Trình thầm nghĩ, rốt cuộc đêm nay anh cũng được toại nguyện.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 29 : Không còn lý do để tiếp tục

Edit : Rika

Đôi vai Vinh Thiển run rẩy, cô còn muốn giãy dụa, cô thật sự không cam lòng. Thế nhưng, đã đi tới bước này rồi, cô không sợ, dù có chết cô cũng quyết làm cho bằng được.

Lệ Cảnh Trình cảm giác được thân thể cô cứng ngắc, anh định khuyên nhủ để cô bình tĩnh trở lại, nhưng ngoài Hoắc Thiều Huyền ra, cô thật sự không thể chấp nhận được ai cả, cô nhìn chăm chăm người trước mặt, năm đó, cô có thể lấy một cái cơ ỉnh, nhưng lần này thì sao?

Cô không thể đưa ra bất kỳ một lý do nào để tha thứ cho bản thân mình.

Theo bản năng, cô đưa hai tay ra cản Lệ Cảnh Trình lại: “Không được...”

Hai chữ này, nói ra một cách vô lực, Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay cô, anh rống to: “Có một số việc nhất định phải đối mặt, Vinh Thiển, cho dù em và Hoắc Thiều Huyền ở cùng một chỗ, nhưng cũng khó mà hòa hợp, cuối cùng vẫn không tránh khỏi tình cảnh ly tan.”

Vinh Thiển hoảng hốt, nước mắt bắt đầu trào ra.

Cô biết, qua đêm nay, cô hoàn toàn mất đi Hoắc Thiều Huyền. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lướt qua hình xăm nơi bụng cô. Anh dịu dàng hôn cô, anh vô cùng kiên nhẫn, Vinh Thiển đưa tay lên che mắt, cô không muốn nhìn.

Mười ngón tay của Lệ Cảnh Trình đan vào tay cô, không cho cô trốn tránh, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Đừng sợ, đừng sợ, rồi sẽ có một ngày như thế, việc này cũng không đáng sợ lắm, em làm được không?”

“Tôi không làm được.” Vinh Thiển tựa như đã quá hoảng loạn: “Tôi muốn gặp Hoắc Thiều Huyền.”

Thời điểm sắp rơi vào trầm luân, người con gái trong lòng lại gọi tên một người đàn ông khác, đây cũng là lần đầu tiên Lệ Cảnh Trình gặp phải, anh kề môi sát bên tai cô: “Chỉ cần anh ta xuất hiện tại đây, tôi liền rời đi, được không?”

Lệ Cảnh Trình không còn cách nào đợi thêm nữa...

Cuối cùng trong ánh mắt Vinh Thiển cũng lấy lại được tiêu điểm, cô bình tĩnh lại, đưa mắt nhìn anh nói: “Lệ Cảnh Trình, tôi hận anh.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay day day huyết thái dương, nơi đó chảy mồ hôi khá nhiều, sâu trong đôi mắt xinh đẹp kia dường như nở ra một nụ hoa, anh có một khuôn mặt tuyệt đẹp, ngũ quan lúc này phát ra sự sinh động bức người. Nhưng tất cả điều này, Vinh Thiển lại không có lòng dạ nào mà thưởng thức.

Lệ Cảnh Trình cũng mặc kệ cô đang nói gì.

Vừa bình tĩnh được một chút, sóng gió lại ập đến, cô lại gào to, giọng nói cực kỳ tức giận và tràn đầy hận thù: “Cố Tân Trúc, tôi hận bà!”

Cô cố gắng chịu đựng, chịu đựng.

Cô tự nhủ với bản thân mình, phải sống.

Cô muốn về nhà, muốn gặp lại Hoắc Thiếu Huyền.

Qua một lúc lâu, Vinh Thiển đã không còn khái niệm về thời gian nữa rồi.

Lệ Cảnh Trình từ phòng tắm bước ra, Vinh Thiển cũng đã mặc quần áo, cuộn tròn cả người vào trong chăn ngồi ở đầu giường giống như lúc trước.

Lệ Cảnh Trình bỏ khăn mặt xuống rồi đi đến bên giường, trong lòng anh có cảm giác thỏa mãn, nhưng lại có một chút trống rỗng.

Anh hút một điếu thuốc, nói: “Ngày mai, khi về nhà, em nói chuyện với ba em, hai chúng ta đính hôn.”

Vinh Thiển đưa mắt nhìn anh, Lệ Cảnh Trình vẫy tàn thuốc, đứng dậy: “Có lẽ Hoắc Thiếu Huyền cũng biết em đã từng qua tay một người đàn ông, nhưng em có thể cam đoan rằng, anh ta có thể chấp nhận thêm một người nữa không? Huống hồ, chuyện lần này, không phải là do tôi ép buộc.”

Cô giống như người bị chạm vào vết thương, đau đớn tột cùng, đưa tay ra đánh anh, Lệ Cảnh Trình đưa tay ra khống chế cô, ôm vào trong ngực, đã là người của anh rồi, còn giường nanh múa vuốt nữa sao?

“Sau khi đính hôn, tôi sẽ mang em ra ngoài, ngôi nhà kia, chắc em cũng không muốn ở nữa phải không?”

“Tôi không muốn đính hôn với anh.” Hôn nhân, là chuyện Vinh Thiển chưa bao giờ nghĩ tới, huống chi người kia lại không phải là Hoắc Thiếu Huyền. “Vinh Thiển.” Lệ Cảnh Trình ngồi xuống đầu giường: “Nếu như em muốn rũ sạch quan hệ, chuyện đêm nay, chẳng lẽ em sẽ đi nói với Hoắc Thiếu Huyền sao? Em muốn mình thật có nhiều vết nhơ trước mắt anh ta sao? Vòng đi vòng lại, Hoắc Thiếu Huyền cũng đã đi tìm người phụ nữ khác, chẳng lẽ em còn ảo tưởng em và anh ta có thể quay lại như lúc ban đầu sao?”

Hai tay Vinh Thiển ôm lấy đầu gối: “Anh câm miệng.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, anh đưa tay tắt đèn, hai tay ôm đầu gối của cô buông ra. Anh kéo cô lại gần mình hơn.

“Em còn có thể tự mình cùng Hoắc Thiếu Huyền một lý do để có thể tiếp tục nữa sao?”

Cô không thể dâng tặng cho Hoắc Thiếu Huyền một người con gái hoàn chỉnh, không thể là người độc nhất vô nhị, lại chỉ có thể nhiều lần mang lại tổn thương cho anh.

Trong lồng ngực anh, Vinh Thiển dần dần an tĩnh lại, cả người và tâm tình Lệ Cảnh Trình đều thỏa mãn, anh đưa tay vỗ về bả vai cô, nhưng hưng phấn trong cơ thể vẫn chưa tan đi.

Sáng sớm hôm sau, có người tới lấy cuộn băng.

Gần sáng, Vinh Thiển mới ngủ được, cô bị tiếng động nơi cánh cửa làm cho tỉnh dậy, trợn mắt nhìn Lệ Cảnh Trình mặt quần áo.

“Đi thôi, anh đưa em về.”

Vinh Thiển đi sau anh ra ngoài, một đường thẳng suốt tới cửa, anh đưa tay ôm lấy vai cô.

Người quản lý đem đồ vật này nọ đưa tới trước mặt Lệ Cảnh Trình: “Lệ thiếu, đây là cuộn băng, cái này chúng tôi chỉ có một, ngài yên tâm.”

Lệ Cảnh Trình nhận lấy, ôm Vinh Thiển rời đi, vừa bước ra khỏi cửa, cô đột nhiên muốn giết người.

Anh khẽ dịch người, đem cuốn băng cho vào trong túi xách của cô, khẽ cười: “Chờ tới ngày đính hôn, anh sẽ tặng cho em thứ này.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 30 : Đính hôn

Edit : Ying

Trên đường trở về, Vinh Thiển ngồi ở vị trí kế bên chỗ tài xế không nói một tiếng, tâm tình Lệ Cảnh Trình rất tốt, Vinh Thiển nhìn cảnh tượng trong kính chiếu hậu, bàn tay ra sức nắm chặt lại. Lệ Cảnh Trình đưa tay tới nắm chặt bàn tay cô, Vinh Thiển giãy dụa, người đàn ông càng nắm chặt hơn, Vinh Thiển càng ra sức hơn, giống như bàn tay anh có chất độc vậy. Lệ Cảnh Trình liếc nhìn cô, bàn tay buông lỏng, Vinh Thiển rút tay về sau đó hai tay gắt gao đan vào nhau. Lệ Cảnh Trình phá vỡ sự yên lặng: "Sau khi trở về, chuyện đính hôn để anh nói hay là em nói?"

Vinh Thiển cười nhạt: "Lệ Cảnh Trình, anh đừng nói với tôi, anh làm như vậy là vì giúp tôi."

"Vinh Thiển, tôi chiếm được thân thể em, tôi rất thỏa mãn, tôi càng muốn sau này có thể lo mọi việc cho em."

Vinh Thiển không trả lời, lấy chiếc điện thoại ở trong túi xách ra, mười mấy cuộc gọi nhỡ của Hoắc Thiếu Huyền, Vinh An Thâm cũng có mấy cuộc, cô nắm chặt điện thoại di động, áp mặt vào cửa sổ xe.

Lệ Cảnh Trình cười cười: "Có thể, nếu em cầu xin tôi, tôi cũng có thể giấu diếm chuyện này cho em, sau khi Hoắc Thiếu Huyền trở về, hai người vẫn còn là một đôi ân ái."

Thực ra trong lòng anh đã nắm chắc mười phần, Hoắc Thiếu Huyền và Vinh Thiển đều là những người coi trọng sự thuần khiết, lần này, giữa bọn họ đã hoàn toàn chấm dứt.

Trở lại Vinh gia, người giúp việc nhanh chóng dẫn hai người đi vào trong phòng khách, vừa đi vừa kích động nói lớn: "Lão gia, phu nhân, tiểu thư đã trở về."

Cả đêm Vinh An Thâm không chợp mắt, trong mắt đầy tơ máu, thấy hai người tiến đến, hai mắt ông bỗng nhiên sáng lên: "Thiển Thiển!"

Trong giọng nói đã có chút ghen ngào, thế nào cũng không khống chế được. Trên nét mặt Cố Tân Trúc vẫn là dáng vẻ yêu thương ân cần như vậy, bà ta bước tiến lên đón: "Thiến Thiến, con đi đâu vậy? Làm chúng ta lo lắng muốn chết, ba con báo cảnh sát, cảnh sát nói..."

Lệ Cảnh Trình nhìn sang Vinh Thiến đứng bên cạnh, cô không muốn nói thẳng ra, cũng không có ý chất vấn, lạnh lùng dùng một câu nói chặn họng Cố Tân Trúc, lời nói này, có thể nói là “mặt đất bằng phẳng vang tiếng sấm sét”: "Ba, con và Lệ Cảnh Trình sẽ đính hôn."

Mặc dù đã chắc chắn, nhưng Lệ Cảnh Trình không nghĩ tới là Vinh Thiến sẽ mở miệng nhanh như vậy.

Vinh An Thâm giật mình trong chốc lát: "Thiến Thiến, con có biết con đang nói gì không?"

Vinh Thiến vô cùng mệt mỏi: "Ba, nếu con và Hoắc Thiếu Huyền cứ tiếp tục đưa, sẽ mệt mỏi chết mất, con không nên yêu nữa, con mệt mỏi quá, về phần chuyện đính hôn hai người cứ bàn đi, càng nhanh càng tốt."

Nói xong, cô đi lên lầu.

"Đây là có chuyện gì?" Lúc này Vinh An Thâm chỉ có thể chất vấn người trong cuộc còn lại.

Lệ Cảnh Trình “thành thật” trả lời: "Cháu tìm thấy cô ấy ở trước mộ mẹ cô ấy, lúc đó cô ấy khóc lóc rất đau đớn, cháu liền đưa cô ấy tới quán rượu, tha thứ cho cháu không thông báo một câu. Trong lòng Vinh Thiến rất đau khổ, cháu nói cháu thích cô ấy, chúng cháu có thể đính hôn..."

Vinh An Thâm bất đắc dĩ thở dài, trong lời nói tràn đầy yêu thương: "Chúng quy lại là không vượt qua được cản trở này rồi..."

Sau khi Lệ Cảnh Trình trở về, Vinh An Thâm đi tới phòng của Vinh Thiến, cô đang rất phiền lòng, Vinh An Thâm ngồi bên mép giường: "Thiến Thiến, chuyện đính hôn sự quá đột ngột... Con hiểu rõ Lệ Cảnh Trình được bao nhiêu?"

"Ba, chẳng phải ba cũng mong muốn thế sao?"

Vinh An Thâm vỗ vỗ đầu cô: "Con là con gái yêu của ba, điều mà ba muốn nhìn thấy nhất chính là con được hạnh phúc, nếu con và Thiếu Huyền..."

"Ba..." Vinh Thiển ngắt lời ông, ba chữ Hoắc Thiếu Huyền, đã thành nỗi đau không thể chạm đến trong lòng cô: "Con và Lệ Cảnh Trình ở cùng nhau, đối với ai cũng tốt."

"Thực sự đã nghĩ xong?"

Vinh Thiển không nói thêm gì nữa, nghĩ? Ai có thể cho cô quyền được suy nghĩ lại sao?

Ba ngày sau.

Lệ Cảnh Trình mang theo sính lễ tới, cũng coi như là chính thức đính hôn, Vinh Thiển ngồi im lặng ở trong sofa, Vinh An Thâm cau mày: "Người nhà cậu cũng không tới dự, như vậy sao được?"

"Bác trai, chờ Vinh Thiển đến tuổi kết hôn, lúc ấy sẽ cử hành hôn lễ, nhất định cháu sẽ cho cô ấy một hôn lễ long trọng."

Ánh mắt Cố Tân Trúc đang ngồi bên cạnh Vinh An Thâm bỗng lộ ra vẻ châm biếm, ông cho là Lệ Cảnh Trình nghiêm túc với Vinh Thiển sao? Cùng lắm chỉ là vui đùa một chút mà thôi, đương nhiên là sẽ không thông báo với người nhà.

Vinh Thiển nghe những lời này thấy vô cùng nhức đầu: "Ba, cuối tuần này đính hôn luôn đi."

"Nhanh như vậy sao?"

Nếu không nhanh, Hoắc Thiếu Huyền sẽ trở về.

Vinh Thiển cho rằng, rốt cuộc cô thiếu sự dũng cảm, cũng không đối mặt với Hoắc Thiếu Huyền trong hoàn cảnh như vậy được, đến lúc đó trái tim cô sẽ có bao nhiêu đau đớn đây?

Đã vô số lần Vinh Thiển từng nghĩ tới hôn lễ giữa cô và Hoắc Thiếu Huyền, bọn họ cũng từng thảo luận qua, dù sao cũng là hai người yêu nhau, long trọng hay không đều không quan trọng, nhưng Hoắc Thiếu Huyền lại mặc kệ, anh nói là yêu cô, sẽ cho cô những gì tốt nhất.

Chỉ tiếc là không ai trong bọn họ nghĩ tới kết cục như vậy.

Hôm nay đính hôn, trời trong xanh nắng ấm xua tan đi mây mù mấy ngày liên tiếp, thời tiết rất dễ chịu, Vinh Thiển cũng không mời bạn bè, trong lòng cô, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ rằng bữa tiệc hôm nay là lễ đính hôn của cô.

Mặc dù họ hàng thân thích bên nhà trai cũng không có ai, nhưng đây là lễ đính hôn nên tất nhiên là không tránh khỏi náo nhiệt. Địa điểm được chọn là nhà hàng sang trọng nhất thành phố Nam Thịnh, Vinh Thiển nhìn Vinh An Tâm và Lệ Cảnh Trình đang không ngừng mời rượu, có người nói toàn bộ hoa hồng trang trí đều được vận chuyển từ Pháp bằng đường hàng không tới, mùi hương xông thẳng vào mũi.

Cố Tân Trúc ngồi xuống bên cạnh Vinh Thiển, thừa dịp không có ai ngồi cùng bàn, bà ta mỉm cười bưng ly rượu lên: "Nào, Thiển Thiển, mẹ chúc mừng con nha, tìm được một vị hôn phu tốt như vậy."

"Đêm nay tôi sẽ dọn ra ngoài luôn, sau đó bà sẽ không phải cực khổ nhớ kỹ từng chiếc chìa khóa nữa."

Cố Tân Trúc ngồi im không nhúc nhích, miễn cưỡng nở một nụ cười: "Coi con nói kìa, mẹ con mất, đương nhiên là mẹ muốn thay ba con quản lý cái nhà này thật tốt, cũng quản con thật tốt."

Cách đó không xa, Lệ Cảnh Trình mời rượu xong giơ chiếc ly lên cười cười với cô, chuyện bọn họ đính hôn không làm cho cả thành phố đều biết, nhưng không có khả năng là Hoắc gia cũng không biết.

Vinh Thiển chỉ mong tiệc đính hôn mau kết thúc.

Lại không biết, bên ngoài nhà hàng, một chiếc xe thể thao màu vàng vùn vụt lao đến, không ai có thể ngăn cản, anh không lái xe tới bãi đỗ xe quy định, mà là trực tiếp dừng xe ở cửa chính. Hoắc Thiếu Huyền đóng sầm cửa xe, nhân viên bảo vệ của nhà hàng đi ra: "Tiên sinh, xe của ngài..."

"Bỏ đi!" Hoắc Thiếu Huyền đẩy mạnh vào ngực anh ta một cái, anh cứ thế xông vào, càng ngày càng có nhiều nhân viên bảo vệ ra ngăn cản, nhưng lúc này Hoắc Thiếu Huyền tựa như con sư tử mù quáng, người nào xui xẻo cản trở anh liền đánh không thương tiếc, sau đó nhanh chóng xông vào bên trong hội trường. Anh dùng lực đẩy cửa quá lớn, hơn nữa nhóm nhân viên

bảo vệ đi theo ở phía sau, quá thu hút ánh mắt mọi người ở bên trong. Hoắc Thiếu Huyền nhanh chóng bước vào trong, vừa lúc một người bồi bàn đi qua, Hoắc Thiếu Huyền nhặt lên một ly rượu đập mạnh vào tường, Vinh Thiển bỗng ngẩng đầu, hô hấp gần như ngưng trệ ở nơi cổ họng.

"Vinh Thiển!" Trong mắt Hoắc Thiếu Huyền đầy tơ máu, dáng vẻ chán chường, nhưng không che giấu được khí thế ngút trời kia, dù thế nào đi chăng nữa, anh không nghĩ tới thật vất vả mới vội vàng trở về được, chào đón anh lại là chuyện Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình đính hôn.

Lệ Cảnh Trình để ly rượu xuống, lướt qua đoàn người đi tới bên cạnh Vinh Thiển, toàn thân Vinh Thiển như bị đóng đinh ở trên ghế, ngay cả ý thức đứng dậy cũng không có.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 31 : Em là của Lệ Cảnh Trình

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

Hoắc Thiếu Huyền nắm chặt hai tay, những đường gân xanh nổi lên trên mu bàn tay chứng tỏ anh đang rất tức giận, anh tiến lên vung một quyền vào Lệ Cảnh Trình. Vinh An Thâm sợ mọi việc sẽ ầm ĩ, ông ngăn Hoắc Thiếu Huyền ra: “Thiếu Huyền, đừng làm loạn, bằng không có thể ngày mai tất cả báo chí đều đăng tin về Thiển Thiển, cậu nghĩ sau này nó làm sao đi ra ngoài gặp mọi người?”

Hai bên thái dương của Hoắc Thiếu Huyền nổi gân xanh, Vinh An Thâm biết rõ trong lòng anh vẫn để ý điều này, cho nên cố tình bắt trúng huyết nói ra. Hoắc Thiếu Huyền cố gắng giữ bình tĩnh, mười ngón tay dần dần thả lỏng rồi buông xuống, anh đẩy tay Vinh An Thâm ra: “Chú Vinh, cháu sẽ không làm loạn nữa, cháu có mấy câu muốn hỏi Vinh Thiển một chút.”

Anh lướt qua Vinh An Thâm bước lên phía trước, Vinh Thiển đặt tay trên đùi mình, ra sức nhéo mạnh vài cái, dường như ý thức mới tỉnh táo, hai tay cô vịn vào mép bàn chậm rãi đứng dậy.

“Tiểu Thiển.” Hoắc Thiếu Huyền vẫn chưa đi đến trước mặt cô, mà chỉ đứng cách đó vài thước. Vinh Thiển nắm chặt lòng bàn tay, anh lại gần đây, dường như cô có thể hiểu được anh muốn hỏi gì: “Thiếu Huyền, thực xin lỗi.”

“Là anh ta ép em đúng không? Chúng ta đi ra ngoài trước rồi hãy nói.”

Vinh Thiển gần như không chịu nổi ánh mắt đó của anh, hai người yêu nhau mà không thể ở bên nhau, một câu chất vấn đơn giản cũng có thể biến thành lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trong lòng, yêu trong vô vọng, đau đến tận xương tủy: “Thiếu Huyền, chúng ta đã không thể quay lại như trước nữa, chuyện của em, anh không bỏ qua được, anh khiến em bị tổn thương, em cũng không bỏ qua được, nếu đã như vậy, còn không bằng kết thúc tất cả sớm một chút đi.”

“VẬY còn anh ta?” Hoắc Thiếu Huyền giơ ngón tay chỉ thẳng đến Lệ Cảnh Trình: “Em không yêu anh ta, có thể ở cùng một chỗ với anh ta sao?”

“Chính bởi vì không yêu, nên sau này sẽ không sợ bị tổn thương.”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, sắc mặt căng thẳng, người phụ nữ này, trước mặt mọi người lại có thể nói không yêu anh, tất cả đều đang tụ lại xem trò hay, ai cũng biết quan hệ giữa Hoắc Thiếu Huyền và Vinh Thiển, bây giờ Vinh gia lại vội vàng tổ chức tiệc đính hôn, làm cho bọn họ vô cùng kinh ngạc. Hoắc Thiếu Huyền nghe được câu trả lời như vậy, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo: “Tiểu Thiển, em bỏ được sao? Đặt anh qua một bên, em làm được sao? Trói chặt cả đời mình với người mà mình không yêu, em chịu được sao?”

Vinh Thiển bị anh dồn đến mức phải lui về phía sau, suýt chút nữa dẫm lên chân lệ Cảnh Trình, cánh tay anh thuận thế vòng qua ôm thắt lưng cô:

“Hoắc Thiếu Huyền, có một số việc không nên cưỡng cầu.”

Hoắc Thiếu Huyền giương khóe môi cười lạnh: “Lệ Cảnh Trình, tôi và Vinh Thiển, nếu không phải là vì vấn đề của chính mình, cho dù anh có đợi một trăm năm nữa cũng chưa đến lượt anh....”

Vinh Thiển cắt ngang lời anh nói: “Thiếu Huyền, cũng bởi vì là vấn đề xuất phát từ chính chúng ta, nên mới không có cách nào để tiếp tục.”

“Chúng ta có vấn đề gì?” Hoắc Thiếu Huyền tiến lên từng bước, vẻ mặt lạnh lùng, anh không tin chỉ trong vài ngày như vậy là Vinh Thiển đã có thể đáp ứng Lệ Cảnh Trình, khẳng định là trong chuyện này có vấn đề gì đó:

“Anh ta uy hiếp em như thế nào?”

Cố Tân Trúc ở bên cạnh xem trò hay, lúc này mới đứng dậy nói: “Thiếu Huyền, có chúng ta ở đây, Cảnh Trình làm sao có thể uy hiếp Thiển Thiển chứ?”

“Bà câm miệng!” Vinh Thiển bỗng nhiên gầm lên một tiếng, Cố Tân Trúc bị cô quát, sắc mặt lúc này trở nên khó coi, xấu hổ lại không tìm được chỗ trốn: “Thiển Thiển, con...”

“Bảo bà câm miệng, một câu cũng không được nói.” Vinh Thiển làm cho câu kế tiếp của bà ta bị nghẹn trở lại.

Lệ Cảnh Trình đưa tay kéo Vinh Thiển về phía sau mình, anh đi đến trước mặt Hoắc Thiểu Huyền, bình tĩnh dừng lại, giọng nói trầm ổn vững vàng: “Nếu anh cũng biết đó là vấn đề của hai người, cần gì phải buộc cô ấy tiếp tục đi trên một con đường không bằng phẳng như vậy? Cho dù có thể đi từng bước, từng bước một, nhưng nếu vết nứt đã trở nên quá lớn thì sao? Một bên là tan xương nát thịt, một bên là được toàn vẹn, anh hy vọng cô ấy lựa chọn người nào?”

Ánh mắt Hoắc Thiểu Huyền từ đầu đến cuối đều nhìn Vinh Thiển chăm chú: “Anh chỉ hỏi em một câu, vì sao lại muốn ở cùng anh ta?”

Vinh Thiển nghĩ đến một đêm bất đắc dĩ đó, đôi mắt cô ửng đỏ: “Thiểu Huyền, anh còn nhớ rõ năm sinh nhật 15 tuổi của em không? Em mặc một bộ quần áo màu trắng anh tặng cho em, anh nói xem, một cô bé thuần khiết, sạch sẽ biết bao nhiêu...”

Tiếng nói vừa dứt, nước mắt cô đã rơi xuống. Những lời này, người không biết nguyên nhân bên trong đương nhiên nghe không hiểu, giọng mũi cô càng nặng, nước mắt lăn trên khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, trong lòng Hoắc Thiểu Huyền đau đớn như bị ai đó xé rách từng mảnh: “Chờ đến sinh nhật năm sau của em, anh lại có thể tặng cho em một bộ quần áo màu trắng, em cũng còn có thể nói những lời như vậy, Tiểu Thiển...”

“Thiểu Huyền, buông tay được không?” Trong lời nói Vinh Thiển có chút khẩn cầu: “Buông tay, được không?”

Từ nhỏ anh đã không chịu được mỗi khi cô năn nỉ, nhưng bây giờ không giống như lúc đó. Anh nói từng chữ như rít qua kẽ răng: “Anh không buông!”

Vinh Thiển có chút không thích ứng kịp, Hoắc Thiểu Huyền giống như không để ý đến sự tồn tại của mọi người xung quanh: “Anh chỉ biết, anh yêu em, em cũng yêu anh.”

Có một loại đau, là tra tấn giày vò, như gặm nhấm từng chút một, Vinh Thiển đưa đôi tay đang đeo bao tay màu trắng lên che đi vẻ mặt lúc này của mình: “Vậy em buông tay được không? Hoắc Thiểu Huyền, em buông anh ra, em không cần anh.”

Từ trước đến nay bọn họ đều biết, nếu có một ngày phải chia xa, chắc chắn sẽ vô cùng đau đớn. Chỉ là Vinh Thiển không nghĩ tới nó lại đau đến như vậy.

Hoắc Thiếu Huyền hung tợn nhìn cô chăm chăm: “Em vẫn là Tiểu Thiển của anh phải không?”

Trong lòng Vinh Thiển như bị gai đâm vào một lần nữa, cô khàn giọng nói: “Không phải, từ nay về sau em chính là Vinh Thiển của Lệ Cảnh Trình.”

Hình bóng Hoắc Thiếu Huyền cô đơn kéo dài dưới ánh đèn, vừa tịch mịch lại vừa thê lương, câu nói cuối cùng của Vinh Thiển thật sự đã làm cho trái tim của Hoắc Thiếu Huyền hóa thành tro tàn, hiện giờ, đối với cô mà nói, anh giống như người xa lạ. Vốn là, anh có thể mang cô đi, nhưng hiện tại, có lẽ cô cũng không nguyện ý rời đi cùng anh. Cô đã không muốn, anh có tranh giành cũng không được.

Lệ Cảnh Trình trở lại bên cạnh Vinh Thiển, kéo cô qua hôn lên môi cô.

Thời gian trước Hoắc Thiếu Huyền lo chạy ngược xuôi, vận dụng tinh lực lẫn tài lực của Hoắc gia, trải qua hơn mười ngày đấu tranh giằng co, cuối cùng mới có thể đem sinh mạng của Hoắc Bang từ cõi chết trở về.

Chỉ là.... Anh lại bị mất đi tình yêu đẹp nhất của cuộc đời mình.

Vinh Thiển nhìn bóng lưng anh thẳng tắp, bước từng bước đi ra ngoài, anh không nhìn thấy cô, ngay lập tức, cô không cần kiềm chế gì nữa mà bộc lộ ra sự đau đớn của mình, Lệ Cảnh Trình thấy trên mặt cô đầy nước mắt, anh đưa tay lau thay cô. Vinh Thiển đẩy tay anh ra, ánh mắt oán hận nhìn về phía anh chăm chăm. Hai tay anh bất chợt giữ chặt đầu cô, nghiêng người về trước rồi hôn cô thật sâu.

Phía sau truyền đến tiếng vỗ tay của các quan khách, Vinh Thiển muốn tránh ra, nhưng cô có thể cảm giác được sức lực của người đàn ông này rất mạnh mẽ, ngón tay đặt hai bên má cô tựa như một chiếc lồng sắt giam giữ cô bên trong đó, Hoắc Thiếu Huyền không quay đầu lại, đi thẳng ra hội trường.

Sau một lúc lâu, Lệ Cảnh Trình mới buông cô ra.

Lớp trang điểm trên mặt Vinh Thiên bị nhòe đi, Lệ Cảnh Trình kéo tay cô qua, lấy ra một chiếc nhẫn đeo lên ngón tay cô, cô giãy dụa trong chốc lát, cong ngón tay lên như muốn phản kháng, Lệ Cảnh Trình dùng sức một cái, không để ý cô có đau hay không, mạnh mẽ lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 32 : Không thỏa hiệp

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

Vinh Thiển kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn trên tay chăm chăm, từ nay về sau, có phải cô đã thật sự bị Lệ Cảnh Trình giam giữ trong lồng rồi hay không?

Vinh An Thâm tiếp tục tiếp đón khách khứa, sau khi tiệc rượu kết thúc, những chiếc xe nối đuôi nhau rời khỏi khách sạn, Vinh An Thâm quay đầu lại nhìn đứa con gái của mình, rốt cuộc trong lòng ông có chút không nề: “Thiển Thiển, nếu con muốn về nhà...”

“Ba, con không muốn.” Vinh Thiển không nói gì khác, Cố Tân Trúc kéo kéo cánh tay Vinh An Thâm: “Về nhà thôi, ông cũng uống không ít rượu, sau này giao Thiển Thiển cho Lệ Cảnh Trình đi.”

Vinh An Thâm gật gật đầu.

Nhìn thấy bọn họ ngồi vào ghế sau xe rời đi, Lệ Cảnh Trình vẫy vẫy tay, có người chạy xe đến trước mặt anh, anh mở cửa xe ra, ý bảo Vinh Thiển lên xe.

Trở về nơi ở của Lệ Cảnh Trình, đây cũng là lần đầu tiên Vinh Thiển đến đây, một ngôi biệt thự độc lập nguy nga lộng lẫy, so với Vinh gia thì rõ ràng là xa hoa hơn, cô đi vào trong cùng anh, cổng mái vòm nối liền với hành lang dài uốn khúc, toàn bộ nền trên hành lang đều được lát đá cẩm thạch, ngôi biệt thự vừa rộng lớn lại vừa trống trải, giống như lâu đài cổ kính ở Châu Âu.

Vinh Thiển đi đến trước mặt Lệ Cảnh Trình, cô xòe tay ra: “Đồ của tôi đâu?”

Lệ Cảnh Trình nói lỏng cà vạt, giọng nói khàn khàn, cố làm ra vẻ nói: “Đồ gì cơ?”

“Cuộn băng.”

“À.” Lệ Cảnh Trình giữ chặt tay cô đi lên trên lầu, phòng ngủ chính lấy đèn trắng làm màu sắc chủ đạo, đơn giản mà không mất đi phong cách cao quý, Lệ Cảnh Trình ngồi xuống mép giường, cởi bỏ cà vạt và áo khoác, đáng

người cân đối được bao bọc bởi bộ âu phục phẳng phiu. Vinh Thiễn có chút sợ hãi, mặc dù cô đã đáp ứng lời đề nghị của Lệ Cảnh Trình, nhưng con đường phía trước phải đi như thế nào, cô thậm chí còn chưa kịp nghĩ đến. Lệ Cảnh Trình túm cánh tay cô, kéo cô về phía mình, anh tiện thể ôm lấy cô, Vinh Thiễn muốn lui lại một chút, Lệ Cảnh Trình dứt khoát xoay mặt cô qua. Vinh Thiễn dùng tay đẩy vai Lệ Cảnh Trình: “Lệ Cảnh Trình, buông ra!”

Anh hơi ngà ngà say, hai tay lại ôm chặt cô không buông: “Vinh Thiễn, từ nay về sau, tôi có thể danh chính ngôn thuận chạm vào em, em chính là của tôi.”

“Không phải, tôi và anh không có quan hệ gì.”

“Em còn dám nói như vậy?” Lệ Cảnh Trình nâng khóe miệng cười nhạt, anh áp trán mình lên trán cô: “Thời gian sau này em đều sẽ phải sống ở nhà của tôi, Vinh Thiễn, trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí...”

“Nói cách khác, chúng ta như vậy chính là một loại giao dịch?”

“Có thể nói như thế.” Lệ Cảnh Trình khẽ cắn vành tai cô: “Nhưng tôi có ý với em, đây là sự thật.”

Vinh Thiễn nhân cơ hội nghiêng người đi, hai tay chống trước ngực: “Lệ Cảnh Trình, anh đi ra ngoài đi.”

“Hử?” Lệ Cảnh Trình có chút lơ mờ, anh không có nghe sai chứ?

“Tôi không muốn ngủ chung một phòng với anh.”

“Đừng làm loạn...” Lệ Cảnh Trình nói xong, vừa muốn hôn cô.

Vinh Thiễn cũng nổi nóng: “Tôi không muốn anh chạm vào tôi, Lệ Cảnh Trình, nếu anh không đi ra ngoài, tôi trở về Vinh gia.”

“Phát điên cái gì chứ?” Lệ Cảnh Trình mang vẻ mặt buồn bực, không tình nguyện đứng lên: “Chẳng lẽ tôi đưa em về đây, còn phải xem em giống như Phật mà thờ phụng? Vinh Thiễn, có phải tôi đối với em vẫn còn chưa rõ ràng hay không?”

“Cũng không phải là tôi xin anh dẫn tôi về mà.” Vinh Thiễn ngọ nguậy ngồi dậy: “Lệ Cảnh Trình, nếu anh không đi ra ngoài, tôi đi.”

Cô nâng làn váy hướng ra cửa, Lệ Cảnh Trình bước vài bước ngăn cô lại: “Mỗi phòng ở đây tôi đều có chìa khóa, bỏ ý định này đi.”

Vinh Thiển tức giận, xoay người đi đến sô pha: “Tôi ngủ ở đây.”

Lệ Cảnh Trình cũng không thuận theo cô, đây là vấn đề nguyên tắc, trước khi thỏa hiệp, anh đều đã suy tính kỹ càng. Anh đi theo qua, ôm ngang cô lên đi thẳng đến chiếc giường, mới đầu cô còn cố sức giãy giụa, một lúc sau không còn hơi sức nữa, nằm luôn ở đây. Ngủ trong căn phòng xa lạ, lại nằm trong lòng ngực của một người đàn ông không thân thuộc, Vinh Thiển nghĩ đến bóng dáng của Hoắc Thiếu Huyền lúc rời đi, trong lòng đau đốn từng cơn, 15 năm, thời điểm chấm dứt lại chỉ có thể nói mấy câu qua loa, hơi hợt là xem như đã kết thúc.

Lệ Cảnh Trình ôm cô thật chặt, Vinh Thiển muốn trở mình cũng không được, cô lại đang mệt mỏi, rất nhanh đã ở trong lòng anh, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đứng ở trước giường lau tóc, Vinh Thiển vẫn chưa tỉnh ngủ, cảm giác như đang nằm mơ, ánh mắt nhìn đến chỗ lồng ngực rắn chắc của người đàn ông, cô mơ mơ màng màng cọ nguậy thân mình dưới chăn: “Hoắc Thiếu Huyền, anh lại...”

Động tác trên tay Lệ Cảnh Trình dừng lại một chút, đem khăn mặt ném sang một bên, xoay người đánh một phát vào chân cô: “Dậy đi.”

Âm thanh từ lòng bàn tay phát ra thật vang, Vinh Thiển đau đến mức gần như nhảy dựng lên trên giường, cô kinh ngạc nhìn xung quanh, Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường: “Đi rửa mặt, gương mặt này của em còn có thể nhìn được sao?”

Vinh Thiển lấy tay xoa xoa mặt: “Vậy anh đừng nhìn.”

Cô bước xuống giường, Lệ Cảnh Trình giữ chặt tay cô: “Đợi em rửa mặt xong, chúng ta trở về Vinh gia một chuyến.”

“Tôi không về.”

Lệ Cảnh Trình thuận thế ôm cô ngồi qua một bên, cong môi cười xấu xa: “Không muốn về nhà?”

“Đừng có ôm tôi.” Vinh Thiện hơi quá sức làm lông mi giả rớt xuống một nửa, khuôn mặt tựa như mâm ngũ quả đầy màu sắc, Lệ Cảnh Trình buông cô ra: “Ai muốn ôm em, tối hôm qua còn chưa có tắm rửa, thật không biết đã bẩn đến thế nào rồi.”

Vinh Thiện hậm hực: “Ngày hôm qua là vì quá mệt nên tôi mới không kịp tắm rửa.”

Lệ Cảnh Trình thấy cô còn đứng đó: “Có phải muốn tôi giúp em hay không?”

Vinh Thiện nhìn bộ lễ phục nhẵn nhúm trên người: “Tôi phải mặc cái gì?”

Lệ Cảnh Trình đứng dậy, nắm tay cô đi vào phòng chứa đồ, Vinh Thiện nhìn đến căn phòng chứa đầy quần áo đã chuẩn bị sẵn cho cô, rộng lớn đến mức dọa người. Giày, đồ lót, trang phục ngày thường và trang phục dạ hội... đều được phân ra, mỗi bộ đều có phụ kiện phối hợp với nhiều màu sắc khác nhau.

Lệ Cảnh Trình tùy ý lấy một bộ quần áo đưa cho cô, Vinh Thiện nhìn xuyên qua tấm gương to lớn trước mặt, từ bên trong phản chiếu ra hình ảnh của hai người, cô đứng đó thất thần, đến lúc này mới ý thức được rõ ràng một điều, cô rời khỏi Vinh gia, rời khỏi Hoắc Thiếu Huyền, từ nay về sau đều phải dựa vào người đàn ông đang đứng ở bên cạnh cô lúc này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 33 : Bức ảnh thần bí

Edit : Hạt Mưa Nhỏ

Sáng sớm Vinh An Thâm đã sai người làm chuẩn bị, khoảng 11 giờ Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình mới quay về Vinh gia. Cố Tân Trúc đứng sau cánh cửa nhìn thấy Vinh Thiển trở về, mỉm cười dịu dàng đi tới: “Thiển Thiển à, ngủ quên phải không? Ba con đã chờ con cả buổi rồi đó.”

Vinh Thiển ngồi trên ghế sofa lơ đãng ngẩng đầu, Cố Tân Trúc đối với thái độ này của cô, bà trước giờ vẫn không thềm chấp nhất. Người nắm quyền ở Vinh Gia sớm muộn gì cũng là bà, Cố Tân Trúc thật sự không cần nhún nhường, niềm nở với Vinh Thiển nữa. Mà Vinh Thiển đối với bà ta cũng không có tình cảm tốt đẹp gì, cô hận Cố Tân Trúc muốn chết, càng không thể làm bộ trưng ra vẻ mặt hòa nhã, vui vẻ được. Trên bàn bày đầy các món ăn, Vinh Thiển liếc mắt nhìn, toàn bộ đều là những món hợp khẩu vị của cô : “Ồ, sao lại không có món cua trân bảo, giò heo sốt xì dầu, cả món ba ba cũng không thấy đâu?”

Vinh An Thâm tiếp lời: “Thiển Thiển, con đổi khẩu vị khi nào vậy?”

“Ba.” Vinh Thiển cầm lấy chiếc đũa: “Bình thường ba không có ở nhà, trên bàn ăn đều có những món đó, con có thể không ăn sao? Cho dù là không hợp khẩu vị thì cũng còn có cách nào khác đâu chứ, anh trai, anh xem hôm nay, mẹ vì chiều theo em mà không chuẩn bị những món anh thích ăn, anh ăn cơm sẽ không ngon đâu hả?”

Vinh Trạch ‘hừ’ lạnh một tiếng: “Anh cũng không mắc bệnh công chúa như em.”

Trên mặt Cố Tân Trúc vẫn giữ nguyên nụ cười: “Thiển Thiển, coi con nói gì kìa, con hỏi quản gia thử xem, trên bàn lúc nào mà không có món con thích ăn đâu?”

Nói dối mà không sợ bị vạch trần, Cố Tân Trúc vĩnh viễn có kỹ năng này, từ trước đến nay bà ta chưa hề tỏ ra tức giận, đối diện với người khác vẫn luôn bày ra khuôn mặt tươi cười, Vinh An Thâm ngăn lại nói : “Vinh gia ta

không thiếu tiền, về sau đừng vì chiều theo Thiển Thiển mà bắt Vinh Trạch phải nhún nhường, người cùng một nhà, chuyện gì cũng có thể giải quyết không phải sao?”

Cố Tân Trúc cười cười, ánh mắt hướng đến Lệ Cảnh Trình: “Đừng nói những chuyện đó nữa, hôm nay có con rể mới đến nhà, để cho người ta thấy lại chê cười.”

Lệ Cảnh Trình nhấp một chút rượu, học theo cách xưng hô của Vinh Thiển nói: “Mẹ, từ ngày hôm qua trở đi, con không còn là người ngoài.”

Cố Tân Trúc ghen lời: “Đúng đúng, coi tôi đã nói gì thế này.”

Vinh An Thâm nói tiếp: “Thiển Thiển, con đột nhiên đính hôn, ba cũng chưa chuẩn bị quà tặng gì cho con, con có thích cái gì không?”

Vinh Thiển nhai kỹ thức ăn trong miệng, không cảm nhận được có mùi vị gì: “Cái gì cũng được sao?”

Vinh Trạch nhướng nhướng mày.

Vinh An Thâm đan hai tay vào nhau: “Chỉ cần ba có thể, đều sẽ cho con.”

“Con muốn Ôn Đình Nhã Uyển.”

Trước khi Vinh mẹ qua đời, bọn họ đã sống ở Ôn Đình Nhã Uyển, sau này Cố Tân Trúc bước vào Vinh gia, tự nhiên lại không chịu ở đó, cũng liền chuyển đến nhà mới.

“Được,” Vinh An Thâm trả lời không cần suy nghĩ.

“Tất cả đồ vật bên trong đó, từ hôm nay trở đi, đều thuộc về con.”

Ý cười trong mắt Cố Tân Trúc trở nên mờ mịt, bà ta không khỏi nhìn về phía Vinh An Thâm, ông có sở thích sưu tầm đồ cổ, sở hữu không ít những vật vô giá, hơn nữa ông lại đem tất cả cất giữ ở Ôn Đình Nhã Uyển, trong đó còn có một miếng ngọc bội hồ điệp mà Cố Tân Trúc rất thích, Vinh An Thâm cũng đã từng nói chờ tới sinh nhật bà sẽ tặng cho bà. Nhưng bây giờ ông ta nói những lời này, thì coi như nó đã thuộc về Vinh Thiển.

Cố Tân Trúc hướng mắt nhìn Vinh An Thâm, muốn nhắc nhở một chút.

Nhưng Vinh An Thâm hiển nhiên không nghĩ được nhiều như vậy, hàng

lông mày ông giãn ra: “Được, chỉ cần con gái của ta vui vẻ, tất cả đều cho con.”

Vinh Thiển vỗ tay hoan hô: “Cám ơn ba.”

Sau khi ăn xong, Vinh An Thâm liền đem chìa khóa giao cho Vinh Thiển, Ôn Đình Nhã Uyển cách Vinh gia cũng không xa, cái tên này cũng là do mẹ của Vinh Thiển đặt.

Vinh Thiển muốn đi xem, Lệ Cảnh Trình đưa cô đến Ôn Đình Nhã Uyển, mở cửa đi vào, Lệ Cảnh Trình nhìn các món đồ cổ được chất đầy cả phòng không khỏi bật cười: “Không trách mẹ kế của em tức giận đến mức thiếu chút nữa tròng mắt rơi ra ngoài.”

Cả ngôi biệt thự, chỉ có hai lầu và hai gian phòng, không có gì thay đổi. Vinh Thiển đẩy cửa ra đi vào phòng ngủ của mình, nơi này đều có người đến quét dọn định kỳ, cô đi thẳng đến tủ đầu giường, nhìn thấy bên trong khung ảnh là bức hình cô chụp chung với Hoắc Thiếu Huyền.

Khi đó cả hai đều còn ngây ngô, mặc đồng phục, Hoắc Thiếu Huyền từ nhỏ đã rất nổi bật, bất luận về diện mạo hay thành tích học tập, cánh tay anh tùy ý khoát lên vai cô, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu xuống hàng cây xanh tươi phía sau, trông thật đẹp. Trong lòng Vinh Thiển lại bắt đầu đau đớn. Lệ Cảnh Trình nhận lấy khung ảnh từ trong tay cô: “Đây là lúc em bao nhiêu tuổi?”

“Mười ba tuổi.”

Bức ảnh này là được chụp sau khi cô đến Ôn Đình Nhã Uyển.

“Thay vì đứng đây hồi tưởng về chuyện lúc trước với anh ta, em nên đi dọn dẹp một chút thì hơn.” Lệ Cảnh Trình ném khung ảnh lên tủ đầu giường.

Vinh Thiển bước tới nâng khung hình lên, xem nó như là bảo bối của mình, anh thấy thế đi qua, giành lại khung hình từ trong tay cô lần nữa: “Em là người của Lệ Cảnh Trình anh, lời này là chính miệng em đã nói ra.”

“Đó là tôi muốn nói gạt Hoắc Thiếu Huyền, hơn nữa lễ đính hôn của chúng ta cũng chỉ là giả.”

“Ai nói với em là giả? Những người có máu mặt ở thành phố Nam Thịnh này đều đã đến tham dự.”

Vinh Thiển muốn rút tay lại: “Tôi không thừa nhận.”

Lệ Cảnh Trình nghiêng người, Vinh Thiển muốn né tránh, lại bị anh giam giữ trong lồng ngực, đôi môi mỏng ghé sát bên tai cô, ngữ khí nóng bỏng: “Đều đã ngủ chung một giường, loại chuyện này còn có thể không thừa nhận?”

Vinh Thiển nghe vậy, đập đầu vào ngực anh, Lệ Cảnh Trình bất ngờ không kịp lui lại, buông lỏng tay, cơ thể bị mất thăng bằng muốn ngã xuống sàn nhà, nhưng sau đó lại rơi xuống chiếc giường phía sau.

Nói chính xác hơn thì đây chính là giường của Vinh Thiển, hai bên có hình vòng cung, phía dưới gầm giường có một khe hở khoảng 10cm, Vinh Thiển nằm úp nửa người xuống thử chui vào bên trong, nhưng khe hở quá nhỏ, cô chỉ có thể đưa tay vào dò xét.

Lệ Cảnh Trình ngồi xổm người xuống, sắc mặt có chút không vui: “Đứng lên.”

Vinh Thiển cũng không để ý đến anh, cô luồn cánh tay vào tìm kiếm, Lệ Cảnh Trình giữ lấy cánh tay kia của cô, cảm thấy đầu ngón tay chạm tới cái gì đó, cô kéo nó lên.

Anh hạ giọng nói: “Ở đây cũng không phải là cái ổ chó, em chui làm gì?”

Vinh Thiển trừng mắt với anh, cầm lấy vật gì đó rồi mới vươn người lên. Lệ Cảnh Trình nhìn qua, là một cái túi da, kiểu dáng cũng không giống với những chiếc túi trước kia. Trên chiếc túi da vẫn còn dán giấy, Vinh Thiển phúi phúi bụi trên bề mặt: “Vì sao chiếc túi này lại nằm ở dưới gầm giường của tôi?”

Lệ Cảnh Trình cầm lấy cái túi, mở dây kéo ra, từ bên trong rút ra một xấp hình .

Vinh Thiển đến gần nhìn, bên trong ảnh là Vinh An Thâm và Cố Tân Trúc, khi đó bọn họ đều còn trẻ, Vinh Trạch cũng chỉ mới là một cậu thiếu niên,

khung cảnh trong mỗi tấm hình cũng không giống nhau, phía dưới góc bên phải đều có để ngày chụp.

Vinh Thiển cảm thấy sợ hãi: “Những bức ảnh này được chụp cách thời điểm mẹ tôi xảy ra chuyện không lâu, thời điểm mẹ tôi gặp tai nạn xe là khoảng hai tháng sau đó.”

Lệ Cảnh Trình lấy ra một tờ giấy khác ở trong túi, mặt trên có viết cái địa chỉ, Vinh Thiển cầm lấy tờ giấy: “Đây là nét chữ của mẹ tôi, tôi nhớ rất rõ, tôi vẫn còn giữ lại cuốn nhật kí của bà ở trong nhà.”

“Những bức ảnh này, hẳn là do mẹ em tìm người đến chụp.”

Trong lòng Vinh Thiển không khỏi hồi hộp: “Chính ba tôi đã nói, mẹ chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của Cố Tân Trúc, cho đến lúc chết bà cũng không biết.”

Lệ Cảnh Trình đem ảnh chụp cùng tờ giấy viết địa chỉ cất trở lại, nhìn thấy Vinh Thiển vẫn còn ngơ ngác đứng ở chỗ cũ, anh đưa tay kéo cô đến trước mặt: “Địa chỉ đó, chắc là chỗ ở của Cố Tân Trúc trước khi đến Vinh gia, Vinh Thiển, có thể mẹ em và bà ta đã từng chạm mặt.”

Vinh Thiển không biết tại sao mẹ mình lại đem những bức ảnh này giấu phía dưới giường của cô, cô đưa tay vòng qua thắt lưng Lệ Cảnh Trình, vô thức muốn tìm một thứ gì đó để cô có thể dựa vào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 34 : Đối đầu với anh

Edit : Rainie

Ra khỏi Ôn Đình Nhã Uyển, Lệ Cảnh Trình thấy trong tay Vinh Thiển cầm chiếc túi xách da trâu kia.

"Em định làm gì vậy?"

"Không có gì."

Trong lòng hoài nghi, nhưng muốn có đáp án chính xác, cũng cần một chút thời gian. Lệ Cảnh Trình mỉm cười gật đầu.

Trở lại Đế Cảnh, Vinh Thiển cẩn thận đem giấu mấy thứ này đi, Lệ Cảnh Trình không đến công ty, bước vào phòng khách, thấy người đàn ông này đang xem bảng tin tài chính và kinh tế, Vinh Thiển lại cảm thấy không thoải mái đứng lên, nghe được tiếng bước chân, Lệ Cảnh Trình cũng không ngẩng đầu lên: "Buổi tối theo tôi ra ngoài một chuyến."

"Đi đâu?"

"Đính hôn nên mấy người bạn muốn cùng nhau tụ tập."

Vinh Thiển ngồi vào ghế salon đối diện anh: "Lệ Cảnh Trình, hôm đó đính hôn cũng không thấy bạn bè của anh tham dự, hình như có nhiều việc không thỏa đáng?"

"Vậy còn em?" Anh hỏi ngược lại.

Vinh Thiển không nhìn vào mắt anh: "Tôi không đi."

"Không đi cũng phải đi."

"Trước mặt người khác cần gì phải giả bộ?"

Lệ Cảnh Trình ném chiếc điều khiển từ xa xuống: "Đây không phải là giả bộ, em vẫn không rõ ràng mọi chuyện sao? Tôi và em đính hôn là thật, mọi chuyện sau đính hôn tất cả đều là thật."

Gần tối, Vinh Thiển không tình nguyện đi theo Lệ Cảnh Trình ra ngoài, anh mặc một bộ trang phục trang nhã, cả người tản ra một loại khí chất lười

biếng đầy gọi cảm, lái xe đến cửa quán bar, Vinh Thiển xuống xe: "Tại sao lại tới đây?"

Lệ Cảnh Trình bước đến đặt tay lên hông cô: "Làm sao vậy?"

Anh ngẩng đầu nhìn lên tên bảng hiệu của quán bar, Vinh Thiển mất tự nhiên né tránh động tác thân thiết đó của anh: "Đổi lại không được sao?"

Cánh tay Lệ Cảnh Trình lại ôm cô lần nữa: "Có khoảng thời gian Lân tử để ý đến ông chủ của quán, đi thôi."

Vinh Thiển bị anh kéo tay vào trong, xem ra mấy người bạn của Lệ Cảnh Trình cũng vừa mới đến, Tôn Giai Lân đưa tay lên vẫy: "Ở đây."

"Đến muộn, phải phạt rượu."

Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiển đi vào, để cho cô ngồi vào bên cạnh mình, Tôn Giai Lân không nhiều lời, chỉ tay vào hai ly rượu: "Mỗi người ba ly, uống xong hãy nói."

Lệ Cảnh Trình khẽ nhếch môi, uống trước một ly, lúc này mới quay đầu nhìn sang Vinh Thiển: "Biết uống rượu sao?"

"Không." Cô trả lời rất kiên quyết.

"Ra ngoài lại không biết uống rượu? Cô đang tâm để người đàn ông của mình uống hết thay cô sao?" Người bên cạnh ồn ào.

Có gì không được, gương mặt Vinh Thiển không hề giãn ra, khẩu khí cũng có chút lạnh đậm: "Tôi chỉ uống cocktail, không uống rượu."

"Ồ ——" Tôn Giai Lân còn muốn nói gì đó, Lệ Cảnh Trình ngắt lời anh ta: "Tôi uống tiếp, cũng chỉ vài ly rượu thôi?"

Uống xong ly rượu cuối cùng, mùi rượu hơi lên, Lệ Cảnh Trình tiện tay ôm cằm Vinh Thiển, hôn lên mặt cô. Vinh Thiển không nghĩ tới anh lại như vậy, cô lau lau khuôn mặt, lên giọng: "Anh làm gì vậy?"

Bàn tay Lệ Cảnh Trình rơi hướng bả vai cô, kéo cô lại gần hơn: "Tôi không thể hôn em sao?"

Khuôn mặt Vinh Thiển lúc xanh lúc trắng, mấy người bạn của Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn nhau, chuyện anh đột nhiên đánh hôn nằm ngoài trí

tưởng tượng của bọn họ, không nghĩ tới một chút đụng chạm của anh cũng khiến Vinh Thiển khó chịu.

"Cảnh Trình, chuyện gì xảy ra?" Tôn Giai Lâm gác chân, hít một hơi thuốc lá.

"Cậu quản chuyện của tôi làm gì?" Lệ Cảnh Trình trả lời không chút khách khí, lông mi dày hơi rũ xuống, người từ từ dựa phía sau, Vinh Thiển ngẩng đầu, đúng dịp thấy Mạc Hy bước đến, phục vụ đang ghé vào bên tai cô ấy nói gì đó.

Mạc Hy đưa mắt nhìn sang bên này, cùng đối mặt với Vinh Thiển. Cô nhanh chóng cầm chai rượu sang, người còn chưa tới, tiếng nói đã sớm truyền đến tai của bọn họ: "Lệ thiếu, Tôn thiếu hạ cố tới đây, không nghĩ tới thành phố Nam Thịnh nhiều quán bar sang trọng quyền quý như vậy mọi người không đến, lại nhìn trúng quán bar nhỏ bé này của tôi."

Tôn Giai Lâm vừa nhìn thấy cô, hai mắt đều sáng lên, anh ta đứng dậy đi về phía trước, Mạc Hy mở chai rượu rót cho bọn họ. Mạc Hy mặc một cái váy ngắn cổ V, cô không dám có động tác mạnh, Tôn Giai Lâm duỗi tay nắm lấy bàn tay cô: "Vài ngày không gặp, em xinh đẹp hơn thì phải."

Tình huống hiện tại, Vinh Thiển muốn đứng lên, Lệ Cảnh Trình liền đưa tay ngăn cản. Mạc Hy cười gượng, nói: "Đâu có, mọi người dùng từ từ, tôi..."

"Ngày hôm nay tôi đã bao hết nơi này, em đừng từ chối, đến đây, ngồi xuống uống với tôi một ly." Tôn Giai Lâm bắt lấy tay Mạc Hy lần thứ hai, cô giãy giụa vài cái cũng không thoát được, đành phải ngồi xuống một bên. Lệ Cảnh Trình gọi phục vụ viên: "Lấy một ly cocktail."

"Vâng." Phục vụ xoay người đi.

Vinh Thiển gọi người đó lại: "Không cần, tôi không uống."

Nếu như cô muốn từ bỏ Hoắc Thiển Huyền, nhất định phải từ bỏ mọi thứ thuộc về anh.

Lệ Cảnh Trình nhún mày: "Tùy em."

Bên kia, tiếng nói của Mạc Hy rõ ràng mang theo chút buồn bực: "Tôn thiếu, anh đừng như vậy."

Tôn Giai Lâm đang một tay nắm cả bả vai cô, một tay kia bưng ly rượu đưa lên miệng cô, Vinh Thiển không nhìn được, Lệ Cảnh Trình ngăn cô lại:

"Em muốn làm gì?"

"Mạc Hy là chị nuôi tôi..."

Lệ Cảnh Trình chẳng hề quan tâm đến quan hệ của bọn cô, anh hời hợt, trường hợp như vậy đã là thói quen: "Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, đùa giỡn một chút thôi."

"Đùa giỡn một chút?" Ánh mắt Vinh Thiển toát ra vẻ châm chọc: "Các người đều coi chuyện người khác không tình nguyện trở thành trò đùa sao?"

Mạc Hy nghe đến mấy câu này, vội vàng hướng Vinh Thiển nháy mắt: "Tôi uống tôi uống, không phải chỉ là một ly rượu sao?"

Ngoại trừ Mạc Hy ra, người khác đều đưa mắt nhìn về phía Vinh Thiển, cô gái này còn là một sinh viên, trước nay đi đâu cũng đều có người che chở, không giống như Mạc Hy, sớm đã ra ngoài xã hội, trải qua vài năm tôi luyện đã trở nên khôn khéo hơn cô rất nhiều.

"Chị Hy Tử, có bác Mạc làm chỗ dựa, vẫn còn không tình nguyện đến những chỗ này gây chuyện sao?"

Lệ Cảnh Trình uống ngụm rượu, cảm thấy thật buồn cười, cô gái nhỏ này cũng học cách dọa người, chỉ là lời nói kế tiếp lại làm cho anh không cười được.

"Hơn nữa, còn có Hoắc gia..." Ánh mắt Vinh Thiển nhìn về phía Tôn Giai Lâm: "Còn có Hoắc Thiếu Huyền, anh ấy là con nuôi của bác Mạc, anh ấy cũng sẽ không để người khác coi thường chị."

Tôn Giai Lâm nheo mắt: "Cô uy hiếp tôi?"

Đương nhiên là Mạc Hy không muốn gây chuyện: "Thôi đi..."

Bỗng nhiên Lệ Cảnh Trình giữ chặt tay Vinh Thiển, đẩy cô tới bàn trà trước mặt: "Em đã không quen nhìn, em uống ly rượu này đi."

"Không được." Mạc Hy ngăn cản, đây chính là rượu Vodka Poland, nồng độ cồn rất cao, là loại rượu cực mạnh, ngay cả bản thân cô uống còn không chịu nổi. Vinh Thiển có chút do dự, Lệ Cảnh Trình cười nhạt: "Biết sợ?"

Vinh Thiển nói, cầm ly rượu trên bàn lên, Mạc Hy giật mình sợ hãi vội vàng đứng dậy: "Thiển Thiển, em quên lời nói của Thiếu Huyền rồi sao? Anh ấy không cho em uống rượu."

Chớp mũi cô không che dấu nỗi chua xót, đúng vậy, nếu là Hoắc Thiếu Huyền thì sao anh có thể để cô tiếp cận với loại rượu này chứ? Vinh Thiển đẩy tay Mạc Hy ra: "Chị Hy Tử, em uống không phải là vì chị."

Cô nắm chặt ly rượu, quay sang đối mặt cùng Lệ Cảnh Trình, anh khoanh hai tay trước ngực dựa người vào ghế sofa, anh muốn xem thử cô có bản lĩnh tới đâu.

"Lệ Cảnh Trình, anh bắt tôi uống hết ly rượu này, không phải là muốn áp chế tính khí của tôi thôi sao, nói cho anh biết, tôi như thế nào thì chính là như vậy, anh ép tôi uống, đương nhiên tôi sẽ uống, xong ly rượu này tôi sẽ nhìn anh."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 35 : Không có nhà để về

Edit : Ying

Câu nói sau cùng, rất dứt khoát.

Lệ Cảnh Trình thấy cô ngửa cổ, lúc nuốt rượu xuống thì cả ngũ quan đều nhú lại, rất gượng ép, Vinh Thiển che miệng, nhìn xung quanh muốn tìm nước uống, Lệ Cảnh Trình đưa tay kéo cô đến bên cạnh, để cho cô ngoan ngoãn ngồi ở đó. Cô cay quá, một lát không mở mắt ra được, trong dạ dày giống như bị thiêu đốt vậy, Mạc Hy lo lắng nhìn, gọi nhân viên phục vụ mang ly nước đá tới. Vinh Thiển định đưa tay nhận lấy, nhưng Lệ Cảnh Trình lại nhanh tay đón lấy trước, cô che miệng, cay tới nỗi rớt nước mắt. Lệ Cảnh Trình đưa chén đến bên miệng cô, Vinh Thiển định cầm nhưng anh không cho, cô đành phải uống luôn.

Mạc Hy nói có việc phải đi, Tôn Giai Lâm cũng không có lý do giữ cô lại lâu hơn, đành để cô rời đi.

Uống có một chén rượu thôi mà Vinh Thiển say tới “thất điên bát đảo”*, thỉnh thoảng lại ở bên cạnh phụ họa.

(*Cuống quít và lộn xộn đến cực độ vì hoảng hốt)

Đương nhiên là cô sẽ không nhớ mình đã làm như thế. Lệ Cảnh Trình nhét cô vào góc, Vinh Thiển không tìm được một tư thế dễ chịu, sau một hồi thì nằm luôn trên đùi Lệ Cảnh Trình, một lúc thì đưa tay ôm cổ anh, một lúc thì leo đến trên lưng anh... Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể mang cô trở về Đế Cảnh.

Vinh Thiển say rượu lại như một người khác, khác hẳn ngày thường, Lệ Cảnh Trình đặt cô lên trên giường, hai tay cô vẫn ôm chặt cổ anh không chịu buông ra. Lệ Cảnh Trình từ đầu gối bên mép giường: "Vinh Thiển, buông tay ra."

"Đất trời mệnh mang là của ta, trải dài trên núi xanh kia hoa đang nở..." Cô bắt đầu hát rống lên.

Sặc, xem ra cô thực sự yêu thích bài hát này?

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô, Vinh Thiển ngồi ở đó lắc lư, cô tiến lại gần hôn “chụt” lên trên mặt người kia một cái, ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn cô chăm chăm, cô lại chu miệng tới gần. Chờ cô tiến đến lần thứ ba thì Lệ Cảnh Trình cũng không khách sáo nữa, làn môi mỏng nghênh đón, bàn tay ghì chặt sau gáy cô...

Ngày hôm sau, khi Vinh Thiển tỉnh lại thì đầu vẫn còn đau, dạ dày cũng khó chịu, cô ngồi dậy, thấy quần áo rơi tán loạn trên mặt đất. Lệ Cảnh Trình từ bên ngoài phòng ngủ đi vào: "Dậy rồi, đi ăn thôi."

"Lệ Cảnh Trình, anh đã làm gì tôi..."

"Làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?" Giọng nói của anh vô cùng tự nhiên. Vinh Thiển lấy những đồ dùng để trên tủ đầu giường đập tới, cũng không thấy rốt cuộc đó là cái gì, Lệ Cảnh Trình quay đầu đi, sau lưng truyền đến tiếng rơi vỡ trên sàn nhà, Vinh Thiển rơm rớm nước mắt: "Ai cho anh làm như vậy với tôi?"

"Tôi là vị hôn phu của em, muốn em thì đã làm sao?"

Vinh Thiển vén chăn ra đứng lên, nhặt quần áo lên, cô đã cảm thấy hai chữ đính hôn quá dễ dàng, Lệ Cảnh Trình thờ ơ lạnh nhạt: "Vinh Thiển, em đi ra cánh cửa này trước rồi nghĩ cho rõ ràng, em còn có nơi để về sao?"

Vinh Thiển thấy chóp mũi chua xót, mặc quần áo gọn gàng xong sau đó đi thẳng ra ngoài, Lệ Cảnh Trình cũng không ngăn cản cô, cô đi xuống lầu, đi ra Đế Cảnh, nhưng vừa bước ra ngoài cửa lớn, cô lại dừng bước. Cố Tân Trúc mà thấy thấy bộ dạng này của cô, không chừng sẽ hả hê như thế nào, nếu cô đã quyết định ra khỏi Vinh gia thì không nghĩ tới là sẽ trở lại. Lệ Cảnh Trình đứng ở trên ban công thấy bóng dáng Vinh Thiển khẽ run rẩy, cô được nuông chiều từ nhỏ, tính tình lại đơn giản, cần phải được tôi luyện, bây giờ là lần đầu tiên cô cảm nhận được một điều, trừ nơi ở của anh ta ra, cô đã không có chỗ để đi nữa rồi.

Vinh Thiển đứng ở cửa chính, khoanh hai tay tự ôm lấy mình, thân thể cô lại trông rất nhỏ bé. Trong người thấy khó chịu làm cô có cảm giác xấu hổ và giận dữ, nhưng cô cũng hiểu được cảm giác mệt mỏi đó, Lệ Cảnh Trình

vốn cũng không phải là người tốt, sao cô còn có thể trông cậy lúc anh ta cứu cô, mà cô chẳng may may nghỉ ngơi sao?

Vinh Thiện nhìn con đường trước mắt, trong lòng không thể tránh né ý nghĩ đến Hoắc Thiếu Huyền, bọn họ đã từng có thời gian tốt đẹp bên nhau, cô nghĩ, nếu bọn họ cứ tiếp tục như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Thế nhưng, Hoắc Thiếu Huyền...

Em đã không xứng với anh nữa rồi.

Nước mắt của cô rơi xuống đất, bị ánh dương rực rỡ chiếu sáng một lúc rồi biến mất, Vinh Thiện giơ tay lên lau mắt, cô không có nhà để về, cũng không có cách nào để trở lại với tình yêu kia, cô chỉ có thể quay đầu lại.

Lệ Cảnh Trình thấy Vinh Thiện chậm rãi đứng lên, sau đó quay đầu lại đi vào trong. Anh đi xuống lầu, đúng lúc thấy Vinh Thiện đi vào cửa, Lệ Cảnh Trình đi tới trước ghế sa lon, vẫy tay với cô. Vinh Thiện không tình nguyện đi tới.

Lệ Cảnh Trình kéo cô ngồi lên chân của mình: "Nói một chút, tôi có thể muốn em hay không?"

Cô không nhìn anh, ánh mắt xa xăm. Lệ Cảnh Trình quay mặt cô đối diện với mình: "Có thể hay không?"

"Tôi đói bụng, tôi muốn ăn."

"Không trả lời không cho ăn."

Vinh Thiện bỗng trút giận: "Lệ Cảnh Trình, anh có âm mưu gì? Anh biết rõ tôi chỉ yêu Hoắc Thiếu Huyền."

"Lấy lại những lời vừa rồi cho tôi..." Lệ Cảnh Trình cảnh cáo: "Sau này còn dám nói những lời này trước mặt tôi, tôi sẽ tát em."

Người đàn ông đứng dậy, lại ôm cô tới bàn ăn, Vinh Thiện đành phải ôm chặt cổ anh. Lần đầu tiên cô nghĩ đến vấn đề này, trước kia cô luôn hành động tùy tiện, cô lại cảm thấy như vậy thật tốt, nhưng bây giờ hiện thực lại nói cho cô biết, nên cúi đầu thì phải cúi đầu, nếu không sẽ bị thương tích đầy mình.

Lệ Cảnh Trình để cho cô ngồi ở trên ghế, chú ý tới cô ra cửa quá mau, trên chân cũng không đeo giày. Anh giơ chân cô lên, để cho cô dẫm lên chân mình, Vinh Thiển thấy trong ngực ấm áp, trước đây Hoắc Thiều Huyền cũng có hành động giống như vậy, cô mất tự nhiên cuộn ngón chân lên. Lệ Cảnh Trình nhìn gò má cô, anh cũng không rõ Vinh Thiển có điểm nào hấp dẫn anh, anh sống một mình ở thành phố Nam Thịnh, đúng là rất cần có phụ nữ bên cạnh.

Ngón tay anh vuốt ve vành tai Vinh Thiển: "Ngày mai, tôi đưa em tới chỗ Tống Quyền vậy."

"Kỳ thực không cần đi...." Vinh Thiển gấp thức ăn, cái miệng nhỏ nhắn đang nhai: "Trong lòng tôi đã nghĩ thông suốt."

"Nói chuyện với Tống Quyền thấy vui vẻ sao?"

"Ừ."

"Vây đi vài chuyến nữa, tạm thời vui vẻ một chút." Lệ Cảnh Trình nhặt chiếc đũa lên, lấy thức ăn cho Vinh Thiển.

Cô cảm thấy lời nói này thật khác thường, Vinh Thiển suy nghĩ mãi. Lệ Cảnh Trình múc chén canh cho cô, đưa đến bên tay Vinh Thiển, bàn tay tự nhiên ôm hông cô.

"Tôi đang ăn cơm."

Có lẽ là vừa mới đoạt được người phụ nữ này, lại nghiện rất sâu, Lệ Cảnh Trình đã muốn ôm cô gần gũi: "Em ăn của em."

Bất ngờ đối mặt với gương mặt ở ngay trước mắt, Vinh Thiển muốn tránh ra, dạ dày lại không chịu thua kém, cô đói muốn chết, chỉ có thể để anh làm như vậy, Lệ Cảnh Trình nhìn cô không ngừng ăn, rất là thỏa mãn: "Sau này, đây chính là nhà em."

Vinh Thiển quay đầu lại nhìn anh: "Là bởi vì ngoại trừ chỗ này, tôi không có nơi nào để đi sao?"

"Không phải..." Bàn tay Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ trên đỉnh đầu cô: "Bởi vì ... nơi này có tôi."

Vinh Thiên kinh ngạc nhìn gương mặt trước mắt này chăm chăm, đối với gia thế của anh, cô không hề biết chuyện gì, chỉ vì buông tay Hoắc Thiếu Huyền mới có thể miễn cưỡng ở cùng một chỗ với anh, nhưng lời nói vừa rồi của anh lại làm cho cô cảm thấy rung động, con người, có đôi khi, lại bị một lời nói làm ất cảnh giác, lại thấy cảm động.

Lệ Cảnh Trình thấy dường như mắt cô sáng lên, anh khẽ hôn lên môi cô, thực ra anh cũng không nghĩ quá nhiều như thế, nếu kỳ thực có một người phụ nữ để cưng chiều, lại rất tốt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 36 : Bí mật lớn

Edit : Rainie

Đến chỗ của Tống Quyền, Lệ Cảnh Trình chờ Vinh Thiển ở bên ngoài như thường lệ. Tống Quyền và Vinh Thiển gặp mặt trò chuyện: "Không nghĩ tới cô và Cảnh Trình lại đính hôn."

"Không phải anh đã nói rồi sao? Tìm người có thể chia sẻ gánh nặng cùng nhau không phải tốt hơn sao."

Tống Quyền là người thông minh, lập tức hiểu lời nói của Vinh Thiển: "Đây là cách tốt nhất, nhưng cô cũng đâu cần phải đính hôn với anh ta, hơn nữa Lệ Cảnh Trình lớn tuổi như vậy, cô không sợ bị thua thiệt?"

Tay bưng ly cà phê của Lệ Cảnh Trình khựng lại, cái gì chứ, đang nói anh già?

Thật ra, mỗi lần nói chuyện anh ngồi ở vị trí này, đều có thể nghe được, anh liếc nhìn ống đựng bút loại nhỏ làm bằng kim loại trên bàn, chỉ có điều Vinh Thiển cũng không nói suông, cô cũng đang nghi ngờ anh có mục đích bất chính. Tiếng nói Vinh Thiển trong veo, dường như mang theo ý cười:

"Không phải anh ta mới 26 tuổi sao? Già như vậy sao?"

"Chắc chắn." Tống Quyền nở nụ cười châm biếm: "Cô suy nghĩ một chút, chờ khi cô 50 tuổi anh ta thì gần 60 tuổi, ở phương diện khác..."

"Anh ta không phải là bạn của anh sao?" Vinh Thiển hạ thấp giọng, nói:

"Không sợ anh ta nghe thấy anh đang nói bậy bạ à?"

Tống Quyền cũng hạ giọng xuống giống như cô: "Yên tâm đi, anh ta không nghe được đâu, ngồi xa vậy mà."

Lệ Cảnh Trình nhấp một ngụm cà phê, vị đắng nơi đầu lưỡi dần dần trở nên ngọt hơn trong khoang miệng, Vinh Thiển lại nói thay anh một câu, tốt, cho tới bây giờ anh vẫn nghĩ tuổi 26 đúng là đang thời kì hoàng kim, làm sao lại gọi là già chứ?

Vinh Thiển và Tống Quyền nói chuyện câu được câu chăng: "Nghe nói trước đây cô học điêu khắc, vậy cô và Lệ Cảnh Trình quen nhau như thế

nào?"

Tống Quyền suy nghĩ, mặc dù không nên nói với một cô gái mới 20 tuổi những điều như vậy, nhưng anh là bác sĩ tâm lý, đối với anh, Vinh Thiển còn non nớt lắm. Trò chuyện cả ngày sau đó ra ngoài, Lệ Cảnh Trình vẫn ngồi ở đó, hôm nay Vinh Thiển mặc một chiếc áo ngắn, lớp lông lót ở bên trong màu xanh lá mạ cao cổ làm cô càng thêm tươi trẻ, đôi giày ôm lấy bàn chân xinh xắn, phía dưới váy dài cũng chuyển động theo bước chân của cô, Lệ Cảnh Trình kéo tay cô qua, để cho cô ngồi ở trên đùi. Dù sao đây cũng là nơi công cộng, Vinh Thiển không muốn, Lệ Cảnh Trình đè lại chân của cô: "Tôi có già hay không?"

Vinh Thiển nhú mào: "Anh nghe được cái gì?"

"Đúng là bọn em nói chuyện về tôi?"

Tống Quyền khua tay: "Được rồi được rồi, Lệ Cảnh Trình, kinh nghiệm thương trường nhiều năm như vậy, vẫn còn muốn đối phó với một cô bé sao?"

Lệ Cảnh Trình kéo tay Vinh Thiển đứng dậy: "Tôi thực sự không đối phó được."

.....

Trên đường trở về, Lệ Cảnh Trình liếc nhìn Vinh Thiển, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thất thần, muốn cô quên được Hoắc Thiếu Huyền không thể chỉ trong ngày một ngày hai là có thể.

"Hôm nay là thứ mấy trong tuần?"

Vinh Thiển lười biếng đáp: "Cuối tuần."

"Dẫn em đến một nơi."

Trước tiên Lệ Cảnh Trình mang Vinh Thiển đi thay đổi trang phục, thợ trang điểm uốn mái tóc dài của cô lên, chọn cho cô một mái tóc ngắn, lại lấy ra một bộ quần áo rộng thùng thình kiểu nam và đồ dùng hàng ngày để cho cô thay, Vinh Thiển không được tự nhiên đứng mãi trong phòng thay đồ không chịu ra ngoài.

Anh nhìn từ trên xuống dưới: "Được rồi, đi thôi."

"Tôi không đi."

Lệ Cảnh Trình mạnh mẽ kéo tay cô: "Đi, chắc chắn em sẽ bất ngờ."

Anh mang cô tới một quán bar, Vinh Thiễn từ trước đến nay đối với những chỗ này không có hứng thú, về mặt cô mệt mỏi đi theo sau anh, Lệ Cảnh Trình chọn một vị trí trong góc Vinh Thiễn nhìn xung quanh bốn phía, cuối cùng phát hiện nơi này không có một cô gái nào khác.

Lệ Cảnh Trình kêu hai ly rượu, có người tiến tới rất nhanh.

Là một chàng trai ăn mặc trang phục của con gái, một mùi nước hoa nồng đậm xông vô mũi khiến Vinh Thiễn muốn ói, hắn dựa sát người mình vào Lệ Cảnh Trình, tay đã sớm để trên đầu vai của anh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, chậm rãi thở hắt ra: "Mời em một ly nhé!."

Vinh Thiễn nín cười, sắc mặt Lệ Cảnh Trình đen lại, anh gạt cánh tay của đối phương ra, hướng ánh mắt sang Vinh Thiễn: "Xin lỗi, tôi có bạn."

Chàng trai trẻ không cam lòng liếc nhìn Vinh Thiễn, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Đợi hắn đi xa, Vinh Thiễn mới ôm bụng cười: "Lệ Cảnh Trình, hóa ra đó mới là khẩu vị ưa thích của anh?"

Lệ Cảnh Trình đón lấy tầm mắt của cô, khước miệng sụp xuống, ý trêu chọc: "Tôi thích đàn ông hay phụ nữ, em không biết sao?"

Vinh Thiễn nhìn anh bằng nửa con mắt: "Chúng ta tới đây làm gì?"

"Chờ tí em sẽ biết."

Bộ dáng này của Vinh Thiễn, rất dễ trêu chọc người, môi hồng răng trắng, lại nhỏ nhắn xinh xắn khác thường trogn đám đàn ông ở đây, cô thường hay cắn ống hút, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Một dáng người con trai khôi ngô tuấn tú đôi mắt sáng lên như tìm được con mồi, hắn bước đến, Lệ Cảnh Trình hiển nhiên biết được hắn tới đây vì ai. Lệ Cảnh Trình đứng dậy ngồi vào bên cạnh Vinh Thiễn, cánh tay để trên bả vai cô, rõ ràng biểu thị ý chiếm hữu.

Quả nhiên, hắn ta thấy vậy đành phải tìm mục tiêu khác.

Vấn đề này cô cùng bọn Lâm Nam đã từng nghe qua, nhưng cô không biết rốt cuộc Lệ Cảnh Trình mang cô đến đây với mục đích gì.

Đúng lúc cảm thấy chán chết, Vinh Thiển bỗng nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc đi tới, cô ngạc nhiên đến nỗi muốn rút cằm, một ngụm rượu liền sặc ở nơi cổ họng.

“Khụ ... khụ ...”

Hắn vô thức nhìn về phía bên này, Lệ Cảnh Trình vội vàng hôn Vinh Thiển, đồng thời ngăn trở tầm nhìn của đối phương.

Hai tay Vinh Thiển đẩy ở trước ngực anh, bàn tay Lệ Cảnh Trình dùng sức đè phía sau lưng cô một cái, cả người Vinh Thiển liền vùi sâu ở trong lồng ngực của anh.

Vinh Trạch thu hồi ánh mắt, đi đến quầy bar.

Bàn tay Vinh Thiển khẽ gõ lên đầu vai Lệ Cảnh Trình vài cái, lúc này đương nhiên là anh không muốn buông ra, cô che miệng lại, trong mắt không giấu được vẻ khiếp sợ.

Chàng trai trẻ ban nãy “đùa giỡn” với Lệ Cảnh Trình lắc lắc thân hình thon thả đi tới chỗ Vinh Trạch, bàn tay hắn để trên đầu vai Vinh Trạch, thân thể dựa sát vào nhau, nói gì đó bên tai của Vinh Trạch, Vinh Thiển thấy Vinh Trạch vươn tay, ôm lấy đầu vai của hắn kéo dựa vào mình.

Phốc——

Vinh Thiển lập tức bật người dậy.

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ mặt cô: "Đi."

"Cho tôi nhìn thêm chút nữa."

"Nhìn cái gì, trò hay xem xong rồi."

Vinh Thiển bị anh lôi ra khỏi quán bar, không khí lạnh như băng tràn vào trong cánh mũi, cô không nhịn được, ngồi xổm người xuống nở nụ cười, không trách mỗi khi Vinh Trạch đi xem mắt về đều viện lý do để cắt đứt, thì ra

Cười, cười, rồi lại khó có thể nói rõ bi ngập trong lòng, quá khứ, niềm vui của cô, nỗi buồn của cô, đều có bên cạnh Hoắc Thiếu Huyền, mà hôm nay,

lại đổi thành một người đàn ông khác.

Cô không dám nghĩ tới Hoắc Thiếu Huyền, dù cho lúc này anh có tốt hay không, Vinh Thiển cũng không dám nghĩ đến.

...

Trở lại Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình tắm rửa xong đi ra, thấy Vinh Thiển đang làm gì đó lén lút sau lưng mình, anh lững thững tiến đến, lúc này mới thấy trong tay Vinh Thiển đang cầm hai tờ chi phiếu.

"Em cần tiền?"

Vinh Thiển giật mình, quay đầu lại: "Bình thường tôi luôn tích lũy, hiện tại đúng lúc có chỗ cần dùng."

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, nụ cười nhàn nhạt của Vinh Thiển nâng lên bên khóe miệng, sau khi từ SMX trở về, anh thấy nụ cười của Vinh Thiển quá yếu ớt, trong lòng cô có áp lực quá lớn. Anh thích nhất nhìn thấy dáng vẻ bông bột, tinh thần luôn phấn chấn của cô, như một nụ hoa chờ tới ngày nở, thậm chí để cô cười, anh tình nguyện làm chuyện mà chính bản thân mình cũng thấy coi thường.

Lệ Cảnh Trình cũng không biết, lúc này anh như thế nào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 37 : Đại náo Vinh gia

Edit : Tahoe Nguyen

Lệ Cảnh Trình tiện tay kéo cô một cái: "Em có biết đối với một người đồng tính luyện ái mà nói, chuyện dẫn vật lớn nhất là gì không?"

Vinh Thiển nghiêng đầu nhìn anh. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình có chút hư hỏng, trắng trợn không chút kiêng kỵ, làm cho người khác mê muội, giọng nói anh trầm ấm, bộ dáng như đang hướng dẫn cô từng bước một: "Rõ ràng là anh ta yêu một người đàn ông, nhưng lại phải ngủ bên cạnh một người phụ nữ, hơn nữa còn không thể thoát được, em nói xem, vậy có tính là dẫn vật không?"

Đôi mắt Vinh Thiển chậm rãi trợn to, sau một lúc lâu, mới phun ra một câu: "Lệ Cảnh Trình, anh thật hư hỏng hết thuốc chữa."

Sau khi đính hôn cùng anh, ngày thứ hai Vinh Thiển liền quay về Vinh gia một chuyến, chẳng mấy chốc đã đến ngày tết Nguyên Đán, Vinh An Thâm gọi điện thoại đến, bảo Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình cùng nhau về.

Thời tiết hơi âm u, Vinh Thiển ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thấy Vinh gia từ từ tiến lại gần trong tầm mắt, cảm giác giống như một tòa nhà xa lạ, người giúp việc của Vinh gia đều đang bận rộn công việc, Vinh An Thâm thật vất vả mới đón được con gái trở về, tất nhiên sẽ chuẩn bị chu đáo.

Ăn cơm trưa xong, Vinh Thiển tiện tay lật tạp chí xem, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Vinh Trạch đang ngồi đối diện. Vinh Trạch liếc mắt thấy, sau cùng, giọng nói tỏ vẻ không kiên nhẫn: "Nhìn cái gì?"

Vinh Thiển cười vòng vo: "Nhìn một chút không được sao, anh trai, sao anh nhỏ mọn như vậy?"

Cố Tân Trúc đã quen thấy cảnh hai anh em bọn họ như vậy, Vinh Trạch không che giấu được sự chán ghét, anh ta bỏ điều khiển ti vi xuống, định đứng dậy. Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của người giúp việc: "Thiếu gia, có một người bạn của cậu nhất định phải vào gặp cậu."

Vinh Trạch nghiêng đầu qua chỗ khác, thấy một thân ảnh nhanh chóng vọt vào, đối phương có bộ dáng trẻ trung như một nam thư sinh, tóc xoăn, hơi dài một chút, màu đỏ rượu, trên lỗ tai bên phải còn đeo hai chiếc hoa tai tròn. Sắc mặt Vinh Trạch thay đổi một cách rõ ràng: "Sao cậu lại tới đây?" Vừa nói, anh ta vừa tiến lên muốn ngăn cậu nhóc lại.

Tiểu nam sinh còn chưa mở miệng, nước mắt đã chảy ra: "Vì sao không nhận điện thoại của em, cũng không tới tìm em? Anh lại có người khác rồi đúng không?"

Vinh An Thâm và Lê Cảnh Trình tạm dừng đề tài đang nói được một nửa, ánh mắt ông cùng Cố Tân Trúc nhìn nhau, dường như còn chưa hiểu được vấn đề. Vinh Trạch tái xanh mặt mũi, níu cổ tay của cậu nhóc lại: "Đi, ra ngoài rồi hãy nói."

Không chấp nhận, đối phương dùng sức thoát ra khỏi sự kiềm kẹp của anh, tiểu nam sinh "xinh xắn như hoa" rưng rưng nước mắt, quả nhiên khóc lên còn yếu đuối hơn so với phụ nữ: "Anh nói chỉ thích một mình em, nhưng anh vẫn còn đến quán bar, nghe nói anh rất coi trọng một sinh viên đại học đúng không?"

Trên ghế sofa, Vinh An Thâm giật mình, biểu tình của Cố Tân Trúc càng khó nói hơn, cơ mặt cứng ngắc, sau một lúc lâu mới thét lên một tiếng chói tai, từ sofa đứng bật dậy: "Vinh Trạch, chuyện này, Nó... Nó đang nói bậy bạ gì đó!"

Vinh Trạch hận không thể lôi cậu ta ra ngay lập tức: "Đi!"

Vinh An Thâm cũng đứng lên, run rẩy chỉ tay vào người bên cạnh Vinh Trạch: "Đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, Vinh Trạch, rốt cuộc cậu ta là ai?"

"Tôi là người yêu của anh ấy, làm sao vậy? Con trai của các người thích đàn ông, các người không biết à!"

Cố Tân Trúc giật mình kinh hãi, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống, cảm giác toàn bộ thế giới đều tối tăm, Vinh Trạch là người thừa kế Vinh gia, làm sao có thể ...

Bà ta lão đảo muốn ngã, khuôn mặt trang điểm tinh tế bắt đầu vắn vẹo, ngay cả mỹ phẩm đắt tiền cũng không che giấu được vẻ hung tợn: "Tôi xé nát cái miệng của cậu!"

Vinh Trạch gầm lên với đám người hầu đang tụ tập xem náo nhiệt ngoài cửa: "Đứng đó làm cái gì, mau đem hắc lôi ra ngoài!"

Hai ba người giúp việc tiến lên phía trước, lôi kéo thân hình nhỏ nhắn của tiểu nam sinh ra ngoài, trong miệng cậu nhóc vẫn còn nói: "Em đã là người của anh, sao anh lại không chịu trách nhiệm hả!"

Thiếu chút nữa Cố Tân Trúc phun ra ngụm máu. Vinh Thiển cùng lúc đứng dậy, đỡ lấy vai Cố Tân Trúc: "Mẹ, chẳng có gì đáng ngại, chuyện đồng tính luyến ái hiện nay rất bình thường, bọn họ cũng có quyền được yêu."

Sắc mặt Cố Tân Trúc càng thêm xấu xí, đặt mông ngồi xuống bên trong ghế sofa, đả kích này quá lớn, bà khó lấy lại tinh thần ngay lập tức được. Vinh An Thâm trầm mặt: "Con tới đây cho ta."

Vinh Trạch đi tới trước mặt mọi người, Vinh An Thâm hỏi: "Có phải thật như vậy hay không?"

Cố Tân Trúc thấy anh không trả lời, tâm trạng càng thêm lo lắng: "Con nói thật đi, nói với ba con là có người vu oan cho con."

Cuộc sống riêng của Vinh Trạch trước nay vẫn hay lén lút lút lút, lúc này nếu đã bị vạch trần, anh ta cũng dứt khoát thừa nhận: "Ba, mẹ, con thích đàn ông cũng đâu phải là tội lớn."

Vinh An Thâm đưa tay tát anh một cái. Vinh Thiển nhắm chặt đôi mắt.

"Mày..." Vinh An Thâm chỉ vào Vinh Trạch: "Lập tức kết hôn cho tao, ngay lập tức, Vinh gia ta không thể có chuyện này!"

"Con không có hứng thú lấy những phụ nữ kia."

"Tốt lắm, vậy mày cắt ra khỏi nhà ngay lập tức, tao không có đứa con trai như mày!"

"An Thâm..." Cố Tân Trúc giữ lấy cánh tay Vinh An Thâm: "Anh đừng tức giận, không tốt cho thân thể, cũng không thể nói những lời như vậy được."

Vinh An Thâm hất tay vợ ra: "Nếu nó đã muốn nhà họ Vinh không còn người nối dõi, nó không phải con trai ta!"

Vinh Thiển đi qua an ủi ông, Vinh An Thâm ngừng than thở: "Vẫn là con gái quan tâm cha."

Trên đường trở về, Lệ Cảnh Trình lái xe, ngón trở anh gõ nhẹ lên tay lái: "Bình thường em sống ở đó, cũng hay gặp cảnh tượng như vậy?"

Vinh Thiển nghiêng người sang, ánh mắt nhìn thẳng vào anh: "Chẳng qua, lần này ba em thật sự rất tức giận."

"Ông ấy sớm muộn gì cũng biết, Vinh Trạch không chịu kết hôn, càng kéo dài lâu, không bằng để ba em biết sớm một chút để có thể chuẩn bị tâm lý."

Vinh Thiển dựa vào ghế ngồi, Cố Tân Trúc nghĩ trăm phương ngàn kế để lót đường cho con trai bà ta, nhưng người tính không bằng trời tính, Vinh Trạch giấu cũng thật kỹ.

"Thế nhưng, Lệ Cảnh Trình, làm sao mà anh biết được?"

"Nơi này vốn dĩ không lớn..." Lệ Cảnh Trình sáp đến bên tai cô: "Có một người bạn yêu thích cả nam lẫn nữ, thời gian Vinh Trạch ra vào câu lạc bộ chơi, bọn họ đã từng gặp nhau."

Bên tai Vinh Thiển bắt đầu ửng đỏ, quan hệ với cả nam lẫn nữ, như vậy khẩu vị chắc chắn rất nặng? Lệ Cảnh Trình dừng xe trước vạch đường, vừa chuyển sang đèn đỏ, trong lòng Vinh Thiển thở ra một hơi dài, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lúc ánh mắt lướt qua chạm đến màu vàng chói mắt kia thì trở nên căng thẳng. Mặc dù ngày hôm nay lạnh như vậy, cửa sổ xe vẫn mở ra, Hoắc Thiếu Huyền gầy đi không ít, anh đang gọi điện thoại, thần sắc có vẻ nghiêm trọng, thỉnh thoảng anh nhíu mày khiển trách, sau khi sức khỏe của Hoắc Bang suy sụp, toàn bộ gánh nặng Hoắc gia đều đặt lên người Hoắc Thiếu Huyền. Từ lúc còn trẻ anh đã bắt đầu sự nghiệp, nên sớm có khả năng một mình phụ trách công việc, ánh mắt Vinh Thiển gần gũi tham lam lưu luyến trên gò má Hoắc Thiếu Huyền, cô không dám nghĩ đến anh, nhưng trong lòng lại tràn ngập hình ảnh của anh. Bọn họ yêu nhau như vậy, cô vẫn còn yêu anh như vậy, nhưng Vinh Thiển chỉ có thể thừa lúc anh

không chú ý mà nhìn anh không cần kiêng nể gì, Lệ Cảnh Trình thu lại tầm mắt, bàn tay anh bấu chặt vào vô lăng, nắm thật chặt, sau đó buông ra.

Hoắc Thiếu Huyền tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn đèn đỏ. Anh móc bóp tiền từ trong túi, mở ra, bên trong là tấm hình anh và Vinh Thiển chụp chung, đây là lúc cô vẫn còn đang đi học ở trường, mái tóc dài của cô gối lên vai anh, nhìn như vậy thật dịu dàng hài hòa. Đầu ngón tay Hoắc Thiếu Huyền lướt qua khuôn mặt Vinh Thiển, cảm xúc vẫn quen thuộc như trong tưởng tượng, nỗi đau vô hạn lan tỏa trong lòng, anh nghĩ đến việc còn phải đưa Hoắc Bang đến gặp thầy thuốc đông y, liền đem bóp cất vào, lại gọi điện thoại lần nữa.

Vinh Thiển dùng tay che miệng lại, kiềm nén tiếng khóc.

Đèn đỏ nháy lên chữ số cuối cùng, xe của Lệ Cảnh Trình vội vàng lao vọt lên phía trước.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 38 : Chữ ký để lại mầm tai họa

Edit : Tahoe Nguyen

Vinh Thiến cắn mu bàn tay, nước mắt tràn ra ngoài, hàm răng cắn vào máu thịt rất đau, rất đau. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn chăm chú về phía cô: "Không được khóc."

Quả nhiên Vinh Thiến lấy tay lau nước mắt, toàn thân Lệ Cảnh Trình dường như đông lạnh, mặc dù bên trong xe có mở hệ thống sưởi ấm, nhưng vẫn cảm giác được khí lạnh tới bức người. Cô luôn muốn tự mình điều chỉnh, chuyện yêu đương với Hoắc Thiếu Huyền không thể quay lại được, nếu tự bản thân Vinh Thiến không buông xuống được, cái mạng này của cô coi như bỏ đi.

"Tôi khóc kệ tôi, anh đừng nhìn."

"Không phải em khóc vì hấn ta sao?"

"Tình cảm mười lăm năm của chúng tôi, anh sẽ không hiểu được."

Lệ Cảnh Trình cười châm biếm: "Vậy tính ra thời điểm em bắt đầu biết yêu là lúc năm tuổi, nói một chút xem, lúc đó đã làm những gì?"

"Xấu xa." Trong miệng cô thốt ra hai chữ. Ý cười trên khóe miệng anh càng lộ rõ hơn: "Tôi mà xấu xa hả? Lúc tôi năm tuổi có đem một đứa em gái giống như em mà thử qua chuyện ôm ôm hôn hôn sao?"

"Lệ Cảnh Trình!" Vinh Thiến cao giọng, anh thật sự rất thích xát muối lên vết thương của người khác, ngực cô phập phồng vài cái, não bộ nhanh chóng nghĩ qua nghĩ lại, sau đó khẽ mím môi, ngồi dựa trở lại vào lưng ghế: "Lúc anh năm tuổi, tôi còn là đứa trẻ sơ sinh, có gì mà tranh cãi chứ."

"..."

Hoắc Thiếu Huyền theo đường tắt vào trong quán bar, đi đến chỗ ghế ngồi.

Mạc Hy mang ra bình rượu: "Đây là em mang từ nhà tới."

Hoắc Thiếu Huyền ngăn chặn miệng ly: "Anh không uống, chút nữa còn phải lái xe, có việc."

"Một ngày hôm trước thấy Thiển Thiển đi cùng vị hôn phu của cô ấy, cô ấy vẫn vậy, chẳng qua trong vòng tay người khác, tính tình cô ấy như vậy khó tránh khỏi bị thua thiệt."

Nơi cổ họng Hoắc Thiều Huyền khẽ dao động, trong mắt xuất hiện nỗi buồn khó nén, anh lấy bình rượu từ tay Mạc Hy, rót rượu ra ly.

"Thiều Huyền, sao anh không đi tìm cô ấy?"

"Cô ấy nói muốn kết thúc, vậy thì kết thúc."

"Nhưng," Giọng nói Mạc Hy trở nên cấp bách: "Anh cam tâm sao? Hơn nữa theo tính cách của anh, anh nên bắt lấy cô ấy, nhẹ nhàng hỏi một chút là đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, nếu cần thiết cũng phải đem cô ấy cưỡng về chứ, tình cảm mười lăm năm của hai người, dù sao so với Lệ Cảnh Trình kia anh cũng có phần thắng."

"Em cũng nói, mười lăm năm của chúng tôi đáng ra là phải thắng, nhưng chỉ riêng chuyện này cũng làm Vinh Thiển buông tay, có thể nghĩ..." Hoắc Thiều Huyền nuốt ly rượu mạnh xuống bụng, đôi môi mỏng mím chặt, cố nén lại sự khó chịu trong dạ dày: "Có thể nghĩ, nhất định là có chuyện gì đó đã ép cô ấy phải đoạn tuyệt như vậy, nếu anh lại đi ép cô ấy, cô ấy sẽ đau lòng đến chết."

Lệ Cảnh Trình nhẫn tâm làm việc đó, nhưng Hoắc Thiều Huyền không đành lòng được.

Việc này không liên quan tới phong cách làm việc của người đó có tàn nhẫn hay không, mà là, sự khác biệt giữa yêu thương sâu sắc và không yêu thương. Anh không muốn đẩy Vinh Thiển vào vực sâu khó chịu và tự trách chính mình.

Mạc Hy nắm chặt ly rượu trong tay, sau khi Hoắc Thiều Huyền trở về từ tiệc đính hôn, dường như cũng giống như ngày thường, luôn bận rộn với công việc, vì Hoắc Bang dò hỏi khắp nơi tìm bác sĩ chuyên môn giỏi, nhưng cô có thể thấy được, từ lâu trái tim anh đã trống rỗng.

Sau khi Vinh An Thâm biết chuyện của Vinh Trạch, mỗi ngày đều bắt anh ta đi xem mặt, dĩ nhiên là Vinh Trạch không chịu, muốn anh cùng phụ nữ sống chung cả đời, còn phải sinh con, chi bằng giết anh ta đi.

Nhưng Cố Tân Trúc một là khóc, hai là làm âm ỉ, bà ta đòi thắt cổ tự vẫn, có lẽ Vinh Trạch cũng ý thức được cái lợi và hại trong chuyện này, từ từ chấp nhận chuyện đi xem mặt.

Việc Vinh Thiển đính hôn khó tránh khỏi bị truyền đến trong trường học, nhưng cô không nói với bọn Lâm Nam, các cô ấy đương nhiên cũng không hỏi đến.

Sắp đến sinh nhật hai mươi một tuổi của Hà Mộ, tổ chức ở nhà, cô hẹn mấy người bạn thân đến: "Thiến Thiến, cậu với Lệ Cảnh Trình cùng đến nhé?"

"Gọi anh ta làm gì? Bọn tớ đến chơi với cậu là được rồi." Vinh Thiển cúi thấp đầu đọc sách.

"Cậu gọi anh ấy đến đi, anh ấy đã giúp mình nhiều việc quan trọng như vậy."

Vinh Thiển không có cách nào khác, lúc về đến Đế Cảnh, trực tiếp hỏi Lệ Cảnh Trình: "Sinh nhật Hà Mộ, mời anh cùng đi, anh đi không?"

"Hà Mộ là ai?"

Vinh Thiển vội vàng tiếp lời: "Vậy thì anh không cần đi, chúng tôi là bạn học, anh đi cũng không tiện."

Nhưng chính thức đến ngày sinh nhật của Hà Mộ, các cô nói cùng nhau đón xe đi, một đám đi ra khỏi trường học, Vinh Thiển liếc mắt liền thấy chiếc xe của Lệ Cảnh Trình tùy ý dừng ngay cửa trường học.

Vinh Thiển không có cơ hội tách ra.

Lệ Cảnh Trình chờ vài người trong các cô, số người còn lại bắt xe taxi, Vinh Thiển ngồi ghế kế bên tài xế, Lâm Nam nhìn hai người trước mặt, dù sao Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền yêu nhau, các cô đều tận mắt thấy. Bầu không khí có chút cứng nhắc, một tay người đàn ông cầm tay lái, một tay kia kéo cô qua, Vinh Thiển vùng ra, cô rất bài xích kiểu cử chỉ vô cùng thân thiết ngay trước mặt người khác của anh.

Đến nhà Hà Mộ, Lệ Cảnh Trình đưa quà tặng đã chuẩn bị cho Vinh Thiễn, nhà Hà Mộ không lớn, để chiêu đãi các cô, bên trong phòng khách đặt một cái bàn tròn. Đến giờ ăn, mỗi người đều tìm được chỗ trống ỳnh, ngồi xuống xung quang chiếc bàn nói chuyện vui đùa. Thần sắc Vinh Thiễn mệt mỏi, không muốn tham dự, bị Lâm Nam miễn cưỡng lôi kéo.

Kỹ năng chơi bài của Lâm Nam rất tệ, đương nhiên cũng làm liên lụy tới người hợp tác chung là Vinh Thiễn, trên mặt hai người bị dán đầy mẩu giấy trắng nhỏ, lúc Vinh Thiễn lấy bài, phải đem mẩu giấy dán trên mí mắt nhích lên một chút, bạn học nhìn thấy đều cười trêu ghẹo, về mặt Vinh Thiễn không nén được giận: "Lâm Nam, nếu cậu còn đánh bài loạn xạ như vậy, cậu chết chắc rồi!"

Trên tay Lâm Nam đang cầm lá bài tốt, nhưng lúc ra bài lại chậm chạp, Lệ Cảnh Trình thực sự không hài lòng, lấy bài từ trong tay cô: "Để tôi."

Lâm Nam lùi ra đứng bên cạnh, ái chà, chắc người này là thần bài, mới đánh mà đã chiếm ưu thế áp đảo rồi. Về hưng phấn hiện rõ trong mắt Vinh Thiễn: "Lệ Cảnh Trình, nhanh, dùng đại quý đè chết các cô ấy!"

"Ai nói cho em biết tôi có đại quý?"

"Tôi tự nhìn thấy, mau mau, tôi hạ mười phân đây!"

"Này," Một bạn học bất mãn mở miệng: "Không có ai như cậu, thông đồng hả."

"Làm gì có, mình và Lệ Cảnh Trình vốn dĩ chính là người một nhà mà!"

Lúc cô tranh cãi, thần sắc sáng láng hồng hào, cũng quên hết những chuyện đau khổ kia, biểu tình trên mặt giống như trẻ con đang so tài, thật sự rất tốt. Sớm biết cô dễ dàng hài lòng như vậy, mỗi ngày anh cùng cô ở trong chần chơi bài không phải tốt hơn sao?

Ba của Hà Mộ đi qua, nghe được ba chữ "Lệ Cảnh Trình", cố ý quay đầu lại nhìn xuống, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Ăn cơm tối xong, một đám người vừa náo loạn lôi kéo rủ nhau đi về. Chủ yếu là do lo lắng cho Vinh Thiễn nên Lệ Cảnh Trình mới quyết định tới đây,

Vinh Thiển vừa đi tới cửa, chợt nghe ông Hà mở miệng: "Cậu ở lại một chút."

Lời này, là nói với Lệ Cảnh Trình.

Cô dừng bước: "Chú, có chuyện gì sao?"

Ông Hà đi qua đóng cửa phòng lại, giọng Lâm Nam bên ngoài vọng vào: "Thiển Thiển, cậu nhanh nhanh lên một chút đi."

Vinh Thiển hồi hộp trong lòng, Hà Mộ cũng có dự cảm không tốt, riêng chỉ có Lệ Cảnh Trình thần sắc vẫn thản nhiên, gặp nguy không loạn: "Gọi con ở lại, có chuyện gì sao?"

Bà Hà cũng từ phòng bếp đi ra, Lâm Nam đợi không thấy cô liền quay lại, gõ cửa: "Thiển Thiển."

Vinh Thiển trấn định lại: "Lâm Nam, cậu và mọi người về trước đi, mình có mấy chuyện muốn nói với Hà Mộ."

Mặc dù Lâm Nam có chút nghi ngờ, nhưng vẫn đi trước.

"Ba, ba làm gì vậy?" Hà Mộ không khỏi thắc mắc.

Ông Hà xoay người vào phòng của Hà Mộ, lúc đi ra, trong tay cầm một tờ giấy, ông tức giận đùng đùng bước tới trước mặt Lệ Cảnh Trình, đập mạnh tờ giấy trong tay xuống mặt bàn. Là tờ giấy đồng ý giải phẫu, bên trên còn có chữ ký Lệ Cảnh Trình tự tay ký lên.

Vinh Thiển kinh hãi, rõ ràng là Hà Mộ muốn tự tìm cái chết, tờ giấy đồng ý này không phải đang được lưu ở bệnh viện sao? Tại sao lại ở trong tay cô ấy?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 39 : Cạm bẫy bao vây cô

Edit : Tahoe Nguyen

Hà Mộ đứng bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, ánh mắt hoảng sợ và tuyệt vọng khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Giọng nói ông Hà run rẩy: "Đây là mẹ con tìm thấy được trong lúc sắp xếp lại đồ đạc cho con mấy ngày trước, chúng ta cố ý không vạch trần, muốn đợi cho đến sinh nhật của con hôm nay, người đàn ông đó có đến hay không, không ngờ con can đảm như vậy, dám dẫn nó đến!"

Vinh Thiển vội vàng xua tay: "Chú ơi, không phải như thế, chú hiểu lầm..."

Bà Hà vừa khóc vừa mở miệng: "Chúng ta vốn không muốn để cho con đi học ở trường như vậy, học toàn chuyện xấu không nói, còn bị mang thai, con, sau đó còn..."

Hà Mộ cắn chặt môi dưới, ánh mắt né tránh: "Chuyện này không liên quan đến hai người bọn họ, là bọn họ giúp con."

"Nó làm cho bụng con to ra còn nói là giúp con?" Ông Hà tức giận trừng mắt, ánh mắt tiện đà quét về phía Vinh Thiển, lúc ăn cơm có thể nhìn ra quan hệ của hai người bọn họ không đơn giản, ông Hà chỉ vào Vinh Thiển: "Con gái của tôi phải phá thai, chuyện này liên quan tới cô đúng không?"

"Ba!" Hà Mộ gấp gáp gọi to: "Ba nói kiểu gì vậy, cô ấy là bạn tốt nhất của con."

Tay của ông Hà vươn đến trước mũi Vinh Thiển, Lệ Cảnh Trình nhanh chóng giữ chặt cổ tay ông ta, cánh tay càng dùng sức mạnh hơn, đè ép cánh tay của ông ta xuống: "Cô ấy giúp đỡ con gái ông, trái lại thành tự rước phiền phức? Không ai có thể đứng đây mà nghe ông chỉ trích vô cớ, đừng có chỉ ngón tay vào cô ấy lần nữa!"

Hà Mộ nhìn thấy, sợ hãi vội vàng kéo tay của ông Hà, mặt khác quay qua Lệ Cảnh Trình cầu xin: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi sẽ giải thích rõ với ba mẹ tôi, hai người mau đi về đi, xin lỗi."

Vinh Thiện cũng rất sợ Lệ Cảnh Trình càng phát cáu, lúc đó không có cách nào khác giảm xuống, cô nhanh chóng nắm cánh tay anh: "Đi thôi, mau."

Lệ Cảnh Trình bị cô kéo đi ra ngoài, ông Hà không chịu từ bỏ ý đồ: "Đừng đi, chuyện với con gái tôi vẫn chưa xong..."

Lúc Vinh Thiện mở rộng cửa, quay lại nhìn, thấy Hà Mộ quỳ xuống, hai tay ôm lấy chân của ba Hà cầu xin tha thứ.

Xuống dưới lầu, Lệ Cảnh Trình bỏ Vinh Thiện qua một bên đi đến bãi đỗ xe, Vinh Thiện nhỏ bé vất vả lắm mới đuổi kịp. Lệ Cảnh Trình đi tới phía bên trái xe, Vinh Thiện đi theo, anh mở cửa xe: "Theo tôi qua bên này làm gì?"

"Tôi không nghĩ tới Mộc Tử sẽ giữ lại tờ giấy này, tôi lo cô ấy..."

"Không có chuyện gì, ba mẹ cô ta có thể nhịn tới hôm nay, vậy cũng sẽ không đánh chết cô ta đâu." Lệ Cảnh Trình ngồi vào bên trong xe, Vinh Thiện ngẩng đầu nhìn lên nhà Hà Mộ chỗ tầng trệt, ánh đèn tĩnh mịch, sóng to gió lớn đều được che giấu bên trong ánh đèn màu mật ong.

Trở lại Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình dẫn cô vào hoa viên, Vinh Thiện nhìn vẻ căng thẳng trên khuôn mặt anh tuần của anh: "Nhất định Mộc Tử sẽ giải thích rõ chuyện anh ký tên..."

Bước chân Lệ Cảnh Trình chợt dừng lại, ánh mắt tản mát trên khuôn mặt cô: "Em không nói, tôi đã quên mất chuyện này..."

Vinh Thiện ảo não vô cùng, hai tay xòe thẳng trước mắt anh: "Anh có thể xem như tôi chưa nói không?"

"Em ăn thứ này thứ kia vào bụng rồi cũng có thể xem như chưa ăn sao?"

"Có thể chứ," Vinh Thiện không ngừng gật đầu lia lịa: "Lúc tôi giảm béo, một ngày cho dù có ăn vụng cái gì cũng coi như chưa ăn để an ủi chính mình."

"..."

Cách đó không xa, bỗng nhiên ánh đèn sáng lên, xuyên qua cửa kính thủy tinh chiếu tới, Vinh Thiện giơ tay lên che lại, đợi sau khi thích ứng đôi mắt mới mở ra, hai ngày nay có thi công trong vườn, cô đã sớm biết.

Vinh Thiển ngơ ngẩn nhìn căn phòng kính mới tinh sáng rực trước mắt. Cô không nghĩ tới, Lệ Cảnh Trình sẽ làm cho cô một cái giống như đúc. Giống như miệng vết thương chưa kịp khép lại, bỗng chốc bị dùng sức hung hăng nghiền ép. Đau đến mức không hề có chút phòng bị.

Lệ Cảnh Trình ôm chặt vòng eo cô từ phía sau: "Thích không?"

Vinh Thiển sờ dẫn gậy đầu, nếu đổi thành cô của trước kia, ai muốn xát muối vào vết thương của cô như vậy, cô nhất định sẽ không nể mặt mà đập nát toàn bộ căn phòng kính. Nhưng không giống như so với bây giờ, không có Hoắc Thiếu Huyền che chở, cô không thể tùy tiện làm bất cứ chuyện gì. Bên trong căn phòng kính là bàn tròn, sofa, cùng với tất cả dụng cụ điêu khắc. Lệ Cảnh Trình kéo tay cô ngồi xuống ghế sofa: "Em vẫn còn nợ tôi một bức tượng."

Cả người Vinh Thiển không được tự nhiên, cô cảm thấy căn phòng kính này giống như cái lồng mà Lệ Cảnh Trình dùng để trói buộc cô.

Người đàn ông áp tới hôn môi, mặt Vinh Thiển né qua, Lệ Cảnh Trình giữ đầu vai cô không cho cô di chuyển.

Trong mắt Vinh Thiển chống cự rõ ràng như vậy, Lệ Cảnh Trình vẫn lôi kéo vài cái, không mất kiên nhẫn, một tay anh ôm cô đẩy mạnh vào bên trong ghế sofa, anh đi theo cô dự tiệc sinh nhật bạn học, cùng một đám nhóc con ngồi đánh bài, lúc về còn tạo cho cô niềm vui bất ngờ như vậy, không nghĩ tới ngay cả nửa câu cảm ơn lấy lệ cô cũng không nói, ngược lại còn bày ra cái vẻ mặt đáng ghét này với anh.

Lúc người anh vừa đè xuống, Vinh Thiển di chuyển hai chân, lăn một vòng qua bên cạnh, làm anh nhào vào chỗ ghế trống không.

Lệ Cảnh Trình chống một tay xuống: "Qua đây!"

"Không qua."

"Em qua đây cho tôi!"

"Lệ Cảnh Trình, vì sao trong cái đầu già cả của anh toàn nghĩ những chuyện kia? Tôi không muốn, một chút cũng không muốn!" Mặc dù Vinh Thiển

biết ăn nhờ ở đậu nhà người ta cũng nên biết điều một chút, nhưng cô không thích làm chuyện mà anh ép cô.

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, cánh tay dài rút lại, khoanh ở trước ngực, khước mắt anh tỏa sáng: "Vì sao không muốn? Là do không thoải mái, hay còn chỗ nào không vừa ý?"

Gương mặt Vinh Thiển ửng đỏ, chậm rãi di chuyển cơ thể ra chỗ cửa phòng kính, xong thừa dịp Lệ Cảnh Trình không đề phòng, vội vàng trốn ra bên ngoài.

Ngày hôm sau, sau khi Vinh Thiển đến trường học, liền bị Lâm Nam dò hỏi chuyện tối hôm qua, Hà Mộ phá thai, cô không nói với bất kỳ ai khác, do đó đương nhiên cũng giúp cô ấy giấu diếm chuyện này. Đến giờ lên lớp Hà Mộ mới tới. Cô lên tiếng điểm danh, cúi đầu đi vào phòng học, Vinh Thiển đi đến chỗ cô, lo lắng trong lòng cuối cùng cũng buông lỏng được một chút.

"Mộc Tử," Chờ cô ấy ngồi vào chỗ của mình xong, Vinh Thiển vội vàng nhích tới: "Cậu không sao chứ, gọi điện thoại cho cậu cậu cũng không nhận."

Hà Mộ lắc đầu lia lịa, Vinh Thiển đặt tay lên bả vai cô, cô hoảng sợ như mới vừa bị đạn bắn trúng, Vinh Thiển vội rút tay về: "Làm sao vậy?"

Giọng thầy giáo cho tan học vang lên, bạn bè xung quanh thu dọn sách vở lục đục đi ra ngoài. Lâm Nam nhìn ra sự bất thường đó, đến ngồi bên cạnh hai người. Có một số việc Vinh Thiển thấy vẫn nên hỏi rõ: "Mộc Tử, tại sao tờ giấy ký nhận đồng ý lại ở trong tay cậu?"

"Mình chỉ muốn lưu lại một kỷ niệm về nó, mình không nghĩ tới..."

"Được rồi, cậu và Lâm Nam mau trở lại ký túc xá đi." Vinh Thiển đưa túi xách giúp cô, Hà Mộ do dự nhìn ra ngoài cửa sổ. Vinh Thiển kéo tay cô, Hà Mộ đau kêu thành tiếng, mặt Vinh Thiển lưỡng lự, thấy máu ứ đọng trên mu bàn tay cô, một tay Vinh Thiển vén tay áo của cô lên. Lâm Nam hoảng sợ la lên: "Làm sao có thể như vậy, Mộc Tử!"

Cả cánh tay đều bị thương, trên người càng chưa kể đến, Hà Mộ kéo tay áo xuống: "Không đánh chết mình là tốt rồi."

"Làm sao có thể như vậy!"

Vinh Thiển cũng gấp gáp vô cùng: "Ba mẹ cậu..."

Hai mắt Hà Mộ đỏ bừng, nước mắt tuôn rơi: "Thiển Thiển, xin lỗi, hiện tại ba mẹ mình đã đi đến chỗ Lệ Cảnh Trình..."

Vinh Thiển lơ mờ: "Bọn họ tìm Lệ Cảnh Trình?"

"Trước đây Lệ Cảnh Trình có ình một tấm danh thiếp, mình không khuyên được, ba mẹ mình nhất định ép buộc Lệ Cảnh Trình phải có trách nhiệm cưới mình, bọn họ lúc này khẳng định đã đến công ty anh ấy náo loạn..."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 40 : Giao dịch đầu tiên, quên Hoắc Thiếu Huyền đi

Edit : Rika

Vinh Thiển khoanh chân ngồi giữa giường lớn, đã mười giờ tối, Lệ Cảnh trình còn chưa về.

Lâm Nam mang theo Hà Mộ đi mua thuốc giảm sốt, Hà Mộ kiên quyết không chịu đi bệnh viện, sợ thương tích trên người mình dẫn đến sự hoài nghi.

Vinh Thiển ngồi nhìn đồng hồ, cô cũng chưa gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình, mãi đến khi đồng hồ điểm mười một giờ, phía dưới lầu vang lên tiếng động cơ xe ô tô. Cô điều chỉnh tâm tình và ánh mắt, khi anh bước vào, cô vờ như đang tập trung xem TV, anh vất chìa khóa xe lên tủ đầu giường một cái phịch, tâm trạng tựa hồ rất kém: “Còn chưa ngủ sao?”

“Vâng, à.” Vinh Thiển ngồi thẳng người dậy: “Sao về trễ như thế?”

Lệ Cảnh Trình tháo cà vạt ra, ném xuống giường, giường lún xuống, anh ngồi cạnh cô khiến cô bất an, xê dịch hai chân: “Hôm nay có gì..... à có chuyện gì đặc biệt không?”

Lệ Cảnh Trình cởi nút áo trên ra, xương quai xanh như ẩn như hiện ra: “Chuyện gì đặc biệt?”

Vinh Thiển nghĩ thầm trong đầu, nếu không thì quên đi, cô quay đầu uể oải muốn ngủ, Lệ Cảnh Trình đưa tay giữ chặt vai cô: “Mát-xa cho anh đi.”

“Không.”

“Bạn em gây ra chuyện lớn như vậy, còn không phải do em bao che sao?”

Vinh Thiển nghiêng người, nhìn anh: “Ba mẹ cô ấy đi tìm anh sao?”

Lệ Cảnh trình nâng cánh tay lên, đẩy cô nằm xuống giường, cô giãy dụa muốn đứng dậy, Lệ Cảnh Trình đè cô lại: “Ba mẹ Hà Mộ nói anh đùa giỡn bạn em rồi không thêm phụ trách, bắt anh phải cưới cô ấy.”

Anh nói xong, hừ lạnh, thật là nực cười.

“Mộc Tử, hôm nay cũng bị đánh.”

Bỗng nhiên Lệ Cảnh Trình lật người, khủy tay chống bên người cô, một tay đưa lên vuốt mặt cô, Vinh Thiển khẩn trương. Bàn tay anh dạo khắp người cô, Lệ Cảnh Trình mở miệng nói, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô: “Ai bảo lúc trước em rãnh rỗi xen vào chuyện của người khác?”

“Nếu tôi mặc kệ cô ấy, chắc Mộc Tử xong đời rồi.”

Ngón cái Lệ Cảnh Trình vuốt vuốt má cô, làn da non mịn, thật là cảm xúc, thật sự là yêu thích không muốn rời: “Tuổi của cô ấy như vậy, bị người khác làm ang thai, trách được ai nào?”

Vinh Thiển chấm dứt đề tài này: “Sau đó như thế nào? Anh giải quyết ra sao?”

“Ngày mai sẽ biết.”

Vinh Thiển còn muốn hỏi thêm, Lệ Cảnh Trình cúi người, làn môi mỏng hôn lên gò má cô, lông mi, lông mày...một tắc cũng không buông tha. Ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc dài của cô, chế trụ gáy cô, khiến cho cô không thể tránh đi được.

“Đừng...” Vinh Thiển kháng cự: “Tôi không muốn.”

Lệ Cảnh Trình hí mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Vậy thì tới khi nào em mới muốn? Vinh Thiển, em đến đây không phải để làm vật trang trí.”

Cô bị anh vây trong lồng ngực, muốn tránh cũng không tránh được, vấn đề này, sớm hay muộn cô cũng phải đối mặt, cô biết Lệ Cảnh Trình cũng không quan trọng việc này, cô không muốn, nhưng cô cũng biết anh không có nhiều kiên nhẫn lắm: “Lần đầu tiên anh muốn tôi, là vì tôi muốn anh mang tôi ra ngoài, lần thứ hai, là do anh say, coi như chuyện anh giúp đỡ Mộc Tử, hai chúng ta huề nhau. Bây giờ đợi anh làm được gì, rồi chúng ta nói tiếp.”

“.....”

Lệ Cảnh Trình khó mà kiềm chế được: “Em thật sự đúng là đem chuyện này ra mà trao đổi sao?”

“Tôi không cần tiền của anh, dính hôn với anh cũng không phải bởi vì tôi yêu anh, cho nên tôi cũng không có trách nhiệm thực hiện cái nghĩa vụ

này....”

Lệ Cảnh Trình cụng đầu lên trán cô, Vinh Thiển ngẩng đầu, chiếc cằm tinh xảo hơi nhếch lên, thừa dịp đó Lệ Cảnh Trình há miệng cắn, cô nường mày: “Nhột quá.”

Anh cạ cạ răng vào cằm cô, Vinh Thiển rất sợ nhột, cô cười khanh khách, trốn trong lồng ngực anh, dung mạo xinh đẹp không kiêng nể gì mà nở rộ ra, cô không hề nghĩ rằng, nếu như không có dung mạo xinh đẹp như thế này, lúc trước Lệ Cảnh Trình chưa chắc đã coi trọng cô.

Anh giữ chặt vai cô, giọng nói bá đạo: “Quên Hoắc Thiếu Huyền đi.”

Vinh Thiển ngẩn ra, cả người trong phút chốc cứng ngắc, giống như bị điểm huyết.

“Nếu em muốn tôi đáp ứng yêu cầu của em, thì trước tiên em hãy quên Hoắc Thiếu Huyền đi.”

Vinh Thiển né tránh ánh mắt của anh: “Được.”

Chỉ cần cô không đề cập tới, Lệ Cảnh Trình sẽ không biết cô vẫn còn nhớ tới Hoắc Thiếu Huyền. Anh ta đã đáp ứng đề nghị của cô, cô có thể bảo vệ được chính mình. Muốn cô quên đi Hoắc Thiếu Huyền, trừ khi mang tới cho cô một con dao, để cô dùng con dao đó đâm vào tim mình một nhát, tim không còn, thì có thể quên đi.

Hôm sau, Lệ Cảnh Trình mang cô ra ngoài.

“Đi đâu vậy?”

“Mang em đi xem kịch vui.”

Vinh Thiển bán tín bán nghi đi theo sau anh, hai người bước vào đại sảnh khách sạn, bước thẳng tới trước thang máy.

Vào phòng, Lệ Cảnh trình đẩy cửa, Vinh Thiển có cảm giác như “dê vào miệng hổ”, nhưng trên mặt vẫn giả vờ trấn định: “Anh mang tôi đến đây làm gì vậy?”

“Dừng lại, trong đầu em nghĩ gì đó?” Lệ Cảnh Trình nhìn cô, thấy bộ dạng của cô hận không thể kéo kín cổ áo, sợ anh ăn tươi nuốt sống, anh đưa tay

cốc lên đầu cô một cái: “ Trong đầu em nghĩ tới chuyện gì không đứng đắn à?”

“Anh mới không đứng đắn.”

Lệ Cảnh Trình nhìn căn phòng phía trước, không có gì khác thường: “Dừng lại một chút, lát nữa mặc kệ có phát sinh chuyện gì, mặc kệ tôi có nói gì, em cũng đừng bước ra.”

Vinh Thiển nhìn xung quanh, mơ hồ có thể cảm giác được chuyện này có liên quan tới Hà Mộ, cô gật đầu: “Được.”

Lệ Cảnh Trình bước đến căn phòng phía Tây, ấn một cái nút, cửa phòng thay đồ chậm rãi mở ra, Vinh Thiển bước vào.

Không bao lâu, tiếng chuông cửa vang lên, Hà Mộ chắc là từ trường học tới đây, cho nên tới trước người nhà của cô.

Cô ló đầu vào phòng, thấy bên trong không có ai khác: “Thiển Thiển không tới đây sao?”

Lệ Cảnh Trình bước tới sofa, ngồi vào chỗ của mình: “Cô ấy tới đây làm gì? Người bạn mà cô ấy đã tận tâm giúp đỡ, giờ gây tổn thương cho cô ấy?”

“Xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không nghĩ chuyện lại nghiêm trọng như thế, nhưng anh yên tâm, tôi sẽ không làm liên lụy đến hai người.”

“Thực chất là cô đã làm rồi đó.” Giọng nói Lệ Cảnh Trình lãnh đạm, cắt ngang lời nói của cô.

Chuông cửa lại vang lên, Hà Mộ chậm chạp bước tới mở cửa ra, ba của cô không thèm nhìn cô, bước vào phòng, Lệ Cảnh Trình nhướn mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo, khinh thường.

Ba của Hà Mộ đưa tay chỉ Lệ Cảnh Trình: “Mày nói hôm nay sẽ đưa ra cách giải quyết, giờ thì nói đi, mày tính giải quyết chuyện này như thế nào?”

“Cưới cô ấy là chuyện không có khả năng, ông nên hỏi con gái ông, tôi thật sự chưa bao giờ đụng tới cô ấy.”

Hà Mộ khẩn trương, nắm chặt tay, còn ông ta thì trừng mắt nhìn cô: “Ngày hôm qua, tao đã hỏi nó rồi, nó nói đứa bé chính là con của mày.”

Vinh Thiển ghé sát tai vào cánh cửa lắng nghe, cô đương nhiên không tin Hà Mộ nói với ba mình như vậy. Ông ta đưa tay đẩy Hà Mộ: “Mày nói đi, đứa bé đó chính là của anh ta.”

Hà Mộ bị đẩy mà sợ hãi, nhắm mắt lại, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống. Lệ Cảnh Trình bỏ tay xuống, dường như không muốn dây dưa: “Nói đi, ông muốn bao nhiêu tiền?”

“Mày muốn dùng tiền là xong việc sao?”

“Năm mươi vạn, có đủ hay không?”

Ông ta hừ lạnh “Tao chỉ có một đứa con gái, bị mày làm cho có thai, sau này làm sao mà...”

Lệ Cảnh Trình lấy chi phiếu ra: “Tối đa là một trăm vạn, còn nữa, ông có chứng cứ gì mà nói đứa bé là con của tôi, chỉ vì chữ ký trong biên bản sao?”

Ông ta như có điều gì lo lắng, Hà Mộ bị đặt trong một tình cảnh xấu hổ, Vinh Thiển không nghĩ tới Lệ Cảnh Trình lại dùng tiền hạ thấp giá trị con người, cô muốn bước ra, nhưng nghĩ đến câu nói của anh, cô chịu đựng.

Lệ Cảnh Trình gác chân lên, tư thái nhẹ nhàng, cao cao tại thượng, trong mắt hiện lên sự khinh thường và trào phúng, một trăm vạn, ai có thể từ chối, nói không chừng, cả cuộc đời này gia đình Hà Mộ không bao giờ kiếm đâu ra một số tiền như vậy. Ông ta không hề nghĩ Lệ Cảnh Trình ra tay hào phóng như thế, ông ta khom lưng, muốn lấy. Vinh Thiển nhìn xuyên qua khe cửa, nhìn thấy mọi chuyện bên ngoài, lòng cô thắt lại, nếu ông ta thật sự cầm lấy tờ chi phiếu đó, cô và Hà Mộ, liệu còn có thể trở thành bạn tốt nữa hay không?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 41 : Anh sẽ sưởi ấm lòng em

Edit : Rika

Ông ta vừa đưa tay chạm đến tờ chi phiếu, không nghĩ tới Hà Mộ lúc này tựa như phát điên, đưa tay chụp lấy tờ chi phiếu, xé nát: “Con nói rồi, là anh ấy giúp con, nếu không có anh ấy, khẳng định con đã bị đuổi học, làm sao ba lại có thể cầm tiền của anh ấy?”

“Bốp” Một cái tát vào mặt Hà Mộ, truyền đến tai Vinh Thiện.

Cô nhanh chóng mở cửa, định bước ra ngoài, nhưng nghĩ lại, nếu giờ phút này cô đi ra ngoài sẽ càng làm cho Hà Mộ thêm đau khổ. Vinh Thiện liền dừng lại.

Hà Mộ ôm mặt chạy ra ngoài, mẹ cô ấy liền đuổi theo: “Mộ Mộ”

Lệ Cảnh Trình dang hai tay ra, ngả người ra sau, trong mắt hiện lên sự trêu trọc, sao đó mở miệng nói ra lời châm chọc: “Ông nghe con gái ông nói gì rồi chứ, nghe rõ rồi chứ?”

“Mày nghĩ chỉ như thế là êm chuyện sao?”

“Tôi hẹn các người ra đây, là muốn thử xem, rốt cuộc thì cô ấy có xứng đáng là bạn tốt của người phụ nữ của tôi hay không? Ông không nên đem sự đau khổ của con gái ông ra ngoài mà trao đổi mua bán, còn muốn lấy tiền của tôi nữa sao? Ông đem con gái ông trở thành món hàng à?”

Ông ta then quá hóa giận, nhìn tờ chi phiếu rách nát, bốp nhào về phía trước mà đánh. Vinh Thiện giật mình, nhìn Lệ Cảnh trình nghiêng người một cái, dễ dàng tránh đi, ông ta vung tay múa chân, bị anh nắm cổ tay lại, bẻ gập ra đằng sau, ông ta đau tới mức hét toáng lên: “A, đau quá, thả tao ra.”

Lệ Cảnh Trình đá một cước vào khuỷu chân ông ta, ông ta mềm nhũn quỳ xuống.

Sau đó, anh thả tay ông ta ra: “Đi đi, ồn ào quá, ông và con gái ông thật sự không có tiền đồ.”

Ông ta bò dậy, tuy không cam lòng, nhưng vẫn đi ra khỏi phòng. Vinh Thiện sải bước đi tới trước tờ chi phiếu rách nát, Lệ Cảnh Trình ngồi lại ghế

sô pha, anh vốn định cho Vinh Thiển nhìn xem, định giáo huấn đạo lý với cô, tiền và trách nhiệm, cái nào nặng hơn, không có nhiều người có thể thoát khỏi cám dỗ của đồng tiền. Không ngờ, Hà Mộ đã làm cho anh phải nhìn cô bằng ánh mắt khác. Vinh Thiển đi tới bên cạnh anh, cô nhìn vào trong mắt anh, nở nụ cười tươi. Anh có thể dễ dàng đem chuyện rắc rối thế này giải quyết ổn thỏa sau lưng cô, nhưng anh lại để cho cô trốn phía sau mà nhìn, bởi vì cô và Hà Mộ là bạn tốt của nhau. Nếu Hà Mộ nhận tiền của anh, thì cô ấy và Vinh Thiển thật sự không thể làm bạn tốt của nhau được nữa. Chuyện này, cô và anh hiếm khi nào ăn ý với nhau như vậy.

Trên đường về nhà, anh nhìn thấy tâm trạng của cô vẫn lơ lửng, liền đưa tay nắm lấy tay cô lại, mà cô cũng không tránh né bàn tay anh như mọi ngày. Anh nghĩ, trong lòng cô có hình bóng của Hoắc Thiếu Huyền thì như thế nào, anh vẫn có thể sưởi ấm trái tim cô, sau đó từng bước từng bước tiến vào.

Hôm sau, Hà Mộ vẫn đến trường, chuyện ở khách sạn cô ấy không giải thích cùng Vinh Thiển, dù sao cũng phải giữ một chút mặt mũi cho gia đình mình, tất nhiên Vinh Thiển cũng không hỏi tới. Trong phòng kính đều có đầy đủ tất cả, sau khi tan học, phần lớn thời gian cô đều đến đây, Lê Cảnh Trình trở lại phòng, không thấy cô, đi tới ban công, quả nhiên thấy cô trong phòng kính. Vinh Thiển đưa tay chống má, cô đã làm vài ngày rồi, mỗi lần muốn động tay, nhưng nghĩ đến bóng dáng của Hoắc Thiếu Huyền, cô không thể hình dung ra được, không phải là quên, mà là đau tới mức không có cách nào nghĩ tới được.

Rất nhanh, cô cầm con dao điêu khắc xuống, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi, Lê Cảnh Trình đẩy cửa tiến vào: “Khuya rồi mà em còn chưa về phong ngủ sao?”

Vinh Thiển giật mình, buông tay xuống, Lê Cảnh Trình ngồi xuống phía đối diện cô, nhìn giữa bàn có một bức tượng đang hoàn thành: “Làm cho tôi sao?”

Mồ hôi trên mặt cô túa ra: “Anh muốn à, mà cũng đừng có tìm tôi, tôi chưa đủ trình độ...”

“Tôi muốn em làm cho tôi.” Khẩu khí của anh mang theo sự bá đạo. Chỉ là một lời nói bình thường, nhưng Lê Cảnh Trình đã nhìn thấy được sự cự tuyệt trong mắt cô, Vinh Thiển không muốn, bởi vì cô đã đồng ý với Hoắc Thiếu Huyền, người đầu tiên mà cô khắc tượng, chính là anh. Nghĩ đến cũng thật buồn cười, lúc trước vì cô muốn trả hết món nợ ân tình với Lê Cảnh Trình, nên cô đã từ bỏ Thiếu Huyền, mà hiện tại, Hoắc Thiếu Huyền có lẽ không cần cô nữa, nhưng Vinh Thiển lại bướng bỉnh muốn đem tác phẩm đầu tiên của mình tặng cho anh.

“Để sau hãy nói.” Vinh Thiển thoái thác: “Nhà trường cho làm rất nhiều bài tập, tôi rất bận.”

Lê Cảnh Trình liếm nhẹ cánh môi, ý vị thâm sâu: “Được, chỉ cần em nhớ là được.”

Vinh Thiển thấy anh còn ngồi ở đây, nói: “Anh đi nghỉ trước đi, tôi còn làm hơi lâu, có một vài chỗ cần chỉnh sửa lại.”

Lê Cảnh Trình biết lòng cô đang nghĩ gì, anh tìm một tư thế thoải mái mà ngả người ra, cánh tay đặt sau đầu: “Chuyện của bạn em, tôi đã làm xong.”

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh.

“Ba mẹ cô ấy đến làm loạn, tôi đã cho họ mặt mũi rồi, nếu có người dám mắng chửi tôi như vậy, khẳng định tôi sẽ đuổi tận giết tuyệt.”

Vinh Thiển hơi run run, cô cẩn thận mở miệng thăm dò: “Vậy là tôi nên cảm ơn anh?”

“Tôi giúp em một lần, em cho tôi một lần.”

Dao trong tay cô suýt nữa lệch khỏi bức tượng: “Không được.”

Lê Cảnh Trình không nghĩ tới phản ứng của cô lớn như vậy, vẫn là cự tuyệt anh sao, sắc mặt anh dần lạnh lẽo. Vinh Thiển vội đưa ra lý do: “Lần này không tính, ngay từ đầu tôi đã không biết, cho nên không tính là anh đã giúp.”

“Vinh Thiển, em nói chuyện mà không suy nghĩ gì cả, chính miệng em đã nói tôi giúp em một lần, em cho tôi một lần, vậy mà giờ lại giờ trò sao?”

“Ý của tôi là, nếu tôi mở miệng cần anh giúp đỡ, lúc đó mới tính. Như vậy lỡ như anh cầm tới cho tôi ly nước, hay tặng quần áo cho tôi, không lẽ cũng... Không được”

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình đen thui, nhìn cô chăm chăm: “Vinh Thiển, em bối rối làm gì? Tôi muốn em tự nguyện, em cho rằng vì chuyện của bạn em mà tôi mới muốn sao? Em tính đem chuyện này ra trao đổi thật à?”

Vinh Thiển nhìn anh, cười cười: “Tôi không muốn anh chiếm tiện nghi mà thôi, mà anh làm nhiều cũng mệt lắm đó nha.”

Lệ Cảnh Trình tắc lưỡi, được, coi như cô lợi hại.

Một tháng trôi qua, Vinh Thiển vẫn cứ cặm cui trong phòng kính, đặc biệt là những ngày cuối tuần hầu như cô ăn ngủ trong này luôn. Lệ Cảnh Trình đứng ở ban công, trong tay cầm một ly rượu chân dài, ánh mắt nhìn về phía phòng kính cách đó không xa, bên trong, đèn sáng trưng, bóng dáng Vinh Thiển ngồi trong đó nổi bật trong mắt anh, lúc trước anh làm căn phòng này với mục đích là muốn cô vui vẻ, chứ không phải cho cô dùng nó để tránh né anh. Một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, đem cái ly bỏ trên lan can, xoay người bước xuống lầu.

Vinh Thiển đang tập trung tinh thần, chăm chú cho đôi mắt của Hoắc Thiếu Huyền, cô đã thử vài lần, giờ mới dám xuống tay làm, hình dáng cơ bản của gương mặt cũng đã hình thành, cô chăm chú cho bức tượng trên bàn, cho nên khi Lệ Cảnh Trình bước vào cô cũng không hay biết gì.

Trên mái phòng kính là một giàn nho, có một vài sợi dây vắt vẻo qua, ngọn đèn được giấu trong đó, như ẩn như hiện. Lệ Cảnh Trình bước tới sau lưng cô, cô vẫn đang chăm chú làm việc, giống như bức tượng trước mặt là bảo bối trân quý nhất thế gian. Đây là tác phẩm cô mất gần một tháng mất ăn mất ngủ, giờ cũng sắp hoàn thành.

Lệ Cảnh Trình cảm thấy thực “con mẹ nó”* châm chọc, anh nhả nài nhường nhìn cô, thậm chí vì cô mà cười, không tiếc bất cứ thứ gì dành cho cô, đổi lại, chính là cái gì?

Trong mắt anh, sóng ngầm tích tụ, bước từng bước tới gần.

(* Một câu chửi tục của TQ, mình để y nguyên luôn, mình không đổi, mặc dù như thế hơi phá hỏng hình tượng đẹp của Lệ thiếu, nhưng mình vẫn giữ lại để cho thấy rằng, Lệ Cảnh Trình đã nhẫn nhịn cô tới mức nào, và cũng cho thấy anh tức giận như thế nào mới buông câu chửi thề. ^^ Rika)

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 42 : Trong lòng tôi yêu ai, anh cũng muốn quên sao?

Edit: Rika

Cho đến lúc có một bóng đen tiến lại gần, in lên bức tượng, Vinh Thiển mới phục hồi tinh thần, có người đến đây sao? Cô vẫn chưa buông dao xuống, Lệ Cảnh Trình đi đến bên cạnh cô, một chân gác lên trên bàn. Vẻ mặt Vinh Thiển chăm chú, anh đưa mắt nhìn bức tượng, cô ngẩng đầu nhìn: "Đừng động đây."

"Khắc cho tôi sao?"

Vinh Thiển mím chặt môi, Lệ Cảnh Trình nhìn bức tượng một lúc lâu rồi nói: "Nhìn kỹ cũng không giống tôi lắm, rốt cuộc em khắc ai vậy?"

Vinh Thiển không tin anh lại không nhìn ra, cô hơi kích động, đứng dậy: "Sau khi làm xong cái này, tôi sẽ làm cái khác cho anh."

Nét mặt Lệ Cảnh Trình vẫn bình thường, nhưng Vinh Thiển lại cảm thấy anh không phải là người tốt, thường ngày tuy chung sống với nhau hòa thuận vui vẻ, nhưng hiện tại, cô thấy sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm, từ sâu trong tận đáy lòng của cô dâng lên một sự sợ hãi. Lệ Cảnh Trình đưa tay đụng vào pho tượng, bỗng nhiên dùng sức một cái, bóp nát một phần bức tượng.

Vinh Thiển kinh ngạc kêu lên: "Anh..."

Lệ Cảnh Trình giống như một con mãnh thú bị chọc giận, ánh mắt như mũi dùi sắc bén làm cho người khác nhìn vào mười phần sợ hãi, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người, vung tay lên, những gì còn trên bàn đều bị hất xuống đất hết, anh còn đưa chân đạp đổ bàn: "Chẳng lẽ đây là cách mà em quên đi Hoắc Thiếu Huyền sao?"

Vinh Thiển siết chặt con dao trong tay: "Anh dựa vào cái gì mà phá phách đồ đạc của tôi?"

Lệ Cảnh Trình vừa nghe vậy càng thêm tức giận, anh đưa tay nắm lấy bả vai cô, kéo cô tới trước mặt mình: "Đừng cho rằng tôi không nhìn ra em đang khắc cái gì?"

"Đúng, đây chính là Hoắc Thiếu Huyền, thì sao nào?" Vinh Thiển bị anh kéo thô bạo, chỉ có thể nghiêng người, cao giọng nói: "Tôi khắc anh ấy, thì có quan hệ gì tới anh?"

"Xem ra, lời tôi nói em quên đi Hoắc Thiếu Huyền, chỉ là gió thoảng bên tai thôi sao?"

"Dựa vào cái gì mà anh bắt tôi quên đi anh ấy, tôi chính là không quên được, tôi yêu Hoắc Thiếu Huyền, Lê Cảnh Trình, anh cũng không phải là lần đầu tiên biết tôi yêu anh ấy? Anh cần gì phải tức giận?"

Lời nói của cô, đâm thẳng vào trong trái tim anh, làm cho Lê Cảnh Trình ngây người, lúc trước anh đoạt lấy cô, không phải bởi vì anh nhìn trúng cô sao? Anh chưa bao giờ để ý trong lòng cô có ai, anh chỉ cần thể xác cô là của anh, thế đã đủ rồi....

Nhưng. . . .

Lê Cảnh Trình cắn chặt răng, trong mắt hiện lên sự ham muốn không rõ ràng, ai, là ai có quy định anh không được thích cô?

"Vinh Thiển, sau này, nếu còn có chuyện này xảy ra, tôi gặp một lần, phá một lần." Lê Cảnh Trình cô gắng kiềm chế tức giận, Vinh Thiển nhìn bức tượng dưới đất đã vỡ tan tành, lòng cô đau buồn, cố gắng kiềm nén nước mắt, xuất hiện một tầng hơi nước mờ nhạt: "Lê Cảnh Trình, trong lòng tôi yêu ai, anh cũng muốn quản sao?"

"Trong lòng em yêu ai, nhớ tới ai, tôi không có cách nào cản được, nhưng em đừng là trò hề này trước mặt tôi, Vinh Thiển, tôi xem trọng em, em cũng cần phải thật tâm với tôi, giờ nếu như em muốn quay về, em thử nghĩ đi, liệu Hoắc Thiếu Huyền có cần em nữa không?"

Trái tim Vinh Thiển như có người bóp nát, dầm đập, thật sự đau đớn khôn cùng: "Tôi muốn quay về, tôi vẫn muốn bên cạnh Hoắc Thiếu Huyền, nhưng tôi không xứng với anh ấy, ngược lại tôi rất hợp với anh."

Lê Cảnh Trình chưa từng bị người nào chọc cho tức giận như thế này, cô là người đầu tiên. Lục phủ ngũ tạng của anh đều đau, hận không thể một tay

bóp chết cô, anh đưa tay chỉ không khí, ngón tay hướng thẳng về phía cô:
"Em nói tôi nghe, vì sao em lại cho rằng tôi xứng với em?"

"Một người không sạch sẽ, một người cố tình tìm vui nên cố làm chuyện không sạch sẽ." Vinh Thiển không muốn cãi nhau với anh, tận lực làm cho giọng nói của mình sao cho dễ nghe nhất, chịu đựng, chịu đựng và chịu đựng.

Anh không có khả năng, có thể cấm được ngay cả việc cô nhớ đến một người, cô yêu Hoắc Thiều Huyền, mười lăm năm thanh mai trúc mã, chỉ một câu của anh, làm sao có thể nói quên là quên được? Lệ Cảnh Trình nhìn mảnh vỡ dưới chân, dưới đôi giày da của anh là bản vẽ bức tượng, hé lộ ra gương mặt của Hoắc Thiều Huyền. Vinh Thiển hoàn toàn bị anh chọc giận, cô xông lên, đẩy Lệ Cảnh Trình ra: "Không cho anh động vào."

Trong cơn giận dữ, Lệ Cảnh Trình đưa tay nắm lấy cô, đẩy cô ra phía sau, áp người lên bàn tròn, cái bàn cũng không cao lắm, thời điểm lưng chạm lên cái bàn, cô cảm giác thắt lưng mình đã bị gãy mất rồi. Anh đưa tay chống đầu vai cô, ngăn không cho cô đứng lên, tóc của Vinh Thiển xõa ra, cô vùng vẫy, nhưng dù thế nào cô vẫn bị anh áp chặt trên bàn.

"Em, tất cả những gì của em đều là của tôi, tôi muốn bỏ thì bỏ, muốn phá thì phá, không cho phép em ngăn cản."

"Lệ Cảnh trình, anh thẹn quá hóa giận sao?" Vinh Thiển nhìn thẳng vào mắt anh, hoàn toàn không sợ hãi: "Anh đừng có vô lý như thế, anh nghĩ tôi thích anh ở trên người tôi sao?"

"Không được à?"

"Chuyện này, dù nghĩ tới tôi vẫn không dám nghĩ, bởi vì, căn bản là không có khả năng....."

Lệ Cảnh Trình hí mắt nhìn cô, từng câu từng chữ cô nói truyền thẳng vào tai anh, anh cảm thấy rất chói tai, anh không muốn nghe. Ánh mắt anh đảo qua cái cổ duyên dáng của cô, Vinh Thiển mặc một bộ quần áo nhung, từng cúc áo phập phồng theo nhịp thở của cô, gần như có thể nhìn thấy một chút da thịt nõn nà bên trong. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình trầm xuống, hai tay bỗng nhiên dùng sức, cầm lấy cô áo cô, xé toạc. Sức lực của anh rất lớn, ba cúc

áo hàng đầu tiên bị bắt ra, Vinh Thiện hét lên một tiếng, trong tay cô vẫn đang cầm con dao điều khắc, hướng tới anh. Cánh tay Lệ Cảnh Trình truyền đến một trận đau đớn, sau đó anh liền buông cô ra. Vinh Thiện ngồi dậy, đẩy anh ra rồi chạy sang một bên. Con dao điều khắc rơi xuống đất, anh đưa mắt nhìn, sau đó, xoay người bước ra khỏi căn phòng kính, khóa cửa lại.

Vinh Thiện vội vàng chạy tới: "Lệ Cảnh Trình, anh thả tôi ra."

Anh khóa trái cửa lại, sau đó trừng mắt với cô, bốn mắt nhìn nhau, Lệ Cảnh Trình phất tay lên: "Không phải em thích ở đây sao? Được, tôi cho em ở trong này, sẽ không có ai đến quấy rầy em đâu."

"Không cần, tôi rất sợ, tôi muốn ra ngoài."

Vinh Thiện đập tay vào cửa, Lệ Cảnh Trình không thèm nhìn, xoay người rời đi. Người làm trong nhà thấy hai người cãi nhau, vội vã chạy tới, Lệ Cảnh Trình bước về phía biệt thự, căn dặn: "Bật máy sưởi ấm cho căn phòng đó, không có lệnh của tôi, không ai được mở cửa."

Trở về phòng, Lệ Cảnh Trình bước ra ngoài ban công, Vinh Thiện vẫn đứng trước cửa, Lệ Cảnh Trình đưa hai tay chống lên lan can, gió đêm mát lạnh thổi tới, cũng thổi bay một ít phiền não trong đầu anh. Đau đớn trên cánh tay càng lúc càng tăng, Lệ Cảnh Trình nhìn, một vết cắt thật dài, không sâu lắm, chỉ chảy một ít máu.

Cơn đau này, vì sao lại truyền từ cánh tay tới thẳng trái tim anh?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 43 : Cam tâm tình nguyện theo anh, em làm được không?

Edit : Tiểu Bảo Nhi

Ngày hôm sau.

Trước khi đi ra ngoài, Lê Cảnh Trình bước đến tấm kính cạnh cửa phòng, Vinh Thiễn vội chạy đến, trên người vẫn mặc bộ đồ hôm qua: “Lê Cảnh Trình, thả tôi ra, tôi còn phải đến trường.”

Anh nhìn mắt cô, lạnh lùng nói: “Nếu không quên được hẳn thì đừng mong ra ngoài. Anh sẽ đem tác phẩm của em làm thật tốt, khi nào khắc tinh xảo rồi đưa hẳn cũng chưa muộn.”

“Đồ điên, anh giam tôi thì làm được cái gì? Mau thả tôi ra.”

Lê Cảnh Trình hướng về phía cánh cửa, con người u ám một màu: “Thả em ra cũng được, coi như giúp em một lần. Thế nào?”

Tất nhiên là Vinh Thiễn hiểu ngụ ý của anh, cô ngừng đập cửa, đầu cúi thấp xuống. Lê Cảnh Trình xoay người rời đi, cô nhìn bóng lưng anh, ở đây không có điện thoại, cô không có cách nào cầu cứu bên ngoài.

Khoảng giữa trưa, người làm trong nhà Lê Cảnh Trình gọi điện hỏi anh có cần đưa cơm cho Vinh Thiễn không. Anh lạnh lùng nói không cần, để mặc cô chết đói. Thật ra anh biết, trong phòng điều khiển còn chút đồ ăn vặt, cô cũng chưa đến mức chết đói được.

Khoảng bốn năm giờ chiều, Lê Cảnh Trình đi xe về nhà, trên đường về đã thấy tuyết rơi, đến khi về đến nhà thì tuyết đã rơi nặng hạt hơn. Vinh Thiễn không chịu được lạnh, cô lạnh run cầm cập, trời hạ nhiệt độ mà trên người cô vẫn là bộ quần áo mỏng kia, dù có khoác áo vest cũng không chống được cái lạnh. Lê Cảnh Trình đi đến cửa kính, Vinh Thiễn nhìn anh bước vào. Bộ quần áo màu xám làm tôn dáng người cao ráo, trên đó là những hạt tuyết trắng li ti. Anh nhét tay vào túi quần, hỏi cô: “Nghĩ kĩ rồi chứ?”

“Anh muốn tôi nghĩ cái gì?”

Đúng vậy nha, rốt cuộc là muốn cô phải nghĩ gì vậy? Cô không yêu anh, cũng không phải giam cô mấy ngày là có thể thay đổi. Vinh Thiễn lạnh run, cô không muốn bị chết lạnh: “Chỗ này lạnh quá, chỉ có một tấm thảm mỏng. Anh thả tôi đi. Tôi đói.”

“Gạt bỏ Hoắc Thiếu Huyền ra khỏi tim mình, em làm được không? Cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của anh, em làm được không?”

“Anh muốn nghe đáp án như thế nào?”

“Anh không cần lời nói suông, anh muốn thấy hành động của em.”

Vinh Thiễn lắc đầu, cam tâm tình nguyện nằm dưới thân anh, cô không làm được. Tuy rằng, một lần cùng hai lần không có gì khác biệt, chỉ là cô không có cách nào chịu đựng sự đụng chạm của người cô không yêu. Cảm giác đó khiến cô sợ hãi và đau đớn. Lệ Cảnh Trình thấy vậy, cầm ô xoay người đi thẳng.

Vinh Thiễn chăm chú nhìn bóng lưng anh lần nữa, xung quanh là tuyết trắng thuần khiết đến thế nhưng trên người anh lại mang vẻ lạnh lùng và cay nghiệt. Cô trở lại ghế sofa, cuộn chiếc thảm mỏng quanh mình, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi bên ngoài. Cô bắt đầu thấy sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn, tuyết rơi phảng phất nhẹ như lông ngỗng nhưng lại như muốn chôn vùi cô trong đó. Vinh Thiễn nhắm chặt mắt, siết chặt tấm thảm.

Lệ Cảnh Trình ngồi trong phòng ăn, ngẩng đầu lên là có thể thấy phòng điêu khắc. Người giúp việc vội nói: “Lệ thiếu, Vinh Thiễn tiểu thư đã không ăn cơm một ngày rồi.”

“Nhiều chuyện.”

“Hơn nữa hệ thống sưởi ở đó không được tốt, cứ như vậy sẽ sinh bệnh.”

“Cút đi! Đừng lải nhải bên tai tôi.” Lệ Cảnh Trình đập mạnh chiếc đĩa trong tay xuống bàn, người giúp việc sợ hãi vội vàng rời đi. Anh cũng không muốn ăn thêm cái gì nữa, sau khi ăn xong thì nhận được điện thoại của bạn đi uống rượu. Đang uống rượu thì lại nhận được điện thoại Vinh An

Thâm. Anh đi ra khỏi phòng bao, Vinh An Thâm hỏi: “Thiến Thiến đâu rồi? Sao ba gọi điện cho nó nó lại không nghe?”

Anh dựa lưng vào tường: “Việc học ở trường nặng quá, chiều Thiến Thiến ăn cơm xong thì lại đi luôn.”

“Ừ.” Vinh An Thâm cũng không hỏi gì thêm: “Tuyết bắt đầu rơi rồi. Cảnh Trình, con nhớ bảo nó nghỉ ngơi đừng để nhiễm lạnh. Thiến Thiến từ nhỏ đã được ba cưng chiều, rất yếu ớt, tuyết mới rơi nhẹ mà cả người đã lạnh cóng. Cho dù bật máy sưởi cũng phải đắp hai cái chăn. Mùa đông nó lại rất hay mặc váy...”

Nghe xong điện thoại, anh hung hăng hút điếu thuốc. Vị nicotin tràn xuống cổ họng khiến anh cảm thấy chua xót. Cửa phòng bao mở ra, Tôn Giai Lâm từ trong bước ra: “Nghe điện thoại xong chưa? Lúc quan trọng nhất thì không thấy cậu đâu.”

Lệ Cảnh Trình đi vào nhưng nghĩ đến Vinh Thiến ở nhà bị lạnh lại thấy không yên lòng. Tôn Giai Lâm đưa cho anh điếu thuốc: “Nhớ đến vị hôn thê ở nhà sao?”

“Uống nhiều như vậy cũng không lấp hết được miệng cậu.”

“Này. Hôm nay đi chơi đi.”

“Đi đâu?”

“Đừng giả vờ thanh cao, cậu nói xem đi đâu? Cô gái nhỏ kia có thể khiến cậu ăn no sao? Không đến mức đấy chứ?” Tôn Giai Lâm hỏi liên tục, câu nào câu nấy khiến Lệ Cảnh Trình phiền lòng, anh bóp điếu thuốc: “Tớ đi về đây.”

“Vẫn còn sớm mà.”

Lệ Cảnh Trình đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe cùng đi động. Tâm tình vốn không tốt lại bị điện thoại của Vinh An Thâm khiến cho phiền muộn. Anh lái xe về nhà, từ xa đã có thể thấy ánh đèn từ phòng điều khiển chứng tỏ Vinh Thiến đang ngồi trên sofa không hề nhúc nhích. Trên mặt đất là hình của Hoắc Thiếu Huyền, có chỗ dính vết chân, có chỗ thì dính bẩn không tẩy được. Hoắc Thiếu Huyền từ trước đến nay luôn quan tâm để ý

đến cô. Ngày thường nếu cô không muốn ăn cơm, anh đều phải mắng, chỉ hận không thể đem những thứ cô muốn ăn bày ra trước mặt. Khi nào anh làm cô tức giận, cãi nhau một trận, cô không thèm ăn bất cứ thứ gì thì anh lại phải đầu hàng, nịnh nọt cô.

Yêu là thế nhưng rốt cuộc giờ đây cô không thể bên anh nữa.

Vinh Thiên bật khóc, nếu cứ giữ trong lòng, không thể khóc thì thật là khó chịu. Cô ngẩng đầu thì thấy Lệ Cảnh Trình đang đứng bên ngoài, anh thấy cô ngồi im bất động thì xoay người trở về phòng.

Khoảng một giờ sau, Lệ Cảnh Trình đứng ở ban công nhìn xuống, cỏ cây đều đã bị tuyết trắng che phủ, hơi ấm từ lò sưởi trong phòng truyền ra bên ngoài. Anh đứng đó một lúc lâu rồi cho người làm đi mở cửa cho Vinh Thiên. Người làm cầm chiếc áo lông, định khoác cho Vinh Thiên thì bị cô đẩy ra. Cô đi một mạch ra ngoài, tuyết rơi lên mặt cô, lạnh buốt hòa cùng nước mắt. Cô lau nước mắt, hướng đến cửa mà đi.

“Vinh Thiên tiểu thư, cô đi đâu vậy? Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều.”

Vinh Thiên ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt Lệ Cảnh Trình. Hai hốc mắt cô đỏ bừng, cô không nói gì chỉ tiếp tục đi. Lệ Cảnh Trình cũng không nghĩ đến chuyện cô sẽ bỏ đi. Đến khi người làm đuổi theo thì cô đã đi xa. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn xa xa, cô chạy trốn rất nhanh, cứ thế đi ra ngoài sợ sẽ gặp chuyện không may. Anh không nghĩ gì thêm, đi giày rồi cũng vội vã đuổi theo cô.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 44 : Trái tim đau, rất đau

Edit : Tiểu Bảo Nhi

Bên ngoài đường lớn tuyết rơi dày đặc, Lệ Cảnh Trình thấy Vinh Thiển ăn mặc phong phanh, bước đi lảo đảo, ngã xuống lại đứng dậy đi tiếp.

“Vinh Thiển, em quay lại đây cho anh!”

Trên đường vắng vẻ không một bóng xe, tuyết rơi nhiều như vậy, cho dù có lái xe thì cũng phải rất cẩn thận. Vinh Thiển muốn về nhà, dù trong nhà có Cố Tân Trúc nhưng ít ra còn có ba cô. Ba cô thương cô như vậy nhất định sẽ không để cô chịu khổ.

Hai chân Vinh Thiển đông cứng, ra khỏi đường lớn là một cái hồ. Gió ngày càng táp mạnh vào má cô, cô không để ý đến chiếc hồ chỉ cố vẽ ra hình ảnh Hoắc Thiều Huyền trước mặt để cố gắng bước tiếp. Bỗng nhiên, cô trượt chân té ngã trên đất, nước thấm đẫm quần áo, lạnh đến thấu xương.

Lệ Cảnh Trình vội vã chạy đến, ngồi xổm xuống định đỡ cô lên. Cô gạt tay anh ra: “Đừng động vào tôi! Đừng động vào tôi!”

Tay phải anh ôm lấy hông cô, kéo cô đứng lên. Cô cố đứng vững rồi đẩy anh ra, vừa lạnh vừa đói, cô tức giận chất vấn: “Lệ Cảnh Trình, anh chỉ là vị hôn phu trên danh nghĩa của tôi. Anh dựa vào cái gì mà giam cầm tôi?”

“Đi. Theo anh về nhà.”

Lệ Cảnh Trình rất nhanh tóm lấy tay cô, không để cô có cơ hội vùng vẫy. Cô đứng im tại chỗ, lạnh lùng nói: “Tôi không nợ anh cái gì, cũng không phải là bán mình cho anh. Tôi muốn về nhà, ở nhà còn tốt hơn nhiều so với ở bên cạnh anh.” Nói xong lời cuối, cô cũng hết sức. Môi cô tái nhợt, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy trắng. Lệ Cảnh Trình dùng sức kéo cổ tay cô, anh lạnh lùng không nói gì, là anh không có khả năng đưa cô về. Anh vẫn luôn biết kiềm chế nhưng lần này lại giam cô một ngày một đêm. Cũng bởi vì trong lòng cô vẫn luôn chỉ có Hoắc Thiều Huyền. Cho dù anh có nhốt cô một năm, cô cũng không thể quên được. Anh nắm lấy đầu vai cô: “Về nhà.”

“Nhà nào? Nhà anh sao?” Vinh Thiển không nhúc nhích, vốn đã không còn chút sức nào nhưng vẫn hướng anh mà gào to: “Lệ Cảnh Trình. Tôi cũng muốn quên, tôi đưa cho anh con dao, anh tróc ba chữ Hoắc Thiểu Huyền trong lòng tôi đi. Như vậy tôi không thấy đau khổ nữa, anh cũng thoải mái hơn, thế được chưa?”

Lệ Cảnh Trình nắm hai vai cô, ôm vào lòng. Trong ngực anh thật ấm, làm cho hai bả vai đang đông cứng của Vinh Thiển dần dần có cảm giác. Cô theo bản năng muốn vùi sâu vào hơn, dựa dẫm lâu hơn nhưng vẫn cố gắng chịu đựng: “Lệ Cảnh Trình. Chúng ta hủy hôn ước đi. Tôi không cần anh bên cạnh, tôi không muốn đứng dậy nữa.”

Nghe cô nói thế, anh chỉ cảm thấy như có một bàn tay nhỏ bé tóm lấy tim mình, hung hăng đâm vào. Đau, thật sự rất đau.

Anh đem cô hướng về nhà mà đi. Hai chân Vinh Thiển cứng ngắc, không thể đi nổi. Thấy vậy, anh bế cô lên, ôm vào trong ngực mà bước. Vào trong biệt thự là đã ấm hơn rất nhiều. Lệ Cảnh Trình đặt cô lên giường: “Anh cho người xả nước, em đi tắm đi.”

“Tôi không tắm.” Vinh Thiển trốn vào trong chăn. Lệ Cảnh Trình lại cho người lấy tấm chăn lông cừu giúp cô làm ấm người. Vinh Thiển ngồi trên giường: “Điện thoại tôi đâu? Tôi muốn gọi cho ba.”

Lệ Cảnh Trình đưa điện thoại cho cô. Bàn tay Vinh Thiển lạnh như băng cầm lấy điện thoại rồi ấn số của Vinh An Thâm, mắt liếc thấy Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, cô quát: “Anh đi ra ngoài đi.”

“Anh không đi.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng Vinh An Thâm, Vinh Thiển vội gọi: “Ba.”

“Thiển Thiển. Làm xong bài rồi à? Muộn rồi đấy.” Trong lời nói rõ ràng nhắc nhở cô phải chú ý bản thân: “Hôm nay là tuyết đầu mùa. Con có lạnh không? Chú ý đừng để lạnh chân.”

“Ba. Con không lạnh.”

“Lệ Cảnh Trình có đối xử tốt với con không?”

Vinh Thiển đã nước mắt tràn mi nhưng không muốn để Vinh An Thâm phát hiện ra điều bất thường, cô ra sức cắn mu bàn tay, bình tĩnh hơn rồi mới nói: “Tốt lắm ạ. Con mặc rất ấm, ba yên tâm, con không mặc váy. Ở trong nhà cũng rất ấm, con còn tưởng lạnh hơn cơ.”

“Con đó.” Vinh An Thâm không khỏi cười ra tiếng: “Sau này lấy chồng rồi không được như vậy nữa.”

Vinh Thiển lấy ống tay lau nước mắt: “Sao phải thế ạ.”

“Thiển Thiển.” Trong giọng nói Vinh An Thâm lộ rõ sự vui mừng: “Cũng coi như con tốt số đi. Trước kia Hoắc Thiều Huyền cưng chiều con thế nào ba đều có thể thấy. Giờ lại gặp được Lệ Cảnh Trình cũng nguyện ý cưng chiều con. Con chính là số tiểu công chúa rồi đó.”

Lời nói của Vinh An Thâm, từng chữ đều lọt vào tai Lệ Cảnh Trình. Chóp mũi Vinh Thiển ửng đỏ: “Đúng vậy đó ba.”

“Làm sao vậy? Con khóc à?”

“Con nhớ nhà.”

“Nhớ nhà thì về cũng được mà.”

Lồng ngực Vinh Thiển nhói đau, cô sợ nói thêm sẽ gào khóc càng to nên vội nói thêm mấy câu rồi cúp máy.

Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay cô. Rất lạnh, giống như nắm lấy một khối băng vậy. Vinh Thiển rút tay về, lau nước mắt. Cô theo anh về đây, không phải vì nơi này có anh, mà vì cô không còn nơi nào để đi.

Lời nói của đàn ông, đều là lời nói suông.

Người làm bưng đồ ăn lên, tủ đầu giường quá bé nên đặt lên bàn trà bên cạnh. Đồ ăn vẫn còn rất nóng, Lệ Cảnh Trình múc cho cô bát canh: “Đến đây, uống một hai ngụm cho ấm người.”

Vinh Thiển lạnh phát run, đối với cô bây giờ mà nói đồ ăn nóng có sức hấp dẫn rất lớn. Cô đưa tay ra định đón lấy thì Lệ Cảnh Trình nhẹ giọng nói:

“Để anh dứt cho em.”

“Tôi tự làm được.”

Anh đặt bát canh vào tay cô, Vinh Thiện không biết là rất nóng. Tay cô cầm bát canh chỉ biết là rất ấm nên uống một ngụm rất lớn, canh quá nóng nên cô nhăn mặt chỉ muốn nhổ ra.

Lệ Cảnh Trình vội lấy cái khăn đưa đến miệng cô: “Mau. Nhổ ra đi.”

Vinh Thiện cũng không biết làm cách nào khác ngoài phun ra.

Lệ Cảnh Trình lấy ngón tay xoa môi Vinh Thiện: “Không bị bỏng chứ?”

Cô cúi đầu, lần thứ hai đưa bát đến miệng nhưng đầu tiên là thổi hai ba cái rồi mới uống lấy một ngụm nhỏ. Lệ Cảnh Trình xới cho cô một bát cơm thật lớn. Cô cầm đũa, anh gắp cho cô cái gì thì cô ăn cái nấy. Cứ như vậy, giống như một đứa trẻ, chỉ muốn ăn no mặc ấm. Đôi mắt đen láy của Lệ Cảnh Trình nhìn cô chăm chăm. Đúng vậy, cô không phải người hay gây chuyện. Chỉ là bình thường Vinh Thiện rất kén ăn, chọn nọ chọn kia nhưng lần này cái gì cô cũng ăn. Sau khi bụng được lấp đầy thì thân thể cũng ấm lên rất nhiều. Để người làm dọn dẹp đồ xong, Lệ Cảnh Trình đến gần Vinh Thiện, cô vội đáp chận: “Tôi muốn đi ngủ.”

Hai tay anh nắm lấy bả vai cô. Nghĩ anh muốn hôn mình, cô vội né tránh, thế nhưng anh chỉ hôn lên trán cô, trong hơi thở còn phảng phất mùi thuốc lá: “Anh không nên nhốt em.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 45 : Chị em chỉ có thể gây rắc rối chứ không giúp được gì

Edit: Rika

Vinh Thiện giật giật mí mắt, Lệ Cảnh Trình đưa tay vỗ nhẹ gáy cô: “Đây là nhà em, em còn muốn đi đâu nữa?”

“Khổ quá đi.”

Lệ Cảnh Trình sắp xếp gối thay cô, rồi nói: “Em ngủ đi.”

Vinh Thiện nằm xuống, quần chặt chần lại, rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cô là người vốn sợ lạnh, cho nên giấc ngủ không an ổn lắm, Lệ Cảnh Trình tắm rửa xong đi ra, đưa tay sờ lên cái đầu gối của cô, quả nhiên rất lạnh. Lệ Cảnh Trình xốc chăn lên, ôm cô từ phía sau. Độ ấm từ người anh truyền ra, Vinh Thiện tìm nơi có độ ấm mà dựa sát vào theo bản năng, nhưng dường như cảm thấy thế còn chưa đủ, cô xoay người, đưa hai tay ôm chặt lấy thắt lưng Lệ Cảnh Trình. Cô chui hẳn vào trong lòng anh, cả người liền ấm lên rất nhanh, Lệ Cảnh Trình tựa vào đầu giường không hề thấy buồn ngủ, trên người đắp hai cái chăn, nóng muốn chết, rất nhanh sau đó, trên người anh toát mồ hôi. Sau lưng dính dính, làm anh rất khó chịu, anh muốn đi tắm, nhưng dường như Vinh Thiện không muốn rời khỏi cái lò ấm này, dứt khoát ôm chặt không thả. Không còn cách nào khác, anh chỉ có thể nhẫn nhịn.

Sáng hôm sau, Vinh Thiện bị nhiệt độ nóng bức làm tỉnh dậy, cô một chân đá chăn ra, giọng nói của Lệ Cảnh Trình vang lên trên đỉnh đầu cô: “Dậy rồi sao?”

Vinh Thiện từ trong lồng ngực anh, giãy dụa: “Tôi muốn đến trường.”

“Hôm nay là thứ sáu cuối tuần, em ngủ tiếp đi.”

“Không ngủ được nữa.”

Cô muốn rời giường, Lệ Cảnh Trình liền đưa tay tóm cánh tay cô lại, kéo đến trước mặt mình: “Nói chuyện với anh đi.”

“Nói cái gì, anh có điều gì cần chỉ bảo?”

Lệ Cảnh Trình cũng không tức giận: “Còn dám cãi, xem ra em cũng đã bình thường trở lại rồi.”

“Nếu không thì sao, có phải anh muốn quản chặt tôi?”

Ánh mắt cô vô thần, ngồi khoanh chân giữa giường, đối mặt cùng anh: “Lệ Cảnh Trình, căn phòng kính mà anh làm cho tôi, rốt cuộc là muốn tôi vui vẻ, hay là muốn giam cầm tôi?”

“Là muốn cho em vui vẻ.” Lệ Cảnh Trình ngồi đối diện cô, giọng nói không giấu được vẻ xúc động: “Chỉ là, anh không nghĩ tới, trong lòng em chưa quên được Hoắc Thiếu Huyền.”

“Tôi và anh ấy yêu nhau nhiều năm, muốn quên, nhất định không thể nói là quên ngay được, cần phải có thời gian, mặc dù tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng cũng không thể tìm đến anh ấy mà khóc lóc, chuyện này không thể được nữa rồi.... Bây giờ tôi và anh ở cùng nhau, Lệ Cảnh Trình, anh nói sẽ cho tôi một chỗ dựa vững chắc, lời nói ấy có còn tồn tại không?”

“Vẫn còn.” Anh đem cô kéo vào trong lòng: “Chẳng qua là, sau này em đừng làm tôi tức giận.”

“Anh tức cái gì?”

Lệ Cảnh Trình ngán người, không trả lời. Sau một lúc lâu, anh mới phục hồi tinh thần lại, anh dùng sức bế cô lên rồi hôn vào môi cô: “Tức vì em dám cãi lại tôi, cho nên, tôi phạt em.”

Cô ươm ươm vài tiếng: “Này, Lệ Cảnh Trình, anh không được căn tôi.”

Bị nhốt một ngày một đêm, rốt cuộc Vinh Thiển cũng không nuốt nổi cơn tức này. Cô mang đôi mắt sưng húp đi học, Lâm Nam liền tới hỏi, Vinh Thiển nói toẹt ra hết.

“Cái gì, tức chết đi được, chú đó khi dễ người quá đáng lắm rồi nha, dám coi thường Thiển muội muội của Lâm Nam ta, thù này, tất báo.”

Vinh Thiển ngẩng đầu lên nhìn bộ dạng tức giận của Lâm Nam: “Cậu báo thù, cậu tính báo thù như thế nào?”

Một – không có quyền, hai – không có tiền, bán sắc ư? Lệ Cảnh Trình cũng chẳng ham.

“Mình nghĩ, mình nghĩ, nếu không thì tung tin lên mạng?”

“Ngây thơ.” Vinh Thiển bỏ lại một câu rồi đứng dậy đi vào toilet. Lâm Nam vội vàng lấy điện thoại của cô, tìm số của Lệ Cảnh Trình. Hà Mộ nhìn tới ngây người: “Này, cậu đang tính làm gì đó?”

“Thay chị em báo thù.”

Lúc Vinh Thiển trở lại, hai người đều làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cô cũng không cảm thấy có điều gì khác thường.

Chập tối, Lệ Cảnh Trình trở về Đế Cảnh, Vinh Thiển cũng không phản ứng gì, sau đó anh móc ra hai tấm vé: “Một nhà điêu khắc người Ý có mở triển lãm, em có thể đi chung với bạn.”

Vinh Thiển cũng không động đây, cũng không đưa tay nhận lấy tấm vé. Đang ngồi ăn cơm, điện thoại Lệ Cảnh Trình vang lên, anh đưa mắt nhìn màn hình, là dãy số lạ. Anh cầm lấy điện thoại, nghe máy: “Alo.”

“Alo...” Là giọng nữ: “Anh là số 7 phải không?”

Cái gì vậy?

“Nhầm số rồi.” Lệ Cảnh Trình nói xong liền muốn tắt máy.

“A, khoan đã.” Giọng nói đó vang lên, đọc đúng số điện thoại của anh. “Cô là ai?” Lệ Cảnh Trình trực tiếp hỏi.

“Địa điểm gặp mặt? Nếu không tôi tìm được phòng, rồi sau đó gửi địa chỉ cho anh.”

Lệ Cảnh Trình không nói hai lời liền tắt điện thoại.

Vinh Thiển quay đầu nhìn, vẻ mặt cô hiện lên ý cười, lạnh giọng nói: “Tình nhân của Lệ thiếu sao, cần tiền tiêu xài sao, hẳn là sẽ được một số lớn nhỉ?”

Lệ Cảnh Trình trừng mắt nhìn cô, nói: “Nhầm số”

Điện thoại lại vang lên, là một dãy số lạ khác, anh tức giận: “Alo?”

“Là số 7 phải không?”

Gặp quý rồi.

Giọng nói của người bên kia dường như cao hơn, thấy anh không nói gì, cô ta nói thêm: “Tôi tìm trên trang wed có giới thiệu anh, nhìn thấy anh rất vừa

lòng, các chị em chúng tôi đều thích, như vậy đi, nửa tháng tiếp theo chúng tôi bao nuôi anh, giá cả tùy anh chọn.”

Lệ Cảnh Trình giận tái mặt, hận không thể đập cái điện thoại ngay tại chỗ, Vinh Thiễn thầm nghĩ “Thôi, xong rồi”.

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn cô, cô chột dạ, cuống quýt xua tay: “Không liên quan tới tôi, tôi không biết.”

Người đàn ông cầm điện thoại, bảo người của mình đi điều tra. Vinh Thiễn vội vàng chạy tới cầu thang gọi điện thoại cho Lâm Nam: “Lâm Nam, cậu có phải đã làm chuyện xấu rồi không?”

“Không có, mình không làm gì cả.”

“Lệ Cảnh Trình nhận một số cuộc điện thoại không tốt.”

“Ai nha, mình không có làm gì nha.” Đương nhiên là Lâm Nam không ngu ngốc tới mức tự tìm đường chết, cô không thể thừa nhận: “Đó chính là anh ta có vấn đề.”

Vinh Thiễn nghe vậy, cũng an tâm.

Quay trở lại, bước xuống lầu, Lệ Cảnh Trình nghe điện thoại xong, hai tay khoanh trước ngực nhìn cô, Vinh Thiễn vui sướng khi người khác gặp họa: “Số 7, anh phải ra ngoài sao? Là đi nửa tháng không về sao?”

“Anh đã cho người đi điều tra, nếu người đó ở Nam Thịnh, chắc chắn trong một tiếng nữa có thể tra ra.”

Tra thì tra, cô có gì phải sợ?

Thật ra Vinh Thiễn cũng muốn nhìn một chút, là ai mà có lá gan lớn như vậy. Cô tiếp tục ăn cơm, ngồi một bên còn cười nhạo anh: “Cái tên này nghe thật hay, giống người Nhật, còn là số 7 nữa chứ.”

“Em nghi ngờ tôi sao?”

Vinh Thiễn lắc đầu: “Lệ Cảnh Trình, nghe giọng nói này, giống như anh là người già trẻ cũng không tha nha.”

Ước chừng một tiếng sau, Vinh Thiễn liền không cười nổi nữa. Đối phương thật sự bị mang vào, một người đàn ông cao lớn đẩy cô ấy vào, Lệ Cảnh

Trình bình tĩnh ngồi ở sô pha, Lâm Nam ngẩng đầu, hừ, cái này là cậ
mạnh nha.

“Lâm Nam!” Cô định xem kịch vui, nhìn thấy người tới, đang ngồi trên sô
pha liền nhảy dựng lên: “Thật đúng là cậu sao?”

Ánh mắt Lâm Nam sáng lên, như thấy được vị cứu tinh: “Thiên Thiên, cậu
cứu tớ với, bọn họ trực tiếp tới nhà mình bắt người, ba mẹ mình còn tưởng
mình phạm tội bị cảnh sát bắt.”

Người đàn ông đem bản ghi chép trong máy tính đặt lên bàn: “Lệ thiếu, cô
ta dùng máy tính này đăng ký tài khoản, sau đó đem thông tin của ngài đăng
lên trang web “Hoa Thảo”.”

Khóe miệng Vinh Thiên khẽ run rẩy, xong rồi, giờ thì chết chắc rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 46 : Coi anh thành người khác

Edit: Rika

Dám đem thông tin lên trang web, đã thế còn niêm yết giá cả Lệ Cảnh Trình anh nữa chứ?

Lệ Cảnh Trình mở máy tính ra, đôi mắt sắc bén bắn về phía Lâm Nam, cả người cô run rẩy, hận không thể đào một cái hố mà trốn đi.

“Lại đây.” Lệ Cảnh Trình vẫy tay gọi Vinh Thiển tới.

Cô đi tới bên cạnh người anh, bị anh kéo xuống ngồi trên sofa với mình.

Vinh Thiển nhìn theo mắt anh, Lệ Cảnh Trình vừa mở trang web ra...

Đình!

Vinh Thiển hít một ngụm khí lạnh, nghĩ thầm trong bụng, lần này, lá gan Lâm Nam đủ lớn rồi. Trang đầu là một bức ảnh cực lớn, cơ hồ vừa mở ra là đập vào mắt người xem ngay, người đàn ông quay lưng lại, kiễng một chân lên, bày ra một tư thế hoàn mỹ, cơ thể kia, thật khoa trương, cả người chỉ mặc độc một chiếc quần lót tam giác, hai cái đùi, đường cong hoàn mỹ, cơ bắp săn chắc. . . .

Mấu chốt chính là, bên cạnh có một hàng chú thích “Là tình anh trong thương mại, sinh lý mạnh mẽ, biệt danh là Nhất Lang Thất, số điện thoại để lại là số của Lệ Cảnh Trình.

“Người này khẳng định không phải là anh đâu, số điện thoại, có thể có thể họ ghi nhầm sao?”

“Đúng, đúng vậy.” Lâm Nam không ngừng gật đầu: “Tuyệt đối không phải tôi làm, tôi làm sao có lá gan lớn như vậy được.”

Người đàn ông đang khoanh tay đứng bên cạnh Lệ Cảnh Trình hừ lạnh:

“Còn ngoan cố, nếu không trực tiếp tống cô vào đồn cảnh sát, lấy cái tội danh truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy*, tôi xem cô làm sao còn có thể đi học được nữa không?”

(*nguyên bản là “Truyền bá XX”)

“A, dừng, dừng!” Lâm Nam bị hù dọa đến chết, ai biết ở trong nhà mà còn bị tra ra, không phải cô đã phòng bị rất kỹ rồi sao?

“Tôi nhận, tôi nhận không được sao? Tôi sai rồi, tôi không dám . . . không dám nữa.”

Chỉ hai, ba chiêu cô liền tước vũ khí đầu hàng, Vinh Thiển nhìn cái chớp mắt cầu cứu của Lâm Nam, liền trừng mắt lại, tự mà thu dọn cục diện rồi rầm đi. Vinh Thiển mở miệng nói: “Lâm Nam, xử cậu làm gì nữa, còn không mau gỡ cái tin đó xuống.”

“Ồ, đúng, đúng.”

Lệ Cảnh Trình gấp máy tính lại: “Nghĩ muốn xóa sạch dấu vết sao?”

“Cái này . . .” Vinh Thiển cao giọng nói: “Đúng, còn phải bồi thường tiền tổn thất tinh thần nữa.”

Lệ Cảnh Trình khoanh hai tay trước ngực, trong mắt lóe lên sự hứng thú: “Thế cũng được, bao nhiêu?”

“Anh cũng không có tổn thất gì mà, chỉ là mấy cú điện thoại.” Càng nói, giọng Vinh Thiển càng nhỏ: “Bảo Lâm Nam đưa cho anh một tháng tiền sinh hoạt của cô ấy.”

Lâm Nam gật đầu phụ họa. Lệ Cảnh Trình gác chân dài lên: “Tôi không thiếu tiền, như vậy đi, đem thông tin của cô đăng lên, như vậy là huề.”

Lâm Nam nức nở: “Dừng, dừng, ba mẹ tôi mà biết sẽ lột da tôi, tôi cũng không thể sống nổi.”

Điện thoại Lệ Cảnh Trình đặt trên bàn reo lên liên hồi, Vinh Thiển không có cách nào khác, ôm lấy cánh tay anh lắc lắc: “Để cho Lâm Nam về đi, cũng không phải chuyện gì to lớn, để cô ấy về không người nhà cô ấy lo lắng.”

Cái này, xem như cô đang làm nũng sao?

Lệ Cảnh Trình nhìn cô một cách mờ ám, ánh mắt rơi xuống cánh tay đang bị cô ôm lấy, Vinh Thiển lại phối hợp lắc lắc hai cái: “Được không?”

Lâm Nam cười trộm trong lòng, đồng ý đi đồng ý đi, Vinh Thiển có thể thay cô nộp một tháng phí sinh hoạt, Lệ Cảnh Trình khẳng định không chống đỡ được đâu.

Quả nhiên, nét lạnh lẽo trong mắt Lê Cảnh Trình tan đi, thay vào đó là độ ấm, anh quay sang phân phó người đàn ông bên cạnh: “Mang cô ấy trở về, dọn dẹp sạch sẽ.”

“Vâng.”

Lâm Nam mở miệng: “Cám ơn đại ân đại đức của ngài, xin cảm tạ.” Cô đứng dậy đi theo người đó ra ngoài, cô làm gì còn có tâm tình mà quan tâm tới chị em tốt của mình nữa.

Vinh Thiển sốt ruột giải thích: “Em không nghĩ Lâm Nam lại làm như thế, số điện thoại của anh, cũng không phải do em đưa cô ấy.”

“Nhưng vừa rồi, em mới mở miệng cầu xin anh.”

Vinh Thiển cắn môi: “Không tính cái này.”

“Sao lại không tính?”

Trong lòng Vinh Thiển một tiếng, bần bè cái rắm gì, mở miệng giúp đỡ xong, giờ người đã đi, cô thì tiền mất tật mang.

Lê Cảnh Trình tắt điện thoại, ôm Vinh Thiển bước lên lầu, cô hoảng hốt “Là Lâm Nam gây chuyện, anh nên tìm cô ấy mà tính sổ”

“VẬY anh mang cô ta tới cảnh sát”

Vinh Thiển nghẹn họng, đã bị ăn, mà còn ăn một cách không minh bạch như thế này là sao?

Lê Cảnh trình đá văng cửa phòng, cả người Vinh Thiển néo chặt vào lòng anh.

Sau khi ăn sạch, anh nằm bên cạnh cô, đưa tay mơn trớn lưng cô, bả vai cô lộ ra bên ngoài, anh khẽ hôn lên: “Vinh Thiển, nhìn tôi.”

Cô vội nhắm mắt lại: “Tôi mệt.”

Lê Cảnh Trình lại cố ý xoay mặt cô đối diện với anh, nhưng cô vẫn nhắm chặt mắt, mí mắt run run: “Tôi thật sự rất mệt.”

Cô không dám mở mắt ra, cho dù lừa mình dối người cũng được, chỉ cần cô mở mắt ra, khuôn mặt anh hiện diện trước mắt cô, vừa rồi hai người đã hoan ái, mà người đàn ông đó cô lại không hề yêu thương.

Vinh Thiển thừa nhận, mỗi lần làm chuyện đó cùng với anh, trong đầu cô đều tự nhủ với mình đó là Hoắc Thiếu Huyền.

Anh ngẩng nhìn ánh mắt cô, cảm thấy nóng bỏng khô cháy, Vinh Thiển trợn mắt. Lệ Cảnh trình hôn cô: “Nhìn cho kỹ, em là của tôi.”

“Vâng.” Cô mơ hồ đáp lại.

Gần tới cuối năm, Lệ Cảnh Trình cũng không có nhiều thời gian, nghĩ muốn mang cô về Vinh gia một chuyến, Vinh An Thâm lại nói, mùa xuân tới Vinh Trạch sẽ kết hôn.

Vinh Thiển ngồi trong phòng kính, Lệ Cảnh Trình nhận được điện thoại, nhìn cô, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Từ trước đến nay, anh đều nghe điện thoại trước mặt cô, nhưng hôm nay, Vinh Thiển đưa mắt nhìn ra ngoài phòng, thấy thần sắc Lệ Cảnh Trình thay đổi, khuôn mặt lạnh lùng, tầm mười phút mới xong cuộc nói chuyện, anh bước vào phòng, ngồi xuống cạnh cô: “Còn vài ngày nữa là tới lễ mừng năm mới, em và tôi cũng nên về nhà.”

Vinh Thiển buông bút trong tay ra, lúc này mới ý thức được, ngay cả người nhà của Lệ Cảnh Trình cô cũng không biết:

“Ở đâu?”

“Lại Hải.”

Vinh Thiển không nén được sự lo lắng, đối với gia đình của Lệ Cảnh Trình, cô thật sự không hề biết gì, trong lòng cô không khỏi có chút lo lắng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 47 : Thanh mai trúc mã của Lệ Cảnh Trình

Edit: Rika

Tối cuối năm, Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình đi tới Lại Hải. Lúc xuống máy bay cũng đã chập tối, lái xe đang ở bên ngoài sân bay, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình liền vui vẻ bước tới: “Lệ thiếu.”

Bước tới tiếp nhận hành lý, nhìn thấy Vinh Thiển bên cạnh Lệ Cảnh Trình, trên nét mặt hiện lên sự nghi hoặc.

Trên đường về Lệ gia, Vinh Thiển ngồi trên xe đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đèn xe hai bên đường kéo dài ra phía sau, nhìn không thấy điểm cuối, hai hàng cây bên đường vụt qua, dọc đường có đài phun nước, từng giọt nước được ánh đèn phản chiếu vô cùng lung linh.

Ước chừng mười phút sau, xe dừng trước cổng Lệ gia.

Lệ Cảnh Trình mang cô xuống xe, cánh cổng sắt là một con Thao Thế* màu đỏ, hoa văn tinh tế, cô không khỏi kinh ngạc, truyền thuyết cha mẹ sinh con trời sinh tính, con Thao Thế này lại là con thứ năm, tượng trưng cho sự tham lam.

*Thao Thế (Háu Ăn): 饕餮, phát âm Tao Tie, là con trai thứ năm của con rồng huyền thoại, là một con quái vật tượng tượng bí ẩn, trong cuốn sách cổ “Sơn Hải Kinh” mô tả tính năng của con vật này là : cơ thể hình con cừu, đôi mắt ở nách, răng hổ, móng vuốt người, có cái đầu và miệng rất lớn. Rất tham lam, ăn những gì mà nó nhìn thấy, vì ăn quá nhiều, cuối cùng bội thực mà chết. Vì thế, con vật này tượng trưng cho sự tham lam. (Theo baike.sogou.com)

Người bình thường đều dùng Sư tử đá trong nhà, cô không rõ, vì sao Lệ gia lại lựa chọn con Thao Thế.

“Lệ thiếu đã trở về.” Lái xe hướng bên trong nói. Một bóng dáng nhỏ xinh từ trong xe lao ra, xe ra là đã đợi ở cửa khá lâu, cô gái khoác một cái áo choàng tinh tế, ngũ quan tinh xảo, nhìn có vẻ lớn hơn Vinh Thiển một chút,

toàn thân mặc một bộ sườn xám, giống như mỹ nhân thời Dân quốc từ trong tranh bước ra.

“Cảnh Trình.”

Giọng nói của Thịnh Thư Lan vui vẻ nhìn Lệ Cảnh Trình, sau đó thấy Vinh Thiển đứng bên cạnh anh, hơi khựng lại rồi mở miệng hỏi: “Cô ấy là?”

Vinh Thiển hơi cúi người: “Xin chào.”

Từ trong ánh mắt của cô ấy, Vinh Thiển có thể nhận ra quan hệ của bọn họ không đơn giản. Lệ Cảnh Trình mang cô đi vào, mọi thứ trong nhà, rồi quang cảnh của ngôi nhà làm Vinh Thiển hơi lo lắng, đến tận cùng Lệ gia có bối cảnh như thế nào? Chỉ là một gia đình, nhưng nhà của Lệ gia có thể bằng mấy chục cái nhà của Vinh gia. (Có quá không đó? Rika)

Trong phòng khách, mọi người vội vàng bước tới.

Người đi đầu trầm ồm: “Cảnh Trình, cuối cùng con cũng về.”

“Mẹ.”

Phía sau, là hai phụ nữ trung niên. Khóe miệng Cảnh Trình cong cong: “Mẹ hai, mẹ nhỏ.”

Ách.

Vinh Thiển giật mình, đây là cái gì? Xã hội cũ sao? Cư nhiên còn có vợ bé.

Thẩm Tĩnh Mạn đưa mắt nhìn Vinh Thiển: “Vị này chính là?”

Lệ Cảnh Trình đưa tay khoác vai cô: “Đây là vị hôn thê của con.”

“Cái gì?” Thẩm Tĩnh Mạn ngạc nhiên, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Con đính hôn khi nào, sao mẹ lại không biết?”

“Ở Nam Thịnh, lần này không phải con đã mang cô ấy về ra mắt mẹ sao?”

Vinh Thiển miễn cưỡng cười đáp lễ, chuyện đính hôn của bọn họ, có vẻ như người nhà của anh không hề thích thú.

Cô thật sự không hiểu. Mẹ hai Cung Khanh và mẹ nhỏ Cung Dụ đều đồng thanh nói: “Chị cả, việc này chị cũng không biết?”

Vinh Thiển đưa mắt nhìn, cảm thấy bộ dạng hai người có chút giống nhau. Lệ Cảnh Vân nghe được động tĩnh, từ trên lầu bước xuống, Lệ Cảnh Trình cầm tay cô kéo qua: “Ba.”

Vinh Thiển bị không khí này ép tới mức khó chịu, nhưng vẫn mở miệng nói: “Ba.”

Lệ Cảnh Vân đưa mắt nhìn về phía trong phòng: “Vào ăn tối đi.” Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Vân dẫn đầu mọi người đi tới bàn ăn, cô mím môi, đi theo phía sau Lệ Cảnh Trình, ngồi vào chỗ của mình, Thẩm Tĩnh Mạn mở miệng: “Thư Lan, cháu cũng lại đây ngồi đi.”

Trịnh Thư Lan đi qua, ngồi bên trái Lệ Cảnh Trình. Cung Dự rất nhanh mồm nhanh miệng, trong phòng ăn, hỏi Vinh Thiển không ít điều, đại khái là trong nhà cô có bao nhiêu người, nhà cô làm nghề gì.

Thẩm Tĩnh Mạn thì lại có thái độ ngược lại, không hề nhiệt tình, bà cũng không nói chuyện cùng Vinh Thiển, chỉ hỏi con trai: “Cảnh Trình, lần này trở về con tính ở mấy ngày?”

“Hai, ba ngày gì đó.”

“Ít thế sao?” Giọng nói Thẩm Tĩnh Mạn không lộ ra tí cảm xúc gì: “Năm mới con về lại thành phố Nam Thịnh, con mang theo Thư Lan đi nữa.”

Vinh Thiển chờ người ra, nghe ra lời này có chút gì đó không thích hợp. Sắc mặt Lệ Cảnh Trình vẫn không thay đổi: “Cô ấy ở lại đây không phải cũng tốt lắm sao? Cũng có thể quan tâm chăm sóc mẹ.”

Thịnh Thư Lan nắm chặt đôi đũa không nói lời nào, Cung Dự nở nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng, nhưng sức nặng ngàn cân: “Vinh Thiển, nói vậy là Cảnh Trình chưa nói với cháu về Thư Lan sao? Suy cho cùng, Thư Lan đến Lệ gia còn lâu hơn so với dì, nói cách khác, chúng tôi đều coi con bé là con dâu nuôi từ bé, nó và Cảnh Trình lớn lên cùng nhau, trước lúc Cảnh Trình đi Nam Thịnh, hai đứa nó cũng coi như vợ chồng.”

Hồ hấp Vinh Thiển căng thẳng, không nói nên lời. Nét mặt anh tuấn của Lệ Cảnh Trình hơi căng thẳng, nhưng anh không biểu hiện ra bên ngoài, cười khê: “Mẹ nhỏ, Vinh Thiển căn bản không để ý trước kia con có bao nhiêu người phụ nữ, chỉ cần con đối tốt với cô ấy mà thôi.”

Ánh mắt Thịnh Thư Lan hốt hoảng, tính tình Lệ Cảnh Trình, cô biết rất rõ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh ấy mang phụ nữ về nhà.

Lúc này Thẩm Tĩnh Mạn mới đưa mắt nhìn Vinh Thiển: “Mặc kệ sau này hai đứa có kết hôn hay không, nhưng mẹ cũng nói trước, Lệ gia cũng không bắt phải cho Thư Lan làm bà lớn, nhưng tương lai Cảnh Trình có cưới vợ thì cũng phải cưới Thư Lan làm vợ nhỏ.”

Vinh Thiển như nằm trong mộng, cô có cảm giác, cô đang xuyên không đến xã hội xưa kia.

Vinh Thiển cảm thấy vô cùng tủi thân, lần đầu tiên đến Lệ gia, đã không nhiệt tình tiếp đãi, đã thế, thái độ của bọn họ rõ ràng là không thích cô. Lệ Cảnh Trình nắm lấy bả vai cô, giọng nói trầm thấp: “Mẹ, ý của mẹ là sao?”

Vinh Thiển được cưng chiều thành thói quen, đâu chịu được cách tiếp đãi này, cô buông đôi đũa xuống: “Chồng tương lai của cháu, chỉ có thể có một mình cháu, nếu anh ấy muốn cưới vợ bé, thì cháu liền rời đi.”

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn khẽ thay đổi: “Cô cảm thấy, Lệ gia chúng tôi sẽ chấp nhận cô sao? Chỉ là đính hôn mà thôi, cũng chưa chắc đã đi tới cuối cùng.”

Vinh Thiển bị chọc tức, cô muốn đứng dậy rời đi, nhưng Lệ Cảnh Trình đã đè vai cô xuống, không cho cô động dậy, anh đẩy cái bát trước mặt ra, không nuốt nổi nữa: “Mẹ, con nói với mẹ biết, Vinh Thiển là do con chọn, nếu mẹ không chấp nhận cô ấy, con sẽ mang cô ấy về Nam Thịnh, sinh sống ở đó, lần này mang cô ấy về đây gặp mọi người, không phải là hỏi mọi người có đồng ý hay không đồng ý.”

Cuối cùng thì Lệ Cảnh Vân cũng mở miệng nói: “Thật vất vả Cảnh Trình mới trở về, chuyện cưới vợ nói sau đi.”

Vinh Thiển nghĩ thầm, người nhà này thật sự khi dễ người quá đáng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng cảm thấy cô có gì mà phải tức giận, cô cũng chưa nghĩ tới việc sau này kết hôn cùng Lệ Cảnh Trình, muốn cưới vợ cả hay vợ lẽ, là chuyện của anh ta. Nhưng hiện giờ, tốt xấu gì cô cũng là vị hôn thê của anh ta.

Trong lòng cô buồn bực, nhìn thấy ánh mắt anh đưa tới, cô hung hăng trừng mắt lại.

Sau khi ăn xong, cũng không còn sớm nữa, Thẩm Tĩnh Mạn sắp xếp cho bọn họ nghỉ ngơi, Vinh Thiển đi theo bà lên lầu, Thẩm Tĩnh Mạn đứng trước phòng dành cho khách, nói: “Dựa theo quy định của Lệ gia, cô còn chưa chính thức bước vào cửa, cô và Cảnh Trình không thể ngủ chung phòng, tối nay cô ở đây đi.”

Lệ Cảnh Trình nhú mào, vừa nghiêng đầu qua, liền nhìn thấy trên mặt Vinh Thiển đang nở nụ cười tươi như hoa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 48 : Cố ý làm tổn thương

Edit: Rika

Bà không muốn con mình ngủ với cô, giờ lại nhìn thấy biểu hiện của cô rõ ràng như thế, Thẩm Tĩnh Mạn đẩy cửa phòng ra rồi nói: “Cô hài lòng chứ?” Cô cũng không nhìn, liền gật đầu: “Được được, tốt lắm ạ.”

Lệ Cảnh Trình nhìn bộ dáng chân chó của cô, liền nói: “Mẹ, con và Vinh Thiển đã sớm ngủ cùng nhau, cái quy định cũ quắc này, sớm đã vượt từ lâu.” Khóe miệng Vinh Thiển khẽ run rẩy, sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn cũng không tốt lắm, Vinh Thiển thấy thế vội vàng nói: “Anh đừng như thế, dù sao giờ cũng đang ở nhà anh, cứ theo quy củ này mà làm đi, mẹ, mẹ nói đi.”

Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy, rớt cục trên mặt cũng nở nụ cười.

Vinh Thiển mang theo vali vào trong phòng, phòng khách của Lệ gia cũng không ít, chỉ tùy tiện cấp cho cô một phòng, cô ở lầu bốn, cách Lệ Cảnh Trình hai tầng lầu. Vinh Thiển tắm rửa xong, dù sao cũng đang ở nhà người ta, sau khi mặc quần áo chỉnh tề liền đi ra ngoài, trước lầu bốn có một bàn trà, nhưng cô vẫn đi xuống dưới.

Lệ Cảnh Trình ở lầu ba cũng Thẩm Tĩnh Mạn, đương nhiên còn có cả Cung Khanh và Cung Dụ.

Cô để tay lên lan can cầu thang bằng gỗ lim, bước từng bước xuống dưới, đôi bàn chân dẫm lên thảm trải sàn, chợt nghe tiếng nói chuyện. Vinh Thiển nhìn lên, Thịnh Thư Lan đang đứng trước phòng Lệ Cảnh Trình, cô ta mặc một bộ đồ ngủ tơ lụa màu đỏ, đăng ten hoa kéo dài tới gót chân, rất có hương vị cổ kính. Vinh Thiển còn chưa kịp nhìn kỹ, Thịnh Thư Lan liền đẩy cửa phòng bước vào. Nhìn cái kiểu này, khẳng định đêm nay Lệ Cảnh Trình sẽ không còn tịch mịch nữa. Vinh Thiển nhếch môi, đi xuống tầng dưới uống nước.

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, cửa phòng Vinh Thiển đã có người gõ cửa: “Vinh Thiển tiểu thư, lão thái phu nhân gọi cô xuống ăn sáng.

Vinh Thiển nhìn đồng hồ, mới sáu rưỡi sáng. Cô xốc chăn lên, đi tới phòng ăn, nhìn thấy mọi người đang chờ cô, thấy cô đến, Lệ Cảnh Trình cầm chén lên, khéo miệng nụ cười như có như không, Thịnh Thư Lan vẫn ngồi bên cạnh anh, cô nhìn anh rồi ngáp một cái. Vinh Thiển chào mọi người, sau đó ngồi xuống. Lệ Cảnh Trình quay lại nhìn cô rồi nói: “Tối qua ngủ không ngon sao?”

Vinh Thiển đê thấp giọng nói: “Nhìn bộ dạng anh tươi tắn rạng rỡ, tối qua ngủ rất ngon sao?”

Lệ Cảnh Trình cười cười: “Anh sao mà ngủ được, trằn trọc cả đêm.”

Vinh Thiển nắm chặt đôi đũa, không kiềm chế được mà nói: “Không biết xấu hổ.”

Một câu này, đem tất cả ánh mắt mọi người trên bàn cơm đều nhìn về phía cô. Cung Dụ dùng khăn ăn lau khéo miệng: “Tuổi trẻ thật tốt, ở trên bàn cơm cũng có thể nói chuyện yêu đương.”

Bữa ăn sáng này, có không khí thật không tự nhiên.

Lệ Cảnh Trình nếm qua một chút rồi cùng Lệ Cảnh Vân lên lầu, Vinh Thiển buồn chán, một mình đi dạo trong vườn hoa. Cung Dụ thấy Thịnh Thư Lan đang đứng bên ngoài, nhìn xung quanh không thấy Thẩm Tĩnh Mạn, liền đi tới nói: “Thư Lan, đã nói chuyện với cô ta chưa?”

Thịnh Thư Lan cúi đầu: “Dường như Cảnh Trình không muốn cho cháu tới gần cô ấy.”

“A...” Cung Dụ cười cười: “Nó quả thật có ý che chở con nhỏ kia, tuy nói thân phận của cháu ở nhà này ai cũng biết, nhưng về sau phải để Vinh Thiển kia dưới cháu một bậc, cũng không có biện pháp, nếu là cháu, đi liền trực tiếp nói chuyện thẳng thắn với cô ta, quan hệ của cháu với Cảnh Trình, dù muốn dù không cô ta cũng phải tiếp nhận.”

“Nhưng mà mẹ đã nói, cháu không cần xen vào.”

“Ai da, cháu nhìn Cảnh Trình như vậy, chị cả thật sự bị nó lừa bòn nha.”

Thịnh Thư Lan đưa mắt nhìn bóng dáng của Vinh Thiển, cô biết chuyện cũng không đơn giản như thế, Thịnh Thư Lan là do Thẩm Tĩnh Mạn chọn,

Thẩm gia là gia đình dòng dõi thư hương, trước đây đem cô nuôi dưỡng như một thiên kim tiểu thư, tính cách không đường hoàng hào phóng giống như Vinh Thiển. Vinh Thiển ngồi trên xích đu dưới tán cây, hôm nay là ngày mừng một, ánh mặt trời xuyên qua tán lá, chiếu thẳng lên gương mặt tinh xảo của cô, cô ngẩng đầu lên, vừa nhắm mắt lại, thì bỗng dưng có một bóng đen che đi, cô đành phải mở mắt ra.

“Xin chào.” Vinh Thiển mở miệng chào.

Thịnh Thư Lan đứng cách cô không xa: “Xin chào.”

“Có chuyện gì sao?”

Thịnh Thư Lan lo lắng nắm chặt góc áo: “Tôi hy vọng sau này cô có thể chấp nhận tôi, cô yên tâm, giấy đăng ký kết hôn chỉ có tên cô và anh ấy, tôi cũng không cần.”

Vinh Thiển cảm thấy kỳ quái, đây là một người phụ nữ như thế nào, cô nghiêng đầu, trong ánh mắt mang theo một chút khó hiểu: “Bây giờ là xã hội hiện đại, làm gì có người phụ nữ nào chấp nhận chia sẻ chồng mình với người khác, nếu yêu thì phải toàn tâm toàn ý, vì cái gì mà phải chia sẻ cùng với người khác?”

“Sinh nhật năm 18 tuổi, tôi đã cho anh ấy, chúng tôi là thanh mai trúc mã, cũng là lần đầu tiên, từ nhỏ tôi đã được Lệ gia nuôi dưỡng và cấp cho thân phận, Vinh tiểu thư, tôi không có khả năng kết hôn cùng người khác.”

Thanh mai trúc mã.

Hai tay cô nắm chặt sợi dây xích, vì cái gì khi đến đây, tất cả mọi người đều đâm chọc vào vết sẹo của cô, cô cảm thấy thống khổ, có phải hay không, cuộc đời này, miệng vết thương của cô không bao giờ có cơ hội khép lại? Bỗng nhiên, có một đôi tay đẩy mạnh phía sau lưng cô: “Vinh Thiển tiểu thư, tôi giúp cô.”

Vinh Thiển bị đẩy về phía trước, cô hoảng hốt, dưới tình thế cấp bách, cô nhảy xuống, hai tay chống trên mặt đất, cái xích đu theo quán tính đẩy về phía trước, Thịnh Thư Lan không kịp né tránh, liền bị đâm vào trán.

Cùng Dụ và người giúp việc đứng bên cạnh hô to: “Người đâu, mau tới, Thư Lan tiểu thư xảy ra chuyện.”

Vinh Thiên vượt đôi tay cùng chân dấn đầy bùn đất, cô đi tới bên cạnh Thịnh Thư Lan, Thịnh Thư Lan đưa tay che trán, máu tươi từ khe hở bàn tay chảy ra ngoài.

“Cô có sao không?”

Nghe thấy ồn ào, Thẩm Tĩnh Mạn vừa tới, nhìn thấy liền sợ hãi hô to: “Thư Lan!”

“Sao lại thế này?” Ngay sau đó, Lệ Cảnh Trình cùng Lệ Cảnh Vân cũng tới. Người giúp việc đẩy Vinh Thiên ra rồi bước lên nói: “Là Vinh tiểu thư, cô ấy chơi xích đu, không cẩn thận đập trúng Thư Lan tiểu thư.”

“Không phải tôi...” Vinh Thiên cuống quýt đứng dậy: “Là cô ấy ở phía sau đẩy tôi, tôi.”

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi xổm trước mặt Thịnh Thư Lan, lấy khăn tay ra thấm máu cho cô ta, trong mắt tràn ngập sự đau lòng: “Máu chảy nhiều như vậy, sau này để lại sẹo thì sao? Nói, cô nói rõ cuộc vì sao lại như thế này?”

Cùng Dụ nhìn Thịnh Thư Lan nháy mắt, bọn họ đã tạo ra cơ hội tốt như thế đến trước mặt, ngay cả đồ ngốc cũng biết phải làm như thế nào. Huống hồ, Thịnh Thư Lan trời sinh tính tình yếu đuối, bị bọn họ ngầm coi thường không ít, chắc chắn không dám nói ra sự thật.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 49 : Có một người yêu anh như vậy

Edit: Rika

Cả gia đình này, mỗi người đều có tâm cơ, chẳng kém gì so với Cố Tân Trúc.

Vinh Thiển xem như là đã hiểu rồi.

Thịnh Thư Lan ôm trán, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau mà nhúu lại, Cùng Khanh cũng đi ra: “Sao lại thế này?”

Cùng Dụ tiến lên nói: “Chị, còn có thể có chuyện gì nữa, vợ lớn không thích vợ bé, liền đánh thôi.”

Chẳng trách lại giống nhau như vậy, đúng là chị em có khác. Lệ Cảnh Trình đi đến bên cạnh Thịnh Thư Lan: “Vẫn nên đi bệnh viện xem sao, miệng vết thương cũng không nhỏ.”

“Vinh Thiển, cô lại đây.” Thẩm Tĩnh Mạn xoay người về phía cô: “Cô nhìn chuyện tốt mà cô làm đi.”

Vinh Thiển cũng không yếu thế: “Không phải do tôi, là...là mẹ nhỏ làm.”

“Vinh Thiển, cô, cô đừng có mà đổ oan cho người khác.” Cùng Dụ nhếch miệng cười: “Chính cô làm hại Thư Lan, giờ còn đổ thừa cho ai.”

Thịnh Thư Lan cắn cắn môi, cô không dám mở miệng nói, ở Lệ gia, thân phận của cô cũng không tốt đẹp gì, huống hồ Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ thừa nhận cô, đặc tội với chị em Cùng gia, hằng định những ngày sau này của cô càng khó sống. Vinh Thiển bị ghen tức trong lòng, ủy khuất cùng phần nộ giờ khắc này bùng nổ. Nếu không, bọn họ coi cô là quả hồng mềm à?

Cô cũng chẳng cần phải lấy lòng người nhà Lệ gia, nên cô tự nhiên có thể tùy ý làm bậy, cô lui về sau hai bước, nói: “Tôi về nhà đây, tôi về thành phố Nam Thịnh đây, các người không tin thì tôi cũng chẳng thèm nói nữa, dù sao cũng không phải do tôi làm.”

“Vinh Thiển!” Lệ Cảnh Trình gọi cô, cô cũng không thèm quay đầu lại, đi thẳng ra bên ngoài. Hai ba bước, anh đuổi theo cô, gương mặt nhỏ nhắn của

cô cúi xuống, hai tay nắm chặt thành quyền, dùng sức đánh vào trước ngực anh: “Thả tôi ra, tôi sẽ về nhà, tôi không làm cô ấy bị thương.”

Thịnh Thư Lan mắt nhắm mắt mở, nhìn bộ dạng lúc này của Vinh Thiển, cô cảm thấy kinh ngạc, thậm chí là giật mình, vì sao Lệ Cảnh Trình lại thích một người phụ nữ như vậy, không phải trước kia anh đã nói bộ dáng im lặng của cô tốt lắm sao?

Lệ Cảnh Trình tóm cô lại, hai tay nắm lấy bả vai cô, đôi mắt cô phấp hờng, cô giãy dụa, anh liền mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực: “Vé máy bay cùng visa đều ở chỗ anh, em định đi như thế nào, có muốn đi thì anh và em cùng đi.”

Vinh Thiển dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Thật sự?”

“Thật sự.” Lệ Cảnh Trình nói xong, cầm tay cô đi: “Đi, đi vào phòng đem hành lý của chúng ta thu thập lại, em và anh về nhà.”

Một màn này, thật ngoài dự kiến của mọi người, Thẩm Tĩnh Mạn đứng lên: “Không được đi, Cảnh Trình, con đi rồi thì Thư Lan làm sao bây giờ?”

Chuyện này có vẻ quan trọng, cả mặt Thịnh Thư Lan đầy máu, đó là một cảnh tượng mà cô chưa bao giờ chứng kiến.

Lệ Cảnh Trình lôi kéo Vinh Thiển đi vào trong, cô chống tay xuống dưới thảm cỏ, lần này đi, sẽ là bao lâu?

Một năm, hai năm?

Trái tim của Lệ Cảnh Trình, sớm đã không đặt trên người cô. Thịnh Thư Lan ghen ngào, cho tới giờ cô cũng không phải là người có tâm cơ thủ đoạn, Lệ Cảnh Trình sớm sinh trưởng trong môi trường này, anh sớm đã nhìn ra manh mối, Thịnh Thư Lan buông tay ra, tùy ý để áo chảy: “Không phải do Vinh Thiển đâu ạ, là do Tống Phương.”

(Nãy giờ mà máu chưa đông sao???? Máu cô này có pha nước màu giống trong phim à? Rika)

Người giúp việc đứng bên cạnh giật mình: “Thư Lan tiểu thư, cô, cô đừng đổ oan cho tôi, không phải tôi.”

Thịnh Thư Lan miễn cưỡng đứng dậy, trên trán truyền đến một trận đau đớn làm cô thiếu chút nữa đứng không vững, cô nản lòng thoái chí, tâm nguôi lạnh, chỉ sợ về sau Cung Dự đối phó với cô mà thôi.

Thẩm Tĩnh Mạn sai người mang Tống Phương đi, bà đưa tay để lên bả vai an ủi: “Đi thôi, đi bệnh viện.”

Mà Lệ Cảnh Trình từ đầu đến cuối không nói một câu an ủi, không có một hành động thân thiết gì cả. Trước lúc rời đi, Thịnh Thư Lan quay đầu nhìn anh thật lâu, trong ánh mắt có chút quyến luyến si mê, ngay cả Vinh Thiển cũng nhận ra được điều này.

Trước khi lên máy bay, trong lòng Vinh Thiển vẫn khó chịu, cô đưa mắt nhìn anh, Lệ Cảnh Trình nhận ra được thần sắc của cô, hình như cô có tâm sự. Cô không nhịn được liền mở miệng nói: “Hay là ở lại vài ngày, đợi cô ấy xuất viện rồi đi.”

Lệ Cảnh Trình nhíu mày, anh biết quả thật Thịnh Thư Lan không thích hợp với cái nhà kia. Nhưng anh không có cách nào mang cô ấy đi theo được.

(Duyệt, đủ quyết đoán, yêu Lệ thiếu lắm ^^)

Anh quay đầu lại, nhướn mày lên, một đôi mắt thâm u mê người nhìn cô: “Ở lại có giúp được gì không? Có gì khác không?”

“Khẳng định có.” Vinh Thiển nghĩ đến sự bi thương trong đôi mắt Thịnh Thư Lan, cô có chút đồng cảm: “Lệ Cảnh Trình, không nghĩ tới còn có một người yêu anh sâu sắc như vậy.”

Lệ Cảnh Trình không quan tâm, có vẻ như anh không muốn nghĩ tới Thịnh Thư Lan, nhắm mắt lại. Vinh Thiển tin tưởng, thanh mai trúc mã, khẳng định tình cảm cũng giống như cô với Thiếu Huyền, anh đối với Thịnh Thư Lan, khẳng định cũng có những cái khác với mọi người. Vinh Thiển ngồi vào chỗ của mình, Lệ Cảnh Trình mở mắt ra nhìn cô, cô liền quay đầu đi, nhưng gương mặt tuần tú của anh vẫn chình ình trước mắt. Muốn tránh lần nữa, đôi môi hai người đã chạm vào nhau. Lệ Cảnh Trình dùng một tay giữ chặt sau đầu cô, tinh tế hôn, nhưng vẫn không xâm nhập vào trong, sau một lúc lâu, mới cụng trán anh vào trán cô: “Không phải em la hét đòi về sao? Nếu em không thích ở đây, cũng đừng miễn cưỡng.”

“Lệ Cảnh Trình, tối hôm qua tôi nhìn thấy cô ấy đi vào phòng anh.”

Người đàn ông mỉm cười, nụ cười lan tới khóe mắt: “Không ngờ em lại có thể giấu chuyện này, cô ấy vào phòng anh, sau một lúc liền ra ngoài.”

Hơi thở của Lệ Cảnh Trình phả vào trước mặt cô, Vinh Thiển nháy nháy mắt: “Kỳ thật, anh đi thành phố Nam Thịnh, cũng có thể mang cô ấy theo.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay véo hai má cô, cô biết mình không nên nói những lời này, cô đè tay anh lại, đùa giỡn nói: “Đề nghị của mẹ anh cũng tốt mà, một lớn một nhỏ đều mang theo đi.”

Lệ Cảnh Trình cúi xuống hôn lên môi cô, sau đó dùng ngón cái mơn trớn lên đôi môi ấy: “Anh rất ích kỷ, không thích giúp đỡ người khác, trước kia, anh chỉ biết mỗi mình anh, nhưng sau này, còn có cả em nữa.”

Đối mặt với câu nói bất ngờ này của anh, Vinh Thiển không thích ứng được: “Quan tâm em làm gì, em và bọn họ không thể hòa hợp được.”

Trở lại thành phố Nam Thịnh, Vinh Thiển cao hứng chạy ra khỏi sân bay, cô mặc một cái áo lông, quần tất, chạy vài bước trên quảng trường, mặc dù nơi này chất chứa bao đau thương của cô, nhưng người mà cô yêu nhất cũng ở đây.

-----Lảm nhảm cùng tác giả-----

Khụ khụ, Tiểu Thiển, lời nói này mà để cho Lệ lão đại biết, cô liền thảm nha.

Tiểu Thiển: Mẹ tác giả thân mến, bà nói lời này là có ý gì, đừng để tôi tìm bà ngược đãi nhá.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 50 : Chạy trốn

Edit: Rika

Đầu tháng ba, Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình bị Vinh An Thâm gọi về nhà.

Ngày đính hôn của Vinh Trạch cũng đã định rồi, là ngày sáu tháng này. (ây, ngày 6/3 là sinh nhật của mình a ^^ Rika)

Tuy rằng hơi gấp gáp, không có nghi thức đính hôn, nhưng nhà gái bên kia cũng đã đồng ý. Trong phòng khách Vinh gia một mảnh u ám, không hề có không khí vui mừng. Vinh Trạch lựa chọn thỏa hiệp, không có cách nào thay đổi được.

“Ba chỉ cho con một năm, nếu dài hơn, con liền rời khỏi công ty ngay.”

“Ba.” Khuôn mặt Vinh Trạch xanh mét: “Con đã đáp ứng chuyện kết hôn, chuyện sinh con, để con tự mình tính.”

“Nếu như con bình thường, ba sẽ không áp đặt con như vậy.” (ý, ý của bác là sao?????)

Vinh An Thâm nói xong, sắc mặt Vinh Trạch như đưa đám, huống hồ trong phòng khách còn có Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình, Cố Tân Trúc nắm chặt tay con trai: “Sinh, sinh, sau khi kết hôn phải sinh con”

“Thiển Thiển, sau này con rảnh rồi thì đến công ty, ba sẽ dạy con, để con có thể thích ứng dần với công việc.”

Vinh An Thâm nói xong những lời này, liền đứng dậy đi lên lầu.

Cố Tân Trúc đè lại cánh tay Vinh Trạch, anh ta dùng sức hất ra: “Mẹ, mẹ buông con ra.”

“Thiển Thiển.” Cố Tân Trúc đưa mắt nhìn cô: “Chuyện của Vinh Trạch, có liên quan tới con không?”

Vinh Thiển ra vẻ kinh ngạc: “Anh, em cũng không ngờ anh lại thích đàn ông.”

Sắc mặt Vinh Trạch càng âm u: “Âm hiểm, đê tiện.”

Lệ Cảnh Trình xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, ngược mắt lên: “Ngược lại, chúng ta phải chú ý tới một chuyện, nếu như Giang tiểu thư tiến vào nhà mình, biết được sự thật, khẳng định sẽ không bỏ qua, Vinh Trạch, tốt nhất là anh phải cố gắng giấu đi, càng kín càng tốt.”

“Mẹ.” Vinh Thiển vội vàng nói tiếp: “Con cảm thấy lừa gạt người khác không phải điều hay ho, đó là làm hại hạnh phúc cả đời của chị ấy.”

Sắc mặt Cố Tân Trúc thay đổi, chỉ sợ việc cưới xin này bị Vinh Thiển làm cho xáo trộn, Vinh An Thâm bắt buộc Vinh Trạch như thế, trong lòng bà cũng tức giận, nhưng bà cố gắng kiềm lại, nói nhẹ nhàng: “Thiển Thiển, con và Giai Giai cũng biết nhau, con bé thích Vinh Trạch, chuyện sau khi kết hôn, ai biết được, đúng không?”

Từ Vinh gia đi ra, Vinh Thiển ngồi trên xe Lệ Cảnh Trình, cô nghĩ trước nghĩ sau: “Em biết anh trai không thích chị Giai Giai, nếu như em không nói ra, em cảm thấy rất khó chịu.”

“Vậy em đã nói rồi sao?”

“Em muốn nói, nhưng ba em.”

Lệ Cảnh Trình lúc này đã dựa sát vào cô: “Trong đầu em đã có ý nghĩ này, nếu như em không nói, rồi mọi chuyện rồi lên, em có vui vẻ không?”

“Đương nhiên sẽ không, nhưng em cảm thấy rất khó chịu.”

“Ừ.”

Lệ Cảnh Trình không nói nhiều, cố tình nói mấy câu qua loa, để cho Vinh Thiển tự chọn lựa phương pháp. Vinh Thiển hẹn gặp Giang Tụng Giai ra ngoài, cũng không nói rõ, nhưng cô tin tưởng chị ấy có thể hiểu được.

Hôn lễ vẫn được cử hành đúng ngày đúng giờ, không xảy ra một chút rắc rối gì cả. Ngày sáu tháng ba, Lệ Cảnh Trình đi tới Vinh gia cùng với Vinh Thiển, chỉ ngồi một chút thì có điện thoại từ công ty gọi tới, có một khách hàng hủy bỏ hợp đồng, cần phải đích thân Lệ Cảnh Trình xử lý.

Vinh Thiển đứng ở hiện trường hôn lễ, xa xa nhìn thấy mẹ con Hoắc Thiếu Huyền đang chờ Hoắc Bang đi tới, toàn thân Hoắc Thiếu Huyền mặc tây trang màu xám, bao lấy thân hình cao to của anh, nhìn rất chói mắt, Vinh

Thiến không dám ở lại, liền xoay người tránh đi. Vào tiệc, hai người cách nhau hai cái bàn, Vinh Thiến cúi đầu không chú ý, nhưng tiếng nói chuyện vẫn rơi vào trong tai cô. Hoắc Thiếu Huyền cũng thuộc dạng quyền quý ở Nam Thịnh, bao nhiêu người thừa dịp này mang theo con gái, biết đâu được có cơ hội, tiếng cười nói duyên dáng lọt vào tai cô.

“Hoắc thiếu, hôm nào anh nhất định phải cho em một cuộc hẹn nha.”

Hoắc Thiếu Huyền không thể không để cho người ta chút mặt mũi, anh bày ra bộ dáng chơi đùa, nhưng lại khá vô tâm vô tình, anh không đáp lại lời nào.

Lý Phân Nhiên khuyên anh: “Có chấm được con gái nhà nào không?”

Bàn tay Vinh Thiến đặt trên đùi nắm chặt, hiện giờ, mãi mãi không bao giờ. . . cô có thể đành hoàng tuyên bố quyền sở hữu với Hoắc Thiếu Huyền được nữa, trong lòng đau đớn, ngồi đây như bị tra tấn.

Giọng nói lãnh đạm của Hoắc Thiếu Huyền rơi vào trong tai cô: “Con không cảm thấy hứng thú với ai cả.”

Nghe xong lời này, mũi của Vinh Thiến toát ra một vị chua.

Vinh An Thâm biết bạn già tới, tự mình ra tiếp đón, mời người nhà Hoắc Thiếu Huyền vào bên trong. Vinh Thiến cũng bị gọi vào. Cô dâu đang ngồi trong phòng hóa trang, trong phòng nghỉ to như vậy, có sofa, có bàn trà. Vinh Thiến đứng bên cạnh cô dâu, ánh mắt lơ đãng, nhưng vào trong gương thấy cô dâu đang nhìn mình, cô vội vàng tránh né. Vinh An Thâm đang nói chuyện cùng Hoắc Bang, cửa phòng nghỉ bỗng dưng mở ra, Cố Tân Trúc nhìn thấy người vào, bà sợ hãi tới mức té ngã.

Chính là cậu thanh niên đại náo Vinh gia lần trước.

Sắc mặt Vinh Trạch cũng thay đổi, ngay cả Vinh Thiến cũng không giấu được sự kinh ngạc, theo lý thuyết, lần trước là diễn trò, còn lần này thì là gì đây?

“Vinh Trạch, anh phải kết hôn sao?”

Câu hỏi này thốt ra, cả phòng hỗn loạn bỗng nhiên im bật, cô dâu mới được trang điểm một nửa liền đứng dậy, Vinh An Thâm gọi bảo vệ kéo anh chàng

này ra ngoài. Vinh Trạch nắm chặt hai tay, trợn mắt nhìn Vinh Thiển: “Lại là em làm chuyện này có phải không, Vinh Thiển, em còn sợ thiên hạ không loạn sao?”

“Không phải em...”

Vinh Trạch như người điên, vọt tới trước mặt Vinh Thiển: “Đến tột cùng là em muốn hãm hại anh như thế nào đây?”

Hoắc Thiều Huyền thấy thế, ánh mắt hiện lên sự hung ác, nhìn Vinh Trạch như muốn ăn thịt người, anh đứng dậy, Lý Phân Nhiên vội vàng kéo tay áo anh: “Thiếu Huyền.”

Vinh Trạch đẩy bả vai Vinh Thiển, cô ngã nhào vào giá treo áo cưới, bị cuốn trong đồng áo đó. Hoắc Thiều Huyền làm sao để mặc Vinh Thiển như vậy được, anh gạt tay Lý Phân Nhiên ra, xông lên túm lấy cổ áo của Vinh Trạch, sau đó tung một đấm lên mặt anh ta. Cổ Tân Trúc sợ hãi kêu lên một tiếng: “Dừng tay, dừng tay, đừng đánh nữa.”

Đánh nhau như thế này, làm sao mà cử hành hôn lễ được.

Vinh Thiển đứng dậy từ trong đồng quần áo, Hoắc Thiều Huyền đề tay lên vai anh ta, quặp tay Vinh Trạch ra sau, Vinh Trạch ngay cả hơi sức chống đỡ lại cũng không có, để mặc cho Hoắc Thiều Huyền đánh mình vài cú.

“Sau này còn dám ra tay với cô ấy, tôi sẽ xử đẹp anh. Lần này nể mặt chú Vinh mà tôi tha cho anh.”

Nói xong, anh đẩy Vinh Trạch ra.

Cổ Tân Trúc đau lòng không thôi, cái này mà gọi là nể tình à, đánh thành đầu heo thế này rồi.

Hoắc Thiều Huyền đi qua cầm lấy tay Vinh Thiển, đầu ngón tay chạm vào nhau, phảng phất như có luồng điện chạy qua, Vinh Thiển liền đi theo anh không chút do dự.

Đi ra khỏi Vinh gia, nhưng hai người vẫn chưa buông tay, lòng bàn tay chứa đầy mồ hôi, Hoắc Thiều Huyền mở cửa xe cho cô. Vinh Thiển không biết anh muốn mang cô đi đâu, tim cô đập mạnh, lên xe, Hoắc Thiều Huyền một tay vừa lái xe, một tay nắm chặt tay cô không buông.

Cô suy nghĩ, nếu có thể trốn đi như thế này thật tốt biết bao, cái gì cũng không nghĩ tới, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, cứ thế mà vui vẻ sống cùng với nhau.

Hoặc Thiếu Huyền mang cô tới căn phòng kính lúc trước, Vinh Thiển đi phía sau nhìn khắp một lượt, căn phòng thật ngăn nắp, sạch sẽ, không có một chút thay đổi, vẫn y nguyên như lúc trước.

Điện thoại của Vinh Thiển reo vang, đầu tiên là số điện thoại của Vinh gia, ngay sau đó, chính là số điện thoại của Lệ Cảnh Trình. Sau một tiếng, Lệ Cảnh Trình vẫn gọi không ngừng, nhưng cô không nhận một cuộc nào cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 51 : Người em yêu vẫn là anh

Edit : Rainie

Chàng cười ngựa trúc đến

Quanh giường tung quả mơ xanh nghịch đùa

Cùng ở xóm Trường Can

Hai trẻ đâu biết gì là mắc cỡ*

(* Bài thơ "Trường can hành" của Lý Bạch)

Ở chung đã lâu, đôi bên không còn nghi ngờ gì nhau nữa.

Năm ấy Vinh Thiển lên mười, Hoắc Thiều Huyền mười sáu tuổi.

Lần đầu tiên Hoắc Thiều Huyền vướng vào rắc rối cũng bởi vì cô, có một thiếu niên mười bảy tuổi giở trò đùa cợt với Vinh Thiển, kết quả bị Hoắc đại ca đẩy ngã vào góc tường cho ăn một trận đòn.

Thiếu nữ nhỏ nhắn mười tuổi dứt khoát lôi kéo tay của Hoắc Thiều Huyền ra khóc lóc, khi đó anh còn đang bị phạt đứng, chờ nhà trường giải quyết.

Vinh Thiển bị dọa sợ hãi, khóc tới nỗi cả hai mắt đều sưng lên : "Thiếu Huyền, chúng ta về nhà đi, đừng ở nơi này, bọn họ nhất định sẽ đánh anh."

Anh vội vàng lau nước mắt cho cô, càng lau nước mắt lại càng nhiều hơn.

Vinh Thiển nghẹn ngào, khóc đến mức mặt đầm nước mắt: "Đi thôi, em không nên đến đây, đi thôi..."

Anh lại không nỡ, cầm tay Vinh Thiển cùng cô rời đi.

Chờ những vị trưởng bối trong nhà cùng thầy cô bàn bạc cách giải quyết xong, lúc đi ra ngoài đã không nhìn thấy bóng người nào.

Hoắc Thiều Huyền đã sớm biết trước, lúc ấy rời đi, khẳng định là đòn roi đang chờ sẵn.

—————

Hiếm khi Hoắc Thiều Huyền lại kiên nhẫn ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ cho Vinh Thiển làm mẫu vẽ tranh như vậy, bút vẽ trong tay cô phác họa

từng nét từng nét trên giấy trắng, gương mặt anh, ánh mắt của anh, dù là bất cứ biểu tình nhỏ nhất nào, cô đều khắc sâu trong tận đáy lòng.

Vinh Thiển nhìn người đàn ông đối diện chăm chăm, tay cầm bút run rẩy, mái tóc ngắn màu đen lần lượt hiện ra trên trang giấy trắng, con người thâm thúy rất sáng, cô miêu tả từng chút từng chút một.

Mới vừa rồi Hoắc Thiếu Huyền dùng sức quá mạnh, đến bây giờ tay vẫn còn đau buốt. Hai người, không ai lên tiếng, có lẽ là nghĩ tới chuyện trước kia, gương mặt Hoắc Thiếu Huyền hơi giãn ra. Tay Vinh Thiển như không thể khống chế được, càng lúc càng nhanh, nhưng không thấy mất trật tự chút nào, hơn phân nửa từng đường nét của Hoắc Thiếu Huyền đã dần hiện ra, đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào bức tranh kia: "Thiếu Huyền, em hát anh nghe một bài nhé."

"Được." Tiếng nói anh hơi khàn khàn.

Tiếng hát của cô không được đầy đủ, nhưng bài hát này lại mang ý nghĩa đặc biệt sâu xa.

Tiếng nói Vinh Thiển có chút khàn khàn, mang theo tiếng khóc ẩn nhẫn đã lâu không được bộc lộ:

"Trong giấc mộng, người nắm tay thiếp dẫn đi chính là chàng

Vận mệnh an bài bao dây dưa (ân oán) vốn chẳng thể phân rõ

Ân tình chàng, kiếp này thiếp vẫn chưa trả hết

Nguyện đến kiếp sau, xin đem thân hóa thành bùn, vun gốc tình yêu...*"

Hoắc Thiếu Huyền không khỏi bị xúc động, ánh mắt anh nhìn ra bên ngoài cửa sổ thủy tinh, sắc trời từ từ tối xuống, chung quanh yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng hát bi thương của Vinh Thiển vẫn quanh quẩn ở bên tai.

"Khuất bóng nàng, thồn thức ưu tư, nào ai nghe thấy?

Dẫu thế nào vẫn quả quyết: nàng là tình yêu của ta!

Ai đúng ai sai vốn không bằng chứng...*"

"Cạch —— " Cây bút trong tay Vinh Thiển rơi xuống, ngòi bút dừng lại ngay trên miệng của người trong tranh, Vinh Thiển cũng không nhận được

nữa, nước mắt từ từ rơi xuống ngay vào đôi mắt màu đen trong tranh, dần dần, đôi mắt của người trong bức họa cũng thay đổi, phảng phất như cả hai cũng rơi lệ. Cô khóc, hai vai đều run rẩy, làm sao bây giờ, không thể quên được, thực sự không thể quên được.

Nơi cổ họng Hoắc Thiếu Huyền khẽ gợn sóng, trong mắt cũng mờ mịt vỡ vụn, anh chưa bao giờ chịu được nước mắt của cô, nhưng bây giờ, anh chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Anh đứng dậy đến trước mặt Vinh Thiển, ngồi xổm xuống, một chân quỳ dưới đất, Hoắc Thiếu Huyền vươn tay ôm cô vào trong ngực, cô khóc rất nhiều, cả người giống như một chiếc lá mỏng manh, cánh tay người đàn ông từ từ ôm chặt cô hơn: "Tiểu Thiển."

Hai người ôm chặt lấy nhau, không ai có thể hiểu được nỗi đau của họ. Hoắc Thiếu Huyền lùi người lại, kéo hai tay của cô: "Muốn trở về bên cạnh anh không?"

Ánh mắt Vinh Thiển nhanh chóng lướt qua gương mặt anh, cô đau lòng đến như vậy, vì sao anh còn muốn ra mặt giúp cô, còn quan tâm đến ý muốn của cô?

Hoắc Thiếu Huyền, có một số thời điểm, không nên che chở em như vậy nữa, cứ mặc kệ em đi.

Vinh Thiển khẽ nhắm mắt, sau đó lắc đầu.

Khóe mắt Hoắc Thiếu Huyền che đầy bi thương, trong mắt cũng long lanh, kéo cô vào trong vòng tay mình lần nữa: "Đừng khóc, đừng khóc."

Lệ Cảnh Trình đi tới Vinh gia thì đã không thấy bóng dáng Vinh Thiển từ lâu, hôn lễ giữa Vinh Trạch và Giang Tụng Giai vẫn được cử hành như cũ, Hoắc Bang cũng sai người đi tìm kiếm, bất luận là ở Hoắc gia hay là Vinh gia, đều không thấy bóng dáng hai người đâu.

Cố Tân Trúc nén giận trong lòng: "Hai đứa nó sẽ không bỏ trốn chứ? Thiển Thiển yêu Hoắc Thiếu Huyền như vậy, biết đâu lại như vậy."

Lệ Cảnh Trình giương mắt nhìn về phía bên ngoài, quả bóng bay to màu đỏ thắm đang bay ngoài trời, anh cảm thấy thật mĩa mai, lẽ nào anh đối Vinh Thiển chưa đủ tốt sao?

Dù cho cô không yêu anh, cũng không cần phải bỏ đi cùng Hoắc Thiểu Huyền trước mặt tất cả mọi người.

Nằm ở sofa trong căn phòng kính, ngẩng đầu là có thể thấy vài ngôi sao nhỏ tỏa sáng, Vinh Thiển gối đầu lên cánh tay của Hoắc Thiểu Huyền ngủ say.

Anh không thể bỏ đi, nhưng Hoắc Thiểu Huyền biết, người bên ngoài sớm muộn sẽ tìm được, nếu anh nghĩ cho Vinh Thiển, thì không thể để cho người khác thấy tình cảnh của bọn họ bây giờ.

Anh cẩn thận đứng dậy, cầm cái chăn bên cạnh đắp lên cho cô.

Hoắc gia và Vinh gia đều đã nháo nhào cả lên rồi, một chút tin tức cũng không có, Lệ Cảnh Trình đột nhiên nhớ tới căn phòng kính, anh đứng dậy bỏ đi ra ngoài không nói một câu.

Xe đi nhanh như một mũi tên lao đến con đường lớn trên rừng, rất nhanh đã đi tới bên ngoài căn phòng kính. Anh đẩy vào, cửa bên trong cũng không khóa.

Hoắc Thiểu Huyền thấy anh đi vào, lúc này mới mở cửa xe rời đi.

Lệ Cảnh Trình đi theo ánh đèn mờ bước vào thì thấy Vinh Thiển nằm một mình trên sofa, trong lòng anh nặng nề rửa thầm cho hả giận, trái tim khẽ thả lỏng. Nhìn như vậy, cô chỉ là cùng Hoắc Thiểu Huyền rời đi mà thôi.

Xoay người lại đến trước bàn, ở trên chỉ có một bức tranh, anh cầm lên liếc nhìn, đúng là cô không có cách nào để có thể quên được Hoắc Thiểu Huyền.

Vinh Thiển ngủ rất say, ngày thứ hai tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy người đàn ông đang ngủ gục bên bàn, cô trừng mắt nhìn, lúc này mới xác định được là mình không nhìn lầm.

"Lệ Cảnh Trình?"

Anh đã tỉnh dậy, Vinh Thiến ngồi dậy: "Tại sao anh lại ở đây?"

Tiếng nói Lệ Cảnh Trình hơi khàn khàn: "Tại sao em lại không nói tiếng nào liền bỏ đi, gọi điện thoại cho em cũng không nhận, tôi đến đưa em về nhà."

Vinh Thiến kinh ngạc ngồi ở trong sofa, trên người cô còn có mùi nước hoa quen thuộc của Hoắc Thiếu Huyền, có lẽ anh ấy đã đi rồi.

Lệ Cảnh Trình đứng lên, hai chân tê cứng, anh đành phải ngồi xuống lần nữa: "Vì sao không trở về Để Cảnh?"

Suy nghĩ của Vinh Thiến bị cắt ngang, chuyện Hoắc Thiếu Huyền ở đây tối hôm qua, có lẽ anh ta không biết: "Tôi sợ, anh ta đã đánh tôi, tôi về Để Cảnh, tìm được tôi không lột da tôi ra sao?"

"Người đó là do em tìm tới?"

"Dĩ nhiên không phải!" Dù cho thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể để Vinh gia mất mặt với mọi người.

"Nếu không phải, sợ cái gì?" Chân Lệ Cảnh Trình dần dần hết bị tê như ban đầu, anh đứng dậy đi đến ngồi bên cạnh Vinh Thiến: "Có tôi ở đây, em nghĩ anh ta có dám động đến em không?"

Vinh Thiến cầm lấy chiếc áo khoác bên cạnh mặc vào: "Lạnh quá."

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô vào trong ngực, anh không hiểu, cô lạnh, anh cũng không cảm nhận được.

Anh cầm giày mang vào chân giúp cô, Vinh Thiến nhìn gò má Lệ Cảnh Trình, nếu anh ta thật sự quan tâm tới cô thì thật tốt. Chỉ ít, anh ta cũng cưng chiều cô như Hoắc Thiếu Huyền. Lệ Cảnh Trình ôm bả vai của cô đi ra ngoài, đi qua bàn trà, anh không khỏi liếc mắt nhìn, trong bức tranh ấy, Hoắc Thiếu Huyền được vẽ rất sống động, giống như đôi môi cũng có thể nói chuyện.

Trong lồng ngực Lệ Cảnh Trình chợt cảm thấy trống rỗng, nếu không phải yêu, sao có thể vẽ nên bức tranh sống động như vậy?

[* Lời bài hát Si Tình Mộ – Giả Thanh (OST Tân Thiên Long Bát Bộ)

Link : mp3.zing.vn/bai-hat/Si-Tinh-Mo-Gia-Thanh/IWAOC90I.html]

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 52 : Gặp chuyện khó khăn không được trốn tránh, tôi sẽ giúp em

Edit : Tahoe Nguyen

Ngồi vào trên xe, Lê Cảnh Trình nhìn vào phòng kính bên đường: "Tôi làm nó cho em, nói cho cùng vẫn không giống, đúng không?"

Vinh Thiển cắn chặt cánh môi, quay ra ngoài cửa sổ, cô hơi nhắm mắt lại, cảm giác giống như đầu ngón tay của Hoắc Thiếu Huyền lướt nhẹ qua gương mặt cô. Lê Cảnh Trình khởi động động cơ, lúc Vinh Thiển mở mắt ra lần nữa, không khỏi mở miệng: "Chúng ta đi đâu?"

"Nhà em."

"Tôi không đi."

"Chuyện đó nếu không phải do em làm, cần phải nói rõ ràng, Vinh Thiển, tôi đâu có dạy em trốn tránh khi gặp chuyện rắc rối."

Vinh Thiển không lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía gò má Lê Cảnh Trình, tối hôm qua anh ngủ không ngon, khóe mắt có một chút mệt mỏi rã rời, đáy mắt cũng hiện ra tơ máu, cô mở miệng định nói gì đó, nhưng lời ra đến khóe miệng, lại phát hiện ra là không có lời nào để nói.

Đi tới Vinh gia, Vinh Trạch và Giang Tụng Giai còn ở trên lầu, cũng không quay về Giang gia.

Về mặt Cố Tân Trúc khó chịu ngồi trong phòng khách, thấy hai người đi vào, bà ta cau mày lại, nhưng không tiện nổi giận: "An Thâm, Thiển Thiển tới."

Vinh An Thâm từ ban công đi vào, trầm mặt, một ngón tay chỉ vào ghế sofa: "Ngồi đi."

"Ba, chuyện ngày hôm qua thật sự không liên quan gì tới con." Vinh Thiển mở miệng giải thích trước.

Cố Tân Trúc cười nhạt: "Thiển Thiển, phải như trong ngày thường thì không tính, nhưng ngày hôm qua là ngày kết hôn của anh trai con, mặc dù

đang lúc nghỉ ngơi, không có gậy âm ỉ ra bên ngoài, nhưng con bảo chúng ta phải ăn nói như thế nào với Giang gia?"

Vinh Trạch đang từ trên lầu đi xuống, vừa vén ống tay áo vừa mở miệng nói: "Không ngờ cô tuổi còn trẻ mà có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy."

Vinh Thiển muốn đứng dậy, bị Lệ Cảnh Trình đè đầu vai lại, đợi Vinh Trạch ngồi vào chỗ của mình xong, Lệ Cảnh Trình mới mở miệng: "Vì sao mọi người nhất định cho là Vinh Thiển làm?"

Vinh Trạch nhướng mắt: "Còn phải nghĩ sao? Chuyện lần trước không tránh khỏi có liên quan tới cô ta, anh nhìn tôi xem, bị đánh ngay trên mặt, Vinh Thiển, một vị hôn phu còn chưa đủ, còn có một Hoắc Thiều Huyền thay cô ra mặt, thật đúng bản chất của cô!"

Lệ Cảnh Trình không thêm tức giận, nói vài ba câu sao có thể ảnh hưởng tới anh, anh ung dung nói: "Thật ra cũng không phải chuyện khó khăn gì, hỏi người gây chuyện ngày hôm qua một chút thì sẽ hiểu rõ toàn bộ."

Vinh Trạch lơ đãng: "Nếu anh ta đã nhận tiền rồi, liệu có nói thật không?"

Điện thoại trong túi của Lệ Cảnh Trình vừa vang lên đúng lúc, anh nhận cuộc gọi, đưa lên tai nghe: "Cho cậu ta vào."

Vinh Thiển cũng không biết ý đồ của Lệ Cảnh Trình muốn làm gì, chờ đến lúc cậu nhóc kia đi vào phòng khách, sắc mặt của Vinh Trạch vẫn bình tĩnh. Cố Tân Trúc lên tiếng hỏi trước: "Cậu nói đi, ngày hôm qua ai bảo cậu tới?"

Ánh mắt cậu nhóc và Vinh Trạch gặp nhau, cậu ta chỉ Vinh Thiển: "Cô ấy bảo tôi tới, làm âm ỉ càng dữ dội càng tốt."

Sắc mặt Vinh Thiển thay đổi rõ rệt: "Anh nói dối!"

"Còn có lần trước, cũng là cô bảo tôi làm âm ỉ, nói để cho tôi tự mình cân nhắc, cô sẽ cho tôi một khoản tiền..."

Ánh mắt của Vinh An Thâm trở nên mãnh liệt, Vinh Thiển thấy Lệ Cảnh Trình nhìn mình, bộ dáng gấp gáp của cô rơi vào đáy mắt anh, nhưng anh chỉ đơn giản cầm lấy tay cô, tay phải đưa lên môi làm động tác bảo cô im lặng.

"Thiển Thiển, như vậy nghĩa là sao!"

"Ba, không phải con."

Bên dưới âm ỉ một lúc lâu, tất nhiên Giang Tụng Giai cũng đi xuống.

Lệ Cảnh Trình lại gần bên tai Vinh Thiển nói một câu.

Vinh Thiển cố nén sự phẫn nộ, cô bình tĩnh nhã nhặn nhìn về phía Giang

Tụng Giai: "Chị Giai Giai, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Câu hỏi này không liên quan tới vấn đề chính, làm Giang Tụng Giai đỏ mặt, dù sao cũng vừa mới kết hôn: "Rất tốt."

"Chị và anh có hài lòng về phòng cưới không? Em cũng góp phần tham gia trang trí đó."

Ngón tay Giang Tụng Giai cầm một lọn tóc vén ra phía sau tai: "Thật vậy sao, chẳng trách sao lại ầm ập như thế, chị rất thích."

Sắc mặt cậu thanh niên trẻ kia chợt thay đổi, ánh mắt chiếu thẳng về phía Vinh Trạch: "Không phải anh nói, chỉ cần em kiềm chế, anh nói đến đó làm náo loạn hôn lễ thì việc kết hôn sẽ không thành, hai người cũng sẽ không ngủ cùng phòng sao? Vinh Trạch, rốt cuộc anh còn muốn đùa giỡn em bao nhiêu lần?"

Ngực Cổ Tân Trúc tê rần, vội vàng dùng tay che lại, tình huống ngay lập tức bị đảo ngược, bà khó mà tiếp thu được.

Vinh Trạch bình tĩnh ngồi bên trong sofa: "Cậu nói vậy bạ gì đó? Tôi đâu có nói những lời như vậy."

"Vinh Trạch, anh thật sự "cùng" với cô ta?"

Trong mắt Vinh Trạch không có một chút gợn sóng sợ hãi: "Cô ấy là vợ tôi, chúng tôi đương nhiên phải ở cùng một chỗ."

"Nhưng anh đừng quên, anh thích đàn ông!"

"Ai kêu cậu tới bịa đặt những lời này?" Trong lời nói Vinh Trạch hàm chứa sự phẫn nộ: "Cơm có thể ăn vậy, nhưng lời không thể nói vậy."

"Anh..." Cậu trai trẻ bối rối: "Vậy sao hôm qua anh còn để tôi tới làm loạn?!"

Vinh Trạch vung tay xuống: "Mau mang cậu ta ra ngoài, chẳng hiểu ra làm sao cả."

Vinh An Thâm đại khái cũng hiểu ra nội tình, nhưng Giang Tụng Giai còn ở đây, tất cả mọi người đều không thể vạch trần. Đợi người đó bị đuổi ra ngoài xong, Giang Tụng Giai mở miệng: "Con biết, có thể trước đây có một số tin đồn không tốt về Vinh Trạch, nhưng trải qua tối hôm qua..." Gương mặt cô ngượng ngùng vui vẻ: "Con tin anh ấy."

Vinh Trạch cười cầm tay cô.

Vinh Thiển lập tức cúi gằm. Cô bỗng nhiên hiểu được, ngày hôm qua Vinh Trạch làm vậy, không những giá họa được cho cô, mà còn cho anh ta một cơ hội tốt để giải thích với Giang Tụng Giai. Cố Tân Trúc cười phụ họa, Vinh Trạch có thể chấp nhận Giang Tụng Giai, vậy thật là tốt.

Nhưng Vinh Thiển lại thấy được tuy Vinh Trạch nắm tay Giang Tụng Giai, nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ chán ghét.

Trên đường quay về Đế Cảnh, Vinh Thiển ghé mắt: "Anh nói xem tại sao anh ta muốn như vậy? Rõ ràng anh ta không yêu phụ nữ, như vậy không phải sống không bằng chết sao?"

"Còn có thể vì sao, ở trong mắt anh ta, quyền thừa kế là quan trọng nhất."

Vinh Thiển đột nhiên cảm thấy thương tâm, cả đời, hai người này đều bị buộc chặt cùng một chỗ như vậy?

Hôm nay lẽ ra Vinh gia phải đón tiếp khách khứa, chẳng qua Vinh Thiển từ chối do thân thể khó chịu, liền quay về.

Người giúp việc của Đế Cảnh đang chuẩn bị cơm, hôm nay Lệ Cảnh Trình giúp cô, trong lòng Vinh Thiển nhớ rõ: "Anh thích ăn món gì?"

"Em nấu?" Anh nhướn mày, anh có thể nhớ được, ngay cả chiên cơm cô còn không biết làm.

"Tôi chỉ thuận tiện làm vài món."

Nói là thuận tiện làm, thật ra chính là cắt rau, Vinh Thiển vào phòng bếp, lấy ra hai trái dưa leo từ trong tủ lạnh.

Cắt dưa leo là đơn giản nhất, mà cô cũng không biết gọt vỏ, Lệ Cảnh Trình nghe được bên trong phòng bếp truyền ra tiếng "bang bang", tiếng động này, hình như giống tiếng đồ vật bị đập vỡ, anh đứng dậy đi tới cửa, Vinh

Thiên cầm dao đưa lên đưa xuống, chặt từng nhát từng nhát, tay trái che khuôn mặt, trên người bị bắn tung tóe.

Lệ Cảnh Trình nhắc chân đi vào trong: "Em..."

Một dao ra sức chặt xuống, miếng dưa leo bay thẳng về phía Lệ Cảnh Trình, anh né qua nhưng không kịp, vội vàng khom người xuống trong chớp mắt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 53 : Bị trói

Edit : Tahoe Nguyen

Nghe thấy tiếng động, Vinh Thiến xoay người, bỏ con dao lại trên bàn:

"Không sao chứ?"

Cô lấy tay xoa mắt cho anh, Lệ Cảnh Trình liếc nhìn đồng hồ trên mặt đất và trên tường: "Cắt một quả dưa leo mà em cũng có thể tạo ra hiện trường như vậy?"

"Cũng tại cái dao cắt dưa leo á."

Lệ Cảnh Trình nhặt dao lên, lướt sống dao qua quả dưa leo ấn xuống một cái, lập tức đứt đôi, đầu cần phải thật sự dùng sức mà cắt chứ. "Nào em chứa cái gì bên trong hả? Toàn là bã đậu đúng không? Có nên tìm cho em một bà mẹ chồng có năng lực để dạy em nấu ăn?"

Vinh Thiến không nói gì, xua xua tay: "Vậy tôi không làm nữa."

Lệ Cảnh Trình thấy thế, một tay kéo cô đến trước mặt, giam giữ cô giữa lồng ngực anh và cạnh bàn, anh cầm tay cô, tay trong tay chỉ dạy cô: "Tật xấu này là ai đã dạy em? Động một chút là trốn, một chút xiu kiên nhẫn cũng không có."

"Là anh ba lần bốn lượt đòi lấy tôi mà."

Anh co đầu gối lại chạm vào bên dưới mông cô: "Nói hay lắm."

Vinh Thiến bất mãn đứng yên tại chỗ tiếp tục cắt dưa leo, trong lúc cô làm món rau trộn, người giúp việc tranh thủ làm thêm vài món thức ăn, cho đến lúc ăn cơm tối mới gom lại được một bàn đầy đủ thức ăn.

Vinh Thiến ăn uống không tập trung: "Ngày kia khai giảng, buổi chiều có buổi họp về người giám hộ, không được phép vắng mặt."

Lệ Cảnh Trình hiểu được ý tứ bên trong: "Vậy tôi sẽ đi."

"Đương nhiên là anh đi, ba tôi chưa bao giờ đến."

Anh thuận miệng hỏi một câu: "Vậy trước kia là ai đi?"

Vinh Thiến nắm chặt chiếc đũa, cúi đầu xuống không nói, Lệ Cảnh Trình nhú mi, đã biết được đáp án.

"Căn phòng kính bên cạnh trường học, sau này đừng đến đó nữa, đóng cửa đi."

Vinh Thiện cũng không trực tiếp trả lời: "Buổi chiều thứ hai, hai giờ, anh nhất định không được tới trễ."

"Biết rồi."

Đến ngày họp phụ huynh, mười hai giờ năm mươi, Lê Cảnh Trình gọi điện thoại cho Vinh Thiện. Cô vừa bắt máy đã không cho người khác cơ hội mở miệng: "Lê Cảnh Trình, mọi người đều đã đến giảng đường rồi, anh ở đâu?"

"Tôi không đến được..."

"Cái gì?" Vinh Thiện dậm chân: "Anh đã đồng ý với tôi!"

"Bây giờ tôi phải về Lại Hải một chuyến."

"Nhưng buổi họp hôm nay rất quan trọng, không thể không đến."

"Đừng ầm ĩ..." Dường như Lê Cảnh Trình thật sự có việc gấp: "Lúc về tôi sẽ gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp của em giải thích lý do rõ ràng, em ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi."

"Không được!"

Bên kia, người đàn ông đã cúp điện thoại.

Bên trong phòng học, chủ nhiệm lớp đang điểm danh, từ trên xuống dưới, chỉ có người giám hộ của Vinh Thiện là không đến. Chu Đình Đình có chút hả hê cười: "Không phải cô có Hoắc Thiếu Huyền làm chỗ dựa sao? Hiện tại qua tay người đàn ông khác, cũng không quan tâm tới cô, cô còn cho rằng mình là công chúa, ai cũng phải nâng niu trên tay?"

Vinh Thiện nắm chặt chai nước khoáng trong tay, mới uống được hai ngụm, đôi mắt cô trở nên lạnh lẽo: "Mắc mớ gì tới cô?"

"Làm sao vậy, nói một chút không được sao, ai cũng có ba mẹ đến dự họp, cô thì ngược lại, trước đây là bạn trai, bây giờ là chồng chưa cưới, chỉ cô được ưu đãi..."

Vinh Thiện hất chai nước khoáng trong tay lên mặt cô, Chu Đình Đình kêu lên sợ hãi: "Cô điên rồi à."

Sau đó Vinh Thiện bị gọi đến phòng giáo viên, nhưng không phải do chuyện với Chu Đình Đình, giọng giáo viên chủ nhiệm vô cùng cường điệu: "Tôi đã dặn tới dặn lui, dặn xuôi dặn ngược cho các cô các cậu biết, không được phép vắng mặt... không được phép vắng mặt, có phải cô đem lời tôi nói thành gió thoảng bên tai, nước đổ đầu vịt rồi không hả?"

"Không có, vừa đúng lúc anh ấy không đến được."

"Có biết buổi họp người giám hộ lần này quan trọng cỡ nào không?"

Vinh Thiện bị mắng một trận tơi bời hoa lá, vác khuôn mặt uể oải đi ra khỏi phòng làm việc.

Hai ngày sau Lệ Cảnh Trình trở lại thành phố Nam Thịnh, tan học Vinh Thiện quay về Đệ Cảnh, vừa đúng lúc anh mới chân trước chân sau bước vào nhà. Cô bỏ túi xách xuống, Lệ Cảnh Trình vẫy tay với cô: "Lại đây."

Đợi cô đi đến gần, một tay anh kéo lấy cô: "Giận sao?"

Cơn giận của Vinh Thiện vẫn còn chưa tiêu tan, nhưng lại không biểu lộ chút nào ra ngoài: "Không có, tôi có giải thích với giáo viên rồi, anh bận rộn như vậy mà."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, khóe mắt biểu hiện vui vẻ, anh nhẹ vỗ vào gò má cô: "Tôi còn nghĩ lúc trở về chắc chắn sẽ nghe em hò hét."

Vinh Thiện vô tư cười, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, phải giả bộ, kế giả bộ này sẽ hữu dụng, cô liền ra vẻ hiền lành thêm một chút nữa. Lệ Cảnh Trình lấy ra một hộp trang sức từ tủ đầu giường đưa cho cô: "Nhìn có thích hay không?"

Bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim, các đốt được khâu chuỗi lại với nhau một cách rất đặc biệt, kiểu dáng tinh xảo, trên mặt Vinh Thiện biểu hiện thêm một chút hài lòng, vui vẻ: "Thích."

Lệ Cảnh Trình nhìn chăm chú, sao lại có cảm giác hơi lo, cô cười như vậy càng nhìn thấy càng giả, nhưng cũng không đến nỗi nào, Vinh Thiện không đến mức phải giả bộ như thế chứ. Ăn xong cơm tối, tắm rửa một chút, Lệ Cảnh Trình mệt mỏi rồi, chỉ muốn ngủ một giấc. Vinh Thiện cũng nhìn ra anh rất mệt, nhưng hết lần này tới lần khác cô không cho anh đi ngủ, cô kéo

Lệ Cảnh Trình vui trong sô pha xem ti vi: "Mau mau phiên dịch cho tôi đi, mấy câu này có nghĩa gì?"

Anh giữ vững tinh thần, chân mày cau lại: "Em xem kênh tiếng Pháp làm gì, em nghe hiểu được sao?"

"Phiên dịch cho tôi, phiên dịch cho tôi." Vinh Thiển dùng sức lôi cánh tay anh, lay tới lay lui, lại nữa rồi, Lệ Cảnh Trình thật sự chịu không nổi chiêu này, anh uống một hộp cà phê, chịu đựng cơn đau đầu để ngồi làm phiên dịch cho cô. Mãi đến rạng sáng, Vinh Thiển mới bằng lòng buông tha anh. Ngay cả thân thiết cùng cô, Lệ Cảnh Trình cũng không còn chút sức lực nào để làm, ôm cô vào lòng liền chìm vào giấc ngủ. Vinh Thiển trợn to hai mắt, bên tai vang lên tiếng hít thở trầm ổn lâu dài, xem ra Lệ Cảnh Trình mệt mỏi không ít. Cô cẩn thận lấy tay anh ra, thả con chim bồ câu(*) của cô rồi, nói hai câu xin lỗi là xong sao?

Anh cho rằng phụ nữ ai cũng dễ dãi như vậy sao?

[(*) thả con chim bồ câu của ai: Làm việc có lỗi, tổn hại đến lợi ích của người khác]

Vinh Thiển rón rén xuống giường, đi thẳng đến phòng thay đồ. Lệ Cảnh Trình ngủ rất sâu, chẳng qua tư thế ngủ không thoải mái như bình thường, anh định xoay người lại, lại phát hiện không có cách nào khác di chuyển được.

Anh mở mắt ra, đập vào mắt là ánh đèn chói lọi vô cùng, Lệ Cảnh Trình quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, đâu còn có bóng dáng của Vinh Thiển, anh cảm thấy kỳ quái, muốn xoay người, mới phát hiện được hai cánh tay tê cứng, mỗi nhử, ngược mắt nhìn một chút, miệng không khỏi thở ra hơi lạnh.

Hai tay bị chia ra trói ở hai bên cột giường, đều sử dụng cà- vạt bình thường anh hay đeo, mấy cái chông lên cùng một chỗ, vững vàng trói lại, Lệ Cảnh Trình dùng sức gỡ ra, chỗ cổ tay ngược lại càng bị thắt lại chặt hơn.

"Đừng lãng phí sức lực..." Vinh Thiển từ ban công đi vào, đứng tựa ở cửa, hơi nghiêng người: "Cà- vạt của anh giá trị xa xỉ, từng đường kim mũi chỉ đều được may vô cùng chắc nịch, anh gỡ cũng không ra đâu."

Lệ Cảnh Trình thích chơi đùa, không nghĩ tới hôm nay lại bị thua trong tay một cô nhóc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 54 : Bảo bối

Edit : Rainie

Anh khó có thể giãy giụa, Vinh Thiển đi tới, đứng ở trên giường, trên từ trên cao nhìn xuống Lệ Cảnh Trình. Anh thở hỗn hển: "Chỉ vì tôi không tham gia lễ trưởng thành của em?"

"Anh cảm thấy đó là một việc rất nhỏ không đáng để tâm đúng không?"

Ngón tay Vinh Thiển chỉ về phía anh: "Tôi bị thầy cô gọi vào văn phòng dạy dỗ một trận, còn bị Chu Đình Đình chê cười, ai cũng có người nhà cùng đến, còn tôi thì không, Lệ Cảnh Trình, anh muốn làm gì, cũng đừng ngay lúc ấy giở trò chơi tôi như vậy."

Cổ tay Lệ Cảnh Trình đau nhức: "Trước tiên thả tôi ra đã, tôi sẽ giải thích tất cả mọi việc với em."

"Tôi không cần nghe anh giải thích." Đầu ngón chân Vinh Thiển đá đá vào chân Lệ Cảnh Trình: "Cứ vậy mà ngủ đi, sáng mai hết giận, tôi sẽ cười trối cho anh."

Lệ Cảnh Trình khẽ hừ nhẹ: "Em đang đùa sao?"

Vinh Thiển nằm thẳng người ngay cạnh nách của anh, như vậy tay Lệ Cảnh Trình không thể bắt được cô, cô ngáp một cái: "Buồn ngủ quá."

"Vinh Thiển, em biết hậu quả sao?"

Vinh Thiển xoay người đối mặt nhìn anh, khuôn mặt dán sát vào mu bàn tay, một đôi mắt to vụt sáng: "Anh kêu cứu à, người làm đều ở dưới lầu, xông vào là có thể thấy ngay bộ dạng này của anh đó." Vinh Thiển bước đến trước mặt Lệ Cảnh Trình: "Anh chưa từng bị trối?"

Lệ Cảnh Trình chợt đứng dậy, may mà Vinh Thiển né ra kịp, khoe miệng cô lộ ra tia gian xảo: "Anh cản tôi nha." Anh nằm lại trên giường, cảm thấy đêm nay chắc là một đêm khó khăn rồi, tuyệt đối không thể cứ mãi cứng rắn như vậy được: "Tôi đảm bảo với em sẽ không bao giờ như vậy nữa. Em mau thả tôi ra đi, Tôi trở về là do thật sự có việc đã xảy ra."

"Thịnh Thư Lan tìm anh sao?"

"Ghen?"

Vinh Thiển đưa tay bịt miệng của anh lại: "Lệ Cảnh Trình, ngày thường anh quen làm mưa làm gió, hôm nay tôi cho anh biết mùi vị bị khi dễ là như thế nào."

Lệ Cảnh Trình không thể mở miệng nói được, cả miệng và mũi đều bị bịt kín, thiếu chút nữa tắt thở mà chết. Vinh Thiển nhìn anh: "Hai giờ rồi, không chơi đùa cùng anh nữa, tôi đi ngủ."

"Buông ra, tôi muốn vào phòng vệ sinh."

"Gạt người."

"Ai lừa em."

Vinh Thiển thở nhàn về chỗ ban đầu: "Cứ coi như con nít đi, làm dơ sẽ có người dọn."

Lệ Cảnh Trình duy trì tư thế này mãi vẫn không còn cách nào khác để ngủ, hai cánh tay bị treo lên thật cao, cũng không thể nào nằm nghiêng mà ngủ, Vinh Thiển nằm yên không nhúc nhích, anh giơ chân lên khẽ đá vào hông của cô, Vinh Thiển vẫn nhắm chặt hai mắt không phản ứng, chỉ là nằm nhích ra mép giường một chút.

"Vinh Thiển!" Lệ Cảnh Trình cố dùng sức, bởi vì cô nằm như vậy, anh chỉ cần đá một cái cô sẽ lập tức lăn xuống dưới đất. Vinh Thiển xoa chân đứng lên, ghé vào mép giường: "Anh thích tôi!"

"Ngoan, buông ra."

"Không."

"Bảo bối, ngoan, đến đây."

"Thật là! Lệ Cảnh Trình anh có thấy buồn nôn không?" Vinh Thiển không nghe nổi nữa.

"Bảo bối..."

Vinh Thiển cầm lấy chiếc gối, Lệ Cảnh Trình cho là cô muốn trút giận lên người anh: "Em muốn mưu sát chồng?"

"Tôi ra sô pha ngủ không được sao?"

"Chờ một chút!" Lệ Cảnh Trình thấy cô đứng lên, nhẹ giọng nói: "Em trói tôi như vậy, tay tôi máu không lưu thông chẳng khác nào không thể làm gì được, hơn nữa vừa phiên dịch cho em, tôi vừa mệt ban này lại uống không ít cafe, thật sự muốn đi vào nhà vệ sinh, tôi ném được bài học rồi, em tha cho tôi đi."

Vinh Thiển quay đầu đối mặt với anh, chỉ muốn trói anh ta cả đêm, nhưng mà lại không thể nói được lời nào. Cô ôm chặt cái gối: "Tôi làm sao biết được, nếu như thả anh ra, anh có trả thù ngược lại tôi hay không, cứ trói anh như vậy là an toàn nhất."

"Không đâu, tôi nói được làm được."

Vinh Thiển đi từng bước đến bên giường: "Lỡ anh gạt tôi thì sao?"

"Lừa em thì tôi không phải người."

Vinh Thiển nghe nói vậy, trong lòng cũng bình ổn, Lệ Cảnh Trình đã nói ra những lời như vậy, cô đương nhiên không cần lo lắng. Cô quỳ gối ở bên người anh, nhưng lúc này buộc nút chết, nhất thời rất khó mở ra, Lệ Cảnh Trình nâng mặt nhìn chăm chú vào cái cằm tinh xảo của cô, Vinh Thiển thật vất vả mở hết một bên, Lệ Cảnh Trình rút tay trái về, ha ha, ra tay thật độc ác, cổ tay xuất hiện một đường màu hồng sợ là nửa ngày cũng không biến mất.

Vinh Thiển nhìn anh với vẻ đề phòng, Lệ Cảnh Trình cũng không biểu hiện gì: "Nhìn cái gì, tiếp tục đi."

Vinh Thiển hiểu ý, hoàn toàn yên tâm, tay kia của anh cũng đã được cởi ra. Lệ Cảnh Trình ngồi dậy, xoa bóp hai cổ tay, anh lấy một cái cà vạt nhét vào bên cạnh: "Em lấy bao nhiêu chiếc để trói?"

"Lệ Cảnh Trình, anh đã nói sẽ bỏ qua."

Anh xoa xoa tay, ánh mắt từ từ lộ vẻ tinh ranh, đôi mắt đẹp hẹp dài nhẹ nhàng híp lại một cái, liền lộ độc ác và nguy hiểm chết chóc.

Vinh Thiển vô ý thức nhìn bên cạnh mình, chỉ thấy một thân hình đột ngột nhào tới, động tác mau lẹ, tiếng hét chói tai nuốt lại ở cổ họng, thân thể yêu

kiều mềm mại bị anh ấn xuống chiếc giường. Hai vai Vinh Thiễn bị đè lại, cô cố tự trấn tĩnh bản thân: "Lệ Cảnh Trình, anh không phải người!"

"Em biết sao?"

Vinh Thiễn tức giận đến nỗi mọi câu nói đều ở trong họng, Lệ Cảnh Trình khôi phục trạng thái, giờ đây tinh thần vô cùng sáng lạng: "Ai dạy em chiêu này?"

"Học trên ti vi."

"Vốn dĩ tối nay tôi định buông tha cho em."

Hai mắt Vinh Thiễn tròn xoe: "Tôi đã cời trói cho anh, hơn nữa anh không giữ uy tín gì cả, tôi đúng là bị thầy mắng..."

"Hừ." Lệ Cảnh Trình cắt đứt lời của cô: "Em cũng thật là, đem trói tôi ra như vậy, muốn chơi phải không?"

Vinh Thiễn đứng thẳng dậy: "Không thích."

Lệ Cảnh Trình lấy cà-vạt bên cạnh, Vinh Thiễn vừa nhìn, không đúng, dùng sức giãy dụa, nhưng mà chút sức lực nhỏ bé của cô làm sao đủ để chơi chữ, nhanh và gọn bị Lệ Cảnh Trình trói chặt hai tay: "Em nói không sai, cà-vạt này rất chắc, em có cắn cũng không đứt."

"Tôi biết sai rồi." Cô bắt đầu cầu xin tha thứ: "Sẽ không có lần sau."

"Thủ đoạn nào tôi cũng từng thử qua, cách này có vẻ mới mẻ."

Vinh Thiễn quỳnh lên: "Tôi muốn đi vệ sinh."

"Làm đi, cứ coi như con nít đi, làm dơ sẽ có người dọn."

Vinh Thiễn tát thẳng vào mồm, một tay Lệ Cảnh Trình chống đỡ bên cạnh người cô, tay còn lại dùng đầu ngón tay chơi đùa với mái tóc dài của cô:

"Còn một cách, em muốn học chứ!."

Vinh Thiễn nhìn anh. Lệ Cảnh Trình khom lưng tiến đến bên tai cô: "Gọi tôi một tiếng 'bảo bối'."

Qe.

Vinh Thiễn không thể nói nên lời buồn nôn đó, Lệ Cảnh Trình ngồi dậy, kéo chân của cô kéo cô nằm cạnh mình: "Đêm dài đằng đẵng, nên an giấc thôi nào."

Vinh Thiển định đá một đá, lại bị Lệ Cảnh Trình ngăn chân cô lại. Trong mắt anh ngày càng phát ra lửa giận, cuối cùng Vinh Thiển cũng cảm nhận được cái gì gọi là đùa với lửa, cô vẫn còn muốn được ngủ, đêm đó quả thực đã bị anh gọi tiếng “bảo bối” bên tai, khiến cho Vinh Thiển muốn buồn nôn chết đi được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 55 : Quyền lợi đặc biệt của một người

Edit : Tahoe Nguyen

Vinh Thiển thờ ơ nghe thầy giáo trên bục giảng bài, học đại học, bài vở và bài tập rất nhẹ nhàng, cứ chờ hết tiết là có thể ra về.

Lâm Nam nháy mắt với cô: "Chút nữa đi ăn pizza không?"

"Đang giảm béo!"

Tiếng chuông tan học đột nhiên vang lên. Vinh Thiển nhanh chóng thu dọn sách vở trên bàn, định xách giỏ rời đi. Hai tay chủ nhiệm lớp chống lên bục giảng: "Chờ một chút, ngày hôm nay tan học trễ hơn một chút."

"Cái gì?" Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên kéo dài giờ lên lớp. Vinh Thiển vỗ tay lên trán, đang muốn ngằm mắng chửi người, chỉ thấy chủ nhiệm lớp nhắc ghế lên đi đến bên cạnh Vinh Thiển, đặt cái ghế xuống chỗ hành lang ngay bên hông cô. Vinh Thiển bối rối. Ngay sau đó, cửa lớp bị đẩy ra. Vinh Thiển chợt thấy ánh sáng chiếu vào nên cũng đưa mắt nhìn qua, thân người Lê Cảnh Trình rất cao, tuyệt đối trên một mét tám lăm, anh mặc chiếc quần Armani càng tôn lên dáng vẻ đôi chân thon dài, bên trong bộ Âu phục màu màu xám tro cắt may thủ công là chiếc áo sơ mi đẹp đến chói mắt. Lâm Nam che miệng lại: "Wow..., Thiển Thiển, ông xã nhà cậu đúng là cực phẩm nha, đẹp trai ngây người."

"Cút!" Vinh Thiển che mặt, lớp học điều khắc, anh ta tới làm gì?

Lê Cảnh Trình gật đầu chào chủ nhiệm lớp, sau đó đi thẳng đến ngồi vào chỗ ghế của mình đặt kế bên Vinh Thiển. Chung quanh bắt đầu xì xào bàn tán: "Người đó là ai?"

"À, không biết có phải là phụ huynh không?"

Tiếng Chu Đình Đình hừ lạnh: "Đó là vị hôn phu của người ta."

Khuôn mặt Vinh Thiển ửng hồng. Lê Cảnh Trình không nhanh không chậm, rút quyển sách cô đang cầm trong tay, chủ nhiệm lớp tuyên bố, nói hôm nay muốn phổ biến lại nội dung về người giám hộ thêm một lần nữa. Học sinh phía dưới đều bực bội. Vinh Thiển cũng cảm thấy muốn điên rồi, vì chiều ý

một người là Lệ Cảnh Trình, bắt cả lớp phải ở lại đây? Da mặt Lệ Cảnh Trình thật là dày, nhấc đôi chân dài lên, dáng vẻ vô cùng yêu nghiệt, thấy Vinh Thiển không phản ứng, thẳng thắn sáp tới bên cô nói: "Không phải anh đã tới sao? Vẫn không vui?"

Chu Đình Đình ngồi ở hàng sau, kể từ ngày đầu tiên biết Vinh Thiển, đã thấy cô không thuận mắt, dựa vào cái gì trước đây cô ta có Hoắc Thiếu Huyền, giờ lại còn có Lệ Cảnh Trình, là một nhân vật số một như vậy, cô ta đổ kị kiềm nén âm thanh trong miệng: "Không biết xấu hổ."

Lời này, đương nhiên không dám nói lớn tiếng. Chủ nhiệm lớp nói khái quát nội dung về người giám hộ, vừa chuyển qua mục khác, Vinh Thiển còn chưa kịp nghe rõ ý nghĩa, chỉ thấy Lệ Cảnh Trình đứng dậy đi lên bục giảng. Anh tiếp tục câu nói của chủ nhiệm lớp, chậm rãi mà nói, cử chỉ phong thái đúng là một ví dụ điển hình của người thành công trong giới tài chính, những sinh viên nam dần dần bị thu hút, mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân của Lệ Cảnh Trình đều rất khí phách, đương nhiên nhóm sinh viên nữ cũng không thể tránh khỏi bị hấp dẫn. Lâm Nam đưa tay che miệng: "Thiển Thiển."

"Chuyện gì?."

"Người đàn ông của cậu thật hung hãn nha, buổi tối cũng như vậy sao?"

Vinh Thiển lập tức đá cô một cước, Lâm Nam co người né, không nghĩ tới cái ghế không trụ vững, cả người và ghế đều ngã văng ra ngoài.

‘Phịch’ một cái, toàn bộ ánh mắt trong phòng học đều nhìn về phía hai người. Vinh Thiển vội vàng cúi thấp đầu, Lâm Nam đứng lên, phui mông một cái, Lệ Cảnh Trình duỗi thẳng hai tay chống lên bục giảng, khoe miệng ngậm lại cười như có như không, Lâm Nam đỡ cái ghế dậy, Lệ Cảnh Trình mở miệng: "Hai người có ý kiến gì với vấn đề tôi vừa nói không?"

Lâm Nam xua tay: "Không ý kiến, không ý kiến."

"Còn em?" Lệ Cảnh Trình lại hỏi.

Vinh Thiển ngoan ngoãn đứng lên: "Không có ý kiến."

"Ngồi xuống đi."

Lệ Cảnh Trình nói thêm khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa, Vinh Thiển không ngờ chung quanh tiếng vang lên tiếng vỗ tay dành cho anh, anh trở lại ngồi kế bên cô, chủ nhiệm lớp nói thêm vài câu tán thưởng, đại khái là mời Lệ Cảnh Trình tới không dễ dàng, cơ hội khó có được, mọi người nên quý trọng học hỏi.

Tan học, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình vẫn chưa đi, cô không muốn đi ra sớm để bị người khác chỉ trích bàn tán. Lâm Nam và Hà Mộ rời đi trước, chờ mọi người trong phòng hầu như ra về gần hết, lúc này Lệ Cảnh Trình mới đứng dậy. Vinh Thiển cầm túi đi theo sau lưng anh, Lệ Cảnh Trình kéo tay cô, Vinh Thiển vội vàng rút ra: "Trong trường học không cho nắm tay."

"Lừa con nít sao, có ai không biết quan hệ của tôi với em."

"Trong trường vốn không có mấy người biết!"

Cánh môi Lệ Cảnh Trình khẽ cười, nắm chặt tay cô, không cho cô cơ hội buông ra.

Bên trong phòng học, Chu Đình Đình và hai người bạn thân đứng tựa vào cửa. "Cậu nói xem, số cô ta sao lại tốt như vậy? Trong nhà có tiền không nói, còn có thể tìm được người bạn trai dẹt hoa trên gấm(1) như vậy."

Chu Đình Đình trừng mắt với cô: " 'Dẹt hoa trên gấm', hiếm khi thấy cậu biết dùng từ hoa mỹ như vậy, hãy chờ xem, cô ta chắc ý không được bao lâu đâu, Vinh Thiển không thể quên được bạn trai cũ, ở cùng cô ta Lệ Cảnh Trình vất vả rồi."

"Đình Đình, cậu cũng đừng quá khắc nghiệt với Vinh Thiển, cô ấy đâu có cướp người đàn ông của cậu."

Chu Đình Đình hừ lạnh, thế nào là không cướp, từ đầu Chu gia đã có ý để cho cô tiếp cận Lệ Cảnh Trình, đến thời điểm thích hợp sẽ bắt đầu giới thiệu mai mối, như vậy chuyện làm ăn nhà cô sẽ tốt hơn rồi.

Hầu như mỗi tháng sinh viên trường đại học T đều có cơ hội đi đây đó thực tập, nghe nói lần này là đi đến Tô Sơn Đại Phật, các sinh viên liền lên kế

hoạch chuẩn bị, Đại Phật ở đó rất linh, mượn cơ hội này, đương nhiên phải cầu xin một nguyện vọng.

Vinh Thiển làm một đài hoa sen, phía dưới để trống, có thể thả lời cầu nguyện vào. Lâm Nam lại rất thực tế, trực tiếp làm một hộp đựng tiền, bảo là muốn đặt dưới chân Đại Phật để cầu xin phát tài.

Tô Sơn Đại Phật đồ sộ sừng sững, vươn thẳng đến tận trời xanh, dưới chân tượng là bức bình phong, bên trên là tượng phật nghìn mắt nghìn tay, Vinh Thiển và mấy người bạn bỏ tiền vào thùng phước, sau đi đến điện cầu nguyện. Đài hoa sen này là cô làm cho Hoắc Thiều Huyền.

Vinh Thiển cầm tờ giấy nhét vào bên trong, Vinh An Thâm đã có Cố Tân Trúc và con cái đầy đủ, Vinh Thiển không cần cầu nguyện cho ông, mà chính cô cũng không dám bắt đầu lại lần nữa, nên không cần bất cứ nguyện vọng gì.

Về phần Lê Cảnh Trình, nguyện vọng trong lòng anh ta đã đạt được, càng không cần.

Chỉ có Hoắc Thiều Huyền.

Anh yêu cô, nhất định không bỏ được cô, nhớ đến một chút, lại đau một chút.

Loại hương vị “tâm tâm niệm niệm” (2) này, Vinh Thiển hiểu rõ.

Cô đặt đài hoa sen của mình và hộp đựng tiền của Lâm Nam chung một chỗ, cầu nguyện xong mới đi ra ngoài.

Chu Đình Đình vẫn đứng ở trong đám người, đợi đến lúc các cô đi xa, lúc này mới tiến về phía trước, lúc này Vinh Thiển che mắt đài hoa sen, cô không thể nhìn rõ ràng được, nhưng cái hộp đựng tiền mập như heo kia của Lâm Nam lại dễ dàng nhìn thấy, cô liếc mắt một cái đã có thể nhận ra. Chu Đình Đình đưa tay lấy vật bên trong đài hoa sen, nhanh chóng nhét vào túi xách của mình.

(1) Dệt hoa trên gấm: ở đây ý chỉ đàn ông cực phẩm, vừa giàu có vừa đẹp trai.

(2) Tâm tâm niệm niệm: Luôn luôn nghĩ tới, luôn luôn tự nhắc nhở mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 56 : Một đài hoa sen

Edit : Tahoe Nguyen

Đế Cảnh.

Lệ Cảnh Trình cầm xấp tư liệu đặt trước mặt Vinh Thiễn.

Cô rút ra từng tờ, quan sát tỉ mỉ từng chút từng chút một.

Năm đó mẹ cô gặp tai nạn xe, lúc đoàn kiểm tra đến, ban đầu không phát hiện ra sự cố trục trặc nào, người tài xế lái chiếc xe chở đầy bùn đất trước đó đã uống không ít rượu, lúc xe Vinh gia lái ra ngoài liền trực tiếp bị đụng trúng và bị đè sâu dưới lớp bùn đất.

Đôi tay Vinh Thiễn run rẩy, khi đó cô không còn nhỏ, cô vẫn còn nhớ rõ buổi tang lễ toàn một màu trắng đó gây cho cô bao nhiêu xót xa và bi thương.

"Tên tài xế kia bồi thường một khoản tiền, khi đó luật lệ chưa nghiêm ngặt như bây giờ, căn cứ vào thái độ thành khẩn nhận sai, cũng sẽ không bị ngồi tù, nhưng ngay sau đó ông ta rời khỏi Nam Thịnh, vốn dĩ ông ta cũng là người bên ngoài, sờ dĩ..."

"Đây là cái gì?" Vinh Thiễn mở một phần tư liệu khác.

"Hiện tại, đây mới là đầu mối hữu dụng nhất, tên tài xế kia và Cố Tân Trúc là đồng hương, mà cùng ngày mẹ em gặp chuyện không may, cũng đã gặp mặt Cố Tân Trúc."

Vinh Thiễn đập tay cái rầm xuống mặt bàn: "Cái chết của mẹ tôi, có liên quan đến bà ta."

"Nhưng, chứng cứ này không đủ để khẳng định."

Vinh Thiễn bình tĩnh lại, cả buổi vẫn không nói một câu, Lệ Cảnh Trình muốn cô phải thật sự bình tĩnh, Vinh Thiễn thu thập hết giấy tờ này nọ trên bàn xong đứng dậy, anh kéo cổ tay của cô lại: "Đi đâu?"

"Đi tìm ba tôi."

"Ông ấy sẽ không tin."

"Nếu như tôi vĩnh viễn tìm không được tên tài xế kia, tôi vĩnh viễn sẽ không có được đáp án..." Giọng Vinh Thiển trầm xuống, có mấy lời, dường như chính bản thân mình cũng không dám nói ra: "Lệ Cảnh Trình, có thể anh không tin, nhưng ba tôi thật sự không có một chút nghi ngờ nào, ông ấy cũng sẽ không cho người đi tìm hiểu, ông ta cứ như vậy mà tin tưởng Cố Tân Trúc sao?"

"Có muốn tôi đi cùng em hay không?"

"Không cần."

Vinh Thiển một mình đi tới Vinh gia, tư liệu nằm trong tay trong tay tựa như nặng nghìn cân. Vinh Thiển đi thẳng đến thư phòng tìm Vinh An Thâm, thấy Cố Tân Trúc cũng không chào hỏi một câu, Vinh An Thâm vừa nhìn thấy cô trên mặt liền nở nụ cười: "Ui da, con gái đã trở về, sao hôm nay lại chịu đến thăm ba?"

Vinh Thiển đưa tư liệu cho ông, cửa thư phòng đóng chặt, Cố Tân Trúc dặn người giúp việc vài câu xong đi lên lầu.

Vinh An Thâm xem xong, sắc mặt thay đổi rõ rệt: "Ai bảo con đi tìm hiểu?"

"Ba, mẹ chết như vậy, ba không cảm thấy kỳ lạ sao?"

"Đó là tai nạn xe, đã sớm xử lý rồi..." Vinh An Thâm vòng qua bàn học, hai tay đặt lên đầu vai Vinh Thiển: "Để ẹ con yên nghỉ đi."

"Ba nói mẹ chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của Cố Tân Trúc, nhưng bà ấy ít nhất đi tìm Cố Tân Trúc hai lần, mẹ gặp bà ta xong, lúc trở về thì bị tai nạn xe, ba, ba khẳng định chuyện này thật sự không có chút quan hệ nào với Cố Tân Trúc sao?"

Vinh Thiển nhìn chằm chằm gương mặt trước mặt, Vinh An Thâm có ý tránh né: "Thiến Thiến, cảnh sát lúc đó đều đưa ra đáp án, điều con tìm hiểu được, vừa khớp giống vậy thôi, con cũng không có chứng cứ gì khác đúng không?"

Cố Tân Trúc áp lỗ tai lên ván cửa, tim đập thành thịch thịch thịch.

Vinh Thiển thẳng thắn dứt khoát: "Ba, thật sự ba không hề nghi ngờ?"

Cố Tân Trúc căng thẳng, hai tay khấn trương nắm chặt lại, mồ hôi chảy đầy lòng bàn tay.

Vinh An Thâm liếc nhìn Vinh Thiển: "Thiển Thiển, bà ấy là mẹ con, sau này đừng nói mấy lời lung tung như vậy."

Cơ thể Cố Tân Trúc hơi lùi về sau, trên mặt lộ ra vẻ nham hiểm tàn ác, bà không tin Vinh Thiển có khả năng bói móc được những tin tức từ nhiều năm về trước như vậy.

Người cô ta dựa vào, chẳng phải là Lệ Cảnh Trình kia sao?

Chỉ là người đàn ông này, trước đây còn cùng bà hợp tác, hôm nay chiếm được người rồi, lại có thể đẩy bà vào chỗ chết như vậy, Cố Tân Trúc không chỉ muốn đề phòng, mà còn muốn phản kích tới cùng mới có thể tìm được con đường sống ỳnh.

Lúc Vinh Thiển rời khỏi Vinh gia thì trời bên ngoài đã bắt đầu tối, hai chân dường như muốn rớt ra, cô ngẩng đầu nhìn người người ngồi bên trong xe. Vinh Thiển cảm thấy sóng mũi hơi cay, liền đi nhanh qua, Lệ Cảnh Trình từ trên xe bước xuống, bị cô ôm chầm lấy.

Hai tay Vinh Thiển vòng lại ở sau lưng anh, Lệ Cảnh Trình cầm lấy đồ đạc trong tay cô: "Cho em khỏi đến nữa."

Cô ôm chặt anh không tha, giống như đây mới là chỗ ấm áp duy nhất có thể dành cho cô, đầu Vinh Thiển dựa vào trước ngực anh, nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh xuyên qua lớp quần áo mỏng manh truyền thẳng tới trái tim cô.

"Về nhà đi."

Vinh Thiển ngẩng đầu, nhìn thấy chiếc cằm của anh, cô tựa trán lên đó: "Ừ."

Trong lòng cô mệt mỏi hoảng sợ, bởi vì cô không biết chuyện tai nạn xe của mẹ, cuối cùng Vinh An Thâm cũng hiểu rõ ít nhiều.

Lâm Nam nhất định đòi đến Đế Cảnh chơi, nói Vinh Thiển không có suy nghĩ, dính hôn không thông báo ọi người biết, lần trước cô được đưa đến Đế Cảnh, do không dám nên không quan sát chung quanh được. Vinh Thiển

không lay chuyển được cô, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. Cô không mời người khác, chỉ có hai người Lâm Nam và Hà Mộ.

Ở Đế Cảnh chơi hơn nửa ngày, người giúp việc xuống hỏi các cô chuyện cơm tối, lúc này Vinh Thiển mới để tài xế đưa hai người về.

Lệ Cảnh Trình rất nuông chiều cô, cô muốn cái gì, liền cho cô cái đó, chứ nói chi chỉ là đưa mấy người bạn về chơi.

Anh đi vào thư phòng, mở máy vi tính ra, thấy ngăn kéo bàn học bị kéo ra một chút.

Từ trước đến nay Lệ Cảnh Trình đều đóng kỹ, anh giật ngăn kéo ra, thấy bên trong là một đế đốt nến hình đài hoa sen, anh cầm lên đặt trong tay, bên dưới, có một tờ giấy lộ ra.

Lệ Cảnh Trình rút ra, mở xem.

Trên đó viết một hàng chữ.

“Em dùng hết cả cuộc đời, cầu xin thần phật cho anh được hạnh phúc.”

Lệ Cảnh Trình cầm tờ giấy nhỏ, chậm rãi vo tròn trong lòng bàn tay, anh không cần suy nghĩ, cũng biết những lời này là do ai viết, và viết cho ai.

Hạnh phúc của Hoắc Thiếu Huyền có cô quan tâm, vậy còn anh thì sao?

Trong lòng Lệ Cảnh Trình hiểu rõ, anh cảm nhận được, Vinh Thiển chưa bao giờ bận tâm, nhưng cô cũng sẽ không ngu ngốc đến mức đem đồ vật này để vào trong ngăn kéo của anh.

Vinh Thiển đẩy cửa đi vào, Lệ Cảnh Trình thả đồ lại trong ngăn kéo, sau đó đóng chặt lại.

"Sao anh lại ở thư phòng?"

Đợi cô đến gần, anh kéo cô lại, để cho cô ngồi trên chân của mình: "Có chút công việc phải xử lý."

"Oh, vậy tôi trở về phòng."

"Chờ một chút," Lệ Cảnh Trình ôm cô, không cho cô đi: "Hôm nay có mấy người bạn tới?"

"Là Lâm Nam và Mộc Tử, sao vậy?"

Bàn tay Lệ Cảnh Trình đặt trên đầu gối cô vuốt nhẹ: "Không sao cả, hai ngày nữa có tiệc rượu, tôi dẫn em đi cùng."

"Tôi không muốn đi." Vinh Thiển cũng không thích mấy nơi đó.

"Em cần phải thích ứng, sinh ra trong giới thượng lưu, dù muốn hay không, trước sau gì em cũng phải va chạm với thế giới bên ngoài, không phải ba em cũng thường xuyên để em kết giao với những người này rồi sao?"

"Đến lúc đó rồi hãy nói."

Tay của Lệ Cảnh Trình rơi xuống bên hông cô, lần trước đem cô nhốt một ngày một đêm, Lệ Cảnh Trình coi như rút ra được bài học kinh nghiệm, đối với Vinh Thiển, mạnh bạo không được, nếu muốn để cho cô hoàn toàn hết hy vọng với Hoắc Thiều Huyền, không phải anh mạnh mẽ bức bách là có thể được.

Có một số phương diện, vẫn là nên dựa vào một chút thủ đoạn mới đạt được.

Vinh Thiển cũng không suy nghĩ nhiều, chờ đến lúc đi đến đó, mới biết được, trường hợp này cô khó tránh khỏi việc gặp mặt Hoắc Thiều Huyền.

....

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 57 : Cũng không ai buông tay

Edit : Rainie

Một cô gái có dáng người cao ráo đang cầm khay đứng ở bên trong hội trường, cô khoác trên người bộ sườn xám màu hồng đỏ làm cho dáng người càng thêm thu hút ánh nhìn xung quanh, nhưng lại không mang một vẻ đẹp dung tục bình thường. Thỉnh thoảng có người đi qua, cô liền cung kính mời rượu.

Vinh Thiển kéo tay Lê Cảnh Trình đi vào, thấy Hoắc Thiếu Huyền đang đứng ở cách đó không xa. Anh bước đi về phía trước, cô gái bưng khay rượu vội vàng cúi đầu, đầu ngón tay thon dài của cô nắm chặt, hiển nhiên cô đang vô cùng lo lắng. Hoắc Thiếu Huyền cầm lấy ly rượu, đưa lên nhắm nháp một chút, cô gái ngẩng đầu, phát hiện tầm mắt của anh không nhìn mình, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên rồi, người như anh ta, làm sao có thể nhớ cô là ai chứ?

"Hoắc thiếu..." Thiệu quản lý nhả nhận đi đến bên cạnh hai người, Vinh Thiển nghe được tiếng nói, mắt không khỏi liếc nhìn.

Hoắc Thiếu Huyền đặt ly rượu vào khay.

Có hơi dùng sức, thiếu chút nữa cô gái kia không giữ nổi...

Nét mặt Thiệu quản lý vui vẻ, khóe mắt lộ vẻ mờ ám: "Anh không biết cô ấy?"

Lúc này Hoắc Thiếu Huyền mới nhìn đến cô gái ấy, nhưng chỉ là lướt qua, cũng có chút ấn tượng.

Tiếng nói của Thiệu quản lý không nhẹ không nặng, vô tình lại lọt vào tai Vinh Thiển: "Hoắc thiếu, một ngày cũng nên nghỉ vợ chồng nha."

Trong lòng Vinh Thiển đau đớn, lại chỉ có thể làm ra vẻ mặt hồ hững, cô nhìn cô gái nọ, dáng dấp có vẻ cao hơn cô, gương mặt cũng xinh đẹp, cái cằm nhọn càng tôn thêm vẻ đẹp mỹ miều của cô ấy.

Hoắc Thiếu Huyền căn bản là không nhận ra, sắc mặt anh lạnh lùng, xoay người muốn rời khỏi đây. Xoay một cái, vừa lúc đụng phải Vinh Thiển và

Lệ Cảnh Trình đang đứng ở bên ngoài. Bàn tay Thiệu quản lí đặt trên đầu vai của cô gái nọ: "Hoắc thiếu, lần trước tôi giúp anh làm cầu nối, anh có hài lòng không sao lại không nói tiếng nào."

Hoắc Thiếu Huyền nhìn thật sâu vào trong mắt Vinh Thiển, đương nhiên anh không bỏ qua nét mặt đầy xấu hổ của Vinh Thiển, Hoắc Thiếu Huyền cười nhạt, con người lạnh lẽo nhìn Thiệu quản lí: "Tiền cũng đã cầm, còn hỏi vấn đề này làm gì? Không lẽ tẩm chi phiếu lần trước còn chưa hài lòng?"

"Đâu có, chỉ là, trong kinh doanh thì bán được một lần còn muốn bán tiếp lần sau nữa, không phải sao?"

Cô gái đang cúi đầu bỗng nhiên đẩy tay Thiệu quản lí ra, nổi giận với Hoắc Thiếu Huyền đang đứng không nhúc nhích trước mặt, cô đột nhiên lên tiếng: "Tôi không phải món hàng mặc cho người khác mua đông bán tây, còn nữa, có hài lòng hay không, không cần chị với anh ta nhận xét, chị có ghi hóa đơn cho tôi sao?"

Thiệu quản lí giật mình: "Cô..."

Hoắc Thiếu Huyền liếc nhìn cô gái này, chỉ coi đây là một trò cười, trừ Vinh Thiển ra, người khác ủy khuất và nhục nhã, hoàn toàn không có dính líu gì tới anh.

Dùng cơm xong, Vinh Thiển đi chung quanh một chút, bên trong tiếng nhạc xập xình, Hoắc Thiếu Huyền đứng ở giữa sân khấu khiêu vũ, xung quanh kêu tên anh tràn đầy kích động, nhưng anh cũng không có phản ứng gì.

Kĩ thuật nhảy vẫn mê hoặc như trước, vẫn thoải mái vô cùng, Vinh Thiển thích nhất là lúc nhìn anh khiêu vũ, cô vô thức đi đến trước sàn nhảy, Hoắc Thiếu Huyền liếc mắt qua cô, bỗng nhiên vươn tay về phía cô. Vinh Thiển ngẩn ra, thấy Hoắc Thiếu Huyền quỳ một gối xuống ngay sân khấu, thấy cô bất động, anh đưa tay kéo cô lên sân khấu. Anh đã dạy Vinh Thiển khiêu vũ, nhưng dù thế nào cô cũng không nhảy được, Hoắc Thiếu Huyền cầm tay cô dẫn dắt, sân khấu lớn như vậy chỉ có hai người, ánh đèn màu mật ong chiếu trên đỉnh đầu, thẩm thoát qua một lúc, hai người dường như trở lại

thời gian trước đây, bước chân Vinh Thiển xoay chuyển, nụ cười càng rõ ràng hơn.

"Thiếu Huyền, em có thể nhảy được rồi."

Đúng lúc đó Lệ Cảnh Trình đi tới, một màn hài hòa trước mắt khiến cho anh vô cùng kích động. Anh không hề do dự, nhanh chóng bước đến, đưa tay kéo Vinh Thiển về bên mình: "Muốn khiêu vũ đúng không? Tôi nhảy với em."

Giống như giấc mộng đẹp chợt vỡ tan, phút chốc Vinh Thiển cũng giật mình thức tỉnh.

Lệ Cảnh Trình kéo cô cùng nhảy, Hoắc Thiếu Huyền cũng không hề tránh ra, Vinh Thiển dần dần theo không kịp, xoay người trong nháy mắt bị Hoắc Thiếu Huyền kéo qua, ôm hông của cô cùng khiêu vũ. Lệ Cảnh Trình nhú mày, bàn tay kéo lấy Vinh Thiển lần nữa, hai người như đang tranh giành, kéo lấy cánh tay của cô cũng không ai chịu buông. Người đàn ông cười nhạt: "Hoắc Thiếu Huyền, người phụ nữ của người khác, có gì còn nhưng nhớ đến tận bây giờ?"

"Anh quản tôi?"

Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiển sang bên mình: "Lại đây."

Nhưng Hoắc Thiếu Huyền không hề có ý muốn buông tay, Vinh Thiển cũng không biết ngày hôm nay anh bị làm sao.

Hai cánh tay cô bị kéo qua kéo lại, hai người giữ chặt cổ tay cô, mùi thuốc súng cũng nồng nặc hơn, Vinh Thiển biết, muốn Lệ Cảnh Trình buông tay là không thể nào.

Mà Hoắc Thiếu Huyền, anh lại không nỡ buông cô ra.

Chính xác là Vinh Thiển sợ một trong hai sẽ động thủ trước, tình cảnh thế này, hoàn toàn có khả năng, cô khẽ nhú mày: "Thiếu Huyền, tay em đau quá."

Anh nghe vậy, quả nhiên lập tức buông lỏng tay. Lệ Cảnh Trình bèn kéo cô về bên cạnh mình, Hoắc Thiếu Huyền bước xuống khán đài, cũng không đi xa, lấy một ly rượu lên uống. Vinh Thiển cũng không muốn tiếp tục thành

tiêu điểm chú ý, cô lướt qua Lệ Cảnh Trình, nhưng bị anh kéo lại. Lệ Cảnh Trình choàng tay qua vai cô : "Vì sao lại để hắt buông tay?"

Kiểu nói chuyện của anh, giống như không ai có thể cướp được đồ của mình vậy. Vinh Thiển chống lại ánh mắt của anh: "Nếu tôi muốn anh buông tay, anh đồng ý sao?"

"Đương nhiên là không."

"Nhưng tôi biết Hoắc Thiều Huyền sẽ làm vậy." Những lời này, Vinh Thiển không nói ra. Hai người trở lại đám đông, Vinh Thiển sợ lại gặp Hoắc Thiều Huyền lần nữa.

"Về thôi."

Lệ Cảnh Trình lại không sốt ruột: "Vội gì chứ, dẫn em đi chơi một chút."

"Tôi không muốn đi chơi, tôi muốn trở về."

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn bốn phía, anh đưa Vinh Thiển đến phía trước cửa sổ, ngón tay thon dài đưa lên cúc áo, từ từ cởi từng nút ra, Vinh Thiển lưng dựa sát vào, đôi mắt đề phòng: "Anh làm gì thế, anh... không được....."

Lệ Cảnh Trình mở rộng cổ áo, bước đến ôm lấy cô, đem hơn nửa người cô giấu ở trước ngực mình.

Hai tay Vinh Thiển chống cự, cô thấy Hoắc Thiều Huyền đang đứng cách đó không xa.

Diễn trò trước mặt anh, cho dù một cử chỉ thân mật nào cũng làm cho Vinh Thiển bài xích, Lệ Cảnh Trình thích thú nghiêng mặt kề má tới gần: "Hôn tôi."

Cô muốn lùi lại phía sau, nhưng lại không được.

Lệ Cảnh Trình giữ chặt eo của cô, khẳng khẳng nói: "Hôn tôi."

Vinh Thiển khẽ cúi đầu, sau đó nhón chân lên, đôi môi ngọt ngào hướng đến khoe miệng Lệ Cảnh Trình, trong lòng cô nghĩ đến Hoắc Thiều Huyền, nhưng cuộc sống của cô không thể nào trở về bên cạnh anh được nữa, Vinh Thiển hiểu rõ điều đó, chuyện của mẹ, bao gồm cả con đường sau này của cô, đều phải dựa vào Lệ Cảnh Trình. Cô nghĩ, không còn được Hoắc Thiều Huyền che chở, phải chấp nhận sự thật này.

Nói theo một cách khác, cô nhất định phải trưởng thành, yêu người mà người đó không thể ở bên cạnh mình, người này sẽ là chỗ dựa của cô, anh ta muốn gì, có thể cô sẽ cho anh ta toại nguyện.

Nụ hôn này, tự nhiên cũng lọt vào trong tầm mắt của Hoắc Thiếu Huyền.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 58 : Thăm dò

Edit : Rainie

Vinh Thiển hôn Lệ Cảnh Trình, lúc này nét mặt anh cười rất tươi.

Anh bá đạo làm càn nhưng lại mặc nhiên để cô muốn làm thì làm, cô ngoan ngoãn, chuyện gì anh cũng sẵn lòng vì cô.

Hoắc Thiều Huyền ở yên một chỗ uống rượu, Vinh Thiển biết anh đều nhìn thấy tất cả, cô muốn anh có cuộc sống thật tốt, không nghĩ đến cô nữa, cho dù là lấy vợ sinh con, cũng chỉ muốn tốt cho anh...

Thiệu quản lí vô thức tới gần bên cạnh Hoắc Thiều Huyền: "Hoắc thiếu, chuyện vừa rồi thật vô ý, ngài đừng để bụng."

"Tôi với cô chỉ là buôn bán qua lại có gì cần để bụng."

Sắc mặt Thiệu quản lí có chút khó coi, nhưng rốt cuộc không dám đắc tội với anh: "Hoắc thiếu, tôi đã đuổi cô ta đi rồi, ngài phong lưu anh tuần như vậy, tôi không thiếu con gái nuôi muốn làm quen cùng ngài."

Hoắc Thiều Huyền dựa người vào cột không nói gì.

Thiệu quản lí nhìn theo tầm mắt của anh, thấy ở nơi kín đáo kia có một đôi nam nữ đang hôn triền miên, bà ta thu lại ý cười, xoay người rời đi.

Không lâu sau, có hai cô gái mang rượu đến.

Vinh Thiển chán nản ngồi ở khu nghỉ ngơi, hầu như cuối tuần Lệ Cảnh Trình đều có tiệc rượu cần ra ngoài xã giao, Vinh Thiển lại rất ít đi ra ngoài. Lệ Cảnh Trình có nói qua, vài ngày sau có một buổi xã giao ở sân golf, muốn dẫn cô đi cùng, so với bầu không khí bây giờ, Vinh Thiển lại thích được tự do với trời xanh mây trắng hơn.

Hoắc Thiều Huyền ngồi cách cô không xa, đã uống rất nhiều rượu, hai cô gái ngồi hai bên đang bắt đầu rục rịch, rượu đưa tới anh đều uống hết, ánh mắt anh nhìn cô chăm chăm, giống như rượu chính là cô, từng chén từng chén, cũng như cô hòa nhập từng chút từng chút vào cơ thể.

Vinh Thiển thấy rất đau lòng, nhưng cô cũng không thể níu kéo chuyện đã qua. Hai cô gái nhìn Hoắc Thiếu Huyền đã say bí tỉ, nháy mắt với nhau, đỡ anh lên đưa đi tránh tầm nhìn của mọi người.

Vinh Thiển không do dự, cô xốc vác lên bước nhanh về phía trước ngăn cản: "Chờ một chút."

Hai người kia không hề buông cánh tay Hoắc Thiếu Huyền ra, gương mặt lộ vẻ khó chịu: "Mắc mớ gì tới cô?"

"Các người có hỏi qua ý kiến của anh ấy chưa?"

"Nực cười, chuyện nam nữ, cần cô quản sao? Bà lão, cô là gì của anh ấy chứ?"

Vinh Thiển nhú mào, trầm giọng gọi: "Hoắc Thiếu Huyền, anh mau tỉnh dậy!"

Tay của cô gái cương quyết giữ lấy hông của Hoắc Thiếu Huyền: "Anh ấy cần nghỉ ngơi, xin mời cô tránh ra."

Hai cô gái vẫn cương quyết đưa Hoắc Thiếu Huyền đi về phía trước, Vinh Thiển kéo góc áo của anh: "Hoắc Thiếu Huyền, anh say đến chết rồi đúng không? Đồ đầu heo này!"

Anh gật gật đầu, không để ý tới lời nói của cô. Vinh Thiển đứng yên tại chỗ, tuy rằng lúc này Lệ Cảnh Trình không ở trước mặt cô, nhưng cô dám khẳng định, chỉ cần cô có hành động khác thường nào, nhất định anh ta sẽ xuất hiện ngay bên cạnh cô giống như yêu ma quỷ quái. Nhưng Hoắc Thiếu Huyền đang bị như vậy, nếu cô không can thiệp, không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đây. Vinh Thiển đi ra bên ngoài, thấy hai cô gái kia mang theo Hoắc Thiếu Huyền đi về phía bãi đậu xe. Cô lấy điện thoại trong túi xách ra, gọi vào một dãy số.

"Alo, chị Hy Tử."

"Thiến Thiến, có chuyện gì?"

"Chị ở đâu?"

"Chị cùng Thiếu Huyền cùng đi tham gia tiệc rượu, chị đang tìm anh ấy đây."

Vinh Thiện biết, trong trường hợp này thì mười phần là chắc chắn Mạc Hy sẽ đến: "Chị mau đến Đông Môn đi, Hoắc Thiếu Huyền bị hai cô gái mang đi rồi."

"Cái gì?" Mạc Hy vừa nghe vậy, trong lời nói liền khẩn trương: "Được, chị tới ngay."

Vinh Thiện cúp điện thoại, đứng ở bồn hoa nhìn về phía trước, nếu Mạc Hy không nói, đến lúc đó cô cũng không để ý được nhiều như vậy.

....

Hoắc Thiếu Huyền bị đẩy mạnh vào chỗ ngồi phía sau xe, một cô ngồi bên cạnh anh, cô gái còn lại móc ra chìa khóa ra lái xe. Cô gái nhìn thật kỹ gương mặt tuần tú của anh: "Dáng người thật chuẩn nha?"

Ngón tay cô gái đang di chuyển, lại đột nhiên bị anh cầm lấy, Hoắc Thiếu Huyền mở mắt ra, đáy mắt vô cùng bình tĩnh, anh hất tay của đối phương ra. Cô gái ngồi ở ghế lái tròn mắt kinh ngạc: "Không phải là anh đã uống say sao?"

"Xuống xe!" Giọng nói Hoắc Thiếu Huyền không còn kiên nhẫn nữa.

Hai cô gái nhìn nhau: "Hoắc thiếu."

Cả khuôn mặt lẫn giọng nói đều cố kìm nén vẻ tức giận, Hoắc Thiếu Huyền nhắm mắt lại: "Xuống xe."

"Nhưng ... nhưng đây là xe của em..."

Hoắc Thiếu Huyền vung tay : "Tôi rất nóng tính."

Hai người kia thấy thế, vội vàng xuống xe.

Vinh Thiện nhìn theo, thế nào lại ra khỏi xe rồi? Hoắc Thiếu Huyền?

Ánh mắt anh xuyên qua cửa kính xe nhìn vào bóng dáng đang đứng cách đó không xa, ngày trước, từng nói anh bị người người khác vừa kéo vừa ôm đưa đi như vậy, hay chỉ cần hần nói chuyện vài câu với bọn họ cũng đã bị ăn dấm chua, mà bây giờ, thực sự không giống nhau sao?

Mạc Hy đi ra từ cửa chính, bóng dáng cô lọt vào tầm mắt Hoắc Thiếu Huyền, anh đẩy cửa xe ra đi xuống.

Vinh Thiển nhìn anh, trông đầu giống kẻ say, cô căn răng xoay người định rời đi, nhưng không nghĩ tới là sẽ đụng phải người đàn ông phía sau. Cô sờ sờ mũi, Lệ Cảnh Trình nhìn lướt qua đầu cô về hướng xa xa: "Đứng đây làm gì?"

Vinh Thiển hét to: "Đã muộn lắm rồi, tôi muốn trở về, nên định ra ngoài này chờ anh."

Lệ Cảnh Trình cũng không lờ làm cô lộ chân tướng, bàn tay chạm vào gò má cô: "Mặt đã đỏ như vậy, em thật ngốc, chờ tôi cần gì phải đứng ở nơi nhiều gió như vậy?" Đôi môi mỏng khẽ hôn lên mặt cô: "Ấm lên chút nào chưa?"

Cô rụt cổ lại: "Về đi, tôi mệt."

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô qua, đưa ly rượu cho phục vụ: "Đi, chúng ta về."

...

Hoắc Thiếu Huyền đứng dựa vào cửa xe, Mạc Hy vỗ vỗ ngực: "Em còn nghĩ tới nay anh sẽ bị hai cô gái không biết tốt xấu kia ăn thịt rồi chứ."

Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển đi về phía bên kia, hai người cùng lên xe, mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng của chiếc xe, Hoắc Thiếu Huyền mới chịu thu lại tầm mắt: "Ăn tôi? Bọn họ không sợ ghen chết sao."

...

Về đến Đế Cảnh, Vinh Thiển đã dựa vào ghế phụ ngủ mất, Lệ Cảnh Trình dừng xe xong, không gọi cô tỉnh, anh đi sang bên kia, ôm cô xuống.

Biểu hiện đêm nay của Vinh Thiển, anh vô cùng hài lòng. Cho nên, anh quyết định sẽ thưởng cho cô.

Lệ Cảnh Trình bế cô như bế công chúa đi lên lầu, cởi giày và lễ phục giúp cô, Vinh Thiển cảm giác được có người hôn môi, cô nghiêng mặt sang hướng khác...

Một giọng nói vang lên bên tai cô: "Vinh Thiển, quên hẳn ta đi, anh sẽ cho em những gì tốt nhất."

"Tốt nhất, cái gì?" Vinh Thiển giống như uống rượu say, nhẹ giọng nỉ non.

Lệ Cảnh Trình trầm tư trong chốc lát: "Em muốn cái gì, anh sẽ cho em cái đó."

Đây là lần đầu tiên Lệ Cảnh Trình có cảm giác như vậy, nghĩ đến chuyện muốn cưng chiều một người, đem cô nâng niu trong lòng bàn tay.

Xì...

Một tiếng cười làm cắt đứt suy nghĩ của Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển mở mắt ra, ánh mắt có chút quỷ quyệt, cô chỉ chỉ vào mũi Lệ Cảnh Trình: "Lệ Cảnh Trình, anh già như vậy rồi, thật là buồn nôn nha, tôi muốn anh dạy tôi cỡi ngựa, có được không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 59 : Sự thật về chuyện đính hôn của cô

Edit : Rika

Lệ Cảnh Trình hiểu rõ là cô đang giả vờ ngủ. Anh ngồi ở mép giường, phụng phịu, bộ dáng rất đáng yêu, Vinh Thiển ngồi dậy, đặt hai chân xuống giường: “Lệ Cảnh Trình, anh dùng bộ dạng này chắc lừa được không ít cô nàng rồi chứ?”

Lệ Cảnh Trình sao nghĩ được gì, anh không nói, mặc kệ cô vui đùa. Anh gác chân lên: “ Muốn trốn chạy sao?”

Ánh mắt Vinh Thiển nhìn xuống ngực mình, lễ phục bị anh cởi ra, áo ngủ cũng chưa kịp thay, Vinh Thiển đưa hai tay ôm bả vai: “Sau này, tôi không muốn tham gia tiệc rượu.”

“Sợ gặp gỡ Hoắc Thiểu Huyền sao?”

Đúng vậy, cô sợ cảm giác khó chịu đó.

...

Mạc Hy lái xe tới trước cổng nhà Hoắc Thiểu Huyền, người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ, hai mắt nhắm lại, hô hấp trầm ổn, Mạc Hy bấm còi, cửa sắt chậm rãi mở ra. Cô chạy xe vào gara, sau đó mở một bên cửa xe, nói: “Về tới nhà rồi.”

Hoắc Thiểu Huyền mở mắt ra, thần sắc mệt mỏi, Mạc Hy lo lắng, đi vào phòng cùng anh.

Anh đi tới quầy rượu, Mạc Hy tiến lên giữ anh lại: “Còn muốn uống nữa sao?”

“Tôi không say.” Hoắc Thiểu Huyền rót hai ly rượu, đưa một ly cho cô:

“Tôi muốn say thật say, để quên hết mọi chuyện.”

“Anh làm thế thì có ích gì?”

“Tôi làm sao?” Hoắc Thiểu Huyền ngồi vào chỗ của mình, cười như không cười: “Cô thấy đó, Tiểu Thiển ‘thân bất do kỷ’, tôi, cũng ‘thân bất do kỷ’.”

“Nhưng em thấy Thiển Thiển có vẻ tốt hơn anh đó, biết không thế thì đừng gây sức ép ỉn nữa.”

“Đừng khuyên tôi, ngoài cô ấy, tôi không muốn nghe ai nói hết.”

Mạc Hy tức giận đến nổi mặt tái xanh, cô cũng không muốn quản, nhưng thâm tâm lại không làm được.

Hôm sau, khi Cố Tân Trúc đến, Hoắc Thiều Huyền vẫn còn ngủ. Người giúp việc đi vào thông báo, Cố Tân Trúc ngồi ở phòng khách đợi tầm nửa tiếng, lúc này Hoắc Thiều Huyền mới ăn mặc chỉnh tề bước tới.

“Dì Cố, sao dì lại tới đây?”

Cố Tân Trúc nhóm người dậy, sau đó một lần nữa ngồi xuống sô pha: “Dì đến thăm con.”

Hoắc Thiều Huyền cười lạnh: “Có chuyện gì thì dì nói thẳng đi.”

“Con và Thiển Thiển, dì đều nhìn thấy hai đứa khôn lớn, tình cảm của hai đứa dì cũng hiểu, hôm nay, đi tới bước này, dì cảm thấy thật đáng tiếc.”

Chỉ một vài lời nói nhưng đâm vào trái tim anh đau đớn, Hoắc Thiều Huyền không nói gì, ánh mắt nhìn xa xăm.

Cố Tân Trúc tiếp tục nói: “ Ngày con đi Mỹ, dì cũng cảm thấy chút kỳ quái, sau đó con quay lại hỏi chúng ta, nhưng có một số chuyện Thiển Thiển chắc chưa nói cho con biết.. ...”

Bà ta làm bộ muốn nói rồi lại thôi, vẻ mặt rất khó xử: “Vinh Thiển mất tích một đêm, cha con bé lo lắng đến báo cảnh sát, ngày hôm sau, Lệ Cảnh Trình mang con bé về Vinh gia, Thiển Thiển cũng không nói gì, nhưng cứ khẳng định đòi đính hôn với Lệ Cảnh Trình, càng nhanh càng tốt.”

Nghe tới đây, Hoắc Thiều Huyền cảm thấy có cái gì đó không thích hợp.

“Sau đó Lệ Cảnh Trình giải thích là tìm thấy Thiển Thiển ở trước mộ mẹ con bé, còn nói con bé không muốn về nhà, cho nên mang con bé tới khách sạn ngủ một đêm. Con nghĩ thử đi, trong nhà gọi điện thoại nó không nhận, Thiển Thiển cũng không phải là một đứa con như thế, hưởng hồ mấy năm trước xảy ra sự việc kia, đi đâu làm gì nó cũng thông báo với gia đình một tiếng.” Ban đầu Cố Tân Trúc muốn giấu nhẹm chuyện này, nhưng Lệ Cảnh Trình đã mang Vinh Thiển đến gây khó dễ với bà ta, vì thế bà ta không thể không đáp trả.

Hoắc Thiếu Huyền vốn đã cảm thấy kỳ quái, Vinh Thiển đột nhiên đánh hôn làm anh trở tay không kịp, hiện giờ anh biết được chuyện này, Cố Tân Trúc lại đưa mắt nhìn anh: “Ngày đó khi Thiển Thiển về, dì cũng hoài nghi, sau lại thấy hai đứa đánh hôn nên cũng không quan tâm, nhưng dần dần gì phát hiện ra hai đứa nó hình như không hòa hợp, dì có thể khẳng định con bé không phải là tự nguyện đánh hôn cùng Lệ Cảnh Trình.”

Hoắc Thiếu Huyền gần như nghẹt thở, Cố Tân Trúc chờ đợi anh sẽ ‘bùng nổ’, nhưng lại thấy anh vẫn ngồi im không nhúc nhích.

“Thiếu Huyền?”

“Dì Cố, dì về trước đi, cháu muốn nghỉ ngơi.”

Cố Tân Trúc nán lại một tí, thấy cả người anh như chìm trong bóng tối, liền nói: “Được, vậy dì về đây.”

Tiếng bước chân Cố Tân Trúc càng xa dần, Hoắc Thiếu Huyền đưa tay day trán, huyết thái dương nổi gân xanh, anh giống như một con sư tử bị chọc giận, đứng dậy, dùng tay hất hết đồ đạc trên bàn trà.

...

Tiểu Thiển...

Một tiếng kêu tê tâm liệt phế, từ phương xa văng vẳng tới, là một giọng nói rất quen thuộc.

Vinh Thiển đang ngủ bỗng dừng bừng tỉnh, mở to mắt nhìn bốn phía xung quanh, hiển nhiên không phải căn phòng của cô, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào làm nổi bật hình ảnh trên giường. Bên cạnh truyền đến tiếng động, người đàn ông hơi nhòm người lên: “Sao thế, đến bây giờ còn chưa có thói quen người đàn ông ngủ bên cạnh em là anh sao?”

Vinh Thiển xoay người, nhìn gương mặt anh chăm chăm.

“Sao lại là anh?”

Mới sáng sớm, cô đã làm cho anh cảm thấy tức giận. Anh nhếch miệng nói “Vậy em nghĩ là ai?”

Vinh Thiển nhướn mày: “Lý Z à.”

Cô xốc chân lên bước xuống giường, đi tới toilet rửa mặt, Lệ Cảnh Trình cũng đi theo vào, Vinh Thiển đứng trước gương đánh răng, nước ấm bốc hơi lên làm mờ tấm kính.

Lệ Cảnh Trình ôm cô từ phía sau, Vinh Thiển nhìn hình bóng hai người trong gương, động tác đánh răng chậm lại, một màn này, thật quen thuộc, trước kia Hoắc Thiều Huyền cũng hay ôm cô như thế.

Ánh mắt anh và cô chạm nhau, Vinh Thiển cũng thuận theo, bởi vì cô biết cô và Thiều Huyền không còn khả năng nữa rồi. Bọn họ đã từng có những năm tháng yêu sâu đậm như vậy, Vinh Thiển ngăn người, muốn quay trở lại như lúc trước cũng không thể được.

Cô dùng nước rửa sạch mặt, Lệ Cảnh trình đưa tay giữ chặt cô lại trước gương, không cho cô rời đi, Vinh Thiển lấy khăn lau mặt: “Anh làm gì đó?”

“Thiển Thiển, đi theo anh, em cảm thấy như thế nào?”

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như thế.

Vinh Thiển nuốt nước miếng, hai mắt nhìn anh, anh rất chiều chuộng cô, cô biết rõ: “Cảm giác rất tốt.”

Nếu không có Hoắc Thiều Huyền, cô sẽ nghĩ Lệ Cảnh Trình rất tốt.

Nhưng Vinh Thiển không nghĩ tới, ngày hôm nay, khi cô tan trường, liền nhìn thấy Hoắc Thiều Huyền đứng trước cổng chờ cô.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 60 : Anh sẽ cưới em

Edit: Rika

Vinh Thiện mang balo, đi cùng Lâm Nam, cô cúi đầu muốn rời đi. Hoắc Thiều Huyền bước tới trước mặt cô, Lâm Nam và Hà Mộ đưa mắt nhìn nhau.

“Tiểu Thiện.”

Vinh Thiện ngẩng đầu nhìn anh, Lâm Nam nháy mắt với cô, ý bảo cô và Hà Mộ đi trước. Vinh Thiện cũng muốn rời đi, nhưng rõ ràng là Hoắc Thiều Huyền cản đường không cho cô đi. “Anh có mấy câu muốn hỏi em.”

Vinh Thiện bị anh kéo về phía xe, cô bỏ tay anh ra, chạy về phía trước, Hoắc Thiều Huyền nhanh chóng bước vượt qua, không nói gì mà ôm lấy cô.

“Hoắc Thiều Huyền, thả em ra.”

Lái xe nhìn thấy một màn này, liền chạy tới: “Làm cái gì vậy?”

(Rika: Lái xe ở đây hình như là tài xế mà Lê thiếu bảo chở cô đi học)

Hoắc Thiều Huyền đem cô nhét vào trong xe, thấy người kia tới, liền đưa chân đá vào người đó một cái, sau đó ngồi vào xe và lái đi.

Lái xe ngồi xồm trên đất một lúc, sau đó vội vàng gọi điện thoại cho Lê Cảnh Trình

Vinh Thiện giẫy dụa: “Hoắc Thiều Huyền, anh làm gì vậy?”

Hoắc Thiều Huyền đạp mạnh chân ga, xe nhanh chóng chạy vào biệt thự của anh, anh cho xe dừng lại rồi nói: “Lúc anh sang Mỹ vài ngày, đã có chuyện gì xảy ra?”

Vậy là anh đã biết sao?

Vinh Thiện không kiềm chế được sự khẩn trương: “Cái, cái gì?”

Hoắc Thiều Huyền xoay người lại, sắc mặt làm cho người ta sợ hãi: “Lê Cảnh Trình đã làm gì em?”

Vinh Thiện tránh đi ánh mắt của anh: “Không có, em chỉ cảm thấy anh và em không thể nào trở lại như trước kia nữa, cho nên mới đính hôn cùng anh

ấy.”

Hoắc Thiếu Huyền đưa tay giữ chặt bả vai cô, khiến ặt cô đối diện với mình: “Vậy tại sao đêm đó em lại mất tích, em đã đi đâu? Em ở khách sạn nào? Với ai? Vào đó lúc nào?”

Vinh Thiển á khẩu không trả lời được, đôi môi run run, chuyện cô che giấu cuối cùng cũng bị vạch trần, giống như một vết sẹo sấp liền da, vì một tác động mạnh mà nứt ra, đau đớn, máu chảy đầm đìa. “Anh đừng hỏi nữa...”

“Tiểu Thiển, em bị anh ta ép buộc có phải không?”

Đôi mắt cô đỏ hồng: “Hoắc Thiếu Huyền, anh biết thì có ích gì?”

Hoắc Thiếu Huyền nhìn vào mắt cô, ánh mắt ác liệt, bi phẫn.

“Em bị người ta bắt cóc vào *X, nếu không phải là Lê Cảnh Trình, thì cũng sẽ là người khác, ô ô ô. . . .”

Hoắc Thiếu Huyền dùng sức ôm cô vào trong ngực, thực sự mạnh mẽ như muốn nghiền nát cô, mười ngón tay Vinh Thiển đặt sau lưng anh, một lát sau, Hoắc Thiếu Huyền bỏ cô ra, đưa tay lau nước mắt cho cô.

“Thiếu Huyền, đã là quá khứ rồi, anh cũng nên buông tay đi.”

“Anh không bỏ được.” Hoắc Thiếu Huyền lau nước mắt cho cô: “Mấy ngày này, anh sống không bằng chết, anh đã nghĩ rất nhiều lý do để khiến ình cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng Tiểu Thiển, em biết không, sống cùng với một người mà mình không hề yêu thương, em có thể hạnh phúc sao?”

“Từ bốn năm trước, em đã không có hạnh phúc rồi, nếu chúng ta dùng thời gian để quên chuyện năm đó, vậy còn chuyện này thì sao? Thiếu Huyền, em và anh, không thể như xưa được nữa rồi.” Vinh Thiển nắm tay anh, hơi thở anh ngay bên cạnh, nhưng cô cảm thấy lòng mình thật đau đớn.

Hoắc Thiếu Huyền đưa tay vuốt tóc cô: “Còn nhớ rõ ước định của hai chúng ta không?”

Vinh Thiển gật gật đầu.

Giọng nói anh mạnh mẽ, vang vọng: “Tiểu Thiển, anh sẽ cưới em.”

“Không.” Theo bản năng, cô cự tuyệt.

Hoắc Thiếu Huyền hôn lên môi cô, lời nói nỉ non: “Chúng ta rời khỏi đây đi, được không?”

“Thiếu Huyền, chúng ta không thể bỏ trốn được, anh là con trai độc nhất của Hoắc gia, ba anh đã bị bệnh như vậy, chúng ta yêu nhau, nhưng không thể đến với nhau được nữa rồi.”

“Anh và em chỉ đi ba ngày thôi, Tiểu Thiển, trong ba ngày đó, anh sẽ cưới em, hoàn thành giấc mộng của chúng ta, không phải là em rất muốn làm cô dâu của anh sao?”

Vinh Thiển rất muốn, ngay cả năm mơ cô cũng muốn. Cô muốn ở cùng anh, cô muốn anh là người đàn ông đầu tiên nhìn cô mặc áo cưới.

“Chờ anh sắp xếp mọi việc, hai ngày sau, anh đợi em, đợi cho tới khi nào em đến thì thôi.”

...

Vinh Thiển hốt hoảng trở lại Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình không có ở đây, người giúp việc thấy cô về liền vội vàng gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình. Không đầy hai mươi phút sau, Lệ Cảnh Trình chạy xe vào Đế Cảnh, anh phanh xe rất gấp, hai ba bước chạy vào phòng, rồi đi tới trước mặt Vinh Thiển, anh đưa tay kéo lấy tay cô: “Đi đâu?”

Cánh tay Vinh Thiển bị anh nắm đau, sắc mặt Lệ Cảnh Trình u ám, cô có chút chột dạ, nhưng suy đi nghĩ lại, cô cũng đã có biện pháp ứng phó tốt với anh. Vinh Thiển cố trấn tĩnh lại, rụt cổ nói: “Anh làm gì thế, đau quá, tôi cùng Hoắc Thiếu Huyền đi ra ngoài một chút thôi.”

“Đi ra ngoài làm gì?”

“Ăn một chút thôi.” Vinh Thiển không để cho Lệ Cảnh Trình phát hiện ra manh mối: “Tôi tự có chừng mực, tôi cũng biết mình đang làm việc gì.”

Lệ Cảnh Trình cẩn thận quan sát biểu tình trên gương mặt cô, thấy sắc mặt cô bình thường, trong mắt không có chút gợn sóng nào: “Nếu em dám bỏ đi cùng anh ta, tôi sẽ làm cho em sống không bằng chết.”

Vinh Thiển gạt tay anh: “Thả tôi ra.”

Lệ Cảnh Trình nheo mắt lại, thật sự anh không nhìn ra một sự bất thường nào trên mặt cô, lúc này tâm tình mới thả lỏng một chút, nhưng khẩu khí vẫn không tốt lắm: “Em mà cũng có thể ngồi ăn cơm với anh ta sao? Ngồi đó nểm đầu khổ à, tại sao trong mắt lại toàn là nước?”

“Nhàm chán.” Vinh Thiển bực mình, đi thẳng lên lầu.

Buổi tối, cô không thể ngủ được, Lệ Cảnh Trình đặt một tay lên hông cô, ánh mắt cô nhìn đắm đắm ra ngoài cửa sổ.

Giấc mộng của cô, chính là mặc áo cưới gả cho Hoắc Thiếu Huyền, chỉ có ba ngày.

Vinh Thiển nắm chặt tay lại, điều kiện này quả thật rất rất hấp dẫn cô.

Cả đêm, gần như cô không thể chợp mắt được, cô nằm suy nghĩ rất nhiều, không biết Lệ Cảnh Trình thức dậy từ khi nào, anh nhìn thấy trong mắt cô đầy tơ máu: “Không ngủ được sao?”

Vinh Thiển ngược mắt lên: “Không ngủ được.”

“Em có tâm sự?”

Cô lắc đầu: “Không có.”

Đôi môi mỏng của Lệ Cảnh Trình khẽ mấp máy: “Nhìn em là biết người đang mang tâm sự, sẽ không phải là hứa hẹn bỏ trốn cùng Hoắc Thiếu Huyền chứ?”

Vinh Thiển chột dạ, tim co rút, ánh mắt chớp chớp, cô cố gắng đè nén sự kích động của mình: “Lệ Cảnh Trình, anh không nên hoài nghi tôi như vậy?”

Bàn tay trên hông cô khẽ ôm chặt hơn: “Vậy em hôn tôi, hôn tôi thì tôi sẽ tin em.”

Lệ Cảnh Trình ôm cô sát lại, Vinh Thiển nhìn anh, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Lệ Cảnh Trình nhìn cô một lát, trong lòng anh có rất nhiều lo lắng.

Vinh Thiển không giấu được sự khẩn trương, cô hết sức cẩn thận để anh không phát hiện ra. Sau khi tan học về, cô liền đi thẳng lên lầu, hẳn là lúc này Lệ Cảnh Trình không có ở nhà.

Cô ngồi xổm xuống cạnh tủ đầu giường tìm kiếm, Lệ Cảnh Trình cũng không cất kỹ lắm, để mọi thứ ở trong đây. Vinh Thiển lấy ra tìm.

“Em đang tìm gì vậy?” Lệ Cảnh Trình bất ngờ bước ra từ bên trong toilet, Vinh Thiển sợ tới mức run rẩy, chiếc thẻ căn cước liền rớt xuống bên chân. Ánh mắt anh cũng nhìn theo tờ giấy dưới chân cô.

Hoàn quyển 1

Vậy là cũng đã hoàn quyển 1, rất vui vì mình là người đặt dấu chấm hết cho quyển 1 này.

Trong quyển 1, mình cảm thấy thương cho tình yêu của Vinh Thiển và Hoắc Thiều Huyền, một tình cảm thanh mai trúc mã, mười mấy năm, thế nhưng cả hai yêu nhau nhưng không thể tự tha thứ cho những lỗi lầm của họ. Đôi khi mình tự hỏi, liệu họ có yêu nhau thật không hay là do họ ngộ nhận, họ bất chấp tất cả chỉ vì họ nghĩ tình cảm mười mấy năm đó chính là tình yêu?

Còn về Lệ Cảnh Trình, mình nghĩ liệu anh ấy có thật sự yêu Vinh Thiển không? Lý do vì sao yêu? Yêu từ cái nhìn đầu tiên sao? Thân phận, gia đình của anh cũng ít được đề cập tới. Tuy nhiên, theo mình cảm nhận, đây là một người mà một khi đã quyết định điều gì, thì nhất định phải đạt được. Đôi khi nhìn thấy bộ dáng cà lơ phất phơ của anh, đôi khi anh lại lạnh lẽo quyết đoán tới cực điểm.

Và có những gì sẽ xảy ra trong quyển 2, Vinh Thiển sẽ bỏ đi sao? Tới khi nào cô mới nhận ra mình yêu Lệ Cảnh Trình? Còn Hoắc Thiều Huyền thì sao??? Lệ Cảnh Trình sẽ làm gì để giữ cô lại.

Mời các bạn đón đọc tiếp quyển 2

Chào thân ái

Rika

Đào Tiểu Vũ eBook

Quyển 2: Đã yêu em, sẽ không rung động trước ai khác

Chương 01 : Bỏ trốn - Vinh Thiện, em định đặt anh ở đâu? (Đặc sắc)

Edit : Ying

Vinh Thiện khom lưng nhặt chiếc thẻ căn cước lên: "Mấy ngày nữa trường học tổ chức sưu tầm, tôi sẽ trả lại thẻ căn cước."

Lệ Cảnh Trình đi tới bên cạnh cô, hộ chiếu của Vinh Thiện vẫn còn nằm trong ngăn kéo, cô cố giấu sắc mặt lo lắng: "Sao giờ này anh lại ở nhà?"

"Thấy một khách hàng trở về, cách đây không xa nên trở về sớm một chút."

Vinh Thiện siết chặt chiếc thẻ căn cước trong tay, Lệ Cảnh Trình liếc nhìn, vươn tay, anh cầm một góc thẻ căn cước, cô lại nắm rất chặt, Lệ Cảnh Trình nhìn cô nhú mày. Vinh Thiện nói lỏng tay, giữa hai đầu lông mày cũng nhú lại, không giấu được vẻ lo lắng.

Lệ Cảnh Trình lật xem: "Ảnh chụp thực xấu."

Vinh Thiện thấy khóe miệng anh khẽ nhếch lên, cuối cùng cũng thở dài trong lòng: "Với thân phận của anh, ảnh chụp lúc nào cũng đẹp trai?"

Anh đưa trả lại cho cô, Vinh Thiện nhận lấy rồi lại nắm chặt lần nữa. Lệ Cảnh Trình ôm đầu vai của cô đưa cô ra ban công: "Sao mấy ngày nay không thấy em trong phòng kính?"

"Mặc dù là anh xây cho tôi, nhưng ít nhiều vẫn có nỗi ám ảnh trước kia, tôi cũng không thể ngày nào cũng ở đó."

Vinh Thiện nhìn ra chỗ khác, bây giờ có lý do gì thuyết phục thì cô sẽ nói cái đó. Lệ Cảnh Trình nghe vậy, đưa cánh tay kéo cô vào trong lòng. Cô dựa ở trước ngực anh, có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh rõ ràng, Vinh Thiện cũng biết, nếu cô muốn đi cùng Hoắc Thiếu Huyền, khi trở về sẽ phải đối mặt với một hồi phong ba bão táp như thế nào. Theo tính tình của Lệ Cảnh Trình, chắc chắn anh sẽ không buông tha cho cô. Nhưng Vinh Thiện không cam lòng, ngay cả tình yêu của cô cũng mất, cô có điên cuồng cũng muốn ở cùng một chỗ với Hoắc Thiếu Huyền, cho dù là một ngày đêm cũng

được. Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không nghĩ tới, thậm chí ngay cả anh, cô cũng lừa gạt.

Vào ngày hẹn thứ ba của Hoắc Thiếu Huyền cùng cô, Vinh Thiển biến mất. Tài xế đợi ở trường học không thấy Vinh Thiển liền gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình, cho đến khi màn đêm buông xuống, vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Vinh Thiển mang theo chiếc ba lô, cô đón xe đi tới chỗ hẹn với Hoắc Thiếu Huyền, hàng đèn đường trải dài như vô tận đã lên đèn, một chiếc xe dừng bên ven đường, trên chiếc ghế dài bên cạnh có một người đàn ông đang ngồi đó. Vinh Thiển chạy tới, Hoắc Thiếu Huyền đợi một hồi lâu, anh đã từng nói nếu không đợi được cô thì sẽ không đi, do ngồi từ lâu nên hai chân đã tê dại, ánh mắt anh nhìn xuống mũi chân chăm chăm, trong lòng rối bời. "Thiếu Huyền."

Hoắc Thiếu Huyền vội vàng ngẩng đầu lên, ánh mắt hết sức ngạc nhiên, như trong bầu trời đêm đột nhiên có ánh sáng của pháo hoa, anh đứng dậy, Vinh Thiển nhào vào lòng anh, làm anh lùi lại về phía sau thiếu chút nữa thì té ngã. Cánh tay anh từ từ ôm chặt lấy cô: "Anh biết nhất định em sẽ tới." Có cảm giác như, trong trái tim tan vỡ kia, phảng phất như đang sống lại. Hoắc Thiếu Huyền nắm chặt tay cô: "Chúng ta đi."

Vinh Thiển không quay về Vinh gia, cũng không tới nhà bạn, Lệ Cảnh Trình nhanh chóng đi tới phòng ngủ chính, ngoại trừ thẻ căn cước và túi xách, cô không mang theo bất cứ thứ gì khác. Lệ Cảnh Trình đi vào phòng chứa quần áo, mở ra, tất cả cũng còn nguyên, nét mặt anh sa sầm nhanh chóng đi xuống lầu.

Một cuộc điện thoại gọi tới.

"Lệ thiếu, Hoắc Thiếu Huyền cũng biến mất đã một ngày, cũng không tới công ty, cũng không có một ai ở nhà."

Lệ Cảnh Trình day day huyết Thái Dương, anh không hề đề phòng cô, cô lại cho anh một võ như vậy? Không thể nghi ngờ gì nữa, nhất định là hai người họ cùng rời đi.

Vinh Thiến ngồi ở bên cạnh ghế lái, bàn tay cô nắm thật chặt tay Hoắc Thiếu Huyền, cô không biết là mình muốn đi đâu, nhưng cô không quan tâm tới mục đích, chỉ cần nơi nào có Hoắc Thiếu Huyền, địa ngục cũng có thể trở thành thiên đường. Hoắc Thiếu Huyền buông lỏng tay một chút, sau đó hai bàn tay lại đan chặt vào nhau, Vinh Thiến dựa vào vai anh. Ngoài cửa sổ xe, bóng đêm đã bao phủ, đi hơn một tiếng đồng hồ sau Hoắc Thiếu Huyền mới ngừng xe.

Anh muốn đưa cô đi thật xa, Vinh Thiến xuống xe, mới phát hiện ra là một thị trấn cổ, khoảng 7 – 8 giờ tối chợ đêm mới bắt đầu náo nhiệt, các cửa hàng nhộn nhịp, các hàng ăn vặt phân chia theo hai bên vỉa hè, có cua chiên, bánh ngọt, bánh chưng, kẹo cùng vô số các loại bánh kẹo đủ kiểu đáng mùi vị khác nhau. Hoắc Thiếu Huyền đặt được chỗ trong khách sạn bình dân, ngay lầu hai, đối diện một hồ nước.

Vinh Thiến đẩy cửa sổ ra, thấy từng chiếc thuyền chở khách đi qua, ánh đèn phản chiếu trên mặt nước sóng sánh, bên bờ sông đối diện, du khách vừa đang ăn khuya vừa xem hát kinh kịch. Hoắc Thiếu Huyền ôm cô từ phía sau, tâm tình của bọn họ, không vui vẻ giống như những du khách này, cho dù là đắm chìm trong một nơi êm đềm như vậy, Vinh Thiến vẫn không thể xóa nỗi buồn đau trong lòng. Cô xoay người, hai tay ôm lấy cổ Hoắc Thiếu Huyền.

Bọn họ hôn môi rất tự nhiên, giống như trước đây, hơi thở lưu luyến triền miên, Hoắc Thiếu Huyền dìu cô ngồi xuống mép giường, hô hấp của cô dần dần trở lại bình thường, Vinh Thiến tựa đầu vào cổ anh, im lặng tới nỗi dường như họ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười của du khách, Vinh Thiến thật sự muốn ích kỷ một lần. Dù cho cả đời ích kỷ như thế, nếu như bọn họ vĩnh viễn không quay về, thật tốt biết bao?

"Muốn uống nước không?" Hoắc Thiếu Huyền hỏi.

Vinh Thiến gật đầu: "Vâng."

Hoắc Thiều Huyền để cho cô ngồi, đến đây, anh cũng chẳng phải để ý hình tượng gì, lấy nước rồi cắm điện vào, anh ngồi ở ghế đặt trên ban công, nhìn người đi đường đi lại dưới lầu. Vinh Thiển đứng dựa ở cửa, từ trước tới giờ Hoắc Thiều Huyền ít khi như vậy, tính tình anh thẳng thắn, không trầm lắng như vậy, cô biết là vì ý do gì, vì anh không nở. Vinh Thiển đi tới, bàn tay khoác lên đầu vai Hoắc Thiều Huyền, kéo đầu anh tựa trước ngực mình.

"Thiếu Huyền."

"Ừ?"

Cô không nói thêm lời nào, cô gọi anh một tiếng, anh có thể đáp lại cô một tiếng, thật hạnh phúc biết bao. Mà khoảng cách gần như vậy, vốn là của cả đời họ, lại phải lén lút hết lần này tới lần khác.

Hoắc Thiều Huyền kéo cô ngồi ở trên đùi mình: "Trước đây, lúc nào anh cũng nghĩ, em chính là anh." Anh khẽ cười, nỗi khổ bên trong lời nói như xuyên qua lỗ tai Vinh Thiển truyền tới trong lòng cô: "Anh cho rằng, chúng ta có thể cùng nhau lớn lên, luôn yêu nhau, đương nhiên là có thể cùng nhau đi đến hết cuộc đời, hai chúng ta thật tốt, mặc dù có đôi khi em hay tùy hứng, không nề, nhưng vậy sao thì chứ? Anh thích em là ở điểm đó, anh không cần em hiểu chuyện, không cần em hiểu hết sự đời, mọi chuyện đã có Hoắc Thiều Huyền anh lo, anh sống cùng em tới tám mươi tuổi, rồi chín mươi tuổi, một trăm tuổi, vẫn có thể lo cho em được hạnh phúc, thế nhưng... Lúc này, sao lại có thể như vậy chứ? Tiểu Thiển, chúng ta đều lạc đường."

Vinh Thiển đặt tay sau gáy anh: "Đúng vậy..." Cô cảm thấy chóp mũi chua xót: "Vì sao lại có thể lạc đường như vậy? Thiếu Huyền, cả đời này em sẽ không tìm được người nào cưng chiều em như anh. Rốt cuộc là anh ước hiếp em, hay là em ước hiếp anh?"

Hoắc Thiều Huyền khẽ nhếch môi: "Là anh ước hiếp em, đời này, anh chỉ yêu một mình em, sẽ không tiếp tục yêu một người phụ nữ nào khác."

Vinh Thiển không nhịn được nữa, nước mắt cứ thế tuôn rơi, anh giơ ngón tay lên lau cho cô, Vinh Thiển nghẹn ngào, khóc ra thành tiếng: "Hoắc Thiều Huyền, Hoắc Thiều Huyền..."

Hoắc Thiếu Huyền hôn lên mi mắt của cô, nước mắt rơi mặn chát, anh không nỡ nhìn thấy cô khóc, nhưng lúc này chính anh cũng không còn cách nào khác, anh không thể làm ọi việc trở về như trước kia, nói vài câu trêu chọc là có thể khiến cho cô bật cười.

Cảm giác được cô khó chịu, hai tay Hoắc Thiếu Huyền áp lên má Vinh Thiển: "Đừng khóc, khóc nữa ngày mai mắt sẽ sưng vù lên."

Tiếng ầm nước sôi phá vỡ thời khắc đau thương này, Hoắc Thiếu Huyền nhéo nhéo mặt của cô: "Không khóc nữa, mang em đi ra ngoài là muốn em vui vẻ."

"Ừ." Vinh Thiển lau nước mắt, đứng lên.

Hai người đi ra đường Đông Tây ăn tối, Hoắc Thiếu Huyền đặt một gian phòng, buổi tối, anh ôm lấy cô nằm trên chiếc giường trạm trổ hoa văn cổ lớn. Vinh Thiển ngủ thiếp đi rất nhanh, bọn họ đều tắt điện thoại vì không muốn nghe bất cứ cuộc gọi nào.

Lệ Cảnh Trình hút xong một điếu thuốc, nhìn trời vừa hừng đông trước mắt. Vinh Thiển không mang theo hộ chiếu, nói cách khác là sẽ không ra nước ngoài, nhưng ngoài kia rộng lớn như vậy, anh biết đi đâu tìm cô đây?

Không thể nghi ngờ là còn khó hơn cả mò kim đáy biển. Lệ Cảnh Trình rút ra một điếu thuốc nữa, sau khi đốt hung hăng hít một hơi, Vinh Thiển đứng là không biết điều, anh tỏ ra kiên trì như vậy, làm nhiều việc vì cô như vậy, kết quả lại phát hiện ra là không có được sự cảm động của cô.

Ngày hôm sau, Hoắc Thiếu Huyền đưa Vinh Thiển đi ra thị trấn cổ, đi tới trước một giáo đường.

Những viên gạch màu hồng và trắng đan xen vào nhau, giáo đường nhìn cũng không lớn lắm, ánh mặt trời chiếu qua cây thánh giá trên đỉnh nóc giáo đường hắt qua gương mặt của Vinh Thiển, cô và Hoắc Thiếu Huyền nắm tay nhau, cái bóng dưới đất trải thật dài, dường như không muốn xa nhau.

Hai người đi vào giáo đường, Hoắc Thiếu Huyền kéo cô đến trước mặt:
"Tiểu Thiển, là cô dâu của tôi."

Hình ảnh quen thuộc như vậy Vinh Thiển thấy giống như mới vừa trải qua, một cậu thiếu niên nhỏ cùng lắm mới có mười mấy tuổi, quần quít lấy cô, nói: "Tiểu Thiển, là cô dâu của tôi."

Cô bé mới sáu tuổi nghiêng đầu hỏi: "Cô dâu là cái gì? Có ăn được không?"
"Làm cô dâu của anh, tất nhiên là có rất nhiều đồ ăn ngon, còn có váy đẹp, búp bê, muốn cái gì có cái đó..."

Vinh Thiển còn nhớ rõ, lúc đó cô không kịp suy nghĩ đã đồng ý rồi, lại còn lôi kéo vạt áo của anh: "Anh Thiếu Huyền, anh cũng không được để người khác làm cô dâu của anh nha, em đồng ý rồi, không đổi ý."

Khi đó, suy nghĩ của anh toàn toàn chỉ có mình cô. Vinh Thiển gật đầu, giống hệt như năm đó, vô cùng kiên định.

Hoắc Thiếu Huyền giao cô cho hai người khác, hai cô gái dẫn cô vào một căn phòng, bên trong có mọi thứ Hoắc Thiếu Huyền đã chuẩn bị xong từ trước.

Vinh Thiển mặc áo cưới, đi vào giáo đường, Hoắc Thiếu Huyền đứng khuất bóng, bóng lưng trải dài càng lộ rõ vẻ cô đơn, anh nghe thấy tiếng bước chân liên xoay người lại.

Mặc dù Vinh Thiển mới hai mươi một tuổi, nhưng bộ áo cưới này làm tôn nên dáng người yếu đuối của cô, Hoắc Thiếu Huyền đi tới dắt tay cô, hai người cùng đứng ở trước đài tuyên thệ.

Không có cha xứ, không có khách khứa, không có bạn bè hay người thân, chỉ có hai người bọn họ. Hoắc Thiếu Huyền lấy ra một đôi nhẫn, đưa tay vén lớp sa tanh mỏng che mặt Vinh Thiển lên. Giọng nói của anh hơi khàn khàn, mang theo xúc động không thể nào kìm nén nổi: "Tiểu Thiển, anh không thể nào hứa hẹn cả đời với em, chỉ còn lại hai ngày, cho dù giàu có hay nghèo khổ, thân thể khỏe mạnh hay đau yếu, em sẽ nguyện ý ở cùng với anh sao?"

"Em nguyện ý."

Hoắc Thiếu Huyền đeo nhẫn vào ngón áp út, nơi mà mạch máu nối liền tới trái tim."Anh lấy em, anh xin hứa từ hôm nay trở đi, cho dù hoàn cảnh có như thế nào, cho dù giàu hay nghèo, khỏe mạnh hay bệnh tật, anh vĩnh viễn yêu em, quý trọng em cho tới già. Anh hứa, sẽ mãi mãi chân thành với em..."

Vinh Thiển đưa tay che miệng Hoắc Thiếu Huyền lại, cô không muốn nghe thêm điều nào nữa.

Vành mắt Vinh Thiển phấp phồng, Hoắc Thiếu Huyền kéo tay cô xuống hôn cô, hai người ôm nhau thật chặt, cô không nhịn được khóc, cô chỉ có thể cho Hoắc Thiếu Huyền hai ngày, mà anh cho cô, là cả đời, hai tay Vinh Thiển ở sau lưng anh siết chặt, hai người hận không thể hòa nhập thành một người.

Đến tối, Vinh Thiển mới thay y phục mặc ở giáo đường ra.

Bọn họ tay trong tay, hai ngón tay đều mang nhẫn, trở lại thị trấn cổ, hai người hòa vào biển người như những du khách bình thường, Hoắc Thiếu Huyền thay chiếc áo lông màu lam đậm, anh đút tay vào trong túi quần, liếc nhìn Vinh Thiển bên cạnh: "Muốn ăn gì?"

"Tùy đi."

"Cái gì cũng có, cho dù không có cũng có đồ cho em ăn."

Vinh Thiển khoác tay vào cánh tay anh: "Đáng ghét."

Khóe miệng Hoắc Thiếu Huyền khẽ nhếch lên: "Phụ nữ nói đáng ghét, đó chính là thích."

"Hử, da mặt thật dày."

Hoắc Thiếu Huyền ôm cô tách ra tới chỗ không có người, bọn họ đi tới bờ sông, tìm chỗ ngồi của mình, Hoắc Thiếu Huyền chọn không ít món ăn đặc sản của địa phương cho cô, anh bắt chéo chân, rút ra một điếu thuốc, ánh mắt nhìn Vinh Thiển chăm chăm tới mất hồn.

Hai tay cô chống má: "Thiếu Huyền."

"Ừ?"

"Nếu không thì chúng ta mua một ngôi nhà ở đây, anh đi làm, em cũng đi tìm việc, sáng sớm chúng ta sẽ tay trong tay tản bộ, mặt trời lặn là lúc chúng ta ngồi ở bờ sông, em hát cho anh nghe, anh thì ngồi uống rượu, được không?"

Hoắc Thiếu Huyền hít một hơi thuốc thật dài, vị đắng ngắt khó chịu lan vào tận tim phổi: "Ừ."

Vinh Thiển cười híp mắt, anh và cô đều biết, ước mơ này sẽ vĩnh viễn không thực hiện được, nhưng bọn họ còn có thể nằm mơ, bởi vì, chỉ có ở trong mộng, bọn họ mới có thể vứt bỏ mọi thứ, chỉ đơn giản là yêu nhau. Bờ sông, một loạt hoa đăng ước nguyện đang xuôi dòng chảy qua, đủ màu sắc, hình dạng khác nhau, Vinh Thiển chỉ vào một ngọn đèn trong đó: "Cái này thật đẹp, em cũng muốn một cái."

Đó là một chiếc đèn có hình dáng sen tịnh đế.

Hoắc Thiếu Huyền đứng dậy: "Đi, anh đi mua cho em."

Nhưng hỏi mấy người bán hàng, họ đều nói bán hết.

Vinh Thiển đứng ở bên cạnh bờ sông, trong ánh mắt lộ ra vẻ chờ đợi, Hoắc Thiếu Huyền cười nói: "Nếu không anh lấy lên cho em?"

Vinh Thiển cho là anh nói giỡn, không khỏi mỉm cười: "Vâng."

Tiếng nói vừa dứt, người đang đứng bên cạnh bỗng nhiên nhảy xuống sông, bọt nước tung tóe làm cho những ngọn hoa đăng va vào nhau đập dòn, Hoắc Thiếu Huyền bơi ra giữa sông, nhưng nước ở con sông này không được sạch, Vinh Thiển kinh ngạc đứng ở chỗ cũ, cho tới khi anh cầm một chiếc đèn trong tay giơ lên với cô.

"Tiểu Thiển, nhìn này!"

"Hoắc Thiếu Huyền, anh điên rồi."

Có một chiếc thuyền lướt tới gần Hoắc Thiếu Huyền, anh ướm sừng như chuột, anh ra hiệu cho Vinh Thiển, ý bảo cô qua bến tàu chờ anh. Vinh Thiển cười yếu ớt: "Anh xem bộ dạng của anh một đi." Trong lòng cùng tràn đầy ngọt ngào cùng chua chát, cô thầm nghĩ, sẽ không ai có khả năng có thể làm được như Hoắc Thiếu Huyền, anh ấy rất yêu cô, vô cùng yêu, vì

thế cho nên Vinh Thiển cũng nhận ra mình cũng không có khả năng yêu người khác nữa.

Cô vội vội vàng vàng chạy tới bến tàu, Hoắc Thiều Huyền đang ngồi ở trên lan can, nhìn chiến lợi phẩm trong tay, những ngọn hoa đăng được thả trên sông này đều do những cặp tình nhân cùng nhau thả, Vinh Thiển ngồi vào bên cạnh anh: "Nhìn cái gì vậy?"

"Nhìn cầu nguyện gì."

Hoắc Thiều Huyền lật chiếc đèn lại, chữ viết ở bên cạnh sẽ không bị nước thấm ướt: "Nguyện luôn yêu nhau, ở bên nhau tới đầu bạc."

Vinh Thiển không khỏi xúc động, đưa tay đón lấy chiếc đèn: "Chúng ta cùng thả đi."

Đó cũng là ước nguyện của bọn họ.

Hoắc Thiều Huyền khom lưng thả chiếc đèn xuống.

Bọn họ ở lại một lát nữa rồi mới trở về khách sạn bình dân, Hoắc Thiều Huyền tắm rửa xong mặc quần áo đi ra, Vinh Thiển ngồi ở sofa, mở ti vi, nhưng hiển nhiên là sự chú ý của cô không ở trong đó. Hoắc Thiều Huyền đi tới, anh ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu vào lòng cô. Anh không nhìn ánh mắt của Vinh Thiển: "Tiểu Thiển."

Bàn tay Vinh Thiển đặt xuống nơi đỉnh đầu Hoắc Thiều Huyền, không rõ, cô cảm giác được một loại bi thương sâu đậm, cánh tay bắt đầu run, tóc Hoắc Thiều Huyền còn ướt cọ cọ ở chỗ miệng cô, thật lạnh.

"Ngày mai trở lại, sau này chúng ta sẽ sống thật tốt, anh sẽ kết hôn, rồi sanh con, Tiểu Thiển, em cũng giống vậy, em giữ lại kiếp sau của em cho anh, nếu như ngày nào đó anh đi trước, em cũng phải sống thật tốt, nhớ kỹ, kiếp sau em là của anh, chúng ta vẫn là cùng nhau lớn lên, cũng không ai được tranh giành em với anh."

Vinh Thiển không kìm nén được nữa, ngón tay cô đan vào mái tóc anh, cô hôn lên tóc Hoắc Thiều Huyền, cô yêu anh như vậy, vừa nghe anh nói tới chuyện kết hôn rồi sống chết, cô rất khó chịu, nhưng cô không thể quá ích

kỷ, Hoắc Thiếu Huyền còn có trách nhiệm của Hoắc Thiếu Huyền, đây mới là người đàn ông cô nên yêu.

Vinh Thiển ôm lấy đầu của anh thật chặt, anh cũng ôm chặt lấy cô.

"Thiếu Huyền, anh sẽ hạnh phúc, nhất định."

Hoắc Thiếu Huyền kéo lấy tay cô, anh ngẩng đầu nhìn cô: "Hạnh phúc của anh là em, nếu em hạnh phúc, anh cũng sẽ hạnh phúc."

Vinh Thiển không cười nổi, rời xa anh, cô đi đâu để tìm hạnh phúc đây?

Nhưng, cô cố nén lại, mỉm cười: "Được, nói xong rồi."

Hoắc Thiếu Huyền rướn người lên hôn cô, cứ triền miên như vậy, giữ lúc đó nước mắt Vinh Thiển rơi xuống, bọn họ có thể cảm nhận được nỗi đau của đối phương, bởi vì lúc này mình có bao nhiêu đau nhức, khẳng định đối phương còn đau hơn mình gấp trăm gấp ngàn lần.

Hoắc Thiếu Huyền đẩy vạt áo Vinh Thiển ra, chỗ bụng cô, cái hình xăm kia thật khéo. Ngón tay anh vuốt ve, làn môi mỏng tiến tới hôn lên hình xăm, hai tay anh cố định ở bên hông Vinh Thiển, hơi thở nóng rực phả vào bụng, Vinh Thiển nghẹn ngào, nơi này, cất giấu ngọn nguồn tội ác, cũng là lý do phá hủy tình yêu của họ.

Hoắc Thiếu Huyền ôm cô, đi tới giường.

Lệ Cảnh Trình phái người đi thăm dò, phía bên Hoắc thị không có chút động tĩnh nào, hơn nữa chuyện kinh doanh vẫn tiếp tục duy trì, Hoắc Thiếu Huyền vừa là con một của Hoắc Bang, vừa là trụ cột của Hoắc thị, không có khả năng

tự ý bỏ đi như vậy. Trừ phi, giống như đi công tác, chỉ là trong thời gian ngắn.

Chuyện này vốn định giấu Vinh An Thâm, nhưng Vinh An Thâm lại đột ngột tới Đế Cảnh để thăm con gái, lúc này ông mới biết đã hai ngày nay không thấy bóng dáng con gái mình đâu.

Ông gọi điện thoại cho Hoắc Bang, bên kia nói Hoắc Thiếu Huyền đi công tác hai ngày nên vẫn chưa về, Vinh An Thâm lo lắng, chỉ sợ cô nhóc kia lại

gây ra chuyện lớn.

Ngày thứ ba, Vinh Thiến thức dậy thì đã tối, nghĩ đã tối phải trở về, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Lúc đi ăn cơm, trong thị trấn cổ có một con phố khác có không ít chỗ chụp ảnh, cô kéo Hoắc Thiếu Huyền đi vào.

Cô tự gả cho anh, dù thế nào cũng phải có ảnh cưới làm kỷ niệm. Hai người chỉ mặc quần áo bình thường, ngồi ở phòng khách chụp hình.

Vinh Thiến cẩn thận giữ nó như một món bảo bối, ba ngày nay, đã là toàn bộ thời gian đẹp nhất của họ, cũng không ai dám mơ ước xa vời.

Lúc chuẩn bị xuất phát, Vinh Thiến thấy Hoắc Thiếu Huyền nắm chặt tay lái, hẳn là trong lòng anh có vùng vẫy, nhất định là không cam lòng, ánh mắt u ám dần dần sáng lên, có cảm giác như anh đã hạ một quyết tâm rất lớn, anh quay đầu vừa muốn mở miệng, lại bị Vinh Thiến bịt chặt miệng. Cô tiến tới, bàn tay vẫn áp vào môi anh, từng câu một, Hoắc Thiếu Huyền cũng có thể cảm giác được rung động bên trong.

"Thiếu Huyền, đừng nói gì, em biết anh muốn nói điều gì, nhưng chúng ta không thể nào cứ tiếp diễn như vậy được, trong cuộc sống, nếu không có tình yêu có lẽ sẽ sống rất đau khổ, có thể chúng ta vốn là không có khả năng sống chỉ vì yêu, em tình nguyện để cho trái tim mình chết đi. Em không muốn chúng ta cứ mãi đau khổ như vậy, chỉ bằng một lần được vui vẻ."

Hoắc Thiếu Huyền lời nói đến khóe miệng, cuối cùng vẫn nuốt xuống. Anh cũng muốn thử, nhưng anh không thể lôi kéo Vinh Thiến mạo hiểm cùng mình.

Đau lòng cho tới chết, vẫn không bằng chết lặng, chỉ ít trái tim vẫn còn biết đau.

Anh kéo tay của Vinh Thiến xuống: "Chúng ta về thôi."

Nhưng mục đích của anh, cũng không phải về nhà.

Khoảng chừng một tiếng sau, Vinh Thiến nhìn ra cửa sổ phía ngoài, xa xa thấy như có rất nhiều người, cô ngẩng đầu nhìn lên, Đông Hầu Cung rộng lớn cao chót vót ở phía xa, ánh đèn neon phản chiếu chiếc bóng trải dài, vẫn

như một quán bar hạng nhất. Vinh Thiển ngồi thẳng người lên, giọng nói mang theo nỗi sợ hãi không kiềm chế được: "Tại sao lại tới đây?"

Hoắc Thiều Huyền lấy điện thoại di động ra, nói vài câu.

Cục diện rơi vào một mảnh hỗn loạn rất nhanh, Hoắc Thiều Huyền hạ cửa sổ xe xuống, mắt nhìn chăm chăm rất nhiều người lao vào đó. "Nơi này, anh muốn nó đóng cửa mãi mãi, anh không bao giờ để em rơi vào nơi nguy hiểm như vậy nữa, Tiểu Thiển, nó phá hủy chúng ta, anh sẽ phá hủy nó!"

Ánh mắt Hoắc Thiều Huyền u ám, còn kèm theo thù hận, tràn đầy ở trong hốc mắt. Vinh Thiển cầm lấy cánh tay anh: "Thiếu Huyền, em sợ."

"Sợ cái gì?"

"Anh phá hoại nó hai lần, em sợ..."

Hoắc Thiều Huyền đóng cửa sổ xe lại: "Không phải sợ."

Rất nhanh sau đó, tiếng còi cảnh sát vang vọng từ xa đến gần, vang dội cả con đường, Hoắc Thiều Huyền khởi động động cơ, xuyên qua kính chiếu hậu, Vinh Thiển thấy tấm bảng hiệu Đông Hầu Cung bị người ta dỡ xuống, mấy chữ *X từ từ hạ xuống, trong lòng cô rất sợ hãi, cô luôn cảm thấy mọi chuyện sẽ không chỉ đơn giản như vậy.

Đến gần khu vực nội thị Nam Thịnh, Hoắc Thiều Huyền lái xe tới Vinh gia. Hai người ở trong xe ngồi trong chốc lát, nhưng cũng không ai mở miệng. Người gác cổng thấy thế, vội vàng chạy vào thông báo cho Vinh An Thâm. Cố Tân Trúc và Vinh An Thâm nhanh chóng đi ra, Hoắc Thiều Huyền liếc nhìn, và cùng Vinh Thiển xuống xe. Vinh An Thâm đưa tay chỉ vào bọn họ, tức giận đến nỗi trong ngực không ngừng phập phồng: "Con, hai đứa..."

"Chú Vinh." Hoắc Thiều Huyền đã mở miệng trước.

Vinh An Thâm nắm lấy tay Vinh Thiển kéo cô đến bên cạnh mình: "Hai đứa có biết mình đang làm gì hay không?"

"Chú Vinh, không liên quan đến cô ấy, là cháu tìm cô ấy."

Vinh An Thâm tức giận đến nỗi nghiêng răng, nhưng cuối cùng cũng không thể nặng lời với anh: "Thiếu Huyền, chuyện của cháu và Tiểu Thiển đều đã

là quá khứ, do hai đứa tự chia tay, nhưng bây giờ nó không còn như trước nữa, đã đính hôn cùng người khác!"

"Cháu biết."

Hoắc Thiếu Huyền liếc nhìn Vinh Thiển: "Anh đi về trước."

Vinh Thiển thấy anh vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, bàn tay cô không khỏi nắm chặt lại.

Anh đi rồi.

Đi thật rồi.

Cô khẽ xoay chiếc nhẫn trên tay, đừng nói là gần gũi nhau, bây giờ, ngay cả một chuyến đi hưởng tuần trăng mật đối với cô đều là xa xỉ.

Cố Tân Trúc thu hồi ánh nhìn: "Tiểu Thiển, mấy ngày nay còn đều ở cùng một chỗ với Hoắc Thiếu Huyền? Con hồ đồ à, Cảnh Trình vì tìm con đã gần như xới tung Nam Thịnh này lên rồi."

Vinh Thiển không nói gì, xoay người đi vào trong.

Đến phòng khách, cô muốn lên lầu nghỉ ngơi, Vinh An Thâm gọi cô lại:

"Đứng lại, con tới đây cho ba."

Cô dừng bước, xoay người.

Vinh An Thâm nói Cố Tân Trúc gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển không khỏi nhú mày: "Đêm nay con muốn ở nhà."

"Con có suy nghĩ cho người khác rồi sao? Cảnh Trình là vị hôn phu của con, Tiểu Thiển, con đừng có ngông cuồng như vậy."

"Con đã làm nên tội ác tà trời sao?" Vinh Thiển chất vấn.

Cố Tân Trúc nói chuyện điện thoại xong, đi tới bên cạnh Vinh An Thâm:

"Tiểu Thiển, sao con có thể lấy chồng rồi bỏ trốn chứ? Chuyện này mà truyền ra thì có rất nhiều lời khó nghe, con không muốn dứt khoát với Hoắc Thiếu Huyền sao?"

"Ai nói cho bà biết là bọn tôi bỏ trốn? Nếu tôi muốn bỏ trốn, còn sẽ trở về sao?"

"Con bỏ đi theo người khác ba ngày, con còn cãi là có đúng hay không?"

Vinh An Thâm tràn đầy tức giận.

"Con không trong sạch?" Vinh Thiển cười nhạt: "Đúng vậy, có lúc nào là con trong sạch đâu, không phải là bà ta rõ ràng lắm hay sao?"

"Con..."

Cố Tân Trúc vì chuyện của Vinh Trạch nên vốn đang rất mệt mỏi, hơn nữa mấy ngày nay phải vất vả theo Vinh An Tâm, tự nhiên cơn tức bùng phát:

"Tiểu Thiển, rốt cuộc phải tới lúc nào con mới hiểu chuyện? Con cứ nói chuyện với ba con như vậy? Lúc con bỏ đi không nói với một ai, nếu ba con không tới Đế Cảnh, còn không biết là con mất tích, con biết chúng ta lo lắng cho con bao nhiêu sao?"

Vinh Thiển bị ngọn đèn rơi thẳng vào mắt làm cô bừng tỉnh, cô nhú mày:

"Con muốn ngủ ở nhà mình một đêm, như vậy cũng không được sao? Ba, con cũng là con gái của ba, con yêu Hoắc Thiếu Huyền, yêu tới mức nào, không phải là ba không biết, chúng con không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn phải trở về đối mặt thực tế..."

"Hãy đối mặt với hiện thực cho tốt vào..." Vinh Trạch đứng ở trên lầu, tay rút túi quần từ từ bước xuống: "Để tao xem mày nói rõ với Lệ Cảnh Trình như thế nào, ba ngày ba đêm, tao đặc biệt hiếu kỳ đấy, các người ngủ được như thế nào?"

Vinh Thiển thấy Vinh Trạch đến trước mặt mình, ánh mắt cô lướt qua tất cả mọi người, đều là người một nhà, đều là những người nhìn cô lớn lên, nhưng bọn họ, từng người một lại muốn kiểm chuyện với cô, làm cho cô không có cách nào đối mặt.

Cô nhắc chân lên muốn đi.

Vinh An Tâm gọi cô lại: "Đã trễ rồi, chờ Cảnh Trình tới đón con về đi."

Vinh Thiển đi tới trước ghế sa lon, yên lặng ngồi một chỗ, cô không còn chút sức lực nào để tranh cãi nữa.

Vinh Trạch hận cô, nếu như không phải do Vinh Thiển, anh ta cũng không đến mức phải sống chung với Giang Tụng Giai. "Ba, ba tính cứ cho qua như thế? Nó không thể chỉ là đi ra ngoài du lịch như vậy."

Vinh An Thâm trầm mặt, Cố Tân Trúc ở bên cạnh khuyên ngăn: "Vinh Trạch, con cũng bớt tranh cãi đi, cũng không phải là con không biết tình cảm của Tiểu Thiển và Thiếu Huyền, nếu sau này hoàn toàn chấm dứt thì tốt, sợ là sợ lại tái diễn chuyện như thế này..."

Rõ ràng là bà ta đổ thêm dầu vào lửa.

Vinh Thiển ngồi không yên nữa, cô đứng lên: "Con tự lái xe về."

"Về? Đi đâu? Mày đã bỏ trốn cùng người khác, quay về Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình còn muốn mày sao?" Vinh Trạch mĩa mai.

Vinh Thiển cắn răng, bật người cãi lại, nói: "Anh quan tâm nhiều chuyện của tôi như vậy để làm chi? Không phải là ba đang muốn ôm cháu nội sao? Anh còn không mau chóng nỗ lực, hay là của anh 'không thẳng', không sinh được, ha?"

Vinh Trạch tức giận đến run rẩy, một cái tát vờn tới.

Vinh Thiển ngã lăn trên ghế sa lon.

Cố Tân Trúc hét lên chói tai: "Tiểu Thiển, làm sao con có thể nói như vậy?"

Vinh Thiển bụm mặt, Vinh An Thâm quát Vinh Trạch: "Ai cho con đánh nó?"

Nhưng một cái tát thì có là gì, lỗ tai Vinh Thiển vang lên tiếng ong ong, lúc Lệ Cảnh Trình đi vào thì nhìn thấy một cảnh này, cô bò dậy liền đi tới đánh nhau với Vinh Trạch, nhưng sao có thể là đối thủ của Vinh Trạch được.

Vinh An Thâm tức giận tiến lên can ngăn: "Khi còn bé đã đánh nhau, còn chưa đủ phải không?"

Cố Tân Trúc kéo tay của Vinh Thiển: "Đừng đánh đừng đánh, hai đứa là anh em mà."

Trên gò má cô nổi lên dấu bàn tay rất sâu, Vinh Trạch đẩy cô, Vinh Thiển lao đảo về phía sau vài bước, thắt lưng được một người đỡ lấy, cô nghiêng đầu qua chỗ khác, ánh đèn phản chiếu sắc mặt Lệ Cảnh Trình đầy xa cách, bàn tay anh đẩy cô ra. Vinh An Thâm ý bảo Vinh Trạch đừng nhúc nhích, tiếng cãi vã bỗng im bật trong nháy mắt.

"Cảnh Trình, con đã đến rồi."

Lệ Cảnh Trình khẽ đáp lại, ánh mắt nhìn sang hướng Vinh Thiển: "Đã trở về."

Vinh An Thâm sợ bọn họ nói lộ hết mọi chuyện: "Về nhà là ba nói Cố Tân Trúc gọi điện thoại cho con ngay, nó về một mình, không có chuyện gì, chỉ ra ngoài chơi vài ngày."

Vinh Thiển ôm mặt, nóng bỏng rát, cô xoay người đi ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô lại: "Mặt sao vậy?"

"Bị đánh."

"Tại sao bị đánh?"

Vinh Thiển cắn môi, Vinh An Thâm cũng chỉ có thể hoà giải: "Tại Vinh Trạch không tốt, nhất thời nóng nảy ra tay đánh."

Lệ Cảnh Trình hừ lạnh, ánh mắt u ám nhìn về phía mọi người, Cố Tân Trúc không khỏi lo lắng, dù sao thường ngày Lệ Cảnh Trình đều che chở Vinh Thiển giống như bao che cho con, không nghĩ tới người đàn ông này lại buông ngay một câu: "Đáng đánh, là nên đánh."

Vinh Thiển nghiêng răng, Lệ Cảnh Trình lôi cô đi ra ngoài: "Theo anh về nhà."

Cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo sau Lệ Cảnh Trình. Đi ra gần đến chiếc xe đỗ ở ngoài cửa Vinh gia, Vinh Thiển cảm thấy cổ tay sắp bị nắm đến trật khớp, cô giãy dụa vài cái nhưng người đàn ông này vẫn không buông ra, cô thực sự đau đến mức không chịu nổi: "Buông ra, đau."

Lệ Cảnh Trình lại vung tay cô ra: "Lên xe!"

Cô ngoan ngoãn ngồi vào xe.

Trở lại Đế Cảnh, Vinh Thiển đi vào trong phòng khách, người giúp việc nhìn thấy cô liền thân mật hỏi: "Vinh tiểu thư, mấy ngày qua cô đi đâu vậy? Làm tất cả mọi người đều lo lắng."

Lệ Cảnh Trình tiến vào từ bên ngoài, ôm cánh tay của cô cùng đi lên lầu, bước chân anh rất dài làm cho Vinh Thiển không theo kịp, lảo đảo mấy lần

thiếu chút nữa thì ngã. Lúc đi đến lầu hai, cô ngã sấp xuống, quỳ gối trên mặt đất.

Vinh Thiển muốn tự mình đi: "Anh buông ra."

Lệ Cảnh Trình khẽ hắng giọng, thần sắc hung ác nham hiểm, anh nào nghe thấu lời Vinh Thiển nói, cầm cánh tay cô cứ thế lôi cô đi với tư thế như cũ. Vinh Thiển trông như một con búp bê không thể gãy dựa, vào đến phòng ngủ chính, Lệ Cảnh Trình hất tay một cái, Vinh Thiển cứ thế lao về phía trước, ngã nhoài trên mặt đất. Lệ Cảnh Trình đóng cánh cửa đánh 'rầm' một cái, Vinh Thiển ôm bả vai bị đau, cô ngồi dậy, không nói lời nào.

Lệ Cảnh Trình ngồi xồm xuống trước mặt cô, hất hàm, giọng nói đầy hăm dọa: "Còn trở về làm gì? Muốn bỏ đi sao? Sao không đi tới một nơi thật xa, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa."

"Anh trông thấy tôi bỏ trốn sao?" Vinh Thiển cãi lại.

Lệ Cảnh Trình đưa tay giữ chặt cằm cô kéo mặt cô đối diện với mình: "Cô còn có mặt mũi tranh luận với tôi?"

Anh nghĩ thầm trong lòng, muốn tát cho cô một cái, đánh cho lần sau cô cũng không dám thế nữa, nhưng rốt cuộc lại không thể ra tay được. Ngón tay Lệ Cảnh Trình khẽ vuốt lên mặt cô, trên mặt cô còn vết tích đánh nhau với Vinh Trạch, Vinh Thiển đau đến nỗi hít một hơi thật sâu, cô hất tay anh ra: "Tôi không bỏ trốn cùng anh ấy."

"Vậy đó là gì? Nhớ lại quá khứ sao?"

Vinh Thiển không muốn chọc giận anh: "Không phải là nhớ lại quá khứ, là tạm biệt, Lệ Cảnh Trình, tôi không hề có ý nghĩ sẽ bỏ trốn."

"Ba ngày ba đêm, Vinh Thiển, em và hấn đã làm gì?"

Cô nghiêng chặt răng, thấy đáy mắt Lệ Cảnh Trình mãnh liệt cuộn trào, Vinh Thiển lắc đầu: "Không có."

"Không có?" Lệ Cảnh Trình cũng bật cười: "Tôi nên tin em thế nào đây?"

"Tin hay không tùy anh..." Vinh Thiển bò dậy: "Sớm biết rằng anh không tin, nếu biết thế chúng tôi sẽ làm giả thành thật luôn."

Lệ Cảnh Trình tức giận không kiềm chế được: "Em dám!"

"Có dám hay không, không phải do anh định đoạt, Lệ Cảnh Trình, anh không bao giờ hiểu được tình cảm của tôi và Hoắc Thiếu Huyền, anh ấy không chạm vào tôi, không phải là bởi vì không muốn, mà là biết rõ giữa tôi và anh ấy cũng đã là không thể nào, anh ấy không muốn làm tôi khó chịu chỉ vì ham muốn cá nhân mình, cho nên, xin anh đừng nhục mạ chúng tôi."

Lệ Cảnh Trình tức giận như sắp nổ tung: "Vinh Thiển, còn em, em đặt anh ở đâu?"

"Anh chẳng qua chỉ là kéo tôi một cái khi tôi sắp rơi vào vực sâu, hơn nữa cũng không phải là không có mục đích, anh muốn tôi, mặc dù tình thế bất buộc, nhưng lại trực tiếp đẩy tôi và Thiếu Huyền xa nhau, Lệ Cảnh Trình, anh muốn tôi đặt anh ở đâu đây?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình càng u ám: "Tôi cưng chiều em, thuận theo em, những điều này em cũng nhìn không thấy sao?"

Vinh Thiển buồn lòng, thậm chí hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Lệ Cảnh Trình, trái tim cô hoàn toàn đắm chìm trong ký ức bi thương của mấy đêm trước, đối với cô, trở lại Đế Cảnh chỉ là bởi vì cô không còn nơi nào để về nữa.

Cô đi tới giường muốn nghỉ ngơi. Lệ Cảnh Trình thật sự muốn bóp chết cô. Vinh Thiển vừa nằm xuống, anh lại kéo cô dậy, bật chiếc đèn ở đầu giường lên. Cô đưa tay muốn tắt đèn đi, Lệ Cảnh Trình lại bật lên, cứ như vậy nhiều lần liền, vành mắt Vinh Thiển đỏ hoe: "Tôi mệt, tôi muốn ngủ."

Lệ Cảnh Trình không khỏi cười nhạt, lúc nào cô cũng chỉ nghĩ đến ngủ. "Không cho ngủ."

Cô ngồi dậy ôm chiếc gối: "Rốt cuộc anh muốn làm gì, tôi cũng đã về rồi, tôi cũng nghe lời anh, chia tay với Thiếu Huyền..."

Anh liếc qua món đồ trang sức để trên tủ đầu giường, Lệ Cảnh Trình đứng lên, thậm chí còn tắt đèn cho cô.

Hai người cùng ẩn mình trong bóng đêm, hơi thở trầm ổn vang lên bên tai Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển ngủ rồi, anh biết, rốt cuộc chính anh đã làm cô

trở nên như vậy, cô cần anh chút thời gian, không cần Vinh Thiển mở miệng, anh đều giải quyết mọi sóng gió giúp cô, thế cho nên đã khiến cho cô nghĩ rằng, những cố gắng này của anh đều là chuyện đương nhiên.

Vinh Thiển nghe được tiếng bước chân bước ra khỏi phòng rất nhanh, cô liền kéo chăn trùm lên đỉnh đầu.

Ngày hôm sau tỉnh lại, rửa mặt xong chuẩn bị đi học, nhưng không thấy Lê Cảnh Trình ở Đế Cảnh.

Đến trường học, Lâm Nam vội vã hỏi cô lý do vì sao không tới trường, Vinh Thiển trả lời lấp liếm cho qua, chỉ nói tâm trạng không thoải mái, muốn nghỉ mấy ngày. Điện thoại di động của Hà Mộ vang lên, cô lấy ra nhìn, là một tin nhắn.

Cô vừa đọc xong, liền ấn nút xóa.

Chỉ sau chốc lát, tiếng chuông tan học vang lên, Lâm Nam bắt đầu thu dọn sách vở: "Mộc Tử, ngây ngô cái gì vậy? Đi thôi."

"Ừ..." Hà Mộ lấy lại tinh thần: "Các cậu đi trước đi, hôm nay tớ về cùng chị, tớ chờ chị ấy ở đây."

Vinh Thiển đang suy nghĩ nhiều chuyện, hiển nhiên là cũng không suy nghĩ gì nhiều, cô cầm túi cùng Lâm Nam lần lượt đứng dậy.

Bên trong phòng học, mọi người đều về gần hết, Chu Đình Đình ngồi ở hàng ghế sau ý bảo hai nữ sinh khác đóng cửa lại.

Hà Mộ co vai lại, lại cố rướn người trên. Chu Đình Đình đi tới trước bàn học của cô, vấp một chân lên ngồi lên bàn: "Lần trước, cảm ơn cô hỗ trợ nha."

Hà Mộ cắn chặt môi dưới, sắc mặt tái nhợt không nói lời nào.

"Lần này, cô phải giúp tôi một chuyện."

"Không..." Hà Mộ nghe vậy liền ngẩng đầu, giọng nói kích động: "Cô đã nói chỉ giúp cô một lần là được rồi."

"Sao cô lại ngây thơ như thế nhỉ?" Chu Đình Đình đưa tay vỗ vai Hà Mộ, vỗ hai cái: "Tôi đã giấu hộ cô chuyện giữa cô và Tạ Đông, cô nói, nếu như

bị cả trường biết, cô còn có thể đi học sao? Nghe nói nhà cô cho cô đi học cũng không dễ dàng gì? Hà tất phải tự hủy hoại tương lai?"

"Rõ ràng lần trước cô đã nói, chỉ cần tôi giúp cô chuyện đó, cô liền đem ảnh chụp trả lại cho tôi."

"Ai da, việc này cũng không nên trách tôi nha, đó là thời gian đẹp nhất của cô và Tạ Đông, anh ấy chụp lại, hơn nữa những bức ảnh đặc sắc như vậy, nhất định là anh ấy không xóa được, nhưng cô yên tâm, chỉ cần cô giúp tôi làm xong chuyện lần này, tôi sẽ lấy giúp cô chiếc điện thoại đó, thế nào?"

Chu Đình Đình nhìn nét mặt của Hà Mộ, cô ta đã chắc chắn một điều, nếu những tấm hình kia được công bố ra ngoài, nhất định Hà Mộ sẽ bị đuổi khỏi trường.

Chu Đình Đình lấy một thuốc từ trong túi xách ra: "Cô chỉ cần thả thuốc vào trong đồ uống của Vinh Thiển, những chuyện khác không cần cô làm nữa, chỉ cần cô ra tay là cô có thể yên tâm về tương lai của mình rồi, sao hả, có lời lắm chứ?"

Thành tích học tập của Hà Mộ luôn cao nhất, các khoản học bổng cao nhất hàng năm của trường đều là cô đạt được, chuyện sai lầm duy nhất mà cô đã làm, là đã yêu tên căn bã Tạ Đông kia.

"Tôi sẽ không giúp cô nữa." Hà Mộ kiên quyết nói.

"Thật sao, cô nghĩ kỹ chưa?"

"Lần này và lần trước không giống nhau, cô muốn tôi bỏ thuốc Thiển Thiển, tôi sẽ không đồng ý."

Chu Đình Đình không hề sốt ruột: "Cô nên suy nghĩ lại..."

Bỗng nhiên cửa phòng bị đẩy ra, bởi vì khóa trái nên cũng không bị đẩy ra được, Chu Đình Đình trở lại chỗ ngồi của mình, Vinh Thiển đi tới bên cửa sổ, thấy mấy người bên trong phòng học: "Mộc Tử, còn không đi?"

Hà Mộ hoảng hốt, xách túi lên nhanh chóng đi ra. Cô mở cửa đi ra ngoài, Vinh Thiển kéo tay cô đi phía trước: "Chuyện gì xảy ra vậy? Bọn Chu Đình Đình đã làm gì cậu?"

"Không có."

"Bọn họ khóa trái cửa, cậu giấu tớ chuyện gì."

Hà Mộ nhanh chóng giải thích: "Thật sự không có."

Vinh Thiển cũng an tâm nên không hỏi nữa.

Trở lại Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình cũng đã trở về, chỉ là hai người không ai nói chuyện, lúc ngủ nằm cùng trên một chiếc giường, nhưng ngoại trừ tiếng hít thở, không có âm thanh nào khác.

Mấy ngày này Hà Mộ rất khác thường, bộ dạng trông như đang có tâm sự nặng nề, nhưng hỏi cô cũng không nói.

Lúc tan học, ba người đi ra ngoài cổng trường học.

"Mộ Mộ." Một giọng nam bỗng nhiên vang lên.

Hà Mộ quay đầu, thấy đối phương thì vô cùng kinh ngạc, cô phản ứng cực nhanh muốn chạy trốn, người đàn ông kia nhanh chóng đuổi theo kéo lấy cánh tay cô: "Mộ Mộ, đừng trốn tránh anh."

"Anh buông ra!"

Lâm Nam và Vinh Thiển hai mặt nhìn nhau.

Hai người không ngừng dây dưa, Chu Đình Đình cùng mấy người bạn đi ra, nở nụ cười châm biếm, cất giọng: "Ai da, bạn trai tới tận trường tìm nha, có chuyện gì nói ra nghe một chút. Hà Mộ, cô trốn cái gì chứ?"

Dáng vẻ Hà Mộ vội vã, lo lắng tới mức nước mắt rơi lã chã: "Anh còn tới tìm tôi làm gì? Cút đi ngay!"

"Cô thật là vô tình, chúng ta cũng coi như đã từng có thời gian vui vẻ bên nhau, chỉ có điều..."

"Anh câm miệng!"

Vẻ mặt Vinh Thiển dần dần trở nên u ám, người đàn ông của Hà Mộ, chắc chắn là hắn ta.

Tạ Đông thấy càng lúc càng có nhiều người vây quanh, lúc này hắn mới buông tay: "Cô đừng hiểu lầm, tôi tới tìm Đình Đình."

Chu Đình Đình đi qua mấy người bạn, đi tới trước mặt hai người, sắc mặt kiêu căng: "Bây giờ Tạ Đông là một trong những người theo đuổi tôi, Hà Mộ, những chuyện trước kia của hai người tôi đều biết hết..."

Hà Mộ cúi thấp đầu, sắc mặt trắng bệch, điều này chứng minh rằng, sau này số phận cô sẽ bị Chu Đình Đình nắm trong tay, chỉ cần Chu Đình Đình muốn, cô vẫn phải chịu đựng sự khống chế của cô ta, làm hại Vinh Thiển cho cô ta.

"Đình Đình, chúng ta đi thôi, anh đã thuê phòng chờ em rồi..."

Vinh Thiển và Lâm Nam đi tới bên cạnh Hà Mộ, Vinh Thiển kéo cánh tay của cô, lúc này mới phát hiện cả người cô mềm nhũn, phải dựa vào người mình.

Chu Đình Đình cười khẩy, nói: "Cô hãy suy nghĩ cho thật kỹ đi, kỳ thực Tạ Đông vẫn có cảm giác với cô, có một số việc, anh ấy cũng không muốn làm."

"Đúng." Tạ Đông tiếp lời: "Bây giờ anh chỉ nghe Đình Đình."

Vinh Thiển tức giận đến nổi nghiến răng: "Già mồm cãi láo."

Hà Mộ nắm chặt tay cô, trong lòng chua xót không chịu nổi, nếu như Vinh Thiển biết là bọn họ muốn cô giúp bọn họ hại Vinh Thiển, liệu cô ấy còn có thể che chở mình như vậy sao?

Tạ Đông ôm Chu Đình Đình nghênh ngang rời đi, Lâm Nam không ngừng lắc đầu: "Mộc Tử, đây là bạn trai cũ của cậu sao? Đúng là đồ cặn bã."

Hà Mộ không lên tiếng trả lời, Vinh Thiển ý bảo Lâm Nam đừng nói nữa, hai người đưa Hà Mộ về ký túc xá. "Lâm Nam, cậu hãy chăm sóc Mộc Tử thật tốt, có việc gọi thì điện thoại cho tớ."

...

Mấy ngày kế tiếp, Chu Đình Đình đi tìm Hà Mộ không ít lần, đồng thời cho cô 3 ngày để suy nghĩ. Nếu như cô không chấp nhận, ảnh chụp của Tạ Đông và Hà Mộ sẽ xuất hiện ở trên trang nhất trang web của trường.

Cả ngày tinh thần Hà Mộ đều hoảng hốt, đi học bị giáo viên phê bình, sau khi tan học cũng không ăn được gì, càng ngày càng tiều tụy.

Rồi kỳ hạn ngày cuối cùng cũng tới, cô gần như suy sụp hoàn toàn.

Giờ nghỉ trưa, Vinh Thiển đang ngồi ở cầu thang lên phòng học thì Lâm Nam gọi điện thoại tới, cô giật mình, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

"Alo..."

"Thiên Thiên, không xong rồi..." Giọng nói Lâm Nam đang run rẩy, mang theo tiếng khóc nức nở: "Mộc Tử cắt cổ tay, chảy rất nhiều máu...."

Cô vội vội vàng vàng chạy đến lầu túc xá, không bao lâu sau, 120* tới, Vinh Thiên và Lâm Nam vội vàng cùng đi tới bệnh viện.

(* số điện thoại cấp cứu, giống như số 115 của mình)

Cấp cứu xong, chỉ là mất máu quá nhiều, không có gì đáng lo nữa.

Lâm Nam vẫn còn thấy sợ hãi: "Tớ gọi không thấy cậu ấy trả lời, cô ấy giấu tay ở trong mền, Thiên Thiên, cậu nghĩ cậu ấy nghĩ không thông suốt điều gì?"

Vinh Thiên im lặng, bởi vì cô cũng không biết, Hà Mộ và Tạ Đông chia tay, cũng không đến mức nghĩ tới bước đường cùng như vậy. Vinh Thiên gọi điện thoại về Đế Cảnh, nói với người giúp việc là cô ở bệnh viện rồi đi học, không về.

Đến tối, Hà Mộ tỉnh lại, nhưng còn rất yếu, nhà trường đã gọi cho người nhà, bà Hà đang ở bên cạnh chăm sóc. Hà Mộ chớp mắt mấy cái, thấy mọi người trước mặt rõ ràng. "Tớ không chết sao?"

Bà Hà không nhịn được, khóc rống lên: "Trong lòng con có chuyện gì thì cũng không nên tự sát chứ."

Hà Mộ nhắm chặt mi mắt, sau một lúc lâu mới mở ra tiếng nói khàn khàn: "Mẹ, mẹ đi mua cho con chút đồ ăn, con đói bụng."

"Được, được..." Bà Hà quay sang nói với Vinh Thiên và Lâm Nam: "Hai đứa chăm sóc nó nhé."

"Vâng, thưa dì."

Sau khi bà Hà rời khỏi đây, lúc này Vinh Thiên mới cầm bàn tay không bị đau của Hà Mộ lên. "Thực sự là mấy ngày nay cậu rất không thích hợp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Thiên Thiên, tớ thật hối hận..."

Lâm Nam cũng yên lặng ngồi bên cạnh.

Hà Mộ vô cùng xấu hổ, nhưng chuyện đã tới nông nỗi này, cũng không còn cách nào giấu diếm nữa: "Trong tay Tạ Đông có hình chụp của tớ và hân, lúc đó tớ thật hồ đồ, mới có thể để cho hân chụp, Chu Đình Đình dùng thứ đó để uy hiếp tớ, bắt tớ hạ thuốc cậu, Thiển Thiển, xin lỗi, lần trước tới Để Cảnh, tớ đem bông sen Tịnh Để ước nguyện của cậu đặt trong ngăn kéo ở phòng sách của Lê Cảnh Trình. Chu Đình Đình nói chỉ cần tớ giúp cô ta một lần, cô ta sẽ đem ảnh chụp trả lại cho tớ, không nghĩ tới lần này cô ta còn muốn ép tớ, tớ không chịu nổi..."

Lâm Nam giật mình, liếc nhìn Vinh Thiển.

Nhưng nét mặt Vinh Thiển vẫn không có gì thay đổi. "Vậy cậu lựa chọn tự sát thì vấn đề có thể giải quyết sao?"

"Xin lỗi."

"Nếu cậu hạ thuốc tớ, chắc chắn tớ sẽ không coi cậu là bạn nữa, thế nhưng Mộc Tử, chuyện bông sen Tịnh Để không sao, cậu không cần phải áy náy, nếu như chuyện này không liên quan tới cậu, mọi chuyện coi như không có gì."

Nước mắt Hà Mộ tràn ra như nước vỡ đê, cầm thật chặt tay của Vinh Thiển: "Thiển Thiển..."

"Cậu đưa tớ số điện thoại của Tạ Đông, tớ tìm hân nói chuyện."

"Vô dụng thôi, bây giờ hân chỉ nghe lời của Chu Đình Đình..."

Nhưng Vinh Thiển vẫn tìm được số điện thoại của Tạ Đông trong di động của Hà Mộ, cô đi ra khỏi phòng bệnh gọi điện.

"Alo, ai vậy."

"Tôi là bạn của Hà Mộ, cô ấy tự sát."

"Cô ta, chuyện cô ta tự sát đâu có liên quan gì tới tôi?"

"Anh cũng là sinh viên, chuyện này mà làm lớn lên thì cũng không có lợi với anh, phải không? Hơn nữa ngay cả chết Hà Mộ còn không sợ thì cô ấy còn sợ gì nữa, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề nói cho anh biết, chúng tôi muốn mua lại những tấm hình kia, anh ra giá bao nhiêu?"

Giọng nói người đàn ông có chút do dự: "Bỏ tiền mua?"

"Những hình này đã không còn tác dụng gì, tôi cũng biết cả chuyện Chu Đình Đình uy hiếp Hà Mộ rồi, anh nên cân nhắc một chút."

"Tôi cần hai mươi vạn."

Sau khi Vinh Thiển gọi điện thoại xong, trở lại phòng bệnh.

Nét mặt Hà Mộ vẫn trắng bệch như cũ, Lâm Nam đứng lên: "Sao rồi?"

"Hắn đồng ý giao ảnh chụp."

"Làm sao có thể?" Hà Mộ không tin.

"Đúng vậy, tên cận bã đó làm sao có thể dễ dàng như vậy, nhất định là có điều kiện phải không?"

"Hắn đòi hai mươi vạn."

Lâm Nam há hốc miệng: "Cái gì, chúng ta đi đâu tìm hai mươi vạn đây?"

"Đừng nóng vội..." Vinh Thiển cố nặn ra một nụ cười, không muốn để cho Hà Mộ lo lắng nữa: "Tớ có tiền mà."

"Cậu có hai mươi vạn?"

"Tớ có thể hỏi Lệ Cảnh Trình."

Tuy rằng nói vậy là một chuyện, Vinh Thiển biết rõ bắt cô mở miệng nói ra chuyện này, còn khó hơn kè dao vào cổ cô.

Lâm Nam lại tỏ ra thoải mái: "Đúng vậy, vị hôn phu của cậu có tiền mà, tuy rằng hai mươi vạn không phải là con số nhỏ, nhưng nếu lấy lại được ảnh chụp thì cũng đáng giá."

Hà Mộ cắn chặt môi, không nói nên lời.

Sau khi bà Hà quay lại, Vinh Thiển và Lâm Nam cùng rời khỏi bệnh viện.

...

Đón xe trở lại Đế Cảnh, tiến vào phòng, Lệ Cảnh Trình đang ngồi ở mép giường lật xem tài liệu trong tay, nghe được tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên nhìn cô.

Vinh Thiển muốn nói lại thôi, ánh mắt người đàn ông đầy lạnh lẽo, cô cũng không dám mở miệng.

Vinh Thiển nghĩ thầm, hay là quên ý nghĩ đó đi.

Ngày hôm sau, cô tìm địa điểm giao dịch trên mạng, sau khi đính hôn, mặc dù có người đưa đón, nhưng Vinh An Thâm vẫn tặng cho cô một chiếc xe Audi.

Vinh Thiển cũng không dùng được, cô trốn học lái xe đi ra ngoài. Bởi vì cô ra giá thấp, nên người đại lý cho là đầu óc cô có vấn đề, chiếc xe như vậy mà chỉ bán với giá 20 vạn.

Sau khi xem xét hồ sơ, phát hiện chiếc xe cũng không có vấn đề gì, người đại lý liền trả 20 vạn cho cô.

Vinh Thiển cất tiền vào trong túi xách, sau đó liền gọi điện thoại cho Tạ Đông, nhưng câu trả lời lại làm cô hoảng sợ.

"Ảnh chụp đã bị người khác mua rồi, ai bảo cô chạm như vậy?"

"Cái gì?" Vinh Thiển không khỏi tức giận, nói: "Đầu óc anh có vấn đề đúng không, sao lại bán ảnh chụp cho người khác."

"Chỉ cần ai trả tiền thì tôi liền cho người đó."

Vinh Thiển tức giận, cúp máy. Ngay sau đó, một cuộc điện thoại gọi tới.

"Vinh tiểu thư, Lệ thiếu gọi cô về."

Vinh Thiển đi vào biệt thự, thấy đôi giày của Lệ Cảnh Trình ở ngoài phòng khách, cô thay dép đi vào, không thấy anh ở phòng khách liền đi thẳng lên lầu.

Cửa thư phòng mở rộng, Vinh Thiển thò đầu vào nhìn, quả nhiên là thấy Lệ Cảnh Trình đang ở bên trong. Vinh Thiển đi vào, ánh mắt lướt qua mặt bàn thấy một chiếc điện thoại di động nằm ở đó.

Đây không phải là điện thoại của Lệ Cảnh Trình, trong đầu cô lóe lên một suy nghĩ, cô nhào qua, bàn tay bị Lệ Cảnh Trình đè lại. "Làm gì vậy?"

"Không phải là ảnh chụp của Hà Mộ ở trong này đấy chứ?"

"Chắc vậy."

"Tại sao lại ở trong tay anh?"

"Đương nhiên là tôi bỏ tiền ra mua." Lệ Cảnh Trình nheo nheo mắt, nhìn cô chăm chăm: "Chỉ có điều, tôi còn chưa xem."

"Không cho phép xem!"

Lệ Cảnh Trình gạt tay cô ra: "Đồ là của tôi, dựa vào cái gì lại không cho xem?"

"Tôi đưa anh tiền..." Vinh Thiển lấy tiền từ trong túi ra, ném về phía mặt bàn: "Hai mươi vạn, không hơn không kém."

"Tôi không bán."

"Anh..." Vinh Thiển kéo tay của Lệ Cảnh Trình, anh thuận thế kéo cô sát bên cạnh mình: "Đồ này cho em cũng được, nhưng em phải đáp ứng tôi một việc."

"Chuyện gì?"

Lệ Cảnh Trình đứng dậy, kéo tay của Vinh Thiển đi ra ngoài.

Anh gần như là nhét cô vào bên trong xe, nhanh chóng đi tới gần trường học, Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng kính từ từ tới gần, cô không khỏi ngồi thẳng người lên: "Anh dẫn tôi tới chỗ này để làm gì?"

Lệ Cảnh Trình xuống xe, thấy Vinh Thiển vẫn ngồi im trong xe, anh dứt khoát vòng qua đầu xe lôi cô xuống.

Hai người đứng ở trước phòng kính, Lệ Cảnh Trình duỗi tay ra chỉ: "Đập ra cho tôi."

"Không!"

"Vinh Thiển, đừng phá vỡ ranh giới cuối cùng của tôi, nếu ngày hôm nay em không tự mình ra tay, tôi sẽ cho người đập hết."

"Lệ Cảnh Trình, đó là đồ của tôi, anh dựa vào cái gì mà đập vỡ nó?" Vinh Thiển vô thức đưa tay ngăn trước mặt Lệ Cảnh Trình.

"Bằng tôi là người đàn ông của em, có đủ hay không!"

Lệ Cảnh Trình nghiêm mặt, nheo mắt nhìn về phía căn phòng kính: "Nếu em muốn ở, thì cũng phải ở Đế Cảnh, đó mới là nơi em nên ở!"

"Đó là một chiếc lồng vàng, tôi không muốn!"

"Dù nó là chiếc lồng vàng, em cũng phải ở bên trong đó cho tôi."

"Không!"

"Bằng không, tôi bẻ gãy hai cánh của em, xem em bay bằng cách nào."

Vinh Thiễn nắm chặt hai tay, nhanh chóng muốn rời đi, Lệ Cảnh Trình kéo tay cô lại rồi ôm cô vào lòng, hai tay ôm chặt lấy cô không buông.

"Anh chịu thua còn không được sao? Em muốn đánh thì đánh đi, những chuyện khác anh cũng không tính toán, chỉ cần em theo anh."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 02 : Hoắc Thiếu Huyền kết hôn - Vinh Thiên, mất tích (Đặc sắc)

Edit : Rika & Ying

Lúc Lệ Cảnh Trình nói xong lời này, ánh mắt vẫn lạnh băng như trước. Có vẻ như không kìm nén nổi nên nói luôn ra như vậy. Vinh Thiên nhìn căn phòng kính trước mặt, bên trong đã chứa bao nhiêu điều tốt đẹp, cô cùng Hoắc Thiếu Huyền vui cười, cô âm ỉ náo loạn hay không thoải mái, đều ở đây, bên trong tràn đầy bóng dáng Hoắc Thiếu Huyền.

Cô lắc đầu: "Tôi không muốn, tôi sẽ không đến đây nữa, tôi giao chìa khóa cho anh, anh giữ nó lại có được không?"

"Không được," Lệ Cảnh Trình kiên quyết nói: "Tôi đã gọi người tới đây, hôm nay không thể không phá."

Chóp mũi bỏng cay cay, Vinh Thiên ngăm kỹ căn phòng, từng chút, từng chút đều không bỏ sót. Ánh sáng mặt trời hắt qua đỉnh hình tròn, ánh sáng sắc sỡ, từng đường phản chiếu qua ánh mắt cô, Vinh Thiên cũng không biết cô đang kiên trì vì điều gì, Lệ Cảnh Trình đưa tay đặt lên bả vai cô.

Cô khẽ run run, cuối cùng cũng gật đầu.

Lệ Cảnh Trình kêu người tới đây rất nhanh, đồ vật bên trong được đưa hết ra ngoài, chất liệu thủy tinh đặc thù bị dỡ xuống từng mảnh, rất nhanh, liền không còn lại gì. Những người qua đường thỉnh thoảng lại có người dừng chân.

"Sao lại tháo dỡ đi?"

"Đúng vậy, mỗi khi mùa xuân đến, hoa trên từng ô cửa bắt đầu nở, nhìn căn phòng kính trên con đường này thật đặc biệt ..."

Vinh Thiên ngơ ngẩn đứng ở chỗ cũ, thời gian xây dựng, tốn biết bao nhiêu công sức, đều là một tay Hoắc Thiếu Huyền xử lý, mà bây giờ dỡ bỏ lại chỉ đơn giản như vậy. Viên mắt cô đầy giọt nước trong suốt, xa xa truyền đến tiếng xe đua làm cô không khỏi quay đầu lại.

Hoắc Thiếu Huyền vẫn chưa xuống xe, cánh tay anh thò ra ngoài cửa xe, ánh mắt lướt về phía những tấm kính kia, Vinh Thiển đau lòng đến mức khó có thể tự kìm nén, lúc Hoắc Thiếu Huyền thu hồi ánh mắt, dừng lại chỗ Vinh Thiển một lát, sau đó mang kính râm rồi khởi động xe rồi đi.

Chỉ trong thoáng qua, nhưng cũng đủ để Vinh Thiển có thể nhìn thấy đáy mắt người đàn ông cực kỳ bi ai. Cô ghen ngào, cố gắng kìm nén, không cho nước mắt chảy ra.

Lệ Cảnh Trình ôm bả vai cô, dùng sức kéo cô vào trong ngực: "Đi thôi." Cô máy móc đi theo anh, về tới Đế Cảnh, anh đưa điện thoại di động cho cô.

Vinh Thiển không khỏi nghi ngờ: "Vì sao anh lại làm vậy?"

"Chuyện của em, có mấy điều có thể giấu được tôi?"

Vinh Thiển nắm chặt chiếc di động trong lòng bàn tay, tay kia chống lên bàn: "Mộc Tử nói, Chu Đình Đình bảo cô ấy đặt một vật vào trong thư phòng của anh."

Lệ Cảnh Trình mở ngăn kéo, đem đóa sen tịnh đế kia bỏ lên trên bàn: "Em nói vật này sao?"

Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào mắt Lệ Cảnh Trình: "Anh đã sớm biết vậy, tại sao không hỏi tôi?"

"Thứ này không có khả năng vô duyên vô cớ chạy vào trong thư phòng của tôi, càng không phải là do em đặt, đã có người có mục đích riêng, tôi cần gì phải để ý tới. Nhưng Vinh Thiển à, em dùng cả đời em, đem hạnh phúc tới cho ai chứ?" Ánh mắt Lệ Cảnh Trình dần dần trở nên u ám, nhưng cũng chỉ là trong thoáng qua, anh thu hồi lại ánh mắt đó rất nhanh.

Vinh Thiển không nhìn thấy sự thay đổi đó: "Tôi và Hoắc Thiếu Huyền không thể nào quay trở lại được như lúc trước, anh yên tâm."

"Không quay trở lại được thì tốt."

Vinh Thiển nhắc chân lên muốn rời đi: "Tôi phải gọi điện thoại cho Mộc Tử, nói cho cô ấy biết không có việc gì rồi."

"Em cho là như vậy thật sự sẽ không có chuyện sao?"

"Chẳng lẽ Tạ Đông còn trước rồi?"

"Có hay không, em sẽ biết rất nhanh thôi."

Mặc dù Vinh Thiện cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn gọi điện thoại cho Hà Mộ trước, làm cho cô ấy an tâm, nói là đã lấy được ảnh chụp rồi.

Đối với nhà trường, chỉ nói là áp lực quá lớn, nên trong lòng nhất thời nghĩ quẩn.

Ăn xong cơm chiều, vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ êm đềm, không ngờ sự yên tĩnh này lại bị một cuộc điện thoại phá hủy lần nữa.

Vinh Thiện nhìn thấy dãy số kia, giật mình hoảng hốt: "Alo."

"Này, tôi vừa tìm thêm được mấy tấm ảnh chụp của bạn cô, cô đưa cho tôi hai mươi vạn, tôi bảo đảm sau này sẽ không sẽ tìm cô ta nữa, cũng sẽ đưa toàn bộ ảnh chụp ấy người."

"Anh, anh ra?"

"Ai ô, quên rồi sao, vậy cô có muốn hay không?"

Vinh Thiện tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, Tạ Đông nói ra một địa chỉ, cô ngắt máy xong tức giận lăm lăm mắng Hà Mộ không có mắt mới đi yêu loại người như thế này.

Lệ Cảnh Trình thấy cô cuống quýt muốn ra ngoài, liền hỏi: "Đi đâu vậy?"

Cô đành kể lại hết mọi chuyện cho anh biết.

"Tôi đi cùng với em."

Đi tới ga ra, Lệ Cảnh Trình chọn đi xe Hummer, chìa khóa xe vẫn để trong xe, cầm là có thể lên đường.

Tạ Đông hẹn gặp cô ở một đầu cầu, Vinh Thiện lật xem tờ chi phiếu trong tay: "Anh thử nói xem, nếu là hần còn sao chép ảnh chụp ở chỗ khác, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Chuyện như vậy, chỉ có thể làm cho hần biết hần không nên làm vậy, mới có thể chặt đứt suy nghĩ tham lam của hần ta."

Ở đầu cầu bên kia, Tạ Đông ngó nghiêng xung quanh, đồ bên cạnh là một chiếc xe mới. Có vẻ như là mới mua, còn chưa có biển số.

Vinh Thiện nhìn sang Lê Cảnh Trình: "Dừng ở đây đi, để tự tôi đi."

Không ngờ, anh lại tăng tốc độ, chiếc xe xông về phía trước âm âm, Vinh Thiện kéo cánh tay anh: "Làm gì vậy?"

Tạ Đông nhìn xung quanh, suy nghĩ đã tới giờ hẹn, hẳn là tới nơi rồi, nhưng chiếc xe Hummer này lại giống như trâu rừng, chỉ trong nháy mắt đã lao đến trước mặt hắn, lúc hắn muốn trốn đã không còn kịp, bỗng nhiên chiếc xe Hummer kia cọ sát vào chiếc xe Nissan của hắn, có thể nhìn thấy tia lửa xẹt xẹt, thậm chí Vinh Thiện có thể nghe thấy tiếng va chạm chói tai. Cô che hai lỗ tai lại: "Lê Cảnh Trình, anh điên rồi ư!"

Lê Cảnh Trình nhếch môi cười: "Cho em xem trò cười một chút."

Bên ngoài, Tạ Đông đang mắng âm lên: "Ô ô ô... ai mà lại không có mắt như vậy, xe mới của tôi, muốn chết à!"

Lê Cảnh Trình bẻ tay lái, quay xe, lao thẳng về phía chiếc xe của hắn. Tạ Đông bỗng im bật, hắn co căng chạy nhưng đâu phải là đối thủ của xe Hummer, Lê Cảnh Trình ấn còi inh ỏi, Tạ Đông cuống cuống gào lên: "Bố mày có đắc tội với người nào đâu, chớ đâm vào tao, tao sẽ báo cảnh sát!"

Hắn chạy rất nhanh, hận không thể chắp cánh bay, Lê Cảnh Trình tập trung vào tay lái, bỗng một tiếng phanh xe làm cho Vinh Thiện ra sức bịt tai lại.

Phanh ——

Tạ Đông không tránh kịp, đụng vào xe, máu mũi chảy không ngừng.

Vinh Thiện mở mắt ra, vỗ ngực một cái: "Anh đừng làm lớn chuyện, đến lúc đó hẳn ta báo cảnh sát thật thì sao."

Lê Cảnh Trình lại giẫm chân ga lần nữa, xe Hummer chạm vào đuôi xe Nissan, xe lùi lại tới gần sông, nhìn thấy chiếc xe sắp lùi xuống tới nơi.

Tạ Đông đâu còn lo lắng máu mũi đang chảy nữa, chạy tới ôm lấy xe của mình: "Ông, ông lớn à, đừng làm vậy, xe tôi mới mua mà."

Nhà hắn vốn không giàu có, để theo đuổi Chu Đình Đình, lúc này mới dùng thủ đoạn để có tiền mua chiếc xe này, vẫn chờ tới ngày mai đi đón Chu Đình Đình tan học.

Cuối cùng Lê Cảnh Trình cũng dừng lại, anh đẩy cửa xe ra. Vinh Thiễn ké cổ tay anh lại: "Bây giờ anh đi xuống? Tạ Đông kia làm liều thì sao."

Lê Cảnh Trình cười: "Em lo tôi đánh không lại hử?"

"Đánh không lại thì anh hãy cẩn đi."

Anh càng cười to hơn: "Em cho rằng tôi giống như em, lúc nào cũng giở trò cẩn ra."

Anh đẩy cửa xe ra đi xuống, Vinh Thiễn nhìn ra bên ngoài xuyên qua kính chiếu hậu, nhưng bóng dáng của hai người đều bị chắn, cũng không nghe được tiếng cãi nhau, cũng không lâu sau đó, Lê Cảnh Trình ngồi vào ghế lái, đem một chiếc thẻ nhớ giao cho Vinh Thiễn.

"Nói xong rồi?"

"Ừ."

"Sẽ không có ảnh chụp bị phát tán nữa?"

"Ừ, sẽ có người nói chuyện cùng hử nữa."

Vinh Thiễn không ngăn được hiếu kỳ: "Ai vậy?"

"Người chuyên môn đối phó với loại người này."

Vinh Thiễn nhướn mày: "Đánh ột trận sao."

Lê Cảnh Trình phát động động cơ, xe đi về phía trước, Vinh Thiễn nhìn thấy Tạ Đông chui vào ghế lái, chậm chậm lái chiếc xe Nissan kia rời đi.

"Nhưng mà xe của anh là xe Hummer đó nha, anh đụng nó?"

"Cũng bởi vì nó chịu được va chạm, nên tôi mới mua nó, bất cứ tình huống nào cũng có thể dùng tới."

Vinh Thiễn sờ sờ cổ, cô thật nên vui mừng là lúc Lê Cảnh Trình nổi cơn thịnh nộ, không dùng loại phương pháp này đối với cô.

...

Hoắc Thiệu Huyền bỏ trốn về nhà, là để chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nhưng Hoắc Bang cũng không giống như trước mà anh làm chuyện gì sai liền trách cứ, ngược lại chỉ có Lý Phân Nhiên nói với anh vài câu.

Hoắc Thiếu Huyền lái xe về nhà, một màn vừa rồi hiện ra trong đầu anh, như một khối thủy tinh trong vắt bị người ta tháo xuống, giống như tâm của anh, bị người ta xé toạc, sau đó phân tán thành từng mảnh nhỏ.

Đi vào phòng khách, Lý Phân Nhiên đang đỡ Hoắc Bang đứng bên cửa sổ sát đất, Hoắc Thiếu Huyền tiến lên, tiếp nhận xe lăn.

“Ba, con đưa ba ra ngoài một chút.”

Trong ấn tượng của anh ba là một người rất nghiêm khắc, hiện giờ toàn Hoắc thị đặt lên trên vai anh, tóc của Hoắc Bang cũng đã bạc trắng một nửa, ông ‘hữu tâm vô lực’, Hoắc Thiếu Huyền muốn đẩy ông về phòng, Hoắc Bang đưa tay vỗ vỗ tay anh: “Thiếu Huyền.”

Hoắc Thiếu Huyền đẩy ông tới bàn, sau đó anh ngồi xuống sofa đối diện với ông.

Ánh mắt Hoắc Bang nhìn xa xăm: “Ba muốn nói với con chuyện này, con nên suy nghĩ thật kỹ.”

Về mặt Lý Phân Nhiên lo lắng, bà biết Hoắc Thiếu Huyền khẳng định là không muốn, nhưng bà cũng không thể không nói: “Thiếu Huyền, tuổi con cũng không còn nhỏ, hiện giờ Hoắc Thị đang phát triển không ngừng, đối với gia đình chúng ta mà nói, thật không thể không tránh khỏi việc liên hôn...”

Nói đến cuối cùng, Lý Phân Nhiên nuốt lời trở vào.

Vốn dĩ hai nhà Vinh – Hoắc là ông trời tác hợp, thế nhưng thiên ý trêu người, đáng tiếc, thật là đáng tiếc, nhưng ngày vẫn cứ trôi qua, bọn họ vẫn phải chấp nhận.

“Khụ khụ, khụ khụ....”

Hoắc Bang ho dồn dập, Lý Phân Nhiên vội vàng mang tới cho ông một ky nước, cơ thể ông giờ rất yếu ớt, một chút cảm vặt cũng có thể mang đến nguy hiểm cho ông. Hoắc Thiếu Huyền đưa tay vỗ vỗ sau lưng ông, nhìn ba mình ho tới gập cả người, mặt đỏ bừng.

Kỳ thật, trong lòng anh hiểu được, anh phải gánh vác trách nhiệm, cho dù anh có yêu Vinh Thiển đến như thế nào, anh vẫn phải cưới vợ, bởi vì anh là

con trai độc nhất của Hoắc gia. . .

.....

Hà Mộ xuất viện, Tạ Đông cũng không đến dây dưa nữa, chuyện Hà Mộ tự sát là do áp lực quá lớn, giáo viên đã tận lực đem chuyện này áp chế đi.

Hà Mộ có cảm giác mình như được sinh ra lần thứ hai, Vinh Thiển tặng cô một cái đồng hồ, đợi cho vết thương lành, để cô mang vào cô tay.

Chu Đình Đình lúc này như bị bỏ quên, thật không cam tâm.

Mắt thấy hai người bọn họ vui vẻ như chị em tốt, cô ta đi đến trước bàn Vinh Thiển.

“Này, một dao đi xuống, sao lại không chết nhỉ?”

Hà Mộ sợ hãi trong lòng, Vinh Thiển ngẩng đầu, nhìn thẳng cô ta mà nói:

“Chu Đình Đình, cô tính kể với tôi, có phải cô có ý với Lệ Cảnh Trình hay không?”

Sắc mặt Chu Đình Đình khẽ thay đổi: “Cô theo dõi tôi?”

“Ở thành phố Nam Thịnh này, xét về gia cảnh mà nói, Chu gia thấp hơn một bậc so với Vinh gia, huống chi tôi và Lệ Cảnh Trình đã đính hôn, cô lại muốn dùng thủ đoạn xấu xa tiến vào sao?”

Vinh Thiển bắt tay vào viết một cái bản ghi chú rồi ký tên vào: “VẬY cô xếp hàng đi, muốn hay không tôi cho cô một cái sổ báo danh, đến lúc thì gọi tên lên? Đến phiên cô, cô lại đến?”

“Cô _____” Sắc mặt Chu Đình Đình trắng bệch, bước nhanh ra chỗ khác.

Vinh Thiển nhìn cô ta bước ra ngoài, Chu Đình Đình thế mà cũng lọt bẫy, thật chẳng có chút hình tượng.

Vinh Thiển cảm thấy cuộc sống như vậy cũng vui, ngẫu nhiên đấu võ mồm với người khác, lời mấy chuyện xấu ra, cô nghĩ tới cô và Hoắc Thiếu Huyền sau này mỗi người có cuộc sống riêng, anh rồi cũng sẽ kết hôn, thế nhưng không nghĩ tới ngày đó lại tới nhanh như vậy.

Lúc ngồi trên sofa xem TV, hình ảnh, tin tức, rồi sau đó mang đến cho cô một tin làm cô khiếp sợ.

Hoắc gia cùng Mạc gia liên hôn, thậm chí không có đính hôn, Hoắc Thiếu Huyền và Mạc Hy một tháng sau chính thức kết hôn.

Đồ ăn vật trong tay Vinh Thiển rớt xuống đất, vì cái gì, là cố tình sao, tại sao lại là chị Mạc Hy?

Cô không nói nên lời, trong lòng khó chịu, anh cứ như vậy mà kết hôn, cứ như vậy mà hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô.

Cô khóc không ra nước mắt, tâm chết lặng, chỉ còn lại đau đớn trong tim.

Lệ Cảnh Trình đem khoai tây chiên cô ăn được một nửa cầm lấy, bỏ vào tay cô: “Thiếp mời sáng hôm nay đã đưa tới.”

Vinh Thiển phục hồi tinh thần, cô cầm khoai tây chiên ăn tiếp.

Ngày Hoắc Thiếu Huyền kết hôn, cô vẫn đi.

Cô mặc lễ phục, kéo tay Lệ Cảnh Trình, thân mật đi vào trong.

Hôm nay, Mạc Hy rất chói lọi, Vinh Thiển thực hâm mộ, thậm chí còn mang theo lại cảm giác khó nói nên lời, cô cùng Lệ Cảnh Trình đứng ở trong đám người, hôn lễ cử hành ngoài trời, không có giáo đường cùng cha sứ, là hôn lễ kiểu Trung Quốc.

Vinh Thiển nhìn về phía trước, Hoắc Thiếu Huyền mặc một bộ âu phục màu trắng.

Anh vẫn vậy, vẫn chói lóa rực rỡ, vẫn hiên ngang, vẫn phong thái như vậy, thế nhưng ánh mắt vẫn không giấu được sự miễn cưỡng.

Cha mẹ hai bên đầu gối, tân nương được đưa tới, đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay Hoắc Thiếu Huyền.

Bọn họ bái đường, Hoắc Thiếu Huyền vén khăn trên mặt Mạc Hy ra, sau đó mang nhẫn vào cho cô.

Mạc Hy đưa tay ra muốn mang nhẫn cho anh, lại phát hiện ngón áp út của anh đã mang một chiếc nhẫn, Mạc Hy ngẩng đầu, trong mắt hơi giật mình.

Hoắc Thiếu Huyền cũng không nói chuyện.

Vinh Thiển cầm ngón tay của chính mình, trên ngón tay của cô, cũng có một chiếc giống thế.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình đảo qua tay cô, đáy mắt lạnh lẽo.

Mạc Hy cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình, vị trí này, hẳn là anh giữ cho người đó, người đó mới chân chính là vợ của Hoắc Thiếu Huyền. Anh cũng không có ý định tháo xuống, mắt thấy mọi người bắt đầu bàn tán, ngón tay cô run rẩy, đem nhẫn mang vào ngón giữa của Hoắc Thiếu Huyền.

Ngón tay này cũng đại diện ột ý nghĩa khác, nhưng không phải là hôn nhân. Hoắc Thiếu Huyền tiếp nhận cái hộp người dẫn chương trình đưa, Mạc Hy đứng ở bên cạnh miễn cưỡng cười.

Trước tiên anh đọc một đoạn diễn văn, Vinh Thiển nhìn hai người đang sóng vai đứng cùng nhau, trước kia cô luôn cảm thấy cô và Hoắc Thiếu Huyền là một đôi trời sinh, nhưng hôm nay mới phát hiện ra, không có cô, anh vẫn phù hợp với những người khác.

“Lúc còn trẻ, tôi mơ thấy một giấc mơ. . .” Giọng nói Hoắc Thiếu Huyền xuyên vào tai cô, âm thanh mát lạnh “Tôi nghĩ, cả đời sẽ yêu một người, đã yêu chính là khắc cốt ghi tâm, tôi nghĩ giấc mộng này sẽ thành hiện thực. Tuổi trẻ vẫn là tuổi trẻ, mộng mơ thì cũng có lúc phải thức tỉnh. . . .”

Vinh Thiển lùi lại hai bước, lui vào trong đám người.

“Cả đời này, người tôi cưới lại không phải là người tôi yêu nhất. . . .”

Mạc Hy nắm chặt bó hoa trong tay, giống như mặt bị người ta tát một cái, điều này tuy cô sớm đã biết, có trách cũng chỉ có trách mình như con thiêu thân đâm đầu vào lửa.

Ánh mắt Hoắc Thiếu Huyền xuyên qua đám người, dừng lại trên mặt Vinh Thiển: “Nhưng nếu tôi có kết hôn, thì tất nhiên tôi sẽ có trách nhiệm với người mà tôi cưới, nhưng trong tim tôi, chỉ có cô ấy. . . .”

Vinh Thiển cũng không tham dự hết buổi kết hôn, cô xoay người, chạy nhanh ra ngoài.

Hoắc Thiếu Huyền.

Hẹn gặp lại.

Từ nay về sau, anh đi dưới ánh mặt trời của anh, em đi dưới ánh mặt trời của em, chúng ta không đi cầu độc mộc, cầu độc mộc rất cô đơn.

Lệ Cảnh Trình đuổi theo cô ra ngoài, nắm lấy tay cô kéo lại.

Mắt cô ửng đỏ: “Có chuyện gì?”

Lệ Cảnh Trình cầm bàn tay cô lên: “Cái này là cái gì?”

Vinh Thiển nắm chặt bàn tay, Lệ Cảnh Trình híp mắt lại: “Là Hoắc Thiếu Huyền đưa cho em phải không?”

“Đây là đồ của tôi, tôi thích thì tôi mang.”

Lệ Cảnh Trình nắm tay cô, cô gắt gao nắm chặt thành quyền, anh liền mạnh mẽ dùng sức tách ngón tay cô ra, Lệ Cảnh Trình kéo chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô.

“Tháo ra!”

Vinh Thiển khóc nức nở: “Tôi không tháo.”

Lệ Cảnh Trình cũng không muốn cô đau đớn, dùng sức một cái kéo chiếc nhẫn ra, Vinh Thiển nhìn thấy ngón tay mình sưng đỏ, cô muốn lấy lại chiếc nhẫn, Lệ Cảnh Trình biết ý định của cô liền ném ra xa, chiếc nhẫn rơi vào trong hồ nước.

Vinh Thiển nhìn thấy mặt hồ nổi lên gợn sóng, cô sợ hãi kêu một tiếng: “Đồ khốn nạn.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay nắm ngón tay cô đang chỉ anh: “Về cùng anh.”

“Không.”

“Đi.” Lệ Cảnh Trình xoay người nói: “VẬY em đừng trở về.”

Anh đi nhanh tới bãi đỗ xe, Vinh Thiển chạy nhanh đến bên hồ, cho dù cô có nhảy xuống, thì cũng như mò kim đáy bể, xa xa truyền đến âm nhạc vui vẻ của hôn lễ, cô khóc, nâng váy lên chạy đi.

Lệ Cảnh Trình khởi động xe, xe chạy ra khỏi bãi, nhìn thấy Vinh Thiển đứng trước mặt, giang hai tay ra nói: “Dừng xe.”

Xe vẫn chạy về phía trước, Vinh Thiển chạy ở phía sau, qua kính chiếu hậu, anh nhìn thấy, hơi hơi mỉm cười, trên khuôn mặt nghiêm nghị nở một nụ cười tươi, anh đem xe đậu ở bên đường.

Vinh Thiển chạy không nổi, hai tay tinh tế xoa xoa thắt lưng, cả người mệt mỏi.

Sau một lúc lâu, cô đi tới chỉ tay vào người ngồi trong xe muốn mắng, Lê Cảnh Trình khởi động xe, cô hốt hoảng, liền mở cửa xe chui vào.

Ngón tay mơ hồ còn đau, Vinh Thiển nhìn ngón áp út, trên mặt vì chạy nhanh mà ửng hồng.

Trong lòng cô rất khó chịu, cô không có khả năng lừa mình dối người, cô mang nhẫn của Hoắc Thiếu Huyền, cũng chính là gả cho anh.

“Đau lòng sao?”

Vinh Thiển cố tình không nhìn anh: “Anh rất thích xát muối lên vết thương của người khác có phải hay không?”

“Muốn trách, thì trách em không chịu chữa lành vết thương mà thôi.”

Ánh mắt Vinh Thiển không khỏi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, giữa không trung, từng cánh hoa hồng chậm rãi bay ra từ khinh khí cầu, giống như cơn mưa hoa, ở nơi đó, có một hôn lễ trong mơ, một hôn lễ ấm áp và lãng mạn.

Tình yêu mười lăm năm, si mê mười lăm năm, say đắm mười lăm năm, rốt cục bị một dao chặt đứt, không phải là thay đổi ước nguyện ban đầu, mà thua bởi số phận.

...

Cuộc sống của Vinh Thiển vẫn diễn ra bình thường, đi học, tan học sẽ cùng đám bạn tan trường.

Một chàng trai trẻ tuổi đi tới trước mặt cô “Xin chào, cô có phải là Vinh Thiển?”

“Đúng vậy.”

Đối phương đem một lá thư đưa cho cô: “Không được cho người khác xem.”

Vinh Thiển nắm lá thư trong tay, chàng trai trẻ xoay người chạy xa xa, Lâm Nam đẩy đẩy cánh tay cô: “Có phải, anh chàng đó theo đuổi cậu không, thư tình có phải không?”

“Cậu nói bậy bạ gì đó.” Vinh Thiển bỏ tay cô ấy ra: “Mình về trước đây.”

Đi tới xe, Vinh Thiển mở cửa ngồi phía sau, sau đó cô mở bức thư ra.

Trên tờ giấy, chữ viết rất vội vàng, đối phương tựa như trình độ học vấn không cao, có nhiều lỗi chính tả, nhưng đọc thư Vinh Thiển lại toát mồ hôi. Lúc trước, Lê Cảnh Trình phái người đi điều tra gia đình Cố Tân Trúc, một mực tìm tên lái xe gây chuyện, Vinh Thiển cũng tìm thám tử tư. Bức thư này chính là tên lái xe gây chuyện kia viết, nói là có tin tức dành cho bọn họ, nhưng hắn không tiện lộ mặt ra, nếu Vinh Thiển muốn biết chuyện năm đó thì thực hiện theo lời của hắn, mang theo tiền tới số 33 đường Thông Hưng. Trong đó còn nhấn mạnh, Vinh Thiển chỉ được đi một mình, không thể kinh động người khác.

Vinh Thiển xoa xoa tay lên đùi, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Cô nghĩ có phải đây là một cái bẫy hay không, cô không thể điều tra Cố Tân Trúc chuyện năm đó, Vinh Thiển do dự, cô muốn Lê Cảnh Trình đi cùng với mình, nhưng lại sợ đánh rã động cỏ, nhưng cô muốn tìm hiểu rõ nguyên nhân, đây là chuyện cô chờ rất lâu rồi.

Trở lại Đế Cảnh, Vinh Thiển cân nhắc không thôi.

Cô muốn tìm một chỗ cất lá thư, cuối cùng nhét nó xuống gối của mình.

Vinh Thiển không có thời gian suy nghĩ nhiều, cầm túi đi ra ngoài.

Cô không gọi lái xe, tránh người giúp việc, ra ngoài Đế Cảnh gọi xe đi.

Số 33 đường Thông Hưng là một tiểu khu, hiện tại đang bị giải tỏa, hơn phân nửa gia đình ở đây đã ký tên, còn một số ít là bị cưỡng chế ra khỏi khu này.

Vinh Thiển dựa theo địa chỉ trên thư, đi tới phát hiện số 33 là một cái ga ra, bẩn thỉu u ám, bên ngoài cửa sổ còn lỏng lẻo muốn rớt, tường trong phòng cũ kỹ loang lổ, rơi xuống hơn phân nửa.

Cô hít sâu một hơi, đưa tay gõ cửa.

Cửa rất nhanh bị mở ra, bên trong dừng mảnh một người tiến ra làm cô giật mình, Vinh Thiển ổn định lại tinh thần rồi hỏi: “Xin hỏi, ở đây có ai tên là Hồ Đông không?”

“Cô tìm Hồ Đông?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông cao gầy đưa mắt nhìn cô từ đầu đến chân, cuối cùng mở to cửa ra: “Vào đi.”

Lệ Cảnh Trình trở lại Đế Cảnh, không thấy bóng dáng của Vinh Thiển, màn đêm buông xuống, sắc trời tối đen, người làm từ bếp đi ra: “Lệ thiếu, cơm tối đã xong ạ.”

“Tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư nói về nhà có chuyện.”

Lệ Cảnh Trình nhíu nhíu mi: “Có gọi lái xe chở đi không?”

“Cái này, tôi cũng không rõ lắm.”

“Đi, gọi lái xe tới đây.”

“Vâng.”

Lệ Cảnh Trình đi tới trước cửa sổ, vừa nãy về nhà anh nhìn thấy xe của cô vẫn ở trong ga ra, hướng hồ lần trước Vinh Trạch tát cô một cái, thật sự cô có can đảm mà về nhà ư?

Lái xe rất nhanh đến đây: “Lệ thiếu.”

“Tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư không có nhà?” Lái xe giật mình.

Huyết thái dương của Lệ Cảnh Trình giật giật, lại là chơi trò mất tích, thực muốn bóp chết cô, đỡ cho anh phải hao tâm tổn phí.

Lái xe thấy sắc mặt anh âm trầm, sợ người này bố hỏa giận dữ lên mình:

“Lệ thiếu, thời điểm tiểu thư tan trường, có một thanh niên đưa cho tiểu thư một lá thư, trên đường trở về nhà, nhìn sắc mặt tiểu thư có vẻ không tốt, giống như bị kích động.”

“Thư? Đối phương có bộ dáng như thế nào?”

“Gầy ốm, cao tầm 1m7.”

Lệ Cảnh Trình xoay người bước lên lầu, đẩy cửa đi vào, túi xách của cô không có ở đây, Lệ Cảnh Trình mở tủ đầu giường ra, nhìn thấy nơi đặt thẻ ngân hàng trống không, xem ra là cô muốn dùng tiền.

Anh đứng dậy, ánh mắt quét một vòng trong phòng, cuối cùng dừng ở trên giường.

Phía dưới gối hiện ra nếp nhăn, điều này là không đúng, vì người làm trong nhà luôn luôn sửa sang phòng ngủ của bọn họ gọn gàng ngăn nắp, Lệ Cảnh Trình nhắc gối lên, quả nhiên nhìn thấy lá thư phía dưới đó.

Vinh Thiển theo người nọ vào trong, không gian bên trong khá lớn, trong này có nhiều bàn mặt chược, ước chừng nơi này liên thông vài cái ga ra lại với nhau.

Người thanh niên hướng bên trong hô to: “Hồ Đông, có người tìm.”

Một giọng đàn ông truyền ra: “Ai tìm tôi, cho cô ta tiến vào đây.”

Xung quanh âm thanh ồn ào, Vinh Thiển hướng tới căn phòng phát ra tiếng nói đi tới, bên trong là bàn mặt chược, người tên là Hồ Đông đang ngâm một điệu thuốc, ánh mắt liếc nhìn về phía Vinh Thiển: “Mang tiền tới?”

Vinh Thiển gật đầu.

Hồ Đông đẩy lá bài trong tay ra: “Đem ra đây.”

Vinh Thiển cầm thẻ ngân hàng đưa cho ông ta.

Hồ Đông lật trước lật sau xem: “Tao dựa vào, mày, con mẹ nó muốn đùa giỡn tao sao, tao làm sao biết đi tới đâu mà lấy tiền?”

“Ông chỉ cần đem chuyện năm đó nói rõ ràng từng chi tiết, tôi sẽ đem mật mã nói cho ông.”

“Mày dám uy hiếp ông đây?”

“Tôi không phải uy hiếp ông, tôi nói mang tiền cho ông, thì nhất định sẽ đưa.”

Ba người trên bàn mặt chược cũng đứng dậy, đem Vinh Thiển vây vào trong. Cô vẫn làm một bộ dáng trấn định, trong đó có một người giật lấy túi xách của cô, mở ra tìm kiếm.

Bên trong ngoại trừ điện thoại cùng một ít tiền mặt, cũng chẳng còn cái gì khác,

“Nói mau, mật mã là gì?”

“Ông có phải là người lái xe gây ra chuyện năm đó không, cái chết của mẹ tôi, ông có biết không?”

“Chiếc xe năm đó là xe tải chở đất, trên xe trừ mẹ cô, còn có lái xe và một người làm.”

Vinh Thiển không khỏi khẩn trương: “Vậy ông và Cố Tân Trúc có quan hệ gì?”

Hồ Đông cười ha hả: “Cô đưa tiền trước cho tôi.”

Vinh Thiển nói một dãy số: “ Ông nói rõ ràng cho tôi, tôi sẽ tới ngân hàng chuyển tiền cho ông.”

“Không cần.” Hồ Đông cầm lấy tấm thẻ nói: “Cô bé, có người cho anh trai đây rất nhiều tiền, nói anh phải chăm sóc cho cô em thật tốt.”

Vinh Thiển lùi ra sau vài bước, đụng vào một người đàn ông, mấy người giữ cửa đem cửa khóa trái lại, Vinh Thiển cực kỳ khẩn trương, nhưng cô tự dặn mình không thể hoảng loạn: “Tôi đưa cho ông mật mã đó là giả, còn có, trước khi tôi tới đây, tôi đã mang thư cho người khác, bọn họ rất nhanh sẽ tới đây.”

“Vậy xem thử tốc độ của bọn họ như thế nào, mang đi.”

Bả vai Vinh Thiển bị người khác nắm lấy, người nọ kéo cô rời đi từ cánh cửa nhỏ, cánh cửa kêu cọt két, bắn thiêu rách nát, bên trong tối đen, không nhìn thấy người.

Vinh Thiển bị đẩy mạnh vào xe, xe rất nhanh chạy ra khỏi tiểu khu.

Khi Lê Cảnh Trình lái xe tới, bên trong vẫn ồn ào như trước, anh đẩy cửa đi vào, nhưng không phát hiện ra bóng dáng Vinh Thiển.

Bắt lấy một tên đang đi ra, hắn nói không biết, thế nhưng cho hắn một trăm đồng tiền, liền nói có người tên Hồ Đông, rồi nói có người mang một cô gái tới căn phòng nhỏ.

Lê Cảnh Trình đi ra ngoài, tiểu khu bắn thiêu rối loạn, ngọn đèn ảm đạm, những con chó hoang sủa om sòm, lần đầu Lê Cảnh Trình bối rối như thế, giống như có bàn tay hung hăng hướng tới trái tim anh mà bóp nát.

Vinh Thiển hừ lạnh: “Các người có biết ba tôi là ai không?”

“Đừng nói nhảm nữa, còn nói nữa tao vả vào mồm mày bây giờ.”

“Ba tôi là ai không quan trọng, nhưng tôi là vị hôn thê của Lê Cảnh Trình, vừa rồi tiền tôi đưa ông là tiền tiêu vặt anh ấy cho tôi, số tiền các người cầm chỉ là số lẻ mà thôi.”

Hồ Đông ngồi ở ghế lái phụ quay đầu nói: “Cô bé, muốn dụ dỗ anh trai sao, em còn non lắm, cô bé là vị hôn thê của Lê Cảnh Trình thì sao? Hiện tại tao đi tìm nó, không phải là tự tìm đường chết sao?”

“Ai bảo ông tìm anh ấy, chỉ cần thả tôi, tôi sẽ bảo anh ấy đưa tiền cho các người.”

Hồ Đông do dự: “Mày bảo tao đi đòi tiền nó à, thật ngu ngốc.”

“Người khác đưa cho ông chỉ là số ít, tôi sẽ bảo anh ấy...”

“Câm miệng.” Hồ Đông đưa tay tới, Vinh Thiển may mắn tránh được:

“Chúng tao bắt mày vì tiền, không có khả năng làm một nửa rồi bỏ dở.”

Vinh Thiển gấp đến độ không chịu được, giờ không trốn, lát nữa có chạy đằng trời cũng không trốn được. Cô giả bộ sợ hãi nói: “Đừng, tôi xin các người, tôi không cần các người ra mặt, tôi sẽ nói số tài khoản để anh ấy chuyển vào, các người nhận được tiền, thì thả tôi ra.”

Hồ Đông vừa nghe, liền nghĩ đầu óc cô có vấn đề, không cần chính mình ra mặt, như vậy tiền có biết là giả hay thật đây.

“Được, mày không nên đùa giỡn bọn tao.”

“Không dám, không dám, tôi nào dám, tôi hiện giờ còn nằm trong tay các người cơ mà.”

Hai bên cô có hai người đàn ông lực lưỡng, vô nào dám manh động?

“Tôi gọi điện cho anh ấy, ông đưa cho tôi số tài khoản, chuyển tiền qua thẻ có hạn chế, trước tiên tôi bảo anh ấy chuyển năm mươi vạn, được không?”

Hồ Đông lấy điện thoại ra, sợ Vinh Thiển có ý nghĩ khác liền nói: “Đây là số tài khoản của người khác, không phải của tao, mày đừng có mà giờ trò.”

“Tôi không dám có suy nghĩ gì khác, tôi đưa tiền ông, chỉ cần ông thả tôi...”

“Đừng nói lời vô nghĩa, mày gọi điện thoại đi, nếu dám nói sai một chữ...”

“Không có.”

Hồ Đông đem túi xách đưa lại cho cô, Vinh Thiện lấy điện thoại ra, khởi động máy, sau đó liền nhấn một dãy số.

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối: “Alo.”

“Ông xã....”

Lệ Cảnh Trình giật mình, ba giây sau mới phản ứng lại: “Em đang ở đâu?”

“Em...” Vinh Thiện nhìn thấy ánh mắt hung ác của Hồ Đông: “À, em đang đi chơi cùng với bạn.”

“Bạn nào?”

“Anh không biết đâu, có thể đêm nay em sẽ không về nhà, lúc này về nhà em có đem cái vỏ gối ra phơi nắng, anh nhớ bảo người làm mang vào giúp em.”

Lệ Cảnh Trình nghe ra ý tứ trong lời nói: “Anh thấy rồi, anh đã mang vào giúp em.”

Hồ Đông giơ nắm tay lên, ý bảo cô nói vào trọng điểm, Vinh Thiện chần chừ một chút rồi mở miệng: “Chúng em đang đi mua sắm, em đang định mua đồ trang sức.”

“Em thích thì mua đi, em muốn bao nhiêu tiền.”

Hồ Đông vừa nghe, bật thẳng người dậy, bởi vì mở loa ngoài, cho nên có thể nghe được cuộc đối thoại của hai người.

“Em đưa cho anh một số tài khoản, là của bạn em, trước tiên, anh gửi cho em năm mươi vạn, nếu như em thích, em sẽ mua.”

“Được, ở bên ngoài nhớ chú ý an toàn.”

Hồ Đông đưa tay ra, ngắt điện thoại.

Hắn ta nửa tin nửa ngờ, xe tiếp tục chạy về phía trước, không bao lâu, hắn ta liền nhận được tin tiền đã chuyển tới. Hồ Đông thiếu chút nữa đứng cả người lên: “Thật sự hơn năm mươi vạn sao? Tao nói, làm gì có vụ nào dễ kiếm tiền đến thế?”

“Tôi nói cho ông biết, anh ấy rất cứng chiều tôi, chỉ cần ông đừng làm tôi bị tổn thương. ...”

“Ít nói nhảm đi.”

“Tốt xấu gì cũng phải đợi hơn nửa tiếng nữa đi, bằng không anh ấy sẽ nghi ngờ.”

Hồ Đông vừa nghe thấy có lý, liền bảo người đem xe dừng lại ở ven đường.

“Đại ca, làm thế có được không?”

“Như thế nào lại không được? Rút tiền ở ngân hàng thì sẽ ghi vào sổ, mà đây chính là chuyển khoản thôi, chúng ta đi lấy tiền, sẽ chẳng có ai biết.”

Tầm hai mươi phút sau, Hồ Đông bảo cô gọi điện thoại tiếp.

Bảo cô lấy có muốn mua quần áo, Lệ Cảnh Trình lại gửi cho cô thêm năm mươi vạn.

Người trong xe mở nhạc điên cuồng, nghĩ thầm, cô và Lệ Cảnh Trình là hai kẻ ngốc, tiền kiếm từ hai người này quá dễ.

Mấy người này đều là người thô tục, ngày thường một là đánh bài hoặc uống rượu, đối với thế giới bên ngoài không hiểu nhiều lắm, Vinh Thiển chính là nhằm vào điểm này, ai ngờ bọn họ đều tin cô.

Hồ Đông mừng rỡ cười ha ha, kích động cười như muốn phá rách cổ họng. Đợi chưa tới nửa tiếng, hắn ta lại bắt cô gọi điện thoại tiếp.

Vinh Thiển gọi cho Lệ Cảnh Trình.

“Em sao thế?”

“Em nghĩ còn muốn mua thêm vài thứ nữa.”

Cô vừa nói điện thoại cần thêm năm mươi vạn nữa.

Hồ Đông cảm thấy, tiền dễ kiếm quá đi mất.

Thế nhưng hắn ta không đoán được, thời gian chờ đợi này cũng đủ để Lệ Cảnh Trình tìm được nơi của Vinh Thiển, mấy chiếc xe chạy tới, Hồ Đông cũng không cảm thấy khác thường, trong đầu còn nghĩ tới tiền, người ta tới gõ cửa xe cũng không hề hay biết.

Cửa xe Hồ Đông dĩ nhiên là khóa rồi, nhưng người tới hiển nhiên là có chuẩn bị, cửa xe bị mở ra, hai người không chế cô đã bị kéo ra khỏi xe.

Vinh Thiển thở ra một hơi thật dài.

Một bóng đen đi tới, cô căng thẳng, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình bước đến, đưa tay ra cho cô. Vinh Thiển nhanh chóng đưa tay cho anh, sau đó đi ra khỏi xe.

Thế nhưng, chân cô đã mềm nhũn.

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng, dìu cô đi tới xe.

Hai chân Vinh Thiển run rẩy, Hồ Đông thấy mộng phát tài tan vỡ, hắn ta mạnh mẽ dùng một cây côn sắt hướng tới Vinh Thiển.

Lệ Cảnh Trình nghe thấy tiếng la, không kịp quay đầu, ôm cô vào trong ngực theo bản năng, đưa tay ra ngăn lại, may mắn người phía sau đã kịp thời chế trụ Hồ Đông.

Vinh Thiển nhắm mắt lại, nhưng không cảm thấy đau đớn, mở mắt ra ngẩng đầu lên liền thấy Lệ Cảnh Trình phía sau mình.

Cánh tay anh rắn chắc mạnh mẽ ôm lấy cô, Vinh Thiển ở trong lồng ngực anh, không thể nhúc nhích, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Lệ Cảnh Trình.”

Động tác ôm cô đột nhiên buông lỏng, thân hình cao to quay lại, chân dài nhanh chóng đá mạnh vào Hồ Đông một cái.

Hồ Đông đau đến kêu một tiếng thảm thiết, trực tiếp quỵ xuống. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng hắn vẫn không phục: “Làm sao mà tìm được tới đây?”

Vinh Thiển mở miệng nói: “Ông ngu như heo, chẳng lẽ không biết điện thoại tôi có định vị GPS sao?”

“Con ranh này...”

Lệ Cảnh Trình đưa tay nện một đấm lên mặt hắn: “Đưa về.”

Vinh Thiển đi theo anh vào ngồi trong xe, lúc này mới chú ý tới tay anh.

“Tay của anh có sao không?”

Lệ Cảnh trình tiếp tục lái xe: “Thời điểm em ra ngoài, có nghĩ tới hậu quả hay không?”

“Em biết anh trách em, nhưng anh có biết em rất nóng lòng muốn biết rõ chuyện năm đó, em biết có thể là cái bẫy, nhưng chỉ cần có một cơ hội, em vẫn không muốn buông tha.”

Vinh Thiển nói xong, cô ngả đầu lên vai anh.

Chỉ cần một động tác này, đã làm lòng anh mềm đi.

Vinh Thiển nhìn thấy mấy chiếc xe chạy phía sau: “Huống hồ, em cũng rất thông minh nha.” Cô ngẩng đầu: “Cũng cho anh một cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Lệ Cảnh Trình cũng không thèm nhìn cô: “Em cũng được coi là mỹ nhân sao?”

Xe một đường chạy thẳng, Vinh Thiển không ngừng mở miệng: “Lệ Cảnh Trình, rốt cục nhà anh có bối cảnh như thế nào?”

“Không phải em đã tới rồi sao?”

“Nhưng em chỉ có biết phòng của anh, hơn nữa nhà anh còn có vợ bé, còn có, hôm nay những người anh mang tới đây, khẳng định không phải là anh dùng tiền để mang những người này tới, rốt cục anh là ai?”

Lệ Cảnh Trình không nghĩ tới trong đầu cô nghĩ nhiều như thế, tay anh đặt trên tay lái: “Kỳ thật cũng chẳng có bối cảnh gì đặc thù, có nói với em, em cũng không hiểu. Chẳng qua sự tồn tại của Lệ gia có chút đặc thù lịch sử, từ thời dân quốc tới nay, danh gia vọng tộc. . . .”

Vinh Thiển làm bộ dáng giật mình: “Địa chủ?”

Lệ Cảnh Trình liếc cô.

“Địa chủ, chúng ta làm bạn đi.”

Lệ Cảnh Trình mở miệng nói: “Em nên hầu hạ địa chủ cho tốt, vậy thì tất cả tiền của địa chủ bốn thiếu gia đây đều là của em.”

Vừa nói, bàn tay không đứng đắn đưa tới.

Vinh Thiển dựa lưng vào ghế: “Anh tính đưa bọn Hồ Đông vào đồn cảnh sát sao?”

“Không, anh tính toán để cho hẫng biến mất vài ngày.”

“Có ý gì?”

“Đầu óc em đơn giản như thế, đừng suy nghĩ nhiều.”

“ . . . ”

.....

Trở lại Đế Cảnh, Vinh Thiển đổi giày rồi đi vào phòng khách, mới trải qua tình huống vừa rồi, nếu nói không sợ, khẳng định là giả.

Trên mặt cô lộ ra nụ cười, nhìn khắp nhà: “Ở nhà vẫn là tốt nhất.”

Lệ Cảnh Trình cười áo khoác, nhìn bộ dáng thích thú của cô, cũng nghe được từ ‘nhà’ trong lời nói của cô.

Anh đứng ở cầu thang, thấy cô không có việc gì, cảm thấy thật thỏa mãn.

Ban ngày đi quá vội vàng, lúc này cô mới cảm thấy đói bụng, bụng réo ầm ĩ.

Người làm nhanh chóng hâm nóng đồ ăn rồi mang lên, cô ăn như chết đói, Lệ Cảnh Trình nhìn cô đau lòng, cô là người phải được nâng niu chứ không phải bị chèn ép, ủy khuất như thế, muốn khóc, muốn hành hạ cô chỉ có mình anh mà thôi.

Ăn xong cơm tối, cô lên lầu chuẩn bị tắm rửa.

Bước ra khỏi phòng tắm, trong phòng có một ít gió, thổi qua làn váy của cô, khẽ rung động. Lệ Cảnh Trình đang đứng ngoài ban công hút thuốc, tư thái nhàn nhã, thắt lưng cong một đường cong cương nghị mà tuyệt đẹp.

Vinh Thiển buông tay, nhìn bóng dáng của anh, trong lòng xúc động.

Cô tự mình là thông minh, nhưng nếu mất đi sự phối hợp của Lệ Cảnh Trình, thì có chắc cô có thể chuyển nguy thành an hay không?

Vinh Thiển buông khăn xuống, hai chân không nghe lời bước tới, hai tay xuyên qua eo anh, đứng phía sau ôm lấy anh.

Lệ Cảnh Trình ngẩn ra, khóe môi nở nụ cười.

Vinh Thiển nhắm mắt lại: “Lệ Cảnh Trình, hôm nay cảm ơn anh.”

Anh nắm lấy tay cô, đem cô kéo tới trước mặt mình, bàn tay to đặt sau gáy cô, một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống trên môi cô.

“Muốn nói cảm ơn, chỉ một cái ôm là đủ sao?”

Vinh Thiển thật sự xúc động muốn gõ đầu anh, mình thật tâm nói cảm ơn anh ta, thế mà đến miệng anh ta lại là ý khác.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô đi tới phòng ngủ, đem Vinh Thiển đặt lên giường, áo ngủ của cô hơi nhếch lên, Lệ Cảnh Trình nhìn thoáng qua thấy một thứ, ngón tay anh dùng sức, hình xăm trên bụng Vinh Thiển liền rõ ra ngay trước mắt.

Hình xăm này, trước kia anh đã thấy qua, chẳng qua là chưa hề chú ý kỹ như hôm nay.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 03 : Đời này cô cũng không thể xóa đi vết nhơ bốn năm trước

Edit : Dế Mèn

Ngón tay Lê Cảnh Trình mơn trớn hình xăm ở bụng cô: "Cái gì đây?"

"Hình xăm, không nhìn ra sao?"

"Hình này có ý nghĩa gì không?"

Vinh Thiển tựa lên thành giường; cô không muốn nói.

Đó là vết sẹo rất sâu, rất sâu trong lòng.

Đầu ngón tay Lê Cảnh Trình cẩn thận vuốt ve hình xăm mới phát hiện bụng cô có một vết lồi thô ráp, nói cách khác, hình xăm này giấu một vết sẹo bên dưới.

Vinh Thiển đề tay anh lại: "Bốn năm trước, vì để che dấu vết nhơ mà đời này tôi không thể quên, nên tôi đã xăm nó."

Bốn năm trước?

Lê Cảnh Trình bất động, anh nhìn hình xăm của Vinh Thiển chăm chăm như người mất hồn. Ánh mắt lạnh giá làm người ta thấy sợ hãi: "Là ai?"

Lời của Vinh Thiển làm anh nhớ lại cái đêm không thể nào quên nhiều năm trước.

Vinh Thiển giơ cánh tay lên che khuất tầm mắt, giọng nói đầy căm hận: "Bất hạnh đó đã phá hủy tình yêu đẹp nhất đời tôi, giữa lúc tôi nghĩ mọi chuyện đang tiến triển tốt đẹp thì hắn ta đã hủy hoại tôi hoàn toàn, hoàn toàn!" Vinh Thiển không khỏi xúc động, bàn tay dưới chăn cũng nắm chặt lại, cô không muốn nói thêm nữa: "Lê Cảnh Trình, chúng ta là do nhu cầu của hai bên nên mới ở cùng nhau, anh còn quan tâm quá khứ của tôi làm gì?"

Lê Cảnh Trình không thích cô dùng ba chữ "do nhu cầu" để nói mối quan hệ của bọn họ.

"Hoặc Thiếu Huyền che chở em như vậy sao lại để em gặp chuyện không may đó?"

"Tôi bị người ta bắt khi đang ở ngoài thành phố Nam Thịnh." Viễn mắt Vinh Thiện lúc này đã ửng đỏ: "Hoắc Thiều Huyền đập cửa xông vào, lúc đó tôi bị bịt mắt, tay chân không động đậy nổi, chỉ thấy cả người đau nhức. Anh ấy ôm tôi, dưới chân có tiếng như đang đập lên rất nhiều mảnh thủy tinh, tôi rất sợ, anh ấy không cho tôi nhìn, về tới nhà anh mới tháo mảnh vải bịt mắt tôi xuống."

Vừa nghe xong, cả người Lệ Cảnh Trình như rơi xuống vực thẳm.

Đó là lần duy nhất anh không khống chế được, không phải vì cô quá xinh đẹp làm anh không kìm lòng được, mà vì để muốn phát tiết cảm xúc trong lòng, anh đã làm cô bé kia bị thương, anh biết.

Ánh mắt người đàn ông nhìn xuống chỗ bụng cô, anh thật không ngờ, Vinh Thiện lại là nữ chính trong trò chơi do chính anh chỉ đạo năm đó.

"Em chắc chắn rất hận thằng đó đúng không?"

"Tất nhiên, tôi hận nó, nếu nó ở trước mặt tôi, tôi sẽ lấy dao từng nhát từng nhát đâm chết, tôi sẽ cắn, từng miếng từng miếng kéo thịt nó ra, hỏi nó tại sao lại làm vậy với tôi..."

Đôi môi mỏng của Lệ Cảnh Trình hôn lên hình xăm đó. Sự thật này, cả đời Lệ Cảnh Trình cũng sẽ không để cho cô biết.

Anh vốn tưởng mình chỉ đùa bỡn, cướp cô khỏi Hoắc Thiều Huyền, trăm ngàn lần không ngờ mình mới là nguyên nhân gây ra vết nứt giữa hai người họ.

Đêm nay Lệ Cảnh Trình phá lệ, rất dịu dàng lưu luyến đối với cô, nhưng chiếc hộp Pandora đã mở ra làm Lệ Cảnh Trình không thể an lòng.

Điều gì Vinh Thiện cũng có thể tha thứ, chỉ duy nhất, không thể tha thứ cho người bốn năm trước đó.

Hôm sau.

Vinh Thiện ngủ thẳng tới mười giờ mới dậy, ngồi lắc lư đôi chân ăn cơm.

Lệ Cảnh Trình cắt bò bít tết: "Buổi chiều có kế hoạch gì không?"

"Về Vinh gia, tìm Cố Tân Trúc tính sổ."

"Ngày mai hãy đi."

"Vì sao?" Vinh Thiển hung dữ cắt miếng bò bít tết của mình: "Tôi không đợi nổi."

Lệ Cảnh Trình dừng lại động tác trong tay: "Bảo bối, em phải bình tĩnh. Ngày mai không liên lạc được với Hồ Đông, lại thấy em bình an vô sự thì bà ta mới hoảng loạn, cứ để bà ta nơm nớp lo sợ hết ngày hôm nay đi."

Hai chữ "bảo bối" làm Vinh Thiển xém chút nữa mất hứng ăn tiếp: "Lệ Cảnh Trình, ai là bảo bối của anh hả?"

"Tôi cưng chiều em vậy chẳng lẽ không tốt sao?"

Cô đỏ mặt, tập trung vào món bít tết của mình: "Xưng hô như anh ai mà chịu nổi chứ."

"Từ từ em sẽ quen."

Từ hôm đó trở đi, Lệ Cảnh Trình cứ gọi cô là Thiển Bảo (t/n: Thiển bảo bối), trời ạ, Vinh Thiển thật muốn phát điên, người này già đầu rồi mà còn giống hơn tụi trẻ.

Thiển Bảo, sao không gọi cô là ví tiền luôn đi. (t/n: trong tiếng Trung, Thiển Bảo đồng âm ví tiền)

Đến Vinh gia, Vinh Thiển cũng không chào hỏi ai, từ sau khi Vinh Trạch đánh cô, Vinh An Thâm đã không ít lần gọi điện thoại bảo cô về, nhưng cô cũng chỉ hứa miêng.

Cố Tân Trúc rõ ràng kinh hãi khi thấy Vinh Thiển tới nhưng gắng sức che dấu: "Thiển Thiển tới rồi à!"

Lệ Cảnh Trình đỗ xe xong cũng đi vào, Vinh An Thâm nhìn thấy hai vợ chồng thì rất vui vẻ.

Người làm đang chuẩn bị cơm trưa, Vinh Thiển và Vinh Trạch ngồi đối diện nhưng cũng không thèm để ý đến nhau.

Cố Tân Trúc ngó thấy Vinh An Thâm và Lệ Cảnh Trình đang nói chuyện rất nghiêm túc thì quay sang Vinh Thiển đang xem tivi, nói: "Thiển Thiển, dạo này mọi chuyện ổn chứ?"

"Rất tốt."

"Tốt là được rồi, hai con hạnh phúc thì mẹ với ba con mới..."

"Thật ra..." Vinh Thiển nhích lại gần Cố Tân Trúc một chút: "Có chuyện xảy ra, mà bà cũng đừng kể cho ba tôi. Mấy hôm trước có người tên Hồ Đông gởi cho tôi một bức thư, lừa tôi tới một khu nhà bỏ hoang đó..."

Thấy Vinh Thiển không định kể nữa, Cố Tân Trúc khẩn trương: "Sau đó thì sao?"

Vinh Thiển nhún vai: "Sau đó tôi không sao hết."

"Tên Hồ Đông kia thì sao?"

Vinh Thiển cầm miếng trái cây trong đĩa bỏ vào miệng: "Chương trình này hay quá, mấy giờ chiếu lại nhỉ?"

Tâm trạng Cố Tân Trúc không yên, nếu sự thật như Vinh Thiển nói, bà ta đã đoán không sai, chắc chắn Hồ Đông đã xảy ra chuyện.

"Thiển Thiển, con phải cẩn thận, bây giờ vì tiền mà người ta có thể làm chuyện rất độc ác, gặp loại đó con phải báo cảnh sát ngay."

Vinh Thiển nuốt miếng trái cây trong miệng, Cố Tân Trúc đang suy nghĩ lời cô nói. Vinh Thiển chỉ cười không đáp lại, cô muốn làm Cố Tân Trúc sốt ruột phát chết, làm bà ta đã không có manh mối lại còn không liên lạc được với Hồ Đông, chỉ có thể nghĩ ngợi lung tung.

Cố Tân Trúc thấy Lệ Cảnh Trình đang đi xuống liền đi tới cạnh anh. "Cảnh Trình." Cố Tân Trúc vào thẳng vấn đề: "Không phải lúc trước chúng ta đã nói rõ rồi sao?"

Lệ Cảnh Trình quay đầu nhìn bà ta: "Lúc trước chúng ta nói rõ cái gì cơ?"

Cố Tân Trúc cười lạnh: "Hiện giờ mọi chuyện Vinh Thiển đều nhằm vào tôi, tôi cũng không phải đũa ngọc, có một số việc nếu không phải cậu ở phía sau trợ giúp thì sao con nhóc kia nghĩ sâu được như vậy. Cảnh Trình, cậu có thể được như ý nguyện cũng là do có tôi giúp, tôi không cần cậu báo đáp nhưng cậu cũng không thể vong ơn bội nghĩa vậy chứ?"

Lệ Cảnh Trình nghe vậy bỗng thấy buồn cười, lộ ra khuôn mặt nham hiểm: "Bà giúp tôi cái gì cơ? Nói rõ ràng một chút, làm chuyện tốt mà không cho người khác biết cũng đâu phải tác phong của bà."

“Bây giờ cậu không biết sợ rồi phải không? Nếu Vinh Thiển không bị bắt cóc thì cậu có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Lệ Cảnh Trình từ trên cao nhìn xuống, lời nói mang theo sự hung dữ:

“Chuyện này tôi vẫn cho đó là chuyện tình cờ, chẳng lẽ...”

“Cậu nói bậy bạ gì vậy?” Cổ Tân Trúc cắt ngang lời Lệ Cảnh Trình: “Tôi coi Thiển Thiển như con ruột, sao có thể hại nó được?”

"Vậy thì tốt." Lệ Cảnh Trình nhếch môi cười: "Bây giờ cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, ai có ý gì với cô ấy thì cũng phải hỏi tôi trước."

Cổ Tân Trúc kín đáo nhìn bốn phía xung quanh, sau đó thấp giọng nói:

“Cậu đã ký tờ giấy kia với tôi, đừng có quên.”

“Chuyện này cũng chẳng có gì, chỉ là hứa cho bà lợi ích thôi, còn thứ tôi muốn là Vinh Thiển được an toàn.”

“Nhưng tôi nhớ hình như lúc trước cậu nói cậu chỉ muốn vui đùa cùng Vinh Thiển thôi.”

Lệ Cảnh Trình nhìn thẳng vào đồ vật trang trí bằng pha lê trước mặt, cười chế nhạo: “Bà coi Vinh Thiển là con ruột mà lại muốn tôi chỉ vui đùa với cô ấy sao?”

Cổ Tân Trúc cắn môi im lặng, tên Lệ Cảnh Trình này là hồ ly giấu đuôi, cho người ta thấy “ba phần mặt âm bảy phần mặt cười”, thật ra là một trăm phần trăm gian xảo, không cho ai thời gian, vẫy vẫy tay là có thể đem người ta chơi đùa đến chết.

“Hai người đang nói gì đấy?” Giọng của Vinh Thiển thình lình chen vào, Cổ Tân Trúc quay đầu lại, thiếu chút nữa đụng phải cô.

Lệ Cảnh Trình cười cười: "Đang nói em."

“Tôi?” Vinh Thiển tay cầm tách trà đưa lên miệng: “Nói gì cơ?”

Cổ Tân Trúc che giấu sắc mặt mất tự nhiên: “Cảnh Trình nói, nó với con có thể đến với nhau là do cái lần thứ hai con tới Đông Hầu Cung, nó bảo mẹ phải quý trọng con thật tốt.”

Vinh Thiển siết chặt nắm tay, ánh mắt lạnh lẽo, cô gọi thẳng tên, "Cổ Tân Trúc, sao bà biết lần biến mất đó là tôi tới Đông Hầu Cung?"

Cố Tân Trúc giật mình kinh hãi, bà ta vừa rồi chỉ tiếp theo lời của Lệ Cảnh Trình mà nói, rồi rơi vào tròng của đối phương mà không biết, phía sau lưng toát mồ hôi lạnh, tê rần.

Cố Tân Trúc gắng giữ bình tĩnh: "Là Cảnh Trình nói, đúng không?"

Lệ Cảnh Trình mỉm cười, đôi mắt rất sáng đánh gục Cố Tân Trúc.

"Hai đứa nói chuyện, mẹ đi xem ba con." Cố Tân Trúc nói xong xoay người bước nhanh rời khỏi đó.

Vinh Thiển nắm chặt miệng tách: "Anh với Cố Tân Trúc đứng đây một hồi, rốt cuộc là nói cái gì?"

"Không phải em đang ghen với bà ta đấy chứ?"

"Ai ghen!"

Vinh Thiển ngồi xuống ghế bên cạnh: "Nhưng nghe tôi vào Đông Hầu Cung mà bà ta không cãi lộn, lại đi tìm ba tôi, chợt dạ chẳng?"

Lệ Cảnh Trình nhìn về phía đầu cầu thang lầu hai, Vinh An Thâm đi xuống lầu, thấy Cố Tân Trúc bồn chồn, lại theo bà ta đi lên.

"Tân Trúc, Tân Trúc!"

Gọi hai tiếng Cố Tân Trúc mới hoàn hồn: "Sao vậy?"

"Nhìn bà tinh thần không tốt, có phải thấy mệt không?"

Cố Tân Trúc hơi cúi đầu: "Không, ông xuống đây làm gì? Bây giờ đáng lẽ ông nên ngủ trưa."

"Khó khăn con gái mới qua đây, sao tôi ngủ được."

"Cũng phải." Tâm trí Cố Tân Trúc vẫn ở đâu đâu, Vinh An Thâm nhìn thấy hết.

Mấy ngày sau, người trung gian liên lạc với Cố Tân Trúc, nói Hồ Đông bảo bà ta chuẩn bị năm triệu, không được thiếu một đồng, nếu không hẳn sẽ tới cảnh sát đầu thú.

Cố Tân Trúc nghe xong cuối cùng cũng có thể thở phào, ít ra Hồ Đông không bị rơi vào tay kẻ khác.

Tuy nhiên, năm triệu, với bà ta mà nói không phải là số tiền nhỏ.

Liên tiếp mấy ngày, bà ta vì vấn đề này mà phiền lòng, Vinh An Thâm cũng nhận thấy hết.

Sau giờ học, Vinh Thiển ra khỏi trường, không ngờ thấy xe của Vinh An Thâm đậu ở cửa.

Cô giật mình, trước đây, khi còn sống ở nhà, đều là tài xế đưa đón cô; Vinh An Thâm xuống xe, vẫy tay về phía cô: “Thiển Thiển!”

Vinh Thiển bước rất nhanh qua: “Ba, sao ba lại tới đây?”

“Lên xe trước hẵng nói.”

Vinh An Thâm tự mình lái xe, đưa Vinh Thiển tới một nhà hàng, yêu cầu một phòng riêng; để nhân viên phục vụ lui ra hết ông mới mở lời: “Thiển Thiển, quen với cuộc sống bên Đế Cảnh chưa?”

“Ở đó rất tốt.”

Vinh Thiển gấp đồ ăn, sau một lúc lâu, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Vinh An Thâm: “ba, ba có chuyện gì muốn nói với con hả?”

“Thiển Thiển, chuyện của mẹ con, con vẫn không muốn bỏ qua sao?”

“Ba, lời nói của con ba đã không tin, chuyện đó chỉ có chờ đến ngày chân tướng rõ ràng, Cố Tân Trúc không thể che đậy mãi được.”

Vinh An Thâm tay cầm đũa nhưng không buồn gắp, ông cau mày, tâm trạng uể oải: “Coi như ba xin con, đừng tra xét nữa.”

“Tại sao?” Trái tim Vinh Thiển thắt lại: “Ba, có phải ba đã biết chuyện này có liên quan tới bà ta không?”

“Thiển Thiển, nếu nói mấy năm nay ba vẫn không hay biết gì thì ngay chính ba cũng không tin, ba từng nghi ngờ, nhưng ba sợ chân tướng thật sự của ngày hôm đó...”

Vinh Thiển đè nén sự kích động: “Ba như vậy, có công bằng với mẹ hay không?”

“Thiển Thiển, ba với mẹ con không có nhiều tình cảm, ba và Tân Trúc yêu nhau từ trước, nếu nói ủy khuất thì người ủy khuất nhất là bà ấy...”

“Bà ta là kẻ thứ ba, bà ta đã hại chết mẹ để leo lên vị trí đó!”

Vinh An Thâm thống khổ lộ ra mặt, ông biết, Vinh Thiển sẽ không vì ông và Tân Trúc yêu nhau mà xem nhẹ cái chết của mẹ. “Thiển Thiển, con còn nhỏ, đừng tra xét thêm nữa.”

“Không.”

Vinh Thiển bỏ cái chén trong tay xuống: “Con bị người ta đưa vào Đông Hầu Cung, còn có mấy hôm trước bị người ta lừa thiếu chút nữa bị giết, ba, những chuyện đó đều là Cố Tân Trúc làm, sợ con đem chuyện bà ta làm vạch trần, bà ta mới nghĩ tới chuyện ra tay trừ khử trước.”

“Không thể nào,,,” Vinh An Thâm chống tay lên trán: “Tân Trúc không làm ra chuyện như vậy đâu.”

Vinh Thiển đẩy ghế ra đứng dậy: “Ba, ba làm con quá thất vọng.”

Vinh An Thâm ngược mắt lên nhìn cô: “Thiển Thiển, con cũng biết sức khỏe ba càng ngày càng kém, nhờ có Tân Trúc chăm sóc, nếu như ngày nào đó bà ấy xảy ra chuyện ba cũng sẽ suy sụp.”

Cô không ngờ, ba của mình vì Cố Tân Trúc mà đem tính mạng ra ép cô.

Vinh Thiển khổ sở vạn phần, chết tiệt, có thể là Vinh An Thâm đã sớm đoán được Cố Tân Trúc có liên quan tới cái chết của mẹ cô, ông một mực bao che cho người yêu, sống trong thế giới dối trá ông tự nói với mình.

Còn ở nơi khác, Cố Tân Trúc không lấy đâu ra được số tiền lớn như vậy, chỉ có thể tìm Vinh Trạch thương lượng.

Vinh Thiển quay về Đế Cảnh, hôm sau là cuối tuần, Lệ Cảnh Trình có việc nên dậy rất sớm; cô dù sao cũng không có việc nện nằm ngủ thẳng giấc, tỉnh ngủ lại xem tivi, buồn ngủ lại tiếp tục chớp mắt một hồi, không để ý đã qua bữa trưa.

Rầm rầm rập_ _ _

Một tràng gõ cửa dồn dập đột nhiên truyền đến, Vinh Thiển kinh ngạc bật dậy, ngày thường cho dù cô ngủ đến tối người giúp việc cũng sẽ không kêu dậy như vậy.

“Chuyện gì vậy?”

“Cô Vinh, phu nhân tới rồi.”

Vinh Thiển tưởng là Cố Tân Trúc: “Bà ta đến làm gì? Bảo bà ta về đi.”

“Cô Vinh, là mẹ của cậu Lệ.”

Vinh Thiển nghe vậy đầu lập tức nổ bùm.

Cô tung chăn, nhanh chóng rửa mặt thay quần áo rồi mới xuống lầu.

Tới phòng khách, Vinh Thiển thấy Thẩm Tĩnh Mạn và Thịnh Thư Lan ngồi trên sofa, Thẩm Tĩnh Mạn nhìn quang cảnh trước mắt: “Mấy giờ rồi mà cô còn ngủ?”

Vinh Thiển mang dép đi tới, khẽ nói: “Mẹ.”

Stịnh Thư Lan đứng dậy gật gật đầu với cô.

Vinh Thiển cố gắng không trang điểm nhiều, nhưng khi ở cùng Thịnh Thư Lan mới thấy quả thực không phải cùng một thời đại.

Stịnh Thư Lan có vẻ đặc biệt yêu thích sườn xám, sườn xám màu xanh hoa sứ mang phong cách cổ điển, đính kim tuyến, ở cổ áo quàng lông chồn, toát ra dáng vẻ một mỹ nhân kiều diễm, có học.

Cô để tóc mái, chắc vì tai nạn lần trước đã để lại sẹo.

Vinh Thiển nhìn người giúp việc: “Gọi điện thoại cho Cảnh Trình chưa?”

Thẩm Tĩnh Mạn đáp lời cô:, “Đàn ông bên ngoài có sự nghiệp của họ, đừng có một chút lại khiến họ phân tâm.”

Vinh Thiển thở dài một hơi, cái này, không phải vì thấy mẹ và cô vợ nhỏ của anh tới nên cô mới bảo người giúp việc đi gọi điện thoại sao?

Stịnh Thư Lan đứng dậy, đi theo người giúp việc tham quan xung quanh, Vinh Thiển ngồi nghiêm chỉnh, Thẩm Tĩnh Mạn nói: “Tôi tính để Thư Lan ở đây vài ngày, lần đầu con bé tới Nam Thịnh, không cần về gấp làm gì.”

“Vâng, được ạ.” Vinh Thiển cũng chỉ có thể đồng ý.

Buổi chiều, khoảng hai ba giờ Lệ Cảnh Trình trở về.

Nhìn thấy Thẩm Tĩnh Mạn, anh giật mình: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Mẹ không được tới chỗ con ở sao?”

Khi hai người đang nói chuyện, Thịnh Thư Lan bưng tách trà từ bếp đi tới, dáng vẻ tự nhiên như nữ chủ nhân, Vinh Thiển không để ý.

Cô ấy đưa từng tách trà tới tay mọi người: “Trà con mang tới, mọi người dùng thử.”

Thẩm Tĩnh Mạn và Thịnh Thư Lan một cú điện thoại cũng không hề báo trước, chắc chắn vì muốn tập kích bất ngờ, sắc mặt Lệ Cảnh Trình không thể đoán được: “Tĩnh ở bao lâu?”

Thật ra tâm tư của Thẩm Tĩnh Mạn không khó đoán, lần này bà tới thành phố Nam Thịnh trước tiên là muốn thay anh đưa Thịnh Thư Lan tới.

Vinh Thiển cầm tách trà, như có điều suy nghĩ.

Thẩm Tĩnh Mạn đưa mắt xem xét cô: “Vinh Thiển, cô có suy nghĩ gì, không giấu tôi được đâu, mà Thư Lan không phải dạng phụ nữ lắm mưu kế, con bé hiền lành đơn thuần, cho nên tuyệt đối sẽ không có loại chuyện như lần trước xảy ra đâu.”

“Mẹ, con biết.”

Buổi tối, Lệ Cảnh Trình đưa mọi người ra ngoài dùng bữa chiều.

Đi vào nhà hàng năm sao có cửa xoay, Lệ Cảnh Trình và Thẩm Tĩnh Mạn đi trước, Vinh Thiển vừa định đi vào thì thấy trong mắt Thịnh Thư Lan lộ vẻ sợ hãi, cô ấy đứng im run run không chịu nhúc nhích.

“Cô sao vậy?”

“Tôi sợ.”

Vinh Thiển không hiểu: “Cô sợ cái gì cơ?”

“Tôi chưa từng thấy loại cửa này, tôi sợ bước vào không đúng lúc sẽ bị đẩy té.”

Vinh Thiển ‘a’ một tiếng, Thẩm Tĩnh Mạn coi sóc Thịnh Thư Lan từ nhỏ, lại không để cô ấy tiếp xúc với thế giới bên ngoài, bà ta đem con mình biến thành tiểu thư gia giáo, làm Thịnh Thư Lan bị cô lập với thế giới xung quanh?

Quá hoang đường.

Giờ là thời đại nào chứ?

Vinh Thiển kéo tay cô: “Cô theo tôi, không phải sợ, nó không ăn thịt người đâu.”

Thịnh Thư Lan dè dặt, từng li từng tí bước theo Vinh Thiển, lúc vào đại sảnh rồi Vinh Thiển mới thả tay cô ra. Nét mặt Thịnh Thư Lan lúc này mới giãn ra, nhìn Vinh Thiển với ánh mắt ngập tràn cảm kích: “Cảm ơn cô.”

“Thật ra, tưởng cô phải tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều rồi chứ, huống hồ nhà họ Lê lớn như vậy, khi có xã giao hay tiệc tối, cô có thể nói mẹ dẫn cô theo mà.”

Thịnh Thư Lan có chút giật mình, cô thấp tiếng nói: “Mẹ không đời nào chịu dẫn tôi theo, hơn nữa tôi cũng không thích xã giao, tôi chỉ thích ở nhà cắm hoa pha trà. Phụ nữ ở nhà họ Lê, trừ di hai ra, thật sự rất ít xuất hiện bên ngoài.”

Vinh Thiển không hỏi nữa, nhớ lần trước Lê Cảnh Trình nói, sự nghiệp nhà họ Lê có thể truy ngược tới thời dân quốc, tư tưởng của phụ nữ Lê gia thật dễ sợ.

Vinh Thiển và Thịnh Thư Lan đi sau Lê Cảnh Trình, hành lang rộng lớn hai bên đầy những chậu hoa. Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một nhân viên phục tay bê một khay đầy chén đĩa, không chú ý mà xém chút nữa đụng phải người ở ngoài.

Lê Cảnh Trình không suy nghĩ, nắm ngay tay người phía sau mình, kéo lại gần.

Sau đó, anh mới phát hiện ra người đó là Thịnh Thư Lan.

Thịnh Thư Lan đỏ mặt, ngượng ngùng. Vinh Thiển đứng cách đó mấy bước, cô nhường nhân viên phục vụ đi trước.

Ánh mắt cô không khỏi nhìn về phía Lê Cảnh Trình đang nắm tay Thịnh Thư Lan. Dù Lê Cảnh Trình vẫn không thể hiện sự quan tâm nhiều với Thịnh Thư Lan, nhưng trong những tình thế cấp bách, cách phản ứng mới thể hiện được bản năng của con người.

Lúc đó cô và Thịnh Thư Lan đứng cạnh nhau nhưng anh lại nắm tay che chở Thịnh Thư Lan.

Trong lòng Vinh Thiển có chút chua xót, căn bản, cô không phải là người giữ vị trí đầu tiên trong lòng anh, bình thường có thể thật lòng nhưng thật ra vẫn chẳng là gì.

Cuối cùng Thẩm Tĩnh Mạn cũng nở nụ cười hiểu ý.

Vào phòng, Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển đang chậm rì rì theo sau, anh đi qua dặt tay cô: “Chạy đâu vậy?”

Cô đâu có chạy.

Vinh Thiển đẩy tay anh ra, không cần anh kéo.

Chỉ có bốn người nhưng đồ ăn đầy bàn.

Thịnh Thư Lan không nói chuyện nhiều với Lệ Cảnh Trình, cô im lặng ngồi đó, mười ngón tay loay hoay với món của Dungeness. Thẩm Tĩnh Mạn cũng gấp thức ăn cho con trai: “Cảnh Trình, công việc ở Nam Thịnh thế nào?”

Lệ Cảnh Trình cùng bà nói chuyện, Thẩm Tĩnh Mạn cười tươi.

Thịnh Thư Lan đem thịt cua bỏ vào chén đưa cho Lệ Cảnh Trình, lại đem chén của Lệ Cảnh Trình qua bên mình.

Người đàn ông nói: “Em cũng ăn đi, đừng lo cho anh.”

Vinh Thiển nắm chặt đôi đũa, ba người bọn họ thật ấm áp vui vẻ, hoàn toàn cho cô qua một bên.

Thịnh Thư Lan lại thay anh bóc chén tôm, Lệ Cảnh Trình cũng vừa nói chuyện xong với Thẩm Tĩnh Mạn, mắt anh nhìn xuống bàn tay, sắc mặt hơi trầm xuống, giọng nói cũng không vui: “Anh cũng có tay, không phải đã bảo em cứ ăn đi sao?”

“Em không đói, buổi chiều em đã ăn nhẹ rồi. Anh suốt ngày ở ngoài lo công việc, phải chú ý tới dạ dày.”

Cổ họng Vinh Thiển như nghẹn lại, Thịnh Thư Lan khôn ngoan hiểu chuyện, giống như người vợ nhỏ biết lo toan, còn cô thì sao?

Vinh Thiển tức giận trong lòng, ăn một bữa cơm thôi mà, có cần để người ta hầu hạ vậy không?

Lệ Cảnh Trình, anh thật đúng là đại thiếu gia hay sao?

Ăn xong cơm chiều về nhà, người giúp việc đã chuẩn bị phòng xong, Thẩm Tĩnh Mạn vẫn chưa vội bảo Lệ Cảnh Trình giữ Thịnh Thư Lan lại qua đêm. Vinh Thiển về phòng tắm trước, Lệ Cảnh Trình ở dưới lầu đợi, lúc vào phòng lại thấy cô nằm ở trên giường xem tivi.

Lệ Cảnh Trình tắm rửa xong, vén chăn lên nằm cạnh cô.

“Sao vậy? Sao mặt mũi rầu rĩ không vui?”

Vinh Thiển hần học bấm nút đổi kênh, Lệ Cảnh Trình kéo tay cô, đem cô ôm vào lòng: “Có phải vì mẹ đến ở nên em không quen?”

Cốc cốc cốc____

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, từ tốn vang đến.

Lệ Cảnh Trình nhíu mày: “Ai?”

“Cảnh Trình, là mẹ.” Cửa phòng không khóa, Thẩm Tĩnh Mạn đẩy cửa vào, Vinh Thiển bật dậy từ trên giường xuống: “Mẹ.”

Lệ Cảnh Trình vẫn nằm tại chỗ: “Mẹ, bọn con định ngủ.”

“Mẹ vào nói mấy câu.” Thật ra Thẩm Tĩnh Mạn chẳng nói gì quan trọng, lúc gần đi còn vào phòng tắm. Nghe thấy tiếng đóng cửa, Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển: “Nhìn em kìa, mẹ đi rồi còn chưa leo lên.”

Vinh Thiển thần sắc mệt mỏi, buồn ngủ.

Xem tivi xong, Lệ Cảnh trình đứng dậy đi ra ngoài, Vinh Thiển nhìn bóng lưng người đàn ông, lời nói đến bên miệng lại nuốt vào.

Lệ Cảnh Trình vào bếp mở tủ lạnh, rót một ly nước ép trái cây tươi. Đóng tủ lạnh xong xoay người thì thấy trên bếp có một cái khay, bên trong có mấy món ăn nhẹ tinh xảo được bày biện đẹp mắt. Đều là món anh thích, vừa nhìn tay nghề là cũng biết Thịnh Thư Lan làm. Ăn thử một miếng, quả nhiên mùi vị quen thuộc.

Vinh Thiển không tập trung xem tivi, vẫn không thấy Lệ Cảnh Trình trở lại.

Lệ Cảnh Trình ăn tráng miệng xong đứng dậy lên lầu. Phòng Thịnh Thư Lan gần cầu thang, anh thấy cửa phòng khép hờ, bên trong có tiếng nước chảy ào ào.

Lệ Cảnh Trình định đi, nhưng nghĩ một chút lại lấy chân đẩy cửa đi vào.

Tiếng động từ phòng tắm truyền đến. Người đàn ông hai bước đã đi vào, anh thấy Thịnh Thư Lan ngồi xổm trên nền nhà, trong chậu là quần áo bẩn của anh và Vinh Thiện được để riêng ra, cô đang chà giặt cổ áo anh rất tỉ mỉ. Sắc mặt Lê Cảnh Trình nặng nề: “Ai bảo em giặt?”

Thịnh Thư Lan giặt mình đứng dậy làm đổ cả chậu đồ.

Cô xoay người lại thấy Lê Cảnh Trình đứng ở cửa: “Cảnh Trình.”

“Việc này không cần em làm, trong nhà có người làm.”

Thịnh Thư Lan rửa tay, chân trần đi trên nền gạch: “Dù sao ở đây em cũng không có gì làm, vả lại quần áo của anh em không yên tâm đưa người khác giặt.”

“Sao em với mẹ đột nhiên tới đây?”

“Ba ra ngoài, trong nhà chỉ có dì hai và dì út, hai người đó lại cùng một giuộc. Mẹ ở nhà cũng không vui, vất vả cực nhọc lo liệu cho cả đại gia đình như vậy, còn phải che chở em khỏi bị bắt nạt. Từ sau chuyện lần trước, dì hai và dì út lại càng nhắm vào...”

Lê Cảnh Trình thấy bộ dạng cụp mắt của cô thì đột nhiên thấy chút mệt mỏi.

“Lúc trước khi để ba đem họ vào nhà mẹ nên nghĩ tới ngày hôm nay.”

“Nhưng việc ba muốn lấy vợ nhỏ không phải là chuyện mẹ có thể quyết định, mẹ ần nhẫn rộng lượng là vì muốn tốt cho nhà họ Lê.”

Lê Cảnh Trình không khỏi chế giễu: “Mẹ không thể quyết định? Bây giờ còn phụ nữ nhẫn nhịn được khi trong nhà có vợ bé sao?”

Thịnh Thư Lan nghe vậy liền cúi đầu, đôi mắt đen long lanh vì ần giấu nước mắt.

Lê Cảnh Trình ý nói Vinh Thiện không thể nào chấp nhận cô?

Vậy cô phải làm sao?

Lê Cảnh Trình là bầu trời của cô.

Một khi trời sập, sự tồn tại của cô còn ý nghĩa sao?

Vinh Thiện không đợi Lê Cảnh Trình được nữa, khoác nhanh áo khoác đi ra ngoài. Cô thò đầu ra ngoài nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng

anh.

Đáng ra, tốt nhất anh không nên trở lại, nhưng trong lòng Vinh Thiện không yên, trong căn phòng đầu cầu thang có tiếng nói loáng thoáng, Vinh Thiện mở toang cửa đi ra ngoài.

Vinh Thiện đi tới, thấy cửa phòng mở, cô đi thẳng vào.

Bên trong phòng tắm, Lệ Cảnh Trình đưa lưng về phía cô: “Nghỉ ngơi sớm đi, hôm nào đi ra ngoài chơi với mẹ, anh sẽ bảo tài xế đưa hai người đi.”

Thịnh Thư Lan lau khước mắt lại ngồi xuống: “Máy giặt giặt không tốt, giặt tay xong phơi liền ra nắng mới...”

Hai tay vừa nhúng vào nước, Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên giơ chân đạp đổ chậu: “Anh nói rồi, chuyện này không cần em làm, em không chịu ngồi yên phải không?”

Bọt xà bông bắn lên tóc Thịnh Thư Lan không ít, chậu văng vào tường lại bật trở lại, quần áo rơi ra, hai vai cô co rúm lại, cả người ngồi xồm co lại thành một khối.

Lệ Cảnh Trình quay đi, Vinh Thiện lúc này mới hoàn hồn, sao anh tự nhiên nóng tính vậy.

Thịnh Thư Lan định thu dọn nhưng vì đi chân trần rất dễ trượt nên cô ngã xuống đất, đau không ngồi dậy nổi.

Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng đó liền đi nhanh qua. Anh cau mày, lấy một chậu nước dội đi, sự lạnh lẽo của anh có thể làm nước xung quanh đóng băng. Anh ôm Thịnh Thư Lan ra ngoài, Vinh Thiện đứng này giờ ở cửa thấy Lệ Cảnh Trình đi tới thì nhường đường cho anh.

Thịnh Thư Lan nằm trên giường động đậy chân: “Không sao, vẫn cử động được.”

Lệ Cảnh Trình đắp chăn thay cô: “Anh gọi bác sĩ.”

Thịnh Thư Lan nắm lấy tay áo anh: “Không cần đâu, chân em em biết.”

“Em biết cái gì?” Lệ Cảnh Trình tức giận: “Từ nhỏ tới lớn em biết mấy lần rồi? Năm mười hai tuổi, em ngã đứt tay cũng nói không sao.”

Thịnh Thư Lan không nói lại được, thôi kéo áo anh.

Vinh Thiện đứng đó bỗng nhiên nhớ tới thanh mai trúc mã của mình, Hoắc Thiều Huyền cũng từng có lúc nói như vậy, lúc đó anh cũng lo lắng như vậy.

Lệ Cảnh Trình rút điện thoại gọi bác sĩ gia đình tới.

Vinh Thiện xoay người đi ra, ánh đèn ở hành lang chiếu xuống cửa đang mở phân thành hai nửa. Cô đã trải qua tình cảm sâu sắc đó, đó là tình yêu không lay chuyển được, cho dù là máu mủ tình thâm, nhưng cũng có những vết đau mà người khác không phải trải qua sẽ không thể thấu hiểu.

Không lâu sau bác sĩ tới, may mà không có việc gì, ngã cũng không nặng lắm.

Vinh Thiện nằm trên giường, cô mở tủ đầu giường lấy ví tiền ra, rút ra một tấm hình trong đó.

Đây được coi là ảnh cưới của cô và Hoắc Thiều Huyền.

Ngón tay Vinh Thiện vuốt ve từng nét trên khuôn mặt Hoắc Thiều Huyền, hiện tại cô nhớ rất rõ mỗi một câu nói của anh.

“Thiên Tiểu Nhị, ai cho em uống rượu?”

“Thiên Tiểu Nhị, da mặt em dày lắm đó, đừng có trút giận lên anh nha, không có tác dụng đâu...”

“Thiên Tiểu Nhị...”

Vinh Thiện cẩn thận cất tấm hình lại rồi đem ví tiền để lại chỗ cũ.

Lúc Lệ Cảnh Trình quay lại thấy cô ngủ rồi, đèn và tivi vẫn chưa tắt.

Anh nằm ngủ bên cạnh cô, mắt Vinh Thiện khẽ nhấp nháy, nhưng vẫn không mở.

Lệ Cảnh Trình đem cánh tay vòng ôm cô, Vinh Thiện cứng đờ, đôi môi mỏng ghé sát tai cô: “Giả bộ ngủ.”

Vinh Thiện không trả lời.

Anh cắn dái tai cô, Vinh Thiện thấy nhột liền rút cổ một cái, khéo mỗi Lệ Cảnh Trình nhếch lên, mở miệng...

Vinh Thiện quay đầu đi, tay đẩy mặt anh ra: “Nhột.”

“Sao lại giả bộ ngủ?”

“Ai giả bộ? Tôi ngủ rồi.”

Người đàn ông gác cầm lên đỉnh đầu Vinh Thiến: “Vậy ngủ đi, tôi ôm em.”

Thẩm Tinh Mạn đang ở đây, Vinh Thiến lại ngủ không ngon nên dậy rất sớm.

Thịnh Thư Lan trầm tính, thích dọn dẹp, xong việc lại đọc sách, Vinh Thiến cũng vui vẻ thoải mái, ít ra hai người không phải gượng gạo, lúng túng.

Vinh Thiến cũng có một số bạn thân ở trường, sau lần trước tới Đế Cảnh, Lâm Nam nói ở đây cứ như cung điện ấy, mấy cô bạn khác lại cứ quẩn quít muốn tới Đế Cảnh chơi. Vinh Thiến đã nói bây giờ không thích hợp nhưng cả đám la hét nói cô không phải bạn chí cốt, Vinh Thiến không còn cách nào đành đáp ứng.

Vinh Thiến hỏi Lệ Cảnh Trình trước, đương nhiên là anh thuận theo ý cô, chỉ cần cô thích là được.

Trước khi vào nhà, Vinh Thiến có giới thiệu trước cho các bạn một chút, nhưng thân phận của Thịnh Thư Lan hơi đặc biệt, cô không thể nói đó là vợ nhỏ của Lệ Cảnh Trình, hơn nữa, khi vào nhà không thấy cô ấy nên Vinh Thiến cũng không nói rõ thêm.

“Woa, Thiến Thiến, nhà cậu to thật nha...”

“Suyt!” Vinh Thiến ý bảo mọi người đừng lớn tiếng: “Chúng ta lên lầu trước, ăn xong chúng ta ra vườn thăm quan. Tớ đã bảo người làm chuẩn bị sữa tươi, bánh ngọt với nhiều đồ ngon đó.”

Cô dẫn mấy người bạn lên lầu, Lâm Nam riu rít đi trước: “Tớ dẫn đường cho.”

Người trẻ nên rất thích la to, có người muốn thăm quan phòng tập thể dục, có người lại muốn tới rạp chiếu phim xem phim.

Một trong số mấy người bạn đó đi tới đi lui, đi xuống dưới lầu, Thịnh Thư Lan vừa ở trong vườn đi vào, trong tay còn cầm cây kéo tỉa hoa.

“Chào chị, chị là...?” Cố Phương ngờ ngợ mở miệng.

“Cô là bạn của Vinh Thiển phải không?” Thịnh Thư Lan biết hôm nay có khách đến, cô bỏ kéo xuống, rót tách trà cho Cố Phương: “Mời ngồi.”

Ban đầu, nhìn quần áo cô mặc, Cố Phương có chút do dự, nhưng sau khi thấy dáng vẻ cung kính với cách nói chuyện thì cô lại cho đó là người giúp việc trong nhà.

Thịnh Thư Lan mời khách xong lại ôm một thau quần áo ra phơi, Cố Phương lại càng thêm chắc chắn.

Thẩm Tĩnh Mạn nghe kinh kịch ở trong phòng, do ở lâu ba nên không nghe được tiếng ồn ào bên dưới.

Người làm đem nước ép trái cây tươi với bánh ngọt, hoa quả lên lầu. Thấy Thịnh Thư Lan từ bên ngoài đi vào, Cố Phương gọi: “Chị ơi, cho tôi đổi ly nước trái cây.”

Thịnh Thư Lan nhìn bốn phía, thấy chỉ có mình mình, lúc này mới phản ứng được: “Được.”

Vào bếp, Thịnh Thư Lan ép một ly nước dưa hấu, mang đến cho Cố Phương uống một hộp.

Thịnh Thư Lan định lên lầu, không ngờ Cố Phương lại nhíu mày: “Có xoài không? Tôi không thích dưa hấu.”

“Có.”

“Vậy chị còn đứng ngây đó làm gì? Cẩn thận không tôi nói bạn tôi đuổi việc chị đấy.”

Thịnh Thư Lan vẫn không nói, xoay người đi vào bếp.

Vinh Thiển ngồi ở ban công, thích thú uống nước trái cây: “À, có ai thấy Cố Phương không?”

“Không thấy.” Máy cô bạn đùa: “Hay lạc đường rồi?”

Thịnh Thư Lan đem nước ép xoài lên cho Cố Phương. Cố Phương ngồi trên ghế sofa, mở tivi, màn hình lập thể hiệu ứng rất tốt, cứ như giơ tay là có thể chạm được cảnh tượng trước mắt, trải nghiệm như vậy cô chưa bao giờ có. Thịnh Thư Lan khom lưng đem nước trái cây đưa tới tay cô.

Lệ Cảnh Trình trở về Đế Cảnh, ngay tức khắc thấy một màn này.

Cố Phương thè lưỡi: “Chua quá, này, cho tôi thêm chút sữa, phải ngọt nha.”
“Được.”

Lệ Cảnh Trình nổi giận trong lòng, Thịnh Thư Lan là người như vậy, nhẫn nhục chịu đựng, cho nên người khác mới có thể leo lên đầu cô.

Anh đi bộ tới, Cố Phương thấy anh liền đứng dậy.

Lệ Cảnh Trình ném chìa khóa xe lên bàn trà. Chìa khóa trượt một đường rơi xuống bên chân Cố Phương, Cố Phương vội khom lưng nhặt lên cho anh.

“Cô biết cô ấy là ai không?”

Cố Phương bối rối: “Cô ấy không phải là người giúp việc ở đây sao?”

Lệ Cảnh Trình nhếch miệng, nét mặt rất lạnh lùng: “Ai nói với cô cô ấy là người giúp việc?”

Cố Phương luống cuống chân tay, vừa lúc này Vinh Thiển đang đi tìm cô, Vinh Thiển ở cửa cầu thang ngó xuống tìm kiếm, thấy anh: “Lệ Cảnh Trình, anh về sớm vậy.”

Cô hoàn toàn không biết chuyện đang xảy ra ở dưới này.

Lệ Cảnh Trình cũng không thèm nhìn cô, giọng nói nghiêm nghị: “Vinh Thiển, em xuống đây cho tôi!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 04 : Vì sao bỏ lại Thư Lan?

Edit: Rika

Thịnh Thư Lan biết tính tình Lệ Cảnh Trình không tốt, cô có chút sốt ruột:

“Cảnh Trình, anh đừng như vậy, em chỉ làm mấy ly nước trái cây thôi, hưởng hồ đó làm bạn của Vinh Thiển, em nên chiêu đãi thật tốt.”

Cô nói thật nhỏ, tránh việc để cho Vinh Thiển nghe thấy.

Cố Phương vừa thấy cảnh này, thầm nghĩ rằng, thôi xong rồi.

Vinh Thiển đi tới bên cạnh bọn họ: “Phương Phương, sao cậu lại ở đây? Có chuyện gì à?”

Cố Phương hướng tới cô bước lại, lôi kéo cánh tay Vinh Thiển: “Hình như mình, giống như là gặp rắc rối.”

“Rắc rối?”

Cố Phương cúi đầu không nói lời nào.

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn Lệ Cảnh Trình: “Anh gọi tôi xuống đây làm gì?”

“Vinh Thiển, trong nhà này, cho dù là em cũng không thể sai khiến Thư Lan, cô ấy không phải người hầu.”

Vinh Thiển cảm thấy không hiểu gì cả, ánh mắt liếc về phía ly nước trái cây, đại khái cũng đoán được chuyện gì.

“Thư Lan, ở đây không ai coi chị như người hầu cả, chị là khách, không cần làm mấy việc này.” Vinh Thiển tiếp tục nói: “Bạn của tôi đến đây lần đầu tiên, cũng không biết chị, nhưng lúc cô ấy có yêu cầu, chị cũng có thể cự tuyệt, không cần cảm thấy khó khăn, đó là trách nhiệm của người làm trong nhà.”

Thịnh Thư Lan bị Vinh Thiển nói thế cô liền đỏ mặt: “Đúng vậy, nhưng Vinh Thiển, cô đừng hiểu lầm, tôi cũng cảm thấy không sao cả, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi.”

Cô cảm thấy đúng, nhưng người khác lại không cảm thấy như thế.

Lồng ngực cô bị ép nặng nề, Vinh Thiển đưa tầm mắt đón nhận ánh mắt Lê Cảnh Trình: “Tôi có thể thay bạn tôi giải thích, được chứ?”

Thẩm Tĩnh Mạn ở cách đó không xa, nghe xong liền bước tới, bà mở miệng nói: “Vinh Thiển, cô sai rồi, Thư Lan không phải là khách, con bé cũng là một phần trong ngôi nhà này, đây là việc cô phải thừa nhận.”

Cố Phương kéo ống tay áo của cô: “Người này là ai vậy?”

Vinh Thiển cắn chặt môi dưới, cô không thể không nói Thịnh Thư Lan chính là vợ bé của vị hôn phu của mình.

Thịnh Thư Lan thấy Thẩm Tĩnh Mạn bước tới, thuận miệng gọi một tiếng “mẹ”.

Vinh Thiển kiên quyết không mở miệng nói, nếu cô nói ra, chỉ sợ càng rắc rối thêm mà thôi.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn ly nước trái cây trên bàn, mở miệng hỏi: “Là con làm?”

Thịnh Thư Lan có chút xấu hổ, cô cảm thấy đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy: “Mẹ”

“Con đừng quên, tương lai con là thiếu phu nhân, mẹ đã dạy con phải hầu hạ người đàn ông của mình như thế nào, chứ không có dạy con làm mấy việc của người giúp việc.”

Thịnh Thư Lan cúi thấp đầu xuống, một chữ cũng không nói.

Các bạn của Vinh Thiển ở trên lầu nghe động tĩnh, đều bước xuống.

Lâm Nam nhìn một màn này, cô vội đi đến bên cạnh Vinh Thiển: “Làm sao vậy?”

Vinh Thiển lắc lắc đầu.

Lê Cảnh Trình thấy sắc mặt cô không tốt, đau lòng nói: “Thôi, vào ăn cơm đi, sau khi ăn xong em đi dạo với bạn ngoài vườn hoa đi, anh sẽ cho người chuẩn bị hoa quả thật tươi ngon ọi người.”

Cố Phương vội đẩy đẩy Vinh Thiển, cô nở một nụ cười: “Cám ơn, cám ơn, Thiển Thiển, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Thẩm Tinh Mạn đi trước, chuyện thể cũng đủ rồi, bà không nói nữa, gọi Thịnh Thư Lan đi bên cạnh mình.

Đám bạn thấy hai người rời đi, lúc này mới mở miệng hỏi: “Thiến Thiến, hai người kia là ai vậy?”

“Một người là mẹ của vị hôn phu.” Vinh Thiến suy nghĩ, sau đó giới thiệu Thịnh Thư Lan: “Một người là con gái”.

Thẩm Tinh Mạn chăm sóc Thịnh Thư Lan như một đứa con gái, giới thiệu như thế cũng được.

“A, vậy sau này chính là em chồng của bạn.”

Thời điểm ăn cơm, Vinh Thiến bảo người làm đem đồ ăn đến hoa viên, nếu ăn chung một bàn, không chừng lại xảy ra chuyện nữa.

Mấy nữ sinh tụ lại một chỗ ăn uống, Lâm Nam đi tới bên cạnh Vinh Thiến rồi ngồi xuống: “Thiến Thiến, cậu nói thật đi, rốt cục Thịnh Thư Lan là ai?”

“Mình nói rồi, cậu không tin sao?”

“Thôi đi, cậu nghĩ cậu lừa được mình sao?”

Vinh Thiến ôm bó gối ôm lấy hai chân: “Cô ấy là do Lệ gia nuôi dưỡng, nghe nói là con dâu nuôi từ bé, muốn cô ấy sau này là vợ nhỏ của Lệ Cảnh Trình.”

“Mình ***,” Lâm Nam nói lời thô tục: “Đầu óc cậu không lẽ bị hư rồi sao, cậu đồng ý ư?”

Vinh Thiến ngồi im một lúc không nói gì.

Lâm Nam bực bội trong lòng, cô đứng lên: “Thiến Thiến, kỳ thật mình vẫn luôn muốn nói với cậu, cậu và Hoắc Thiếu Huyền tốt như vậy”

“Lâm Nam, cậu yên tâm, mình không cảm thấy ủy khuất cùng khổ sở, mình sẽ không kết hôn cùng Lệ Cảnh Trình, trong lòng mình chỉ có Hoắc Thiếu Huyền, cậu cũng biết mà, cho nên Lệ Cảnh Trình có cả trăm bà vợ cũng không có liên quan gì tới mình.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói cô có chút kích động.

“Thật sự không liên quan?” Lâm Nam không đánh lòng mà nói toạc ra, nhìn thấy sự mất mát trong mắt Vinh Thiến: “Nhưng mà, bọn họ cũng sớm đã có

tình cảm. Thanh mai trúc mã ấy à, nếu yêu nhau, người khác căn bản không có khả năng chen chân vào, cho nên, nói không chừng cũng tựa như phim truyền hình chiếu trên TV, Lệ Cảnh Trình có thể coi cô ta như em gái sao?”

“Tình cảm thanh mai, thật sự không ai chen vào được sao?”

Lâm Nam tự biết mình nói sai, cô vỗ vỗ miệng của mình: “Tóm lại không nên nghĩ tiêu cực, Thiển Thiển của chúng ta là ai, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.”

Cuộc nói chuyện này tựa như một khúc nhạc đệm nhỏ, lúc gần về, người giúp việc xuất hiện mang một giỏ hoa quả tươi xanh, bên trong đích thực là hoa quả mới tươi ngon, sau đó đưa ổi người một phần.

Khi mọi người đi rồi, Vinh Thiển vẫn chưa quay về phòng ngay, cô đứng trong hoa viên dọn dẹp, người giúp việc đã bị cô đuổi đi hết.

Thịnh Thư Lan cẩn thận đứng ở sau lưng cô: “Để tôi giúp cô”

“Không cần, cũng không có gì nhiều.”

“Vinh Thiển, thực xin lỗi.”

Vinh Thiển dừng lại động tác: “Chị không cần phải đi theo giải thích hay xin lỗi tôi.”

Cô đem mọi thứ dọn sạch rồi vất vào thùng rác, sau đó quay đầu nhìn Thịnh Thư Lan: “Hôm nay là bạn của tôi không đúng, không nên sai bảo chị.”

“Không, không phải.”

“Kỳ thật hẳn là chị nên học cách cự tuyệt, cuộc sống sau này cũng thế, đặc biệt là cái loại tình thế ép buộc này, nếu không muốn, thì cần phải nói.”

Kỳ thật Thịnh Thư Lan suy nghĩ rất đơn giản: “Tôi cảm thấy được, chỉ cần tôi có thể làm được, thì tôi sẽ giúp.”

“Nhưng thân phận của chị không cho phép, có một số việc chị làm, chưa hẳn đã tốt.”

“Uhm, cô nói đúng.”

Vinh Thiển cải tạo suy nghĩ cho Thịnh Thư Lan xong, sau đó cô chậm rãi thu dọn rác ở hoa viên.

Lệ Cảnh Trình thấy cả nửa ngày rồi mà cô còn chưa vào, người giúp việc cũng bị cô đuổi đi hết, anh đoán chắc cô đang tức giận.

Anh thông thả bước vào trong vườn, nhìn thấy cô đang đứng cạnh cái bàn, Lệ Cảnh Trình chống hai tay lên bàn: “Hôm nay sao lại ngang bướng thế nhỉ, thật chăm chỉ nha.”

“Ai cần anh quan tâm.”

“Nói đôi câu lại không vui.”

Vinh Thiển cũng nói lại: “Tôi ăn của anh, dùng của anh, đương nhiên phải làm một chút gì đó đền bù lại.”

“Anh không cần em đền bù.”

“Vậy anh coi tôi như người hầu đi.”

“Làm chút việc này, cả đời em cũng không trả hết cho tôi, vẫn là nên lấy thân báo đáp đi.”

Vinh Thiển cầm khăn lau bàn thật mạnh, Lệ Cảnh Trình tránh đi: “Được rồi, không cần làm nữa, về phòng với anh.”

Một màn này, rơi vào trong mắt hai người đang đứng ở ban công lầu ba.

Thẩm Tĩnh Mạn lắc đầu: “Tính tình như thế, không biết nhà bọn họ dạy dỗ như thế nào?”

Vinh Thiển trở lại phòng, nằm xuống giường, chân thì đã đá đôi dép lê ra.

Lệ Cảnh Trình cũng nằm xuống bên cạnh cô.

“Lệ Cảnh Trình, kỳ thực trong lòng anh vẫn còn để ý Thịnh Thư Lan?”

“Anh coi cô ấy như em gái vậy.”

Quả nhiên là Lâm Nam nói đúng.

Vinh Thiển cười yếu ớt: “Em gái, anh còn ngủ chung với cô ấy cơ mà.”

Lệ Cảnh Trình xoay người, hai tay chống hai bên người cô, từ trên cao anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh quả thật coi cô ấy như em gái, trong nhà tạo điều kiện cho cô ấy một cách tốt nhất, từ nhỏ cô ấy đã nhìn sắc mặt mọi người mà sống, cho nên làm việc rất cẩn thận, anh không thích cô ấy lúc nào cũng nhún nhường, rụt rè như thế.”

“Nhưng mà Lệ Cảnh Trình à, anh có nghĩ tới không, cô ấy sở dĩ làm như thế, là bởi vì anh chưa từng cho cô ấy một hứa hẹn gì, nếu cô ấy không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nếu cô ấy đem toàn bộ các mẹ ra mà đắc tội hết, sau này cô ấy sống như thế nào?”

“Ý của em là, muốn anh cưới cô ấy.”

Vinh Thiển một tay đẩy anh ra: “Chờ cho đến khi tôi và anh giải trừ hôn ước, anh muốn cưới cô ấy, thì đó cũng không còn là chuyện của tôi nữa.”

“Ai nói chúng ta sẽ giải trừ hôn ước?”

“Chúng ta chỉ mới đính hôn mà thôi, tôi cũng không có đáp ứng anh. . .”

Lệ Cảnh Trình hôn lên môi cô, Vinh Thiển liên tục la lên, vốn là cô muốn làm âm ỉ, cuộn mình tránh đi, thuận tay đẩy anh ra.

Ép buộc tới lúc ăn cơm chiều, người giúp việc lên gọi, hai người mới bước xuống.

Thẩm Tĩnh Mạn cùng Thịnh Thư Lan ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, tóc tai Vinh Thiển tán loạn cũng không thèm chải chuốt lại, một bộ dáng buồn ngủ đi sau lưng Lệ Cảnh Trình.

Hai người ngồi vào bàn, người giúp việc bưng đồ ăn lên.

Thịnh Thư Lan vẫn hầu hạ Lệ Cảnh Trình ăn uống như trước, Vinh Thiển cũng không quan tâm, cô đưa mắt nhìn anh: “Anh không phải có tay có chân sao? Vì sao phải để cho người khác gấp đồ ăn ỉnh?”

Lệ Cảnh Trình vừa nghe, đưa mắt nhìn cô, anh nghĩ rằng đây là chuyện khá bình thường, nhưng nghe khẩu khí cô nói, giống như xem anh là người phạm phải tội ác tày trời vậy.

Anh hướng Thịnh Thư Lan nói: “Đừng gấp nữa, em cũng ăn đi.”

Thẩm Tĩnh Mạn liếc mắt nhìn Vinh Thiển: “Trong bàn ăn, phải ưu tiên đàn ông trước.”

“Mẹ, bây giờ là thời đại nào rồi.” Vinh Thiển gấp một con tôm bỏ vào trong chén: “Anh ấy như vậy, sẽ tạo thành một thói quen, bình thường khi có hai người, chẳng lẽ anh ấy không thể tự bóc vỏ tôm ỉnh?”

Vinh Thiện nói xong, liền đưa cái chén hướng tới trước mặt anh: “Anh bóc con tôm này đi.”

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn trầm xuống.

Đối với Thịnh Thư Lan mà nói, những chuyện mà Vinh Thiện làm, ngay cả nghĩ cô cũng không dám, Lệ Cảnh Trình biết suy nghĩ của Vinh Thiện, mấy ngày nay cô bị Thẩm Tĩnh Mạn giáo huấn không ít, cô vốn không phải là cô vợ nhỏ nhẵn nhụi chịu đựng gì, cô thậm chí còn nghĩ phụ nữ được yêu thương, cưng chiều.

Vinh Thiện dùng chân ở dưới bàn đá chân anh mấy cái.

Anh kéo cái chén qua, thay cô bóc vỏ tôm, sau đó bảo cô há cái miệng nhỏ nhắn ra. Lệ Cảnh Trình đem con tôm đút vào trong miệng cô. Anh đút cho cô giống như đang đút cho con cún nhỏ.

Vinh Thiện vừa lòng gật gật đầu: “Mẹ, sau này mẹ đừng có mà cưng chiều anh ấy quá, anh ấy thật sự có thể làm được tất cả mọi việc.”

“Cảnh Trình, con thay đổi là vì cô ta?”

Lệ Cảnh Trình lấy khăn ăn bên cạnh lau tay, mở miệng nói: “Mẹ, Vinh Thiện nói đúng đó, con đã bị mọi người tạo thành thói quen biết bao nhiêu năm nay cũng cần phải thay đổi, Thư Lan cũng thế.”

Thịnh Thư Lan nghe vậy, không khỏi cúi đầu.

Ăn xong bữa cơm, Thẩm Tĩnh Mạn gọi Thịnh Thư Lan vào phòng.

“Thư Lan, lần này đến Nam Thịnh, là mẹ muốn con ở lại đây, nhưng nhìn con thế này mẹ có muốn giúp cũng không giúp được.”

Thịnh Thư Lan đi phía sau Thẩm Tĩnh Mạn: “Mẹ, con muốn về Lại Hải với mẹ, về đó con lại chăm sóc mẹ.”

“Thư Lan, con cần phải tính toán cho tương lai của mình.”

Thẩm Tĩnh Mạn thấy cô không lên tiếng, đau lòng kéo cô đến bên người:

“Vinh Thiện còn nhỏ, đối với con lại là một cơ hội tốt, chỉ cần con mang thai, dựa vào tình cảm của hai đứa, Cảnh Trình không có khả năng không cần con.”

“Mang thai?” Thịnh Thư Lan nhú nhú đôi mi thanh tú: “Nhưng Cảnh Trình không chạm vào con.”

“Nó không chạm vào con, chẳng lẽ con không nghĩ ra cách nào sao? Không có người đàn ông nào mà không thích phụ nữ cả, bình thường Vinh Thiện còn đi học, con có rất nhiều thời gian.”

Thịnh Thư Lan nghe vậy, không dám nói nữa câu.

Hôm sau, Vinh Thiện ngồi vào ghế lái phụ, cô vốn không muốn đi, Thẩm Tĩnh Mạn muốn đi mua sắm một vài thứ, lôi kéo Lệ Cảnh Trình đi, nói hai người bọn họ khó có cơ hội tới Nam Thịnh, thế nên Lệ Cảnh Trình bắt buộc phải đi, mà cô cũng bị kéo theo.

Quần áo Thịnh Thư Lan đa số là đồ dài tay dài chân kín mít, còn lại là sườn sấm.

Thẩm Tĩnh Mạn muốn mua cho cô vài thứ khác.

Lệ Cảnh Trình dẫn mọi người tới cửa hàng trang sức, để cho Vinh Thiện thích cái gì thì mua cái đó, Thịnh Thư Lan không có ý kiến, chỉ đơn giản đi theo phía sau Vinh Thiện.

Thẩm Tĩnh Mạn đi dạo một chút, liền mệt mỏi.

Lệ Cảnh Trình để mặc cô mang theo Thịnh Thư Lan đi dạo, anh chọn một quán cà phê, vào đó ngồi cùng với Thẩm Tĩnh Mạn.

Vinh Thiện chọn vài cái áo khoác ngoài mới, đưa cho Thịnh Thư Lan: “Cái này nhìn không tồi, không dày không mỏng, mặc vào mùa này rất hợp.”

“Màu này, đỏ quá.”

“Nó rất hợp với cái áo trắng bên trong, chị thử đi.”

Liên tiếp chọn mấy cái, Thịnh Thư Lan đều không nhận.

Vinh Thiện mang cô đi sang cửa hàng khác, mấy ngày trước cô vừa có một khoản tiền, Vinh Thiện vui vẻ cầm một bộ đồ: “Thư Lan, chị chờ tôi một chút, tôi thử quần áo một lát.”

“Được.”

Vinh Thiển vào phòng thử đồ, bộ đồ màu trắng, áo hở nửa ngực, phía dưới là một cái chân váy, thắt lưng ôm trọn vòng eo thon nhỏ, lúc mặc xong cô đẩy cửa phòng thay đồ bước ra, nhưng không nhìn thấy Thịnh Thư Lan.

Vinh Thiển hỏi nhân viên cửa hàng: “Có thấy cô gái đi cùng tôi tới đây không?”

“Ách, cô ấy đi ra ngoài cùng mấy người rồi.”

“Cái gì? Có nhìn rõ là ai không?”

“Mấy cô gái trẻ tuổi.”

Vinh Thiển nhìn bốn phía xung quanh, Thịnh Thư Lan không có khả năng biết những người đó, làm sao mà đi theo được?

Vinh Thiển gấp đến độ không kịp dừng lại, bước nhanh ra ngoài cửa, cũng không kịp thay quần áo, lấy tiền từ trong ví ra: “Mau giúp tôi gói bộ quần áo trong phòng thay đồ.”

Cô không có thời gian thay đồ, đành phải mặc bộ đồ mới mua đi ra ngoài. Trung tâm mua sắm người đông nghìn nghịt, liếc mắt một cái, làm sao có thể nhìn thấy được thân ảnh của Thịnh Thư Lan.

Hơn nữa, ngay cả điện thoại di động cô ấy cũng không có.

Vinh Thiển tìm khắp nơi, hầu như mỗi cửa hàng cô đều đi qua, cuối cùng chỉ có thể ôm hi vọng gặp được cô ấy ở quán cà phê Lệ Cảnh Trình đang chờ.

Vào quán cà phê, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Thịnh Thư Lan đâu.

Lệ Cảnh Trình nghe thấy tiếng động, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lên, sau đó bước nhanh tới cô, nhìn ra phía sau lưng hỏi: “Thư Lan đâu?”

“Tôi ở bên trong thử đồ, lúc đi ra đã không thấy cô ấy, nhân viên cửa hàng nói cô ấy đi cùng một vài phụ nữ khác.”

“Cô nói cái gì?” Thẩm Tĩnh Mạn sợ hãi đứng dậy: “Vinh Thiển, đã tìm kỹ chưa?”

Vinh Thiển một đường vật vờ chạy tới, lúc này thở hỗn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng sợ hãi không kém.

Thẩm Tinh Mạn đưa một ngón tay chỉ vào mặt cô: “Cô còn có tâm tư mặc quần áo mới mua đi khắp nơi, có phải hay không cô cố ý bỏ Thư Lan lại.”

“Con không có.” Vinh Thiển cãi lại.

“Không phải thế sao, cô ngại Thư Lan ở đây vướng bận, mà con bé lại không quen ai ở đây, đem con bé vứt bỏ lại là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Thẩm Tinh Mạn nói xong, xoay người ra ngoài.

Vinh Thiển ủy khuất cắn cắn khóe môi, cô đưa tay lau mồ hôi, ánh mắt nhìn về phía Lệ Cảnh Trình.

Anh vội bỏ tiền lại rồi đi ra ngoài, không nói lời nào, Vinh Thiển tự giác đi phía sau anh.

Đi đến trước cửa hàng quần áo đó, người bán hàng nói cũng không thấy Thư Lan trở về, cả trung tâm to như vậy, có năm tầng, tìm người như vậy không phải là biện pháp tốt.

Lệ Cảnh Trình đi tìm bàn hướng dẫn, rất nhanh, có người lên loa thông báo tìm người: “Thịnh Thư Lan tiểu thư, nếu cô nghe được thông báo này thì hãy tới bàn hướng dẫn ở lầu một, có người tìm. . .”

Vinh Thiển đứng ở đây cả nửa giờ, nhưng vẫn chưa nhìn thấy Thịnh Thư Lan.

Thẩm Tinh Mạn gấp đến độ không chờ được, Vinh Thiển tính toán đi tìm típ, cô dọn bước đi, Lệ Cảnh trình nắm cổ tay cô lại: “Đi đâu?”

“Trên tầng ba có một quầy chuyên kinh doanh mỹ phẩm, có thể cô ấy ở đây.”

“Đừng đi, em cũng mệt rồi.”

“Nếu cô ấy nghe được tiếng loa thông báo, thì không có khả năng đã nửa tiếng rồi mà chưa xuất hiện.”

Lệ Cảnh Trình cũng không giấu được sự bức bối: “Lúc ấy anh bảo em mang cô ấy đi mua sắm, em đi đâu? Cô ấy căn bản không biết đường, em muốn mua cái gì, hôm nào anh sẽ mang em đi, sao em lại để cô ấy bên ngoài một mình?”

“Lệ Cảnh Trình...” Sắc mặt Vinh Thiển đỏ bừng: “Cô ấy có tay có chân, anh có bản lĩnh thì cột cô ấy lại, tôi cũng chẳng có thời gian đâu mà đi tiếp khách của anh.”

Vinh Thiển vì kích động mà cao giọng, Thẩm Tĩnh Mạn bên này nghe thấy liền nói: “Thôi đi, hiện tại điều quan trọng nhất là tìm được Thư Lan.”

Lệ Cảnh Trình nói xong lời kia, cũng cảm thấy hơi nặng lời, muốn kéo cô lại lần nữa nhưng bị cô gạt ra.

Anh mở miệng nói: “Ngoan, đừng gây rắc rối thêm nữa.”

“Đồ khốn kiếp.” Vinh Thiển nói xong, quay đầu bước về phía thang máy.

Cô đi thẳng tới tầng năm, trên này là gian hàng giường tủ, so với các tầng khác thì ít người hơn nhiều.

Trong lòng cô đang tức giận, không có chỗ nào phát tiết. Cô bước về phía trước không có mục đích, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt, cô vội dừng bước, núp ở một nơi.

Hoắc Thiều Huyền đang đứng trước giường, người bán hàng đang giới thiệu với anh, Vinh Thiển nghiêng đầu ra nhìn, thấy cảnh tượng như thế, trong lòng khó chịu như bị kim châm.

Anh đến đây là mua giường?

Hoắc Thiều Huyền nghe xong giới thiệu, lấy sách trong tay người bán hàng ra xem.

“Thiều Huyền.”

Một giọng phụ nữ vang lên, không phải là Mạc Hy mà cô nghĩ đến, mà là Thẩm Tố Phân, Hoắc Thiều Huyền chỉ chỉ cái giường trước mặt: “Lấy cái này đi.”

“Con thích là được rồi.”

Người bán hàng nở nụ cười: “Cái giường này rất phù hợp với người lớn tuổi, đặc biệt là những người bị đau lưng. . .”

“Được rồi, ký phiếu đi.” Hoắc Thiều Huyền không kiên nhẫn ngắt lời cô bán hàng, chỉ là một cái giường dùng để ngủ mà thôi, không nên nói ba hoa như thế chứ?

Hoắc Thiếu Huyền mua xong cũng chưa đi ngay.

Vinh Thiển nhìn chăm chăm bóng lưng người đàn ông, vẫn tây trang giày da như cũ, anh mặc tây trang rất đẹp, không phải nghiêm túc như người bình thường, mà lại tôn thêm dáng vẻ cao ráo của anh.

Vinh Thiển đi theo sau anh, anh cũng không có mục đích đi đâu cả, tùy ý đi dạo mà thôi.

Mới vừa rồi cô chịu ủy khuất như thế, nếu đổi lại là Hoắc Thiếu Huyền, chắc chắn sẽ không nói với cô những lời như thế.

Không, anh chắc hẳn sẽ không tức giận và to tiếng với cô.

Bởi vì trong lòng anh, không ai có thể quan trọng hơn Tiểu Thiển cả.

Kỳ thật Vinh Thiển rất mệt, mới vừa rồi nóng lòng đi tìm Thịnh Thư Lan, giờ cô chậm rãi bước theo Hoắc Thiếu Huyền, anh đi xuống lầu dưới, cô cũng đi theo.

Ở ngã rẽ, ánh mắt anh tình cờ nhìn thấy được một thân ảnh quen thuộc, anh vội dừng chân lại nhìn, Vinh Thiển vội vã ngồi xuống, núp sau lưng một người đàn ông mập mạp.

Anh thu hồi ánh mắt, tiếp tục bước đi về phía trước.

Vinh Thiển cùng anh đi một vòng lớn, càng là như vậy, càng không muốn về.

Cô chỉ có thể nhìn trộm sau lưng anh, không bao giờ... không bao giờ có thể giống như trước đây nữa, không thể ôm anh từ phía sau, rồi vui vẻ nói:

“Hoắc Thiếu Huyền, có phải anh không tìm thấy em?”

Đúng vậy, không tìm thấy.

Lệ Cảnh Trình phiến muộn nhìn phía trước, sau đó đứng dậy đi.

Thẩm Tĩnh Mạn vội vàng ngăn lại: “Con đi đâu?”

“Mẹ, mẹ ở đây, con đi tìm thử xem sao?”

“Con là đi tìm Thư Lan, hay là Vinh Thiển?”

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn người hướng dẫn: “Radio còn thông báo, cô ấy sau khi nghe được sẽ tới, Vinh Thiển rời đi như thế con thật lo lắng.”

“Yên tâm đi, nó rất quen thuộc nơi này, sẽ không lạc đâu.”

Lệ Cảnh Trình không trả lời, bước vào thang máy.

Hoắc Thiếu Huyền đứng trước một quầy hàng, người nữ bán hàng đang giới thiệu, đem gần mười cái ví tiền ra cho anh lựa.

Vinh Thiển rất thích các loại kiểu dáng đa dạng của ví tiền, dù như thế nào cũng không cự tuyệt, Hoắc Thiếu Huyền chọn cái ví màu hồng nhạt, người bán hàng cười tủm tỉm nói: “Là mua tặng bạn gái, hay là bà xã?”

Ánh mắt Hoắc Thiếu Huyền vẫn nhìn chăm chú cái ví.

“Tặng cho vị hôn thê.”

Năm chữ, không nặng không nhẹ, Vinh Thiển đứng cách đó mười bước vẫn nghe được.

Cô núp sau một quầy khăn lụa, một bên giả vờ chọn lựa, một bên thì lắng nghe.

Vị hôn thê của Hoắc Thiếu Huyền, cho tới bây giờ chỉ có một mình cô.

Trả tiền xong, anh cầm cái ví rời đi.

Vinh Thiển vẫn đi theo anh như trước.

Lệ Cảnh Trình tìm ở lầu hai, cũng không thấy Vinh Thiển đâu, gọi điện thoại cô cũng không bắt máy.

Tính tình của cô khi mà điên lên, khẳng định là sẽ không để ý tới anh.

Lệ Cảnh Trình đi lên lầu ba, bước chân dồn dập, ánh mắt đảo nhanh qua đám người.

Ầm, liền nhìn thấy bóng dáng của cô ở phía trước.

Vinh Thiển hoàn toàn không biết Lệ Cảnh Trình tìm tới cô, cô không thể không chế được chính mình mà cứ bước theo phía sau Hoắc Thiếu Huyền, Hoắc Thiếu Huyền nhận điện thoại, cau mày, Vinh Thiển theo đó mà cũng dừng lại.

Lệ Cảnh Trình thấy sắp đuổi kịp cô, bỗng dưng thấy cô đi nhanh hơn, đưa mắt nhìn về phía trước cô, rõ ràng là có mục tiêu, liền thấy thân ảnh của Hoắc Thiếu Huyền.

Ba người, một người đuổi theo người một người, lại không biết có người phía sau đang đuổi theo mình.

Lệ Cảnh Trình nhú mày lại, lúc này cô tức giận bỏ đi, bây giờ lại ngây ngốc đi theo Hoắc Thiếu Huyền, nói như vậy, cô vẫn còn nhớ anh ta sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 05 : Bắt gian tại phòng

Edit : Tahoe Nguyen

Hoắc Thiếu Huyền đứng chỗ lối ra của trung tâm thương mại chờ Thẩm Tố Phân, lúc đó Vinh Thiển đang đứng giữa đám đông, bóng dáng nhanh chóng bị biển người che khuất.

Thẩm Tố Phân xách theo mấy cái túi trên tay đi tới, Hoắc Thiếu Huyền nhận lấy rồi đi ra ngoài.

Vinh Thiển theo bản năng nhấc chân lên.

Bờ vai chợt bị chặn lại, bước chân của cô miễn cưỡng đặt xuống, Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: "Đi."

Vinh Thiển bị anh kéo đi về hướng ngược lại, đi được mấy bước, cô hất mạnh tay của Lệ Cảnh Trình ra: "Tìm được cô ta rồi?"

"Không có."

"Chưa tìm ra anh tìm đến tôi làm gì?"

Lệ Cảnh Trình đứng lại nhìn cô, vẻ mặt vô thần: "Tôi không tới tìm em, chẳng lẽ trở mắt nhìn em đi theo Hoắc Thiếu Huyền sao?"

Vinh Thiển xoa xoa chỗ cổ tay bị anh nắm đau, Lệ Cảnh Trình thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn như cũ không hề vui lên chút nào, anh bước lên ôm lấy bờ vai cô.

Vinh Thiển hất tay anh ra: "Tự tôi đi được."

Cô tức giận tăng tốc bước đi, không muốn Lệ Cảnh Trình đuổi kịp cô.

Vinh Thiển càng chạy càng nhanh, lúc đi qua một tiệm thẩm mỹ, chợt đụng phải một người mới từ bên trong đi ra.

"Xin lỗi, xin lỗi." Người kia không ngừng xin lỗi.

Vinh Thiển thấy cô ta cúi đầu, nhưng dáng vẻ cùng quần áo trên người nhìn rất quen mắt: "Thịnh Thư Lan?"

Thịnh Thư Lan ngẩng đầu, ánh mắt hốt hoảng, sau một khắc liền đi tới bên cạnh cô: "Thiển Thiển."

"Cô đi đâu?" Giọng Vinh Thiển nôn nóng: "Chúng tôi đều đi tìm cô, có biết hay không?"

"Xin lỗi."

Trong cửa tiệm, một gã ăn mặc trang điểm như phụ nữ đi ra: "Mỹ nữ, vào trong xem một chút đi, còn có quà tặng nữa đó nha."

Vinh Thiển không kiên nhẫn gì gã này: "Biến đi."

Ánh mắt cô thoáng nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đang đến gần, Vinh Thiển không nói nữa, quay đầu rời đi.

Chuyện đã như vậy, đi dạo cũng không có gì tốt, tới trước quầy phục vụ tìm Thẩm Tĩnh Mạn, Thẩm Tĩnh Mạn thấy Thịnh Thư Lan, giọng nói có chút kích động: "Đứa nhỏ này, con đi đâu?"

"Mẹ, các cô ấy nhờ con giúp một chuyện, làm bản khảo sát gì đó về chăm sóc da, lúc đầu con có từ chối, nhưng nhìn dáng vẻ mấy người đó rất nhiệt tình, con nghĩ sẽ trở lại nhanh thôi, nên cũng không giải thích với Vinh Thiển. Không nghĩ tới sau khi vào, làm xong bài khảo sát, mấy người đó lại không cho con đi."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, hoàn toàn nghĩ không ra anh còn có thể nói thêm gì nữa.

Trên đường trở về, Thịnh Thư Lan không ngừng xin lỗi, Vinh Thiển dựa vào lưng ghế phía sau nghỉ ngơi, cô nhắm hai mắt lại, thật ra thì cô chưa từng tiến đến gần tâm tư của Lệ Cảnh Trình.

Đến Đế Cảnh, Vinh Thiển lên lầu.

Thịnh Thư Lan dè dặt mở miệng: "Cảnh Trình, thật xin lỗi."

Người đàn ông quét mắt qua nhìn cô: "Đầu óc em đơn giản đến mức đó?"

"Em. . ."

Lệ Cảnh Trình không nhịn được cắt ngang lời của cô: "Từ hôm nay trở đi, em ở trong Đế Cảnh, không được đi lung tung ra ngoài, muốn cái gì cứ nói với người hầu, mấy người đó sẽ đi mua."

"Thư Lan trời sinh tính tình đơn giản, điều này cũng không thể trách con bé toàn bộ."

Thẩm Tinh Mạn dĩ nhiên là muốn giúp đỡ cô.

Lệ Cảnh Trình đi về phòng ngủ, thấy Vinh Thiển khoanh chân ngồi trên giường xem ti vi.

Anh ngồi vào bên cạnh cô, vòng tay qua ôm cô, Vinh Thiển giãy dụa vài cái, Lệ Cảnh Trình thấy thế, dứt khoát dùng sức giữ chặt cô trong vòng tay, sau đó kéo cô về phía mình: "Àm ỉ cái gì?"

"Anh có thể đừng chạm vào tôi hay không?"

"Không có khả năng."

"Lệ Cảnh Trình, tôi không tức giận, thật sự, một chút tức giận cũng không có, chỉ là về sau này, loại chuyện như vậy đừng gọi tôi nữa, mỗi lần tôi đi ra ngoài, chính mình cũng không rành đường xá lắm, hơn nữa, tôi cũng không có kiểu thói quen chiều ý người khác hay chăm sóc cho người khác."

Anh thu hẹp hai cánh tay thêm một chút: "Không phải tôi để em đi theo chăm sóc người khác, mà tôi muốn để em đi ra ngoài giải sầu một chút, chủ yếu là muốn cho em vui vẻ."

"Tôi không cần."

Cánh tay Lệ Cảnh Trình hơi cứng lại, ánh mắt rũ xuống trên khuôn mặt Vinh Thiển, bầu không khí trong nháy mắt trở nên im lặng khó chịu: "Đến tột cùng là vì tôi nói mấy câu kia mà em tức giận, hay là vì hôm nay em nhìn thấy Hoắc Thiều Huyền mà tức giận?"

Có thể nhìn tổng quát, bởi vì vị trí bên cạnh Hoắc Thiều Huyền đã không thuộc về cô, cô mới tức giận, chắc là lí do này?

Vinh Thiển không nói gì, co hai chân lại.

Lệ Cảnh Trình chậm rãi thả lỏng cánh tay ra một chút: "Vinh Thiển, vợ Hoắc Thiều Huyền cũng là bạn tốt của em, em như vậy nghĩa là tình cảm vượt quá giới hạn, đặt lên người đàn ông của cô ấy, em biết không?"

Lửa giận trong lòng Vinh Thiển lần nữa nổi lên, ánh mắt cô trực tiếp chăm chú nhìn thẳng về phía Lệ Cảnh Trình: "Trước đây, anh không canh chừng thanh mai trúc mã của anh cho tốt, tại sao cứ nhất quyết muốn can thiệp vào

chuyện của tôi và Hoắc Thiếu Huyền? Nếu không phải do anh từng bước từng bước tiếp cận, cũng sẽ không có chuyện sau này!"

Con người chính là như vậy, khi một phần tình cảm bị mất đi, bản thân mình lại không kiềm chế được nỗi đau, tất nhiên sẽ tức giận muốn phá bỏ tất cả.

Mà loại chuyện phá bỏ này, chính là tìm ra một người chịu tội thay, làm cho hẳn ta mang tội đầy người, tất cả những chuyện bất đắc dĩ đều đổ hết lên người đó, mặc dù Vinh Thiển chẳng biết, tuy cô tìm người chịu tội thay, nhưng thật ra là trừng phạt đúng tội.

Lệ Cảnh Trình giơ cánh tay lên, đẩy Vinh Thiển ngã xuống giường.

Anh sợ nếu anh còn ở lại trong gian phòng này thêm chút nữa, thật sự có thể tự tay bóp chết cô.

Vinh Thiển nhìn theo bóng lưng anh nhanh chóng sải bước ra khỏi phòng, ở trước mặt Thẩm Tĩnh Mạn mà anh nói cô như vậy, nói cô không để ý đến Thịnh Thư Lan, nói cô không xem trọng cô ấy, vì sao đến cuối cùng tất cả lại trở thành lỗi của Vinh Thiển, còn nói cô để tình cảm đi quá giới hạn ...?

Lệ Cảnh Trình đi xuống lầu, Thẩm Tĩnh Mạn đã đi nghỉ trưa, bên trong phòng khách lớn như vậy chỉ có một mình Thịnh Thư Lan.

Cô có một mùi hương hoa cỏ, làm cả gian phòng đều tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, không quá nồng nàn, nhưng lại quanh quẩn ở bên cạnh, không xua đi được.

Stịnh Thư Lan đang cầm quyển sách, nghe được tiếng bước chân đến gần, ngẩng đầu nhìn lên: "Cảnh Trình."

Lệ Cảnh Trình ngồi vào ghế sa lon bên cạnh cô.

Ánh mắt Stịnh Thư Lan nhìn lên chỗ cầu thang: "Thiển Thiển, cô ấy vẫn còn tức giận sao?"

"Em quan tâm cô ấy có tức hay không làm cái gì?"

Stịnh Thư Lan biết lúc này anh đang bực bội, nên không lên tiếng nữa, tiếp tục lật xem sách trong tay.

Cô luôn là như vậy, chưa bao giờ tranh cãi với nah, lại không biết đối nghịch, khi tính tình anh trở nên cáu gắt, cô liền nhường nhịn.

Lệ Cảnh Trình không quan tâm, nhưng lại hết lần này tới lần khác cô đều như vậy.

Nói dễ nghe, nghĩa là tính tình khá tốt, nói khó nghe, chính là không có chính kiến.

Thịnh Thư Lan thấy anh không nói lời nào, cô ngẩng đầu hỏi: "Cảnh Trình, sau khi đến Nam Thịnh, anh có từng nghĩ sẽ lại quay về nhà không?"

Lệ Cảnh Trình không chút do dự lắc đầu: "Không có."

Cô cũng đoán ra đáp án sẽ là như vậy.

Thịnh Thư Lan không giấu được vẻ cay đắng trong ánh mắt, cô ở Lại Hải sống cho qua ngày, ngày cũng như đêm đều mong chờ anh trở về, anh cũng không cảm nhận được.

"Còn em, lão nhị có còn quấy nhiễu em không?"

Cả người Thịnh Thư Lan chấn động: "Không, không có."

"Không có là tốt rồi." Lệ Cảnh Trình không hỏi nhiều nữa.

Trong lòng Thịnh Thư Lan càng đau khổ hơn, cô ở trong căn nhà đó sống qua ngày như thế nào, anh đều biết, nghĩ đến gương mặt của Nhị thiếu gia Lệ gia, Thịnh Thư Lan kìm nén nhắm chặt hai mắt lại.

Cô không muốn trở lại Lại Hải, không muốn quay về Lệ gia.

Cái kiêu bị người khác bịt miệng, sợ hãi cũng không dám kêu lên, cả đời này Thịnh Thư Lan cũng không muốn tái hiện thêm lần nữa!

"Cảnh Trình, anh để em sống ở đây được không? Em có khả thể hầu hạ hai người."

Lệ Cảnh Trình cảm thấy có chút phiền: "Mấy ngày nữa, anh sẽ cho người đưa hai người về."

Cô không giỏi dây dưa, anh đã nói đến nước này, cô liền im lặng.

Vinh gia.

Cố Tân Trúc ngồi trước gương trang điểm, kem dưỡng da gần như tan ra trong tay nhưng vẫn chưa xoa lên mặt, bà như đang suy nghĩ chuyện gì đó, Vinh An Thâm đẩy cửa đi vào, đầu óc bà đã bay tận đâu, nên vẫn chưa phát hiện ra.

Vinh An Thâm đi tới sát bên cạnh bà: "Tân Trúc."

Bà ta ngẩn ra: "Đã trở về?"

"Em qua đây."

Cố Tân Trúc dùng khăn giấy lau sạch dung dịch dưỡng da trong tay, đi theo phía sau, cách Vinh An Thâm mấy bước.

"Vinh Trạch rút ra ba trăm vạn từ công ty."

Cố Tân Trúc không nghĩ tới Vinh An Thâm đã biết, trước đây Vinh Trạch cũng đã làm như vậy một lần, nhưng sau khi kế nghiệp đã bù vào, Vinh An Thâm cũng không hỏi tới.

Bà không muốn con trai bị nghi ngờ: "An Thâm, anh đừng giận, là em yêu cầu nó."

"Em cần nhiều tiền như vậy làm gì?"

"Em, em có một người bà con xa cần dùng tiền gấp, An Thâm, số tiền này sau này em sẽ nói Vinh Trạch bù vào."

Sắc mặt Vinh An Thâm lộ ra vẻ thống khổ rầu rĩ, ông chống tay lên trán:

"Mấy ngày trước Thiển Thiển nói, con bé bị một người dẫn tới một khu tiểu khu hoang tàn đã bị phá bỏ, người đó nói hẳn biết rõ sự thật về tai nạn xe cộ của mẹ con bé."

Cố Tân Trúc khó nén sự căng thẳng, dường như bà cảm nhận được, có một số việc càng ngày càng không thể giấu được.

"Sự thật về tai nạn của mẹ con bé? Là cái gì?"

Vinh An Thâm đưa tay che mắt lại, một lúc sau vẫn không bỏ xuống, tiếp tục nói: "Tân Trúc, em an tâm cầm số tiền này đưa cho người bên kia, sau này, bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng đừng can thiệp vào, Vinh Trạch cũng đã lớn, em hãy cùng anh sống yên ổn hưởng tuổi già đi."

Bàn tay Cố Tân Trúc rơi xuống vai Vinh An Thâm: "An Thâm, cả đời này của em, tất cả nỗ lực chính là vì muốn có thể cùng anh sống đến lúc tuổi già đầu bạc."

Vinh An Thâm vỗ vỗ lên mu bàn tay của bà.

Đến lúc ăn cơm tối, vốn dĩ đã không ăn cơm trưa, Vinh Thiển đói đến mức bụng kêu vang, nhưng vẫn không có ai lên gọi cô xuống ăn.

Cô đợi một lúc lâu, thấy đã qua bảy giờ, bao tử cô không ngừng sôi ùng ục, Vinh Thiển mang thêm áo khoác đi xuống lầu.

Vừa nhìn thấy, càng tức muốn chết.

Thịnh Thư Lan ngẩng đầu nhìn thấy cô xuống tới, vội vàng bắt chuyện:

"Thiển Thiển, mau tới dùng cơm đi."

Một bàn cơm thịnh soạn như vậy, Lệ Cảnh Trình và Thẩm Tĩnh Mạn đang nói chuyện, hoàn toàn không quan tâm đến cô, Thịnh Thư Lan thấy cô đứng ở đó không nhúc nhích, định đứng dậy đi đến.

"Thư Lan." Thẩm Tĩnh Mạn gọi cô lại: "Nhanh ăn cơm của con đi, trong lúc ăn không được tự ý rời chỗ."

"Thế nhưng. . ."

"Cô ấy nếu thấy đói bụng, tự nhiên sẽ đến ăn." Lệ Cảnh Trình cũng nói một câu.

Vinh Thiển khẽ cắn môi, khẳng khẳng không muốn lép vế trước anh, cô xoay người đi vào phòng bếp, lôi ra một gói mì ăn liền, trước đây mua mấy gói để sẵn, định bụng để dành sẵn cho những lúc thấy thèm ăn.

Nấu mì xong, Vinh Thiển bưng tô ngồi xuống phía đối diện.

Hôm nay phòng bếp chuẩn bị phần lớn là hải sản, đều là món cô thích ăn, nghe mùi vị đó liền muốn chảy nước miếng.

Cô bưng tô ra ghế sa lon ngồi ăn.

Sau khi ăn xong Lệ Cảnh Trình đi lên lầu.

Thẩm Tĩnh Mạn đưa mắt nhìn Thịnh Thư Lan, ý bảo cô cũng đi lên đi.

Ăn hết gói mì, cuối cùng dạ dày cũng được lấp đầy chút ít.

Trên đầu, thấp thoáng một bóng đen đi đến che trước mặt cô, Vinh Thiện thấy Thẩm Tĩnh Mạn ngồi vào phía đối diện.

"Vinh Thiện, bộ dáng này của cô xứng đôi với Cảnh Trình sao?"

"Con có chỗ nào không xứng?"

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi ngay ngắn ở đó: "Cô ghen tị, lại không có lòng khoan dung, tôi nghĩ cô nên trở về khi còn chưa muộn, Lệ gia chúng tôi không phải là chỗ cô có thể bước vào."

"Mẹ, có một số việc sợ rằng mẹ đang hiểu lầm, không phải con tự tới, là Lệ Cảnh Trình đem con cột tại đây, mẹ bảo con đi, tốt nhất nên hỏi trước anh ấy một chút, liệu anh ấy có đồng ý hay không."

"Cảnh Trình, thẳng nhóc đó, không có quyền quyết định." Giọng điệu Thẩm Tĩnh Mạn không nhanh không chậm: "Chuyện nó đính hôn cùng cô, cả nhà chúng tôi không ai biết, Vinh gia các người ở Nam Thịnh cũng coi như có uy tín danh dự, nhưng tiệc đính hôn, phía đàn trai lại không một ai ra mặt? Như vậy cô cũng có thể chấp nhận được? Rõ ràng là nó muốn cùng cô vui đùa một chút, hơn nữa Vinh gia kết hợp với Lệ gia chúng tôi, không tính đến chuyện trèo cao, trong nhà tôi sẽ không ai đồng ý."

Ánh mắt Vinh Thiện lạnh lùng sụp xuống: "Không ai đồng ý cũng tốt, tôi cũng không có ý định gả cho anh ta."

"Tốt lắm, vậy bây giờ cô ra khỏi nhà liền cho tôi." Thẩm Tĩnh Mạn lập tức đuổi người: "Đừng nói với tôi, ngay cả nhà mình cô cũng không thể quay về."

Hai tay Vinh Thiện thả xuôi bên người, nắm chặt thành nắm đấm: "Tuy kính trọng người là trưởng bối, nhưng tôi và Lệ Cảnh Trình đính hôn, cũng có rất nhiều người chứng kiến . . ."

"Nhưng Lệ gia chúng tôi, chưa từng chứng kiến." Thẩm Tĩnh Mạn chỉ cần nắm được điểm yếu này là có thể khiến cho Vinh Thiện xấu hổ vô cùng.

"Bà ghét tôi như vậy, là muốn mở đường giúp Thịnh Thư Lan sao?"

Vẻ mặt Thẩm Tĩnh Mạn ung dung bình bình: "Thư Lan ở Lệ gia chúng tôi, có ai không thừa nhận? Người không được thừa nhận là cô, cho nên tôi không cần phải mở đường giúp nó, huống chi còn tình cảm của Cảnh Trình và con bé, cô cũng có thể nhìn ra được."

Ánh mắt Vinh Thiển nhìn thẳng về cái tô trước mặt.

Thẩm Tĩnh Mạn mỉm cười: "Ở đây, cô ăn một bữa cơm cũng phải quan sát sắc mặt người khách, bởi vì đây không phải chỗ của cô, Vinh Thiển, cô dựa vào Cảnh Trình, dựa vào Lệ gia, cho nên cô sẽ không có tư cách của thiếu phu nhân trong căn nhà này"

"Bà ..."

"Đừng nghĩ tất cả mọi người ai cũng cưng chiều cô, cô không xứng đâu!"

Vinh Thiển đứng dậy, Thẩm Tĩnh Mạn chỉ tay ra cửa: "Quay về Vinh gia của cô đi, lúc nào học được dáng vẻ ngoan hiền thực nữ, Lệ gia sẽ xem xét lại một lần nữa có thể chấp nhận cô hay không."

Đừng nói là Vinh Thiển, đối lại là bất cứ ai khác cũng không thể nuốt nổi câu nói này, thậm chí ngay cả giày Vinh Thiển cũng không kịp đổi, lập tức chạy ra cửa.

Thẩm Tĩnh Mạn nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, khóe miệng không kìm được mỉm cười.

Chính xác là bà muốn tạo cơ hội cho Thịnh Thư Lan.

Bóng dáng Vinh Thiển biến mất khỏi tầm mắt bà, Thẩm Tĩnh Mạn đứng dậy lên lầu, Thịnh Thư Lan ở bên trong căn phòng đầy mùi thơm, đứng ngoài cửa cũng có thể nghe thấy được, Thẩm Tĩnh Mạn đẩy cửa đi vào.

"Mẹ."

Cô đang xếp quần áo, Thẩm Tĩnh Mạn chau mày: "Lại làm mấy việc vặt này."

"Quần áo lót và đồ dùng hàng ngày của mình, con không có thói quen để cho người khác chạm vào."

"Vinh Thiển đi rồi."

"Cái gì?" Thịnh Thư Lan giật mình: "Không phải do chuyện của con chứ?"

"Con còn thắc mắc cái gì, mẹ chỉ hỏi con một câu, con muốn ở lại bên cạnh Cảnh Trình hay muốn theo mẹ trở về?"

"Mẹ. . ."

Thẩm Tinh Mạn đặt tay lên hai vai Thịnh Thư Lan: "Thư Lan, hạnh phúc là do chính mình giành lấy, chứ không phải con cứ đứng ở đây rồi nó sẽ rơi trúng người con, con và Cảnh Trình cũng từng có tình cảm, chỉ là hiện tại đã phai nhạt, tính tình nó ngang tàng, nên mới bị đưa con gái khác làm em ruột. Nếu năm năm, mười năm nữa nó vẫn không trở về Lại Hải, thời gian con chờ nó như vậy còn chưa đủ sao?"

Đúng vậy.

Nếu thật sự đến lúc sông cạn đá mòn, Thịnh Thư Lan chờ không được anh, tình yêu cả đời của cô xem như kết thúc.

"Mẹ, con muốn ở bên cạnh Cảnh Trình."

Cô thề, cô sẽ không giống như Cung Dụ và Cung Khanh, bao nhiêu cũng không thấy đủ, cô chỉ cầu anh chia ình một chút tình yêu, cũng có thể làm cô hạnh phúc sống hết cuộc đời.

"Như vậy cũng tốt." Ánh mắt Thẩm Tinh Mạn nhu hòa nhìn vào khuôn mặt Thịnh Thư Lan: "Đi tắm."

"Dạ."

Vinh Thiển chạy một hơi ra khỏi biệt thự, hàm răng sắc nhọn cắn chặt đôi môi, lúa này, trời đã bắt đầu tối, đèn đường tỏa sáng xuyên qua những tán lá dày đặc của rừng trúc, trên người cô không mang theo tiền, cũng không có điện thoại di động, cô ngồi xuống nghỉ chân, quay đầu nhìn về hướng Đế Cảnh.

Lần này, không phải chính cô muốn rời đi, mà là bị người khác đuổi ra ngoài.

Thịnh Thư Lan tắm rửa xong, mặc áo ngủ đứng trước gương trang điểm.

Lệ Cảnh Trình tắt đèn, cô nấu mì ăn, đã hơn một giờ trôi qua, dù ột thùng mì cũng phải ăn xong rồi chứ?

Anh không buồn ngủ chút nào, TV cũng đã tắt.

Suy nghĩ trong đầu rối bời, Lệ Cảnh Trình cương quyết muốn xem thử Vinh Thiển còn bướng tới khi nào.

Vốn dĩ là lỗi của cô, Hoắc Thiếu Huyền đã kết hôn rồi, cô vẫn làm như không biết mà lúc nào cũng muốn hành động như vậy, không phải là tự tìm phiền phức sao?

Mặc dù Lệ Cảnh Trình biết, hành động của Vinh Thiển như vậy không gây hại gì.

Cửa, một vài tiếng động truyền đến.

Rất nhẹ, rất nhỏ.

Lệ Cảnh Trình xoay lưng lại, cửa bị đẩy ra, ánh sáng ngoài hành lang chợt lóe lên tràn vào phòng, cửa lần nữa lập tức bị đóng lại.

Đối phương rón rén, cực kỳ cẩn thận, hành động như vậy khẳng định đang chột dạ.

Tiếng bước chân rất nhanh đi tới bên giường, sau đó cái chân đang đạp trên người trên người anh bị xốc lên, một làn hương thoang thoảng bay tới, từ sau khi Thịnh Thư Lan đến đây, đã cho Vinh Thiển không ít loại hương liệu, cô cũng dùng sao?

Bên cạnh, không có chút động tĩnh nào.

Lệ Cảnh Trình nghĩ rằng cô có thể nhịn, không nghĩ tới, một lát sau, một tay liền từ phía sau lưng vòng lên ôm lấy anh.

Đầu óc anh nổ âm một tiếng, anh đâu chịu được sự chủ động như vậy của Vinh Thiển, liền xoay người, ôm cô vào lòng.

"Không tức giận?"

Cô không lên tiếng, xem ra vẫn còn khó chịu.

Đã lên giường rồi, mặc kệ cô có tức giận bao nhiêu, Lệ Cảnh Trình đều có biện pháp đối phó.

Anh hôn lên má của cô, đôi môi mỏng tiếp tục di chuyển về phía vành tai, giọng nói trầm khàn, ôn nhu quyến luyến, mang theo một chút khêu gợi mờ ám: "Thiển bảo bối, đến đây, ông xã yêu thương em."

Hai má Thịnh Thư Lan phồng lên đỏ bừng, thân thể cô cứng ngắc như tượng đá, Vinh Thiển ở trong miệng anh, lại có biệt danh như vậy, một tiếng “ông xã” càng làm cho lòng Thịnh Thư Lan thêm chua xót không ngừng.

"Ngoan," Bàn tay anh di chuyển xuống chân cô, đem áo ngủ đẩy ra: "Sau này nếu muốn đùa giỡn, đều có thể, nhưng chỉ những lúc không có người, ở trên giường, tôi sẽ tùy em, được không?"

Lệ Cảnh Trình hôn cô, không cho cô có cơ hội mở miệng.

...

Bên ngoài Đế Cảnh.

Vinh Thiển giậm chân một cái, cô muốn quay về Vinh gia, cũng phải cầm ví tiền mới đi được, hơn nữa, dựa vào cái gì bắt cô đi cô liền đi chứ?

Chân là của mình mà.

Vinh Thiển nghĩ vậy, liền sai bước đi nhanh vào trong.

Thẩm Tĩnh Mạn ngủ sớm, Vinh Thiển đã bị bà đuổi ra ngoài, chính bà nhìn Thịnh Thư Lan đi vào phòng Lệ Cảnh Trình, gần mười phút không thấy có động tĩnh gì bên trong, nhất định gạo đã nấu thành cơm.

Vinh Thiển cúi đầu đi vào trong, cô lên lầu hai, rõ ràng bị người ta đuổi ra khỏi cửa rồi mà còn quay về lại, da mặt cô có phải quá dày hay không?

Vinh Thiển chậm chậm bước về phía trước, cùng lắm cô cầm ví tiền rồi đi, nếu như Lệ Cảnh Trình lên tiếng giữ cô lại, cô miễn cưỡng ở lại cũng được.

Đi tới trước cửa, lại phát hiện cửa phòng ngủ đang mở.

Vinh Thiển nhỏ nhẹ kéo cửa ra đi vào trong, đưa tay lên không thấy được năm ngón, lẽ nào Lệ Cảnh Trình ngủ?

Trong lúc loáng thoáng, nghe được âm thanh mờ ám truyền vào lỗ tai, Vinh Thiển đưa tay lên tường, đến chỗ công tắc đèn, bật lên.

Bỗng nhiên ánh sáng chiếu đến, cắt ngang động tác của hai người, Lệ Cảnh Trình nheo nheo mắt, không thấy rõ người trước mặt, anh vội vàng ôm người đó lại, chui đầu ra khỏi chăn: "Ai!"

Giọng nói dường như muốn ăn thịt người khác.

Vinh Thiển nhìn thấy cảnh này, trợn mắt há hốc mồm, đây coi là chuyện gì?

Bắt gian tại trận?

Sau khi Lệ Cảnh Trình dịu lại một chút, mới trợn mắt nhìn người mới tới. Vừa nhìn thấy, còn cho là mình hoa mắt.

Anh chợt buông cánh tay ra, không thể tưởng tượng được ..., máu nóng đột nhiên xông thẳng lên đỉnh đầu. Hai tay Thịnh Thư Lan che ở trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhỏ quay đi không dám nhìn anh.

Vinh Thiển làm sao cũng không thể nghĩ ra được, dù cho anh nóng ruột, cũng không nên làm chuyện này trong phòng của cô chứ.

Quần áo hai người ném vung vãi bên mép giường, Lệ Cảnh Trình ở trần, Thịnh Thư Lan cũng không khá hơn chút nào.

Vinh Thiển cười khẩy: "Làm phiền hai người sao? Thật ngại quá, chỉ là do tôi quên đem ví tiền."

Nói xong, cô đi về phía trước, sắc mặt Lệ Cảnh Trình xanh mét, anh chống nửa người trên dậy, tóc bết dính về phía sau bởi đang trong quá trình vận động triền miên, lộ ra vẻ lười biếng mê mị, Vinh Thiển đi đến phía tủ đầu giường, cố gắng không chú ý vào tình cảnh trước mắt.

Cô mở ngăn kéo. . .

Lệ Cảnh Trình nghiêng răng: "Tại sao em lại ở đây?"

Thịnh Thư Lan lạnh run, vừa lo sợ vừa xấu hổ lắp bắp: "Em ..."

Lệ Cảnh Trình vén chăn lên, bất thành linh năm vai cô đẩy ra ngoài, Thịnh Thư Lan bị văng ra, bả vai ngã 'bịch' xuống mặt đất.

Bên dưới vẫn còn mặc quần lót, có thể tưởng tượng được là chưa đi đến bước cuối cùng.

Vinh Thiển giật mình nhảy ra, Thịnh Thư Lan ôm lấy vai rên rỉ, Lệ Cảnh Trình đưa áo ngủ bên cạnh qua cho cô, cặp mắt kia giống như đầm sâu u tối, hung hăng nói: "Ai cho em vào căn phòng này?"

Thịnh Thư Lan muốn đứng lên, nhưng giùng giăng vẫn không nhúc nhích được.

Thắt lưng vô cùng đau đớn.

Vinh Thiện đứng cố định ở bên cạnh, đôi mắt Lệ Cảnh Trình gần như bắn ra lửa, anh nhìn Vinh Thiện hét một câu: "Em đi đâu?"

"Mẹ anh đuổi tôi ra khỏi Đế cảnh, nói tôi không xứng với anh, tôi còn ở lại đây làm gì?" Vinh Thiện giải thích mọi chuyện một cách dễ hiểu, xong đi lấy bóp.

Cô rốt cuộc đã hiểu, Thẩm Tĩnh Mạn bỗng nhiên gây chuyện, là muốn đưa Thịnh Thư Lan lên giường với Lệ Cảnh Trình.

Anh kéo tay cô lại, đẩy ngăn kéo đóng cái sầm lại.

Thịnh Thư Lan cố chấp suy nghĩ cách chống đỡ, tình cảnh khó chịu như vậy, cô không có cách nào khác đối mặt.

Ấm ỉ như vậy, Thẩm Tĩnh Mạn không muốn tới cũng không được.

Bà đi vào phòng, đã thấy Thịnh Thư Lan nằm trên mặt đất, Thẩm Tĩnh Mạn sốt ruột tiến lên: "Thư Lan, con làm sao vậy?"

"Mẹ, thắt lưng con đau quá."

"Làm sao lại đau thắt lưng?" Thẩm Tĩnh Mạn ngồi xổm xuống nâng cô lên, Thịnh Thư Lan nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, Lệ Cảnh Trình ngồi xuống mép giường: "Mẹ, đây là ý của mẹ đúng không?"

Thẩm Tĩnh Mạn không phủ nhận: "Thư Lan cũng là vợ con, hơn nữa, chẳng phải con đã từng chạm vào nó rồi sao?"

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình hơi biến sắc, ánh mắt quét về phía Vinh Thiện, sau đó nhìn Thẩm Tĩnh Mạn: "Con không nghĩ tới, mẹ mưu tính với cả con trai mình."

"Đây không phải là mưu tính, đây là vì muốn tốt cho con, con đã hai mươi bảy, bây giờ Vinh Thiện có thể vì con sinh con sao?"

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên đứng dậy, chột nứ cánh tay Thịnh Thư Lan kéo cả người cô lên, Thịnh Thư Lan đau đến mức la to lên: "Cảnh Trình, anh nhẹ một chút, đau quá."

Lệ Cảnh Trình đẩy cô về phía Thẩm Tĩnh Mạn: "Đi ra ngoài!"

"Cảnh Trình!" Giọng Thẩm Tĩnh Mạn nghiêm nghị: "Con không thấy Thư Lan bị thương sao?"

"Cũng do cô ấy tự chuốc lấy! Đi ra ngoài!" Bộ dáng Lệ Cảnh Trình vô cùng tàn nhẫn, không lưu lại một chút tình, Thịnh Thư Lan đưa tay xoa thắt lưng, vừa rồi rơi xuống không nhẹ, cô bước đi một bước, cảm thấy đau đớn toàn thân.

Vinh Thiển liếc nhìn, cố nhịn sự kích động đang dâng lên.

Thẩm Tĩnh Mạn nghĩ kế như vậy, đúng là vì Thịnh Thư Lan, ngay sau khi cô bị tống ra cửa, đảo mắt Thịnh Thư Lan liền được đưa vào phòng của Lệ Cảnh Trình.

Lòng người không đơn giản, tốt nhất nên suy nghĩ cho chính mình.

Thịnh Thư Lan dựa vào Thẩm Tĩnh Mạn đi từng bước một ra ngoài, bên trong phòng chỉ còn lại hai người, Vinh Thiển cầm lấy ví tiền, Lệ Cảnh Trình thấy cô phải đi, giơ tay lên ngăn lại: "Em còn muốn đi đâu?"

"Lệ Cảnh Trình, tôi trở về không đúng lúc, tôi tránh đường cho anh không được sao? Anh nhìn xem bộ dáng của anh, đều ý loạn tình mê như vậy rồi?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 06 : Nghe được chuyện của bốn năm trước

Edit : Rainie

"Cô ta đến, tôi tưởng là em."

Vinh Thiện kéo khoe miệng: "Ai đến mà anh cũng không phân biệt được sao."

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình buồn bã, lúc đó anh cũng không suy nghĩ gì, hiển nhiên nghĩ Thịnh Thư Lan ra Vinh Thiện.

Hai người đứng yên không nhúc nhích chốc lát, Vinh Thiện cảm thấy không hài lòng: "Nếu tôi không quay lại lấy túi xách, chuyện cần làm hai người cũng đã làm xong phải không?"

"Không nên kết luận vô căn cứ." Lệ Cảnh Trình cũng không lên tiếng phủ nhận.

Thẩm Tĩnh Man đỡ Thịnh Thư Lan bước ra khỏi phòng, Thịnh Thư Lan ra người mềm nhũn dựa vào cửa: "Mẹ, con đi không nổi."

Thẩm Tĩnh Man gọi người giúp việc đến, đưa cô về phòng.

Thịnh Thư Lan nằm ngang, Thẩm Tĩnh Man ngồi ở mép giường: "Thành công không?"

Cô lắc đầu.

"Không nghĩ tới đầu óc như Vinh Thiện đó còn có thể trở lại, thiếu một chút thôi, haizzz."

"Mẹ." Thịnh Thư Lan rất đau ở thắt lưng, miễn cưỡng mở miệng: "Trúng mục tiêu đã định trước rồi, hưởng hồ, nếu chuyện thành thật mà nói, nhất định Cảnh Trình sẽ không tha thứ cho con."

"Nhưng đối với nó thì có gì thiệt hại đâu chứ?"

Thịnh Thư Lan suy nghĩ tới mất hồn, Lệ Cảnh Trình đã không còn là Lệ Cảnh Trình trước kia. Anh ta một tiếng Thiện Thiện bảo bối, giọng nói ôn nhu, cực kỳ che chở.

"Mẹ không thấy, khi anh ấy thấy rõ người nằm cạnh là con, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người. Anh ấy chưa bao giờ nhìn tỏ vẻ hung ác như vậy

với con, khi anh ấy đẩy con xuống đất dường như là dùng hết sức lực, coi con như đôi giày cũ bỏ đi vậy."

Thẩm Tình Mạn giúp cô chỉnh lại chăn nệm: "Vậy để mẹ thay Cảnh Trình gọi bác sĩ đến khám cho con. Mẹ thấy con bị đẩy ngã không nhẹ."

"Không." Thịnh Thư Lan vội vàng ngăn lại: "Con thực sự không sao, nằm nghỉ một lát là được rồi."

Lúc này nếu kinh động Lệ Cảnh Trình nữa, anh ta nhất định sẽ nghĩ cô có tâm cơ, giả bộ đáng thương.

Vinh Thiển đứng chặn trước mặt Lệ Cảnh Trình, cô ngồi ngay mép giường, vừa ngồi xuống đã đột ngột nhảy dựng lên.

Anh ta mặt lạnh: "Làm cái gì?"

"Lệ Cảnh Trình, nếu như tôi đang cùng người đàn ông khác, bị anh bắt gian tại trận, anh sẽ phản ứng như thế nào?"

Anh tưởng tượng ra màn ấy của Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền, sắc mặt thay đổi đến lạnh băng: "Tôi sẽ bóp chết em!"

Vinh Thiển chỉ một ngón tay về phía anh: "Vậy tôi cũng có thể bóp chết anh?"

Lệ Cảnh Trình liền kéo cô qua: "Bướng bỉnh."

"Thịnh Thư Lan còn bướng bỉnh hơn tôi."

Anh mỉm cười: "Ghen tị?"

"Lệ Cảnh Trình, anh đã nói đây là nhà của tôi, nhưng anh lại có thể vì người khác đuổi tôi ra ngoài."

"Tôi không có." Lệ Cảnh Trình ôm chặt cô, dán chặt vào khuôn mặt Vinh Thiển: "Đừng tức giận, vì như thế bọn họ mới có cơ hội, tốt nhất là em nên trốn sau lưng tôi, chỉ có tôi mới có thể che chở cho em."

Vinh Thiển cũng không quan tâm, nhưng khi cô thấy Thịnh Thư Lan nằm trên giường mình, cảm giác như trái tim tan nát thành trăm mảnh.

Mặc dù không phải quá đau đớn, nhưng thật giống như cảm giác những thứ sinh ra vốn đã thuộc về mình lại tàn nhẫn bị cướp mất, mặc dù không tới tình trạng không thể xoay sở, nhưng liệu có có can tâm buông tay?

"Ngày mai thức dậy, tôi đến trường học một chút, tụ tập cùng bọn Mộc Tử."

"Ngày mai, tôi nói bọn họ trở về."

Vinh Thiển không khỏi ngẩng đầu, đặc biệt vô cùng kinh ngạc.

Không phải là Lệ Cảnh Trình không nhìn ra tâm tư của Thẩm Tĩnh Mạn, nếu không sớm giải quyết, chẳng phải sẽ lại có chuyện náo loạn hay sao.

Vinh Thiển bị anh dụ dỗ lên giường, rồi lại cảm giác có gì đó không đúng, đến khi thay đổi toàn bộ đồ dùng trên giường mới chịu đi ngủ.

Hôm sau.

Lệ Cảnh Trình đến phòng của Thịnh Thư Lan, anh đẩy cửa đi vào, đúng lúc thấy Thịnh Thư Lan nghiêng nửa người, khó khăn vươn tay tới đầu giường, muốn chạm vào cốc nước.

Anh liền đi đến, đem ly nước đặt vào tay cô ta.

"Cảm ơn." Trải qua chuyện tối hôm trước, Thịnh Thư Lan không dám nhìn vào mắt của anh. Cô ta không ngồi dậy nổi, miệng cũng khô khốc nóng như lửa, chỉ có thể dốc nước uống.

Ly nước đầy như vậy cứ thế vào cổ họng cô hơn phân nửa, Lệ Cảnh Trình thấy thế, sắc mặt không kiên nhẫn bước đến cướp ly nước trong tay cô: "Em làm sao vậy?"

"Không...không sao hết."

"Từ trước đến giờ em luôn dậy sớm, nhìn đi, bây giờ là mấy giờ."

Thịnh Thư Lan xoa xoa cổ một chút, tay Lệ Cảnh Trình níu tay cô ta lại, Thịnh Thư Lan bật người thét chói tai: "Á, đau quá."

"Bị thương?"

"Thắt lưng có chút đau, nhưng sẽ không sao hết."

Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại cho bác sĩ đến, sau khi kiểm tra, nói là thắt lưng bị thương, cần phải nghỉ ngơi nhiều.

Lệ Cảnh Trình đi thẳng đến công ty, tiễn bác sĩ đi rồi, tay Thẩm Tĩnh Mạn liền vén tấm màn cửa sổ lên: "Thư Lan, theo như tính tình của Cảnh Trình,

trải qua chuyện tối hôm trước, chắc chắn mười phần nó sẽ lên tiếng bắt chúng ta về Lại Hải, như vậy lại tốt, con phải ở đây nghỉ ngơi, đây là cơ hội tốt nhất.”

"Me, chúng ta như vậy có phải quá đáng?"

"Chỉ cần có thể trở thành người của nó, chuyện có quá đáng thế nào cũng phải làm." Sao Thẩm Tĩnh Mạn lại chưa từng trải qua chuyện đó, cái mà bọn họ có thể làm, chỉ có thể chịu đựng.

.....

Vinh Thiển đã đi đến trường từ sáng sớm, Lệ Cảnh Trình nói qua là ngày hôm nay sẽ nói hai người kia trở về, cô rất mong chờ lúc trở lại Để Cảnh, ở chỗ lớn như vậy chỉ còn lại một mình cô, cô có thể không phải lo lắng ai, thật tốt biết bao.

Lệ Cảnh Trình cố ý từ công ty về nhà sớm, Thẩm Tĩnh Mạn thấy anh trở về liền bước đến nhận lấy áo khoác.

"Thư Lan cần được nghỉ ngơi, mẹ không cho con bé ngồi dậy."

"Vâng."

Thẩm Tĩnh Mạn theo anh đến sofa: "Cảnh Trình, con đã quá nuông chiều Vinh Thiển, nó cùng con có chỗ nào xứng đôi chứ? Con xem mình đã cưng chiều nó tới cỡ nào."

Lệ Cảnh Trình mở cúc áo: "Mẹ, con bằng lòng."

Thẩm Tĩnh Mạn tức giận đến nỗi thiếu chút nữa nôn ra máu.

Đương nhiên, bà ta không biết, bốn năm trước Lệ Cảnh Trình cùng Vinh Thiển đã từng có khoảng thời gian kia.

Anh cũng có tính cách của riêng mình, nhưng một khi đã cưng chiều cô, sẽ tuyệt đối cưng chiều.

"Mẹ, nếu con và cô ấy đã đính hôn, mẹ không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận, không bao giờ được đuổi cô ấy ra khỏi nhà lần nào nữa."

"Vậy còn Thư Lan? Con để con bé ở vị trí nào?"

Gương mặt Lệ Cảnh Trình vô cảm xúc: "Con và Thư Lan... mẹ thay con chọn cho cô ấy một người khác đi."

Anh đột ngột chuyển hướng nói chuyện, cũng làm cho lòng Thẩm Tĩnh Mạn lạnh đi một nửa : "Con không thích nó?"

"Phải, mỗi lần cô ấy khúm núm vâng vâng dạ dạ, lúc nào cũng đều nhắc tới cái gia đình lúc nào cũng ngấm ngấm đấu đá nhau kia, không khí ngột ngạt như vậy khiến con vô cùng mệt mỏi, con rời khỏi Lệ gia, cũng bởi vì chán ghét ."

"Nhưng mà... " Thẩm Tĩnh Mạn ngắt lời Lệ Cảnh Trình: "Con đã thắng, lão nhị đã bị phái đi Đình Tân, chỗ xa cũng không thể giàu có thịnh vượng như Nam Thịnh này, đây là do con liều mạng giành lấy, không phải do ba con đưa cho."

"Thật ra, mỗi khi nhìn thấy cô ấy, sự tồn tại của cô ấy, thật giống như một cái gai, khiến con vô cùng khó chịu."

"Con....."

Vinh Thiển từ bên ngoài bước đến, nghe được bên trong có âm thanh nói chuyện, cô đi qua cánh cửa màu đen vào tròn, thấy Thẩm Tĩnh Mạn thì mở miệng nói: "Mẹ."

Hai người dừng lại, ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhàn nhạt liếc về phía Vinh Thiển: "Tối hôm qua Thư Lan té bị thương, phải tĩnh dưỡng một khoảng thời gian."

Vinh Thiển chẳng qua là nhìn xuống phía dưới.

Tối hôm qua thật sự rất mạnh tay, khiến Thịnh Thư Lan chỉ ngồi một chỗ cũng không ngồi dậy nổi, lại càng không như giả bộ.

Trước bàn ăn, Vinh Thiển lột một con tôm rồi bỏ vào trong chén của Lệ Cảnh Trình.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô một chút, phải gió hay sao.

Vinh Thiển cười híp mắt nhìn anh: "Mẹ nói đúng, em cần phải kiên nhẫn một chút mới được."

Cô chính là muốn cho bọn họ thấy không phải là cô không cố gắng tận dụng cơ hội.

Ăn xong cơm tối, bỗng nhiên Lê Cảnh Trình nhận được điện thoại, anh không nói hai lời nhặt lên áo khoác, trèo lên cho Vinh Thiển đang ngồi xem ti vi nói: "Đi."

"Đi đâu?"

Lê Cảnh Trình kéo cổ tay cô lôi đi.

Lúc Cố Tân Trúc ra cửa, cố ý liếc nhìn Vinh An Thâm trong phòng ngủ.

"Trể như vậy còn muốn đi ra ngoài sao?"

"Vài người bạn hẹn đi đánh bài, yên tâm đi, tôi có chừng mực, sẽ không quá mười hai giờ."

Vinh An Thâm cũng chỉ nói thêm một câu: "Được, để tôi nói tài xế đưa bà đi."

Cố Tân Trúc nói qua loa lấy lệ vài câu, xoay người rời đi.

Vinh An Thâm đi tới bên cửa sổ, thấy bóng dáng Cố Tân Trúc đi ra khỏi biệt thự Vinh gia, bà ta không để tài xế đưa đi, mà là đi thẳng ra bên ngoài đón xe.

Thấy Lê Cảnh Trình đi xe, Vinh Thiển không nhịn được hỏi: "Rốt cuộc đi đâu vậy?"

"Cố Tân Trúc không chịu ngồi yên, mấy ngày hôm trước tôi nhờ người trung gian gạt bà ta ra ngoài, để cho bà ta cùng Hồ Đông ra ngoài bàn bạc, nhưng Cố Tân Trúc làm chuyện cẩn thận, tự nhiên không đồng ý. Nhưng dù sao bà ta cũng chột dạ, sau đó, Hồ Đông cũng không liên lạc với bà ta vài ngày, vừa nãy thôi, bà ta đã đáp ứng rồi tự mình đến chỗ hẹn."

"Chúng ta có thể báo cảnh sát bắt bà ta chứ?" Vinh Thiển ngồi dậy.

Ngón tay Lê Cảnh Trình gõ trên tay lái, trong mắt đầy vẻ chắc chắn: "Có thể, đến lúc Hồ Đông có bằng chứng xác thật, chuyện bà ta thuê người bắt cóc em, ít nhất là chạy không thoát tội."

Vinh Thiển được trấn an không ít, mặc dù không thể lập tức tìm ra người tài xế năm đó, nhưng khả năng trước mắt cô không thể Cố Tân Trúc nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Xe đi một cách vội vã, trong lòng Vinh Thiện vừa khẩn trương vừa hưng phấn.

Bọn họ tới trước người trốn bên trong tiểu khu, vì không muốn quá lộ liễu, chỗ này là một gara cho thuê bí mật.

Sau đó, Cố Tân Trúc cũng đã đến đây.

Quần áo bà ta trắng thơm, trên đầu đội một chiếc mũ rộng, cho dù có camera quan sát cũng không thể thấy được mặt bà ta. Đi thẳng đến cửa nhà xe, bà ta gõ nhẹ ba cái.

Cửa rất nhanh được mở ra.

Hồ Đông ngồi ở vị trí đầu tiên, ngồi ở giữa là một tên mập mạp lùn tịt, không cần giới thiệu, Hồ Đông vươn tay ra về phía Cố Tân Trúc: "Thật vất vả lắm mới khiến bà đến được đây."

Cố Tân Trúc nắm chặt mũ, đây là lần đầu tiên bà ta gặp mặt Hồ Đông.

Cố Tân Trúc vẫn chưa bắt tay đáp trả, bà ta móc trong túi xách ra một tấm chi phiếu: "Năm trăm vạn, một phần không thiếu."

Người trung gian tiếp nhận chi phiếu: "Hồ Đông, tiền cũng đã cầm trong tay, chúng ta luôn có quy củ, lần này cậu không chỉ hành động thất bại còn thuê người hăm dọa cố chủ, cẩn thận đi ra ngoài bị người ta chém chết!"

"Tính mạng này của tôi còn gì phải sợ." Hồ Đông đứng dậy lấy chi phiếu: "Tôi đã lấy cái mạng này ra đánh cược, bây giờ chuyện bại lộ, tôi đương nhiên có tính toán ình."

Người trung gian liếc nhìn Cố Tân Trúc: "Kỳ thực người như thế bà không cần để ý tới làm gì, nếu hắn ta rơi vào tay cảnh sát, cùng lắm là có dính líu đến con gái bà, không thể điều tra ra tên bà đâu."

Điều Cố Tân Trúc sợ tự nhiên điều không phải những cái này, bà chỉ sợ sự tình như có người nắm một đầu dây điều khiển, càng lúc càng đi quá giới hạn, đến lúc đó chân tướng muốn được che giấu hóa ra bại lộ. Cố Tân Trúc cầm túi muốn rời đi, cửa ga ra bỗng nhiên bị mở ra.

Vinh Thiện đi ở phía trước: "Quả nhiên là bà."

Cố Tân Trúc thấy hai người đi vào, đôi mắt vô cùng hoảng sợ, rồi đột nhiên liên tưởng đến mọi chuyện một cách rõ ràng.

"Mẹ tôi có phải là do bà hại chết hay không?"

"Con nói bậy bạ gì đó?"

Vinh Thiển đứng vững ở trước mặt Cố Tân Trúc, ánh đèn bên trong gara chiếu sáng càng làm cho cảnh vật bây giờ thêm tái nhợt, Cố Tân Trúc chột dạ, không khỏi liếc nhìn Vinh Thiển, cô đứng thẳng người, tóc dài để sau vai, rõ ràng là một cô gái nhỏ bé luôn bị bà ta ức hiếp, thế nào đột nhiên, lại có khí thế đến vậy? Làm bà ta không thờ nổi.

Cố Tân Trúc nhìn lại phía sau, chính là Lệ Cảnh Trình.

Bà ta liền sáng tỏ, hóa ra phía sau Vinh Thiển có một chỗ dựa vô cùng vững chắc.

Vinh Thiển nghĩ bà ta vẫn còn muốn chối tội, cô nhếch miệng, nói: "Lúc chúng tôi tới đây đã báo cảnh sát, nhân chứng vật chứng đầy đủ, Cố Tân Trúc, bà chờ ngồi tù đi."

Cố Tân Trúc kinh hãi, quay đầu lại nhìn thấy hai người khác.

Hồ Đông sờ sờ mặt, lúc này Cố Tân Trúc mới chú ý tới trên mặt hằn đầy vết thương xanh tím, xem ra là bị làm cho kinh sợ không ít.

Vinh Thiển giơ tay nhìn đồng hồ, đoán thử: "Còn bao lâu nữa đây? Năm phút nữa, đủ không?"

Từng tế bào của Cố Tân Trúc đổ mồ hôi lạnh.

Toàn bộ quá trình Lệ Cảnh Trình đều không lên tiếng, chỉ cần đứng ở đó, cũng có thể nắm toàn bộ đại cuộc trong tay.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng gõ cửa dồn dập kéo đến.

Gương mặt Vinh Thiển giãn ra: "Cố Tân Trúc, cuộc sống an nhàn của bà đã chấm dứt."

Sắc mặt Cố Tân Trúc trắng bệch, không nghĩ đến cứ vậy bị đánh bại.

Vinh Thiển nhanh chóng chạy đến mở cửa, một người nhanh chóng chạy vào, cô chăm chú nhìn thật kỹ, không khỏi giật mình: "Ba!"

Vinh An Thâm bước đến kéo Cổ Tân Trúc, tay còn lại cầm bình thuốc:

"Thiên Thiên, để ba dẫn mẹ con rời đi."

"Bà ta không phải mẹ con!" Vinh Thiên kích động chỉ ngón tay vào Cổ Tân Trúc: "Bà ta thuê người bắt cóc con, mẹ con mất chắc chắn có liên quan đến bà ta."

Vinh An Thâm biết rõ trong lòng con gái vô cùng khó chịu, nhưng giờ không phải lúc để an ủi lẫn nhau, ông đưa bình thuốc đến bên miệng mình :
"Thiên Thiên, coi như ba cầu xin con, để ba đưa dì Cổ của con trở về, ba đã từng nói, nếu như bà ấy xảy ra chuyện gì, ba...."

Ông dứt khoát đưa bình thuốc đến gần miệng hơn nữa.

Vinh Thiên không khỏi thét chói tai: "Không."

Cổ Tân Trúc nghe vậy, hai tay gắt gao cầm lấy Vinh An Thâm.

Hai chân Vinh Thiên nhanh chóng chạy đến, Vinh An Thâm lôi kéo Cổ Tân Trúc bước nhanh đi ra ngoài, lướt qua cả trước mặt Vinh Thiên, ông muốn mở miệng, nhưng không nói được chữ nào.

Ánh mắt Vinh Thiên dần trở nên mờ mịt, Vinh An Thâm nhổ thuốc trong miệng ra, cùng Cổ Tân Trúc rời khỏi đó.

Khóe miệng cô run rẩy, nước mắt cũng rơi.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: "Chúng ta đi nhanh lên, trở về rồi hãy nói."

Về phần bên này, sẽ có người đứng ra giải quyết ổn thỏa hậu quả.

Ngồi trên xe Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiên nghe được tiếng còi cảnh sát từ xa càng lúc càng gần, cô suy nghĩ: "Ba biết rất rõ, làm như vậy chắc chắn tổn thương tôi..."

"Nhưng ông ấy sao nỡ giao Cổ Tân Trúc cho cảnh sát chứ."

Hai người trở lại Đế Cảnh rất nhanh, Thẩm Tĩnh Mạn thấy bọn họ vội vã về, liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi còn rất vội vã."

Vinh Thiên cố nén nghẹn ngào, cố nặn ra một nụ cười: "Mẹ, không có việc gì, bọn con có chút việc riêng cần làm."

"Nghe nói cô có một mẹ kế?"

“Dạ."

"Sao không sắp xếp mọi quan hệ trong nhà cô cho tử tế, làm sao tôi có thể trông cậy vào cô lo toan cho Lệ gia đây?" Lời nói Thẩm Tĩnh Mạn không nhanh không chậm: "Không lẽ mỗi lần cô đều cần Cảnh Trình ra mặt?"

Bà ta biết rõ tính cách của Vinh Thiển, chịu không nổi ủy khuất, cứ nói khích như vậy, thế nào cô cũng nổi khùng lên.

Lệ Cảnh Trình vỗ vai Vinh Thiển, ý nói cô hãy lên lầu.

Vinh Thiển đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, một lát sau mới lên tiếng: "Mẹ nói đúng, lần sau con sẽ chú ý hơn."

Cô càng như vậy, Lệ Cảnh Trình càng không bỏ được.

Dứt khoát kéo tay cô, cùng cô đi lên lầu.

Vinh An Thâm lái xe, dọc theo đường đi, Cố Tân Trúc co rúc ngồi bên ghế phụ không dám nói lời nào.

Hai người trở lại Vinh gia, Cố Tân Trúc đi theo phía sau ông lên lầu, mãi đến khi cửa phòng đóng lại, Vinh An Thâm mới mở miệng: "Nói thật cho tôi biết, Thiển Thiển nói những chuyện vừa rồi, có liên quan đến bà hay không?"

Lúc này Cố Tân Trúc cũng không cách nào che giấu được: "Lần này, lần này là tôi..."

Vinh An Thâm hung hăng cho bà ta một cái tát.

Bàn tay bà ta che lấy gương mặt, khó có thể tin nhìn ông chăm chăm, đây là lần đầu tiên Vinh An Thâm đánh bà.

"Thiển Thiển là con gái tôi, bà đã đồng ý sẽ xem nó như con gái ruột đối đãi với nó thật tốt, tại sao bà có thể làm như vậy?."

Nước mắt Cố Tân Trúc rơi xuống, Vinh An Thâm ngã ngồi ở mép giường, mười ngón cổ sức đan vào trong tóc, ra sức nắm thật chặt.

"Tân Trúc, mấy ngày nữa tôi sẽ tìm cách cho bà rời khỏi thành phố Nam Thịnh."

"Vì ... vì sao?"

"Tai nạn xe cộ năm đó, Thiển Thiển sẽ không bỏ cuộc điều tra chuyện này..."

Cố Tân Trúc không khỏi lo sợ: "An Thâm, rốt cuộc ông biết được những gì?"

Vinh An Thâm nhắm mắt lại: "Không biết gì cả."

Ông cũng không muốn biết. Nếu như nói trốn tránh là có thể không cần đối mặt, ông tình nguyện vĩnh viễn trốn tránh.

Vinh Thiển không nỡ đụng chạm vào Vinh An Thâm, tất nhiên không cam lòng, hiện tại hy vọng duy nhất, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm tên tài xế đã gây ra chuyện năm đó.

Mấy ngày tiếp theo, Cố Tân Trúc lo sợ bất an, vừa nghe thấy tiếng còi cảnh sát đã cảm thấy lo lắng không ngừng.

Vinh An Thâm gọi điện thoại cho Vinh Thiển nhưng không ai bắt máy.

Từ lúc ông xuất hiện ở gara hôm đó, dùng tính mạng của bản thân uy hiếp cô, lòng của Vinh Thiển đã nguội lạnh.

Thịnh Thư Lan nằm trên giường mấy ngày, thắt lưng đã khỏi, cô ta miễn cưỡng đứng dậy bước vào nhà vệ sinh.

Vinh Thiển từ trường học trở về, không nghĩ tới Lệ Cảnh Trình đang ở nhà, anh ngồi đối diện với một người đàn ông trẻ tuổi, dáng người cao ráo, khuôn mặt anh tuấn, toàn thân diện một bộ quần áo của Anh quốc.

Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn thấy cô, anh liền đưa tay về phía cô: "Về rồi sao!"

Cô đi đến bên cạnh Lệ Cảnh Trình bên cạnh thân, anh chỉ người đàn ông trước mặt: "Tổng Khiêm, bạn của tôi."

Vinh Thiển hướng hẳn gật đầu: "Xin chào."

Chào hỏi xong cô định lên lầu, không ngờ Lệ Cảnh Trình kéo tay cô để cô ngồi lại bên cạnh mình, ánh mắt Tổng Khiêm nhìn chăm chú anh, hầu như không hề chuyển dời, Vinh Thiển rất không thích ánh mắt của hắn, giống như muốn nhìn thấu cả bên trong con người cô.

Sau một lúc lâu, Tổng Khiêm thay đổi tầm nhìn, quay sang Lệ Cảnh Trình nói: "Thằng nhóc này, không nói tiếng nào liền đánh hôn, sau này quay về Lại Hải cậu chờ coi."

"Lần này tới thành phố Nam Thịnh, định sẽ ở lại bao lâu?"

Hai tay Tống Khiêm mở ra, ngã người ra phía sau, hoàn toàn xem đây như nhà mình, xem ra quan hệ giữa anh ta và Lệ Cảnh Trình rất thân thiết: "Còn phải xem tiến độ của hạng mục, chậm thì vài ngày, lâu thì nửa tháng."

Tống Khiêm chuyển mũi nhọn, lần thứ hai nhìn Vinh Thiển: "Em bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi mốt."

"Oh ——" Tống Khiêm kéo dài giọng, như có điều suy nghĩ.

Lệ Cảnh Trình nói chuyện với anh ta, Vinh Thiển nhìn anh: "Tôi lên lầu trước, ở trường còn một chút bài học."

Tống Khiêm nghe vậy, vỗ vỗ chân: "Cùng lên đi, không phải Thư Lan còn ở đây sao? Tôi lên gặp cô ấy một chút."

Vinh Thiển lập tức nghĩ tên này thật đáng ghét, ai muốn lên lầu với hắn ta chứ?

Tống Khiêm tự nhiên xoay người đứng dậy, Lệ Cảnh Trình đi ở phía trước, ánh mắt Tống Khiêm giống như tia X-quang nhìn Vinh Thiển chăm chăm mãi không tha, khiến cô cảm thấy cả người không được tự nhiên, trừng mắt với anh ta một cái.

Ba người lần lượt đi vào phòng của Thư Lan.

Tống Khiêm đi đến mép giường: "Thư Lan, đã khỏe hơn chưa?"

"Tống ... Tống Khiêm?" Thịnh Thư Lan để sách trong tay xuống: "Sao anh lại đến thành phố Nam Thịnh rồi?"

"Ra ngoài giải khuây thôi."

Ánh mắt Thịnh Thư Lan cùng Vinh Thiển nhìn nhau, từ sau đêm đó, hai người không gặp mặt, cũng chưa nói với nhau câu nào.

Có lẽ Thịnh Thư Lan còn chột dạ, nhanh chóng né tránh tầm mắt.

Tống Khiêm nhìn ánh mắt hai người, sẵn tiện cười châm chọc: "Cảnh Trình, thật lợi hai đó nha, vợ lớn vợ nhỏ cùng nhau sống hòa thuận trong một mái nhà."

"Biển sang một bên đi." Lệ Cảnh Trình ôm lấy Vinh Thiễn: "Em về phòng trước đi."

Cô gật đầu, xoay người rời đi.

Tống Khiêm nhìn Lệ Cảnh Trình, đôi mắt chứa đầy thâm ý, Tống Khiêm khẽ cười miệng mỉm cười.

"Cảnh Trình, năm đó....."

Lệ Cảnh Trình phất tay ngắt lời nói của Tống Khiêm, xem như không có gì nhìn về phía Thịnh Thư Lan: "Thắt lưng khá hơn chút nào không?"

"Đã đỡ hơn rồi." Thịnh Thư Lan muốn ngồi dậy, nhưng nghĩ tới lời Thẩm Tĩnh Mạn dặn dò, cô vẫn còn do dự trưng ra dáng vẻ đau đớn. Lệ Cảnh Trình thấy thế, bước đến đỡ vai cô ta xuống: "Nghỉ thêm vài ngày nữa đi."

"Vâng."

Tống Khiêm nói vài câu với Thịnh Thư Lan, lúc Lệ Cảnh Trình rời đi, còn hướng Tống Khiêm nháy mắt.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài.

Thịnh Thư Lan nghĩ thầm, có khi nào Tống Khiêm ở lại Đế Cảnh không? Mới vừa rồi Tống Khiêm nhắc chuyện năm đó, là có ý gì?

Lệ Cảnh Trình về phòng, Vinh Thiễn nằm ở trên giường không nhúc nhích. Anh đi tới, hai tay chống tại mép giường, đặt một cái hôn lên trán cô: "Làm sao vậy?"

Vinh Thiễn không hề mở mắt: "Kinh nguyệt tới, không có sức lực, tôi ngủ một lát."

Lệ Cảnh Trình khẽ hôn môi cô: "Được, lúc nào có cơm tối tôi gọi em."

Vinh Thiễn khẽ nhắm lại mắt, không nói nữa, vốn là mệt mỏi thật.

Anh ra khỏi phòng, khép lại cửa cho cô, gương mặt trở nên nghiêm nghị, bước nhanh đến thư phòng.

Thịnh Thư Lan miễn cưỡng ngồi dậy, bước chân ra ngoài, qua khe hở cửa phòng, đúng lúc thấy được bóng dáng Lệ Cảnh Trình bước nhanh qua.

Cô ta mở cửa đi ra ngoài, nhìn bốn phía xung quanh, không có ai hết.

Thịnh Thư Lan dựa tường đi đến thư phòng.

Lệ Cảnh Trình đã đóng chặt cửa, nhưng mơ hồ vẫn có thể nghe được tiếng nói chuyện bên trong.

"Thế nào?"

"Chính là cô ấy." Giọng Tống Khiêm vô cùng chắc chắn.

Mặc dù Lệ Cảnh Trình đã chuẩn bị tâm lí từ trước, nhưng trong lòng vẫn bị đả kích kịch liệt, đánh trúng vào nỗi đau của anh, một hồi lâu cũng không có phản ứng.

Chút may mắn còn sót lại đã vỡ tan tành.

"Không có nhìn lầm chứ?"

Thịnh Thư Lan áp tai vào sát cánh cửa.

"Người là do tôi tìm cho cậu, không lẽ tôi không nhận ra sao? Với lại năm nay cô ấy hai mươi mốt, bốn năm trước, gương mặt cũng không có thay đổi gì nhiều." Tống Khiêm cũng muốn bản thân mình nhầm lẫn, nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy Vinh Thiên, anh ta biết điều đó hoàn toàn chính xác.

"Cảnh Trình, năm đó cậu chơi quá tay rồi."

Lệ Cảnh Trình trầm mặt, ánh nắng trong phòng sáng đẹp rực rỡ chiếu lên khuôn mặt như tượng chạm khắc của anh, nhưng lại không hề mảy may căng thẳng.

"Chuyện này, thật khó có thể hình dung đó là sự thật." Tống Khiêm quay đầu sang, ánh mắt lộ vẻ lo lắng: "Chuyện năm đó, cô ấy biết không?"

"Không biết."

"Vậy cậu định nói cho cô ấy biết sao?"

Ngón tay Lệ Cảnh Trình dè lên mi tâm: "Sẽ không, cả đời này tớ cũng sẽ không để cho cô ấy biết!"

Tống Khiêm không hề suy nghĩ nhiều, an ủi anh: "Hai người đã đính hôn, sau đó cũng sẽ kết hôn, cùng lắm thì đó chỉ là một sai lầm nhất thời, cho dù tương lai có rõ ràng mọi chuyện, nhưng đó cũng là một chương ngại."

Đương nhiên Tống Khiêm không nói rõ điều này.

Tiếng nói của Lê Cảnh Trình lạnh lại: "Nếu như, trước kia cô ấy có một khoảng thời gian tình yêu đẹp đẽ, đến bây giờ cô ấy vẫn còn thích tên đàn ông đó, vừa hay chuyện của bốn năm trước là nguyên nhân gây ra chuyện đổ vỡ giữa bọn họ, cậu nói, sau khi cô ấy biết chuyện này có thể dễ dàng chấp nhận sao?"

Thịnh Thư Lan không giấu được vẻ giật mình trong mắt, thậm chí là khiếp sợ.

Lời nói của Tống Khiêm cũng theo đó truyền tới tai cô ta: "Chắc chắn sẽ không, cô ấy không lấy dao giết cậu mới là lạ."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 07 : Anh không yêu em, cho nên mới không quan tâm quá khứ của em

Edit: Lưu Tinh

Thịnh Thư Lan vẫn còn đang chìm đắm trong suy tư, chẳng lẽ Vinh Thiên đã từng bị Lệ Cảnh Trình cưỡng bức? Mà Vinh Thiên, từ đầu đến cuối tại sao không có phản kháng gì, thậm chí còn cùng anh ‘đồng sàng cộng ẩm’ lâu như vậy?

"Thư Lan tiểu thư, cô ở đây làm gì vậy?" Một giọng nữ từ phía sau lưng truyền đến, là người giúp việc đang bưng điểm tâm trong tay.

"Tôi... Tôi vừa ra ngoài đi vệ sinh một chút."

Cửa thư phòng bỗng nhiên bị mở ra, Lệ Cảnh Trình vươn tay nhanh chóng lôi Thịnh Thư Lan vào, sau đó đóng sầm cửa lại. Người giúp việc kia bị giật mình hoảng hốt, thiếu chút nữa đổ lật cái chén trong tay.

Thịnh Thư Lan còn chưa đỡ đau thắt lưng, nay lại bị Lệ Cảnh Trình lôi kéo như vậy, cô ta lão đạo thiếu chút nữa ngã nhào ra phía trước, may mà có Tống Khiêm đứng lúc đỡ kịp. Lệ Cảnh Trình giơ tay chỉ thẳng mặt cô ta:

"Chuyện tốt không học nổi, lại đi học người ta nghe lén."

Ánh mắt Thịnh Thư Lan đầy sợ hãi, một tay chống đỡ trên bàn: "Em..."

"Cảnh Trình." Tống Khiêm tiến lên định khuyên nhủ mấy câu.

Lệ Cảnh Trình liếc mắt nhìn anh ta: "Cậu hãy lên lầu ba trước, chút nữa cùng ra ngoài ăn cơm."

"Như vậy làm sao mà còn nuốt trôi được, cậu sẽ không giết người diệt khẩu đấy chứ?"

"Cút !"

Tống Khiêm hướng mắt nhìn Thịnh Thư Lan một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa thư phòng mở ra rồi lại đóng vào, Lệ Cảnh Trình nghiêm nghị hỏi: "Cô đã nghe được những gì ?"

"Cái gì em cũng đã nghe được." Thịnh Thư Lan cũng không giấu giếm, cô ta rất hiểu Lê Cảnh Trình, giấu giếm anh là điều ngu xuẩn, chỉ bằng cứ nói thật.

"Rất tốt." Lê Cảnh Trình đi ngang qua người Thịnh Thư Lan, vòng qua chiếc bàn sách, kéo ghế ra ngồi xuống. "Vậy cô hãy nói cho tôi biết, tiếp theo định làm cái gì? Là định nói cho Vinh Thiển biết sự thật kia để cô ấy chủ động rời khỏi tôi, để cô được dịp đục nước béo cò sao? "

Sắc mặt Thịnh Thư Lan trắng bệch, cô ta đau thắt lưng đến nỗi đứng không nổi, chỉ có thể đau đớn nói trong đứt quãng: "Cảnh Trình, anh nghĩ em là người như vậy sao?"

"Trước đây, Thịnh Thư Lan mà tôi biết đương nhiên sẽ không làm như vậy, thế nhưng tôi đã rời khỏi Lại Hải lâu như vậy, tôi làm sao biết cô có thay đổi hay không?"

Thịnh Thư Lan khó nén bi thương: "Đúng vậy, thời gian anh rời đi đã lâu như vậy, lâu đến nỗi con người em như thế nào anh cũng phải suy nghĩ lại."

Người đàn ông cầm lấy cái bật lửa trên bàn sách, chất liệu bạch kim kia càng làm tôn lên sự cao quý cùng vẻ lạnh lùng của anh, ở đầu ngón tay rất nhanh làm động tác xoay tròn.

Thịnh Thư Lan vẫn nhỏ giọng nói: "Cảnh Trình, anh thật sự yêu cô ta sao? Nhưng mà anh đã lừa gạt cô ấy, trong lòng anh tồn tại một tảng đá, mãi mãi không thể thoải mái được "

Kỳ thực, Lê Cảnh Trình biết Thịnh Thư Lan là người như thế nào. Cô ta yêu hẳn, hơn nữa còn là yêu sâu sắc không cách nào dứt bỏ được. Và đây chính là cô ta đang uy hiếp anh. Thật ra anh cũng không phải là người lương thiện gì, Vinh Thiển đau khổ vì chuyện quá khứ mới có chỗ sơ hở để anh lợi dụng.

"Được, vạch trần sự thật cũng tốt, cô ấy sẽ không chút do dự mà rời khỏi, tôi cũng có thể trở lại những ngày tháng như trước đây." Lê Cảnh Trình con người nhẹ nhàng nhìn về phía Thịnh Thư Lan, môi mỏng khẽ mím lại, lời nói ra khiến lòng cô chua xót.

"Gặp gỡ Vinh Thiễn, thế nào tôi cũng không lường được là mình sẽ thật lòng yêu cô ấy. Tôi thậm chí cảm thấy hối hận trước đây đã sống quá trụy lạc, phóng túng. Nếu cô ấy rời khỏi tôi, tôi sẽ tận lực đem cả Đế Cảnh biến thành một nơi để vui đùa, chỉ cần đây là điều mà cô muốn thấy."

"Không!" Trước đây Lệ Cảnh Trình là người như thế nào, cô là người rõ ràng nhất. Thịnh Thư Lan lắc đầu.

Lệ Cảnh Trình dời ánh mắt xuống: "Thư Lan, thắt lưng đã đỡ đau chưa?"

Thịnh Thư Lan cảm thấy nơi chóp mũi đau xót, cô nghe được ra ý tứ trong lời nói của anh. Thịnh Thư Lan gật gật đầu: "Ngày mai em sẽ đi."

Thịnh Thư Lan khó khăn cố gắng đứng vững, hướng cửa nhấc chân lê từng bước một. Thời khắc cô bị Lệ Cảnh Trình kéo vào thư phòng, cô liền biết, chắc chắn anh sẽ không để cô tiếp tục ở lại đây.

Thế nhưng, Cảnh Trình...

Vì sao anh nhất định cho rằng em sẽ đi nói cho Vinh Thiễn biết?

Cô ở trong lòng tự hỏi một câu như vậy, chỉ một câu như vậy.

Vinh Thiễn ngủ không được yên giấc, vì gặp ngay “bà dì” đến thăm ngày đầu tiên nên rất khó chịu. Cô cau mày, cánh tay vung lên, mơ mơ màng màng cảm giác được có ai đang ở trong phòng. Vinh Thiễn mở mắt, liền nhìn thấy Lệ Cảnh Trình chống hai tay ở hai bên người cô: "Dậy đi, ra ngoài ăn tối cùng anh."

"Còn muốn đi ra ngoài sao? Không muốn đi."

"Bạn tôi đang ở đây."

Lúc này Vinh Thiễn mới nhớ tới, là có chuyện như vậy, cô vươn hai tay ôm cổ Lệ Cảnh Trình: "Vì sao bạn của anh cứ nhìn tôi chăm chăm vậy?"

"Ai bảo em xinh đẹp."

"Không phải, không phải loại ánh mắt đó." Vinh Thiễn không tìm được lời nào để diễn tả.

"Vợ bạn cũng dám dòm ngó, anh phải đi móc mắt cậu ta ra."

Vinh Thiễn cười ra tiếng.

Lệ Cảnh Trình cứng chiều néo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Cuối cùng cũng chịu cười."

Mấy ngày nay vì chuyện của Cố Tân Trúc, Vinh Thiển luôn không được vui. Cô đứng dậy hôn lên khóe miệng Lệ Cảnh Trình. Lệ Cảnh Trình kinh ngạc, bàn tay ôm gọn thắt lưng cô, làm cho hai người nhích lại gần nhau hơn nữa ...

Vinh Thiển không dám chủ động nhiều quá, đẩy nhẹ đầu lưỡi mang theo ngưỡng ngừng, tiếng thở dốc của hai người vang lên.

Lệ Cảnh Trình không kìm lòng được, bàn tay dò dẫm xuống dưới quần của cô. Vinh Thiển cố gắng nhịn cười, hai tay vẫn đặt bên cổ Lệ Cảnh Trình: "Tôi đang có "bà dì" đến thăm."

Người đàn ông dừng lại ngay lập tức.

Vinh Thiển cười đến nỗi càng lúc càng đặc ý: "Tôi từng nói với anh rồi, mà chắc anh không nhớ đâu."

Vinh Thiển nằm lại trên giường, bình tĩnh nhìn Lệ Cảnh Trình. Lồng ngực người đàn ông vẫn còn phập phồng: "Đi, ăn cơm đi."

Bỗng nhiên Vinh Thiển kéo tay anh: "Lệ Cảnh Trình."

"Sao?"

"Anh đối với tôi như thế nào, tôi đều biết, tôi cũng không phải đầu đá."

Lệ Cảnh Trình thật vất vả cố gắng đến ngày hôm nay, cuối cùng cô cũng cảm nhận được. Trong mắt anh lóe lên tia ấm áp. Vinh Thiển đang ở bên cạnh anh. Trên đời này, trừ cha mẹ, nếu không, sẽ không có một ai có thể toàn tâm toàn ý quan tâm, chăm sóc một người mà không cần hồi báo, nhưng Lệ Cảnh Trình đã vì cô mà làm được điều đó, Vinh Thiển đương nhiên sẽ rung động trong lòng.

Sau khi rời giường, Vinh Thiển thay quần áo rồi cùng Lệ Cảnh Trình xuống lầu. Thẩm Tĩnh Mạn và Tống Khiêm đã ngồi đợi sẵn trong phòng khách chính nói chuyện.

Nhìn thấy hai người đi tới, bọn họ lần lượt đứng dậy.

Thẩm Tĩnh Mạn liếc mắt nhìn Vinh Thiển, cô đang khoác tay Lệ Cảnh Trình, trông hai người vô cùng xứng đôi.

Tống Khiêm không khỏi chế nhạo: "Xem ra, tình cảm của hai người thật tốt."

Trong lòng Vinh Thiển có âm mưu gì, Lệ Cảnh Trình còn có thể không biết?

Cô đây là đang tuyên bố chủ quyền, muốn chặt đứt ý định của Thẩm Tĩnh Mạn sẽ đem Thịnh Thư Lan tổng lên giường của Lệ Cảnh Trình.

Lúc ra đến cửa, Lệ Cảnh Trình tự lái xe, Thẩm Tĩnh Mạn hướng mắt nhìn lâu hai: "Cảnh Trình, hay là gọi Thư Lan cùng đi đi."

"Mẹ, cô ấy cần tĩnh dưỡng, để cô ấy ở nhà nghỉ ngơi đi."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe anh nói vậy, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Tại nhà hàng, trên bàn cơm, Tống Khiêm cũng không phải là người ngoài, Lệ Cảnh Trình cũng liền đi thẳng vào vấn đề: "Mẹ, qua mấy ngày Tống Khiêm sẽ trở về Lại Hải, con lúc đó tiễn mọi người cùng trở về."

Thẩm Tĩnh Mạn buông ly rượu vang xuống: "Cảnh Trình, thất lưng của Thư Lan còn chưa khỏi, không thích hợp di chuyển."

"Hông của cô ấy cơ bản đã khỏi rồi, hôm nay còn có thể rời giường bước đi."

"Đây là ý của Vinh Thiển phải không?"

Lệ Cảnh Trình nói: "Không liên quan đến cô ấy, nếu mọi người muốn nghỉ lại nơi đây, con có thể tìm khách sạn bên ngoài. D sao Tư Lan cũng coi như là em gái con, ở cùng có vẻ không thích hợp cho lắm"

Tống Khiêm thiếu chút nữa bị sặc rượu, lý do này ...

"Con cứ hở ra là “em gái, em gái”, nhưng lại đối với Thư Lan như vậy.... Thật không công bằng."

Vinh Thiển ngồi ở bên cạnh, ngoan ngoãn im lặng. Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không cần cô lên tiếng, những chuyện kiểu này anh sẽ trực tiếp ra mặt thay cô.

"Sự tình đã như vậy, con muốn làm đau lòng nó, liền mang nó trở về đi."

Sau bữa cơm chiều, Tống Khiêm lái xe rời đi, tài xế đưa Thẩm Tĩnh Mạn về Đế Cảnh trước.

Lệ Cảnh Trình đi lấy xe, Vinh Thiển đi theo phía sau anh: "Anh uống rượu nhiều rồi, để tôi lái cho."

"Em?"

Vinh Thiển lấy chìa khóa xe: "Đừng coi thường tôi."

Dù sao cô cũng có bằng lái, Vinh Thiển lái xe rời khỏi nhà hàng, Lệ Cảnh Trình tháo mở cúc áo ở cổ, ngã người ra ghế sau.

"Lệ Cảnh Trình."

"Có việc gì, nói đi."

"Mẹ anh hình như bị mất hứng."

"Anh giữ Thịnh Thư Lan ở lại đây, bà liên cao hứng." Lệ Cảnh Trình điều chỉnh tư thế ngồi: "Vậy em cao hứng sao?"

"Mất hứng."

"Bởi vậy..."

Vinh Thiển nhìn vào mắt anh thông qua kính chiếu hậu, nghe được những lời này của anh tâm tình đột nhiên dễ chịu, gánh nặng trong lòng được hạ xuống, dưới chân liền đạp mạnh chân ga.

Chiếc xe tăng nhanh tốc độ. Một chiếc xe taxi bỗng nhiên dừng lại, chắn ngay trước xe Vinh Thiển, thiếu chút nữa thì cô đâm vào.

Vinh Thiển nhấn còi xe: "Người nào vậy?"

Xe taxi nhấn còi đáp lại mấy tiếng, bỗng nhiên giảm hạ phanh lại, Vinh Thiển thiếu chút nữa lại bị đâm vào, đổi phương lại nhanh chóng rời đi. Vinh Thiển thấy đây rõ ràng là giở trò xấu, Vinh Thiển tức giận đạp mạnh vào tay lái: "Thật đáng ghét!"

Lệ Cảnh Trình hạ cửa sổ xe xuống, gió lạnh cuốn theo những hạt mưa nhỏ lùa vào, không khí nhẹ nhàng khoan khoái se lạnh. Anh cong nhẹ khóe môi. Xe lao nhanh vượt qua chiếc xe taxi vừa rời, sau đó ép nó dừng ở ven đường.

Vinh Thiện lập tức sẽ xuống ngay, vội vọt tới bên cạnh xe taxi: "Người nào lái xe? Có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không? Định liều mạng sao!"

Tài xế xe taxi có lẽ cũng là đui lý, đóng chặt cửa sổ xe.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô, không khỏi bật cười.

Vinh Thiện đi tới trước xe, thấy tài xế ngồi ở bên trong bất động, cô tức giận dùng sức gõ xuống trước kính chắn gió: "Mau xuống xe, nói cho rõ ràng!"

Lệ Cảnh Trình nghe thấy tiếng kính xe vỡ, âm thanh giòn tan.

Vinh Thiện cũng không phải dễ bị bắt nạt nha.

Tài xế cuống quýt đẩy cửa xe bước xuống, chỉ vào Vinh Thiện nói: "Cô đập bể kính xe của tôi rồi. Mau đền đi! Các người không được đi, tôi sẽ báo cảnh sát!"

Vinh Thiện sờ sờ mu bàn tay, chẳng lẽ cô là nữ siêu nhân?

Việc này mặc dù nhỏ, nhưng nếu thực sự kinh động tới cảnh sát, trải qua một đồng thủ tục phải giải quyết chắc cũng mất cả nửa ngày.

Lệ Cảnh Trình đi tới phía sau Vinh Thiện, đem cô kéo đến bên cạnh, chỉ thẳng vào mặt người tài xế xe taxi kia: "Thật muốn báo cảnh sát? Anh nghĩ có cần làm ăn kiếm sống nữa không?"

Cuối cùng, kết quả là chọn cách bồi thường tiền giải quyết riêng.

Vinh Thiện ngồi vào ghế phụ, hai tay che mặt: "Ôi, toàn gặp chuyện xui xẻo không thôi!"

Lệ Cảnh Trình xem xét tay cô, thật may cũng không có vết thương gì.

Vinh Thiện mở mắt ra nhìn anh: "Có phải tôi rất thô lỗ hay không?"

Người đàn ông cong nhẹ khóe môi, hôn lên mu bàn tay cô: "Em muốn thô lỗ thế nào cũng được, chỉ cần đừng để thân thể bị thương."

Vinh Thiện nắm tay Lệ Cảnh Trình, nhìn thấy anh mắt đầy ý cười, cô xấu hổ nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Vinh gia.

Vinh Trạch về đến nhà thì trời đã gần tối.

Anh đổi dép, mở đèn, đi vào trong, hầu như mỗi ngày anh ta đều kiểm có trẻ về, vì không muốn đổi mặt với người trong nhà.

Anh ngẩng đầu nhìn đến bóng người ngồi trong phòng khách: "Mẹ?"

Vinh Trạch bước nhanh tới: "Đã mấy giờ rồi, tại sao mẹ còn chưa ngủ?"

Cố Tân Trúc mắt nhìn bốn phía, sau đó cầm lấy tay Vinh Trạch kéo anh ngồi xuống bên cạnh: "Vinh Trạch, mẹ cho con cái này."

"Cái gì?"

Cố Tân Trúc lấy ra một tờ giấy giấy nhét vào trong tay anh, Vinh Trạch đem giấy mở ra, thấy bên dưới có chữ kí của Lệ Cảnh Trình cùng với con dấu.

"Đây là?"

"Mẹ đem cái này cho con, khẳng định là sau này cũng có lúc phải dùng tới, cũng là Lệ Cảnh Trình từng thiếu mẹ một lời hứa."

"Mẹ, hai người thế nào mà..."

Cố Tân Trúc nắm tay Vinh Trạch: "Mấy ngày nữa mẹ sẽ rời khỏi đây. Vinh Trạch, con nhớ bảo trọng, tờ giấy này, không phải vạn bất đắc dĩ con đừng lấy ra, bây giờ nó và Vinh Thiển chưa phải vợ chồng chính thức, chờ bọn nó kết hôn xong, nói không chừng sẽ còn có tác dụng lớn hơn nữa."

Vinh Trạch gật gật đầu, cất tờ giấy vào người.

"Mẹ, mẹ muốn đi đâu?"

"Con đừng hỏi nhiều." Cố Tân Trúc vỗ vỗ tay anh, sau đó đứng dậy đi lên lầu.

Thịnh Thư Lan và Thẩm Tĩnh Mạn trở về hôm nay, đúng lúc là cuối tuần, Vinh Thiển đang ở nhà.

Tống Khiêm đỗ xe ở bên ngoài chờ.

Người giúp việc giúp đem hành lý ra, Thịnh Thư Lan vẫn né tránh Vinh Thiển, đến lúc trước khi đi, mới cố lấy hết dũng khí nói với cô: "Thiển Thiển, chuyện trước đây ... xin lỗi."

Vinh Thiển gật đầu, nhưng cũng không nói gì.

Thịnh Thư Lan khẽ cắn khóe miệng: "Tôi hi vọng hai người có thể hạnh phúc."

"Cảm ơn."

Lệ Cảnh Trình đi tới, Thịnh Thư Lan cùng anh ánh mắt chạm nhau, hàm ý bên trong chỉ có hai người họ mới hiểu.

Thịnh Thư Lan khó nhọc bước đi, qua khỏi cánh cổng cũng không quay đầu lại nhìn.

Vinh Thiển cho rằng về sau cô và Thịnh Thư Lan sẽ không còn có quan hệ gì tới nhau, chắc cũng không gặp lại. Nhưng cô không biết rằng người phụ nữ gây yếu kia đang ẩn nhẫn, sau này lại mang đến cho cô không ít phiền toái, thậm chí là đe dọa đến hạnh phúc của cô.

Hôm nay, Lệ Cảnh Trình trở về Đế Cảnh. Sau khi lên lầu, thấy Vinh Thiển tùy tiện ném túi xách trên giường, lại không nhìn thấy cô đâu.

Anh ra khỏi phòng, đứng ở trên ban công, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh đang bận rộn ở trong phòng kính.

Vinh Thiển từng nói căn phòng này là một cái lồng giam, sau khi cái kia bị tháo dỡ, cho tới bây giờ cô cũng không tiến vào đây.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh xuống dưới lầu, bước chân giẫm trên đá cuội có vẻ gấp gáp, bên ngoài căn phòng có bày vài chậu hoa cỏ, là Vinh Thiển mua về ở trước cửa trường học.

Người đàn ông đi vào, Vinh Thiển ngẩng đầu thấy anh, cuống quýt thu dọn xấp giấy trên giá vẽ.

Lệ Cảnh Trình đột nhiên trầm xuống, anh nhíu chặt hai đầu lông mày:

"Mang ra đây!"

Vinh Thiển đem xấp giấy giấu ra sau lưng: "Không được."

Người đàn ông tức giận. Cô đến căn phòng này, muốn vẽ ai, anh không cần đoán cũng có thể biết.

Lệ Cảnh Trình cảm giác như có đôi tay đang mạnh mẽ xé rách trái tim của anh: "Mang ra đây!"

Nét mặt Vinh Thiện tràn đầy tủi thân, đem tờ giấy trong tay đưa đến trước mặt Lê Cảnh Trình: "Đây, cầm lấy."

Anh nhìn vào đó, lại là không khỏi giật mình ngạc nhiên.

Người trong tranh được vẽ vô cùng sống động, chân mày sắc bén, một đôi mắt sáng lấp lánh hữu thần, ngũ quan như được chạm khắc vô cùng tinh tế, Lê Cảnh Trình hơi nheo lại mi mắt: "Thực sự là quá đẹp trai."

Vinh Thiện 'xì' một cái, cô cười ra tiếng: "Lê Cảnh Trình, anh có biết xấu hổ hay không?"

Gương mặt người đàn ông giãn ra, thuận thế ôm lấy Vinh Thiện, đem cô ôm tới trước sofa. Lê Cảnh Trình mang tờ giấy để lại lên giá vẽ: "Em vẽ khi nào vậy?"

"Đã vẽ mấy ngày nay rồi. Đi học về thì liền lén vào đây vẽ."

"Quan sát được thật cẩn thận, làm sao làm được?"

Vinh Thiện làm bộ khua tay: "Làm sao chứ, chắc vì mỗi ngày đều phải nhìn đến cái gương mặt này, cho nên là đã khắc sâu trong tâm trí rồi."

Thật ra cô không nói cho anh biết, có đôi khi cô dậy sớm hơn Lê Cảnh Trình, cô đều lén nhìn ngắm ngũ quan trên gương mặt anh.

Vinh Thiện lướt ngón tay theo từng đường nét trên tờ giấy: "Không phải em từng hứa với anh sao? Muốn làm cho anh cái tượng điêu khắc, em đang dốc hết tâm sức mà làm đây."

Lê Cảnh Trình nhìn lại theo ánh mắt của cô, anh mỉm cười ấm áp. Vì người con gái này, anh sẵn lòng làm bất cứ điều gì.

Vinh Thiện đưa hai tay nắn bóp gương mặt anh: "Nhưng người mẫu cũng không phải dễ làm, anh phải đứng ở đối diện không được phép nhúc nhích."

"Đi. Em muốn ép buộc anh thế nào cũng được."

Vinh Thiện ngẩn ra, sau đó mới kịp phản ứng, sắc mặt đỏ bừng: "Ai muốn ép buộc anh."

Lê Cảnh Trình ngồi ở trước bàn tròn, trong tay cầm con tò te.

"Nghiêng một chút, mắt nhìn góc bốn mươi lăm độ, đảm bảo đẹp mê người."

"Không đúng, không đúng, khéo miệng phải hơi nhếch lên."

"Mắt đừng nhìn em nha..."

Lệ Cảnh Trình nhớ trước đây cô không đặt ra nhiều yêu cầu như vậy. Vinh Thiển đi qua, xoay đầu của anh, đôi tay tùy ý chỉnh sửa tư thế và nét mặt anh. Điều chỉnh, tạo dáng cho anh đến khi cô cảm thấy hài lòng, vỗ tay đặc ý: "Được rồi, không cho phép anh nhúc nhích nữa!"

Cô có vẻ rất nghiêm túc, muốn hoàn thành xong tác phẩm.

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn gương mặt cô. Vinh Thiển đang yên lặng chăm chú. Một lát sau, cô ngẩng đầu: "Ánh mắt không thích hợp, ai cho anh chuyển sang nhìn em?"

Đến khi trời nhá nhem tối, đến giờ cơm, người giúp việc đến gọi, Vinh Thiển mới dừng lại động tác: "Ngày mai em tan học sẽ tiếp tục."

Sau bữa cơm chiều, ngồi xem ti vi một lúc, Vinh Thiển lên giường đắp chăn nằm ngủ.

Lệ Cảnh Trình tắm xong, vén chăn lên vô tình mang theo hơi lạnh. Vinh Thiển khẽ mở mắt, người đàn ông thuận thể đem cô ôm vào lòng. Bàn tay của anh đặt lên hình xăm trên bụng cô, ngón cái nhẹ nhàng xoa.

Lệ Cảnh Trình buông cô ra, nằm phủ lên người cô, môi mỏng nhẹ hôn lên hình xăm đó.

Vinh Thiển run rẩy toàn thân, giật mình tỉnh giấc, đưa tay đẩy đầu anh ra: "Đừng nhìn..."

Lệ Cảnh Trình đè lại tay cô, cúi người nhìn chăm chăm chỗ hình xăm: "Nó thực sự rất đẹp."

"Không, nó không phải tượng trưng cho sự đẹp đẽ, mà là tội ác."

Lệ Cảnh Trình tiến đến trước mặt Vinh Thiển, khom lưng che lại môi của cô, thấp giọng nỉ non: "Anh nói đẹp, thì chính là đẹp. Ai cũng sẽ không biết nó phía dưới là che giấu cái gì."

Vinh Thiển để hai tay ở trước ngực anh, hơi rụt người lại một chút: "Lệ Cảnh Trình, chẳng lẽ anh không quan tâm sao?"

"Không quan tâm."

"Bởi vì anh không yêu em, nên mới không quan tâm đến quá khứ của em."

Lệ Cảnh Trình cứng đờ người, tức giận cắn cắn tai cô: "Anh đối với em như vậy, em lại còn nói anh không quan tâm em?"

"Á, đừng cắn mà, đau em."

Hơi thở của anh quanh quẩn ở trên mặt Vinh Thiến: "Anh quan tâm chính là em, và tương lai của chúng ta sau này."

Ánh mắt Vinh Thiến có chút mờ lung, cô cũng không thể tin hoàn toàn, thật sự có thể như vậy sao?

Vấn đề này, ngay cả cô và Hoắc Thiếu Huyền có tình cảm gần bó mười năm cũng không có thể vượt qua được. Lệ Cảnh Trình thật có thể nói không quan tâm, liền không quan tâm hay không?

Người đàn ông không cho cô dư thời gian tự hỏi nhiều như vậy, anh liền áp lên người cô rất nhanh.

Ngày hôm sau.

Vinh Thiến lười biếng nằm trên giường, mặc dù đã tỉnh giấc, nhưng không muốn rời giường. Bên trong phòng tắm truyền đến tiếng Lệ Cảnh Trình đang tắm.

Di động trên đầu giường bỗng nhiên vang lên, Vinh Thiến cầm lấy, nhìn vào màn hình, là Vinh An Tâm.

Cô không nghe điện thoại. Điện thoại liên tục reo inh ỏi không buông tha.

Vinh Thiến do dự ấn nút nhận cuộc gọi: "Alô."

"Là ta." Đương nhiên lại là của giọng nói của Cố Tân Trúc, Vinh Thiến lập tức muốn ngắt máy. Đối phương vội vàng nói: "Đừng tắt, ta có chuyện quan trọng muốn nói với con."

Vinh Thiến ngồi dậy: "Chuyện gì?"

Lệ Cảnh Trình đã hại bà thành như vậy, đương nhiên là Cố Tân Trúc sẽ không để cho anh được sống vui vẻ: "Ta thừa nhận, có một số việc đều là ta làm, bao gồm chuyện Lệ Cảnh Trình say rượu tìm đến phòng của con, cùng

với chuyện ở bể bơi, nhưng chuyện giữa con và Hoắc Thiếu Huyền, ta chỉ là bị người ta sai khiến, người đứng sau tất cả là Lệ Cảnh Trình."

"Rốt cuộc bà muốn nói tới cái gì?"

"Lúc trước Lệ Cảnh Trình tìm ta, nói đúng là có ý với con. Cho nên hai chúng ta liên thủ, ta làm những chuyện kia nó biết rõ, nó cũng là biết thời biết thế tận dụng toàn bộ cơ hội tốt..." Cố Tân Trúc đứng ở bên trong biệt thự, thỉnh thoảng hướng nhìn cửa lớn: "Còn có, sự việc dẫn đến khiến con và Hoắc Thiếu Huyền chính thức chia tay, chẳng lẽ con nghĩ cùng nó không quan hệ?"

Đôi tay Vinh Thiển khẽ run rẩy: "Cố Tân Trúc, hại tôi lần thứ 2 bị bắt đến *X, đều là bà bày trò, bà hận tôi đến như vậy sao?"

"Ta không hận con..." Bà chỉ là muốn giúp con trai dọn sạch đường lớn mà đi.

"Vậy bà gọi điện thoại đến, đơn giản chính là muốn gây xích mích cho tôi và Lệ Cảnh Trình, tôi sẽ không tin lời bà."

"Có tin hay không tùy con." Cố Tân Trúc tức đến nghẹn lời: "Tốt nhất chính miệng con hãy hỏi nó, người đưa ra yêu cầu hợp tác có phải là nó hay không? Nó đứng sau làm ra bao nhiêu việc con biết không? Con và Thiếu Huyền bị chia rẽ, một nửa là do chính hai đứa, nhưng một nửa kia lại do nó và ta cố ý phá hư."

Vinh Thiển tức giận đến nổi nghiến răng, Lệ Cảnh Trình mở cửa phòng tắm, vừa lau tóc vừa đi ra: "Ai gọi vậy?"

Cố Tân Trúc nghe thấy thanh âm, cất giọng cười nói: "Thì ra nó ở ngay bên cạnh con, vậy bây giờ con liền hỏi nó thử xem, có phải là thật sự có chuyện như vậy hay không? Mỗi ngày ngủ ở bên cạnh người đàn ông đã từng trăm phương ngàn kế phá hủy tình yêu của mình, dùng đủ mọi âm mưu thủ đoạn để đạt được cô. Vinh Thiển, sau này con còn có thể ngủ ngon được sao?"

Vinh Thiển mệt mỏi buông tay, tắt điện thoại.

Những giọt nước trên tóc anh từng giọt rơi thẳng xuống gương mặt tinh tế, xuôi theo cần cổ rồi theo xương quai xanh chảy xuống.

Vinh Thiên ngồi ở giữa giường, hai mắt ngơ ngẩn nhìn thẳng vào anh.

"Lệ Cảnh Trình, mỗi khi em gặp chuyện, anh đều xuất hiện đúng lúc đưa tay giúp đỡ. Rốt cuộc là trùng hợp, hay là do anh đã âm thầm sắp đặt tất cả?"

Người đàn ông nghe cô nói vậy, sắc mặt trở nên u ám, nhưng cũng không lộ ra hoang mang chút nào. Anh đã sớm biết Cố Tân Trúc sẽ không giấu nổi những lời này, bà ta thực sự là ngại chính mình bị chết không đủ nhanh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 08 : Gia đình sụp đổ, không còn đường lui

Edit: Rika

Lệ Cảnh Trình bước tới.

Anh ngồi ở mép giường, gác chân lên: “Em định sắp xếp như thế nào?”

Vinh Thiện không nắm được điểm trọng yếu trong lời nói của anh, Lệ Cảnh Trình một tay đưa tới sau đầu kéo cô lại gần: “Anh thừa nhận, anh tiếp cận em là có mục đích, nhưng anh không nghĩ làm gì em.”

“Vậy anh đã nhận ra mình đã làm chuyện gì không?”

Việc đã làm, đương nhiên là anh biết.

Lệ Cảnh Trình giương cằm: “Không có.”

Vinh Thiện buông di động trong tay ra: “Anh và Cố Tân Trúc, hai người muốn trốn tránh trách nhiệm sao?”

“Chuyện này đến tột cùng là ai làm, em là người hiểu rõ nhất, huống hồ chuyện em và Hoắc Thiếu Huyền chia tay, là có liên quan tới anh sao? Cố Tân Trúc sợ em và Hoắc Thiếu Huyền thành đôi, về sau sẽ đoạt đi quyền lợi của con trai bà ấy, cho nên mới liều mạng chia rẽ hai người. Anh và Cố Tân Trúc cũng nói qua, để cho bà ấy giúp anh, nhưng lúc trai cò tranh chấp, anh ngư ông đắc lợi mà thôi”. Lệ Cảnh Trình vươn một tay ra, làm bộ đáng thề thốt: “Anh tuyệt đối không lừa em.”

“Nhưng Cố Tân Trúc nói, bà ta làm cái gì, đều do anh sắp đặt cả.”

Lệ Cảnh Trình nhếch môi cười lạnh: “Em cảm thấy bà ta là loại người như thế nào, em nghĩ bà ta ngốc đến mức làm chuyện gì cũng nói cho anh biết sao?”

Vinh Thiện đưa mắt nhìn anh, ánh mắt anh bình tĩnh trong suốt, hoặc là không làm nên không cảm thấy thẹn với lương tâm, hoặc chính là che giấu vô cùng tốt, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của Lệ Cảnh Trình: “Tôi biết, vì nguyên nhân nào tôi và Hoắc Thiếu Huyền tách ra, cho nên lời Cố Tân Trúc nói tôi không tin, anh nhiều lần cũng chỉ là kẻ đánh cắp trái tim

mà thôi, nhưng Lệ Cảnh Trình, anh chọn hợp tác với bà ta, tại sao anh không chọn người khác?”

“Bởi vì bà ấy là mẹ kế của em, trên phương diện chia rẽ em và Hoắc Thiều Huyền, bà ta làm rất thuận tiện.”

Sắc mặt Vinh Thiển tối thui, cái tên Hoắc Thiều Huyền, mỗi lần nhắc tới, trong lòng cô đau đớn vỡ nát.

“Tại sao trước kia anh không nói với tôi?”

“Việc này không thể nói thẳng được, anh nói với em, không phải là anh muốn chết sao?”

Hai tay Vinh Thiển tiếp tục nắm tới gò má của anh: “Lệ Cảnh Trình, anh có còn giấu chuyện gì nữa không, anh đừng nghĩ muốn lừa gạt tôi lần nữa.”

Ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn vào mắt cô, nói: “Không có.”

Cô gạt đầu: “Tốt.”

Quả thực, cô nghĩ Lệ Cảnh Trình cũng không còn chuyện gì lừa dối cô cả. Sắc mặt anh cũng không thay đổi, anh đưa tay ôm lấy thắt lưng cô, sự việc bốn năm trước anh vĩnh viễn sẽ không nói cho cô biết.

Phía bên Vinh An Thâm, chính là khẩn cấp đi sắp xếp chuyện trốn đi của Cố Tân Trúc.

Vì không muốn cho ai biết hành tung về sau của bà ta, cho nên không thể quang minh chính đại mà đi được.

Lệ Cảnh Trình nói ‘giăng thiên la địa võng’ tuyệt đối không khoa trương, đầu tiên anh tìm được đứa con của gã tài xế gây ra chuyện năm đó, đi sâu tìm hiểu một chút, người kia không thể không xuất hiện.

Cố Tân Trúc được Vinh An Thâm an bài suốt đêm, chuẩn bị rời đi.

Vinh An Thâm lo lắng, tự mình lái xe đưa bà tới bến tàu.

Tàu đã chuẩn bị xong, Cố Tân Trúc đứng ở bến tàu: “An Thâm, ông về đi.”

“Đừng lo lắng, chỉ ra ngoài một thời gian mà thôi, tôi ở nhà sẽ cố gắng thuyết phục Thiển Thiển.”

Hai người chưa nói hết, Cố Tân Trúc liền đưa tay ra nắm lấy cổ tay ông:
“An Thâm, trong lòng ông chắc rất hận tôi.”

“Mau lên tàu đi.”

Cố Tân Trúc vừa bước một chân lên boong tàu, vài chiếc còi xe cảnh sát đang chạy tới, về mặt Cố Tân Trúc hoảng sợ: “Có phải họ tới bắt tôi hay không?”

Vinh An Thâm nắm chặt tay bà, chạy nhanh lên tàu: “An Thâm, ông mau trở về đi.”

Vinh An Thâm che ở trước mặt Cố Tân Trúc, bỗng nhiên có rất nhiều cảnh sát vây lại đây, một chiếc xe đang lao tới, liền nhìn thấy Vinh Thiển từ trong xe đẩy cửa ra, chạy tới: “Ba.”

“Thiển Thiển.”

Hai tay Vinh Thiển nắm chặt sợi dây thừng bên cạnh: “Đã tìm được lái xe gây ra chuyện năm đó rồi, hẳn đi tới cục cảnh sát tự thú, còn nói vụ tại nạn năm đó là do Cố Tân Trúc sai hấn làm, ba mau quay lại đi.”

“Thiển Thiển, ba cầu xin con, thế nhưng con lại... .”

“Người bị hại chết đó chính là mẹ con.” Vinh Thiển không nghĩ chuyện đã tới nước này rồi sao Vinh An Thâm vẫn giữ thái độ như thế: “Bà ta lừa ba nhiều năm như thế, ba còn không nhận rõ bộ mặt bà ta sao?”

Cố Tân Trúc nơm nớp lo sợ tránh sau lưng Vinh An Thâm: “An Thâm, tôi đi không được rồi.”

Cảnh sát giương súng lên, mở miệng nói: “Cố Tân Trúc, bà vẫn nên ngoan ngoãn lên bờ đi, chúng tôi đã liên hệ với cảnh sát biển, bà trốn không thoát đâu.”

Trong ánh mắt Cố Tân Trúc tràn đầy tuyệt vọng, giấy không thể gói được lửa, bà nghĩ đã có một lần may mắn thoát được, nhưng chuyện cũng không thể giấu diếm cả đời được.

Vinh An Thâm vẫn che chở bà như trước, hai người hơi lui ra phía sau, ông dè dặt giọng nói: “Tân Trúc, bà kẹp tôi lại, có con tin cảnh sát sẽ không bắt đâu, chờ đi ra khỏi hải phận liền an toàn.”

“Không, không được.”

“Mau lên.”

Cố Tân Trúc khẽ cắn môi, cầm con dao gọt hoa quả từ trong túi xách ra kề sát vào cổ Vinh An Thâm: “Các người không được động đây.”

“Cố Tân Trúc, bà trốn không thoát đâu.”

Vinh An Thâm đứng bên cạnh boong tàu, gió biển ban đêm rất lớn, ông có thể rơi xuống biển bất cứ lúc nào.

Lệ Cảnh Trình bước tới bên người Vinh Thiển, đưa tay giữ chặt bả vai cô.

“Để cho tôi rời đi, chờ cho tôi được an toàn, tôi sẽ thả ông ấy ra.”

Cách đó không xa, một chiếc xe lao như bay tới, Vinh Trạch từ trong xe nhảy ra: “Ba, mẹ.”

Cánh tay Cố Tân Trúc khẽ run rẩy: “Vinh Trạch, con mau trở về đi.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Vinh Thiển tiến lên đẩy anh ra: “Có chuyện gì? Mười một năm trước, vụ tai nạn của mẹ tôi là do chính bà ta gây ra, chính bà ta đã hại chết mẹ tôi.”

“Em nói bậy bạ gì đó.” Vinh Trạch tức giận hét lên.

Gió biển thổi ào ào phát lên mặt, tóc tai rối loạn, Vinh Thiển đưa một tay chỉ vào Vinh Trạch: “Anh đi hỏi Cố Tân Trúc xem, bà ta chạy trốn suốt đêm, có phải do sự việc năm đó bị phát hiện không?”

Sắc mặt Vinh Trạch xanh mét, hai tay đẩy cô ra nhìn về phía hai người trên tàu: “Mẹ, Thiển Thiển nói thật chứ?”

Cố Tân Trúc cắn răng, ánh mắt đảo qua mọi người: “Rời tàu.”

Cảnh sát đang chĩa súng vào bà, Vinh An Thâm lo lắng muốn bảo vệ Cố Tân Trúc, ông cố tình đứng chắn trước người bà để tránh cho bà khỏi bị trúng đạn, cũng không nghĩ tới chân ông vướng vào sợi dây thừng, Vinh An Thâm lão đảo rơi ra ngoài, Cố Tân Trúc sợ hãi đưa tay ra kéo lại: “An Thâm.”

Cố Tân Trúc chỉ kịp nắm được tay áo của ông, tàu rời bến, trước khi rơi xuống biển, đầu của Vinh An Thâm va chạm vào boong tàu ngất đi.

Cảnh sát vội vàng gọi cứu viện cùng bắt người, Vinh Thiển sợ hãi thét lên, Lệ Cảnh Trình đưa tay giữ chặt cô lại.

Cố Tân Trúc bị mang đi, còn Vinh An Thâm thì được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Vinh Thiển lo lắng đi đi lại lại bên ngoài phòng cấp cứu, Lệ Cảnh Trình cũng đứng với cô, đã mấy giờ trôi qua rồi, bên trong vẫn không có một chút động tĩnh.

Vinh Thiển sợ hãi, xoay người ôm chặt lấy Lệ Cảnh trình “Ba tôi nếu có xảy ra chuyện gì, tôi phải làm sao bây giờ? Lúc trước có phải tôi nên nghe lời ông ấy hay không, không nên điều tra kỹ, nhưng người đã chết là mẹ tôi”

Lệ Cảnh Trình ôm cô nói: “Đừng lo lắng, bác sĩ ở đây rất giỏi, nhất định không có việc gì đâu.”

Vinh Thiển cảm thấy thật may mắn khi có Lệ Cảnh Trình bên cạnh mình lúc này.

Anh ôm cô ngồi ở ghế bên ngoài phòng cấp cứu.

Ca giải phẫu tiến hành đến sáng hôm sau mới chấm dứt, nhưng tình huống không được khả quan cho lắm.

Não bộ của Vinh An Thâm bị tổn thương, đến nay vẫn còn hôn mê, tuy rằng xuất huyết não đã ngừng, nhưng vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

Vinh Thiển khi nhận được tin tức liền hỏi: “Khi nào ba tôi mới tỉnh lại?”

“Cái này, không thể nói trước được.” Bác sĩ cũng không dám đưa ra kết luận.

Cả người cô mệt mỏi, đôi mắt sưng đỏ, Lệ Cảnh Trình đưa cô nghỉ ngơi ở phòng bệnh bên cạnh, còn anh thì đi xuống dưới lầu mua một chút đồ ăn cho cô.

Vinh An Thâm còn cần phải được quan sát theo dõi, cả một đêm, Vinh Thiển mệt mỏi tới mức muốn ngất đi.

Cô tựa người lên tường, nghe được cửa phòng bệnh có tiếng mở ra.

Vinh Thiển tưởng Lệ Cảnh Trình trở lại, cô ngẩng đầu, nhưng ngoài ý muốn, người đến là Hoắc Thiếu Huyền.

Đôi mắt cô đỏ lên, nếu là trước kia, nhất định cô sẽ không chút do dự mà nhào vào trong lòng anh, cố nén lại cảm xúc, sau khi Hoắc Thiếu Huyền tiến vào, Lý Phân Nhiên và Hoắc Bang cũng đi vào.

Hoắc Thiếu Huyền đi tới cô, Vinh Thiển nắm chặt hai tay, anh đi tới bên cạnh cô rồi ngồi xuống.

Hoắc Bang mở miệng nói: “Thiến Thiến, ba cháu thế nào rồi.”

“Chú Hoắc, bác sĩ nói tình trạng có tốt hơn trước, nhưng cũng có một vấn đề khá nghiêm trọng, không biết là hôn mê tới khi nào mới tỉnh.”

Trong mắt Hoắc Thiếu Huyền không giấu được sự đau lòng, cả đêm Vinh Thiển không ngủ, hai mắt có quầng thâm đen, cô đưa mắt nhìn anh, anh găt gao nắm chặt tay mình, cuối cùng cũng không thể nắm tay cô.

Mạc Hy là người vào cuối cùng, cô phải tìm chỗ đậu xe, Hoắc Thiếu Huyền nghe được tin tức liền không yên lòng, xe vừa mới dừng lại, anh liền vội vàng chạy vào đây.

Vinh Thiển nhin xuống chưa xót trong lòng, nói: “Chị Mạc Hy...”

Mạc Hy tiến lên, ôm lấy bả vai cô vỗ vỗ: “Không sao, nhất định chú Vinh sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thiếu Huyền không thể làm, cô sẽ làm thay anh.

Lý Phân Nhiên dìu Hoắc Bang tới bên cạnh cửa sổ thủy tinh, nhìn Vinh An Thâm đang nằm yên lặng bên trong.

Mạc Hy cũng đi qua.

Hoắc Thiếu Huyền vẫn ngồi trước mặt cô, anh lấy ra một thứ trong túi áo, sau đó đặt vào lòng bàn tay cô.

Là một thanh chocolate của Đức.

Khóe miệng Vinh Thiển khẽ run rẩy, anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhợt nhạt.

Trước kia, lúc cô khóc lóc, hay lúc tâm tình cô không tốt, Hoắc Thiếu Huyền đều mang cho cô một thanh chocolate của Đức.

Lệ Cảnh Trình mang đồ ăn vào, Hoắc Thiếu Huyền nhìn thấy anh liền đứng dậy, sau đó đi tới bên cạnh Mạc Hy.

Bọn họ chỉ ở đây một lát, sau đó rời đi.

Vinh Thiển lo lắng nhìn vào phòng bệnh, Lệ Cảnh Trình đi tới trước mặt cô: “Đi rửa mặt đi, sau đó ăn điểm tâm.”

Cô vẫn ngồi đấy, giọng nói mang theo nước nỡ: “Em sợ lắm, sao ba chưa tỉnh lại.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm mặt cô.

Hai tay Vinh Thiển gắt gao ôm chặt thắt lưng của anh: “Lệ Cảnh Trình, em rất sợ.”

Hiện tại anh là chỗ dựa duy nhất của cô, là người mang đến cảm giác ấm áp cho cô.

Cô ngồi gọn trong lòng anh, hô hấp hỗn loạn.

Cửa phòng bệnh được đẩy ra, bộ dạng Vinh Trạch đầy mệt mỏi, hai mắt đầy tơ máu: “Ba đâu, ba thế nào rồi?”

Anh nhìn vào bên trong phòng, cách một tầng thủy tinh trong suốt, Vinh An Thâm vẫn hôn mê bất tỉnh.

Sắc mặt Vinh Trạch đau đớn, cũng không cãi nhau với Vinh Thiển.

Ở bệnh viện thêm một ngày nữa, Lệ Cảnh Trình mới mang cô về.

Tắm rửa xong nằm trên giường, Lệ Cảnh Trình đi vào phòng, thấy phòng tối đen như mực, cô không bật đèn, anh đi vào bên giường, Vinh Thiển vẫn nằm ở đó không nhúc nhích, Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Vinh Thiển hô ra tiếng, cô xoay người, tựa đầu vào trước ngực anh, cả thân mình giống như chim non mới vỡ trứng nép vào lòng mẹ tìm sự an toàn và ấm áp. Lệ Cảnh Trình tựa cằm trên đỉnh đầu cô, một bộ dáng che chở sủng nịnh, tựa như cô là trân bảo quý giá nhất thế gian.

Hôm sau, Lệ Cảnh Trình không tới công ty, anh tỉnh dậy từ sớm, vì gần sáng Vinh Thiển mới ngủ, cho nên anh ngủ không sâu lắm.

Cô gối đầu lên khuỷu tay anh, ngón tay của Lệ Cảnh Trình nhẹ nhàng mơn trớn gò má cô.

Điện thoại vang lên, Vinh Thiện vội vàng mở mắt ra, Lệ Cảnh Trình giật giật mi mắt, cầm lấy điện thoại của cô, trên màn hình hiển thị tên Lâm Nam.

Vinh Thiện cất giọng khàn khàn: “Alo?”

“Thiên Thiện, cậu không sao chứ?” Chuyện của Vinh gia, cho đến giờ đã là chuyện hot nhất ở thành phố Nam Thịnh này.

“Mình không sao.”

Lâm Nam cũng không an ủi được gì thêm: “Thiên Thiện, mình vừa nhận được một bức thư ở phòng thường trực, là ba cậu viết cho cậu.”

“Ba mình?”

“Ừ, ngày gửi là hôm qua, Thiên Thiện, hay mình mang tới cho cậu.”

“Không cần.” Vinh Thiện ngồi dậy: “Cậu cứ ở trường đi, mình bảo người tới lấy.”

“Được.” Lâm Nam nghĩ nghĩ rồi nói: “Thiên Thiện, nếu có gì khó chịu, thì cậu cứ gọi ình.”

“Ừ.”

Vinh Thiện bỏ điện thoại xuống rồi mau chóng rời giường đi rửa mặt, Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại cho người tới trường lấy thư, lúc cô đi xuống lầu liền vào căn phòng kính ngay.

Lệ Cảnh Trình cầm chén bánh trôi đi vào, là món ăn mà thường ngày cô rất thích.

Vinh Thiện cuộn mình ngồi ở sô pha, anh ngồi xuống cạnh cô, kéo tay cô, dùng muống múc một miếng đưa tới bên miệng cô: “Em không thể không ăn gì được, ngoan, há miệng ra nào.”

Cô miễn cưỡng hé miệng ra, ngay cả chút sức lực để ăn cũng không có.

Thấy thế, Lệ Cảnh Trình há miệng cắn bánh trôi ra làm hai nửa, một nửa đưa đến bên miệng cô.

Cô quệt miệng: “Không ăn.”

Lệ Cảnh Trình thừa dịp cô nói, liền dứt một nửa bánh trôi vào trong miệng cô.

Lái xe lấy thư mang tới Đế Cảnh cho Vinh Thiển rất nhanh, cô ngồi trên sofa mở thư ra, thư rất dài, viết tận mấy trang.

“Thiển Thiển, lúc con đọc được lá thư này, con đừng trách ba, ba đã mang Cổ Tân Trúc đi. Ba không có đủ tư cách làm ba con, ba biết ba tự lừa mình dối người, ba biết tất cả nhưng vẫn làm bộ như không biết. Ba là người thân bên cạnh Tân Trúc, bà ấy có làm một vài chuyện với mẹ con, đặc tội với quá nhiều người, nhưng ba và bà ấy là vợ chồng. Ba chưa bao giờ vạch trần bà ấy, ba có lỗi và rất áy náy với mẹ con, nhưng ba cũng muốn nắm lấy tình yêu của mình hơn mười một năm.....”

“Tha thứ cho ba, ba vốn định dùng toàn bộ những gì ba có để bảo vệ con, cũng không muốn để cho người phụ nữ ba yêu lại gặp những ác mộng như thế, Thiển Thiển, may mà hiện tại con đã có chỗ dựa vững chắc, đây là chuyện mà ba cảm thấy vui mừng nhất.”

.....

“Ba biết rõ, nếu ba mang Tân Trúc đi, con sẽ không tha thứ cho ba, thậm chí không còn muốn nhận người ba này, nhưng con mãi mãi là con gái của Vinh An Thâm, ba muốn con cả đời khỏe mạnh, an nhàn, cả đời vô lo.”

Vinh Thiển đọc thư, hốc mắt ướt át.

Phải yêu như thế nào, ông mới có thể làm những việc như thế này.

Đọc thư xong, Lệ Cảnh Trình mang cô tới bệnh viện.

Vinh Trạch vẫn ở đấy, hai anh em gặp mặt nhau cũng không chào hỏi gì cả.

Buổi chiều, Vinh An Thâm tỉnh lại, bác sĩ đi vào một hồi lâu, khi đi ra mang tới một tin tức rất tốt.

Vài ngày sau, ông được chuyển sang phòng bệnh bình thường

“Ba, ba.”

Vinh Trạch xoay người, ở trước giường bệnh gọi vài tiếng.

Cả ngày đều như vậy, Vinh An Thâm đã tỉnh, nhưng không có phản ứng.

Có đôi khi nhìn xung quanh phòng bệnh, ánh mắt xa lạ, rốt cục không biết làm sao lại như vậy.

Vinh Thiển bất chấp oán hận hiện tại, thật khó khăn lắm Vinh An Thâm mới bảo toàn được tính mạng, đối với cô mà nói, đó là hạnh phúc lắm rồi.

Lại qua ba ngày quan sát, bác sĩ không thể xác định được triệu chứng này.

Vinh An Thâm giống như bị một cú sốc nghiêm trọng, đầu óc bị va chạm rối loạn, choáng váng.

Cố Tân Trúc bị mang đi, trụ cột của Vinh gia ngã xuống, lần đầu tiên Vinh Thiển và Vinh Trạch ngồi nói chuyện cùng nhau.

“Hiện tại ba gặp chuyện không may, chuyện của công ty tôi sẽ quản lý.”

Vinh Thiển nói, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt.

“Cô không tin tôi?”

Vinh Thiển miễn cưỡng nở một nụ cười: “Tại sao tôi phải tin anh? Anh cùng Cố Tân Trúc làm biết bao nhiêu chuyện sau lưng tôi? Công ty giao vào tay anh, đây là gia sản của ba tôi, anh không nghĩ sẽ muốn ăn trọn sao? Vinh Trạch, tôi cũng chính là con gái của Vinh An Thâm.”

Vinh Trạch gắt gao nắm chặt hai tay: “Tôi sẽ mở cuộc họp Hội đồng quản trị, xem mọi người nói như thế nào, nhưng Vinh Thiển, chuyện công ty trước nay đều do tôi quản lý, cô chỉ ở nhà đọc sách, cô có năng lực gì?”

“Tôi hỏi anh, Cố Tân Trúc đưa cho Hồ Đông kia năm trăm vạn, tất cả là tiền riêng của bà ta sao? Số tiền này làm sao mà có được, trong lòng anh hiểu rõ nhất.”

Khóe mắt Vinh Trạch hiện lên sự kinh ngạc, dù sao bọn họ cũng là anh em cùng cha khác mẹ, tuy rằng ‘thủy hỏa bất dung’*, nhưng đôi khi có một số điểm rất giống nhau.

(* Ý nói như nước với lửa – không hợp nhau.)

“Vinh Thiển, nếu không phải do cô, mẹ của tôi cũng sẽ không bị bắt đi, ba cũng không nằm trong này, cô có lý do gì mà ở đây tranh cãi?”

“Vây mạng của mẹ tôi, anh trả lại đây.” Vinh Thiển tức giận hai tay nắm chặt thành quyền, đứng dậy nói: “Nếu như lúc trước mẹ tôi không bị tai nạn xe cộ, cả đời này Cố Tân Trúc đều là tiểu tam, mà anh, chính là không bao

giờ được bước vào Vinh gia. Mẹ anh vì muốn tiến vào Vinh gia mà đã sai khiến người khác đi giết người.”

Vinh Thiển nói xong, đôi mắt không khống chế được mà ửng đỏ. Vinh Trạch đứng dậy giơ tay lên, Vinh Thiển cũng không sợ, hất mặt lên: “Còn muốn đánh tôi?”

Vinh Trạch giơ tay lên vài giây sau rồi hạ xuống.

“Ba đã sớm lập di chúc, chẳng lẽ cô không biết sao?” Vinh Trạch chống hai tay lên bàn.

Vinh Thiển cũng không nhượng bộ, cô nói: “Ba đang bị bệnh, Vinh Trạch, trong đầu anh luôn muốn thừa kế tài sản, muốn đến điên rồi.”

“Hiện tại ba không thể quản lý công ty nữa, ngay cả tự chăm sóc bản thân cũng là một vấn đề, bảo ba làm di chúc là phòng ngừa mà thôi.” Trong ánh mắt Vinh Trạch tràn đầy sự chắc chắn: “Vinh Thiển, bản di chúc kia tôi đã xem qua, cô có muốn biết nội dung trong đó ra sao không?”

Vinh Thiển mím môi, ánh mắt liếc nhìn Vinh An Thâm trong phòng bệnh. Cổ Tân Trúc vì Vinh Trạch mà nghĩ trăm phương ngàn kế, ngay cả chuyện tương lai cũng đều tính toán hết cả rồi.

Nếu đúng như lời Vinh Trạch nói, bản di chúc kia hẳn là sẽ bất lợi đối với Vinh Thiển.

Sự thật chứng minh, quả như dự đoán của Vinh Thiển.

Buổi chiều cùng ngày luật sư đến bệnh viện, làm trò trước mặt Vinh An Thâm, sau đó đọc bản di chúc kia.

“Lúc này ngài Vinh An Thâm đã không có khả năng điều chỉnh hành vi cùng năng lực của mình, thay mặt ngài, tôi xin đọc bản di chúc..... Tất cả cổ phiếu và quyền lực của tập đoàn Vinh Phù giao cho Vinh Trạch, con gái Vinh Thiển được hưởng 10% tiền lợi nhuận, bất động sản được chia ra như sau”

Vinh An Thâm cho Vinh Thiển tất cả đều là đồ vật như một ngôi nhà, xe, cùng với tiền hoa hồng lợi nhuận.

Vinh Trạch nhận bản di chúc từ trong tay luật sư, hướng Vinh Thiển giờ giờ lên: “Thấy không? Về sau, Vinh gia là do tôi làm chủ.”

“Tôi không tin, đây không phải là ý của ba.”

“Tin hay không tùy cô.” Vinh Trạch nghĩ đến Cố Tân Trúc, lại thấy đau lòng, cười lạnh: “10% lợi nhuận từ công ty, Vinh Thiển, cô không biết đó cũng là một số tiền rất lớn sao? Tiền của cô tôi sẽ giữ đấy, dù sao cô cũng có chỗ dựa vững chắc là Lệ Cảnh Trình, chẳng qua phòng ngừa một ngày nào đó anh ta đuổi cô đi mà thôi.”

Vinh Thiển cắn chặt môi dưới, cảm giác cơn đau truyền đến nhẹ.

Bản di chúc này khẳng định là có chỗ không đúng, nếu đã lập từ trước, tại sao Cố Tân Trúc phải hãm hại cô nhiều lần như thế.

Vinh An Thâm được Vinh Trạch chuyển về chăm sóc tại nhà, mà ba ngày sau, Vinh Trạch chính thức tiến vào hội đồng quản trị.

Vinh Thiển xin trường học cho nghỉ vài ngày, mấy ngày nay cô đều ở nhà.

Lệ Cảnh Trình nhìn thấy cô cau mày liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Em không nghĩ ba sẽ giao công ty cho Vinh Trạch.”

Lệ Cảnh Trình ngồi vào bên cạnh cô, kéo một bàn tay cô: “Lúc trước ba em lấy tên công ty, có phải là từ tên của mẹ em hay không?”

“Đúng vậy”

“Thế người thân của mẹ em có hay lui tới không?”

“Sau khi mẹ mất, ông ngoại bảo em ra nước ngoài sống với ông, lúc ấy em còn nhỏ, hơn nữa mẹ vừa mới mất, nên em liền ở lại đây. Ông ngoại tức giận lắm, mấy năm nay ông cũng chưa về, bình thường thì chỉ có em gọi điện thoại cho ông.”

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ bàn tay cô và vai cô, cũng không nói gì nữa.

Ngày Vinh Trạch tiến vào hội đồng quản trị, Vinh Thiển cũng được gọi tới.

Trước khi đi cô cứ do dự mãi, nói với Lệ Cảnh Trình: “Hay anh đi cùng với em.”

Anh đang thắt cà –vạt, cũng không ngẩng đầu lên: “Hôm nay anh không rảnh.”

Anh cự tuyệt trắng trợn như thế, Vinh Thiển có cảm giác mình bị vứt bỏ. Đi vào phòng họp của công ty, các thành viên trong hội đồng cũng đã có mặt, Vinh Thiển đi vào, thư ký liền đóng cửa lại.

Vinh Trạch ngồi ở ghế chủ vị, giống như hiển nhiên mọi chuyện là đúng như thế.

Luật sư đem bản di chúc kia đọc lần nữa, các cổ đông cũng không dị nghị, trong hai người Vinh Thiển và Vinh Trạch cần phải chọn một, mà hiển nhiên là Vinh Trạch có đủ điều kiện hơn cả.

Vinh Trạch đứng lên, gương mặt thỏa mãn, ánh mắt nhìn về phía Vinh Thiển: “Vinh Thiển, anh nhất định sẽ quản lý công ty thật tốt, ba xảy ra chuyện, sau này anh chính là chỗ dựa của em.”

Cả người Vinh Thiển cứng đờ, ngay cả cười lạnh cũng không cười nổi. Cùng lúc đó, bên ngoài đại sảnh Vinh Phù đột nhiên nghênh đón mấy người.

Đi đầu là một người đàn ông mang kính đen, thân hình cao to đi tới thang máy, nhân viên lễ tân giật mình, vội vàng cản lại: “Tiên sinh, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

Người đàn ông cũng không thèm nhìn cô một cái, trực tiếp dẫn người hướng trên lầu mà đi.

Hội nghị bên kia đã tiến hành hơn phân nửa, cửa bị người mạnh mẽ đẩy ra, Vinh Thiển nghe tiếng động liền ngẩng đầu, nhìn thấy Lê Cảnh Trình mang kính râm bước vào.

Không phải là anh ta không rảnh sao?

Vinh Trạch nhìn thấy khách không mời mà đến, liền nói: “Anh tới đây làm gì?”

Lê Cảnh Trình đi thẳng tới giữa phòng họp: “Tôi tin tưởng, ở đây có rất nhiều cổ đông khẳng định biết, hai mươi mấy năm trước khi xây dựng công ty Vinh Phù này, kỳ thật chính là ba vợ cùng mẹ vợ của tôi góp vốn dựng nên. . .”

“Chuyện này là sao?” Vinh Trạch cắt ngang lời nói của Lệ Cảnh Trình:
“Sau khi mẹ Vinh Thiển mất, tất nhiên là công ty thuộc về ba tôi, Vinh An Thâm.”

Ánh mắt hung ác nham hiểm của Lệ Cảnh Trình tràn ra, anh nở nụ cười lạnh: “Anh nói chuyện này là đương nhiên đúng, nhưng có chuyện sợ là các người không biết.” Lệ Cảnh Trình vẫy tay, thư ký sau lưng anh mang một tập tài liệu đưa cho anh.

“Năm đó, lúc hai nhà làm đám hỏi, kinh tế thực lực không phân chia, chẳng qua sau một năm Vinh Phù gặp nguy cơ, nhu cầu cấp bách là cần tiền cứu trợ, chuyện này, chắc các vị cổ đông ở đây vẫn còn ấn tượng chứ?”

Vài vị cổ đông lớn tuổi đưa mắt nhìn nhau.

“Đúng là có chuyện như vậy. . . .”

“Sau đó đã được giải quyết rồi cơ mà...”

“Đúng là đã được giải quyết.” Lệ Cảnh Trình bảo họ hướng về màn hình trình chiếu.

“Sau đó, Hạ gia bán đi không ít gia sản, gần như bán hết một nửa gia sản của gia tộc mới kìm hãm được nguy cơ, mà đồ vật này, chính là năm đó đã được ký.”

Trong ánh mắt Vinh Thiển không giấu được sự ngạc nhiên, trường lớn hai mắt, bản ký kết này được ký vào năm 2001, trên đó ghi rõ ràng nội dung, nếu sau này Vinh An Thâm và Hạ Phù chết đi hoặc mất đi hành vi năng lực, tất cả mọi thứ của Vinh Phù giao cho Vinh Thiển, mặc kệ là cổ phần công ty hay chia hoa hồng, thậm chí là một trong hai vợ chồng họ cũng không được tùy ý sửa đổi quyền thừa kế kia.

Vinh Trạch sợ hãi, cơ hồ ngồi phịch xuống ghế.

Vinh Thiển không ngờ tình thế có thể đảo ngược như vậy, các cổ đông đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng.

Lệ Cảnh Trình cầm tài liệu đi tới cạnh Vinh Thiển, đưa cho cô: “Đây là mẹ em đưa cho ông ngoại giữ, văn kiện gốc trong tay ông, qua mấy ngày nữa ông ngoại sẽ về nước trực tiếp đưa cho em.”

Vinh Thiển nhận lấy, bàn tay run rẩy.

Nhưng, một công ty to lớn như thế này, đột nhiên giao cho cô, cô thật sự trở tay không kịp.

Đám cổ đông ngồi không yên: “Vinh Thiển dù sao tuổi cũng còn nhỏ. . . .”

“Đúng thế, cô ấy còn không có kinh nghiệm quản lý công ty.”

Lệ Cảnh Trình kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, tư thế thong dong, gương mặt bình tĩnh, vững chãi như núi Thái Sơn: “Tôi nghĩ, tôi không cần tự mình giới thiệu chứ?”

Lệ Cảnh Trình nâng tay lên, ý bảo đám người đi cùng anh tiến lên: “Những người này đều là những người quản lý hàng đầu, bọn họ có những phương án cùng sách lược rất quyết đoán, muốn dẫn dắt một công ty đi lên một tầm ới thì hoàn toàn có thể, cũng không cần vị chủ nhân thật sự phải ra mặt. Mà đối với các vị cổ đông ở đây mà nói, lợi nhuận công ty tăng lên thì các vị hoàn toàn có lợi.”

Vinh Thiển rất nhanh cầm tài liệu trong tay lên nhìn, cô cũng không quên đưa mắt nhìn anh, người đàn ông này lúc tập trung làm việc, thật sắc sảo nhưng lại lộ ra sức quyến rũ đến mê người.

Cô không nghĩ tới, Lệ Cảnh Trình đã giúp cô làm hết thay mọi việc.

Nhóm cổ đông nghe thấy thế, tâm tình buông lỏng xuống.

Vinh Trạch ngồi tại chỗ, ánh mắt nhìn thẳng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lệ Cảnh Trình mang theo những người đó tới họp, Vinh Trạch và tất cả mọi người đều ngồi yên, tan cuộc họp, các cổ đông đều cười thỏa mãn đi ra, phòng họp to như vậy, nhanh chóng chỉ còn lại có ba người.

Vinh Thiển đứng lên, cầm tài liệu kia đi tới trước mặt Vinh Trạch.

Cô cầm xấp tài liệu này ném tới trước mặt anh: “Nếu anh cảm thấy không phục thì có thể từ từ mà nghiên cứu, dù sao đây cũng chỉ là bản copy.”

Vinh Trạch cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt dọi ra.

“Căn nhà của Vinh gia tôi có thể tạm thời cho anh ở lại, nhưng chuyện của công ty, tôi không muốn anh nhúng tay vào, văn phòng của anh cũng sẽ

nhANH chóng cho người thu dọn. Còn nữa, tiền lợi nhuận của công ty, dù lời hay lỗ đều không có quan hệ tới anh, bởi vì tôi tính không chia cho anh một xu nào cả.”

Vinh Thiển nói xong, xoay người đi ra ngoài với Lệ Cảnh Trình.

Anh mở cửa phòng họp ra, bởi vì phòng họp kín, cho nên khi mở ra ánh nắng chiếu vào, đập vào mặt làm cho cô chưa thích ứng được.

Cô nhắm mắt lại một hồi rồi chậm chậm mở ra, những đê nén trong lòng bỗng chốc tan thành hư không, áp lực nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có thể vứt bỏ đi được.

Thực sự khuây khỏa.

Vinh Thiển đưa mắt nhìn Lệ Cảnh Trình, nở nụ cười tươi với anh.

Vừa bước tới trước thang máy, chợt nghe tiếng bước chân mạnh mẽ đang hướng tới, cô vội vàng quay đầu lại, hô lên: “Lệ Cảnh Trình, cẩn thận.”

Anh đang chuẩn bị bước vào thang máy thì nhìn thấy trên kính phản quang của thang máy hiện lên một bóng người đang vọt tới, anh vội lắc mình tránh né, một quyền thật mạnh của Vinh Trạch đập vào thang máy.

Anh ta nắm chặt tay, sắc mặt xanh mét, Vinh Thiển đứng ở bên cạnh, không nghĩ tới anh ta không kiềm chế được như vậy.

“Vinh Trạch, anh điên rồi.”

Vinh Trạch khôi phục lại tinh thần, tiếp tục tấn công Lệ Cảnh Trình.

Anh tránh né mấy cú đấm, sau đó nhẹ nhàng chụp lấy tay anh ta. Ánh mắt Vinh Trạch hung ác, Lệ Cảnh Trình hất tay anh ta ra. Bả vai anh ta đụng vách tường, không nhúc nhích.

Cửa thang máy một tiếng mở ra, Vinh Thiển muốn đi vào, không nghĩ tới lúc này Vinh Trạch lại mở miệng nói.

“Vinh Thiển...”

Cô dừng bước: “Anh muốn đánh nhau với tôi sao?”

“Không được giao công ty cho anh ta.”

“Thế giao cho ai, cho anh à?”

Vinh Trạch phúi phúi vai, cả người đứng thẳng: “Tuy rằng chúng ta không hợp nhau, thậm chí tôi còn dùng một ít thủ đoạn với cô, nhưng dù sao chúng ta cũng là anh em cùng cha khác mẹ, Vinh Thiển, cô nghe tôi, Lệ Cảnh Trình là người không đơn giản, cô có thể cam đoan anh ta sẽ không có ý định nuốt toàn bộ tài sản của Vinh gia chúng ta sao?”

Hai mắt Vinh Trạch lộ ra tia đau đớn: “Còn Lệ Cảnh Trình thì sao? Nếu như anh ta có có ý đồ xấu, công ty sụp đổ, lúc đó cô còn có thể dựa vào ai?”

“Anh ấy là vị hôn phu của tôi.” Vinh Thiển đứng trước mặt Lệ Cảnh Trình: “Huống hồ, anh ấy sẽ không có ý định nuốt trọn Vinh Phù.”

Lệ gia, gia tộc lớn như vậy, sự nghiệp khổng lồ, cho dù có gặp nguy cơ, cũng không phải chỉ một Vinh Phù nho nhỏ có thể bù đắp lại được.

“Vinh Thiển, cô nghĩ rất đơn giản.” Giọng nói của Vinh Trạch mang theo sự đè nén, ánh nắng chiếu vào liền nhìn thấy được sự hoảng hốt trên gương mặt anh.

“Cô không thể mạo hiểm được, cũng không được phép mạo hiểm, tôi không tranh quyền thừa kế với cô, cô đang sợ chính mình quản lý công ty không tốt . . .”

“Tôi tin tưởng anh ấy, anh ấy sẽ không làm hại tôi”. Vinh Thiển chặt đứt suy nghĩ của Vinh Trạch: “Tôi không dựa vào anh ấy, chẳng lẽ dựa vào anh? Tuy chúng ta là anh em, nhưng có khi nào anh coi tôi là một người em gái đúng nghĩa?”

Vinh Trạch á khẩu không nói được: “Cô sẽ hối hận.”

“Cho dù có hối hận, đó cũng là chuyện của tôi.”

Cửa thang máy lần nữa mở ra, Vinh Thiển liền bước vào không chút do dự.

Đi ra khỏi công ty, Vinh Thiển nhìn tòa nhà cao ngất, mở miệng hỏi: “Lệ Cảnh Trình, tài liệu kia là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

“Xem ra, trước kia mẹ tôi sống cũng không đơn giản, bà ấy đã dự định mọi chuyện và ra tay cứu tôi vào ngày hôm nay, có thể là bà ta (ý là Cố Tân Trúc) chưa bao giờ nghĩ tới điều này.”

Vinh Thiển đi theo Lệ Cảnh Trình vào xe, ngồi vào ghế lái, Lệ Cảnh Trình mở nắp xe ra: “Hôm nay vui chứ?” (Rika: mở nắp xe ra => tức là xe vui trần phải không?)

Vinh Thiển ngẩng cao đầu: “Không nghĩ tới là sẽ có màn phấn khích như vậy, một màn đảo ngược tình thế, Lệ Cảnh Trình, quả thật lúc ấy tôi đã chấp nhận sự thật như thế.”

“Vậy em định cảm ơn tôi như thế nào?”

Vinh Thiển đưa tay đẩy mặt anh ra: “Anh mở miệng ra nói, liền đem hào quang chói lóa phá tan, thật sự là mất mặt. Thật không giống ai, mở to mắt tròn xoe như vậy, trông mong tôi ban thưởng sao?”

“Sao em không nghĩ tới, những lời Vinh Trạch nói cuối cùng kia là có ý gì?”

Vinh Thiển lơ đãng nói: “Anh không phải là thổ hào sao? Thổ hào mà cũng muốn ăn con tôm nhỏ sao?”

Đúng, tiền của Vinh gia, chẳng là gì với anh.

Có khả năng Lệ Cảnh Trình coi trọng là cái khác.

Người của anh tiến vào quản lý Vinh Phù, tiện đà đuổi dần phe chống đối, mặc dù cô muốn rời khỏi anh, nhưng bây giờ lại giống như bị trói buộc, thật không thể dứt ra được.

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Đây là sự sắp xếp cuối cùng của anh dành cho cô, anh thề, nhất định đây là lần cuối cùng.

Anh không muốn hại cô, chỉ là chặt đứt đường lui của cô mà thôi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 09 : Ông chủ phía sau Đông Hải Cung

Edit: Rika

Nghỉ vài ngày, Vinh Thiến trở lại trường đi học.

Lúc tan trường, cô bảo tài xế chở cô tới Vinh gia.

Từ sau khi Vinh Trạch bị đuổi khỏi công ty, cả ngày ở nhà không có việc gì, Giang Tụng Giai đề nghị anh ta vào Giang gia làm việc, nhưng anh ta vẫn chưa chấp nhận.

Vinh Trạch cũng không cản trở cô vào nhà, thần sắc anh ta mệt mỏi, toàn bộ tính toán của anh ta đã tan vỡ. Vốn tính toán có một chỗ dựa vững chắc, anh ta sẽ ly hôn với Giang Tụng Giai, sống cuộc sống của chính mình, nhưng hôm nay anh đã bị đẩy sâu xuống đáy cốc, ngay cả trợ cấp kinh tế cũng mất, anh và Giang Tụng Giai lại phải cột vào nhau.

Vinh An Thâm cũng tốt hơn, chỉ là thần chí không rõ ràng.

Không nhớ ra ai cả, trí não thái hóa tựa như một đứa trẻ.

Vinh Thiến đi vào phòng, Vinh An Thâm đang chơi ô tô mô hình, Vinh Thiến nhìn thấy hốc mắt liền đau xót: “Ba.”

Cô ngồi xổm trước mặt Vinh An Thâm, bàn tay hướng tới mu bàn tay của ông: “Con là Thiến Thiến, ba nhìn con này.”

Chung quanh, những hình ảnh, quần áo, đồ dùng của Cố Tân Trúc đều được dọn dẹp sạch sẽ, giống như bà chưa từng tồn tại ở trong ngôi nhà này.

Vinh Thiến nhìn, lo lắng trong lòng buông xuống, cái này chắc là do Vinh Trạch phân phó, cứ việc bọn họ đang ở thế đối đầu, nhưng tình cảm đối với Vinh An Thâm vẫn không thay đổi.

“Ba.” Vinh Thiến tiến đến trước mặt Vinh An Thâm: “Ba nhìn con này, con là Thiến Thiến.”

Ngón tay Vinh An Thâm đang đùa nghịch lớp xe ô tô, cảm giác có người đang nhìn mình, ông đưa tay đẩy ra: “Đừng có làm phiền, xe đang chạy.”

Trong lòng Vinh Thiến đau xót, ánh mắt nhìn về phía Vinh Trạch đang đứng ở cửa.

Cô mạnh mẽ nuốt chua xót trong lòng xuống.

Vinh An Thâm lúc này lại sờ đầu cô: “Đúng thế, phải ngoan, chúng ta không phải trẻ con nữa.”

Vinh Thiển cầm tay ông: “Con sẽ ngoan, con sẽ rất ngoan.”

Một lát sau, Vinh Thiển định rời đi.

Vinh Trạch đi cùng cô ra ngoài, hai người bước song song xuống cầu thang.

“Vinh Thiển...”

Cô xoay người lại nhìn anh.

Ánh mắt Vinh Trạch âm trầm, một tay đút vào túi quần: “Cô cứ tin tưởng Lệ Cảnh Trình như vậy sao? Yên tâm đem công ty giao cho anh ta như vậy sao?”

“Là các người tự tay mang Lệ Cảnh Trình đến cho tôi, người để tôi dựa vào không có, anh là anh trai tôi, ba thì thần trí không rõ ràng, tôi sao có thể dựa vào anh, chúng ta cũng không tranh chấp cái gì, giữa anh và Lệ Cảnh Trình, anh nói, tôi nên tin ai?”

Vinh Trạch mấp máy môi, sắc mặt càng lạnh, Vinh Thiển xoay người muốn đi.

“Mặc kệ như thế nào, cô để anh ta bên cạnh thì nhất định phải để ý, chuyện công ty cô không hiểu, nhưng cũng đừng giao toàn quyền cho người ngoài như thế chứ?”

Vinh Thiển nghe tai này lọt tai kia, cất bước rời đi.

Trở về Đế Cảnh, đi qua Ôn Đình Nhã Uyển, Vinh Thiển cầm chìa khóa ra, mỗi ngày cô đều vào đây quét tước vệ sinh.

Cô đi lên lầu ba, bên trong có không ít đồ, mở ra một cái tủ đựng quần áo.

Vinh Thiển lấy quần áo, tìm một cái bao to bỏ vào.

Đây là đồ của mẹ cô lúc trẻ, nghe nói giá cả xa xỉ, chỉ mặc đi diễn xuất một lần.

Trường đại học T hằng năm đều cử hành kỷ niệm này thành lập trường, quy mô long trọng, còn có truyền thông đến quay phim, phỏng vấn, chụp hình.

Khoa điêu khắc chuyên nghiệp cũng muốn góp một tiết mục, cũng may, nhân tài chỗ nào cũng có, Vinh Thiến lại thích khiêu vũ hiện đại, cho nên đã bị mọi người đẩy đi đăng kí.

Ngồi trong phòng thủy tinh, bức tượng điêu khắc của Lệ Cảnh Trình đã hoàn thành, trông rất sống động, nhìn như người thật đang đứng trước mặt. Anh rất là vừa lòng.

Vinh Thiến đem hai thiệp mời đưa ra cho anh: “Hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường, mời cha mẹ, em nghĩ có thể mang theo ba đi, để cho ông ấy xem biểu diễn, nói không chừng có thể kích thích đến tinh thần ông ấy.”

Lệ Cảnh Trình nhìn thư mời rồi nói: “Vậy anh đi đón ba.”

Ngày kỷ niệm thành lập trường, Vinh Thiến tới từ sớm.

Khi Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại, cô đang ở hậu trường làm công tác chuẩn bị, cô đến bãi đỗ xe tiếp đón mọi người, sau đó mang Vinh An Thâm đi tới hội trường biểu diễn.

“Nhìn kìa, đó là ba của Vinh Thiến.”

“Báo chí nói ba của cô ấy bị choáng váng, mọi người nhìn thử, có đúng như vậy không?”

.....

“Trước kia Vinh gia có rất nhiều tiền phải không?”

“.....Tôi nghe có người nói, Vinh gia đang suy sụp.”

Vinh An Thâm nhún xung quanh, tựa hồ cảm thấy mới mẻ, Lệ Cảnh Trình cho xe tiến vào bãi, xa xa chợt nghe tiếng bàn luận của mọi người.

Vinh Thiến đứng thẳng lưng, thậm chí không hề cãi lại, cô đem Vinh An Thâm dìu đến hàng ghế.

Hai người ngày thường là bạn tốt với Chu Đình Đình cao giọng nói: “Hôm nay là hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường, không phải là ngày hội người cao tuổi, cũng không phải là ngày hội dành cho người ngu ngốc.”

Vinh Thiến ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Lệ Cảnh Trình từ xa đi tới, cước bộ của anh vốn đã lướt qua hai người, thế nhưng vừa nghe được câu nói đó,

liền lui người lại, một tay chống lên bàn phía sau, hỏi ai là người đã nói ra câu đó.

Hai nữ sinh viên mặt lúc này đỏ hồng, bày ra bộ dạng yếu điệu thực nữ, ngoan ngoãn nói tên ra. Tay Lệ Cảnh Trình vẫn đặt như cũ, một tay khác đưa ngón trỏ chỉ vào hai người kia: “Quản cái miệng của mình cho tốt, đừng có ăn nói ngu ngốc đến ngay cả bằng tốt nghiệp cũng không nhận được.”

“Em, em học tốt lắm.” Trong đó có một người than thở một câu.

Anh không khỏi bật cười, cảm thấy chính mình không có kiên nhẫn nói chuyện với hai người này: “Tin hay không, cô có thể đi hỏi tên tuổi của tôi, tôi nghĩ cô cũng nên học tập cách tôn trọng người khác.”

Lệ Cảnh Trình nói xong, nâng cước bộ lên đi về phía trước.

Vinh Thiển đưa tay ra hiệu với anh, ý bảo cô ra sau hậu trường.

Cô vừa mới xin được sự đồng ý của giáo viên, giáo viên đồng ý để cho cô tự mặc trang phục của chính mình.

Vinh Thiển ra sau hậu trường, phần lớn các bạn tham gia biểu diễn đều đang trang điểm, cô đi tới phòng thay đồ, một chân vừa mới bước vào, liền nhìn thấy bóng dáng lén lén lút lút đi vào trong góc, Vinh Thiển chăm chú nhìn, hóa ra là Chu Đình Đình.

Chu Đình Đình nhìn xung quanh, phía trước có hai giá treo đồ, hướng hồ vài người còn có một khoảng trống riêng, hôm nay cô ta và Vinh Thiển múa dẫn đầu, cho nên trang phục để chung trên một cái giá.

Chu Đình Đình từ đâu mang ra một cái kéo, cô cắt thắt lưng, sau đó làm gì thì Vinh Thiển cũng không rõ cô ta đang làm gì.

Sau một lúc lâu, nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên.

Chu Đình Đình đè thấp giọng nói: “Cô ta vào rồi sao? Được được, tôi lập tức thu thập.”

Vinh Thiển lui về sau vài bước, bên cạnh chính là toilet, cô giả vờ đi vào bên trong, sau đó đi ra giống như vừa mới từ trong đó ra, vừa vặn gặp Chu Đình Đình.

Vẻ mặt cô ta đặc ý: “Vinh Thiến, lát nữa biểu diễn cho tốt, đừng làm tôi mất mặt đó.”

“Cũng không biết ai làm ai mất mặt.”

Chu Đình Đình hai tay ôm trước ngực: “Kỳ thật, múa mở đầu, chỉ cần một người là đủ rồi, cô làm sao lại khiêu vũ?”

Vinh Thiến nâng tay lên nhìn đồng hồ: “Còn bốn mươi phút nữa là biểu diễn, hiện tại cô cũng nên ôn lại bài đi, đừng để nước tới chân rồi mới nhảy.”

“Hừ.” Chu Đình Đình không thèm nói cùng cô, vẻ mặt tươi cười đặc ý rời đi.

Vinh Thiến đi vào phòng thay đồ, cô đến trước giá treo đồ, trên đó có dán giấy, viết tên của mỗi người.

Cô đưa tay cầm lấy bộ trang phục có tên mình, nhìn cũng không nhìn, thẳng một đường đi tới phòng nhỏ bên trong thay đồ.

Chu Đình Đình đứng ngoài cửa nhìn trộm, thấy thế, khóe miệng không giấu được ý cười.

Vinh Thiến cầm quần áo cẩn thận xem xét, lúc này mới phát hiện có vấn đề ở nút thắt, từng nút từng nút bị lỏng ra, đợi lát nữa động tác khiêu vũ mạnh mẽ, tất cả sẽ bị bung ra.

Chu Đình Đình muốn làm cô xấu hổ trước mặt mọi người.

Vinh Thiến cũng không nói gì, cô đi tới giá áo, bộ vũ phục phía sau có đuôi dài thật dài, Vinh Thiến nhìn xung quanh không có ai, đưa tay lấy bộ trang phục của Chu Đình Đình xuống.

...

Đổi quần áo xong, Vinh Thiến ngồi trước gương trang điểm, Chu Đình Đình thấy cô không phát hiện, càng đặc ý.

Lúc gần tới giờ biểu diễn, Vinh Thiến lại chạy vào toilet.

MC bắt đầu giới thiệu chương trình, Chu Đình Đình uốn éo, sắc mặt khế biến: “Cô, làm sao?”

Vinh Thiển chỉ chỉ quần áo trên người mình: “À, Tiêu lão sư đã đồng ý, thế nào, có đẹp không?”

Sắc mặt Chu Đình Đình biến thành màu gan heo: “Đẹp cái rắm.”

“Không thì nói không, cô nói lời thô tục để làm gì?”

Lão sư ở phía sau thúc giục các cô lên sân khấu.

Vũ đạo này chính là Vinh Thiển biên soạn, nhạc nền là bài: 《Cha》.

Trên sân khấu, Chu Đình Đình và Vinh Thiển như một đôi hoa tử muội, nhạc vang lên, ca từ của bài hát, vũ đạo giống như có sinh mệnh chi giao, đem những ký ức xưa cũ mang về.

. . . Con ở nơi này lo lắng mà ba ở nơi kia cũng bận lòng,

Ba chính là người đã dẫn con tới chân trời xa năm ấy,

Ba từ từ già đi, còn con lại dần dần trưởng thành thêm nhiều. . .

(Bài hát “Cha” do Thường Thạch Lỗi thể hiện, rất hay, lời bài hát rất ý nghĩa, các bạn có thể xem chi tiết qua link này s:// .youtube.com/watch?v=JRpyOVJK2XE)

Thân hình hai người đồng thời nhảy lên, Vinh Thiển thoải mái rơi xuống đất, Chu Đình Đình đưa cánh tay chống ngay thắt lưng, bỗng nhiên cảm giác được không thích hợp, tựa hồ nghe tiếng bàn tán.

Ngay sau đó, khóa kéo sau thắt lưng bị bung ra, kéo xoạt một cái, từ đầu tới đuôi, quần áo bị bung ra một nửa, toàn bộ ánh đèn đều tập trung trên sân khấu, chiếu vào người, nhìn thấy cả nội y, quần lót bên trong, phía dưới sân khấu có không ít nam sinh hưng phấn kêu gào.

“Hú hú hú, cởi đi, cởi đi ——”

Ở đây có không ít phụ huynh, có vài người còn đưa tay che mặt.

Chu Đình Đình sợ hãi la lên, hai tay bối rối ôm che trước ngực, váy phòng ở dưới bị gió thổi lên, cô ta gấp tới độ không làm được gì, giáo viên hậu trường thấy thế, vội vàng mang áo khoác chạy tới.

May mắn, còn có Vinh Thiển, cô dường như không biết gì vẫn chìm đắm trong âm nhạc.

Lệ Cảnh Trình gác chân dài lên, đầu ngón tay xoa xoa cằm, Vinh Thiễn giống như bước vào cõi thần tiên, không hề biết gì cả.

Nhẹ nhàng nhảy múa, mũi chân đạp xuống, hai tay duỗi thẳng, động tác vô cùng lưu loát, ánh vàng trên trang phục dưới ngọn đèn càng trở nên lung linh rực rỡ, phát ra ánh sáng sáng ngời, dưới sân khấu im lặng, Lệ Cảnh Trình xem tới xuất thần, trong nháy mắt, anh cảm thấy Vinh Thiễn giống như đạp mây mà đi, thật động lòng người, thật linh hoạt, đây chính là món quà quý báu nhất mà ông trời ban tặng cho anh.

Chu Đình Đình quay đầu nhìn lại, hận không thể xé nát hình ảnh kia.

“Tại sao lại như vậy?” Giáo viên vũ đạo nói giọng trách móc: “Trước khi biểu diễn đã cho người kiểm tra hết rồi cơ mà, giờ xảy ra chuyện thế này, thật sự là mất mặt trước toàn bộ phụ huynh và nhà trường.”

Lúc thay quần áo Chu Đình Đình không chú ý tới nút thắt, không nghĩ tới Vinh Thiễn lại chơi ngược lại cô.

Chuyện này, nhất định do Vinh Thiễn làm.

Múa xong, Vinh Thiễn cúi đầu cảm ơn mọi người, khi ngẩng đầu liền bắt gặp được ánh mắt của Lệ Cảnh Trình.

Mặt cô giãn ra, tầm mắt lại nâng lên trên, ở hàng ghế phía sau xuất hiện một hình bóng quen thuộc.

Động tác của Vinh Thiễn dừng lại, đó là Hoắc Thiếu Huyền.

Hoạt động liên quan tới cô, mỗi lần anh đều tới tham gia.

Vinh Thiễn lui về sau cánh gà, Chu Đình Đình đang ngồi khóc ở phòng thay đồ.

Nhìn thấy cô bước vào, Chu Đình Đình đưa tay chỉ cô: “Khăng định là nó, là nó động tay động chân lên trang phục của tôi.”

Vinh Thiễn cầm lấy túi xách: “Tại sao tôi phải làm vậy?” Cô lấy trang phục trước của mình ra, kiểm tra, sắc mặt khiếp sợ: “Lão sư, trang phục của em cũng có vấn đề, lão sư xem nút thắt này.”

Lão sư tiếp nhận trang phục rồi nhìn: “Thật sự rất chuyên nghiệp, chỉ chọn chỗ quan trọng, không nhìn kỹ thực sự không thể nhìn ra được vấn đề.”

Vinh Thiển khoanh tay trước ngực: “Ai lại thiếu đạo đức như thế, may mắn em không có mặc, bằng không em và Đình Đình sẽ giống nhau.”

“Mày!” Chu Đình Đình tắc nghẹn tiếng khóc, Vinh Thiển cũng không ở lại lâu, bước ra ngoài.

Khi ra ngoài, Hoắc Thiều Huyền còn chưa đi, Vinh Thiển xoay người ngồi vào bên cạnh Lệ Cảnh Trình.

Kế tiếp, là thời gian triển lãm.

Lâm Nam cùng Hà Mộ và các bạn khác lên sân khấu, trong tay đều mang các tác phẩm của mình, Vinh Thiển không tham gia hoạt động này, nên cô im lặng ngồi ở dưới.

Lúc này, chủ nhiệm lớp tìm được cô: “Vinh Thiển, đi theo cô.”

Cô không rõ có chuyện gì, cho nên đứng dậy đi theo.

Trên sân khấu đang triển lãm các bức điêu khắc, một pho tượng cuối cùng, miếng vải đen được kéo ra, đó là điêu khắc mặt người.

Chủ nhiệm lớp hướng Vinh Thiển đẩy tới: “Mau lên đi.”

Vinh Thiển kiên trì bước lên phía trước, cô đứng bên cạnh Lâm Nam, lúc này mới thấy rõ tác phẩm trước mặt mình.

Đó là bức tượng cô khắc Lệ Cảnh Trình.

Nhưng cô không hề mang bức tượng này ra khỏi Đế Cảnh.

Lâm Nam đưa mắt nhìn xem: “Oa oa, điêu khắc đủ sinh động nha.”

Vinh Thiển cúi đầu, cô không dám ngẩng đầu, MC tiến lên hỏi, một loạt các tác phẩm, chỉ có của cô duy nhất điêu khắc nửa người.

MC tự nhiên bắt được mùi vị bất quái: “Vinh Thiển, xin cô cho biết, người trong bức tượng này là ai, thật dễ nhìn.” Tựa hồ còn ngại không khí chưa đủ loạn, còn đem mic hướng phía dưới hỏi: “Mọi người nói xem, có đẹp trai không?”

“Đẹp! Đẹp...”

Hoắc Thiều Huyền ngồi ở hàng ghế sau, ánh mắt mê ly, thậm chí không thấy rõ ràng.

Lâm Nam ở bên cạnh Vinh Thiến giơ tay lên: “Tôi biết, đây chính là vị hôn phu của Thiến Thiến.”

Ánh mắt Vinh Thiến mờ mịt, vẫn không phát ra một tiếng nào.

Cô biết, nhất định là Hoắc Thiếu Huyền nhớ rõ câu nói kia.

Cô nói, người đầu tiên mà cô điêu khắc đó chính là anh,

Thế nhưng, cô đã không giữ lời hứa.

Có rất nhiều chuyện muốn quên đi, nhưng nó lại lần nữa xuất hiện trước mặt, bắt buộc ta phải đối mặt với nó.

Bọn họ, ngay cả gần nhau, ngay cả lời thề cũng không thể được.

MC trên sân khấu còn ồn ào, bảo Vinh Thiến giới thiệu Lệ Cảnh Trình, cô miễn cưỡng cười cười, xua tay.

Hoắc Thiếu Huyền rất đau lòng, anh biết trường hợp này anh không nên đến, nhưng anh sợ cô giống như trước kia, anh không đến, cha mẹ cô ấy cũng không đến, khẳng định là cô sẽ rất cô đơn.

Anh không muốn bỏ qua cơ hội, nhưng anh cũng biết bên cạnh cô đã có Lệ Cảnh Trình.

Trái tim đập mạnh, gắt gao bóp chặt lại, hai tay Hoắc Thiếu Huyền chống đỡ, đứng dậy đi ra ngoài.

Vinh Thiến ngược mắt lên, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh của anh đang biến mất.

Thân hình Lệ Cảnh Trình thon dài, năm ngón tay xinh đẹp gõ gõ lên tay cầm của ghế, nhìn thư thế rất nhàn hạ.

Vinh Thiến không kay chuyển được câu hỏi, đành phải mở miệng: “Đây là vị hôn phu của tôi.”

“Vậy cô và vị hôn phu hẳn là tình cảm rất tốt, nếu không, sao có thể khắc sinh động thế này.”

Vinh Thiến thoáng nhìn thấy khóe miệng Lệ Cảnh Trình hiện lên ý cười, cô có chút ngượng ngùng : “Đừng hỏi nữa, đây là chuyện cá nhân, lão sư đã dạy là chúng ta không nên nói chuyện yêu đương trong trường học sao?”

MC đem mic trở về nói: “Hiện tại quốc gia có quy định sinh viên đều có thể kết hôn, cô nhất định phải mời chúng tôi ăn kẹo cưới, hoặc là đầy tháng đưa con nha, chúng ta nhất định sẽ tham gia, có phải hay không?”

Phía dưới trăm miệng một lời: “Đúng!”

Ngay cả các phụ huynh cũng nở nụ cười.

Thật vất vả mới xuống được sân khấu, Vinh Thiển trở lại bên cạnh anh, anh liền đưa tay cầm lấy tay cô.

Đầu ngón tay cô lạnh ngắt, Vinh Thiển đưa mắt nhìn anh: “Bức tượng, là do anh mang tới sao?”

“Chủ nhiệm lớp em hỏi anh có tác phẩm của em không, nếu có thì mang tới, thế nên anh liền lấy mang đưa cho cô chủ nhiệm.”

Lệ Cảnh Trình quay đầu, ánh mắt tò mò: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Vinh Thiển lắc đầu: “Không có gì.”

“Vừa rồi bạn học của em, trang phục có phải hay không bị người ta động tay động chân?”

Vinh Thiển nhớ lại, bực mình nói: “Cô ta muốn làm em xấu mặt, đem nút thắt trên trang phục của em cắt một ít, thật may mắn là em không mặc bộ ấy lên biểu diễn.”

Vinh Thiển nói xong, cảm giác được bàn tay bị nắm lại sinh đau, cô giãy dụa vài cái nhưng không được: “Lệ Cảnh Trình, đau.”

Anh nghe vậy, lúc này mới buông tay ra.

“Cô ta muốn em khiêu vũ thoát y sao?”

Hai người đang nói chuyện, bất thành lình, một bóng người bước tới: “Lệ thiếu, xin chào.”

Vinh Thiển bị dọa giật mình, Lệ Cảnh Trình bình tĩnh đáp lại: “Anh là?”

Đối phương đưa danh tiếp ra: “Tôi là anh trai của Chu Đình Đình, em gái tôi và vị hôn thê của ngài học chung một lớp.”

Lệ Cảnh Trình giật mình, tiếp nhận danh tiếp, Chu Quân hơi cúi người:

“Không nghĩ ở đây lại nhìn thấy ngài, lần trước ở Hồng Đô, tôi đã nghĩ muốn giới thiệu ngài và em gái làm quen với nhau...”

Đôi mắt hẹp dài của anh hướng tới đối phương: “Anh có thể cho số điện thoại của em gái anh cho tôi.”

“Được được, cái này thật tốt.”

Sắc mặt Vinh Thiển hơi u ám, Lệ Cảnh Trình đưa danh thiếp ra, xem ý tứ này là muốn đưa cho Chu Quân, theo bản năng cô đưa tay lên, nhưng Lệ Cảnh Trình lại né tránh động tác của cô, Chu Quân nhận lấy danh thiếp, không ngừng nói: “Tôi nhất định sẽ bảo em gái liên hệ với ngài.”

“Được.”

Chu Quân vừa lòng trở lại chỗ ngồi.

Kỷ niệm ngày thành lập trường xong, Vinh Thiển dìu Vinh An thâm rời đi, Lệ Cảnh Trình ngồi vào ghế lái, Vinh Thiển không chịu được liền nổi nóng: “Vì sao lại cấp cho Chu Đình Đình phương thức liên hệ với anh?”

“Làm sao vậy?” Lệ Cảnh Trình đánh tay lái.

“Cô ta không có ý tốt với anh.”

Người đàn ông bật cười: “Không lẽ cô ta muốn ăn thịt anh?”

“Cô ta đúng là muốn ăn anh.” Vinh Thiển đưa tay chống má: “Nhiều một chuyện chi bằng ít đi một chuyện.”

“Cô ta thiếu chút nữa để em phải múa thoát y trước mặt mọi người, như thế nào mà nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện?”

Vinh Thiển không nói được, buông tay xuống: “Lệ Cảnh Trình, anh định làm cái gì?”

“Em sợ sao?”

“Chu Đình Đình muốn em xấu mặt, nhưng em cũng không muốn làm ồn lên.”

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn hình ảnh trong gương rồi nói: “Lần này là em may mắn, nếu như em không phát hiện, em cho là chuyện mất mặt trên sân khấu là chuyện đơn giản sao?”

Vinh Thiển á khẩu không nói được.

Trong thế giới của Lệ Cảnh Trình, mọi việc đều phải rõ ràng.

“Biết rồi phòng ngừa thì được cái gì? Phải để cho cô ta từ nay về sau cũng không dám. . . động tâm tư lên người em, chỉ cần có ý niệm này xuất hiện trong đầu, liền sợ hãi run rẩy, lúc này mới có thể ngăn chặn mọi căn nguyên, hiểu không?”

Còn như vậy nữa sao, các cô đều là sinh viên, chẳng sợ làm mấy chuyện xấu, cũng chỉ là một chút thủ đoạn châm ngòi ly gián mà thôi, mà ở trong mắt Lệ Cảnh Trình, thì hoàn toàn không đơn giản.

Vinh Thiển thật không nghĩ tới, Chu Đình Đình giờ như cá lọt lưới rồi.

Đem Vinh An Thâm đưa về Vinh gia, ô tô vừa tiến vào cổng lớn Đế Cảnh, tiếng di động của Lệ Cảnh Trình liền vang lên.

Vinh Thiển nhướn mắt nhìn anh, thấy anh vẫn chưa nhận điện thoại.

Hai người xuống xe, Lệ Cảnh Trình đặt tay lên vai cô: “Em lên lầu trước đi.”

Vinh Thiển vừa đi, một bên quay đầu lại, nhìn Lệ Cảnh Trình đang tiếp điện thoại nói cái gì đó.

Cô đi thẳng lên lầu, một lúc sau, Lệ Cảnh Trình mới lên.

“Đã xong, cơm chiều xong em đi với anh.”

“Em không đi.”

Lệ Cảnh Trình nâng cằm cô lên: “Em phải đi.”

Vinh Thiển nằm úp sấp trên giường lớn, cao giọng nói: “Ai mà biết được anh và Chu Đình Đình định làm cái gì?”

Lệ Cảnh Trình cúi người xuống, hai tay đặt hai bên cạnh hông cô, đem cả người cô vẩy vào trong: “Vậy em nghĩ anh sẽ làm gì?”

“Tránh ra, lưu manh”

“Nói ai lưu manh thế?”

Lệ Cảnh Trình đè lại bàn tay đang làm loạn của cô: “Cô ta không ngừng hãm hại em, thời điểm không cần mềm lòng thì đừng mềm lòng, đợi sau này gặp chuyện lớn hối hận cũng không kịp.”

Vinh Thiển ngồi trên giường lớn, bỗng nhiên hỏi một câu: “Lệ Cảnh Trình, vì sao anh lại mang bức tượng điêu khắc của em tới trường học? Em đã

biểu diễn một tiết mục, hẳn là anh nên cự tuyệt với chủ nhiệm lớp chứ?”

“Anh muốn mọi người nhận ra mình.” Lệ Cảnh Trình xoay người nằm bên cạnh cô, nhìn nửa mặt cô: “Hiện tại toàn bộ mọi người đều nhìn thấy tác phẩm của em, cũng đều nhớ kỹ gương mặt vị hôn phu của Thiển Thiển.”

Vinh Thiển vuốt ve tay anh, buổi tối, cô không muốn đi, nhưng lại bị Lệ Cảnh Trình kéo đi.

Xe đứng ở bên ngoài trung tâm giải trí cao nhất, đèn neon treo cao tận tầng mười, nhìn thật mê người, nhìn muốn lóa mắt.

Vừa mới tới cửa, liền có thể nghe được âm thanh huyền ảo bên trong, Vinh Thiển thật sự không thích với môi trường này, trước kia Hoắc Thiều Huyền cũng mang cô đi, nhưng chỉ giới hạn vòng vòng bên ngoài mà thôi.

Lệ Cảnh Trình nói một tiếng, ôm lấy Vinh Thiển đi vào.

Rất nhanh, cửa mở ra, trong phòng có thanh niên trẻ tuổi, có người lớn tuổi, người xấu người đẹp đều có hết, Vinh Thiển giật mình ngồi vào sofa.

Cái gì đây?

Lẽ hội thú sao?

Chu Đình Đình đứng hên tiến đến, trước khi đi vào, còn cố ý tạt vào toilet chỉnh sửa dung nhan, đem áo trước ngực kéo kéo xuống, lúc này mới chậm chạp đi vào phòng.

Chính là khi bàn tay mở cửa ra, giống như nằm mơ, đây là tình huống gì đây?

Không phải chỉ có hai người gặp nhau thôi sao?

Ngay cả nụ cười cô cũng miễn cưỡng không nặn ra nổi.

Lệ Cảnh Trình hướng cô vẫy vẫy, Chu Đình Đình liền nở nụ cười, đi vào hai bước, bất chợt nhìn thấy Vinh Thiển.

Trong lòng trầm xuống, cô ta mơ hồ cảm giác được điều gì đó không thích hợp,

Chu Đình Đình nghĩ muốn quay đầu rời đi.

Thế nhưng có một anh chàng ngồi gần cửa nhất liền ngăn lại, cô liền giả vờ làm bộ dáng thong dong đi tới trước mặt Lệ Cảnh Trình: “Lệ thiếu.”

Lệ Cảnh Trình hơi nheo nheo mắt, lơ mơ nhìn về phía chàng trai đó: “Đến đây.”

Chu Đình Đình bỏ túi xách lên bàn ngồi vào bên cạnh anh, nũng nịu nói: “Không phải đã nói là chỉ có hai chúng ta sao?”

“Bạn tôi thành tâm muốn xem múa, tôi liền nghĩ đến cô.”

“Múa, múa gì?”

Tên ngồi bên cạnh cô tiếp lời: “Đúng thế, múa thoát y, tới đi nào.”

Chu Đình Đình rất nhanh hiểu được, Lệ Cảnh Trình đây rõ ràng là muốn trút giận cho Vinh Thiển, cô ta giật mình đứng dậy, bả vai liền bị một người nắm lấy đẩy về trước.

Trên chân là đôi giày cao gót mười phân, Chu Đình Đình bị đẩy lão đảo về phía trước, té ngã trên bàn.

Trước ngực bị cái gì đó đâm đau đớn: “Các người ——”

Chỉ cần nhìn một màn này, Vinh Thiển liền ăn không tiêu.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Lệ Cảnh Trình: “Em muốn đi toilet.”

“Trò hay mới bắt đầu, em đi đâu?”

“Em thật muốn đi.”

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Được, nhưng không được tự ý rời đi một mình, nơi này không an toàn, đi xong lập tức quay lại.”

“Được.” Vinh Thiển nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Cô đi ra khỏi phòng bao, dựa người vào tường, kịch liệt thở dốc vài cái, sau đó mới bước đi.

Xung quanh là một thế giới hoàn toàn xa lạ với cô, Vinh Thiển vừa đi vài bước, liền bị một người tóm lấy, đối phương có sức mạnh kinh người, tiếng hét của cô tắt ngấm, thậm chí không kịp la lên. Một âm thanh âm ỉ vang lên, đây cũng là một phòng bao, nhưng bên trong không bật đèn, nhìn không thấy năm ngón tay.

Vinh Thiển sợ hãi, nhắc chân muốn chạy, nhưng tựa hồ đối phương không muốn buông tha.

Rất nhanh cô bị mang lên phía trước, chân chạm vào ghế sofa mềm mại, có người đè bả vai cô bắt cô ngồi xuống.

“Các người là ai?”

Một bàn tay chính xác che miệng cô, có người đến thờ vào tai cô, hơi thở mãnh liệt: “Vinh Thiên.”

Cô không dám trả lời, sợ đưa tới tai họa bất ngờ.

“Còn nhớ rõ X* không?”

Vinh Thiên trợn to hai mắt, đối phương thả lỏng tay ra.

“Rốt cuộc các người là ai?”

Giọng nói run rẩy, không kìm chế được.

“Cô cảnh cáo Hoắc Thiếu Huyền thay tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh ta.”

Người đàn ông nhẹ nhàng nói vào bên tai cô, Vinh Thiên toàn thân run rẩy, thốt ra: “Chuyện này không liên quan tới Hoắc Thiếu Huyền.”

“A, cô định bảo vệ anh ta sao?”

“*X bị tổn thất bao nhiêu, cô nói cô có liên quan không?”

Người đàn ông đưa tay vỗ vỗ nhẹ mặt cô vài cái, tuy rằng không mạnh, nhưng âm thanh phát ra trong không khí yên tĩnh có vẻ rất đáng sợ: “Dừng cảm thấy.”

Vinh Thiên nhích nhích người, lại bị một bàn tay dùng sức ấn xuống.

“Cô nói với Hoắc Thiếu Huyền, tôi cần là mạng của anh ta, anh ta hủy *X hai lần, tôi sẽ cho anh ta biết tôi là người thế nào.”

“Không được!” Vinh Thiên gào lên: “Anh cầm bao nhiêu tiền?”

Người đàn ông cười lạnh: “Cô vào *X hai lần, chẳng lẽ quy định kia còn chưa hiểu sao?”

“Không cho phép các người làm tổn hại Hoắc Thiếu Huyền.”

“Đi.” Người đàn ông nói ra một tiếng, từ đầu đến cuối hoàn toàn không có độ ấm: “Cô phải có năng lực này, mỗi ngày canh giữ bên người anh ta đi, đừng cho anh ta bước ra khỏi nhà đi.”

Vinh Thiển toát mồ hôi lạnh, từ lúc Hoắc Thiếu Huyền biết chuyện cô bị bắt vào *X lần thứ hai, cô liền có một dự cảm chẳng lành, cô cảm thấy người đứng phía sau *X thật sự không đơn giản.

Bả vai được buông ra, Vinh Thiển thử đứng dậy, đối phương cũng không ngăn cản cô.

Vinh Thiển sờ soạng hướng tới cửa mà đi, lúc đó đụng phải cái bàn, chân đau không đi được, cô khập khễnh bước từng bước ra cửa, mở cửa rồi chạy nhanh ra ngoài.

Vinh Thiển trở lại phòng bao, đẩy cửa mạnh tạo ra động tĩnh rất lớn, Chu Đình Đình đang bị hai người đàn ông đè bả vai xuống, trước mặt cô ta là ly rượu vang, đang giãy giụa, Vinh Thiển bất chấp, chạy hai ba bước tới bên cạnh Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển cầm tay anh nói: “Mau lên, ông chủ của *X.”

Lệ Cảnh Trình biến sắc: “Cái gì, ông chủ gì, nói rõ ràng.”

Vinh Thiển giữ chặt tay anh nói: “Mau đi cùng em, anh ta ở phòng kia, mau lên.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 10 : Hôm nay anh ta có chạm vào em sao?

Edit : Dế Mèn

Lệ Cảnh Trình đứng dậy ngay lập tức, Vinh Thiển nắm cổ tay anh kéo nhanh ra ngoài. Hai người tới phòng Vip, bên trong ánh đèn sáng rõ, có hai nhân viên phục vụ đang cúi người dọn dẹp.

Vinh Thiển nhìn bốn phía xung quanh, chẳng còn bóng dáng ai. Cô thở hồng hộc đi vào: “Người vừa nãy ở đây đâu rồi?”

“Họ đi rồi.” Một người đứng dậy nói.

“Đi lúc nào?” Vinh Thiển biết hỏi cũng vô ích, cô đã chạy đi một lúc, đám người đó đã đi mất tăm mất tích. “Anh có thấy bọn họ trông thế nào không?”

“Mấy người khách Vip này thật sự rất lạ. Họ chỉ gọi một ít rượu, nhấn mạnh rằng họ không thích có người quấy rầy. Chúng tôi thấy cửa mở thì mới biết họ đi rồi.”

Sắc mặt Vinh Thiển trắng bệch. Lệ Cảnh Trình quét tầm mắt về bốn phía, anh tiến lên kéo cô lại: “Sao em biết hẳn là ông chủ Đông Hầu Cung?”

“Lúc nãy em bị chúng kéo vào đây.”

“Hắn nói gì với em?”

“Hắn...” Vinh Thiển nhớ tới hơi thở lạnh như băng vương vấn bên tai ấy, làm người ta không lạnh mà run. Giọng nói cô cũng run theo: “Hắn nói, hắn muốn lấy mạng Hoắc Thiếu Huyền.”

Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển: “Còn gì nữa không?”

Cô lắc đầu.

“Đi, đi về.”

Vinh Thiển nắm chặt cổ tay anh: “Chúng ta nên báo cảnh sát, hoặc cho người ở đây theo dõi, xem bọn chúng rốt cuộc là ai.”

“Vinh Thiển,” Lệ Cảnh Trình cũng không quay đầu lại: “Anh đưa em tới đây để giúp em giải quyết phiền phức, em quên rồi sao?”

Vinh Thiến kéo kéo Lệ Cảnh Trình: “Chu Đình Đình thế nào em không quan tâm, nhưng mà...”

“Nhưng mà Hoắc Thiếu Huyền gặp nguy hiểm nên em mới quan tâm, phải vậy không?” Lệ Cảnh Trình hất tay Vinh Thiến ra khiến cô lão đảo. Anh sai bước dài ra cửa, thấy cô còn chưa chịu ra, anh lại quay lại nắm chặt tay cô kéo ra ngoài. “Còn không chịu nghe, muốn ở lại đây để bị bắt phải không?”

Vinh Thiến rụt cổ một cái, vội vàng theo sát bên anh bước ra ngoài.

Trong phòng Vip, một đám người đang đùa cợt rất hăng say. Chu Đình Đình nằm bò trên bàn không nhúc nhích, lớp trang điểm tinh xảo cũng bị nhòe đi, tay còn cầm ly rượu đã đổ một nửa. Vinh Thiến đứng ở cửa, không muốn đi vào.

“Chúng ta về đi.”

“Không xem à?”

“Lệ Cảnh Trình, đừng đùa quá mức...”

Người đàn ông siết chặt tay cô dắt cô tới sofa. Chu Đình Đình nhấp nháy mi mắt, Lệ Cảnh Trình nghiêng người tới: “Không phải cô thích nhảy thoát ỷ sao? Vậy nhảy một màn đi!”

Chu Đình Đình co rúm người lại: “Tôi không dám nữa.”

“Không dám gì?”

“Không dám động đến Vinh Thiến nữa, tôi cam đoan.”

“Cam đoan của cô đáng giá mấy đồng?”

Vinh Thiến lôi kéo cánh tay Lệ Cảnh Trình: “Chúng ta về đi.”

“Nhảy! Hôm nay cô không nhảy thì đừng hòng về.”

Có người xô kéo Chu Đình Đình thô bạo, giơ tay đến: “Không chịu sao? Tôi giúp cô em___”

Mấy bàn tay bắt đầu giật xé lung tung áo váy Chu Đình Đình. Vinh Thiến thấy vậy thì mở to mắt, há hốc miệng, cô quay đầu nhìn về phía Lệ Cảnh Trình. Người đàn ông đang cầm ly rượu, đuôi mắt ánh cười, miệng nhuộm màu lấp lánh. Nhìn những người đó càng lúc càng gần, anh lắc đầu, cười ra tiếng.

Chu Đình Đình sợ hãi kêu liên tục, càng như vậy, đám người đó càng hăng say. Lệ Cảnh Trình càng cười thích thú, trò này chắc chắn trước đây anh thường xem, nếu không sao có thể sắp xếp gọn lẹ như vậy.

Chu Đình Đình níu giữ áo váy lại, giầy giữa đựng phải bàn trà, mấy chai rượu rớt xuống đất. Chu Đình Đình loay hoay chạy trốn, bỗng giẫm phải mấy chai rượu bể, cả người té về phía trước.

Cốp____

Đầu va vào tường, người xụi lơ ngã xuống.

Vinh Thiển thấy trên tường có vết máu đỏ sẫm, miệng run rẩy lắp bắp. Lệ Cảnh Trình để ly rượu xuống bàn, nói với cô: “Đi thôi.”

Đám người kia đưa mắt nhìn nhau, có người tiến lên nắm vai Chu Đình Đình lay lay.

Ra khỏi nơi đó, Lệ Cảnh Trình rút một điếu thuốc, châm lửa hút. Anh gác hai tay lên nóc xe đợi Vinh Thiển tới, nhướn mày: “Đêm nay em hài lòng chứ?”

“Anh hỏi thật hay giả?”

“Ý em là sao?”

“Anh thật không hiểu hay giả vờ không hiểu?”

Lệ Cảnh Trình bực bội phả khói thuốc: “Em đang đánh đố anh sao?”

“Lệ Cảnh Trình, rốt cuộc anh là người như thế nào vậy?”

“Anh là người đàn ông của em! Còn là ai nữa.”

“Anh với những người trong đó, có phải trước đây đám các anh thường xuyên bày trò như vậy?”

Lệ Cảnh Trình không cảm thấy có gì là sai: “Sao vậy, cho vui thôi mà. Lần này là để giúp em hả giận. Trước đây khi bày mấy trò đấy bọn anh đều trả tiền. Một bên bày ra, một bên tự nguyện, có gì không được sao?”

“Tư tưởng của anh rất có vấn đề.” Vinh Thiển xoay người muốn chạy.

Lệ Cảnh Trình vội chụp tay cô kéo lại trước mặt mình. Anh miệng còn ngậm điếu thuốc, đứng giữa màn đêm xa hoa nơi không gian rộng lớn này

càng tôn vẻ phóng đảng trời sinh. Lệ Cảnh Trình dứt khoát đem cô ôm vào trong lòng: “Anh có vấn đề, vậy trong lòng em không có vấn đề?”

“Em ghét Chu Đình Đình là thật, nhưng em cũng là phụ nữ. Lệ Cảnh Trình, nhìn anh thích thú xem trò đó em thấy rất phản cảm. Muốn làm cho cô ta không dám chọc em nữa, miễn anh không lộ đồ cô ta hay tìm người nhục nhã cô ta như vậy là được rồi.”

“Đây không phải là phương pháp đơn giản mà hiệu quả nhất sao?”

Vinh Thiển ngửa đầu lên: “Vừa này nếu cô ta va vào tường mạnh hơn chút anh không sợ sẽ có chuyện không may sao?”

“Anh có gì phải sợ?”

“Phải, cái gì anh cũng không sợ.”

Cô im lặng, không nói nữa.

Lệ Cảnh Trình hút hết điếu thuốc, nghe cô tựa trong ngực mình im lặng.

Thấy không bình thường, hai ngón tay anh nâng cằm cô lên: “Sao vậy? Bộ dạng kì lạ vậy?”

Đám người kia cũng đang đi ra, trước khi đi từng người còn chào Lệ Cảnh Trình.

Ngay sau đó, Vinh Thiển thấy Chu Đình Đình được đưa ra xe: “Bọn họ mang cô ta đi đâu vậy?”

“Tới bệnh viện.”

Lệ Cảnh Trình ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Nhìn anh.”

Cô ngẩng đầu.

“Anh làm như vậy thật sự không đúng sao?”

“Em không thích thấy anh như vậy, lúc đó anh nhìn Chu Đình Đình chăm chăm như bọn háo sắc.”

Lệ Cảnh Trình vuốt cằm: “Anh háo sắc vậy ư?”

“Em đã từng bị như vậy, cho nên em hiểu cảm giác bất lực ấy. Nhất là đối với phụ nữ, cái gì cũng có thể chịu đựng, ngoại trừ chuyện đó.”

Trong lòng anh không vui. Dù sao vốn cũng là muốn cô hả lòng hả dạ, không ngờ cô không hề cảm kích. Lệ Cảnh Trình buông tay ra, Vinh Thiển liền kéo cửa xe, ngồi vào ghế phụ.

Lệ Cảnh Trình thấy ngực như bị đè nén, ở ngoài lại rút một điếu thuốc nữa. Anh ngoái đầu nhìn Vinh Thiển, thấy cô đang dựa đầu vào cửa xe. Bóng đêm mờ lung lư luyến, mái tóc dài của cô dán bên má. Anh như thấy lại dáng vẻ cô khi bị bắt vào Đông Hầu Cung lần thứ hai - ánh mắt né tránh, sợ hãi, như con chim sợ cành cong.

Lệ Cảnh Trình khó chịu, dùng sức giẫm tắt điếu thuốc.

Sao anh lại quên, trò đó sao có thể làm cô khây khỏa, chỉ khiến cô thấy khó chịu, thậm chí hít thở không nổi.

Người đàn ông ngồi vào ghế lái, ôm chầm lấy Vinh Thiển: “Nếu cảm thấy anh đã làm sai gì, em cứ nói với anh. Anh có thể thay đổi, anh sẽ sửa ngay lập tức.”

Nét mặt Vinh Thiển giờ mới thả lỏng. Lệ Cảnh Trình hôn lên gò má cô: “Đi nào, dẫn em đi ăn tối.”

Xe chạy tới Xuyên Vĩ Cư. Buổi tối giờ cao điểm, rất đông người nên không còn nhiều chỗ, ngay cả phòng vip cũng không còn.

Vinh Thiển ngồi cạnh cửa sổ, sau khi gọi món xong, cô đứng lên: “Em đi rửa tay.”

Toilet ở lầu hai nên cô lên cầu thang. Đang rửa tay, ngẩng đầu lên thì cô thấy Hoắc Thiếu Huyền.

Nhớ đến chuyện tối nay, Vinh Thiển vội rửa qua loa mấy cái: “Thiếu Huyền!”

Hai người nhìn nhau, Vinh Thiển đi tới: “Người của Đông Hầu Cung đã tìm em.”

“Cái gì?” Khuôn mặt tuần tú của Hoắc Thiếu Huyền lập tức trở nên khẩn trương. Anh không nói gì mà siết chặt cổ tay cô: “Bọn chúng làm gì em? Tìm em làm gì?”

“Thiếu Huyền,” Vinh Thiển nắm lấy bàn tay anh để anh bình tĩnh lại: “Em không sao, nhưng bọn chúng nói sẽ không bỏ qua cho anh. Em cũng không thấy rõ mặt chúng.”

Trái lại, Hoắc Thiếu Huyền nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Chúng muốn tìm thì cứ để cho bọn chúng tìm.”

“Anh đã phá Đông Hầu Cung hai lần. Chó cùng sẽ rút giậu đấy.”

“Thiển Tiểu Nhị, anh không hối hận. Điều duy nhất anh hối hận là đã để Đông Hầu Cung hoạt động trở lại. Anh đã không diệt nó hẳn ngay từ lúc đầu.”

Có những lời nghe vào tai không có bất kì từ nào kích động nhưng vẫn có thể làm lòng người thấy tan nát chua xót.

“Thiếu Huyền, anh nhất định phải cẩn thận.”

Mặc dù bọn họ ở ngoài sáng, đám người đó lại ở trong tối, khó lòng phòng bị, nhưng Vinh Thiển vẫn căn dặn anh, như thế để cô có thể tự trấn an mình một chút.

Hoắc Thiếu Huyền gật gật đầu: “Hiện tại Cố Tân Trúc đã bị bắt nhưng em vẫn nên cẩn thận.”

“Ừm.”

Mạc Hy ở trong phòng vip đợi Hoắc Thiếu Huyền đã một lúc nhưng không thấy anh trở lại. Cô đứng dậy ra ngoài, liếc mắt một cái đã thấy hai người đứng ngoài toilet.

“Thiếu Huyền!”

Người đàn ông quay lại, tay tự động buông Vinh Thiển ra, nhưng ánh mắt yên tĩnh, xa cách.

Mạc Hy đi tới, khóe miệng nở nụ cười: “Thiển Thiển cũng ở đây à.”

“Chị Hy Tử!”

Mạc Hy khoác tay Hoắc Thiếu Huyền: “Ba mẹ còn đang đợi anh đó, đi thôi.”

Hoắc Thiếu Huyền vẫn không nói gì, theo cô trở về.

Lúc Vinh Thiển trở lại chỗ ngồi, toàn bộ các món đã được dọn lên. Cô và Lệ Cảnh Trình ăn được phân nửa thì cô đã thấy no. Vinh Thiển để đĩa xuống, cầm khăn lau tay, chợt thấy Mạc Hy đứng cách đó không xa đang nhìn xung quanh.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Mạc Hy chần chừ, cuối cùng cũng bước nhanh tới.

Vinh Thiển cảm thấy kì quặc; Mạc Hy đi tới trước bàn của bọn họ, ngồi xuống ngay bên cạnh Vinh Thiển.

Lệ Cảnh Trình không khỏi nhú mày. Mạc Hy trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Thiến Thiển, chị hi vọng sau này em cố gắng tránh gặp mặt Hoắc Thiếu Huyền, được không?”

“Chị Hy Tử, lời này là sao?”

“Chuyện lúc này ở toilet chị không nói.” Mạc Hy nhìn thẳng vào mắt Lệ Cảnh Trình đang ngồi đối diện: “Em biết rõ Thiếu Huyền chưa quên được em. Hai người cứ gặp nhau hoài cũng không tốt. Thiến Thiển, em và Thiếu Huyền cũng phải bắt đầu cuộc sống mới.”

Vinh Thiển nghẹn lời: “Em và anh ấy không gặp nhau nhiều. Vừa rồi cũng chỉ là ở toilet tình cờ gặp nên em mới nói với anh ấy mấy câu.”

“Nói mấy câu mà anh ấy có thể nắm tay em sao?”

Vinh Thiển nhìn chăm chăm Mạc Hy ngồi bên cạnh mình. Hai cô cũng coi như chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, vì sao bây giờ cô lại thấy Mạc Hy thật xa lạ?

Mạc Hy hoàn toàn không đếm xỉa Lệ Cảnh Trình sau khi nghe sẽ nghĩ thế nào: “Thiến Thiển, chị thích Thiếu Huyền bao nhiêu năm, em chắc không biết đâu.”

“Em không có hứng thú.” Khóe miệng Vinh Thiển cứng đờ.

“Em đừng trách chị thừa nước đục thả câu; đó là mong muốn của hai nhà bọn chị. Chị chỉ muốn cùng Thiếu Huyền bình yên sống qua ngày. Dù trong lòng anh ấy nhớ em, trong lòng em cũng mong anh ấy, nhưng chị xin em

đừng biểu lộ ra. Hoắc Thiếu Huyền quay lại, còn không hãy đem tình cảm đó chôn chặt trong lòng cả đời đi.”

Đối diện với lời yêu cầu này, Vinh Thiển đổ cả mồ hôi tay. Rốt cuộc cô đã làm gì để bị người ta tới trách móc nặng nề vậy.

“Hoắc Thiếu Huyền là con người, không phải kết hôn rồi thì thành đồ vật của ai cả. Em chỉ là có chút việc cần nói với Hoắc Thiếu Huyền, dặn anh ấy ra ngoài phải chú ý. Bọn em không phải vừa thấy mặt nhau đã ôm đầu khóc rống, càng không có chìm đắm trong quá khứ không chịu dứt. Bởi vì trước đây bọn em yêu nhau lâu vậy, nên bây giờ ngay cả nói với anh ấy mấy câu cũng không có quyền sao?”

Mạc Hy bị hỏi ngược lại thì á khẩu, không trả lời được.

Lệ Cảnh Trình dựa người vào ghế, vẫn không nói câu nào. Ánh mắt u tối, nhìn không ra vui giận.

Vinh Thiển thở dài: “Em đồng ý với chị. Trừ khi tình cờ, em sẽ không đi tìm Hoắc Thiếu Huyền được chưa?”

“Thiến Thiến,” Mạc Hy giọng nói ngập ngừng, cô cũng đã đi hơi xa: “Chị hi vọng em có thể hiểu cho chị.”

“Em hiểu.”

Mạc Hy rất sợ Hoắc Thiếu Huyền thấy cô ra ngoài lâu sẽ đi tìm rồi gặp, cô đứng dậy gật đầu với Lệ Cảnh Trình rồi mới đi.

“Còn đói không?”

Lệ Cảnh Trình bất ngờ mở miệng.

Vinh Thiển hoàn hồn, lắc lắc đầu: “Em no rồi.”

“Vậy thì đi thôi.” Anh cầm chìa khóa trên bàn, đứng dậy.

Hai người một trước một sau đi ra Xuyên Vị Cư. Bước chân người đàn ông rất dài, không mấy bước thì đem Vinh Thiển bỏ xa, cô đuổi theo anh tới bãi đỗ xe.

Dọc đường về, không ai mở miệng.

Về tới Đế Cảnh, lúc Lệ Cảnh Trình lên lầu thì Vinh Thiển đã ngủ rồi. Anh tắm rửa xong, tóc cũng không sấy, lập tức chui vào trong chăn.

Nước theo tóc từng giọt từng giọt nhỏ xuống người Vinh Thiễn. Cô lạnh run, hoàn toàn tiêu cơn buồn ngủ: “Lệ Cảnh Trình!”

Anh ghé sát miệng cô nhưng không hôn: “Anh ‘muốn’ em.”

Vinh Thiễn giãy giãy mấy cái nhưng nhanh chóng bị Lệ Cảnh Trình chế ngự.

“Em nói đi, em có thích anh không?”

Vinh Thiễn tránh nụ hôn của anh, bàn tay Lệ Cảnh Trình ở sau lưng cô châm ngòi thổi gió: “Nói!”

“Lệ Cảnh Trình...”

Giọng cô mềm nhũn, ở trong chăn nên nghe như bị nghẹt mũi, lại kéo dài, làm người nghe như muốn tan cả xương. Tiếng thở dốc của Lệ Cảnh Trình càng lúc càng mạnh mẽ: “Mặc kệ em có thích anh không, dù sao anh cũng không buông em đâu.”

“Vậy rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”

Âm điệu Vinh Thiễn nhỏ dần, nện ngực anh một cái: “Để anh thừa nước đục mà thả câu.”

Lệ Cảnh Trình cười, gạt chăn trên người qua một bên, ngón tay mơn trớn mi tâm, sống mũi, môi cô, rồi xuống chút nữa...

“Thích em, ở đây, ở đây....”

Vinh Thiễn đè tay anh lại.

Anh trầm luân trong đó, không thể tự thoát khỏi. Đôi môi mỏng lại đến bên tai Vinh Thiễn: “Có đôi khi, vừa nhìn đã thấy thích cũng là một cái tội.”

“Hả?” Cô nghe có vẻ không hiểu.

Lệ Cảnh Trình há miệng cắn: “Vinh Thiễn, ôm anh!”

Cô đưa tay ôm cổ Lệ Cảnh Trình.

“Hôm nay anh ta có đụng vào em sao?”

Vinh Thiễn mở mắt, Lệ Cảnh Trình nắm lấy một tay cô: “Ở đây sao?”

Vinh Thiễn cố gắng rút tay về, anh lại khẽ cắn bả vai cô: “Nhìn thấy chưa, trong chuyện tình cảm chẳng ai nhường ai, cho dù họ đã từng là bạn của

em.”

“Nhưng em chỉ nói với anh ấy biết để anh ấy cẩn thận đám người Đông Hầu Cung. Chẳng lẽ em nhắc anh ấy một tiếng cũng có gì sao?”

Lệ Cảnh Trình hôn cô, không muốn lại nghe ba chữ Hoắc Thiếu Huyền từ miệng cô.

Anh dành cho cô sự kiên trì rất lớn, chỉ mong có ngày trong lòng Vinh Thiển có thể hoàn toàn quên được Hoắc Thiếu Huyền. Anh hỏi cô có thích anh không, Lệ Cảnh Trình biết hỏi cũng như không, trong lòng cô còn có Hoắc Thiếu Huyền thì sao có thể thích anh.

Mà cái anh muốn, không chỉ là thích, mà là yêu.

Lệ Cảnh Trình từng chút từng chút thiêu đốt thân thể cô, mười ngón tay anh đan vào giữ chặt tay cô. Sau một lúc lâu, bầu không khí nồng nhiệt mới dần dần lắng xuống.

Anh để cô gối lên ngực mình. Vinh Thiển nhắm hai mắt: “Lệ Cảnh Trình, sao anh lại đi tới chỗ như Đông Hầu Cung?”

“Chơi.”

“Anh chơi đùa bao nhiêu cô gái rồi?”

Lệ Cảnh Trình trầm giọng, cái này không thể nói lung tung được. Vinh Thiển nằm bò trên người anh, nhìn thẳng vào mắt anh. Người đàn ông tựa vào đầu giường: “Em đang đòi tính sổ với anh mấy chuyện trước kia à?”

“Mấy chỗ đó là ai mở vậy?”

Ngón tay anh nhịp nhịp lên vai Vinh Thiển, thờ ơ: “Ông chủ đứng sau Đông Hầu Cung chưa bao giờ ra mặt. Mỗi tầng ở đó đều có người phụ trách riêng; coi như khách vip cũng không được gặp trực tiếp ông chủ đó. Có vẻ thần bí.”

“Hôm nay, lúc bọn chúng đưa em vào phòng vip, em cứ tưởng xong rồi, nhưng chúng chỉ đe dọa mấy câu rồi thả ra. Người bị bắt tới Đông Hầu Cung rất nhiều, tại sao chúng lại bắt em?”

“Bởi vì Hoắc Thiếu Huyền phá hủy Đông Hầu Cung là vì em.” Thần sắc Lệ Cảnh Trình đột nhiên lạnh lẽo, ngón tay đang gõ gõ cũng dừng lại. “Chuyện

ngày hôm nay tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Đối phương đã nhắm đến em và anh ta.”

Vinh Thiển kinh hãi, có cảm giác sờn tóc gáy.

Cô nhìn Lê Cảnh Trình: “Nhưng sau khi Đông Hầu Cung bị đập cũng không có tin tức gì được đưa ra. Anh nói xem mấy đoạn video kia đi đâu rồi?”

“Cho dù ngày nào đó nếu bị lộ thì nam nữ chính trong đó là anh với em, em sợ gì chứ?”

Vinh Thiển cảm thấy thở không nổi, cảm giác khó chịu lúc bị bắt vào phòng vip lại trở về. Cô nằm xuống lại trên người Lê Cảnh Trình nhưng vẫn không xua được nỗi sợ hãi trong lòng; hai tay cô ra sức ôm chặt thắt lưng anh.

...

Hết tuần, Vinh Thiển lại tới trường. Chu Đình Đình vẫn đến trường, đầu đội mũ, né tránh ánh mắt khi thấy Vinh Thiển.

Đang giờ học, giáo viên chủ nhiệm đẩy cửa bước vào, theo sau có một sinh viên nữ. Giáo viên chủ nhiệm giới thiệu với mọi người bên dưới: “Đây là sinh viên mới chuyển tới lớp chúng ta. Tên bạn ấy là Hạ Nhân.”

Cô gái ngẩng đầu lên, ánh mắt rụt rè, có vẻ rất nhút nhát. Giáo viên chủ nhiệm ý bảo cô tự giới thiệu. Giọng cô ấy nhỏ như muỗi kêu: “Chào mọi người, tôi tên Hạ Nhân...”

Lâm Nam nhào người qua: “Cậu ấy xuyên không tới hay sao vậy? Trông đáng vẻ nói chuyện của cậu ấy kìa!”

Vinh Thiển suy nghĩ dăm chiêu, mắt nhìn chăm chăm người trên bục giảng. Lâm Nam đẩy đẩy cánh tay cô: “Nói chuyện với cậu đấy, nghe thấy không?”

Vinh Thiển giật mình. Giáo viên chủ nhiệm bảo Hạ Nhân ngồi chỗ trước Vinh Thiển. Lúc cô đi xuống, hai người chạm mắt nhau.

Tim Vinh Thiển đập rộn lên, lòng bàn tay không khỏi nắm chặt. Hạ Nhân ngồi vào chỗ, không nói tiếng nào, sau khi tan lớp cũng không giao lưu với ai.

Lâm Nam và Hà Mộ đã tới thư viện, Vinh Thiển hơi do dự cuối cùng vẫn ngồi xuống cạnh Hạ Nhân.

“Chào cậu!”

Hạ Nhân ngẩng đầu.

Vinh Thiển nhìn cô: “Cậu nhớ tôi không?”

Hạ Nhân nhìn khuôn mặt cô một lượt, Vinh Thiển đẽ thấp giọng nói: “Đông Hầu Cung.”

Hạ Nhân giật nảy mình: “Cậu_____”

“Còn nhớ không?”

Hạ Nhân gật gật đầu.

“Sao cậu tới đại học T?”

“Tôi bị bắt trên đường đi học, cách trường không xa nên bạn học cũng thấy. Sau khi tôi trở về, trong trường cũng đã sôi sục mấy lời đồn thổi về tôi. Tôi thật sự không chịu nổi nữa.”

Vinh Thiển nhớ lại lần đầu tiên khi đứng trên đài ở Đông Hầu Cung. Lúc đó, Hạ Nhân được giới thiệu là sinh viên ưu tú của học viện nghệ thuật.

“Cho nên cậu phải chuyển trường?”

“Phải.”

“Chuyện đó cậu kể cho người nhà sao?”

“Tôi chỉ nói không nhớ rõ được gì hết. Tôi không dám nói.”

Có thể chuyển trường như vậy thì gia cảnh chắc cũng khá, nhưng vết nhơ kia, cô ấy và Vinh Thiển giống như nhau – cả đời không thể xóa được.

Hạ Nhân đã có thể trò chuyện với Vinh Thiển, mặc dù cũng cởi mở hơn với Lâm Nam và Hà Mộ nhưng cô vẫn không nói chuyện nhiều, cái bóng trong lòng còn quá nặng.

Gia đình Hạ Nhân thuê cho cô ấy một nhà trọ ở gần trường, nghe nói mẹ cô cũng theo cô tới thành phố Nam Thịnh.

Hôm nay Vinh Thiển nói sau giờ học sẽ mời các bạn ăn pizza.

Cô muốn giúp Hạ Nhân hòa đồng hơn nên cũng mời cô ấy đi ăn.

Không ngờ mới vừa ra cổng trường đã thấy xe của Lệ Cảnh Trình đậu ở cửa.

Vinh Thiển đưa túi cho Lâm Nam: “Tớ qua đó một chút.”

Cô chạy từ từ tới cửa xe, Hạ Nhân tò mò nhìn, nhưng cửa sổ xe màu trà nên không thể nhìn rõ người bên trong.

“Ai thế?”

“À,” Lâm Nam thuận miệng đáp: “Chồng sắp cưới của Thiển Thiển.”

“Cậu ấy đính hôn rồi?”

“Đúng vậy.” Lâm Nam tự nhiên khoác tay lên vai Hạ Nhân: “Chồng sắp cưới của cậu ấy rất thương cậu ấy đó.”

Lệ Cảnh Trình hạ cửa sổ xe xuống: “Về nhà thôi.”

“Lát nữa em sẽ đi taxi về. Em mời bạn đi ăn pizza rồi.”

Anh gác tay lên cửa xe: “Không phải đã nói rõ ràng tối nay dành cho anh sao?”

Vinh Thiển ngẫm nghĩ một hồi, vỗ trán: “Nhưng mấy cậu ấy cũng đang đợi em.”

“Pizza có gì ngon mà ăn?”

Vinh Thiển ghé người xuống: “Không phải em đã nói qua với anh sao?

Trường em mới có sinh viên chuyển tới. Bọn em chơi với nhau cũng được, coi như là mời cậu ấy đi.”

“Nữ?”

“Ừ, tên là Hạ Nhân.”

Chân mày Lệ Cảnh Trình chau lại, Vinh Thiển thuận miệng hỏi: “Anh quen à?”

“Sao anh quen được.”

Lâm Nam vẫy vẫy tay về phía này: “Thiển Thiển, có gì thầm kín thì trở về hãy nói, bọn mình chết đói hết cả rồi!”

Vinh Thiển đứng dậy: “Ừ, tới liền.”

“Anh mời mọi người ăn.” Lệ Cảnh Trình nắm lấy tay cô: “Tiệc buffet hải sản ở Hoàng Đình Quốc Tế, thế nào?”

“Thật hay giả?”

Ngón tay Lệ Cảnh Trình xoa xoa lòng bàn tay cô: “Muốn ăn hay là không?”

“Ăn ăn ăn.” Vinh Thiển vội vàng gật đầu.

Cô rút tay ra, định đi qua bên kia, Lệ Cảnh Trình liền đẩy cửa xe xuống, chụp cô lại: “Em ngồi xe anh, mấy cô ấy để tài xế đưa đi.”

Vinh Thiển đứng đối diện mọi người, Lệ Cảnh Trình rất cao, đem cả người cô che khuất.

“Được, vậy em đi nói với mấy cậu ấy đã.”

Qua vai Lệ Cảnh Trình, Hạ Nhân đang nhìn chăm chăm bóng lưng anh không chớp mắt. Anh buông tay Vinh Thiển ra, nghiêng người xuống: “Anh đợi em ở trên xe.”

Nói xong, anh mở cửa xe ngồi vào.

Chỉ như vậy nhưng Hạ Nhân lại như nhìn thấy gì đó, cô khó tin, mở to mắt.

Vinh Thiển đã nhanh chóng bước tới: “Đi Hoàng Đình Quốc Tế đi, chúng ta ăn buffet.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 11: Người cưỡng bức tôi, mang họ Lê

Edit: Lưu Tinh

Lâm Nam vỗ tay hoan hô: "Hay quá! Hôm nay rốt cuộc có thể ăn uống một trận thỏa thích!"

Hà Mộ đứng ở bên cạnh, trải qua chuyện lần trước, cô càng không dám đối mặt với Lê Cảnh Trình: "Thiên Thiên, mình đột nhiên nhớ có chút việc chưa làm, mọi người cứ đi đi."

Vinh Thiên kéo tay Hà Mộ: "Có chuyện gì chứ, Mộc Tử, mình biết cậu lo lắng cái gì, đừng sợ, Lê Cảnh Trình không chấp nhất những chuyện trước kia nữa đâu."

"Đúng vậy đó!" Lâm Nam khoác tay Hà Mộ, đúng lúc tài xế đã lái xe đến trước mắt các cô.

Nhà hàng Hoàng Đình tọa lạc tại ven hồ, Vinh Thiên và Lê Cảnh Trình đã tới trước đợi ở tầng bốn, vị trí ngồi ngay cạnh cửa sổ. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn ra bên ngoài phong cảnh ven hồ thật tuyệt đẹp, toàn bộ được thu hết vào trong tầm mắt. Một chiếc du thuyền vút qua rẽ mặt hồ thành hai nửa.

Vinh Thiên đi qua tiếp bạn bè của cô, Lê Cảnh Trình cầm báo chí ngồi ở đó giờ lật xem.

Lâm Nam kéo Hà Mộ đi lấy thức ăn, Hạ Nhân ngồi vào vị trí đối diện Lê Cảnh Trình, Vinh Thiên hướng cô gọi: "Hạ Nhân, chúng ta cùng đi lấy thức ăn đi."

Vinh Thiên quay đầu nhìn về phía Lê Cảnh Trình: "Anh muốn ăn cái gì?"

"Tùy em chọn đi."

Vinh Thiên kéo tay Hạ Nhân: "Không đói sao? Chúng ta đi thôi."

Hạ Nhân miễn cưỡng ngồi lại, khẽ cười: "Mình ngồi đây một lát."

Vinh Thiên hơi do dự, nhưng vẫn là đứng dậy đi lấy thức ăn.

Lê Cảnh Trình thả tờ báo trên tay xuống, thấy Hạ Nhân không hề chớp mắt đang nhìn mình chăm chăm: "Nhìn cái gì vậy?"

"Tôi từng gặp anh ở đâu rồi thì phải."

Lệ Cảnh Trình cười nhạt, lơ đãng: "Ở trong mộng đi."

Vinh Thiển cầm chiếc khay, liếc nhìn vị trí bên cửa sổ. Hai người kia hình như đang nói gì đó với nhau. Cô lấy một ít món ngọt rồi trở về chỗ ngồi:

"Hạ Nhân, ăn vài món khai vị trước đi."

Lâm Nam bưng hai đĩa hải sản to qua đây, mọi người cùng ngồi vây quanh chiếc bàn lớn: "Chồng chưa cưới của Thiển Thiển à, cảm ơn anh đã chiêu đãi nha."

"Không cần khách khí như vậy." Lệ Cảnh Trình khẽ nhếch khóe miệng lên: "Chỉ cần ở trong trường thay tôi trông coi Vinh Thiển là được."

Vinh Thiển không vui: "Trông coi em làm gì?"

Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ đầu cô, trong mắt hiện đầy sùng nịnh, Lâm Nam cuối thấp đầu nói nhỏ với Hà Mộ: "Thật buồn nôn à."

"Loảng xoảng —— "

Ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng về Hạ Nhân, cô ta vừa làm rơi cái khay trên tay. Hạ Nhân cuống quýt cầm lên, lại không cẩn thận làm đổ ly nước chanh ra bàn: "Xin lỗi, xin lỗi."

Lệ Cảnh Trình cầm chiếc khăn ăn bên cạnh đưa cho cô ta.

Ánh mắt Hạ Nhân né tránh, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cô nhận lấy chiếc khăn, lau chùi lung tung mấy cái trên mặt bàn.

Lâm Nam và Hà Mộ đưa mắt nhìn nhau, Vinh Thiển cũng cảm thấy Hạ Nhân rất khác thường, rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, lại không thể nói rõ.

Lệ Cảnh Trình cảm thấy rất lạ, mỗi khi đối diện với anh, Hạ Nhân luôn luôn hoang mang né tránh, nhìn cũng không dám nhìn.

Vinh Thiển ăn hai hộp kem Haagen-Dazs, quay đầu muốn nói chuyện với Lệ Cảnh Trình, lại thấy ánh mắt anh đang nhìn chằm chằm Hạ Nhân không rời. Vinh Thiển khó tránh khỏi không thoải mái trong lòng.

Cô khẽ đẩy cánh tay Lệ Cảnh Trình, người đàn ông hoàn hồn.

"Làm sao vậy?" Vinh Thiển hừ nhẹ một cái. Hạ Nhân mặt đỏ bừng, cúi đầu ăn những món điểm tâm ngọt lúc này Vinh Thiển lấy cho.

Một bữa cơm nặng nề, ngay cả Lâm Nam cũng cảm thấy có điểm gì đó không thích hợp.

Sau khi ăn xong, tài xế đưa mấy người bạn của Vinh Thiển trở về.

Vinh Thiển ngồi ở ghế lái phụ, lưỡi biếng ngáp một cái. Lệ Cảnh Trình vươn tay nắm tay cô cô, không ngờ Vinh Thiển rút tay về: "Trước đây anh từng quen biết Hạ Nhân sao?"

"Không có."

"Nhưng xem ánh mắt anh nhìn cô ấy hình như không phải vậy."

"Em cũng từng nói ánh mắt anh nhìn Chu Đình Đình không đúng." Lệ Cảnh Trình mỉm cười, chuyên chú lái xe: "Cô ta là bạn học mới, vừa chuyển tới từ nơi khác?"

"Đúng vậy."

"Vì sao chuyển trường?"

"Bởi vì..." Vinh Thiển đã hứa với Hạ Nhân sẽ không nói cho bất kì ai chuyện kia.

"Chắc là thấy trường đại học T tốt hơn."

"Học Đại học mà muốn chuyển trường là chuyện không hề đơn giản." Lệ Cảnh Trình nghĩ đến ánh mắt Hạ Nhân nhìn anh: "Cô ta là người ở đâu?"

Vinh Thiển cúi đầu, không trả lời câu hỏi của anh.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô, đem xe dừng lại bên đường, anh tháo dây an toàn rồi nhào người đến trước mặt cô: "Mất hứng sao?"

"Anh ... lưu manh."

"Anh chính là lưu manh thế đấy."

Vinh Thiển ngẩng đầu, bỗng nhiên bị đôi môi anh bao phủ. Lệ Cảnh Trình giữ tay sau gáy cô, hôn thật sâu hồi lâu mới chịu buông ra: "Anh sẽ không đời nào có hứng thú với cô ta, ngược lại còn thấy có phần chướng mắt."

"Tại sao em luôn cảm thấy giữa hai người có vấn đề?" Vinh Thiển nghĩ đến sự kì lạ của Hạ Nhân, đặc biệt không thoải mái.

"Em đúng là hũ dấm nhỏ."

"Em không có ghen."

Lệ Cảnh Trình ngồi lại ghế lái: "Tốt nhất em vẫn nên tránh xa cô ta một chút."

Vinh Thiển chống một tay bên má, cô nghĩ thầm, trước đây Hạ Nhân cũng không ở Nam Thịnh, mặc dù bị bắt vào SMX, nhưng giao tiền chuộc cũng là cùng một ngày với cô. Đêm đó, Lệ Cảnh Trình và cô cùng nhau rời khỏi, theo lý mà nói anh không có khả năng quen biết cùng với Hạ Nhân ở đó.

Giải thích duy nhất là, bệnh tâm lý của Hạ Nhân quá nghiêm trọng.

Ngày hôm sau, lúc Vinh Thiển đến lớp, Lâm Nam đã đến trước.

Cô đang ngồi bên cạnh Hạ Nhân nói gì đó. Nhìn thấy Vinh Thiển tiến vào, Lâm Nam đứng lên, thốt lên: "Cậu nói thật đi, có phải cậu đối với vị hôn phu của Vinh Thiển có ý định không đứng đắn? Rõ ràng lúc ăn cơm tối qua, ai cũng có thể nhìn."

Hạ Nhân liền lắc đầu: "Tôi không có."

"Không có? Không có tại sao hết lần này đến lần khác cứ nhìn chằm chằm người ta?"

Vinh Thiển bảo Lâm Nam đừng nói nữa, Hà Mộ cũng kéo Lâm Nam lại.

Khi học, Hạ Nhân đưa Vinh Thiển một mảnh giấy.

"Thiển Thiển, xin lỗi. Những chuyện trước kia thật sự là mình không cách nào quên được. Thậm chí cũng không thể mặt đối người thân của mình, chỉ cần là đàn ông, khi chạm mặt mình liền nhớ tới chuyện đã phát sinh đêm đó. Mình mừng cho cậu, khi đó cậu có thể thoát ra ngoài, hơn nữa hiện tại còn rất hạnh phúc. Mình nghĩ, cả đời này mình cũng không thể được may mắn như thế."

Vinh Thiển gấp tờ giấy lại. Sau khi tan học, cô đang đi một mình, thì Hạ Nhân xuất hiện giữ tay cô lại.

"Thiển Thiển, chuyện ngày hôm qua cậu chớ để ở trong lòng."

"Hạ Nhân, chuyện dù muốn hay không cũng đã xảy ra, hãy cố gắng quên đi. Cậu hiện tại chỉ đang tự làm khổ bản thân mình."

"Cậu nói đúng." Nhưng đoạn đường sắp tới đây, cô phải đi như thế nào?

Hạ Nhân tính tình trầm lặng, mặc dù là mặc đồ thể thao cũng luôn giữ vẻ ôn nhu như thế. Cô đang ôm đầu gối ngồi ở trên sân cỏ, Vinh Thiển đang cùng Lâm Nam và các bạn chơi bóng. Vinh Thiển mặc quần áo thể thao trắng tinh, dáng người cô mảnh khảnh nhưng vô cùng nhanh nhẹn, tựa một con chim nhỏ đang mạnh mẽ tung bay.

Hạ Nhân không khỏi nheo mắt lại, cô chỉ là không hiểu nổi, đã trải qua chuyện như vậy, sao Vinh Thiển còn có thể an nhàn như vậy?

Nhưng mà bất quá cũng vì người mua Vinh Thiển lúc đó cũng là người dính hôn với cô, vậy cũng không có gì là cản trở giữa hai người.

Vinh Thiển đánh cầu xong, thở hồng hộc chạy tới. Cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Cô ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhân, cầm chai nước khoáng ngửa cổ ra sau uống: "Sao không cùng ra chơi?"

Hạ Nhân mỉm cười xua tay: "Mình không chơi đâu."

"Chơi bóng thôi mà." Vinh Thiển tỏ vẻ ngạc nhiên một chút: "Hay tại cậu chơi cầu lông không hay?"

"Thiển Thiển, mình không muốn vận động." Hạ Nhân khẽ nắm chặt hai tay, ánh nắng rọi lên gương mặt cô, nhưng lại không sao làm sáng bừng lên đôi mắt thâm sâu.

"Đúng rồi, sau khi tan học đến nhà mình đi. Mẹ nghe nói mình có bạn học mới, rất muốn mời cậu đến nhà ăn một bữa."

"Được."

Nhà Hạ Nhân ở ngay bên cạnh trường, là một biệt thự nhỏ xa hoa. Vinh Thiển, Lâm Nam và Hà Mộ cùng đến, mở cửa đi vào, một mùi thức ăn thơm nức xông vào mũi.

"Nhân Nhân, đây là những bạn học mới của con sao?"

Mẹ Hạ từ phòng bếp bước ra, ba người cùng chào bà.

Đây là ngôi nhà tiêu chuẩn ba phòng hai sảnh, hai mẹ con Hạ Nhân ở như vậy là đủ rồi. Hạ Nhân dẫn các bạn đi tham quan, Lâm Nam đẩy cửa thư phòng ra: "Oa, Hạ Nhân, cậu thật là con mọt sách nha."

Trần đầy hai giá sách, toàn bộ bày đầy thư tịch.

Hạ Nhân mỉm cười: "Trước đây ở trường cũ, năm đó cũng là đậu thủ khoa vào."

Lâm Nam hai mắt sáng ngời, quay đầu hỏi: "Vậy sao cậu còn chuyển trường làm gì? Cậu là một nhân tài như vậy, lẽ ra trường cũ nên coi cậu như báu vật nha."

Hạ Nhân nghe nói, sắc mặt khẽ biến, ánh mắt có chút lẩn tránh: "Là do trong nhà mình có chút chuyện riêng..."

Vinh Thiển vào phòng của Hạ Nhân, đúng là phòng của con gái điển hình. Tường màu hồng phấn, tất cả chăn đệm đều có viền hoa. Phía trước cửa sổ, bày một bàn học màu ngà.

Cô chậm chậm đi qua, trên bàn được xếp gọn gàng sạch sẽ, chỉ có một quyển nhật kí. Một lá phong to để trên mặt, trên đó còn có viết hai dòng thơ:

“Tương tư gặp lại biết hôm nào?

Lúc này này đêm thẹn thùng.”

Vinh Thiển bật cười, bây giờ còn có nhiều thiếu nữ đáng yêu lãng mạn như vậy?

Trong đầu Vinh Thiển không khỏi nghĩ tới dáng vẻ của Thịnh Thư Lan. Chỉ một vài câu thơ mà khiến Vinh Thiển chau mày hồi lâu suy nghĩ mới có thể hiểu ra ý nghĩa của nó.

Cô đem lá cây đặt về chỗ cũ, do dự muốn mở quyển nhật kí ra xem.

Những trang đầu đều tràn ngập chữ Lệ.

Trong lòng Vinh Thiển rơi lộp bộp, như có hay bàn tay vô hình đang bóp chặt trái tim cô, khiến cho cô tâm thần bất an.

Phía sau, một chuỗi tiếng bước chân gấp gấp bước đến.

Hạ Nhân nhìn thấy quyển nhật kí mình quên chưa cất đi đang trên tay Vinh Thiển, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nhào người giật lấy quyển nhật kí thu về.

"Thiên Thiên, Lâm Nam và Hà Mộ đang ở thư phòng coi phim BeiJing Love Story đấy."

Vinh Thiên miễn cưỡng cười: "Xin lỗi, mình nhìn thấy phiến lá cây thật thú vị, cho nên cầm lên nhìn."

"Không có việc gì." Hạ Nhân mở ngăn kéo, đem cuốn nhật ký nhét vào trong.

Bên trong gian phòng bầu không khí có chút xấu hổ. Nhưng nếu Vinh Thiên không lên tiếng hỏi thì trong lòng lại thấp thỏm không yên: "Hạ Nhân, cậu viết “Lệ” là ám chỉ ai? Bạn trai của cậu phải không?"

Hạ Nhân cúi đầu: "Mình bây giờ, đâu còn có thể có bạn trai."

"Vậy là sao?"

"Thiên Thiên, đừng hỏi nữa." Hạ Nhân cầm phiến lá cây kia lên, thấy Vinh Thiên im lặng, cô suy nghĩ một chút. Bây giờ có thể nói chuyện với cô chỉ có Vinh Thiên, có một số việc cũng không nên giấu giếm: "Kỳ thực, mình cũng không biết là ai. Buổi tối hôm đó, mình chỉ mơ hồ nghe thấy người khác gọi hân là Lệ thiếu, mình nghĩ, mình mặc dù không biết đối phương là ai, cũng phải nhớ rõ cách xưng hô của người đó, bởi vì với mình đó là nỗi nhục lớn trong đời."

"Cậu không thấy rõ bộ dáng của đối phương sao?"

Hạ Nhân lắc đầu: "Không, cậu cũng biết, mình lúc đó vừa vội lại vừa sợ. Bọn họ đem mình mang đến gian phòng kia, thời điểm đó mình thật không muốn sống nữa. Có lẽ do mình làm loạn quá, những người đó liền đánh đập mình, sau đó còn bịt mắt mình lại."

Vinh Thiên nắm chặt lại hai tay: "Vậy cậu có biết đối phương là người lớn tuổi hay vẫn còn trẻ?"

Hạ Nhân run rẩy hai vai, sắc mặt trắng bệch, lắc lắc đầu.

Vinh Thiên thấy vậy, biết là chính mình đã quá gấp gáp. Trong lòng Hạ Nhân sợ hãi như vậy, cô còn muốn hỏi tới chẳng khác nào vạch trần vết thương lòng người khác. Vinh Thiên vỗ vỗ vai Hạ Nhân: "Xin lỗi, đừng sợ, mọi chuyện cũng đã qua."

Lâm Nam ở thư phòng đối diện gọi: "Thiến Thiến, cậu đang ở đây? Mau đến đây."

Ăn xong cơm chiều, mẹ Hạ lấy ra không ít hoa quả chiêu đãi các cô: "Lúc rảnh rồi nhất định phải thường xuyên đến nhà chúng ta. Ở đây cách trường học các cháu cũng gần. Như vậy đi, hôm khác dì lại chuẩn bị vài món ngon, các cháu lại đến ăn cơm."

"Không cần, không cần đâu." Mọi người khéo léo từ chối, Lâm Nam buột miệng nói: "Kỳ thực ở trường học của chúng cháu cũng có bán thức ăn." Ý tứ từ chối rõ ràng.

Mẹ Hạ mỉm cười: "Các cháu tới nhà chơi, Nhân Nhân vui, dì cũng vui."

Vinh Thiến nhớ đến mấy năm trước đây. Chỉ là cô mạnh mẽ hơn so với Hạ Nhân. Cô không đành lòng nhìn thấy Hoắc Thiếu Huyền khổ sở, nên luôn buộc chính mình dù đau đớn thế nào cũng phải quên đi chuyện quá khứ. Tự mình phải đứng lên được, mới có thể đủ dũng khí mà đối mặt.

Lâm Nam cùng Hà Mộ ở tại kí túc xá trường. Buổi tối quay trở lại cũng chỉ cần đi mấy bước là tới. Vinh Thiến muốn gọi điện thoại gọi tài xế qua đây, vừa mới lấy điện thoại di động ra, liền có một cuộc gọi điện đến.

"A lô?"

"Sắp về chưa?"

"Uhm, em đang định gọi tài xế đến."

"Em đợi một chút, anh vừa dự tiệc xã giao xong, bây giờ sẽ đến đón em."

Vinh Thiến cúp điện thoại, Hạ Nhân và mẹ Hạ kiên trì muốn tiễn các cô. Lệ Cảnh Trình dừng xe ở cửa tiểu khu, Vinh Thiến bước nhanh đến.

Người đàn ông vừa châm điếu thuốc, Vinh Thiến bưng mũi: "Mùi thuốc lá thật là khó ngửi."

"Hôm nay anh bận rộn cả ngày, hút thuốc để lấy lại tinh thần một chút." Lệ Cảnh Trình liếc nhìn cô, ánh mắt thoáng quét qua mấy người phía sau lưng cô.

Hạ Nhân liền lảng tránh tầm mắt, như là sợ bị Lệ Cảnh Trình nhìn thấy. Cô cúi thấp đầu, không cẩn thận bước vài bước liền va phải mẹ Hạ.

Vinh Thiện nhìn thấy toàn bộ hoàn cảnh trước mắt. Lâm Nam hướng bọn họ vẫy tay: "Thiến Thiến, chúc ngủ ngon."

Cô miễn cưỡng cười đáp lại, rồi ngồi vào trong xe.

"Sao lại ăn cơm tối ở nhà cô ta?" Cô vừa vào trong xe, Lệ Cảnh Trình liền hỏi.

"Thịnh tình không thể chối từ." Vinh Thiện thờ ơ trả lời.

Lệ Cảnh Trình nổ máy, chiếc xe nhanh chóng lao về phía trước: "Một người bạn mới chuyển đến, sao lại có quan hệ tốt như vậy?"

Vinh Thiện muốn nói ‘đồng mệnh tương liên’, nhưng rốt cuộc vẫn là không nói ra miệng.

Nghĩ đến cuốn nhật kí của Hạ Nhân cuốn nhật ký tràn đầy chữ “Lệ”, Vinh Thiện cảm thấy lồng ngực đau tức.

Mạc Hy ngồi ở bên trong quầy rượu kiểm tra giấy tờ tháng này. Mới chín giờ, hẳn là Hoắc Thiều Huyền còn chưa về nhà.

Sau khi kết hôn, bọn họ vẫn như trước kia. Hoắc Thiều Huyền kinh doanh công ty của anh, Mạc Hy thì quản lý quán bar của cô như cũ.

"Chị Hy Tử." Người quản lý mang nét mặt khó xử. "Tôn thiếu lại tới."

Mạc Hy đầu đầu không ngớt. Sau khi kết hôn, Tôn Giai Lâm không những không dẹp bỏ ý định tán tỉnh cô, trái lại càng trầm trọng thêm.

Nhưng anh ta lại là khách quen, cơ bản vài ba ngày lại tới, Mạc Hy không thể đắc tội.

"Chị Hy Tử." Quản lý thấy cô ngồi yên bất động, có chút gấp gáp: "Tôn thiếu nói, muốn mời chị uống chén rượu, nếu chị không nhận lời, anh ta lại gây phiền toái."

Mạc Hy bình tĩnh lại, cô không tin Hoắc Thiều Huyền vẫn giữ mãi thái độ lạnh nhạt đối với cô: "Mau gọi cho Thiều Huyền, nói quán bar có người đến gây sự, đừng nhiều lời, chỉ cần đợi Thiều Huyền đến là được."

Quản lý nghe vậy, liền gật gật đầu.

Mạc Hy hít một hơi thật sâu rồi mới đứng dậy đi ra.

Tôn Giai Lâm mới tới một lúc đã uống đến nổi say chuẩn choáng, ngã vào sô-pha, trong tay còn nắm chặt một chai rượu.

Mạc Hy khẽ mỉm cười: "Tôn thiếu, cho dù anh muốn ủng hộ quán bar của tôi cũng không cần phải như vậy, uống rượu nhiều không tốt cho sức khỏe."

Tôn Giai Lâm liền mở mắt, thực tế là anh ta thích Mạc Hy, cảm thấy cho dù ở góc độ nào cô cũng rất đẹp mắt. Tôn Giai Lâm nhanh nhẹn nắm lấy tay Mạc Hy: "Đến đến, ngồi xuống."

Mạc Hy thấy khó chịu, Tôn Giai Lâm khá đẹp trai, gia thế lại tốt, nhưng anh ta lại thích làm chuyện cưỡng ép người khác.

Ví dụ như lúc này. Tôn Giai Lâm vươn tay ôm cô, Mạc Hy tránh né. Người đàn ông thấy vậy, bực bội đẩy cô ra: "Anh đây hôm nay tâm tình không tốt, đây, uống rượu."

"Tại sao tâm tình anh không tốt?"

"Mạc Hy, em nói xem, tên Hoắc Thiếu Huyền kia có cái gì tốt? Anh ta lại luôn tránh né không muốn gặp em. Rõ ràng là em không hạnh phúc."

Điều này chính là tử huyệt của Mạc Hy, ai cũng không thể đụng vào.

Cô lập tức lạnh mặt: "Tôn thiếu, đây là chuyện riêng của tôi, không cần anh quản."

"Anh là quan tâm em!"

"Tôn thiếu, anh uống nhiều rồi, tôi gọi người đưa anh về."

Trước đây Tôn Giai Lâm có thói uống say làm loạn. Nay cảm giác đầu đã lâng lâng, nhìn Mạc Hy càng thêm mê đắm. Anh ta không khống chế được, nhào tới hung hăng ôm Mạc Hy vào trong ngực: "Theo anh đi, anh không để ý em đã từng kết hôn. Em ly dị cùng Hoắc Thiếu Huyền, anh liền lấy em."

"Tôn Giai Lâm!" Mạc Hy gọi thẳng tên anh ta, thẹn quá hóa giận: "Anh buông ra cho tôi!"

"Anh không buông, anh thích em, hôm nay anh sẽ phải ‘muốn’ em."

Có thể đem những lời mờ ám nói thẳng ra miệng như thế, cũng chỉ có mình anh ta. Mạc Hy không dám cử động mạnh, cô mặc váy ngắn, tùy tiện nhúc

nhích sẽ lộ cảnh xuân ngay lập tức.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Tôn Giai Lâm không tự chủ liền hôn tứ tung trên người Mạc Hy.

Cô liền thử giải pháp chu toàn: "Tôn thiếu, anh đừng như vậy, lại đây, chúng ta cùng uống rượu, tôi bồi anh uống rượu..."

Tôn Giai Lâm bị cô đẩy ra một chút, lại bị Mạc Hy đưa đến mấy chén rượu. Nhưng cuối cùng tránh không được cử động mạnh, Mạc Hy đẩy đẩy: "Anh cũng đừng quên, đây là quán bar."

"Ai dám ngăn cản anh, anh sẽ cho hắn sống không yên."

Đúng lúc đó Hoắc Thiếu Huyền đến nơi. Quản lý dẫn anh đến chỗ Mạc Hy, nhìn thấy Tôn Giai Lâm đang đè trên người Mạc Hy, cô đang giãy giụa, mái tóc xõa tung.

Hoắc Thiếu Huyền nhanh chóng bước đến, túm lấy cổ áo Tôn Giai Lâm kéo ra: "Mày muốn chết!"

Mạc Hy thoát ra được, liền đứng dậy ôm lấy Hoắc Thiếu Huyền: "Thiếu Huyền!"

Tôn Giai Lâm lão đảo ngã vào sô-pha, anh ta lắc đầu: "Mày dám đẩy tao?"

Tôn Giai Lâm đâu dễ dàng chịu mất mặt như vậy. Anh ta ngồi dậy muốn tiến lên. Hoắc Thiếu Huyền lôi Mạc Hy muốn rời đi, thấy anh ta không muốn bỏ qua, Hoắc Thiếu Huyền xoay người đâm mạnh vào mặt Tôn Giai Lâm một cái.

Tôn Giai Lâm bị đánh ngã trở lại sô-pha.

Trên đường trở về, Lệ Cảnh Trình ghé vài chỗ mua vài món đồ, Vinh Thiển vẫn ngồi yên trong xe.

Xe chuẩn bị lăn bánh, Lệ Cảnh Trình nhận được cuộc điện thoại: "A lô?"

"A lô, tớ bị người ta đánh."

"Cái gì?" Lệ Cảnh Trình tập trung lái xe: "Ai dám ra tay đánh cậu?"

"Tớ ở quán bar Phong Linh, tốt nhất là cậu mang nhiều người đến đây." Tôn Giai Lâm nói xong, liền cúp điện thoại .

Lệ Cảnh Trình gõ ngón trỏ xuống tay lái, Tôn Giai Lâm coi trọng Mạc Hy chuyện cũng không phải chuyện bí mật gì. Ở quán bar Phong Linh chịu đòn, nhất định phải có lý do.

Tay làm thân chịu.

Người đàn ông bỗng nhiên vòng tay lái, đem xe hướng quán bar thẳng tiến. Xe dừng ở bên ngoài, Vinh Thiển giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy bảng hiệu quán bar: "Sao anh lại đến đây?"

"Anh đến mang tên Tôn Giai Lâm chết tiệt kia về."

Vinh Thiển thấy anh xuống xe, liền theo đi xuống. Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình đi vào quán bar, Tôn Giai Lâm đã bị đánh, há chịu bỏ qua như vậy. Mạc Hy nhìn thấy hai người tiến vào, liền quần lấy Hoắc Thiều Huyền, cánh tay không khỏi buộc chặt: "Thiếu Huyền, thôi đi, có lẽ do anh ta say quá thôi."

Tôn Giai Lâm nằm ngã trên sô-pha, hùng hù hỏ hỏ. Hoắc Thiều Huyền vỗ vỗ tay Mạc Hy: "Sau này đừng tới đây nữa, quán bar không cần em đích thân đến quản lý."

Anh xoay người, liền chạm mặt Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình. Vinh Thiển nhìn về phía Tôn Giai Lâm, mặc dù bên trong quầy rượu ánh đèn mờ tối, nhưng người đàn ông vết tích bị đánh trên mặt rất rõ ràng, có thể thấy Hoắc Thiều Huyền đã dùng hết lực.

Lệ Cảnh Trình tiến lên, đưa chân đá đá Tôn Giai Lâm: "Còn tự đi nổi không?"

"Con mẹ nó, nó đánh tớ!"

Ánh mắt của Hoắc Thiều Huyền dừng ở trên mặt Vinh Thiển vài giây, chỉ cách một người, lại không cách nào che giấu được sự quyến luyến. Mạc Hy nắm chặt tay, dùng sức kéo cánh tay Hoắc Thiều Huyền: "Anh nói đúng, sau này em sẽ ở nhà chăm sóc ba mẹ, không đến quán bar nữa."

Hoắc Thiều Huyền thu hồi ánh mắt, kéo tay Mạc Hy rời đi.

Vinh Thiển chỉ có thể nhìn Hoắc Thiếu Huyền rời đi, cảnh còn người mất chính là như vậy. Hoắc Thiếu Huyền sẽ không còn đánh nhau chỉ vì Thiển Tiểu Nhị nữa, mặc dù Vinh Thiển biết, Mạc Hy có chuyện, dù là trước đây Hoắc Thiếu Huyền cũng sẽ quản. Nhưng bây giờ càng không giống nhau, cô ấy là vợ của Hoắc Thiếu Huyền, càng là trách nhiệm của anh.

Tôn Giai Lâm không chịu bỏ qua, đứng lên muốn đuổi theo, nhưng ngay cả đứng cũng không vững.

Lệ Cảnh Trình kéo tay đưa anh ta đi ra ngoài.

Tôn Giai Lâm bước đi không vững, chỉ vào Hoắc Thiếu Huyền, gương mặt hung ác. Lệ Cảnh Trình dùng sức đẩy anh ta lên xe, đưa tay chỉ thẳng vào anh ta: "Lần sau đừng có gây sự ở địa bàn của người khác. Bị đánh thành cái bộ dạng sống dở chết dở này còn mặt mũi nào nữa."

Lệ Cảnh Trình đưa anh ta vào trong xe, đóng sầm cửa xe.

Sau khi đưa Tôn Giai Lâm trở về, hai người mới trở lại Đế Cảnh.

Lệ Cảnh Trình toàn thân một mùi thuốc lá, tự nhiên khó chịu, tiến vào phòng tắm tắm. Vinh Thiển vẫn nghĩ về chuyện Hạ Nhân, Lệ Cảnh Trình trở ra, cô cũng không phát hiện.

Người đàn ông mặc bộ đồ ngủ vào, thấy cô vẫn yên lặng ngồi bên mép giường.

Lệ Cảnh Trình vừa lau tóc, vừa mở miệng nói: "Còn không đi tắm?" Anh khom lưng tiến tới ghé vào bên tai cô thấp giọng: "Có phải muốn anh tắm giúp em?"

Vinh Thiển làm bộ thờ ơ mở miệng: "Lệ Cảnh Trình, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?"

Người đàn ông đứng dậy: "Muốn quên cũng không quên được."

"Sau lần đó, anh trở lại SMX mấy lần?"

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống bên cạnh cô: "Không phải chỉ một lần kia sao? Đi cũng chỉ là vì em."

Vinh Thiển nhìn anh chăm chăm: "Thực sự?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 12 : Lệ Cảnh Trình, Đông Hầu Cung là của anh sao?

Edit : Rainie

Tay Lệ Cảnh Trình dừng lại động tác: "Vinh Thiển, có chuyện gì đừng giấu giếm tôi, cũng đừng thử thăm dò tôi, em không tin tôi?"

Đùi phải của Vinh Thiển quỳ gối ở mép giường, cả người đối diện Lệ Cảnh Trình: "Trước đây Hạ Nhân cũng bị bắt vào *X, cô ấy không chịu nổi nên mới chuyển vào trường học cùng em."

"Sau đó thì sao?"

"Lệ Cảnh Trình, anh chưa từng thấy cô ấy?"

"Có thể lúc đó đầu giá có nhìn thấy cô ấy, tôi chỉ nhớ được vậy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bình tĩnh, Lệ Cảnh Trình câu dẫn ra cánh môi: "Lần đầu tiên rời khỏi *X, tôi cũng không đến đó nữa, toàn bộ tâm tư tôi đều nghĩ về em, huống chi chỗ đó cũng không có gì mới mẻ."

Vinh Thiển nửa tin nửa ngờ, chỉ là vẫn chưa biểu lộ ra.

Lệ Cảnh Trình nghĩ thầm, lòng chiếm hữu của cô gái này càng ngày càng lớn, nhưng càng như vậy, anh lại cảm thấy rất hạnh phúc.

.

Qua cuối tuần, thứ hai đến trường, vậy mà chỗ ngồi của Hạ Nhân vẫn trống không. Lâm Nam cũng lầm bầm: "Hạ Nhân không đi học, vậy mà cũng không nói tiếng nào?"

Vinh Thiển thử gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng lại tắt máy.

Sau khi tan lớp, Vinh Thiển định trở về, nhưng lại cảm thấy có gì không đúng, nghĩ nghĩ, vẫn là bảo tài xế đưa cô đến tiểu khu Hạ Nhân đang ở.

Đi thang máy lên, Hạ mẹ mở cửa chính: "Thiển Thiển tới."

"Dì ạ, Hạ Nhân đâu rồi?"

"Ở trong phòng thì phải?"

Vinh Thiển thay dép: "Cô ấy không khỏe sao ạ?"

Mẹ Hạ lắc đầu, gương mặt lo lắng: "Hôm đó các con đi rồi, nó liền bắt thường, hỏi gì cũng không nói, hai ngày cuối tuần trốn ở trong phòng không hề ra ngoài."

Vinh Thiện đi tới cửa phòng Hạ Nhân, mẹ Hạ mở cửa ra cho cô.

Hạ Nhân nghe thấy tiếng động, cô ôm lấy đầu gối ngồi ở giữa giường lớn, chần ở một bên được xếp thật ngay ngắn.

"Sao cậu không đi học?"

Hạ Nhân chỉnh lại cái gối, mẹ Hạ lặng lẽ đóng cửa lại. Hạ Nhân ôm chặt hai cánh tay: "Thiên Thiên, mình không muốn ở đây nữa, mình muốn đi."

"Cậu nói vậy nghĩa là sao?"

Hạ Nhân khàn giọng: "Mình nhận ra mình ở chỗ này, càng không thể quên được chuyện trước kia, mỗi đêm mình đều thấy ác mộng..."

"Rời khỏi chỗ đó, còn không được sao?"

Cô ta ngẩng đầu, muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, dường như đã lấy hết dũng khí, Hạ Nhân nắm chặt mười ngón buông ra, lại nắm chặt: "Thiên Thiên, mình hỏi cậu chuyện này được không?"

"Chuyện gì?"

"Vị hôn phu của cậu tên gì?"

Vinh Thiện trong lòng vốn đang nghi ngờ lo lắng: "Lê Cảnh Trình."

Trong mắt Hạ Nhân che giấu sự hoảng hốt, Vinh Thiện rất nhanh nhận ra: "Cậu nhận ra anh ta?"

"Không... không... mình không biết anh ta..." Hạ Nhân bỗng nhiên lấy hai tay che mặt, hai vai chẳng biết tại sao, lại run lẩy bẩy.

Vinh Thiện sốt ruột: "Cậu rốt cuộc làm sao vậy?"

"Thiên Thiên, cậu làm sao quen với anh ta?"

"Chuyện này..." Vinh Thiện do dự.

Hạ Nhân thả tay xuống, nhìn về phía Vinh Thiện: "Anh ta từng đến *X đúng không?"

Vinh Thiện kinh ngạc: "Cậu gặp anh ta trong đó sao?"

Hạ Nhân bỗng nhiên cầm lấy bàn tay Vinh Thiển: "Thiển Thiển, sau khi *X bị đập phá, đám người chúng ta đã bị chuyển đến nơi khác, chỉ là không biết nơi đó là đâu, hôm sau, mình nhìn thấy vị hôn phu của cậu ở chỗ mới."

"Cái gì?" Vinh Thiển không khỏi nhúu mày, trong lòng trầm xuống.

"Lúc *X xảy ra chuyện, người phụ trách đó rất cẩn thận, thậm chí tạm dừng giao dịch, nhưng mình tuyệt đối không có nhìn lầm, Thiển Thiển, Lệ Cảnh Trình anh ta..."

Vinh Thiển toàn thân như rơi vào hầm băng, Hạ Nhân nghĩ còn vài điều không nên nói, nhưng lời cũng đã thoát ra cửa miệng.

"Lệ Cảnh Trình, anh ta có phải là ông chủ phía sau *X không?"

"Không có khả năng." Vinh Thiển cúi đầu: "Anh ta chẳng qua là một người khách thôi, đêm đó chính anh ta đã giao ra tiền chuộc rồi dẫn mình rời khỏi nơi ấy."

Hạ Nhân vỗ nhẹ tay cô: "Cậu cũng đừng vội, chỉ là suy đoán của mình thôi, cậu nói đúng, thật sự không có khả năng đó."

Nhưng lời này của cô, không khác gì cây kim đâm sâu vào tim Vinh Thiển, vừa nghĩ đến một chút đã thấy khó chịu.

"Thiển Thiển, là bởi vì Lệ Cảnh Trình cưỡng ép, cho nên cậu mới đính hôn cùng anh ta?"

Vinh Thiển suy nghĩ lại, khẽ lắc đầu: "Không phải."

"Vậy thì tốt." Hạ Nhân buông hạ mi mắt.

Vinh Thiển biết không nên hỏi, nhưng vẫn mở miệng: "Sau đó là bọn họ thả cậu ra ngoài sao?"

Hạ Nhân gật đầu: "Lấy được ảnh xong họ liền thả người, mình bị đưa đi ngay sau đó, mình nghĩ, bắt ép mình nhất định là người bên trong *X."

Vinh Thiển ngồi ở mép giường, những chiếc lá ngoài cửa sổ phân cách từng đường ánh sáng rực rỡ chiếu qua bả vai của hai người, nhưng họ đều không quan tâm.

"Cậu cảm thấy có thể Lệ Cảnh Trình là ông chủ phía sau *X, vì điều này mà cậu muốn rời đi?"

Hạ Nhân cắn môi dưới, giọng nói giống như một sợi dây mỏng manh, chỉ cần kéo nhẹ là có thể đứt bất cứ lúc nào: "Mình ở lại nơi này, mọi nhất cử nhất động đều có người giám sát, mình không xác định được quan hệ giữa hôn phu của cậu và *X, nhưng anh ta ra vào nơi đó, anh ta không giống như cậu, hai chúng ta đều là người bị hại, chúng ta cùng chung cảnh ngộ. Tự nhiên trong cuộc sống xuất hiện những người biết được chuyện quá khứ của mình, Thiển Thiển, mình không thể đối diện với nó."

Vinh Thiển nhìn vào mắt cô: "Trong lòng cậu không buông bỏ được mọi chuyện, dù có đi đến nơi nào cũng như vậy thôi, cậu chỉ mới chuyển trường chẳng bao lâu, bây giờ lại muốn trốn học, đây là cuộc sống mới của cậu, cậu hãy từ từ thích ứng với nó đi, sau này sẽ không phải sợ hãi đối mặt nữa."

Vinh Thiển cũng không nói thêm gì nữa, loại chuyện như thế này, nếu bản thân không chịu buông bỏ, người khác có nói thêm lời nào cũng chỉ là vô ích.

...

Ngày hôm sau, Vinh Thiển thấy Hạ Nhân tới trường học, cô xoay xoay cây bút trong tay, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

Tối hôm qua, Lệ Cảnh Trình trở về nhà quá muộn, Vinh Thiển có mấy lời muốn hỏi, nhưng vẫn không hỏi nên lời.

Đến buổi chiều phải lên lớp, Vinh Thiển chán muốn chết lên mạng vào trang mạng của lớp xem, bên trong có cả hòm thư công khai của sinh viên, cô nhìn thấy hòm thư của mình báo có tin mới.

Vinh Thiển kéo lại chuột, mở hòm thư ấy ra.

Quét một cái, mấy chữ *X hiện lên trong nháy mắt khiến cô như bị sét đánh, ngón tay cô run rẩy, không khỏi nhìn bốn phía xung quanh.

Sau khi xác định không có người, Vinh Thiển mới mở hòm thư ra.

Bên trong rõ ràng là phần danh sách, Vinh Thiển khẩn trương cầm mu bàn tay, nhìn sơ từ trên xuống dưới, thấy một cái tên trong đó.

Mặt trên đánh dấu S: Lệ Cảnh Trình

M: Vinh Thiên.

Dấu ngoặc màu đỏ bên trong còn có giới thiệu về bối cảnh của Vinh Thiên. Lưng cô một trận lạnh lẽo, Vinh Thiên sốt ruột đem tập hồ sơ mở ra, video bên trong video lại không thể xem được .

Không cần nghi ngờ, đây khẳng định đều là tư liệu về khách hàng *X.

Vinh Thiên rê chuột đi từ trên xuống, tìm đập khẩn trương đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lật qua một trang, cuối cùng, cô nhìn thấy bài viết có tên Hạ Nhân.

Đôi mắt cô tròn tròn, khó có thể tin nổi.

Mặt trên viết chính là, S: Lệ Cảnh Trình

M: Hạ Nhân.

Tay Vinh Thiên run rẩy, S và M có ý nghĩa gì, không thể nghi ngờ.

Mở tập hồ sơ ra, bên trong video vẫn không thể xem được.

Lâm Nam ở bên cạnh nhìn cô: "Thiên Thiên, cậu làm sao vậy? Không thoải mái ở chỗ nào?"

Vinh Thiên đóng tập tin ấy lại: "Không có việc gì."

Sau khi tan lớp, một số người giành nhau ra về trước, Vinh Thiên mượn có từ từ thu xếp cặp sách.

Hàng trước Hạ Nhân cầm túi chuẩn bị đi, cô quay đầu thấy Vinh Thiên vẫn ngồi ở chỗ cũ: "Thiên Thiên, tan học rồi ."

Vinh Thiên ngẩng đầu, nhưng sắc mặt lại trong suốt như tờ giấy, Hạ Nhân khom lưng tiến đến trước mặt cô: "Thấy không khỏe sao?"

"Cậu nói thật ình biết, người mua cậu có phải là Lệ Cảnh Trình không?"

Lời nói đột ngột ấy của Vinh Thiên khiến cho Hạ Nhân như bị sét đánh, cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, giật mình trừng lớn hai mắt: "Thiên Thiên, cậu —— "

"Có phải hay không?"

Hạ Nhân cắn chặt khóe miệng, một lúc cũng không nói chuyện, Vinh Thiên không khỏi lo lắng: "Cho nên, lần đầu tiên thấy Lệ Cảnh Trình cậu mới có

vẻ khác thường như vậy, cho nên cậu mới nghĩ anh ta có khả năng là ông chủ phía sau *X đúng không?"

Hạ Nhân che mặt, sau cùng vẫn chỉ muốn trốn tránh hiện thực: "Thiên Thiên, cậu đừng hỏi nhiều, có một số việc mặc dù biết, chúng ta cũng không cách nào thay đổi được gì, chúng ta đâu không lại nơi đó, càng đâu không lại những người đó."

"Rốt cuộc cậu có nhìn thấy bộ dạng của người đó chưa?"

"Không có." Hạ Nhân lắc đầu: "Mình thật không nhìn thấy, lần đầu nhìn thấy Lê Cảnh Trình mình không có suy nghĩ nhiều, mình chỉ là cảm thấy, người có khả năng ở *X hô phong hoán vũ lại có thể tự do ra vào chắc chắn không đơn giản. Hôm qua hỏi cậu tên của anh ta, mình mới suy nghĩ đến ..."

Vinh Thiên ngồi yên tại chỗ, hai tay cô chậm rãi ôm chặt lấy đầu mình.

"Thiên Thiên, cậu đừng như vậy, có lẽ không phải như thế, không phải là chúng ta không có chứng cứ sao?"

Vinh Thiên mãi không nói lời nào, Hạ Nhân cảm thấy ở lại cũng không cách nào đối mặt với cô, thẳng thắn cầm túi xách rời đi.

Sau một lúc lâu, Vinh Thiên tâm tình trầm trọng rời bước khỏi phòng học.

Ăn xong cơm chiều, Lê Cảnh Trình còn chưa trở về, Vinh Thiên không đợi được nữa, liền gọi điện thoại.

Bên kia tựa hồ có giọng nói, Vinh Thiên không để ý nhiều như vậy: "Anh ở đâu?"

"Mở hội nghị qua điện thoại."

"Lúc nào kết thúc?"

"Làm sao vậy?"

Vinh Thiên ngồi ở mép giường: "Anh nhanh trở về, tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Tôi sẽ cố."

Lê Cảnh Trình qua loa kết thúc hội nghị, Vinh Thiên xoay xoay di động, đầu óc rối như tơ vò, thậm chí không biết nên mở miệng nói với Lê Cảnh

Trình như thế nào.

Cánh cửa sắt từ từ mở ra, Lê Cảnh Trình lái xe vào, lúc lên lầu còn cầm thêm hộp bánh việt quất, Lê Cảnh Trình đi tới trên ban công, đem hộp bánh ngọt đặt lên bàn trà: "Gấp gáp kêu tôi trở về như vậy, muốn tôi sao?"

Vinh Thiển trừng mắt với anh, lời nói đến miệng lại không thể nào nói ra được.

Lê Cảnh Trình thuận thế đem cô ôm đến trên đùi, liên tục mở mấy hội nghị, hơi mệt một chút, anh dựa người khẽ hôn cô.

Vinh Thiển nghiêng đầu, cô lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh, đem ảnh chụp đưa đến trước mắt anh.

Lê Cảnh Trình liếc nhìn: "Đây là cái gì?"

"Lê Cảnh Trình, anh đã chạm qua Hạ Nhân rồi đúng không?"

Sắc mặt anh liền biến hóa: "Cái này ở đâu ra?"

Vinh Thiển nghe nói, trong lòng chợt lạnh đi: "Hạ Nhân nói, lúc bị bỏ lại ở *X, sau đó cậu ấy và người khác bị chuyển đi nơi khác, tối đó, lúc chuyển đi đã nhìn thấy anh."

Lê Cảnh Trình thần sắc rét lạnh: "Cô ấy nói vậy với em ?"

"Phải." Vinh Thiển sốt ruột muốn nhìn thấu sự biến hóa trên gương mặt anh.

Anh lại nhíu chặt chân mày, hình như không muốn nhiều lời.

Bàn tay Vinh Thiển vịn vào vai anh: "Anh đã nói không đến *X nữa, chuyện xảy ra ở đó sau này, vì sao Hạ Nhân còn có thể thấy anh ở đó, Lê Cảnh Trình, rốt cuộc anh và *X có quan hệ gì?"

Vẻ đê mê của Lê Cảnh Trình không che được lạnh băng thấu xương, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Vinh Thiển: "Mấy ngày nay tính tình em thất thường, là vì nguyên nhân này? Em cảm thấy tôi là ông chủ phía sau Đông Hầu Cung, là do tôi hủy hoại em sao?"

"Vậy anh có đi qua nơi đó không?"

Lê Cảnh Trình biết cô sẽ không tin: "Không có."

"Tiền chuộc Hạ Nhân, cũng là một người đàn ông họ Lê đưa , phần tài liệu này, kí tự S này rõ ràng đánh dấu chính là anh - Lê Cảnh Trình!" Vinh Thiển không khỏi kích động, chuyện này kết hợp với chuyện kia, sao không khỏi khiến cho cô nghĩ ngợi lung tung được chứ.

Bàn tay Lê Cảnh Trình đẩy thắt lưng cô, Vinh Thiển thiếu chút nữa ngã xuống dưới đất, anh kéo cà vạt ra, đứng dậy chuẩn bị ra khỏi phòng.

Vinh Thiển liếc nhìn bánh ngọt trên bàn, trong cơn tức giận lấy tay ném nó lật úp xuống mặt đất.

Lê Cảnh Trình quay đầu lại nhìn, toàn thân tràn đầy sát khí: "Sau này, bảo cô ta tránh xa em ra!"

"Lê Cảnh Trình, anh từng có bao nhiêu phụ nữ tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn anh thành thật mà thôi, rốt cuộc là anh với *X có quan hệ gì?"

"Không quan tâm?" Anh hừ lạnh, ánh mắt chằm chọc càng lúc càng rõ ràng: "Thật ra thì em không quan tâm tôi cùng cô ta có quan hệ hay không, cái em quan tâm là mối liên hệ giữa tôi và Đông Hầu Cung, đúng không?"

Lê Cảnh Trình xoay người, từng bước một tới gần, anh đi tới trước mặt Vinh Thiển, còn tiếp tục đi tới, cô đành phải lui về phía sau.

"Em đã chắc chắn giữa tôi cùng *X có quan hệ, như vậy là phán án tử cho tôi đúng không? Hay là em muốn mượn nó làm ám hiệu, rằng thật chất em có thể có một tình yêu vô cùng đẹp đẽ, nhìn đi, toàn là bởi vì hắn ta, có phải em hận không thể đẩy tôi xuống địa ngục, đúng chứ?"

Con người Lê Cảnh Trình sắc đến lạnh lẽo: "Em không muốn thuyết phục chính bản thân mình, nhưng lại lấy đó làm lí do để quay lại từ đầu, em nói xem Hoắc Thiểu Huyền có còn muốn em hay không?"

Vinh Thiển tức giận đến run rẩy, anh ta biết điểm yếu của cô, chỉ một lúc là có thể tàn nhẫn đánh vào chỗ đau ấy: "Tôi ghét anh."

Lê Cảnh Trình nhìn chằm chằm vào cô: "Có bao giờ em yêu tôi sao?"

Anh liếc nhìn chiếc bánh ngọt rơi vương vãi trên đất, thân thể cao lớn chuẩn bị rời đi, ngay lúc này Vinh Thiển lại chạy tới nắm lấy ống tay áo anh: "Tôi chỉ hỏi anh mấy câu, vì sao anh lại muốn cùng tôi làm âm ỉ chứ, còn nhất

định phải xuyên tạc ý của tôi. Lê Cảnh Trình, lúc anh tốt với tôi, thật sự rất tốt, nhưng mà tính tình của anh, sao lại xấu tính như vậy."

Lê Cảnh Trình nhìn bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy cánh tay mình, mới vừa nổi giận dùng dùng liền tự nhiên xẹp như bong bóng bị xì hơi.

Làm ầm ĩ lên không phải nên chiến tranh lạnh sao, còn có người sẽ dùng đôi mắt trông chờ nín giữ lấy tay áo đối phương?

Đột nhiên Lê Cảnh Trình cảm thấy thật buồn cười.

"Tôi xấu tính thế nào?"

"Anh nói không quan hệ, vậy không quan hệ là được rồi, tôi có tin hay không trong lòng tôi sẽ tự biết cân nhắc, nhiều tin tức như vậy ở trước mặt tôi, thật sự không thể nào khiến tôi tiếp nhận nổi, tôi chỉ muốn hỏi anh mà thôi. Chẳng lẽ anh hi vọng tôi giấu nhem trong bụng cũng không nói gì sao?"

Vinh Thiển bước lên phía trước: "Chuyện kia, là do sáng nay tôi mở hòm thư cá nhân ra nhận được, hơn nữa còn có những lời nói của Hạ Nhân, tôi có thể không nghi ngờ sao? Tôi không có hai cái đầu, cũng không thông minh, cách trực tiếp nhất chính hỏi anh cho ra lẽ."

Lê Cảnh Trình từ từ hít thở, cũng vừa suy nghĩ, đúng vậy, nếu Vinh Thiển cũng không nói gì hết, càng khiến anh lo lắng hơn.

Anh kéo tay Vinh Thiển đi vào phòng ngủ.

Hai tay Lê Cảnh Trình đặt ở thắt lưng Vinh Thiển: "Trên đời này người họ Lê đâu phải chỉ có một mình tôi, về những lời nói của Hạ Nhân, tôi không có đến đó. Huống hồ, không phải ngày đó người ở *X đã thả em ra sao? Chẳng lẽ là do tôi tự biên tự diễn?"

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh: "Những người đó rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Hai tay Lê Cảnh Trình chạm nhẹ vào chân mày cô: "Mặc kệ bọn họ muốn làm gì, em đừng để ý đến nữa, biết không?"

"Lê Cảnh Trình." Vinh Thiển túm lấy áo anh: "Tôi rất sợ."

"Sợ cái gì?"

"Bọn họ có thể đem danh sách công khai chuyển vào trong hộp thư, vậy video của tôi đâu?"

Khóe mắt Lê Cảnh Trình khẽ giật giật: "Trong video đó đều là hai chúng ta, hưởng hồ tôi ở trên, tôi cũng không sợ, em có gì phải sợ chứ."

Vinh Thiển đánh mạnh vào người anh: "Anh thì có gì đẹp để nhìn chứ."

"Em chắc?" Lê Cảnh Trình kéo tay cô đến nút áo của mình, ngón tay Vinh Thiển vịn vẹo: "Làm cái gì?"

"Cởi ra, cho em nhìn rõ hơn."

"Không muốn!"

"Giả bộ cái gì, cũng không phải chưa nhìn qua."

Hai tay Vinh Thiển đặt ở thắt lưng Lê Cảnh Trình, cánh tay anh từ từ giữ chặt: "Từ mai trở đi, tôi không muốn em tiếp xúc cô gái tên là Hạ Nhân đó nữa, tránh càng xa càng tốt."

"Anh nghi ngờ cô ấy?"

"Dù trong lòng có ta không có mưu tính gì, dù là hai người cùng chung cảnh ngộ, nhưng em đã thoát ra khỏi nó, em còn thấy cô ta có bộ dạng sống dở chết dở, trong lòng khẳng định có vấn đề, ít tiếp xúc tốt hơn."

Vinh Thiển không nói gì nữa, tùy ý để anh ôm vào lòng.

...

Ngày hôm sau đến trường, Hạ Nhân từ phía trước truyền cho Vinh Thiển một tờ giấy.

"Thiến Thiến, hai người các cậu không sao chứ? Tối hôm qua sau khi trở về, mình vẫn không yên lòng, mình càng nghĩ, càng thấy không có khả năng, cậu đừng suy nghĩ nhiều."

Vinh Thiển nhìn chăm chăm hàng chữ kia, nhìn tới nhìn lui hơn mười lần, lúc này mới trả lời: "Không có việc gì, anh ta nói không có đến đó, có lẽ là cậu nhìn lầm rồi."

Sau một lúc lâu, Hạ Nhân trả lời: "Ừm, khẳng định nhìn lầm rồi."

Sau khi tan lớp, Hạ Nhân thu thập sách vở, một bên quay đầu lại nói với Vinh Thiến: "Thiến Thiến, đến nhà mình đi, mẹ mình cho người làm cá quế

hấp."

"Không được, cảm ơn." Vinh Thiến cự tuyệt nói: "Đêm nay mình có chút việc, muốn về sớm một chút."

"Ừm, vậy được rồi."

Ra khỏi phòng học, Vinh Thiến bước dầm nát cả lá rụng, rất nhẹ, giống như từng bước từng bước dầm lên, cô ngẩng đầu, nhìn thấy xe Lê Cảnh dừng ở phải ngoài cổng trường.

Cô nhanh chóng đi tới.

Lê Cảnh Trình từ trên xe bước xuống, ngăn cản lại hướng đi của Hạ Nhân. Hạ Nhân không khỏi giật mình, Lê Cảnh Trình không nói hai lời chế trụ cổ tay kéo cô vào xe.

Lâm Nam cùng Hà Mộ vốn đã đi ra được một đoạn, nhìn thấy cảnh này liền ngây người.

Vinh Thiến vội chạy đến: "Lê Cảnh Trình!"

Anh nhét Hạ Nhân vào ghế phụ, vòng qua bên hướng kia bước lên xe, sau đó rời đi không chút lưu luyến.

Lúc này đang là giờ tan học, không ít sinh viên nhìn thấy được cảnh này, Lâm Nam nhanh chóng chạy qua: "Thiến Thiến."

Vinh Thiến lấy điện thoại di động ra gọi cho Lê Cảnh Trình, lúc ngẩng đầu lên nhìn, bóng dáng chiếc xe thể thao đã sớm không còn.

Anh cũng không bắt máy.

"Mình không hiểu, chuyện gì xảy ra vậy!" Lâm Nam gấp đến độ giậm chân, dù trong lòng có suy nghĩ gì, nhưng ngay trước mặt Vinh Thiến chỉ có thể an ủi: "Không có việc gì không có việc gì, chắc là tìm cô ta có việc. Hạ Nhân như vậy, ai thèm để ý chứ."

Xe đi được một đoạn xa, Hạ Nhân khẩn trương nhìn về phía Lê Cảnh Trình:

"Anh dẫn tôi đi đâu?"

"Không phải đã nói từng gặp tôi? Đã như vậy, cần gì làm bộ làm tịch."

Hạ Nhân đưa tay muốn thử mở cửa xe, thử mấy lần, cửa không hề có dấu hiệu gì.

"Tôi nghĩ cô có bệnh tâm lí, cần được chữa trị."

Hạ Nhân cố trấn an mình: "Tôi đúng là nhìn thấy anh, chỉ là tôi không muốn Thiến Thiến đau lòng, tôi đã nói cô ấy mình nhìn lầm."

"Thiến Thiến? Xem ra quan hệ giữa cô và Vinh Thiến cũng không tệ lắm."

Lệ Cảnh Trình vẫn tiếp tục lái xe về phía trước, mắt Hạ Nhân lo ra vẻ hoảng hốt: "Anh rốt cuộc muốn đưa tôi đi đâu?"

"Cô nói tôi cứ kéo tay cô đi như vậy, lại là ở ngay trước cổng trường học, hơn nữa còn là ngay trước mặt Vinh Thiến, cô ấy còn có thể coi cô là bạn không?"

"Anh ... anh có ý gì hả?"

Lệ Cảnh Trình cầm kính râm, đặt lên trên sống mũi: "Cô ấy vốn hoài nghi quan hệ của chúng ta, cô từng bước một tiếp cận cô ấy, từng chút từng chút tiết lộ cho cô ấy biết quan hệ của chúng ta, cô nói nếu như Thiến Thiến không có phản ứng gì, cô sẽ còn giở trò gì?"

"Không có, tôi chỉ muốn làm bạn cô ấy ..."

"Câm miệng!" Lệ Cảnh Trình ném một ánh mắt về phía cô ta: "Nói lời vô ích, tôi sẽ ném cô vào Đông Hầu Cung."

...

Ăn xong cơm tối, Vinh Thiến ngồi ở trong phòng ngủ, qua chín giờ, Lệ Cảnh Trình còn chưa về, không nói rõ được cảm giác trong lòng mình, gió đêm thừa dịp thổi vào trong phòng, nhưng không xua tan được lo lắng bức bối trong lòng cô, lại từng chút từng chút xé rách.

Loại dẫn vật này khiến Vinh Thiến thậm chí không thể nào đi vào giấc ngủ.

Cô nằm lấy di động, thử mấy lần vẫn không thể gọi được.

Cuối cùng, thẳng thắn tắt máy buồn bực cuộn người vào trong chăn.

Khi Lệ Cảnh Trình trở về, đã là mười một giờ đêm.

Vinh Thiến nghe thấy động tĩnh, cô nhắm mắt giả bộ ngủ, đèn ngủ đang mở được tắt đi, Lệ Cảnh Trình vén chăn lên nằm kế bên cô, lại cũng chỉ là trở

mình một cái, càng không ôm cô trong lòng mà ngủ giống như thường ngày.

Một lát sau, tiếng hít thở của anh đã trầm ổn.

Vinh Thiển nắm chặt bàn tay, trong lòng vô cùng tức giận.

Ngày hôm sau.

Dường như trên mặt có cái gì đó, cô vung tay, nhưng không thể xua tan hơi thở nóng hổi phả vào mặt mình, Vinh Thiển mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đang nhìn cô chăm chăm, cổ áo ngủ mở rộng, lộ ra bộ ngực màu đồng rắn chắc.

Cô giật mình, đưa tay đẩy trước ngực anh: "Tránh ra."

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô lên môi khẽ hôn: "Tối hôm qua về muộn quá em đã ngủ mất rồi."

Vinh Thiển ngồi dậy, Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô lại, cô vùng vẫy, anh kéo cô vào lòng mình, cuốn cả chăn lên ôm cô ngồi trên đùi mình.

Cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, Lệ Cảnh Trình muốn hôn.

Vinh Thiển né tránh: "Bẩn."

"Em nói cái gì?" Sắc mặt anh trầm xuống

"Anh đưa Hạ Nhân đi đâu?" Giọng nói cô có chút bức tức.

"Đem đến chỗ Tống Quyền."

"Người chủ trì radio sao?" Cả người Vinh Thiển giấu ở trong chăn, lộ ra mỗi cái đầu: "Anh mang cô ấy tới đó làm gì?"

"Không phải cô ta có khúc mắc trong lòng sao?" Cô giống như chiếc bánh ú được Lệ Cảnh Trình ôm đến trước mặt.

Vinh Thiển không thể tin được chuyện này: "Chuyện của cô ấy, cần anh quan tâm sao? Lúc đó anh còn cầm tay cô ấy kéo đi."

"Em cố ý muốn gây sự?" Lệ Cảnh Trình dựa vào đầu giường.

Đôi mắt nâu lóe lên, đem cô ôm gần một chút: "Người khác nói gì, một câu em cũng đừng tin, tôi nói em đừng tiếp xúc với Hạ Nhân em lại không nghe, cô ta là loại người đơn giản như vậy sao? Một người bạn mới chuyển

trường, lại cũng là từng ở *X, trên đời này có chuyện trùng hợp đến vậy? Ngay cả những người bạn học của em cũng nhìn ra cô ta là người không hề đơn giản, cô ta bộc lộ rõ ràng như vậy, từng chút kéo em vào cuộc, em nói xem, rốt cuộc có mục đích gì?"

"Nhưng anh kéo tay cô ấy đi ngay trước mặt nhiều người..."

Anh không khỏi cười lên thành tiếng: "Kéo tay thì đã làm sao, tôi không ôm cũng không hôn cô ta."

Vinh Thiển nghe xong, giãy giụa muốn xuống, anh ôm lấy cô : "Được rồi, đừng lộn xộn."

"Lệ Cảnh Trình, tôi nên tin anh sao?" Vinh Thiển nghĩ đến hộp thư kia, huyết thái dương càng giật đến đau.

"Tin tôi." Lời nói của Lệ Cảnh Trình kiên định, anh ôm lấy cô không chút do dự: "Tôi là người đàn ông của em, là người mỗi đêm đều ngủ cạnh em, chỉ như vậy thôi, em còn không tin tôi sao?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 13 : Một khi anh đối xử tốt với một người, chắc chắn là có âm mưu

Edit: Rika

Vinh Thiển chăm chú nhìn anh, Lê Cảnh Trình cũng không nói tới chuyện đưa Hạ Nhân đi tới chỗ Tống Quyền kia, cũng không lý giải vì sao ở trước trường học, lại kéo Hạ Nhân đi trước mặt mọi người.

Một màn kia, luôn làm cho trong lòng cô cảm thấy rất không thoải mái.

Hôm sau đi học, Hạ Nhân nhìn thấy Vinh Thiển đến, nhanh chóng bước tới: “Thiển Thiển.”

Vinh Thiển miễn cưỡng nở nụ cười.

“Thiển Thiển, chuyện hôm qua bạn đừng hiểu lầm. . . .”

“Mình hiểu lầm cái gì?” Vinh Thiển ngắt lời Hạ Nhân: “Sắp vào lớp rồi, đi thôi.”

Hai người một trước một sau tiến vào lớp học, trong khoảng thời gian này Chu Đình Đình an phận không ít, nhưng ai biết có âm mưu phía sau hay không?

“Còn có thể cùng nhau đến lớp? Ai dà, mọi người có nhìn thấy chuyện hôm qua không, có người bị đàn ông kéo lên xe.”

“Như thế nào không phát hiện ra, người đàn ông ấy lại là vị hôn phu của bạn mình.”

. . .

Vinh Thiển không nói tiếng nào ngồi vào vị trí, Hạ Nhân căn cứ môi, cô ta nhẹ nhàng giải thích: “Thiển Thiển, bạn đừng không có để ý tới mình, anh ấy nói mang mình tới chỗ bạn anh ấy, để cho bạn anh ấy tư vấn tâm lý ình. . .”

Lâm Nam ở bên cạnh, chêm vào nói: “Mang cô đi tư vấn? Chẳng lẽ vị hôn phu của Thiển Thiển có quen biết với cô sao? Mỗi lần cô nhìn thấy anh ấy, ánh mắt rất khác biệt, Hạ Nhân, thật uổng cho chúng tôi coi cô là bạn.”

“Đúng thế.” Tất nhiên Hà Mộ cũng nói giúp Vinh Thiển: “Cô dù có thế nào, cũng không được đánh chủ ý lên vị hôn phu của bạn mình chứ?”

Hạ Nhân ủy khuất tựa hồ sắp khóc, Vinh Thiển vốn không muốn nói, đành phải mở miệng: “Đọc bài đi, giáo viên sắp vào rồi.”

Nhưng muốn cô thân thiết với Hạ Nhân như trước, thật sự là điều không có khả năng.

Sau khi tan học, Hạ Nhân còn muốn cùng cô nói chuyện, Vinh Thiển cầm balo cùng Lâm Nam và Hà Mộ đi ra khỏi phòng học.

Tài xế đợi ở trước cửa trường học như thường lệ, lúc Vinh Thiển ngồi lên xe chuẩn bị về Đế Cảnh, xe vừa mới chạy khoảng năm phút, theo tầm mắt của cô, chợt nhìn thấy một chiếc xe chạy qua.

Vinh Thiển vội nhìn vào kính chiếu hậu: “Mới vừa rồi, chiếc xe kia, có phải là của Lệ Cảnh Trình?”

“Tiểu thư, cô nhìn lầm rồi.”

“Anh không thấy sao?”

Lái xe mỉm cười: “Kia không phải là xe của Lệ thiếu.”

Vinh Thiển nửa tin nửa ngờ, hai tay đan vào nhau.

Hạ Nhân đi xuống lầu, ngoại trừ nhóm Vinh Thiển ra cô cũng không còn bạn thân nào khác, hiện tại cô và Vinh Thiển bất hòa, Lâm Nam và Hà Mộ càng không nói chuyện.

Một chiếc xe dừng trước mặt cô, Hạ Nhân kinh ngạc ngẩng đầu, Lệ Cảnh Trình hạ cửa xe xuống, ánh mắt sắc lạnh: “Lên xe.”

Vẻ mặt Hạ Nhân hết hoảng: “Tôi không bị bệnh, tôi cũng không muốn đi với anh, rốt cục anh muốn làm gì?”

“Cô lại muốn tôi tóm cô lên xe?”

Hạ Nhân đưa mắt nhìn xung quanh, có không ít sinh viên đang đi ra, có một vài người dừng lại nói: “Xem kia, lại tới nữa.”

Lệ Cảnh Trình ấn còi xe.

Hạ Nhân vội vàng mở cửa ngồi vào.

Cô khẩn trương nhìn xung quanh, nắm chặt cửa xe, trong không gian nhỏ thoang thoảng mùi nước hoa của người đàn ông này. Hạ Nhân đưa tay sờ tay lái: “Tôi muốn nói rõ với Thiên Thiên, lúc trước là tôi sai, tôi chưa từng nhìn thấy anh, anh cho tôi về nhà đi.”

Lệ Cảnh Trình lái xe chậm lại, bỗng nhiên anh đưa tay chụp lấy cổ tay Hạ Nhân.

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa thét ra tiếng: “Anh, anh định làm cái gì?”

Lệ Cảnh Trình đưa ngón tay vuốt bàn tay cô: “Tôi có chút không nhớ rõ, đến tận cùng là đã gặp cô chưa.”

Hạ Nhân rút vai lại, không ngờ Lệ Cảnh Trình lại như vậy, tay chân cô luống cuống, Lệ Cảnh Trình đem xe chạy đến chỗ của Tống Quyền:

“Chuyện trước kia đừng nghĩ nhiều nữa, tôi hi vọng cô mau chóng rời khỏi đây, như vậy mới có thể bắt đầu được cuộc sống mới.”

Lệ Cảnh Trình nói với Tống Quyền: “Người giao cho cậu, giúp cô ấy đi.”

Anh đi đến bên cửa sổ chờ, Hạ Nhân theo Tống Quyền đi vào, cô không giống như Vinh Thiên, có thể nói thẳng lòng mình, đối mặt với Tống Quyền cô chỉ nói vòng vo ám chỉ, đa số cô đều tránh né, một giờ trôi qua, cô cũng không nói được mấy câu.

Thời điểm đi ra ngoài, Lệ Cảnh Trình vẫn ngồi trước cửa sổ, Hạ Nhân nhìn qua sườn mặt của anh, bên ngoài tí tách mưa, từng giọt mưa rơi trên mặt kính uốn lượn chảy xuống, thế nhưng anh lại có kiên nhẫn đứng chờ cô.

Tống Quyền ho nhẹ: “Ăn qua cơm tối rồi về, tớ bảo người làm vài món.”

Lệ Cảnh Trình hướng tới Hạ Nhân phất tay, cũng không khách khí với Tống Quyền: “Ăn cơm đi, lát tôi đưa cô về.”

Hạ Nhân nơm nớp lo sợ, ngồi vào bên cạnh Lệ Cảnh Trình: “Vì sao anh lại đối xử tốt với tôi như thế?”

“Chuyện hơn một năm trước, tôi sớm không còn nhớ nữa, nhưng cô đã nhớ rõ, có một số việc thật sự đã xảy ra.” Lệ Cảnh Trình đan mười ngón tay vào nhau: “Tôi không thể nhìn cô cứ như thế.”

Hạ Nhân khúm núm: “Anh không cần phải như vậy, anh hoàn toàn có thể coi như chưa có gì. . . .”

“Cô đang lo lắng cho Vinh Thiển sao?” Người đàn ông vỗ tay cô: “Cô ấy với cô cũng giống nhau, cô ấy sẽ thông cảm”

Hạ Nhân ngược mắt lên, nhìn Lệ Cảnh Trình, đôi mắt anh đen láy sâu thẳm, cô thật sự không thể nhìn thấu.

Lúc ăn cơm xong, Lệ Cảnh Trình và Tống Quyền ngồi đối diện nhau.

Tống Quyền nhìn Hạ Nhân đang đọc sách cách đó không xa: “Cô ta bài xích tớ, hơn nữa cũng không muốn trao đổi, hẳn là sợ nói nhiều sai nhiều, đem mọi thứ che giấu rất tốt.”

“Vậy khẳng định là có vấn đề.”

Lệ Cảnh Trình đứng dậy, đi tới bên cạnh Hạ Nhân: “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Hạ Nhân đem sách đặt lên trên kệ, vừa ngồi vào xe, điện thoại của Lệ Cảnh Trình liền vang lên.

Anh nhận cuộc gọi: “Alo.”

“Anh ở đâu?”

“Có chuyện gì?”

Vinh Thiển đưa mắt nhìn khắp phòng: “Dì hỏi anh có về ăn cơm hay không?”

Lệ Cảnh Trình khởi động xe: “Anh ăn rồi, buổi tối còn có việc, em ăn đi.”

“Được.” Vinh Thiển đem điện thoại bỏ xuống, Hạ Nhân ngồi bên cạnh không nói tiếng nào, xe chạy theo hướng trường học, ánh mắt cô từ cửa sổ thu lại: “Lệ thiếu, ngài là vị hôn phu của Thiển Thiển, điểm ấy tôi tự mình hiểu, tôi học ở trường, khó khăn lắm mới có bạn, tôi rất muốn quý trọng, cũng không muốn đi tới chỗ của Tống Quyền, về sau ngài đừng tới tìm tôi nữa.”

Ngón tay Lệ Cảnh Trình gõ gõ tay lái, trong lòng tính toán, có vẻ như mục tiêu của Hạ Nhân không phải là anh.

Nếu là vì Vinh Thiển, vậy thì trên người cô ấy có gì mà đáng giá để cho cô ta hao tổn tâm cơ đến vậy?

Lệ Cảnh Trình đưa tay về phía cô: “Nếu vậy, cô có muốn đi theo tôi. . . .”

“Không có.” Hạ Nhân cuống quýt tuyệt: “Tôi vô tình quấy rồi ngài cùng Vinh Thiển, ngài cũng đừng động tâm tư với tôi, tôi xin ngài.”

Lệ Cảnh Trình đưa cô ta về, Vinh Thiển vẫn không ngủ, đợi anh về.

Anh ngồi trong xe hơn 1 tiếng đồng hồ cùng Hạ Nhân, trên người có chút hương của cô ta, đẩy cửa phòng ngủ vào, mũi của Vinh Thiển hẳn cảm nên người được: “Lệ Cảnh Trình, anh đi đâu?”

Anh cởi áo khoác ra: “Anh có nói, em cũng không được tức giận.”

Thực ra Vinh Thiển đã đoán được, Hạ Nhân ngồi trước cô, mùi nước hoa này làm sao mà cô không biết được?

Chẳng qua, cô không muốn tin mà thôi.

“Em sẽ không tức giận.”

Lệ Cảnh Trình gỡ nút ở tay áo, không chút để ý nói: “Có cái xã giao, lúc này mới về.”

Nháy mắt, Vinh Thiển cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, từ khi cô đi theo Lệ Cảnh Trình tới nay chưa từng thấy anh khác thường như vậy, anh rõ ràng tiếp cận Hạ Nhân, lại làm bộ như không có gì.

Lệ Cảnh Trình cởi hết áo quần để ra một bên, đi đến bên cạnh cô.

Cô xốc chăn trùm lên đưa lưng về phía anh, thậm chí không muốn cho anh đụng chạm vào người.

Vinh Thiển đối với Hạ Nhân, cô muốn tránh cũng không được. Hạ Nhân nhiều lần muốn tìm cô nói chuyện, nhưng cô đều tìm cách tránh.

Quả thực Lệ Cảnh Trình có thủ đoạn, anh biết giả vờ đau khổ đối với cô là vô dụng, chỉ cần đùa bỡn trước mặt cô, có thể làm cho Vinh Thiển tự động cách xa Hạ Nhân, là người mà nghĩ là sẽ cướp người đàn ông của mình, ai còn có thể làm bạn tốt với nhau được?

Hạ Nhân thử vài lần, đều không tiếp cận được.

Cô ta càng lúc càng lo lắng.

Buổi tối, cô ta nhận được một cú điện thoại, Hạ Nhân chờ mẹ ngủ một lúc, sau đó lặng lẽ bước xuống lầu, có một chiếc xe đứng trước cổng tiểu khu

chờ cô, cô ta nhìn xung quanh, thấy không có gì khác thường mới lên xe.

Xe chở cô tới Trung tâm giải trí, bảy tám người tiến vào, cô ta đi vào thang máy chuyên dụng, nhấn nút tầng cao nhất.

Hạ Nhân cũng không xa lạ với mấy người này, ít nhất là không có người dẫn đường, trong phòng bao cửa khép hờ, cô đưa tay đẩy vào.

Trong phòng, là một phòng ngủ rất lớn, sô pha, giường đầy đủ mọi thứ, đi lên hai bậc thang chính là cái giường, Hạ Nhân cũng không dám tới gần nơi đó.

Đá thủy tinh đen xếp thành một tấm rèm, cản trở tầm mắt của người bên ngoài.

Người đàn ông vừa mới tắm xong, mơ hồ có thể nhìn thấy anh ta đang quấn khăn tắm trên người, nhưng không thể nhìn rõ diện mạo.

Hạ Nhân đứng ở phía trước tấm rèm đá.

“Công việc thế nào?”

“Hiện tại tôi và Vinh Thiên có một chút rắc rối, cô ấy cho rằng tôi cố ý dụ dỗ Lệ Cảnh Trình, tôi. . .”

Người đàn ông lộ ra giọng nói không kiên nhẫn: “Việc nhỏ đấy mà cô làm cũng không xong, ai cho phép cô đi cùng Lệ Cảnh Trình?”

“Không phải thế.” Hạ Nhân vội vàng giải thích: “Tôi đã nói rõ ràng với anh ta, tôi cũng không có ý kia, nhưng anh ta lại đến trường học tìm tôi rất nhiều lần.”

Hạ Nhân nghe được tiếng rèm đá được vén ra, cô ta ngẩng đầu, còn chưa kịp nhìn thấy rõ mặt của người đàn ông, khăn mặt trong tay anh ta liền quất lên mặt cô: “Ngu ngốc.”

Cô đau tới chảy nước mắt.

“Tôi, tôi không biết kế tiếp nên làm gì bây giờ.”

“Cô mới ra ngoài không bao lâu, chẳng lẽ muốn bị hủy hoại sao? Tôi không cho cô quyến rũ Lệ cảnh Trình lên giường, việc nhỏ này mà cũng làm không xong.”

Hạ Nhân run rẩy: “Lúc đầu, quả thật Vinh Thiển không tin, lúc trước tôi lộ ra một vài tin tức, cô ta cũng tin Lệ Cảnh Trình có quan hệ chặt chẽ với *X, nhưng sau đó Lệ Cảnh Trình lại xuất hiện trước cổng trường ngang nhiên kéo tôi lên xe, từ đó Vinh Thiển có khúc mắc với tôi, tôi muốn tiếp cận cô ta, quả thật có chút khó khăn.”

Người đàn ông đi tới bên giường, ngồi xuống, gác chân dài lên.

Giống như đang suy nghĩ rất sâu xa.

Hạ Nhân mồ hôi túa ra: “Đĩa của tôi, chừng nào ngài có thể đưa cho tôi?”

Người đàn ông vẫn không trả lời cô.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, Hạ Nhân cẩn thận mở miệng: “Vinh Thiển nói, lúc trước cô ta bị người của *X uy hiếp, nhưng lúc đó Lệ Cảnh Trình lại ở trong phòng bao, cho nên anh ta không có khả năng là ông chủ, tôi cũng không hiểu, nếu ngài muốn Vinh Thiển tin tưởng ngài và anh ta có liên quan, vậy tại sao lúc trước ngài muốn tôi ra mặt?”

“Cô thì biết cái gì, ở dưới mắt tôi mà còn muốn làm trò, không có chuyện đó đâu, và càng không có khả năng xảy ra.”

Hạ Nhân quả thực không thể lĩnh hội được hàm ý sâu xa trong lời nói này, người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô: “Đồ của cô, có phải cô không muốn lấy lại.”

“Muốn, đương nhiên tôi muốn chứ.”

Người đàn ông phát tay: “Đi, Lệ Cảnh Trình, người này không thể trêu vào, anh ta có thể dùng một ngón tay đùa chết cô.”

“Nhưng tựa hồ anh ta đối với tôi. . . .tôi sợ. . . .”

Người đàn ông không khỏi bật cười: “Đừng tự mình đa tình, cũng đừng vì biểu hiện của anh ta mà lộ ra sơ hở của mình, một khi anh ta đối tốt với một người, trong lòng nhất định có âm mưu.”

Hạ Nhân vâng dạ, lúc này mới xoay người đi.

...

Vinh Thiển tới Vinh gia nhìn Vinh An Thâm, cô cũng không lập tức về nhà, lúc tới nơi cô đã bảo tài xế về trước, cô nhìn xung quanh, vẫy chiếc taxi

cách đó không xa.

Vinh Thiển đến Trung tâm giải trí, cô tìm quản lý: “Quản lý Hoàng, xin chào, hai ngày trước tôi đã tới đây.”

“A, tôi nhớ rồi, là Vinh tiểu thư.” Quản lý Hoàng ý bảo cô ngồi, sai người mang trà lên: “Chuyện tiểu thư nhờ tôi, không phải là tôi không giúp, ngày hôm sau, mấy người theo dõi của tôi đã bị cắt mất dấu.”

“Sao lại như thế?” Vinh Thiển giật mình: “Thế còn có ai nhìn thấy không?”

“Cái này. . . .Tóm lại là Lệ thiếu đã phân phó, còn bồi thường gấp đôi, đêm đó ở phòng bao tổn thất khá lớn.”

Vinh Thiển giật mình, ở Nam Thịnh này, người được gọi Lệ thiếu, ngoại trừ Lệ Cảnh Trình thì còn có ai khác?”

Huống hồ, đêm đó cô muốn theo dõi, cũng là do Lệ Cảnh Trình không cho cô đi.

Quản lý Hoàng gọi hai tiếng: “Vinh tiểu thư, Vinh tiểu thư.”

“Những người trong phòng đó, anh có biết không?”

“Không biết, ở đây người ra vào rất nhiều, mỗi đêm có mỗi người, tôi không thể nhớ được.”

Vinh Thiển ra ngoài, ánh mặt trời chói chang chiếu vào mặt cô, những người đó nhắc cô tới cảnh báo Hoắc Thiếu Huyền, nói muốn mạng của anh, có phải là gián tiếp cảnh cáo cô, không cho phép cô làm rõ quá khứ hay không?

Còn có, làm cô hoang mang nhất là, Lệ Cảnh Trình làm cho cô và Hạ Nhân xảy ra mâu thuẫn, vì sao anh lại lén gặp Hạ Nhân sau lưng cô nhiều lần như vậy?

Lúc đi xuống bậc thang, trong đầu cô dường như có thứ gì đó lóe sáng.

Cô nhận định Lệ Cảnh Trình nhất định không phải là ông chủ phía sau *X, bởi vì đêm đó giọng nói cảnh cáo cô kia không phải của anh, nhưng nếu, không phải chân chính anh ra mặt, mà là ‘kim thiên thoát xác’* thì sao?

(*ý là cho người đi thay thế đó)

Nghĩ vậy, Vinh Thiển không khỏi run rẩy.

Trở về Đế Cảnh, Vinh Thiển cảm thấy cả người mỏi mệt, cơm chiều cũng không muốn ăn, cô nằm trong bồn tắm, phía sau lưng lót khăn mặt, đầu gối trên thành bồn, suy nghĩ loạn thành một đoàn.

Vô thức, cô ngủ lúc nào không hay.

Cảm giác có cái gì đó trên đùi mình, Vinh Thiển giật mình, vội đứng dậy nhưng bị trượt, ngã trong bồn tắm uống mấy ngụm nước.

“Khụ khụ ——”

Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô, sau đó để cô ngồi trên bồn tắm, thuận tay cầm khăn tắm khoác lên cho cô: “Không muốn sống nữa sao, nước lạnh như thế.”

Anh lau tóc cho cô, Vinh Thiển lạnh run, Lệ Cảnh Trình ôm cô vào trong phòng ngủ, đặt cô trên giường, sau đó đem chăn đắp cho cô: “Em sao không ăn tối?”

“Ăn không vô.”

“Bị bệnh?” Lệ Cảnh Trình đưa tay sờ trán cô.

Vinh Thiển tránh bàn tay anh: “Chính là không muốn ăn.”

Anh nhìn khuôn mặt đoan trang nhỏ nhắn của cô: “Không đúng, em có chuyện gì giấu anh phải không?”

Vinh Thiển nhìn vào mắt anh, không có chút lẩn tránh, có một số việc, tuy có hỏi cũng không thể có được đáp án chính xác, cô lắc đầu: “Tôi thì có thể có chuyện gì, tôi cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của ba thôi.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô lại, sau lưng cô cứng ngắc, nhưng vẫn mặc kệ để anh ôm vào trong lòng.

Vinh Thiển đi học mà cảm thấy không yên lòng, Lâm Nam hẹn sau khi tan học đi mua sắm, nhưng quả thật cô không có hứng.

Kết thúc buổi học, cô chậm rãi bước ra khỏi cổng trường, thế nhưng không nghĩ tới lại nhìn thấy Hạ Nhân cùng mẹ Hạ đang ở trong phòng bảo vệ

Mẹ Hạ cười vui vẻ, tiến lên nắm lấy tay Vinh Thiển: “Thiến Thiến, mấy ngày nay không thấy con đến nhà chơi, có phải con không thích đồ ăn do dì nấu?”

“Không, không phải.” Vinh Thiển lặng lẽ rút tay ra, Hạ Nhân đi theo phía sau mẹ Hạ, mẹ Hạ mở miệng nói: “Nhân Nhân thật vất vả mới có một người bạn, dĩ thật sự rất vui, dĩ thật sự cũng rất lo, không biết tình cảm của hai đứa có dài lâu hay không?”

Vinh Thiển chợt nghĩ đến Vinh An Thâm, không khỏi có chút rung động.

Mẹ Hạ còn mua một mớ hoa quả tươi ngon cầm trong tay: “Thiển Thiển, tối nhà dĩ đi, dĩ nấu canh cá cho con.”

“Không được rồi, dĩ à, hôm nay con về nhà có việc.”

“Thiển Thiển, con nói thật cho dĩ, có phải con và Nhân Nhân giận nhau hay không?” Mẹ Hạ bối rối: “Nhân Nhân nó ít nói, cũng ít thể hiện. . . .”

“Không phải.”

“Nghe dĩ nào, dĩ thôi.”

Mẹ Hạ nói xong, kéo tay Vinh Thiển đi.

Cô cuối cùng cũng không thể từ chối, trên mặt Hạ Nhân nở nụ cười, Vinh Thiển nhìn hai người cẩn thận như thế, giống như xác định Hạ Nhân nhất định phải có bạn, thật sự khó hiểu.

Vinh Thiển gọi điện thoại bảo tài xế về trước.

Ba người vừa tới cửa tiểu khu, đèn tín hiệu chuyển sang màu đỏ, bỗng nhiên có một chiếc xe chạy tới rất nhanh.

Tiếng thắng xe bén nhọn vang lên cơ hồ xé rách màng nhĩ, Vinh Thiển theo bản năng che tai lại, từ trên xe bước xuống hai người đàn ông gao to, trong đó có một người kéo Hạ Nhân vào xe.

Mẹ Hạ thét chói tai: “Nhân Nhân, Nhân Nhân ——”

Vinh Thiển như người tỉnh mộng, có một bàn tay đè vai cô, cô đau tới mức hít một ngụm khí lạnh, sau đó người đàn ông ở ghế lái bỗng nhiên quát lên: “A, con mẹ nó, ai ày bắt cô ta, người phụ nữ của ông chủ mà mà cũng dám động.”

Người đàn ông sợ tới mức vội vàng buông cô ra, quay đầu mang Hạ Nhân đi.

Mẹ Hạ ôm lấy thắt lưng của Hạ Nhân, Vinh Thiển sức tỉnh, muốn bước lên, đèn tín hiệu chợt chuyển sang màu xanh, hai người kia chợt dạt nhìn xung quanh, dùng sức đẩy Hạ Nhân, lớn tiếng cảnh cáo: “Cút khỏi thành phố Nam Thịnh, nếu không rời đi, tao đem mày đuổi về chỗ cũ.”

Nói xong, rất nhanh lên xe rời đi.

Hạ Nhân cuộn mình trên mặt đất, lòng bàn tay bị trầy xước, mẹ Hạ ôm lấy hai vai cô ta, kìm lòng không được, run rẩy nói: “Bọn họ là ai vậy? Nhân Nhân, cái gì mà đuổi về chỗ cũ?”

Trong đầu Vinh Thiển như vang vọng lại lời nói của người kia, người phụ nữ của ông chủ mà mày cũng dám động. . . .

Cô cùng mẹ Hạ nâng Hạ Nhân dậy, Hạ Nhân bị khiếp sợ không nhỏ, dọc đường không nói một câu.

Về đến nhà, mẹ Hạ cùng nước lạnh lau mặt cho cô ta: “Nhân Nhân, Nhân Nhân a, con đừng làm mẹ sợ nha, nói chuyện với mẹ đi, đừng sợ, bọn họ đi cả rồi.”

“Oa ——” Đột nhiên Hạ Nhân khóc thành tiếng, vang vọng cả căn phòng, làm cho người ta sợ hãi, mẹ Hạ sốt ruột, không cầm lòng được mà khóc theo.

Sau một lúc lâu, Hạ Nhân mới im lặng, hai tay ôm đầu gối: “Mẹ, con không sao.”

“Nhân Nhân, chúng ta báo cảnh sát đi.”

“Không.” Hạ Nhân lắc đầu: “Không thể báo cảnh sát, bọn họ sẽ không tha cho con.”

“Những người đó vì sao lại tìm cô, lại còn bảo cô rời khỏi thành phố này?”

Đối mặt với câu hỏi của Vinh Thiển, Hạ Nhân cũng không lập tức trả lời, cô ta dụi dụi mắt: “Mẹ, mẹ đi nấu cơm chiều đi, để Thiển Thiển ăn sớm rồi về sớm.”

“Được, được.” Mẹ Hạ đưa mắt nhìn Vinh Thiển: “Thiến Thiến, con giúp dì khuyên nhủ Nhân Nhân.”

“Vâng.”

Chờ sau khi mẹ Hạ rời khỏi, lúc này Hạ Nhân mới mở miệng, cô ta từ trên giường bước xuống, ngồi đối diện Vinh Thiến: “Thiến Thiến, mình biết bạn vì lý do gì mà bất hòa với mình, nhưng thực sự mình không có ý gì với Lệ Cảnh Trình cả, mình muốn trốn anh ta còn không kịp, thế nhưng anh ta lại ngang nhiên tới trường mang mình đi, lại càng không giống như suy nghĩ của bạn là anh ấy có ý đồ với mình, anh ấy chỉ muốn mình rời khỏi Nam Thịnh.”

“Rời khỏi Nam Thịnh?”

“Đúng, anh ấy chỉ nói mình mau chóng rời đi, bằng không anh ấy sẽ có biện pháp làm ình cũng không sống nổi ở đây. Cậu có biết không, ba mình thật vất vả nhờ vào quan hệ mới ình tới Nam Thịnh học, mới đến chưa được bao lâu, mình càng sợ mẹ mình sẽ gây sức ép ình, kỳ thật mình ở đây, cũng không có ảnh hưởng gì tới hai người.”

Kỳ thật trong lòng Vinh Thiến có ý trốn tránh, nhưng cô cũng biết, nhưng chuyện này Lệ Cảnh Trình có thể làm được.

Mọi chứng cứ đều hướng về Lệ Cảnh Trình.

“Thiến Thiến.” Hạ Nhân thấy cô không nói gì, cô ta liền nói tiếp: “Nhất định là Lệ Cảnh Trình rất quan tâm tới bạn, mới có thể như vậy, mặc kệ anh ấy và *X có quan hệ gì, đối với bạn mà nói cũng không quan trọng, có một số việc thực hoang đường, nhưng hiện tại anh ấy là vị hôn phu của bạn, thật sự không có ảnh hưởng gì cả.”

Vinh Thiến nhắm mắt lại: “Ai nói không có ảnh hưởng?”

Nếu anh thật sự là ông chủ của *X, nếu không phải anh ta tình cờ đối tốt với cô mà là có chủ mưu từ trước, hiện giờ cô còn ở bên cạnh anh ta, không phải là chuyện để cho người ta chê cười sao?

Hạ Nhân cẩn thận nhìn vào mắt cô: “Tại sao?”

Vinh Thiến cũng không nói nhiều, có một số việc, ngay cả bọn Lâm Nam cô cũng chưa từng nói qua, chứ đừng nói là người bạn mới như Hạ Nhân.

Mẹ Hạ làm cơm tối, hai người các cô muốn tới giúp, hai người vừa mới bước ra khỏi phòng, chợt bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa dồn dập.

Hạ Nhân tới mở cửa ra: “Xin hỏi ai ——”

Đối phương mạnh mẽ đẩy toang cửa ra, sắc mặt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng, ánh mắt sắc bén quét quanh phòng, cuối cùng dừng lại trên người Vinh Thiển.

Cô không có cách nào nghĩ được anh lại tìm đến đây: “Sao anh lại đến đây?”

Suy nghĩ một chút, nhất định là tài xế nói, Vinh Thiển cầm lấy túi xách: “Dì ơi, con không ở lại ăn cơm được, để hôm này con lại đến.”

Lệ Cảnh Trình vươn tay về phía cô, cô cũng đưa tay ra, anh dùng sức một chút, Vinh Thiển lảo đảo, Hạ Nhân ở bên cạnh không nói gì, mẹ Hạ cũng cũng không biết anh, nhưng theo phép lịch sự liền nói: “Thiển Thiển, đây là vị hôn phu của con sao? Nếu không thì cùng ở lại ăn tối đi?”

Lệ Cảnh Trình đang chuẩn bị bước đi, liền xoay người, toàn thân toát ra khí thế lạnh lẽo, anh đưa một ngón tay chỉ vào mặt Hạ Nhân: “Đừng có đùa giỡn trước mặt tôi, còn dám tiếp cận Vinh Thiển, tôi cho cô sống không được chết không xong ở thành phố này.”

Bàn tay đang nắm tay cô chợt dùng sức, khó có thể tin được, lời như vậy có thể xuất phát từ trong miệng Lệ cảnh Trình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 14 : Nếu anh đi rồi, em phải làm sao bây giờ?

Edit : Dế Mèn

Mẹ Hạ đã bị dọa sợ, hai tay đè lại vai Hạ Nhân.

Ánh mắt người đàn ông này bình thường cứ như muốn ăn thịt người, Vinh Thiển tính tình dịu dàng ngoan hiền, tại sao lại có thể có vị hôn phu như vậy.

Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiển rời đi, Hạ Nhân bỗng nhiên lớn mật, cô ta tiến lên năn nỉ: "Lệ thiếu, thực sự tôi chỉ là coi Thiển Thiển như bạn bè, tôi cũng không làm chuyện gì gây tổn thương cho cô ấy, tôi khó khăn lắm mới thích ứng được môi trường có bạn mới ở đại học T, tôi muốn ở lại đây..."

"Tôi chưa nói với cô, cô nên tránh xa Vinh Thiển sao?"

"Có, có, có..." Hạ Nhân vội vàng gật đầu: "Tôi, tôi không dám..."

Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiển: "Đi thôi."

Hai người đi vào bên trong thang máy, trong khoảng cách cánh cửa khép lại, Vinh Thiển dùng sức giãy giụa, gương mặt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng, nhìn ở dưới ánh đèn trông càng hung ác nham hiểm: "Nói với em những lời đó, em coi như gió thoảng bên tai có phải không?"

Vinh Thiển cúi thấp đầu, cũng không nói gì.

Lệ Cảnh Trình dựa vào tường thang máy: "Anh nói chuyện với em, em không có nghe thấy?"

"Nghe thấy được."

"Đã nghe thấy, vì sao còn tới nhà cô ta?"

Cửa thang máy kêu một tiếng 'ding' mở ra, lời nói của Vinh Thiển xen lẫn trong tiếng kêu cửa mở: "Vậy vì sao nhất định anh bắt Hạ Nhân rời Nam Thịnh?"

Lệ Cảnh Trình đang bước ra bỗng ngừng bước: "Cô ta ở lại đây thì có gì tốt với em?"

Vinh Thiển không chất vấn tới cùng, tất cả mâu thuẫn vẫn chỉ có thể là suy đoán, tám chín phần Lệ Cảnh Trình là ông chủ bí mật của SMX, nhưng rất

cuộc vẫn còn có một hai phần không thể xác nhận.

Vinh Thiển không dám hành động tùy ý như lúc trước nữa, nếu như cô liều lĩnh đối đầu với Lệ Cảnh Trình, nếu như bất phân thắng bại, tất nhiên là cô và Lệ Cảnh Trình sẽ có tổn thương nặng, vốn là không yêu thương sâu sắc vì Vinh Thiển sợ là chính mình cũng không còn đường lui. Huống hồ, thời gian cô quen Hạ Nhân ngắn hơn so với Lệ Cảnh Trình, mặc dù cô không thể tin Lệ Cảnh Trình hoàn toàn, nhưng cô cũng không thể tin Hạ Nhân hoàn toàn.

Dọc đường đi, Vinh Thiển ngồi ở ghế phụ không nói nửa câu, trở về Đế Cảnh, khuôn mặt Lệ Cảnh Trình vẫn bình tĩnh như cũ, Vinh Thiển rối loạn trong lòng, cô tắt đèn nằm ở trên giường, bên cạnh truyền đến tiếng động.

Lệ Cảnh Trình vén chăn lên, hai tay chống ở hai bên người cô.

Vinh Thiển không thích, cô cong hai chân lên, hai tay áp ở trước ngực anh: "Đừng."

Người đàn ông hôn lên má cô, bàn tay lại rơi trên thắt lưng cô. Sau nhiều lần lặp đi lặp lại, hình như có những đám lửa li ti giữa hơi thở gấp gáp, tiếng thở dốc của anh càng dày. Vinh Thiển lại cau mày: "Tôi không muốn." "Em không muốn đã bao lâu rồi?" Lần nào cô cũng miễn cưỡng, dù sau đó trước sự kiên trì của anh, cô cũng chỉ có thể nộp vũ khí đầu hàng. Lệ Cảnh Trình đang chờ vận động, nhưng đêm nay Vinh Thiển thế nào cũng không chịu nhượng bộ, xoay người một cái không nói năng gì, lại đem cả hai tay che mặt.

Lệ Cảnh Trình đẩy tay cô ra: "Nếu tối nay tôi muốn thì em làm thế nào?"

"Lệ Cảnh Trình..." Giọng Vinh Thiển nghe hơi tức giận: "Tôi không phải một món đồ, tôi là con người. Tôi không thấy thoải mái nếu tôi không muốn, sao anh cứ phải nói này nọ?"

Với Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển như vậy là đang trêu chọc sự kiên nhẫn của anh, anh vẫn không xoay người xuống. Mỗi lần phải đối mặt với sự miễn cưỡng của cô, anh thật sự cảm thấy tức giận. Anh cương quyết muốn cô, Vinh Thiển vừa chống cự lại cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Làm được phân nửa.

Nghe như người phía dưới khóc sùt sùi thành tiếng, hứng thú của Lê Cảnh Trình cũng tan biến, anh xoay người nằm qua một bên.

Vinh Thiển co chân, vẫn thấy khó chịu. Lê Cảnh Trình ngồi dậy cầm lấy điều thuốc ở đầu giường. Hộp quẹt bạch kim sáng lên trong nháy mắt. Dưới ánh lửa màu xanh, Vinh Thiển nhìn thấy một khuôn mặt mơ hồ khó đoán.

Lê Cảnh Trình rít hơi dài: "Em ở với tôi lâu vậy, muốn khi nào mới cam tâm tình nguyện?"

Vinh Thiển khép hai chân lại, đêm nay cô thật sự không chịu được: "Tôi đã nói rồi, tối nay tôi không muốn."

Người đàn ông bỗng nhiên bật đèn sáng, ánh sáng bất ngờ chiếu vào mắt khiến Vinh Thiển nhắm lại, hai mắt đau vô cùng, cô giơ tay che mắt lại.

Lê Cảnh Trình ôm bả vai cô kéo qua: "Không muốn, lại là vì Hoắc Thiếu Huyền ư?"

Anh ôm kéo cô rất chặt, rất chặt. Vinh Thiển bị anh kéo đến trước mặt, Lê Cảnh Trình nhả khói trắng lên trước mặt cô. Vinh Thiển mấy ngày nay tâm tình lại rất kém, cô giãy tay ra: "Anh biết rõ tôi và Hoắc Thiếu Huyền không thể nào nữa, đừng lấy chuyện đó ra công kích tôi."

"Tôi sao biết được hai người còn có thể nữa hay không. Tôi chỉ biết là, mặc dù em nằm chung giường với tôi, nhưng trong lòng vẫn là nhớ tới hắn."

Có mấy lời Vinh Thiển không thể nhịn được nữa: "Dù cho tôi nhớ anh ấy thì sao? Lê Cảnh Trình, đó là tình cảm của tôi, anh có thể làm gì?"

"Em có tin tôi đem tình cảm của em đánh nát được không?"

Vinh Thiển cắn răng: "Chuyện giữa chúng ta, đừng lôi Hoắc Thiếu Huyền vào."

"Nhưng hắn vẫn chen ngang giữa chúng ta." Lê Cảnh Trình tiện tay dập tắt thuốc: "Vinh Thiển, em biết không, tôi luôn hi vọng hắn sẽ biến mất hoàn toàn đấy!"

"Anh ——" Vinh Thiển quỳ trước mặt Lê Cảnh Trình: "Anh bắt Hạ Nhân đi khỏi Nam Thịnh chỉ là muốn tốt cho tôi thôi ư? Anh rốt cuộc có bao nhiêu

giấu giếm sợ tôi biết?"

Người đàn ông tưởng cô nói mấy chuyện quá khứ, bỗng nhếch miệng cười: "Chẳng trách đêm nay thế nào cũng không cho tôi đụng vào người, Vinh Thiển, hóa ra em chê tôi bẩn?"

Trước kia Vinh Thiển có nói vậy, nhưng chỉ là nhất thời buột miệng.

Lệ Cảnh Trình không chờ cô mở miệng, vẫn tiếp tục nói: "Cho tới giờ tôi không giấu giếm em. Trước em, tôi có không ít phụ nữ, vậy thì sao? Nếu em thật chê tôi bẩn, tôi cũng đã đụng vào em, vậy em còn sạch sẽ không?"

Vinh Thiển tức giận đến nổi lồng ngực phập phồng: "Tôi không sạch sẽ, là tôi không sạch sẽ."

Cô xoay lưng, kéo chăn trùm lên đỉnh đầu. Dục vọng chiếm hữu của Lệ Cảnh Trình rất mãnh liệt. Anh đã chứng kiến cô và Hoắc Thiếu Huyền bên nhau. Nó như cái gai khó chịu đâm sâu vào trong anh, bất kể động đậy hay không vẫn ghim ở trong thịt, nhổ không ra, dịch không được.

Bên kia giường đột nhiên bật dậy, Lệ Cảnh Trình nhặt áo ngủ bên cạnh lên mặc vào rồi đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển xuống lầu trễ, tối hôm qua sau khi bỏ đi, Lệ Cảnh Trình không trở về.

Cô ngồi trước bàn ăn, người giúp việc bưng từng món điểm tâm để lên bàn: "Cô Vinh, cô muốn ăn cháo không?"

"Anh ấy đâu rồi?"

"Sáng sớm nay tôi đã không thấy cậu Lệ, chắc đã ra ngoài từ sớm."

Vinh Thiển cầm miếng bánh mì, chỉ thấy nhạt như nước ốc.

Hôm nay là thứ bảy, không có tiết học, ở trong Đế Cảnh cũng thấy chán. Hạ Nhân gọi điện thoại qua, rủ cô qua chơi, Vinh Thiển không có hứng nên từ chối. Cô muốn ra ngoài một lát, thay đồ xong, tự cô lái xe đi. Cô lượn một vòng ở trung tâm thương mại tới trưa, Vinh Thiển tính tới quầy ăn ăn bò bít tết.

Cô cầm hai cái túi, đi thang máy lên, chợt thấy một bóng người lướt qua trước mặt, Vinh Thiển nhìn kĩ lại, là Hoắc Thiểu Huyền.

Cô vội rời tầm mắt, muốn làm như không thấy anh. Tim nhảy thành thịch, loại rung động này ập đến không thể ngăn được. Cô thậm chí quên bước ra ngoài, người phía sau đụng phải lưng cô. Vinh Thiển lúc này mới vội bước đi, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

"Cô sao vậy? Đi thang máy mà không để ý à?"

Vinh Thiển đưa tay sờ mắt cá chân, hơi cúi đầu xin lỗi: "Xin lỗi."

Một bàn tay kéo cô qua, đưa cô ra khỏi thang máy. Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn lên Hoắc Thiểu Huyền, anh cao hơn cô hơn một cái đầu.

"Có bị thương không?"

"Không có, xem chút nữa thì té thôi."

Người đàn ông nắm lấy cổ tay cô. Bên cạnh có chỗ nghỉ chân, Vinh Thiển ngồi đối diện Hoắc Thiểu Huyền, trông cô rất chật vật, thỉnh thoảng lại chỉ nhìn chăm chăm chân mình.

Hoắc Thiểu Huyền gọi hai ly ép nước trái cây tươi, đưa một ly cho Vinh Thiển, khước môi mỏng vén nhẹ, muốn làm nhẹ bầu không khí: "Thiểu Tiểu Nhị, thật chẳng giống em đâu, nhìn anh một cái mà cũng không dám?"

Vinh Thiển cắn nhẹ khước môi, người đàn ông bỗng lấy từ trong túi áo ra một cái ví da đưa cho cô.

Lần trước anh đã mua cái này cho Vinh Thiển, lúc cô lén theo anh đã thấy.

Vinh Thiển không tránh khỏi chua chát, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh mua à?"

"Ừ, vừa rồi đi ngang qua, thấy cũng được nên mua."

Vinh Thiển cầm chiếc ví da trong tay, là kiểu gấp, trông rất nhỏ và khéo.

Hoắc Thiểu Huyền chần chẫn luôn mang theo bên người. Ngón tay Vinh Thiển mơn trớn, ánh mắt tràn ngập phức tạp: "Thiểu Huyền, anh như vậy... Lỡ chị Hy Tử nhìn thấy..."

Bọn họ sống chung một mái nhà, làm sao có chuyện anh suốt ngày mang theo thứ gì cũng không biết?

"Hôm nay anh mới mua cho em, cô ấy sao thấy được." Hoắc Thiếu Huyền khuấy ly nước ép: "Vả lại anh thật sự không muốn giấu diếm. Anh thích thì mua, muốn cho ai thì cho người đó."

Mấy lời này của anh khiến những gì Vinh Thiển muốn nói tiếp lại phải nuốt vào miệng.

Cô rất muốn nói, Thiếu Huyền, anh hạnh phúc không?

Nhưng, hỏi cũng vô ích.

Hoắc Thiếu Huyền như vậy mà có thể là hạnh phúc sao?

"Buổi trưa muốn ăn bò bít tết không?"

Thần sắc trên mặt Vinh Thiển giãn ra, có ý cười: "Làm sao anh biết em muốn ăn bò bít tết?"

"Lâu ba trung tâm thương mại này có món bò bít tết em thích ăn nhất.

Tham ăn như em, tới đây là để ăn rồi."

Vinh Thiển không biết mình còn có thể nói gì nữa. Ánh mắt nhìn xuống tay Hoắc Thiếu Huyền, trên ngón áp út của anh, vẫn còn mang chiếc nhẫn kia, trái lại, trên ngón giữa là chiếc nhẫn kết hôn với Mạc Hy. Trái tim Vinh Thiển không ngăn được khó chịu: "Thiếu Huyền..."

Hoắc Thiếu Huyền dùng tay kia che mu bàn tay ấy lại: "Đi thôi, dẫn em đi ăn bò bít tết."

Vinh Thiển lại ngồi bất động, cô trái lại rất sợ bầu không khí trang trọng và ấm áp nơi đó sẽ khống chế được tâm tình của mình: "Hôm nay chắc hẳn rất đông người, cứ ở đây ăn đi, em cũng lười đi lại."

"Vậy em muốn ăn cái gì?"

"Chỗ này có nhiều đồ ăn nhẹ lắm."

Hoắc Thiếu Huyền để cô ngồi lại. Vinh Thiển mở ví tiền, nâng niu từng li từng tí. Đây là chiếc ví tiền thứ n mà Hoắc Thiếu Huyền đã mua cho cô.

Sau một hồi người đàn ông mới quay lại nhưng Vinh Thiển cũng chẳng ý thức được thời gian đã qua bao lâu, Hoắc Thiếu Huyền đem đồ ăn bỏ lên trên bàn: "Ăn đi."

Đem hộp mở ra, hóa ra là bò bít tết gói lại.

Vinh Thiên sững sờ.

Anh đưa dao nữa cho cô, cười to: "Chắc là lần đầu thấy người khách như anh. Lúc anh nói muốn gói lại, nhân viên phục vụ nhìn anh một vòng từ trên xuống dưới. Chỉ là bảo gói lại thôi, mà làm anh như thể đang nói gì 'kinh hãi thế tục'* vậy."

(T/N: đáng sợ, khiến thế gian khiếp hãi)

Mặt Vinh Thiên cũng giãn ra, "Nhìn anh ăn mặc như vậy, đáng ra phải là ở trong một phòng ăn trang nhã, nhấp rượu vang, vừa nghe nói đóng gói..."

Vinh Thiên nhớ đến chuyện trước kia: "Hồi học cấp ba, anh dẫn em ăn KFC, không phải có một bà cụ hỏi gà ở đây tính bao nhiêu tiền một ký sao? Một chuyện thú vị."

Khóe mắt Hoắc Thiếu Huyền ánh lên ý cười. Bọn họ có thật nhiều kỉ niệm, từng cái từng cái bất luận là ai cũng không thể nào thay thế .

Vinh Thiên bắt đầu cắt bớt bớt. Ở thành phố Nam Thịnh có một câu nói nổi tiếng, lấy chồng phải lấy Hoắc Thiếu Huyền. Thật ra chỉ có Hoắc Thiếu Huyền hiểu rõ nhất, người khác lấy anh sẽ không hạnh phúc, bởi vì anh chỉ đối tốt với duy nhất một người.

Vinh Thiên vẫn chưa bao giờ ăn bò bớt bớt ở một nơi như vậy, xung quanh là hành lang, người người lui tới càng lúc càng nhiều, nhưng cô hoàn toàn không để ý.

Ăn mấy miếng, Vinh Thiên chợt nhớ tới một chuyện: "Thiếu Huyền, dạo này anh vẫn nên chú ý, em luôn cảm thấy trong lòng không yên."

"Là bởi vì chuyện SMX?"

"Ừm, chắc chắn bọn chúng sẽ không chịu để yên như vậy."

Hoắc Thiếu Huyền cắt bớt bớt thành những miếng nhỏ đưa cho cô: "Đừng lo cho anh, trái lại em ra cửa đều phải có tài xế đưa đón, đừng đi một thân một mình như hôm nay nữa ."

"Không sao đâu, trung tâm nhiều người như vậy, dù bọn chúng ở đây cũng không dám xằng bậy ."

Ăn xong, hai người còn ngồi một lúc. Vinh Thiện nhìn khung cảnh trước mắt: "Chúng ta đi thôi."

Hoắc Thiếu Huyền có chút buồn bã, Vinh Thiện cũng không muốn đi, nhưng quãng thời gian ngắn ngủi không thể đổi được thành bên nhau mãi mãi, bọn họ phải trở lại cuộc sống của mình.

Vinh Thiện cầm túi đi phía trước, hai tay cô khoanh lại, ôm chặt trước người. Cô tiếc không thể dùng quãng thời gian đi dạo lúc này để dành cho Hoắc Thiếu Huyền. Người đàn ông liền đi theo phía sau cô. Dòng người đông đúc đi lại xung quanh, bọn họ giống như là hai chiếc lá rụng, mỗi người phiêu bạt một nơi, không thể là chính mình được nữa.

Đi ra khỏi trung tâm, người ở phía ngoài thưa thớt hơn rất nhiều.

Trước mặt có đám ba người trẻ tuổi kết bè kết nhóm đi về phía trung tâm. Lúc họ đi tới trước mặt Hoắc Thiếu, một người trong đó dừng lại, bốn người còn lại tự động đứng ở bên cạnh.

Hoắc Thiếu Huyền dừng bước, cánh tay bị giữ chặt.

Một con dao nhỏ sắc bén đâm thẳng vào người anh, rút ra, rồi đâm vào lại lần thứ hai. Động tác rất nhanh, hung mãnh. Trên mặt tên trẻ tuổi đó cũng không có chút gì sợ hãi. Vinh Thiện quay đầu lại, thấy có mấy người vây quanh Hoắc Thiếu Huyền đã tản ra, một người còn mở miệng nói: "Cảm ơn anh nhé, nếu không hỏi anh thì thật khó tìm được chỗ ăn cơm rồi."

Vinh Thiện tưởng là người hỏi đường, đứng yên một chỗ chờ anh.

Tên trẻ tuổi trước mặt đã kịp giấu dao vào trong áo khoác to: "Mày mà dám kêu lên tiếng nào, bọn tao sẽ lấy mạng con bé kia ngay lập tức đấy!"

Tầm mắt Hoắc Thiếu Huyền mờ lung, ánh sáng xung quanh bắt đầu tan thành mấy mảnh. Môi anh trắng bệch, đừng nói là bảo vệ Vinh Thiện, mà ngay cả hét to kêu cô mau chạy cũng không thể.

Hoắc Thiếu Huyền mặc áo khoác màu đen bên ngoài, hai tay anh đút vào túi, túm chặt áo.

Tên trẻ tuổi kia thấy vậy, lúc này mới tránh ra.

Vinh Thiện vẫn bước chậm rãi như trước. Cô đi rất chậm, rất chậm, cố gắng chờ Hoắc Thiếu Huyền.

Bước chân của anh từ từ không còn sức, cuối cùng thành như lết về phía trước. Máu tươi tuôn ra, thấm qua lớp áo sơ mi, rồi áo khoác, lại từ từ ngấm vào áo khoác ngoài.

Bóng dáng trước mặt anh vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như vậy. Thật ra Vinh Thiện nhìn cũng không thấp, chỉ là, trong mắt anh, cô vĩnh viễn chưa trưởng thành. Cô vẫn quay đầu lại nhìn xung quanh, có điều cô cảm thấy anh đi quá chậm.

Nhưng Vinh Thiện vẫn không cảm thấy gì kỳ lạ. Cô với Hoắc Thiếu Huyền khó có cơ hội gặp nhau như thế. Phía trước đã là bãi đỗ xe, loay hoay chỉ cách mấy trăm mét, một khi lên xe, lần sau muốn gặp lại không biết phải đợi tới bao giờ.

Bọn họ nếu muốn gặp mặt nhau, thật khó biết bao.

Chỉ có thể chờ lúc tình cờ gặp được.

Nếu không, Mạc Hy sẽ thương tâm, Lệ Cảnh Trình sẽ không vui, ngay cả người trong Hoắc gia cũng sẽ nơm nớp lo sợ.

Tất cả mọi người đều mong bọn họ đời này đừng gặp mặt nữa.

Vinh Thiện bước lên bóng người đi phía trước. Cô sẽ đợi, cuối cùng tốc độ của cô cũng giống như kiến bò.

Một bàn tay bỗng nhiên rơi xuống bả vai cô, Vinh Thiện nghiêng người, Hoắc Thiếu Huyền đứng ở trước mặt cô.

"Thiên Tiểu Nhị."

"Vâng."

"Kiếp sau của em để cho anh, còn nhớ không?" Hoắc Thiếu Huyền đứng ngược ánh sáng, sắc mặt gần như trong suốt. Vinh Thiện ngược mắt liền cảm thấy chói, cô nheo mắt: "Thiếu Huyền..."

Người lý trí như anh, vừa rồi ở trung tâm thương mại đã có thể nhận nhận, sao lại nhắc lại đoạn hội thoại sầu não này?

Cô gật gật đầu: "Em đương nhiên nhớ."

"Tốt rồi, đời đời kiếp kiếp dài quá. Anh chỉ muốn cùng em một đời thôi cũng được rồi."

Vinh Thiển nhìn mặt anh, không biết vì sao, cả người đột nhiên thấy lạnh, như thể từ ba tầng lửa đột nhiên bị rớt xuống mười tầng băng. Sắc mặt cô lộ ra sự hốt hoảng: "Thiếu Huyền, sao anh lại nói ra mấy lời như vậy?"

"Hứa với anh, phải dần dần, dần dần tập quen với việc anh không còn ở đây. Anh biết là rất khó, nhưng sẽ có người đàn ông khác cùng em..."

Vinh Thiển không khỏi lắc đầu, ánh mắt dờn xuống, đột nhiên nhìn thấy trên ngực anh khác thường.

Phía dưới cổ áo khóa ngoài màu đen, lộ ra vết đỏ to bằng ngón tay cái, hơn nữa vết đó đang lan rộng nhanh chóng, là máu.

"Á —— "

Cách đó không xa, có người liên tục kêu sợ hãi: "Máu, máu!"

Vinh Thiển nhìn lại theo tiếng la, nhìn thấy người kia hoảng sợ chỉ trên mặt đất. Tầm mắt cô từ xa nhìn tới, một đường thẳng máu trải dài tới bên chân Hoắc Thiếu Huyền thì dừng lại.

Người trước mặt bỗng nhiên ngửa ra sau, ánh nắng chói mắt tràn ngập vào mắt Vinh Thiển, hai mắt như muốn mù.

Vinh Thiển phản ứng cực nhanh kéo tay Hoắc Thiếu Huyền lại: "Thiếu Huyền!"

Cơ thể anh quá nặng cho nên Vinh Thiển hoàn toàn không giữ được. Dưới tình thế cấp bách, cô chặn sau lưng anh, dùng vai đỡ cơ thể anh đang ngã xuống.

Vạt áo khoác ngoài mở ra hai bên, vạt áo sơ mi vốn màu trắng giờ đầy máu, hầu như chẳng chỗ nào còn màu trắng ban đầu.

Hai nhát dao đâm dữ tợn, một ở trước ngực, một ở bụng, nhát nào cũng đều là vết trí mạng.

Ánh mắt Vinh Thiển mờ đi. Tim cô đau như đã vỡ thành từng mảnh: "Thiếu Huyền, Thiếu Huyền."

Giọng cô vỡ tan ở cổ họng, Vinh Thiện liền bị mất giọng, cô không mở miệng nổi, cố gắng kêu cứu: "Cầu xin mọi người, kêu xe cứu thương giúp tôi, cứu mạng với —— "

Thật may mọi người xung quanh đã báo cảnh sát từ trước.

Ngón tay mảnh khảnh của Vinh Thiện đưa tới bít vết thương của Hoắc Thiếu Huyền. Nước mắt nóng hổi chảy qua mặt, đau quá, nóng quá.

Ánh mắt cô ngoái lại nhìn vết máu phía sau. Làm thế nào mà anh có thể chống đỡ mà gượng được tới đây. Khuôn mặt Vinh Thiện ghé sát vào đầu anh. Cô là người rất sợ đau, thật sự không dám nghĩ.

Vinh Thiện cảm thấy, ông trời hình như sụp đổ.

Đen như vậy, u ám như vậy.

Anh nằm im tựa vào bả vai cô, thật giống như cậu thiếu niên mười lăm tuổi, hai mươi tuổi. Thời gian như trở về quá khứ, chậm chậm trôi qua như ánh nắng chiều dần tắt...

"Hoắc Thiếu Huyền, Hoắc Thiếu Huyền."

Vinh Thiện như điên dại, gọi tên anh mãi: "Không cho anh ngủ, nếu anh ngủ, em sẽ không thềm quan tâm anh nữa ."

Tiếng xe cứu thương từ xa đến gần, nhân viên cứu hộ và chăm sóc bệnh nhân rất nhanh liền xuống xe, bọn họ đặt Hoắc Thiếu Huyền lên cáng cứu thương. Vinh Thiện theo đi lên xe. Dọc theo đường đi, bác sĩ bắt đầu cấp cứu cho Hoắc Thiếu Huyền. Mặt nạ oxy chụp lên người đang thở rất yếu. Vinh Thiện lại gần nắm chặt tay anh.

Xe rất nhanh lái vào bệnh viện gần đó, sau đó đi vào phòng cấp cứu.

Vinh Thiện phải ở bên ngoài không được vào. Cô dựa vào cửa phòng cấp cứu, trong lòng như lửa đốt. Có một bác sĩ đi ra, Vinh Thiện vội chạy tới. Người đó nhìn cô: "Cần phải phẫu thuật gấp, cô là người nhà bệnh nhân sao?"

Vinh Thiện định nói, nhưng chợt cảm thấy bi thương. Người cô yêu nhất đang ở trong phòng cấp cứu, nhưng ngay cả tư cách ký tên cô cũng không có.

Vinh Thiển khóc, lắc lắc đầu.

"Còn chờ gì nữa, " Bác sĩ nói liền lập tức như theo công thức: "Mau gọi cho người nhà của anh ta, mau lên."

Vinh Thiển sờ lấy điện thoại ra, ngón tay run rẩy bấm số điện thoại của Mạc Hy.

Mạc Hy và Lý Phân Nhiên tới bệnh viện rất nhanh. Họ không nói cho Hoắc Bang biết. Lý Phân Nhiên lao tới trước phòng cấp cứu, đôi chân mềm nhũn: "Thiếu, Thiếu Huyền đâu?"

Vinh Thiển gọi "bác gái", nước mắt nóng hổi không nhịn được rớt xuống.

Mạc Hy hai mắt đỏ bừng, trên mặt còn lớp trang điểm: "Vì sao lại như vậy?"

Vinh Thiển ngồi dựa ở cửa phòng giải phẫu, cô ôm lấy hai đầu gối, thực sự không còn sức lực trả lời vấn đề cho từng người. Hiện tại Hoắc Thiếu Huyền sống chết không rõ, đối với cô cái gì cũng trống rỗng.

Cô cắn mu bàn tay, lỗ tai bùng bùng.

Mạc Hy đi tới đẩy cô: "Vì sao Thiếu Huyền ở cùng với cô. Chính vì cô anh ấy mới bị đâm, đúng hay không?"

Vinh Thiển ngã ngửa xuống, lại ngồi dậy. Hai vai cô run rẩy, trong đầu cô chỉ vang vọng một câu.

Hoắc Thiếu Huyền sắp chết, cô làm sao bây giờ. Cô phải làm gì bây giờ?

Còn có gì để cho cô lưu luyến ?

Cô đã sống tốt, là vì Hoắc Thiếu Huyền. Cô nỗ lực đập lên gai nhọn mà đứng dậy lần nữa, cũng là vì Hoắc Thiếu Huyền.

Nhưng người đó đã ngã xuống, cô nên làm gì bây giờ?

Cô rất sợ, cái loại cảm giác này, thật giống như đem cô chìm vào nước, hít thở không thông, sống không bằng chết.

Vinh Thiển che miệng lại, không thể khóc thành tiếng. Bàn tay cô còn dính máu của Hoắc Thiếu Huyền, vì đã khô nên không còn nhỏ xuống nữa, gặp nước mắt lại bôi nhòe trên khuôn mặt cô.

Mạc Hy đang cầu khẩn, cô đứng ngồi không yên. Nếu như Hoắc Thiếu Huyền có thể trải qua cửa ải này, lấy của cô bao nhiêu năm tuổi thọ cô cũng nguyện ý.

Cô dựa vào tường, định mượn mặt tường lạnh lẽo giúp mình bình tĩnh một chút. Ánh mắt Mạc Hy hướng về phía Vinh Thiển, dựa vào cái gì cô ấy ở lại đây? Dựa vào cái gì cô ấy muốn chăm sóc chồng cô chứ. Cô mới là vợ của Hoắc Thiếu Huyền mà.

Mạc Hy lau sạch sẽ nước mắt, lấy điện thoại di động, đi qua bên kia. Danh bạ có số điện thoại của Lệ Cảnh Trình, cô gọi cho anh không chút do dự.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 15 : Khẳng định anh là hung thủ

Edit : Dế Mèn

Hoắc Thiều Huyền và Vinh Thiển từ nhỏ đã được hai gia đình tán thành. Do vậy, hai người đến với nhau rất tự nhiên, chẳng có màn tỏ tình rung động lòng người, nói gì chuyện anh và em vất vả theo đuổi nhau.

Năm mẹ mất vì tai nạn xe, Vinh Thiển mới mười tuổi.

Ở trước mộ, lúc mọi người đều đã ra về hết, có một bóng dáng nho nhỏ mà quật cường quỳ đó. Hoắc Thiều Huyền bảo tài xế đi về trước, còn anh quỳ cạnh Vinh Thiển, cùng cô gánh chịu nỗi bi ai cùng cực, không thể cất giấu được.

Dưới bầu trời bắt đầu đổ mưa, Hoắc Thiều Huyền cời áo khoác trùm lên đầu cô. Vinh Thiển khóc thê lương: "Mẹ, mẹ ơi... Mẹ đi rồi con làm sao bây giờ?"

Hoắc Thiều Huyền đem tay kéo cô vào lòng: "Thiển Tiểu Nhị, em còn có anh đây."

Lòng cô đau đến tận cùng, thốt ra: "Thiều Huyền, nếu như ngày nào đó anh cũng rời đi thì em phải làm sao? Nếu anh và mẹ không còn, em cũng không còn luôn."

Hoắc Thiều Huyền ôm chặt bả vai cô: "Thiển Tiểu Nhị, người ta hay hứa hẹn sống chết cùng nhau, nhưng chúng ta chỉ cần sống cùng nhau tới bạc đầu thôi. Nếu không thể cùng nhau sống tới đó thì ít nhất cũng phải có một người. Chúng ta không thể ngăn những điều ngoài ý muốn xảy ra, nhưng hãy cứ hy vọng người còn lại có thể sống tốt. Nếu quả thật có một ngày chuyện như thế xảy đến, hãy nhớ, em hi vọng anh sống thế nào thì anh cũng muốn em như vậy."

Vinh Thiển càng khóc dữ dội hơn, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hoắc Thiều Huyền.

"Sao lại nói mấy lời này? Em không nghe, em không muốn nghe."

Cô còn nhỏ, rất nhiều chuyện chưa hiểu, mà có thể trông chờ một đứa bé mười tuổi có thể hiểu hết mọi chuyện sao?

Hoắc Thiếu Huyền vỗ về gương mặt cô, anh cũng chỉ là tiếp lời cô. Anh sẽ không để Thiển Tiểu Nhị của anh ở lại mà đi.

Anh là thần hộ mệnh của cô, một đời.

...

Vinh Thiển khoanh hai tay để trên đầu gối, xung quanh bất luận yên tĩnh hay âm ỉ có vẻ chẳng liên quan tới cô.

Cửa phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra, trên tay những người đang ra ra vào vào đều có máu. Mạc Hy bổ nhào tới một bác sĩ như vớ được phao cứu mạng: "Cho hỏi, chồng tôi sao rồi?"

Bác sĩ chỉ vội bỏ lại mấy câu: "Còn đang cấp cứu."

Hai nhát dao kia rất sâu, chắc chắn là không muốn Hoắc Thiếu Huyền còn sống sót.

Lý Phân Nhiên ngồi phía đối diện ôm mặt: "Thiếu Huyền, con đừng xảy ra chuyện gì..."

Đúng vậy, nhà họ Hoắc không thể chịu nổi một cơn sóng gió nào nữa.

"Rốt cuộc là kẻ nào kẻ nào muốn Hoắc Thiếu Huyền chết?"

Vinh Thiển biết. Cô không hề nghi ngờ chút nào; Hoắc Thiếu Huyền cho người đập phá Đông Hầu Cung hai lần, bây giờ bọn chúng đã tìm tới cửa. Nhưng bọn chúng lại không dám cô, một nhát cũng không.

Đèn ở phòng cấp cứu vẫn sáng, cạnh đó là thời gian phẫu thuật.

Mạc Hy sốt ruột đến độ đi tới đi lui. Nói không chừng lát nữa sẽ có phóng viên chạy tới đây, cô lấy điện thoại ra bắt đầu thu xếp, tuyệt đối không thể truyền ra tin tức mạng sống của Hoắc Thiếu Huyền đang bị đe dọa.

Nói chuyện điện thoại xong, cô ngồi xồm trước mặt Vinh Thiển: "Thiển Thiển, em về đi, được không?"

"Chị Hy Tử, em ở đây chờ anh ấy tỉnh lại. Anh ấy tỉnh là em sẽ đi liền, có được không?"

"Tại sao hể Hoắc Thiếu Huyền gặp em là xảy ra chuyện? Anh ấy bình thường đâu có đặc tội ai." Mạc Hy kéo cô dậy: "Em đừng ngồi đây, muốn thì ngồi lên ghế đi."

Lệ Cảnh Trình tới nơi mang theo luồng hơi lạnh lẽo, không khí ngoài hành lang phòng cấp cứu như ngưng đọng. Vinh Thiển đứng dậy, tựa lưng vào tường. Đôi mắt đẹp trống rỗng dị thường, lúc nhìn thấy anh cũng không có biểu hiện gì, dường như hiện tại đối với bất cứ ai, bất cứ chuyện gì đều thờ ơ.

Mạc Hy đưa hai ngón tay ấn ấn mi tâm: "Thiến Thiến, em đi đi."

Lệ Cảnh Trình đi tới, thân hình cao lớn che hết ánh sáng chiếu trong mắt Vinh Thiến: "Về nhà đi."

Cô lắc lắc đầu: "Em không về."

Gò má anh căng cứng. Ngẩng đầu nhìn ánh đèn đỏ đang sáng, cũng có nghĩa là sinh mệnh trong kia còn có hy vọng: "Vậy em lấy địa vị gì để ở lại đây?"

"Anh đừng nói với em mấy thứ đó." Vinh Thiến sức cùng lực kiệt, hai tay bấu chặt vào tường: "Lệ Cảnh Trình, anh nói gì cũng vậy thôi. Chuyện gì em cũng có thể nghe theo anh, nhưng chuyện này thì khác."

Lệ Cảnh Trình vươn tay kéo cô, Vinh Thiến vội vàng giãy ra: "Thả ra!"

Vành mắt Lý Phân Nhiên đã đỏ hồng: "Để Thiến Thiến ở lại đi. Chắc chắn Thiếu Huyền cũng muốn con bé ở lại đây."

"Mẹ!" Mạc Hy cắn cắn môi: "Bây giờ Thiếu Huyền còn đang cấp cứu, thêm hay bớt một người, anh ấy cũng có biết gì đâu?"

"Hy Tử..." Lý Phân Nhiên thở dài, bà vốn không nên xen vào chuyện vợ chồng của bọn họ: "Có biết hay không con thật không biết sao? Ngộ nhỡ Thiếu Huyền không qua khỏi thì người nó muốn gặp nhất là ai? Nếu lỡ như... Ai có thể giúp nó vượt qua?"

Mạc Hy sục sùi, tay xoa xoa khóe mắt. Trước giờ, cô vẫn tự lừa mình nhưng không thể dối người, người khác đều thấy rõ, chỉ có cô vẫn như đồ ngốc.

Nghe Lý Phân Nhiên nói vậy, Lệ Cảnh Trình tiến lên siết chặt cổ tay Vinh Thiển: "Đi!"

Vinh Thiển giằng lại, cổ tay bị anh nắm chặt để lại vết đỏ đỏ: "Em không đi, em muốn ở đây với anh ấy."

Lệ Cảnh Trình dứt khoát kéo cô đi. Vinh Thiển ngồi sụp xuống, hàm răng cắn chặt, từng chữ một theo kế răng thoát ra: "Anh buông ra! Buông ra!"

Cô không dám gây ồn ào náo động ở trước phòng cấp cứu, những lời này đều kìm nén trong cổ họng, nghe đầy hận ý. Cô giãy giụa: "Lệ Cảnh Trình, sao anh không để cho tôi đi đi? Tôi không thể đi cùng anh ấy, tôi sẽ hận anh đó!"

"Vinh Thiển, em là người phụ nữ của tôi, em quên rồi phải không?" Lệ Cảnh Trình đột nhiên dùng sức lôi cô dậy đối mặt: "Hoắc Thiếu Huyền gặp chuyện không may là bắt mất hồn em, vậy tôi ở trong lòng em rồi cuộc coi là cái gì?"

"Bây giờ anh nói gì cũng vậy thôi, tôi chỉ muốn anh ấy còn sống. Cho dù không thể yêu nữa cũng được, không được gặp nhau nữa tôi cũng không sợ. Tôi chỉ muốn anh ấy còn sống. Lệ Cảnh Trình, anh có hiểu cảm giác này không?" Vinh Thiển bắt lấy mu bàn tay anh. Đáy mắt Lệ Cảnh Trình như bốc lửa, anh hất tay làm Vinh Thiển mất thăng bằng lui về sau. Lưng đập phải bức tường cứng rắn, cô đau đến nỗi kêu lên thành tiếng.

Cô không tùy hứng, cũng không phải không thể buông bỏ quá khứ.

Cô muốn ở đây, giúp anh vượt qua cơn này, có gì sai?

Lệ Cảnh Trình thấy cô không chịu đi, trong lòng khó chịu, như từng vết dao giày xéo trái tim anh. Anh bước nhanh tới, khiêng cả người cô vắt trên vai. Vinh Thiển không còn sức lực, nắm tay nhỏ bé nện lên lưng anh không ăn thua, cuối cùng cô há miệng cắn mạnh.

Bị xoay ngược như vậy, cặp kính cũng rơi xuống vỡ thành nhiều mảnh. Lệ Cảnh Trình biết cô sẽ hận anh nhưng anh không tài nào nhìn cô ở lại chỗ này. Cô muốn ở lại chăm sóc Hoắc Thiếu Huyền cũng là lẽ thường, không phải chuyện gì quá đáng, nhưng mà anh không muốn, không cho phép!

Vinh Thiển cắn một hồi lâu không buông ra. Chỗ vết cắn đau đến tê dại, hễ cử động là lại đau. Khi Vinh Thiển nhả ra trong miệng đậm mùi máu tươi. Anh không vác ngược cô trên vai nữa mà nước mắt vẫn cứ chảy ra.

Cảnh sát tới để điều tra ghi chép, Vinh Thiển nhắm chặt mắt, không mở nổi. Lệ Cảnh Trình thả cô xuống, vỗ vỗ mặt cô, Vinh Thiển bắt đầu lấy lại được chút ý thức nhưng cuối cùng vẫn như người đang ngủ.

Anh ôm cô vào một phòng bệnh gần đó. Lệ Cảnh Trình để cô nằm lên giường, một tay cô còn túm cổ tay áo anh, anh thử mấy lần không cách nào rút ra được.

Khớp ngón tay lộ ra rõ cho thấy cô dùng bao nhiêu sức.

Cảnh sát theo vào vừa nhìn thấy bộ dáng cô lại phải tạm thời đi ra ngoài.

Y tá và bác sĩ cũng vào sau đó. Lệ Cảnh Trình đứng bên cạnh, trong lòng cảm thấy hoang vu trống trải. Tình trạng của Vinh Thiển không có gì đáng ngại, bác sĩ chỉ định truyền nước cho cô.

Lệ Cảnh Trình ôm vai đứng tựa vào cửa sổ. Rèm cửa sổ mở, đang lúc ánh hoàng hôn yếu ớt chiếu vào, đem cả khuôn mặt người đàn ông trở nên mờ lung.

Vinh Thiển đang nằm cũng không an tĩnh: "Thiếu Huyền..."

Cô gặp ác mộng.

Cô biết đây không phải thật, cô muốn tỉnh lại nhưng cơ thể như bị ai đè lại, chân tay không nhúc nhích được, chỉ có thể mở miệng kêu mớ.

Giật mình tỉnh lại, Vinh Thiển thở hồng hộc, toàn thân thấm ướt mồ hôi.

Y tá đi tới: "Cô đừng kích động!"

"Hoặc Thiếu Huyền đâu?"

"Còn đang cấp cứu bên kia, cô__"

Nghe bên trong phòng có tiếng nói chuyện, cảnh sát bước vào trước tiên:

"Cô Vinh, thật không phải khi làm phiền cô lúc này, nhưng để mau chóng bắt được hung thủ, chúng tôi có chút vấn đề không thể không tới hỏi cô"

Vinh Thiển chống tay ngồi dậy: "Tôi không sao."

Hai nhân viên cảnh sát ngồi bên giường cô, bắt đầu ghi chép: "Cô có thấy rõ kẻ đâm Hoắc Thiếu Huyền lúc đó không?"

Vinh Thiển hơi gục đầu, bàn tay phủ lên trán: "Lúc tôi ngó lại xem, có nhìn thấy vài kẻ vây quanh anh ấy hỏi đường. Lúc đó bọn chúng đưa lưng về phía tôi. Có lẽ có năm tên, còn trẻ, ăn mặc cũng không có gì khác thường."

"Nạn nhân sau khi bị đâm không có kêu cứu hay kêu ra âm thanh gì sao?"

"Không có." Giọng Vinh Thiển ảm đạm: "Anh ấy vẫn theo sau tôi, chỉ là đi rất chậm. Chắc chắn anh ấy sợ nếu la lên, những tên đó sẽ gây bất lợi cho tôi."

Cảnh sát ghi lại tất cả các chi tiết, hỏi tiếp: "Cô và Hoắc Thiếu Huyền có mối quan hệ gì?"

Cổ họng như nghẹn ngào, Vinh Thiển liếc về phía Lệ Cảnh Trình đang đứng phía cửa sổ: "Anh ấy từng là chồng sắp cưới của tôi. Chúng tôi thân với nhau từ nhỏ."

"Sau đó tại sao lại chia tay?"

Vinh Thiển không khỏi ngẩng đầu: "Cái này bắt buộc phải hỏi sao?"

"Chúng tôi luôn phải làm rõ mọi chuyện mới có thể tính tới hết các khả năng."

"Là... Vì lý do bất đắc dĩ."

Hai nhân viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau: "Cô có biết Hoắc Thiếu Huyền có kẻ thù nào không?"

Bàn tay để trên tấm chăn không khỏi siết lại. Hiện tại Hoắc Thiếu Huyền sống chết chưa rõ, khả năng duy nhất là đám người bên kia làm.

"Anh ấy đã đập phá Đông Hầu Cung hai lần. Cách đây không lâu, tôi còn bị bọn chúng uy hiếp. Chúng cảnh cáo Hoắc Thiếu Huyền, nói là muốn lấy mạng anh ấy." Vinh Thiển nói đến đây lại nghẹn ngào.

"Tại sao anh ta lại phá Đông Hầu Cung?"

Vinh Thiển trầm mặc một lúc. Lệ Cảnh Trình suy nghĩ, đó là hồi ức đau khổ nhất của cô. Tới bây giờ cô cũng không nói với ai, bây giờ, vì Hoắc Thiếu Huyền...

"Bởi vì tôi bị người ta bắt vào chỗ đó. Sau khi tôi ra được, Hoắc Thiều Huyền đã cho người phá Đông Hầu Cung."

Một viên cảnh sát ngẩng đầu nhìn cô giây lát. Người còn lại tiếp tục hỏi:

"Vậy trước khi xảy ra chuyện không may, lúc ở cạnh cô, Hoắc Thiều Huyền có biểu hiện gì lạ không? Hay cô có nghi ngờ người nào không?"

"Có."

Cảnh sát vội hỏi: "Là thế nào?"

"Bình thường Hoắc Thiều Huyền không đắc tội với ai, càng không có làm chuyện gì đến nỗi phải bị mất mạng, khả năng duy nhất chỉ có Đông Hầu Cung. Nơi đó truy lục đây rầy tội ác. Lần thứ hai Hoắc Thiều Huyền đập nó không khác gì chặt đứt đường làm ăn của bọn chúng. Hai nhát dao đó, mỗi nhát đều là vết đâm trí mạng..."

"Cô nói cô bị uy hiếp, vậy cô có thấy đối phương trông thế nào không?"

Vinh Thiển lắc đầu: "Không. Lúc đó trông phòng Vip rất tối, rất u ám, tôi không nhìn rõ bọn chúng." Mười ngón tay Vinh Thiển xoắn vào nhau, như đang do dự. Nhưng người bị hại là Hoắc Thiều Huyền, cho dù là khả năng thấp Vinh Thiển cũng sẽ không giấu giếm: "Sau đó tôi có tới câu lạc bộ casino đó để hỏi, nhưng người quản lý ở đó nói các đoạn băng ghi hình đã bị xóa, và chính cậu Lê bảo ông ta làm vậy."

"Cậu Lê?" Cảnh sát đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng trước cửa sổ.

Lê Cảnh Trình cũng giật mình. Anh không ngờ Vinh Thiển tự mình đi điều tra, càng không ngờ cô nghe được kết quả như thế.

"Cô có thông tin gì muốn nói cho chúng tôi nữa không?"

"Trường tôi đang học mới có một sinh viên nữ chuyển tới." Vinh Thiển cân nhắc trong chốc lát: "Những chuyện tôi nói, mọi người có thể đảm bảo không để lộ ra không?"

"Cô yên tâm."

"Trước đây cô ấy cũng bị bắt vào Đông Hầu Cung. Cô ấy nói, sau khi Đông Hầu Cung bị đập, các cô ấy bị đưa đi chỗ khác, nhưng ở tại chỗ mới, cô ấy

đã thấy Lệ Cảnh Trình. Nơi đó chưa mở cửa làm ăn, người ở trong đó chỉ có thể là nội bộ nhân viên. Và lại, ..." Vinh Thiển cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt Lệ Cảnh Trình: "Lệ Cảnh Trình cũng đã nói sẽ bắt Hạ Nhân rời thành phố Nam Thịnh. Ngay đêm hôm qua, khi chúng tôi đang đi về nhà cô ấy, bỗng nhiên trên đường có một chiếc xe xuất hiện, muốn bắt Hạ Nhân đi. Lúc đó đã có người định bắt tôi luôn, nhưng tài xế trên xe đó bỗng nói người của ông chủ mà tụi mày cũng dám động sao. Rõ ràng sau đó chúng quay qua Hạ Nhân."

Cảnh sát nghe vậy nói: "Cô nghi ngờ chồng chưa cưới của cô, Lệ Cảnh Trình, là ông chủ đứng sau Đông Hầu Cung, và chuyện Hoắc Thiếu Huyền bị đâm là do anh ta sắp xếp?"

Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ có cảm giác lạnh lẽo thấu xương như bây giờ. Từng lời, từng chữ của Vinh Thiển chui vào tai anh. Mấy ngày nay cô cứ yên lặng, hóa ra là đang nghi ngờ anh.

Mỗi câu cô nói, với anh, đều như muốn lấy mạng.

Vinh Thiển trông căng thẳng, quay sang nhìn thẳng vào Lệ Cảnh Trình: "Tôi chỉ là đem những gì tôi biết nói ra để giúp mọi người phá án. Về việc những chuyện đó có thật hay không, còn cần cảnh sát các anh đi điều tra."

"Vậy bình thường ở cùng Lệ Cảnh Trình, cô có cảm thấy anh ta có gì khả nghi không? Đặc biệt là trước khi Hoắc Thiếu Huyền xảy ra chuyện?"

"Không có."

Cảnh sát lại hỏi một số chuyện ngoài lề. Một người trong đó đi tới chỗ Lệ Cảnh Trình: "Mời anh theo chúng tôi về cục một chuyến."

Lệ Cảnh Trình phóng tầm mắt qua phía Vinh Thiển: "Em cho là tôi bắt Hạ Nhân rời Nam Thịnh vì sợ cô ta sẽ tiết lộ cho em nhiều chuyện nữa, phải không?"

"Lệ Cảnh Trình, tôi cũng không muốn tin, nhưng tất cả đều hướng về anh. Tôi không nói anh chính là ông chủ Đông Hầu Cung, tôi chỉ nói tôi đang nghi ngờ. Cảnh sát sẽ điều tra, nếu thấy không có việc gì sẽ thả anh ra."

Người đàn ông đi qua mặt viên cảnh sát, bước thẳng tới trước giường Vinh Thiển: "Rốt cuộc em đối với tôi có bao nhiêu là thật lòng?"

Vinh Thiển thấy đau nhói kinh khủng. Lệ Cảnh Trình đột nhiên đưa tay nắm chặt bả vai cô: "Nếu tôi thật sự là ông chủ Đông Hầu Cung, em sẽ làm gì tôi hả?"

"Tôi sẽ hận không giết được anh."

Viên cảnh sát đứng bên cạnh ho nhẹ hai tiếng. Đây là đang nói cái gì vậy, từng người một muốn chết ngay tại chỗ này sao?

Lệ Cảnh Trình khẽ gật đầu: "Đã nghi ngờ tôi tại sao còn không sớm nói với tôi?"

"Tôi hỏi anh thì anh có thể trả lời thật cho tôi không?"

"Nếu tôi nói thật thì sao? Tôi đã nói với em, Đông Hầu Cung không liên quan tới tôi. Tôi bắt Hạ Nhân đi khỏi đây vì muốn tốt cho em, tại sao em không tin tôi?"

Mắt Vinh Thiển đã sưng đỏ: "Tôi có tin, tin anh nên mới đi xác minh lại. Nhưng Hoắc Thiếu Huyền bị như vậy, tôi phải đem những gì tôi biết nói hết cho cảnh sát. Lệ Cảnh Trình, không phải tôi có ý định hại anh"

Anh đưa bàn tay dùng sức giữ cầm cô: "Em không hại tôi, Vinh Thiển, nói ra được vậy chẳng lẽ lòng em không thấy nhột sao?"

Ngón tay anh từ từ siết chặt, khuôn mặt Vinh Thiển cũng chuyển sang màu đỏ, cơ hàm như bị anh bóp nát. Nữ cảnh sát bên cạnh tiến lên, kéo tay Lệ Cảnh Trình ra: "Anh làm cái gì đấy?"

Người đàn ông cũng không thèm nhìn đối phương, lực ngón tay vẫn không giảm bớt: "Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, tôi chạm vào cũng không được sao?"

"Cô không sao chứ?" Nữ cảnh sát nhìn sang Vinh Thiển.

Cô lắc đầu.

"Tôi cảnh cáo anh, đừng có mà giở trò!"

"Cảnh cáo tôi?" Lệ Cảnh Trình như thể đang nghe chuyện gì thật buồn cười. Nữ cảnh sát liền đứng trước giường Vinh Thiển: "Cô đừng sợ!"

Ngực Lệ Cảnh Trình phập phồng, cười ra tiếng: "Vinh Thiển, ở cùng một chỗ với tôi làm em sợ như vậy sao?"

"Anh Lưu, mau đưa anh ta đi. Nếu anh còn uy hiếp người khác như vậy, tôi không khách khí với anh đâu."

Ánh mắt người đàn ông bây giờ mới thu lại, nhìn xuống người phụ nữ đứng trước mặt: "Mời tôi vào cục cảnh sát, thế trong đó trà nước đủ không?"

Một nam cảnh sát tiến tới: "Mời anh theo chúng tôi về hỗ trợ điều tra."

Lệ Cảnh Trình đứng vững tại chỗ. Lần đầu tiên anh bị chính người phụ nữ của mình đưa vào cục cảnh sát. Bàn tay Vinh Thiển nắm chặt, đầy mồ hôi.

Anh bước đi, giày da giẫm trên mặt đất phát ra âm thanh sắc rõ. Vinh Thiển nhìn chằm chằm bóng lưng Lệ Cảnh Trình đi ra ngoài, lời nói mắc trong cổ họng nhưng lại nói không ra lời. Cô khó chịu, toàn thân cũng bắt đầu đau.

Vinh Thiển đi tới phòng cấp cứu. Hoắc Thiều Huyền vẫn ở trong. Cô ở mãi từ nửa đêm đến sáng, bác sĩ mới từ trong đi ra.

Mạc Hy xông tới trước tiên: "Bác sĩ, chồng tôi thế nào?"

"Tạm thời thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Nếu dao đâm lệch 0,5cm là trúng tim rồi. Dù sao bây giờ vẫn chưa thể nói gì nhiều, phải tới phòng điều trị theo dõi đặc biệt, tăng cường theo dõi."

Vinh Thiển cắn môi. Mạc Hy thần sắc bây giờ mới thả lỏng, nắm lấy tay Lý Phân Nhiên: "Mẹ, chắc chắn sẽ không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu."

Hoắc Thiều Huyền nhanh chóng được đẩy ra, Lý Phân Nhiên bổ nhào tới: "Thiếu Huyền! Thiếu Huyền!"

Vinh Thiển định đi tới, Mạc Hy đã bước nhanh qua che trước mặt cô:

"Thiển Thiển, em đừng đi theo."

"Chị Hy Tử, em thật không có ý gì khác."

"Thiển Thiển, em còn yêu Thiếu Huyền ư?" Mạc Hy không hề chớp mắt, chăm chăm quan sát cô.

Lồng ngực Vinh Thiến như bị xé ra, Mạc Hy cũng không sợ chính mình cũng sẽ thấy đau: "Chị biết, Thiếu Huyền cũng yêu em, nhưng dù vậy, hai người cũng không thể ở cùng nhau, hà tất phải làm khổ nhau? Thiến Thiến, bao nhiêu người sống với nhau mà không có tình yêu, nhưng họ vẫn phải mỉm cười mà sống. Chị là một trong số đó, chị chỉ còn một hi vọng, việc lừa mình dối người này cũng sẽ không bị phá tan."

Ý của Mạc Hy rất rõ ràng. Vinh Thiến dừng bước, không còn lý do để bước tiếp nữa.

Cô ngây ngốc ra khỏi bệnh viện. Lời bác sĩ nói vẫn không thể giúp Vinh Thiến an tâm. Đến giờ Hoắc Thiếu Huyền vẫn chưa tỉnh, đây mới là điều nguy hiểm nhất.

Bắt xe về Đế Cảnh, ánh đèn trong vườn đập vào mắt vẫn mê mị như thường, ngôi biệt thự thấp thoáng giữa đó. Vinh Thiến đi trên con đường nhỏ, căn nhà thủy tinh đã sáng đèn nhưng chẳng hề có một tia sinh khí. Cô thấy trong lòng xót xa khó chịu, đi thẳng lên phòng trên lầu hai.

Hôm nay cô nói Lệ Cảnh Trình như vậy, chắc chắn không thể ở lại Đế Cảnh nữa.

Vinh Thiến lôi vali hành lý ra, thu thập hết đồ đạc. Người giúp việc ở dưới lầu vẫn đang chờ hai người trở về, nghe thấy động tĩnh liền đi lên lầu.

"Cô Vinh?"

Vinh Thiến đem quần áo nhét vào vali bằng da: "Có chuyện gì vậy?"

"Chuyện này là..."

"Sau này tôi sẽ không ở đây nữa."

Người giúp việc bị một phen kinh hãi: "Cô đừng như vậy, kéo lát nữa cậu Lệ về nhất định sẽ tức giận."

"Không đâu, nếu anh ấy về không thấy tôi tự nhiên sẽ hiểu."

Người giúp việc nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ, lại đi xuống dưới lầu.

Vinh Thiến mở tủ đầu giường, bên trong có hộp nhẫn đính hôn Lệ Cảnh Trình cho cô, cô lấy hộp ra để ở trên bàn.

Vinh Thiển kéo vali xuống lầu thì người giúp việc đang gọi điện thoại, thấy cô đi cũng không giữ lại.

Thành phố Nam Thịnh rộng lớn vậy nhưng từ lâu Vinh gia đã không thể trở về nữa, Vinh Thiển bắt xe tới Ôn Đình Nhã Uyển, chỉ có chỗ mẹ để lại cho cô mới có thể trùm bọc cô.

Ôn Đình Nhã Uyển không có một ai. Vinh Thiển rút chìa khóa mở cửa đi vào. Người giúp việc quét dọn xong đã ra về, bên trong vắng vẻ, luôn nghe tiếng gió lùa chéo vào những bóng cây lòa xòa. Vinh Thiển không thấy sợ, dù trên đời này thật sự có ma quỷ, cô tin rằng mẹ cũng sẽ không dọa cô.

Vinh Thiển mang vali lên lầu hai, nằm trên chiếc giường mình từng ngủ nhưng cả đêm lại không ngủ được.

Cô lo lắng cho Hoắc Thiếu Huyền.

Mặt khác...

Mãi đến khi trên bầu trời nổi lên những dải sáng trắng, Vinh Thiển mới nhắm mắt được.

Chuông điện thoại di động đột nhiên reo làm cô giật mình tỉnh giấc. Vinh Thiển ngồi bật dậy, sau lưng mồ hôi lạnh thấm ướt đầm.

Cô cầm lấy di động nhìn, là Hạ Nhân.

Vinh Thiển bấm nút nhận, đưa lên tai: "Alô."

"Ừm, Thiển Thiển!"

"Có chuyện gì không?"

"Tớ mới từ đồn cảnh sát ra."

Đôi mắt đang mơ mơ màng màng của Vinh Thiển mở to: "Cảnh sát tìm cậu sao?"

"Ừ.." Hạ Nhân đang ở ngoài đồn cảnh sát: "Bọn họ hỏi tớ và Lệ Cảnh Trình có quan hệ gì, tớ cũng đã nói thật, kể cả việc nhìn thấy anh ta ở chỗ đó."

Thiển Thiển, lẽ ra tớ nên nhắc nhở cậu. Nếu tớ dám chắc hơn, nhiều việc cũng đã không xảy ra."

Vinh Thiển thấy trong lòng loạn lên: "Cũng không nhất định là Lệ Cảnh Trình. Cảnh sát sẽ điều tra ra thôi."

"Thiên Thiên, chuyện trước đây của cậu với Hoắc Thiếu Huyền, tớ có nghe được một chút. Cảnh sát hỏi tớ rất nhiều về chuyện của anh ấy, còn nói có người bị đâm khi đi cùng cậu, đến giờ sống chết chưa biết. Người đó có phải là Hoắc Thiếu Huyền không?"

"Hạ Nhân, cậu ở đồn cảnh sát có nhìn thấy Lê Cảnh Trình không?"

"Không thấy. Bọn họ chỉ cho tớ xem ảnh rồi nói đây là mấy câu hỏi sơ bộ thôi."

Đầu Vinh Thiên đau như muốn nứt ra, không tả nổi, rất khó chịu: "Việc tôi chưa hỏi qua cậu đã đem chuyện của cậu nói với cảnh sát, tôi..."

"Không có gì, chúng ta đều mong những kẻ đó không tử tế mà. Tớ không trách cậu."

Vinh Thiên cúp điện thoại, ném qua một bên. Hai tay ôm đầu gối, ngồi đó rất lâu.

Cả ngày Vinh Thiên ở trong Ôn Đình Nhã Uyển không ra ngoài, cũng không ăn gì.

Buổi tối cô đi ngủ sớm.

Cả người thấy không thoải mái nhưng thính giác lại nhạy bén lạ thường. Buổi tối trời nổi gió to, gào thét đập vào cửa sổ, những bóng hình đáng sợ cứ hắt lên cửa sổ.

Vinh Thiên ngủ không yên, mơ hồ nghe thấy trên hành lang có tiếng bước chân, nhưng cô không tài nào mở mắt nổi.

Ôn Đình Nhã Uyển là nơi đã lâu không có người ở, bình thường buổi tối sẽ không ai dám tới đây; huống hồ, ngoài người giúp việc ra chẳng còn ai có chìa khóa...

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 16 : Đã đi rồi, thì cũng đừng trở về nữa (Cứu tình địch một mạng)

Edit: Lưu Tinh

Vinh Thiển nằm nghiêng , cô cố gắng thả mình vào giấc ngủ, nhưng cảm giác bồn chồn, khó chịu khiến cô không tài nào chợp mắt được.

Cửa phòng ngủ có người mở ra, sau đó là một loạt tiếng bước chân tiến vào. Ôn Đình Nhã Uyển bình thường không có người ở, cho nên cũng không có mở đèn. Bên trong gian phòng tối om, đưa tay lên không thấy được năm ngón tay. Vinh Thiển không dám lên tiếng, rất sợ sẽ vô tình gây họa.

Cô nghĩ, có phải là người của *X tìm được cô, muốn trả thù?

Vinh Thiển ở trên giường ngày càng lùi về phía sau, không dám gây ra tiếng động. Tiếng bước chân vang lên rõ mồn một trong không gian tĩnh mịch, người kia trong bóng tối vẫn có thể xác định được phương hướng, đi đến trước chiếc giường Vinh Thiển đang nằm. Vinh Thiển thậm chí có thể nghe thấy tiếng đối phương khom lưng ngồi xuống bên giường.

Vinh Thiển dường như ngừng thở.

Sau một lúc lâu, người kia đưa tay qua, vỗ về bờ vai cô, sau đó dần dần di chuyển lên phía trên.

Trái tim Vinh Thiển căng thẳng đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Người đàn ông lướt các ngón tay mơn trớn ở cổ cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô. Những ngón tay thon dài phớt chốc bao phủ trên gương mặt nhỏ nhắn.

Lòng bàn tay người đó thật lạnh. Vinh Thiển cảm nhận được có vật gì đó thật cứng, thật lạnh tiếp xúc trên da thịt. Hẳn là trên tay người kia có mang một chiếc nhẫn.

Vinh Thiển thò tay xuống dưới gối, di động của cô đang đặt ở đó. Đối phương dường như nhìn thấy động tác của cô, nhanh chóng chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn kia. Vinh Thiển hoảng hốt thét lên.

"A —— "

Tiếng kêu thất thanh vang vọng trong đêm tối. Vinh Thiện ý thức được tình cảnh liên căn chặt môi ngay sau đó. Nhưng đã đến nước này, cô thẳng thắn hỏi: Ai đó?

Đối phương im lặng, chỉ tiến lại gần hơn, hơi thở chậm rãi phả trên gương mặt cô. Vinh Thiện cố tự trấn an bản thân: "Lệ Cảnh Trình?"

Người kia vẫn không nói một tiếng, Vinh Thiện tựa hồ nghe được tiếng hừ lạnh. Bàn tay đang vuốt ve trên mặt cô bỗng vỗ vỗ mấy cái, sau đó liền đẩy ngã cô xuống giường.

Thân hình to lớn nhanh chóng đè lên người cô. Vinh Thiện không chịu ngồi yên chờ chết, cô vươn tay ra sức giãy giụa. Nhưng sức lực của người đàn ông kia mạnh hơn cô gấp mấy lần, rất nhanh cô liền bị đối phương kìm hãm hai vai, chỉ còn hai chân cô không ngừng quẫy đạp.

"Anh... Rốt cuộc là ai?"

Người đàn ông đột nhiên dùng bàn tay to lớn của mình bịt chặt miệng cô. Lực đạo ngày càng mạnh như muốn bóp chết cô. Vinh Thiện bị bịt mũi, miệng, hít thở trở nên vô cùng khó khăn. Cô giãy giụa, cố gắng tránh bàn tay độc ác kia. Hai chân cô đạp liên tục, dung hết sức hét lên: "Lệ Cảnh Trình, cứu em với!"

Vinh Thiện vô thức kêu tên người đàn ông kia, nhưng cô đã quên. Người bình thường thay cô một tay che trời đã bị chính cô đưa vào cục cảnh sát. Bàn tay người đàn ông bỗng giảm nhẹ lực đạo, có vẻ như anh ta thật sự muốn bóp chết cô đi. Dù sao cô cũng là người vô tâm vô phế, anh ta không cần phải đau lòng.

Nhưng rốt cuộc vẫn là không thể xuống tay. Vinh Thiện vuốt mu bàn tay anh ta, người đàn ông cảm giác đau đớn truyền đến, liền thu tay lại.

Vinh Thiện không dám lên tiếng, rất sợ đối phương lại nổi thú tính muốn lấy mạng của cô. Đây nhất định không phải Lệ Cảnh Trình, Lệ Cảnh Trình sẽ không đối xử với cô như vậy.

Chiếc giường rung nhẹ một chút, sau đó có tiếng bước chân đi ra ngoài. Cô thở phào một hơi, cẩn thận nghe ngóng âm thanh.

Người đàn ông bước nhanh xuống lầu. Chờ Vinh Thiến kịp phản ứng, chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống thì liền thấy một chiếc xe lao nhanh ra khỏi Ôn Đình Nhã Uyên. Nhanh đến nỗi cô không kịp nhìn rõ hình dáng chiếc xe. Chiếc xe chạy được một đoạn dài thì đỗ lại trên một mảnh đất trống, tại một công viên bên hồ.

Người đàn ông hạ cửa xe xuống, trên gương chiếu hậu hắt lại hình ảnh một gương mặt anh tuấn lạnh lùng.

Lệ Cảnh Trình lấy điều thuốc, châm lửa rồi đưa lên miệng rít một hơi. Mùi vị nicotine trong thuốc lá nhanh chóng tác động lên thần kinh anh. Lệ Cảnh Trình đặt tay lên trán. Cảnh sát không tìm được chứng cứ, chỉ có thể thả người. Vậy mà khi anh về đến nhà, lại phát hiện Vinh Thiến đã trốn đi.

Cô lại dám trốn, trốn rất nhanh.

Lệ Cảnh Trình vốn là nỗi giận đùng đùng mà đi tìm cô. Không dẫn vật cô đến chết anh nuốt không trôi cục tức này. Thế nhưng khoảnh khắc cô thức gọi tên anh kêu cứu, anh liền quên mất mình muốn làm gì, tự nhiên đầu óc cũng trở nên trống rỗng

Người đàn ông cười lạnh. Anh đúng là không có tiền đồ. Từ lúc nào mà Vinh Thiến không cần làm gì cũng luôn có cách khiến anh buông vũ khí đầu hàng. Lệ Cảnh Trình dùng sức đập mạnh tay lái, sau đó lái xe rời đi. Vinh Thiến không còn dám đi ngủ nữa. Cô bật đèn, nhìn chăm chăm lên trần nhà lạnh lẽo.

Sau sự việc kia, Vinh Thiến cũng không muốn đến trường. Cô gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ, giáo viên chủ nhiệm chưa đợi cô mở miệng, liền nghiêm nghị nói: "Có phải lại muốn xin nghỉ hay không?" "Nhà em có chút chuyện, em muốn xin nghỉ vài ngày".

"Vinh Thiến, em động một chút là xin nghỉ. Em thực sự là có còn muốn đi học nữa hay không?"

Vinh Thiến nắm chặt di động trong tay, cố gắng nài nỉ: "Thực sự là nhà em có việc gấp..."

"Vinh Thiện, em cứ tiếp tục thế này, cuối kì tôi cho điểm kém cũng đừng trách tôi".

Vinh Thiện bất đắc dĩ cúp điện thoại, nhưng cô vẫn không đến trường.

Cô thuê xe tới bệnh viện. Mạc Hy vừa về, Vinh Thiện đi thập thò đến trước cửa phòng bệnh, vừa hay Lý Phân Nhiên từ bên trong bước ra. Cô không thể lui được nữa, đành ngập ngừng tiến lên: "Bác gái."

Lý Phân Nhiên nhìn cô, thở dài, Vinh Thiện nhìn vào bên trong.

"Anh ấy đã tỉnh chưa ạ?"

"Vẫn chưa."

Lý Phân Nhiên thầm nghĩ Mạc Hy chắc sẽ không quay lại sớm như vậy:

"Nếu con muốn vào nhìn nó một chút, thì vào đi thôi, nhưng cũng đừng nán lại quá lâu. Thiện Thiện, Mạc Hy đối với con như vậy, con cũng đừng trách nó".

"Con hiểu."

Lý Phân Nhiên giúp cô mở cửa, Vinh Thiện thay đổi y phục. Hoắc Thiếu Huyền cầm nhiều loại ống trên người, bên cạnh là những thiết bị rồi ren.

Anh như đang nằm ngủ an tường, sắc mặt tái nhợt, chân mày nhíu chặt.

Vinh Thiện đi qua, dùng ngón tay giúp anh vuốt nhẹ hai đầu chân mày:

"Thiếu Huyền, anh đừng cau mày nha, như vậy không tốt."

Cô ngồi ở mép giường bệnh, Hoắc Thiếu Huyền hơi dẫn hai đầu chân mày ra. Vinh Thiện nhẹ mím cười: "Vẫn là như vậy đẹp nhất ."

Lý Phân Nhiên đứng ở bên ngoài, bà ngoại trừ thở dài ra, cũng không còn cách nào khác.

Hối tiếc thì thế nào?

Vẫn là không có cách nào đến với nhau.

Vinh Thiện kéo tay Hoắc Thiếu Huyền, nhìn vào chiếc nhẫn đeo trên ngón tay anh: "Hoắc Thiếu Huyền, anh định cứ ngủ luôn như vậy sao? Rất nhiều người đều đang lo lắng cho anh. Anh có biết hay không?"

Hoắc Thiếu Huyền ngoại trừ phần ngực và bụng còn hơi phập phồng, thì chẳng còn dấu hiệu nào chứng tỏ anh còn sống.

Vinh Thiển đau lòng nhìn gương mặt người đàn ông như đang ngủ say: "Hoắc Thiếu Huyền, nếu anh vẫn không chịu tỉnh, kiếp sau em sẽ không gặp anh nữa. Anh đi sớm như vậy, không sợ em sau này xuống dưới đó không nhận ra anh sao? Đến lúc đó, em tóc bạc trắng xóa, mà anh vẫn anh tuấn tiêu sái, sợ rằng anh sẽ sớm bị người khác quyến rũ đi mất rồi."

Nghĩ đến những lời này của mình, Vinh Thiển không khỏi ngẩn người. Nếu như để Hoắc Thiếu Huyền nghe thấy thật, anh nhất định sẽ nhảy dựng lên.

Tình cảm của bọn họ bắt đầu sạch sẽ, kết thúc cũng là sạch sẽ. Chỉ là, không ai có thể quên nhau hoàn toàn.

Vinh Thiển rất ngại gặp Mạc Hy, ngồi bên anh một lúc, cô lặng lẽ rời đi.

Sau bữa cơm chiều, Vinh Thiển vẫn ngồi ở quán cà phê đối diện bệnh viện. Cô ngồi đây đã lâu, Mạc Hy vẫn chưa trở ra.

Đến tối gần mười một giờ, nhân viên phục vụ đẩy áy náy bước qua: "Thật xin lỗi quý khách, chúng tôi phải đóng cửa".

"Ấy, xin lỗi." Vinh Thiển xách túi đứng dậy.

Cô không muốn về Ôn Đình Nhã Uyển, cho nên liền ngồi lại ở ven đường. Cô nghĩ đến rất nhiều chuyện. Nhất định là đêm đêm Mạc Hy đều ở lại bên cạnh Hoắc Thiếu Huyền. Nhưng cô vẫn là kiên trì muốn ở gần anh một chút, muốn cùng anh vượt qua kiếp nạn sinh tử này.

Vinh Thiển đưa mắt nhìn chăm chăm hướng cửa bệnh viện, vừa qua khỏi hừng đông, ngạc nhiên nhìn thấy Mạc Hy từ trong bệnh viện đi ra, thẳng hướng phía Hoắc gia mà đi. Vinh Thiển đứng bật dậy, cô bước nhanh đi qua đường cái, tiến vào bệnh viện.

Đi tới cửa phòng điều trị tăng cường, Hoắc gia cử người đứng ở đó trông coi. Vinh Thiển cẩn thận tiến đến. Có lẽ Lý Phân Nhiên đã cản dặn trước, hai người bảo vệ không ngăn cô vào phòng.

Vinh Thiển đi vào, thiết bị đang phát ra tiếng "đô đô" bình ổn.

Sau khi cô ngồi xuống liền cầm tay Hoắc Thiếu Huyền, có rất nhiều nói muốn nói với anh. Vinh Thiển nằm nghiêng xuống bên cạnh, muốn nép vào dưới cánh tay anh: "Thiếu Huyền, bây giờ không ai giúp em một tay chống

đỡ mọi thứ nữa rồi. Chúng ta nói kiếp này không ở bên nhau, anh liền không đến tìm em lấy một lần. Thiếu Huyền, anh biết trong lòng em có bao nhiêu mâu thuẫn không? Em hi vọng anh sẽ đến tìm em, lại sợ đối mặt với anh. Chúng ta khẳng định đều không cam tâm rời xa đối phương, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì tình cảm 15 năm của chúng ta lại đổ vỡ? Nhìn thấy anh và chị Mạc Hy ở bên cạnh nhau, em thật sự rất đố kị. Đố kị đến phát điên, anh có biết không? Nhưng em lại như được an ủi một chút, khi biết anh không yêu chị ấy.”

Vinh Thiển kéo tay Hoắc Thiếu Huyền, trán để ở mu bàn tay anh: "Đây mới là điều bi ai nhất. Ba người chúng ta, ai cũng đau khổ...”

Rèm cửa sổ bị một bàn tay nhẹ nhàng vén lên, Vinh Thiển lại chưa phát hiện ra.

Lệ Cảnh Trình im lặng ở trong bóng tối, lạnh lẽo như như quỷ Satan, con người đầy u ám nhìn Vinh Thiển. Cô ở bên cạnh Hoắc Thiếu Huyền luôn bày ra bộ dáng ân cần, dịu dàng. Trước giờ cô chưa từng thể hiện bộ dáng này trước mặt anh.

Vinh Thiển nặng nề nói: "Em nói với cảnh sát, ông chủ phía sau *X có lẽ là Lệ Cảnh Trình..."

Cô bỗng nhiên im lặng, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy khổ sở. Sau một lúc lâu, Vinh Thiển mới nghẹn ngào nói: “Ngay cả chỗ dựa vững chắc cuối cùng cũng đã mất, sau này em phải làm sao đây?”

Lời của cô từng chữ từng chữ tựa hồ vang lên ở tận mọi góc ngách bên trong phòng bệnh. Lệ Cảnh Trình nhìn cô chăm chăm xuyên qua rèm cửa sổ.

Vinh Thiển lau hai mắt: "Thiếu Huyền, em vốn muốn hỏi anh, nếu như em thật cùng Lệ Cảnh Trình bày mưu tính toán, anh có trách em không? Thế nhưng... Hiện tại em không cần hỏi, em đã cho anh ta vào ngục."

Lệ Cảnh Trình trong lòng tựa hồ bị vật gì đó đập vào, không đau, chỉ là có loại cảm giác khó chịu.

Tựa hồ nghe có tiếng động, Vinh Thiển tưởng là Mạc Hy tới, vội vàng buông tay Hoắc Thiều Huyền. Cô đứng lên, không ngừng chà lau nước mắt. Bảo vệ dò hỏi mấy câu, sau đó cho bác sĩ mặc áo blouse trắng vào. Lệ Cảnh Trình hướng Vinh Thiển bước đến, không phát ra động tĩnh. Anh đứng sau lưng Vinh Thiển, cô vẫn chưa phát hiện ra. Bàn tay anh chụp tới, che miệng cô, tay kia giữ chặt bả vai cô. Vinh Thiển kinh hãi, tiếng thét chói tai bị bàn tay trước miệng chặn lại. Cô không ngừng lắc đầu giãy giụa. Người đàn ông nhắc bổng cô lên, mang tới phía sau rèm cửa sổ.

Cửa trong cùng bị mở ra, một bác sĩ tiến vào thẳng đến giường Hoắc Thiều Huyền. Hắn vẫn chưa khom lưng kiểm tra, mà là trực tiếp lấy trong túi mang theo cái ống tiêm.

Vinh Thiển tròn mắt, một màn này, chỉ có ở trong tivi mới có thể thấy. Thông thường diệt khuẩn cũng đều là sạch sẽ, không để lại một tia dấu vết. Cô bắt đầu dùng sức giãy giụa, hận không thể há mồm hung hăng cắn người sau lưng, nước mắt nhịn không được tuôn rơi như mưa. Lệ Cảnh Trình giữ chặt vai cô. Vinh Thiển tuyệt vọng, không thể cất tiếng cầu cứu.

Người bác sĩ kia kéo khẩu trang xuống, là một người đàn ông trẻ tuổi. Hắn cầm ống tiêm trong tay, lần này chỉ cần tiêm vào, Hoắc Thiều Huyền sẽ liền ra đi trong nhẹ nhàng.

Không có đau đớn, bất quá... cũng chỉ là không thuận lợi vượt qua giai đoạn nguy hiểm mà thôi.

Vinh Thiển giật khuỷu tay về sau thật mạnh, húc vào người đàn ông phía sau. Lệ Cảnh Trình bị đau, bàn tay hung hăng ở trước người cô siết chặt.. Cô đau đến cơ hồ muốn nhảy người lên.

Vinh Thiển nghĩ muốn trốn khỏi người này trước. Lệ Cảnh Trình mạnh mẽ áp chặt cô sát vào tường.

Người bác sĩ kia nắm tay Hoắc Thiều Huyền, tay phải cầm ống tiêm vừa muốn đâm xuống thì rèm cửa bên cạnh đột nhiên bị tung ta, hai người một trước một sau nhào ra đè chặt lại bả vai hắn.

Ổng tiêm trong tay bị ném văng ra xa. Người này cũng không phải hạng tầm thường, thân thủ hăn nhanh nhẹn, mạnh mẽ vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng khống chế. Bảo vệ ở bên ngoài nghe động tĩnh, xông vào phòng, chỉ vào hai người kia: "Các người là ai? Vào đây bằng cách nào!"

Lệ Cảnh Trình buông lỏng lực đạo cánh tay, đẩy Vinh Thiển ra ngoài.

Trán cô va vào tường, lúc này mới nhìn rõ người kia là Lệ Cảnh Trình.

Cô há miệng định nói, nhưng Lệ Cảnh Trình không cho cô cơ hội, đi thẳng vào trong phòng bệnh.

Bảo vệ kinh ngạc nhìn, những người này vào đây từ lúc nào?

"Các người muốn làm gì?"

Người mặc áo blouse trắng còn muốn chạy, bị hai người lúc nãy dùng sức đè chặt lại. Bảo vệ thấy vậy, tiến lên: "Buông hăn ra!"

"Ngu xuẩn..." Lệ Cảnh Trình thần sắc lạnh lẽo: "Cho các người canh giữ ở đây, sợ rằng chưa qua đến ngày mai, người biến thành cái xác, các người cũng không biết."

Vinh Thiển nghe nói vậy, không khỏi sợ hãi mà run rẩy cả người. Một màn vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm, cô đều thấy rõ. Vinh Thiển bước nhanh qua: "Bác sĩ kia là giả, hăn muốn hại Thiếu Huyền."

Lệ Cảnh Trình ánh mắt liếc xéo hướng Vinh Thiển, ngữ khí lạnh lùng:

"Thật nhiều chuyện."

Vinh Thiển á khẩu, ở bên cạnh không nói tiếng nào.

Hai tên bảo vệ nhìn nhau: "Mau, gọi điện thoại cho phu nhân."

Lệ Cảnh Trình ý bảo hai người đem 'tên bác sĩ' kia đi, bảo vệ thấy vậy, tiến lên ngăn cản: "Chuyện này hăn là giao cho cảnh sát xử lý, các người không thể dẫn hăn đi."

Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không để ý đến bọn họ, ngay cả người của anh cũng không thèm liếc mắt đến họ một cái. Mấy người bảo vệ kiên quyết muốn đòi lại người giao cho cảnh sát, liền bị người của Lệ Cảnh Trình ngáng chân, ngã nhào xuống đất: "Thế này mà cũng đòi làm bảo vệ."

Lệ Cảnh Trình bước đến trước giường Hoắc Thiếu Huyền, chiếc chăn trắng tinh chăn, còn có vương vãi vài giọt thuốc màu nâu.

Ngón tay anh lướt qua chỗ thuốc ấy: “Những người này nhiều lần mà vẫn không giết nổi cậu như vậy. Rốt cuộc là cậu mạng lớn, hay là bọn chúng ngu xuẩn.”

Ngón tay anh chạm nhẹ vào những cái ống truyền dịch. Rút cái ống này ra rồi, Hoắc Thiếu Huyền còn có thể sống sao?

Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu nhìn về phía Vinh Thiển ở cuối giường, sắc mặt hung ác nham hiểm tự nhiên khẽ buông lỏng. Anh cười nhẹ, nhưng so ra còn âm hiểm thêm vài phần: "Sợ? Sợ tôi giết chết hẳn?"

Vinh Thiển cúi thấp đầu: "Hiện tại không sợ, nếu anh thật sự muốn hại anh ấy, vừa rồi cũng đã không cần động thủ”.

Người đàn ông hung hăng vung tay trong không trung: "Đừng làm ra vẻ như rất hiểu tôi, cũng chớ làm bộ như rất tin tưởng tôi. Vinh Thiển, trong lòng em nghĩ gì, tôi còn không biết sao?"

Vinh Thiển hết đường chối cãi.

Lệ Cảnh Trình giơ chân lên, bước qua người Vinh Thiển, cùng với hai người kia lôi tên “bác sĩ” đi. Hai người bảo vệ lồm cồm bò dậy, đánh cũng không đánh lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng bọn họ đi ra ngoài.

Cô thu hồi tầm mắt, trong lòng còn sợ hãi, bước về phía giường Hoắc Thiếu Huyền, cánh tay Vinh Thiển vẫn đang run rẩy nắm chặt lấy tay anh, sau đó muốn kiểm tra xem anh còn thở hay không.

Lệ Cảnh Trình quay đầu lại, tựa hồ rất chướng mắt: "Em không có mắt sao? Thiết bị báo tình trạng rất ổn định, không chết được."

Vinh Thiển mặc kệ anh châm chọc, cô làm sao mà không lo sợ cho được. Nếu như lúc này không có Lệ Cảnh Trình ra tay, cô có thể một mình cứu Hoắc Thiếu Huyền hay sao?

Vinh Thiển viên mắt nóng rát: "Tại sao anh lại ở đây?"

"Đối phương muốn mạng của Hoắc Thiếu Huyền, một lần không được, khẳng định sẽ ra tay lần nữa."

Cô khẽ căn môi dưới: "Xin lỗi."

Lệ Cảnh Trình hừ lạnh: "Xin lỗi cái gì?"

Ánh mắt của anh lạnh lùng quét về phía Vinh Thiễn: "Nói không chừng, đây là tôi tự biên tự diễn cũng nên."

Cửa phòng bệnh đẩy ra, Mạc Hy kinh hãi chạy tới. Cô bước đến chỗ Hoắc Thiếu Huyền, không màng đến Vinh Thiễn, đẩy cô sang một bên. Mạc Hy xem xét khắp người Hoắc Thiếu Huyền: "Thiếu Huyền, Thiếu Huyền, anh không sao chứ? Sớm biết vậy em đã không trở về nhà làm gì"

Mạc Hy bỗng im lặng, sau đó đứng thẳng dậy: "Các người, tại sao lại ở đây?"

"Chuyện này là tôi cùng ông Hoắc thương lượng, tính toán."

"Ba tôi?" Mạc Hy giật mình.

Lệ Cảnh Trình không thêm nhượng mảy: "Cô cho là ông ta thật sự không biết gì sao? Bất quá ông ta cũng chỉ có thể tin tưởng tôi, nhờ vậy mới cứu được con của ông ta một cái mạng."

Mạc Hy không quan tâm tới chuyện đó, liếc mắt nhìn Vinh Thiễn. Chẳng qua là cô ta ngại Lệ Cảnh Trình đang ở đây, lại ngay trước mặt Hoắc Thiếu Huyền. Rốt cuộc cô ta không nói gì, chỉ khẽ kéo ghế ngồi bên cạnh giường Hoắc Thiếu Huyền.

Vinh Thiễn thấy vậy, đi qua lấy túi xách.

Mạc Hy nhìn Lệ Cảnh Trình: "Thiến Thiễn, em đừng quá lo lắng chuyện ở đây, theo Lệ thiếu trở về đi."

‘Được.' Vinh Thiễn gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Xe của Lệ Cảnh Trình dừng ở bên ngoài, tài xế bước ra. Anh ta đã đổi chiếc xe mới, chẳng trách lúc Lệ Cảnh Trình vào bệnh viện, Vinh Thiễn không hay biết.

Tài xế xuống xe, mở cửa ghế sau: "Cô Vinh, lên xe đi."

Bầu không khí có chút xấu hổ, Vinh Thiễn khó xử đứng tại chỗ, cái bóng thật dài bị ánh đèn kéo ra trông vô cùng lẻ loi.

Lệ Cảnh Trình nhắc chân lên xe: "Ai nói cô ta sẽ về Để Cảnh?"

Tài xế ngăn người ra, không khỏi nhìn về phía Vinh Thiễn.

Người đàn ông ngồi yên vị, bỏ lại một câu hờ hững: “Cô ta đã lựa chọn rồi đi, khẳng định cũng không cần trở lại. Lái xe.”

Nét mặt người tài xế lộ vẻ khó xử, Vinh Thiễn nhìn anh ta cười cười, tự lui về phía sau một bước.

Anh ta đóng cửa lại, cẩn thận trở lại ghế lái.

Chiếc siêu xe màu đen lăn bánh rời đi.

Hai tay Vinh Thiễn không khỏi nắm chặt.

Nhất định là Lệ Cảnh Trình tức giận vô cùng, cũng đúng thôi, đối lại là ai cũng không thể chấp nhận được.

Lúc cô mang những hoài nghi của mình đến báo cảnh sát, cũng là lúc Lệ Cảnh Trình cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹn.

Hình bóng Vinh Thiễn nhỏ nhắn mà mờ ảo dưới ánh đèn đường màu vàng cam.

Lệ Cảnh Trình nhìn ở kính chiếu hậu, chăm chú nhìn cho đến khi bóng của Vinh Thiễn chỉ còn là một điểm nhỏ.

Tài xế không khỏi nhìn anh: "Lệ thiếu, cô Vinh còn trẻ, có làm loạn một chút cũng rất bình thường, nếu không chúng ta quay xe trở lại đi?"

"Anh xem lời tôi nói chẳng ra gì phải không?" Lệ Cảnh Trình khẩu khí hung ác, trong ánh mắt nghiêm nghị khiến người tài xế kia không khỏi run người, không dám lên tiếng nữa.

Đêm đó, cuối cùng Vinh Thiễn cũng trút được gánh nặng trong lòng.

Chuyện Lệ Cảnh Trình được thả ra khiến cô nhẹ nhõm một chút.

Mục đích của người đứng phía sau chuyện này chính là muốn Vinh Thiễn tin rằng Lệ Cảnh Trình chính là ông chủ phía sau *X, mượn dao giết người.

Vinh Thiễn đối với Hoắc Thiếu Huyền có tình cảm sâu đậm, nhất định sẽ không bỏ qua cho Lệ Cảnh Trình.

Còn nếu Hoắc Thiếu Huyền chết, khẳng định Hoắc gia sẽ liều lĩnh phản kích.

Sáng sớm hôm sau, Vinh Thiến lại nhận được điện thoại của giáo viên chủ nhiệm lần nữa.

"Vinh Thiến, hôm nay nếu như em lại không đến lớp, tôi liền đình chỉ việc học tập của em."

Cô nào có tâm trạng nữa, nhưng lần này giáo viên chủ nhiệm có vẻ rất tức giận, Vinh Thiến đành lẩn thẩn đến trường.

Lâm Nam các cô cũng biết chuyện về Hoắc Thiếu Huyền.

Vừa thấy Vinh Thiến đi học, Hạ Nhân không nhịn được liền đưa cô một tờ giấy: "Sao không nghỉ ở nhà thêm vài ngày?"

Vinh Thiến cũng không còn hơi sức đâu mà trả lời.

Cô còn đang suy nghĩ lúc nào Hoắc Thiếu Huyền có thể tỉnh, dù sao thời gian trôi qua càng lâu, với tình trạng của anh mà nói thì càng bất lợi.

Vinh Thiến ôm tâm trạng phiền não, thật vất vả mới trôi qua một ngày.

Tan học, Hạ Nhân xoay người giúp Vinh Thiến thu dọn tập sách: "Thiến Thiến, Lệ Cảnh Trình được thả ra, anh ta không tìm cậu gây phiền phức chứ?"

Vinh Thiến lắc lắc đầu.

Hai người đi ra phòng học, Hạ Nhân thấy Vinh Thiến thần sắc âm u: "Cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì."

Đi tới phía ngoài cửa trường, một trận tiếng còi xe bỗng nhiên truyền tới tai. Vinh Thiến ngẩng đầu nhìn thấy xe Lệ Cảnh Trình dừng ở bên ngoài. Người đàn ông xuống xe. Hạ Nhân lộ ra hoảng hốt, kéo kéo tay Vinh Thiến: "Thiến Thiến, chúng ta đi mau."

Hai chân Vinh Thiến như bị đóng đinh tại chỗ, Lệ Cảnh Trình cứ đi thẳng tới trước mặt các cô.

Bên cạnh, các học sinh khác cũng bước chậm lại: "Các cậu nói, anh ta đến tìm Vinh Thiến hay Hạ Nhân?"

"Nói không chừng... là tìm cậu đi?"

"Đi chết đi!"

Vinh Thiển nắm chặt tay, Lệ Cảnh Trình giương mắt nhìn cô. Tim cô đập mạnh liên hồi, không hiểu sao cảm giác tội lỗi như kẻ phản bội không ngừng dâng lên trong lòng.

Tầm mắt của người đàn ông chỉ dừng trên gương mặt cô trong chốc lát.

Anh vươn tay, ôm lấy bả vai Hạ Nhân: “Đi theo tôi.”

Hạ Nhân vội vàng lắc đầu: "Không, tôi không muốn."

Lệ Cảnh Trình lôi kéo cô đi: "Đừng sợ, có tôi ở đây, cô còn sợ cái gì?"

Những lời kia truyền tới tai Vinh Thiển rõ mồn một, cánh tay anh thậm chí còn ra sức ôm chặt Hạ Nhân. Vinh Thiển đứng tránh sang một bên, nhường lối đi cho Lệ Cảnh Trình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 17 : Thức tỉnh (Anh không còn cưng chiều cô như trước nữa)

Edit : Rainie

Hạ Nhân mơ hồ cảm thấy có chuyện không ổn, cô cũng đã đến đồn cảnh sát chỉ tội Lệ Cảnh Trình, anh ta có thể buông tha cô sao?

Dưới tình thế cấp bách, cô nắm lấy cánh tay Vinh Thiến: "Thiến Thiến!"

Lệ Cảnh Trình nói tiếp: "Không cần quan tâm đến cảm nhận của cô ta, cũng đã chuyển ra ngoài Đố Cảnh rồi, cô ta với tôi không còn quan hệ nữa."

"Không! Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Hạ Nhân giãy khỏi tay Lệ Cảnh Trình: "Lời tôi nói đều là sự thật, nếu như anh không làm những chuyện đó, cần gì sợ bị tôi chỉ tội?"

"Tôi không sợ, tôi chỉ muốn cô đi theo tôi."

Hạ Nhân ngẩn người: "Anh ... anh nói ... cái gì?"

Vinh Thiến miễn cưỡng nhìn Hạ Nhân cười, nói: "Mình đi trước, mình còn muốn đến bệnh viện."

Khóe miệng anh cứng ngắc, lúc Vinh Thiến sắp bước qua mình, anh thuận thế đem kéo Hạ Nhân về phía này, bước chân Hạ Nhân vẫn chưa dừng lại, nhất thời ngã vào trong ngực anh.

Ngực Vinh Thiến không khỏi chua chát, nhưng bước chân vẫn không hề dừng lại, nếu một ngày tim cô vẫn còn hình bóng Hoắc Thiếu Huyền, như vậy càng không thể nôn nóng ở bên cạnh anh được.

Lệ Cảnh Trình nhìn bóng lưng rời đi của Vinh Thiến, cô cũng không hề quay đầu lại, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt anh.

Hạ Nhân run run lùi về phía sau: "Tôi không có nói lung tung với cảnh sát..."

Anh thu hồi dáng vẻ lúc nãy, khề hừ lạnh: "Hiện tại biết sợ?"

"Van xin anh....."

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình hiện lên vẻ chế nhạo càng lúc càng rõ: "Không phải từng ngủ với tôi một đêm sao? Còn không có thói quen? Sợ hãi như

vậy làm gì?"

"Chuyện trước kia tôi không muốn nhắc lại."

"Nhưng trái lại tôi lại có hứng thú với chuyện trước kia."

...

Vinh Thiển giống như chạy trời chết, cô lên taxi rồi đi thẳng đến bệnh viện. Cả ngày tâm trạng đều bồn chồn không yên, cô không dám trực tiếp đi lên, chỉ dám ở ngoài cửa phòng bệnh thò đầu vào nhìn.

"Thiển Thiển."

Một tiếng nói truyền vào tai Vinh Thiển, cô đứng thẳng quay đầu ra phía sau, bỗng nhiên thấy Hoắc Bang đang đi tới.

Trong mắt Vinh Thiển mềm nhũn: "Bác Hoắc."

Hoắc Bang tự mình đẩy xe lăn, vệ sĩ đi đến phía trước thay ông mở cánh cửa phòng bệnh, Hoắc Bang đi vào nhìn Vinh Thiển nói: "Đứng đó làm gì? Vào đi."

Vinh Thiển bám theo sát phía sau, hai người đi vào phòng bệnh, Hoắc Thiếu Huyền vẫn là dáng vẻ ngủ say như cũ, Vinh Thiển vừa nhìn, chớp mũi lại không nhận được chua chát.

"Bác Hoắc, bác sĩ nói thế nào?"

"Hai mũi dao kia là hai nhát chí mạng, giữ được mạng sống của Thiếu Huyền, đã là kỳ tích." Hoắc Bang ngồi ở xe lăn, tinh thần mệt mỏi rồi, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Ông kêu Vinh Thiển đến bên cạnh, cô ngoan ngoãn bước qua, khoanh chân ngồi ở bên cạnh xe lăn Hoắc Bang.

Bàn tay Hoắc Bang vuốt đầu Vinh Thiển: "Thật tốt, giống như hồi các con còn bé, bác cảm giác như mình sinh ra một cặp long phụng, chúng ta cũng không quản được Thiếu Huyền, chỉ cần con làm nũng một cái là xong, thực sự là vô quýt dày có móng tay nhọn."

Vinh Thiển dựa vào chân Hoắc Bang: "Bác Hoắc, người có sợ không?"

"Đương nhiên sợ, Thiếu Huyền là con trai duy nhất của Hoắc gia, ta và Phân Nhiên đã như vậy, chỉ có thể trong chờ vào nó." Hoắc Bang ngẩng đầu

nhìn về phía người con trai độc nhất đang nằm trên giường bệnh: "Thiến Thiến, Thiều Huyền nghe lời con nói nhất, ta đánh không được mắng cũng vô dụng, chỉ có gặp con thì khác, con đến gọi nó tỉnh dậy đi, bảo nó hãy mau mau đứng dậy, thân là con trai Hoắc gia, lười biếng một ngày cũng không được, làm sao lại ngủ một giấc mấy ngày như vậy chứ?"

Viên mắt Vinh Thiến chua xót đến đau: "Con gọi anh ấy đã lâu rồi, lần này, ngay cả lời con nói anh ấy cũng không nghe."

"Chắc là.... " Hoắc Bang hạ thấp giọng, dường như đang nói cho chính mình nghe: "Nhất định là nó mệt mỏi, nó không thể không gánh lấy trách nhiệm được, Thiến Thiến, ở trong lòng ta, vẫn xem con như con của ta, giống như con gái ruột của ta."

"Bác Hoắc, con biết."

"Chỉ là con và Thiều Huyền không có duyên phận, ta bảo nó kết hôn, các con cũng đừng trách ta, nếu đã không có khả năng ở chung một chỗ, con người, không phải chỉ có tình yêu"

Vinh Thiến ngẩng đầu nhìn hướng phía giường bệnh Hoắc Thiều Huyền, những điều này, cô đều biết, Hoắc Thiều Huyền đương nhiên cũng biết.

"Bác Hoắc, thực ra đối với con quá khó khăn, nhưng không có cách nào khác, anh ấy là Hoắc Thiều Huyền."

"Đúng vậy." Hoắc Bang tay nắm xe lăn càng chặt hơn: "Nó là Hoắc Thiều Huyền, nó không được phép đau buồn, càng không được phép ra đi ngay lúc này."

Vinh Thiến nghe nói vậy, nước mắt nhịn không được xuống chảy, cô không ngừng lau nước mắt.

Hoắc Bang thở dài, dựa cả người vào ghế xe lăn, bàn tay lại lần phủ lên đỉnh đầu Vinh Thiến: "Thời gian ta ở Mỹ chữa bệnh, con đính hôn, mặc dù bác không biết bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng ta hiểu con, không phải vạn bất đắc dĩ, bất cứ ai cũng không thể chia cắt hai con. Thiến Thiến, các con thua ở số mệnh."

Vinh Thiến dựa đầu vào chân Hoắc Bang

"Sau này, phải cùng Lệ Cảnh Trình sống thật vui vẻ, Thiếu Huyền vui vẻ hay không là do con, con cũng cần có một gia đình. Kết hôn, sinh con, giống như là nhiệm vụ của con, không cần sợ cả đời không thể cùng người yêu gần bên nhau, thế nhưng Thiển Thiển, ở chung một chỗ với người mình không yêu, kỳ thực cũng có thể rất hạnh phúc."

Móng tay Vinh Thiển bấm vào lòng bàn tay, cô nghĩ đến lời nói trước đó của Lệ Cảnh Trình, không khỏi ngẩng đầu.

"Bác Hoắc, tại sao Lệ Cảnh Trình lại đi tìm người?"

"Phải, trái lại là nó chăm sóc ta một buổi."

"Nhưng... Người cứ như vậy tin tưởng anh ta sao?"

"Cô bé ngốc." Nét mặt Hoắc Bang lộ vẻ yêu thương, trải qua một cơn bệnh nặng đến suýt phải sinh ly tử biệt, Hoắc Bang có vẻ tiêu tụy không ít, nhưng ít ra cũng từng là nhân vật có tiếng trong giới kinh doanh: "Chính là ta tin tưởng con, ta tin con, dĩ nhiên sẽ tin vị hôn phu của con, bởi vì nó là người con chọn, mặc kệ vì lí do gì mà con chọn nó, các con bây giờ đã ở chung một chỗ, cũng là vì nó là người đáng tin cậy."

Khóe miệng Vinh Thiển khẽ hạ: "Nhưng ngay cả chính con còn hoài nghi anh ta..."

Hoắc Bang cười: "Chuyện này bình thường, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, nó chân thành nói chuyện cùng ta cả một buổi trưa, cuối cùng, nó bảo đảm sẽ không để ai đến đây làm hại Thiếu Huyền, cũng có thể thay ta ổn định Hoắc thị, không để tin tức của Thiếu Huyền bị lộ ra ngoài, nên ta rất biết ơn nó, hơn nữa cho nó một cơ hội chứng minh bản thân."

Vinh Thiển nghĩ đến lúc này Lệ Cảnh Trình lạnh lùng, trong lòng càng khó chịu, Hoắc Bang đẩy xe lăn: "Ta đi ra ngoài trước, để cho con với Thiếu Huyền có lời lại không thể nói trước mặt ta."

Vinh Thiển đẩy xe lăn giúp Hoắc Bang đi ra bên ngoài, cô đi đến bên giường bệnh của Hoắc Thiếu Huyền.

Anh ngủ rất yên tĩnh, dường như đã thật sự rất mệt mỏi, muốn ngủ một giấc thật sâu bù lại.

Vinh Thiển cúi người xuống, trán kề trán của Hoắc Thiểu Huyền, đây là hành động thân thiết trước đây của hai người họ, lúc nói chuyện, có thể nhìn thấy rõ ràng nhất ánh mắt đối phương, cũng có thể cảm giác được hơi thở của nhau.

Hai tay Vinh Thiển chống ở bên người Hoắc Thiểu Huyền nhưng cô lại không nói lời nào, chỉ là nhìn chăm chăm thật lâu gương mặt này.

Sau một lúc lâu, Vinh Thiển cúi người, chạm nhẹ môi mình lên đôi môi tái nhợt của Hoắc Thiểu Huyền, ánh nắng chiếu vào bên trong phòng bệnh, hình ảnh đẹp đẽ này khiến cho người ta kinh động, lại làm người ta tiếc hận, khóe miệng Vinh Thiển run rẩy, nước mắt rơi xuống cả mí mắt Hoắc Thiểu Huyền.

"Nếu anh không tỉnh lại, em sẽ đi theo anh, Hoắc Thiểu Huyền, để kiếp sau đi, kiếp sau em sẽ cùng anh ta đi đến hết cuộc đời, sau khi em chết, em tuyệt đối không muốn gặp lại anh, em sẽ uống hai chén canh Mạnh bà, từ đó sẽ không thể nhận ra anh nữa, sẽ quên anh một cách triệt để."

Câu nói này chính là kẻ sát khóe miệng Hoắc Thiểu Huyền mà nói, sau đó, Vinh Thiển đứng dậy lúc, dùng khăn lau mặt cho anh.

"Hoắc Thiểu Huyền, nếu anh không thể từ bỏ em, vậy anh hãy đi đi."

Vinh Thiển ra khỏi phòng bệnh, thật ra cô rất ích kỉ, cô chính là muốn ép buộc anh, bởi vì cô biết chắc rằng Hoắc Thiểu Huyền không nỡ từ bỏ cô.

.....

Đối với Hạ Nhân, Lê Cảnh Trình giống như ác ma.

Cô suy nghĩ nên tránh xa anh càng xa càng tốt, nhưng mà anh luôn tận dụng mọi cơ hội, thậm chí đến trường học tìm cô.

Hạ Nhân đến thành phố Nam Thịnh này chỉ là bắt đắ dĩ, cô càng hi vọng có thể ở đây an ổn học tập, nhưng Lê Cảnh Trình như vậy, rõ ràng là có ý muốn làm khó cô.

Mỗi ngày cô đi học, bao nhiêu người chỉ trỏ cô, Lâm Nam cùng Hà Mộ càng khỏi phải nói, bây giờ cũng không muốn nghe cô giải thích.

Có người còn đứng trước mặt cô, nói cô là hồ ly tinh.

Hạ Nhân dè dặt nói với người đàn ông ngồi bên ghế lái: "Anh tha cho tôi đi."

"Cô làm chuyện gì, bản thân cô rõ nhất, chộc vào tôi, cô còn trông mong tôi sẽ buông tha sao?" Lệ Cảnh Trình quay đầu nhìn cô, vừa rồi ở cửa trường học anh đã nhìn thấy hết dáng vẻ của cô ta.

Hạ Nhân không khỏi sợ hãi: "Anh muốn làm gì?"

"Mang cô đi ôn lại chuyện cũ!"

Dọc theo đường đi, Lệ Cảnh Trình chuyên chú lái xe, cửa xe bị khóa, bằng không Hạ Nhân thật sự dám nhảy xuống. Trong xe bầu không khí lạnh như băng, Hạ Nhân nhìn bốn phía xung quanh, đối với thành phố Nam Thịnh cô cũng không quen thuộc gì, quang cảnh hai bên hoàn toàn xa lạ, cô thấp thỏm lo âu, không muốn ngồi chờ chết.

Hạ Nhân dùng sức đập ào cửa sổ xe: "Cứu mạng!!! Cứu mạng!!!."

Lệ Cảnh Trình chế trụ vai cô, bỗng nhiên ném cô ra phía sau, đụng vào đầu đến nỗi nổ đom đóm mắt, lại nhìn Lệ Cảnh Trình, càng khiến cho người ta sợ hãi tột cùng.

Xe đến nơi, Hạ Nhân mơ hồ có chút ấn tượng.

Lệ Cảnh Trình túm lấy tay cô kéo xuống, lúc này Hạ Nhân mới nhìn rõ dòng chữ lớn trên đỉnh đầu, sau khi Đông Hầu Cung bị phá, cảnh sát cũng phong tỏa chỗ này, cô mở to hai mắt, không ngừng lắc đầu: "Không muốn, không muốn!"

Người đang ông vẫn đứng ngoài cửa lớn, khách quen của *X có đặc quyền được đi vào lối riêng, không dễ dàng bị phát hiện, anh quẹt thẻ, cánh cửa từ từ mở ra, hàm răng Hạ Nhân run rẩy, đôi chân ra sức giãy giụa: "Buông tôi ra, tôi phải về nhà."

Lệ Cảnh Trình giữ ở hông cô, đem cô vào không gian bóng tối vô tận.

Bên trong rất tối, Lệ Cảnh Trình buông lỏng tay một chút, Hạ Nhân chạy về phía trước, căn bản cô không nhìn rõ đường, cũng không biết đụng phải cái gì liền ngã xuống đất đau đến không thể gượng dậy nổi.

Tiếng cười lạnh của người đàn ông bên trong không gian tối đến vươn tay không thấy năm ngón này nghe càng rõ ràng, sau đó, anh lấy ra cái bật lửa, ngọn lửa xanh nhạt hiện lên trong không gian băng lạnh, chiếu vào gương mặt nhỏ nhắn vô cùng hoảng sợ, Hạ Nhân thét lên tiếng thét chói tai, bò người dậy tiếp tục chạy về phía trước.

Kí ức đau đớn tràn về càng lúc càng nhiều, cô chỉ muốn chạy thoát khỏi nơi âm u này.

Bỗng nhiên đèn hành lang được bật lên, khiến cho việc Hạ Nhân cố chạy trốn hiện rõ như ban ngày.

Hạ Nhân cong lưng lại, bước chân từ từ lùi về phía sau, Lệ Cảnh Trình mạnh mẽ giảm chân đi lên trước: "Cô nói tôi từng cưỡng bức cô, còn nói *X là của tôi, mục đích, đơn giản là muốn mượn đao giết người, nói, rốt cuộc là ai sai cô tới tiếp cận Vinh Thiển?"

"Tôi không có, tôi chỉ là sinh viên."

"Cút mẹ nó đi sinh viên, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi!"

Lưng Hạ Nhân dựa vào tường, cánh cửa bên cạnh đột nhiên bị ai đó đẩy ra, một người đàn ông đi ra kéo tay cô lôi vào bên trong.

Hạ Nhân liên tục thét chói tai, sau đó Lệ Cảnh Trình cũng đi vào, người bên trong phòng đóng cửa lại.

Chỗ này trước đây là phòng riêng dành cho khách ở *X, nơi lớn như thế này, cách bày trí cũng hào phóng không kém, chiếc giường lớn được đặt chính giữa, chăn được đặt lên trên, Lệ Cảnh Trình khoanh hai tay trước ngực, khóe miệng kéo xuống ý cười. Bên trong phòng còn có hai người đàn ông khác, một người trong đó đi tới trước giường, bỗng nhiên đem chăn xốc lên.

Hạ Nhân lại thét chói tai: "A —— "

Lệ Cảnh Trình nhăn mày tỏ vẻ không vui: "Kêu cái gì? Còn rất nhiều thời gian để xử lí cô."

Hai tay Hạ Nhân che miệng lại, người đàn ông nằm trên giường bị thương, hai tay hai chân bị trói chặt, da thịt trên mặt đôi chỗ bị bong ra, căn bản là nhìn không rõ dung mạo ban đầu.

Lệ Cảnh Trình kéo cái ghế qua: "Biết hẳn là ai sao?"

Cô lắc lắc đầu.

"Hắn giả làm bác sĩ lén vào phòng bệnh của Hoắc Thiếu Huyền, muốn Hoắc Thiếu Huyền chết, nhưng, cùng lắm là, số hắn không được may." Lệ Cảnh Trình vắt chéo chân: "Còn cô, không phải cũng rất may mắn sao?"

Hạ Nhân run run lui về sau: "Anh cũng muốn đánh tôi một trận giống như vậy?"

"Tôi cũng không hề thương hoa tiếc ngọc đối với cô đâu." Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lướt về phía tên đàn ông nằm trên giường kia, dường như sức lực giãy giụa cũng không còn, chỉ còn nằm đó thờ dốc.

"Đến bây giờ cô vẫn không chịu nói thật, đương nhiên phải chịu chút cực khổ rồi, chỉ có điều, tôi có thể thông cảm cho thân thể nhỏ bé đó của cô sẽ không chịu nổi hình phạt này, nói thật cho tôi biết, ai sai cô tới đây?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì."

Lệ Cảnh Trình hút một hơi thuốc sau đó nhả ra một làn khói, con người đen nhánh qua làn khói có chút mỉa mai: "Hạ Nhân, người nào đáng để cô bán mạng như vậy? Còn muốn giả bộ trước mặt tôi?"

"Lệ thiếu, anh đừng như vậy, sau này tôi sẽ không tiếp cận Thiển Thiển nữa, tôi cũng không nói chuyện với cô ấy nữa, có được không?"

Gương mặt Lệ Cảnh Trình hoàn toàn mất đi tính kiên nhẫn: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Người đàn ông bên cạnh thấy vậy, vội lấy vai Hạ Nhân đẩy về phía trước, Lệ Cảnh Trình nhìn bộ dáng ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ của Hạ Nhân, nếu biết sợ, không nên sau lưng giở trò hèn hạ, làm bộ làm tịch cho ai coi đây?

Anh kéo một tay Hạ Nhân qua, ngón tay thon dài kẹp theo điều thuốc, phẩy nhẹ hai cái, tàn thuốc từ ngọn lửa hồng rơi xuống trên mu bàn tay Hạ Nhân, cô đau đến không thể không kêu lên: "Đau quá!"

Cô muốn rút tay về, Lệ Cảnh Trình lại lôi kéo không buông: "Nói!"

"Tôi ... thật không có người nào sai tôi đến ... Lệ thiếu ... tin tôi"

Lệ Cảnh Trình đưa điều thuốc đến bên miệng, hút một hơi, nhả khói lên gương mặt cô ta, Hạ Nhân sắc mặt một cái, tàn thuốc lại lần nữa rơi xuống vị trí lúc nãy, cô đau đến nỗi chảy nước mắt : "Ô..ô..ô, cứu mạng...."

"Hôm nay dù cô có kêu trời cũng vô dụng, không nói ra sự thật, đừng mở ròi khỏi được đây."

Hạ Nhân chặt cắn môi, trong lòng đang do dự , nhưng cô làm sao có gan này: "Bỏ qua cho tôi đi."

Lệ Cảnh Trình quả thực buông lỏng tay, anh ra hiệu, người bên cạnh kéo người đàn ông đang nằm trên giường dậy, một cái tát mạnh mẽ vang lên.

"Tĩnh ngay cho tao!"

Người đàn ông đó lắc đầu, đôi mắt mở to bàng hoàng.

Lệ Cảnh Trình chỉ hăn ta: "Muốn rời đi sao?"

Hăn nghe vậy, gật đầu liên tục.

Lệ Cảnh Trình cười cười: "Được, tao ày một cơ hội, đến đây ‘làm’ cô ta, xong việc sẽ để mày đi."

Hạ Nhân đang cúi xuống bất ngờ ngẩng đầu lên: "Không ... không được...."

Hăn ta nhìn Hạ Nhân đang run lấy bầy, người đàn ông bên cạnh dùng dao cắt dây trói cho hăn ta, người bên cạnh Lệ Cảnh Trình đem Hạ Nhân đẩy về cái giường phía trước, Hạ Nhân vội vàng lui về sau: "Không muốn!"

Đầu tiên hăn ta xoa nắn cổ tay, sau khi khôi phục lại thần trí, bước xuống giường, ánh mắt của hăn nhìn về Hạ Nhân, con người giống như con sói hung ác, thân thể Lệ Cảnh Trình dựa về phía sau, cũng không định đi ra ngoài.

Hạ Nhân gấp đến độ xoay người muốn chạy, nhưng người đàn ông phía sau làm sao cho cô có cơ hội này, hắt bắt Hạ Nhân lại: "Ngoan nào."

Hạ Nhân cũng không biết lấy sức ở đâu ra, giãy ra khỏi gọng kìm của hắt chạy đến quỳ xuống trước mặt Lệ Cảnh Trình: "Van xin anh, bỏ qua cho tôi đi, thật sự tôi không muốn hại anh."

Cô nắm chặt lấy ống quần Lệ Cảnh Trình, đầu ngón chân của anh đá vào vai cô ta: "Đừng nói nhảm, tránh ra."

Tên đàn ông bị thương bước tới, bộ dáng như điều hâu bắt gà con nắm lấy Hạ Nhân xốc lên, ôm chặt lấy cô đem cô ném về phía giường lớn.

Tiếng vải vóc bị xé rách cùng tiếng khóc la của cô gái vang vọng bên tai, Lệ Cảnh Trình nhìn cảnh tượng này không chút cảm xúc, Vinh Thiển nói cô ta sẽ không chịu nổi hành vi này, nhưng có đôi khi, chỉ có dùng thủ đoạn mới có thể đạt được kết quả mong muốn.

Sau lưng Hạ Nhân đã bị lộ ra, một người đàn ông lấy điện thoại ra định chụp lại.

Cô gần như súp đổ: "Mấy người muốn làm gì?"

"Chỉ có như vậy chắc cô mới chịu nói thật." Lệ Cảnh Trình phui phui ống quần, vô cùng hào hứng: "Giải quyết nhanh lên, tôi không có hứng thú xem cái người vui vẻ."

Tên đang áp Hạ Nhân dưới thân nghe vậy, vội vàng kéo quần xuống.

Hạ Nhân biết Lệ Cảnh Trình nói được tất nhiên làm được, cô giãy giụa như sắp chết đến nơi, người đàn ông liếc thấy quần của cô đã sắp bị kéo ra, lúc này cô mới buông tấm chăn bị cắn này giờ ra uỷ khuất: "Tôi nói, tôi nói."

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng: "Tôi chỉ cho cô một cơ hội."

Vội vàng vươn tới lấy ảnh chụp trong tay người đàn ông kia về phía mình.

Hạ Nhân đưa hai tay che ở trước ngực: "Lúc trước tôi bị một người lấy video uy hiếp, nếu như tôi không làm theo những gì hắt ta nói, hắt sẽ đem video đó phát tán ra bên ngoài, tôi không có cách nào..."

"Người nọ là ai?"

"Tôi thực sự không biết, tới bây giờ tôi vẫn chưa biết mặt hân, hân bảo tôi tiếp cận anh, nhiệm vụ của tôi chính là khiến cho Vinh Thiên tin tưởng anh chính là ông chủ đứng sau *X, chính hân đã sắp xếp chuyện chuyển trường cho tôi. Hân nói sau khi tôi hoàn thành việc này, có thể sống một cuộc sống thật tốt ở thành phố Nam Thịnh, hân sẽ đem video trả lại cho tôi, cũng không ai biết quá khứ của tôi."

Lệ Cảnh Trình chau mày lại, rơi vào trầm tư, lúc trước tên kia bị đánh gần chết, cũng nói là hân không biết thân phận thật sự của tên đã thuê hân, xem ra đối phương che giấu vô cùng tốt, cần bản đem mọi chứng cứ cắt đứt.

Anh không khỏi liếc nhìn Hạ Nhân: "Thật sự cô chưa từng gặp hân ta? Hai người làm sao liên hệ?"

"Dùng điện thoại liên hệ, mỗi lần gọi cho tôi đều dùng một số khác nhau."

"Gạt ai hả? Chỉ dựa vào mấy cuộc điện thoại mà cô cũng tin? Hạ Nhân, đầu óc cô để ở trước ngực đi?"

Hạ Nhân cũng không dám giấu giếm nữa: "Hân có bảo tôi đến Thanh Đình, nhưng phòng của hân có màn che, hân tuyệt đối không để tôi nhìn thấy gương mặt hân."

Lệ Cảnh Trình lấy điện thoại di động ra, lập tức gọi người đến Thanh Đình kiểm tra, nhưng anh cũng không ôm nhiều hi vọng gì, đối phương cẩn thận như vậy, có lẽ đã có tính toán mọi khả năng trước.

Hạ Nhân sợ hãi không ngừng khóc: "Đi...để tôi đi đi... tôi nói thật....."

Lệ Cảnh Trình cũng không ở lại, đứng dậy đi ra ngoài.

.....

Bên trong bệnh viện.

Mạc Hy ngồi ở trước giường bệnh, đang hết sức chăm chú gọt vỏ táo, Lý Phân Nhiên đi vào, cô ngẩng đầu lên gọi: "Mẹ."

"Hy Tử, về nhà nghỉ ngơi đi con."

Vỏ táo hoàn hảo rơi vào trong lòng bàn tay Mạc Hy.

"Mẹ, không sao, hôm nay con có thể ở lại cả ngày."

"Con thật là..." Lý Phân Nhiên nhìn thấy Mạc Hy đặt táo lên tủ đầu giường: "Thiếu Huyền nhất định sẽ nghe thấy lời cầu mong của con, sẽ nhanh mở mắt ra thôi."

Mạc Hy lấy tờ báo kinh tế tài chính trong giỏ xách ra, mỗi ngày cô đều đọc một chút tin tức cho Hoắc Thiếu Huyền nghe.

Bên trong phòng bệnh, bầu không khí ảm đạm ra như thường ngày, Mạc Hy trong miệng vẫn đọc tin tức, Lý Phân Nhiên bước qua, chợt thấy ngón tay Hoắc Thiếu Huyền cử động: "Hy Tử, con đến nhìn xem."

Mạc Hy buông tờ báo xuống, động tác của Hoắc Thiếu Huyền rất nhỏ nhưng rõ ràng là có phản ứng.

Mạc Hy mừng rỡ không thôi, vội nhấn cái chuông trên đầu giường. Lý Phân Nhiên không kịp gọi tên Hoắc Thiếu Huyền, bác sĩ và y tá đã nhanh chóng chạy đến, Hoắc Thiếu Huyền tỉnh lại trước tiên ho nhẹ hai tiếng.

"Thiên Tiểu Nhị."

Tiếng gọi dù có chút suy yếu nhưng Mạc Hy đứng gần đó lại nghe được rất rõ ràng, cô khom lưng, nắm lấy một tay Hoắc Thiếu Huyền: "Thiếu Huyền?"

Mí mắt của anh có chút nặng như đeo chì, con người cổ mở to, nhưng lọt vào tầm mắt lại là hình ảnh của Mạc Hy.

Anh ngơ ngẩn nhìn cô hồi lâu, Mạc Hy thấy tình trạng đó, có chút hoảng: "Thiếu Huyền, để em xem nào, có chỗ nào anh thấy không thoải mái không?"

"Là em ?"

Vì sao vậy ? Rõ ràng anh nghe thấy là Vinh Thiên khóc lóc bên tai anh, còn uy hiếp anh, chẳng lẽ là do quá mức nhớ nhung trong lòng?

Hai cánh môi mím chặt, cảm giác đọng lại không hề giống như đã nằm mơ. Lý Phân Nhiên bước vội lên: "Thiếu Huyền, rốt cuộc con đã tỉnh!"

Bác sĩ làm vài kiểm tra sơ bộ: "Nếu cậu không tỉnh, thật đã nguy hiểm vô cùng."

Mạc Hy kích động đến rơi nước mắt, tiến lên ôm lấy anh: "Anh muốn hù chết em sao?"

"Thiến Thiểu Nhị đã tới sao?" Hoắc Thiểu Huyền khó khăn mở miệng, một chút khí lực cũng không có, tiếng nói mỏng manh tựa như cánh hoa.

Mạc Hy ngẩn ra, từ từ ngẩng đầu lên, cô nhìn về phía ánh mắt Lý Phân Nhiên, bà cũng có chút khó xử, Mạc Hy xoa xoa mắt: "Không có, Thiến Thiến có chuyện riêng, huống hồ Lệ Cảnh Trình là người bị tình nghi nên đã được đưa về đồn cảnh sát... Thiểu Huyền, chăm sóc bên cạnh anh là em, vì sao anh tỉnh lại, không hỏi thử em có lo lắng cho anh hay không?"

Lý Phân Nhiên ngồi ở bên cạnh: "Đúng vậy, Thiểu Huyền, dù gì thì Hy Tử mới là vợ của con."

Hoắc Thiểu Huyền mệt mỏi dời tầm mắt, ánh mắt trống rỗng: "Phải không? Vậy khẳng định con nhớ lầm."

"Con bị thương ở phía sau, đến bây giờ mới tỉnh, làm gì có chuyện nhầm lẫn, Thiểu Huyền, chắc con nằm mơ thôi."

Hoắc Thiểu Huyền nhìn về phía Mạc Hy, Mạc Hy kéo bàn tay của anh, để nó kề sát mặt mình: "Chỉ cần anh không sao, chuyện gì cũng tốt, cái gì em cũng không quan tâm."

Đôi mắt Vinh Thiến trông mong đứng ngoài cửa nhìn vào trong, lúc này cô kích động đến khó nói được nên lời, thật tốt, cuối cùng thì anh cũng tỉnh.

Đúng vậy, chỉ cần anh không có việc gì, những chuyện khác cần chi quan tâm?

Vinh Thiến nín khóc mà cười, cô lấy tay che miệng lại, bầu không khí vui vẻ bên trong không thuộc về cô, nhưng cô cũng tự thấy rất vui vẻ.

Thấy bác sĩ cùng y tá định ra ngoài, Vinh Thiến thấy vậy, xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng không nghĩ đến sẽ đụng vào một bức tường thịt.

Vinh Thiến ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Lệ Cảnh Trình, cô sờ sờ mũi, người đàn ông thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, sớm đã không còn nhìn cô với ánh mắt cưng chiều vốn có.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 18 : Sẽ không, anh đừng dìm chết em (đặc sắc)

Edit: Diệu Linh

Lệ Cảnh Trình nhìn khuôn mặt cô, thần sắc ấy thật giống như bông hoa nở rộ. Hoắc Thiếu Huyền vừa từ cõi chết trở về. Cô bây giờ hẳn là đang rất vui vẻ.

Người đàn ông đứng chắn trước mặt Vinh Thiển, nhân viên y tế chăm sóc bệnh nhân xong đã đi ra gần đến cửa. Vinh Thiển đành đứng sang một bên. Lệ Cảnh Trình đưa tay đẩy cửa rồi lách người đi qua cô, bước vào trong. Vinh Thiển rời khỏi phòng bệnh, bước ra ngoài hành lang, trong lòng cô bỗng cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Tối hôm qua, Lệ Cảnh Trình cũng không làm gì Hạ Nhân, không tìm thêm được tin tức có giá trị, liền cho người đưa cô ta về tới thành phố Nam Thịnh.

Cô thấp thỏm lo âu, cả đêm không ngủ được. Nếu nói những điều này với Lệ Cảnh Trình, chắc chắn sẽ có người tìm cô tính sổ. Nhưng Hạ Nhân đợi suốt cả một buổi tối cũng không nhận được một cuộc điện thoại nào từ đối phương.

Ngày hôm sau, Hạ Nhân nặng nề bước ra khỏi cửa tiểu khu để đi học. Cô rất sợ cái video ấy bị phơi bày ra ánh sáng, trước đây vẫn chỉ là lời đồn đại nhảm nhí, một khi đã được chứng thực thì làm sao cô có mặt mũi đi gặp ai nữa!

Hạ Nhân ngồi ở ghế đá cách trường học không xa, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Chu Đình Đình vừa lái xe lướt qua Hạ Nhân lại ngay lập tức cho lùi xe lại trước mặt cô.

Cô ta đẩy cửa xe bước xuống: "Hạ Nhân?"

Hạ Nhân ngẩng đầu, miễn cưỡng lên tinh thần: "Xin chào."

"Cậu làm gì mà giờ này còn ở đây? Sắp vào học rồi đấy."

"Tôi mệt nên muốn ngồi nghỉ một lát thôi."

Chu Đình Đình neho mắt rồi phát hiện mấy vết màu hồng trên cổ Hạ Nhân: “Nghe bảo hôm qua sau khi tan học, cậu liền bị Lệ Cảnh Trình đưa đi?”

"Không, không có, anh ta đến đưa tôi về nhà." Hạ Nhân chống chế, cố gắng chuyển đề tài.

Chu Đình Đình ngồi xuống bên cạnh: "Đừng gạt tôi..." Cô ta hất mái tóc để lộ một vết sẹo dài: “Thấy vết sẹo này chứ?”

Vết sẹo vừa dài vừa lớn: "Cậu yêu cái đẹp như thế, sao lại bất cẩn để lại vết sẹo này?”

"Là Lệ Cảnh Trình làm đấy!"

"Cái gì?"

Chu Đình Đình sửa lại mái tóc: "Tôi ghét Vinh Thiển nên đã từng đắc tội với cô ta. Lệ Cảnh Trình vì muốn trút giận giúp cô ta nên lấy tôi làm trò tiêu khiển. May là lúc đó có mấy người tốt ở gần đấy nên tôi không gặp nguy hiểm. Nếu không sẽ không đơn giản chỉ có vết sẹo này thôi đâu."

Hạ Nhân nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, không khỏi phát run.

Chu Đình Đình nhìn chăm chăm dấu vết trên cổ Hạ Nhân: "Tên đàn ông biến thái, ở Nam Thịnh sớm đã nói vậy rồi. Cậu không cần giấu, tôi tự đoán ra được."

Hạ Nhân bất giác ngồi thẳng lưng, lại nói: “Chỉ cần sau này anh ta đừng đến tìm tôi nữa là được rồi."

"Ở trong mắt người khác có lẽ sẽ cho rằng Lệ Cảnh Trình coi trọng cậu, còn nói cậu là kẻ thứ ba chen vào. Nói xem, sao anh ta lại đối với cậu như vậy? Chẳng lẽ bởi vì cậu cùng Vinh Thiển thân thiết? Nhưng anh ta không làm như vậy với bọn Lâm Nam mà?"

Hạ Nhân không muốn nhiều lời: "Sau này sẽ không, tôi sẽ cố gắng giữ khoảng cách với Vinh Thiển là được."

"Cậu có cam tâm sao? Tối qua chắc cậu sợ lắm đúng không?"

"Không có gì đâu." Hạ Nhân đứng lên: "Đi thôi, nếu không sẽ muộn đấy."

Chu Đình Đình nhìn bóng lưng Hạ Nhân, thầm mắng: “Ốc heo!"

Hạ Nhân vẫn ngồi phía trước Vinh Thiển như cũ, chỉ có điều hai người không nói chuyện với nhau. Buổi học cuối cùng cũng kết thúc, Hạ Nhân cầm túi sách lên, bước ra ngoài. Chu Đình Đình ngồi cùng bàn khời mào đề tài: "Hạ Nhân gần đây ghê thật, có người đưa đón sớm hôm. Đúng là lên đời nhanh thật!"

"Chính xác. Tổ nghĩ hôm nay người kia sẽ lại tới đón cậu ấy đấy!"

"Này thật đúng là xác minh một câu nói, yêu đương gì chứ, viễn vông!"

Lúc trước Lê Cảnh Trình luôn quan tâm Vinh Thiển, còn có ngày kỷ niệm thành lập trường, toàn thể thầy trò đều biết quan hệ của hai người bọn họ, nói như vậy, khác nào làm Vinh Thiển mất mặt sao?

Chu Đình Đình cười cười: "Cũng không nên nói như vậy nha. Đã là đàn ông thì làm gì có đức hạnh cơ chứ? Trong nhà có giai nhân, bên ngoài có người đẹp. Hạ Nhân ấy, tớ chắc chắn cậu ta chỉ là trò vui vài ngày thôi. Rồi người ta sẽ lại về với gia đình cho xem ..."

"Chuyện này mà xảy ra, mọi người có ai còn muốn không?"

"Ha ha ha —— "

Vinh Thiển đã sớm miễn dịch đối với những lời này. Ban đầu Lâm Nam còn tức giận bất bình, nhưng càng tỏ thái độ thì càng bị đồn đại. Cho nên tốt hơn hết cứ xem như gió thoảng bên tai, sự thật thế nào thì tự người trong cuộc biết.

Hoắc Thiều Huyền nằm trên giường bệnh, Mạc Hy sợ anh không thoải mái liền nâng cao giường lên một chút. Cô sợ anh ở trong phòng bệnh buồn chán, hết tìm báo cho anh đọc lại quay sang lau mặt rửa tay cho anh. Hoắc Thiều Huyền là người ưa sạch sẽ. Mạc Hy rất sợ động đến vết thương của anh nên từng động tác rất cẩn thận, nhẹ nhàng.

"Bác sĩ nói đợi anh ổn hơn một chút sẽ có thể xuất viện được rồi."

Hoắc Thiều Huyền không nói gì, chỉ đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mạc Hy nhìn bộ dáng lúc này của anh. "Anh đang đợi Thiển Thiển sao?"

Hoắc Thiều Huyền lắc đầu: "Anh gặp cô ấy rồi."

Mạc Hy giật mình nhưng lại làm như không có gì ngay lập tức: "A? Cô ấy đến đây khi nào vậy? Em luôn ở đây nhưng vẫn chưa gặp cô ấy."

Hoắc Thiều Huyền không hề đáp lời, đương nhiên cô sẽ không gặp được Thiển Thiển rồi.

Anh và Vinh Thiển có bao nhiêu thâm tình? Trong lòng cô có nhớ đến anh không? Anh đều biết cả!

Từ sau khi Hoắc Thiều Huyền tỉnh lại, Mạc Hy gần như một tắc cũng không rời. Quán bar cũng giao cho người khác xử lý. Vì Hoắc Thiều Huyền bây giờ chỉ có thể ăn những món thanh đạm nên Mạc Hy liền đổi sang nấu cháo cho anh.

Lý Phân Nhiên đến đúng lúc Mạc Hy đang bóc cam.

Lý Phân Nhiên ngồi xuống bên cạnh Hoắc Thiều Huyền, nhìn Mạc Hy: "Hy Hy xinh đẹp, dịu dàng như vậy, lấy phải con phải chịu biết bao nhiêu uỷ khuất. con cũng biết rồi mà! Thiều Huyền, cha mẹ cũng không có ý gì, chỉ là muốn có đứa cháu mà thôi. Chẳng lẽ con không thể thông cảm mà hiểu được hay sao?"

Bà nói những lời này rất dè chừng, chỉ sợ lại làm Hoắc Thiều Huyền kích động. Nhưng nhìn Mạc Hy như vậy, nếu như bây giờ không nói những lời này thì e là sau này sẽ không còn cơ hội.

Hoắc Thiều Huyền gật gật đầu. Trải qua nhiều chuyện, anh cũng đã nghĩ thông suốt một số vấn đề.

Kết hôn, sinh con là hai chuyện không thể tránh khỏi.

Mạc Hy bưng bát cháo nóng hồi sang, dịu dàng nói: "Anh ăn một chút cháo đi."

"Hy Hy, mẹ đến là muốn nói riêng với Thiều Huyền một số chuyện. Con cũng ra ăn đi. Khoảng thời gian này con thật vất vả rồi!"

"Không cần đâu mẹ." Mạc Hy ngồi xuống mép giường: "Thiều Huyền ăn gì thì con sẽ ăn như vậy."

Hoắc Thiều Huyền nhìn cô. Mạc Hy nắm lấy tay anh: "Thiều Huyền, chờ khi anh được xuất viện, em sẽ sớm hôm bên cạnh chăm sóc cho anh."

Hoắc Thiếu Huyền trở tay, nắm lấy tay cô.

Sau khi tan học Vinh Thiển liền về Ôn Đình Nhã Uyển.

Cô có thuê người quét dọn nơi này trong một khoảng thời gian ngắn. Chiều nay giáo viên chủ nhiệm tuyên bố sưu tầm dân ca, ai cũng phải tham gia, chỉ là chuyện phải nộp năm nghìn tiền phí báo danh.

Vinh Thiển cộng mấy tờ chi phiếu lại cũng không được bao nhiêu tiền, mà cô lại không có thẻ tín dụng. Lúc trước có mấy đồng tiền cô còn đặt ở Đế Cảnh không mang đến đây. Lúc ấy cô cũng quên, vội vàng thu dọn quần áo, sách vở gì đó, cầm theo ví tiền rồi đi. Về sau mới nhớ ra cô lại bỏ nó ở phòng thay quần áo rồi.

Cô không đủ tiền để nộp phí báo danh, còn phải ăn và trả tiền cho người làm nữa.

Tổng chi tiêu của cô cũng không khiến ngân sách công ty thất thoát là bao, huống hồ bây giờ công ty cũng đã nằm trong tay Lê Cảnh Trình cả rồi.

Vinh Thiển suy nghĩ hồi lâu rồi vẫn quyết định đi Đế Cảnh.

Trước đó cô đã cẩn thận gọi điện về hỏi dò, biết chắc chắn Lê Cảnh Trình không ở đó rồi mới trở về.

Đến Đế Cảnh, người làm vừa thấy cô liền chạy ra đón: "Cô Vinh."

"Tôi chỉ về lấy một số thứ thôi, không lâu đâu, không cần phiền đến anh."

Sắc mặt người làm lộ vẻ khó xử: "Chuyện này..."

Vinh Thiển đoán được ý tứ đối phương: "Lúc trước rời đi tôi có quên một vài thứ. Nếu anh khó xử thì có thể đi theo tôi lên lấy."

"Cô Vinh, không phải tôi cố ý làm khó cô. Nhưng thực sự là Lê thiếu phân phó, cô đã rời khỏi đây rồi thì mọi thứ ở đây không còn thuộc về cô. Ai da, nói chung là cô không được phép lên lầu."

Vinh Thiển không ngờ Lê Cảnh Trình lại có thể làm như vậy: "Tôi để quên tiền ở đây. Nếu tôi không lấy đi thì anh ta cũng đâu có dùng đến?"

"Tôi chỉ làm như Lê thiếu phân phó. Cô Vinh, xin cô đừng làm khó tôi."

Bỗng có một giọng nữ trong trẻo mang theo một chút ý cười vui mừng truyền tới: "Cảnh Trình, hôm qua anh không có ở đây, lúc ấy..."

Lệ Cảnh Trình cười cười, có dùng bút vẽ ra cũng không thể miêu tả hết vẻ ôn nhu trên khuôn mặt ấy. Người con gái ngẩng đầu rồi nhìn sang phía bên này, hỏi: "Đây là?"

Người làm liền trả lời: "Lệ thiếu, cô Vinh nói muốn quay lại lấy vài thứ."

Lệ Cảnh Trình đặt chìa khoá xe trong tay xuống: "Sao? Còn chưa lấy sạch sẽ hay sao thế?"

Vinh Thiển đưa mắt nhìn người con gái đang ở cạnh Lệ Cảnh Trình. Bọn họ đang đợi cô trả lời. Cô không khỏi cảm thấy khó chịu: "Phải."

"Phải cái gì mà phải? Tôi lại thấy hình như em lấy đi đủ rồi, ngoại trừ mấy bộ quần áo. Chẳng lẽ em quay lại đây chỉ vì mấy bộ quần áo ấy?"

"Tôi có để quên một ít tiền trên ấy."

Anh nhếch mép cười lạnh lùng: "Sao? Thiếu tiền dùng ư?"

"Trường học bắt báo danh." Vinh Thiển nói xong, tựa hồ chịu không nổi cái giọng điệu cùng ánh mắt lạnh lùng ấy liền xoay người đi lên lầu.

"Lúc đi rất có khí phách, tôi còn tưởng em có năng lực lắm đấy." Lệ Cảnh Trình bước lên lầu trước cô rồi xoay người dặn người con gái kia: "Đứng đấy chờ anh, anh lên một lát sẽ xuống ngay."

"Được, em chờ anh"

Vinh Thiển theo Lệ Cảnh Trình đi tới lầu hai. Anh vào trong, một tay cởi quần áo, nhìn thấy Vinh Thiển tiến vào, anh nhướng mày: "Em theo tôi vào đây làm gì?"

Cô không đáp lời, nhanh chân bước về phía tủ quần áo tìm nhưng không thấy tờ chi phiếu đâu.

Vinh Thiển khom lưng tìm lại mấy lần vẫn không có.

Lệ Cảnh Trình thản nhiên lựa áo sơ mi để thay, cũng không vội cài nút áo mà còn thông thả chọn quần tây.

Vinh Thiển đứng thẳng người: "Anh có thấy hay không?"

"Thứ gì?"

Cô cắn chặt cánh môi. Lệ Cảnh Trình vẫn chưa mặc đồ xong, đầy vẻ mê hoặc, hấp dẫn. Vinh Thiển bước tới: "Lúc rời đi tôi có bỏ quên chứng minh thư. Anh có cầm thì trả tôi đi."

Mọi giấy tờ của cô đều do Lệ Cảnh Trình bảo quản. Mặc dù cô đã đủ tuổi thành niên nhưng trong mắt anh, cô vẫn còn là một đứa trẻ.

Vinh Thiển lúc này mới ý thức được, không có chứng minh thư, cô gặp rất nhiều khó khăn.

Lệ Cảnh Trình mặc đồ xong liền đi ra ngoài: "Không nói thẳng ra thiếu thứ gì sao? Dù có chứng minh thư đem đến ngân hàng thì cũng phải mất một khoảng thời gian khá dài, liệu có thể giải quyết được chuyện khẩn cấp của em sao?"

"VẬY THẺ NGÂN HÀNG CỦA TÔI ĐỂ Ở ĐÓ SAO?"

Lệ Cảnh Trình không đáp lời mà đưa tay mở tủ đầu giường, từ bên trong lấy ra một xấp tiền mặt. Không cần đếm cũng có thể đoán được số tiền ấy lên đến một, hai vạn.

Anh đưa số tiền ấy cho cô: "Cầm đi."

"Trong thẻ tôi có tiền."

"Tiền của em không phải lấy từ chỗ tôi sao?"

Vinh Thiển nhìn anh. Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường: "Không phải sao? Em vì Hà Mộ mà bán xe, hai mươi vạn ấy do tôi đứng ra giải quyết thay em. Còn có chuyện cha mẹ em, là ai xử lí? Cả số tiền bị lừa kia nữa?"

Vinh Thiển á khẩu không trả lời được, nhìn tới số tiền trong tay anh. Trống ngực cô đánh liên hồi rồi nói: "Lệ Cảnh Trình, anh thật biết tính toán quá đấy!"

"VẬY CÒN EM THÌ KHÔNG SAO? EM ĐƠN THUẦN? EM ĐƠN THUẦN ĐẾN NƠI CÓ THỂ BÁN TÔI ĐI?" Ánh mắt anh dần lạnh lùng hơn. Anh đứng dậy, bước hai bước tới trước mặt Vinh Thiển rồi nắm tay cô: "Đôi bàn tay thoát nhìn có vẻ rất yếu đuối, thế nhưng ai ngờ được lại có lực sát thương đến vậy."

Vinh Thiển dùng sức rút tay về. Lệ Cảnh Trình đập mạnh xấp tiền vào lòng bàn tay cô khiến đầu ngón tay cô tê rần.

"Tôi còn chưa có nói em là thủ phạm, sao em đã vội phản ứng như vậy?"

"Tôi cũng chưa nói gì nhưng sao trông anh có vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi như vậy?"

Lệ Cảnh Trình buông lỏng tay, xấp tiền trong tay Vinh Thiển vung vãi. Cô rút tay về, số tiền còn lại rơi xuống dưới chân cô.

Anh ngồi xuống giường, đưa tay lấy chứng minh thư của cô rồi ném xuống. Chứng minh thư ấy rơi xuống, nằm yên bên dưới chân Vinh Thiển.

Đôi mắt cô ảm đạm. Đây là đồ của cô nhưng tại sao lại bắt cô phải quỳ gối nhặt lên?

Vinh Thiển ngồi xổm người xuống nhặt chứng minh thư lên. Lệ Cảnh Trình mím môi rồi cất giọng lạnh lùng: "Tìm cho kĩ đi, xem còn thứ đồ gì sót lại thì mang đi hết đi."

Vinh Thiển đem chứng minh thư bỏ vào túi: "Tôi chỉ cần lấy thứ thuộc về tôi mà thôi."

Cô xoay người bước ra ngoài, bước chân lộn xộn, có chút hốt hoảng.

Lệ Cảnh Trình nhìn chăm chăm bóng lưng vội vàng của cô.

Tấm chi phiếu ấy đúng là do anh giấu đi. Anh vẫn luôn đợi, đợi đến khi cô túng thiếu, cần tiền, gặp khó khăn sẽ quay trở lại tìm anh. Cô yếu đuối, hơn nữa lại vừa làm Hoắc Thiếu Huyền bị thương. Lệ Cảnh Trình anh tốt xấu gì cũng cứu Hoắc Thiếu Huyền một mạng, đáng lí ra cô phải biết cảm ơn, nhận lỗi mới phải. Thế nhưng, nhìn xem, thái độ ấy của cô là sao?

Vinh Thiển bước nhanh như muốn chạy trốn. Xuống phòng khách lại gặp lại người phụ nữ ấy. Người làm bên cạnh nhanh miệng hỏi han: "Cô Vinh, cô không sao chứ?"

Cô không đáp lời, chỉ rút tay vào túi áo rồi cúi đầu bước nhanh ra ngoài.

Người phụ nữ đang đợi Lệ Cảnh Trình này giờ vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Liếc nhìn đồng hồ, cô chắc hẳn hai người sẽ bị muộn buổi yến tiệc tối nay.

Cô bước liên hồi, theo hành lang dẫn đến phòng ngủ. Cửa mở.

"Cảnh Trình?"

Anh không nhúc nhích, cũng không đáp lời, chỉ nằm im trên giường .

Cô lại gọi: “Kìa anh, nếu chúng ta còn chưa đi thì sẽ muộn đấy.”

"Ra ngoài."

"Cảnh Trình."

"Ra ngoài." Giọng nói của anh lại tiếp tục vang lên. Nghe thì nhẹ nhàng nhưng cô ta biết, cô ta không nên mở miệng tiếp. Cô ta nhẹ nhàng bước ra ngoài, cũng thuận tay khép cánh cửa lại.

Lệ Cảnh Trình nằm ngửa người trên giường lớn, hai mắt dờ dẩn nhìn lên trần nhà.

Vinh Thiện làm như vậy với anh, đương nhiên là anh hận. Không ngờ chính anh lại tự mình nuôi lớn một con sói. Thế nhưng, liệu anh có thể làm gì?

Lệ Cảnh Trình tự hỏi, nếu đã hận cô như vậy, tại sao anh không thể buông tha cô, nói cho cô biết chân tướng chuyện bốn năm trước, để cô trở về bên cạnh Hoắc Thiếu Huyền, sống vui vẻ cạnh anh ta? Liệu anh có làm được hay không?

Nằm mơ đi, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Làm như vậy khác gì anh là kẻ ngu chứ?

Tự ngược đãi bản thân mình, lại càng thêm sai lầm.

Vinh Thiện rời khỏi Đế Cảnh, việc đầu tiên là đến ngân hàng làm thủ tục, nhưng cũng phải mất khá lâu mới hoàn tất.

Mấy ngày kế tiếp, giáo viên chủ nhiệm liên tục thúc giục cô nộp tiền. Cô muốn nộp nhưng lại không thể.

Vinh Thiện chỉ có thể lần khất mãi, đến khi nào không thể nữa thì mới nói cô không kiếm ra khoản tiền ấy, chắc cũng không ai có thể ép cô được.

Cô có lén qua bệnh viện mấy lần nhưng Mạc Hy luôn ở đó không rời nên cô cũng không dễ dàng vào trong.

Hôm nay là cuối tuần, cô không đi xe mà đi tàu điện ngầm. Vừa tới khu nội trú thì một đoàn người đi ra. Dẫn đầu là hai tên vệ sĩ của Hoắc gia , Lý Phân Nhiên theo sát phía sau, Mạc Hy vừa nói cười vừa đẩy xe lăn đi ra.

Hoắc Thiếu Huyền không có vấn đề gì nguy hiểm nên cũng không muốn ở lại bệnh viện. Dù sao Hoắc gia cũng có bác sĩ riêng nên đề nghị về nhà của anh nhanh chóng được thực hiện.

Vệ sĩ đem đồ lên xe. Lý Phan Nhiên ngẩng đầu nhìn trời: “Vẫn là bên ngoài thoải mái nhất.”

Hoắc Thiếu Huyền mặc bộ quần áo rộng thùng thình, ngẩng đầu nhìn lên trời. Năng chiếu vào mắt, nắng đẹp!

Được sống, thật tốt!

Không có gì tốt hơn cái cảm giác được sống trên cõi đời này, hưởng thụ từng chút nắng ấm áp chiếu xuống mặt đất. Anh khẽ ngửa lòng bàn tay, hứng trọn chút nắng vàng.

Vinh Thiển trốn sau một bụi hoa. Thật sự, đây là lần đầu tiên cô biết vẫn có những kì tích xảy ra.

Chỉ cần nghĩ đến trường hợp hai nhát dao ấy chệch đi một tí thì giờ này chắc cô sẽ không còn được nhìn thấy Hoắc Thiếu Huyền đứng đó nữa!

Nhưng hôm nay, anh lại một lần nữa mỉm cười đứng ở kia, hứng trọn ánh nắng nhẹ chiếu xuống. Vinh Thiển mừng tới chảy nước mắt. Sinh mệnh quả thật đáng quý, có lẽ người ta không biết, khi được chứng kiến người mình thương yêu, trân quý một lần nữa mỉm cười tươi tỉnh đứng dậy, người thân của họ sẽ vui mừng, biết ơn bao nhiêu!

Mạc Hy khom lưng, áp trán lên trán Hoắc Thiếu Huyền,: "Thiếu Huyền, cảm ơn anh rất nhiều."

Hoắc Thiếu Huyền không đẩy ra như vẫn thường làm, chỉ khép chặt mi tiếp tục hưởng thụ nắng ấm. Vệ sĩ muốn đẩy xe, Lý Phan Nhiên cũng sốt ruột đứng đợi.

Mạc Hy hôn lên chóp mũi rồi xuống đôi môi anh.

Anh liền mở mắt, đưa tay vỗ nhẹ lên má Mạc Hy. Khoé miệng khẽ mỉm cười: “Cũng cảm ơn em, đã chăm sóc anh mấy ngày qua.”

Mạc Hy kích động không kiềm chế được, hai tay ôm chặt lấy anh. Cô từng nhủ mình, chỉ cần kiên trì nhất định cô sẽ đạt được.

Ánh mắt Vinh Thiển mông lung, nước mắt vẫn chảy dài. Trong lòng cô thực vui mừng, không hề cảm thấy chua chát, khó chịu, lại càng không phải đổ kị và bất an!

Cao hứng quá rồi! Cô đưa tay lên lau nước mắt.

Vẻ mặt tươi cười của Mạc Hy cũng làm cho người khác vui lây. Vệ sĩ nâng Hoắc Thiếu Huyền lên xe, Mạc Hy cũng không cách rời tới nửa phút. Hoắc Thiếu Huyền ngồi cạnh cửa sổ. Xuyên qua cửa sổ xe màu trà, Vinh Thiển có thể mờ mờ nhận ra ngũ quan trên gương mặt ấy.

Đến tận khi xe đã rời đi rồi, Vinh Thiển mới bước ra khỏi chỗ nấp.

Cô cũng học theo bộ dạng Hoắc Thiếu Huyền, khẽ nhắm mắt, mở lòng bàn tay ra hứng nắng.

Thật ấm áp!

Hôm nay vừa đến trường đã gặp ngay giáo viên chủ nhiệm. Vinh Thiển ủ rũ cúi đầu.

"Vinh Thiển."

Trốn không được, chỉ có thể ngẩng đầu, Vinh Thiển miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Em chào cô."

"Nhiệm vụ tôi giao thế nào rồi?"

"Cô à..." Vinh Thiển muốn thương lượng: "Lần này, em có thể không tham gia được không? Em, em cảm thấy trong người không được thoải mái."

"Chuyện gia đình em, cô biết. Nhưng học tập là chuyện khác."

"Nhưng mà số tiền ấy... Em lỡ làm mất thẻ ngân hàng rồi, bây giờ đang làm lại ạ."

Giáo viên chủ nhiệm kinh ngạc: "Em đã nộp rồi, em không nhớ sao?"

"A?" Vinh Thiển mơ hồ không rõ: "Em chưa nộp mà?"

"Là vị hôn phu của em sai người mang tới. Người ta rất quan tâm em."

Vinh Thiển nhất thời cứng họng, không biết nên nói gì cho phải.

Hết giờ học, cô ngồi xe tới Ôn Đình Nhã Uyển, phát hiện ra chiếc xe đang đỗ trước cổng.

Là Lệ Cảnh Trình!

Vinh Thiển làm bộ không nhìn thấy, mở cửa xe ra.

Lệ Cảnh Trình bước tới trước mặt cô. Trên người Vinh Thiển vẫn còn mặc nguyên bộ đồng phục. Bên trong xe có cặp sách.

Lệ Cảnh Trình vươn tay lấy cặp sách của cô ra.

Vinh Thiển cảnh giác nhìn anh.

Sau khi Lệ Cảnh Trình mở cửa xe liền vứt cặp sách vào trong: "Về nhà."

Vinh Thiển sững sờ đứng tại chỗ: "Về nhà?"

"Còn cần tôi phải nói rõ ra sao? Về Để Cảnh."

Vinh Thiển nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới: "Lệ Cảnh Trình, tôi biết mình không nhìn nhầm. Anh tới đây làm gì? Chẳng lẽ anh lại nghĩ ra trò gì rồi muốn tiếp tục dẫn vật tôi?"

"Ở trong mắt em, tôi là phù thủy sao?"

Vinh Thiển lắc lắc đầu: "Nhưng tôi không nghĩ ra, anh hẳn là nên nổi trận lôi đình với tôi. Cho nên tôi mới cuống quýt chuyển ra khỏi Để Cảnh. Lệ Cảnh Trình, anh là người có thù tất báo, không phải sao?"

Anh im lặng không nói gì, chỉ nhìn cô bằng vẻ thâm trầm đầy ý vị.

Cô bị anh nhìn đến phát hoảng.

Lệ Cảnh Trình nghe cô nói vậy, hồi lâu mới đáp lại: "Phải, ngay từ đầu tôi đã thật sự muốn bóp chết em, nhưng biết làm sao được? Tôi biết chỉ cần để em đi, tôi cũng sẽ đau khổ. Mặc kệ em có khổ sở hay không, có bị thiệt thòi hay không, tôi vẫn không nỡ bỏ em, vẫn đau lòng vì em."

Thật bất đắc dĩ anh mới phải nói ra những lời này.

Dù anh có bao nhiêu nghĩa khí đi chăng nữa cũng không thể giơ tay lên tát cô. Cho nên, nhẹ nhàng được thì cứ nhẹ nhàng, sau đó đưa cô về nhà là được.

Vinh Thiển nghe Lệ Cảnh Trình nói xong, khóe miệng giật giật. Cô từng nghĩ ra, chí ít thì Lệ Cảnh Trình sẽ tìm cách chinh cô, phạt cô, nhưng nghĩ cũng chưa từng nghĩ anh lại tới đón cô về nhà như vậy.

"Lệ Cảnh Trình, thật là buồn nôn quá đi."

Anh đang mở cửa xe thì sững sốt giây lát.

Đấy, cứng chiều một người thành ra như vậy, có đáng hay không?

Ít nhất thì đây là lần đầu tiên Lệ Cảnh Trình gặp phải tình huống này.

Anh lên tiếng cảnh cáo: "Lần sau em còn làm như vậy đừng trách tôi vô tình vứt em xuống sông!"

Vinh Thiển cắn nhẹ cánh môi, im lặng mỉm cười.

Đột nhiên cô đi nhanh về phía sau lưng Lệ Cảnh Trình, hai tay ôm chặt lấy cổ anh: "Sẽ không, anh đừng dìm chết em!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 19 : Yêu chiều em tận xương

Edit : Dế Mèn

Trong tim anh có cảm giác phức tạp, vừa hỗn loạn lại vừa thất thần, đột nhiên lại được cái ôm chặt như vậy. Cánh tay Lệ Cảnh Trình cứ vậy mà ôm vòng qua thắt lưng Vinh Thiến.

Vóc dáng cô nhỏ con hơn rất nhiều so với anh, cô phải kiễng ngón chân, đầu cô dựa vào cổ Lệ Cảnh Trình. Người đàn ông thuận thế ôm chặt cô, đem cô từ sau nhấc tới trước, để cô dựa vào thân xe.

Vinh Thiến cũng từ từ buông tay ra.

Lệ Cảnh Trình nhìn lại Ôn Đình Nhã Uyên: “Có thứ gì cần lấy không?”

“Có ít quần áo.”

Người làm đã thu dọn giúp cô, chỉ có hai vali da, xách ra là có thể đi liền.

Vinh Thiến đi theo sau Lệ Cảnh Trình, nhìn người đàn ông chẳng cần tốn nhiều sức lực đem vali chất lên sau xe. Cô đứng ở cổng nhìn cảnh này, thấy như thể chồng cùng vợ mới đi du lịch về, thật hài hòa.

Về tới Đế Cảnh, người giúp việc nhìn thấy hai người thì sửng sốt, đây mà cũng gọi là náo loạn sao?

E là chính các bà suy nghĩ đơn giản quá, bị xoay hết bên này đến bên nọ:

“Cô, cô Vinh đã về rồi!”

Lệ Cảnh Trình đưa vali của Vinh Thiến: “Đem lên lầu!”

“Vâng!”

Vinh Thiến ở Ôn Đình Nhã Uyên cũng được mấy ngày, mặc dù là nơi mẹ từng sống nhưng bây giờ cảnh còn người mất, nên đã không còn cảm giác như một mái nhà nữa.

Nơi duy nhất cho cô cảm giác an toàn, nơi duy nhất có thể đón nhận cô, vẫn là Đế Cảnh.

Sau khi lên lầu, Vinh Thiến đi ra ban công. Có giàn nho rất dài leo dọc theo cửa căn phòng thủy tinh, người làm vườn ở Đế Cảnh đã mua về những loại hoa hoa cỏ cỏ đó cho cô, lại còn cắt tỉa chăm bón kỹ càng. Chỗ này chẳng

thiếu hoa cỏ quý, nhưng mỗi lần Vinh Thiển tới trường, thấy giàn nho đó cô lại không kìm lòng được.

Thực tế thì, tình cảm và những sinh vật nhỏ bé có sự sống ấy cũng như nhau, không được bồi đắp cũng chỉ có thể tro mắt nhìn nó héo tàn.

Khoảnh khắc khi Thiều Huyền ngẩng đầu lên, đắm mình trong ánh mặt trời, khiến Vinh Thiển vô cùng xúc động, cũng tựa như cho cô hứng chịu một đòn.

Nhưng lại không thấy đau.

Ngược lại đánh tan những vương vấn còn tồn tại trong lòng cô.

Tới lúc này, cô đã không thể ở lại bên anh, chẳng nói gì được ngoài một câu: “Thiều Huyền, cảm ơn anh còn sống.”

Một đôi tay rơi tại thất lưng Vinh Thiển, kéo thần trí cô trở về. Lệ Cảnh Trình dán người vào lưng cô, tay cũng chậm rãi di chuyển tới bụng Vinh Thiển.

Nước trên tóc chưa được lau khô như chờ không được cứ rớt xuống cần cổ Vinh Thiển, cô rụt cổ một cái: “Lạnh!”

Lệ Cảnh Trình hơi rút đầu về, Vinh Thiển xoay người đối diện với anh mới thấy anh chỉ mặc áo choàng tắm màu trắng: “Còn ban ngày sao anh tắm rồi?”

Người đàn ông nhắc cô tới trước, đặt cô ngồi lên lan can.

Vinh Thiển rất sợ ngã ra phía sau, đành phải đem cả hai tay ôm cổ Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông không khỏi vén môi cười, cô không biết anh yêu phản ứng của cô biết bao, phải có thân mật thế nào mới làm được vậy.

Lệ Cảnh Trình ôm cô vào trong, tiện tay đem rèm cửa sổ sát đất vén ra hết cỡ, anh không thả màn chiếu che nắng xuống nên trong phòng vẫn sáng sủa như cũ. Lúc này là lúc mặt trời chiếu gay gắt nhất, anh thả Vinh Thiển trên giường rồi mình cũng trườn lên theo.

Vinh Thiển không ngốc, cũng nhìn ra ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông, cô tránh né anh: “Làm gì thế, ban ngày ban mặt.”

“Ban ngày ban mặt thì sao? Phải nhìn rõ rõ ràng ràng mới làm tốt được.”
Năm tay nhỏ bé của Vinh Thiển để trước ngực Lệ Cảnh Trình: “Em chưa tắm.”

“Anh thấy không sao cả.”

Thế này là nóng ruột lắm đây?

Vinh Thiển né đông né tây trước nụ hôn của anh: “Để em tắm đã.”

“Em đi tắm lại phải mất bao nhiêu thời gian? Ngoan, làm xong rồi tắm. Anh với em cùng nhau tắm.”

“Không được...”

Lời nói của Vinh Thiển bị anh ngăn lại ở cổ họng. Cô cũng không dám gây tiếng động lớn, dù sao đang là ban ngày, huống hồ mấy người giúp việc cũng thường hay lên lầu xuống lầu quét dọn.

Bàn tay Lệ Cảnh Trình vỗ về đầu vai cô, môi mỏng dờn tới hôn lên má cô.

Vinh Thiển vẫn chưa quen được, từ trước tới giờ mỗi khi Lệ Cảnh Trình muốn, cô đều bắt anh tắt đèn. Lúc này, dưới ánh nắng sáng rõ như vậy, từng cơ múi trên người anh hiện ra rõ ràng, gân xanh tiêu biểu cho vẻ đẹp nam tính của anh lại cứ phập phồng như muốn bùng nổ. Vinh Thiển không dám nhìn tiếp, hơi thở càng lúc càng nóng, mắt để chỗ nào cũng không xong.

Đầu Lệ Cảnh Trình rời khỏi người cô, ngẩng lên thấy cô chật vật: “Chưa bao giờ nhìn kĩ anh phải không?”

Mặt Vinh Thiển càng nóng hơn, con ngươi cứ đổi tới đổi lui, cuối cùng chỉ có thể nhìn lên trần nhà: “Ai thèm nhìn anh.”

“Nhìn đi! Nhìn cho rõ vào!” Lệ Cảnh Trình cầm tay cô dặt: “Ở đây... ở đây... Đối với cơ thể mình, anh cũng tự tin được lắm đấy!”

Ngón tay Vinh Thiển rút lại thành nắm, Lệ Cảnh Trình xoay mặt để cô nhìn mình: “Thiến Bảo, anh là người đàn ông của em. Cơ thể của anh, nếu em quen nó hơn cả anh mới có thể nhận biết được anh, chỉ một mình anh thôi.”

Vinh Thiển đáp lại ngay lập tức: “Không phải lúc trước anh cũng nhận nhầm sao, tưởng Thịnh Thư Lan là tôi đó!”

Cái gì thuộc về cô anh cũng nghiên cứu, ngay cả size áo lót của cô anh còn nắm rõ trong lòng bàn tay, chuyện đó lại có thể cho là nhận nhầm sao?

Lệ Cảnh Trình không ngờ là tự lấy đá đập vào chân mình: “Cái đó không giống nhau.”

“Sao lại nói không giống nhau?”

“Trước giờ em có bao giờ chịu chủ động. Đêm đó cô ấy đi vào liền lên giường ôm anh, mùi hương trên người lại giống hệt. Anh kích động chỉ muốn hôn, còn cân nhắc mình phải nhìn kĩ sao?”

Vinh Thiến nghe anh nói, ngực càng như bị đè nén: “Lúc đó nếu em không quay lại, hai người...”

“Được rồi, được rồi, không phải không có chuyện gì sao?”

Lệ Cảnh Trình dỗ dành cô, thừa dịp cô không tập trung, gọn lẹ cởi quần áo cô ra. Đầu hai người ghé sát vào nhau, nét lung linh của cô nở rộ trong mắt anh, trên da thịt trắng như tuyết, hình xăm đó càng hiện rõ.

Mặc dù Vinh Thiến không dám nhìn nhưng tầm mắt ít nhiều vẫn dừng phải. Sự vận động của người đàn ông làm huyết mạch phun trào, đôi vai rộng bao trùm cô xuống hơn nữa. Khi sắp sửa bị chìm đắm trong sự trầm luân ấy, Vinh Thiến kéo lại được chút lý trí cuối cùng. Cô hai tay dùng sức đẩy thất lưng Lệ Cảnh Trình: “Lệ Cảnh Trình, anh cảm thấy hứng thú với Hạ Nhân đúng không?”

Cô cứ nhiều lần cắt ngang anh, Lệ Cảnh Trình bị hành hạ không ít: “Ai nói vậy?”

“Chính mắt em thấy.”

Người đàn ông kéo tay cô tới môi hôn, “Ngoan, tập trung chú ý một chút. Đề tài này để làm xong hãy thảo luận.”

“Em không muốn. Trong trường người ta đều nói anh di tình biệt luyện*, nói em là cô vợ bị hắt hủi, chưa kết hôn đã bị xia ngang, còn nói anh ‘Hong kỳ không ngã, bên ngoài thái kỳ bay phiêu’**.”

[t/n: * Đang yêu người này sau lại yêu người khác, sự thay đổi trong tình cảm

** Nghĩa là vợ mình vẫn còn trong nhà, mà đàn ông đã ra ngoài lảng nhãng]

“Ai nói? Anh thật muốn lột da nó!”

Vinh Thiển càng nhớ lại càng chán nản: “Nhưng ở cổng trường, ngay trước mặt bao nhiêu người anh lại dẫn Hạ Nhân đi, còn lạnh lùng với em như vậy. Rõ ràng là thế!”

“Thật sự em không hiểu sao?” Lệ Cảnh Trình không thể không nhẫn nại, anh ngẩng đầu, con người đen láy nhìn vào đáy mắt Vinh Thiển: “Là vì anh càng tiếp cận Hạ Nhân, em mới có thể xa lánh cô ta. Dù gì anh cũng là chồng chưa cưới của em, dù em không thèm để ý đến anh nhưng cũng đâu thể nói cười với người phụ nữ anh thân mật, đúng không? Đây là cách đơn giản nhất tách hai người bọn em ra. Hạ Nhân cô ta đã lợi dụng việc cô ta bị bắt vào Đông Hầu Cung giống em để từ từ tiếp cận em. Sau lưng cô ta còn có người khác, hẳn ta mới là ông chủ thật sự của Đông Hầu Cung. Mục đích của hẳn rất đơn giản, là muốn em tin anh mới là ông chủ chỗ đấy. Hẳn cho người đâm Hoắc Thiếu Huyền trọng thương cũng là một kế hoạch đã được tính toán. Chuỗi vòng vo này thực hiện xong, nhà họ Hoắc chắc chắn sẽ đối phó anh, như vậy hai nhà sẽ tự giết lẫn nhau.”

Vinh Thiển nghe vậy không lạnh mà run: “Người tính không bằng trời tính. Em biết rắc rối trong chuyện này đã xảy ra ở đâu.”

Ngón tay anh gạt những ngọn tóc rối của cô: “Ở đâu?”

“Hai nhát dao đó là muốn lấy mạng, nhưng Hoắc Thiếu Huyền mạng lại thật sự lớn. Một khi anh ấy tỉnh dậy được thì nhà họ Hoắc lại còn cơ hội phục dậy, chỉ khi anh ấy chết, nhà họ mất đi con trai và người thừa kế duy nhất, họ nhất định sẽ phản công. Cho nên đám người đó mới không ngại mạo hiểm lập tức tới bệnh viện nhằm giết Hoắc Thiếu Huyền cho bằng được.”

Lệ Cảnh Trình hôn nhẹ lên môi cô: “Thông minh.”

“Em không có thông minh.” Vinh Thiển nói một cách khó khăn, ánh mắt nhìn người đàn ông gần trong gang tấc: “Vậy Hạ Nhân, cô ấy đến Nam Thịnh mục đích là tiếp cận em?”

“Phải, điểm này cô ta thừa nhận rồi.”

Vinh Thiển bật hỏi: “Cô ta chịu thừa nhận sao?”

Lệ Cảnh Trình nghĩ một chút, dĩ nhiên không thể nói thật: “Hạ Nhân trời sinh tính nhát gan, hù dọa một chút sẽ chịu nói ra hết thôi.”

Cả người anh còn đang phải căng gồng, ngón tay rơi xuống hông Vinh Thiển, cô thành linh bị nhột, âm thanh thét chói tai bật ra khỏi miệng:

“Á_____”

Vừa nghe, người nào đó đã phẫn kích không tả nổi: “Kêu lần nữa đi!”

Sắc mặt Vinh Thiển đỏ bừng, lại không thể cấm được anh nói dăm ba câu đùa: “Buổi tối, để buổi tối được không?”

“Mau lên!” Lệ Cảnh Trình lại đè chặt cô xuống.

Vinh Thiển xoay người tránh: “Anh nhìn em như vậy, em... da mặt em mỏng đó.”

“Mau! Ngoan, em không thương anh đang căng sắp chết đây sao?”

“Không.”

Lệ Cảnh Trình không thương tiếc giơ tay đánh vào mông cô một cái.

Đứng ở ngoài cũng có thể nghe tiếng vang truyền ra, Vinh Thiển nhú mày: “Đau!”

“Cho đáng đời!”

Người đàn ông đang sắp tấn công mạnh mẽ không ngờ một tràng tiếng gõ cửa đột ngột truyền lại: “Cậu Lệ!”

Thật điên mà!

Lúc thế này mà cũng dám đến chọc hổ, ngay cả Vinh Thiển cũng không thể không bội phục dũng khí của người giúp việc đó.

Thật ra, người đứng bên ngoài cũng đang sợ gần chết. Bà đứng ở ngoài cửa đã một lúc, cũng nghe tràng tràng âm thanh kia truyền tới lỗ tai, rõ ràng là vợ chồng son nhà người ta đang ‘làm việc’, nhưng nếu bà không gõ cửa thì không được đâu.

Lệ Cảnh Trình vẽ mặt kinh ngạc, đôi mắt sắc lạnh không ít: “Muốn chết mà!”

“Phu, phu nhân tới rồi ạ. Bà bảo cô cậu xuống ngay.”

Đôi chân Vinh Thiển đang định duỗi ra lại lập tức co lên, như có chuông báo động, vừa nghĩ đến Thẩm Tĩnh Mạn thì mỗi tế bào trên người đều muốn phản ứng.

Vẻ khó tin lộ trên gương mặt Lệ Cảnh Trình: “Sao phu nhân lại tới?”

“Phu nhân nói cho cậu năm phút, nếu không bà sẽ tự lên đây.”

Cái quái gì vậy! Năm phút đồng hồ!

Bị một màn như vậy khiến Lệ Cảnh Trình không biết trút giận đi đâu. Anh cầm lấy áo choàng tắm bên cạnh, suy nghĩ chút lại bỏ xuống, đứng dậy thẳng hướng phòng thay đồ mà đi.

Thẩm Tĩnh Mạn nói được làm được, nếu biết điều đi xuống thì tốt, còn nếu muốn chờ bà lên lầu rồi thì ngay cả thời gian mặc quần áo sẽ không có đâu.

Vinh Thiển túm chăn kéo qua người: “Em không muốn xuống.”

Nhưng mẹ chồng đã tới mà cứ trốn tiệt cũng không hay.

Cô để hai chân xuống, ngồi ở mép giường định mặc quần áo. Lệ Cảnh Trình đã mặc đồ xong, từ trong phòng thay đồ đi ra: “Em cứ nằm đi, đừng xuống.”

Anh không cần nghĩ cũng biết Thẩm Tĩnh Mạn tám phần là tới để ‘khởi binh vấn tội’.

“Như vậy có được không?”

“Cái gì mà được hay không được?” Lệ Cảnh Trình sải bước dài tới cửa:

“Ngoan ngoãn nằm đấy, chờ anh trở lại. Cũng đừng mặc đồ ngay.”

Vinh Thiển liếc anh một cái.

Tuy anh nói vậy nhưng Vinh Thiển cũng đâu thể cứ nằm đó. Cô nhặt quần áo lên, mặc xong rồi đi ra khỏi phòng.

Lệ Cảnh Trình tới phòng khách, thấy chỉ có Thẩm Tĩnh Mạn, tâm tình mới hơi thả lỏng: “Mẹ, sao mẹ tới đây?”

“Mấy ngày trước ba con đã về nhà. Mẹ bận thu xếp chuyện trong nhà cho ông ấy, chẳng đi đâu được. Hai ngày nay rảnh rồi mới đi như ngựa phi không dừng vó tới đây đây.”

Vinh Thiển đứng ở cửa thang lầu, có thể nghe tiếng nói thấp thoáng từ bên dưới truyền lên.

Cô cũng không đi xuống mà ngồi ở cửa.

Lệ Cảnh Trình buồn cười: “Mẹ, có chuyện gì gấp mà mẹ phải quay như con thoi rồi ngựa không dừng vó tới đây vậy?”

“Đừng có bày vẽ mặt bởn cợt đó. Mẹ nghe nói con phải vào cục cảnh sát?”

Lệ Cảnh Trình không ngạc nhiên chút nào: “Không phải con vẫn đứng sờ sờ ở đây sao? Mẹ nghe ai nói?”

“Con đó... con...” Thẩm Tĩnh Mạn đưa tay chỉ vào Lệ Cảnh Trình, giọng nói bất đắc dĩ: “Còn bao che cho con nhỏ đó, nghe nói có là người tố cáo con?”

Vinh Thiển thò đầu ra, chỉ thấy được cái lưng ưỡn thẳng của Thẩm Tĩnh Mạn.

Hai tay Lệ Cảnh Trình đan vào nhau để trên đầu gối: “Không phải cô ấy tố cáo. Cũng không thể nói con bị họ gọi tới, chỉ là phối hợp điều tra thôi.”

“Con còn muốn giấu giếm thay nó.”

“Mẹ, chính vì chuyện này mà mẹ hùng hổ tới đây?”

“Cảnh Trình à, con nhỏ Vinh Thiển kia nó không có tâm, trong lòng nó vốn dĩ không có con. Mẹ vốn định mang Thư Lan theo cùng, nhưng nói gì con bé cũng không chịu đi. Mẹ cũng không biết giữa các con rốt cuộc xảy ra chuyện gì, con là con trai mẹ, mẹ thật sự sợ có ngày con sẽ bị Vinh Thiển hại chết đấy.”

Lệ Cảnh Trình nghe nói không khỏi bật cười: “Mẹ, Vinh Thiển vẫn chỉ là đứa con nít thôi, ở đâu cô ấy có khả năng đó chứ.”

“Con nít, con nít! Cũng hai mươi một tuổi rồi mà con còn cưng nó tới tận trời vậy. Con thật cho là chỉ khi đâm một dao vào người mới gọi là hại người ư? Yêu như vậy con sẽ bị tổn thương nhất đó! Con cứ quan tâm nó

như vậy mà không thấy lo sao, hả?” Thăm Tĩnh Mạn còn khấn trương hơn cả Lệ Cảnh Trình, Thịnh Thư Lan sống trong nhà lâu vậy, gốc gác rõ ràng, ổn quá đi chứ?

“Mẹ...” Lệ Cảnh Trình khó tránh khỏi đau đầu: “Mẹ đã biết con quan tâm cô ấy cho nên có mấy lời mẹ đừng nên nói.”

Vinh Thiển ngồi trên kia, cảm nhẹ gối lên đầu gối, nghe rõ từng lời từng chữ từ dưới kia truyền lên.

Thăm Tĩnh Mạn im lặng một lúc, có lẽ đã giận.

Lệ Cảnh Trình thấy hành lí của bà không có bao nhiêu, biết rằng bà cũng chỉ là không an tâm, muốn đến xem thế nào.

“Mẹ tới đây một mình mà ‘ông già’ cũng yên tâm sao?”

“Có hai chị em nhà kia bám lấy, ông ấy còn dư tâm tư ẹ sao?”

Con người Lệ Cảnh Trình đen tối, anh ngẩng đầu nhìn thẳng mắt bà, giọng nói lộ ra một chút không vui: “Lúc trước việc nạp vợ nhỏ cũng là do mẹ đồng ý.”

“Tiếng là muốn hỏi ý kiến của mẹ nhưng mẹ có quyền tự quyết sao? So với việc để ông ấy nuôi vợ bé bên ngoài, còn không bằng để nó ở cạnh mình. Có vậy, hai người đó có gì mờ ám mẹ cũng có thể sớm đề phòng.” Thăm Tĩnh Mạn lại chuyển giọng: “Về chuyện Thư Lan, thái độ của ba con cũng rất cương quyết; con bé không theo con thì còn theo ai?”

Vinh Thiển nghe thấy cái tên kia thì trong lòng lại thấy khó chịu. Giọng điệu Lệ Cảnh Trình vẫn cứng rắn như cũ: “Con không muốn cô ấy.”

“Vì Vinh Thiển không chịu?”

Lệ Cảnh Trình tất nhiên không muốn lôi Vinh Thiển vào phiền phức:

“Không phải.”

Thăm Tĩnh Mạn nhìn chăm chăm con trai một lát, bỗng nhiên bừng tỉnh:

“Là vì dù đã đính hôn nhưng trong lòng vẫn chưa chắc chắn, tương lai con có cưới Vinh Thiển hay không cũng còn chưa biết, đúng không?”

Lời của Thăm Tĩnh Mạn đâm trúng vào lòng Vinh Thiển.

Lúc trước bọn họ đính hôn là do mỗi người đều có lý do riêng, chưa ai mở miệng đề cập đến chuyện kết hôn. Đối với Vinh Thiến, đính hôn chỉ là kế thích hợp lúc đó, dù sao cô cũng chưa muốn cả đời cùng Lê Cảnh Trình. Nhưng khi bị Thẩm Tĩnh Mạn vạch trần, trong nháy mắt, Vinh Thiến thấy mình như người trôi giữa hồ bồng nhiên bị giật phao cứu hộ, sợ hãi và bất an ập tới, cô ôm chặt hai vai, hai chân cũng nép lại vào nhau.

Lời nói Lê Cảnh Trình mạnh mẽ cương quyết, không một chút làng nhàng: “Thật ra con muốn kết hôn với cô ấy, chẳng qua cô ấy còn trẻ, một hai năm nữa mới nghĩ tới, con cũng sẽ không cưới Thư Lan. Mẹ, đó là tội trùng hôn đấy, mẹ có hiểu không?”

“Cái gì mà tội trùng hôn? Thư Lan cũng không để ý chuyện danh phận.”

Thẩm Tĩnh Mạn muốn tranh thủ thời cơ thay Thư Lan.

“Cô ấy không để ý không có nghĩa con sẽ cưới cô ấy. Một tiết mục ba người phụ nữ tranh một người đàn ông mẹ vẫn thấy chưa đủ sao?”

Khóe miệng Vinh Thiến không khỏi vén nhẹ cong thành hình cung.

Có một số việc, không cần cô ra mặt, một câu “không muốn” Lê Cảnh Trình nói còn có hiệu quả hơn so với việc cô phải khàn cả giọng phản đối.

Thẩm Tĩnh Mạn lắc lắc đầu, tính tình con trai mình thế nào chẳng lẽ bà không rõ?

“Con đó!”

“Mẹ, mẹ ở khách sạn hay ở nhà?”

“Con nói vậy là sao hả?”

Lê Cảnh Trình cười nhẹ: “Con thấy mẹ tới đây được cùng lắm hai ba ngày, đừng gây chuyện như lần trước là được.”

“Vô liêm sỉ, thật đúng là có vợ liền quên mẹ mà.” Thẩm Tĩnh Mạn nhìn bốn phía xung quanh: “Vinh Thiến đâu? Chẳng lẽ không muốn gặp mẹ à?”

“Cô ấy mệt muốn chết rồi.”

Lời Thẩm Tĩnh Mạn lộ vẻ bất mãn: “Nó thì làm được gì chứ?”

“Thì chỉ có một chuyện thôi, là chuyện mà con không cách nào làm giúp cô ấy. Con đang muốn cô ấy sinh cho con một đứa.”

Phụ_t_____

Vinh Thiển thiếu chút nữa ngất xỉu, tìm lý do cũng tốn nhiều thời gian quá chắc.

Thẩm Tĩnh Mạn vừa nghe thì trên mặt cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười: “Như vậy còn nghe được. Nếu con thật muốn sinh ẹ đứa cháu đích tôn thì con bé Vinh Thiển kia cuối cùng cũng có công lao đấy.”

Lệ Cảnh Trình bắt chéo chân, lời anh nói với Thẩm Tĩnh Mạn không phải cho có lệ.

Mặc dù anh mới hai mươi bảy tuổi nhưng thực sự là muốn có một đứa con. Vinh Thiển lặng lẽ đứng dậy trở về phòng.

Buổi tối, khó tránh khỏi phải chạm mặt Thẩm Tĩnh Mạn. Cũng may Thẩm Tĩnh Mạn không làm khó Vinh Thiển, ai mà biết trong bụng cô đang có cháu đích tôn của bà hay không?

Thẩm Tĩnh Mạn cũng không ở lại Đế Cảnh lâu, sáng sớm ngày thứ hai đã trở về Lại Hải.

Hai ngày trước khi xuất phát, Vinh Thiển bắt đầu chuẩn bị đồ đạc. Mặc dù Lệ Cảnh Trình đóng tiền giúp cô nhưng cũng không biết cô sẽ đi đâu.

“Vui vậy ư? Không phải chỉ đi sưu tầm mấy bài dân ca thôi sao?”

“Đi tới thành phố du lịch đó! Đông Thành! Anh tới bao giờ chưa?”

Tay Lệ Cảnh Trình đang lật xem tạp chí bỗng cứng đờ: “Đi đâu cơ?”

“Đông Thành đó!” Vinh Thiển xếp quần áo vào vali da: “Là thành phố ven biển. Vừa đúng thời tiết ấm áp, có thể tắm biển.”

Lệ Cảnh Trình nhìn khuôn mặt hào hứng của Vinh Thiển, anh làm bộ thờ ơ hỏi: “Em có lịch trình chuyến đi không?”

“Có.” Vinh Thiển lấy tờ giấy A4 giáo viên chủ nhiệm phát đưa cho Lệ Cảnh Trình xem.

Ánh mắt tê lạnh của người đàn ông từng tắc từng tắc rà xuống, cuối cùng rơi vào tên khách sạn các cô sẽ ở.

“Khách sạn cũng có tiếng xấu. Giáo viên cũng nghĩ cho sự an toàn của bọn em nên chi phí lần này nhiều hơn.” Vinh Thiển còn tuyển hai bộ áo tắm:

“Nghe nói khách sạn đó còn mấy dịch vụ khác như club, casino...”

Vinh Thiển thấy Lệ Cảnh Trình bất động, mắt nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay: “Này!”

Người đàn ông lặng lẽ quăng tờ giấy qua một bên.

Tất nhiên là Vinh Thiển không thể biết. Lần đầu tiên của cô, cơn ác mộng theo cô tới bây giờ, đã xảy ra bốn năm trước ở khách sạn này.

Lúc đó, khi tìm được cô, Hoắc Thiếu Huyền không cho cô biết, chuyện đó xảy ra ở đâu cũng không nói thật cho cô, chỉ dám len lén tiến hành điều tra, không dám mảy may để cô kích động.

Tâm tình Vinh Thiển rất tốt, tóc đen nhánh buộc hờ sau ót. Lệ Cảnh Trình ngẩng nhìn khuôn mặt nghiêng của cô. Cô cười tươi trông rất đẹp, chốc chốc lại lẩm bẩm một mình.

Chuyện anh đã từng làm cứ như một quả bom hẹn giờ chôn trong người, càng lo bị vạch trần lại càng có đôi tay đem chân tướng sự việc năm đó đẩy tới trước mặt mình.

Lệ Cảnh Trình không quan tâm. Có một số việc sau khi làm xong lại phải làm tiếp một trăm việc khác mới có thể che giấu hẳn.

Anh thấy huyết thái dương của mình giật giật đau.

Vinh Thiển hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng anh, sửa soạn xong hết liền đem hai tay từ phía sau ôm lấy cổ Lệ Cảnh Trình.

Nửa người trên toàn bộ nằm trên lưng anh, đối với hành động vô cùng thân thiết như thế, anh đương nhiên rất thích.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô, thuận thế kéo Vinh Thiển tới trước mặt, sau đó ôm cô ngồi lên đùi mình: “Cứ cầm theo nhiều tiền một chút, thấy thích gì thì cứ mua.”

“Ừm, được.”

Hôm nay là ngày xuất phát, Vinh Thiển và Lâm Nam ngồi cạnh nhau, nghe nhạc. Khi xe buýt của trường chở tới nơi, một đám người vẫn còn buồn ngủ, không ít người còn ngáp dài.

Hướng dẫn viên yêu cầu mọi người xếp hàng: “Mọi người tới đại sảnh sẽ biết biết phòng của mình, sau đó nghỉ ngơi hai tiếng. Lúc nào tập hợp thì tôi sẽ dùng loa gọi mọi người.”

“Vâng.”

Một đám người biếng nhác trả lời.

Một phòng lớn có hai giường, để tiết kiệm chi phí, giáo viên xếp bốn người một phòng.

Vinh Thiển với Lâm Nam, Hà Mộ, còn có Hạ Nhân, được phân ở chung một phòng.

Sau khi đem hành lý vali ném vào phòng, Vinh Thiển một mình đi xuống đại sảnh dưới lầu để hỏi một số vấn đề. Người tiếp tân mỉm cười khi cô hỏi, Vinh Thiển nghe có từng tiếng chào hỏi ở phía sau.

“Chào cậu tư Hoàng Phủ!”

(t/n: Hoàng Phủ là họ kép, giống như họ Âu Dương)

“Chào cậu tư Hoàng Phủ!”

Vinh Thiển cảm thấy hiếu kỳ, ngoái đầu xem chỉ thấy một người đàn ông cao lớn giữa đám đông đang đi tới. Anh ta tướng mạo đẹp trai, khí chất vượt trội, bên cạnh còn có nhân viên khách sạn vừa đi theo vừa nói gì đó.

Cậu tư Hoàng Phủ?

Vinh Thiển chưa bao giờ thích mấy cái họ kép, nhất là mấy cái họ mang hơi hướm vương giả như họ Hoàng Phủ - đặc sệt nam chính tiểu thuyết ngôn tình, cứ phải lấy cái tên như tên hoàng tử.

Cô tiếp tân hơi ngẩng mặt lên, nụ cười cũng không phải nụ cười “công nghiệp” nữa: “Chào cậu tư Hoàng Phủ!”

Người đàn ông đó đi thẳng tới cạnh Vinh Thiển, ngón tay để trên quầy điện thoại, chờ đợi, ánh mắt chột nhìn sang Vinh Thiển.

Chỉ nhìn một cái, anh ta đã khẽ nhú mày.

Cô bé này anh ta từng gặp. Trí nhớ của cậu tư Hoàng Phủ tuyệt đối siêu việt, hẳn nhớ, bốn năm trước cô đã bị mang tới chỗ này.

Lệ Cảnh Trình đang ngồi trong phòng làm việc, tay đang cầm bút ghi mạnh lên văn kiện cần ký tên. Thư ký thấy anh cứ mãi duy trì tư thế đó, nhìn không được nhắc nhở: “Anh Lệ, mời anh ký tên!”

Anh ký mạnh làm ngòi bút rơi ra, anh lại lấy cây bút khác nhanh chóng ký lên.

Thư ký cầm văn kiện đi ra, đóng cánh cửa dày lại.

Lệ Cảnh Trình đi tới cửa sổ sát đất, trong lòng anh có một nỗi bất an đang khuấy đảo, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt. Chuyện anh làm bốn năm trước, bạn anh đảm bảo sẽ không nói ra, nhưng khách sạn đó vẫn còn đấy. Vạn trường hợp chỉ sợ một, huống hồ cậu chủ khách sạn đó cũng biết chuyện này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 20 : Cô và Lệ Cảnh Trình đã từng tới khách sạn này

Edit: Rika

Vinh Thiển đứng chờ ở phía trước lễ tân, Hoàng Phủ Tứ Thiếu gọi điện thoại xong liền ngoái đầu nhìn cô.

Vinh Thiển ngẩng đầu, cảm giác không thích hợp, bị người khác nhìn chằm chằm như vậy thật xấu hổ, cô giống như không có việc gì dời mắt đi, Hoàng Phủ Tứ Thiếu một tay gác lên kệ, ánh mắt giống như cây đinh ghim chặt lên người cô.

Dần dần, ngay cả người bên cạnh cũng phát giác ra điểm bất thường.

Trước quầy lễ tân, nhân viên lễ tân nhìn Hoàng Phủ Tứ Thiếu, rồi sau lại nhìn Vinh Thiển, không khỏi nở nụ cười: “Xin chào, đây là phòng tốt nhất.”

Vinh Thiển vội đưa tay tiếp nhận: “Cám ơn.”

Nét mặt cô không vui, cảm thấy người đàn ông đối diện thực không lễ phép, ánh mắt anh ta giống như không kiêng nể gì, Vinh Thiển cảm thấy phản cảm.

Cầm đồ vật này nọ chuẩn bị về phòng, Hoàng Phủ Tứ Thiếu xoay người mở miệng nói: “Khoan đã.”

Vinh Thiển nghe tiếng gọi, cô dừng bước, nghiêng người hỏi: “Có việc gì sao?”

“Trước kia, hình như tôi đã gặp cô.”

Vinh Thiển hơi suy nghĩ, lý do làm quen này, còn không bằng lúc trước Lệ Cảnh Trình, cô nói trắng ra: “Tôi chưa gặp anh bao giờ.”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Tứ Thiếu lạnh lùng, ý bảo Vinh Thiển nhìn xung quanh: “Cô thật sự không ấn tượng đối với nơi này?”

“Đây là lần đầu tiên tôi đến đây, còn có, tôi không có một chút ấn tượng nào về anh cả, cũng chưa gặp anh bao giờ.”

Người đàn ông mở miệng cười: “Cô có thể cẩn thận nhớ lại thật kỹ đi.”

“Chào đón khách không phải giống như anh.” Vinh Thiển nói xong, liền xoay người rời đi.

Trở lại phòng, Lâm Nam và các bạn đem hành lý lấy ra, các cô so sánh, khoe mọi thứ mình có.

Hạ Nhân ngồi ở mép giường, không nhúc nhích

Nhìn thấy Vinh Thiến đi tới, cô vội vàng nói: “Thiến Thiến, tối nay mình và bạn nằm chung một giường nha?”

Lâm Nam buông quần áo trong tay ra: “Hạ Nhân, cô làm sao không biết xấu hổ mà nói ra lời này? Lúc cô nhớ thương vị hôn phu của bạn mình, cô có nghĩ tới Thiến Thiến là bạn không?”

“Mọi người đừng hiểu lầm, mình thực không có”

Vinh Thiến nghĩ đến Lệ Cảnh Trình nói lúc trước, nhìn lại Hạ Nhân, trong lòng cô hơi nghi ngờ, lúc trước hai người tiến đến với nhau là vì đồng cảnh ngộ xảy ra chuyện ở *X, chuyện này ngay cả Lâm Nam cô cũng chưa nói, cô còn tưởng rằng hai người là “đồng bệnh tương lân”*, Hạ Nhân lại thường xuyên có bộ dáng yếu nhược, lại không nghĩ tới, những điều này là đều có mục đích cả.

[* Cùng chung một hoàn cảnh hoặc có nhiều điểm tương đồng nên thông cảm và yêu thương nhau.]

Vinh Thiến không nói gì, Hạ Nhân càng nóng nảy: “Thiến Thiến, Lệ Cảnh Trình muốn mình cách xa bạn, cho nên mới cố ý năm lần bảy lượt xuất hiện ở trước trường.”

“Vậy tại sao anh ấy lại muốn bạn cách xa mình?”

Hạ Nhân cắn môi dưới. Lâm Nam và Hà Mộ cũng dừng động tác lại, chờ nghe cô ta ‘nói dối’ thế nào.

“Có lẽ, có lẽ sợ mình ảnh hưởng tới bạn, tính tình của mình. . .” Hạ Nhân không nói rõ, dù sao ở đây cũng còn có người.

Vinh Thiến đi tới hành lý của mình, quỳ gối xuống bắt đầu thu thập, Lâm Nam lần nữa đem quần áo hung hăng hướng tới Hạ Nhân: “Buổi tối, cô ngủ chung với tôi, Thiến Thiến, cậu và Mộc Tử chung một cái giường.”

Vinh Thiến cũng đồng ý với đề nghị này, Lâm Nam đã nói như thế, Hạ Nhân cũng không dám nói gì thêm.

“Leng keng ——”

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Lâm Nam thuận miệng hỏi: “Ai đó?”

“Nhân viên phục vụ.”

Cô bước tới mở cửa, Lâm Nam rất nhanh vọt đến bên cạnh, nhìn thấy nhân viên đẩy xe thức ăn tiến vào, phía sau còn có thêm một người đẩy xe vào nữa.

Đi vào phòng, nhân viên phục vụ rất nhanh mở bàn ăn ra, mấy người hai mặt nhìn nhau, Vinh Thiển buông động tác trong tay đứng dậy nói: “Xin lỗi, hình như chúng tôi không gọi.”

“Đây là do Hoàng Phủ Tứ Thiếu dẫn dò chúng tôi đưa tới, đưa cho cô Vinh.”

Bàn ăn phía sau toàn là hoa quả, những quả tươi ngon mướt mát, rất phong phú. Đồ ăn thì có cả món Trung và món Tây, đây quả thực là bàn ăn xa hoa vượt quá tiêu chuẩn của bốn người, Lâm Nam ngạc nhiên nhưng vẫn không quên hỏi: “Hoàng Phủ Tứ Thiếu là ai?”

“Là cậu chủ của khách sạn chúng tôi.”

Lâm Nam giống như đang nằm mơ: “Thiến Thiến, cậu biết người này à?”

“Không biết.”

“Mời mọi người chậm rãi thưởng thức”. Nói xong, nhân viên phục vụ liền rời đi.

Vinh Thiển vội đuổi theo tới cửa: “Khoan đã, nói với ông chủ các người tôi không biết anh ta, mấy thứ này không thể nhận được.”

“Đúng đó.” Lâm Nam cứ việc mơ hồ, bàn ăn nhìn thật ngon nhưng cũng không dám mơ mộng, ‘ăn thịt người miệng ngán bắt người mềm tay’* :

“Các người mang về đi.”

(*Ăn thịt người miệng ngán, bắt người mềm tay, nguyên văn “吃人嘴短拿人手软 - cật nhân chủy đoản nã nhân thủ nhuyễn” : ý nói đã nhận lợi lộc gì của người khác thì phải lịch sự với người, đối xử tốt với người.)

“Cô Vinh, đồ đã đưa rồi lý nào lấy lại được? Huống hồ đây chính là do Hoàng Phủ Tứ Thiếu đích thân dặn dò, nhất định cô phải nhận, cũng đừng làm chúng tôi khó xử.”

Nhân viên phục vụ nói xong, hai tay đặt trước bụng cung kính xoay người, người còn lại cũng chậm rãi rời khỏi phòng.

Lâm Nam nhìn hai bàn ăn được đưa tới: “Thiến Thiến, Hoàng Phủ Tứ Thiếu là người như thế nào mà tặng cậu thứ này thế?”

Vinh Thiến lắc đầu: “Mình không biết.”

“Cậu chưa gặp anh ta sao?”

“Lúc này gặp ở lễ tân đó.”

Lâm Nam làm bộ dáng bừng tỉnh, mặt tươi như hoa: “Mình biết rồi.”

Cô đi đến bên cạnh Vinh Thiến, cánh tay đặt lên bả vai cô: “Thiến Thiến của chúng ta gặp người người thích, gặp hoa hoa nở, khẳng định Hoàng Phủ Tứ Thiếu kia đối với cậu ‘nhất kiến chung tình’*, cậu xem, tặng đồ ăn, tặng hoa, tiểu mỹ nhân, xem ra mị lực của cậu bắn tứ phía nha.”

(* Vừa gặp đã yêu)

“Biến đi.” Vinh Thiến cốc vào đầu Lâm Nam: “Mình có tự kỷ cũng chưa tới mức như cậu.”

“Sự thật thế mà.” Lâm Nam đi tới trước bàn ăn: “Cậu xem, có nhiều món quả thực chưa bao giờ mình được thấy, được ăn, giá trị chắc xa xỉ lắm đây?”

Vinh Thiến không có hứng thú, cô ngồi xồm bên hành lý tiếp tục sắp xếp, Lâm Nam cầm dao nĩa lên: “Thiến Thiến, có thể ăn được không?”

“Không được.”

“Ai u, đừng lãng phí. . . .”

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn, cô ta cũng cất lực nói thêm vào: “Lâm Nam nói đúng đó, khẳng định anh ta coi trọng Thiến Thiến.”

“Hừ.” Lâm Nam bưng đĩa hoa quả, vừa ăn vừa nói: “Cho dù có một trăm người coi trọng Thiến Thiến, đó cũng là việc của cô ấy, không quan hệ tới người khác.”

Hạ Nhân khẽ căn môi dưới: “Lâm Nam, mình không có ý gì cả.”

“Được rồi, cô đừng có giả vờ.” Lâm Nam đi đến bên cạnh Hà Mộ, ý bảo Hà Mộ nểm thử: “Thật không rõ giáo viên hướng dẫn nữa, tại sao lại sắp xếp chúng ta chung một phòng.”

Hạ Nhân luống cuống, vội đứng dậy ra ngoài, Vinh Thiển cũng không nói gì, Lâm Nam đi đến bàn ăn, lúc này mới nói tiếp: “Thiển Thiển, làm sao mà mới chỉ gặp cậu một lần mà đưa tới nhiều đồ như vậy? Cậu xác định chưa gặp anh ta sao? Có lẽ, anh ta là bạn của Lệ Cảnh Trình sao?”

Nghe Lâm Nam nói như thế, Vinh Thiển cảm thấy cũng có lý.

Suy nghĩ một chút, nhưng dường như không chính xác lắm: “Lệ Cảnh Trình biết mình ở khách sạn này, nếu người nọ thật sự là bạn anh ta, khẳng định đã nhắc tới tên rồi.”

“Nhưng thật ra..” Lâm Nam nghĩ tới những đoạn ngắn trong tiểu thuyết ngôn tình: “Chẳng lẽ thực sự là nhất kiến chung tình sao? Hay là cường thủ hào đoạt sao?*

(*Cường thủ hào đoạt “强取豪夺”: nghĩa là dùng sức mạnh để cướp lấy, giành lấy thứ mình muốn)

“Tĩnh tĩnh tĩnh” ai làm việc nấy đi...

Hà Mộ cuối cùng cũng sắp xếp đồ xong, đưa mắt nhìn Lâm Nam: “Ai dám cường thủ hào đoạt từ trong tay Lệ Cảnh Trình?”

Vinh Thiển cảm thấy, lời Hà Mộ nói giống như có một điểm gì đó rất quan trọng.

Sau khi Hạ Nhân đi ra ngoài, chỉ có thể tìm một nơi yên tĩnh, trong lớp cô ta cũng chẳng có ai là bạn.

Điện thoại di động vang lên, Hạ Nhân nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, là một số lạ.

Cô không nhận được sợ hãi, mấy ngày nay, người kia cũng chưa có liên hệ với cô, mà cô lại nói thật với Lệ Cảnh Trình, trong lòng nơm nớp lo sợ, sợ đối phương tìm cô tính sổ.

Cầm điện thoại mà như củ khoai lang nóng bỏng tay, lưỡng lự nửa muốn nghe nửa muốn không.

Nhưng dù sao đồ vật của mình vẫn còn trong tay bọn họ, Hạ Nhân do dự mãi cuối cùng quyết định nghe máy: “Alo.”

Giọng nói của đối phương rất nhỏ, nhưng lại làm cho cô run rẩy: “Hạ Nhân.”

Cô nắm chặt tay: “Vâng, tôi đây.”

Chu Đình Đình thấy Hạ Nhân nghe điện thoại, lúc cô ta đi ngang qua, bất ngờ nghe được một câu nói: “Tôi không dám bán đứng anh, nhưng quả thật lúc đó không có biện pháp, thực xin lỗi. . .”

Hạ Nhân tiếp tục cầu xin: “Van xin các người đừng đem đoạn băng đó công bố ra bên ngoài, tôi biết, Lệ Cảnh Trình đã không còn sử dụng được nữa, nhưng về sau nếu có việc gì cứ tìm tôi, tôi sẽ giúp cho anh, cầu xin anh. . .”

Chu Đình Đình lắng tai nghe, Hạ Nhân cất lực cầu xin tha thứ: “Tôi sẽ tiếp tục tiếp cận Vinh Thiển. . .”

Chu Đình Đình nghe xong, trong đầu nảy sinh một chủ ý, cô tiến lên đoạt lấy điện thoại của Hạ Nhân, Hạ Nhân kinh ngạc, nhìn bàn tay trống không, thẳng đến khi Chu Đình Đình đi tới trước, cô ta lúc này mới phản ứng lại: “Đình Đình, trả điện thoại ình.”

Chu Đình Đình đi thẳng vào vấn đề, trao đổi với người bên kia: “Xin chào, tôi cũng bị Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển hãm hại, tôi muốn cùng hợp tác với Hạ Nhân, xin ngài. . .”

“Tút. . .tút. . .tút”

Đầu dây bên kia đã tắt máy.

Chu Đình Đình mắng một tiếng, cô đưa mắt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, Hạ Nhân chạy nhanh tới đoạt lấy. Cô ta thở hồng hộc, mở miệng nói: “Chu Đình Đình, tại sao bạn lại làm thế?”

“Tôi làm sao?” Chu Đình Đình mở hai tay ra, bộ dáng không chút để ý:

“Không phải là chỉ nói mấy câu thôi sao? Hay là cô có tật giật mình, nên mới sợ hãi?”

“Bạn làm thế là không lễ phép.”

Chu Đình Đình khinh thường nhún đầu vai: “Thì như thế nào, cuộc nói chuyện vừa rồi của các người, tôi đã nghe thấy hết.”

Hạ Nhân cất điện thoại: “Bạn đừng như thế, người kia không tốt, bạn đừng đụng tới.”

“Người kia là ai?”

Hạ Nhân kiềm chế sự tức giận, cô ta xoay người rời đi, Chu Đình Đình bước tới ngăn lại: “Vừa nãy nghe thấy, cô không làm được việc, còn có, cái gì mà băng đĩa? Là cái gì mà có thể uy hiếp được cô thế?”

Nhìn thấy hốc mắt Hạ Nhân đỏ lên, Chu Đình Đình xua tay: “Được, tôi cũng không quản chuyện đó, cũng chẳng có gì quan hệ với tôi, nhưng muốn để cho đối phương đem đồ vật trả lại cho cô, cô ít nhất phải làm vài chuyện khiến anh ta hứng thú chứ, chuyện cô làm thất bại, cho dù cầu xin người ta trăm vạn lần cũng không được.”

Hạ Nhân cắn chặt môi dưới, Chu Đình Đình tiến tới, Hạ Nhân cũng không bài xích, Chu Đình Đình nắm chặt cánh tay Hạ Nhân: “Nghe theo tôi là đúng, tôi sẽ giúp cô.”

Hạ Nhân nhú mày: “Giúp như thế nào?”

Chu Đình Đình đưa mắt nhìn xung quanh: “Hiện tại không phải đang là thời gian nghỉ ngơi sao? Sao bạn lại một mình chạy tới đây?”

(Mình xin đính chính chỗ này xiu, Hạ Nhân xưng hô với Chu Đình Đình là bạn – mình vì Hạ Nhân là người mềm yếu, và đang muốn tạo hình ảnh tốt đẹp nên xưng hô thế. Còn Chu Đình Đình âm mưu thủ đoạn, lúc đầu muốn áp chế Hạ Nhân nên dùng tôi – cô, sau khi đạt được mục đích thì đối xưng hô mình – bạn cho ngọt ngào, thân thiết, vì thế mọi người đừng thắc mắc có chút lỗi về xưng hô nha. Rika)

“Lúc nãy bị Lâm Nam nói vài câu, trong lòng tức giận, cho nên mình ra đây”. Hạ Nhân ngồi ngay ngắn trên thềm đá: “Khách sạn này là của Hoàng Phủ Tứ Thiếu, anh ta mang tới cho Vinh Thiển rất nhiều đồ, tám chín phần

là cô ta cố ý, mình muốn hòa nhập vào bọn họ, thuận miệng nói vài câu, có lẽ Lâm Nam đề phòng mình nhớ thương anh ta.”

“Hoàng Phủ Tứ Thiếu?” Chu Đình Đình cau mày: “Anh ta biết Vinh Thiển sao?”

“Bạn ấy nói lần đầu tiên gặp mặt.”

Chu Đình Đình phát ra tia khinh thường, nghĩ thầm, Vinh Thiển này không phải ỷ vào quyền thế mà giả tạo sao? Cô ta sờ sờ mặt mình, bộ dạng mình cũng không kém nha.

“Đình Đình.” Hạ Nhân lôi kéo ống tay áo Chu Đình Đình: “Về chuyện bạn giúp đỡ mình, bạn đừng nói ra ngoài nha.”

“Yên tâm đi, chúng ta là bạn mà.” Chu Đình Đình lấy điện thoại của Hạ Nhân lưu số mình vào: “Hạ Nhân, người vừa nãy nói chuyện với bạn có ý định muốn đối phó Vinh Thiển phải không, bạn chỉ cần chủ động, sau đó lập công, rồi người kia sẽ mang băng đĩa đưa cho cậu, có phải không?”

Hạ Nhân nghĩ nghĩ, Chu Đình Đình thấy cô ta im lặng, liền vươn tay vỗ lên vai Hạ Nhân: “Yên tâm, mình sẽ giúp bạn.”

Hai người nói chuyện một hồi, sau đó Hạ Nhân mới đứng dậy trở về phòng.

Vinh Thiển cùng Hà Mộ nằm trên giường nghịch điện thoại, lúc Hạ Nhân đi vào, cũng không ai chào hỏi cô ta, cô ta đi thẳng một đường tới bên giường của mình.

Không khí có chút xấu hổ, Vinh Thiển chơi một hồi cảm thấy mệt, liền buông điện thoại đi ngủ.

Đang thiu thiu thì bị một hồi chuông đánh thức, Vinh Thiển đưa tay lên tủ đầu giường, cầm điện thoại.

Có một tin nhắn: “Anh ở phòng 1010, em qua đây.”

Vừa nhìn thấy tên người gửi, là Lê Cảnh Trình.

Vinh Thiển ngồi dậy, từ trong mộng tỉnh ra, tại sao anh lại ở đây?

Trong lòng không tin, cô nhắn tin lại: “Anh không ở Nam Thịnh sao?”

“Đúng.”

Vinh Thiển cầm điện thoại, nói với Hà Mộ: “Mình đi ra ngoài một chút, sẽ về ngay.”

Phòng của bọn cô nằm ở tầng bốn, nghe nói tầng mười là khu phòng tổng thống, Vinh Thiển đi thang máy tới tầng mười, muốn đi tới phòng 1010 phải đi xuyên qua hành lang, cô lững thững đi về phía trước, nhìn cách đó không xa có một phòng mở cửa ra, từ bên trong đi ra một người đàn ông.

Vinh Thiển dừng bước, người đàn ông đó là Hoàng Phủ Tứ Thiếu.

Người đàn ông nhìn thấy cô, cũng không bước tiếp về phía trước, mà đưa hai tay vòng lên trước ngực dựa vào tường.

Chân dài duỗi thẳng, cơ hồ chiếm gần hết hành lang, Vinh Thiển bước đi cảm thấy thật khó khăn, cả người không thoải mái, cứ việc có một đôi mắt cứ nhìn cô chăm chăm, cho dù so với vụn ánh mắt cũng khó chịu không kém.

Cô làm bộ như không có gì, ánh mắt nhìn chăm chú mặt đất, cước bộ lúc này chỉ cách Hoàng Phủ Tứ Thiếu bốn bước chân.

Cô đi tới trước mặt anh ta, sau đó định cất bước nhanh rời đi.

Lúc này anh ta liền đưa một chân lên, ngăn cô lại.

Vinh Thiển tức giận: “Có người đối đãi với khách hàng như thế sao?”

“Cô tức giận như thế làm gì?” Hoàng Phủ Tứ Thiếu đứng thẳng người, cả người ngăn cản bước chân cô: “Cô không phải ở tầng bốn sao? Tới đây làm gì?”

“Các người làm ăn thật đáng trách, tư liệu cá nhân của khách hàng không thể tùy tiện tiết lộ, anh có biết không?”

Hoàng Phủ Tứ Thiếu nghe vậy, cười sâu sắc: “Đúng nhỉ, cô nói thật có đạo lý.”

“Tôi có thể đi chưa?”

“Cô thật sự không nhớ rõ nơi này sao?” Hoàng Phủ Tứ Thiếu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt cô lộ ra sự cảnh giác: “Tại sao tôi phải nhớ?”

“Cô cùng Lê Cảnh Trình đã từng tới nơi này?”

Vinh Thiển nghe không rõ lời anh ta nói lắm, nhưng lời nói của Hoàng Phủ Tứ Thiểu ít lời nhiều ý, nhất định là biết cô có quan hệ với Lê Cảnh Trình, Vinh Thiển cũng không muốn dây dưa với anh ta: “Tôi chưa tới đây, cũng không biết anh.”

Cô lướt qua anh ta đi nhanh về phía trước, Vinh Thiển đi đến trước cửa phòng 1010, nghiêng đầu vẫn nhìn thấy anh ta đứng đó, cô không khỏi nhú mào, đưa tay nhấn chuông cửa.

Cửa rất nhanh được mở ra, Vinh Thiển chưa kịp thu hồi tầm mắt thì đã bị người bên trong dùng sức kéo vào.

Hoàng Phủ Tứ Thiểu đưa mắt nhìn biển số phòng, 1010.

Lê Cảnh Trình đưa chân khép cửa phòng lại, đem Vinh Thiển ép lên ván cửa, một nụ hôn rơi xuống, Vinh Thiển chỉ có thể đưa hai tay ôm sau lưng anh, cô không thể lui, vội vàng hít một hơi, cũng không nghĩ ngay lúc này anh tấn công vào.

Trên người anh có mùi hương quyến rũ mê hoặc người, mùi hương thanh đậm, mỗi một lần thở ra đều làm cho người say mê.

Vinh Thiển bị anh ép tới cực nhanh, cơ hồ không thể phản kháng, Lê Cảnh Trình đưa tay ôm thắt lưng cô, dùng sức, eo nhỏ của cô đã bị bàn tay anh nắm chặt, Lê Cảnh Trình cởi áo cô, Vinh Thiển cảm thấy phía trước lạnh lạnh.

Bàn tay Vinh Thiển ở đầu vai anh dùng sức nắm chặt, lúc này đang hôn tận hứng anh mới buông ra.

Vinh Thiển thở hồng hộc, đầu ngón tay xoa nhẹ cánh môi, đều bị sưng cả rồi: “Anh làm gì đó?”

“Tới khách sạn rồi tại sao không báo cho anh, sao không gọi điện thoại cho anh?”

“Tại sắp xếp đồ vật này nọ, với lại mệt quá, cho nên nằm xuống liền ngủ.”

Vinh Thiển ngẩng đầu nói, anh ở gần trong gang tấc, chỉ vừa động cánh môi liền chạm vào môi anh, Vinh Thiển nghiêng đầu qua: “Tại sao anh lại đến đây?”

Lệ Cảnh Trình tùy tiện tìm lý do: “Vốn có hẹn với khách hàng nửa tháng gặp mặt, nhưng em đã đến đây rồi, anh thúc đẩy tiến độ.”

Vinh Thiển đưa mắt nhìn anh, nhìn khắp phòng: “Anh sẽ ở đây vài ngày sao?”

“Ở tới khi em về.”

“Phòng tổng thống này là phòng của chúng ta.”

Lệ Cảnh Trình một tay đặt bên người cô, một tay nâng lên nhéo khuôn mặt cô: “Buổi tối, em ngủ ở đây.”

“Không được.” Vinh Thiển vội vàng cự tuyệt: “Bọn em đã được phân chia phòng, nếu bị giáo viên hướng dẫn và bạn học biết sẽ không hay.”

“Bạn bè, ở trong trường ai không biết anh là vị hôn phu của em, chẳng lẽ bọn họ còn có thể nghĩ, bình thường chúng ta ngủ riêng sao?”

Những người đó, tư tưởng tất nhiên sẽ không thuần khiết như thế, nhưng. ..

“Không cần, đây là hoạt động ngoại khóa, đâu phải đi du lịch nghỉ mát đâu cơ chứ?”

Lệ Cảnh Trình cố ý tới nơi này, làm gì có chuyện không có đạo lý không được ngủ chung với cô, anh đưa tay kéo cô, đi tới trước cửa sổ, một tay đem rèm cửa kéo ra, khách sạn này hướng ra biển, cảnh đẹp được thu hết vào trong tầm mắt.

Lệ Cảnh Trình đứng phía sau ôm cô: “Thế nào?”

“Phòng kia của bọn em quả thật không nhìn thấy, giáo viên hướng dẫn thực sự tiết kiệm nha.”

“Đây là phòng tổng thống, bên ngoài còn có ban công, buổi tối em ở lại đây, anh sẽ mở rượu chờ em, nhìn ngắm những ngôi sao trên trời kia, chúng ta có thể làm đấng kia, chúng ta thay đổi phương pháp.”

Khuôn mặt Vinh Thiển đỏ rực lên, dùng đầu hung hăng ngả ra sau cụng vào đầu anh: “Lệ Cảnh Trình, anh già rồi hay sao mà không biết xấu hổ, miệng anh có thể nói ra vài lời hay hơn không?”

Anh nở nụ cười, ánh mắt vui vẻ: “Đàn ông nếu không nghĩ đến những chuyện này, thì đó không phải là đàn ông.”

Vinh Thiển thoát ra khỏi người anh: “Được rồi, em về phòng đây, sắp tới giờ tập hợp rồi”

“Gặp cái gì?” Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô hung hăng ném lên giường lớn: “Trước tiên thử xem giường ở phòng tổng thống có đủ thoải mái hay không?”

“Anh điên rồi!” Vinh Thiển đưa tay đánh vào ngực anh: “Thời gian tập hợp thật sự sắp tới.”

“Anh đây tốc chiến tốc thắng.”

“Không cần.” Vinh Thiển khép hai chân lại, Lệ Cảnh Trình không quan tâm, Vinh Thiển nghĩ tới người quái dị vừa rồi, không khỏi mở miệng hỏi: “Lệ Cảnh Trình, anh có biết Hoàng Phủ Tứ Thiếu không?”

Đầu anh đang cúi thấp trước người cô chột ngẩng lên, ánh mắt lạnh lẽo: “Em gặp qua anh ta?”

“Đúng thế, em cảm thấy anh ta rất kỳ quái.” Vinh Thiển đưa hai tay đặt lên đầu vai Lệ Cảnh Trình: “Anh ta nói đã từng gặp em, còn nói anh và em đã tới khách sạn này.”

“Anh ta còn nói gì nữa?” Lệ Cảnh Trình đưa hai tay chống hai bên người cô, sau đó xoay người nằm xuống bên cạnh.

“Không có, nhưng trong ấn tượng của em dường như chưa bao giờ gặp qua người này.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay vỗ vỗ vai cô, sắc mặt lạnh lùng, nhiệt độ trong phòng dường như hạ xuống mấy độ, Vinh Thiển ngẩng đầu: “Anh ta là bạn anh sao?”

Anh đưa tay vỗ vỗ cô: “Chắc là anh ta thấy em xinh đẹp, có ý định tiếp cận, loại người này em đừng để ý tới.”

Vinh Thiển đưa tay sờ sờ mặt mình: “Em nhìn rất xinh đẹp sao?”

Lệ Cảnh Trình thuận thế ôm cô vào lòng: “Đúng, rất đẹp, đẹp đến mức anh hận không thể ăn tươi nuốt sống em.”

Trước khi ra khỏi phòng 1010, cô mở cửa thò đầu ra nhìn, xem thử xung quanh có ai không?

Lệ Cảnh Trình từ phòng tắm bước ra, anh đưa tay vỗ hông cô: “Em làm gì giống như chúng ta yêu đương vụng trộm thế?”

Vinh Thiển đưa tay sờ sờ hông mình, nhìn trên hành lang không có ai, lúc này cô mới mở cửa đi ra ngoài.

Một tay anh lau tóc, nụ cười ban đầu chợt vụt tắt, trở lại nơi này sau bốn năm, người vẫn như thế, trong lòng có cảm giác khó nói.

Buổi chiều sau khi tập hợp về, gần chạng vạng, một đám người mới một lần nữa về khách sạn.

Chu Đình Đình nhắn cho Hạ Nhân một tin nhắn, bảo cô ta tới nơi lúc trước chờ.

Lúc Hạ Nhân tới, Chu Đình Đình kéo cô ta đến bên cạnh, đem thuốc trong tay đưa cho Hạ Nhân: “Thừa dịp Vinh Thiển không chú ý, đem thuốc này bỏ vào trong chén của cô ta.”

“Đây? Đây là thuốc gì?”

“Ai nha, cũng không phải là độc dược, không phải Hoàng Phủ Tứ Thiểu kia coi trọng cô ta sao? Mình đã hỏi thăm rồi, Hoàng Phủ Tứ Thiểu kia tối nay ngủ lại khách sạn, bạn chỉ cần cho thuốc, chuyện kế tiếp mình làm.”

Bàn tay Hạ Nhân run rẩy, sợ hãi không thôi: “Sẽ không tới mức tai nạn chết người chứ?”

“Làm gì có, mình làm gì có cái lá gan kia.” Chu Đình Đình đẩy Hạ Nhân:

“Bạn nghĩ đi, điểm yếu của bạn bị người ta nắm lấy, chuyện này thành công đối phương sẽ cao hứng, bạn sẽ không còn khổ sở nữa.”

Hạ Nhân nơm nớp lo sợ trở lại phòng, Vinh Thiển và các bạn đang cùng nhau xem TV.

Ba người nói chuyện vui vẻ, cô không thể nào hòa nhập được, bọn họ không ai coi cô là bạn.

Đang thời gian quảng cáo, Hà Mộ đứng lên: “Mình đun ít nước sôi, mình có mang theo hồng trà, đợi lát nữa pha ọi người uống.”

“Được.” Lâm Nam cười chế nhạo: “Mộc Tử chính là ‘dâu hiền vợ đảm’, đi đến đâu cũng chiều cổ chúng ta.”

Hà Mộ lấy nước, đi tới tủ đầu giường, Lâm Nam quay đầu lại nhìn: “Không phải có nước nóng trong bình sao?”

“Cậu thì biết cái gì, đương nhiên phải nấu nước nóng uống mới tốt.”

Hà Mộ ngồi ở mép giường của Hạ Nhân, vốn định rủ cô ta tới chơi cùng, nhưng nghĩ Vinh Thiển và cô ta có một chút xích mích, cho nên cũng không mở miệng.

Lúc trở lại sofa, ba người ngồi khoanh chân xem TV, đồ ăn vặt chất đầy bàn.

Hạ Nhân đưa tay vào trong túi, bên trong có gói thuốc Chu Đình Đình đưa. Ánh mắt liếc nhìn về phía ba người, nước sôi lên kêu ùng ục, Hạ Nhân đưa tay muốn đổ thuốc vào, nếu muốn chuốc thuốc Vinh Thiển, thì chỉ có lúc này.

Nước đang sôi, nhiệt độ khá nóng.

Hạ Nhân gấp đến độ run rẩy, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, tiếng cười nói của ba người rơi vào tai cô, nghe thật chói tai.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 21 : Bị đưa đến cửa phòng người khác

Edit : Rainie

Lúc nước sắp sôi đến trào ra ngoài, nước trong nồi cùng hơi nóng cứ vang lên sùng sục.

Đầu ngón tay Hạ Nhân gầy tờ giấy bạc, đang định đụng tay vào thì di động Vinh Thiển đặt ở trên tủ đầu giường vang lên.

Cô đứng dậy rất nhanh, Hạ Nhân đứng im, tay vẫn để trong túi quần, Vinh Thiển cầm di động lên xem, đi tới bên cửa sổ: "Alô."

Cô nghe, cũng không nói gì nhiều: "Cùng ăn cơm thôi."

"Không được, em và bọn Lâm Nam muốn cùng nhau vui vẻ."

...

"Được rồi." Vinh Thiển dường như đã thỏa hiệp xong: "Bye."

Lâm Nam vừa nghiêng đầu "Ai vậy?"

"Mình phải ra ngoài, tới cơm tối sẽ về."

"Haizzz, cuộc sống của cậu thật là ..." Lâm Nam nhớ lại, Vinh Thiển đã ra khỏi phòng, Lâm Nam lầm bầm với Hà Mộ: "Không phải là tên Hoàng Phủ Tứ Thiểu gì chứ?"

"Đừng đoán mò, Thiển Thiển có chừng mực."

.....

Vinh Thiển đi thang máy xuống tầng cuối cùng, Lệ Cảnh Trình không chờ cô đi tới, cô đã tìm được chỗ mà anh nói, mở cửa đi vào bể bơi lớn đã được Lệ Cảnh Trình bao trọn, Vinh Thiển tiện tay đóng cửa lại.

Tiếng nước chảy vang vọng bên tai, trên ghế mây cạnh bể bơi có bộ quần áo của Lệ Cảnh Trình được vắt lên, cô đi đến gần, người đàn ông chỉ mặc một cái quần bơi màu đen đơn giản, thân hình mạnh mẽ tràn đầy sức sống, bơi qua bơi lại trong hồ như cá gặp nước.

Lúc anh trôi lên liền bơi đến gần Vinh Thiển, cô giậm chân.

Lệ Cảnh Trình để hai tay trên mép hồ, nhìn cô nháy mắt: "Chuẩn bị đồ tắm cho em rồi, thay đi."

Vinh Thiển trong lòng ngửa ngáy, cô tìm thấy áo tắm ở phía sau rồi nhìn xung quanh bốn phía: "Anh thay đồ ở đâu?"

"Ở đây."

Bốn phía xác thực cũng không thấy được phòng thay quần áo.

Vinh Thiển ôm chặt áo tắm trong tay, Lệ Cảnh Trình bật cười, một tay chống người nghiêng mặt: "Làm sao vậy, cũng không phải chưa từng thấy qua, sờ cũng sờ rồi."

"Anh xoay người qua chỗ khác đi."

Lệ Cảnh Trình bất đắc dĩ, thả tay xuống sau đó xoay lưng.

Vinh Thiển cũng đưa lưng về phía anh, cởi quần áo chuẩn bị mặc áo tắm vào, vô tình nhìn lại, Lệ Cảnh Trình nằm sấp theo mép hồ bơi đang say sưa nhìn ngắm, cô vội vàng dùng áo che lại, nhưng che được phía trên lại che không được phía dưới, sau vài lần như vậy, coi như đã bị “nhìn thấy hết”.

Vinh Thiển không khỏi tức giận, Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng đó, tay che lại mi mắt: "Được rồi được rồi, mau thay đi, anh không chịu nổi cảm dỗ đâu."

Cô nhanh chóng mặc áo tắm vào, lúc xuống bể bơi mặt vẫn còn đỏ bừng, Lệ Cảnh Trình tiến lên nâng hông của cô: "Bơi hai vòng."

Vinh Thiển đánh tay anh: "Em bơi, không cần anh dạy đâu."

Lệ Cảnh Trình thấy cô bơi khỏi, anh liền lặn xuống bể bơi, Vinh Thiển cảm giác được thân thể của mình hình như không bị khống chế, ngay sau đó, hai tay của người nào đó chế trụ lấy cô ở dưới nước, người đàn ông nổi lên, hai tay hai chân dán chặt lấy cô.

Vinh Thiển thấy vậy, nghiêng người ngã vào trong dòng nước, lập tức bị sặc mấy ngụm, Lệ Cảnh Trình kéo cô vào bể bơi bên cạnh, giúp cô vỗ lưng.

Tiếng bước chân dồn dập từ đâu vang lên, rõ ràng là có người đi về hướng này.

Đôi mắt Lệ Cảnh Trình đột nhiên chuyển lạnh thấu xương, Vinh Thiển ổn định hô hấp sau đó ngẩng đầu nhìn về phía sau, hiển nhiên thấy Hoàng Phủ Tứ Thiểu đang lững thững đi đến chỗ bọn họ.

Cô ngâm mình sâu xuống hồ, không muốn để bất kì ai khác thấy bộ dạng lúc này của mình.

Lệ Cảnh Trình chắc chắn ở đây chỉ có hai người bọn họ, nên chỉ chuẩn bị cho cô bộ áo tắm có dây mảnh, cơ bản không thể che được gì.

Vinh Thiển dứt khoát trốn sau lưng anh, Lệ Cảnh Trình vươn cánh tay dài lấy áo choàng tắm, khoác lên cho Vinh Thiển đang run rẩy.

Hoàng Phủ Tứ Thiểu đi tới trước mặt hai người, Lệ Cảnh Trình vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói chả mấy thân thiện: "Không ngờ đường đường là cậu chủ Hoàng Phủ kinh doanh quán bar, lại không có nguyên tắc như vậy."

Người đàn ông ngồi vào ghế dựa bên kia, ánh mắt suông sã, hần vắt chéo đôi chân dài, hai tay bắt chéo làm ra vẻ như đang nhàn nhã vui chơi: "Lệ thiếu, cô bé này càng trưởng thành càng ra dáng."

Thần sắc Lệ Cảnh Trình lập tức thay đổi, ý tứ bên trong đó, anh đương nhiên hiểu được.

Vinh Thiển lại còn tưởng rằng do Hoàng Phủ Tứ Thiểu không đứng đắn, đối với hắn ta càng thêm ấn tượng xấu, Lệ Cảnh Trình ôm Vinh Thiển vào trong ngực, đôi mắt tràn đầy ý chiếm hữu, nụ cười Hoàng Phủ Tứ Thiểu càng đậm: "Khó có được cơ hội này, tôi chỉ muốn kết bạn thôi."

"Làm bạn với kẻ như anh? Không nhìn thấy bên ngoài để “xin đường làm phiền” sao?" Vinh Thiển trả lời.

"Nhưng tôi có thành ý." Hoàng Phủ Tứ Thiểu mặt dày thà chết cũng không đi.

Lệ Cảnh Trình giúp Vinh Thiển cài lại dây nịt áo choàng tắm, vẫn chưa hề liếc nhìn Hoàng Phủ Tứ Thiểu lấy một cái: "Nếu anh có ý này, đợi lát nữa về phòng cùng nhau nói chuyện."

Đôi môi Hoàng Phủ Tứ Thiểu khẽ mím: "Lệ thiếu, cô bé này là bạn gái anh sao?"

"Tôi là vị hôn thê của anh ấy." Vinh Thiển trách móc.

Hoàng Phủ Tứ Thiểu kinh ngạc, nghĩ đến sự việc bốn năm trước kia, ngón tay hần nhẹ xoa mi tâm: "Lệ thiếu, có lẽ trí nhớ của tôi không tốt, sao tôi lại cảm thấy anh và cô ấy đã sớm quen biết nhau?"

Lệ Cảnh Trình thay Vinh Thiển chỉnh lại cổ áo, khuôn mặt lạnh lùng lúc này mới nhìn tới anh ta: "Là cậu nhớ lầm, tôi và vị hôn thê đính hôn chưa bao lâu, tính lại thời gian cũng không dài lắm."

"Phải không." Đáy mắt Hoàng Phủ Tứ Thiểu không hề giảm đi ý cười, tựa là hoài nghi, lại như tự lẩm bầm, nói chung ánh mắt như thế khiến Vinh Thiển toàn thân không thoải mái, giống như vút cho cô điều bí ẩn nào đó, lộ ra một manh mối vô ích, khiến cho người ta bức bối khó chịu.

Lệ Cảnh Trình hai tay hướng về thắt lưng Vinh Thiển, đôi môi mỏng thủ thỉ bên tai cô: "Em về trước đi, lát nữa anh tìm em."

Vinh Thiển gật đầu, người đàn ông đưa cô rời khỏi bể bơi, Lệ Cảnh Trình đem quần áo của cô đưa lại, Vinh Thiển cũng không thể thay lại, chỉ có thể che kín áo choàng tắm rồi đi nhanh chóng.

Không gian lớn như vậy, giờ phút này chỉ còn lại hai người đàn ông, Lệ Cảnh Trình đem ly rượu bên cạnh lên khẽ nhấp một ngụm, anh ngồi vào chiếc ghế bên cạnh người kia: "Hoàng Phủ Tứ Thiểu, cậu muốn gì thì nói rõ ra đi."

"Cô bé đó, là cô bé bốn năm trước đúng không?"

Lệ Cảnh Trình mặc cho chất cồn đang chảy trong cổ họng, sau một lúc lâu, đôi mắt đầu vẻ hung ác nham hiểm mới liếc sang Hoàng Phủ Tứ Thiểu:

"Giữ kín bí mật của khách hàng, không phải là tiêu chí phục vụ của các cậu sao?"

"Nhưng cái này cũng không bao gồm đùa với lửa, năm đó Lệ thiếu hung mãnh, đem người ta lặn qua lặn lại không nhẹ, sau có có người đến điều tra, tôi lại lấy hết các mối quan hệ để đem giấu nhem mọi chuyện, bằng không, năm đó, khách sạn của tôi hẳn là phải đóng cửa."

Lệ Cảnh Trình không khỏi cười lạnh: "Có chút dịch vụ, nhưng vẫn là do các cậu cung cấp."

"Tuy nói vậy, nhưng Lệ thiếu cũng biết, tôi không phải lúc nào cũng quản được miệng mình, giống như lúc này nói sai thời điểm nào đó."

"Rốt cuộc cậu muốn gì?" Lệ Cảnh Trình không thích vòng vo.

"Tôi muốn cùng anh hợp tác, nhưng lại không có cơ hội."

Lệ Cảnh Trình biết rõ Hoàng Phủ Tứ Thiếu là một con sói: "Muốn bao nhiêu tiền cứ nói."

"Xem ra cô bé này đối với anh vô cùng quan trọng." Hoàng Phủ Tứ Thiếu cầm lấy cái ly rỗng không khẽ xoay xoay: "Nhưng anh cũng biết, tôi không thiếu tiền, mà là có chút giao thiệp cần tới quan hệ của anh, vậy cũng coi như chúng ta là bạn, sau này có cần đến tôi, anh cứ việc lên tiếng."

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình âm u không rõ, anh chọn Vinh Thiển, đương nhiên tính trước được con đường ấy không dễ đi, muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, lúc đầu, chuyện bốn năm trước sớm đã như cát bụi phai tàn theo thời gian. Nhưng vừa hay, Vinh Thiển đến bên anh, anh cần phải che đậy lời nói dối đáng sợ này, cẩn thận từng ly từng tí, vượt mọi chông gai. Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy, nhưng anh cảm thấy xứng đáng.

Hoàng Phủ Tứ Thiếu đưa tới ly rượu trong suốt, Lệ Cảnh Trình thu lại dáng vẻ trầm tư, chạm ly cùng hắn ta.

.....

Vinh Thiển ôm quần áo, che kín áo choàng tắm trở lại phòng

Lâm Nam nhìn thấy bộ dạng này của cô, hai mắt tròn tròn: "Thiển Thiển, cậu đi đâu vậy?"

"Đi bơi."

"Không đúng, cả áo tắm cũng không mang..."

Vinh Thiển đi vào toilet, bỏ ngoài tai lời của Lâm Nam, Lâm Nam cảm thấy kỳ quái: "Sẽ không liên quan gì tới tên Hoàng Phủ Tứ Thiếu kia chứ?"

Hà Mộ ý bảo cô im lặng: "Không phải là hồ bơi sao? Có nhiều chỗ cũng bán cả áo tắm."

"Được rồi."

Vinh Thiển thay quần áo xong, Lâm Nam không ngừng thúc giục: "Nhanh lên một chút, đến giờ ăn tối rồi, nhanh lên."

Hạ Nhân theo các cô đi ra, tới phòng ăn, cô cô đến trễ, sau khi ngồi vào chỗ của mình, người hướng dẫn dẫn dò nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên.

Để tiết kiệm tiền, món ăn đặt trong bàn tròn lớn, một bàn ngồi đầy 15 người, Vinh Thiển với hai cô nàng dùng cơm, đang vui đầu ăn, quản lý quầy rượu bỗng nhiên đi tới bên cạnh cô, khom lưng cung kính chào: "Cô Vinh."

Vinh Thiển dừng lại động tác: "Tìm tôi sao?"

"Vâng." Quản lý quầy rượu đưa một xấp vé đến trước mặt cô: "Đây là vé tiệc buffet của chúng tôi, bao gồm bữa sáng và bữa tối, là do Hoàng Phủ thiếu gia nhờ tôi đưa cho cô."

Vinh Thiển nhìn qua, cả một xấp vé, ước chừng cả trường có thể sử dụng trong mấy ngày tới, toàn bộ người ngồi cùng bàn hướng ánh mắt về phía cô, Vinh Thiển có chút xấu hổ: "Tôi không lấy."

"Mong cô nhận cho, tiệc đứng này của chúng tôi trị giá 688 tệ một suất, đây là tâm ý của cậu Hoàng Phủ."

Lâm Nam nhìn chăm chăm, giá trị như vậy, nhìn đến xấp vé thật dày trong tay quản lý, thật là đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Nhưng thầy cô ngồi cùng bàn cũng ngờ vực, nghĩ thầm, bây giờ kẻ có tiền muốn theo đuổi con gái ra tay cũng thật là hào phóng nha.

Vinh Thiển thấy người quản lý còn đứng ở nơi này, sắc mặt ửng đỏ, dù sao bị nhiều người nhìn như vậy nhìn chăm chăm, lời nói của cô không khỏi cứng nhắc: "Tôi nói tôi không lấy, ông trả lại cho anh ta đi."

Về mặt quản lý vẫn mỉm cười: "Hoàng Phủ Tứ Thiếu và Lệ thiếu là bạn rất thân, Tứ thiếu nói xem như đây là quà đính hôn tặng cho hai người."

Vinh Thiển nghe vậy, có chút do dự.

"Tiểu thư nhận lấy dùm, việc này Lệ thiếu cũng biết."

Quản lý nói xong, đem xấp vé kia đặt vào tay Vinh Thiến rồi liền rời đi. Lâm Nam vươn tay qua "Woa~~, thực sự là 688 tệ một suất nha, tiệc đứng hải sản, Haagen-Dazs, tha hồ ăn uống nha!"

Đưa nhiều như vậy, chắc chắn đủ cho cả trường.

Vinh Thiến đem những tấm vé tiệc đứng đó cho giáo viên hướng dẫn: "Cô cầm lấy rồi tự sắp xếp nhé."

Của cải của Lê Cảnh Trình, mọi người trong trường đã sớm biết, anh còn đóng góp xây dựng trường học, có một ông chủ tốt như vậy, thực sự đi đến đâu cũng được hưởng phúc.

Lâm Nam vỗ tay: "Chúng ta đi ăn ngay đi."

Vinh Thiến gắp một miếng sườn lợn bỏ vào bát của cô ấy: "Đồ ham ăn."

Giáo viên hướng dẫn trong lòng tràn đầy vui mừng, trên mặt càng che không được kích động, cô ấy đứng lên, giơ xấp vé tiệc buffet trong tay lên: "Lát nữa ăn xong đến phòng của tôi lấy vé, từ ngày mai chúng ta sẽ ăn buffet."

"Cũng được--- "

"Hoan hô —— "

Vinh Thiến khẽ mỉm cười, ai cũng sẽ có lòng hư vinh, loại cảm giác sao quanh trắng sáng như vậy, là Lê Cảnh Trình mang đến cho cô.

Chu Đình Đình cầm một miếng bí đao: "Có gì phải đặc ý chứ, cũng chỉ là tiệc buffet thôi mà?"

Bạn học nam bên cạnh che miệng nói: "Không giống nhau, tự mình dẫn lòng đi ăn còn chưa tính, toàn trường đó, không biết tốn bao nhiêu tiền?"

"Tôi khinh."

Ăn xong cơm chiều, sau đó giải tán, Chu Đình Đình ở bên ngoài chờ Hạ Nhân.

Cô ta kéo Hạ Nhân sang một bên: "Sao vẫn còn chưa ra tay?"

"Tôi không tìm được cơ hội."

"Các cậu ở chung một phòng mà lại nói không có cơ hội? Tên Hoàng Phủ Tứ Thiếu kia hiếm khi có dịp ở đây."

Hạ Nhân nghe giọng điệu Chu Đình Đình: "Rốt cuộc cậu muốn làm cái gì? Đây là thuốc gì?"

"Cậu không thấy bộ dạng đặc ý vừa rồi của Vinh Thiển sao? Tên Hoàng Phủ Tứ Thiếu kia chắc chắn có ý với cô ta, bỏ lỡ đêm nay, tôi coi cậu còn cơ hội nào khác."

"Tôi sợ lại náo loạn lên thì không hay."

"May mắn Lệ Cảnh Trình lại không có ở đây, huống hồ việc này thần không biết quỷ không hay, có gì phải sợ."

.....

Hạ Nhân mang bụng đầy tâm sự trở lại phòng, mặt khác, ba người kia vẫn không nói chuyện với cô ta như cũ. Lâm Nam quẩn quít lấy Vinh Thiển bắt cô phải nói thật rõ ràng: "Rốt cuộc là của Lệ Cảnh Trình hay là của Hoàng Phủ Tứ Thiếu? Tên Tứ Thiếu gì đó hình như có cảm tình với cậu đúng không?"

"Phiền chết đi được." Vinh Thiển đẩy đầu Lâm Nam ra: "Chơi game sao?"

Cô vẫn chưa nói chuyện Lệ Cảnh Trình có ở đây, bằng không, chắc chắn bọn Lâm Nam sẽ chế giễu cô, nhất định sẽ nói Lệ Cảnh Trình coi cô như con nít, không chịu buông tay.

Hà Mộ từ toilet ra, cắm điện vào ấm nước, vừa rồi Vinh Thiển ra ngoài, cô tiện thể pha trà.

Nước sôi, Hà Mộ rót ba ly trà, ly trà đặt ở trên bàn trước mặt, Hạ Nhân căn bản không có cách nào ra tay.

Hà Mộ khẽ thấp tiếng nói dò hỏi: "Nếu không tụi mình cũng đưa cho Hạ Nhân một ly đi?"

"Cậu có nhiều lá trà quá nhỉ? Cũng dư nước lắm đúng không?" Lâm Nam không khách khí nói: "Uống xong, lại đi cướp vị hôn phu của người khác hả?"

Lời nói khó nghe theo vào tai Hạ Nhân, Vinh Thiển đung nhẹ cánh tay Lâm Nam: "Đừng nói nữa."

Hà Mộ nghe vậy cũng thôi không ý kiến nữa, nói chuyện hồi lâu, Hà Mộ lại lần nữa đi đun nước.

Lần này, Hạ Nhân không do dự nữa, không còn cách nào bỏ thuốc vào li trà riêng của Vinh Thiển chỉ có thể bỏ vào bình đun nước.

Hạ Nhân không nắm được liều thuốc, sợ quá ít lại không có tác dụng, dứt khoát bỏ hết thuốc vào trong ấm.

Nước đã sôi rất nhanh, Hạ Nhân làm bộ nằm ở trên giường nhìn di động, Hà Mộ đi qua, cầm ấm nước sau đó rót vào uống.

Hạ Nhân liền gửi cho Chu Đình Đình một tin nhắn.

Ba người vừa uống trà, vừa ngồi bên cạnh ghế sofa chơi game.

Không bao lâu, di động Vinh Thiển vang lên.

Là của một người bạn nhắn tin tới, nói cô sang phòng có chút việc.

Vinh Thiển lúc gần đi lại uống hai hớp trà: "Các cậu muốn đi chung không?"

"Không được, cậu cứ đi tham quan cho vui vẻ, cậu đi đi."

Vinh Thiển ra khỏi cửa phòng được một lúc, cảm thấy bước chân nhẹ dần, một loại cảm giác khác thường vây lấy cô, cô dựa người vào tường, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới bên ngoài phòng người bạn đó, ấn vang chuông cửa, nhưng một hồi lâu sau cũng không thấy ai ra mở.

Cả người Vinh Thiển lão đảo, toàn thân càng lúc càng vô lực, tay cô chỉ chạm ào mũi mình, chỉ cảm thấy hơi thở nóng ran, giống như bị sốt cao.

Thân thể mẫn cảm đến phát đau, ý thức cô cảm thấy không đúng, chống tường muốn trở về.

Hai cái đùi càng lúc không nghe theo sai bảo, Vinh Thiển chợt cảm thấy bước chân như đi trên chín tầng mây, cũng giống như giẫm lên nệm bông.

Một đôi tay bỗng nhiên đỡ lấy hông cô, vừa muốn nói cảm ơn, quay đầu lại thấy người nọ đội một chiếc mũ rất lớn, che kín cả khuôn mặt.

"Anh là ai?"

Đối phương hình như cao gần bằng cô, nhìn quần áo trang điểm chắc chắn là con gái, nhưng bộ dạng này khiến cho cô cảm thấy vô cùng bất an, Vinh Thiển giãy giụa đẩy người đó: "Tránh ra!"

Vung tay lên đánh vào vành nón của đối phương, lúc này, Vinh Thiển thấy rõ ràng mặt của cô ta: "Chu Đình Đình!"

Chu Đình Đình suy nghĩ, cánh tay dùng sức đem cánh tay Vinh Thiển giữ ở phía sau rồi mạnh mẽ đẩy cô vào bên trong thang máy.

Dọc theo đường đi cũng không gặp được người khác, thang máy đi lên thẳng lầu 10, Chu Đình Đình kéo Vinh Thiển đi về phía trước.

"Chu Đình Đình, cậu muốn làm cái gì?"

Trong ngực Vinh Thiển như bốc hỏa, toàn thân cảm giác như bị lửa đốt, thậm chí còn cảm thấy quần áo mặc hơi nhiều, thật sự rất nóng.

Chu Đình Đình đi đến một căn phòng, cô ta ném Vinh Thiển trên mặt đất, tay đè lấy chuông cửa không buông.

Mặt dán lên ván cửa, nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến, Chu Đình Đình liền xoay người muốn đi.

Vinh Thiển kéo lấy áo khoác của cô ta: "Đừng đi."

Chu Đình Đình dùng sức đá cô một cái, mép giày đá lên mu bàn tay Vinh Thiển liền tụ máu, đau đớn buộc cô phải buông tay ra.

Chu Đình Đình chạy nhanh đến hành lang, trốn ở một góc nhìn về phía này.

Cửa được mở ra rất nhanh, Vinh Thiển lui người về phía sau, Hoàng Phủ Tứ Thiểu mặc áo ngủ trên cao nhìn chăm chú cô, Vinh Thiển há miệng, lại không thể nói nên lời nào, gương mặt lộ vẻ ửng hồng bất thường.

Người đàn ông liếc nhìn, ánh mắt do dự lướt về bốn phía, Chu Đình Đình vội thu đầu lại, rất sợ bị người đó phát hiện, cô ta vội vàng chuồn mất.

Bộ dáng của Vinh Thiển, tám phần là bị bỏ thuốc.

Nét mặt Hoàng Phủ Tứ Thiểu hiện lên ý cười, đối phương quan sát rất cẩn thận, nhìn ra anh ta có ý với cô, lập tức đưa cô tới cửa.

Nhưng, Hoàng Phủ Tứ Thiếu lại cảm thấy có hứng thú với Lệ Cảnh Trình hơn, anh ta chỉ muốn hợp tác cùng anh, về phần phụ nữ, anh ta luôn luôn không thiếu, huống hồ nếu anh ta đem Vinh Thiển lên giường của mình, Lệ Cảnh Trình sẽ không lột da anh ta ra mới là chuyện lạ.

Anh ta ngồi xổm xuống, tay chạm vào mặt Vinh Thiển

Cô mở to mắt nhìn: "Anh ... Anh muốn làm gì?"

"Em uống thuốc gì?"

Viên mắt Vinh Thiển ửng đỏ: "Đưa tôi trở về."

"Đừng làm ra vẻ như nhìn thấy ác ma chứ!." Hoàng Phủ Tứ Thiếu ôm lấy cô, Vinh Thiển rất nhẹ, ôm vào trong ngực cũng có thể châm ngòi lửa, cô đánh một cái vào bả vai của anh ta: "Bỏ tôi xuống!"

"Em muốn đánh tôi?"

Hoàng Phủ Tứ Thiếu xoay người: "Em nghĩ xem nếu tôi ôm em vào trong, đóng cửa lại, ngày hôm sau thả em ra, cả một đêm có thể xảy ra chuyện gì?"

Chóp mũi Vinh Thiển chua xót, lại cố nén khóc nức nở: "Anh dám! Lệ Cảnh Trình ở phòng 1010, anh ấy sẽ không bỏ qua cho anh."

"Bộ dạng này của em, rõ ràng là có người cố ý đưa đến cửa phòng tôi..."

Anh ta thấy ngực cô phập phồng, biết là thuốc sắp phát huy tác dụng, thu lại vẻ cợt nhả, ôm Vinh Thiển đến trước cửa phòng 1010. Ôm Vinh Thiển đến đó xong, Hoàng Phủ Tứ Thiếu ấn chuông cửa.

Lệ Cảnh Trình ngắt di động, điện thoại cho Vinh Thiển không ai bắt máy, trong lòng không khỏi cảm thấy bất an, bước nhanh đến mở cửa phòng ra, nhưng không ngờ lại có gì đó chạm dưới chân anh.

Cúi đầu nhìn, là Vinh Thiển.

Cô hơi nhắm hờ hai mắt, không ngừng thở dốc, hai bên thái dương đã đổ đầy mồ hôi, Lệ Cảnh Trình ngồi xổm người xuống: "Làm sao vậy?"

Trong người Vinh Thiển nóng như lửa đốt, tay cô nắm lấy cổ áo Lệ Cảnh Trình: "Cho em."

Anh thuận thế ôm cô đứng dậy, còn chưa kịp đóng cửa, Vinh Thiển giống con gấu ôm lấy anh không chịu buông ra, Lệ Cảnh Trình một tay đỡ lấy cô:

"Em uống rượu?"

"Ừm..... ——" Trong miệng cô lẩm bẩm, bộ dạng dường như rất khó chịu. Anh nhanh chóng ôm cô vào trong, mặt Vinh Thiễn chôn ở cổ anh, mồ hôi ướt ngấy, tiếng hít thở càng dày đặc.

Lệ Cảnh Trình đỡ cô nằm xuống giường: "Em ăn phải thức gì!"

"Khó chịu."

Tay Lệ Cảnh Trình đặt bên hông cô, Vinh Thiễn lúc này đã mất đi lý trí, hai tay bỗng nhiên ôm lấy cổ anh kéo anh ngã xuống giường.

Cùng lúc đó, Lâm Nam và Hà Mộ cũng có phản ứng như vậy.

Lâm Nam cầm lấy cổ áo: "Buồn nôn quá..."

Hà Mộ co rúc trên mặt đất, trong cơ thể cứ như có từng ngọn lửa đang cháy, cô từng phát sinh quan hệ, cảm giác bây giờ hoàn toàn giống nhau.

Lâm Nam không chịu đựng nổi: "Khó chịu quá, có phải mình sốt rồi không? Hay là bị ngộ độc thực phẩm?"

Hạ Nhân bắt đầu khẩn trương, thậm chí hối hận vừa rồi bỏ thuốc đó vào, chân tay luống cuống, Hà Mộ muốn đứng dậy, lại không có một chút sức lực nào.

Hạ Nhân làm ra vẻ không để ý chuyện cũ: "Các cậu làm sao vậy?"

"Trong lòng giống như có lửa đốt vậy." Lâm Nam tìm di động khắp nơi:

"Mau gọi 120, khó chịu quá."

Hạ Nhân vừa nghe, gấp đến mức luống cuống, một khi đưa đến bệnh viện nhất định sẽ gặp chuyện không may, cô ta dùng sức kéo Lâm Nam đứng lên đưa lên giường nằm, lại kéo Hà Mộ lên giường: "Chắc là lúc chiều đi chơi biển, gặp nước, do thời tiết ảnh hưởng thôi? Không sao đâu, mình rót nước giúp các cậu."

Cô ta vội vội vàng vàng rót ly nước nóng, lại từ tủ lạnh lấy ra mấy loại đồ uống ướp lạnh, đưa cho Lâm Nam và Hà Mộ một người một chai: "Để lên trán đi, giúp hạ sốt đó."

Hai người không nghĩ được nhiều, ngoan ngoãn nghe theo.

Lúc đầu, đúng là thoải mái hơn rất nhiều, nhưng được tính lúc sau càng lúc càng phát tác mạnh, Lâm Nam khó chịu nằm bò ở mép giường nôn khan, cổ và mặt đều ửng hồng.

Hà Mộ khép đôi chân lại, không ngừng đập đầu vào thành giường: "Lâm ... Lâm Nam ... không đúng.... hai người chúng ta đều như vậy, hơn nữa, phản ứng này giống như bị bỏ thuốc."

"Thuốc gì?" Lâm Nam không hiểu.

Hà Mộ thật muốn đập vào đầu cô: "Mau, gọi 120."

Hạ Nhân vô cùng sốt ruột, nhìn thấy Lâm Nam muốn gọi điện thoại, cô ta bước nhanh tới: "Mình đi mua thuốc giúp các cậu."

"Hạ Nhân, giúp tụi này gọi 120, khó chịu quá...."

Cô ta cầm lấy tay Lâm Nam: "Các cậu nhất định là phát sốt rồi, mình đi mua thuốc hạ sốt."

Mắt Lâm Nam dần dần mơ hồ: "Mộc Tử, mình, mình làm sao lại ... muốn ... muốn ... đàn ông...."

Hà Mộ thật vất vả trở mình, muốn gọi điện thoại, Hạ Nhân thấy vậy, đi qua đoạt lấy điện thoại trong tay cô ấy.

Vinh Thiển tựa đầu mình vào trước ngực Lê Cảnh Trình, giống như đào một cái hang trước ngực anh vậy, hai tay cô không tự chủ kéo lấy áo sơ mi của anh, từng chiếc cúc áo bị cô hung hãn bứt rơi rãi trên sàn nhà.

Lồng ngực rắn chắc lộ ra, Vinh Thiển không chịu được cắn một cái, sức lực đó, giống như đang gặm nhấm.

Anh vừa ngứa lại vừa đau, như châm dầu vào lửa, Vinh Thiển ngồi chồm hổm ở mép giường, không nói lời nào cùng anh triền miên, hai tay cô nâng mặt Lê Cảnh Trình, từ từ hôn lên lông mày, đôi mắt và môi của anh.

Nhưng làm sao cũng cảm thấy không thể thoải mái hơn, trong cơ thể như bị lửa thiêu đốt, Vinh Thiển có chút thất vọng, dứt khoát há miệng.

"Ừm..!" Lê Cảnh Trình rên lên, gương mặt tuần tú bị cắn một cái.

Tay anh che lại mặt, Vinh Thiện chỉ tay vào anh: "Đừng đụng vào tôi, tên khốn, cái gì Hoàng Phủ Tứ Thiếu, bỏ đi, tôi không nên vào phòng của anh!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 22 : Phòng số 1001, đưa thẻ phòng năm đó cho cô

Edit : Dế Mèn

Đáy mắt Lệ Cảnh Trình sắc bén và tối tăm, nhưng bây giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này, điều quan trọng nhất bây giờ là dập tắt lửa trong người Vinh Thiến.

Tay anh quấn chặt cô vào trong ngực. Cơ thể Vinh Thiến nóng như lò lửa, vừa chạm được vào ngực Lệ Cảnh Trình đã không chịu nổi.

Cô nhiệt tình như lửa, kéo Lệ Cảnh Trình ngã xuống giường rồi ngồi đè lên anh.

Bàn tay người đàn ông khẽ vuốt ve trên thắt lưng cô, không có động tác thâm nhập, đầu ngón tay vẫn chỉ mơn trớn qua lại. Vinh Thiến thở phì phò nặng nề, lý trí đã hoàn toàn tan tác. Lúc này cô chỉ có một ý niệm, ăn hết ăn hết, hung hăng ăn hết, dùng sức ăn hết.

Khi khao khát của cô càng lúc càng lớn, hai tay Lệ Cảnh Trình giữ chặt hông cô, không cho cô nhòe dậy. Thật quyến rũ mị người, eo Vinh Thiến bắt đầu giãy dụa, miệng phát ra tiếng riu rít như chim kêu.

“Nhìn rõ không? Anh là ai?”

Thời khắc đặc biệt như lúc này, Lệ Cảnh Trình quyết không cho phép Vinh Thiến coi anh như bình chữa cháy, cũng không được tự coi anh thành người khác.

Vinh Thiến không chịu. Cô hơi hé mắt, bóng người trước mặt mơ hồ, cô chu cái miệng nhỏ muốn hôn tới.

Lệ Cảnh Trình giơ ngón trỏ ngăn không cho cô hôn. Đầu ngón tay gạt mấy sợi tóc trên mặt cô: “Trả lời anh.”

Vinh Thiến há miệng cắn ngón tay anh. Tay kia của anh dán sát vào lưng cô, mạnh mẽ áp cô tới gần mình: “Anh là ai?”

Cô lắc lắc đầu, ráng mở to hai mắt, bộ dạng này thật giống đang say rượu, đáng yêu cực kỳ.

“Anh gốc hả?” Vinh Thiến bất mãn lắm lắm: “Anh là Lệ Cảnh Trình.”

Lúc này người đàn ông mới hài lòng, khoe miệng nở ra nụ cười; bởi vì nụ cười này mà ngũ quan như điêu khắc lại càng sinh động câu người. Lệ Cảnh Trình xốc chân trên giường qua, vội vàng áp Vinh Thiển xuống dưới thân.

...

Không hiểu sao Lâm Nam lại chợt thông minh hẳn, đã đoán được chuyện này từ đâu mà ra.

Hạ Nhân tay cầm hai chiếc điện thoại, vẻ mặt thận trọng đứng yên ở cuối giường: “Các cậu đừng có kêu lên, thật đó.”

“Hạ Nhân, có phải cô cho tụi tôi dùng thứ gì phải không?”

“Không có, tôi không có.” Hạ Nhân xua tay liên tục. Đêm nay, cô chỉ có thể trông cậy tác dụng của thuốc mau qua, có như thế cô mới có thể tìm đại một lý do nào đấy.

Lâm Nam tay chống mép giường, đi lấy điện thoại của khách sạn ở tủ đầu giường; Hạ Nhân vội vàng bước tới rút dây điện thoại ra.

Hạ Mộ tay đang siết chặt cổ áo: “Hạ Nhân, cô không cho tụi tôi đến bệnh viện, cứ như vậy thật sự sẽ có chuyện. Cô cho tụi tôi uống thuốc phải không?”

“Tôi không có!” Hạ Nhân cao giọng, lắc đầu.

“Mẹ kiếp!” Lâm Nam khẽ chửi: “Thiển Thiển đâu rồi?”

“Các cậu đừng hỏi tôi, tôi không biết gì cả.” Hạ Nhân đi qua một bên, cô càng lúc càng thấy sợ hãi, lúc cô bỏ thuốc cũng không biết có thể xảy ra án mạng. Cô đi vào toilet gọi điện thoại cho Chu Đình Đình.

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh. Hạ Nhân đè thấp giọng, đem tình huống bên này nói cho Chu Đình Đình biết.

Chu Đình Đình nghe xong thật muốn chửi bới người.

Ốc heo hả?

Cho cả ba người uống thuốc, như thế này không phải rõ ràng đã gây chuyện lớn ư?

“Đình Đình, bên phía cậu sao rồi?”

“Giải quyết xong rồi.”

“VẬY cậu mau tới phòng tôi đi. Cậu đến xem thử, tôi rất sợ sẽ có chuyện không may. Mấy cậu ấy nhìn không ổn đâu.”

“Cái gì mà không ổn? Cậu đừng để tụi nó ra ngoài, cũng đừng cho người ngoài vào. Một buổi tối thôi, sẽ không có chuyện gì cả.”

Hạ Nhân muốn cô qua xem, tự mà xem đi! Chu Đình Đình mất kiên nhẫn cúp điện thoại cái rụp.

Thứ ngu xuẩn!

Chu Đình Đình thầm mắng. Ở đó mà cô qua. Nếu thật xảy ra chuyện gì, dù sao người bỏ thuốc chính là Hạ Nhân. Cô ăn mặc như vậy, sau đó cũng đã tới chỗ khuất cầu thang thay đồ rồi; chỉ một mình Vinh Thiển cũng không thể chứng minh chuyện này là cô làm.

Chu Đình Đình xóa bỏ nhật ký cuộc gọi, làm bộ như không có chuyện gì đi về phòng mình.

Phòng 1001

Thân thể trống rỗng, ở mỗi tế bào vừa đau đớn, khuây khỏa, dễ chịu, khoái cảm tràn dâng kêu gào đòi tiếp tục. Hai tay Vinh Thiển siết chặt lưng Lệ Cảnh Trình. Cô cực kỳ khó chịu, từng đường móng tay bầu chặt xuống tấm lưng màu đồng của người đàn ông.

Cảm giác đau đớn lại khoái cảm khiến Lệ Cảnh Trình gần như không cảm được.

Cô mệt đến nỗi cả người không thể động đậy, trong người lại trống rỗng, thế nào cũng không thể thỏa mãn lấp đầy cô, luôn luôn còn một chút, còn một chút...

Vinh Thiển mệt mỏi nằm là một chỗ, nét ửng hồng trên gương mặt từ từ tan dần, tái nhợt như chết.

Lệ Cảnh Trình xoay người muốn nằm, cánh tay cô lại không chịu nghe lời, cứ ôm chặt anh: “Em khó chịu, em thấy khó chịu, hức hức___”

Bàn tay anh gạt tóc cô ra. Hai mắt Vinh Thiến đỏ bừng, môi sưng không còn hình dạng, anh thấy đau lòng vô cùng. Làm đi làm lại như vậy đã rất nhiều rồi nhưng cô vẫn không thấy đủ, có thể thấy được tính rất mạnh.

“Thiến Bảo, Thiến Bảo!”

Anh vỗ vỗ mặt cô, Vinh Thiến không kìm được dán người vào ngực anh, nếu cứ tiếp tục làm sẽ khó tránh làm cô bị thương.

Lệ Cảnh Trình định đứng dậy, Vinh Thiến lại ôm chặt không cho anh đi. Anh đành phải ghé lại tai cô thương lượng: “Ngoan, anh đi mở nước, tắm cho em.”

“Không, em không tắm. Em muốn anh.”

Nếu đổi lại là ngày thường, Lệ Cảnh Trình nghe được vậy sẽ mừng muốn điên, nhưng đến lúc này anh chỉ có thể ôm Vinh Thiến đi vào phòng tắm. Bên trong, bồn tắm được mở đầy nước. Nước nóng, trời lạnh, ở trong đây Lệ Cảnh Trình lại muốn cô lần nữa. Nước cứ chảy tràn tới cửa phòng tắm. Bây giờ, ngọn lửa trong cơ thể Vinh Thiến mới từ từ tắt hẳn, đầu cô dựa vào vai Lệ Cảnh Trình ngủ thật say.

Lệ Cảnh Trình dùng khăn tắm bọc kín cô sau đó ôm cô tới giường lớn. Anh đưa tay sờ trán Vinh Thiến, nhiệt độ cơ thể cũng đã hạ không ít. Cô lật, người co cả lại, Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng đó liền ôm cô vào trong lòng. Qua nửa đêm trời gần về sáng, Vinh Thiến mơ màng tỉnh: “Em muốn uống nước.”

Lệ Cảnh Trình đang mơ mơ màng màng ngủ, sau khi nghe cô nói thì lập tức ngồi dậy. Anh đã rót sẵn ly nước để ở đầu giường, sợ cô nửa đêm thấy khát. Lệ Cảnh Trình đỡ cô ngồi lên, đưa ly đến miệng Vinh Thiến: “Uống đi!”

Cô hai mắt vẫn nhắm, uống một hơi hết sạch. Cô uống xong, Lệ Cảnh Trình kề sát mặt cô hỏi: “Còn muốn nữa không?”

“Hết rồi.” Vinh Thiến mở mắt, bốn phía một mảng đen kịt: “Mấy giờ rồi?”

“Hai, ba giờ gì đó.”

Vinh Thiến đưa tay sờ xuống chân, cả đùi đau nhức. Cô vô cùng buồn ngủ nhưng vẫn ép mình tỉnh: “Chu Đình Đình mang em tới. Cô ta để em trước

cửa phòng Hoàng Phủ tứ thiếu, nhấn chuông rồi bỏ đi.”

Lệ Cảnh Trình bần tay vuốt mái tóc dài của cô: “Vậy sao em lại ở trước cửa phòng anh?”

“Hoàng Phủ tứ thiếu ôm em tới đây.”

Trong bóng đêm, hai mắt anh nghiêm lại: “Có phải uống phải thuốc không?”

“Em cũng không biết. Em nhận được tin nhắn của một người bạn bảo em qua đó. Ra khỏi cửa phòng em đã thấy không được bình thường rồi.”

Vòng tay Lệ Cảnh Trình đang ôm vai Vinh Thiển từ từ thu lại. Nếu anh không theo cô tới đây, nói không chừng Vinh Thiển đã bị đưa vào phòng người khác. Hoàng Phủ tứ thiếu không động vào cô là vì còn kiêng dè anh. Vinh Thiển ngẩng đầu, mặc dù không nhìn thấy sắc mặt anh nhưng cô vẫn yếu ớt mở miệng: “Đau.”

“Đau ở đâu?” Giọng nói Lệ Cảnh Trình lập tức dịu dàng.

“Đâu cũng đau.”

“Vậy mau ngủ tiếp đi!”

Anh để Vinh Thiển nằm ngang trên giường. Đầu vừa mới chạm gối, Vinh Thiển lại giật mình ngồi bật dậy: “Không đúng!”

“Sao vậy?”

“Cơm chiều là em ăn chung với mọi người, về phòng rồi cũng không gọi thêm món gì. Nước trà là Mộc Tử pha, ba người bọn em đều uống.”

Đáy mắt Lệ Cảnh Trình ánh tia nguy hiểm, bần bè cô anh chưa bao giờ hoàn toàn tin tưởng: “Mộc Tử, là người để dọa sen tịnh đế. Hà Mộ?”

“Anh đừng nghi ngờ cậu ấy, chắc chắn không phải đâu.”

Vinh Thiển thật sự không nghĩ được chuyện này là thế nào, cô để chân xuống ngồi ở mép giường: “Em phải trở về phòng xem sao. Em không yên tâm.”

“Về cái gì?” Lệ Cảnh Trình giữ vai cô lại: “Em còn sức lực để đi sao?”

“Vậy em gọi điện cho tụi Lâm Nam.”

Lệ Cảnh Trình không lay chuyển được cô, thay cô dò tìm danh bạ.

Lúc điện thoại của Lâm Nam reo lên, Hạ Nhân hoảng hồn tỉnh ngủ. Cô ta nhìn chăm chăm cuộc gọi trên màn hình. Lâm Nam và Hà Mộ đều sốt cao, cả người kiệt sức.

Hạ Nhân thấy tình hình này liền vội ngắt điện thoại.

Vinh Thiển nhận thấy có điều không ổn, bấm số nội tuyến, cũng không gọi được.

“Nhất định là có chuyện rồi.” Vinh Thiển còn chưa mặc đồ đã định đi, cánh tay Lệ Cảnh Trình kéo eo cô lại: “Anh mặc quần áo cho em đã. Muốn sống nữa không mà để như vậy mà đi?”

Hai người ra khỏi phòng, Vinh Thiển được giải thoát, cơ thể và tinh thần đã tốt hơn nhiều.

Thang máy đưa họ tới lầu bốn, Vinh Thiển đi về phòng mình, tay nhấn chuông cửa.

Hạ Nhân rùng mình một cái khi ngoài cửa truyền tới tiếng Vinh Thiển:

“Lâm Nam, Mộc Tử, mở cửa đi!”

“Reng___ Reng___”

Hạ Nhân hận không thể bật lỗ tai mình lại, chỉ cần vài giờ đồng hồ nữa là trời sáng, nhất định sẽ không có chuyện gì hết. Cô có chết cũng không đi mở cửa.

Lâm Nam khó chịu đang nằm trên giường vật vờ: “Thiển Thiển!”

Giọng cô yếu ớt, người ở bên ngoài cũng không nghe được. Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng này lập tức gọi điện thoại, kêu người đem chìa khóa tới.

Sinh viên mấy phòng cạnh đó nghe thấy ồn ào cũng mở cửa ra: “Thiển Thiển, sao vậy?”

Vinh Thiển từ chối trả lời, nhân viên khách sạn mở cửa xong cô liền bước nhanh vào.

Hạ Nhân thấy bỗng có mấy người bước vào thì sợ đến chân tay luống cuống. Cô ta giấu di động của Lâm Nam và Hà Mộ dưới cái gối bên cạnh. Hạ Nhân sợ hãi đứng dậy: “Thiển Thiển!”

Vinh Thiển đi tới giường, Lâm Nam vươn tay khóc: “Thiển Thiển, cứu tớ với!”

Lệ Cảnh Trình vừa nhìn thấy vội bảo nhân viên phục vụ gọi 120.

Vinh Thiển liếc nhìn thấy dây điện thoại đã bị rút ra, cô xoay người nhìn Hạ Nhân: “Rốt cuộc cô đã làm gì bọn tôi?”

“Cậu, cậu nói gì đó? Tôi không hiểu.”

Hà Mộ ôm bụng, giọng nói đã suy yếu: “Điện thoại của bọn tớ trong tay cô ta. Cô ta còn không cho bọn tớ gọi điện thoại. Khó chịu sắp chết.”

“Còn nữa, Hạ Nhân đã vào phòng tắm rửa ấm nước rồi, chắc chắn là có vấn đề.”

Lâm Nam nín áo Vinh Thiển: “Hu hu, Mộc Tử nói là bị bỏ thuốc. Tớ có qua được không? Tớ còn chưa tìm được bạn trai.”

Mấy sinh viên khác nhao nhao chen vào phòng xem chuyện lạ. Xe cứu thương cũng tới không lâu sau đó. Lúc Lâm Nam được đưa lên cáng cứu thương vẫn không quên nín tay Vinh Thiển, “Thiển Thiển, cậu không có chuyện gì sao? Cậu cũng uống nước đấy!”

Hà Mộ kêu khê, cái cô ngốc này!

Thuốc giải tốt nhất là đàn ông con trai đó! Không phải như tụi cô, vào bệnh viện rồi nói không chừng sẽ phải rửa ruột rồi truyền dịch.

Hai người một trước một sau được mang đi, Vinh Thiển tức giận nghiến răng: “Cô với Chu Đình Đình là một phe!”

“Tôi không phải!”

“Còn nói không phải! Cô có biết như vậy là đã xảy ra án mạng? Cô không thấy hai cậu ấy bị thành cái dạng gì rồi sao?”

Hạ Nhân nhìn xung quanh thấy bao nhiêu là ánh mắt đang phóng về phía mình, cô ta né tránh: “Tôi tưởng các cậu ấy bị sốt. Tôi đã tìm cách hạ sốt rồi. Tôi định để cho các cậu ấy nghỉ ngơi cho khỏe, còn định đi mua thuốc nữa...”

“Báo cảnh sát đi!” Lệ Cảnh Trình thành linh lên tiếng, ý anh bảo những sinh viên đang đứng ở ngoài không được vào phòng. “Cô tẩy xóa thế nào, sợ là

khó xóa được hết dấu vân tay.”

Hạ Nhân sợ hãi lắc đầu: “Đừng báo cảnh sát, đừng báo!”

Giáo viên hướng dẫn nghe tin cũng đã tới: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lệ Cảnh Trình đi tới, nói với giáo viên mấy câu. Chu Đình Đình mặc áo ngủ mới chui vào, thấy tình hình không ổn lập tức định chạy.

“Chu Đình Đình!” Vinh Thiến nhìn thấy cô ta liền gọi lại.

Chu Đình Đình miễn cưỡng quay lại: “Chuyện gì?”

Vinh Thiến bước nhanh tới trước mặt cô ta.

“Thưa cô, chính cô ta đã trộm mũ kín rồi đưa em lên lầu mười. Còn có chuyện Lâm Nam và Hà Mộ phải vào bệnh viện, cũng đều do cô ta và Hạ Nhân làm. Em phải báo cảnh sát.”

Giáo viên hướng dẫn cũng hét với Hạ Nhân: “Em và Chu Đình Đình đã làm cái gì?”

“Em không có.” Hạ Nhân nói bằng giọng nhỏ như muỗi kêu.

Lệ Cảnh Trình từ trong phòng đi ra: “Tôi đã báo cảnh sát, chuyện này giao cho cảnh sát giải quyết. Một khi thẩm tra, giảng viên các vị cũng có trách nhiệm.”

Sắc mặt cô giáo viên hướng dẫn nặng nề: “Anh yên tâm, trường chúng tôi sẽ không bao che sinh viên.”

Khóe miệng Hạ Nhân run run, cô quay sang nhìn Chu Đình Đình. Chu Đình Đình tức run, thật đúng đồng đội ngu như lợn!

Còn nữa, tại sao Lệ Cảnh Trình lại ở đây?

Lát sau cảnh sát cũng đã tới. Giáo viên ra lệnh cho các sinh viên trở về phòng ngủ. Hạ Nhân túm túm áo mình. Sau một hồi, cảnh sát sắp sửa đưa cô và Chu Đình Đình về đồn để thẩm vấn.

Hạ Nhân rồi đến độ bật khóc: “Tôi thật không biết chuyện xảy ra thế nào, cũng không biết thuốc gì hết. Là Chu Đình Đình bảo tôi bỏ thuốc, cô ấy nói mấy việc còn lại cô ấy sẽ lo.”

“Cô nói nhăng cuội gì đấy? Xem tôi không xé nát miệng của cô!” Chu Đình Đình xông lên trước, hung dữ xô đẩy Hạ Nhân: “Cô làm chuyện gì sao tôi

biết? Cô thừa nhận là mình bỏ thuốc đúng không? Thừa cô, anh cảnh sát, mọi người nghe đấy, chuyện này với em không quan hệ.”

“Chu Đình Đình, sao cô có thể như vậy chứ!” Hạ Nhân khóc quay sang đánh Chu Đình Đình.

Cảnh sát tách hai người ra: “Theo chúng tôi về. Có làm hay không lát nữa các cô sẽ phải nói thật.”

Trước khi đi cảnh sát còn lấy cuộn băng ở máy camera quan sát.

Sau khi Vinh Thiến khai báo xong đi ra, Lệ Cảnh Trình đưa cô về khách sạn ăn sáng.

Hoàng Phủ tứ thiếu đã tặng phiếu giảm giá ăn tiệc buffet nên giáo viên hướng dẫn đã đưa ọi người dùng. Lúc Lệ Cảnh Trình vào phòng đã có không ít sinh viên, anh thay Vinh Thiến lấy một ít món nhẹ.

Hai người vừa mới ổn định chỗ ngồi liền thấy Hoàng Phủ tứ thiếu đi vào. Người đàn ông ngồi ngay xuống ghế đối diện bọn họ. “Chuyện tối hôm qua tôi đã nghe nói. Xin yên tâm, khách sạn chúng tôi sẽ hết sức phối hợp điều tra.”

Lệ Cảnh Trình một tay để trên bàn cơm: “Sao anh không nghĩ đây là sự lỏng lẻo của khách sạn các anh?”

Ánh mắt Hoàng Phủ tứ thiếu nhìn về phía Vinh Thiến, cô trông đã bình thường trở lại, yên lặng ngồi đó. Anh ta nhếch miệng cười nhẹ: “Chuyện tối qua tôi phải nói rõ. Anh Lệ, tôi đưa cô gái của anh tới cho anh, anh không nên nói tiếng cảm ơn sao?”

Đầu lưỡi trong miệng Lệ Cảnh Trình hơi chùng xuống, dù sao Hoàng Phủ tứ thiếu nói không sai. Nghĩ đến những khả năng có thể xảy ra tối hôm qua, bàn tay Lệ Cảnh trình không khỏi thu lại.

Vinh Thiến ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn. Lúc đó cô thật sự sợ hãi, nếu như anh ta cứ mang cô vào phòng như vậy, đừng nói tới chuyện kháng cự, ngay cả sức lực kêu lên cô còn không có.

“Cám ơn!” Vinh Thiến thẳng thắn mở miệng.

Hoàng Phủ tứ thiếu mỉm cười: “Hai người ăn ngon miệng!”

Anh ta đứng dậy, vẫn chưa lập tức rời phòng ăn mà còn cầm lấy bảng thăm dò ý kiến trong tay người quản lý.

Thái độ của Vinh Thiển với anh ta có chút thay đổi. Cô vẫn nghĩ những người thừa kế sẽ có cuộc sống an nhàn hưởng lạc như vương giả, không ngờ anh ta vẫn tự thân tự lực như vậy.

Vinh Thiển quay sang Lê Cảnh Trình bên cạnh. Anh hình như đang suy nghĩ gì mà như mất hồn, cô đụng nhẹ cánh tay anh: “Sao vậy?”

Lê Cảnh Trình thả cái thìa xuống ly của mình: “Tối qua mệt quá, còn chưa lấy lại được tinh thần.”

Khuôn mặt nhỏ của cô ửng hồng hết cả, hai tay dính chặt gò má rồi che mắt: “Nói cái gì đó, anh_”

Ăn sáng xong, Vinh Thiển dành thời gian đi tới bệnh viện.

Lâm Nam và Hà Mộ nằm chung phòng. Hai người phải truyền nước, đúng người đang nằm bệnh.

Lê Cảnh Trình ở ngoài phòng bệnh đợi cô. Vinh Thiển đi vào thấy hai người không có gì nguy hiểm: “Nhìn coi, nhìn coi kìa, còn có thể khoái chí đùa giỡn vậy sao?”

“Xì...” Lâm Nam liếc một cái: “Cậu thì có người thay cậu dập lửa cả đêm rồi, cậu có nhớ tới tụi này không? Thứ cảm giác gì vậy chứ, tớ lúc đó hận không thể biến Mộc Tử thành đàn ông mà nhào vô, hức hức_”

Vinh Thiển dù sao vẫn thấy áy náy: “Được rồi, được rồi, đừng khóc! Về lại Nam Thịnh tớ mời các cậu thoải mái oanh tạc một trận.”

“Tớ còn dám ăn bậy bạ sao?” Lâm Nam uể oải lắc đầu: “May mà không phải thuốc độc.”

“Truyền nước xong là có thể về hả?”

Hà Mộ gật đầu: “Ừ!”

Vinh Thiển ở lại bệnh viện với các bạn. Đợi họ truyền nước xong, Lê Cảnh Trình đưa ba người trở lại khách sạn.

Buổi trưa lúc ăn cơm, giáo viên hướng dẫn cố đi cạnh Vinh Thiển, lời nói nghe thật trọng: “Vinh Thiển, cảnh sát đã chắc chắn rồi. Thuốc là do Hạ

Nhân bỏ, còn Chu Đình Đình dùng di động của người khác lừa em ra khỏi phòng. Cô cũng đã báo cáo lên ban giám hiệu. Em yên tâm, chỉ cần cảnh sát ra xác nhận chính thức, trường sẽ ra quyết định đuổi học với hai em ấy.”

Vinh Thiến gật gật đầu: “Dạ!”

Giáo viên hướng dẫn vỗ vỗ lên vai cô hai cái: “Em hãy nói chuyên rõ với vị hôn phu của em. Chuyện này là hành vi cá nhân của hai em ấy, chuyện từng phòng cô cũng không cách nào chu toàn được hết...”

Vinh Thiến hiểu ý tứ của cô, khước miệng cô nâng lên: “Dạ, cô, em biết mà. Chu Đình Đình chưa bao giờ thấy em vừa mắt, chuyện này không liên quan tới nhà trường.”

Giáo viên hướng dẫn nghe cô nói xong, cuối cùng nỗi lo lắng trong lòng cũng được hạ xuống.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người tập hợp ra bờ biển sừu tầm dân ca. Vinh Thiến thay một bộ váy bohemieng dài, màu sắc tươi tắn rất đẹp; trên đầu cô quấn khăn ren trắng. Trên mặt biển cách đó không xa có hai bức tượng điêu khắc lớn; khoảng cách không tính là xa quay đối mặt vào nhau, nhưng nếu vươn tay được thì cũng không thể chạm vào nhau.

Lệ Cảnh Trình ngồi trên sân thượng tầng chót của khách sạn, bên cạnh có một chiếc kiếng viễn vọng, có thể dùng để quan sát rõ bóng dáng xinh xắn kia.

Hoàng Phủ tứ thiếu thông thả đi tới, ánh mắt lấp láy nhìn về phía bờ biển: “Không ngờ anh Lệ cũng có lúc rơi vào lưới tình. Thế giới này thật nhỏ, vòng vo một vòng hai người lại ở cùng nhau.”

Lệ Cảnh Trình nhấp rượu, không đáp lại.

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh anh: “Anh Lệ, nói chuyện hợp tác của chúng ta đi!”

Hoàng Phủ tứ thiếu có cầm theo một số giấy tờ, đem một số đặt vào tay Lệ Cảnh Trình.

Anh bỏ ly rượu vang xuống, cầm lên lật xem, đôi chân mày lại càng nhíu chặt: “Điều kiện của anh tôi không thể đáp ứng.”

“Với anh mà nói, cũng đâu có tổn thất bao nhiêu.”

“Nếu anh muốn làm ăn ở Nam Thịnh, nếu cần tôi đương nhiên có thể giúp một phần, nhưng số giấy tờ này của anh liên quan đến các mối quan hệ huyết mạch, tôi muốn giúp cũng không thể.”

Hoàng Phủ tứ thiếu gác một chân lên, dựa cả người ra sau, hai tay đan chặt lại: “Tôi biết gia thế họ Lê của anh như thế nào. Từ thời dân quốc, thế lực họ Lê đã trải rộng thế nào rồi, bây giờ, bao nhiêu vị thế đó chẳng lẽ không cho anh đây được một cái mặt mũi? Tôi chỉ cần anh giật dây bắc cầu giúp tôi thôi.”

“Nhưng tôi thấy trong mắt anh, lòng muông dạ thú.”

Lệ Cảnh Trình nói chuyện không cho người ta đường thoát. Hoàng Phủ tứ thiếu không tức giận mà ngửa đầu cười to.

“Đàn ông, có dã tâm mới có sức bật.”

“Lần này tôi không giúp anh được.”

Anh nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Hoàng Phủ tứ thiếu cũng không cản, càng không nói lời gì uy hiếp. Anh ta đi tới kính viễn vọng, chỉnh ống kính tới chỗ Vinh Thiển.

Trong ống kính, cô gái trẻ ngồi yên trên bãi biển. Các giáo viên đã đi thuê thuyền. Cô đang nói chuyện với các bạn, mấy sợi tóc bay xòa quanh đôi môi tô son, cô phải nhấp miệng, giơ tay gạt tóc ra.

Hoàng Phủ tứ thiếu có thể kết luận trăm phần trăm là Vinh Thiển không biết người làm cô tổn thương năm đó chính là Lệ Cảnh Trình.

Thương tổn khắc sâu như vậy, trái tim cô chắc chắn chẳng thể nào đủ rộng lượng và mạnh mẽ để quay lại khách sạn này như không có chuyện gì.

Mãi cho tới tối, đoàn người mới từ từ giải tán.

Vinh Thiển nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Trình bảo cô lên lầu.

Lâm Nam thấy cô ra ngoài, cười nham hiểm hai tiếng: “Lệ Cảnh Trình chắc chắn đã tới trước rồi. Cậu đã có một buổi tối tuyệt vời, ngủ thì cứ nói là ngủ

đi, còn nói dối tụi tở là có việc. Đều là người trưởng thành rồi, đầu óc chúng ta cũng đầy mấy cảnh đó.”

Vinh Thiển chụp cái gối ném tới: “Tối hôm qua sao cậu không mệt chết luôn đi chứ!”

“Hahahaha, bởi vì còn có mỹ nam chờ ta, ta rất sẵn sàng đó!”

Vinh Thiển không thèm để ý tới nữa. Cô đi khỏi phòng vào thang máy lên lầu mười, nhấn chuông cửa.

Lệ Cảnh Trình rất nhanh ra mở cửa, Vinh Thiển rũ chân: “Gọi chi vậy, em đứng cả buổi chiều, giờ chỉ muốn ngủ thôi.”

Người đàn ông ôm lấy cô từ phía sau: “Thì anh gọi em lên để ngủ.”

“Không muốn!” Vinh Thiển giãy mấy cái: “Bạn em đều biết anh cũng ở khách sạn này. Nếu họ tới phòng mà không thấy em, hôm sau trong trường sẽ lan truyền thành cái gì chứ.”

“Truyền cái gì, truyền chuyện chúng ta lên giường? Đó là sự thật mà.”

“Ôi trời, anh___”

Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô, muốn thân mật hơn. Cô lười biếng quay mặt vô tường, hai tay chống lên tường: “Lệ Cảnh Trình, em không tin, tối hôm qua làm đi làm lại như vậy mà anh còn muốn nữa đấy?”

“Em nghi ngờ anh không thể?”

Vinh Thiển khẽ cười hai tiếng: “Em còn nói sai ư?”

Reng_____

Có tiếng chuông cửa truyền tới, Vinh Thiển đẩy nhẹ vai anh: “Mở cửa đi!”

Lệ Cảnh Trình với tay mở cửa, bên ngoài là một nhân viên của khách sạn trong tay đang cầm một hộp nhỏ màu hồng: “Chào ngài, có người đưa cái này tới quầy lễ tân, muốn chúng tôi đưa cho ngài.”

Vinh Thiển lấy làm lạ nhìn xem. Lệ Cảnh Trình nhận lấy chiếc hộp.

Nữ nhân viên quay người đi thì Lệ Cảnh Trình cũng đóng cửa lại. Vinh Thiển nhìn cái hộp: “Em thấy như quà của phụ nữ góa. Lại màu hồng nhạt! Lệ Cảnh Trình, có người để ý anh hả?”

Anh cầm hộp đồ tiện tay để trên tủ rượu. Vinh Thiên thấy vậy liền đi tới lấy: “Sao không chịu xem đó là cái gì?”

Cô tiện tay mở cái hộp ra, có hơi tò mò, nhưng trong đó lại là một chiếc thẻ phòng trên có số 1001.

Đây rõ ràng là thẻ phòng của khách sạn này.

Cũng cùng một tầng với phòng này.

“Lệ Cảnh Trình, sao anh được gửi cái này?”

Người đàn ông ngó lại xem, trái tim bỗng chột chùng xuống.

Số phòng đó, chính là căn phòng bốn năm trước.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 23 : Hồi ức (Một năm, một kiếp) (Đặc sắc)

Edit : Dế Mèn

“Anh muốn phòng hả?” Vinh Thiển nhướn mày, sắc mặt lúc sáng lúc tối, lại giống như đang kín đáo nghiền răng.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lạnh lạnh, Hoàng Phủ tứ thiếu vẫn chưa nói gì rõ ràng nhưng mỗi chiêu đều trí mạng. Vinh Thiển không biết rõ chân tướng nên chẳng để tâm bao nhiêu, nhưng với Lệ Cảnh Trình mà nói như có mảnh gai ở lưng.

Vinh Thiển đi tới mở cửa phòng: “Em phải đi xem trong phòng đó cất giấu cái gì.”

Lệ Cảnh Trình liền ôm hông cô: “Phòng 1001 của khách sạn là phòng riêng, ngay cả anh cũng không đặt được, nó là của Hoàng Phủ tứ thiếu. Thẻ mở phòng này chắc chắn là hăng gửi tới. Chắc hẳn nghĩ khách sạn để xảy ra chuyện như vậy nên muốn bồi thường cho chúng ta thôi.” Lệ Cảnh Trình thuận tay ném thẻ phòng tới cạnh tủ rượu: “Phòng nào chả như nhau? Đối tới chuyển lui phiền phức.”

Vinh Thiển bị anh ôm từ phía sau tới giường lớn, nghĩ cũng thấy phải. Cho người đưa cơm, lại gửi thẻ phòng, loại việc này có vẻ đúng là Hoàng Phủ tứ thiếu làm.

Đến chừng mười giờ tối, Vinh Thiển kiên quyết không chịu ở lại. “Lâm Nam với Hà Mộ mới phải truyền nước, em không yên tâm. Với lại mấy cậu ấy lại vì em mới liên lụy, em phải về thôi.”

Lệ Cảnh Trình cũng không kiên quyết giữ cô lại như lần trước nữa. Anh kéo cô tới trước mặt, hôn hôn lên mặt cô: “Lúc ngủ nhớ khóa cửa, ai kêu cũng không được mở.”

“Biết rồi.” Vinh Thiển đưa tay lau mặt: “Cũng chẳng còn con sói nào khác đâu.”

Vinh Thiển đi rồi Lệ Cảnh Trình mới đi tới trước tủ rượu, anh tìm thấy thẻ phòng lúc này, mở cửa đi ra ngoài.

Phòng 1001 ngay đầu kia hành lang.

Anh bước tới, mỗi bước đều cảm thấy đôi chân nặng nề vô lực. Những kí ức nhỏ vụn ấy, tàn bạo hoang đường, cùng lạnh lùng thương tổn, theo bước chân anh đang tới gần mà ùn ùn kéo đến, kéo đến.

Lệ Cảnh Trình đã tới cửa phòng, lấy thẻ phòng ra.

“Tạch” một tiếng, cửa tự động mở.

Người đàn ông đứng bên ngoài một lát, không có sức lực mở cửa.

Anh tự ình không sợ trời không sợ đất, chưa từng nghĩ chuyện năm xưa mình vui đùa một chút giờ lại thành bàn tay siết chặt nơi cổ mình.

Lệ Cảnh Trình dùng chân dài đá cửa mở rồi đi vào trong.

Đóng cửa lại, bật đèn, toàn bộ máu trong người anh như trào ngược.

Trong phòng bừa bãi không chịu nổi. Đèn bàn nằm dưới đất, khắp nơi đều là mấy chai rượu với ly, gần như không có chỗ đặt chân. Thậm chí sofa trong phòng cũng nghiêng lệch, bàn trà bị đập ngã xuống đất. Bốn năm trước, anh chẳng qua mới hai mươi ba tuổi, tuổi trẻ ngông cuồng, không thể chín chắn cáo già như hiện tại.

Lệ Cảnh Trình bước lên phía trước, giày da bền chắc nghiền mấy mảnh vụn thủy tinh kêu rắc một tiếng, trong nháy mắt phá vỡ sự tĩnh lặng như chết trong phòng.

Cạnh giường là mớ khăn giấy vứt bừa bãi. Trên chiếc giường lớn cỡ kingsize là đồng hồ điện không chịu nổi. Tủ đầu giường còn có cái hộp không, chắc chắn là thuốc tránh thai khẩn cấp.

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống ở mép giường, năm đó vì muốn chơi cho thỏa mãn, anh đã không kịp áp dụng biện pháp tránh thai, sau đó mới phải cho Vinh Thiên uống thuốc.

Không có khả năng bốn năm rồi mà phòng này vẫn giữ nguyên trạng như lúc đó. Lời lý giải duy nhất chỉ có thể là, đã được người khác dựng lại.

Có thể thấy, Hoàng phủ tứ thiếu vì thay anh nhớ lại một màn năm đó, đã phải tốn bao nhiêu công sức.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường một lúc, hai tay giao chặt, con người nhìn chăm chăm những thứ trên mặt đất. May mà Vinh Thiển không sinh nghi. Một khi cô bước vào phòng này, mặc dù sẽ không lập tức nghi ngờ chuyện năm đó, nhưng xâu kết các dấu hiệu lại, cô mà không nghĩ ngợi lung tung cũng khó.

Người anh ngã ra sau, hai tay dang ra bên người, toàn bộ cơ thể rơi vào giường lớn.

Bốn năm trước...

Phòng 1001.

Những âm thanh dữ dội, kịch liệt truyền đến. Cái ly bị ném vào tường lại văng ngược lại, âm thanh vỡ vụn làm lòng người thấy hoảng sợ.

Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ nổi giận giống như bây giờ, đôi chân dài đá vào sofa mấy cái liên tiếp.

Khi nhớ ra được sofa chẳng thể nào đánh nhau với mình, người đàn ông lại hất ngã văng bàn trà.

“Loảng xoảng”...

“Rầm”....

Vào lúc này có tiếng chuông cửa, Lệ Cảnh Trình nhanh chóng bước tới, mở cửa ra thấy Tống Khiêm đang ôm một cô gái trong ngực.

Sau khi kiểm tra bốn phía, Tống Khiêm đề thấp tiếng nói: “Cuối cùng cũng chịu đi ra.”

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn anh ta, đưa tay tiếp nhận cô gái.

Đêm nay, anh không có yêu cầu cao gì đối với dung mạo của đối phương. Tống Khiêm phóng ánh mắt qua bả vai người đàn ông nhìn vào bên trong, không khỏi nhíu mày: “Cậu sẽ không đùa tới mức xảy ra chuyện không may đấy chứ?”

Lúc đó Vinh Thiển gắng hết sức để nhớ kỹ giọng nói của những người kia, nhưng người đàn ông đón cô vẫn không mở miệng, Tống Khiêm lại cố ý nói nhỏ, rất khó để nhận rõ giọng nói như thế nào.

Lệ Cảnh Trình đá sập cửa lại, người trong ngực anh rõ ràng vẫn còn run rẩy.

Thật ra lúc đó Vinh Thiển không thể động dậy. Mắt cô bị bịt lại bằng miếng vải đen dày, miệng bị dán băng dính. Lệ Cảnh Trình ôm cô tới bên giường. Dưới lòng bàn chân vang lên tiếng rắc rắc. Lúc này Vinh Thiển tràn ngập khấn thương và sợ hãi giãy xéo. Đầu lưỡi cô tê dại, gần như không mở miệng được. Lệ Cảnh Trình thỉnh thoảng đá cái gì đó cản chân để dẹp đường đi.

Mấy tiếng động đó khẽ đánh vào màng nhĩ Vinh Thiển. Cô rất sợ, cô không biết bọn họ đem cô tới chỗ nào, cái gì đang chờ đợi cô.

Tất cả suy đoán đều nghiêng về mặt bất lợi khi Lệ Cảnh Trình nặng nề thả cô xuống giường.

Lưng chạm vật mềm mại, cô giật mình sợ hãi chỉ muốn bật dậy nhưng cơ thể như cá nằm trên cạn, không thể cử quậy.

Những tiếng sột soạt truyền tới tai Vinh Thiển, toàn thân tóc gáy dựng lên cả. Bàn tay người đàn ông theo mắt cá chân cô từ từ dò lên, loại cảm giác này khiến cô sồn da gà.

Mặc dù khuôn mặt Vinh Thiển không lộ ra hết, nhưng cơ thể này, ở trong tay Lệ Cảnh Trình như từ từ nở hoa. Người cô căng cứng, đầu ngón tay anh cởi nút áo cô ra. Lệ Cảnh Trình không biết Tống Khiêm đi đâu để tìm người mà Vinh Thiển chẳng có vẻ gì đầy đặn hay trưởng thành như anh tưởng. Người đàn ông khom lưng, hơi thở cực nóng áp sát vào cổ cô. Một mùi hương thơm như hương sữa làm anh hài lòng, khóe miệng hơi nhếch lên. Vinh Thiển run rẩy hai vai, cô rất muốn nói, đừng đụng vào cô.

Hắn muốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, chỉ cần đừng đụng vào cô.

Cô không biết Hoắc Thiếu Huyền đang ở đâu. Không thấy cô, chắc chắn là anh sẽ lùng sục cả thành phố Nam Thịnh, nhưng cô, sợ rằng cô không đợi được...

Bàn tay chui vào thắt lưng cô, Vinh Thiển dứt khoát nhắm chặt mắt. Một tay kia Lệ Cảnh Trình sờ lên khuôn mặt cô.

Căng lảng trơn mịn, không bị mấy thứ son phấn làm bẩn, sạch sẽ trong sáng khiến anh không đành lòng rời tay.

Không nhịn được, bàn tay anh dùng sức nắn.

Không chịu được sự khó chịu ấy, Vinh Thiện vì đau nên cổ họng tràn ra tiếng thống khổ khe khẽ. Bàn tay Lệ Cảnh Trình lại đi dọc xuống, hướng về đầu vai cô, cùng với...

Loại cảm giác này, cả sau bốn năm sau cô vẫn không cách nào quên được. Như thể có một con rắn vô cùng đáng sợ cứ bò trên người cô, sợ hãi và run rẩy, chẳng thể diễn tả bằng lời.

Cô thậm chí muốn ói, sợ tới mức muốn ói.

Vẻ đẹp của Vinh Thiện chậm rãi bày ra trước mắt Lệ Cảnh Trình. Thân thể phụ nữ anh chẳng xa lạ gì. Hai tay Lệ Cảnh Trình giữ chặt eo cô. Rất nhỏ, gần như là không có một lớp mỡ dư thừa.

Cô muốn giãy giụa nhưng cả người chẳng có sức lực. Vinh Thiện nhớ mang máng cô bị người ta bắt rồi bị bịt mắt liền. Có người cho cô uống nước. Cô càng không biết đây là đâu, cách Nam Thịnh bao xa.

Đây, không thể nghi ngờ là buổi tối đau khổ nhất cô trải qua.

Lệ Cảnh Trình nhìn gương mặt dưới thân mình. Bàn tay anh nhìn vào chỗ đôi mắt cô đang bị tấm vải đen che, muốn tháo nó ra. Anh cũng không thích lạnh lùng như băng, ‘àm’ mà không thấy mặt đối phương.

Nhưng ngón tay vừa định kéo miếng vải, Lệ Cảnh Trình liền thu tay lại.

Anh đứng dậy tắt toàn bộ đèn, anh không muốn gặp phiền toái không cần thiết.

Băng dính và tấm vải đen được kéo ra. Người đàn ông hôn lên khóe miệng cô, vừa gặm cắn. Cô rất muốn mở miệng cắn đối phương thật mạnh, nếu có thể cắn đứt một miếng thịt của hắn thì càng tốt!

Nhưng cô chẳng thể kiếm ra đâu sức lực, nếu tay có thể động đậy, cô chẳng sợ mà cho hắn một cái tát thật mạnh.

Nếu chân cô có thể nhúc nhích, cô cũng sẽ không để hắn đè lên cô như đè lên một con rối.

Trong lòng cô đã sớm bị sợ hãi và bài xích xâm chiếm. Lệ Cảnh Trình nhắc người cô tới một chút, toàn thân Vinh Thiển đang căng cứng lại càng cuống quýt.

Anh không lưu tình với cô, thậm chí anh còn chưa từng đối xử với phụ nữ kiểu như vậy.

Cả người Vinh Thiển đau như bị xé rách. Cơn đau này theo từng tắc từng tắc xé mở. Nhục nhã, đau đớn, va chạm đến cả tứ chi, xương cốt. Lệ Cảnh Trình hôn mặt cô, đến khi những dòng nước mắt tràn ra mặn chát trên đôi mắt cô. Người đàn ông tay giữ cằm cô, bắt khuôn mặt cô nghiêng qua một bên.

Hô hấp của Vinh Thiển nằm trong tay người đàn ông này. Hắn lúc cao hứng sẽ buông tay, cô có thể dễ chịu hơn một chút, còn nếu hắn siết lại, cô sẽ khó mà thở nổi. Cô không dám khóc ra tiếng, cô rất sợ nếu đối phương bị chọc giận có thể sẽ cắt đứt cổ cô.

Vinh Thiển ước gì linh hồn mình có thể tách khỏi cơ thể. Cô nghĩ tới cảnh tượng khi Hoắc Thiếu Huyền tìm được mình, cô đau lòng không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhưng cô không muốn chết, cô muốn sống, cho nên người đàn ông này làm gì cô cô đều chịu đựng tất cả.

Buổi tối đó, Lệ Cảnh Trình dùng không biết bao nhiêu phương thức hành hạ cô. Bọn họ dùng tư thế thân mật nhất dung hợp cơ thể, mặc dù mấy cách thức đó chỉ khiến Vinh Thiển cảm thấy buồn nôn.

Anh không dùng biện pháp an toàn nào, cứ dùng cách tiếp xúc chân thật nhất. Vinh Thiển bị anh lôi đứng dậy, ngồi xuống, rồi bị đẩy ngã xuống mép giường...

Lệ Cảnh Trình có nói chuyện với cô nhưng đều ghé sát tai mà nói. Anh dùng giọng nói trầm thấp phát ra những tiếng thì thầm rất mơ hồ. Vinh Thiển cố gắng đem giọng nói của hắn khắc vào đầu, nhưng chẳng thể thu được manh mối nào.

Loại tra tấn không có tính người này kéo dài tới hơn nửa đêm.

Thậm chí khi Vinh Thiện thiếu chút nữa muốn tắt thở, đối phương cũng không hề có chút dịu dàng, hăn như muốn phát tiết, không phá hỏng cô thì sẽ không bỏ qua.

Chiếc giường chắc chắn như vậy cũng không chịu nổi một màn quăng qua lật lại như vậy. Vinh Thiện bị hăn lôi dậy, để sự tiếp xúc va chạm từ phía sau, cô kiệt sức trượt xuống dưới, Lê Cảnh Trình lại giữ cô lại.

Chân giường hết bị xô tới lại đẩy lui, nện vào tường, phát ra tiếng vang kịch liệt.

Liên tiếp, kéo dài không ngừng.

“Ring ring ring_____”

Sau một lúc lâu thì không nghe tiếng chuông cửa nữa. Người ở ngoài thấy bên trong không thềm để ý thì hét to giọng: “Có làm thì làm nhẹ một chút được không, không sợ gây tai nạn chết người sao? Giờ cũng mấy giờ rồi, không nên ngừng sao? Ông anh à, người khác còn phải ngủ đấy.”

Đối phương nói giọng Hồng Kông. Vinh Thiện há miệng muốn kêu cứu, Lê Cảnh Trình đúng lúc này quăng cô trở lại giường.

Người đàn ông cầm lấy ly nước, dùng toàn lực ném vào tường.

Mảnh vỡ thủy tinh văng khắp nơi.

Vinh Thiện bật ra tiếng rên rất nhỏ. Người ở ngoài thấy tình trạng đó thì hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Nếu không phải thật sự không chịu nổi sự ồn ào ào nữa, anh ta cũng sẽ không chạy tới, có khi người ở phòng 1001 cũng chẳng phải người bình thường.

Lê Cảnh Trình trở lại giữa giường. Bàn tay anh nhéo chân Vinh Thiện, lòng bàn tay chọt đụng phải cái gì ướt ướt, nhưng vẫn dờ lên, đè lên bụng cô.

“A_____” Vinh Thiện đau đến cơ quắp người, miệng phát ra âm thanh yếu ớt. Lúc này Lê Cảnh Trình mới nhận thấy, vừa rồi thủy tinh lúc văng ra đã ghim trúng trên người cô.

Ngón tay anh đụng nhẹ, Vinh Thiện đã cắn chặt hàm răng.

Trước sự đau đớn của cô, người đàn ông vẫn không hề ngừng lại.

Thậm chí anh cứ để mặc ảnh thủy tinh ấy ghim trên bụng cô.

Vinh Thiển đau mà khóc không nổi, cô nghĩ cứ như vậy còn không bằng chết cho quên hết đi. Ý thức cứ từ từ sụp đổ. Khi đó cô mới bao nhiêu tuổi? Cô chịu đựng, chịu đựng. Ngày thường, chỉ một vết cắt nhỏ xíu cô cũng đã đi tìm Hoắc Thiếu Huyền khóc lóc kể lể nửa ngày, cô thật sự không chịu đau nổi.

Cũng may Hoắc Thiếu Huyền thương cô, so với cô còn đau lòng hơn nhiều. Dần dà, Vinh Thiển nghĩ mình yếu đuối như thế cũng chỉ có thể dựa vào Hoắc Thiếu Huyền.

Nhưng bây giờ, đau tới cực điểm, Vinh Thiển mới khắc sâu được tiềm lực của một người thực sự là vô hạn, những thứ ở quá khứ mình cho là không thể, kỳ thực nếu đã qua quỷ môn quan được một lần thì đều có thể vượt qua hết.

Vinh Thiển cắn chặt răng, thậm chí cảm giác được trong miệng toát ra mùi máu tươi.

Không biết qua bao lâu, người đàn ông mới dừng lại toàn bộ động tác. Vinh Thiển nức nở chịu đựng. Lệ Cảnh Trình cầm di động, đi ra ban công gọi điện.

Khi quay lại, Lệ Cảnh Trình cầm miếng vải đen một lần nữa bịt mắt cô lại. Tiếng chuông cửa rất nhanh vang lên. Lệ Cảnh Trình đi qua mở cửa, lúc trở lại giường có cầm hộp thuốc trong tay.

Anh lấy ra một viên, rót ly nước, rồi kéo Vinh Thiển dậy. Vết thương trên bụng đau nhói, sau lưng cô mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm.

Lệ Cảnh Trình đem thuốc nhét vào miệng cô, Vinh Thiển sợ cắn chặt răng, ra sức cắn không chịu há miệng.

Người đàn ông thử mấy lần không được, cuối cùng mất kiên nhẫn: “Há miệng, đây là cho cô uống thuốc tránh thai.”

Vinh Thiển nghe vậy lúc này mới há miệng ra.

Viên thuốc đắng rơi vào trong miệng. Lệ Cảnh Trình lại đem ly dĩa mạnh vào bờ môi cô. Đông tác anh thô lỗ, không muốn lưu lại phiền phức sau khi

phát tiết.

Vinh Thiển khạc mấy cái, mảnh thủy tinh ở bụng lại khiến cô đau muốn chết. Sau khi chắc chắn cô đã uống viên thuốc rồi. Lệ Cảnh Trình mới để cô nằm lại trên giường.

Anh cầm miếng băng dính bên cạnh, định dán miệng cô lại.

Trong miệng Vinh Thiển bật ra được thành tiếng, cô thử lại lần nữa thì thấy cổ họng đã có thể nói chuyện lại.

“Chờ một chút!” Vinh Thiển mở miệng đúng lúc: “Rốt cuộc anh là ai?”

Cổ họng cô nóng rát, nói năng khó khăn, lộn xộn, hoàn toàn mất đi giọng thanh trong, dứt khoát thường ngày. Vinh Thiển ho nhẹ: “Xin anh buông tha cho tôi, người nhà tôi sẽ hậu tạ anh.”

Lệ Cảnh Trình cảm thấy buồn cười. Nếu người nhà cô nhìn thấy bộ dáng này của cô, sợ là hận không thể trói lại lột da anh ấy chứ, còn có thể hậu tạ ư?

“Ra khỏi đây rồi tôi sẽ không đem chuyện này nói cho ai biết, thật đó...”

Lệ Cảnh Trình không muốn nghe mấy lời vô ích, anh cầm miếng băng dính dán miệng Vinh Thiển lại.

Người đàn ông đứng dậy bật đèn lên, quay đầu liếc nhìn về phía giường, có không ít máu dính trên da thịt trắng nõn của Vinh Thiển. Vết thương kia mặc dù không lớn, nhưng rất sâu, hơn nữa lúc này liên tục bị lăn qua lăn lại nên vết thương trên bụng giờ thành một mảng sần sần màu đỏ sẫm, nhìn thấy mà giật mình.

Càng nhìn cô, Lệ Cảnh Trình không khỏi nhú mày, anh đã làm quá tay sao? Băng dính anh dán không hoàn toàn che hết miệng cô. Đưa tay không thấy được năm ngón, hít thở cũng không thông, cảm giác này làm người ta muốn khóc. Vì sao Hoắc Thiếu Huyền còn chưa tới, anh có thể tìm được cô không?

Vinh Thiển ghen ngào: “Thả tôi ra đi mà.”

Lệ Cảnh Trình rút một liều thuốc châm lửa hút, đôi mắt đẹp nheo lại nhìn cảnh tượng trước mắt. Vinh Thiển thấp thỏm lo âu, không nghe được lời

đáp lại trong lòng lại càng thấp thỏm.

“Tôi thật sự sẽ không nói gì hết.”

Cô ra sức muốn tranh thủ cơ hội ỉnh bởi cô không biết điều gì sắp xảy đến với cô. Có khi nào bị giết người diệt khẩu không? Sẽ có thêm mấy người nữa vào đây?...

Vinh Thiển không dám nghĩ tiếp.

Người đàn ông ngồi ở mép giường làm chiếc giường chùng xuống, khiến cô có cảm giác như đang ở giữa biển, sốt ruột muốn chụp cái gì đó. Lệ Cảnh Trình cúi người, xé miếng băng dính trên miệng cô còn một nửa.

Một ngụm tràn ngập vào miệng cô, giữa răng môi toàn khói khiến cô bị sặc muốn ói. Lệ Cảnh Trình một tay véo dái tai cô: “Nuốt xuống!”

Không dám cãi lời, Vinh Thiển cố nén buồn nôn, cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ hút thuốc. Mùi vị cay độc cứ lượn lờ trong miệng cô mà Lệ Cảnh Trình lại phả thêm hai hơi nữa. Đôi môi cô tái nhợt, chưa kịp thôi khói ra đã bị Lệ Cảnh Trình dùng băng dính bịt miệng lại.

Vinh Thiển ho không được, ho mãi ho mãi vẫn không được. Vết thương trên bụng lại rách ra. Đôi mắt Lệ Cảnh Trình toát ra ý cười, dụi tắt điều thuốc vào gạt tàn rồi đứng dậy.

Anh cầm quần áo mặc vào từng cái, tinh thần sảng khoái nên tâm tình cũng tốt. Anh biết, tối hôm qua anh không khác gì cầm thú, biến thái, ác ma.

Ngón tay thon dài cài nút xong hết anh lại ngoái đầu liếc nhìn Vinh Thiển.

Vẫn không thấy được hết khuôn mặt cô, nhưng mà chắc chắn cũng không tệ.

Khuôn mặt cô có làn da trắng như sữa, sạch sẽ không thấy lỗ chân lông. Lệ Cảnh Trình mặc quần, cầm di động và vài thứ khác đi ra ngoài.

Anh không hề nghĩ, cái đêm hoang đường đó lại trở thành móng vuốt siết lấy cổ anh, mãi cho tới hiện tại.

Vinh Thiển khóc nghẹn cả nước mắt. Cô mơ hồ nghe thấy tiếng động người đàn ông đứng dậy đi ra ngoài. Cô không dám lên tiếng nữa, nhưng trong

lòng âm thầm thề, nếu như tương lai một ngày cô gặp lại hắn ta, cô nhất định sẽ nảy sinh ý định cắn một miếng thịt của hắn ta. Nhất định!

Lệ Cảnh Trình lật người lại, nằm trên giường lớn. Ra trải giường lạnh lẽo sớm không còn lưu hơi ấm quen thuộc của anh. Anh nằm đó không nhúc nhích, hô hấp trong ngực bị đè ép, cuối cùng là bị xé rách. Đầu óc anh hỗn loạn, nhớ tới một câu nói.

Làm đại thì chịu chết.

Anh không muốn nói chuyện thẳng thắn với Vinh Thiển. Đây là việc duy nhất cô sẽ không cách nào khoan dung tha thứ, không phải Lệ Cảnh Trình cứ nói mấy lời ngon ngọt, làm một ít chuyện bù đắp là có thể được cho qua. Nhưng nếu bảo anh vì vậy mà buông tay, thì còn khó hơn so với việc lấy tim anh. Những gì anh có thể làm, dường như cũng chỉ có việc che giấu.

Vinh Thiển trở lại phòng mình, đám Hà Mộ vẫn đang ‘bà tám’, chưa hề thấy mệt.

Lâm Nam ngồi trên giường lăn lộn: “Hôm qua thật là hành hạ bọn mình muốn chết. Tớ mặc kệ, tớ muốn ăn pizza.”

“Gi? Cậu là heo đấy hả?” Hà Mộ không thể tin nổi, trừng lớn hai mắt:

“Buổi tối không phải vừa ăn xong buffet sao?”

“Tớ ăn chưa đã mà. Trong bụng chưa đã thèm, tớ phải ăn pizza.”

Vinh Thiển khinh bỉ cô: “Giờ cũng mấy giờ rồi?”

“Hức, tớ đói đó!”

“Thôi, thôi..” Vinh Thiển chịu không nổi cô bạn, cô đá mắt cá chân Lâm Nam: “Tớ đi mua cho cậu, được rồi chứ gì?”

“Thiển Thiển, thôi khỏi đi. Buổi tối không an toàn.” Hà Mộ ngăn cản: “Nếu không tớ đi với cậu.”

“Không sao đâu. Bên cạnh khách sạn có tiệm pizza. Cậu không cần đi theo đâu. An toàn lắm!” Vinh Thiển cầm ví tiền đứng dậy: “Chờ tớ!”

Cô thay đồ xong thì đi thang máy xuống tầng trệt. Lúc cô bước ra cửa xoay thì vừa lúc Hoàng Phủ tử thiếu cũng từ trong khách sạn đi ra.

Ban đêm lạnh như nước. Vinh Thiện ôm chặt áo khoác, tiếng cười của người đàn ông từ phía sau truyền tới: “Sao cô lại ở đây?”

Vinh Thiện quay đầu lại: “Sao tôi không thể ở đây?”

Người đàn ông nhếch môi, giữ bộ dáng kín như bưng: “Lúc này không phải cô nên ở cùng một chỗ với Lệ Cảnh Trình sao?”

Vinh Thiện vốn không muốn trả lời, nhưng nghĩ đến chuyện tối qua, dù sao hẳn ta cũng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cũng không đem cô bỏ mặc một bên. Cô dừng lại: “Tôi đi với trường, còn anh ấy có công chuyện.”

“Anh ta có công chuyện thật sao?”

Vinh Thiện nghe được ý tứ trong lời nói của anh ta: “Anh có ý gì?”

Hoàng Phủ tứ thiếu khoác áo khoác, gương mặt đẹp trai lạnh lùng dưới ánh đèn nê ông lại càng chói lọi: “Tôi nghe nói, có người đưa cho anh ta một cái thẻ phòng.”

“Không phải anh đưa tới sao?”

Người đàn ông cười ra tiếng: “Tại sao tôi phải gửi thẻ phòng cho anh ta chứ? Cô nghi khuynh hướng tình dục của tôi có vấn đề à? Mà nếu có vậy thì tôi cũng không dám để ý anh Lệ.”

Vinh Thiện không khỏi nhú mày, trong lòng khó chịu như bị mèo cào.

Người tài xế đi lấy xe, Hoàng Phủ tứ thiếu đứng ở cửa: “Cô bé, nhìn thấu một chút, đừng nên tin hết những gì đàn ông nói. Huống hồ người như Lệ Cảnh Trình chắc chắn sẽ có nhiều người nhớ nhung. Cô chắc chắn anh ta sẽ vượt qua được cảm dỗ chứ?”

Vinh Thiện hừ lạnh một tiếng: “Sao anh biết rõ thế?”

“Bởi vì tôi là cậu chủ khách sạn này. Phòng 1001 có người hay không, là người nào ở, tôi tra một cái sẽ biết liền.”

Tâm tình của Vinh Thiện đã bay đi thật xa. Tài xế đã lái xe tới trước mặt Hoàng Phủ tứ thiếu, người đàn ông bước xuống bậc thang, cũng không có ngoái đầu lại: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ chạy tới đó ngay lập tức. Cô có thể xem

xem Lệ Cảnh Trình có ở đó không, hay anh ta vẫn ở trong phòng của mình.”

Xe đã chạy thật xa, Vinh Thiển lúc này mới xoay người vào trong khách sạn.

Cô sớm không còn tâm trạng mua pizza cho Lâm Nam, sau khi vào thang máy đi thẳng lên lầu mười. Mấy ngón tay để xuôi bên người cứ nắm chặt, rồi thả ra, thả ra lại nắm chặt, không khỏi khẩn trương; cô vừa tự an ủi mình sẽ không có khả năng đó.

Vinh Thiển đi một mạch tới phòng 1010. Cô do dự một chút, cuối cùng đưa tay bấm chuông cửa.

Bấm đi bấm lại nhiều lần nhưng cửa trước sau vẫn đóng chặt

Vinh Thiển cắn cắn môi, không hề chần chừ, bước nhanh tới phòng 1001.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 24 : Đồi tốt với cô 999 lần, liệu có thể bù đắp một lần tội tệ năm xưa?

Edit : Dế Mèn

Vinh Thiện sai bước nhanh tới trước phòng 1001. Cánh cửa đóng chặt đang chặn trước mặt cô, cô không do dự giơ tay nhấn chuông cửa.

Sau hai - ba phút mà chẳng có ai mở cửa. Vinh Thiện dứt khoát giơ tay đập cửa.

“Lệ Cảnh Trình!”

Giọng nói lộ vẻ ủy khuất và sự hoảng loạn càng lúc không thể che giấu.

Bên trong có người không? Nếu có thì đang làm gì?

Động tác trong tay Vinh Thiện càng gấp gáp.

Cửa bỗng nhiên được mở, người đi ra quả nhiên là Lệ Cảnh Trình.

Cô ngơ ngẩn tại chỗ, đôi môi đang bị răng cắn chặt bỗng thấy đau, sau một lúc mới mở miệng: “Sao anh ở đây?”

“Sao em lại tới đây?”

“Lệ Cảnh Trình! Tại sao anh tới phòng này?!” Vinh Thiện cao giọng, bàn tay nhỏ bé không khỏi siết chặt.

Huyết thái dương của người đàn ông lập tức co giật. Anh đứng ở cửa, cả người như che hết đường đi của Vinh Thiện. Cô đứng ngược sáng, khuôn mặt che phủ một tầng không thể nhìn rõ. Lệ Cảnh Trình nắm lấy cổ tay cô kéo: “Đi thôi, về phòng.”

Quần áo trên người anh vẫn là bộ lúc nãy. Lúc anh đi lên trước cô cô thấy sau lưng áo anh có nếp nhăn, mà anh trước giờ luôn chìn chu, trừ phi kìm lòng không được nên mới không để ý chuyện này.

Trong lòng Vinh Thiện cảm thấy hơi đau nhói. Cô đột nhiên giẫy tay khỏi Lệ Cảnh Trình xông vào phòng, đi qua hành lang hướng thẳng tới phòng ngủ, nhưng dù thế nào cô không tìm thấy hình bóng một người phụ nữ.

Bố cục phòng này và phòng 1010 khác nhau rất xa. So với phòng tổng thống phòng này lớn hơn nhiều, sofa và bàn trà đã được xếp lại như cũ,

trên giường cũng không có gì khác thường, chỉ là trên mặt đất vẫn còn ít mảnh vụn thủy tinh chưa kịp xử lý, những gì có thể thu dọn cũng đã được thu dọn xong.

Vinh Thiển đứng yên tại chỗ: “Ở đây sao lại như vậy?”

“Khi anh tới đã vậy rồi.”

Cô lùi lại sau, lòng bàn chân giẫm phải một mảnh thủy tinh kêu ‘rắc’ một tiếng. Dây thần kinh chột mẫn cảm, Vinh Thiển bỗng sợ hãi che hai lỗ tai. Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng đó liền đi nhanh tới ôm cô vào trong ngực: “Sao vậy?”

“Lệ Cảnh Trình, sao anh lại tới đây?” Tong lòng Vinh Thiển hoảng loạn, hễ chân cô nhúc nhích thì âm thanh kia lại phát ra. Cô ngồi xồm xuống không dám cử động nữa.

Lệ Cảnh Trình biết cô sợ cái gì, anh cúi người xuống, “Anh đến để xem thôi. Anh muốn biết Hoàng Phủ tử thiếu trong hồ lô đang bán thuốc gì*. Lúc đi vào đây lại không thấy một ai nên anh mới ra ban công xem. Lúc em nhấn chuông cửa anh nhất thời không nghe thấy.”

(t/n: muốn biết anh ta đang nghĩ gì)

“Cái đêm bốn năm trước cũng có tiếng gì đó giống âm thanh này.” Vinh Thiển nhắm mắt lại, kẹp đầu giữa hai đầu gối: “Em sợ lắm.”

Lệ Cảnh Trình ôm chầm bả vai cô, nâng đầu cô lên: “Không phải sợ! Hiện tại và lúc đó không giống nhau. Chỉ là mấy cái ly bị rơi nên bể thôi mà. Có lẽ nhân viên phục vụ không cẩn thận, còn chưa kịp tới dọn dẹp.”

Vinh Thiển nắm cổ tay Lệ Cảnh Trình: “Chúng ta đi đi!”

Người đàn ông thuận tay kéo cô dậy. Cô vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp nhưng lại không thể nói được đó là gì.

Đi được hai bước, Vinh Thiển dừng lại: “Lệ Cảnh Trình, thật sự anh không giấu đàn bà ở đây chứ?”

Người đàn ông bật cười, cũng muốn di dời sự chú ý của cô, anh dẫn cô tới phòng tắm, bật đèn, lại dẫn cô đi tìm xung quanh. “Chẳng lẽ cô ta là Tôn Ngộ Không sao? Hay là có phép độn thổ?”

Vinh Thiển ngẫm nghĩ, cũng phải.

Lúc cô tới đây, trước khi gõ cửa phòng 1010, đi thẳng một mạch hoàn toàn không thấy ai. Nếu thật có đàn bà ở đây, Lệ Cảnh Trình còn chưa kịp đi thì cô ta sao thoát ra được.

Anh dắt tay cô đi ra: “Hay là, thịnh tình (t/n: lòng tốt) không thể chối từ, chúng ta ở đây đi?”

Vinh Thiển nghe vậy lắc đầu: “Em không thèm.”

Lệ Cảnh Trình nhìn dưới chân: “Thịnh tình của Hoàng Phủ tứ thiếu xem ra là có ý đồ khác. Người này âm hiểm giả dối, không phải người tốt.”

“Thật vậy thì trong đó phải có mỹ nữ chứ nhỉ?”

“Không phải em tới bắt gian đấy chứ?” Ngón tay Lệ Cảnh Trình véo véo khuôn mặt cô: “Vừa rồi đứng ở bên ngoài mà mặt đỏ bừng bừng.”

“Ai nói!”

Lệ Cảnh Trình mở cửa phòng, đưa cô ra, đem căn phòng ký ức đó khóa lại lần nữa.

Bên ngoài khách sạn, Hoàng Phủ tứ thiếu bảo tài xế hạ cửa xe xuống.

Cửa sổ mở một nửa, che khước mắt ẩn ý vị của người đàn ông. Khước miệng anh ta vẫn luôn giữ nguyên hình vòng cung.

Đợi Vinh Thiển xoay người đi vào rồi, Hoàng Phủ tứ thiếu mới gọi điện cho Lệ Cảnh Trình.

Ý của anh ta, anh ta cũng không nói rõ. Nhưng anh ta muốn cái gì, Lệ Cảnh Trình rõ ràng nhất.

Anh ta đã canh thời gian rất chuẩn để Vinh Thiển vào thang máy. Hoàng Phủ tứ thiếu đảm bảo với thời gian như vậy Lệ Cảnh Trình sẽ không thể về phòng 1010 kịp, nếu không, trò hay sao có thể diễn tiếp.

Huống hồ anh ta tin, Lệ Cảnh Trình lăn lộn tình trường nhiều năm lại phải bày lý do để gạt Vinh Thiển, đây chắc chắn không đơn giản chỉ là chơi đùa thôi?

Hai người về lại phòng 1010, Vinh Thiện không chịu vào: “Em hứa đi mua pizza cho Lâm Nam rồi.”

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Lê Cảnh Trình mở cửa ra: “Tối ra ngoài không an toàn. Cô ấy là heo sao? Không sợ mập chết.”

“Lâm Nam hai ngày nay dạ dày không tốt...”

Lê Cảnh Trình thấy cô đứng đó bất động, đưa tay kéo cô vào phòng. Hai tay anh vòng ôm thắt lưng Vinh Thiện: “Ngày mai chúng ta về NamThịnh đi!”

“Anh về trước đi. Chuyển sưu tầm dân gian của bọn em chưa xong.”

Không thể nghi ngờ nữa, cứ ở đây sẽ như quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng có khả năng làm nổ tung bọn họ. Vinh Thiện không biết nhưng Lê Cảnh Trình lại như đi trên lớp băng mỏng.

Quả nhiên, một người không thể có điểm yếu. Một khi bị người khác bắt thóp, có chống trả thế nào đi chăng nữa cũng phí công.

“Chuyển sưu tầm của em một hai ngày nữa cũng xong rồi. Anh sẽ nói với giáo viên. Em đi xe về cùng anh.”

“Không...” Vinh Thiện không chút do dự cự tuyệt: “Đây là hoạt động tập thể. Với lại ngày mai còn đi chơi biển, không đi không được.”

Lê Cảnh Trình thật hối hận lúc trước thay cô đăng ký. Tính tình cô lại ngang bướng, anh đành phải thôi: “Vậy tối nay ở lại đây với anh đi.”

Cô vặn chuông báo thức sáng sớm, trở về phòng trước giờ điểm tâm.

Vinh Thiện đi thang máy xuống lầu bốn, rón ra rón rén vào phòng, vừa lúc Lâm Nam từ phòng tắm đi ra. Lúc thấy Vinh Thiện, ban đầu cô ngẩn ra, tiếp theo chế nhạo: “Bảo cậu đi mua pizza mà đi mua cả đêm. Cậu đã làm gì hả?”

“Tớ, tớ lạc đường.”

“Xì!” Lâm Nam leo lại lên giường, kéo chăn qua, vẽ mặt mơ màng buồn ngủ: “Nhưng mà, cậu không về cũng đã, tớ và Mộc Tử mỗi người một giường. Kể đi, giường phòng Vip chắc chắn to hơn giường phòng mình nhiều, đúng không?”

Vinh Thiển khom lưng đổi dép, thuận miệng nói đại: “Ờ!”

“Ha ha ha_____” Lâm Nam cười đến muốn rớt xuống giường.

Lúc cô ý thức lại liền bổ nhào tới định đánh. Hai người lại vui đùa ầm ĩ một buổi.

Lệ Cảnh Trình tới đây cũng không có việc gì. Ban ngày Vinh Thiển còn phải đi với trường. Anh ngồi ăn trong nhà hàng, qua cửa sổ sát đất rất to nhìn về chỗ cách đó không xa.

Một nhóm sinh viên mặc quần áo màu sắc trẻ trung đứng trước bãi biển. Vinh Thiển cũng có trong đó. Cô mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, trên nền có họa tiết mấy bông hoa nở bung rất đẹp. Tóc cô được dùng khăn lụa cột lại, đuôi tóc dày bung theo gió bập bênh, tung rất cao.

Đám Vinh Thiển vẫn đang xếp hàng trên bãi biển. Hôm qua không thể thuê thuyền vì mọi người chưa đặt trước. Giáo viên lại dẫn các cô đi chỗ khác.

Đám sinh viên tựa sát vào nhau vừa tám chuyện giết thời gian.

Bỗng đâu ra một chiếc ca nô phóng như bay trên mặt biển tới, rẽ sóng biển thành như đôi cánh hộ tống chiếc ca nô. Vinh Thiển đang gối đầu trên vai Lâm Nam, chỉ thấy người kia quen quen. Cô đang muốn nhìn kĩ hơn thì ca nô đã leo lên bãi biển, dừng cách chỗ bọn cô không xa.

Người đàn ông mặc quần áo thoải mái, đi giày thể thao màu xanh da trời nổi bật, dưới quần là đôi chân chắc chắn và đường nét hiện ra rõ ràng. Anh tháo kính râm xuống, vẫy tay về phía Vinh Thiển: “Leo lên!”

Vinh Thiển ngẩng đầu, dùng khẩu hình nói với anh: “Anh làm gì đấy hả?”

Lâm Nam nhún vai: “Đi đi! Còn tốt hơn ở đây xếp hàng như bọn tớ.”

“Sao được? Nhiều người đều đang nhìn.”

“Đi! Đi!” Lâm Nam đẩy cô khỏi hàng: “Vợ chồng trẻ nhà cậu làm chuyện buồn nôn còn chưa đủ sao? Mau đi đi, tớ sẽ nói với cô cho.”

Ánh mắt cả lớp đều bắn qua phía này, thay vì nhẩn nhẩn nhó nhó không bằng đi ngay cho rồi. Cô đi nhanh tới ca nô của Lệ Cảnh Trình rồi leo lên. Hai tay Vinh Thiển ôm chặt hông anh. Ca nô phóng như bay, bắn những bọt nước lên tóc, rất lạnh.

Lệ Cảnh Trình đưa cô tới trước hai bức tượng điêu khắc thật lớn. Hai tay Vinh Thiển đề bả vai người đàn ông, nhào đầu lên. Có một loại cảm giác áp lực tự nhiên nảy sinh: “Thầy cô nói bọn em phải nhìn thật lâu, suy ngẫm thật kĩ, phải dùng tâm để nhìn mới có thể tạc được linh hồn của tác phẩm.” Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn một bức tượng ngang với mặt biển. Hai bức tượng ở xa xa đối nhìn nhau.

“Rõ ràng là một đôi uyên ương số khổ bị chia cắt. Có khắc thành tượng cũng giúp được gì đâu.”

Vinh Thiển có đọc qua tư liệu, cô gác cầm lên vai người đàn ông, “Trong tư liệu nói, bọn họ là một đôi thanh mai trúc mã. Người nhà cô gái sau đó bắt cô phải lấy một gã phú nông lưng quần bạc triệu (t/n: rất giàu). Cô gái sống chết không chịu, hai người liền hẹn nhau bỏ trốn. Bọn họ chạy tới bờ biển thì đám đông người cầm đuốc đuổi theo tới chặn họ lại. Chàng trai tìm nhà đó trước đó cũng không thấy. Ông bố bảo con gái quay về cùng ông ta nhưng cô gái không chịu. Ông ta liền nói, ‘trừ khi hôm nay hai đứa bây chết tại đây, nếu không, tao cũng phải kéo mày về bằng được.’”

“Sau đó, chàng trai và cô gái cùng nắm tay nhau tự vẫn. Về sau, nghe nói ở vùng biển này thường xuyên có chuyện ma quái. Có người chèo thuyền từng tận mắt thấy. Ông ấy nói hôm đó ông ấy đi bắt cá về trễ, chợt nghe có người gọi ông, bảo ông chèo thuyền qua. Ông nói dưới nước có bóng người, hồn ma kia còn nói anh ta không tìm được vợ mình, bọn họ bị nước đẩy lạc nhau...”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy cắt ngang lời cô: “Trên đời này không có ma quỷ. Em học hành tới giờ mà không học được gì sao?”

Câu chuyện này, nghe thế nào vẫn có chút giống với cô và Hoắc Thiếu Huyền?

Lệ Cảnh Trình làm phép đối chiếu, hóa ra mình thành cái gã phú nông.

Vinh Thiển đánh nhẹ vào chân: “Sao anh chẳng lẳng mạn gì cả? Huyền thoại mà, đẹp như vậy mà?”

“Cái này giống như một đồng chuyện gộp lại chứ?” Lệ Cảnh Trình chẳng thấy đẹp để chỗ nào cả: “Tự tử, bức hôn, danh lam thắng cảnh mà lại có những chuyện như vậy sao?”

“Nghe em nói hết đã.” Vinh Thiển không vui, thật muốn đẩy anh xuống: “Sau này, để tưởng nhớ tới họ, người ta đã mời thợ điêu khắc giỏi nhất lúc đó về. Người đó đã cố gắng hết tâm sức cho hai bức tượng này. Ban đầu, bức tượng hai người được đặt gần nhau, về sau, theo sự biến đổi của thời gian, hai người càng ngày càng bị đẩy xa...”

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô đặt ở hông anh, “Điều này càng chứng tỏ, bọn họ không có duyên phận ở cùng nhau, ngay cả sau khi chết. Thời khắc bọn họ chết đi, cứ tưởng không ai có thể chia cắt bọn họ nữa. Nhưng có nhiều chuyện do trời định, thanh mai trúc mã cũng không ngoại lệ.”

Anh nói những lời này xong, dây thần kinh như tê liệt. Anh ngồi đó chờ Vinh Thiển đáp lại.

Cô nhìn chăm chăm đỉnh bức điêu khắc, sau một lúc lâu, cạ cạ cầm lên vai anh mấy cái: “Phải. Cái gì có thể không tin, chứ không thể không tin số mệnh.”

Lệ Cảnh Trình xoa xoa mấy ngón tay cô lên bụng mình: “Thiến Bảo, ở cùng anh em có vui không?”

Vinh Thiển muốn rút tay lại nhưng bị Lệ Cảnh Trình dùng sức níu lại.

Cô núp sau lưng anh, anh không thể thấy sắc mặt cô. Vinh Thiển nhìn về phía bãi biển, chỗ mấy sinh viên khác đang leo lên thuyền. Tất cả ưu đãi và thương yêu mà cô có đều do người đàn ông trước mặt này cho cô. Lệ Cảnh Trình ngoại trừ muốn con người của cô, cũng chưa bao giờ yêu cầu gì khác. Trước những điều tốt đẹp anh cho cô, nếu nói trong lòng không có xúc động, chắc chắn là giả.

“Vui.”

Chỉ một chữ mà quanh quẩn bên tai Lệ Cảnh Trình rất lâu, như một tiếng vang vọng ngọt ngào rất lâu vẫn chưa tan.

Người đàn ông không nói được gì. Vinh Thiển chưa bao giờ nói lời tình cảm nào với anh. Từ lúc anh bức cô theo anh đến nay, với anh đây là lời êm tai nhất anh được nghe.

“Nếu có một ngày, anh gây chuyện tổn thương em, trước tiên em khoan giận dữ hay bỏ đi, được không?” Lệ Cảnh Trình nắm chặt bàn tay Vinh Thiển: “Anh hoặc ít hoặc nhiều có làm những chuyện hoang đường, nhưng cũng mong muốn được chuộc lỗi. Có một số việc, không phải anh vốn muốn vậy, nhưng anh lại làm. Rồi anh sẽ hối hận, buồn khổ không vui, càng ngày càng không thoát khỏi. Nhưng mà Vinh Thiển, nếu thật có ngày như vậy, anh mong em hãy ráng kìm nén xúc động, trên hết hãy nhớ anh đối với em đều là thật lòng...”

Dù gì, ngoại trừ chuyện kia, anh hoàn toàn thật lòng tốt với cô.

Cũng chẳng biết, 999 lần tốt với cô liệu có thể bù đắp một lần tồi tệ năm xưa hay không?

Vinh Thiển đứng dậy, hai tay ôm chặt cổ anh, mắt cô nhìn chăm chăm bên mặt anh: “Lệ Cảnh Trình, có phải anh thật sự đã làm chuyện gì có lỗi với em mà không dám nói? Cho nên mới nói như vậy để thăm dò em?”

Anh xoay khuôn mặt điển trai đối diện cô: “Anh có thể làm chuyện có lỗi gì với em chứ?”

“Trông mặt anh như vậy, giống như đang chột dạ lắm.”

Bàn tay Lệ Cảnh Trình giữ chặt gáy cô: “Chỉ là nếu thật sự có ngày đó, em nhất định phải nhớ những lời anh đang nói với em.”

Vinh Thiển chăm chú nhìn sắc mặt anh: “Vậy anh đừng để chuyện như thế xảy ra, không phải tốt hơn sao?”

Lệ Cảnh Trình khẽ cười. Anh nắm giữ được tương lai nhưng lại chẳng cách nào xóa sạch được chuyện trước kia.

Mấy sinh viên khác đang ngồi thuyền sang bên này. Lệ Cảnh Trình quay đầu nhìn ra sau: “Em cũng xem này giờ rồi, anh đưa em đi chơi một chút.”

Anh tăng tốc ca nô. Hai tay Vinh Thiển bám đầu vai anh. Làn váy và khăn lụa tung bay sau người, dây dứa cùng trời xanh mây trắng, tức cảnh sinh

tình. Gió biển đập vào mặt mang mùi mặn chát. Cô tháo khăn lụa xuống, hai tay giơ cao thành chữ V, cả người đứng dậy trên ca nô.

Vinh Thiển hoàn toàn đem cuộc nói chuyện ban nãy ném khỏi đầu. Tâm tình cô vui sướng. Lệ Cảnh Trình bảo cô cẩn thận một chút, Vinh Thiển chẳng dừng: “Sợ gì, không té được đâu.”

Người đàn ông bỗng nhiên bẻ lái, cô bị nghiêng, hai tay vội ôm cổ anh. Đợi khi ca nô thẳng bằng trở lại, Vinh Thiển cắn vào tai anh: “Đáng ghét!”

Lệ Cảnh Trình mang cô tới một bãi biển, có vẻ chẳng có ai. Vinh Thiển xòe váy ngồi xuống, anh đi tới, kéo chân cô đuổi xuống rồi nằm gối đầu lên.

Vinh Thiển thích thú chống hai tay ra sau. “À,” cô chợt nhớ điều gì: “Anh không phải về Nam Thịnh sao?”

“Chờ em cùng về.”

“Thật không cần đâu. Nếu anh có việc gấp cứ về trước đi.”

Lệ Cảnh Trình mở hai mắt ra, nhìn chăm chú hình bóng ở trên: “Một mình anh về thì sao yên tâm để em ở lại đây? Hoàng Phủ tứ thiếu là một con sói. Nếu em đang ở một mình mà gặp hắn thì hãy tránh cho xa, càng không được nói chuyện với hắn.”

“Anh yên tâm, em không chạy được đâu.”

Anh mỉm cười, kéo tay cô đến miệng mình: “Vì em là của anh rồi.”

“Lệ Cảnh Trình!” Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn phía xa xa, ngay ánh mặt trời đang chiếu, từng vạt nắng chói mắt chiếu mờ mắt cô: “Em không đi, em sẽ không đi đâu.”

Lệ Cảnh Trình siết chặt tay cô.

Nếu không có chuyện bốn năm trước thật tốt biết bao?

Nhưng nếu không có chuyện như vậy, anh còn có thể xen vào giữa cô và Hoắc Thiếu Huyền nữa sao?

“Anh sẽ nhớ mãi những lời này của em đấy!”

Vinh Thiển rũ mi xuống, nhìn thẳng vào anh: “Anh cứ nhớ kỹ vào.”

Bọn họ nhìn nhau cười.

Mãi tới tối Lệ Cảnh Trình mới đưa cô về khách sạn ăn cơm.

Vinh Thiên đi chơi cả ngày nên sớm mệt. Buổi tối còn phải làm bài luận, cô ăn cơm chiều xong liền cùng tụi Lâm Nam trở về phòng, rất sợ bị Lệ Cảnh Trình kéo lại.

Người đàn ông tắm xong, thay trang phục thoải mái đi xuống lầu. Bên trong khách sạn có tiệm cà phê, có một số vẫn phải đổi mặt.

Lệ Cảnh Trình gọi một tách Sơn Lam rồi ngồi đó. Quả nhiên, lát sau Hoàng Phủ tứ thiếu ngồi vào chỗ đối diện.

Lệ Cảnh Trình cầm quai tách, nhấp nhẹ, trong mắt lộ vẻ khinh thị. Người đàn ông tất nhiên hiểu ý tứ trong mắt anh.

“Anh Lệ, ánh mắt này có bao nhiêu ý tứ đây?”

“Anh thật không nên ra tay với một cô gái, ngàn lần không nên, vạn lần không nên.”

Hoàng Phủ tứ thiếu xòe hai tay, cười: “Tôi làm gì cô bé của anh chứ?”

Lệ Cảnh Trình gõ nhịp hai cái trên mặt bàn: “Có một số chuyện cô ấy vẫn chưa thể tiếp thu được. Nước cờ này của anh có phần hơi nhanh rồi.”

“Tôi chỉ biết là anh quan tâm cô ấy. Có quan tâm một người mới có thể ra sức che giấu. Anh Lệ, chẳng qua tôi muốn anh giúp tôi một việc nhỏ thôi, chuyện riêng của anh tôi không có hứng thú. Nhưng mà, có một số chuyện đã xảy ra trong khách sạn của tôi, tôi không để ý cũng không được.”

“Nếu tôi không chịu giúp anh thì anh muốn thế nào?”

Trên mặt Hoàng Phủ tứ thiếu không có chút gì tức giận. Anh ta gọi một tách cà phê. Bầu không khí lúc này người ngoài nhìn vào đều tưởng hai người là bạn bè lâu ngày không gặp, ở đây ôn chuyện phiếm.

“Sao tôi dám đối với anh có ý muốn gì. Nhưng giấy không gói được lửa, chuyện người khác ở bên ngoài nói, tôi không đảm bảo được. Dù sao, số nhân viên đang làm việc ở khách sạn không ít người đã làm từ bốn năm trước. Bọn họ nhìn thấy gì hay không, tôi cũng không biết.”

Lệ Cảnh Trình biết rõ, lần này, dù anh về lại Nam Thịnh, Hoàng Phủ tứ thiếu cũng sẽ thành ‘âm hồn bất tán’* mà quần lấy anh, không đạt mục đích

sẽ không bỏ qua.

(*Như quỷ ám, đeo đẳng không chịu buông tha.)

Hoàng Phủ tứ thiếu một tay vắt trên trán, ngón tay trở của anh ta cũng làm động tác tương tự như anh.

Ai cũng có tâm tư riêng của mình.

Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ bị ai uy hiếp như vậy, trong lòng đương nhiên vô cùng khó chịu, nhưng có những thứ mình càng quan tâm càng muốn đem hết sức ra bảo vệ.

“Được, tôi đồng ý với anh.”

Lời nói vừa thoát khỏi miệng, lồng ngực càng thấy nghẹt thở và nặng nề, hết cơn này đến cơn khác.

Thật sự rất khó chịu.

Hoàng Phủ tứ thiếu ngừng gõ ngón tay trở: “Thật sao?”

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình vô cùng sắc bén: “Chỉ một lần này!”

Hoàng Phủ tứ thiếu cười sang sảng: “Được, giao dịch xong!”

Nhiều chuyện phải đi bước đầu tiên mới có thể có bước thứ hai, thứ ba.

“Anh yên tâm. Chuyện này tôi sẽ hay anh giữ thật kĩ. Ai dám tiết lộ ra ngoài thì người đó sẽ không xong với tôi.”

Lệ Cảnh Trình cười lạnh: “Trừ anh ra còn ai có lá gan đó?”

Hoàng Phủ tứ thiếu nâng tách cà phê: “Vậy tôi chờ tin tốt của anh Lệ.”

Lệ Cảnh Trình không rời tầm mắt. Hoàng Phủ tứ thiếu cũng không ở lại thêm, đứng dậy rời đi.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay gõ trên mặt bàn, lửa giận dâng trào mà không có chỗ trút giận.

Xa xa, một cô gái trẻ đã chú ý bên này này giờ. Cô ta bỏ tách cà phê xuống, uốn éo eo lưng đi tới bàn của Lệ Cảnh Trình: “Tôi có thể ngồi đây không?”

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình nặng nề, cô ta thấy vậy bèn ngồi xuống trước mặt anh.

“Anh cũng ở khách sạn này à?”

Ngón tay người đàn ông vuốt dọc theo cái tách: “Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, đừng có chọc vào tôi.”

Cô ta ngẩn người, khuôn mặt hậm hực: “Người ta sao chọc anh, thấy anh tâm tình không thoải mái nên muốn nói chuyện mà.”

...

Lâm Nam cứ ầm ức trong lòng chuyện Vinh Thiển không mua pizza. Cô ôm laptop mà chẳng tập trung được: “Tớ chỉ muốn chơi game, làm sao đây?”

“Mau bỏ xuống làm bài đi! Cậu muốn lúc về sẽ mệt chết không?”

Lâm Nam nhích tới cạnh Vinh Thiển: “Thiển Thiển, chúng ta đi uống cà phê đi! Chỗ đó không gian tốt. Nếu không tớ không thể nào tập trung được.”

“Cậu đang nhớ mấy món ăn khuya chứ gì?”

“Ai da, không có! Trước giờ tớ ôn bài toàn phải tới quán cà phê hay KFC thôi, lúc ít người, yên tĩnh.”

Vinh Thiển vốn đã ngồi trước máy tính cả nửa ngày mà cũng không có tâm tư. Đề nghị của Lâm Nam cũng không tệ, cô dọn dẹp tài liệu bên cạnh:

“Vậy đi thôi!”

Ba người ra khỏi phòng, phóng nhanh tới tiệm cà phê.

Lệ Cảnh Trình hoàn toàn coi người phụ nữ trước mặt là không khí. Cô gái thấy vậy dứt khoát vươn tay sờ vào mu bàn tay anh: “Em ở phòng 3003, anh ở phòng nào?”

“Đi du lịch?”

Thấy cuối cùng thì Lệ Cảnh Trình cũng mở miệng, cô ta mừng khôn xiết: “Dạ!”

“Có bạn trai không?”

Khóe miệng cô ta hơi cong lên mất tự nhiên: “Không.”

“Cao ráo xinh đẹp như vậy mà không có bạn trai, có bị gì hay không?”

Cô ta mơn trớn mu bàn tay Lệ Cảnh Trình: “Có bị gì không, đêm nay anh thử sẽ biết liền chứ gì?”

Lệ Cảnh Trình rút tay về, anh nhấp hai ngụm xong đứng dậy định bỏ đi.

“Đúng rồi, em sẽ coi tay cho anh.” Thấy anh muốn đi, cô ta tất nhiên không chịu buông tha cơ hội còn lại này. Cô ta nắm tay Lệ Cảnh Trình không chịu buông ra: “Để em xem cho anh nhé?”

Vinh Thiển và tụi Lâm Nam vừa nói vừa cười đi vào tiệm cà phê, màn này quá chói mắt nên các cô không muốn thấy cũng khó.

Bộ dáng Lệ Cảnh Trình rõ ràng là sắp nổi giận. Người phụ nữ kia đứng thẳng dậy, hận không thể leo lên người anh: “Theo chỉ tay, đêm nay anh ngàn vạn lần không thể bỏ qua đêm đào hoa này đâu.”

Vinh Thiển tức giận đến nổi lồng ngực thở phập phồng.

Lâm Nam hừ lạnh: “Thật sự trắng trợn.”

Vừa nói xong liền cảm nhận được một luồng gió xẹt qua. Vinh Thiển sai bước qua tới trước bàn Lệ Cảnh Trình. Người phụ nữ kia còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị Vinh Thiển đã cầm tách cà phê còn một nửa trên bàn hất vào ngực.

Lúc này Lệ Cảnh Trình mới có thể rút tay lại. Anh nhìn chiếc cằm ngửa cao của Vinh Thiển, không hiểu sao khó chịu trong ngực bỗng tan biến. Mắt anh tràn ngập ý cười, đôi môi thấy ấm áp, tâm tình rất tốt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 25 : Thiên Bảo, anh muốn một đứa con

Edit : Dế Mèn

Chất lỏng màu nâu nhạt theo ngực người phụ nữ chảy xuống, màu trắng của cái áo cũng theo đó từ từ loang bấn. Sắc mặt cô ta tái nhợt: “Cô! Cô là ai hả?”

Vinh Thiên bỏ tách cà phê xuống, hơi ngửa cằm lên: “Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy.”

“A...” Cô ta cười khê: “Cô bé, tôi thấy cô còn chưa thành niên mà nhỉ? Vợ chưa cưới.” Cô ta lại quét ánh mắt về phía Lệ Cảnh Trình: “Hóa ra anh thích vậy sao? Cô ta mà có kỹ xảo ư?”

Vinh Thiên thật không ngờ con người này mặt dày, không có mặt mũi đến vậy, trơ trơ đứng đây đề cập những chuyện như vậy với đàn ông.

Người phụ nữ kia có lẽ đang rất khó chịu vì ngực bị thấm ướt. Cô ta một tay giật giật cổ áo, cảnh tượng bên trong hiện ra không sót gì. Vinh Thiên liếc nhìn, vóc dáng thực sự được hơn cô nghĩ, hai cái kia như cứ chực nhảy ra ngoài.

Cánh tay dài của Lệ Cảnh Trình vòng qua Vinh Thiên, giọng nói ung dung: “Đúng là tôi thích như vậy. Dù không có kỹ xảo cũng chẳng quan hệ gì, có tôi là được rồi.”

Hà Mộ với Lâm Nam đứng ở sau nghe được thì suýt phụt máu mũi.

Người phụ nữ kia cũng đã thông suốt: “Được rồi, ai bảo người ta không phải mẫu anh thích. Nhưng mà ăn loại thanh đạm hoài, dinh dưỡng sẽ không đủ đó! Nếu như anh đổi ý có thể tới tìm em. Phòng lúc này em nói với anh đó.”

Vinh Thiên thấy cô ta động tác ưu nhã cầm túi xách bên cạnh lên, bày ra vẻ thướt tha rời khỏi đó.

Lâm Nam kéo Hà Mộ đi tìm chỗ ngồi trước. Vinh Thiên đen mặt, gạt cánh tay Lệ Cảnh Trình khỏi vai mình.

“Sao vậy?” Lệ Cảnh Trình không sợ chết mà hỏi.

“Anh đi thế nào mà câu được người ta vậy?”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy liền ngồi dựa hẳn vào ghế: “Anh câu cô ta hồi nào?”

“Nếu em không tới đây thì sao? Anh sẽ để cô xem tay mình phải không? Rồi tiện sờ luôn, tới cái...”

Người đàn ông kéo cô một cái xuống cạnh mình: “Đừng cố tình gây sự.”

“Em cố tình gây sự?” Vinh Thiển nhìn anh chăm chăm: “Cô ta ở phòng nào cũng nói cho anh rồi.”

Lệ Cảnh Trình ôm cô: “Đó là chuyện của cô ta; bày bao nhiêu thứ hấp dẫn anh, anh không thể cấm, anh chỉ có thể bỏ đi thôi. Em còn không tin anh ư?”

Vinh Thiển thấy Lâm Nam cách đó không xa đang vẫy vẫy cô, cô đẩy Lệ Cảnh Trình ra, đứng dậy: “Em đi làm bài tập.”

Cô cầm notebook bỏ đi, Lệ Cảnh Trình cũng không giữ cô lại. Vinh Thiển ngồi cạnh Lâm Nam, Hà Mộ ngẩng đầu nhìn vào mắt cô: “Thiển Thiển, cậu đừng giận. Chuyện này có gì đâu. Với lại nếu Lệ Cảnh Trình thật có ý định cũng sẽ không ở nơi công cộng như thế.”

“Phải đó!” Lâm Nam cũng đệm vào.

Thật ra Vinh Thiển cũng rất rõ ràng. Cô ảo não nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô không rõ mình hiện tại là như thế nào.

Cô tưởng mình sẽ thờ ơ, chẳng quan tâm Lệ Cảnh Trình có chịu được cám dỗ không. Phản ứng lúc này của cô cũng không như bình thường.

Có lẽ cô đã sớm mặc nhận Lệ Cảnh Trình là người của mình, cũng thừa nhận thân phận chồng chưa cưới của Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển mở laptop, nhưng tâm tư cũng không đặt trong bài luận. Cô nheo mi mắt, thấy Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu nhìn chăm chăm cái bàn trước mặt như mất hồn, như có tâm sự. Anh cũng không ở lại lâu, lúc đứng dậy đi khỏi đó cũng không nói với Vinh Thiển tiếng nào.

Hôm nay về lại Nam Thịnh, Lệ Cảnh Trình ở trước cửa khách sạn đợi cô, Vinh Thiển không đi cùng các bạn. Cô ở trên xe ngủ một giấc, cảm giác

được có người hôn nhẹ lên mặt cô.

Vinh Thiện mơ mơ màng màng mở mắt ra, Lệ Cảnh Trình đã cởi dây an toàn cho cô: "Về rồi."

"Nhanh vậy sao?" Vinh Thiện ngồi dậy, đẩy cửa xe đi xuống.

Hôm sau là cuối tuần, vừa khéo ở nhà nghỉ ngơi, lại có thể lôi bài tập ra làm cho xong.

Vinh Thiện ngủ thẳng giấc, trên mặt thấm lạnh khiến cô không thể không mở mắt, chỉ thấy anh vừa mới tắm xong, tóc cũng không sấy.

Vinh Thiện tránh đầu: "Anh không thể lau khô một chút sao? Toàn ướt trên mặt em."

"Dậy mau, đi siêu thị."

"Đi siêu thị làm gì vậy?"

"Có ít thứ sao có thể bảo người làm mua dùm được?"

Vinh Thiện miễn cưỡng đứng dậy, theo Lệ Cảnh Trình ra cửa.

Tới siêu thị, tinh thần cô lại tỉnh táo. Ngày thường cô thích đồ ăn vặt nên sau đó đã càn quét mấy kệ hàng không ngừng.

Lệ Cảnh Trình để cô ở đó, thẳng hướng qua bên kia.

Trước kệ hàng có một nhân viên chăm sóc khách hàng. Lệ Cảnh Trình cầm cái hộp nhỏ lên nhìn nhìn. Nữ nhân viên phục vụ đứng cách đó chỉ hơn ba bước, sắc mặt mất tự nhiên đưa mắt nhìn chỗ khác.

Cô đến đây để tiếp thị, nhưng dù sao mặt hàng này cũng nhạy cảm, cô cũng đâu thể cầm micro rao to?

Lệ Cảnh Trình chọn nhãn hiệu mình hay dùng. Anh ngẩng đầu, hướng phía nữ nhân viên phục vụ kia mà vẫy tay: "Cô qua đây dùm."

Nghe vậy, nữ nhân viên kia đành phải nhắm mắt đi qua: "Anh cần hỏi gì sao ạ?"

"Cái nào có hiệu quả tránh thai thấp nhất?"

"Dạ?" Người nhân viên không hiểu: "Thưa anh, nhãn hiệu này chất lượng rất tốt."

"Có cái nào xác suất trúng mục tiêu cao hơn không?"

"Cái này..." Cô lần đầu bị hỏi vấn đề như vậy: "Anh đang muốn có em bé phải không ạ?"

Bây giờ mắt Lệ Cảnh Trình mới để trên nữ nhân viên: "Tôi đang mua bao cao su."

Trên đời này, thật sự là người nào cũng có thể đụng mặt.

Nữ nhân viên cố nở nụ cười: "Loại này, trừ phi trong quá trình sử dụng lực mạnh, hoặc trước đó bị làm hỏng, mới có thể mang thai."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, hai chân đứng nghiêm như cũ.

Vinh Thiển chọn sữa chua xong tìm Lệ Cảnh Trình khắp nơi. Cô đi nhanh tới: "Mua cái gì đó?"

Ánh mắt quét về phía kệ hàng, thấy bao cao su, mặt cô đổi màu hồng hồng, nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ bắt gặp người quen: "Mua sao?"

"Lần nào em cũng bắt anh mang mới cho làm. Trong nhà hết rồi. Vậy cũng hay, chúng ta sinh một đứa đi."

"Nói gì đó."

Vinh Thiển mới bao nhiêu tuổi chứ.

Cô cũng không muốn sinh con khi còn đang đi học. Sau khi chắc chắn bốn phía trừ bọn họ ra không có người nào khác, Vinh Thiển vội quơ tay quét một mớ vào giỏ hàng.

Lệ Cảnh Trình nắm tay cô: "Đủ rồi, Như vậy cũng dùng cho cả một năm đó?"

"Mua nhiều chút, sau này khỏi phải đi mua nữa." Vinh Thiển kiểm tra rồi lại lấy thêm mấy hộp.

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình hơi khác, nhưng vẫn không ngăn cản cô.

Nữ nhân viên thấy vậy liền hiểu. Người đàn ông kia nhất định là rất muốn có con, còn cô gái nhất định không chịu. Cô cúi xuống lấy hàng tặng ở kệ dưới ra. Khi Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình sắp sửa đi, cô bước nhanh lên:

"Mấy ngày nay siêu thị khuyến mãi, nếu mua mười hộp trở lên sẽ được tặng một búp bê."

Vinh Thiển vươn tay: "Cảm ơn."

Bây giờ cô mới thấy rõ mặt cô nhân viên chăm sóc khách hàng kia. Khuôn mặt có nét, mày lá liễu thanh tú, gương mặt tinh xảo mà thanh khiết. Gương mặt này Vinh Thiển mặc dù mới chỉ thấy qua một lần nhưng cả đời này cũng không quên được.

Cô gái ấy là người đầu tiên của Hoắc Thiếu Huyền.

Vinh Thiển nắm chặt con búp bê, chân đứng tại chỗ không nhúc nhích được. Lệ Cảnh Trình nhận thấy sự khác thường của cô: "Làm sao vậy?"

Cô nhân viên vẫn giữ nụ cười, đưa tay sờ má mình: "Mặt tôi bị dính gì ạ?"

"Không, không có."

Lệ Cảnh Trình kín đáo nhìn cô gái đối diện, hiểu ra chuyện, anh nắm lấy tay Vinh Thiển: "Đi mua mấy món khác."

Vinh Thiển theo rời khỏi đó, nhin không được quay đầu lại nhìn cô gái kia. Cô ấy đang khom lưng lôi cái thùng phía dưới ra, xếp đầy hàng lên cái kệ trống.

"Lệ Cảnh Trình, anh nói xem, đi làm ở đây một tháng được bao nhiêu tiền nhỉ?"

"Công việc đó thường thường làm bán thời gian, vài đồng một giờ."

Cô ấy và Hoắc Thiếu Huyền vốn không có nền tảng tình cảm, cũng lần đầu gặp mặt. Đêm đó Vinh Thiển nghe đoán được Hoắc Thiếu Huyền hẳn đã cho cô ấy một số tiền, nhưng cô ấy vẫn đi làm thêm ở siêu thị.

"Nhìn cô ấy giống còn là sinh viên."

"Sống ở tầng lớp dưới của xã hội có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Thậm chí muốn một cuộc sống bình thường cũng là điều xa xỉ."

Ánh mắt Vinh Thiển rơi xuống giỏ hàng trong tay Lệ Cảnh Trình, trong đó, nhìn một nửa toàn là bao cao su.

Lúc tính tiền ở quầy thu ngân, có bác gái chừng bốn mươi tuổi nhin không được liếc nhìn Lệ Cảnh Trình. Vinh Thiển đã trốn rất xa, đứng ở ngoài hàng lâu lâu vẫy tay với anh.

Về Đế Cảnh, Vinh Thiển làm cho xong bài luận. Lệ Cảnh Trình đem hết bao cao su bỏ trong hộp tủ đầu giường cho tiện.

Trong lúc Vinh Thiển tắm, Lệ Cảnh Trình lấy ra một cái, xé vỏ, cắt đỉnh đầu của bao rồi lại nhét vào hộp lại.

Trong phòng ngủ tắt đèn, Vinh Thiển thích không gian như vậy.

Căn phòng rất rộng, ánh sáng màn hình ti vi đủ cho Vinh Thiển đi lại thoải mái trong phòng. Cô ngồi lên giường, Lệ Cảnh Trình một tay kéo cô tới kẹp giữa hai chân.

"Thiển Bảo."

"Hả?"

"Chúng ta sinh một đứa đi."

"Anh nói thật?"

"Sinh sớm, hồi phục cũng dễ."

Vinh Thiển hoàn toàn không cho đó là chuyện nghiêm túc: "Em còn đi học, đến lúc đó mà mang tha, không bị người ta cười chết?"

"Pháp luật bây giờ quy định, đang học đại học có thể kết hôn sinh con."

"Em không muốn, quê chết! Nói không chừng lúc mọi người đang thi thì em lại phải sinh con. Lệ Cảnh Trình, em cũng còn trẻ." Vinh Thiển xem ti vi, cố gắng không nhìn Lệ Cảnh Trình. Đối với đề nghị của anh, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều. Sinh con là chuyện quá xa vời, cô và Lệ Cảnh Trình mới thử bắt đầu, có con ư?

Vinh Thiển không biết vì sao Lệ Cảnh Trình lại đột nhiên có ý định này.

Cô thậm chí cũng còn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn với anh..

Lệ Cảnh Trình lúc nảy ra ý định này cũng thấy giật mình, nhưng anh nhanh chóng tỉnh táo, kết hôn thì phải sinh con. Anh sẽ nắm chắc phần thắng hơn, sẽ không sợ một khi Vinh Thiển biết sự thật, dù cô không nghĩ anh cũng sẽ nghĩ cho đứa con.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô nằm ngả xuống giường. Anh thay đổi chiêu thức lấy lòng cô, chờ cô ý loạn tình mê, nhưng ngay trước bước cuối cùng, bàn tay Vinh Thiển chặn anh lại.

"Khoan, mang bao đi."

"Không sao đâu, anh sẽ chú ý."

"Không được." Vinh Thiển kiên quyết.

Lệ Cảnh Trình than khẽ, môi mỏng dán chặt bên tai Vinh Thiển: "Cái đêm đó ở khách sạn, chúng ta làm bao nhiêu lần? Em có nhớ không? Anh lúc đó cũng không mang bao..."

"Hôm sau đó em đã uống thuốc tránh thai rồi."

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình căng cứng: "Ai cho em uống thứ đó?"

"Còn cách nào nữa đâu, cảm xúc quá mãnh liệt."

"Ai mua cho em?"

"Em ngại nên Lâm Nam mua cho em."

Lệ Cảnh Trình cắn răng, bàn tay nhéo eo cô: "Thuốc đó không tốt cho cơ thể, anh có cho em uống không?"

"Thỉnh thoảng uống một lần không sao." Vinh Thiển hai tay đẩy thắt lưng anh đang rục rịch: "Anh có mang hay không?"

Người đàn ông ảo não đứng dậy, cầm lấy bao cao su đầu giường. Vinh Thiển ngồi dậy theo, cô lấy lại cái hộp: "Sao cái này đã mở ra rồi?"

"Anh xé trước đó."

"Không được. Phải đổi cái khác đi."

Lệ Cảnh Trình giận đến run run, cái cô nương này, bình thường có thấy cô thông minh vậy đâu: "Em xé hay anh xé không phải như nhau sao?"

"Không được, em phải chắc chắn nó mới 100%."

Lệ Cảnh Trình không còn lời nào để nói, nhưng 'tên đã lên dây' không bắn không được, đành phải rút cái khác ném cho Vinh Thiển. Vinh Thiển thấy anh không cam tâm tình nguyện, cô cố ý nói: "Thật ra có thể không làm."

"Ít nói nhảm, mau lên."

Vinh Thiển xé bao ra, Lệ Cảnh Trình không chờ được giật lấy, mang vào xong liền đẩy cô xuống.

Kế hoạch trước khi làm đã thất bại, chỉ còn có thể ra sức làm.

Vinh Thiển bị lặn qua lặn lại không chịu nổi, được nửa chừng phải hét lên: "Anh làm gì thế, nhẹ thôi! Định đào hang sao?"

Lệ Cảnh Trình không thể không bội phục, nhãn hiệu này chất lượng quá thật số một. Sau khi anh đã bỏ khí giới đầu hàng, nó vẫn hoàn hảo, không hao tổn gì. Dem toàn bộ cái đó của Lệ Cảnh Trình cho vào bao, một chút cũng chẳng thể vào trong người Vinh Thiển.

Anh xoay người xuống nằm bên cạnh, Vinh Thiển co chân. "Lưu manh!"

"Măng anh cái gì chứ?" Lệ Cảnh Trình nhìn cô.

"Nửa tháng tới cũng đừng đụng vào em."

Lệ Cảnh Trình tất nhiên không chịu: "Tại sao?"

"Khó chịu, đau."

Người đàn ông đưa tay ôm cô. Vinh Thiển tức giận xoay người đi, ôm chăn mỏng quăn hết người.

Lệ Cảnh Trình nghĩ thầm, cách này không thể dùng được rồi.

Hôm sau, trước khi tới công ty, thừa lúc Vinh Thiển ngủ say, anh lấy một nửa số bao cao su ở đầu giường cầm theo.

Anh nghĩ tới cách châm mấy lỗ nhỏ nhỏ trên bao, Vinh Thiển sẽ không nhìn thấy, nhưng mấy cái lỗ nhỏ vậy thì có bao nhiêu tác dụng?

Lệ Cảnh Trình nghĩ nghĩ, cứ dứt khoát làm tới đi.

Anh khóa chặt cửa phòng, ra lệnh cho thư ký không cho bất cứ ai đi vào.

Lệ Cảnh Trình xé tất cả bao ra, cắt hết đỉnh bao, trăm cái không bỏ cái nào.

Anh gọi điện thoại nội tuyến, bảo thư ký riêng vào.

"Tổng giám đốc."

Lệ Cảnh Trình dựa lưng vào ghế: "Cầm mấy thứ trên bàn đi, tìm người đập bao lại. Phải làm như mới, còn nữa, không được cho người bên ngoài thấy."

"Vâng." Nữ thư ký đi tới, giờ mới thấy rõ trên bàn đang bày cái gì. Sắc mặt không thay đổi, cô cầm lấy cái hộp giấy, đem mấy thứ đó bỏ hết vào, lại đem văn kiện trong tay để lên trên, rồi đóng nắp lại: "Tổng giám đốc, tôi đi đây ạ."

"Ừm."

Kế này của anh, Vinh Thiển sao có thể biết được.

Thứ hai ở trường, lúc xế chiều, đã có hình thức kỷ luật dành cho Chu Đình Đình và Hạ Nhân.

Hai người đều bị trường đuổi học, thông báo to được dán đầy trong mấy cái tủ kiếng.

Anh trai của Chu Đình Đình tới trường, hi vọng có thể có biện pháp giải quyết tốt hơn, bày tỏ ý định đóng góp một lượng sách lớn, còn đi tìm hội đồng quản trị. Chu Đình Đình đã vất vả chạy vạy các mối quan hệ để vào đại học T. Tất cả đều vì thể diện nhà họ Chu, chỉ cần không bị đuổi học, kỷ luật thế nào cũng được, bằng tốt nghiệp cũng có thể dễ dàng làm giả được mà?

Nhưng lập trường của nhà trường rất rõ ràng. Chuyện lần này là hành vi vi phạm pháp luật, dựa theo quy định phải đuổi học.

Hơn nữa, sau này cũng sẽ không có trường nào nhận hai người.

Đây là thái độ của Lệ Cảnh Trình, bọn họ dám bỏ thuốc Vinh Thiển thì nên nghĩ đến hậu quả. Mặc dù đã bị đuổi học, cuộc sống sau này của bọn họ cũng sẽ không yên với Lệ Cảnh Trình.

Nửa tháng sau, Chu Đình Đình và Hạ Nhân không hẹn mà cùng tới trường.

Không ít đồ đạc còn để ở lớp, phải tới lấy. Bạn bè Chu Đình Đình vây quanh cô ta: "Đình Đình, cậu không sao chứ? Trông cậu gầy hẳn đấy."

"Các cậu đi tới chỗ đó mà thử đi?" Chu Đình Đình tự tay quăng mấy món đồ nhét vào trong túi. Ánh mắt cô ta hung dữ bắn về phía trước mặt.

Hạ Nhân không nói gì, ngơ ngẩn ngồi trên ghế, chẳng lo thu dọn đồ, mắt đỏ hoe.

Cô không có bạn bè, xảy ra chuyện này, những người khác càng coi cô như bệnh dịch.

Chu Đình Đình càng nghĩ càng nuốt không trôi, cô ta ném phịch cái túi xuống rồi hai ba bước xông tới trước: "Vinh Thiển, cô bây giờ đắc ý nhỉ?"

Vinh Thiển dời mắt khỏi cuốn vở, ngẩng lên: "Chu Đình Đình, cái này phải là tôi hỏi cô mới đúng chứ?"

"Mày đồ tiện nhân!"

"Nói năng cho sạch sẽ cho tao!"

"Không sạch sẽ thì sao? Giờ tao bị đuổi học rồi, tao sợ gì chứ!, Mấy cai quy củ rách nát đó không quản được tao đâu." Chu Đình Đình vắn khớp ngón tay. Vinh Thiển đứng dật, Lâm Nam cũng bước nhanh đi tới cạnh cô: "Chu Đình Đình, mày muốn làm gì?"

"Làm gì? Hôm nay tao không xử mày một trận không được mà!"

Ngồi phía trước, Hạ Nhân đứng dậy quay xuống: "Chu Đình Đình, cô đừng làm chuyện sai lầm nữa."

"Mẹ kiếp, mày câm miệng cho tao." Chu Đình Đình vung một cái tát: "Nếu không phải đầu mày như đầu heo, tao thành ra bây giờ sao? Lát nữa tao tính sổ với mày."

Hạ Nhân ôm mặt, nước mắt càng chảy ra dữ dội.

Không ít những người khác kéo qua đây: "Chu Đình Đình, cậu nên biết thân biết phận."

"Đúng đó, đã bỏ thuốc người ta, còn dám ở đây đánh người?"

"Chúng ta đi tìm giáo viên chủ nhiệm đi!"

"Tìm đi!" Chu Đình Đình khoát cánh tay: "Tao đã không phải sinh viên đại học T rồi, đem hiệu trưởng ra đây tao cũng không sợ."

Chu Đình Đình hay gây gổ đánh nhau, bình thường cũng đánh không ít người, nếu thật đánh nhau, ước chừng ba Vinh Thiển cộng lại cũng không phải là đối thủ của Chu Đình Đình.

Có vài nam sinh viên định bước lên, Chu Đình Đình liền vỗ mặt bàn: "Ai dám chỗ mồm vào, biết anh tôi là ai không? Cẩn thận kéo bị đánh chết trên đường về nhà đấy!"

Người ngoài nghe vậy, nhất thời cũng không dám can thiệp nữa.

Chu Đình Đình hừ lạnh, cười chế nhạo: "Vinh Thiển, mày đánh không lại tao đâu? Lệ Cảnh Trình có thể che chở mày đúng không? Để tao xem, hôm

nay tao đánh mày ở đây, hắn ta có thể bay tới liền không nhé, con tiện nhân!"

Chu Đình Đình túm tóc Vinh Thiển, chưa làm được gì đã bị người nào đó siết chặt cổ tay.

Chu Đình Đình đau đến nỗi phải thả tay ra. Vinh Thiển ngẩng đầu, người kia cũng là sinh viên, cũng là nữ, nhưng cô không biết mặt.

Chu Đình Đình chửi rủa: "Buông ra, mày muốn chết hả!"

Cô bạn kia lại siết mạnh. Chu Đình Đình đau đến 'á' một tiếng, cô ta nhấc chân muốn đá, lại bị đối phương phủ đầu trước, đá vào mắt cá chân. Chu Đình Đình hét một tiếng, đau muốn nhảy lên.

"Con mẹ nó, mày là ai!"

Cô bạn kia buông tay ra, đi tới cạnh Vinh Thiển nói: "Cô lui ra sau đi."

Lâm Nam kéo Vinh Thiển khỏi chỗ đó. Cả lớp thấy màn này, tự động quây thành vòng tròn xem chuyện hay.

Chu Đình Đình then quá hóa giận, bổ nhào tới định đánh. Cô gái kia chỉ né người, đầu ngón tay nhanh gọn bắt cổ tay Chu Đình Đình, dễ dàng kéo lại rồi đột nhiên co đầu gối thúc vào bụng cô ta một cái.

"A —— "

Chu Đình Đình ôm bụng. Về khoản đánh nhau, cô ta cũng coi như có kinh nghiệm, lập tức ôm lấy eo cô gái kia, nhưng đối phương hoàn toàn không có một chút hoảng loạn. Cô bạn học đó giơ cánh tay lên, dùng khuỷu tay giáng một đòn xuống gáy Chu Đình Đình. Chu Đình Đình thét chói tai không ngừng, không thể không buông ra.

Cô gái này, nhìn qua có thể thấy là người tập võ, chiêu nào chiêu nấy đều chuẩn xác.

Mọi người xung quanh lập tức vỗ tay.

Lâm Nam cũng hò vô trong đó: "Thật oách nha!"

Cô bạn kéo Chu Đình Đình sang một bên, bẻ quặt tay phải của Chu Đình Đình ra sau: "Cô còn dám đến trường gây sự, tôi sẽ đánh cho cô không tìm được đường về nhà."

Chu Đình Đình cắn chặt răng, trông rất khó chịu: "Buông ra."

Cô bạn kia đẩy nhẹ Chu Đình Đình, cô ta đứng không vững, té lăn trên đất.

"Ha ha ha ha ——" Những người ở đó lại cười.

Vinh Thiển vuốt vuốt tóc, sau một hồi kinh ngạc, cô đi tới cô bạn kia: "Cám ơn cậu."

"Đây là việc tôi phải làm..." Cô gái ngẩng mặt lên: "Tôi ở lớp bên cạnh, sau này có chuyện gì, cô cứ tới tìm tôi."

Vinh Thiển ngơ ngẩn: "Cậu mới chuyển tới? Cậu đã giúp tôi, tôi phải cảm ơn cậu. Mà sao cậu lại giúp tôi?"

Cô gái cười, vén vén tóc ngắn: "Lệ thiếu thuê tôi tới. Tôi tốt nghiệp trường võ, sau này sẽ ở đây làm vệ sĩ của cô. Cô yên tâm đi, ai dám bắt nạt cô, tôi sẽ đánh người đó răng rụng đầy mặt đất!"

Vinh Thiển không che giấu được vẻ kinh ngạc, khóe miệng cô nở nụ cười, trong lòng tràn đầy cảm động và ngọt ngào.

Cô đang nghĩ, tại sao có thể có người luôn sắp xếp mọi việc chu toàn được vậy chứ?

Cô không hề nghĩ mình có thể bị đánh ở trường, nếu như không có cô bạn này, hôm nay cô nhất định đã có chuyện rồi.

"Nhiệm vụ của tôi, là ở cùng cô suốt buổi học, đưa cô an toàn ra tới xe. Mới đầu tôi được xếp học cùng khoa với cô, nhưng tôi lại thấy thích khoa lớp bên cạnh hơn, xin anh Lệ mãi mới được chuyển khoa đấy. Nhưng mà cô yên tâm, bên đây cô mà gặp chuyện gì, tôi sẽ tới liền."

"Wow, ghen tỵ thật nha."

"Phải đó Vinh Thiển, ông xã nhà cậu đúng là đàn ông cực phẩm đó."

Tâm trạng Vinh Thiển nói không nên lời, chỉ cảm thấy rất vui.

Chu Đình Đình ở đằng sau bò dậy, rồi bỏ ra khỏi phòng.

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn Vinh Thiển: "Thiến Thiến, xin lỗi."

Cô gái kia bước lên trước, nhét túi vào tay Hạ Nhân: "Cô đi mau đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Trò khôi hài này cuối cùng cũng xong, Vinh Thiện không tập trung được trong mấy tiết sau. Sau khi tan học, cô đi ra cổng, thấy xe Lê Cảnh Trình đang đậu ở đó.

Cô bước nhanh qua đó, bước đi như thể ánh nắng cũng nhún nhảy theo. Vinh Thiện ngồi vào ghế phụ. Lê Cảnh Trình để một tay trên tay lái, anh nghiêng mặt nhìn cô: "Chuyện ở trường hôm nay, anh nghe cả rồi."

Vinh Thiện nhào người qua, hai tay ôm anh, hôn lên mặt: "Cám ơn anh, Lê Cảnh Trình."

"Gọi Cảnh Trình thôi."

Vinh Thiện khoanh tay lại, trong mắt lộ ra sự ngượng ngùng, cô nhỏ giọng: "Cảnh Trình."

Anh áp chặt xuống môi cô, ở trước cổng trường như vậy, không coi ai ra gì. Lê Cảnh Trình ôm chặt eo cô, Vinh Thiện hôn trả, vòng tay càng siết chặt. Sau một lúc lâu, anh mới luyến tiếc buông cô ra.

Vinh Thiện cúi đầu: "Đáng ghét, ở trước trường học."

"Hình như em chủ động."

Vinh Thiện phồng mang trợn má cãi: "Là anh!"

Lê Cảnh Trình cười vỗ nhẹ thắt lưng cô hai cái: "Đi thôi, dẫn em đi ăn cơm."

Mớ bao kia hôm nay anh đã cầm về lại Đế Cảnh, Lê Cảnh Trình không thể chờ được muốn đặt Vinh Thiện trên giường, thử thử xem tác phẩm của anh hiệu quả thế nào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 26 : Cùng có thai

Edit : Dế Mèn

Khách sạn Imperial, trong một căn phòng.

Hạ Nhân quỳ đó không nhúc nhích, cô quỳ đã chừng nửa tiếng đồng hồ.

Sau khi nhận được điện thoại, cô đã lập tức chạy tới đây. Đối với cô, bị đuổi học vẫn không đáng sợ, đáng sợ nhất là những bức ảnh của cô vẫn còn trong tay người kia.

Người dẫn cô vào bắt cô phải quỳ. Đầu gối tê cứng và đau. Sau một lúc lâu, cô nghe thấy những tiếng bước chân từ phía sau lưng truyền đến.

Cô cong lưng muốn liếc nhìn ra sau xem tướng mạo đối phương, nhưng người kia bằng một cú đập mạnh giẫm nát lưng cô.

“Quỳ!”

Hạ Nhân kinh sợ cực độ, nửa người trên nằm rạp trên mặt đất không dám ngẩng dậy.

Người đàn ông đó ngồi ở mép giường. Tâm mắt Hạ Nhân chỉ có thể nhìn thấy một đôi chân dài: “Vâng, tôi xin lỗi.”

“Ai cho cô tự tiện quyết định?”

“Tôi chỉ nghĩ đó là cơ hội khó có được...”

Người đàn ông thuận tay chụp cái gì đó quăng tới, ngay giữa trán Hạ Nhân. Cô đau đón ôm trán: “Lần sau tôi không dám nữa.”

“Còn muốn có lần sau?” Người đàn ông gác chân dài lên: “Cô nói xem, tôi giữ cô lại còn tác dụng gì?”

“Tôi có thể nghĩ cách tiếp cận Vinh Thiển lần nữa. Tôi làm được mà.”

Trong một lúc, người đàn ông không nói gì. Kế hoạch đã bị phá hủy, huống gì, ý định ban đầu của hắn cũng không còn, bây giờ Hoắc Thiều Huyền còn sống, Lệ Cảnh Trình, trái lại, còn cứu hắn một mạng. Quân cờ Hạ Nhân đã sớm mất giá trị lợi dụng.

“Tôi có thể cho cô thêm một cơ hội. Làm xong chuyện này tôi sẽ trả ảnh lại cho cô.”

Hạ Nhân nghe nói, hai mắt lộ ra hy vọng: “Là chuyện gì tôi cũng sẽ đồng ý làm.”

“Gần đây tôi có người bạn muốn tìm sinh viên, cô đến đó với anh ta một đêm đi!”

Hạ Nhân ngẫm nghĩ mấy phút mới hiểu được ẩn ý bên trong, “Không, như vậy thì không được.”

“Tôi cho cô có quyền lựa chọn. Một buổi tối đổi lại nửa đời sau sống an ổn, cũng sẽ không ai biết quá khứ của cô. Vụ này cô có lời.”

Người đàn ông không cho cô nhiều thời gian suy nghĩ: “Ba ngày sau, tự cô tới gặp tôi. Một nữ sinh thôi mà, tìm đâu mà không có.”

Hắn sai chân dài đi ra ngoài. Hạ Nhân thấy tình cảnh này liền bổ nhào tới ôm lấy chân người đàn ông: “Tôi van xin anh. Tôi thật sự làm không được. Anh đưa ảnh cho tôi đi?”

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên thì thấy bờ cằm cong, cứng cỏi và gợi cảm. Mắt người đàn ông nhìn về phía trước, gương mặt cũng không thể nhìn thấy hết, nhưng Hạ Nhân cảm thấy khuôn mặt này có phần quen quen, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ ngay đến Lê Cảnh Trình.

Người đàn ông thúc đầu gối vào cô: “Cút ngay!”

Hạ Nhân mất thăng bằng ngã ra sau, đụng phải cái bàn.

Người đàn ông bước nhanh ra cửa. Hạ Nhân nhìn thấy dáng người cao ngất của hắn ta, chừng hơn 1m8, rất trẻ.

Nhưng những người trời sinh càng ưu việt, trong lòng lại càng tối tăm, bọn họ luôn luôn dễ dàng nắm giữ vận mệnh người khác. Hạ Nhân nước mắt tuôn rơi, vỡ òa. Hắn cho cô cơ hội này khác gì muốn hoàn toàn phá hủy cô. Người đàn ông ra khỏi cửa phòng liền lấy điện thoại ra.

Hình nền điện thoại là một cô gái, có thể thấy là ảnh chụp lén. Cô gái có mái tóc thẳng dài khéo léo vén sau tai, được một viên ngọc trai lấp lánh điểm xuyết trông càng đẹp; cả khuôn mặt như bừng sáng.

Cô gái đó mặc bộ sườn xám màu tím nhạt, vừa khuôn phép lại chuẩn mực, cầm trong tay quyển sách trông rất nhập tâm.

Đầu ngón tay người đàn ông vuốt ve trên màn hình, khóe miệng tinh xảo cong cong lên, sau hắn ta đem điện thoại nhét lại vào túi.

Đế Cảnh.

Một hồi vận động kịch liệt đã qua, Vinh Thiển đẩy đẩy người đàn ông xuống: “Anh nặng lắm, xuống đi!”

“Để anh nằm đi!”

“Lệ Cảnh Trình, anh giờ trò vô lại hả?”

Người đàn ông áp sát, mạnh mẽ hôn môi cô: “Em nói anh gì đó?”

Vinh Thiển lau khóe miệng: “Thực sự nặng lắm!”

Lệ Cảnh Trình xoay người nằm bên cạnh. Vinh Thiển rất nhanh ngồi dậy, đưa mắt nhìn Lệ Cảnh Trình, anh lập tức rút bao ra: “Nhìn gì đó? Phụ nữ mà cứ chăm chăm nhìn đồ của đàn ông vậy?”

“Không phải...” Vinh Thiển khoanh chân ngồi: “Nói chung, em cứ thấy có gì đó kỳ kỳ.”

“Cái gì kỳ?”

Vinh Thiển chu cái miệng nhỏ nhưng thật khó có thể mở miệng thảo luận mấy vấn đề như vậy.

Lệ Cảnh Trình đứng dậy vào toilet, vứt bao xong anh trở lại phòng. Vinh Thiển đang nhìn chăm chăm giữa giường chờ Lệ Cảnh Trình tới, mặt cô ghen đỏ. Hai tay anh chống mép giường: “Còn đòi anh ôm đi tắm?”

Vinh Thiển nhích qua, chỉ chỉ vết bẩn trên giường: “Có phải anh mua bao chất lượng rởm không đó?”

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn thành quả, đáy mắt ẩn ý cười: “Sao được, là nhãn hiệu tốt nhất rồi đấy.”

“Vậy sao lại chảy ra?”

“Đây mà là chày?” Lệ Cảnh Trình ngồi xuống mép giường, tay kéo cô lại gần một chút: “Cái này là do em quá nhiệt tình.”

“Xì!” Vinh Thiển vẫn không tin: “Có phải anh động tay động chân gì không?”

“Anh mà phải làm thế ư?” Lệ Cảnh Trình rất tỉnh táo, thuận thế đem Vinh Thiển ngồi lên đùi mình: “Anh luôn tôn trọng ý muốn của em. Hơn nữa, miệng bao đều do em tự xé.”

Vinh Thiển cảm thấy cũng phải, có vẻ Lệ Cảnh Trình không đến nỗi phải làm mấy trò đó. Cô cầm cái hộp trên đầu giường, lấy ra một cái xem thử cũng không thấy cái gì khác thường.

Đóng gói rất tốt, cũng không bị xé ra gì hết.

“Có tìm được gì không?”

Vinh Thiển để cái hộp lại: “Ấm em đi tắm!”

Lệ Cảnh Trình ôm cô lên, hai tay Vinh Thiển vắt trên cổ anh: “Lệ Cảnh Trình, sao em bảo anh làm gì anh cũng chịu làm vậy?”

“Chiều em thôi.” Anh nhắc nhắc cô hai cái rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Tối đó Lệ Cảnh Trình không làm thêm lần nào nữa vì hôm sau phải đi ký một hợp đồng.

Lúc Vinh Thiển ngủ dậy, Lệ Cảnh Trình đang mặc áo sơ mi, tay cầm cà vạt. Cô xuống giường đi tới trước mặt anh, cầm lấy cà vạt trong tay anh.

Cho dù đã rất lâu rồi cô không thắt cà vạt lại, nhưng Vinh Thiển cũng không thấy rối. Ngón tay cô rất thành thạo, vắt qua vắt lại liên tục. Thắt xong, bàn tay Vinh Thiển khẽ vuốt trên cái vạt và vạt hai cái.

Trước đây, cô tất nhiên cho là mình sẽ thắt cà vạt suốt đời cho Hoắc Thiều Huyền, chỉ ột mình anh. Vinh Thiển kéo mình trở về thực tại.

“Đẹp không?”

Lệ Cảnh Trình hôn lên trán cô, ý cười nhuộm thấm trong mắt: “Thiển Bảo, em đúng là bảo bối của anh.”

Vinh Thiển xoay người chạy nhanh về giường: “Anh đi nhanh lên đi, em còn muốn ngủ nữa.”

Lệ Cảnh Trình xuống lầu, lái xe ra ngoài.

Thật ra bản đề án này có thể không cần anh tự mình ra mặt. Công ty anh ở Nam Thịnh mặc dù đã làm vua một cõi nhưng ban đầu cũng phải gây dựng từ từ mới lên vững chắc, chút đạo lý đối nhân xử thế anh phải tự mình rèn đắp.

Lệ Cảnh Trình đi tới khách sạn đã hẹn. Anh đi ra khỏi thang máy, anh thấy một cánh cửa phòng bỗng mở ra và một cô gái cúi đầu từ trong đó đi ra.

Thấy có người chặn trước mặt, cô gái ngẩng đầu.

Hạ Nhân sau khi nhìn rõ là Lệ Cảnh Trình thì quá sợ hãi, như bị người bắt gian tại trận, cô hoảng hốt vội vàng cúi đầu, hai tay túm chặt cổ áo.

Mặc dù như vậy nhưng Lệ Cảnh Trình vẫn có thể thấy rõ những dấu hôn trên cổ cô, tóc tai lại mất trật tự, xem ra đã ở lại đây một đêm.

“Anh Lệ!” Người đàn ông bên trong ra chào: “Thật không phải, để cho anh chê cười rồi.”

Lệ Cảnh Trình cười nhẹ: “Anh Hạ nói đùa rồi, chuyện nam nữ là chuyện vô cùng bình thường mà.”

Tổng giám đốc Hạ mời Lệ Cảnh Trình vào, Hạ Nhân lưng cứng đờ, bước nhanh rời khỏi đó.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở sofa. Tổng giám đốc Hạ trông rất sáng khoái:

“Đúng là sinh viên nên rất khác biệt, nhưng vẫn còn non nớt, phương diện kia cũng không biết nhiều.”

“Cô gái ấy tôi từng gặp mặt, hồi trước là sinh viên đại học T.”

“Đúng vậy... Tổng giám đốc Hạ đương nhiên rất hài lòng: “Là do một người bạn của tôi có một vụ khác... Cô bé này thật sự rất được, anh hiểu mà.”

Lệ Cảnh Trình bật cười: “Tôi hiểu.”

Chuyện ngày hôm nay, Lệ Cảnh Trình cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Trừ Vinh Thiển, ai trong mắt anh cũng cùng một dạng, ngay từ ban đầu anh liếc mắt một cái cũng biết con người Hạ Nhân rồi cũng hư hỏng.

Cuộc sống của Vinh Thiển trở lại quỹ đạo bình thường. Đảo mắt đã qua mấy tháng, chính thức bước vào kỳ nghỉ hè.

Hết tháng chín cô sẽ lên năm ba.

Vinh Thiển đi tới trung tâm thương mại mua mấy bộ áo tắm. Mùa hè là mùa lý tưởng nhất để giảm cân mặc dù vóc người cô cũng đã vừa tiêu chuẩn rồi. Đi dạo xong một vòng, cô mệt muốn thở nên dừng lại không muốn đi nữa.

Vinh Thiển gọi ly trà sữa đá, cúi đầu nghịch di động.

Ghế đối diện bỗng nhiên có người kéo ra. Vinh Thiển ngẩng đầu, khóe miệng Mạc Hy giương nhẹ: “Thiển Thiển!”

Cổ họng Vinh Thiển nuốt hai cái, cô chào nhỏ: “Chị Hy Tử!”

“Chỉ mình em đi dạo phố thôi ư?”

“Vâng, hôm nay Cảnh Trình anh ấy bận.”

Mạc Hy nghe được cách xưng hô của Vinh Thiển đối với Lê Cảnh Trình thì nét cười tự nhiên càng đậm nhưng cũng không lập tức đặc ý ra mặt. Nhân viên phục vụ đi qua hỏi cô dùng món gì, Mạc Hy trả lời: “Một ly nước chanh, không bỏ đá.”

“Vâng, cô vui lòng chờ một lát ạ.”

Vinh Thiển như đứng đông lạnh, ngồi đông than, đôi mắt chỉ nhìn về một bên.

Mạc Hy đã cắt tóc ngắn hơn. Cô vén tóc ra sau tai: “Thiển Thiển, lần trước lúc Thiều Huyền bị thương, chị biết thái độ của chị đối với em là không phải, nhưng mong em bỏ qua cho chị.”

“Chị Hy Tử, em không trách chị. Đối lại là em, khả năng em cũng như chị.”

“Chị là vợ Thiều Huyền. Mặc dù quan hệ giữa bọn chị có tốt thì trong lòng anh ấy vẫn còn em, cái hố này không phải nói một hai là chị có thể vượt qua được.”

Vinh Thiển ôm cái ly, uống trà sữa: “Chị Hy Tử, sau này chị đừng suy nghĩ nhiều. Em và anh ấy đã kết thúc rồi.”

“Đúng vậy...” Tận đáy lòng cho đến ngoài mặt Mạc Hy đều giãn ra, cười nhu mì: “Chị sẽ không duy nghĩ lung tung nữa.”

Nhân viên phục vụ đã bưng nước trái cây ra để trên bàn. Mạc Hy nói cảm ơn sau đó dựa người ra sau, một tay để lên bụng: “Chị sẽ không lo được lo mất nữa, vì chị mang thai rồi.”

“Ấm_____”

Như có một tiếng sấm nổ ầm bên tai Vinh Thiển.

Cô như khó có thể tin, chỉ nhìn chăm chăm người trước mắt. Đúng vậy, này giờ sao cô không nhận ra. Mạc Hy không trang điểm. Những màu sơn sặc sỡ trên móng tay đã được chùi hết. Còn nữa, mấy bộ quần áo bó sát cô ấy vẫn hay mặc đã được thay bằng một bộ rộng rãi đơn giản.

Tay trái Vinh Thiển để trên đầu gối nằm lại, siết thật chặt, móng tay được cắt gọn nhưng đâm vào lòng bàn tay vẫn thấy đau.

“Chúc mừng chị!”

Vinh Thiển uống một hớp trà sữa. Dòng nước lạnh trôi xuống cổ họng khiến cô run run.

Mạc Hy vô thức xoa xoa bàn tay trên bụng: “Cảm ơn em!” Cô cười rất mãn nguyện: “Đây là món quà tuyệt vời nhất ông trời ban cho chị đấy.”

“Được mấy tháng rồi?”

“Hơn hai tháng.”

Vinh Thiển cắn chặt môi dưới: “Người ta nói phụ nữ mang thai ba tháng đầu sẽ rất khó chịu, chị có bị gì không?”

“Có, ăn cái gì cũng không vô. Cũng may Thiều Huyền tìm mọi cách giúp chị ăn, nếu không chị cũng sợ không đủ dinh dưỡng.”

Vinh Thiển gật gật đầu, lại đột nhiên nhớ ra, Mạc Hy giờ là phụ nữ có thai, người nhà họ Hoắc chắc chắn sẽ không yên tâm để cô ấy một thân một mình ra ngoài.

Cô vừa định hỏi, ngẩng đầu đã thấy Hoắc Thiều Huyền từ phía đối diện đi nhanh tới.

Mạc Hy để ý thấy mắt cô chột đông cứng nên quay lại, vẫy tay: “Ông xã! Ở đây!”

Lời xưng hô này tuyệt vời, dễ nghe biết bao nhiêu.

Vinh Thiện hoảng hốt, vội vàng cúi đầu xuống.

Hoắc Thiếu Huyền đi tới gần hai người, ánh mắt tự động nhìn xuống trên đỉnh đầu Vinh Thiện.

Mạc Hy thấy hai người không nói gì, cô uống hai ngụm nước chanh: “Anh mua xong chưa?”

“Rồi!”

Vinh Thiện liếc nhìn túi đồ trong tay Hoắc Thiếu Huyền, là đồ ăn vặt, còn có mấy lốc chai mơ chua.

Mạc Hy bị ối nên chắc là muốn ăn mấy đồ này.

“Vây đi thôi!” Mạc Hy cẩn thận từng chút một đứng dậy, khoác cánh tay Hoắc Thiếu Huyền: “Thiên Thiên, bọn chị đi trước.”

“Vâng!” Lúc này Vinh Thiện mới ngẩng đầu.

Mạc Hy bước đi nhưng thấy Hoắc Thiếu Huyền vẫn đứng đó không nhúc nhích: “Thiếu Huyền?”

Thần sắc anh lạnh lùng, nghiêm nghị: “Một mình em tới đây?”

Vinh Thiện biết anh đang hỏi mình, “A, dạ!”

“Lần trước chưa làm em sợ phải không?” Giọng nói Hoắc Thiếu Huyền rõ ràng không vui: “Không có ai đi cùng, em cứ đứng đây đi đừng có chạy lung tung!”

Vinh Thiện thấy mũi cay cay: “Em biết.”

“Đi thôi, anh đưa em về.”

Mạc Hy một tay đỡ thắt lưng, tay kia quấn cánh tay Hoắc Thiếu Huyền không kìm được càng ôm chặt.

Vinh Thiện vội lắc đầu: “Không cần đâu. Tài xế đang đợi ở bên ngoài, em gọi điện bảo ông ấy tới đây. Không có việc gì đâu.”

“Thiếu Huyền, Thiên Thiên cũng lớn rồi?” Mạc Hy chen miệng.

“Em gọi điện ngay bây giờ đi!” Hoắc Thiếu Huyền chẳng đem lời của Mạc Hy cho vào tai chút nào.

Vinh Thiển thấy tình trạng đó đành phải rút lấy điện thoại ra. Cô không muốn làm cho Mạc Hy phải khó chịu. Vinh Thiển gọi điện thoại, nói cho tài xế vị trí cụ thể rồi bảo tài xế tới.

Sắc mặt Hoắc Thiếu Huyền bây giờ mới từ từ buông lỏng.

“Anh chị đi trước đi, tài xế sẽ tới liền thôi.”

Mạc Hy lôi kéo cánh tay Hoắc Thiếu Huyền, trong mắt ẩn nhẫn vẻ khó chịu.

Vì sao chỉ cần đụng tới Vinh Thiển thì cô tức khắc sẽ bị tổn thương, thất bại thảm hại?

Vinh Thiển ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn bóng dáng hai người xa dần.

Trong lòng có chua chát khó chịu, nhưng vẫn thấy thoải mái nhiều hơn.

Như thế này cũng tốt rồi.

Anh đã kết hôn, có con, những điều này nên thuộc về cuộc đời anh, mặc dù có lẽ vẫn chưa được hoàn toàn mãn nguyện, nhưng cũng đủ rồi.

Còn Mạc Hy, cô ấy hoàn toàn tin tưởng, sau khi sinh con, cô ấy sẽ có thể giữ chặt tình yêu của Hoắc Thiếu Huyền hơn, để từng chút một kéo anh về phía mình.

Hai tay Vinh Thiển ôm ly trà sữa, lạnh lẽo từ từ thấm vào lòng bàn tay. Ánh mắt cô vẫn nhìn phía hai người đang đi. Tài xế cũng tới ngay sau đó, Vinh Thiển để ly xuống rồi cũng đi về.

Trở lại Đế Cảnh, Vinh Thiển gác hai tay trên lan can. Mấy ngày nay cô luôn thờ ơ, tinh thần cũng không tốt.

Chu kỳ kinh nguyệt đã qua hơn một tháng, cô không để ý chuyện này lắm, hôm nay nghe Mạc Hy nói, cô đột nhiên có chút sợ hãi.

Mãi cho đến chiều tà, người giúp việc đi lên gọi cô: “Cô Vinh, cậu Lệ đã về, tới giờ cơm chiều rồi ạ.”

“Ừ!” Cô đáp nhỏ, lúc này mới xuống lầu.

Lúc ăn cơm, Lệ Cảnh Trình gấp thức ăn cho cô. Vinh Thiển một tay chống bên má, trông bộ dạng như bị bệnh.

Lệ Cảnh Trình đưa tay sờ trán cô: “Sao vậy, bị bệnh à?”

“Hôm nay em gặp chị Hy Tử.” Vinh Thiến cầm đũa chọc chọc cơm trong chén. Lệ Cảnh Trình khẽ ‘ừ’, chờ nửa câu sau của cô.

“Chị ấy có thai.”

Động tác tay Lệ Cảnh Trình hơi ngừng lại. Hoắc Thiếu Huyền có con, với anh, đây là chuyện tốt không thể nghi ngờ, cũng có thể cắt đứt ý niệm cuối cùng trong lòng Vinh Thiến. Nhưng khi anh nhìn phản ứng của Vinh Thiến, tâm trạng anh anh cũng chùng xuống. Lệ Cảnh Trình cầm chén cơm, ánh mắt lộ nét không vui: “Cho nên em mới khó chịu như vậy. Khó chịu nên cơm cũng ăn không vô?”

“Không phải vậy.” Vinh Thiến trừng mắt nhìn anh, tay cô lại chọc chọc, gầy gầy, hơn phân nửa cơm đã bị vấy ra ngoài: “Chu kỳ của em hơn một tháng rồi, chắc không phải cũng có rồi chứ? Em sợ!”

Lệ Cảnh Trình nhanh chóng quay sang nhìn khuôn mặt Vinh Thiến: “Hơn một tháng?”

Vinh Thiến thấy bức bối trong lòng: “Cũng có thể gần đây trời lạnh nên bị chậm.”

Lệ Cảnh Trình thả chén trong tay xuống: “Đi! Tới bệnh viện.”

“Không đi đâu!” Trong lòng Vinh Thiến hơi phản ứng: “Em chờ thêm một thời gian nữa.”

Người đàn ông đã đứng dậy rồi, tay anh nắm cổ tay cô: “Đi thôi!”

Vinh Thiến bất đắc dĩ theo anh ra xe. Lệ Cảnh Trình lái xe tới bệnh viện gần đó. Vinh Thiến ngồi ở hành lang, tìm thấy hồi hộp như muốn nhảy ra, anh cũng không chờ hơn chút nào, dù sao mấy tháng liền lăn qua lăn lại, tần suất lại nhiều, nếu không trúng thì anh mới thực sự có vấn đề.

Lúc cầm kết quả, ánh mắt Lệ Cảnh Trình dời xuống, nhìn thấy hai chữ “dương tính”.

Không phải kết quả nay làm anh thấy khó tin, mà là phản ứng của anh. Tay anh run run không ngừng được khi cầm tờ kết quả xét nghiệm. Thậm chí anh còn cẩn thận dò từng li từng tí, mặc dù đây chắc chắn đã là sự thật nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng bác sĩ nói.

Vinh Thiện thấy anh từ xa đi tới, cô gấp đến độ đứng dậy: “Thế nào?”

“Anh xem cũng không hiểu. Vào thôi!”

Vinh Thiện túm chặt tay áo Lê Cảnh Trình, người đàn ông quay lại nhìn vào mắt cô.

“Em sợ.”

Cánh tay dài của anh ôm lấy cô: “Sợ gì chứ!”

Hai người đi vào phòng khám. Lê Cảnh Trình đưa tờ giấy trong tay cho bác sĩ điều trị. Tay nhận tờ giấy, bác sĩ vẫn cứ nói bằng giọng đều đều: “Có thai!”

“Thật ư?”

Giọng nói Lê Cảnh Trình kích động.

“Bây giờ phòng siêu âm B (t/n: siêu âm B: siêu âm hai chiều, siêu âm 2D) cũng nghỉ rồi. Ngày mai hai người có thể quay lại làm siêu âm B, nhưng theo kết quả này thì không sai được đâu.”

Lê Cảnh Trình cầm lại tờ giấy. Đường nét trên khuôn mặt vốn đẹp trai, rất được bây giờ càng rõ nét, càng sáng láng mê người. Anh hưng phấn không thể kìm chế được mình, thật muốn xông ra ngoài gào thét.

Trái ngược lại, Vinh Thiện lại ngơ ngẩn như mất hồn, ngồi đó không nhúc nhích. Ánh mắt cô tỉnh lặng, hoàn toàn không có gì linh hoạt.

Bác sĩ nhìn phản ứng hoàn toàn trái ngược của hai người: “Sau khi khám thêm một bước nữa cho chắc chắn là có thể chuẩn bị được rồi. Đến lúc đó sẽ bắt đầu chăm sóc sức khỏe sinh sản.”

Vinh Thiện nghe xong, cả người như ngã xuống đáy cốc, cô đột nhiên lắc lắc đầu: “Tôi không muốn đứa bé này!”

Không khí bên trong phòng khám đột nhiên lạnh lẽo. Lê Cảnh Trình như bị dội gáo nước lạnh lên đầu, tinh thần đang hưng phấn vì câu nói của Vinh Thiện mà bị dập tắt: “Em nói tầm bậy gì đó?”

Vinh Thiện cũng kích động: “Em chưa muốn có con, em mới hai một tuổi!”

“Hai một thì sao? Tuổi của em pháp luật đã cho kết hôn rồi.”

Khuôn mặt Vinh Thiển căng thẳng, ánh mắt nhìn sang bác sĩ đang ngồi đối diện: “Có thể làm phẫu thuật bây giờ không? Tôi muốn làm ngay bây giờ.”

“Em dám!” Lệ Cảnh Trình gầm lên, đập một cái ‘rầm’ lên mặt bàn: “Chúng ta đi về!”

Vinh Thiển nín chặt mép bàn: “Em không muốn mang thai, để em làm phẫu thuật đi.”

Bác sĩ núp vào trong ghế. Thật là xui xẻo, ngồi trực thôi lại gặp phải loại sự tình này: “Anh chị, anh chị hãy suy nghĩ cho kỹ càng!”

“Không có gì để suy nghĩ nữa.” Lệ Cảnh Trình đứng bật dậy, ngón trỏ chỉ hướng qua phía bác sĩ: “Ai dám tự tiện động vào con tôi, tôi sẽ phá cái bệnh viện này liền!”

Vinh Thiển thấy bà bác sĩ kia đã bị dọa không ít, cô đứng dậy, bước nhanh chạy ra ngoài.

Lệ Cảnh Trình nhặt tờ giấy rồi đuổi theo cô. Cô mang sandal nên chạy rất nhanh, Lệ Cảnh Trình thấy hoảng sợ, nếu té thì sao bây giờ?

Anh vượt nhanh qua, chụp lấy cánh tay cô: “Đừng làm rộn nữa, từ từ nói chuyện với anh.”

Vinh Thiển chùi chùi mắt: “Lệ Cảnh Trình, em thật chưa nghĩ tới chuyện sinh con. Em còn muốn đi học. Em, em...”

Cô nói năng lộn xộn. Lệ Cảnh Trình đưa hai tay giữ lấy khuôn mặt cô:

“Nhưng bây giờ đã có thai rồi. Chúng ta phải nhìn thẳng vào vấn đề. Em có thể tạm nghỉ học một năm, hoặc có thể thỉnh thoảng đến trường. Anh sẽ sắp xếp với nhà trường.”

“Em không muốn,” Vinh Thiển thấy sợ hãi bất an trong lòng. Cô chưa bao giờ sẵn sàng cho chuyện này.

Chính cô cũng còn chưa lớn đã phải làm mẹ?

“Lệ Cảnh Trình, em không muốn có con. Em không muốn!”

Anh vốn tưởng cứ dỗ ngọt thì cô sẽ nghe, không ngờ trong lòng cô lại kiên quyết như vậy.

“Anh muốn đưa con này!”

Vinh Thiện đẩy tay anh ra, bước nhanh ra ngoài, ra tới cổng bệnh viện, Lê Cảnh Trình lại kéo cô lại.

“Có sớm hay trễ mấy năm có khác gì nhau đâu? Chương trình học của trường em cũng không căng. Còn có tám tháng nữa là con ra đời rồi, đến lúc đó em vẫn có thể tham dự lễ tốt nghiệp. Em yên tâm đi, sinh con xong anh sẽ thuê vú nuôi, em không muốn chăm cũng không sao hết.”

Lê Cảnh Trình đã nói đến nước này. Anh thậm chí không thêm để ý vì sao mình cứ khẳng khẳng muốn đứa con này. Bây giờ điều anh quan tâm nhất chỉ là làm sao để thuyết phục Vinh Thiện.

Nhưng lòng cô lại chỉ có hỗn loạn, bần thần. Có lẽ cô thật sự chẳng có chút nào nghĩ tới việc có con với anh.

Vinh Thiện gỡ hai tay Lê Cảnh Trình ra: “Chúng ta chỉ mới đính hôn, em cũng không biết liệu mình có hợp với anh không. Lê Cảnh Trình, hiện tại em không muốn có con với anh.”

Hồ hấp của Lê Cảnh trình đột nhiên như bị ai cướp mất, chưa bao giờ phải chịu sự đau đớn như vậy: “Vì sao?”

“Chẳng lẽ anh muốn đi cùng em cả đời rồi sao? Chúng ta bây giờ chỉ là sống chung. Không phải anh không tốt với em, nhưng mà con cái sinh ra phải dựa trên nền tảng tình yêu, em...”

Lê Cảnh Trình cắt ngang lời cô: “Anh thật muốn đi với em cả đời! Vinh Thiện, chẳng lẽ em cho lâu nay anh đối tốt với em chỉ để mê hoặc em sao? Nếu không có tình cảm, anh có thể đối với em được vậy không?”

Khóe miệng Vinh Thiện hơi nhếch lên. Gió đêm tốc vào mặt nhưng vẫn không xua được bầu không khí đang hừng hực đó.

Bàn tay cô không nhìn được sờ lên bụng, sau đó cô vẫn kiên quyết lắc đầu: “Em sẽ không sinh.”

Lê Cảnh Trình nghiêng chặt răng: “Trái tim em làm bằng gì vậy?”

Vinh Thiện ngược cằm, nhìn thẳng vào mắt anh.

Lê Cảnh Trình tức giận, xoay người bỏ đi. Tâm tình anh bức dọc không ngời, rất muốn phát hỏa, anh bước nhanh hướng bãi đỗ xe.

Vinh Thiển nhìn theo lưng Lệ Cảnh Trình, cô biết anh tức giận nhưng cô thật sự chưa nghĩ tới chuyện này. Nếu như cô sinh con thì phải có trách nhiệm với nó, khi đó, giữa cô và Lệ Cảnh Trình sẽ là chuyện một đời.

Hai tay cô ôm mặt, bỗng nhiên cô nghĩ tới Hoắc Thiếu Huyền.

Thiếu Huyền, khi anh biết anh sắp sửa làm cha, anh có giống Lệ Cảnh Trình - mừng rỡ như điên, hay là giống em - bình thường, thấp thỏm lo âu?

Nhưng so với cô, Hoắc Thiếu Huyền có dũng khí, còn cô, đến quyết tâm giữ lại đứa bé này cô cũng không dám.

Lệ Cảnh Trình đi nhanh tới cạnh xe của mình, trầm mặc một lát, lồng ngực co thắt, đau khổ rất nhiều. Anh bỗng nhiên co chân dài đạp một cái vào thân xe, xe phát ra tiếng chuông báo động đau tai.

Bên cạnh có người đi tới, nghiêm nghị ngăn anh lại: “Anh đang làm cái gì đó?”

“Cút!” Lệ Cảnh Trình rống lên, càng dùng sức đá mạnh tiếp. Người kia thấy thế, muốn làm việc nghĩa, định tiếp tục ngăn anh lại; Lệ Cảnh Trình rút chìa khóa, giật cửa xe rồi ngồi vào.

Đối phương vừa nhìn thấy vậy thì xua tay: “Bệnh hả? Thật phí cái xe tốt như vậy!”

Hai tay anh để trên tay lái, đôi mắt lạnh lẽo nhắm lại. Vừa muốn gối đầu lên vô lăng, Lệ Cảnh Trình như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, anh đẩy cửa xe ra bước nhanh xuống. Nếu như Vinh Thiển quay vào bệnh viện lại...

Lệ Cảnh Trình nghiêng răng, cô ấy thật sự có thể làm được chuyện đó.

Anh càng nghĩ càng lo lắng, càng sải bước dai hơn. Mãi đến lúc nhìn thấy Vinh Thiển đang đứng ở cổng thì mới thở phào.

Lệ Cảnh Trình đi tới kéo tay cô: “Đi thôi, chúng ta về nhà trước đã.”

Vinh Thiển giật mình, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Người đàn ông kéo mạnh hơn: “Dù cho em thật sự muốn làm thì bây giờ cũng không có bác sĩ đâu, về đi!”

Vinh Thiển bước bước nhỏ theo sau anh, lên xe trở về Đế Cảnh.

Buổi tối, Vinh Thiển nằm im trên giường, cô đưa lưng về phía Lệ Cảnh Trình, người đàn ông nhích lại gần ôm cô.

Vinh Thiển né tránh mấy lần, giọng nói nặng nề: “Em không muốn, dù thế nào cũng không muốn.”

Lệ Cảnh Trình không nói thêm gì nữa, rất sợ cô lại kích động. Nỗi lòng rối loạn, anh dựa vào đầu giường, sau một lúc lâu anh nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Vinh Thiển.

Lệ Cảnh Trình cầm tờ giấy trên đầu giường, trong lòng xúc động cứ vuốt vuốt mãi. Mãi đến gần sáng anh mới nằm xuống ôm chặt Vinh Thiển.

Đêm nay, ai cũng không ngủ ngon. Lệ Cảnh Trình trằn trọc, Vinh Thiển thì mệt mỏi, giấc ngủ không sâu.

Người đàn ông ghé sát lại gần tai cô nhẹ giọng: “Thiển Bảo, chúng ta có con chẳng lẽ không được? Sau này anh sẽ có hai bảo bối. Anh không quan tâm, anh nhất định phải có đứa con này, nói gì cũng vậy!”

Sáng sớm, khi vạt nắng đầu tiên chiếu vào, Lệ Cảnh Trình giơ tay che mắt bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc. Bàn tay anh với sang bên cạnh.

Lạnh ngắt!

Anh mở mắt nhìn mất hồn, không thấy bóng dáng Vinh Thiển đâu.

Lệ Cảnh Trình sợ hãi không ít: “Vinh Thiển, Vinh Thiển!”

Anh xốc chăn lên đứng dậy, không kịp mang dép mà chạy thẳng ra ngoài.

Anh ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, người giúp việc chào: “Cậu Lệ?”

“Vinh Thiển đâu?”

“Cô Vinh ra ngoài ạ.”

“Khi nào?”

“Hơn một tiếng rồi ạ.”

Lệ Cảnh Trình hoảng hồn, đáp án trong lòng hiện ra rõ ràng bao nhiêu. Gân xanh ở huyết thái dương căng thẳng, anh cứ chân trần mà xông ra ngoài.

Người giúp việc với theo bóng lưng anh mà gọi: “Cậu Lệ, ý tôi là...”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 27 : Xóa sạch?

Edit: Rika

Đôi chân trần dẫm trên mặt đất, lòng Lệ Cảnh Trình nóng như lửa đốt, nhiều bệnh viện như vậy, anh biết tìm đâu?

Chờ đến khi anh tìm ra, liệu đứa bé đã bị xóa bỏ hay không?

Các loại suy nghĩ phán đoán hiện lên trong đầu anh, người giúp việc đuổi theo ra tới cửa, chỉ thấy bóng dáng Lệ Cảnh Trình đã đi thật xa.

Cô còn chưa nói xong, sao anh ta lại chạy nhanh như thế.

Người đàn ông bước nhanh về phía trước, ánh mắt lơ đãng đảo qua phòng thủy tinh, bước chân dồn dập bỗng nhiên ngừng lại, hình như anh thấy Vinh Thiễn.

Lệ Cảnh Trình đi vào phòng thủy tinh, thấy Vinh Thiễn nằm trên sofa, nhìn đến bộ dáng của anh, giọng nói của cô cũng thật bình tĩnh: “Có chuyện gì mà ngay cả giày cũng chưa mang?”

“Sao em lại tới đây?”

“Em không ngủ được.”

Người đàn ông tiến lên vài bước rồi ngồi xổm trước mặt Vinh Thiễn, Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: “Đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Ánh mắt Vinh Thiễn di chuyển lên mặt anh, nhất định là anh rất sợ hãi, bằng không một người mà ngày thường rất chú ý đến hình tượng, sẽ không vội vã đi chân trần ra ngoài được, ngón tay Vinh Thiễn xoa mặt anh:

“Chúng ta không cần đứa nhỏ này được không? Hiện tại em chưa muốn, có lẽ, về sau em sẽ sinh đứa khác cho anh.”

Lệ Cảnh Trình cúi đầu, áp trán vào mu bàn tay cô: “Chẳng lẽ em không thể tin anh sao?”

“Lệ Cảnh Trình, chúng ta không nên như thế này.”

“Vậy phải như thế nào?” Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay cô, ngẩng đầu:

“Chẳng lẽ em chỉ coi tôi như kẻ thay thế? Em muốn hoàn toàn bắt đầu một cuộc sống mới, sau đó rời khỏi sao?”

“Chẳng lẽ anh cảm thấy, em có thể làm một người mẹ tốt sao?”

“Ít nhất, anh cũng đã chuẩn bị để làm một người cha tốt, Vinh Thiển, anh có thể làm thay em, chỉ cần em sinh đứa con này là được.”

Vinh Thiển ôm chặt chiếc chăn đơn bên cạnh người, sợ hãi trong lòng không nói ra được, cô xoay người đưa lưng về phía Lệ Cảnh Trình, anh đứng dậy ngồi trên sô pha, cô gặt gao nhắm chặt hai mắt.

“Lệ Cảnh Trình, nếu em nhất quyết không chịu sinh con, anh sẽ đối xử với em như thế nào?”

Lệ Cảnh Trình trầm mặc một lúc lâu, ngay tại lúc Vinh Thiển nghĩ anh sẽ không trả lời, anh liền mở miệng nói: “Anh không biết.”

Hôm nay, anh cũng không đến công ty, Vinh Thiển lên lầu thay quần áo: “Em muốn đi thăm ba.”

“Anh đi cùng với em.”

Cho dù như thế nào, Lệ Cảnh Trình cũng không thể để Vinh Thiển đi ra ngoài một mình được.

Hai người bước vào Vinh gia, Vinh An Thâm đang chăm sóc cây cỏ ở trong vườn, trải qua một đoạn thời gian điều trị, thân thể ông cũng tốt hơn, chẳng qua đầu óc vẫn chưa bình thường trở lại.

Vinh Thiển đi tới bên cạnh người ông: “Ba”

Vinh An Thâm quay đầu lại: “Thiến Thiến.”

Sắc mặt cô vui sướng, vội vã tiến lên hai bước: “Ba, ba nhận ra con sao?”

“Vinh Trạch mới cho ba xem ảnh chụp, nói con là con gái của ba.”

Chỉ như thế thôi, Vinh Thiển cũng cảm thấy vui vẻ, Lệ Cảnh Trình ở trong phòng chờ cô, Vinh Thiển kéo tay Vinh An Thâm, kiên nhẫn tia hoa cùng ông.

Cô nói chuyện với ông, nhưng ông cũng không trả lời, nhưng Vinh Thiển lại cảm thấy dường như nói không hết chuyện.

“Ba, ba nghĩ con nên làm gì bây giờ?” Đầu ngón tay Vinh Thiển chạm vào nụ hoa mới nở: “Con chưa nghĩ tới việc mang thai, càng không nghĩ tới

việc sinh con của Lệ Cảnh Trình, lúc trước cùng anh ta ở một chỗ, là vạn bất đắc dĩ, con biết về nhà họ Lệ rất ít, con sợ...”

Phía sau, có tiếng bước chân truyền đến, Vinh Thiển tưởng Lệ Cảnh Trình, cô im lặng không nói.

Người đàn ông đến gần, đưa cho cô ly nước.

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn, là Vinh Trạch.

Vinh Thiển im lặng cầm lấy ly nước, hai tay Vinh Trạch chống vào lan can: “20 năm, là hình phạt của mẹ anh.”

Vinh Thiển nắm chặt ly nước trong tay: “Tôi đã biết.”

Vinh Trạch lướt qua Vinh Thiển nhìn về phía Vinh An Thâm: “Ngôi nhà này, không thể sụp đổ được, anh biết không thể bù đắp cho cái chết của mẹ em, nhưng việc đã đến nước này, chúng ta có thể quên đi hay không?”

Vinh Thiển đặt ly nước lên lan can, không nói gì.

Vinh Trạch thở dài, muốn cô bỏ qua là không thể thực hiện ngay được, nói dễ hơn làm: “Em đã có đứa con của Lệ Cảnh Trình, em tính như thế nào?”

Vinh Thiển trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới mở miệng nói: “Tôi không muốn giữ lại.”

“Phải giữ lại.”

Vinh Thiển không khỏi ngẩng đầu nhìn anh: “Vì sao?”

“Anh biết, em và Hoắc Thiếu Huyền vẫn còn vấn vương, nhưng thế thì thế nào? Mạc Hy cũng đã công bố với bên ngoài cô ta đã mang thai, như vậy càng chứng tỏ em và Hoắc Thiếu Huyền không thể đến được với nhau. Em không tin anh, cũng không muốn về nhà họ Vinh, Thiển Thiển, hiện giờ ai là chỗ dựa vững chắc cho em nhất? Em cũng không còn nhỏ, cũng đã hai mươi một tuổi rồi, cũng đủ trưởng thành, nếu lúc trước em chọn Lệ Cảnh Trình, đã chứng tỏ đây là lựa chọn tốt nhất. Kết hôn, trước kia không phải em sống chết đòi đi theo con đường này sao, hiện tại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chẳng qua cũng là hệ quả của con đường em chọn thôi.”

Vinh Thiển nghĩ đến lời nói của Vinh Trạch, cô đối với người anh trai này luôn luôn không thể mở lòng được: “Tôi đem công ty giao cho anh ấy, cũng

là do anh, giờ anh nói như thế này, thì làm sao tôi dám toàn tâm toàn ý cùng với anh ta?”

“Có lẽ, là do anh suy nghĩ nhiều, một người đàn ông, đặc biệt là người có thân phận như Lê Cảnh Trình, nếu như anh ta muốn em sinh con, đó cũng là cách chứng minh tốt nhất.”

Vinh Thiển cắn chặt môi, cô không nghĩ tới, vậy mà có một ngày cô có thể bình tâm tĩnh khí nói chuyện cùng với Vinh Trạch: “Đúng thế.” Trong lòng cô sợ hãi, lại không có ai biết.

“Tôi không yêu anh ấy.”

Vinh Trạch thở dài: “Ngoại trừ Hoắc Thiều Huyền, Lê Cảnh Trình là người duy nhất mà em có thể yêu, Hoắc Thiều Huyền đã có cuộc sống mới, không thể quan tâm yêu thương em như trước nữa.”

“Vì sao anh lại muốn nói những chuyện này?”

“Trước kia, mẹ anh đã tính kế không ít với em, anh cũng nhìn thấy, hơn nữa ít nhiều anh cũng có tham dự, lúc đó anh cho rằng, anh mới chính là chủ nhân của nhà họ Vinh, nhưng cho tới bây giờ anh cũng không biết, mẹ em chết không phải là chỉ đơn thuần là tai nạn giao thông, mà là có người ở phía sau thao túng, đó là mẹ anh. Vinh Thiển, chúng ta cùng mang họ Vinh, vốn dĩ nên là anh em . . .”

Vinh Thiển nhắm mắt lại: “Tôi không có cách nào quên được, tôi cùng Hoắc Thiều Huyền như thế này, cũng là do các người gây ra.”

Vinh Trạch thở dài, anh đưa tay vỗ nhẹ vai cô: “Đứa bé là con em, quyền quyết định nằm trong tay em, em hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Từ đầu đến cuối Vinh An Thâm cũng không tham dự cuộc nói chuyện, trên đường trở về, Vinh Thiển tựa lưng vào ghế không nói lời nào.

Người giúp việc làm cơm trưa xong, Vinh Thiển cũng không muốn ăn, xoay người muốn lên lầu, Lê Cảnh Trình nắm tay cô lại: “Ăn cơm.”

“Em ăn không vô.”

Lê Cảnh Trình đem cô ăn xuống trước bàn, nói với người giúp việc bên cạnh: “Vinh Thiển mang thai, từ hôm nay trở đi, cô phải cẩn thận hầu hạ,

mỗi bữa phải thay đổi món ăn, không được lặp lại.”

Sắc mặt người giúp việc bỗng trở nên vui vẻ, không ngừng gật đầu: “Vâng, được được, cậu cứ yên tâm đi.”

Vinh Thiển không muốn anh tự chủ trương như thế, trong lòng cô vẫn còn ứ đọng, hai vai tránh ra: “Thật sự em không ăn nổi.”

“Đã có triệu chứng nghén sao?” Lệ Cảnh Trình xoay người: “Buổi chiều anh và em tới bệnh viện kiểm tra.”

Vinh Thiển phát hoảng, Lệ Cảnh Trình dường như không nghe lời cô nói, anh ta cứ khư khư cố chấp, không quan tâm đến cảm giác của cô sao?

Anh ấn vai cô, cô lắc lắc vai, Vinh Thiển đẩy cái bát trong tay ra: “Em nói, em không cần đứa bé này.”

Người giúp việc giật mình, cũng không dám nói chen vào, Lệ Cảnh Trình hơi đứng dậy, cố nén sự tức giận: “Đừng làm loạn, Vinh Thiển, đứa bé là con em đó.”

“Đúng, là của tôi, nhưng hiện tại tôi không cần.”

Lệ Cảnh Trình một tay nắm chặt vai cô, Vinh Thiển bị đau, đưa tay gạt tay anh ra.

Người giúp việc bên cạnh đi lên trước khuyên bảo: “Cô Vinh, lúc đầu mang thai đúng là rất vất vả, nhưng đứa bé là một miếng thịt trên người cô, cô xinh đẹp như thế, khẳng định cực kỳ sinh ra cũng rất đáng yêu.”

Hai tay Vinh Thiển nổi cả gân xanh lên, vì cái gì tất cả mọi người muốn cô sinh con? Sao họ không nghĩ tới việc cô vẫn còn là sinh viên?

Lệ Cảnh Trình ngồi vào bên cạnh cô, cố hạ giọng nhẹ nhàng: “Em cứ việc ở nhà nghỉ ngơi, muốn ngủ lúc nào cũng được, anh tìm người đến chăm sóc em.”

“Tôi không cần.”

Vinh Thiển suy nghĩ, đứa bé này, thật sự không thể giữ lại.

“Em lặp lại lần nữa?” Lệ Cảnh Trình cao giọng, rõ ràng không vui, hai hàng lông mày nhíu lại, giống như bão táp mưa sa sắp tới.

Vinh Thiển cũng không sợ, đây chính là quyết định của cô, cô nhất định phải kiên quyết: “Tôi không sinh, nếu anh không mang tôi đến bệnh viện, tôi sẽ tự nghĩ cách.”

“Em dám.”

“Nó ở trong bụng tôi, tôi sẽ có biện pháp.”

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên đưa tay bóp lấy cổ cô, chỉ một nắm tay đã đủ ôm trọn cổ cô: “Nó là con của em, không phải như con chó con mèo em nhặt được, em không thể tùy hứng, anh cũng không cho phép em làm điều đó.”

“Ai u.” Người giúp việc thấy thế, vội vàng tiến lên khuyên nhủ, cô đưa tay giữ chặt bàn tay Lệ Cảnh Trình: “Cô Vinh chỉ mới nói thôi mà, cho dù hai người có cãi nhau, cũng đừng lấy thân thể mình ra đùa giỡn, cô Vinh, cô cũng thật là, nói một hai câu dịu dàng đi.”

“Chuyện này có đồng ý hay mềm dẻo cũng không phải là vấn đề.” Vinh Thiển chấp nhất: “Lệ Cảnh Trình, hôm nay tôi nói cho anh biết, bởi vì tôi không hiểu gì về anh nên tôi nhất định phải loại bỏ nó, sớm biết như thế, tôi thà âm thầm bí mật đi bệnh viện.”

Lệ Cảnh Trình vung tay lên, người giúp việc vội vàng ôm lấy Vinh Thiển, bàn tay đang vung lên của anh hạ xuống hất bàn ăn, làm cơm nước trên bàn rơi xuống đất.

“Em nếu dám làm, tôi sẽ bóp chết em.”

Vinh Thiển tức giận ném chén cơm xuống đất, xoay người chạy nhanh lên lầu.

Lệ Cảnh Trình đứng trước cửa phòng, phát hiện cửa đã khóa trái, anh tìm chìa khóa dự phòng, lúc mở cửa ra thì thấy cô đang nằm trên giường.

Cô chỉ đắp một miếng chăn mỏng, không nói gì.

Anh đứng một hồi lâu trước giường, cuối cùng không thể không cúi xuống ôm cô.

Hai mươi mấy năm anh luôn kiên nhẫn, nhưng đối với cô anh không thể, nhìn thấy cô như vậy anh kìm lòng không được. Cô đang buồn rầu, anh vừa động vào, cô như con chuột cùng đường không ngừng giãy dụa.

Anh cũng có tức giận, nhưng không có cách nào mà giận cô được, hai tay anh ôm chặt cô: “Được rồi, vừa này anh không nên tức giận, mau đứng lên nào.”

Tiếng khóc từ trong chăn vang ra, Vinh Thiến nghẹn ngào không ngừng, Lệ Cảnh Trình kéo chăn ra lộ ra gương mặt đỏ bừng vì khóc, anh đau lòng đưa tay lau nước mắt cho cô, nhưng càng như thế Vinh Thiến càng khóc nhiều hơn, Lệ Cảnh Trình lấy khăn tay lau cho cô: “Được rồi, khóc nữa mắt sưng xấu lắm.”

“Em không sinh, không sinh.”

Động tác trong tay anh dừng lại: “Cái gì anh cũng có thể đáp ứng em, nhưng chỉ chuyện này thì không được.”

Vinh Thiến đẩy anh ra, kéo chăn đắp lại.

Lệ Cảnh Trình cũng không có biện pháp, anh phân phó bảo mẫu, dặn dò không để cô ra ngoài.

Coi như là đem cô giam lỏng trong Đế Cảnh.

Vinh Thiến còn chưa tới thời kỳ thai nghén, nhưng mấy ngày nay tâm tình không tốt, ăn uống tự nhiên cũng không ngon.

Lệ Cảnh Trình đứng dậy nhận điện thoại, nhíu mày: “Alo.”

Bên kia là giọng của Hoàng Phủ Tứ Thiếu.

Ánh nghiêng chặt răng nói: “Tôi ra ngay lập tức.”

Lệ Cảnh Trình cầm chìa khóa xe, khẽ hôn lên mặt cô: “Buổi chiều anh sẽ về, em . . có cái gì không muốn ăn?”

Vinh Thiến đưa tay vuốt tóc, không nói.

Vẻ mặt anh không giấu được sự mất mát, đứng dậy rời đi.

Vinh Thiến lúc này mới ngồi dậy đến bên máy tính, mở QQ ra, cô đang chán đến chết, muốn tìm Lâm Nam nói chuyện, đột nhiên, một tin nhắn nhảy ra.

Mở tin nhắn ra, là Hoắc Thiếu Huyền gửi tới mấy ngày trước, hỏi cô có thời gian không, anh muốn gặp cô.

Vinh Thiến nắm chặt bàn tay, đánh chữ “có”.

Bên kia rất nhanh có tin nhắn trả lời, hẹn cô giữa trưa hôm nay gặp ở Cửu Quang.

Vinh Thiển tùy ý thay trang phục, sau đó nói với bảo mẫu cô muốn ra ngoài mua ít đồ ăn vặt, bảo mẫu quay đầu gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình, sau đó đi tới bên cạnh Vinh Thiển: “Cô Vinh, tôi đi với cô, để tôi gọi tài xế tới.”
“Được.”

Đi vào Cửu Quang, Vinh Thiển chọn một chỗ ngồi tốt, gọi hai ly nước trái cây, cô để cho người giúp việc ngồi ở một bàn khác, bảo đảm cô ấy không nghe được cuộc nói chuyện của cô và Hoắc Thiều Huyền, cũng đảm bảo cô luôn trong tầm mắt cô ấy, để tránh cho Lệ Cảnh Trình biết mà tức giận.

Hoắc Thiều Huyền đến đúng giờ hẹn, anh kéo ghế ra ngồi đối diện cô.

Cô cúi đầu, có chút dăm chiêu, Hoắc Thiều Huyền thay cô gọi một vài món cô thích: “Tiểu Thiển, em mang thai?”

Vinh Thiển giật mình, đột nhiên ngẩng đầu: “Sao anh lại biết?”

“Vinh Trạch nói cho anh biết.”

Cô khẩn trương nắm chặt túi xách, cảm giác phức tạp không thể nói rõ được, thật giống như là ruồng bỏ đi thứ tốt đẹp, cứ như giả vờ không quen không biết, giống như tâm đầu ý hợp, nhưng cũng thật chua xót.

Hoắc Thiều Huyền tựa lưng vào ghế, một lúc lâu vẫn không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô chăm chăm.

Cô vẫn là cô gái anh muốn yêu thương cưng chiều trong lòng bàn tay, giờ đã là mẹ, loại cảm giác này thực kỳ diệu, Hoắc Thiều Huyền kéo dài sự trầm mặc, Vinh Thiển cảm thấy không khí xung quanh mình từng bước từng bước bị rút sạch.

“Thiếu Huyền, có con, anh có vui không?”

Hoắc Thiều Huyền hỏi lại: “Em thì sao?”

“Vinh Trạch nói cho anh, là muốn anh khuyên em nên sinh con sao?”

“Ý anh ấy hẳn là như thế.”

Vinh Thiển nắm chặt ly nước trái cây: “Không ngờ anh cũng nghĩ như thế.”

“Vì sao vậy?”

Vinh Thiện nghe ba chữ này, nước mắt thiếu chút nữa trào ra: “Anh nói, em có yêu Lê Cảnh Trình không?”

Tầm mắt cô và Hoắc Thiếu Huyền chạm vào nhau, tay phải anh đặt trên bàn, đầu ngón tay nhịn không được mà run rẩy, rõ ràng là anh muốn nắm chặt tay lại: “Anh cũng không yêu Mạc Hy...”

Cô cắn chặt môi, bỗng nhiên cảm thấy số phận thật là buồn cười.

Vinh Thiện uống một ngụm nước trái cây, Hoắc Thiếu Huyền gọi cho cô một món điểm tâm: “Nhưng anh nghĩ, anh sẽ yêu thích đứa bé này.”

Hoắc Thiếu Huyền đưa tay lên đút đồ ăn cho cô, cô ngay cả há miệng đều không làm được.

Hốc mắt Vinh Thiện đỏ lên: “Đối với anh, em không. . .”

Hoắc Thiếu Huyền thừa cơ đem miếng bánh ngọt nhét vào miệng cô: “Anh cùng Mạc Hy như vậy, chung sống vài chục năm, anh cũng không biết phải là như thế nào, có đứa con, anh cũng có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc con, dùng toàn bộ thời gian chăm sóc cô ấy và con, anh có thể coi cô ấy như trân bảo, đối đãi với cô ấy giống như đã từng đối với em như thế. Tiểu Thiện, anh không khuyên em, nhưng lấy đứa bé ra rất tổn hại thân thể, anh cũng không thể nói gì em, vì quyền quyết định là ở em, nhưng trong lòng anh quyết không tha thứ ình.”

“Trong nháy mắt, chúng ta một người làm cha, một người làm mẹ.”

Vinh Thiện nhẹ nhếch khóe môi, ý cười thản nhiên.

Đúng thế, giấc mộng lúc trước của bọn họ đã hoàn toàn đảo ngược.

Hoắc Thiếu Huyền uống một ngụm cà phê, miệng chua xót.

“Đứa bé, mấy tháng rồi?”

“Hơn một tháng.”

Hai người bình tĩnh nói chuyện, trừ bỏ việc Hoắc Thiếu Huyền đút cho cô miếng bánh ngọt kia, người giúp việc thấy tất cả mọi chuyện không có chút khác thường.

Trái tim Hoắc Thiếu Huyền lúc này như bị dao cứa, nhưng trên nét mặt anh vẫn duy trì sự bình thản, anh nhìn người đến người đi, thực sự trong một

đoạn thời gian cảm thấy mình dường như già đi hẳn.

“Em xem, thật tốt.” Anh nghe được âm thanh chính mình không khống chế được mà thốt ra: “Kém nhau không nhiều lắm, đến lúc đó cùng nhau lớn lên, bọn chúng sẽ là thanh mai trúc mã.”

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh, Hoắc Thiều Huyền ý thức được mình nói sai, khóe miệng anh cứng đờ, trong mắt cô hiện lên sự đau đớn.

“Hoắc Thiều Huyền, anh như vậy, không cảm thấy đau lòng sao?”

Đúng vậy, như thế nào lại không đau cơ chứ?

Cơn đau nhẹ nhàng từng đợt làm anh bình tĩnh, Hoắc Thiều Huyền miễn cưỡng cười nói: “Chờ cục cưng sinh ra, anh sẽ không đau lòng nữa.”

“Thật sự, có ảnh hưởng lớn đến thế sao?”

“Anh nghĩ, hẳn là vậy, hiện tại anh cũng cảm thấy có chút khó chịu, anh cấp cho cô ấy một phòng, nghĩ đến lúc đó, dẫn cô ấy đi mua đồ chơi, quần áo, thật sự thống khổ, lúc đó anh ôm lấy Mạc Hy, đầu gối vào bụng cô ấy, anh cảm thấy được, anh cảm thấy một sinh mạng sống đang trong bụng cô ấy, rất chân thật, Tiểu Thiển, em có cảm giác như thế không?”

Vinh Thiển không khỏi đặt tay lên bụng mình, lần đầu tiên, cô an tĩnh lại, cô nghĩ tới bộ dáng của cục cưng, Hoắc Thiều Huyền cười với cô: “Tiểu Thiển, có đứa bé, em sẽ cảm thấy cuộc sống rất tươi đẹp.”

“Thật sự?”

Hoắc Thiều Huyền gật đầu: “Thật sự.”

Hai người không nói một câu nào khác, đều tự có sự đúng mực.

Hoắc Thiều Huyền nhìn ra bên ngoài quán: “Ai đưa em đến đây?”

“Bảo mẫu cùng lái xe.”

Người đàn ông gật đầu: “Em muốn ăn gì?”

“Em không muốn ăn.”

Hoắc Thiều Huyền cũng không ở lại lâu, lúc đứng dậy, đem ghế đẩy sang bên cạnh, anh cố gắng nhẫn nhịn, qua mấy tháng nữa, chờ sau khi cục cưng sinh ra, anh và cô gặp nhau sẽ không khó xử như lúc này nữa.

Bảo mẫu bước nhanh tới, ngồi ở vị trí của Hoắc Thiếu Huyền: “Cô Vinh, cô muốn ăn trưa ở đâu?”

“Tôi không đói bụng.”

“Cô như thế là không được, không ăn sẽ không có sức đâu.”

Vinh Thiển đưa hai tay chống trán, đem tất cả vẻ mặt của chính mình giấu trong lòng bàn tay, cô muốn sự im lặng.

Ngồi trên xe về Đế Cảnh, lại phát hiện ra Hà Mộ đang chờ cô ngoài cổng.

Vinh Thiển vội bảo cô vào nhà.

“Mộc tử, sao cậu và Lâm Nam không cùng nhau đến?”

“Lâm Nam nói cậu ấy phải về quê ngoại hái đào, mình ở nhà nhàm chán quá, nghĩ đến đây tìm cậu chơi.”

Vinh Thiển đang lo không có ai nói chuyện, cô và Hà Mộ đi vào, bảo mẫu ở dưới lầu thu xếp đồ đạc, Hà Mộ ngồi trên sofa, nói: “Thật là mát nha, bên ngoài nắng quá, thật muốn nướng cháy da mình luôn.”

Hai tay cô đưa lên quạt quạt.

Bảo mẫu cầm hoa quả đi tới: “Nào nào, mau ăn hoa quả át.”

“Cám ơn.”

Hà Mộ cầm miếng dưa hấu ướp lạnh, một ngụm cắn xuống mát mẻ vô cùng, cô cũng cầm một miếng dưa cho Vinh Thiển: “Không phải cậu rất thích dưa hấu ướp lạnh sao?”

Bảo mẫu thấy thế vội đưa tay ngăn lại: “Cô Vinh không thể ăn cái này, rất lạnh.”

“Dì cả của cậu đến à?” Hà Mộ nghĩ bảo mẫu cũng thực là quan tâm, kỳ kinh nguyệt của Vinh Thiển cũng có thể nhớ rõ.

Vinh Thiển vừa muốn mở miệng, bảo mẫu lại vui vẻ nói trước: “Cô Vinh mang thai.”

Động tác ăn của Hà Mộ dừng lại, trừng lớn hai mắt nhìn về phía Vinh Thiển.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vinh Thiến vẫn bình tĩnh, bảo mẫu cuống quýt lui ra bên ngoài.

Hà Mộ ăn hết luôn miếng dưa hấu trong tay mình: “Khi nào thế?”

“Mới phát hiện vài ngày.”

“Sao mình thấy mặt cậu giống như bị mất hứng vậy?” Hà Mộ ngồi vào bên cạnh Vinh Thiến: “Cậu định như thế nào?”

“Mình không muốn giữ lại.”

“Vì sao?”

Vinh Thiến nghe Hà Mộ hỏi lại, cô liền nói: “Chẳng lẽ cậu cũng nghĩ mình nên sinh nó ra sao?”

“Hiện tại trường đại học cũng cho phép đang đi học được kết hôn và sinh con mà.”

“Mộc tử, mình hoàn toàn chưa chuẩn bị.”

Hà Mộ kéo tay Vinh Thiến: “Chúng ta còn nhỏ, nhưng cậu và mình khác nhau, mình là bị lừa, còn Lệ Cảnh Trình là vị hôn phu của cậu, các cậu sớm hay muộn gì cũng kết hôn, bằng không, cậu mang danh hiệu vị hôn thê này làm cái gì? Lệ Cảnh Trình cũng đã hai bảy tuổi rồi, cũng không còn trẻ để chơi đùa cùng cậu.”

Vinh Thiến bị câu nói của Hà Mộ đánh trúng điểm yếu, cô sững người.

“Thiến Thiến, mình khuyên cậu giữ đứa bé này lại, không vì cái gì khác cả, lúc ấy mình sinh non, cậu cũng thấy bộ dạng của mình rồi đấy, cứ việc hiện tại không đau đớn, nhưng ai có thể cam đoan không có nguy hiểm? Rất nhiều tai họa ngầm đấy, về sau còn chưa biết rõ.”

“Mộc tử, cậu đừng làm mình sợ.” Vinh Thiến nhớ lại cảnh tượng ngày đó, cô sợ nhất là tiêm thuốc, nghĩ đến cảnh máu chảy đầm đìa, hai chân mềm nhũn.

“Mình dọa cậu làm gì, không đau là đã bị tiêm thuốc tê, khi đó mình cũng không có nhiều tiền, cũng biết xấu hổ không nói cho các cậu, mình một người nằm trong phòng giải phẫu, đau đớn, khóc tới khản cổ, bác sĩ kia còn nói, chính mình tạo nghiệt nên phải tự mình gánh vác, ánh mắt khinh

thường kia đến bây giờ mình vẫn nhớ rõ. Bác sĩ nói, cục cưng của mình thật đáng thương, là một khối thịt bị cắt ra từ trong bụng mình.”

Hà Mộ nhắm mắt lại, trong lòng Vinh Thiển cũng khó chịu: “Sao cậu lại nói tới chuyện này?”

“Bỏ đi đứa bé, chuyện này, chung quy không phải là việc tốt.”

Vinh Thiển không muốn gợi lên đau khổ của Hà Mộ, cô đem đề tài chuyển sang chuyện khác, nghĩ lại khi này cô thật sơ suất trầm trọng.

Cô nghĩ mọi người sẽ nghĩ giống cô, tán thành ý kiến của cô, Hà Mộ đi rồi, Vinh Thiển ngồi trước ban công, gần chiều, mới nhìn thấy xe của Lệ Cảnh Trình chậm chậm tiến vào.

Vinh Thiển cuống quýt làm bộ như ngủ.

Lệ Cảnh Trình vẫn chưa lập tức lên lầu, hẳn là hỏi bảo mẫu chuyện lúc đi ra ngoài, Vinh Thiển lắng tai nghe, tiếng bước chân ngoài cửa từ từ lại gần.

Cô nhắm hai mắt, hàng lông mi cũng không nhẹn được mà run rẩy, Lệ Cảnh Trình biết cô giả vờ ngủ.

Cùng Hoàng Phủ Tứ Thiểu nói chuyện một ngày, cuối cùng vẫn không thể vì anh mà mở ra một tiền lệ.

Vinh Thiển vừa mới mang thai, hiện tại là thời kỳ mấu chốt, một khi Hoàng Phủ Tứ Thiểu làm điều gì đó, không khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Lệ Cảnh Trình mệt mỏi trong lòng, vẻ mặt anh hơi lạnh lẽo trong ánh sáng mờ ảo của trời chiều, Vinh Thiển biết anh ngồi ở phía đối diện mình, bởi vì cô không có nghe thấy tiếng bước chân rời đi của anh.

“Vinh Thiển, anh biết em không ngủ.” Lệ Cảnh Trình nhỏ giọng mở miệng: “Anh hỏi một lần cuối cùng, đứa bé này, em có muốn hay không?”

Vinh Thiển biết giả vờ không được, đành phải mở mắt, cô mím môi, nhìn đến ánh mắt tàn khốc của anh, sau đó liền tránh đi: “Không cần.”

Lệ Cảnh Trình nở một nụ cười mỉa mai, anh suy nghĩ, anh thận trọng, cẩn thận như thế, rốt cục là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ là một đứa con mà cô ấy cũng không chịu sinh cho anh sao?

Anh bỗng nhiên đứng dậy, cất bước đi tới trước mặt cô, đưa tay túm cô kéo ra ngoài.

Vinh Thiển sợ hãi: “Anh làm gì đó?”

“Không phải em muốn phá thai sao? Đi, tôi dẫn em đi tới bệnh viện, để tôi tận mắt nhìn thấy em lấy nó ra!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 28 : Giữ lại, từng bước uy hiếp

Edit: Rainie

Tay Vinh Thiến bị anh kéo mạnh đến phát đau, khiến cô chỉ có thể lảo đảo đi theo phía sau Lê Cảnh Trình.

Lúc hai người xuống lầu, người làm nhanh chóng bỏ việc đang làm chạy đến: "Lệ thiếu, hai người sao vậy ạ?"

"Không nên nhiều chuyện, nếu chuyện cô ấy mang thai truyền đến tai người nhà tôi, các người biến hết đi!"

Người hầu sợ đến rụt cổ, vội nhường đường cho họ.

Vinh Thiến bị anh kéo lên xe, hướng đi chính xác là đến bệnh viện, trong lòng cô vô cùng sợ hãi.

Dọc theo đường đi, Lê Cảnh Trình mặt lạnh không nói câu nào, Vinh Thiến nắm chặt tay lái, xe rất nhanh chạy đến cửa bệnh viện, anh bước xuống xe ngay lập tức.

Đi tới khoa sản, Lê Cảnh Trình đem bệnh án nhét vào trong tay cô, đầu óc Vinh Thiến vẫn còn mông lung, anh đẩy bà vai của cô lảo đảo bước vào phòng làm việc.

Anh cũng không đi theo cô vào trong

Bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn cô: "Khó chịu ở đâu?"

Vinh Thiến đem bệnh án đưa bà, sau khi xem xong bác sĩ nhìn cô dò xét.

Thấy cô ấp a ấp úng không nói lời nào, bác sĩ liền sáng tỏ: "Mang thai?"

Cô gật gật đầu.

"Không muốn?"

Vinh Thiến không nói gì.

Liếc nhìn bệnh án sau đó bà ta hỏi: "Mới hai mươi tuổi?"

Phía trên bệnh án có ghi tuổi của Vinh Thiến.

Bác sĩ đương nhiên đã quá quen thuộc với cảnh này: "Nếu như cô không muốn giữ lại đứa bé, chúng ta cần phải xem bé đã bao nhiêu tháng. Có thể

dùng thuốc cũng có thể mổ."

Vinh Thiển hai tay vẫn đặt trên đầu gối: "Dùng thuốc."

"Bạn trai cô đâu?"

Cô quay đầu nhìn ngoài cửa, nhưng không thấy bóng dáng Lê Cảnh Trình đâu.

Bác sĩ cười lạnh, Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn thấy khóe miệng bà ta đầy vẻ chế nhạo, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, bác sĩ lấy một mẫu đơn ra, vừa viết vừa nói: "Uống thuốc cũng phải nằm viện, lúc đầu xuất huyết rất ít, dần dần có phản ứng, bụng sẽ đau vô cùng, nó ra rồi thì cô gọi y tá, rồi phải kiểm tra, nếu như không sạch sẽ mà còn sót lại, còn phải nạo."

Vinh Thiển mặt cắt không còn một giọt máu, sợ đến nổi chân mềm nhũn.

Bác sĩ nhìn ánh mắt cô: "Biết sợ sao, lúc làm những chuyện kia có nghĩ đến hậu quả không, không nói đến chuyện tổn thương đứa bé, đối với sức khỏe của bản thân cũng ảnh hưởng không ít, thành tử cung sẽ hẹp lại, sau này..."

Cửa phòng làm việc lại lần nữa bị đẩy ra, một cô gái gầy yếu đi vào, nhìn tương đối đen, lại thấp bé, so với Vinh Thiển còn nhỏ hơn.

Bác sĩ không kiên nhẫn nhìn cô ta, tiếp nhận bệnh án trong tay cô ta nhìn qua, chân mày khẽ nhíu lên: "Tháng trước vừa mới làm, tháng này lại có? Không phải đã nói với cô là trong vòng ba tháng không được làm chuyện chặn gối rồi sao?"

"Bác sĩ cho em uống thuốc là được rồi."

Vị bác sĩ không khỏi tức giận: "Cô đã nạo thai không chỉ một lần, thành tử cung của cô đã rất mỏng rồi, tôi sẽ không để cho cô tiếp tục làm lần nữa."

"Bác sĩ, làm ơn hãy giúp cho em đi, em vẫn còn nhỏ lắm."

"Cô tìm bệnh viện khác đi."

"Nhưng đây là bệnh viện tốt nhất thành phố Nam Thịnh rồi."

Bác sĩ cuối đầu xuống: "Cô còn như vậy, sau này tỉ lệ mang thai sẽ rất ít."

Đó là một cô gái trẻ, bây giờ tuổi còn nhỏ, đợi đến khi trưởng thành hơn suy nghĩ lại sẽ thấy sự việc ngày hôm nay mình làm hoang đường bao nhiêu.

Bác sĩ không làm gì, quay ra nhìn Vinh Thiễn: "Còn cô? Quyết định thế nào?"

Lệ Cảnh Trình đứng ở cuối hành lang, anh đốt điếu thuốc, màu trắng sương mù quanh quẩn ở đầu ngón tay, miệng lung nhìn ngoài cửa sổ.

Y tá đến gần nhắc nhở: "Tiên sinh, ở đây không thể hút thuốc."

Anh quay đầu lại, dập tắt điếu thuốc.

Lệ Cảnh Trình xoay người, dựa lưng vào tường, ánh mắt nhìn vào cửa phòng làm việc không chớp.

Y tá trước khi rời đi lén nhìn anh một cái, tại sao lại có một người đàn ông tốt đến như vậy, còn đưa bạn gái đến khoa sản, thật quá tốt.

Bên trong phòng làm việc.

Cô gái ốm yếu kia vẫn còn cố năn nỉ: "Bác sĩ hãy giúp cho em."

"Kêu bạn trai cô đến đây."

"Anh ấy ... anh ấy không muốn có đứa bé này, nên em mới như vậy." Cô bé bên cạnh bắt đầu khóc nức nở.

"Cậu ta không muốn, vậy để cậu ta giải quyết đi."

Cô bé đó đưa tay lau lau khóe mắt: "Em muốn sinh đứa bé ra, nhưng anh ấy không muốn."

Bác sĩ thở dài: "Bây giờ, tìm đàn ông muốn chịu trách nhiệm còn khó hơn nhiều." Thấy Vinh Thiễn không nói lời nào, bác sĩ lên giọng hỏi: "Đứa bé trong bụng cô mấy tháng rồi?"

Cô bé gầy yếu kia cũng xoay qua nhìn cô.

Vinh Thiễn cảm thấy như hít phải ngậm khí lạnh, từ từ đứng dậy, hai chân vô tình đụng vào cái ghế phía sau, cô chạy như trời chết ra khỏi phòng bệnh.

Vội vàng tìm kiếm xung quanh, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đứng ở hành lang đầu kia.

Vinh Thiễn nói không nên lời cay đắng và vui mừng hỗn loạn trong lòng, anh nhanh chóng đứng dậy, đi nhanh qua đó.

Hai người cũng không nói gì, Lệ Cảnh Trình cũng không thể xác định được cô có muốn giữ lại đứa bé hay không.

Sắc mặt Vinh Thiển trắng bệch, cả đôi môi cũng nhợt nhạt.

Cô xoay người bước nhanh đi về phía trước, vẫn đi ra cửa lớn rồi chạy thẳng tới bãi đỗ xe.

Lệ Cảnh Trình suýt nữa quên mất giọng nói của mình, anh đi tới trước xe, sắc mặt cũng dịu đi nhiều : "Nghĩ kĩ rồi sao ?"

"Bác sĩ bên trong làm tôi sợ."

"Bà ta dọa em sợ ra sao?"

"Bà ta rất hung dữ, còn có một cô gái ở bên trong." Vinh Thiển dựa vào thân xe, ngực như tê dại : "Sao anh lại không vào?"

"Tôi không cho em bỏ đứa bé, em chịu nghe sao?"

Lệ Cảnh Trình đỡ cô ngồi vào xe, khởi động, gân xanh trên mua bàn tay đến giờ vẫn còn nổi lên chằng chịt.

Vinh Thiển quay kính xe xuống, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe.

Ánh mắt anh nhìn cô qua gương chiếu hậu, Vinh Thiển không biết chính là, bác sĩ cùng cô gái yêu ớt kia, đều là do Lệ Cảnh Trình sắp xếp từ trước, anh muốn cô nhìn thấy tình cảnh tàn khốc trong phòng phẫu thuật, chỉ vì muốn hù dọa cô.

Đi ngang qua cửa hàng bách hóa, Lệ Cảnh Trình dừng xe bên ven đường.

Vinh Thiển không muốn đi vào, nhưng tâm tình của anh rất tốt, nhất quyết kéo cô vào bên trong.

Lệ Cảnh Trình đi đến cửa hàng của trẻ em, nhân viên phục vụ bước lên hỏi han, anh cùng Vinh Thiển đi tới gian hàng phía trước, anh chọn bộ quần áo chống xước xạ đưa tới trước người Vinh Thiển đo thử: "Còn có mẫu khác đẹp hơn không?"

"Có có, anh xem thử, cái này thế nào ạ?"

Vinh Thiển vẫn đứng yên ở đó, Lệ Cảnh Trình vui vẻ vì mưu kế thành công, cô thấy mắt anh tràn đầy ý cười, giống như hòn đá lớn trong lòng được buông bỏ, nét mặt anh phấn khởi, càng toát lên vẻ anh tuần phi phạm.

"Mấy món này cũng không tệ, kiểu dáng rất tốt, còn có thể tháo lắp."

Lệ Cảnh Trình chọn ba loại: "Chỉ những thứ này, gói lại đi."

Vinh Thiển đè lại cổ tay của anh: "Không cần mua."

Cô sợ, nhưng cũng không có đủ dũng khí để bỏ đứa bé này.

Trong lòng cô vẫn còn đang do dự.

Lệ Cảnh Trình thuận tay đem cô ôm vào lòng: "Bây giờ chúng ta bắt đầu chuẩn bị, em vừa thích ôm máy tính vừa thích xem phim, những thứ này đều có tia phóng xạ."

"Thế nhưng, tôi..."

"Thích mấy món này sao? Lại mua mấy cái quần đi, đến lúc bụng to hơn, không thể mặc quần jean." Lệ Cảnh Trình buông bả vai của cô ra, đi đến gian hàng khác.

Vinh Thiển nhìn chăm chăm bóng lưng anh đến thất thần, trong lòng cô tràn đầy khó xử.

Ngón tay Lệ Cảnh Trình đảo qua, nhìn thấy không tệ liền lấy ra.

Kỳ thực, anh hiểu suy nghĩ của Vinh Thiển, chỉ cần mấy câu hăm dọa là cô liền hồi tâm chuyển ý, sợ rằng không đơn giản như vậy.

Vinh Thiển đứng ở bên cạnh quầy đồ dùng trẻ sơ sinh, nhìn cử động cẩn thận mà chủ đạo của Lệ Cảnh Trình, gương mặt nghiêng hoàn mỹ tràn đầy ý cười, nhân viên phục vụ hai bên đều bị anh gọi qua, anh thân nhiên làm một người cha vô cùng nghiêm túc chuẩn bị mọi thứ tốt cho con.

Cô nhất thời không biết nên mở miệng nói như thế nào.

Lệ Cảnh Trình mua rất nhiều thứ, Vinh Thiển thấy anh còn đang nhìn các loại giường trẻ em, cô bước lên phía trước nắm lấy cánh tay anh: "Cái đó không cần mua."

Nhân viên phục vụ cười dịu dàng: "Chuẩn bị trước cũng rất tốt, sau này không cần luống cuống tay chân, giường trẻ em các loại đặt ở trong phòng, nhìn cũng rất có không khí vui vẻ, đúng không ạ?"

"Vẫn chưa cần dùng đến, tới lúc đó chúng ta lại đến đây xem." Vinh Thiển kéo tay Lệ Cảnh Trình.

Anh thấy vậy, cũng thôi không nhìn nữa.

Trở lại trên xe, ý cười của Lê Cảnh Trình vẫn không giảm: "Em thấy những bộ quần áo nhỏ xíu đó thế nào? Chỉ cỡ một gang tay thôi, em nghĩ xem bảo bối làm sao mặc vừa?"

"Đứa bé sinh ra không có lớn đâu." Vinh Thiến trả lời lại: "Với lại, có ai khoa trương mọi việc như anh chứ."

"Anh có thể cảm nhận được, một đứa bé nhỏ nhắn xinh xắn đứng trước mặt anh, ôm anh gọi ba ba."

Trong lòng Vinh Thiến không nói nên lời, sau khi trở về, Lê Cảnh Trình đem những thứ đã mua được cho người làm, ý nói bọn họ đem cất lên lầu.

Người làm thấy vậy, vẻ mặt sáng lên, xung quanh đều là không khí vui mừng hân hoan, chỉ có Vinh Thiến là cười không nổi.

Lê Cảnh Trình đang kéo dài thời gian của cô, đứa bé trong bụng ở lại càng lâu, cô sẽ không nở từ bỏ.

Phản ứng của Vinh Thiến tương đối sớm, qua một ngày, cô không thể ăn chút cơm nào.

Người làm báo cho Lê Cảnh Trình tình trạng này, sau khi trở về anh liền nhanh chóng lên lầu, nhìn bộ dạng Vinh Thiến buồn bã ủ rũ nằm trên giường, Lê Cảnh Trình nhanh bước qua: "Sao lại không ăn cơm?"

"Ăn không vô." Vinh Thiến nghĩ đến hai từ 'ăn cơm', nhin không được nôn khan, tay cô vỗ vỗ ngực: "Khó chịu quá."

"Để anh gọi mấy món điểm tâm em thích."

"Không muốn ăn." Vinh Thiến cự tuyệt: "Thứ gì em cũng không muốn ăn."

"Như vậy sao được? Cơ thể làm sao chịu đựng nổi."

Vinh Thiến dựa vào đầu giường, kéo mền lên trên bả vai, một bộ dáng rất đáng thương: "Nhất định là em còn chưa chuẩn bị tốt tâm lí, thật tội nghiệp cho cục cưng."

Lê Cảnh Trình biết tâm tư của cô, anh một tay chống ở bên người Vinh Thiến, một tay kia phủ lên bụng cô: "Không liên quan đến em, cục cưng đang lớn lên, chân tay dài ra lại rảnh rồi nhất định đang ở trong bụng em

đùa giỡn, từ từ, lúc cục cứng dần thành hình, em sẽ càng thấy khó chịu. Anh nghe nói, đến tháng sau cục cứng lớn hơn một chút, em có thể đi siêu âm xem cục cứng mút ngón tay hay nháy mắt."

Gừng càng già càng cay, Lệ Cảnh Trình chỉ nói sơ sơ mấy câu, lập tức đem ý định kia của Vinh Thiển lần nữa từ bỏ.

"Nhưng em thực sự rất khó chịu."

"Muốn ăn trái cây không?"

Vinh Thiển nằm định ở trên giường: "Không muốn ăn."

Cô cũng không có sức để nói nên lời nào nữa.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô, lúc này lại dịu dàng dụ dỗ: "Ngày mai chúng ta đến bệnh viện đi, làm một cuộc kiểm tra tổng quát."

"Em không đi."

"Đừng làm loạn, mai anh đi cùng em."

Tâm tình Vinh Thiển phiền muộn không có cách nào nói nữa, Lệ Cảnh Trình cảm thấy dường như cô sẽ bằng lòng sinh đứa bé ra, thậm chí muốn bắt đầu trang trí phòng trẻ em, mấy lần Vinh Thiển nói được phân nửa, đều bị anh cắt ngang.

Sáng sớm hôm sau, anh kéo cô dậy đưa cô đi.

Không cam tâm tình nguyện đến bệnh viện, làm xong một số kiểm tra, Lệ Cảnh Trình còn khẩn trương hơn cả cô, bác sĩ nhìn vào tờ kết quả: "Rất bình thường, yên tâm đi, ba tháng sau lại đến kiểm tra, trong đây còn có giờ hẹn cụ thể."

Thần sắc Lệ Cảnh Trình buông lỏng hơn, đi ra khỏi phòng làm việc, Vinh Thiển lại bị anh kéo sang phòng tự nghiệm nghe.

Chương trình học đã bắt đầu, hai người tìm chỗ ngồi, ngồi xuống ghế.

Ở đây đều là những người chuẩn bị làm mẹ, người hướng dẫn đang ở trên giảng giải, trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh hấp dẫn ánh mắt Vinh Thiển.

"Cực cứng sinh trưởng, cần dựa vào cơ thể người mẹ để hấp thụ dinh dưỡng, mà cuống rốn chính là đầu mối then chốt nối giữa mẹ và em bé..."

Hoạt hình được làm rất sinh động, giống như hình ảnh chân thực, đứa bé nho nhỏ đầy đủ hai tay hai chân, một cái đầu có vẻ khá lớn, trên rốn cuống rốn kéo dài ra, đứa nhỏ tựa như đang bơi, trôi bồng bềnh bên trong tử cung. Cô xem đến thất thần, càng xem nhiều, càng thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Dần dần, cực cứng phát triển, khuôn mặt càng thêm rõ ràng, ngón tay và ngón chân cũng đã rõ ràng, nếu như các mẹ sau này làm siêu âm, có lẽ, cực cứng còn nhận mặt cùng các bà mẹ."

Vinh Thiển cười theo. Tưởng tượng đến hình ảnh đó, lại có chút chờ đợi, cô thật rất mong chờ được nhìn thấy.

"Đến gia đoạn cuối, các mẹ sẽ cảm nhận rõ thai nhi đạp mình, khi đó sức lực cũng khá lớn, thường xuyên tập tành đá vài cái, có đôi khi một đạp cũng có thể khiến các mẹ đau đến mức muốn nhảy ra ngoài, không cần phải sợ hãi, chỉ cần dán chặt bàn tay lên bụng xoa xoa vài cái, cực cứng sẽ cảm nhận được các mẹ đang nói lời yêu thương cùng bé. Có lẽ các mẹ cũng có thể thương lượng cùng bé, bảo bé nường tay đôi chút, đợi đến lúc sinh ra sẽ hành hạ baba."

Mấy người phụ nữ có thai ở dưới đều cười ầm lên, khác nhiều người mới mang thai, vẫn chưa kịp thời thích ứng với nhân vật mới xuất hiện này, có vẻ sợ hãi, vị hướng dẫn vui tính này khiến cho tâm tình của họ thư giãn hơn.

Vinh Thiển cũng buồn cười.

Bàn tay Lê Cảnh Trình nắm lấy tay cô, mắt nhìn về phía màn hình lớn.

"Tục ngữ nói, “mẫu tử liên tâm”, lời nói này không sai, đứa bé trong bụng của các mẹ, không ai có thể hiểu rõ tình trạng của bé hơn bản thân người mẹ, mỗi ngày đều hoạt độngn có giờ giấc, cũng sẽ có lúc tâm trạng không vui. Cho nên, phụ nữ có thai muốn duy trì tâm trạng tốt nhất, cố gắng không khắc khẩu, bực bội, mỗi đứa nhỏ cũng có linh tính vượt quá tưởng tượng so với chúng ta, về điều này, đợi đến lúc bụng của các mẹ lớn hơn chút nữa, sẽ có thể từ từ cảm nhận sâu sắc điều đó."

Tâm mắt Vinh Thiển chuyển về nhìn bụng mình, cô cứ như vậy kiên trì không muốn giữ bé, cùng Lệ Cảnh Trình khắc khẩu, cục cưng cũng biết điều này đúng không?

Bỗng nhiên, có một loại cảm giác ấy náy dâng lên, trái tim cũng không khỏi chua xót.

"Mỗi một bảo bối trong bụng mẹ, đều đáng được hoan nghênh, mặc kệ người lớn đã sẵn sàng chuẩn bị hay chưa, hay là có được là ngoài ý muốn, thì đứa nhỏ vẫn là một sinh linh vô tội, khi bảo bối tới tất nhiên là phải vui mừng rồi, cho nên hi vọng các mẹ cũng dùng tràn đầy tình yêu của chính mình tới đón nhận nó."

Lệ Cảnh Trình ôm chầm Vinh Thiển, cô cũng không phản kháng lại, đưa mắt lên nhìn về phía màn ảnh lớn.

Đó là bức ảnh một người phụ nữ sau khi sinh, lần đầu tiên nhìn thấy cục cưng.

Mặc dù trông tiều tụy chật vật, mặc dù khàn cả giọng, môi da nẻ nứt, nhưng nhìn thấy đứa bé kia, trong nháy mắt, cô ấy nở một nụ cười, cảm thấy thật tốt biết bao.

Vinh Thiển không khỏi bị xúc động, Lệ Cảnh Trình liếc mắt, cuối cùng cũng nhìn thấy khóe miệng cô khẽ nâng, trong mắt cũng chứa ý cười.

Kết thúc khóa học, hai người đi ra bệnh viện, Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay Vinh Thiển.

Về đến nhà, cô lấy bộ quần áo chống khúc xạ Lệ Cảnh Trình đã mua ra mặc vào, khiến cho bản thân anh không khỏi kích động.

Buổi tối, Lệ Cảnh Trình tự làm lấy cho cô một ly nước chanh, Vinh Thiển sau khi nhận lấy liền uống một ngụm

"Thiển Thiển, chúng ta kết hôn đi."

"Khụ khụ..." Nước trái cây trong miệng Vinh Thiển thiếu chút nữa phun ra ngoài, cô mở to hai mắt: "Anh nói cái gì?"

"Chúng ta đi đăng kí đi."

Kỳ thực, Vinh Thiển cảm thấy, đứa bé này xuất hiện, khiến cho toàn bộ kế hoạch của cô bị rối hết cả lên, bao gồm rất nhiều điều cô chưa từng nghĩ tới, đều phải một lần nữa đổi mặt.

"Lệ Cảnh Trình, anh muốn kết hôn với em sao?"

Anh nắm lấy tay cô, đôi môi mỏng khẽ nói: "Bất kể kết hôn vì tình yêu thật sự hay chỉ là trò đùa, Vinh Thiển, em đã đùa giỡn với anh bao lâu rồi?"

"Anh mới là kẻ đùa giỡn."

"Đúng vậy, anh còn khiến bụng của em lớn lên nữa." Lệ Cảnh Trình đứng dậy ngồi vào bên cạnh Vinh Thiển: "Đính hôn, rồi đến kết hôn, đây không phải là quy luật tự nhiên sao?"

"Nhưng, người nhà của anh sẽ không đồng ý."

"Kết hôn với em là anh, cần gì quan tâm đến bọn họ chứ?"

Vinh Thiển nhìn anh: "Lệ Cảnh Trình, hôn nhân đại sự, anh không cần thương lượng với người trong nhà sao?"

"Không cần, đây là chuyện của chúng ta, anh và em thương lượng với nhau là được rồi." Lời nói của anh chắc nịch.

Vinh Thiển mấp má môi: "Em còn chưa suy nghĩ tới, anh cho em một chút thời gian đi."

"Được."

Lệ Cảnh Trình vẫn muốn trang trí phòng trẻ con, anh muốn gia đình yên ổn sống ở thành phố Nam Thịnh, không bao giờ trở lại căn nhà u ám trước kia nữa.

Lâm Nam cũng biết chuyện Vinh Thiển mang thai, cô và Hà Mộ thường xuyên tới thăm Vinh Thiển.

Lệ Cảnh Trình lái xe rời khỏi sau đó, đi tới quán café gần công ty.

Đẩy cửa đi vào, Hoàng Phủ Tứ Thiệu đã ngồi ở bên trong.

"Lệ thiếu, tôi đợi anh lâu rồi."

Lệ Cảnh Trình vẫn chưa ngồi xuống: "Cậu cảm thấy chuyện chúng ta gặp mặt còn cần thiết?"

"Lệ thiếu, tôi là “không có chuyện không lên điện Tam Bảo”."

"Chuyện lần trước, không phải đã giải quyết rồi sao?"

Hoàng Phủ Tứ Thiệu ý muốn Lệ Cảnh Trình ngồi xuống.

"Chủ yếu là, còn có một cửa ải khá quan trọng." Hoàng Phủ Tứ Thiệu giúp Lệ Cảnh Trình nghiền ít cafe, Lệ Cảnh Trình càng nghe, tâm tình càng trầm xuống, anh biết Hoàng Phủ Tứ Thiệu là một con rắn độc, không phải chỉ cần dễ ngon ngọt là có thể cho qua.

"Cậu cũng biết, đây cũng không phải là đang chơi bóng, nếu muốn tôi giúp cậu, tôi sẽ phạm pháp."

Hoàng Phủ Tứ Thiệu cười ra tiếng: "Lệ thiếu nói quá lời, lại nói anh một tay che trời, ở thành phố Nam Thịnh này trong khoảng thời gian ngắn mà có thành tích như vậy, chẳng phải trăm phần trăm đã sử dụng thủ đoạn tình vi nào đó sao? Họ Lệ ở Lại Hải có bối cảnh thế nào, người khác không biết, tôi ít nhiều cũng biết rõ ràng."

Lệ Cảnh Trình cầm lấy quai tách, ánh mắt ung dung, chỉ là ánh mắt đã chuyển lạnh: "Hoàng Phủ Tứ Thiệu, tôi khuyên cậu không nên quá tham lam."

"Ai mà chẳng muốn từ binh lính lên làm tướng quân." Hoàng Phủ Tứ Thiệu hình như nhớ tới điều gì đó, làm ra vẻ bưng tỉnh: "Đúng rồi, quên chúc mừng anh, nghe nói Vinh tiểu thư mang thai?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình trở nên căng thẳng, ánh mắt dần chuyển sang u ám, chuyện Vinh Thiển mang thai chỉ vài người biết, nhưng nếu muốn, cũng không phải không tra ra được, có thể thấy lần này Hoàng Phủ Tứ Thiệu đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm trí.

"Chuyện này, rất khó giả quyết."

"Lệ thiếu, sự tình không phải là chờ tới không còn cách cứu vãn rồi mới làm, ngài chỉ cần cử động ngón tay, ngài xem xem, hiện tại hạnh phúc như vậy, vợ yêu trong ngực, mấy tháng nữa đứa nhỏ được sinh ra, chuyện gì tốt ngài cũng gặp được."

Lệ Cảnh Trình thật muốn xé tan vẻ mặt giả tạo của Hoàng Phủ Tứ Thiếu, anh đặt mạnh chén cà phê lên trên bàn: "Hoàng Phủ Tứ Thiếu, chơi với lửa có ngày chết cháy, đạo lý này cậu còn chưa hiểu sao, cậu dám cả gan uy hiếp tôi, không sợ sau này chết như thế nào cũng không biết?"

Hoàng Phủ Tứ Thiếu cười cười: "Tôi vẫn là câu nói kia, không phải tôi uy hiếp ngài, là xin ngài giúp đỡ."

Chiếc điện thoại của Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên vang lên, nét mặt anh lạnh lùng, không khí xung quanh như bị đóng băng, anh lấy điện thoại ra nhìn, Hoàng Phủ Tứ Thiếu cảm giác được vẻ mặt anh trở nên dịu dàng trong phút chốc.

"Alo."

Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ: "Lệ Cảnh Trình, anh ở đâu?"

"Ở bên ngoài, có chút việc."

"Em muốn ăn măng cụt, anh mua về cho em."

"Được."

"Em còn muốn ăn dưa hấu."

"Không được, quá lạnh."

"Nhưng em thèm."

"Thôi được." Lệ Cảnh Trình không thể không thỏa hiệp.

"Em còn muốn ăn bánh rán trái cây."

"Cái này là thứ gì ngon sao?"

Vinh Thiển mặc kệ : "Em vừa mới tra được trên Baidu, nói là ăn rất ngon, anh mua cho em."

"Được rồi."

"Vậy lúc nào anh về?"

"Mua xong sẽ về."

"Được, em sẽ chờ anh." Vinh Thiển nói xong, cúp điện thoại.

Hoàng Phủ Tứ Thiểu nhếch miệng, ánh mắt lóe lên. "Lệ thiếu, Vinh tiểu thư thật sự tốt số, tôi nên chúc mừng cô ấy."

Lệ Cảnh Trình đưa tay chỉ thẳng vào anh ta: "Chớ giờ trò gì với Vinh Thiển."

Đối phương cười to: "Vậy phải xem ngài có giúp hay không."

Lệ Cảnh Trình cầm điện thoại di động, không nói gì, nhanh chóng đi ra ngoài.

Chỉ là anh không ngờ, khoảng cách thời gian ngắn như vậy, yêu cầu của Hoàng Phủ Tứ Thiểu cũng đã làm bước đi của anh trở nên gian nan.

Trở lại Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình bỏ các món mua được đặt ở trên bàn trà ra, Vinh Thiển đi qua nhìn, cảm giác như bánh rán trái cây toàn dầu ăn: "Em không muốn ăn."

"Vậy anh bóc măng cụt cho em."

Vinh Thiển mệt mỏi cuộn người trong sofa: "Em ăn cam trong nhà."

"Bây giờ em muốn ăn thứ gì anh liền mua thứ đó."

Vinh Thiển đưa hai tay xoa xoa mặt Lệ Cảnh Trình: "Bắt anh chạy tới chạy lui, anh sẽ không nửa câu bất mãn?"

"Anh hài lòng, chỉ cần em chịu ăn, đem mặt trăng hái xuống đều được."

Lệ Cảnh Trình vui vẻ nói, Vinh Thiển nhéo nhéo dái tai của anh.

Hôm sau, Vinh Thiển ngủ tới gần buổi trưa mới dậy, Lệ Cảnh Trình đi công ty, lúc gần đi dặn cô đừng ra ngoài, muốn ăn cái gì thì nói cho anh biết.

Vinh Thiển đi ra khỏi phòng, chuẩn bị đến vườn tản bộ.

Đi tới cửa lớn, bỗng nhiên thấy một chiếc xe đang dừng nhanh chóng lái tới, sau khi tới cửa chính Đế Cảnh, tài xế cầm ô, mở cửa xe bên ghế phụ ra, Hoàng Phủ Tứ Thiểu khom lưng bước ra.

Vinh Thiển vô thức xoay người.

"Vinh tiểu thư, dừng chân."

Vinh Thiển không có ấn tượng tốt với anh ta, Hoàng Phủ Tứ Thiếu đi lên phía trước, bảo vệ cửa không mở cửa cho anh ta, ngón tay anh ta lướt nhanh trên màn hình, bấm vào số di động của Lệ Cảnh Trình.

Về sau, màn hình ở trong lòng bàn tay hơi nghiêng, tránh được tầm mắt Vinh Thiển.

"Anh tìm Cảnh Trình? Anh ấy ở công ty."

"Không, tôi tìm cô."

"Tìm tôi làm gì?"

Lệ Cảnh Trình nhìn thấy biểu hiện cuộc gọi đến, vốn không muốn tiếp, nhưng ngón tay vẫn là ấn phím nghe: "Alo."

Đầu bên kia, truyền đến một cuộc đối thoại.

"Nghe nói Vinh tiểu thư mang thai, tôi cố ý tới chúc mừng."

Nét mặt Vinh Thiển đầy cảnh giác: "Anh nghe ai nói?"

"Chính miệng Lệ thiếu nói."

"Anh, rất thân với Lệ Cảnh Trình sao?"

Hoàng Phủ Tứ Thiếu khẽ cười: "Tôi cũng đã nói, chúng tôi là bạn bè."

Vinh Thiển nhớ lại, Lệ Cảnh Trình nói cũng không quen anh ta, Hoàng Phủ Tứ Thiếu nhìn cô, tiện đà bổ sung thêm một câu: "Chúng tôi đã quen nhau bốn năm đi, à, cũng có thể năm năm, sáu năm, cụ thể thời gian tôi thật không nhớ rõ."

Lệ Cảnh Trình cảm thấy huyết thái dương thành thịnh đau, hận không thể một quyền đánh cho Hoàng Phủ Tứ Thiếu răng rơi đầy đất.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 29 : Kết hôn, trở về Lệ gia

Edit: : Lưu Tinh

Vinh Thiển nghe thấy nhắc tới chuyện từ bốn năm, ngực bỗng nhiên đau nhói, vẻ kinh sợ phảng phất trên gương mặt nhỏ nhắn đang dần tái nhợt.

"VẬY ĐÃ CHÚC MỪNG XONG, HẸN LÀ CÓ THỂ ĐI RỒI."

"Không mời tôi đi vào ngồi một chút sao?"

"Tôi ăn cơm xong, muốn nghỉ ngơi"

"Vinh tiểu thư, là đang phòng bị tôi sao?"

Vinh Thiển vô thức lui về phía sau. Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ tứ thiếu áp lại gần, "Lần này tôi đến Nam Thịnh, biết được tin tức tốt này, cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn chúc mừng cô. Dù sao, sống trong quá khứ lâu quá, cũng không tốt."

"Anh có ý gì?" Vinh Thiển cao giọng hỏi

Lệ Cảnh Trình ngắt điện thoại, gọi điện đến số của Vinh Thiển, cô lại để điện thoại trên tủ đầu giường, không mang theo bên người. Lệ Cảnh Trình lập tức trở về Đế Cảnh.

Bộ mặt Hoàng Phủ tứ thiếu luôn luôn duy trì vẻ tươi cười vừa đúng mực. Nếu tinh ý, vẫn có thể nhìn ra ý tứ sâu xa trong ánh mắt của anh ta.

"Ý của tôi là cô cùng Lệ thiếu có đứa nhỏ, chính là có cuộc sống mới. Quá khứ của cô, tôi vừa đến Nam Thịnh... đã có nghe qua một chút."

"Anh dám điều tra tôi?"

"Tôi điều tra cô làm cái gì? Chỉ là tình cờ nghe thấy mà thôi."

Từ sau lưng Vinh Thiển, người giúp việc nhanh nhẹn bước đến, ánh mắt nhìn Hoàng Phủ tứ thiếu đề phòng: "Vinh tiểu thư, mau vào phòng đi, ở bên ngoài lâu quá không tốt."

Vinh Thiển cảm thấy Hoàng Phủ tứ thiếu còn có ý gì đó, nhưng cô cũng không hỏi thêm gì nữa.

"Cô đi đi."

Hoàng Phủ tứ thiếu cũng không dây dưa nữa.

"Sau khi Lệ thiếu trở về, cô nhớ giúp tôi chuyển lời, tôi sẽ còn đến tìm anh ta."

Vinh Thiển còn đang nghi vấn, xoay người theo người giúp việc đi vào trong. Cô bước đi có phần loạng choạng. "Sao cô lại có vẻ gấp gáp như vậy?"

"Tôi thấy cô cùng người lạ nói chuyện, rất sợ hãi gây bất lợi cho cô."

Vinh Thiển lại cảm thấy, chuyện này thật trùng hợp.

"Cô không phải hẳn là đang bận rộn ở phòng bếp sao?"

"Nhưng tôi cũng phải quan tâm đến tiểu thư, dù sao an toàn của cô cũng là quan trọng nhất."

Trở lại bên trong phòng, người giúp việc đi vào phòng bếp đem bát canh bồ ra. Vinh Thiển đi tới trước sofa, chau mày suy nghĩ, giữa hẳn và Lệ Cảnh Trình rốt cuộc là quan hệ thế nào?

Lệ Cảnh Trình cũng đã trở lại không lâu sau đó, Vinh Thiển đang ngồi ở trước bàn ăn cháo, cô ngẩng đầu nhìn nhìn: "Mấy hôm nay anh rất bận sao?"

"Bạn cũng có thể bớt thời giờ cùng em ăn bữa cơm."

Vinh Thiển nắm chiếc đũa: "Hoàng Phủ tứ thiếu đã tới đây."

"Anh biết." Trên mặt Lệ Cảnh Trình cũng không có gì khác thường. Anh đón lấy cái bát do người giúp việc đưa tới: "Vừa vặn lúc anh gọi điện thoại, em lại không nghe, nên anh bảo người đi tìm em."

"Hai người đã quen biết nhau lâu rồi sao?"

"Nói như thế nào đây, nếu như chỉ gọi là có chút quen biết cũng đúng, không sai biệt mấy." Lệ Cảnh Trình thay cô gấp thức ăn: "Sở dĩ anh không muốn em gặp Hoàng Phủ tứ thiếu, là bởi vì người này rắc tâm bất chính. Hẳn muốn hợp tác cùng anh, nhưng bị anh từ chối."

"Không phải anh ta kinh doanh nhà hàng khách sạn rất phát đạt rồi sao?"

"Hẳn muốn độc tài lĩnh vực đó ở Nam Thịnh. Em nghĩ, không có ai đỡ đầu, hẳn làm sao lấn chân sang đây được?"

Vinh Thiện nghĩ thầm cũng đúng: "Em vẫn cảm thấy anh ta còn có ý gì đó khác."

"Cho nên anh mới nói hăn rắp tâm bất chính." Lệ Cảnh Trình chuyển đề tài: "Vẫn là ăn không vô sao?"

"Dạ dày rất khó chịu."

Người đàn ông đưa tay ra xoa nhẹ trước bụng Vinh Thiện: "Sau này nhất định là bé gái đáng yêu."

"Ai nói với anh chắc chắn là con gái?"

"Không có ai nói. " Lệ Cảnh Trình kéo ghế qua ngồi cạnh cô: "Anh chỉ hi vọng có một đứa con gái. Anh sẽ nâng niu con trong lòng bàn tay, cưng chiều đến vô hạn."

"Không cho anh làm vậy!" Vinh Thiện nghĩ đến trước đây mình được Hoắc Thiếu Huyền bảo bọc, cưng chiều, đã khiến cô trở nên vô cùng ỷ lại và kiêu ngạo. Huống hồ Lệ Cảnh Trình nói muốn cưng chiều lại còn là con gái mình, chắc chắn càng trầm trọng hơn.

"Sau này nó sẽ trở thành một công chúa kiêu kỳ."

Người đàn ông ột quả nho vào miệng, nhẹ nhàng nói: "Anh thích có một công chúa kiêu kỳ."

Vinh Thiện giả bộ hờn giận, bất mãn trừng mắt nhìn Lệ Cảnh Trình. Người đàn ông cau mày. Vinh Thiện thấy vậy không khỏi bật cười: "Có phải anh đang hận không thể bóp chết em hay không? Chắc là hận đến nghiến răng nghiến lợi đi?"

"Có đôi khi anh thật muốn hạ thủ, nhưng cũng là... luyến tiếc."

Vinh Thiện ôm anh: "Vậy em biết rồi, anh chính là “tiếng sấm to giọt mưa nhỏ”(*), sau này anh nói gì em cũng không sợ."

(* Ý nói chỉ hù dọa chứ không làm thật)

Lệ Cảnh Trình thiếu chút nữa tự cắn rụng đầu lưỡi của mình.

Vinh Thiện mang thai đã ba tháng, rất muốn đi học.

Lệ Cảnh Trình cố ý không cho cô đi, nhưng hiện nay tình trạng nôn nghén của Vinh Thiện đã giảm bớt, bụng cũng không to lắm. Mặc quần áo rộng rãi

một chút, vẫn ra dáng một sinh viên thanh tú. Lệ Cảnh Trình không lay chuyển được cô, đành chuẩn bị tất cả thật tốt cho cô.

Giờ thể dục, đương nhiên cô không thể tham gia.

Lâm Nam cùng Hà Mộ đều biết cô mang thai, càng quan tâm, che chở cô hơn, tận lực không cho Vinh Thiển gặp phải bất kì chuyện nào ngoài ý muốn.

Hôm nay Hà Mộ đến muộn, nửa ngày không thấy mặt.

Giờ thể dục vừa mới bắt đầu, liền nhìn thấy Hà Mộ chạy tới rất nhanh. Chạy xong tám trăm mét, Hà Mộ cùng Lâm Nam mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh Vinh Thiển.

"Hà Mộ, sao buổi sáng không thấy cậu?"

"Thiển Thiển, xảy ra chuyện lớn..."

"Làm sao vậy?" Vinh Thiển kinh ngạc: "Chẳng lẽ là Tạ Đông..."

"Không phải..." Hà Mộ nhìn xung quanh, sau đó thấp giọng nói: "Lệ Cảnh Trình bảo nhà tớ dọn đến một căn nhà rộng cả trăm mét vuông. Điền mất rồi! Mẹ tớ sợ đến ngồi nửa ngày trên sofa cũng không đứng dậy nổi."

"A?" Vinh Thiển cũng có chút ngạc nhiên: "Chuyện khi nào?"

"Có lẽ anh ta đã an bài từ sớm rồi. Sáng hôm nay anh ta cho người qua bảo tớ kí vào hợp đồng chuyển nhượng."

Lâm Nam ôm lấy hai đầu gối: "Cậu từng cứu mạng anh ta sao?"

"Sao có thể."

Lâm Nam suy nghĩ, Vinh Thiển chậm rãi nói: "Ngày trước ở Đế Cảnh, cậu đã nói rất nhiều lời dọa người. Cậu còn khuyên tớ không nên bỏ đứa nhỏ. Lúc đó Lệ Cảnh Trình có nói, sẽ thưởng cho cậu."

"A?" Lần này đổi thành Hà Mộ bối rối: "Không thể nào, tớ nói mấy câu, anh ta liền mua cho căn nhà to vậy? Tớ làm sao dám nhận."

Lệ Cảnh Trình có bao nhiêu tiền, thật ra Vinh Thiển cũng không biết, nhưng cô chắc chắn người đàn ông này rất muốn đưa con trong bụng cô.

Hà Mộ có gia cảnh bình thường, căn nhà lớn này đối với cô mà nói thật sự là ân tình chắc cả đời không trả nổi.

"Cậu cứ nhận đi mà."

"Này, đây không phải là cho tớ mấy bộ y phục hoặc là một cái túi nha, đây là nhà. Thiển Thiển, là cả một căn nhà đó, cậu hiểu không?"

Hà Mộ còn chưa hết hoảng loạn: "Trời ạ, điên rồi, chuyện này thật quá không thực tế. Chỉ có trong tiểu thuyết thôi."

Lâm Nam ở bên cạnh tiếp lời: "Chúng ta thật không thể hiểu mấy người giàu."

Các cô nói có phần hơi khoa trương, nhưng Vinh Thiển biết rõ tâm tư Lê Cảnh Trình. Bất luận là ai đối tốt với cô, Lê Cảnh Trình nhất định không chỉ lấy một cái túi hoặc là mấy bộ y phục đến tạ ơn.

Cô thật sự cũng không biết, vì sao bản thân lại quyết định giữ lại đứa nhỏ. Ban đầu là Lê Cảnh Trình không chịu để cô bỏ đi. Về sau, cô có chút dao động, đương nhiên Lê Cảnh Trình nhận ra sự dao động đó. Bây giờ, đứa nhỏ ở trong bụng đã hơn ba tháng, cô tự nhiên cũng cảm thấy hẳn là nên giữ lại.

Cuối tuần hôm nay, người giúp việc bận rộn sắp xếp đồ đạc lên xe. Vinh Thiển còn buồn ngủ từ trên lầu đi xuống: "Anh muốn đi đâu?"

"Mang em ra ngoài giải sầu."

Lê Cảnh Trình tự mình lái xe, mang theo Vinh Thiển đi du lịch. Cách Đế Cảnh chừng mười phút đồng hồ đi xe, xe vừa mới dừng, Vinh Thiển liền không thể chờ đợi được đi xuống. Gió nhẹ đi qua hàng loạt rừng cây rậm rạp, thổi tới trên mặt cô, mang theo hương hoa thơm ngát.

Lê Cảnh Trình kéo tay Vinh Thiển tiến vào biệt thự. Anh mở một cánh cửa sổ, đem Vinh Thiển kéo đến trước mặt, hai tay ôm ở hông cô.

"Oa." Vinh Thiển kinh ngạc. Trước mặt, màu tím và lam tràn ngập trong đôi mắt, diễm lệ vô cùng.

"Đây là hoa gì?"

"Hoa tú cầu."

"Thật xinh đẹp."

"Thích như thế sao?"

"Thích lắm!"

Lệ Cảnh Trình tiện tay đem cửa sổ đóng lại, Vinh Thiển kéo tay anh: "Em muốn đi ra ngoài xem."

"Gấp cái gì, còn rất nhiều thời gian. Em ngồi xe mệt rồi, nghỉ ngơi trước đã."

Vinh Thiển muốn mở cửa sổ: "Em không mệt."

"Ngoan." Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô, xoay người lại. Vinh Thiển đành phải theo anh lên lầu.

Phòng ngủ đã có người dọn dẹp chuẩn bị từ trước. Vinh Thiển ở trên giường nghỉ ngơi. Ngủ được một lúc thì tỉnh dậy, sắc trời đã bao phủ lên một tấm màn đen. Bên trong gian phòng cũng không bật đèn, cô gọi: "Lệ Cảnh Trình?"

Xung quanh yên tĩnh im lặng, dù sao cũng là chỗ lạ, cô có chút sợ hãi.

Vinh Thiển xốc chân đi tới phía trước cửa sổ, bên ngoài ánh đèn lờ mờ bao phủ trên những bông hoa tú cầu, kéo dài bất tận.

Cô lục lọi tự mở đèn, sau đó xuống lầu.

Bên trong phòng khách đèn mở sáng choang. Tại phòng bếp truyền đến tiếng động. Vinh Thiển nhẹ nhàng bước tới đó, chỉ thấy Lệ Cảnh Trình đưa lưng về phía cô, đang làm món bò bít tết. Vinh Thiển tâm trạng khẽ rung động: "Lệ Cảnh Trình."

Cô không có thói quen gọi anh thân mật là Cảnh Trình.

"Dậy rồi sao?" Lệ Cảnh Trình đem bò bít tết bưng ra, Vinh Thiển mắt nhìn bốn phía: "Ở đây không có người khác sao?"

"Đêm nay, ở đây chỉ có chúng ta."

Lệ Cảnh Trình kéo cô ngồi xuống, rót cho cô ly rượu vang, cũng chỉ khoảng hơn nửa ly một chút.

"Anh biết em không thể uống rượu mà?"

"Hôm nay ngoại lệ."

Vinh Thiển nâng ly rượu lên: "Hôm nay là ngày mấy?"

Người đàn ông cắt nhỏ bò bít tết đưa tới cho Vinh Thiển. Anh cũng nâng ly rượu lên, nhìn Vinh Thiển ngồi ở đối diện. Khóe miệng anh nhẹ nâng lên: "Ăn cơm xong anh mang em ra ngoài một chút."

Sau khi ăn xong, Vinh Thiển theo Lệ Cảnh Trình đi dạo. Hậu viện chính là một biển hoa thật lớn. Lệ Cảnh Trình mang theo Vinh Thiển đi về phía trước. Vinh Thiển dừng lại, say mê ngắm nhìn không gian tràn ngập hoa và hoa, quả nhiên là sắc màu rực rỡ.

Lệ Cảnh Trình, người đàn ông này luôn luôn không thiếu lãng mạn.

Vinh Thiển đi được vài bước, anh chợt dừng lại trước một đóa hoa đỏ tươi, cực kì nổi bật giữa biển hoa kia.

Lệ Cảnh Trình ngồi xổm người xuống, vươn hai tay, từ trong nhụy hoa lấy ra một chiếc hộp nhung.

Vinh Thiển không phải đồ ngốc, lập tức hiểu được tiếp đến sẽ phát sinh chuyện gì.

Cô vô thức lui về sau, Lệ Cảnh Trình nhìn thấy cô sắp ngã: "Cẩn thận!"

Anh đứng dậy đỡ lấy cô rất nhanh, nhưng cô cả người ngã ra sau, đã không kịp. Người đàn ông nhanh chóng dùng thân mình che chắn phía sau cô, cô ngã xuống lưng không chạm đất, mà nằm gọn trong lòng anh.

Lúc Lệ Cảnh Trình đứng dậy, trên người dính đầy phấn hoa, nhưng anh không để ý đến: "Thế nào ? Có đau hay không? Bụng có không thoải mái hay không?"

"Không có." Vinh Thiển vừa muốn đứng dậy, Lệ Cảnh Trình chế trụ hông của cô làm cho cô ngồi trở lại đi, anh có vẻ tức giận: "Em chạy cái gì?"

"Em..." Vinh Thiển dừng một chút: "Có muối."

Lệ Cảnh Trình khoanh chân ngồi xuống, đem Vinh Thiển ôm vào trong lòng: "Có phải do nhìn thấy cái này?"

Anh đem hộp đưa tới trước mặt Vinh Thiển, sau đó mở ra.

Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp.

Vinh Thiển hồi hộp, kỳ thực cũng biết hôm nay sớm muộn sẽ đến.

"Bụng em rất nhanh sẽ to ra, Thiển Bảo, đứa nhỏ sau khi sinh, muốn làm giấy khai sinh, muốn làm sổ hộ khẩu, muốn đi học, muốn bất cứ điều gì... cũng không thể, nếu chúng ta không kết hôn." Lệ Cảnh Trình nâng mặt cô lên, đối diện với anh: "Huống hồ, em đã có con với anh, nhất định phải gả cho anh rồi. Em chẳng lẽ còn chưa chuẩn bị tinh thần sao?"

Tất cả, tựa như nước chảy thành sông.

Có đứa nhỏ, người đàn ông ấy chịu kết hôn với mình, chính mình còn do dự cái gì?

Lệ Cảnh Trình lấy chiếc nhẫn trong hộp ra, kéo tay Vinh Thiển qua.

Tay cô thon dài, mang chiếc nhẫn khẳng định rất đẹp mắt. Lệ Cảnh Trình đem nhẫn hướng vào ngón tay cô, anh gần như nín thở, thần sắc nghiêm nghị cố gắng che giấu một điều: Anh rất sợ...

Vinh Thiển cong ngón tay lên.

Lệ Cảnh Trình không hề dừng lại động tác. Có một số việc, cũng không phải là sợ thì nó sẽ không xảy ra.

Lần đầu tiên, cô cự tuyệt, là chiếc nhẫn đính hôn của anh.

Lần thứ hai, lại là nhẫn kết hôn.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn cô chăm chú: "Em nếu không muốn kết hôn cùng anh, có phải đã nghĩ kỹ đến con đường khác hay không?"

Vinh Thiển lắc lắc đầu.

"Tốt lắm, sau này anh sẽ thay em vượt mọi chông gai. Anh cho em không chỉ là một cuộc hôn nhân, một danh phận, mà là cả một đời chỉ yêu thương em. Vinh Thiển, em có muốn hay không?"

Cô không khỏi rung động. Đêm nay, tất cả thật đẹp. Vinh Thiển từng sợ hãi, cũng rất bồi hồi, nhưng cô rất rõ ràng con đường phía trước ở đâu.

Lệ Cảnh Trình tiến đến trước mặt cô, tựa trán cùng cô.

Vinh Thiển buông lỏng ngón tay. Anh thấy vậy liền đem nhẫn đeo vào tay cô: "Từ nay về sau, em là người của anh."

Vinh Thiển gật đầu, nhìn Lệ Cảnh Trình.

"Bà xã."

Cô mặt đỏ lên, thoáng ngượng ngùng. Vinh Thiện ngồi dậy: "Chúng ta chỉ đăng kí kết hôn trước, được chứ?"

"Vì sao?"

"Chuẩn bị cho hôn lễ không phải chuyện đơn giản, rất mệt mỏi. Em muốn lúc này chuyên tâm dưỡng thai. Sau khi sinh xong rồi tổ chức hôn lễ cũng chưa muộn."

Lệ Cảnh Trình vuốt ve sau lưng cô, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn đồng ý: "Được, nhưng năm tháng sau, không được đến trường nữa."

"Được rồi. Anh đáp ứng em, em cũng đáp ứng anh."

Lệ Cảnh Trình thuận thế nằm ngả ra sau, ôm Vinh Thiện nằm xuống bên cạnh.

Cô gối đầu trên cánh tay anh. Ánh trăng đêm nay sáng ngời, dịu dàng bao phủ trên gương mặt hai người.

Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ cảm giác yên bình như lúc này.

Anh đứng dậy bế Vinh Thiện trở về biệt thự. Cô đánh nhẹ lên ngực anh:

"Thả em xuống, em có thể đi."

"Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta."

"Chúng ta còn chưa có đăng kí kết hôn đâu."

Lệ Cảnh Trình nhắc nhở cô: "Trong bụng có thêm một người, sao vẫn nhẹ như vậy?"

"Bảo bảo bây giờ có thể nặng bao nhiêu kí chứ?"

Hai người trở lại phòng, Lệ Cảnh Trình tắm cho Vinh Thiện, lấy khăn tắm bọc cô ôm đến trên giường. Anh giúp cô lau khô người. Anh vừa rồi cũng chỉ đơn giản tắm qua loa rồi ôm cô ra, nội y cũng chưa mặc. Vinh Thiện chui vào trong chăn: "Áo ngủ em để trong vali."

"Còn muốn mặc áo ngủ." Lệ Cảnh Trình đặt tay bên thắt lưng cô: "Đã hết ba tháng."

Vinh Thiện nghe ra ý tứ trong lời của Lệ Cảnh Trình, cô xiết chặt chăn:

"Vừa mới hết ba tháng, không thể có vận động."

"Không có chuyện gì, anh sẽ có chừng mực."

"Anh trước đây cũng nói thế " Vinh Thiển đặc biệt bất mãn: "Anh nói anh có chừng mực, không để em mang thai."

Lệ Cảnh Trình bật cười: "Thỉnh thoảng cũng có sai sót một chút, tên nhóc kia quá mạnh mẽ, áo mũ cũng không thể ngăn cản."

Vinh Thiển nhìn anh, giơ chân lên như muốn đá anh.

"Không muốn."

Lệ Cảnh Trình muốn đối phó Vinh Thiển, sớm đã có biện pháp của mình. Cô mặc dù không muốn, nhưng cũng không thể chỉ một cước có thể đá văng anh ra. Lệ Cảnh Trình chờ cô không tinh lực phản kháng , liền có thể giơ cờ hàng đầu hàng.

Anh nhận được thực sự vất vả, lại không thể ‘cường hãn công thành đoạt đất’*.

(* Cường ép một cách quá đáng.)

Vinh Thiển căng thẳng thần kinh, sau một hồi hoảng sợ gọi anh: "Đừng... đau bụng."

Lệ Cảnh Trình lo sợ dừng động tác, bàn tay phủ lên bụng cô: "Làm sao vậy, làm sao vậy?"

"Chắc bảo bảo đạp... "

Vinh Thiển cũng biết không có khả năng, chỉ là muốn dọa Lệ Cảnh Trình.

"Nói bậy, ba tháng sao có thể đạp?"

Lệ Cảnh Trình chống hai tay ở bên người Vinh Thiển:"Em đau thật hay là giả đau?"

Vinh Thiển là thật nhát gan, chỉ như vậy đã nơm nớp lo sợ. Lệ Cảnh Trình bất đắc dĩ nằm xuống bên cạnh Vinh Thiển, đem cô ôm vào trong ngực:

"Thật là bị em làm cho ghen chết. Anh đã sắp hết nhẫn nại rồi đấy."

"Em mặc kệ, anh phải nhịn được." Vinh Thiển đưa hai tay hướng về bụng, nằm ở trong lòng Lệ Cảnh Trình, thân thể anh nóng kinh người. Sau một hồi, nhiệt độ cơ thể kia cũng chưa tan đi.

Vinh Thiển đẩy đẩy anh: "Sao anh không đi tắm đi?"

"Em chớ lộn xộn là được."

Tắt đèn, Vinh Thiến nhìn về phía ngoài cửa sổ, tay cô phủ trên ngón tay đeo nhẫn kim cương, chiếc nhẫn này đại biểu cho hôn nhân vĩnh cửu.

Tất cả đều vượt ngoài ý định của cô.

Đầu tiên là đứa nhỏ, sau là hôn nhân. Vận mệnh của cô đã hoàn toàn thay đổi, bây giờ, cùng Lê Cảnh Trình vững vàng ở cùng một chỗ...

Sau khi đi du lịch trở về, hai người đi đăng kí kết hôn.

Vinh Thiến nhìn về phía người đàn ông ngồi ở bên cạnh: "Hộ khẩu của em không phải ở Nam Thịnh."

Lê Cảnh Trình kinh ngạc: "VẬY Ở ĐÂU?"

"Ba em nói, sau khi tốt nghiệp trung học, ông ngoại liền đem hộ khẩu em đi cất."

"VÌ SAO?"

"Không biết, nghe nói là vì để lại cho em nhà cũ, ba em cảm thấy thẹn với mẹ, nên với mọi yêu cầu của ông ngoại luôn đáp ứng vô điều kiện."

"Về Lại Hải làm đi, anh có ít thứ còn ở nhà."

Vinh Thiến mặc dù đối với Lê gia là bài xích, nhưng hôn nhân đại sự, có thể nhân nhượng, cô đương nhiên phải nhân nhượng một chút.

Hôm nay trở về Lại Hải, Lê Cảnh Trình vẫn chưa lập tức về nhà, mà là mang theo Vinh Thiến đến khách sạn.

Hai người ở một đêm, ngày hôm sau, Lê Cảnh Trình bảo cô ở đây anh. Vinh Thiến rời giường, sau khi ăn xong cơm sáng, không lâu sau, Lê Cảnh Trình liền trở về.

Bọn họ đi đến Cục dân chính, không bao lâu, hai tờ giấy nằm gọn trong lòng bàn tay.

Vinh Thiến có cảm xúc khó tả, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nặng trĩu.

Cô đứng trước cửa Cục dân chính. Lê Cảnh Trình mở giấy hôn thú ra nhìn, lại cảm thấy ảnh chụp người trong đó có chút xa lạ, đầu ngón tay anh lướt nhẹ qua khóe miệng, nụ cười như vậy, rất lâu anh chưa từng có.

Vinh Thiện đem giấy hôn thú nhét vào trong túi.

Lệ Cảnh Trình ôm cô: "Bà xã."

Cô cười cười, cô biết Lệ Cảnh Trình muốn gì, nhưng một tiếng ông xã kia, cô vẫn khó có thể mở miệng.

Lệ Cảnh Trình lái xe về Lệ gia, chuyện lớn như vậy, không có khả năng che giấu.

Xe lái vào cổng lớn Lệ gia. Vinh Thiện ló đầu ra ngoài cửa xe, xa xa nhìn thấy hai tòa nhà to lớn, trong lòng không khỏi lo lắng.

Lệ Cảnh Trình xuống xe, sau đó giúp cô mở cửa xe.

Thịnh Thư Lan vẫn đang chờ đó. Sáng nay anh vội vội vàng vàng về nhà nói lấy vài thứ. Thịnh Thư Lan hỏi anh muốn ở lại bao lâu, Lệ Cảnh Trình bỏ lại câu, nói là xong việc thì đi.

Nhìn thấy Lệ Cảnh Trình ôm Vinh Thiện đứng ở gốc dưới cây đa, bóng cây in trên nền đất chằng chịt cũng giống như tâm trạng của Thịnh Thư Lan lúc này.

Cô cố gắng tỏ ra thoải mái: "Cảnh Trình, Thiện Thiện, hai người đã trở về."

Vinh Thiện miễn cưỡng cười. Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ vai cô: "Đi thôi."

Thịnh Thư Lan nhìn hai người tựa vào nhau, hai bóng lưng vô cùng thân thiết, mỗi một bước đi của họ đều như dao cắt lòng cô.

Thịnh Thư Lan phát hiện Vinh Thiện ăn mặc đơn giản, mang giày thể thao, váy dài che khuất đầu gối.

Cô cũng tinh tế nhận ra, trên người Vinh Thiện không có mùi nước hoa, thay vào đó là hình như sáng sớm đã đi gội đầu.

Có thể làm một cô gái thay đổi những thói quen làm đẹp, nguyên nhân là vì đâu?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 30 : Cả nhà xem cô như bảo vật

Edit: Đế Mèn

Nền gạch nhà họ Lê sáng bóng có thể soi được. Lê Cảnh Trình dẫn Vinh Thiển vào trong, xa xa đã thấy Lê Thanh Vân và ba bà vợ ngồi ở sô pha. Vinh Thiển cảm nhận được một luồng áp lực đang tới. Cái nhà này luôn gây cho cô một ấn tượng bức bách khó đối, thêm vào đó bầu không khí hít thở không thông này càng làm người ta thấy ngột ngạt.

Lê Cảnh Trình nhận ra được cô đang khó chịu, tay anh trượt dọc theo cánh tay rồi nắm lấy tay cô.

“Mẹ!”

“Mẹ!” Vinh Thiển chào theo.

Thẩm Tĩnh Mạn một tiếng ‘ừ’ trong họng cũng chẳng có, cũng không thèm để ý tới con trai mình.

Vinh Thiển có hơi tủi thân, nhưng từ đầu tới cuối vẫn nép cạnh người Lê Cảnh Trình, không nói gì.

Cung Dụ ngồi cạnh lại mang bộ dáng nhiệt tình trái ngược. Bà ta đứng dậy bước nhanh tới cạnh Vinh Thiển, kéo tay cô dẫn tới sô pha: “Đến rồi, đến rồi! Thiển Thiển à! Sau này con chính là thiếu phu nhân của Lê gia chúng ta đây. Đừng câu nệ thế, tới cạnh Cung Dụ ta nào!”

Thịnh Thư Lan đi theo phía sau nghe nói thế không khỏi lạnh run hết người.

Thẩm Tĩnh Mạn ngẩng đầu nhìn cô đang đứng cạnh, trong mắt toát ra vẻ đau lòng. Bà hừ lạnh: “Muốn vào Lê gia, cũng phải xem tôi có đồng ý hay không.”

“Ai da! Chị cả à...” Cung Khanh ở bên tiếp lời: “Không phải dì họ của Lê Cảnh Trình mới điện thoại sao? Vợ chồng son người ta sáng nay đã đi đăng ký kết hôn rồi.”

Thịnh Thư Lan giật mình. Biết rõ đây là chuyện sớm muộn, nhưng đến khi ngày này tới cô vẫn không thể ép mình chịu đựng được. Chẳng trách sáng sớm anh đã vội vã tới đây. Anh bây giờ tất cả đều một lòng một dạ với Vinh

Thiến. Trong lòng cô vốn còn trông vào may mắn, cô cho rằng chỉ cần Lê Cảnh Trình chưa kết hôn, tức trái tim anh vẫn chỉ đang ham vui đùa thôi. Không ngờ...

Lệ Thanh Vân mang sắc mặt nghiêm nghị, cây gậy trong tay nện mạnh một cái xuống nền nhà.

Vinh Thiến ngồi không được, đứng cũng không xong.

Lệ Cảnh Trình đi nhanh qua, ôm cô ngồi xuống.

“Con đã nói từ trước với mọi người, con muốn kết hôn với Vinh Thiến.”

“Chuyện hôn nhân đại sự mà có thể coi như trò đùa sao?” Thẩm Tĩnh Mạn trăm phần trăm không hài lòng với Vinh Thiến, lập tức bày tỏ giọng bất mãn.

“Đây không phải trò đùa, là con sau khi suy xét kỹ càng mới quyết định.”

Lệ Thanh Vân trầm mặc ít nói nhưng sự tình thế này cũng tức giận không kìm được: “Hai năm bên ngoài tính tình cũng ngông cuồng phải không? Muốn lấy người thế nào không phải mình anh là có thể quyết định.”

Hai chị em Cùng Khanh nhìn nhau cười xem trò hay.

Vinh Thiến không ngờ cô và anh đã đi đăng ký nhưng thái độ nhà họ Lệ vẫn thế này. Ngay từ lần đầu tới nhà họ Lệ, Lệ Thanh Vân và Thẩm Tĩnh Mạn đã không vừa mắt cô, cho tới bây giờ vẫn cho rằng cô không xứng đôi với Lệ Cảnh Trình.

“Ba, mẹ...” Lệ Cảnh Trình tung đòn sát thủ: “Vinh Thiến có thai rồi, ba tháng.”

Chiêu này chẳng khác gì sấm sét giữa đồng quang, đá lớn ném tĩnh hồ.

Cùng Khanh và Cùng Dụ vô cùng sợ hãi, Thịnh Thư Lan càng trông như thể bị một gậy vào đầu!

Đầu đau như muốn nứt, mỗi tế bào cơ thể như đang kêu gào, ánh mắt cô bất động nhìn bụng Vinh Thiến. Nơi đó, đang có đứa con của anh?

Thẩm Tĩnh Mạn cũng giật mình không nhẹ: “Con nói thật?”

“Việc này có thể gạt mọi người sao? Mấy tháng nữa mẹ đã làm bà nội rồi.”

Biểu cảm trên mặt Thẩm Tinh Mạn lập tức được thay thế, bà và Lê Thanh Vân nhìn nhau không giấu được ý cười, khóe mắt liên nhấp nháy: “Thanh Vân, chúng ta sắp được ẵm cháu nội rồi đấy!”

Lệ Cảnh Trình nắm ngón tay Vinh Thiển: “Không phải vậy sao? Ba hàng ngày ngóng trông được ẵm cháu nội, giờ không phải được rồi ư?”

Vinh Thiển thấy rõ ràng sắc mặt Lê Thanh Vân đã hòa hoãn đi không ít. Lúc này ông mới đưa mắt nhìn Vinh Thiển: “Đứa bé phát triển tốt không?” Lệ Cảnh Trình không nói gì, dành cơ hội này cho Vinh Thiển. Cô mỉm cười: “Kiểm tra kết quả rất tốt ạ. Ba yên tâm!”

“Được, vậy thì tốt!” Đôi mày cau chặt của Lê Thanh Vân đã giãn ra. “Con tên Vinh Thiển? Là hai chữ nào?”

“Vinh trong "hân hân hướng vinh" là phát triển không ngừng, Thiển trong "nông sâu, đậm nhạt".”

“Cái tên rất hay!”

Sắc mặt Cung Dụ và Cung Khanh rất khó coi. Vinh Thiển không ngờ Lê Thanh Vân thái độ trước sau lại trái ngược xa như vậy: “Con cảm ơn ba!”

“Ở Lê gia chúng ta có một quy củ - con trưởng, cháu trưởng vừa sinh ra sẽ được hưởng một sự giáo dục vàng. Đợi đứa bé được sinh ra, tôi sẽ đưa doanh nghiệp Khuông Lợi cho nó.”

Vinh Thiển cũng không biết cái doanh nghiệp Khuông Lợi này có ý nghĩa thế nào, nhưng trong mắt Thẩm Tinh Mạn thì toát ra vẻ kinh ngạc: “Vinh Thiển, còn không mau cảm ơn ba con!”

“Con cảm ơn ba!”

Cung Dụ chua chát cắn răng: “Ông thích cháu trai cơ mà, nói gì thì nói chỉ có thể chờ xem Thiển Thiển thế nào thôi.”

“Nếu là cháu gái thì lời nói hôm nay của tôi vẫn được tính.” Lê Thanh Vân rất ít khi nói những lời như vậy: “Thiển Thiển, con an tâm dưỡng thai, chuyện sinh trai hay gái chớ để trong lòng.”

Vinh Thiển lập tức cảm thấy trong lòng ấm áp không ít. Trước đây, ở trước mặt cô, Lê Thanh Vân luôn dựng một bức tường cao, kiên cố, lạnh lẽo,

khiến cô không thể tới gần, nay ông thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ, Vinh Thiễn vội vàng gật đầu: “Dạ!”

Lệ Thanh Vân có tính toán riêng của mình. Lệ Cảnh Trình là con ngựa bất kham (t/n: gốc: kiệt ngạo bất tuân - ngựa tốt khó thuần). Nếu là trước đây, bảo ông bà nghe được nó chịu sinh con thì còn khó hơn mặt trời mọc ở hướng Tây, bây giờ, Vinh Thiễn đã có thai, ông cần hao tâm cái gì?

Củng Dụ cắn mé cả cái răng bạc, tức giận đau cả ngực.

Thẩm Tinh Mạn ngồi gần hai người hơn một chút: “Mang thai ba tháng sao giờ mới nói?”

“Ở Lại Hải không phải có cái tục này sao - ba tháng đầu không được nói vì sợ điềm gở.”

“Cho anh mượn cớ!”

Lệ Thanh Vân ý cho người mang nước lên: “Chuẩn bị riêng cho Vinh Thiễn một ly nước trái cây!”

Vinh Thiễn thấy được ngay cái thuyết con quý thì mẹ được nhờ trong hiện thực hóa ra vẫn còn tồn tại.

“Tính khi nào sẽ làm đám cưới?”

Lệ Cảnh Trình cầm quả quýt, bóc vỏ: “Cơ thể Vinh Thiễn tương đối yếu, bác sĩ đề nghị tĩnh dưỡng nhiều hơn. Chúng con muốn đợi sinh bé xong mới làm.”

“Như vậy sao được!” Củng Khanh lên tiếng phản đối: “Chuyện đó mà truyền đi bảo Lệ gia chúng ta sao có thể đứng ở Lại Hải này? Muốn cho người ta chế giễu ư?”

Thẩm Tinh Mạn cũng hơi khó xử: “Cảnh Trình, có ai bế con mà kết hôn?”

“Như vậy đi!” Vẫn là Lệ Thanh Vân đứng ra quyết định: “Không thể không quan tâm sức khỏe của Vinh Thiễn, hai con ở lại đây hai ngày. Hôm nay lập tức sẽ đi mời thiệp. Cứ quyết định ngày kia sẽ ăn bữa cơm ở nhà hàng International đi! Vinh Thiễn, con yên tâm! Chỉ mời vài người thân thích thôi, con không cần mời rượu xã giao, chỉ là để thông báo ọi người một tiếng. Các thủ tục hôn lễ khác, đợi đứa bé sinh ra xong sẽ làm sau.”

“Ông à!” Cung Dụ kinh ngạc kêu to, không ngờ Lê Thanh Vân có thể nhượng bộ đến nước này.

“Cứ như vậy đi.” Lê Thanh Vân hơi lên giọng, hai bà vợ nhỏ chỉ có thể im nín.

Thẩm Tĩnh Mạn lại chỉ thấy vui sướng thích chí. Mười mấy năm qua, bà đã bao giờ được thấy bộ dạng này của hai chị em nhà đấy đâu?

Đang hả hê, bà chợt nhớ tới Thịnh Thư Lan.

Bà ngẩng đầu nhìn lên, Thịnh Thư Lan đang đứng sau sô pha, cúi thấp đầu, hoàn toàn chưa thể đón nhận được chuyện này.

Yêu cầu của Lê Thanh Vân không có gì to tát, Vinh Thiển đương nhiên nghe theo.

Lệ Cảnh Trình đưa cô lên lầu nghỉ ngơi. Hai chị em họ Cung cũng lần lượt đứng dậy rời đi.

Bên trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Thẩm Tĩnh Mạn gọi Thịnh Thư Lan tới cạnh: “Thư Lan!”

“Mẹ, mẹ đừng nói gì cả. Cảnh Trình có con là chuyện tốt.”

Thẩm Tĩnh Mạn thở dài: “Mẹ vốn muốn để con mang thai, ai ngờ...” Bà vỗ nhẹ đầu vai Thịnh Thư Lan: “Chắc là cái số! Con cũng đừng buồn quá! Chuyện con và Lệ Cảnh Trình, mẹ và ba con sẽ cố gắng tranh thủ.”

“Cảm ơn mẹ!”

Thẩm Tĩnh Mạn đứng dậy, chuyện phát thiệp mời không thể qua loa, bà phải đi làm ngay bây giờ.

Thịnh Thư Lan chờ dẫn nhìn bóng bà bỏ đi. Lúc trước, cô còn không thể tranh với Vinh Thiển chớ nói gì tới hiện tại Vinh Thiển đã có con với Lệ Cảnh Trình.

Một tràng cười khê truyền tới tai Thịnh Thư Lan.

Cung Dụ ngồi xuống cạnh cô: “Thư Lan, nhìn đi! Hiện giờ chị cả nào có lo lắng cho cô? Cái gì mà đối đãi với cô như con ruột? Tất cả đều là giả, cháu nội mới là thật!”

“Mẹ nhỏ, mẹ đừng nói như vậy! Dù sao cũng là con cháu nhà họ Lê, thái độ của mẹ như vậy cũng rất bình thường mà!”

“Cô biết doanh nghiệp Khuông Lợi có ý nghĩa gì ư? Lúc trước cậu hai có đề cập chuyện muốn Khuông Lợi nhưng nói gì ông già đó cũng không chịu hứa. Bây giờ lại chấp tay đưa tặng như vậy! Lại còn sinh con gái cũng được cho luôn!”

Thịnh Thư Lan nghe thấy hai chữ “cậu hai” thì sắc mặt không khỏi trắng bệch: “Con, con về phòng.”

Củng Dụ tức giận trừng mắt nhìn cô, kéo mạnh Thịnh Thư Lan lại: “Cô cam tâm nhìn Vinh Thiển có được những thứ đó sao?”

“Con đương nhiên cam tâm.”

“Cô!” Củng Dụ trợn mắt dữ tợn: “Đúng là cái thứ vô vọng!”

“Mẹ nhỏ! Dù không phải với Vinh Thiển, thì sau này Cảnh Trình cũng vẫn sẽ có con của mình. Mẹ...”

Củng Dụ cười hừ lạnh: “Ý cô muốn nói cô sẽ mang thai cho nó chứ gì? Cô không xem xem Cảnh Trình nó có thích hay không đi! Hai người thanh mai trúc mã hai mươi mấy năm, nếu cô muốn có thai thì đã sớm có từ lâu rồi!”

“Ý con không phải vậy.”

“Được rồi! Đừng có nói với tôi mấy điều có có không không đó!” Củng Dụ mất kiên nhẫn ngắt lời: “Một khi làm đám cưới, các trưởng bối nhà họ Lê đều sẽ thừa nhận Vinh Thiển. Vậy cô được coi là gì, con dâu nuôi từ nhỏ? Cũng phải nhìn coi người nhà này có cho cô vào cửa không.”

Thịnh Thư Lan sớm đã quen với mấy lời này, cô cúi đầu thấp. Củng Dụ xả hết những lời chằng hay ho gì đó xong cũng tự khắc dừng lại.

“Chẳng trách cô không được tích sự gì, không khác gì đầu gỗ!” Củng Dụ hò hét một hồi xong đứng dậy. Bà ta luôn muốn lung lạc Thịnh Thư Lan, nhưng cái con bé ấy đầu óc trước sau bảo thủ.

Người giúp việc xách hành lý hai người vào phòng Lê Cảnh Trình. Vinh Thiển mở cửa sổ, một hàng cây ngô đồng trái dài về phía trước, kéo dài ra

tới tận cổng lớn của Lệ gia.

“Nhà anh rộng bao nhiêu vậy? Cứ như hoàng cung!”

“Có mệt không?” Lệ Cảnh Trình ôm vòng hông cô.

Vinh Thiển nhìn phía trong vườn, nơi đó có mấy cái nia tròn để trên cỏ:

“Mấy cái đó là gì vậy?”

“Cây thuốc. Ở sau vườn hoa còn một số nữa.”

“Để làm gì vậy?”

Lệ Cảnh trình không trả lời, lúc hỏi Vinh Thiển cũng đã đoán được: “Có phải của Thịnh Thư Lan không?”

“Ừm, cô ấy từ nhỏ đã rất thích cái như vậy. Cô ấy còn thể điều chế hương liệu nữa. Ba anh bị phong thấp nhưng chưa bao giờ phải đi bệnh viện, đều nhờ những bài thuốc bắc cô ấy tán cho.”

“Xem ra cô ấy còn là một tài nữ đấy!” Nửa người trên của Vinh Thiển dựa vào lòng Lệ Cảnh Trình: “Cô ấy đa tài đa nghệ như vậy, nhìn cũng xinh xắn, ba mẹ anh lại chu đáo tỉ mỉ đào tạo con dâu nuôi từ bé cho anh, thế sao anh không cưới cô ấy nhỉ?”

“Không phải có em rồi sao?”

Vinh Thiển nói đùa: “Nói vậy nếu có ngày em không ở bên anh nữa, anh sẽ cưới cô ấy, phải không?”

“Em không ở bên anh thì còn muốn đi đâu?”

“Em nói giả thuyết vậy thôi.”

Lệ Cảnh Trình độc đoán ôm cô: “Loại giả thuyết này không tồn tại!”

Dùng bữa trưa xong, Vinh Thiển ở trong phòng nghỉ ngơi, Lệ Cảnh Trình cũng không ra ngoài, luôn ở cùng cô.

Trong bếp, Thịnh Thư Lan bận rộn, mồ hôi ướt cả đầu. Món canh hầm sô-i kê uỳnh ục, mùi thơm còn tỏa đến tận phòng khách.

Giờ cơm chiều, Thẩm Tĩnh Mạn tự mình đi gọi hai vợ chồng. Lúc Vinh Thiển tới phòng ăn đã bị một màn trước mắt dọa ngây người.

Trên bàn cơm dài chừng mười thước bày bao nhiêu là món. Thẩm Tinh Mạn cười nói: “Chiếc bàn mười thước này không phải lúc nào cũng thấy đâu. Khách quý tới nhà mới phải lôi cái bàn này ra. Ngày thường thì chúng ta chỉ bày bàn bốn thước thôi.”

Vinh Thiển không khỏi nín thở. Phô trương đến thế này! Cô có thể gắp hết các món trên cái bàn mười thước này hả?

Lệ Thanh Vân bảo cô ngồi xuống, rồi ông khui rượu, chuẩn bị vào bữa.

Thẩm Tinh Mạn nhìn bốn người loay hoay trong bếp nãy giờ: “Đi gọi tiểu thư Thư Lan tới dùng bữa cùng.”

“Cô ấy nói canh gà cần phải hầm thêm chút nữa, nói mọi người không cần chờ ấy.”

Lệ Thanh Vân cầm đĩa lên trước.

Sau ba tháng, Vinh Thiển đã ăn được nhiều hơn, ở đây lại có rất nhiều món cô chưa từng thấy nên ăn cũng tự nhiên hơn nhiều.

Thịnh Thư Lan bưng canh gà ra bàn: “Con đã chuẩn bị hết cả buổi chiều. Có cho thêm một ít dược liệu, đặc biệt tốt cho thai phụ, người không khỏe uống cái này đặc biệt tốt.”

Vinh Thiển có chút do dự, Lệ Thanh Vân mỉm cười nói: “Con uống đi! Thư Lan rất am hiểu mấy thứ này. Con gầy thế cần phải tắm bổ.”

Lệ Cảnh Trình nhận lấy chén canh, anh rất yên tâm Thịnh Thư Lan. Cùng Dụ ngồi bên cạnh vừa ngó vừa làm bộ thờ ơ mở miệng nói: “Nhưng tôi nghe nói, không thể thuốc bổ nào phụ nữ có thai cũng có thể dùng được, thiếu cái gì mới bổ sung cái đó. Thư Lan dù sao cũng không phải bác sĩ, lỡ như mấy thuốc đó công nhau thì lúc đó có tốt nữa không?”

Lệ Cảnh Trình nghe nói thì sắc mặt hơi thay đổi, đem cái chén đẩy lại.

“Sau này nấu canh không cần bỏ cái gì đâu, chỉ đồ ăn thôi là được rồi.”

Mồ hôi còn dính trên gương mặt Thịnh Thư Lan, dù gì cũng là công sức cả ngày cặm cùi trong bếp của cô. Vinh Thiển cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng cô lại không dám uống. Ngay cả Thẩm Tinh Mạn trước giờ bệnh đỡ Thịnh Thư Lan, vừa nghe Cùng Dụ nói thế, cũng có chút lo lắng.

“Thư Lan, mau ngồi xuống đi!” Bà gọi.

Củng Dụ cười khẽ: “Món này nấu cho phụ nữ có thai uống, chúng ta không thể uống à nha. Đem cho chó ăn đi.”

Lệ Thanh Vân nhấp một ngụm rượu nhỏ: “Được rồi, ăn cơm đi!”

Vinh Thiển cảm thấy mào nhĩ đau nhói. Cô không biết liệu bữa cơm nào ở Lệ gia cũng đều như vậy hay không. Ăn cơm cần thiết nhất là tâm tình vui vẻ, gương cung bặt kiếm thế này còn ăn nổi nữa không?

Lệ Cảnh Trình thay cô lấy thức ăn. Anh nhấn chốt mở trong tay, chiếc bàn dài liền xoay món anh muốn đến trước mặt.

Nhìn anh chu đáo quan tâm Vinh Thiển, Thịnh Thư Lan chỉ thấy miếng cơm trong miệng như miếng xương cá vừa nhọn vừa dài, cắm trong đó không nuốt xuống được.

“Muốn ăn cái này không?”

Anh gấp thức ăn đưa lại miệng Vinh Thiển, ngược lại Vinh Thiển không chịu phối hợp: “Để em tự gấp.”

“Món này ở Nam Thịnh không dễ tìm đâu. Nào, ăn thử đi!”

Vinh Thiển thấy tình hình này đành phải đỏ mặt há miệng.

Lệ Cảnh Trình hứng một tay, dứt một tay, dáng vẻ như đang cho con ăn, Vinh Thiển nhai nuốt, trong mắt người đàn ông chỉ thấy cô: “Ăn ngon không?”

“Ừm, ngon!”

“Khi nào về sẽ bảo người giúp việc làm sẵn ột ít. Về nhà rồi phơi nắng sẽ không hư đâu.” Lệ Cảnh Trình lại gấp món bên cạnh: “Ăn thử cái này đi!”

Ban đầu, Thẩm Tĩnh Mạn cho rằng Lệ Cảnh Trình chắc chắn chỉ là có hứng thú nhất thời với Vinh Thiển, bây giờ nhìn lại, thật sự chỉ có yêu thật lòng mới yêu thương chiều chuộng được như thế.

“Ông à!” Củng Dụ ngồi bên mở miệng: “Bây giờ Cảnh Trình và Vinh Thiển sắp đãi tiệc, cậu hai hẳn là có thể về nhà?”

Vẻ âm u lạnh lẽo toát ra từ đáy mắt Lệ Cảnh Trình, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Lệ Thanh Vân gật đầu: “Đương nhiên là phải về. Đồ ranh con này! Có hai thằng con trai đều như nhau cả. Có đứa nào ở nhà không?”

“Ông à, không phải ở ngoài cũng chỉ để lập nghiệp thôi sao?”

Sau buổi cơm tối, Vinh Thiển no căng cả bụng. Lệ Cảnh Trình xoa giúp cô: “Cứ ăn cho no đi.”

Anh giúp cô đứng dậy sau đó lên lầu.

Tắm xong, Lệ Cảnh Trình ôm cô nằm trên giường nằm nghỉ. Vinh Thiển thấy anh đi ra ngoài, cô cũng mang dép đi theo anh.

Thẩm Tĩnh Mạn và Lệ Thanh Vân cũng đã lên lầu nghỉ ngơi. Lệ Cảnh Trình vừa chuẩn bị bước xuống lầu thì thấy bóng lưng Cung Dụ.

Thịnh Thư Lan đang bưng khay trái cây đi lên lầu, Cung Dụ liền chặn đường cô: “Lại muốn đi lấy lòng Vinh Thiển?”

“Buổi chiều con thấy cô ấy ăn nhiều nên bưng cho cô ấy một ít hoa quả tốt cho tiêu hóa.”

Cung Dụ vẫn không tránh đường, Thịnh Thư Lan qua trái, bà ta cũng qua trái. Sau nhiều lần như vậy, Thịnh Thư Lan nhường đường: “Mẹ nhỏ, mẹ đi trước đi!”

“Đi cái gì! Tôi cứ đứng ở đây.”

Thịnh Thư Lan biết bà ta cố ý làm khó, xoay người định quay lại phòng khách.

Cung Dụ hất trái cây trong khay Thịnh Thư Lan đang bưng, hoa quả cắt gọt khéo léo lăn cả xuống cầu thang: “Còn không đi dọn sạch sẽ đi!”

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng nhìn một màn này. Hai mươi mấy năm qua, những chuyện anh đang thấy không phải sự tình gì to tát, hầu như ngày nào cũng xảy ra với Thịnh Thư Lan.

Mà cô ấy chưa bao giờ biết thay đổi. Cô ấy nhẫn nhục chịu đựng, cắn trọng từng li từng chút. Anh luôn mong chờ có một ngày cô sẽ phản kích, cho dù chỉ là một câu nói hay một chút động tay động chân đều được.

Thịnh Thư Lan cúi gằm mặt: “Vâng, để con đi dọn.”

Trong mắt Lệ Cảnh Trình ngoài thất vọng ra còn có chán ghét.

Anh chán ghét cái tính nhu nhược không đổi của cô!

Củng Dụ lại chụp cánh tay Thịnh Thư Lan rồi xô cô ngã. Thịnh Thư Lan mặc sườn xám xoa bóp khai thân (盛书兰穿着旗袍叉不开身), vai cô va phải tường, mặc dù rất đau nhưng cô vẫn không kêu lên.

“Mẹ nhỏ, mẹ nguôi giận chưa?”

“Tôi có gì phải giận?”

“Nếu như mẹ đã nguôi giận, mẹ hãy lên lầu đi, con phải dọn chỗ này sạch sẽ.”

Củng Dụ nghe cô nói vậy thì trong lòng càng tức giận, dí chặt Thư Lan, ấn ngã cô xuống đất.

Lệ Cảnh Trình định xoay người bỏ đi, nhưng ma xui quỷ khiến vẫn bước xuống dưới.

Nghe thấy tiếng bước chân, hai người đều ngẩng đầu lên.

Củng Dụ cũng không sợ, hai tay khoanh trước ngực: “Là Cảnh Trình à, sao không ở cạnh Thiển Thiển đi.”

Vinh Thiển đang đi tới chỗ quẹo trên cầu thang, cô nhìn xuống bên dưới.

Lệ Cảnh Trình đi qua mặt Củng Dụ, đứng trước mặt Thịnh Thư Lan: “Mẹ nhỏ, tiết mục cũ rích bà đã diễn hai mươi mấy năm, không thấy mệt sao?”

“Cậu đau lòng à?” Củng Dụ giương nụ cười. Lệ Cảnh Trình rất cao, bà ta không thể không ngẩng cằm: “Nếu Vinh Thiển nhìn thấy trong mắt cậu thương tiếc như vậy, không phải nó sẽ khó mà chịu được sao?”

Lệ Cảnh Trình ngồi xổm xuống, kéo tay Thịnh Thư Lan đỡ cô dậy.

Vinh Thiển nhìn rõ ràng, Lệ Cảnh Trình đứng trước Thịnh Thư Lan, mắt anh nhìn thẳng vào Củng Dụ: “Cô ấy là con gái nhà họ Lệ, không phải là nơi cho bà trút giận.”

“Nếu ngày nào đó cô ta lên được vị trí thiếu phu nhân nhà họ Lệ, tôi lập tức sẽ dành cho vài phần kính trọng. Nhưng nếu không, cô ta cũng chỉ là một con nhỏ Lệ gia nhặt được thôi.”

Đôi mắt Thịnh Thư Lan chất đầy ủy khuất. Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: “Đi!”

Hai người xoay người xuống lầu. Cùng Dụ đá quả cam cạnh chân rồi cất bước lên lầu. Vinh Thiển muốn tránh lại không kịp. Cùng Dụ nhìn thấy cô đứng trên cầu thang, trong lòng liền hiểu rõ, ý cười chế giễu toát ra trong mắt: “Thiển Thiển, con sớm muộn cũng phải chấp nhận Thư Lan. Nhìn bộ dạng Cảnh Trình với cô ta coi!”

“Cảm ơn mẹ nhỏ nhắc nhở.” Vinh Thiển mặt không đổi sắc: “Cho dù thật có ngày đó con cũng không sợ. Trên giấy hôn thú là tên của con. Cái từ ‘mẹ nhỏ’(t/n: gốc là di nương dùng để gọi mẹ kế/ mẹ ghẻ - di: vợ lẽ, nương: mẹ)này ở thế kỷ hai mươi mốt đã sớm bị đào thải rồi. Đối với người như vậy, chúng con có một từ khác để gọi, chính là nhân tình (t/n: gốc tình phụ - tình: tình cảm, phụ: đàn bà).”

Cô xoay người bỏ đi. Cùng Dụ nhìn bóng lưng cô, gương mặt tức giận nhăn nhó, bà là do Lệ Thanh Vân cưới vào nhà, không phải cái nhân tình gì đó.

Thịnh Thư Lan bị Lệ Cảnh Trình kéo đi, cô chẳng thể quay lại được:

“Trước hết để em quét cái cầu thang đã, kéo có người đập phải dễ té.”

Lệ Cảnh Trình đang lôi cô đi, nghe được mấy lời này, anh thẳng tay hất cô lại hướng đầu cầu thang: “Em muốn quét thật chứ gì? Vậy quét đi!”

Anh xoay người muốn lên lầu, Thịnh Thư Lan bước nhanh tới ôm lấy cánh tay anh: “Cảnh Trình, anh giận rồi?”

“Buông ra!”

Cô nơm nớp lo sợ, thả tay ra: “Xin lỗi!”

Lệ Cảnh Trình bước đi, Thịnh Thư Lan ở phía sau anh mở miệng: “Anh nghĩ rằng em cam chịu như vậy? Mẹ nhỏ ngày nào cũng nhắm vào em, nhưng bà ta cũng là một thành viên của gia đình này. Cảnh Trình, bất luận là ai, em cũng không thể đắc tội, bằng không em sẽ không còn chỗ dung thân ở Lệ gia!”

Anh không quay đầu lại, nghe xong cũng không nói gì, đi nhanh lên lầu.

Đi vào phòng, anh thấy Vinh Thiển nằm ở trên giường xem tivi. Chuyện vừa rồi, Vinh Thiển không nhắc tới một tiếng.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường: “Xem gì đấy?”

“Xem hài kịch.”

“Có gì hay!” Lệ Cảnh Trình nhìn vào màn ảnh ti vi.

Vinh Thiển để chiếc điều khiển từ xa xuống: “Ngày mai đưa em đi dạo trong vườn đi! Lần trước chưa xem thật kĩ.”

“Được!”

Buổi sáng Vinh Thiển ngủ rất lâu mới dậy. Thẩm Tĩnh Mạn bảo người giúp việc không được quấy rầy. Vinh Thiển rửa mặt xong thay đồ ra khỏi phòng, ăn xong điểm tâm cô và Lệ Cảnh Trình đi ra vườn.

Vinh Thiển nhìn mấy cái nia phơi hoa cỏ: “Thật nhiều loài chưa từng thấy!”

“Có một số hoa là tự tôi trồng, một số là mua về. Nước hoa bình thường có tinh dầu tôi không quen xài.” Tiếng Thịnh Thư Lan ở phía sau truyền tới.

Vinh Thiển cười gật đầu: “Rất tuyệt!”

“Tôi tặng cô một túi nhé, để đeo bên người. Đều là hoa cỏ hái từ thiên nhiên, với phụ nữ có thai không có vấn đề gì đâu.”

“Hay quá! Cảm ơn cô!”

Lệ Cảnh Trình dẫn Vinh Thiển đi xem chỗ khác, nét mặt Thịnh Thư Lan cũng tươi hơn, bước nhanh vào gian phòng.

Cô đã nhiều lần làm mấy cái túi thơm tinh xảo, đều tự tay cô khâu. Cô lấy ra cái túi mình cảm thấy đẹp mắt nhất, từng rễ cây, lá cây và hoa đều do chính cô chọn. Cô cho tất cả vào túi khâu, lại đem miệng túi thít chặt lại.

Cung Khanh vừa mới vào vườn: “Thư Lan, cái này cho ai đấy?”

“Cho Thiển Thiển ạ.”

“Màu sắc này thật sự coi được đấy. Mũi khâu nhìn cũng đẹp!” Cung Khanh cầm lên xem rất thích thú, không buông tay: “Thật tinh xảo!”

“Mẹ hai, nếu mẹ thấy thích, hôm khác con cũng khâu ẹ một cái.”

“Được!” Cung Khanh đem túi thơm trả lại cho cô: “Đúng rồi, vừa này chị cả tìm cô, mau đi đi!”

“Vâng!”

Thịnh Thư Lan quay lại về phòng, cất túi thơm lại rồi đi tìm Thẩm Tĩnh Mạn.

Ăn xong cơm trưa, Vinh Thiển lên lầu nghỉ.

Thịnh Thư Lan cầm túi thơm đi tìm cô. Lệ Cảnh Trình đang ở chỗ Lệ Thanh Vân bàn bạc chuyện đãi tuộc. Thịnh Thư Lan đưa túi thơm cho Vinh Thiển: “Thiển Thiển, cái này tặng cô!”

“Thật cô làm à?”

“Ừm, cô thích là được rồi.”

Vinh Thiển từ chối không được, đành phải nhận: “Cảm ơn cô!”

“Không cần khách sáo, cũng không phải vật gì quý giá.”

Thịnh Thư Lan không ở lại lâu vì ngại ngùng thân phận của mình. Sau khi Thịnh Thư Lan đi ra, Vinh Thiển cầm túi thơm đưa tới mũi ngửi. Rất thơm, rất dễ chịu.

Nếu ngửi kĩ, tựa như có một làn hương lạ lùng, hẳn là do một số hoa cỏ quý tỏa ra.

Vinh Thiển vẫn chưa đeo cái túi, cô tiện tay thả cái túi lên đầu giường.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 31 : Quà cưới đau lòng

Edit : Dế Mèn

Thiệp mời được đưa phát cả đêm, Lê Thanh Vân cũng đã cho người chuẩn bị chuyện đãi tiệc.

Bữa trà chiều, người giúp việc lên lầu mời Vinh Thiển xuống. Cô thấy người nhà họ Lê đều ở đây, Thẩm Tĩnh Mạn vẫy tay về phía cô, Vinh Thiển bước chậm rãi đi tới.

Củng Dụ nhìn dần móng tay mình mới làm đẹp để: “Chị cả gọi bọn em xuống có chuyện gì vậy?”

Thẩm Tĩnh Mạn mở cái hộp gấm trên bàn trà. Bên trong là một chiếc ban chỉ (t/n: 扳指- ban chỉ: loại nhẫn đeo trên ngón cái), màu vàng ngọc, bên trên có khắc hình một chuỗi hoa mai trông rất đẹp mắt.

“Khi xưa mẹ đến Lê gia, bà nội (Lê Cảnh Trình) đã đưa món quà này làm lễ ra mắt, hôm nay mẹ đem tặng lại cho con.”

Vinh Thiển được quan tâm quá đâm ra lo sợ: “Cái này quý giá quá ạ!”

Thẩm Tĩnh Mạn lấy chiếc nhẫn ra đeo vào tay cô. Ngón tay cô rất nhỏ, đeo vào ngón cái vẫn còn hơi lỏng.

Hai chị em Củng Dụ nhìn nhau, một bà không giấu được ý cười nhạo: “Chị cả, tặng đồ thôi mà, chị cần gì phải nhọc công huy động gọi bọn em xuống?”

“Lúc mẹ đưa cho tôi cái này đã dặn, sau này chỉ được phép trao lại cho dâu trưởng.”

Củng Khanh tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch. Từ khi bước vào cửa nhà họ Lê tới giờ, bà ta không sinh được đứa con nào cho Lê Thanh Vân. Nếu không phải bởi vì mình không có khả năng sinh con, bà ta cũng không đời nào cho em mình vào nhà họ Lê.

Thịnh Thư Lan ngồi bên cạnh im lặng, có một số chuyện cô muốn cũng không được.

“Thiển Thiển, đeo vào đi, vừa lúc ngày mai đãi tiệc cưới.”

“Cám ơn mẹ!”

Đó là một chiếc ban chỉ, đeo cũng không thuận tay lắm. Vinh Thiễn suy nghĩ tìm cách dùng dây đỏ quần thành vòng tay, lại để ban chỉ ở giữa cổ tay. Ngoài mong đợi, vừa tinh xảo lại cũng đẹp mắt.

Ăn xong cơm chiều, Vinh Thiễn đi về phòng trước. Lúc Lệ Cảnh Trình vào phòng thấy cô đang giơ tay nhìn chiếc ban chỉ trên cổ tay.

Anh đi qua ôm chặt cô: “Đẹp không?”

“Nhìn cũng được.”

“Mẹ coi cái này như bảo vật. Nó chứng minh bà nội anh công nhận thân phận vợ chính thức của mẹ.”

Vinh Thiễn để tay xuống: “Vậy tức là mẹ anh cũng đã chấp nhận em?”

Lệ Cảnh Trình hôn xuống mặt cô: “Đương nhiên!”

Ánh mắt anh đảo qua tủ đầu giường: “Cái đó là cô ấy đưa cho em?”

Vinh Thiễn cầm lấy cái túi thơm: “Đúng vậy, còn rất thơm nữa.”

Cô đưa túi thơm tới cánh mũi Lệ Cảnh Trình, người đàn ông tiện tay cầm cái túi ném lại lên tủ đầu giường.

Từ khi mang thai, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Vinh Thiễn có sự thay đổi rất lớn, cô ít khi thức đêm, Lệ Cảnh Trình cũng đỡ cô ngủ sớm.

“Leng keng_____”

Chẳng biết lúc nào, bỗng có tiếng chuông cửa truyền tới. Vinh Thiễn bị quấy rầy, mơ hồ mở miệng: “Ai đó?”

Lệ Cảnh Trình dè dặt lại: “Anh đi xem.”

Trong phòng điều hòa để chế độ ổn định, hầu như không có bất kỳ tiếng động nào. Vinh Thiễn lật người, thấy rất đau đầu.

Lệ Cảnh Trình mở cửa, ngoài cửa lại không có một ai. Anh đưa tay nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ đêm. Anh bước ra ngoài, trên hành lang không có bóng người.

Lúc anh xoay chân bước vô lại, bỗng có tiếng sột soạt khe khẽ phát ra. Lệ Cảnh Trình cúi xem, nhìn thấy một cái yếm màu đỏ tươi nằm ngay giữa

cửa.

Anh nhắc chân ra thì thấy mặt trên yếm có thêu hoa lan.

“Ai đó?” Vinh Thiến lại kêu lên.

“Không có ai cả.” Người đàn ông khom lưng, nhặt cái yếm lên nhưng nhất thời không biết nên ném đi đâu.

Vinh Thiến xốc chân. Lệ Cảnh Trình nghe thấy tiếng bước chân, anh đem cái yếm vo lại trong lòng bàn tay, tay kia đóng cửa lại. Anh bước nhanh vào, đè chặt bả vai Vinh Thiến: “Dậy làm gì vậy?”

“Hình như em không thể ngủ được.”

Lệ Cảnh Trình ôm cô về giường, để cô nằm xuống rồi tiện tay nhét cái yếm xuống dưới nệm.

Vinh Thiến hoàn toàn không buồn ngủ: “Ừa, sao lại không có ai? Em cũng nghe tiếng chuông cửa.”

“Có thể là có việc, nhưng nghĩ em đang có thai nên thôi.”

Lệ Cảnh Trình để Vinh Thiến nằm trong lòng mình: “Không còn sớm đâu, mau nhắm mắt ngủ đi!”

Vinh Thiến ngoan ngoãn nhắm mắt. Đèn vừa tắt, cơn buồn ngủ lại rất nhanh kéo tới.

Cô lật người, hai chân cứ xoay đạp. Lệ Cảnh Trình cảm giác được người trong lòng ngủ không được yên, cánh tay anh ôm hông cô: “Làm sao vậy?”

Vinh Thiến không trả lời, đầu cứ xoay tới xoay lui, lâu lâu cô lại trở mình, không thể ngủ yên.

Sau đó bỗng nhiên cô giật mình mở mắt.

Lệ Cảnh Trình bật đèn tường, không khỏi bật dậy xem cô thế nào.

Vinh Thiến sờ sờ mặt: “Sao vậy?”

“Em sao vậy?” Bàn tay Lệ Cảnh Trình với qua đặt lên trán Vinh Thiến.

Cô có vẻ như không hiểu anh nói gì: “Em đang ngủ mà.”

“Mơ thấy ác mộng phải không?”

“Hình như vậy.” Vinh Thiến đầu ướm mồ hôi, giọng nói hơi hỗn hển, yếu ớt:
“Em không nhớ rõ.”

Lệ Cảnh Trình đứng dậy vào phòng tắm, vắt khăn mặt giúp cô lau mồ hôi:
“Trước khi đi ngủ vẫn khỏe mà, có phải do lạ chỗ không?”

“Em cảm thấy ngủ mà rất mệt, như có ai đè em, muốn tỉnh cũng không tỉnh được.”

Người đàn ông chu đáo thay cô lau trán: “Sốt không?”

Vinh Thiến lắc đầu: “Ngủ thôi, từ từ cũng hết!”

Cả đêm Vinh Thiến không thể nào chợp mắt, Lệ Cảnh Trình không khỏi đau lòng. Mỗi khi cô ngủ không an ổn, anh lại vỗ nhẹ sau lưng cho cô. Sáng sớm, Lệ Cảnh Trình dậy trước, anh cầm cái yếm tối qua đi ra khỏi phòng.

Trừ mấy người giúp việc ra, Thịnh Thư Lan luôn luôn là người dậy sớm nhất ở cái nhà này.

Lệ Cảnh Trình đi tới phòng khách, thấy bóng dáng cô bận rộn trong bếp, anh bước hai ba bước qua. Thịnh Thư Lan nhìn thấy anh vui khôn kể xiết:
“Cảnh Trình, em vừa mới làm bánh bí đỏ ngon lắm!”

“Em ra đây với anh một lát!”

Thịnh Thư Lan không rõ đầu đuôi, chỉ biết đi theo.

Hai người đi ra vườn. Lệ Cảnh Trình xòe bàn tay ra. Thịnh Thư Lan vừa nhìn khuôn mặt đã đỏ bừng: “Cái này sao ở trong tay anh?”

“Tối hôm qua nửa đêm có người gõ cửa phòng anh, lúc đi ra anh nhìn thấy thứ này ở cửa.”

Thịnh Thư Lan kinh hãi, cuống quýt giải thích: “Không phải em, thật sự không phải là em.”

“Vậy tại sao đồ vật cá nhân đó lại ở trong tay người khác?”

Cô giật mình kinh sợ: “Em cũng không biết!”

Lâu hai.

Lúc Vinh Thiện ngủ dậy, cả người ướm mồ hôi nhớp nháp rất khó chịu. Cô ngồi yên ở mép giường một lúc. Khi mới dậy, cô hơi vầng đầu hoa mắt, tinh thần cũng rất uể oải: “Cảnh Trình?”

Cô gọi mấy lần cũng không thấy bóng dáng Lệ Cảnh Trình đâu.

Trong phòng tràn ngập mùi hương hoa. Điều hòa để mở cả đêm, Vinh Thiện mở cửa sổ, để gió trời từ từ tràn vào căn phòng.

Cô đi tới trước cửa sổ sát đất, mở cửa sổ đi ra ban công. Cô đưa mắt nhìn một cái vừa lúc nhìn thấy Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Trình đang đứng đưa lưng về phía cô.

Nhưng cô không nghe được hai người đang nói gì ở đó.

Thịnh Thư Lan như đang cực lực giải thích gì đó, Lệ Cảnh Trình không kiên nhẫn cắt ngang lời cô: “Sau này đem mấy thứ đồ hư rách đó vứt hết đi!”

Anh ném thứ gì đó trong tay vào người cô ấy.

Vinh Thiện chỉ thấy một màu đỏ tươi xẹt qua, Thịnh Thư Lan cuống quýt chụp lấy. Lệ Cảnh Trình nhắc chân bỏ đi.

“Cảnh Trình!”

Bước chân anh hơi dừng lại.

“Anh tin em mà, đúng không?”

Lệ Cảnh Trình ngoái lại, ánh mắt chẳng có chút nào ấm áp: “Em cứ như vậy đến lúc bị người khác ột phát mới được phải không?”

“Anh chỉ cần nhớ, bất cứ chuyện gì tổn thương đến anh em cũng sẽ không làm. Một khi anh không tin thì các bà ấy có hại em thế nào cũng công dã tràng. Cảnh Trình, anh biết em sợ nhất khi nghe mấy lời gì không?” Thịnh Thư Lan siết chặt cái yếm trong tay: “Em sợ nhất khi anh chất vấn em. Nhưng không lần nào anh xông tới đổ thừa liền cho em cả, tại sao lại vậy? Vì anh tin em!”

Lệ Cảnh Trình nhìn vào mắt cô, xong đi nhanh vào trong nhà.

Vinh Thiện trong lòng như bị đè, phiền muộn, cũng xoay người quay vào phòng.

Ăn điểm tâm xong, Lê Cảnh Trình phải lái xe ra ngoài một lát. Anh lấy chìa khóa xe xong đi tới cạnh Vinh Thiển: “Có hai người lớn trong nhà tới, anh phải đích thân tới đón. Xem em kìa, quầng mắt thâm cả rồi. Mau mau lên lầu ngủ cho đã đi! Tối nay không biết sẽ dây dưa tới mấy giờ nữa.”

“Ừ, anh đi đi!”

Lê Cảnh Trình đi rồi nhưng Vinh Thiển vẫn chưa lập tức lên lầu. Cùng Dụ đến ngồi cạnh cô: “Thiển Thiển, ba tháng này vất vả quá nhỉ?”

Vinh Thiển phải nở nụ cười cho lễ phép, trò chuyện với Cùng Dụ.

“Phụ nữ mang thai có một số việc phải đặc biệt chú ý. Phải có mắt nhìn xa.”

“Cảm ơn mẹ út nhắc nhở.”

Cùng Dụ đề thấp giọng, nhích lại gần Vinh Thiển hơn, đôi môi thoa son ghé bên tai Vinh Thiển: “Tối hôm qua, mẹ nhìn thấy Thư Lan lén lút tới trước phòng các con, còn bấm chuông cửa nữa. Con có nghe không?”

Vinh Thiển nhớ đến tiếng chuông lúc nửa đêm, gật gật đầu: “Có nghe ạ, lúc Cảnh Trình ra mở cửa thì không thấy ai.”

“Nó bỏ lại cái gì đó trước cửa phòng, mẹ cũng không thấy rõ. Nhưng mà sáng sớm hôm nay mẹ thấy Cảnh Trình đi tìm Thư Lan. Lúc trở lại, trong tay nó nắm một cái yếm. Con nói xem nửa đêm Thư Lan nó bỏ cái yếm ở đó là có ý tứ gì?”

“Yếm?”

“Thì không phải sao...” Cùng Dụ dựa người vào sofa: “Đồ của nó nó tự mình tiêu hết.”

Vinh Thiển nhớ lại cảnh buổi sáng mình thấy, sắc mặt cô trầm ngâm trong ánh nắng. Thịnh Thư Lan vừa ra khỏi phòng thì thấy hai người ở cùng một chỗ: “Mẹ út! Thiển Thiển!”

“Thư Lan!” Cùng Dụ đứng dậy: “Cô nói đi, đưa cái yếm cho Cảnh Trình là có ý tứ gì?”

“Con không có!” Thịnh Thư Lan kiên quyết phủ nhận: “Mẹ út, đồ con phơi ngoài trời, người khác ai cũng có thể lấy được.”

“Biết ngay là cô sẽ không thừa nhận mà.” Cùng Dụ xoa xoa huyết thái dương: “Tôi phải đi trang điểm, buổi tối còn có tiệc cưới nữa.”

Khi đi ngang qua Thịnh Thư Lan, Cùng Dụ còn cố đụng vào bả vai cô. Thịnh Thư Lan nhìn Vinh Thiển: “Thiển Thiển, tôi...”

Vinh Thiển cũng đứng dậy: “Tôi đi ngủ một lát.”

Điều bộ của cô rõ ràng không muốn nghe thêm lời nào nữa. Thịnh Thư Lan muốn giải thích, cuối cùng đành nuốt mấy lời đó trở lại.

Lệ Cảnh Trình đích thân đưa mọi người tới nhà hàng Quốc Tế, sau đó anh quay lại Lệ gia.

Anh đi lên lầu hai. Vinh Thiển còn ngủ, anh nhẹ nhàng bước vào. Sau mười hai giờ, ánh nắng sắc bén chiếu vào chói mắt, xuyên qua rèm cửa bao lấy người phụ nữ nằm trên chiếc giường lớn. Vinh Thiển trần trọc, rất khó chịu. Lệ Cảnh Trình bước nhanh tới giường, thấy trên mặt cô toàn mồ hôi, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Anh khom lưng, bàn tay rộng gạt mớ tóc trên trán Vinh Thiển: “Thiển Bảo, Thiển Bảo?”

Lệ Cảnh Trình lập tức xốc người cô ngồi lên. Vinh Thiển mở mắt nhưng ánh mắt vẫn mê man, đôi mắt trong lai lộ vẻ mờ mịt: “Anh, anh về rồi?”

“Sao thế này? Thấy không khỏe chỗ nào không?”

“Không phải, chỉ là ngủ không ngon. Có lẽ do không quen chỗ.”

“Đừng sợ!” Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ đầu cô: “Hai ngày nữa chúng ta sẽ về liền.”

Vinh Thiển giãy ra: “Phải tới nhà hàng rồi phải không?”

“Ừ, anh mua giúp em bộ đồ, trang điểm đơn giản được rồi.”

Đoàn người xuất phát ra khỏi cổng Lệ gia, làm thành một đoàn mấy chiếc xe còn dài hơn xe dã ngoại (xe RV), chạy thẳng tới nhà hàng Quốc Tế.

Lệ Thanh Vân quả nhiên không để Vinh Thiển mệt, bảo cô ngồi bên cạnh. Trong phòng bao dán hai chữ “song hỉ” rất lớn, phong cách truyền thống chưa bao giờ mất đi.

Lệ Cảnh Trình với Vinh Thiển chỉ kính rượu người ngồi cùng bàn. Củng Dụ nét mặt hơi do dự nhưng cuối cùng cũng mở lời: “Ông à, cậu hai nó vướng chút công việc, muốn ở thêm hai ngày nữa rồi sẽ về.”

Trên mặt Lệ Thanh Vân lộ vẻ không vui: “Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này?”

Củng Dụ ừy khuất trong lòng, đây chỉ là đại sự của Lệ Cảnh Trình, liên quan gì tới mẹ con bà?

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi bên tay phải Lệ Thanh Vân đương nhiên không bỏ qua cơ hội này: “Tôi thấy là do cậu hai không có lòng, nhỉ?”

“Chị cả, chị phải cứ tận dụng những lúc thế này để nói mấy chuyện đó ư?”

“Tất cả im hết cho tôi!” Lệ Thanh Vân quát nhỏ, hai tai mới có được sự yên tĩnh.

Vinh Thiển hôm nay mặc lễ phục màu hồng phấn hòa nhã. Tóc cô bới sau ót, trông cô không giống cô dâu mà lại giống một công chúa.

Lệ Thanh Vân nhìn sang cô: “Vinh Thiển, ba thấy trông thần sắc con không tốt.”

Vinh Thiển sờ sờ mặt mình: “Có lẽ do buổi tối con không ngủ được.”

“Lát tan tiệc, bảo Cảnh Trình chở con về trước nghỉ ngơi!”

“Dạ, con cảm ơn ba.”

Phòng bao rất rộng, cha con Lệ Thanh Vân chốc chốc phải đi ra ngoài mời rượu.

Một nhân viên phục vụ đi vào, tới chỗ Vinh Thiển: “Chào cô, có người mới gửi cái này cho cô, nói rằng phải trực tiếp đưa cho cô.”

Gói quà được gói khéo léo, còn thắt dải lụa màu. Vinh Thiển ngần ngại đưa tay nhận: “Người đó có ở lại nói gì nữa không?”

“Không ạ!”

Vừa lúc Lệ Cảnh Trình từ bên ngoài trở vào, nhìn thấy cái hộp trong tay cô: “Ai gửi vậy?”

Vinh Thiển lắc đầu. Lúc đầu cô còn tưởng Lệ Cảnh Trình muốn gây cho cô sự bất ngờ, dù sao ở Lại Hải này cô không quen ai cả, càng chẳng có ai biết

hôm nay là hôn lễ của cô.

Củng Dụ nhìn qua: “Mở ra đi, cho chúng ta cùng xem!”

Vinh Thiển sờ lên gói quà, cô nhìn sang Lệ Cảnh Trình: “Nên để về nhà rồi xem ạ, bây giờ mọi người còn đang ăn tiệc.”

“Con không tò mò đó là quà gì ư?” Củng Dụ lại hỏi lần nữa.

Cô cầm đĩa lên, khước miệng khẽ nhếch: “Tò mò chứ ạ! Nhưng điều bất ngờ nên để dành tới phút cuối cùng.”

Củng Dụ cười lạnh: “Sợ chúng ta sẽ thấy hết ư?”

Trình độ bối móc của Củng Dụ luôn luôn là hạng nhất nhưng Vinh Thiển vẫn có thể ứng phó như thường: “Con chẳng có gì để phải nhìn ngó người xung quanh cả. Chẳng qua chỉ là quà tân hôn mà thôi.”

Ánh mắt cô lơ đãng đảo qua Thịnh Thư Lan, thấy cô ấy đang đưa mắt ra hiệu ỳnh, ý bảo cô đừng nói nữa.

Đúng vậy. Xem ra, với Thịnh Thư Lan, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Nếu đã vậy thì ọi người xem đi, ọi người được vui lây với hạnh phúc của con!” Lời của Củng Dụ vào tai Vinh Thiển nghe có chút hung hăng.

“Mẹ út, quà là cho con. Mở hay không mở, lúc nào mở, con được quyền quyết định chứ ạ?”

Sắc mặt Củng Dụ đầy hậm hực: “Điều đó đương nhiên.”

“Cảm ơn mẹ đã hiểu cho.”

Thịnh Thư Lan thấy Củng Dụ vẻ mặt thất bại xám xịt, ngay cả Lệ Thanh Vân cũng chẳng đứng ra nói gì. Cô thất thần nhìn về phía Lệ Cảnh Trình. Anh thương yêu Vinh Thiển như vậy có phải bởi vì trong cô ấy có thứ mà cô không có? Loại kiêu ngạo cứng cỏi này cô có học cũng không thể học được.

Sau buổi cơm tối, người nhà họ Lệ ở lại nhà hàng nói chuyện xã giao. Lệ Thanh Vân cho vợ chồng son đi về trước.

Vinh Thiển ngồi dựa vào ghế phụ, Lệ Cảnh Trình nắm bàn tay nhỏ bé của cô: “Mệt muốn chết rồi đúng không!”

Cô nhớ tới hộp quà kia, vừa rồi lên xe đã nhét vào ghế sau. Vinh Thiển bỏ dây an toàn ra, cầm cái hộp lên: “Ai lại gửi đồ cho em?”

“Mở xem thử!”

Vinh Thiển mở hộp ra, bên trong chỉ có một cuộn băng video.

Tay cô không khỏi run run: “Không phải là Đông Hầu Cung chứ?”

Lệ Cảnh Trình cầm cuộn băng xem xét, sắc mặt cũng nghiêm trọng: “Đừng xem, về nhà rồi đem đốt đi!”

Vinh Thiển lấy lại cuộn băng: “Không xem em cũng sẽ không thoải mái được.”

Về tới Đế Cảnh, hai người cùng lên lầu, Lệ Cảnh Trình ngăn Vinh Thiển: “Đế anh đi, anh sẽ xem.”

“Em vẫn phải nên xem.”

Vinh Thiển né cánh tay Lệ Cảnh Trình. Cô, trái lại, muốn xem rốt cuộc đối phương muốn khoe cái gì. Bỏ cuộn băng vào máy, Vinh Thiển đứng trước màn hình xem.

Hình ảnh xuất hiện trên màn hình lại rất quen thuộc. Vinh Thiển nhìn hoa văn điêu khắc trên cửa thang lầu. Không phải vừa rồi cô vừa đi qua đó sao? Địa điểm đoạn phim được quay lại là Lệ gia.

Ống kính từng chút một nhích về phía trước. Một đôi chân xuất hiện, sau đó là hai người.

Hình ảnh Lệ Cảnh Trình mặt mày tuần tú, dáng dấp đã trưởng thành, ngồi bên cạnh một cô gái để kiểu tóc nữ sinh - tóc mái ngố. Không phải Thịnh Thư Lan thì là ai?

Lệ Cảnh Trình tay ôm chặt thắt lưng Thịnh Thư Lan, hai người đang trò chuyện. Chàng trai khóe miệng nở nụ cười, nghiêng tới hôn mặt Thịnh Thư Lan.

Cô gái cứ ngượng ngùng mãi, hai tay nhẹ đẩy bả vai chàng trai.

Lệ Cảnh trình hai tay vòng ôm cô gái vào trong ngực. Đôi mắt hạnh của Vinh Thiển tròn tròn (t/n: mắt hạnh là kiểu mắt tròn và đuôi mắt dài), cái remote trong tay bị bóp chặt phát ra tiếng cọt kẹt.

Lệ Cảnh Trình cố lấy lại cái remote: “Đừng xem nữa!”

“Em phải xem!”

Vinh Thiển vung tay.

Giữa màn hình, hai tay Thịnh Thư Lan đang để sau lưng Lệ Cảnh Trình, càng lúc càng ôm chặt, như hai con rắn độc. Trong ánh mắt hay trong trái tim Vinh Thiển đều cảm thấy đau nhói. Lệ Cảnh Trình giận tái mặt, đưa tay về phía cô: “Đưa remote cho anh!”

“Đây là điều anh đã nói sao? Xem cô ấy như em gái?”

“Vinh Thiển, đừng kiểm chuyện!”

“Em không có kiểm chuyện!”

Lệ Cảnh Trình thấp giọng xuống: “Đều là chuyện đã qua rồi. Em nên biết anh trước đây không phải tờ giấy trắng.”

“Châm chọc thật ha! Lệ Cảnh Trình, có phải anh cũng muốn noi gương - kết hôn với tôi xong sẽ đưa cô ấy làm vợ lẽ?”

Hình ảnh trên tivi tiếp tục màn quần quít lẫn nhau, nhưng hai người cũng chỉ trao nhận nụ hôn. Lệ Cảnh Trình hai ba bước đi tới tắt tivi, lấy cuộn băng ra ném xuống đất.

Cuộn băng bị vỡ văng tới tận chân Vinh Thiển, cô giật mình đứng tại chỗ không nhúc nhích. Lệ Cảnh Trình đi tới kéo cánh tay cô: “Anh chỉ muốn mình em, em hãy tin anh!”

“Mấy câu này anh cũng đã nói với cô ta?”

“Không có!”

Khóe miệng Vinh Thiển mím chặt. Lệ Cảnh Trình ôm cô vào lòng: “Anh với Thư Lan là chuyện trước đây. Nhưng mà Thiển Bảo, anh đưa em tương lai của anh. Bắt đầu từ bây giờ, anh là tờ giấy trắng, sẽ không để người phụ nữ nào khác vấy đen lên. Được chứ?”

Vinh Thiển thở ra một hơi thật dài.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô dẫn tới giường: “Cái này rất rõ ràng là quay lén tại nhà. Nói cách khác, là người trong nhà quay lén, cũng đã là chuyện từ

nhiều năm trước. Cái nhà này đúng là quỷ quyệt khó lường, mỗi bước đều làm người ta không ngờ.”

“Cái người đó lại chọn đúng ngày hôm nay ra tay.” Vinh Thiển cũng đã từ từ bình tĩnh trở lại: “Lệ Cảnh Trình, đại gia đình nhà anh thật đáng sợ đấy!”

“Bộ dạng vừa rồi của em thật sự dọa chết anh.” Lệ Cảnh Trình kéo tay Vinh Thiển đặt lên khoe miệng khê hôn.

Cô mệt mỏi hết sức, thắt lưng cũng cảm thấy ê ẩm. Mặc dù đều là chuyện quá khứ, nhưng chỉ cần nghĩ tới, trong lòng cô cứ thấy hoảng loạn.

Vinh Thiển nhìn khuôn mặt nghiêng của Lệ Cảnh Trình, đang muốn xả cho hết giận, cô lại nhớ tới chuyện cô và Hoắc Thiếu Huyền.

Có chung cảm giác với người khác rồi mới biết chuyện này thật không thoải mái gì.

“Lệ Cảnh Trình, như thế này em thật sự rất không thích, rất không thích! Em vừa thấy Thịnh Thư Lan lại cứ nghĩ tới chuyện hai người.”

“Được, được! Lần này về Nam Thịnh rồi, một năm chúng ta sẽ về một lần thôi. Lúc em tới, anh sẽ cho cô ấy tránh mặt.”

Vinh Thiển cắn nhẹ môi: “Cô ấy đối với anh là yêu thật lòng!”

“Không thấy mệt sao?” Lệ Cảnh Trình giúp cô gỡ tóc xuống: “Mau đi tắm! Nghỉ sớm một chút!”

“Hôm nay coi như là đêm tân hôn của chúng ta sao?”

“Ừ!”

Vinh Thiển ủy khuất cắn môi. Lệ Cảnh Trình đau lòng, kéo miệng cô ra:

“Đừng cắn, muốn cắn thì cắn anh này!”

“Ai thèm cắn anh!” Vinh Thiển không khỏi bật cười.

“Mau đi tắm đi! Có muốn anh giúp em không hử?”

“Không cần,” Vinh Thiển đứng dậy: “Hôm nay anh cũng mệt rồi, em tự tắm được.”

Vinh Thiển cầm đồ đi vào phòng tắm. Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn đồng hồ trên nền nhà, trong lòng anh coi như chắc chắn, thứ này tám phần là do thằng hai gửi.

Vinh Thiển tắm xong đi ra thấy Lê Cảnh Trình nằm ngửa trên giường, ngủ thật rồi.

Nhịp thở anh trầm ổn, một chân dài vắt ở mép giường. Vinh Thiển đắp chăn cho anh khỏi lạnh rồi mới nằm xuống giường.

Ngủ thẳng tới sau nửa đêm, Lê Cảnh trình bị tiếng động đánh thức. Anh động dậy người, thấy Vinh Thiển cứ kêu nhỏ như đang nói mơ. Lê Cảnh Trình ngồi dậy: “Thiển Bảo?”

Cô lật sấp người lại, cố ngủ.

Lê Cảnh Trình đi vào phòng tắm tắm rửa xong ra thấy Vinh Thiển lại xoay người. Anh thấy khó chịu liền ôm cô vào trong lòng.

Hôm sau.

Vinh Thiển thức dậy rất sớm, cả người uể oải. Lê Cảnh Trình thấy sắc mặt cô không tốt: “Dậy ăn một chút đi!”

Hai người đi xuống lầu, cả nhà đã ngồi đông đủ.

Lê Cảnh trình kéo một cái ghế ra: “Hôm nay dùng cơm trưa xong con sẽ đưa Vinh Thiển trở về Nam Thịnh.”

“Nhanh vậy sao? Không phải đã nói rõ là sẽ ở lại vài ngày ư?”

“Có lẽ do lạ chỗ, mấy ngày nay Vinh Thiển ngủ không ngon, tinh thần cũng kém. Tiệc cưới cũng xong rồi, con muốn đưa cô ấy về.”

Cung Khanh chen vào một câu: “Cũng do có thai mà yếu quá đi!”

“Lại muốn đi.” Thẩm Tĩnh Mạn để đũa xuống: “Khó lắm mới về được một lần lại chỉ ở hai ngày. Cảnh Trình, hai đứa sau này cũng nên chuyển về đây ở đi!”

Hai ngày liên tục Vinh Thiển không thể ngủ ngon, khẩu vị cũng không còn tốt. Đầu cô nặng nề, chỉ thấy buồn ngủ, bây giờ cầm đũa cũng không cầm nổi.

Tay cô ần ần cổ họng. Lê Cảnh Trình đang nói chuyện với Thẩm Tĩnh Mạn, đôi đũa trong tay Vinh Thiển bỗng rơi xuống mặt bàn, sắc mặt Lê Cảnh Trình căng thẳng: “Sao vậy?”

Vinh Thiển xua tay: “Do chưa tỉnh ngủ thôi.”

“VẬY ẶN SÁNG XONG TRƯỚC ĐI RỒI ĐI NGỦ TIẾP!”

Cô thấy ngực nghẹn lại, khó chịu, cô bỗng nôn khan ra tiếng. Lệ Cảnh Trình vội để chén xuống: “Sao bây giờ mà vẫn còn buồn nôn?”

Vinh Thiển không thể nói được, cứ nôn khan. Cô khom người, trông rất khổ sở: “Em không biết, khó chịu lắm!”

Nôn cũng không nôn được cái gì, Vinh Thiển thở hổn hển. Cung Dự ở một bên nhìn: “Phụ nữ có thai như vậy có gì không bình thường mà phải ngạc nhiên?”

Lệ Thanh Vân không còn tâm trạng dùng bữa nữa: “Nếu không mời bác sĩ tới xem sao?”

Vinh Thiển ngoài trừ thấy người mệt mỏi vô cùng thì không thấy gì khác cả. Lệ Cảnh Trình đẩy ghế ra, bế cô lên. Vinh Thiển hơi sợ hãi: “Em không bị bệnh gì chứ?”

Lệ Thanh Vân cũng mau ời bác sĩ Sở tới, còn Lệ Cảnh Trình nhanh chóng bế cô lên lầu.

Liền sau đó, người trong Lệ gia đều chen hết vào phòng Vinh Thiển.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 32 : Kể phản gián (Lộ ra bộ mặt thật)

Edit : Dế Mèn

Lưng vừa tiếp xúc với nệm giường, cả người thấy thoải mái hơn nhiều.

Vinh Thiên liền nhắm mắt, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, không cần quan tâm tới bao nhiêu người đang đứng trong phòng. Cô vẫn thấy mỗi một, cả người kiệt sức.

Bác sĩ Sở không lâu đã tới. Ông cũng đã bảy mươi, đã chữa bệnh ấy đời Lê gia, Lê Thanh Vân vô cùng tin tưởng ông ấy.

“Bác Sở!”

Bác sĩ Sở ngồi xuống mép giường: “Chuyện khi nào? Hôm qua ở bữa tiệc còn thấy tốt lắm mà!”

“Hai ngày nay cô ấy ngủ không ngon, cứ trằn trọc và hay giật mình tỉnh giấc.” Lê Cảnh Trình để Vinh Thiên gối lên chân mình. Bác sĩ Sở bắt mạch cho cô.

Giây lát sau, chân mày ông bắt giác nhíu lại.

“Thế nào?” Lê Thanh Vân hỏi lập tức.

“Khí tức (t/n: khí tức - hơi thở) rất loạn. Do nghỉ ngơi không tốt nên dẫn đến tâm phiền, nôn nóng. Cơ thể khi mệt mỏi rồi tới một mức độ nào đó sẽ vượt quá sức chịu đựng, gây buồn nôn, chân tay không thể cử động. Về sau sẽ thấy chán ăn, cơ thể người mẹ không nạp được chất dinh dưỡng sẽ gây nguy hiểm cho thai nhi.”

“Vậy bây giờ đứa bé thế nào?” Tim Thẩm Tinh Mạn như bị treo lên, ở đâu bỗng nhiên xuất hiện sự tình này? “Lúc mới tới, khẩu vị con bé còn rất tốt.”

“Hiện tại đứa bé tạm thời không có gì đáng ngại.” Bác sĩ Sở thu tay về.

Ông là bác sĩ Trung y, cũng là thầy của Thịnh Thư Lan; ông rất miễn cảm đối với các hương vị dược liệu.

Ông nhắm mắt lại, khẽ ngửi. Lúc mở mắt ra, ông hướng ánh mắt về phía đèn giường đang che cái túi thơm: “Đem cái kia cho tôi xem một chút!”

Lê Cảnh Trình tiện tay cầm lấy đưa cho bác sĩ Sở.

Ông đưa túi tới mũi ngửi ngửi, sau đó lại tháo miệng túi ra, mấy nhúm hoa khô rơi xuống lòng bàn tay ông. Bác sĩ Sở dùng ngón tay vạch vạch mấy cái, ông phát hiện có rất nhiều vụn hoa trắng: “Sao có thể có hoa huệ trong túi này?”

(t/n: hoa huệ trong bản gốc là dạ lai hương. Theo wiki Huệ còn gọi là dạ lai hương -thơm ban đêm, hoặc vũlai hương - thơm lúc mưa)

Thịnh Thư Lan đứng phía sau cả kính, đổ mồ hôi lạnh: “Không thể nào, cái túi này là con đưa cho Vinh Thiển, con chỉ bỏ hoa cỏ an thần trong đó thôi.”

Bác sĩ Sở nhìn sang cô: “Con qua đây!”

Thịnh Thư Lan đi tới trước mặt ông, ông đổ những vụn trắng đó vào tay Thư Lan: “Ban đêm, hoa huệ sẽ tỏa ra mùi rất nhẹ kích thích khứu giác làm tăng huyết áp, người bị bệnh tim sẽ thấy choáng váng đầu, phiền muộn, đối với phụ nữ có thai lại càng chịu tổn hại nhiều hơn, sẽ thấy khó thở, tinh thần càng lúc càng tệ.”

Cung Dự giật mình che miệng, “Trời ơi! Cái nhà này thật thâm sâu khó lường. Người không rõ điều này sẽ hoàn toàn không biết đường đề phòng. Thiển Thiển, may mà phát hiện sớm đó, nếu không con của con...”

Vinh Thiển nghe nói vậy nghĩ cũng thấy sợ. Lệ Thanh Vân nhìn Thịnh Thư Lan, lại nhìn sang Vinh Thiển.

“Thư Lan đưa cho con túi thơm này?”

Thẩm Tĩnh Mạn không che nổi cuống quýt, bà không tin Thịnh Thư Lan sẽ làm loại chuyện này. Nhưng trong cái nhà này, ngoài bà ra ai có thể hiểu điều đó.

“Dạ.” Vinh Thiển nhìn sang Thịnh Thư Lan. Bác sĩ Sở đưa túi thơm trả cho Lệ Cảnh Trình: “Cứ cho gió vào phòng. Để thiếu phu nhân ngủ một giấc thật ngon. Hai ba ngày sau là có thể bù lại tinh thần và khí lực rồi.”

“Cảm ơn bác Sở!”

Lúc đứng dậy, ông liếc nhìn sang Thịnh Thư Lan. Bản tình cô thế nào ông rất rõ, nhưng chuyện nhà đến thanh quan còn khó phân giải, có mấy câu ông khó mà nói được.

Lệ Thanh Vân cho người tiễn bác sĩ Sở. Cùng Khanh càng không quên ném đá xuống giếng.*

(t/n: 落井下石- Lạc tỉnh hạ thạch - Ném đá vào người dưới giếng/ ném đá vào đầu kẻ đã rơi xuống giếng. Ý nói nhân người khác gặp nạn mà hại họ.)

“Thật không ngờ nha! Thư Lan, ngày thường trông cô hiền lành nhu nhược, tới lúc ra tay độc ác thì không ai bằng! Đúng là sát nhân vô hình, làm Vinh Thiển có đi bệnh viện kiểm tra cũng không tìm ra bệnh, còn khiến cho người ta mất ngủ. Nếu không phải lần này có bác sĩ Sở, ai có thể nghĩ một túi thơm nho nhỏ mà có khả năng gây thương hại lớn như vậy chứ?”

Thịnh Thư Lan đứng trước giường không nhúc nhích: “Dù con có cả trăm cái miệng cũng không nói được gì.”

Lệ Cảnh Trình kê gối cho Vinh Thiển xong, bỗng nhiên anh bật dậy. Động tác anh rất nhanh, bàn tay túm cổ áo cô kéo cô lại gần rồi bất ngờ ném ra xa. Thịnh Thư Lan không chịu nổi lực ném mạnh như vậy, va vào tủ đầu giường bên cạnh.

Vinh Thiển cả kinh, Thẩm Tĩnh Mạn lại càng kinh hãi hơn, mặt mũi tái mét.

Bả vội bước xông tới đỡ lấy cả người Thịnh Thư Lan đang mềm nhũn:

“Con, đừng dọa mẹ! Con sao thế này?”

Thịnh Thư Lan cố gắng động dậy phần eo, vừa lúc này đã va trúng vết thương cũ. Cô cố nén không kêu lên, đầu gục xuống đất.

Thẩm Tĩnh Mạn vẫn che chở cho cô: “Cảnh Trình, người khác nói gì con cũng tin ư? Cho dù cái túi là Thư Lan đưa, nhưng người khác vẫn có thể động tay động chân vào mà? Sao lại võ đoán* như vậy?”

(t/n: võ đoán - vô căn cứ, tùy tiện)

Sắc mặt Lệ Thanh Vân trầm xuống: “Vinh Thiển, con nghỉ ngơi cho tốt đi. Có gì không thoải mái cứ nói.”

“Dạ!”

Lệ Thanh Vân quét mắt sang hai chị em Cùng Khanh: “Còn đứng đây làm cái gì? Ra ngoài!”

Vinh Thiên đầu đau như muốn nứt ra, lôi kéo tay áo Lệ Cảnh Trình, “Em buồn ngủ rồi.”

Đáy mắt tàn khốc của người đàn ông trong chốc đã tan chảy. Anh đi tới mở toàn bộ cửa sổ, đi đến bên giường cô, “Nghỉ ngơi cho tốt đi! Cứ ngủ một giấc!”

“Ừm!”

Lệ Cảnh Trình cầm cái túi thơm, nhìn Thịnh Thư Lan đang ngồi dưới đất: “Ra!”

“Cảnh Trình, thật sự em không có làm!”

“Đồ là cô đưa, còn nói nữa?”

Thịnh Thư Lan không ngờ lần này Lệ Cảnh Trình lại không tin cô.

Thẩm Tĩnh Mạn định đỡ cô dậy. Lệ Cảnh Trình lại không có sự kiên nhẫn đó, anh đi tới túm cánh tay Thịnh Thư Lan. Thấy cô vẫn bất động không nhúc nhích, Lệ Cảnh Trình dứt khoát xách cổ áo cô đi ra ngoài.

“Cảnh Trình, con nhẹ tay một chút!” Thẩm Tĩnh Mạn bước nhanh theo phía sau.

Lệ Cảnh Trình kéo Thịnh Thư Lan xuống lầu xong, anh dùng chân đạp cửa một gian phòng ra. Thẩm Tĩnh Mạn vừa định vào cùng thì anh đã khóa cửa lại. Bà cuống quýt đập đập cửa: “Cảnh Trình, con đừng làm chuyện gì quá đáng!”

“Chị cả à, chuyện này không thể can dự đi?”

Thẩm Tĩnh Mạn lấy lại bình tĩnh trên khuôn mặt, quay đầu về phía hai chị em kia: “Đừng cho là tôi không biết đây là ‘chuyện tốt’ mà các người làm!”

“Ai da, nói chuyện cần phải quan tâm tới bằng chứng. Thư Lan cũng tự nhận cái túi thơm kia là nó đưa mà, liên quan gì tới bọn tôi?”

“Đúng!” Cung Dụ lên tiếng phụ họa: “Chị cả, chị mau mau mà lo chuyện đi. Trông Cảnh Trình cứ như muốn ăn thịt người vậy. Đừng gây ra án mạng đó!”

Trong phòng, Lệ Cảnh Trình đẩy Thịnh Thư Lan về phía trước, ném túi thơm trong tay vào cô.

Thịnh Thư Lan đưa tay bắt được, nước mắt đọng đầy trong lòng mắt.

Lệ Cảnh trình giận không kìm nén được, cực lực đè nén giọng nói: “Nếu không phải là cô đưa, tôi sẽ không bao giờ cho Vinh Thiển để nó trong phòng ngủ. Nhưng tôi làm như vậy lại thiếu chút nữa hại vợ con mình.

Thịnh Thư Lan, cô đáng chết!”

Cô cả người run rẩy, vẫn luôn e dè sợ anh: “Cảnh Trình, em chưa bao giờ có ý nghĩ hại anh.”

“Con mẹ nó! Đừng có giả trưng bộ dạng nữ thần trước mắt tôi. Cô không hại người? Nhưng người khác lại bởi vì cô mà năm lần bảy lượt rơi vào nguy hiểm! Tôi thật sự muốn xé bỏ khuôn mặt này của cô!”

Thịnh Thư Lan ủy khuất, khóe mắt tràn cay đắng: “Hôm đó, em làm xong túi thơm, mẹ hai nói mẹ đang tìm em, cho nên em đã để túi thơm lại trong phòng.”

Đôi mắt lạnh lẽo của Lệ Cảnh Trình nhìn cô chăm chăm. Càng nói, Thịnh Thư Lan càng sợ hãi. Cô bị cái nhìn của anh đâm tổn thương, những lời cuối cứ mắc trong cổ họng: “Em...”

Khóe miệng người đang ông khề nhếch, chế giễu: “Từ nay về sau, ngay cả cô tôi cũng không tin được nữa.”

“Không!” Thịnh Thư Lan không nén được kinh sợ, cô lắc đầu kịch liệt:

“Thật sự em không làm. Cảnh Trình, anh tin em đi!”

“Tôi không quan tâm cô làm hay không. Cô cứ lần lượt để người khác lợi dụng, cô cho rằng chỉ cần tôi tin cô là được, phải không? Nhưng loại người như bà ta, đã lợi dụng chính điểm ấy, dùng loại người vô tri nhu nhược như cô để làm hại người tôi yêu nhất. Thịnh Thư Lan, nếu tôi lại tin cô tức là đã bỏ mặc Vinh Thiển cho người khác hại. Cô nói thử xem, tôi dựa vào cái gì để tin cô!”

Lệ Cảnh trình nói ra một mạch, đều là lời từ đáy lòng, không chút nghĩ ngợi để nói ra.

Thịnh Thư Lan tròn mắt há miệng, anh nói cái gì cơ?

Người anh yêu nhất?

Cơm kích động qua đi, Lệ Cảnh Trình cũng tỉnh táo hơn, vừa rồi anh nói gì? Nước mắt Thịnh Thư Lan không nhịn được nữa, tí tách rớt xuống: “Cảnh Trình, anh đã tìm được người anh yêu nhất rồi ư?”

Câu nói rơi vào trong tai Lệ Cảnh Trình khiến anh thấy giật mình, vừa rồi đúng thật là anh đã nói như vậy.

“Sau này, ở trong Lệ gia này, em cứ việc từ từ mà chịu đựng, nhẫn nhục bằng cái sự thiện lương đại độ em tự cho đấy! Lúc tôi và Vinh Thiển về, tôi cũng không muốn thấy mặt em, càng không muốn thấy em lại gần cô ấy và con tôi!”

“Anh nhất định phải tuyệt tình đến thế sao?”

Lệ Cảnh Trình xoay người muốn rời chỗ này au, Thịnh Thư Lan cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu, đuổi theo, giơ hai tay ngăn anh đi:

“Cảnh Trình, anh còn sự quan tâm cho em không?”

Mắt anh và mắt cô nhìn nhau. Thịnh Thư Lan bây giờ và trong trí nhớ của anh vẫn như cũ, nhưng anh lại ghét nhất cái sự không đổi thay này. Lệ Cảnh Trình lấy dáng vẻ tàn nhẫn lắc đầu: “Sớm đã mất rồi!”

Anh đẩy bả vai cô ra, đi nhanh ra khỏi phòng.

Lúc lên trên lầu lại, Vinh Thiển vẫn ngủ say. Gió mát từ từ thổi vào phòng, mặc dù đang là ngày hè khô nóng nhưng cô lại phá lệ, ngủ rất ngon lành.

Lệ Cảnh Trình khom lưng hôn trên má cô, không nỡ phá vỡ thời khắc êm đẹp thế này.

Mãi cho tới tối, Vinh Thiển tự nhiên tỉnh dậy, mở mắt ra cô thấy Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường. Cô cảm thấy rất an lòng, ngồi dậy rồi đem hai tay từ đang sau vòng ôm lấy anh.

“Dậy rồi?”

“Ừm!” Vinh Thiển cọ cọ khuôn mặt lên lưng anh.

“Ngủ ngon không?”

Khóe miệng cô nhếch lên: “Rất rất ngon!”

Lệ Cảnh Trình khom lưng mình xuống để cô có tư thế thoải mái hơn:

“Xuống lầu ăn cơm đi! Cũng còn kịp giờ!”

“Dạ!”

Vinh Thiện dậy tắm rửa, thay xong bộ quần áo rồi mới đi xuống lầu.

Người giúp việc đang chuẩn bị. Thấy Vinh Thiện xuống, Lệ Thanh Vân bảo mọi người ăn cơm.

Ai ai cũng ngồi xuống chỗ quen thuộc của mình. Cùng Dụ nhìn xung quanh: “Chị cả, Thư Lan đâu?”

Thẩm Tĩnh Mạn không đáp. Lệ Thanh Vân nhìn sang bà, bà mới mở miệng: “Thư Lan thấy không thoải mái. Tôi đã cho người làm cơm đưa lên cho con bé rồi.”

“Ở Lệ gia chúng ta, không ăn cơm tại bàn là không được phép nha!” Cùng Dụ quét tầm mắt sang Vinh Thiện: “Thiến Thiến, con thế nào rồi? Tinh thần có khá hơn chút nào không?”

“Cảm ơn mẹ út quan tâm, khá hơn nhiều rồi ạ!”

“Chị cả, chị thật sự tính cho Thư Lan ở trong phòng không ra sao? Nó gây ra chuyện như thế, trốn một bữa cơm là thôi ư? Em đây thấy không công bằng dùm Thiến Thiến.”

Cùng Khanh tiếp lời ngay sau: “Em à, em quản nhiều như thế làm gì? Người trong nhà và con dâu đã không nói nữa, huống hồ đứa bé không phải không có chuyện gì sao? Chị cả luôn xem Thư Lan như con ruột, em nói con gái và con dâu bên nào gần gũi hơn?”

Thẩm Tĩnh Mạn tức giận đến nỗi ném phăng đôi đũa trong tay. Lệ Cảnh Trình nhướng mắt nhìn bà sau đó anh mở miệng: “Đi gọi cô ấy xuống ăn cơm!”

Người giúp việc đứng bên cạnh gật gật đầu: “Vâng!”

Sau một lúc lâu, Thịnh Thư Lan mới từ trong phòng đi ra, cũng đã thay trang phục. Sắc mặt cô tiêu tụy, bước đi cũng không dám nhanh: “Xin lỗi! Ba, mẹ, mẹ hai, mẹ út, còn có Cảnh Trình, Thiến Thiến, đã để ọi người đợi lâu!”

“Ngồi xuống ăn cơm.” Nét mặt Lệ Cảnh Trình không có biểu hiện gì.

Cả ngày hôm nay trong lòng Thẩm Tĩnh Mạn trĩu nặng, không muốn ăn. Vinh Thiển thấy bà cầm đũa nhưng chẳng thêm động, cô biết là vì chuyện của Thịnh Thư Lan.

Thẩm Tĩnh Mạn ngược lên, ánh mắt bà giao cùng Vinh Thiển. Thẩm Tĩnh Mạn cuối cùng vẫn mở miệng: “Thiển Thiển, chuyện cái túi thơm, con cũng đừng trách Thư Lan nhiều. Con và con bé cũng mới tiếp xúc, chắc con cũng chưa hiểu nó đâu. Con bé không phải là loại người đi hãm hại con cái của ai cả.”

“Chị cả, đó là do chị nghĩ vậy thôi. Huống hồ chuyện tình cảm, ai nói chính xác được.”

Loại thị phi động trời này, với chị em Cùng Dụ mà nói, người ta nói một câu thì mình phải cố chen hai câu cho bằng được. Vinh Thiển thật sự thấy chán ghét. Trước đây ở nhà họ Vinh, Cố Tân Trúc tốt xấu gì còn biết trước sau, còn ở đây thì sao? Có bao giờ được yên mà ăn cơm không?

“Mẹ, con hiểu mà!”

“Thiển Thiển, như vậy mà con có thể nhìn sao...”

Vinh Thiển thật sự không thể nhìn được nữa, cô nghiêng đầu qua phía Cùng Dụ ngồi bên cạnh: “Mẹ út, con có cách làm cho người bỏ thuốc vào túi phải lộ mặt.”

“Con, con nói gì cơ?” Cùng Dụ cười lạnh: “Không phải Thư Lan làm sao?”

“Có phải hay không rồi sẽ biết liền.”

Cùng Dụ và Cùng Khanh nhìn nhau, ngay cả Lệ Cảnh Trình cũng không biết trong hồ lô của Vinh Thiển đang bán cái gì.

(t/n: ý nói không biết người kia đang tính toán/ suy nghĩ gì.)

Qua bữa chiều, Vinh Thiển nhờ Lệ Cảnh Trình gọi hết người giúp việc trong nhà lên nhà trên.

Lệ Thanh Vân cũng không ngăn cản, ông và Thẩm Tĩnh Mạn cùng ngồi đợi ở ghế sofa.

Người giúp việc ở Lệ gia trong trong ngoài ngoài rất nhiều, đứng đầy hơn nửa sảnh. Không ai trong số họ biết vị thiếu phu nhân này muốn phân phó

gì.

Vinh Thiện đi tới trước mặt bọn họ, quan sát khuôn mặt mỗi người: “Ngày mười ba, mọi người chắc hẳn đều ở đây cả. Vậy, chín giờ sáng cho tới một giờ rưỡi, mọi người đang làm gì cũng còn nhớ đúng không? Không nhớ cũng không sao cả, những người xung quanh có thể giúp mọi người nhớ. Thấy ai, thấy hành động gì khả khi, tôi đều muốn biết hết.”

Đôi mắt Cung Khanh toát vẻ lạnh lẽo. Nó nghĩ làm vậy là mấy người giúp việc kia sẽ nói thật ra hết?

Bọn đấy dám!

Nói gì mấy chuyện thế này không phải lần đầu tiên xảy ra ở Lệ gia, người giúp việc nào mà không phải nhắm một mắt, mở một mắt?

Đắc tội với hai chị em họ Cung thì ai còn dám mơ tiếp tục ẩn náu ở Lệ gia này.

Vinh Thiện nhìn rồi nói tiếp: “Cô Thư Lan nói, sau khi cô ấy làm xong túi thơm, cô ấy đã để túi lại trong phòng. Nói cách khác, nếu muốn động tay động chân chỉ có cách vào phòng cô ấy. Còn nữa, nếu nói thật và đúng sẽ có thưởng! Còn nếu chết cũng không nhận thì mọi người biết hậu quả là gì rồi đấy!”

Cô bước tới trước người đứng đầu của hàng đầu tiên: “Cô theo tôi leo lầu, tôi hỏi xong sẽ tới lượt cô.”

Vinh Thiện chỉ vào người thứ hai: “Tôi sẽ hỏi từng người một. Tôi không tin không tìm ra được kẻ đó.”

Lệ Cảnh Trình đi với Vinh Thiện lên lầu, những người còn lại ở lại trong phòng.

Cung Dụ cắn hạt dưa, đưa mắt nhìn sang chị mình. Cung Khanh dùng mắt ra hiệu Cung Dụ cứ an tâm, mấy chiêu trò con con này mà đòi leo trời vượt biển.

Một người giúp việc đi vào phòng, Vinh Thiện tung mấy lời khó nghe trước: “Lời cô nói có thật hay không tôi cũng có phương pháp tra rõ ràng được. Nếu những gì người khác nói làm cho lời cô trở thành bất lợi, cô

không những không thể ở Lệ gia, mà sau này cũng đừng nghĩ có thể kiếm việc tốt ở đâu nữa.”

“Thiếu phu nhân, tôi lúc đó ở trong vườn tưới cây, thật sự chẳng nhìn thấy gì cả. Ở Lệ gia có phân công rõ ràng, tôi hầu như chẳng bước vào phòng khách, xin cô tin tôi!”

Vinh Thiển lại hỏi chút chuyện khác rồi mới cho cô ta đi ra: “Cô đi tới cửa thang lầu kêu người thứ hai lên, sau đó đi qua phòng bên cạnh chờ, không được đi xuống!”

“Vâng!”

Sau khi người giúp việc đi khỏi, Lệ Cảnh Trình ôm bả vai cô: “Việc gì em phải tốn công như vậy, tự làm mình mệt.”

“Em muốn tìm cho ra ai định làm hại con em. Anh cứ nhìn bộ dạng mẹ đi, có một số chuyện nếu cứ để mặc nó như vậy sẽ không tốt. Có chút khí thế nhưng càng đốt sẽ càng bùng lớn, rồi các bà ta sẽ mặc nhiên cho vậy là đúng.”

“Chẳng lẽ em tin Thư Lan?”

“Em không tin.” Ánh mắt Vinh Thiển hết sức thành thật: “Những người trung gian em cũng không tin ai cả nên mới phải gắng hỏi. Em cũng không đảm bảo Thịnh Thư Lan sẽ không làm những chuyện đó, anh nói thử xem?”

“Đúng vậy!” Lệ Cảnh Trình đáp rất thẳng thắn.

Cùng Khanh đưa mắt nhìn từng người một được kêu lên lầu, trong lòng dâng lên nỗi bất an.

Vinh Thiển đã hỏi hơn nửa tiếng nên hơi thấy mệt, Lệ Cảnh Trình đau lòng: “Đừng hỏi nữa!”

Bên ngoài có tiếng đập cửa, Vinh Thiển gọi người đó vào.

Người giúp việc này cô nhớ, ngày thường hay phụ trách việc quét dọn phòng. Cô ta đi tới trước mặt Vinh Thiển: “Thiếu phu nhân!”

Vinh Thiển, như cũ, nói vài lời kia trước cho cô ta nghe. Người giúp việc cụp mắt xuống: “Hôm đó tôi đang chà lau giàn hoa, không nhìn thấy gì

hết.”

“Giàn hoa? Nói cách khác, chỗ đó cách phòng cô Thư Lan không xa, nếu có người vào phòng, cô có thể thấy liền?”

Cô giúp việc không che giấu được sự lo lắng trên khuôn mặt: “Thật sự tôi không thấy gì cả.”

“Tôi chỉ mới nói ở khoảng cách rất gần như vậy, nếu cô ngẩng đầu là có thể cửa phòng cô ấy đúng không?”

Cô ta bất đắc dĩ phải há miệng: “Vâng.”

“Lúc đó có ai làm việc gần gần đó nữa không?”

“Có Lý Phương.”

“Cô ấy làm gì?”

“Mấy bức tượng điêu khắc của ông chủ thường xuyên phải được bảo dưỡng, mấy chuyện này cũng đều do Lý Phương làm.”

“Tức là, hôm đó nếu thật có người vào phòng cô Thư Lan, hai người đều có thể thấy.”

Cô giúp việc cứ đắn đo mãi, cố gắng không nhấp nhòm: “Dạ!”

“Tốt lắm! Lát tôi sẽ gọi Lý Phương lên, nếu cô ấy nói những sự thật mà cô có giấu giếm, Lệ gia sẽ không giữ cô lại được nữa.”

“Thiếu phu nhân, tôi...” Cô giúp việc tay chân luống cuống. Vinh Thiên nói ngay: “Nhiều người đã lên đây rồi. Cho dù cô nói thật thì mẹ hai, mẹ út cũng không biết là cô nói, cô không cần phải sợ!”

“Thiếu phu nhân, hóa ra cô biết hết rồi ư?”

Vinh Thiên tỏ vẻ: “Đương nhiên, tôi chỉ thử mọi người xem ai tận tâm với Lệ gia.”

Cô giúp việc vừa nghe đã vội vàng mở miệng: “Hôm đó đúng là bà hai đã vào phòng cô Thư Lan. Bà cầm cái gì trong tay tôi và Lý Phương đều thấy. Chúng tôi còn nói, bà ấy chắc chắn lại muốn hại cô Thư Lan rồi. Nhưng ở trong cái nhà này người chúng tôi không dám đắc tội nhất chính là bà hai và bà ba. Ngày thường cô Thư Lan cũng chỉ nén giận, nhưng tôi không ngờ người bà hai muốn hại lại là cô.”

Vinh Thiện còn hỏi thêm một số chi tiết rồi mới cho cô ta ra ngoài.

Những người dưới lầu lại tiếp tục được gọi lên, cuối cùng cũng đến lượt Lý Phương.

Nhưng cô ta cứng mồm hơn ai hết, Vinh Thiện hù dọa thế nào vẫn nói không nhìn thấy.

Lúc Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiện xuống lầu, tất cả người giúp việc cũng quay lại vào phòng, xếp hàng đúng vị trí như cũ.

Củng Dụ bốc hạt dưa: “Thanh thiên đại lão gia, đã hỏi xong hết chưa?”

“Xong hết rồi ạ!”

“Có kết quả không?”

Vinh Thiện ngồi xuống sô pha: “Có ạ.”

Thẩm Tĩnh Mạn vội hỏi: “Là ai?”

“Là mẹ hai.”

Củng Khanh như đứng tim, nhưng lập tức phản kích dữ dội: “Vinh Thiện, cô đang nói ạnh miệng, có ai tin cô không?”

“Mẹ hai, hôm đó có người tận mắt thấy mẹ vào phòng Thư Lan, trong tay còn cầm hoa huệ cô ấy phơi trong vườn. Lệ gia từ trong ra ngoài nhiều con mắt như vậy, mẹ muốn làm chuyện xấu cũng nên tránh tị hiềm*.”

(t/n: tị hiềm - tránh xa trước để khỏi bị nghi ngờ, hiểu lầm)

“Ai? Người nào nói?”

“Đúng!” Củng Dụ ra mặt nói giúp: “Đừng có ở đó nói suông, cô cũng không nói người đó là ai?”

Vinh Thiện đứng dậy, bước tới trước. Cô giúp việc nói thật kia run cả chân tay, sắc mặt trắng bệch. Vinh Thiện bước qua mặt cô ấy, đi tới trước Lý Phương đang mặt vẫn không đổi sắc vì nghĩ mình vẫn chưa nói lộ ra điều gì.

Không ngờ, Vinh Thiện lại vỗ lên bả vai cô ta: “Rất khá! Tôi sẽ thưởng cho cô.” Vinh Thiện lại đi về chỗ ngồi: “Hôm đó, Lý Phương tận mắt thấy mẹ hai vào phòng, cô ấy làm chứng đủ không?”

Mặt mũi Cung Khanh dữ dằn, tay phải chỉ vào Lý Phương: “Cô thấy?!”

Lý Phương hoảng sợ không ít, lao ra khỏi hàng quỳ rạp xuống trước mặt mọi người: “Bà hai, tôi nào dám ạ! Tôi không phải che giấu cho bà sao? Vừa rồi thiếu phu nhân bức hỏi, dù gì tôi cũng đều không dám nói...”

Cô ta bỗng nhiên nín bật. Lệ Thanh Vân ngồi cạnh Thẩm Tĩnh Mạn tới lúc này bật cười.

Cung Khanh nghiêng rằng, Cung Dụ đứng dậy theo: “Hiếu lắm rồi, nhất định là hiếu lắm!”

Lệ Cảnh Trình kéo tay Vinh Thiển ngồi xuống cạnh mình: “Mẹ hai, mẹ chẳng có con cái dưới gối*, làm như vậy cũng được ích gì?”

(t/n:膝下: tất hạ,dưới gối - Tiếng dùng để gọi cha mẹ với lòng kính trọng (vì con thì khi được cha mẹ gọi tới, sẽ quỳ trước mặt cha mẹ)

Giờ có nói gì cũng vô dụng, Cung Khanh bước nhanh tới cạnh Lệ Thanh Vân, kéo cánh tay ông: “Ông à, ông chắc chắn là không tin lời bọn họ nói.”

“Ông à...” Thẩm Tĩnh Mạn ở bên cạnh nhắc nhở: “Trong bụng Vinh Thiển là cháu đích tôn của nhà họ Lệ chúng ta đó.”

Sắc mặt Lệ Thanh Vân biến đổi, ông đột nhiên đứng dậy. Một cái tát giáng xuống khuôn mặt Cung Khanh: “Còn dám làm mưa làm gió, xem tôi lột da bà ra!”

Cái tát vang dội trong phòng, Cung Dụ sợ đến nỗi trốn bên cạnh không dám đứng ra khuyên ngăn. Lệ Thanh Vân phất tay bỏ đi. Thẩm Tĩnh Mạn lại không che được ý vui trong mắt.

Sảng khoái, thật sự rất sảng khoái!

Cung Khanh khó tin, ôm mặt mình, đứng đó không nhúc nhích.

Cho dù bà ta không thể sinh con nhưng hai mươi mấy năm qua, Cho tới bây giờ Lệ Thanh Vân chưa bao giờ động tay đối với bà ta.

“Đuổi Lý Phương đi, thanh toán tiền lương cho cô ta! Sau này nhà nào dám mướn cô ta là làm khó với Lệ gia chúng ta.” Thẩm Tĩnh Mạn vỗ vỗ mu bàn tay Thịnh Thư Lan: “Thư Lan, con tốt hết nên cảm ơn Vinh Thiển đi.”

“Thiển Thiển, cảm ơn cô!”

Củng Dụ đứng dậy đi tới cạnh Củng Khanh: “Chị!”

Thẩm Tinh Mạn lần nữa quan sát kỹ khuôn mặt Vinh Thiển. Mặc dù cô trẻ tuổi nhưng có chủ kiến, lá gan cũng to hơn Thịnh Thư Lan, theo thời gian, chắc hẳn sẽ thuận tiện để ngồi vào vị trí bà chủ nhà.

Thịnh Thư Lan gục đầu ủ rũ. Vinh Thiển càng tỏa sáng, cô lại càng thấy tự ti.

Cô là người bị hại, không ngờ lại phải nhờ Vinh Thiển mới có thể xoay chuyển. Chẳng trách Lệ Cảnh Trình nói cô nhu nhược. Thịnh Thư Lan càng nghĩ càng thấy khó chịu, không ngẩng nổi đầu.

“Chị, chúng ta về phòng đi!”

Sắc mặt Củng Dụ tối tăm, dù sao Củng Khanh làm hết thầy cũng đều vì mình.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu lên, ánh mắt tê lạnh: “Lòng dạ dơ bẩn như vậy không sợ có ngày sẽ rửa nát luôn sao?”

Củng Khanh vẫn không nói được gì, nhưng nhìn Vinh Thiển bằng ánh mắt hận thù khiến cô ngẩn người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 33 : Em tin anh (Âm mưu gây tai nạn xe)

Edit: Dế Mèn

Thẩm Tinh Mạn cho đám người giúp việc lui xuống, sự việc hôm nay không cần bàn luận thêm nữa.

Ánh mắt Lê Cảnh Trình đảo qua Thư Lan nhưng không dừng lại lâu: “Mẹ, sáng mai tụi con về.”

Thẩm Tinh Mạn gật đầu, “Đi đi! Cứ ở trong cái nhà này, không chừng còn xảy ra trò yêu ma quỷ quái nào.”

Bà đứng dậy đi tới cạnh Vinh Thiển, nắm lấy một tay cô: “Thiển Thiển, khi dưỡng thai phải chú ý chăm sóc chính mình. Khi nào gần đến ngày sinh thì hãy về Lại Hải, chúng ta hãy sinh em bé ở đây.”

Vinh Thiển thuận miệng ‘ạ’ nhưng không nói gì thêm.

Sáng sớm hôm sau, Vinh Thiển nghĩ đến việc sắp được về Nam Thịnh, tinh thần rất hưng phấn, dậy từ sáng sớm.

Lúc đang ăn sáng, Cung Dụ lấy ra một hộp trang sức đẩy về phía Vinh Thiển: “Thiển Thiển, con kết hôn với Cảnh Trình mẹ cũng chưa cho gì. Chiếc vòng ngọc này là mẹ và mẹ hai đặc biệt chuẩn bị cho con.”

Vinh Thiển nào dám nhận, nói không chừng có thứ gì được giấu trong đó: “Mẹ út, mẹ hai, mọi người quá khách khí rồi.”

“Đây là điều hiển nhiên mà.”

Lê Cảnh Trình cầm hộp trang sức, anh mở hộp ra, cầm chiếc vòng lên, đắm chiêu suy nghĩ. Sắc mặt Cung Dụ lập tức khó chịu: “Cảnh Trình, con vậy là ý gì?”

“Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Cung Dụ xanh đen cả mặt. Lê Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn: “Khi nào thằng hai về?”

“Lát nữa về rồi, nó nói chín giờ máy bay hạ cánh.” Khóe miệng Cung Dụ lại toát ý cười: “Thiển Thiển, con chưa thấy cậu hai nhỉ. Hai con ở thêm hai ngày đi, hai anh em nó lâu rồi chưa gặp mặt.”

“Mẹ út, tụi con đã đặt vé máy bay rồi.”

Thẩm Tinh Mạn nhìn ghế trống bên cạnh Cung Dự: “Cũng không biết ai lại không hiểu quy củ, ăn cơm cũng không ăn cùng.”

Cung Khanh bị một cái tát làm cả hai má đỏ bừng, còn có mặt mũi nào đi xuống.

Ăn sáng xong, Vinh Thiển đi lên lầu, sắp xếp một số vật dụng.

Lệ Cảnh Trình từ thư phòng Lệ Thanh Vân đi ra, lúc tới lầu hai, anh nhìn thấy Thịnh Thư Lan đang gục đầu đứng ở cửa thang lầu.

Anh định bước thẳng qua, không ngờ hai tay Thịnh Thư Lan chụp lấy cánh tay anh: “Cảnh Trình, lát nữa anh ta về đây rồi, anh có thể lùi lại mấy ngày nữa hãy về không?”

“Em rất sợ nó ư?”

Thịnh Thư Lan gật đầu ngay: “Anh ta ở cũng phải mấy ngày. Cảnh Trình, anh cứu em với!”

Lệ Cảnh Trình giãy cánh tay ra: “Hôm nay tôi phải về rồi.”

“VẬY anh cho em theo được không? Đợi anh ta đi lại rồi em sẽ về.” Thịnh Thư Lan ký thác niềm hy vọng cuối cùng lên người Lệ Cảnh Trình: “Em không chịu nổi bầu không khí đó được. Anh đi rồi, mẹ hai và mẹ út sẽ vì chuyện lần này mà đối xử tệ với em hơn...”

Anh bước đi tiếp, Thịnh Thư Lan vô cùng sợ hãi, nhào tới ôm chặt cánh tay anh: “Cảnh Trình, em thật sự khiến anh chán ghét đến mức vứt bỏ em như vậy sao?”

“Tôi đối với em không có chán ghét vứt bỏ, nhưng tôi không quản được việc sống chết của em.” Lệ Cảnh Trình nhấn tâm, hất mạnh tay.

Thịnh Thư Lan nhìn theo bóng lưng anh, miệng nỉ non, giọng điệu rất bi thương: “Chúng ta cũng từng rất tốt đẹp mà, vì sao, vì sao lại như vậy?”

Lệ Cảnh Trình cũng không quay đầu lại.

Cô từ nhỏ đã như vậy rồi. Từ lúc bắt đầu, sự yếu đuối của cô đã kích thích ý muốn bảo vệ trong Lệ Cảnh Trình. Nhưng dần dần, những chuyện như cơm

bữa cứ xảy ra ở Lệ gia. Anh có thể ra mặt cho Thịnh Thư Lan một hai lần, nhưng càng làm thế, Thịnh Thư Lan lại càng nhẫn nhục chịu đựng.

Ba ngày thì đã có hai ngày khóc rồi nén chịu, Lệ Cảnh Trình rốt cuộc thấy mệt mỏi.

Còn những người trong nhà này bắt nạt Thịnh Thư Lan như chẳng biết mệt. Lệ Thanh Vân ban đầu còn cấm đoán, nhưng sau nhiều lần cũng đã lười quản.

Còn thằng hai...

Tia mắt Lệ Cảnh Trình chợt lạnh lẽo, không muốn lại nhớ chuyện trước kia, anh đẩy cửa phòng đi vào thì thấy Vinh Thiển đã chuẩn bị hành lý xong.

Hộp trang sức Cung Dụ cho đang để trên giường. Lệ Cảnh Trình đi tới, giật ngăn kéo ra, ném cái hộp vào đó.

Vinh Thiển cũng chẳng muốn cầm theo thứ đó, khước miệng cô cười cố ý hỏi: “Như vậy được không đó?”

“Anh đâu có vứt, chỉ để ở nhà thôi mà.”

Lúc khởi hành ra sân bay, Thẩm Tĩnh Mạn và Thịnh Thư Lan tiễn họ ra cổng.

Người giúp việc chất hành lý lên xe. Thịnh Thư Lan đi tới chỗ Vinh Thiển:

“Lần hai hai người trở về lại xảy ra nhiều chuyện không vui. Xin lỗi cô!”

Vinh Thiển không biết tại sao cô ấy lại nói xin lỗi: “Có những việc đâu phải do cô làm, không cần phải xin lỗi ai cả!”

Lệ Cảnh Trình đi tới, kéo tay Vinh Thiển: “Đi thôi!”

Ánh mắt Thịnh Thư Lan lộ vẻ lưu luyến, tầm mắt người đàn ông lạnh nhạt đảo qua cô rồi anh đưa Vinh Thiển đi.

Về lại Nam Thịnh, chuyện đăng ký kết hôn, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình cũng không nói cho ai. Hai người bắt đầu cuộc sống hôn nhân bí mật*.

(t/n: từ gốc là ẩn hôn - cuộc sống hôn nhân bí mật)

Chớp mắt, đứa bé trong bụng đã được năm tháng.

Phía trường học, Lệ Cảnh Trình đã sắp xếp xong xuôi thay cô, Vinh Thiển chỉ cần ở nhà tĩnh dưỡng.

Thời gian trôi qua mau kinh người, Vinh Thiễn dần dần đã thích ứng được vai trò làm mẹ.

Khi làm siêu âm, Lệ Cảnh Trình luôn đi cùng Vinh Thiễn. Trên màn hình là hình ảnh đứa bé đang động đậy, cái đầu to đập vào trong mắt. Lệ Cảnh Trình khó giấu sự kích động, nắm chặt lấy tay Vinh Thiễn.

Bác sĩ giải thích từng chút một, như em bé đang làm gì, có chịu phối hợp hay không.

Vinh Thiễn quay đầu nhìn vô màn hình, nước mắt vô thức chảy xuống.

Cô nâng đầu dậy, thấy Lệ Cảnh Trình như mất hồn. Đáy mắt anh trong veo mềm mại, vô thức siết chặt tay cô.

Siêu âm xong, Lệ Cảnh Trình lấy khăn giấy lau bụng sạch sẽ cho Vinh Thiễn. Cô nằm trên giường không nhúc nhích, bác sĩ vừa cười vừa nói: “Có chồng như vậy cô thật là hạnh phúc!”

“Bác sĩ, đứa bé tất cả đều ổn đúng không?”

“Yên tâm đi, rất ổn!”

Lấy giấy tờ xong, Lệ Cảnh Trình đưa cô ra hành lang ngồi. Năm tháng bụng cũng đã bắt đầu thành hình. Anh ngồi cạnh cô: “Có thấy mệt không?”

“Vừa mới được năm mà, không mệt.”

Di động trong túi Lệ Cảnh Trình reo lên, Vinh Thiễn nhìn mắt anh: “Sao không nhận?”

“Không có chuyện gì gấp, hôm nay anh ở với em cả ngày.”

Lệ Cảnh Trình nắm tay cô kéo dậy. Vinh Thiễn do dự, anh ngay cả nhìn xem ai gọi cũng không vậy mà liền nói không có việc gấp. Cô tùy ý đi ra ngoài với anh. Gần đây, có vẻ anh luôn tránh cô để nghe điện thoại.

Lên xe, Lệ Cảnh Trình đang khởi động xe thì di động lại reo lần nữa.

Anh lấy di động ra xem rồi để đưa lên tai: “A lô!”

“Hôm nay tôi không có thời gian, hôm khác hãy nói!” Nói xong, anh không chút do dự liền ngắt máy.

Vinh Thiễn làm bộ như không có việc gì, bàng quang nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng bên trong trống ngực đang đập thành thịch.

Ở thành phố Nam Thịnh, bên trong một câu lạc bộ tư nhân.

Hoàng Phủ tứ thiếu ngồi trước cửa sổ, di động bị ném sang một bên. Anh ta trầm mặc nhìn ra ngoài, vẻ hung ác nham hiểm càng lúc càng bộc rõ.

Tiếng chuông cửa truyền vào trong tai, ngay sau đó có người tiến vào: “Cậu tư Hoàng Phủ, tầng dưới có người muốn gặp cậu.”

“Là ai?”

“Anh ấy nói anh ấy họ Lê.”

Ngón trỏ Hoàng Phủ tứ thiếu đưa lên bờ môi, khẽ vuốt: “Để anh ta vào đi!”

Rất nhanh sau đó, người đó quay lại cùng một người đàn ông cao lớn, trẻ tuổi. Hoàng Phủ tứ thiếu nhìn kỹ đối phương, vẫn chắc chắn mình chưa từng quen người này: “Anh là?”

Người đàn ông đưa danh thiếp cho hắn.

Hoàng Phủ tứ thiếu kinh ngạc, tầm mắt ngẩng lên nhìn khuôn mặt người đàn ông: “Hóa ra là cậu hai nhà họ Lê! Ngưỡng mộ danh tiếng anh đã lâu!”

Người đàn ông cũng ngồi xuống ngay. Hai tay Hoàng Phủ tứ đan vào nhau để trước người: “Không biết anh tìm tới đây có việc gì?”

“Tôi chỉ là nghe nói, Hoàng Phủ anh đây gần rất đau đầu vì hạng mục Kim Lĩnh.”

Ngón trỏ Hoàng Phủ tứ thiếu gõ gõ một lúc, ánh mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện: “Lúc trước có Lê Cảnh Trình giúp nên tiến triển rất thuận lợi. Nhưng dạo gần đây, anh ta có vẻ chẳng thêm để tâm tới hạng mục này nữa.”

“Sự thật là, tôi cũng là con cháu nhà họ Lê. Anh ta có thể giúp anh, tôi cũng có thể.”

Giữa đôi lông mày Hoàng Phủ tứ thiếu lộ vẻ khá hứng thú: “Anh nói thật?”

“Tôi chỉ không rõ một chuyện.”

“Anh nói đi!”

“Anh trai tôi tính tình cao ngạo, không thể có chuyện để cho người khác tùy tiện dắt mũi. Nhưng đối với chuyện của Hoàng Phủ anh đây, anh ấy có vẻ như ‘hữu cầu tất ứng’*. Như vậy bên trong chắc hẳn có quan hệ qua lại gì đó chứ?”

(t/n: hữu cầu tất ứng - đáp ứng tất cả yêu cầu)

Hoàng Phủ tứ thiếu cũng không phải người dễ bị bắt nạt, sao có thể hai ba câu đã ngã theo, thật tình thổ lộ hết: “Tôi là người anh Lệ quen biết đã nhiều năm, là bạn bè.”

Người đối diện bật cười khẽ, dần dần khó nén cười được, “Bạn tốt làm sao! Xem ra Hoàng Phủ anh đây còn phải cần thời gian để nhìn rõ hơn ai mới là bạn thật sự.”

Hoàng Phủ tứ thiếu chìm trong trầm tư. Anh ta không muốn bức mình vì những rắc rối với Lệ Cảnh Trình nữa. Bỏ qua cơ hội này, lỡ nếu Lệ Cảnh Trình gạt chuyện này qua một bên thì hạng mục Kim Lĩnh của anh ta sao có thể tiếp tục được nữa?

“Anh Lệ, tôi hiển nhiên rất muốn kết giao với anh. Nhưng chuyện mà anh nói hiện tại thật sự là không có gì.”

Người đàn ông gật gật đầu: “Tôi hiểu! Thế này, coi như hôm nay chúng ta đã kết bạn. Sau này nếu Hoàng Phủ anh đây có việc cần tôi thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

“Được! Giao kèo!”

Tiến người đàn ông xong, Hoàng Phủ tứ thiếu quay lại về phòng.

Anh ta không xác định được động thái tiếp theo của Lệ Cảnh Trình là gì nên sẽ không tùy tiện đáp ứng điều kiện của cậu hai nhà họ Lệ kia. Hoàng Phủ tứ thiếu rút điều thuốc, cùng lắm tâm tình tích tụ bấy lâu bấy giờ cuối cùng cũng tan đi. Đến lúc đó, nếu Lệ Cảnh Trình bên kia chặt đứt mối quan hệ thì anh ta vẫn còn đường lui.

Đế Cảnh.

Sau cơm chiều, Vinh Thiển nằm ở trên giường. Hàng ngày, tới giờ này, Lê Cảnh Trình đều đặn làm một chuyện.

Anh đẩy áo Vinh Thiển tới ngực, để bụng lộ hết ra: “Giờ dưỡng thai bắt đầu.”

Vinh Thiển nằm biếng nhác trên giường. Lê Cảnh Trình cầm cuốn sách, tiếng nói ôn hòa, giọng đều đều, bàn tay xoa nhẹ cái bụng bóng loáng của cô. Vinh Thiển rất hưởng thụ giờ khắc này. Đứa con trong bụng dường như ở rất gần, đôi khi bất ngờ thấy máy thai, Lê Cảnh Trình và cô sẽ kích động cả buổi.

Nửa tiếng sau, người đàn ông cất cuốn sách đi, áp lại gần bụng cô hôn xuống: “Thơm thật!”

Cô cười, kéo áo xuống lại: “Mới tắm mà, đương nhiên là thơm rồi!”

Hai tay Lê Cảnh Trình chống hai bên người Vinh Thiển, nửa người trên nghiêng xuống người cô, môi áp xuống hôn chặn hô hấp của Vinh Thiển. Anh quyến luyến nghiêng qua, tiếng hít thở trầm đục nặng nề bên tai. Anh đè nén, dứt khoát buông cô ra, trong đôi mắt ý loạn tình mê là hình ảnh quen thuộc của Vinh Thiển.

Cô giờ tay vượt vượt trán Lê Cảnh Trình. Tới nay đã nhiều tháng rồi anh không đụng vào cô.

Không phải anh không muốn mà nguyên nhân là Vinh Thiển.

Trước giờ, đối với chuyện nam nữ cô cũng không có hứng thú đặc biệt lắm. Mang thai rồi, Lê Cảnh Trình từng mấy lần đề nghị nhưng Vinh Thiển làm nũng một chút là anh lại thôi.

Cô vẫn biết anh khó chịu. Anh vì cô chịu nhịn như vậy, cũng đã vất vả lắm rồi.

Vinh Thiển chung quy cũng không phải tượng đá, cô cũng có trái tim, cũng cảm thấy ấm áp.

Người đàn ông nắm lấy tay cô: “Đừng sờ, sờ nữa không cháy mới lạ đó!”

Hai tay Vinh Thiển, đổi lại, ôm mặt anh: “Lê Cảnh Trình, anh sẽ chung thủy với em cả đời không?”

“Sẽ.”

“Lời thề của đàn ông đáng tin ư?”

“Có đáng tin hay không em ở cùng anh cả đời sẽ biết liền.”

Vinh Thiển nhìn sâu vào mắt anh. Đáy mắt anh tràn vẻ chân thành tha thiết. Những lời anh nói, tuy không trau chuốt hay hoa mỹ nhưng nghe được vô cùng cảm động.

“Đúng vậy thật, nói suông đâu chứng minh được.”

Hai tay Lệ Cảnh Trình ôm thắt lưng cô. Xoay trái xoay phải còn có bốn tháng con của anh sẽ ra đời.

Đến lúc đó, anh không còn phải lo nữa. Cho dù Hoàng Phủ tứ thiếu có tới tận cửa gây áp lực, Lệ Cảnh Trình coi như đã nắm phần thắng.

Anh ngồi xổm trước giường, quỳ một gối trên sàn nhà. Anh cam tâm tình nguyện dành cho Vinh Thiển tình cảm đến mức đó.

Anh chỉ có một mong muốn nho nhỏ duy nhất. Đó là, Vinh Thiển, nếu có ngày sự việc kia bị vạch trần. Những điều tốt đẹp anh làm cho em có thể đổi lại một cái ngoái đầu dừng lại của em không?

Lệ Cảnh Trình muốn đánh cược một lần, anh cho rằng sẽ được.

Bảy tháng mang thai.

Chân Vinh Thiển bắt đầu phù thũng, dù đi dép rộng vẫn thấy không thoải mái. Mỗi đêm trước khi đi ngủ, Lệ Cảnh Trình luôn đều phải lót chân cho cô. Tư thế ngủ của cô không tốt, lật người một cái là có thể đá văng cái gối. Lệ Cảnh Trình gần như cả đêm chẳng thể ngủ ngon, liên tục lót gối lại cho cô.

Sáng sớm tỉnh dậy, vất vả xoay người. Người bên cạnh ngủ rất say, buổi tối anh làm gì cho cô cô mơ ngủ nhưng vẫn biết. Vinh Thiển kéo chăn che kín bả vai cho Lệ Cảnh Trình. Người đàn ông cau mày, mở mắt ra.

Bàn tay anh sờ xuống chân cô: “Dễ chịu hơn không?”

Cô gật đầu: “Ừm!”

Vinh Thiển nằm ngửa, kéo một tay Lệ Cảnh Trình qua để trên bụng mình. Sáng sớm máy thai rất rõ, như bong bóng nhỏ phồng lên dưới lòng bàn tay Lệ Cảnh Trình. Tới phía bên phải, bỗng nhiên lộ ra cái u cục rất rõ ràng.

Vinh Thiển đau: “Con đá em.”

“Mạnh thế à?” Lệ Cảnh Trình xốc chần lên. Thai nhi máy thai giờ như cái xe leo núi, cả bụng run run lên.

Vinh Thiển nhìn đôi chân mình: “Buồn thật, mắt cá chân cũng bị sưng. Có khi nào cả mặt cũng bị sưng không?”

“Em yên tâm đi, mặt không sưng được đâu!” Lệ Cảnh Trình hết sức cẩn thận kéo người cô: “Chờ anh đi làm về anh sẽ đi tập yoga với em.”

“Dạ!”

Sau bữa điểm tâm, Vinh Thiển đứng trên ban công. Lệ Cảnh Trình ra ngoài, hai bước lại ngoái lại nhìn cô.

Vinh Thiển vẫy vẫy tay.

Lệ Cảnh Trình làm động tác hôn cô: “Chờ anh về!”

Cô ừ, hai tay bê cái ly, nhìn Lệ Cảnh Trình vào gara rồi lái xe đi.

Trong lòng Vinh Thiển có loại cảm giác mãi nguyện không nói thành lời. Khóe miệng cô nhếch lên, bàn tay hứng những tia nắng ấm áp.

Lệ Cảnh Trình tới công ty, không nghĩ rằng xe của Hoàng Phủ tứ thiếu cũng đỗ ở ngoài cổng chính.

Anh bấm còi, ý bảo Hoàng Phủ tứ thiếu đi vào với anh.

Hai người vừa vào phòng làm việc Hoàng Phủ tứ thiếu đã nói ngay vào điểm chính: “Anh Lệ, anh tránh tôi như vậy là có ý gì?”

Lệ Cảnh Trình ngồi dựa lưng vào ghế, đưa lưng về bức rèm trời xanh mây trắng treo ở cửa sổ sát đất: “Chuyện tôi hứa với anh đang làm nhưng tương đối khó. Sốt ruột không ăn được đậu hũ nóng đâu*!”

(t/n: Sốt ruột không ăn được đậu hũ nóng - ý nói phải kiên nhẫn.)

“Hóa ra là tôi thiếu kiên nhẫn ư? Hay là anh cố tình trốn tránh?” Hoàng Phủ tứ thiếu bỏ lớp ngụy trang xuống, sắc mặt lạnh lẽo không đổi: “Việc khởi

động hạng mục chỉ còn thiếu bước cuối cùng, anh sẽ không để tôi kiểm củi ba năm đốt trong một giờ đấy chứ?”

“Muốn làm chuyện cho tốt thì thường gặp phải khó khăn, anh hà tất phải sốt ruột nhất thời vậy?”

Hoàng Phủ tứ thiếu không thể ngồi nữa: “Anh Lệ, anh đây muốn kéo dài thời gian đúng không? Xin lỗi nhưng tôi không có khả năng đợi nữa. Tôi chỉ cho anh thời hạn ba ngày cuối cùng thôi.”

Lệ Cảnh Trình nhìn hình bóng anh ta bước nhanh ra cửa. Anh ta công khai tới tới công ty anh chắc là lo lắng lắm rồi đây.

Cách duy nhất của anh chỉ có thể là lo liệu trước mọi việc dùm Hoàng Phủ tứ thiếu, kìm hãm anh ta.

Từ khi Vinh Thiển mang thai, tối nào Lệ Cảnh Trình cũng về Đế Cảnh đúng giờ. Mấy cuộc xã giao quan trọng hay không quan trọng đều được lùi lại. Cô cũng đã có thói quen đợi anh về mới cùng ăn cơm.

Vinh Thiển nằm trên sofa đang xem ti vi. Đồng hồ báo thức đã chỉ sáu giờ nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng anh.

Vinh Thiển ôm bụng bầu đi tới gần cửa sổ sát đất, trong lòng bắt đầu sốt ruột bất an. Ngay chính cô cũng không nhận ra mình đã có cảm giác dựa dẫm vào Lệ Cảnh Trình.

Cuối thu nên trời tối sớm. Vinh Thiển ngẩng đầu, bầu trời tối như mực. Một dải màu đen tối dày đặc ngay trên đỉnh đầu khiến người ta bí bách khó thở.

“Ring ring ring_____”

Điện thoại trong phòng khách chợt reo lên.

Vinh Thiển đi qua bắt máy: “A lô?”

Đầu dây bên kia rất ồn như đang chạy xe trên đường, có tiếng còi xe:

“Thiển Bảo, tối nay anh sẽ không về ăn cơm, đừng chờ anh nhé!”

Vinh Thiển không khỏi cảm thấy hụt hẫng: “Anh đi đâu?”

“Đang trên đường tới khách sạn, có cuộc xã giao.”

“Được rồi, về sớm một chút!”

Lệ Cảnh Trình cũng vội vội vàng vàng ngắt điện thoại. Vinh Thiển ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào ống nghe, âm thanh tút tút trong đó khuấy đảo tâm tình vốn tĩnh lặng của cô.

Ăn không thấy ngon, qua loa mấy miếng đã xong. Vinh Thiển đi lên lầu.

Lúc Lệ Cảnh Trình tới trước phòng đã hẹn, anh kéo lỏng cà vạt, trên mặt không giấu được nét phiền chán. Một tay anh đẩy cửa đi vào, người bên kia đã tới trước anh.

Tổng giám đốc Tiêu còn dẫn cả con gái mình theo.

Hai người chào hỏi khách sáo. Lệ Cảnh Trình thần sắc mệt mỏi, tổng giám đốc Tiêu đã không chỉ một lần tỏ rõ ý tứ về vấn đề kia. Hôm nay ông ấy dẫn theo con gái, không cần nói cũng hiểu.

“Nào, anh Lệ, để tôi giới thiệu với anh. Đây là con gái tôi, lần trước đã cho anh xem hình đấy.”

Lệ Cảnh Trình lịch sự gật đầu: “Cô Tiêu bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi bốn ạ.”

“Nếu vậy thì lớn hơn vợ tôi ba tuổi.”

“Cái gì?” Tổng giám đốc Tiêu không nhịn được cất giọng: “Anh kết hôn rồi ư?”

“Vâng!”

“Anh Lệ, anh không phải nhập cuộc bằng mấy câu nói đùa thế đâu. Người ở thành phố Nam Thịnh này ai mà không biết anh là người đàn ông hoàng kim độc thân chứ?”

Lệ Cảnh Trình nhấp rượu, ánh mắt cười: “Chúng tôi chỉ là chưa công khai chuyện này thôi.”

Tiểu thư nhà họ Tiêu tâm tính cao ngạo đâu thể chịu thất bại như vậy. Cô ta kề sát Lệ Cảnh Trình, nửa người trên dựa vào cánh tay anh: “Anh Lệ, có phải anh cho em có gì không tốt mới cố ý mượn cớ như vậy?”

“Không, cô rất tốt.” Trong lòng Lệ Cảnh Trình cười lạnh, chẳng qua là con gái quan lớn. Nếu đổi là trước đây, anh đã không ặt mũi mà bỏ đi từ sớm,

nhưng riêng chuyện hạng mục Kim Lĩnh đó phải cần tổng giám đốc Tiêu này ra mặt. Anh uống một hớp rượu, xoay đề tài về lại chuyện chính.

Tay của tiểu thư Tiêu ấy đã để trên bả vai Lệ Cảnh Trình. Trước đây cô có nghe Lệ Cảnh Trình đã có vị hôn thê nhưng từ khi đính hôn tới giờ vẫn chưa có tin gì xác thực. Hơn nữa, đính hôn thì đã sao, kết hôn còn có thể ly hôn.

Vinh Thiển nằm trên giường, vừa mới bật tivi đi động lại reo lên.

Cô thuận tiện cầm lên nhìn. Vừa nhìn, máu trong người cô như trào ngược, xông thẳng lên đầu cô.

Vinh Thiển ngồi dậy. Ảnh này chắc chắn là chụp lén, hình Lệ Cảnh Trình, sát cạnh là một cô gái. Đối phương hai tay ôm cánh tay anh, chỉ thấy một bên mặt, áo lông bó sát ôm lấy cơ thể lung linh hấp dẫn. Vinh Thiển nhìn lại mình - mập mạp, tròn vo, hàng ngày ở nhà cũng không chịu trang điểm gì. Có rất nhiều hình, có tấm hai người uống rượu, có tấm cô gái ngắm nhìn Lệ Cảnh Trình chân thành đầy tình cảm, còn kèm theo cả địa chỉ nơi bọn họ đang ngồi.

Vinh Thiển siết chặt di động, vén chăn xuống giường. Cô xúc động thật đến nỗi muốn lái xe đi tìm

Cô đã mặc áo khoác chuẩn bị ra ngoài, ra tới cửa, cô dần dần bình tĩnh trở lại. Người gửi cho cô mấy ảnh này chắc chắn là muốn cô đi tìm anh. Cô để tay lên bụng. Đã sắp mười giờ, cô lại đang mang thai. Trong lòng Vinh Thiển nóng như lửa đốt nhưng vẫn quay lại giường.

Trong lòng vô cùng bồn chồn, cô cũng không rõ vì sao mình lại như vậy, cô luôn cho rằng anh có thể chịu đựng sự buồn tẻ đó vì cô. Vinh Thiển ngồi ở mép giường, thay vì nghĩ ngợi lung tung không bằng gọi điện ngay.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Lệ Cảnh Trình hơi rút người lại, né cô tiểu thư nhiệt tình họ Tiêu ấy: “Ngại quá, tôi đi tiếp điện thoại.”

Anh đứng dậy ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Lệ Cảnh Trình dựa vào bờ tường, hai tay ẩn ẩn giữa trán, mặt mũi rã rời. Hiện tại anh chỉ muốn về nhà ôm Thiển Bảo của anh một cái, ôm con anh một cái.

“A lô!”

Lời vừa thốt ra, sự ôn hòa và ý cười ở trong còng khóe mắt Lệ Cảnh Trình thêm đẹp, giọng nói không còn cứng nhắc như vừa nãy.

Tay đang cầm điện thoại của Vinh Thiển lại siết chặt hơn: “Anh chưa xã giao xong hả?”

“Đúng vậy, còn phải ở một chút nữa.”

“Có nhiều người ư?” Vinh Thiển mở miệng thử thăm dò.

“Không nhiều.”

Vinh Thiển thậm chí có thể nghe tim mình đập bùng bùng: “Là ai thế? Nam hay nữ?”

Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười, cho tới giờ, cô chưa từng hỏi mấy chuyện thế này: “Có cả nam và nữ.”

Vinh Thiển thấy tim mình ổn định hơn chút, ít ra Lệ Cảnh Trình đã nói thật với cô.

Nhưng cô vẫn không yên tâm: “Mấy nam mấy nữ?”

Tiếng cười của Lệ Cảnh Trình cứ thế truyền qua di động vào tai Vinh Thiển: “Anh cười cái gì?”

“Một nam một nữ, một già một trẻ, chính xác là cha con.”

“Ừm,” Vinh Thiển đứng dậy đi ra ngoài ban công: “Khi nào thì anh về?”

“Nhớ anh rồi.”

“Gần mười giờ rồi.” Vinh Thiển gác tay lên lan can: “Anh chưa về em không yên tâm.”

“Vậy anh trở về sớm.”

“Lệ Cảnh Trình,” Vinh Thiển gọi lại anh: “Nếu anh thật sự có chuyện gấp thì cứ nói chuyện cho xong đi rồi hãy về. Em sẽ xem tivi.”

“Không có gì quan trọng,” Lệ Cảnh Trình đứng thẳng người: “Hơn nữa, ở đây có người phụ nữ đang ‘chiếm tiện nghi’ của anh.”

Vinh Thiển cuối cùng cũng cười thành tiếng: “VẬY anh về được rồi, để cô ta ăn không khí đi!”

“Được, em đợi anh!”

Đôi mắt xinh của cô cười híp cong thành hình bán nguyệt: “Trên đường lái xe cẩn thận một chút!”

“Ừm!”

Hai người cúp điện thoại. Lệ Cảnh Trình nhìn cửa phòng, anh chẳng nhúc nhích một bước, xoay người rời khỏi đó.

Anh bây giờ không thèm nghĩ tới chuyện gì nữa, chỉ muốn về nhà ôm vợ con.

Đi ra bãi đỗ xe của nhà hàng, anh lái xe ra, đạp thẳng chân ga, chiếc xe gầm rú chạy đi.

Có một chiếc xe đỗ bên đường cách đó không xa. Cửa xe hạ xuống, một người để ống nhòm xuống: “Kia không phải là xe của Lệ Cảnh Trình sao?”

“Không sai.”

“Nhưng mà...” Người kia nhìn kính chiếu hậu: “Không phải đã nói người phụ nữ của anh ta sẽ tới đây, còn bảo chúng ta đợi sao? Giờ thế nào? Còn đưa chúng ta một triệu, mà giờ ngay cả bóng dáng cô ta cũng không thấy thì sao làm cho cô ta mất đứa bé trong bụng đây?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 34 : Sự thật được phơi bày

Edit : Rainie

Vinh Thiến vừa nằm xuống không lâu sau, Lệ Cảnh Trình đã trở lại.

Cô có chút buồn ngủ: "Sao lại nhanh như vậy?"

"Muốn về thì về."

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, đem cô ôm ngồi lên đùi mình: "Nặng rồi."

Trên người anh ấy xem lẫn mùi của thuốc lá và hương nước hoa, Vinh Thiến không khỏi nhú mày, Lệ Cảnh Trình buộc phải buông cô ra: "Em đi tắm."

Hai tay Vinh Thiến buông cổ Lệ Cảnh Trình: "Mới vừa rồi, có người nhắn tin cho em."

"Tin nhắn gì?"

Vinh Thiến đưa điện thoại di động qua cho anh, Lệ Cảnh Trình không chớp mắt nhìn màn hình chăm chăm, sau khi nhìn xong ảnh chụp anh đặt điện thoại di động sang bên cạnh: "Cho nên em gọi điện thoại điều tra?"

"Anh nghĩ, ai gửi tin nhắn này?"

"Anh đặc tội với quá nhiều người, có thể là không muốn cho anh sống yên ổn." Lệ Cảnh Trình mang vẻ hời hợt: "Em chỉ cần biết, anh sẽ không để chuyện như này xảy ra thêm lần nào nữa, bất kì lời ra tiếng vào nào cũng không thể ảnh hưởng đến chúng ta."

"Lệ Cảnh Trình, thế giới của anh thật phức tạp."

Anh xoa đầu cô: "Em không cần hòa nhập, anh sẽ thay em chống đỡ, dọn sẵn một không gian, cho em và cục cưng sống cuộc sống thoải mái, chuyện duy nhất em cần làm là tin tưởng anh."

Vinh Thiến nói, khóe mắt tựa hồ chứa ý cười: "Nhanh đi tắm, trên người toàn mùi nước hoa phụ nữ, đáng ghét."

Trong phòng rửa tay, Lệ Cảnh Trình đứng dưới vòi sen, bọt nước phun lên cơ thể trắng kiện của anh, thuận theo cơ thể chảy xuống, anh ngẩng đầu lên,

gương mặt mờ nhạt trong làn nước mát, anh bước lên một bước, tùy ý để làn nước thấm đẫm khuôn mặt.

Anh để Vinh Thiên ở đây, muốn đem cô cách li hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Tên Hoàng Phủ Tứ lấy chuyện này uy hiếp anh, Lệ Cảnh Trình nhiều lần chạm tới gianh giới của luật pháp, huống hồ, anh phải đối mặt với con sói xa lạ, khi nào Lệ Cảnh Trình bị người như vậy uy hiếp, anh chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu chuyện này không thể giấu được bao lâu, vậy chờ đến khi Vinh Thiên sanh em bé ra, anh sẽ đích thân nói với cô.

Hoắc gia.

Mạc Hy thuận lợi hạ sinh một bé gái, trên nét mặt Hoắc Thiếu Huyền cuối cùng cũng lộ ra ý cười lâu nay không có, Hoắc Bang và Thẩm Tố Phân đối với cháu gái càng yêu thích đến không muốn rời.

Mạc Hy nằm ở trên giường, nhìn Hoắc Thiếu Huyền ôm con gái đứng ở phía trước cửa sổ, cô vô cùng mệt mỏi, nhưng thời khắc đau khổ kia đã được đền bù bằng thời điểm hạnh phúc này.

"Thiếu Huyền."

Người đàn ông nghe vậy, xoay người, con gái trong tay anh vẫn đang ngủ say.

"Anh nghỉ ngơi một lát đi, đừng ôm con hoài, trái lại sẽ nuông chiều hư con."

"Con gái của anh nuông chiều cũng chẳng sao." Hoắc Thiếu Huyền đi tới bên giường, đặt cục cưng vào trong nôi, anh kéo tay của Mạc Hy: "Em vất vả rồi."

Mạc Hy lắc đầu: "Thiếu Huyền, anh thích không?"

"Con gái của anh, đương nhiên thích."

Ý cười trong mắt Mạc Hy càng nhiều hơn không hề biến mất, Mạc Hy cảm thấy mình không hề mệt mỏi, hình như hạnh phúc cô chờ đợi bấy lâu đang vẫy tay chào đón cô phía trước không xa.

Hoắc Thiếu Huyền đặt cho con gái tên riêng là Tranh Tranh, Mạc Hy sợ nhất anh vẫn nghĩ đến Vinh Thiển, ngay cả tên con gái cũng có âm chữ giống tên cô ấy, Mạc Hy từng hỏi Hoắc Thiếu Huyền ý nghĩa của cái tên này, anh nói, lúc cô mang cho cô ăn nhiều cam như vậy, đặt tên Tranh Tranh cũng là chuyện hiển nhiên.

Ngón tay Hoắc Thiếu Huyền mân mê khuôn mặt đáng yêu của con gái, quá mềm mại làm anh yêu thích không muốn ngừng tay.

Vinh Thiển bên này, đứa bé trong bụng cô cũng gần tám tháng. Bụng cô giờ đây đã lớn nên mỗi bước đi hay xoay người đều khó khăn, lúc đi siêu âm, bác sĩ nói cô biết, hóa ra là một bé gái.

Trước đó, Lệ Cảnh Trình cũng đã nghĩ ra một cái tên cho con gái.

Bé Gạo Nếp.

Vinh Thiển không đồng ý, nói là sao nghe như con nhím nhỏ, làm thế nào cũng nghĩ đến con nhím.

Lệ Cảnh Trình bị cô chọc cười : "Gạo Nếp, hình dáng tròn tròn, rất dễ thương?"

Anh làm đủ mọi chuyện chuẩn bị chào đón đứa con sắp chào đời, mỗi ngày đều đem chăn niệm cùng quần áo của con ra phơi nắng, Lệ Cảnh Trình sớm đã mua đầy đủ hết, nhưng lại cảm thấy không đủ, mua đến lúc đồ chất trong nhà cảm giác như có thể mở thành một cửa hàng đồ cho trẻ em.

Bên phía Hoàng Tứ thiếu, muốn nhận được tiền thì không được để hạng mục gặp trở ngại gì, cho nên dù không hài lòng cũng miễn cưỡng qua lại với Lệ Cảnh Trình.

Đối với Lệ Cảnh Trình mà nói, dù phía trước có là vực sâu thăm thẳm đều không ngần ngại nhảy qua, còn đối với tên Hoàng Phủ Tứ mà nói, dù phía sau là vách núi cheo leo hiểm trở, bất kì ai cũng không thể lay động, đều sẽ đánh cho tan xương nát thịt...

Hoàng Phủ Tứ không đợi được cứu viện từ Lệ Cảnh Trình, bản thân bắt đầu tự tìm đường lui.

Bên trong xa hoa mà tráng lệ, Hoàng Phủ Tứ rất cuộc cũng đợi được người. Hai người ngồi đối diện nhau, Hoàng Phủ Tứ đi thẳng vào vấn đề : "Không biết lời đề nghị trước của cậu hai nhà họ Lê, còn tính hay không?"

"Đương nhiên chắc chắn, chỉ cần một câu nói của anh, một cái nhấc tay của tôi mọi chuyện đều sẽ được thu xếp thỏa đáng."

"Được, thật sáng khoái!"

Phục vụ tiến tới rót rượu, người đàn ông bắt chéo chân dài: "Tôi chỉ cần một người, anh hẳn biết lí do tại sao anh trai tôi như vậy."

"Ha ha..." Hoàng Phủ Tứ thiếu không khỏi cười: "Nói quá lời, năng lực của anh ta nếu có thể được như cậu nói, chúng ta còn có thể ngồi ở đây sao?"

"Nhưng không có lí do gì, anh trai tôi, không thể khiến anh bức bối đến mức này."

Hoàng Phủ Tứ thiếu đứng dậy rót đầy rượu cho anh ta: "Chúng ta quang minh chính địa, tôi là người thẳng thắn, nếu sau này đều là bạn bè, tôi cũng không cần giấu diếm cậu điều gì, anh trai cậu trở nên như vậy, đều là bởi vì người chị dâu kia."

"Vinh Thiển."

"Không thể sao?" Hoàng Phủ Tứ ngồi tại chỗ: "Trong mắt của tôi, Lê Cảnh Trình đã động tâm, bằng không sẽ không lấy chuyện cũ mà thỏa hiệp đến tận bây giờ."

"Chuyện cũ gì?" Trong mắt người đàn ông lộ vẻ hứng thú, thân thể hơi nghiêng về phía trước, như là chú ý lắng nghe.

Hoàng Phủ Tứ bưng ly rượu lên, khẽ chạm ly cùng người đàn ông.

"Bốn năm trước, lúc ở quán bar có phát sinh chút chuyện, chắc cậu Lê không biết, tôi lúc đầu cho rằng tìm người vui chơi qua đường, nhưng cô gái kia lại cùng vị hôn phu đến tìm, tôi nhờ đến quan hệ mới giải quyết được. Anh trai của cậu tối đó vui chơi rất hưng phấn, làm một cô bé bị tổn thương, cậu biết đó là ai không?"

Người đàn ông nhấp một ngụm rượu thơm tinh khiết trong miệng, ánh mắt u ám: "Là Vinh Thiễn?"

"Phải."

"Nói cách khác, đến giờ cô ấy vẫn không biết?"

"Đương nhiên không biết, nếu không, còn có thể cam tâm tình nguyện sinh con cho anh ta sao?"

Hoàng Phủ Tứ dựa lưng vào ghế: "Huống hồ, tình cảm của Vinh Thiễn cùng Hoắc Thiểu Huyền, tôi cũng có nghe, Lệ Cảnh Trình rất sợ chuyện này bị phát hiện, lúc này mới thay tôi chu toàn một việc, lúc anh ta cưỡng bạo người ta, đâu thể ngờ sẽ có ngày hôm nay."

Đầu ngón tay người đàn ông gõ gõ ở trên đầu gối: "Thực sự là mới mẻ, không nghĩ tới anh ta phải dùng đến chiêu này."

"Hạng mục của tôi, coi như toàn bộ nhờ cậu Lệ giúp đỡ, đương nhiên không bằng không chứng, cậu giúp tôi, tôi sẽ tự nhiên đi tìm chứng cứ cho cậu, giúp cậu một tay."

Người đàn ông tiếp tục chạm ly cùng Hoàng Phủ Tứ.

"Vậy anh tạm thời cứ ở nơi này."

.....

Hoắc Thiểu Huyền dùng dùng xông tới công ty, đương nhiên là không một ai dám ngăn cản anh.

Người đàn ông lộ vẻ ngang ngược, khí thế bừng bừng làm người khác phải giật mình đề phòng, nhân viên lễ tân nâng tầm mắt lên nhìn: "Xin hỏi, ngài có hẹn trước không?"

Hoắc Thiểu Huyền cũng không quay đầu lại đi thẳng đến thang máy, bảo vệ cảm thấy không ổn, cần phải ngăn: "Thưa ngài..."

"Tránh ra!" Hoắc Thiểu Huyền đẩy đầu vai bảo vệ, sau đó bước thẳng vào thang máy.

Thư kí trên tầng cao nhất đã nhận được điện thoại, trợn địa sẵn sàng đón quân địch, nhưng mà cũng chỉ là một cô gái mặc váy áo bó sát người cùng đôi giày cao gót, có thể làm gì?

Hoắc Thiếu Huyền đi vào như chỗ không người, giọng nói thư kí mềm mại, ở trước cửa ngăn anh lại: "Tiên sinh, tổng tài rất bận, ngài muốn gặp cần phải hẹn trước."

"Tránh ra!" Hoắc Thiếu Huyền vươn tay chạm vào chốt cửa, rốt cuộc anh cũng không nặng tay, chỉ là đẩy co thư ký kia ra phía sau.

Đi vào phòng làm việc, Lê Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn Hoắc Thiếu Huyền, anh thả cây bút trong tay xuống, đứng dậy.

"Cậu định làm gì?"

Bọn họ, chính xác là cả hai đều rất ghét nhau, đôi bên đều không ưa gì đối phương.

Hoắc Thiếu Huyền bước lên phía trước, vòng qua bàn làm việc của Lê Cảnh Trình, trong mắt anh lộ ra một loại sát khí nồng đậm, Lê Cảnh Trình nhăn mày lại tỏ vẻ không vui, không ngờ anh ta sẽ động thủ.

Hoắc Thiếu Huyền dùng toàn bộ lực tung một đấm vào ngay khoe miệng anh, buồn bực kéo theo đau đớn khiến Lê Cảnh Trình phải chống vào bàn làm việc, đôi mắt sắc bén khẽ nâng lên: "Mày muốn chết hả?"

Người đàn ông bỗng nhiên vứt một thứ xuống cạnh tay Lê Cảnh Trình.

Mấy tấm ảnh chụp rơi ra, Lê Cảnh Trình nhìn theo, trái tim bất chợt đập nhanh.

Là những tấm ảnh chụp bốn năm trước.

Có tấm anh bước vào phòng 1001, còn có hình ảnh Vinh Thiển bị đưa vào trong ra sao, sau đó anh rời đi, ảnh chụp đặc biệt rõ nét, đường nét trên khuôn mặt vô cùng rõ ràng, ngay cả hình ảnh Hoắc Thiếu Huyền vội vội vàng vàng chạy tới cũng có.

"Lại là mày!" Hoắc Thiếu Huyền xông lên phía trước, hai tay nắm lấy cổ áo Lê Cảnh Trình: "Tao còn có băng ghi hình theo dõi, mày có cần xem không?"

Lê Cảnh Trình dùng sức cổ đẩy tay anh ra, anh khẽ lau khoe miệng, không tranh cãi: "Đúng, là tao."

"Mẹ nó, tao sẽ giết chết mày."

Trong phòng làm việc truyền ra tiếng đánh nhau, âm thanh lúc to lúc nhỏ nặng nề từ bên trong cửa phát ra bên ngoài, thư kí ở phía ngoài cũng rất lo lắng.

"Sẽ không xảy ra án mạng chứ?"

"Làm sao bây giờ, có nên báo cảnh sát không?"

Hai người lôi lôi kéo kéo một hồi, tự nhiên muốn đánh nhau, tiếng động bên trong càng lúc càng lớn, cũng dọa cho đám người bên ngoài một phen hoảng sợ.

"Mau gọi bảo vệ."

Đúng lúc bảo vệ gọi nhiều người đến, một nhóm người đang muốn đi vào bên trong phòng, lại nghe được bên trong phát ra tiếng rống lên: "Ai cũng không được vào, rút hết đi!"

Văn kiện trên bàn rơi đầy đất, thư kí áp tai vào sát cánh cửa, sau một lúc lâu mới chỉ chỉ vào bên trong, nói: "Hình như yên ắng lại rồi."

Lòng bàn tay Lê Cảnh Trình đỡ khóe miệng, máu tươi theo đó chảy ra bên ngoài, Hoắc Thiếu Huyền ngồi dưới đất, dựa lưng vào bàn trà, trên mặt cũng đầy máu, hai người nhìn chăm chăm đối phương, trong mắt Hoắc Thiếu Huyền vẫn lộ vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác như cũ.

Lê Cảnh Trình đi tới, ngồi đối diện anh: "Đánh đủ chưa? Chưa đủ thì tiếp tục."

Hoắc Thiếu Huyền tràn ngập lửa giận không có chỗ phát tiết: "Đúng là không bằng cầm thú, mà có biết mà làm cô ấy tổn thương bao nhiêu không?"

"Chuyện năm đó, là tao nhất thời kích động, tao cũng đang cố gắng bù đắp."

"Bù đắp?" Hoắc Thiếu Huyền nhin không được cười trào phúng: "Mày nói bù đắp, hay gạt cô ấy để cho cô ấy sinh con à?"

"Làm sao mà biết tao gạt cô ấy." Lê Cảnh Trình nói ra lời này, mạnh mẽ nhưng cũng lo lắng: "Cô ấy dù biết, cũng có thể tha thứ cho tao."

"A..." Hoắc Thiếu Huyền cười nhạt, trong mắt lộ vẻ khinh bỉ: "Cô ấy nếu biết người đó là mày, chắc chắn sẽ giết chết mày."

Ngược Lệ Cảnh Trình không che dấu bức tức: "Đó là sai lầm của tao, tao thừa nhận, nhưng tao đối với Vinh Thiển thế nào, cô ấy là người rõ nhất, mặc dù tao đã tổn thương cô ấy, nhưng tao đang cố gắng hết sức bù đắp, Hoắc Thiếu Huyền, có thể không thể bỏ qua mọi chuyện làm lại từ đầu được?"

"Tao không tin Vinh Thiển chưa từng nói với mày, người hủy hoại hạnh phúc cả đời cô ấy chính là mày."

Lệ Cảnh Trình bị chạm ngay chỗ đau, trong mắt hiện rõ nặng nề bi thương, đúng vậy, nếu Vinh Thiển chưa từng yêu ai, hoặc, không bị anh hủy hoại đi mối duyên thanh mai trúc mã đẹp như mơ ấy, vậy có phải cô sẽ tha thứ cho anh?

Anh giương mắt lên nhìn nhìn người đàn ông trước mặt chăm chăm: "Bốn năm trước, tao không biết chính là cô ấy."

"Vì sao hết lần này tới lần khác lại chọn cô ấy?"

"Người không phải do tao tìm." Bàn tay Lệ Cảnh Trình nắm chặt rồi vỗ vỗ trán: "Tao cũng chỉ mới phát hiện gần đây."

Cả người Hoắc Thiếu Huyền đều đau nhức, trong lòng lại càng đau nhức hơn. Chuyện ở *X, anh tự oán trách bản thân, trách mình mất quá nhiều thời gian, làm tổn thương Vinh Thiển, cũng làm tổn thương chính mình.

Anh đã từng thề, nếu như để anh tìm được kẻ làm ra chuyện bốn năm trước, đích thân anh sẽ giết chết kẻ đó.

Nhưng số phận lại trêu người con người hết lần này đến lần khác, kẻ kia, hiện tại lại là vị hôn phu của Vinh Thiển, còn là cha ruột của đứa bé trong bụng cô!

Bàn tay Lệ Cảnh Trình chống giữ hai bên gối dậy, gối dậy: "Hoắc Thiếu Huyền, mày đã nguôi giận?"

"Có giết chết mày cũng không hết giận!"

Người đàn ông cười cười, vết máu ở khóe miệng đã khô: "Nếu không hết giận, mày có thể đánh tiếp, nếu mày không có cách nào nói ra với Vinh Thiễn, mày cũng chỉ có thể dùng tao làm bao cát trút giận."

"Mày khẳng định là làm vậy tao sẽ che dấu cô ấy giúp mày?"

"Đúng vậy." Lệ Cảnh Trình ngồi vào ghế sa lon bên cạnh, trên người bị dả thương vài cú đâm, mặc dù chỉ trúng những phần mềm nhưng bên trong cũng có chút đau nhức: "Bởi vì mày yêu cô ấy, mày đương nhiên không thể khiến cô ấy đau lòng."

Hoắc Thiếu Huyền tức giận đến nghiến răng, ngày diễn ra lễ đính hôn của Vinh Thiễn và Lệ Cảnh Trình, Vinh An Thâm nói, bởi vì yêu Vinh Thiễn, nên phải kiềm chế. Vinh Thiễn lại nói với anh, Hoắc Thiếu Huyền, em đau, anh buông tay đi.

Hôm nay, ngay cả Lệ Cảnh Trình cũng biết chắc đây là nhược điểm duy nhất của anh, Hoắc Thiếu Huyền cảm thấy khó chịu trong lòng, bọn họ nói không sai chút nào!

Anh yêu Vinh Thiễn, đã bị bọn họ nắm lấy khuyết điểm này, cho dù có giết người, có thể cầm chặt con dao đưa lên không trung nhưng lại phát hiện, anh yêu người đó nhất, nhưng người đó lại bước lên che chắn cho tên đầu sỏ trước mặt.

Một dao hạ xuống, đầu tiên chính là muốn mạng Vinh Thiễn.

Làm sao anh cam lòng?

Bây giờ trái tim Hoắc Thiếu Huyền càng đau đớn hơn cả dao cứa.

Trong lòng anh phẫn nộ, lại không có cách nào phát tiết, trước mắt Hoắc Thiếu Huyền mờ mịt, Lệ Cảnh Trình thở phì phò, mỗi lần hít thở ra vào, đều có thể nghe thấy được mùi máu tươi.

"Mày có biết năm đó Vinh Thiễn phải mất bao lâu mới thoát khỏi ám ảnh đó không? Chiếm đoạt lần đầu tiên của cô ấy là mày, lần thứ hai cũng là mày, tại sao mày lại hèn hạ đến vậy?"

Lệ Cảnh Trình không muốn nhớ lại tối hôm đó: "Mày và Vinh Thiễn, dù thế nào đi nữa cũng không thể quay lại được, tương lai của cô ấy, tao sẽ đem

những thứ tốt nhất cho cô ấy, dùng cả đời tao bù đắp cho cô ấy."

Trong miệng Hoắc Thiếu Huyền cũng có mùi tanh, anh nhớ đến khoảng thời gian thanh mai trúc mã tốt đẹp, bốn năm trước tìm được Vinh Thiển, ôm lấy cô đau xót thập phần, khiến ôi đêm Hoắc Thiếu Huyền không thể nào ngủ ngon giấc, anh hoàn toàn không cam lòng, cả cuộc đời anh và mối tình đầu anh yêu nhất, ai tới bồi thường!

Thế nhưng, không cam lòng thì thế nào?

Anh nghĩ đến Tranh Tranh, anh và một người phụ nữ khác đã có một kết tinh mà cả đời không thể dứt bỏ, Hoắc Thiếu Huyền bò dậy, trong lồng ngực cất giấu đau đớn nhắc nhở anh, Hoắc Thiếu Huyền tiến lên, hai người lại đánh nhau.

Bàn trà bị va chạm, đồ trang trí cùng ly tách phía trên đổ xuống dưới.

Người bên ngoài vừa nghe thấy vậy, lại cảm thấy lo lắng thêm một lần nữa.

...

Đế Cảnh.

Phần lớn thời gian Vinh Thiển đều thích ở nhà, thời tiết bên ngoài quá lạnh, cái bụng còn lớn hơn so với trái dưa hấu, mặc dù mặc váy bà bầu nhưng cũng có thể cảm giác được phần eo thật nặng nề khó chịu.

Vì ở nhà nên cô mặc quần áo ngủ vô cùng thoải mái, bên ngoài gió lạnh hiu quạnh, nhưng bên trong Đế Cảnh lại đầy sức sống của mùa xuân, Vinh Thiển trốn ở trong chăn xem tivi rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Cảm giác lạnh lạnh ở cổ ngày càng lan rộng, Vinh Thiển rụt một cái, nhưng lại không thoát ra được, cô mở mắt ra, rồi đột nhiên thấy một cảnh tượng giật mình khiến cô ngẩn người: "Anh, anh làm sao vậy?"

Tay Lê Cảnh Trình vòng qua hông cô: "Không sao."

Vinh Thiển ngồi dậy, đẩy người anh ra: "Ai đánh anh thành ra như vậy?"

Lê Cảnh Trình không thể nói ai đánh anh như thế này, cánh tay anh ôm lấy cô: "Vẫn là ôm em ấm nhất."

Vinh Thiển vươn tay chạm vào khoe miệng anh, anh khẽ hừ nhẹ, vùng xung quanh lông mày nhíu chặt, Hoắc Thiếu Huyền ra tay rất nặng, hai người sức

lực ngang nhau, ai cũng muốn chiếm thế thượng phong, trên mặt đầy máu, thật là không thể ra ngoài gặp người khác.

"Còn nói không sao, bị đánh thành ra như vậy." Vinh Thiển mạnh mẽ vùng ra khỏi lồng ngực anh: "Bị ai đánh?"

"Gặp người điên, đánh nhau một trận."

Trong mắt Vinh Thiển tràn ngập do dự: "Nhìn thấy người điên, anh không tránh đi sao?"

"Chính hấn tìm tới."

Cô nhìn khóe mắt anh có chỗ sưng lên, này là ra tay rất nặng nha, máu ứ đọng che hết nửa khuôn mặt, Vinh Thiển cảm thấy hết sức vô lí: "Ai lại dám đánh anh như vậy."

Lệ Cảnh Trình muốn nói, Hoắc Thiếu Huyền không chỉ muốn đánh anh, anh ta còn muốn giết anh.

Vinh Thiển mang dép định đứng dậy, Lệ Cảnh Trình ôm lấy hông của cô không buông: "Đừng đi."

"Miệng vết thương của anh nếu không xử lý sẽ bị nhiễm trùng đó."

Anh nghe vậy, lúc này mới buông tay ra.

Vinh Thiển giấu ý cười, đúng là đang quan tâm đến gương mặt này, cô tìm bông gòn và thuốc, Vinh Thiển cẩn thận chăm sóc vết thương cho anh. Lệ Cảnh Trình nhìn xuống cái bụng nhô lên của cô: "Đau không?"

"Không đau."

"Anh đúng là không phải người, như vậy cũng không đau."

Vinh Thiển lờm anh.

Lệ Cảnh Trình nhìn động tác nhẹ nhàng của cô, nếu như cô biết vì sao anh phải chịu đòn, bị ai đánh, còn có thể cẩn thận giúp anh xử lý vết thương như vậy sao?

Nghĩ vậy, anh không khỏi buồn phiền trong lòng.

Vinh Thiển làm rất nhẹ, cuối cùng, tay dừng trên đầu anh, cô thở dài: "Có thật là anh không đắc tội với ai?"

Lệ Cảnh Trình đem bông gòn cùng thuốc để sang một bên: "Không có."

"Lại nói không có?" Vinh Thiển có chút hờn giận: "Mặc dù đối phương thực sự là bị bệnh tâm thần, biết bao nhiêu người không tìm, vì sao lại nhắm ngay vào anh?"

"Có một vài chuyện em không cần để ý."

Vinh Thiển ném đồ trong tay xuống: "Được rồi, mặc kệ anh bị đánh thành đầu heo, em cũng không thèm hỏi."

Cô đứng dậy muốn đi, Lệ Cảnh Trình một tay kéo cô qua ôm chặt lấy cô: "Anh không muốn làm em lo lắng."

"Anh như vậy, em càng lo lắng hơn."

Anh ghé cái mặt bị bầm dập tiến đến gần cô: "Em đang quan tâm anh?"

"Anh đừng đắc ý!"

Lệ Cảnh Trình ôm chặt hông cô: "Vinh Thiển."

Anh nghiêm túc, không cho cô trốn tránh: "Bây giờ trong lòng em, anh chiếm vị trí quan trọng đến thế nào?"

Vinh Thiển mím chặt môi không nói lời nào, đầu ngón tay Lệ Cảnh Trình khẽ lướt quanh thắt lưng cô, mà cô lại không chịu được nhột, bật cười khanh khách.

Lệ Cảnh Trình lại gần sát tai cô thổi một hơi: "Mặc dù sẽ không đối đãi một cách đặc biệt như người kia, nhưng ít ra, em cũng có phần quan tâm anh?"

Vinh Thiển xoay người, đôi mắt trong veo rơi vào trên mặt Lệ Cảnh Trình: "Em đã quyết định sinh Gạo Nếp, cũng đã quyết định con đường sau này, Lệ Cảnh Trình, lẽ nào anh vẫn muốn em lấy người khác sao?"

"Em dám." Lúc này nét mặt anh mới giãn ra: "Ai dám lấy em, anh sẽ thiến kẻ đó ngay lập tức."

Nghe đến mấy câu nói này, tự nhiên anh thấy an tâm hơn.

Lệ Cảnh Trình luôn luôn muốn xác nhận, anh thực sự không có niềm tin, tựa hồ mỗi lần hỏi, câu trả lời của Vinh Thiển dần dần tạo nên một tòa thành cổ hữu vừng vàng trong lòng anh, mặc dù mang theo vài phần lừa dối, cũng không hối tiếc.

Anh càng thêm tin tưởng, có lẽ lấy lí do này tự an ủi bản thân mình, sau này, bất luận sóng to gió lớn nguy hiểm ừn ừn kéo đến cỡ nào, không cần sợ, bởi vì tòa thành này của anh, vĩnh viễn không thể phá vỡ.

Đối với vết thương trên mặt anh, Vinh Thiển vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

Hôm nay là ngày khám thai, Lệ Cảnh Trình cầm áo lông cho Vinh Thiển, mặc dù áo khoác bên ngoài rộng thùng thình, nhưng vẫn không thể che dấu được cái bụng to.

Vinh Thiển trong xe rất buồn bực, đến cửa bệnh viện, cô liền đi xuống, ở trước cửa phòng khám chờ Lệ Cảnh Trình đi đỗ xe.

Cô cầm túi, đứng ở trong đám người đi lại náo nhiệt kia, Hoắc Thiều Huyền ôm Tranh Tranh trong tay, ngẩng đầu lên nhìn thấy Vinh Thiển.

Cô giật mình, gương mặt người đàn ông đó và Lệ Cảnh Trình không khác gì nhau, đều vừa bị người ta đánh.

Mạc Hy còn đang ở cũ, Hoắc Thiều Huyền mang theo một người giúp việc đi cùng.

Vinh Thiển cười nhẹ, Hoắc Thiều Huyền tiến lên trước : "Khám thai sao?"

"Đúng vậy, còn anh?"

"Tranh Tranh đi tiêm phòng."

Vinh Thiển nhẹ nhàng nói, ánh mắt không tự chủ liếc về gương mặt anh:

"Vết thương của anh do đâu mà ra vậy?"

Khóe miệng Hoắc Thiều Huyền khẽ giật giật, tựa hồ có chút căng thẳng:

"Gặp phải người bị bệnh thần kinh."

Trong lòng cô liền hồi hộp: "Anh và Lệ Cảnh Trình gặp cùng một người sao? Còn là gặp phải kẻ bị bệnh tâm thần?"

Hoắc Thiều Huyền nhú mày, chẳng lẽ Lệ Cảnh Trình cũng lấy lí do như vậy?

"Ai gặp hấn chứ, anh và hấn không đội trời chung."

Vinh Thiển mấp máy môi, ánh mắt Hoắc Thiều Huyền dời xuống, nhìn chăm chăm vào bụng của Vinh Thiển, cô nhìn bụng mình theo tầm mắt của

anh, bàn tay khẽ vuốt: "Anh không gạt được đâu, ai có thể đánh các anh thành như vậy?"

Nhìn bộ dạng buồn bực trong lòng của cô, Hoắc Thiếu Huyền cũng thấy căng thẳng: "Em đừng hỏi."

Vinh Thiển bị Hoắc Thiếu Huyền đối xử bằng thái độ như vậy, cô ầm ỨC xoay mặt đi, thậm chí cũng tránh đường, Lệ Cảnh Trình đỗ xe dưới hầm, một lúc lâu vẫn chưa lên, cô dứt khoát xoay người đi trước vào khoa kiểm tra chờ anh.

Hoắc Thiếu Huyền nhìn Vinh Thiển lảo đảo đi về phía trước, cô mang đôi giày vải, tất nhiên là không hề đẹp, giày đã không thể mang vừa đôi chân sưng lên vì phù nề của cô, trong mắt Hoắc Thiếu Huyền lóe lên những mảnh vụn trong suốt.

Đây là Tiểu Thiển mà anh đã từng nâng niu trân trọng, nhưng hôm nay, anh lại để người mà cô căm hận nhất bên cạnh cô, nếu có một ngày Vinh Thiển biết rõ sự thật, có phải cũng hận cả anh đến mức muốn băm vằm anh làm trăm mảnh hay không?

Hoắc Thiếu Huyền không ngừng mâu thuẫn, bỗng nhiên anh chạy về phía trước đuổi theo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 35 : Biết được chuyện bốn năm trước, trốn tránh sự thật đau đớn

Edit: Rika

Vinh Thiển đi tới trước thang máy, xoay người liền nhìn thấy Hoắc Thiểu Huyền đi ở phía sau.

“Không cần đi theo em đâu.”

Trong lòng Hoắc Thiểu Huyền là Tranh Tranh, nhìn người đến chờ thang máy càng lúc càng nhiều: “Anh cùng Lệ Cảnh Trình đánh một trận.”

Vinh Thiển cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn anh.

‘Đình’

Cửa thang máy mở ra, mọi người nhanh chóng tiến vào, bệnh viện là nơi giành giật từng giây từng phút, Hoắc thiểu Huyền kéo Vinh Thiển ra sợ người ta chạm vào, Vinh Thiển nhìn vết thương trên mặt anh nói: “Vì sao?”

Đây cũng là vấn đề thật khó có thể mở miệng.

Hoắc Thiểu Huyền né tránh ánh mắt của cô, không dám nhìn gần cô, cô đối với anh quen thuộc như thế, một ánh mắt có thể biết trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng Vinh Thiển làm sao có thể dự đoán được chuyện này có quan hệ với bốn năm trước?

“Anh nói đi.”

Hoắc Thiểu Huyền nhướng mắt lên: “Anh cảm thấy anh ta đối với em không tốt.”

“Cho nên đánh nhau?”

“Nói không được thì dùng nắm đấm.”

Vinh Thiển há miệng thở dốc: “Hai anh...”

Hoắc Thiểu Huyền nói tiếp: “Anh là người động thủ trước.”

“Vì sao anh lại cảm thấy anh ấy không tốt đối với em?”

“Vậy anh ta đối với em như thế nào?”

Vinh Thiển nhìn tới nhìn lui trong đám người, thân phận của bọn họ thế này mà giờ lại đi bàn chuyện hạnh phúc của cô, thật có chút châm chọc: “Tốt, anh ấy đối với em tốt lắm.”

Đứa nhỏ trong bụng bỗng nhiên đập cô một cái, cô đưa tay xoa xoa bụng, Hoắc Thiểu Huyền nhìn động tác của cô, tựa hồ lần đầu tiên sâu sắc cảm nhận được, cô đã trưởng thành.

Lệ Cảnh Trình đứng ở cửa không nhìn thấy cô, nghĩ thầm, chắc là cô đã tới, sau đó hướng lên lầu đi.

Anh cất bước về phía trước, liếc mắt một cái nhìn thấy Vinh Thiển đứng trước cửa thang máy, ánh mắt anh nhân tiện cũng nhìn thấy được lưng của một người đàn ông.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh tới, lời nói Hoắc Thiểu Huyền do dự hồi lâu vẫn không nói ra được, vẫn bị nuốt trở về, hiện tại cô đã mang thai, anh sao nỡ nhẫn tâm để cô tiếp nhận tổn thương lớn như thế?

Ánh mắt Vinh Thiển lướt qua Hoắc Thiểu Huyền, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình bước tới trước mặt, vết thương cũng giống như trên mặt Hoắc Thiểu Huyền.

“Anh sao lại đến đây?” Giọng nói của anh mang theo sự đề phòng, Hoắc Thiểu Huyền nghe thấy thế liền hừ lạnh, nắm tay bên người siết lại thật chặt, thật muốn xông tới đánh anh ta một trận.

“Bệnh viện này là của anh chắc?”

“Được rồi, hai anh thôi đi.” Vinh Thiển nhìn vào trong lòng Hoắc Thiểu Huyền, là một đứa bé đang ngủ say.

“Mang Tranh Tranh đi tiêm thuốc đi, bệnh viện nhiều người, không tốt cho đứa bé.”

Hoắc Thiểu Huyền nhìn con gái trong lòng mình, ánh mắt nhìn Lệ Cảnh Trình lần thứ hai, cuối cùng xoay người rời đi.

Vinh Thiển đi vào thang máy, tay nhấn vào tầng trệt: “Hai người các anh đánh nhau đúng là sự thật.”

Lệ Cảnh Trình sờ sờ cái mũi: “Anh ta có bị thương nặng hơn so với anh đâu.”

“Bớt nói bậy đi.” Vinh Thiễn ngẩng đầu nhìn con số nhảy lên: “Thật ấu trĩ.” Ngày sinh dự kiến chỉ còn một tháng, Lệ Cảnh Trình đang chuẩn bị tốt từng ngày, bắt đầu đếm ngược thời gian.

Trong nhà, chị Nguyệt đã chuẩn bị sẵn sàng, phòng trẻ con được bố trí thành phòng công chúa, vách tường màu xanh thẫm, góc tường trang trí nhiều cành hoa, ngay cả Vinh Thiễn đi vào cũng không thể không bất ngờ. Bảo bối còn chưa sinh ra, nhưng đã được coi như công chúa, cô thực sự hâm mộ.

Ngủ đến nửa đêm, Vinh Thiễn bị đau nên lầm bầm nói, Lệ Cảnh Trình nghe được động tĩnh, bật người ngồi dậy: “Làm sao vậy? Có phải muốn sinh hay không?”

“Chân, chân đau.”

Lệ Cảnh Trình kéo chăn ra, lúc này mới nhìn thấy hai chân cô căng cứng, kéo một chân cô lên, thấy bắp chân nổi lên gân xanh, anh vội vàng xoa chân giùm cô, sinh một đứa con quả thực là nếm đủ mọi khổ sở.

Trong mắt anh tràn ra sự đau lòng, sau đó không nhìn được mà kéo cô ngồi dậy: “Em mau đứng dậy đi.”

Vinh Thiễn ngồi ở mép giường, đau đến nước mắt chảy ra, Lệ Cảnh Trình xoay người mang dép vào giúp cô, giúp đỡ cô đi đi lại lại trong phòng, một lát sau mới cảm thấy đỡ hơn.

“Em đói bụng.”

“Vậy xuống lầu ăn cái gì đi.”

Tháng cuối cùng, Vinh Thiễn ăn khá nhiều, nửa đêm thường xuyên tỉnh giấc do đói, Lệ Cảnh Trình mua không ít đồ ăn đặt ở tủ đầu giường, chỉ cần cô muốn ăn, đưa tay là có thể lấy được.

Giờ này người làm đã nghỉ ngơi hết, Lệ Cảnh Trình kéo ghế ra đỡ cô ngồi xuống: “Em muốn ăn gì?”

“Spaghetti.”

Trong tủ lạnh đã có đủ nguyên liệu, thường ngày Lệ Cảnh Trình vẫn chuẩn bị cho cô, khi cần là có ngay.

Một tay Vinh Thiển chống má, nhìn thân ảnh anh bận rộn trong bếp, một ngọn đèn nhỏ chiếu sáng, thân hình cao to của anh đứng trước bếp, mùi thơm tỏa ra, một bức tranh thực mê người. Trong lòng cô cảm động, Lệ Cảnh Trình rất nhanh bày ra, cầm một đĩa mì và ly nước tới.

Vinh Thiển ăn rất nhanh, một đĩa lớn thế mà cô chỉ ăn một chốc đã gần hết, Lệ Cảnh Trình nhìn đĩa mì của cô: “Hôm nay không ăn rau dưa?”

Trên đĩa là một ít rau xanh, còn có cả dưa chuột, Vinh Thiển ăn no bụng nên khá thỏa mãn, Lệ Cảnh Trình nhìn đồng hồ trên tường, đã ba giờ sáng.

Anh rút khăn tay lau miệng cho cô, Vinh Thiển yếu ớt cười nheo mắt lại: “Có chuyện này em chưa nói với anh, lần khám thai vừa rồi, trong một tuần em tăng ba cân.”

Mỗi lần nói về cân nặng, Vinh Thiển đều không nói cũng như không cho anh xem: “Em cảm thấy hiện tại em giống như quả bóng, cả người tròn vo.”

“Mỗi báo cáo kiểm tra tình hình mang thai của em anh đều xem, chờ khi Gạo Nếp được sinh ra, em có thể lấy lại vóc dáng như xưa”. Lệ Cảnh Trình đưa tay xoa bụng cô, một tay kia chỉ trước ngực cô: “Nơi này cũng có thể xẹp xuống.”

Vinh Thiển vội che ngực lại: “Sao thế được, thật vất vả mới lớn lên mà.”

Lệ Cảnh Trình bật cười, nhìn cô nói: “Vậy em xoa bóp nhiều làm nó to lên.”

Cô đưa tay chỉ vào khóe mắt anh: “Mấy ngày nay, anh cũng không nghỉ ngơi gì nhiều, hằng định mệt muốn chết rồi.”

“Anh không mệt.” Lệ Cảnh Trình kéo một tay cô đặt lên miệng: “Có thể cùng em chờ đợi con lớn lên từng ngày rồi sinh ra, đây là điều hạnh phúc nhất của anh.”

Vinh Thiển rút tay ra, tựa người vào anh.

Trước lễ mừng năm mới, cô đều đến nghĩa trang viếng mộ mẹ.

Vinh Thiển ôm bụng, Vinh An Thâm hiện tại đã là bộ dáng kia, Vinh Thiển cũng không ôm hi vọng ông sẽ đi.

Cho đến lúc Vinh Trạch gọi điện thoại cho cô nói: “Thiên Thiên, vừa nãy ba mới mở miệng nói, ông nói hôm nay muốn đi viếng mộ mẹ em, nói hôm nay là 24, có cần anh tới Để Cảnh đón em không?”

Lệ Cảnh Trình đã ra ngoài từ sớm, Vinh Thiên không nghĩ rằng Vinh An Thâm nhớ lại, cô không kìm được sự xúc động: “Được, tôi ở Để Cảnh chờ anh.”

Cô gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình, biết được anh đang họp, cho nên cũng không nói cho anh biết.

Vinh Trạch lái xe tới trước Để Cảnh rất nhanh, hôm nay thời tiết không tốt lắm, âm u giống như có thể có tuyết rơi.

Ngồi vào ghế sau xe, Vinh An Thâm cũng đang ngồi một bên, miệng lầm bầm: “Viếng mộ, viếng mộ.”

“Ba, hóa ra là ba còn nhớ rõ.”

“Viếng mộ, mua một bó hoa cúc, hàng năm đều phải đi.”

Ba người đi vào nghĩa trang, Vinh Trạch mua một ít đồ để đi viếng, người giúp việc phụ trách chiếu cố Vinh An Thâm, Vinh Trạch sợ đường trơn trượt, đưa tay ra dìu Vinh Thiên đi.

Đi vào tới trước mộ mẹ Vinh Thiên, động tác Vinh An Thâm rất quen thuộc cắm hoa tươi vào bình, lại đốt nhang, cảnh tượng như vậy thật giống như trước, có một số việc đã trở thành thói quen, chôn sâu trong trí nhớ, dù mất trí cũng không thể quên được.

Ba người thay phiên nhau thắp nhang vào, Vinh Trạch thấy Vinh Thiên đứng bất động tại chỗ, liền nói: “Thời tiết không tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Tôi muốn nói chuyện với mẹ một chút.” Mấy tháng nữa cô sẽ không thể tới đây được, Vinh Thiên có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với mẹ.

“Anh ở đây cùng với em.”

Vinh Thiên đưa mắt nhìn anh, nói: “Mọi người vào xe trước đợi đi, ba không thể bị cảm lạnh được, tôi ở đây chút rồi ra ngay.”

“Vậy em cẩn thận một chút.”

“Không có việc gì đâu.”

Thấy mọi người rời đi, lúc này Vinh Thiện mới chậm rãi ngồi xuống, cô cầm cái khăn mặt lau lên bia mộ.

“Mẹ, mẹ cũng nhìn thấy rồi đấy, bụng con đã lớn rồi, cũng sắp tới ngày sinh rồi, Lệ Cảnh Trình nói trong tháng này con không được đi đâu cả, nhưng con không muốn, nếu anh ấy biết con ra ngoài thế này, chắc sẽ tức giận, cho nên con không thể nói chuyện với mẹ lâu được.”

Vinh Thiện đưa tay chỉnh bó hoa: “ Lệ Cảnh Trình đối với con tốt lắm, anh ấy rất cưng chiều con, cũng thông cảm với tính cách của con,.. .”

“Ba ba ba...”

Một tiếng vỗ tay vang lên, Vinh Thiện không khỏi quay đầu lại, nhìn theo ống quần người nọ rồi ngược lên, người đến lại là Hoàng Phủ Tứ Thiếu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên lạnh lùng, quay đầu tiếp tục động tác trong tay.

Người đàn ông kia hiển nhiên không hiểu, đi đến bên cạnh bia mộ: “Lời vừa rồi, nghe thật sự cảm động, thật không nghĩ tới, Lệ Cảnh Trình lại có mặt tốt như vậy.”

Vinh Thiện cũng không để ý tới anh ta, muốn anh ta mau chóng rời đi.

“Nhìn bụng của cô thế này, chắc là sắp sinh rồi nhỉ?”

Thấy anh ta dây dưa không chịu đi, Vinh Thiện bực mình đứng dậy chuẩn bị rời đi, Hoàng Phủ Tứ Thiếu liền ngăn cô lại: “Trước đây, có một số đồ muốn nhờ người khác đưa cho cô, nhưng tin tức này quá trọng yếu, tôi sợ rơi vào tay người khác, đối với cô rất bất lợi.”

Vinh Thiện đưa tay đẩy anh ta ra: “Anh muốn làm cái gì?”

“Trước đây, tôi đã nói với Hoắc Thiếu Huyền, nhưng hiển nhiên là anh ta vẫn gạt cô.”

Trong lòng cô thắt lại: “Cái gì vậy?”

“Tôi nhớ rõ đã nói với cô, bốn năm trước tôi là bạn của Lệ Cảnh Trình, nhưng anh ta lại tránh tôi như rắn rết, nhưng tôi lại coi anh ta như anh em, bằng không, bốn năm trước tôi cũng sẽ không giấu anh ta chuyện lớn như vậy.”

Nghe Hoàng Phủ Tứ Thiếu nhắc tới thời gian bốn năm trước, đối với cô đó là điều khá mẫn cảm, cô đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng: “Anh đừng thừa nước đục thả câu, có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

“Phòng 1001, cô không đi vào xem sao?”

“Chuyện gì, rốt cuộc là như thế nào?”

Hoàng Phủ Tứ thiếu khẽ nhếch miệng: “Cô không cảm thấy nó quen thuộc sao?”

Vinh Thiển hốt hoảng không thôi, giống như sự việc được giấu sâu dưới hồ nước nay lại muốn trời lên, cái cảm giác này thực lạnh lùng, làm cô sợ hãi, bất an.

“Tôi không cảm thấy gì cả.”

“Cũng đúng, trước kia cô bị bịt mắt, miệng không thể nói, tay không thể động, làm sao có thể nhìn thấy rõ căn phòng kia.”

Vinh Thiển trợn hai mắt lên, đầu lưỡi trở nên đông cứng, cằm dưới run rẩy, trong mắt Hoàng Phủ Tứ Thiếu hiện ra ý cười giống như phô trương, Vinh Thiển sợ hãi hét lên, rốt cục la to: “Rốt cuộc anh là ai?”

“Tôi là ai chẳng lẽ cô không biết sao?”

“Phòng 1001, chính là căn phòng bốn năm trước?”

Hoàng Phủ Tứ Thiếu gật đầu: “Đúng.”

“VẬY....người đó là ai?” Vinh Thiển cố gắng kiềm nén sự sợ hãi, trong lòng có cái gì đó đang toát ra, nhưng một lần lại một lần cô đem cái ý niệm trong đầu ép xuống, không có khả năng, rất hoang đường.

“Vinh tiểu thư, cô thật không rõ, hay là không nhận ra?”

Vinh Thiển hít sâu một hơi, từng hơi thở nhẹ nhàng cửa vào da thịt cô, tất cả nghi ngờ lúc trước hiện ra rồi tụ lại một chỗ, nhưng quả thực cô không dám tin.

Cô nghiêng đầu: “Không có khả năng!”

“Tôi đã sớm nói qua với cô, là tôi đã từng gặp cô, còn nói cho cô biết, trước kia cô cùng Lệ Cảnh Trình đã tới khách sạn này, nhưng cô lại đắm chìm trong sự dịu dàng chăm sóc của Lệ Cảnh Trình, nên cô không tin tôi.”

Vinh Thiển hoảng hốt, dưới chân mềm nhũn, đưa tay chống lên bia mộ bên cạnh, nước mắt trong hốc mắt chực trào ra, nhưng được cô nuốt ngược trở lại.

“Năm đó, Hoắc Thiều Huyền không tiếc hết thầy san bằng quán bar của tôi, còn tôi, cũng để cho Lê Thiều chơi đùa hơi quá đáng, người của chúng tôi khi vào dọn dẹp cảm thấy run rẩy sợ hãi, trên đất đầy thủy tinh, sau đó phòng 1001 đã được đổi thảm mới.”

Vinh Thiển cảm thấy vết thương như tróc ra, vấy kết lại nhiều năm như vậy, nay lại bị cào một phát, đau đớn.

“Tôi dựa vào cái gì mà phải tin lời nói từ một phía của anh?”

“Tôi biết cô sẽ không tin.” Hoàng Phủ Tứ Thiều lấy điện thoại ra, mở một đoạn video đưa tới trước mặt cô: “Đây là camara đối diện cửa phòng 1001 năm đó, góc quay rất đẹp.”

Vinh Thiển trợn to hai mắt, người đưa cô tới trước cửa phòng 1001, rõ ràng là Tống Khiêm.

Tiếng chuông cửa vang lên, cửa phòng đóng chặt mở ra, người đi tới là người mà cô hóa thành tro cô cũng nhận ra, Vinh Thiển nhìn thấy Lê Cảnh Trình đưa tay ôm lấy cô, sau đó đi vào phòng.

Xem chút nữa, còn có ngày tháng, trùng khớp với trí nhớ của cô.

Một màn này, không thể nghi ngờ là một quả bom mang tính chất hủy diệt.

Tay Vinh Thiển vịn vào bia mộ không ngừng run rẩy, móng tay thô ráp cào lên bia mộ, ngón tay chạm vào các vết khắc đau rát, nhưng loại đau đớn này không bằng một góc sự đau đớn trong lòng.

Khóe môi cô không nhịn được mà run rẩy, nhưng như thế vẫn chưa đủ, Hoàng Phủ Tứ Thiều lại cứ muốn ‘bỏ đá xuống giếng’: “Lấy thực lực của Hoắc Thiều Huyền, muốn tra ra người cường bức cô không phải cũng dễ dàng sao? Vì sao bốn năm qua, anh ta nhiều lần gặp trắc trở? Bởi vì người nọ là Lê Cảnh Trình.”

Vinh Thiển đưa tay che miệng lại, nước mắt nhịn không được mà trào ra, một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay.

Gương mặt Hoàng Phủ Tứ Thiếu vô thần, anh cũng không muốn đối xử với một người phụ nữ như thế, nhưng đây là giao dịch lúc đó, đối phương không tiện ra mặt, mà quả thực anh lại không có sức thuyết phục người đó.

“Tại sao anh muốn nói với tôi?”

Hoàng Phủ Tứ Thiếu cầm lại chiếc điện thoại: “Chẳng lẽ cô không muốn biết rõ sự việc năm đó hay sao?”

“Anh nói, Hoắc Thiếu Huyền cũng biết?”

“Ừ, vốn tôi nghĩ rằng, chuyện này để anh ta nói với cô là thích hợp nhất.”

Vinh Thiển hận không thể mở miệng chửi tục, trước đây cô và anh là người yêu của nhau, giờ nhắc tới là đau, dựa vào điều gì mà anh ta nghĩ Hoắc Thiếu Huyền nói cho cô là điều thích hợp?

Nghĩ đến vết thương trên mặt Lệ Cảnh Trình và Hoắc Thiếu Huyền, Vinh Thiển nhắm mắt lại.

Hoàng Phủ Tứ Thiếu dường như vẫn chưa phát giác ra sự bi thương trên mặt cô, thân hình bé nhỏ, tuổi còn nhỏ, nghe đến sự việc năm đó chắc chỉ muốn chết đi mà thôi.

“Lệ Cảnh Trình biết không?”

“Đương nhiên.” Hoàng Phủ Tứ Thiếu đưa mắt nhìn ảnh chụp trên bia mộ:

“Nói cách khác, nếu không phải vậy, anh ta cũng sẽ không bỏ lại công ty đi đến khách sạn, anh ta sợ chuyện năm đó bị phát giác.”

Gió trong ngõ trang thối từng trận âm u, chuyện này lại xảy ra ngay trước mộ mẹ cô, Hoàng Phủ Tứ Thiếu vốn chưa bao giờ tin quỷ thần, nhưng giờ khắc này phía sau lưng cũng nổi cả lớp da gà lạnh lẽo.

Vinh Thiển đưa mắt nhìn anh ta: “Anh cũng chẳng phải người tốt gì, các người đều là cá mè một lứa.”

“Tôi chưa từng nói tôi là người tốt.”

Cô không còn sức lực mà tranh cãi cùng anh ta: “Anh có còn gì muốn nói với tôi nữa không? Nếu không, mời anh đi cho.”

Hoàng Phủ Tứ Thiếu nhìn vào mắt cô, xoay người rời đi.

Sắp ra khỏi nghĩa trang, theo bản năng, anh xoay người lại, nhìn thấy cô vẫn đứng trước mộ trong tư thế khi này, Hoàng Phủ Tứ Thiếu ột tay vào túi quần, đi vào bãi đỗ xe.

Vinh Thiển thu hồi tầm mắt, trong mắt cô là một mảnh mơ hồ, bóng người lay động trong mắt cô.

Cây cối, con đường, từng tấm bia đá, cùng cả thế giới đều xoay tròn.

Vinh Thiển buông tay đang nắm ở bia mộ ra, đầu gối cô mềm nhũn, khụy xuống đất đau đớn, hai tay cô chống xuống đất, cúi đầu xuống.

Bả vai cô run rẩy, dần dần, tựa hồ như có cái gì đè nặng, cô đưa tay chống đỡ mặt đất, từng đợt trầm mặc, bỗng nhiên nghe được âm thanh hỗn loạn trong gió...

“Mẹ, mẹ, mẹ ơi.....”

Vinh Thiển thực sự không biết, bây giờ còn có ai để cô có thể dựa vào, còn có ai để cô tìm đến mà khóc.

Giữa bia mộ, hình ảnh mẹ cô nở nụ cười tươi dịu dàng.

Nước mắt Vinh Thiển rơi xuống từng giọt từng giọt, lòng đau đớn chết lặng, khi nghe Hoàng Phủ Tứ Thiếu nói mọi chuyện, trái tim cô tan vỡ từng mảnh, từng mảnh.

Cô ngẩng đầu nghẹn ngào không ra tiếng, lát sau kịch liệt thở dốc, cảm giác được phía dưới bụng không ổn, Vinh Thiển cố gắng thẳng nửa người trên, nước mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Mẹ, con nên làm gì bây giờ?”

Trả lời lại cô, chỉ có tiếng gió.

Gió càng lúc càng lớn, thổi qua bên tai, Vinh Thiển một tay đỡ thắt lưng, mũi cô vì khóc mà nghẹt khó chịu, bỗng dưng cô cảm thấy được, cô còn sống thật là một sự châm chọc.

Không phải cô coi thường mạng sống của mình, thế nhưng, cô phải làm sao để sống tiếp đây.

Người yêu trước đây của cô không nói rõ sự thật cho cô, người một tay hủy diệt hạnh phúc của cô, nay lại là ba của con cô, cái này thật không phải là quá châm chọc hay sao?

Lệ Cảnh Trình, anh định làm gì?

Bù đắp sao?

Hay là cho rằng hết thảy mọi chuyện như chưa từng xảy ra, tiếp tục sống như thế này?

Anh ta đối với cô rất sủng ái, cưng chiều, đến tột cùng là trong đó có bao nhiêu phần áy náy?

Hay là, anh ta vốn là người không biết áy náy là gì?

Vinh Thiển bỗng nhiên đưa tay hung hăng đập lên bìa mộ, bàn tay cô đau đến run rẩy, đầu ngón tay bị trầy xước, máu chảy ra.

Vinh Thiển khóc thành tiếng, cô đưa hai tay lên ôm mặt, bóng tối nhất thời đánh úp lại khiến cho cô càng cảm thấy thống khổ, cô cảm thấy cô không thể thừa nhận được nỗi đau quá lớn này, cô khóc, bụng co thắt mãnh liệt, cô đưa tay ấn bụng, cố nén tiếng khóc của mình lại.

Nhưng cảm xúc nói dừng thì làm sao có thể dừng ngay được, cô ghen ngào thở dốc, trông cô thở hết sức vất vả, trong bụng truyền tới cảm giác đau đớn, Vinh Thiển muốn dời đi sự chú ý, cô muốn nghĩ tới những điều tốt đẹp, nhưng loại đau đớn này đã lấn át mọi thứ, Vinh Thiển nức nở một tiếng, vẫn nhịn không được mà khóc to lên.

Nếu Lệ Cảnh Trình đứng trước mặt cô, nhất định cô sẽ căn lên người anh ta.

Mồ hôi trên trán cô tuôn ra, phía sau có tiếng bước chân gấp gáp truyền đến, Vinh Trạch thấy cô quỳ gối bất động, anh ngồi xuống thì thấy trên mặt cô đầy nước mắt: “Thiến Thiến, em sao vậy?”

Vinh Thiển ngẩng đầu, đã rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên cô gọi anh: “Anh, anh đỡ em đứng lên với.”

“Được.” Vinh Trạch nâng cô đứng dậy, gương mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, có giọt nước mắt trong suốt lăn xuống, ánh mắt cô đỏ bừng: “Em rốt cuộc làm sao vậy?”

“Em, là em nhớ mẹ.”

“Có nhớ em cũng không thể làm như thế, bây giờ em còn đang mang thai, đứa bé quan trọng hơn.”

Vinh Trạch đưa mắt nhìn phía bụng cô, trong lòng có một cảm xúc không nói rõ nên lời, anh đưa tay phủi phủi đầu gối cô: “Mau trở về đi thôi, bị cảm lạnh thì sẽ phiền toái hơn đây.”

Cô được anh dìu về phía trước, Vinh Thiển lúc này giống như con rối, bước từng bước gian nan.

Ngồi trên xe, cô im lặng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Vinh An Thâm tựa như làm xong chuyện trong trí nhớ, lúc này cả người thoải mái dựa vào cửa kính xe ngủ.

Trở lại Đế Cảnh, Vinh Trạch đem xe dừng ở cửa, ánh mắt anh nhìn vào kính chiếu hậu nói: “Thiến Thiển, tới rồi.”

Cô thu hồi lại tinh thần, qua kính xe nhìn vào ngôi biệt thự to lớn.

Cây xanh rậm rạp trong hoa viên, không ngừng được tu bổ làm cho kiến trúc biệt thự càng thêm hùng vĩ huy hoàng, tường màu trắng hòa lẫn với ngói đỏ, Vinh Thiển cảm thấy lúc này nó thật chói mắt.

Nơi này, đột nhiên giống như một cái nhà tù, hít thở không thông làm cho người ta sợ hãi.

“Em muốn về nhà.”

Vinh Trạch đưa mắt nhìn cô: “Vậy em nói với Lệ Cảnh Trình một tiếng đi.” Quay xe lại, đi về hướng Vinh gia.

Giang Tụng Giai biết Vinh Thiển ở lại đây, liền bảo người làm mau chuẩn bị cơm chiều.

Cô tự mình pha một ấm trà nóng mang đến cho Vinh An Thâm: “Ba, nếu ba mệt thì đi ngủ đi ạ, tối giờ cơm chiều con sẽ gọi ba dậy.”

Vinh An Thâm uống hai hớp trà nóng, rồi đứng dậy đi tới phòng của mình.

Trong phòng khách, chỉ còn lại Giang Tụng Giai và Vinh Thiển, Giang Tụng Giai ngồi sát cô, nói: “Chừng nào sinh?”

“Dạ, chỉ còn một tháng nữa.”

“Thật tốt.”

“Chị Giai Giai, còn chị, chị có tốt không?”

Sắc mặt Giang Tụng Giai lộ ra vẻ xấu hổ, miệng chua xót nở nụ cười:

“Thiên Thiên, chị nghĩ chuyện lúc trước em nói với chị, hẳn là sự thật.”

Vinh Thiên đưa mắt nhìn cô: “Anh, anh ấy không phải quyết tâm ở cùng một chỗ với chị sao?”

“Chị nghĩ là anh ấy miễn cưỡng thế thôi, trong lòng chị khó chịu, còn anh ấy, có lẽ là cả thể xác lẫn tinh thần đều khó chịu, nhưng chị lại không buông tay, Vinh gia bây giờ, anh ấy chắc cũng không muốn làm cho rắc rối thêm nữa.”

Vinh Thiên nắm chặt hai tay, một người đã xác định rõ tình cảm của mình, muốn anh ấy thay đổi, nói dễ hơn làm?

Tình yêu, luôn luôn có một người ở phía sau không ngừng theo đuổi một người.

Vinh Thiên đi vào lầu hai, tuy cô sớm đã rời khỏi đây, nhưng căn phòng của cô vẫn còn giữ nguyên.

Đẩy cửa phòng bước vào, từng hình ảnh của Hoắc Thiếu Huyền và Lệ Cảnh Trình hiện ra, Vinh Thiên đứng trước cửa sổ, kéo rèm ra, màn đêm buông xuống, cả người cô đắm chìm trong sự bi thương khó có thể kiềm chế được.

Người làm trong nhà đã chuẩn bị cơm xong, Giang Tụng Giai lên gọi cô, vừa vặn lúc này Vinh Trạch cũng đi đến trước cầu thang.

“Em đi đâu thế?”

“Gọi Thiên Thiên ăn cơm.”

Vinh Trạch giữ cánh tay cô lại: “Hôm nay tinh thần em ấy không tốt, để cho Thiên Thiên nghỉ ngơi đi.”

“Có chuyện gì sao?”

Vinh Trạch cũng không biết rõ, chỉ nói: “Chắc là Tiểu Thiên nhớ mẹ, anh hỏi cô ấy, cô ấy cũng không nói.”

Vinh Thiên nằm trên giường, cục cựa trong bụng động dậy, cô ngồi dậy, đưa tay khẽ vuốt bụng.

Chóp mũi nghèn nghẹt lần thứ hai, Vinh Thiện ngồi trong phòng tối đen, hốc mắt ướt át, một tay vuốt ve bụng, tự hỏi: “Giờ mình nên làm gì đây?” Gạo Nếp đã được tám tháng, mỗi ngày cô đều nói chuyện với con, cho dù hiện tại cô hận Lệ Cảnh Trình như thế này, nhưng cô không thể không yêu thương đứa con trong bụng.

Điện thoại trong túi vang lên, Vinh Thiện cầm lên, nhìn thấy tên trên màn hình, cô đưa tay lau nước mắt, sau đó ổn định tâm tình đưa điện thoại lên tai: “Alo?”

“Thiên Bảo, sao em còn chưa về.”

Vinh Thiện nghe xưng hô như thế, cảm thấy cực kỳ châm chọc, cô nhướn mắt lên, sợ nước mắt lại chảy ra: “Em ở nhà mẹ.”

“Anh đến đón em.”

Vinh Thiện vốn không muốn về, nhưng trải qua một hồi suy nghĩ, cô quyết định phải về Đế Cảnh.

Chứng minh thư cùng hộ chiếu và các giấy tờ đều ở đó, nếu không có những thứ ấy, cô thật khó có thể rời đi.

“Để em bảo lái xe chở em về.”

“Hiện tại anh vừa ra khỏi công ty, em chờ anh.”

Vinh Thiện nghe được tiếng lái xe, chắc là anh đang ở bãi đậu xe: “Giờ này không còn sớm nữa, em cứ ăn cơm ở nhà trước đi, đừng để bị đói.”

Lời nói của anh vang vào trong tai như muốn xé rách màng nhĩ cô, sự quan tâm của anh, cô thấy nó đều là sự dối trá, thậm chí cô còn chán ghét tiếng nói chuyện của anh.

Tắt điện thoại, cô đi ra khỏi phòng.

Giang Tụng Giai bảo cô ăn cơm, nhưng cô muốn về, Vinh Trạch nhìn sắc mặt của cô, anh nói: “Ăn cơm xong anh đưa em về.”

“Không sao đâu, em về Đế Cảnh rồi ăn, hôm nay thăm mộ mẹ nên tâm tình không tốt lắm, hiện tại không sao rồi.”

Vinh Trạch nửa tin nửa ngờ: “Vậy anh đưa em về.”

Trở lại Đế Cảnh, hẳn là Lệ Cảnh Trình đã chạy tới Vinh gia, trong lòng cô nặng nề, cô chậm rãi bước lên lầu, trở lại phòng, sau đó ngã lên giường.

Lệ Cảnh Trình trở về rất nhanh, vào phòng khách không thấy cô liền hỏi: “Thiếu phu nhân đâu?”

“Đã về rồi ạ, vừa mới lên lầu.”

Lệ Cảnh Trình không ăn cơm chiều, bỏ chìa khóa xe lại rồi đi lên lầu.

Vinh Thiên nghe được tiếng bước chân tới gần giường, cô nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt chăn, Lệ Cảnh Trình ôm thắt lưng cô, Vinh Thiên cũng không muốn giả vờ ngủ, liền mở mắt nhìn anh.

“Mắt em sao lại đỏ như thế?”

Cô cắn chặt răng, thật bình tĩnh nén cơn xúc động xuống, cô cắn môi, bóng dáng Lệ Cảnh Trình trong mắt cô dần mơ hồ, bỗng nhiên, biến hóa thành một ác ma, một tay cầm cây búa đập tan hạnh phúc của cô, lồng ngực cô trào dâng sự phẫn nộ và thù hận, trong nháy mắt cô cảm thấy như bị bóng đen cắn nuốt, cô đưa hai tay ra, hướng tới cổ của Lệ Cảnh Trình...

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 36 : Đau đớn tận trái tim (phần khích)

Edit: Rainie – Dế Mèn - Rika

Hai tay ngón cái chạm đến vết hầu của Lê Cảnh Trình, thậm chí có thể cảm giác được hô hấp dồn dập, dựa vào chút lí trí cuối cùng của Vinh Thiển, tay vừa mới nắm chặt lại đổi thành giữ bả vai anh.

Lê Cảnh Trình cười cười: "Còn tưởng rằng em gặp ác mộng, thức dậy sẽ bóp chết anh chứ."

Vinh Thiển ngoài cười nhưng trong lòng không cười, sợ bị Lê Cảnh Trình nhìn ra, cô cúi đầu xuống.

Cô cũng hi vọng, nếu đó là ác mộng thật tốt biết bao?

Tay Lê Cảnh Trình kéo lấy cằm cô, đèn trong phòng đã được mở lên: "Sao mắt lại sưng lên như vậy?"

Ngón cái xoa nhẹ mi mắt của cô, muốn cho cô thoải mái một chút, Vinh Thiển lại chịu không nổi lại chịu không nổi cử chỉ thân thiết này: "Hôm nay đến viếng mộ mẹ, tự nhiên thấy không chịu nổi."

"Cũng không thể cứ vậy mà khóc." Trong mắt Lê Cảnh Trình ánh lên sự thương xót: "Huống hồ còn có anh ở đây, sau này muốn đến viếng mộ, anh đi cùng em."

Vinh Thiển kéo hai tay Lê Cảnh Trình xuống, những lời ngon ngọt đó Vinh Thiển đã không còn khắc ghi trong tim, cô không muốn sống cùng anh trong một mái nhà, càng không muốn gặp lại anh..

Hai người đều có tâm tư riêng, Lê Cảnh Trình cũng không nhìn ra Vinh Thiển có gì khác lạ, anh ôm lấy Vinh Thiển vào lòng: "Vinh Trạch nói em không ăn cơm tối đã về, mau xuống lầu ăn chút gì đi."

Cô không muốn để cho Lê Cảnh Trình nhìn ra chút manh mối gì, Vinh Thiển đã có ý nghĩ của mình, cô gật đầu: "Em đi rửa mặt."

Vinh Thiển giãy ra khỏi tay anh, đi tới toilet, cô ở bồn rửa mặt mở nước thật mạnh, cho đến khi nước tràn ra ngoài ngập đến mu bàn chân Vinh Thiển mới hoàn hồn tắt vòi nước.

Vốc nước lạnh lên rửa mặt, nước lạnh đến thấu xương xuyên qua cả da đầu, Vinh Thiển một tay chống trên bồn rửa mặt, nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mình trên tấm gương.

Tình cảnh hiện tại của cô, ai cũng không có cách nào giúp được, Vinh Thiển nếu ở bên cạnh Lệ Cảnh Trình nhiều hơn một giây sẽ cảm thấy không hít thở nổi, nhưng cô đang mang thai còn có thể đi đâu được chứ?

Tiếng đập cửa vang lên bên tai: "Xong chưa em?"

Vinh Thiển tắt nước, đáp nhẹ: "Xong rồi."

Cô lại lần nữa nhìn mình trong gương, sắc mặt tiều tụy, nếu không có nguyên nhân viếng mộ hôm nay chống đỡ, sợ là Lệ Cảnh Trình liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô rồi.

Vinh Thiển thở sâu, cô khó khăn nhẫn nhịn như vậy, nhưng cô không thể trong thời điểm bi thương nhất mà trở mặt cùng Lệ Cảnh Trình. Theo như thủ đoạn làm việc của anh, nhất định có thể nhốt cô ở Đế Cảnh, Vinh Thiển hiện tại muốn thoát khỏi lồng giam này, không chỉ như vậy, cô còn muốn mang cả đứa bé của cô theo.

Hai ngón trỏ chạm vào khóe miệng, sau đó nhẹ nhàng kéo lên, tự tạo ình một nụ cười.

Nhưng, cô thực sự làm không được.

Vinh Thiển mở cửa phòng rửa tay, Lệ Cảnh Trình đã đứng ở bên ngoài, thấy cô bước ra, tự nhiên vươn tay: "Cẩn thận trượt."

Cô vốn là như vậy, chỉ rửa mặt thôi cũng có thể làm tràn nước ra bên ngoài.

Vinh Thiển cứng ngắc giơ tay lên, đem tay mình đặt vào bàn tay của Lệ Cảnh Trình.

Anh cũng không nghi ngờ gì, dắt tay cô xuống lầu.

Bây giờ đã là tám giờ tối, bình thường giờ này, đã là giờ ăn khuya đầu tiên của Vinh Thiển.

Lệ Cảnh Trình suy nghĩ có lẽ cô đã đói lắm rồi, người làm đem toàn bộ cơm nước đặt lên bàn, còn có sủi cảo nóng hổi mới ra lò: "Thiếu phu nhân nói muốn ăn, mới vừa gói xong đó ạ."

Người làm Đế Cảnh toàn bộ sửa lại xưng hô, Vinh Thiển nghe thấy ba chữ “thiếu phu nhân” này, tay nắm chiếc đĩa lại căng thẳng hơn.

Lệ Cảnh Trình gấp cho cô vài đĩa, giúp cô thối thức ăn cho nguội bớt, trước đó cô đã bị phỏng một lần, Lệ Cảnh Trình thối thối, xác định nhiệt độ đã không nóng miệng nữa mới đưa đến bên môi Vinh Thiển.

Cô cắn răng không mở miệng ra.

"Không phải em muốn ăn sao?"

"Anh tự ăn đi."

Anh lấy tay sờ sờ cái trán của cô, Vinh Thiển rất sợ anh sinh nghi, lúc này mới mở miệng.

Lệ Cảnh Trình đem sủi cỏ cẩn thận đưa đến bên miệng cô, Vinh Thiển thấy anh lại giúp cô thối đồ ăn thêm lần thứ hai, cử chỉ này vô cùng thân thiết, lại khiến cho cô cảm thấy khó nuốt, cô cảm thấy buồn nôn cực kỳ, ngay cả bản thân còn không giả bộ được chớ nói chi là Lệ Cảnh Trình, anh dựa vào cái gì có thể giấu giếm cô đến bây giờ? Còn có thể làm như không có việc gì, làm bộ coi cô là bảo vật nâng niu trong lòng bàn tay?

Thân thể chính là thành thật nhất, không giống như trái tim, có thể làm bộ, cổ họng cô như bị nghẹn ứ lại, Vinh Thiển nhất thời không nhin được, nghiêng người đem sủi cỏ trong miệng phun ra đầy mặt đất.

Lệ Cảnh Trình bỏ lại chiếc đĩa, thần sắc kinh hãi: "Làm sao vậy? chỗ nào không thoải mái?"

Cô nôn khan, gần như đem mặt đắng phun ra hết.

"Qua ba tháng sao còn có thể nôn? Có phải do đồ ăn không tốt không?."

Vinh Thiển nhìn vẻ mặt gấp gáp của anh, cô lấy khăn tay lau lau khóe miệng, ánh mắt nhìn sâu vào đáy mắt anh: "Em không sao, chỉ cảm thấy buồn nôn."

Lúc nói câu này, cô nhân mạnh hai chữ cuối.

Lệ Cảnh Trình ngồi xổm trước người cô, cầm khăn tay thay cô lau: "Có lẽ là hôm nay viếng mộ ở lại quá lâu, gió lớn như vậy, nên em thấy khó chịu."

Anh kéo cái ghế tựa phía trước qua cho Vinh Thiện ngồi xuống, mẹ Vinh Thiện qua đời lâu như vậy, Vinh Thiện lần này lại khóc thành như vậy, chỉ có một nguyên nhân: "Có phải nghĩ đến việc sắp làm mẹ, nên bây giờ em nhớ đến mẹ?"

Vinh Thiện trong lòng vô cùng xúc động, gật gật đầu.

"Đừng quá sợ hãi, mọi chuyện anh sẽ sắp xếp tử tế, sẽ không để em buồn phiền ở nhà nữa, chúng ta lần đầu tiên làm cha làm mẹ, khẩn trương là chuyện tất nhiên."

Vinh Thiện nhìn bộ dáng Lệ Cảnh Trình nắm tay cô, thật sự muốn vung tay ra khỏi đó, anh lấy một chút cơm ra: "Không ăn gì cũng không được, ăn một chút cũng tốt."

Vinh Thiện cố nuốt vào miệng, nhạt như nước lã, ăn xong cơm chiều, Lệ Cảnh Trình mang cô lên lầu, cô như mọi khi nằm trên sofa, Lệ Cảnh Trình thì lấy ra vài cuốn sách kể chuyện cho cục cưng nghe.

Cô như có điều suy nghĩ nhìn về phía ngoài cửa sổ, Lệ Cảnh Trình cảm giác cô tối hôm nay có gì đó kì lạ không nói được, sau khi kể hết câu chuyện, anh đặt cuốn sách sang một bên.

Anh áp cả mặt mình lên bụng cô, Vinh Thiện trong lòng kêu gào phải đem anh đẩy ra, cô chịu đựng bất động: "Làm sao mà cả tối nay cục cưng không động đậy." Anh ngẩng đầu nhìn cô: "Em có thấy thế không?"

"Chắc là mệt mỏi."

Bàn tay Lệ Cảnh Trình vuốt ve bụng cô: "Nên nghỉ ngơi sớm một chút, còn có một tháng nữa, sau này bớt đi ra ngoài một chút."

"Không được." Vinh Thiện kêu lên, sau đó lấy đại một lí do: "Bác sĩ nói, một tháng cuối cùng cần vận động hợp lí, như vậy mới có thể sinh tự nhiên được.."

Lệ Cảnh Trình nghe nói, thẳng đứng dậy: "Em không muốn sinh mổ sao?"

"Em suy nghĩ, nếu là bình thường, sinh tự nhiên vẫn tốt hơn."

Sinh tự nhiên khôi phục rất nhanh, nếu cô sinh thường, như vậy ở trong khoảng thời gian này là cơ hội tuyệt vời.

Cô không thể bỏ qua bất cứ cơ hội rời đi nào.

Lệ Cảnh Trình lại có một chút do dự: "Anh sợ em quá cực khổ."

Huống hồ, ngày thường cô cũng không ăn uống gì chỉ sợ cơ thể sẽ chịu không nổi.

"Em muốn thử xem, thực sự không được sẽ sinh mổ."

Lệ Cảnh Trình quyết không bàn đến vấn đề này nữa, anh ôm lấy Vinh Thiển, bình thường, những thứ này đều là hành động hết sức quen thuộc, Vinh Thiển cuộn mình, mãi đến lúc lưng được đặt lên giường mới thoáng thả lỏng.

Sắp đến mười giờ, Lệ Cảnh Trình tắt đèn tắt ti vi, trong mấy ngày gần đây, ngay cả anh cũng đã tập thói quen ngủ sớm.

Lệ Cảnh Trình ôm cô đi vào giấc ngủ, Vinh Thiển mở hai mắt nhìn về phía trần nhà, nhưng vẫn không thể nào ngủ được.

Tiếng hít thở của anh dần bình ổn, vốn yên tĩnh nên không khí càng trở nên lắng đọng, không cần lại diễn kịch, cô có thể không kiêng nể gì đem bản thân mình chìm đắm trong bi thương.

Cô khó khăn nhẫn nhịn, đem chân tướng sự việc bốn năm trước giấu diếm, Vinh Thiển lại không tìm được chỗ nào có thể trút giận.

Mạch suy nghĩ của cô cứ thế đi đến nơi nào, cứ như vậy tự nhiên nghĩ đến những chuyện lúc còn bé, nghĩ đến cô và Hoắc Thiếu Huyền.

Tất cả tiếc nuối và thống khổ vì không thể không buông tay, Vinh Thiển đem toàn bộ đổ trên người Lệ Cảnh Trình, Hoắc Thiếu Huyền cười cô gái mà anh không yêu, ở tiệc đính hôn của cô, tâm của anh đã nguội lạnh.

Thương tổn anh, Vinh Thiển so với anh càng đau hơn, cô cho là bọn họ như được hồi sinh, nhưng thật ra đây có bao nhiêu chuyện cười hoang đường.

Vinh Thiển nghe hơi thở trầm ổn bên cạnh, tâm từng đợt quặn đau, dựa vào cái gì anh ta có thể như vậy an an ổn ổn đạt được tất cả những gì anh ta muốn? Dựa vào cái gì, sau khi phá nát hạnh phúc của người khác, còn có thể như vậy ngủ say sưa?

Phần nộ từ lồng ngực chỉ muốn được giải tỏa ra bên ngoài, Vinh Thiện nhắm chặt mắt.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên gần như muốn làm vỡ kính cửa sổ sát đất, Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên ngồi bật dậy: "Làm sao vậy!"

Anh gấp đến độ không chịu được, với tay bật đèn sáng lên.

Quay đầu lại liền thấy Vinh Thiện hai tay ôm lấy đầu, hai chân cong lại bộ dáng vô cùng hoảng sợ, Lệ Cảnh Trình vội vã, cánh tay hướng tới ôm Vinh Thiện: "Có phải hay không nằm ác mộng?"

Vinh Thiện bỗng nhiên đẩy anh ra: "Đừng đụng vào tôi!"

Lệ Cảnh Trình thiếu chút nữa bị cô đẩy xuống sàn nhà, Vinh Thiện tóc rơi lả tả ở hai bên, không thấy rõ thần sắc trên mặt cô, hai tay Lệ Cảnh Trình lại lần nữa đem cô ôm chặt: "Đừng sợ đừng sợ, chỉ là ác mộng mà thôi, em nhìn kĩ đi, tỉnh lại đi."

Bàn tay anh đẩy Vinh Thiện ra mới phát hiện cô như lâm bầm gì đó, đúng là giật cả mình.

Chỉ thấy hai mắt cô mới đó đã sưng vù lên, nước mắt thấm ướt cả khuôn mặt, Vinh Thiện nghẹn ngào khóc, mắt bị ánh đèn chiếu vào nên không thể mở nổi lên.

Lệ Cảnh Trình vội vàng dỗ dành: "Đừng khóc, mắt em sưng lên hết rồi, mơ thấy gì vậy?"

Cô khóc đến mức không chế không được, âm thanh nhỏ vụn từ trong kẽ răng đứt quãng phát ra: "Em mơ thấy cái đêm bốn năm trước, Lệ Cảnh Trình, em rất sợ."

Trong lòng Lệ Cảnh Trình bị đánh một đòn nặng nề, hoàn toàn không ngờ sự tình sẽ lần nữa nhắc đến, nơi cổ họng khẽ cuộn, trong mắt có chốc lát ngạc nhiên và vẻ kinh dị, nhưng rất nhanh bị che giấu đi: "Chỉ là giấc mộng, đừng suy nghĩ."

"Đây không phải là mộng." Vinh Thiện nắm chặt lấy tay anh: "Đó là chuyện chân thật đã xảy ra với em, vĩnh viễn cũng không thể xóa đi."

Về chuyện bốn năm trước, Lê Cảnh Trình một chữ cũng không muốn nghe đến, anh muốn trốn tránh, kéo Vinh Thiến qua, tận lực khiến cô bình tĩnh lại: "Cẩn thận bảo bảo, anh không muốn nhắc đến những chuyện đó nữa, đều đã qua hết rồi."

Vinh Thiến giãy khỏi tay anh, ánh mắt thẳng tắp đối lại đáy mặt anh: "Lê Cảnh Trình, tại sao anh không quan tâm?"

Bị hỏi ngược lại khiến anh á khẩu không trả lời được, Vinh Thiến nhìn chăm chăm trông mắt của anh không tha: "Trước đây anh nói, bởi vì anh không quan tâm em, mới không để ý đến quá khứ của em, bị người ta cưỡng bức một chuyện dơ bẩn như vậy, vì sao anh cũng không để ý? !"

"Đây không phải là chuyện dơ bẩn gì cả!"

"Không phải?" Vinh Thiến chậm biếm hỏi lại: "Chẳng lẽ một tên phạm tội cưỡng bức không phải là kẻ tội ác tày trời sao? Hẳn ta là chuyện như vậy với em, không phải là bị điên chứ?"

Sắc mặt Lê Cảnh Trình xanh đen, những lời trong họng như bị nghẹn lại không nói được câu nào: "Mặc kệ quá khứ của em thế nào, cái anh muốn là tương lai của em, sau này, anh sẽ không để những chuyện này xảy ra với em nữa."

Nghe vậy, những lời cô muốn nói cũng nghẹn lại, nếu trước kia cô sẽ cảm động mà rơi nước mắt, còn bây giờ, nước mắt đau đớn nóng hổi lăn dài trên má, Vinh Thiến vẫn không lấy tay lau, bây giờ, cô biết Lê Cảnh Trình đang sợ cái gì, tự nhiên cũng có thể nhắm trúng được nỗi đau của anh.

"Lê Cảnh Trình, anh có biết năm đó sau khi xảy ra chuyện đó, em đã trải qua như thế nào không?"

Sắc mặt anh căng thẳng, gương mặt nghiêng qua một bên cứng đờ, anh còn chưa mở miệng ngăn cản, Vinh Thiến đã nói tiếp.

"Lúc Hoắc Thiếu Huyền tìm ra em, bản thân em đã sớm bị bịt mắt không thấy gì, anh ấy cũng không để em thấy cái gì, nhanh chóng mang em ra khỏi nơi địa ngục trần gian đó, đáng châm chọc nhất là gì anh biết không? Hoắc Thiếu Huyền không biết được thời điểm bị cưỡng bức đó em không

hề ngủ say mà vẫn còn rất tỉnh táo, anh ấy gạt em, nói, Tiểu Thiển, chuyện gì cũng không hề xảy ra, chỉ do em gặp mặt người xấu, bị bọn chúng đánh ột trận." Vinh Thiển nói đến đây, bật cười: "Lúc đó em tuyệt vọng đến như thế nào anh biết không? Anh ấy càng như vậy nói, em lại càng cảm giác mình không thể chịu nổi, em nói cho anh ấy biết, Hoắc Thiếu Huyền, tên đó khiến ối chỗ trên người em đau đớn như vậy cả đời này em đều ghi nhớ, thời gian tên đó hành hạ em, không hề coi em là con người, tất cả những cái đó em đều ghi nhớ."

Lệ Cảnh Trình cảm giác được lời nói thốt ra từ Vinh Thiển, đang ở từng chữ từng chữ đem anh ra lăng trì, dù cãi lại hay nói gì anh cũng không hề có tư cách.

Vinh Thiển nhìn vẻ giãy giụa cùng phức tạp trong mắt Lệ Cảnh Trình, cô cảm thấy không đủ, bao nhiêu cũng không đủ: "Sau đó trở về Vinh gia, Cố Tân Trúc giả vờ an ủi em, kỳ thực mỗi ngày đều kiểm cách xát muối lên nỗi đau của em, em không muốn gặp Hoắc Thiếu Huyền, bà ta nói với em, Vinh Thiển, con không thể như vậy, dựa vào tình cảm giữa con với Thiếu Huyền mà nói, dù cho con có bị người khác làm nhục đi nữa nó cũng vẫn yêu thương con, nhưng con vẫn nên có chừng mực, không nên khiến cho nó ách cảm."

Cô nghĩ đến những ngày tháng năm đó: "Thống khổ đêm đó, em có chịu để vượt qua tất cả, nhưng nó mang đến tổn thương sâu sắc, đau đến mức chỉ muốn chết đi."

Lệ Cảnh Trình cố gắng khôi phục tâm tình: "Anh biết, gặp chuyện như vậy, ai cũng khó có thể vượt qua, thế nhưng Vinh Thiển, em rất kiên cường, em hãy bỏ qua đi."

"Ai nói với anh em sẽ bỏ qua?" Vinh Thiển mặc áo lên, chỉ vào hình xăm ngay bụng mình, bởi vì mang thai, hình xăm cũng bị giãn ra, có thể thấy được hình dáng được che dấu phía dưới: "Ngay chỗ này, giờ phút nào cũng khiến em nhớ đến thời điểm năm đó. Lệ Cảnh Trình, anh sẽ không hiểu được."

Cô kéo lấy cổ áo anh, tại sao lại đối xử với cô như vậy: "Ba em cũng cảm thấy em bị hủy hoại, chỉ có Hoắc Thiếu Huyền, anh ấy mặc kệ em trút giận, mặc kệ em cố tình gây sự, thậm chí tùy ý để em đánh anh ấy, buổi tối em không dám tắt đèn ngủ, sống trong bóng tối khiến cho kí ức khủng khiếp đó như sống lại, cả đêm anh ấy dỗ dành em, ngủ ở trên sàn nhà, một khoảng thời gian dài cũng không thể chợp mắt."

Vinh Thiển nghĩ đến năm ấy, cô và Hoắc Thiếu Huyền giằng co với nhau, cứ như vậy mà vượt qua.

"Thăng đến sáng hôm sau khi em tỉnh lại, nhìn thấy Hoắc Thiếu Huyền đứng ở phía trước cửa sổ, đêm hôm trước bất tri bất giác đã khiến em tiêu hao hết toàn bộ khí lực, em nằm ở đó không nhúc nhích, Hoắc Thiếu Huyền cũng không phát hiện em đã tỉnh. Anh ấy đứng ở đó, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt anh ấy, lúc này mới giật mình nhận ra, anh ấy gầy đi bao nhiêu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, có thứ gì đó trong suốt từ mắt anh ấy chảy ra, Hoắc Thiếu Huyền chưa bao giờ khóc, ngay thời khắc em mới hiểu được, nếu em thực sự không vượt qua được, Hoắc Thiếu Huyền sẽ bị em kéo xuống cùng."

Vinh Thiển một tay chống bên người, giảm bớt cảm giác khó chịu ở bụng:

"Cho nên, Lê Cảnh Trình, anh nói em kiên cường, nói em đã vượt qua, nhưng anh có biết em lúc em vượt qua nó có bao nhiêu khó khăn? Ngay lúc đó em cảm thấy, em giống như bị liệt nửa người, mất đi đôi chân đứng dậy. Em không ở trước mặt Hoắc Thiếu Huyền và người nhà phát bệnh tâm thần, càng không giống người điên tưng nư khóc thảm thiết quá mức, ban ngày, em đem bản thân cuộn ở trong chăn, mọi người nuông chiều em, làm em nghĩ mình thật sự không muốn sống nữa Lúc vừa mới bắt đầu, em sợ hãi đến sắp điên rồi, em cảm thấy tên đó như ở cạnh bên em, chỉ cần em chìm đắm trong bóng đêm, hẳn ta sẽ bắt lấy cơ hội vươn tay ra, bọn họ gõ cửa gọi em dậy ăn cơm, nhưng em không dám bước ra, em sợ bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển."

Nước mắt cô không khắc chế được, cứ thế mà trào ra. Lê Cảnh Trình đưa tay lau nước mắt cho cô, ánh mắt bi thương.

“Dần dần, em cũng thích ứng, em thử ra khỏi phòng, thử cùng người nhà ăn cơm, thử bắt đầu lại tình cảm với Hoắc Thiếu Huyền. Cố Tân Trúc nói, Vinh Thiển, không ngờ con lại không tim không phổi như thế, nhưng không sao cả, chỉ cần Hoắc Thiếu Huyền cần con lại được.”

Trong mắt Vinh Thiển là một mảnh lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía Lệ Cảnh Trình: “Tất cả mọi người cảm thấy, kiếp trước dường như em đã tu luyện được nhiều phúc khí, trước có Hoắc Thiếu Huyền, sau lại có anh, mà hai người lại vô cùng cưng chiều em, em cũng cảm thấy đó là phúc phần của em, đúng vậy không?”

Lệ Cảnh Trình nhích đôi chân cứng nhắc lại gần Vinh Thiển, cánh tay như nặng ngàn ký, một lúc lâu mới vươn ra được ôm lấy vai Vinh Thiển: "Có được em cũng là phúc của anh."

Vinh Thiển không để lộ ý châm biếm trong mắt, tay kia Lệ Cảnh Trình lau nước mắt cho cô.

Cô ngược nhìn anh, "Anh nói xem, em sẽ tìm được tên kia không?"

Tay anh ngưng lại: "Một số chuyện nếu bị đào bới lại sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu hơn đây."

"Chẳng lẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao?" Vinh Thiển nắm bàn tay Lệ Cảnh Trình: "Tên đó cứ sống an lành bốn năm như vậy, tại sao vậy chứ? Hắn có quyền gì?!"

Lệ Cảnh Trình thấy cô lại kích động, vội lên tiếng trấn an: "Được rồi, anh giúp em tìm, sẽ giúp em tìm hắn."

Vinh Thiển siết chặt lòng bàn tay anh, lòng căm hận sôi sục lại trào lên, cô trừng to hai mắt, rướn thẳng nửa người trên dậy: "Lệ Cảnh Trình, anh giết hắn cho em đi!"

Lệ Cảnh Trình ngàn vạn lần không ngờ Vinh Thiển nói ra câu này. Đáy mắt cô đang phủ đầy u ám, như chẳng chút ánh sáng nào có thể soi tới. Lệ Cảnh Trình ôm chặt cô: "Vinh Thiển, anh biết trong lòng em đang rất hận. Chúng ta tạm thời không nghĩ tới chuyện này được không?"

Anh để đầu cô dựa trên bả vai mình: "Hôm nay em mệt lắm rồi, đừng suy nghĩ thêm nữa."

Vinh Thiển phát tiết một trận xong trong lòng cũng bình tĩnh trở lại chút. Đợi cô bình tĩnh lại xong, Lệ Cảnh Trình đi vào phòng tắm vắt khăn ướt, quay lại giường lau chùi sạch sẽ mấy vết bẩn trên mặt giúp cô.

Cô không cựa quậy gì, ngoan ngoãn ngồi cho anh lau. Tâm trạng Lệ Cảnh Trình không tốt chút nào, cũng không xua được sự mệt mỏi.

Vinh Thiển nằm lại xuống giường, còn Lệ Cảnh Trình đi ra ban công rút một điếu thuốc. Vinh Thiển chỉ nhìn được đóm đỏ rực lúc sáng lúc tắt lóe trên đầu ngón tay anh, cô xoay người, ánh mắt xa xăm.

Cô không đủ khả năng liều mạng đấu với Lệ Cảnh Trình, cách duy nhất của cô vào hiện tại chỉ có thể là rời khỏi anh thật xa.

Hút hết điếu thuốc, Lệ Cảnh Trình cố bước khễ quay vào phòng, Vinh Thiển nhắm hai mắt, vừa rồi ầm ỹ một trận chắc giờ cô đã ngủ rồi.

Lệ Cảnh Trình tắt đèn, nằm trên giường nhưng không sao ngủ được.

Vinh Thiển mở to mắt. Hai người mỗi người có tâm tư riêng, mặc dù nằm gần kề, với một cái có thể chạm vào nhau, nhưng trong tâm lại như chân trời góc biển.

Ngày hôm sau, Lệ Cảnh Trình tới công ty như mọi ngày. Vinh Thiển dậy xong ra khỏi phòng, đi ngang qua thư phòng, cô vô thức đẩy cửa đi vào. Thư phòng Lệ Cảnh Trình cũng có bày biện một chút. Trên tường có sẵn khung treo hình nhưng chưa bỏ hình vào, có lẽ đợi khi bé Gạo Nếp sinh ra. Vinh Thiển đi tới trước bàn, thấy trên đó có một khung ảnh.

Cô cầm lên, là hình lúc Lệ Cảnh Trình dẫn cô đi công viên khủng long chơi. Hình chụp trước thác nước, vậy là lúc đó bé Gạo Nếp trong bụng cô mới có năm tháng.

Vinh Thiển nhìn mình trong hình, đang dựa vào lòng anh; nụ cười tươi, yên hòa thoải mái, cô thật sự đã nghĩ những ngày đó hạnh phúc làm sao.

Cô để khung xuống lại, ngay đúng vị trí cũ, không lệch một li.

Vinh Thiển xoay người định đi ra ngoài, ánh mắt lại lướt qua giá sách, cô nhìn thấy bức tượng điêu khắc kia.

Cô từ từ đi tới trước giá sách. Lệ Cảnh Trình xem bức tượng này như báu vật, sau khi cô làm xong anh đã đem trưng ngay ở đây.

Vinh Thiển ngơ ngẩn nhìn “anh” mãi, đây là tác phẩm điêu khắc người đầu tiên của cô, bây giờ xem ra...

Cô lắc lắc đầu, không khỏi thấy châm biếm. Ngón tay Vinh Thiển ngón tay phủ lên bức tượng, cô nghiêng răng nói: "Lệ Cảnh Trình, anh có xứng không?"

Cô ôm bức tượng về phòng mình. Vinh Thiển lấy dao khắc ra. Lúc trước phải mất bao nhiêu đêm cô hoàn thành tác phẩm này, bây giờ chính tay mình hủy nó cô cũng tuyệt nhiên không thấy tiếc nuối.

Dao trong tay Vinh Thiển từng chút một đè xuống. Lưỡi dao vô cùng sắc bén nhưng chỉ có thể gây ra vài vết xước trên bề mặt. Động tác Vinh Thiển nhanh hơn, từng nhát dao xuống nhanh hơn nhưng trong lòng cô chẳng dễ chịu hơn chút gì, chỉ như đang đâm vào vết thương của cô, khoét nó càng sâu thêm.

Nước mắt cô rơi xuống, Vinh Thiển dồn hết sức, mũi dao sắc nhọn đâm mạnh vào đến nỗi không thể rút ra được.

Cô tức giận quăng bức tượng xuống đất vỡ ra, mảnh vụn văng ra khắp phòng.

Vinh Thiển ngồi một lúc trên sàn nhà, không lâu sau bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập: "Thiếu phu nhân?"

"Sao vậy?" Cô cố nuốt cơn giận xuống, từ từ khôi phục bình tĩnh.

Vinh Thiển cắt ngang lời người giúp việc: "Chỉ là làm rớt mấy cái chén thôi, có gì phải ngạc nhiên."

"Vậy để tôi vào dọn."

"Không cần đâu!" Vinh Thiển khó khăn đứng dậy: "Bác đi làm cơm trưa đi, hôm nay tôi muốn ăn cá tuyết."

"Vâng, vậy cô cẩn thận, nếu không cứ để chúng tôi quét dọn."

"Tôi biết rồi."

Vinh Thiển tìm được cái hộp đựng giày, cô dồn mấy mảnh vụn vào trong hộp.

Rác trong phòng ngủ cô cũng dọn luôn. Người giúp việc đang ở trong bếp chuẩn bị cơm trưa nên nhờ vú nuôi dọn dẹp mớ đồ ở sô pha. Bà ngẩng đầu lên lại thấy Vinh Thiển: "Thiếu phu nhân, để tôi đem vứt cho."

"Không cần đâu!" Vinh Thiển xách đồ đi ra ngoài: "Bác cũng đã nói mà, vận động thích hợp sẽ tốt cho cơ thể."

Vú nuôi cười cười, tiếp tục dọn dẹp.

Vinh Thiển mục đích đem đồ vứt ở thùng rác bên ngoài Đế Cảnh. Lúc trở vào chợt nhìn thấy căn phòng thủy tinh, cô bèn đi vào. Bên trong, trên bàn còn la liệt bút giấy và mấy tác phẩm của cô. Sau khi mang thai, Vinh Thiển rất ít đi tới đây, ba tháng đầu là do cơ thể không thoải mái, sau này là cũng lười đi.

Không có nhiều thời gian ở đây mà đa sầu đa cảm, Vinh Thiển đóng sập cửa phòng thủy tinh xong bước nhanh về phòng mình.

Cô đã tìm được hộ chiếu và chứng minh nhân dân. Cô không cầm theo thẻ Lệ Cảnh Trình cho cô, có mang theo dùng anh cũng sẽ lần theo số tiền chi tiêu mà tìm ra nơi cô ở.

Khi Vinh Thiển thu dọn đồ đạc, tay vẫn còn run run. Trước khi ra khỏi cửa lại không yên lòng, cô vội vàng gọi điện cho Lâm Nam.

Lâm Nam nghe cô nói xong vội vàng thò đầu từ trong chăn ra: "Thiển Thiển, không phải chứ, đi chơi ư? Tớ, tớ chưa chuẩn bị thứ gì cả. Ba mẹ tớ cũng không cho đâu."

"Lâm Nam, khi nào ở trên máy bay rồi tớ sẽ từ từ giải thích cho cậu. Tớ không nói với ai cả, chỉ có thể nói cho cậu thôi."

"Thế đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Nam kinh hãi.

"Tớ bây giờ sẽ ra sân bay, cậu mau qua đó đi. Mang theo chứng minh nhân dân, không cần mang gì khác. Chúng ta đi tới đó trước hãy nói chuyện."

Từ sự gấp gáp trong giọng cô, Lâm Nam nghe được có điều không thích hợp. Không nói hai lời. cô vén chăn lên: "Được, gấp ở sân bay!"

Vinh Thiển cúp điện thoại, cố tỏ ra không có gì, cô cầm túi xách xuống lầu. Vú nuôi thấy cô muốn đi ra ngoài: "Thiếu phu nhân, cô đi đâu vậy?"

"Tôi đi mua sắm, sẵn tiện đi dạo luôn."

"Để tôi đi với cô !"

Mấy ngày này, cô đi đâu vú nuôi đều đi theo như hình với bóng.

"Không cần đâu, tôi bảo tài xế chở tôi đi."

"Cái này cậu Lệ đã dặn rồi. Cô đang mang thai tôi cũng không an tâm. Hay để tôi gọi điện thoại cho cậu Lệ ?"

Vinh Thiển nghe vậy chỉ có thể thôi: "Thôi khỏi, anh ấy có nhiều chuyện phải làm ở công ty. Nếu bác thực sự không yên tâm vậy cứ đi theo đi."

"Dạ."

Vú nuôi cầm lấy cái túi bên cạnh đi ra cửa. Tài xế chở hai người đến một trung tâm thương mại. Vinh Thiển trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không thể biểu lộ ra. Cô bước đi chậm chậm rì rì: "Tôi đi mua mấy bộ đồ, lúc ở cữ cũng không thể mặc đồ quá xấu được."

Vú nuôi theo phía sau: "Thiếu phu nhân, e là không được đâu. Thời gian ở cữ tốt nhất vẫn nên mặc đồ phụ nữ có thai cho thoải mái."

"Bác xem cái áo lông này nhìn đẹp chưa kìa !."

"Kiểu dáng này khi cho bú bất tiện lắm."

"Tôi sẽ thử." Vinh Thiển cầm liền mấy bộ. Phòng thử đồ chật ních người nên phải xếp hàng.

Thật lâu mới tới lượt cô đi vào, vú nuôi vẫn canh ngoài cửa. Bên trong Vinh Thiển thử đồ, một lúc lâu sau có tiếng cô nói: "Tôi lấy số nhỏ quá, bác mau giúp tôi đi lấy số lớn hơn một chút đi, với lấy màu xanh lá cây ấy !"

Vú nuôi đưa mắt nhìn, nhân viên phục vụ ai cũng đang bận tiếp khách, không có thời gian rảnh tay.

Bà nghĩ thầm, chắc sẽ không có việc gì, phòng thử đồ nhỏ như vậy chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Người vú nuôi vâng một tiếng rồi bước tới mấy giá

quần áo tìm đồ.

Vinh Thiển vén màn ra, thấy bên ngoài chật ních người chờ thử đồ. Cô cầm mấy bồ đồ bước nhanh ra ngoài, người vú nuôi vẫn chưa phát hiện ra. Vinh Thiển nhét đồ tới tận tay nhân viên cửa hàng: "Cảm ơn."

Cô mặc áo khoác và đội mũ. Ở cửa phía nam, cô đón xe chạy thẳng ra sân bay.

Lâm Nam cũng mới đến, hai người tới gặp nhau ở chỗ hẹn.

Lâm Nam kéo cái túi, lúc tới nơi cũng vội vội vàng vàng, tóc lộn xộn như cái ổ chó.

"Thiển Thiển."

Vinh Thiển kéo tay cô đi mua vé máy bay.

Cầm được vé trong tay rồi Vinh Thiển mới thở phào. Phải đi vội hơi lâu nên bụng cô có hơi khó chịu. Lâm Nam đỡ cô đi tới bên kia ngồi xuống: "Còn khá lâu mới tới giờ kiểm tra an ninh, cậu mau nghỉ ngơi đi."

Vinh Thiển thở phì phò: "Lâm Nam, chờ đến khi bay tới kia rồi tớ sẽ đi gặp ông ngoại. Tớ sẽ sắp xếp cho cậu đi chơi mấy ngày nhưng cậu đừng nói cho bất kì ai là tớ đi đâu."

"Thiển Thiển, rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?"

"Tớ không muốn ở cùng Lệ Cảnh Trình nữa."

"A? A?" Lâm Nam kêu liên tiếp hai tiếng kinh ngạc: "Rốt cuộc là làm sao?"

"Hiện tại không thể nói rõ hết với cậu được, chờ bay tới kia rồi hãy nói."

Trong trung tâm, khi người vú nuôi quay lại phát hiện không có Vinh Thiển ở đó thì vô cùng hốt hoảng, tìm hết xong lại nhờ loa thông báo, lúc này mới nhớ ra vội gọi điện cho Lệ Cảnh Trình.

Lệ Cảnh Trình vừa nghe xong quá sợ hãi. Anh vứt mớ văn kiện trong tay xuống, vừa cúp điện thoại ra khỏi phòng liền nhận được một tin nhắn đa phương tiện.

Ngón tay anh mở tin nhắn. Đó là ảnh chụp ở sân bay, chụp hình Vinh Thiển đang ở mua vé.

Lệ Cảnh Trình không kịp suy nghĩ nhiều, đi tới bãi xe lấy xe.

Vinh Thiện nhìn đồng hồ, vẫn chưa bắt đầu kiểm tra an ninh, chỉ cần vào trong cánh cửa kia, cô không cần phải sợ.

Cô nơm nớp lo sợ nhìn phía ngoài, mặc dù nghĩ sẽ không có khả năng nhưng cô sợ Lệ Cảnh Trình đột nhiên chui ra.

Lâm Nam thấy thần sắc cô hoang mang, vội vàng giơ tay vỗ vỗ đầu vai cô :
"Thiên Thiện, cậu thả lỏng đi!"

Chuyện năm đó, ngay cả người bạn thân nhất Vinh Thiện cũng không kể. Cô dựa vào vai Lâm Nam : "Cám ơn cậu, Lâm Nam! Để cậu bộ dáng như vậy mà vội vã tới đây."

"Khách sáo cái gì chứ. Tớ nói rồi, bất cứ lúc nào tớ cũng có thể chạy đi cùng trời cuối đất với cậu mà."

Lệ Cảnh Trình lao như gió thẳng một đường. Anh nhớ tới sự bất thường tối hôm qua của Vinh Thiện, trong lòng bồn chồn. Cô trốn vú nuôi, chẳng lẽ cô định lén bỏ đi?

Lệ Cảnh Trình một tay gác ra ngoài cửa xe. Gió lạnh ngắt táp mạnh vào mặt hần. Anh càng lúc sốt ruột, nghĩ đến chuyện cô mang thai chạy tới chạy lui, hận mình bây giờ không thể bay tới ngay cạnh người cô.

Tới sân bay, Lệ Cảnh Trình lấy điện thoại di động xem, nhìn kỹ bức ảnh. Xác định Vinh Thiện đang ở lầu hai, anh bước nhanh lên, tìm khắp bốn phía.

Vinh Thiện nhịn không được cứ nhìn đồng hồ, sốt ruột đến nỗi mồ hôi chảy cả trán.

Lâm Nam ngẩng đầu nhìn xa xa, nhìn phớt một cái, cô đột nhiên nhìn thấy bóng dáng ai: "Thiên Thiện, không phải là Lệ Cảnh Trình đó chứ?"

Vinh Thiện quá sợ hãi quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Lệ Cảnh Trình.

Anh cách ngay chỗ cô không xa, mặc tây trang đen với áo sơ mi trắng toát. Dáng người cao lớn giữa đám đông lộn xộn nhốn nháo chỉ cần liếc một cái cũng thấy được.

Vinh Thiên sợ đến nổi bật người dậy thế nhưng không kịp nữa rồi. Nếu bây giờ cô hốt hoảng chạy, nếu bị Lệ Cảnh Trình bắt gặp sẽ rước lấy nghi ngờ. Cô ép mình tỉnh táo lại, tim như nhảy tới cổ họng, mạch suy nghĩ trở nên hỗn độn .

Lâm Nam kéo kéo tay cô : "Thiên Thiên, bắt đầu kiểm tra an ninh rồi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 37 : Tôi có thể giúp cô rời khỏi anh ta

Edit: Lưu Tinh

Vinh Thiển cảm thấy ảo não, sớm không đến, muộn không đến, lại đến vào lúc này.

Cô ngồi trở lại chỗ của mình. Lệ Cảnh Trình phóng tầm mắt nhìn qua, cũng thấy hai người bên kia.

Vinh Thiển nắm chặt vé máy bay trong lòng bàn tay. Cô đưa vé cho Lâm Nam: "Dù thế nào cậu cũng nhất định phải lên máy bay, biết không?"

Lâm Nam vội vàng gật đầu, ánh mắt nhìn thấy Lệ Cảnh Trình ở cách đó không xa đang bước nhanh mà đến. Cô đem vé máy bay của Vinh Thiển đưa khẩn trương bỏ vào túi.

Vinh Thiển uống hai hộp nước, cố làm ình tỉnh táo lại. Cô cố gắng mở miệng: "Lâm Nam, cậu muốn đi mấy ngày?"

"Có gì mình sẽ báo cậu sau."

Vinh Thiển đang đưa lưng về phía Lệ Cảnh Trình, cô cố gắng hạ thấp giọng nói gì đó. Lệ Cảnh Trình đến vừa lúc nghe thấy Vinh Thiển trong miệng phát ra tiếng cười: "Này, phải nhớ được mua quà ình đó."

"Yên tâm đi, không thể thiếu phần của cậu."

Lâm Nam ngẩng đầu, vờ như là mới nhìn thấy Lệ Cảnh Trình: "A, Lệ thiếu, thế nào mà anh cũng đến?"

Vinh Thiển xoay người lại, đứng lên: "Sao anh lại đến đây??"

Lệ Cảnh Trình thản nhiên dặt tay Vinh Thiển, "Em không phải đang mua sắm quần áo ở trung tâm thương mại cùng chị Nguyệt sao? Thế nào cũng đến sân bay?"

Vinh Thiển nhanh trí trả lời: "Em vừa nhận được điện thoại của Lâm Nam, cậu ấy muốn đi du lịch cho khuây khỏa một chút bởi vì cậu ấy cùng người trong nhà có một chút mâu thuẫn. Em không muốn chị Nguyệt đi theo, nên tự mình đến."

Lệ Cảnh Trình trong tâm còn nghi vấn. Lâm Nam nghe cô nói, liền giả vờ thần sắc sầu não..

Vinh Thiển vỗ vỗ tay cô: "Đi, đến lúc kiểm tra an ninh rồi, cậu đi cẩn thận."

"Đến nơi mình sẽ gọi điện thoại cho cậu."

"Được."

Lâm Nam cầm túi xách, đi xếp hàng. Vinh Thiển cùng cô đi một đoạn, cô ò ò thấp giọng nói: "Cậu mang đủ tiền chưa?"

"Hẳn là không có vấn đề."

"Cậu cứ chơi mấy ngày ở đó, tớ về Đế Cảnh sẽ chuyển khoản cho cậu, cứ tìm chỗ chơi đi, đừng lập tức trở về."

"Ừ." Lâm Nam cầm đồ, vẫy vẫy hướng Vinh Thiển.

"Tớ đi đây."

"Tạm biệt."

Nhìn Lâm Nam đi vào trong kiểm tra an ninh, Vinh Thiển không nên lời, dường đi ở ngay trước mắt, nhưng cô không thể đi được.

Lệ Cảnh Trình đi tới bên cạnh cô, ôm bả vai của cô.

Vinh Thiển lấy lại tinh thần: "Chúng ta đi thôi."

"Được."

Trên xe, Vinh Thiển siết chặt dây an toàn: "Anh sao lại biết em ở sân bay?"

Lệ Cảnh Trình khởi động xe. Lúc này mới có tâm tư suy nghĩ chuyện khác, anh đưa điện thoại di động cho Vinh Thiển xem: "Có người gửi cho anh tấm hình này."

Vinh Thiển vừa nhìn, trong lòng đầy phẫn hận, cô nghiến răng: "Là ai theo dõi em?"

Lệ Cảnh Trình một tay hướng về tay lái, ảnh chụp này, anh chắc đến mười phần là kiệt tác của Hoàng Phủ tứ thiếu.

Nghĩ đến mọi cử động của Vinh Thiển bị người khác theo dõi, Lệ Cảnh Trình càng không lạnh mà run: "Bắt đầu từ ngày mai, em ở yên tại Đế Cảnh, đừng đi đâu cả."

Vinh Thiện khó chịu: "Bọn họ muốn theo dõi, cứ để cho bọn họ theo dõi."

"Đừng hành động theo cảm tính." Lệ Cảnh Trình không nhanh không chậm nói ra, cũng không giống thường ngày. Vinh Thiện liếc nhìn anh. Lệ Cảnh Trình là người thông minh, lời vừa nãy cô nói ở sân bay, chỉ sợ anh sẽ không tin hoàn toàn.

Cô nắm chặt hai tay đang đặt trên đùi.

Có một số việc bản thân bài xích, lại bắt buộc phải làm. Vinh Thiện cố nén sự chán ghét, ôm cánh tay Lệ Cảnh Trình: "Em muốn ăn pizza."

"Không được, loại đồ ăn này không thể ăn nhiều."

"Không chịu, bảo bố muốn ăn, anh nhìn tâm nhìn bảo bối ở trong bụng em kêu khóc sao?"

Lệ Cảnh Trình hết cách với Vinh Thiện. Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, một bộ dáng làm nũng vô cùng đáng yêu, vẫn là Thiện Bảo quen thuộc của anh như cũ. Vừa nãy Lệ Cảnh Trình có chút hoài nghi, nhưng xem ra là anh suy nghĩ nhiều quá.

Chỉ là đến sân bay mà thôi, anh sao có thể nghĩ đến cô muốn bỏ đi? Để Cảnh mới là nhà của cô, cô còn có thể đi đâu?

Có lẽ là đứa nhỏ sắp sinh ra, anh mới lo lắng, trở nên miễn cảm đa nghi như vậy. Lệ Cảnh Trình lắc lắc đầu, cười khẽ.

Vinh Thiện gogi đầu lên bờ vai anh, nhắm mắt lim dim. Chỉ có như vậy, cô mới có thể không cần ngại ngùng, không cần dối trá.

Lái xe tới đến PizzaHut, Lệ Cảnh Trình gọi cho cô vài món ăn.

Vinh Thiện thấy không ngon miệng, liền cầm ly kem lên ăn. Lệ Cảnh Trình hơi nhú mày: "Ăn ít thôi, lạnh như thế."

Cô không nói tiếng nào, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm ly kem, cô thực sự không cách nào đối diện với anh.

Bên cạnh là một khu giải trí nhỏ, có khách mang theo đứa nhỏ ở bên trong chơi đùa. Lệ Cảnh Trình nhìn thấy một bé trai đang lắc mông cố đuổi theo chị mình. Bước đi còn không vững, hai ba bước liền té ngã.

"Oa oa oa —— "

Đứa nhỏ rất nhõng nhẽo, mặc dù ngã không đau lắm, nhưng khóc đầy mắt ủy khuất. Phía trước, đứa bé gái chắc chỉ mới bốn năm tuổi, quay đầu lại khó khăn đỡ em trai dậy, giúp em lau nước mắt: "Không khóc, không khóc, chị thương..."

Bàn bên cạnh, một người lớn trên tay cầm miếng pizza: "Mau qua đây ăn, đừng làm loạn nữa."

Đứa bé gái dặt tay ra chạy đi muốn đón lấy, bé trai ở phía sau thấy vậy, lại bắt đầu khóc. Thất thểu bước lên phía trước. Người mẹ bất đắc dĩ ôm bé trai lên dỗ dành.

Trong mắt Lê Cảnh Trình vô thức toát ra tia nhìn yêu thương, trái lại anh lại cảm thấy như vậy rất tốt, mắt nhìn Vinh Thiển ở đối diện: "Sau này, chúng ta cũng sinh hai, một trai một gái đi."

Vinh Thiển cảm thấy cổ họng như bị thứ gì ngăn chặn, toàn thân đều khó chịu. Cô lẳng lặng nhìn Lê Cảnh Trình, cố kìm nén sự lạnh lẽo trong đôi mắt.

Lê Cảnh Trình nhắc ly kem của cô lên: "Đừng ăn nữa."

Anh múc một miếng ăn thử: "Quá lạnh!"

Trở lại Đế Cảnh, chị Nguyệt ngồi trong phòng khách trên sofa, nhìn thấy hai người tiến vào liền đứng dậy: "Ai da, thiếu phu nhân, cô đã đi đâu vậy?"

Vinh Thiển thấy vành mắt chị Nguyệt phấm hồng, không khỏi áy náy: "Xin lỗi, tôi đi cùng bạn."

"Cô không có việc gì là được, nhưng làm tôi sợ muốn chết."

Vinh Thiển lên lầu, cô đem hộp chiếu và chứng minh thư thả lại chỗ cũ, lại mở máy vi tính chuyển tiền cho Lâm Nam.

Mấy ngày này, mỗi ngày đều hành hạ cô vô cùng khó chịu. Vinh Thiển ngơ ngẩn ngồi ở mép giường, hôm nay ra ngoài cô mệt muốn chết.

Nhà họ Hoắc.

Hoắc Thiếu Huyền ôm lấy Tranh Tranh đứng ở trước cửa sổ, bé gái trong lòng anh nằm yên ổn.

Mạc Hy nhìn bóng lưng Hoắc Thiếu Huyền, anh đối với Tranh Tranh cứng chiều đến nỗi làm cô ghen hòng nhìn trần trối.

Bàn tay anh đặt trên vai Tranh Tranh vỗ nhẹ nhẹ. Mạc Hi có chút nhịn không được: "Thiếu Huyền, anh đặt con bé xuống đi."

Hoắc Thiếu Huyền cũng không quay đầu lại: "Em nghỉ ngơi đi, anh trông con bé là được."

"Con bé rất nhõng nhẽo, anh như vậy sau này nó sẽ đòi anh ôm hoài cho coi."

Hoắc Thiếu Huyền vẫn không đem Tranh Tranh đặt xuống. Anh bước qua trước cửa sổ, ngược nhìn bầu trời. Mâu thuẫn trong lòng mâu thuẫn còn đang dang xé, để Vinh Thiển tiếp tục ở lại bên Lệ Cảnh Trình, là anh khó khăn lắm mới quyết định được.

Mạc Hy trên đầu mang khăn đội đầu bảo vệ phụ nữ có thai không bị lạnh, cô nghiêng người về bóng lưng Hoắc Thiếu Huyền. Con gái của cô được Hoắc Thiếu Huyền yêu thương nhiều như vậy, mà Vinh Thiển cũng vừa lúc sắp sinh. Bọn họ một đôi dây dưa đã lâu, cuối cùng ông trời đã bắt họ phải triệt để buông xuống.

Khóe miệng Mạc Hy nâng lên ý cười thỏa mãn. Sự chờ đợi của cô hẳn là đáng giá.

Mà Hoắc Thiếu Huyền thì không hề hay biết rằng tình cảnh của Vinh Thiển hiện giờ thật không khác gì nước sôi lửa bỏng.

Buổi tối bị Lệ Cảnh Trình ôm, cô cả đêm cũng không ngủ được. Chờ anh ngủ say, cô đẩy tay anh ra. Nhưng Lệ Cảnh Trình theo thói quen, cánh tay lại quấn quít lấy cô theo thói quen.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển nghe thấy tiếng động khe khẽ. Lệ Cảnh Trình dè dặt cẩn thận đứng dậy, anh cúi người khẽ hôn lên trán cô, sau đó đi rửa mặt. Vinh Thiển mở hai mắt ra, sắc mặt cô rất không tốt, tái nhợt đến dọa người. Nghe tiếng Lệ Cảnh Trình lái xe rời khỏi Đế Cảnh, lúc này Vinh Thiển mới rời giường.

Cô muốn tìm cách ra ngoài. Nhưng thái độ của chị Nguyệt còn cẩn thận hơn mấy phần so với hôm qua. Vinh Thiện vào toilet, chị ta cũng muốn giả vờ đi theo: "Thiếu phu nhân, lúc này là nguy hiểm nhất, cô đừng đi loạn. Lệ thiếu nói, cô muốn cái gì xin cứ việc phân phó, để chúng tôi chuẩn bị là được."

Vinh Thiện bất đắc dĩ, đành phải thôi.

Cô bây giờ có thể dựa được vào ai?

Cô chợt nghĩ đến Vinh Trạch, nhưng Vinh Thiện rất cuộc không xác định được Vinh Trạch rất cuộc có thể giúp mình bao nhiêu. Không may nếu kinh động tới Lệ Cảnh Trình thì làm sao?

Nghĩ đến Hoắc Thiếu Huyền, cũng là vạ bất đắc dĩ.

Anh thế mà lại giấu cô. Vinh Thiện biết, cô không tìm anh hỏi rõ ràng là muốn giả câm vờ điếc. Tựa như tờ giấy mỏng manh một khi bị đâm thủng, cô và Hoắc Thiếu Huyền càng đau đớn gấp trăm lần mà thôi.

Nhưng bây giờ, Vinh Thiện không có cách nào khác.

Cô quyết định hẹn gặp Hoắc Thiếu Huyền. Nhưng chần chừ này giờ, cô không có có nổi cả sức lực để bấm nút gửi tin nhắn.

Di động của Hoắc Thiếu Huyền vang lên hai tiếng. Bình thường anh để điện thoại trong túi áo, nhưng vừa rồi Tranh Tranh làm dây thức ăn lên người, anh ôm bé đi vào phòng tắm nên đặt điện thoại và chìa khóa xe trên tủ đầu giường.

Mạc Hy nghe thấy tiếng động, tiện tay cầm lên xem. Trên màn hình hiện lên tên người gọi là Tiểu Thiện.

Trong mắt không che giấu nỗi sợ đau nhói. Cô xóa tin nhắn rồi đặt điện thoại thả lại chỗ cũ. Nhưng nằm trên giường lòng cô không yên.

Vinh Thiện đợi Hoắc Thiếu Huyền hồi âm. Cô ở ban công ngồi cả ngày, lòng nóng như lửa đốt.

Sáng sớm hôm sau, người giúp việc nói là có người tìm cô.

Vinh Thiện thay quần áo rồi xuống lầu, lại nhìn thấy Mạc Hy ngồi trong phòng khách.

Vinh Thiển kinh hãi: "Chị Mạc Hy ... "

"Thiến Thiến, em mang thai chị cũng chưa đến thăm em lần nào." Mạc Hy đặt giỏ xách trên bàn trà.

Vinh Thiển đi qua: "Chị còn chưa hết tháng ở cũ, sao lại ra ngoài!"

"Chị đi một chút, không có chuyện gì đâu."

Vinh Thiển mơ hồ phát giác có việc không ổn: "Chúng ta lên lầu rồi nói chuyện."

Mạc Hy theo cô chậm rãi lên lầu. Dường như Vinh Thiển có thể đoán được chuyện này cùng tin nhắn hôm qua có liên quan. Vừa bước vào phòng, quả nhiên, Mạc Hy nói ngay vào điểm chính: "Thiến Thiến, tin nhắn em gửi cho Thiếu Huyền, chị đã xem."

Vinh Thiển ngồi ở mép giường, cũng không tỏ ra kinh hoảng. Trong lòng cô bình thản, không cảm thấy sợ hãi: "Chị Hy Tử, đừng hiểu lầm, em hẹn gặp anh ấy là có việc."

"Lúc đó Thiếu Huyền đang tắm cho Tranh Tranh. Việc này, anh ấy cũng không biết."

Vinh Thiển kinh ngạc.

Mạc Hy bỗng nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Vinh Thiển. Cô ngồi xổm người xuống, một đầu gối cơ hồ sắp chạm đến sàn nhà, Vinh Thiển vội vàng kéo cô dậy: "Chị Hy Tử, chị làm gì thế?"

"Thiến Thiến, đừng nữa tìm anh ấy nữa được không?"

Vinh Thiển cảm thấy lồng ngực đau nhói.

Mạc Hy không quan tâm mình ở cũ, vội vã đến tìm cô.

Vinh Thiển không muốn cô hiểu lầm: "Không phải là em muốn níu kéo anh ấy, em thật sự gặp chuyện khó khăn, cần anh ấy giúp."

"Thiến Thiến, ở Nam Thịnh này, chuyện của em còn có ai so với Lệ Cảnh Trình ra mặt thích hợp hơn? Anh ta một tay che trời, hơn nữa còn là chồng của em, là cha của đứa bé trong bụng em. Có việc gì mà anh ta không giúp được, Thiếu Huyền lại có thể giúp?"

Vinh Thiện cắn chặt môi, chính vì Lệ Cảnh Trình một tay che trời, cô mới đành phải tìm Hoắc Thiếu Huyền.

Nhưng lời nói này cô lại nói không nên lời.

"Em không ngờ... chuyện em nhờ Thiếu Huyền giúp đỡ, chị lại để ý như vậy. Chị Hy Tử, chúng ta cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên mà."

"Trước đây, chúng ta là bạn bè, Hoắc Thiếu Huyền là anh nuôi của chị. Thế nhưng, anh ấy bây giờ là chồng chị."

Vinh Thiện gật đầu, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực. Mạc Hy ngồi xuống bên cạnh cô: "Thiên Thiên, em cần gì phải tìm Thiếu Huyền? Anh ấy hiện tại có gia đình, đương nhiên, em mở miệng, thế nào anh ấy dù vào nước sôi lửa bỏng cũng sẽ không tiếc. Nhưng hai người từng yêu nhau sâu đậm, hoàn cảnh bây giờ có phải không thích hợp không? Em cũng vì anh ấy suy nghĩ một chút đi."

Vinh Thiện rũ mắt xuống, cố che khuất một mảnh bi thương.

Mạc Hy kéo tay cô qua: "Quý trọng người trước mắt, những lời này chị nghĩ thích hợp với em. Huống hồ Lệ Cảnh Trình đối với em tốt như vậy."

Viễn mắt cô ửng đỏ, nhưng không biểu lộ ngay trước mặt Mạc Hy.

Kêu cô đi quý trọng người lúc trước đã cường bức cô sao, có quá châm chọc không?

Vinh Thiện thở hắt ra: "Chị yên tâm đi, sau này mặc kệ thế nào, em cũng sẽ không đi tìm Thiếu Huyền."

"Có lẽ em cảm thấy chị thật ích kỉ, nhưng hễ có chút khó khăn, em lại tìm Thiếu Huyền. Như vậy vấn đề sẽ được giải quyết sao? Hay lại khiến cả hai rơi vào vạn kiếp bất phục*? Thiên Thiên, em tự nghĩ đi."

(*) ý nói rơi vào bế tắc, không cách nào quay đầu lại.

Vinh Thiên khó khăn gật đầu một cái: "Em hiểu."

Mạc Hy chống tay đỡ thắt lưng: "Chị về đây. Ngồi lâu thắt lưng lại đau quá. Thiên Thiên, nhớ bảo trọng thân thể."

"Dạ."

Vinh Thiển đứng dậy, chỉ tiến Mạc Hy đến cửa phòng. Cô đi tới ban công, nhìn thấy Mạc Hy chậm rãi đi ra ngoài, tài xế ở bên ngoài đã đợi sẵn. Vinh Thiển nâng tay lên lau nhẹ khóe mắt. Mạc Hi nói không sai. Cô bây giờ tứ cố vô thân (*), chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Chỉ là không biết, nếu Hoắc Thiếu Huyền biết Tiểu Thiển của anh đang khổ sở day dứt như vậy, liệu anh sẽ đau lòng tới cỡ nào?

(*) không nơi nương tựa.

Cô nhìn ra ngoài vườn hoa, có một cây bạch quả cây lớn. Đường như tìm thấy hình ảnh của chính mình từ bóng cây cô độc kia.

Buổi tối, Lệ Cảnh Trình lái xe trở về Đế Cảnh. Vinh Thiển đứng dậy đi toilet, sau đó rửa mặt một chút.

Lệ Cảnh Trình sợ cô đang ngủ, cẩn thận đẩy cửa rất nhẹ. Vinh Thiển ngẩng đầu, mỉm cười: "Đã trở về."

Anh bước nhanh qua, tiện thể ném thứ gì đó trong tay lên tủ đầu giường:

"Em đang làm gì vậy?"

"Không có gì. Em ghi lại những điều cần chuẩn bị, lúc đó cũng khỏi luống cuống. "

Thấy tất cả đều bình thường, Lệ Cảnh Trình cũng không nghi ngờ gì. Anh lấy cái túi trên tủ đầu giường túi: "Anh có mua một ít mơ chua em thích ăn."

Vinh Thiển đón nhận lấy túi, ước chừng cũng một hai cân. Cô nhẹ hôn lên má anh: "Cảm ơn."

"Đúng rồi, hôm nay có ai đến à?"

"Chị Hy Tử đã tới."

"Cô ta đến làm gì? Không phải mới sinh con sao?"

Vinh Thiển cái túi để lại chỗ cũ: "Chị ấy đến thăm em." Nhưng lý do này, Vinh Thiển cảm thấy chính mình cũng không tin được. Cô đành ngụy tạo một cái cớ khác: "Trong sách nói lúc ở cữ rất dễ nghĩ ngợi lung tung. Có lẽ chị ấy muốn xác định em đã thật sự yên phận hay chưa, sợ em lại hồi tâm chuyển ý tìm Hoắc Thiếu Huyền?"

Lệ Cảnh Trình nhượng mày, Mạc Hy hoàn toàn có khả năng nghĩ như vậy mà tìm đến đây.

"Vậy em nói sao?"

Vinh Thiển lật lật quyển sổ trong tay: "Em nói là em chỉ muốn cùng cha của bảo bối trong bụng ở cùng một chỗ, em thích một gia đình hoàn chỉnh."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, trong mắt lộ ra tia vui mừng. Anh hôn lên mặt Vinh Thiển, rồi mạnh mẽ chuyển dần xuống môi cô: "Bà xã, em thật là ngoan."

Cô bất giác nắm chặt tay lại: "Anh làm em đau."

Lệ Cảnh Trình một tay đỡ ở sau đầu cô, nụ hôn dần trở nên dịu dàng, ướm át. Vinh Thiển cảm thấy toàn thân căng thẳng, run rẩy. Anh hôn cô như vậy, cô chỉ cảm thấy buồn nôn cực kỳ. Vinh Thiển đưa tay đẩy anh ra: "Hôn cũng là vẫn động kịch liệt."

"Ai nói vậy?"

Vinh Thiển vội nói: "Em mới đọc thấy trong sách." Cô chỉ tay vào mấy quyển sách trên đầu giường: "Không tin, anh tự xem đi. Trong đó nói sẽ gây thiếu dưỡng khí đó."

Lệ Cảnh Trình dừng động tác. Vinh Thiển chán ghét lấy tay chùi miệng. Lâm Nam trở về hôm nay, không về nhà ngay mà đi thẳng đến Đế Cảnh trước.

Cuối tuần, Lệ Cảnh Trình ở lại biệt thự không ra ngoài.

Lâm Nam mang theo bao lớn bao nhỏ, Vinh Thiển thấy vậy liền trừng mắt: "Lâm Nam, cậu mang nhiều vậy không thấy nặng à?"

"Mình thuê xe tới đây mà." Lâm Nam lấy mấy thứ trong bao ra: "Những thứ này đều là đặc sản địa phương đó, chỗ này của cậu hết."

Lệ Cảnh Trình nhanh nhẹn xem xét các thứ, bên trong còn có hóa đơn, đúng là đặc sản địa phương.

Lâm Nam và Vinh Thiển đưa mắt nhìn nhau. Cô khẩn trương nói: "Thiển Thiển, mấy loại bánh ngọt này đều là cậu thích ăn."

"Cảm ơn." Vinh Thiện cùng Lâm Nam ngồi xuống. Đối mặt với một con hồ ly như Lệ Cảnh Trình, phải hết sức cẩn thận trong từng cử chỉ, lời nói:

"Lâm Nam, cậu ở đây ăn xong cơm trưa rồi về. Lần này đừng làm náo loạn trong nhà nữa. Chú và dì thật sự rất thương cậu."

"Mình đi mấy ngày, ba mẹ nhất định lo lắng, chắc sớm không còn tâm trạng mà giận mình nữa đâu."

Vinh Thiện mở ra một hộp bánh, lấy một miếng đưa đến bên miệng Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông nhìn cũng không nhìn tới: "Anh không thích ăn."

"Ăn một miếng thôi, ngon lắm."

Lệ Cảnh Trình nhú mào, Vinh Thiện kiên trì, anh đành phải mở miệng.

Lâm Nam chớp mắt, đây là loại tình huống gì?

Huống hồ, cô thật không nhìn ra Lệ Cảnh Trình đối Vinh Thiện có chỗ nào không tốt. Nhưng Vinh Thiện ở sân bay lại rất rõ ràng không muốn ở cùng Lệ Cảnh Trình nữa.

Anh ăn không quen mấy loại thức ăn này, thật muốn nhổ ra. Vinh Thiện lấy tay che miệng anh: "Đây là tâm ý của Lâm Nam đó, không cho phép nhổ."

Lệ Cảnh Trình đành phải nuốt xuống, rồi đứng dậy đi tìm nước uống.

Lâm Nam chỉ chỉ bóng lưng của anh, Vinh Thiện hạ thấp giọng: "Hôm khác không có anh ta rồi chúng ta nói sau."

Lâm Nam gật gật đầu: "Được."

Ăn xong cơm trưa, Lâm Nam liền trở về nhà. Lệ Cảnh Trình thấy cô đứng ở cửa, hai tay thoải mái ôm hông cô: "Chờ em sinh bảo bảo rồi, chúng ta cùng đi du lịch, có được không?"

"Được."

"Muốn đi đâu?"

Vinh Thiện làm bộ suy nghĩ: "Đi Trùng Khánh."

"Hả?" Lệ Cảnh Trình cho rằng cô sẽ nói Maldives hoặc là Hồng Kông, Tam Á.

"Vì sao?"

"Muốn đi ăn lẩu Trùng Khánh."

"Được, tùy em."

Lệ Cảnh Trình ôm chặt cô trong tay. Anh cảm thấy mỗi ngày như vậy đã là hạnh phúc lớn nhất trong đời.

Vinh Thiển nhìn hình bóng Lâm Nam bước đi, tự do, yên vui, cô thật sự hâm mộ.

Ngày hôm sau, Lệ Cảnh Trình đến công ty theo thường lệ. Anh phải sớm sắp xếp mọi việc ổn thỏa, để ngày Vinh Thiển sinh có thể rảnh rỗi một chút.

Vinh Thiển từ trên giường ngồi dậy, lại cảm thấy đầu choáng váng. Cô cầm di động lên mở QQ, có người vừa kết bạn với cô, đồng thời gửi cho cô hình ảnh về căn phòng 1001 của khách sạn kia, nói là biết rõ sự tình năm đó.

Vinh Thiển lo nghĩ, do dự, cuối cùng ngón tay khó nhọc nhấn nút đồng ý.

Cô đi tới ban công, thay bằng máy tính xách tay.

Bên kia, rất nhanh thì có phản ứng. Đối phương muốn chat webcam. Vinh Thiển liền lấy băng keo bịt camera lại rồi mới nhấn đồng ý. Chỉ chốc lát, bên kia hiện ra một góc rèm cửa sổ, cũng không có bóng người.

Vinh Thiển ngón tay đưa về phía bàn phím, đánh ra một hàng chữ: "Ai vậy? Hoàng Phủ tứ thiếu?"

Bên kia, lại truyền đến trận cười nhẹ: "Không ngờ cô biết chuyện bốn năm chuyện rồi, còn có thể bình tĩnh như vậy."

"Hoàng Phủ tứ thiếu, anh đừng có ẩn núp như vậy, anh muốn gì?"

Người đàn ông không thừa nhận, càng không phủ nhận: "Cùng lắm thì, cô phản ứng như thế thật ngoài dự liệu của tôi, thật tốt."

Rõ ràng là đang xát muối lên vết thương của người khác, Vinh Thiển tức giận: "Biến thái, bệnh tâm thần!"

"Tôi chỉ là không rõ, vì sao cô còn muốn ở lại? Trong lòng cô chẳng lẽ không phải là hận Lệ Cảnh Trình muốn chết sao?"

Vinh Thiển cẩn thận suy nghĩ ý tứ trong lời nói của hắn. Cô chợt tỉnh ngộ ra: "Tấm hình kia là anh gửi Lệ Cảnh Trình?"

"Là tôi."

"Anh rảnh lắm hay sao mà cứ thích xen vào chuyện người khác!"

Người đàn ông không có chút nào tức giận: "Cô muốn đi, chỉ dựa vào chính bản thân là không thể nào. Nhưng tôi có thể giúp cô, chúng ta cùng hợp tác."

"Đi chết đi!"

Vinh Thiễn nói xong cũng muốn dừng cuộc trò chuyện.

Người đàn ông nói tiếp: "Cô nói xem, nếu tôi nói cho Lệ Cảnh Trình cô đã biết chuyện năm đó, hẳn sẽ làm như thế nào?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 38 : Tổ cáo Lệ Cảnh Trình cường bức

Edit: Dế Mèn

Ngón tay Vinh Thiên cứng đờ.

Máu trong người chảy ngược về đầu: “Tôi nghĩ mãi cũng không thấy mình đắc tội gì với anh mà nhỉ?”

“Cô cũng đâu đắc tội với Lệ Cảnh Trình nhưng anh ta lại tính đủ phương kế giữ cô trong tay. Thế giới này bất công như vậy đấy, sẽ chẳng bao giờ có người hỏi xem cô có muốn hay không muốn.”

Vinh Thiên cứng rắn, vẻ lạnh nhạt: “Anh còn biết chuyện gì nữa?”

Lệ Cảnh Trình tính đủ phương kế giữ cô trong tay nghĩa là gì?

Người đàn ông gửi cho cô một tập tin, Vinh Thiên nhấp chuột mở.

Hóa ra là những tấm hình chụp mà cô có biết. Có hình cô và Hoắc Thiếu Huyền giận dữ nhau lúc trước. Có hình nơi cô và Hà Mộ đi sưu tầm dân ca rồi sau đó thầy giáo vì đi tìm cô mà đã nhắm mắt mãi mãi. Đó là nơi xảy ra trận lở núi và Lệ Cảnh Trình đã đưa cô tới biệt thự kia.

Vinh Thiên từ từ di chuột xuống. Cô cảm giác như có một lực hút không cưỡng lại được cứ mời gọi cô, nhưng lý trí lại đang giằng co với cô, bảo cô đừng tiếp tục.

“Tôi biết một số chuyện hơn cô. Thật ra biệt thự đó là của Lệ Cảnh Trình, mấy tấm sau có chụp lại đó, cô cứ xem đi!”

Ngón tay Vinh Thiên không chịu nghe lời mách bảo, tiếp tục di chuột. Tòa biệt thự sơn tường trắng ẩn trong ngọn núi xanh um. Trên ban công lầu hai, có người đàn ông đang tựa vào lan can, có vẻ đang ngắm cảnh. Bất ngờ nhưng người đó chính là Lệ Cảnh Trình!

Nhìn lại thời gian chụp, lúc đó là trước khi xảy ra chuyện ra chuyện không may.

“Nếu cô không tin thì có thể tìm người kiểm tra xem hình này có bị photoshop hay không. Hơn nữa, nghe nói bọn cô khi ấy vẫn còn ở qua đêm trên núi; xem ra, anh ta sau lưng cô cũng phải động tay động chân nhiều. Cô

và bạn học cùng lên núi, sau khi bị lạc cô lại đụng Lệ Cảnh Trình. Thầy cô đã đi lên núi tìm theo hướng cô đi, nếu không phải Lệ Cảnh Trình dẫn cô đi lên núi thì tên thầy giáo đó có phải chết vậy ư?”

Răng và môi Vinh Thiển run rẩy không kìm nổi nhưng cô vẫn lấy lại chút lý trí cuối cùng.

“Lúc đó chúng tôi chỉ có thể đi ngược lên phía trên, phía dưới đã bị vùi kín rồi.”

“Giữa lúc nguy hiểm âm ầm đổ xuống, con người theo bản năng phải chạy xuống. Lệ Cảnh Trình lại đưa cô lên núi, rốt cuộc có mục đích gì cô còn không hiểu? Anh ta đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi trước rồi, cả tòa biệt thự kia nữa.”

Cô thấy bụng rất khó chịu, cô đặt tay lên bụng, người nghiêng qua một bên.

“Trong biệt thự đó còn trang bị thiết bị chặn sóng, đã được kiểm tra rồi. Nếu đứng ở cửa coi như không thể nhận được bất cứ tín hiệu gì từ bên ngoài cả. Vinh Thiển, những vấn đề này cô lúc trước không nghĩ tới sao?”
Thảo nào...

Lúc đó Vinh Thiển tin lời Lệ Cảnh Trình, cho rằng gặp nhau trên núi chỉ là do duyên cớ. Cô không ngờ lại có người tính trăm phương ngàn kế sau lưng như thế.

“Anh tra cẩn thận lắm! Nhưng anh thì có gì tốt? Anh không phải là cậu tư Hoàng Phủ chắc?”

Tiếng cười trầm thấp của người đàn ông bên kia truyền qua: “Tôi tra mọi việc cẩn thận vậy cho cô, đấy không phải tốt ư?”

“Tôi chẳng lạ gì.”

“Lại nói, chúng ta cũng từng quen biết.”

Vinh Thiển hừ lạnh, “Nếu đã biết nhau sao không lộ diện đi.”

“Còn nhớ SMX không?”

“Anh_____” Vinh Thiển bỗng trở nên kích động: “Mày là người chủ đứng sau, có phải không? Chính mày cho người đâm Hoắc Thiếu Huyền!”

“Kích động vậy xem ra trong lòng cô vẫn quan tâm tới Hoắc Thiếu Huyền.” Giọng nói hằn ta rất từ tốn, không nhanh không chậm: “Thằng đó đập chỗ của tôi, tôi cho người dạy dỗ nó không được sao?”

Vinh Thiển vung tay đập vào máy tính một cái khiến màn hình lắc lư. Người bên kia vẫn không trách không bực: “Thật ra còn có một chuyện tôi nên nói cho cô biết.”

Cổ họng cô khô khốc: “Chuyện gì?”

“Lần thứ hai cô bị bắt vào SMX, cũng không thoát khỏi liên quan tới Lệ Cảnh Trình.”

“Nói gì?”

“Chính anh ta đã tới chỗ chúng tôi làm quen. Nói nếu phát hiện cô lại được đưa vào đó thì phải báo cho anh ta trước tiên. Cả việc phải thu bằng được cuộn băng, ảnh của cô mới cho cô đi cũng là ý của anh ta.”

Vinh Thiển chợt thấy tức bực, cô đau đớn nhúu mảy, bàn tay ở trên bụng siết chặt lại. Cô gục xuống, trán tựa lên bàn.

“Nhưng cô chắc phải vui. Có người đàn ông vì muốn cô mà làm được những chuyện như vậy cũng coi như cô có phúc. Anh ta dù dùng âm mưu quỷ kế cướp cô nhưng chẳng có nuôi nấng cô ở nơi tối tăm nào, lại cho cô cuộc sống an nhàn...”

Hắn ta nói những lời này tất nhiên là muốn kích thích nổi phẫn hận và thống khổ trong lòng Vinh Thiển. Cô cật lực nhẫn nhịn, ngực như xé ra đau đớn cứ lan dần, miệng Vinh Thiển khẽ kêu than.

Người bên kia lại tiếp tục nói: “Cô chỉ bước ra Đế Cảnh là mọi động tĩnh của cô đều trong tầm ngắm của tôi. Cô định trốn khỏi Lệ Cảnh Trình tôi sẽ báo cho anh ta biết trước tiên. Cô có thể thử xem tốc độ của tôi và cô ai nhanh hơn.”

Vinh Thiển thở ra một hơi thật dài để bụng bớt khó chịu: “Ý của anh, tôi không hợp tác với anh thì đừng hòng rời khỏi chỗ này phải không?”

“Đúng.”

“Được lắm, anh muốn gì?”

“Tôi có một ý, có muốn nghe không?”

“Có!”

“Cô có thể tố cáo Lê Cảnh Trình tội cường bức.”

Đôi mắt hạnh của Vinh Thiễn tròn tròn: “Tố cáo anh ta?”

“Phải! Có cả nhân chứng vật chứng anh ta sẽ ‘xong’.”

Vinh Thiễn cố gắng thả lỏng tâm tình: “Anh biết bối cảnh của Lê Cảnh Trình không?”

“Chỉ cần cô chịu tố cáo anh ta, tôi sẽ khiến anh ta không thể ngóc đầu.”

“Anh thật sự hận anh ta sao không chết đi.”

“Chẳng lẽ cô không thể?”

Nhưng Vinh Thiễn im lặng. Xung quanh lại yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng cây kim rớt xuống. Vinh Thiễn không khỏi hỏi lòng mình, cô thật sự không thể hận anh chết đi?

Bên kia lại gởi qua một tấm hình, là hình tìm trên mạng, ảnh sân trường cô. Một lần, năm trong hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường, Vinh Thiễn mặc đồng phục chụp chung với các sinh viên khác, phía sau cô là Hoắc Thiếu Huyền cũng được mời tới. Bàn tay anh rất tự nhiên, để trên bả vai cô. Lúc bấm máy, ánh mắt Hoắc Thiếu Huyền rơi xuống trên khuôn mặt cô; cô đang cười như một bông hoa nở rộ, tươi sáng thẹn thùng, rạng rỡ động lòng. Vinh Thiễn thấy mắt đau nhói vô cùng, ngón tay cô run rẩy với tắt màn hình đi.

Cô xóa toàn bộ cuộc nói chuyện, đặt mặt khẩu cho notebook.

Thật ra Lê Cảnh Trình chưa bao giờ đi tra chuyện của cô, càng không đi mở máy của tính của cô.

Hai tay Vinh Thiễn chống trán, chỉ thấy đầu đau như muốn nứt. Lê Cảnh Trình đã luôn tự tin hỏi cô: Vinh Thiễn, em và Hoắc Thiếu Huyền chia cách thật sự là vì tôi sao?

Cô cắn chặt miệng, anh rất rõ ràng mọi chuyện đều do anh xếp đặt. Bằng tư thế của kẻ xâm lược, anh dồn dập tấn công; hơn hết cả, anh còn muốn xoa

địu vết sẹo trên người cô. Mỗi lần bị hỏi, cô đều á khẩu không trả lời được; bây giờ nghĩ lại thấy thật châm biếm làm sao!

Vinh Thiển ngồi trên sofa rất lâu. Lúc đứng dậy, cô càng choáng váng hơn, bụng khó chịu thêm. Tay cô chống đỡ lên tường, từng bước lê vào phòng ngủ.

Nằm trên giường, Vinh Thiển trần trọc xoay người, mấy ngày này tâm tình cô bị đè nén, lúc này lại bị kích động. Mặc dù cô đã ép mình không nghĩ tới nữa, phải chú ý cơ thể nhưng cô vẫn lo phiền về những chuyện đã qua.

Vinh Thiển vội cầm điện thoại gọi xuống lầu dưới. Vú nuôi đang vội vàng đi lên lầu thì Vinh Thiển đã đem hộ chiếu và chứng minh nhét vào trong túi xách.

“Thiếu phu nhân, có chuyện gì ư? Cô không thấy thoải mái ở đâu?”

“Bụng tôi khó chịu.”

Vú nuôi vội vàng đỡ cô dậy: “Mau, chúng ta tới bệnh viện thôi!”

Dưới lầu, người giúp việc và tài xế đỡ Vinh Thiển lên xe. Vinh Thiển cảm thấy khó thở, cô quay sang người vú nuôi: “Không được báo cho Lệ Cảnh Trình!”

“Tại sao ạ?”

“Tôi sợ anh ấy lo lắng, tới bệnh viện trước xem bác sĩ nói thế nào đã!”

Nhưng người vú nuôi đời nào có là gan đó; sau khi vào bệnh viện, bà liền đi gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình.

Lúc bác sĩ đang kiểm tra cho Vinh Thiển, Lệ Cảnh Trình sắc mặt gấp gáp, đi vào: “Xảy ra chuyện gì? Em không thấy thoải mái ở đâu ư?”

“Bị động thai.” Bác sĩ trả lời.

“Tại sao cơ?” Lệ Cảnh Trình cất cao giọng.

Bác sĩ bảo anh đi làm thủ tục: “Trước mắt phải nằm viện theo dõi một đêm. Nếu không có gì trở ngại gì lớn ngày mai sẽ xuất viện về nhà tĩnh dưỡng. Còn nếu không ổn, tôi đề nghị nằm ở bệnh viện điều trị cho tới ngày sinh luôn.”

“Sao lại bị động thai được?”

“Nguyên nhân thì có nhiều lắm. Có lẽ do người mẹ tinh thần không tốt, hoặc bị kích động. Tháng tám sau là gia đình đã được đó cháu bé chào đời rồi, không thể xem nhẹ bất cứ cái gì được.”

Lệ Cảnh Trình tới trước giường, vú nuôi đã đi làm thủ tục dùm. Anh ôm lấy Vinh Thiễn.

Y tá chích cho cô một mũi, căn dặn cô không được tự động đi lại, đến tối lại đưa cô hai viên thuốc: “Mười hai tiếng sau tôi sẽ đưa thuốc tiếp, cô chú ý nghỉ ngơi đi!”

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, nét khẩn trương trên mặt chưa tan: “Bây giờ thấy thế nào rồi?”

“Đỡ hơn rồi.” Vinh Thiễn nằm thẳng trên giường, hai tay anh khẽ vuốt bụng cô: “Làm anh sợ đổ cả mồ hôi lạnh, lái xe có nửa thời gian tới đây.”

“VẬY anh mau quay lại công ty đi. Em cũng không có chuyện gì nguy hiểm.”

“Họp sao quan trọng hơn vợ con chứ.” Lệ Cảnh Trình đã bảo vú nuôi về nhà lấy vài thứ: “Đói bụng chưa?”

Vinh Thiễn gật đầu: “Đói!”

Nghe được từ này, Lệ Cảnh Trình vô cùng vui vẻ: “Anh gọi điện thoại cho người mang tới.”

“Đợi mang tới chắc em chết vì đói rồi. Không phải cạnh bệnh viện có quán mì vằn thắn đó? Em muốn ăn mì.”

Lệ Cảnh Trình chẳng nghi ngờ: “VẬY em nằm nghỉ đi, anh đi mua.”

“Dạ.”

Vinh Thiễn nhìn bóng dáng cao lớn đi ra khỏi phòng bệnh; cô thở sâu, bụng đã bớt khó chịu hơn rất nhiều. Cô vén chăn đứng dậy, xách túi đi ra ngoài.

Vinh Thiễn vội vàng bước đi, bước chân càng lúc càng dài. Nếu nhìn qua cánh cửa mở rộng của phòng bệnh, những tấm màn sẽ che cảnh tượng bên trong. Vinh Thiễn đi thang máy xuống, chỉ cần ra khỏi cửa chính của bệnh viện là cô đã có thể chạy khỏi Lệ Cảnh Trình, chạy khỏi nơi phiền muộn này.

Đột nhiên, ánh đèn flash lóe lên làm hai mắt cô thấy chói, Vinh Thiển vô thức giơ cánh tay che mặt lại.

Cô thấy cách đó không xa có người đang chụp hình mình. Vinh Thiển kinh hãi, người kia không thèm tắt đèn flash chắc chắn là cố tình.

Vinh Thiển nhớ tới những gì người đàn ông kia đã nói, cô bước nhanh tới chỗ người kia. Đối phương thấy cô đi qua liền nhanh chóng lén vào trong đám đông biến mất dạng.

Cô vẫn không từ bỏ ý định, đây là cơ hội ngàn năm có một. Vinh Thiển vừa bước ra khỏi cổng bệnh viện, ánh đèn flash lại tiếp tục nháy lên.

Cô không nén được tức giận, lại thấy đối phương lấy điện thoại ra như đang gửi tin. Nhớ lại chuyện ở sân bay, Vinh Thiển dừng bước lại. Người nọ giơ điện thoại lên, khua khua về phía cô; Vinh Thiển càng thêm chắc chắn. Cô lùi lại về phía sau, buộc lòng phải quay trở lại.

Sắc mặt Vinh Thiển mỗi mết, ngồi ở tầng trệt bệnh viện. Ở đầu kia hành lang, cô nhìn thấy vú nuôi đang rất lo lắng, đi hỏi mọi người xung quanh. Vinh Thiển không ngờ mới đó mà bà ấy đã trở lại rồi.

Cô cầm chặt túi xách trong tay, trốn sau cánh cửa cầu thang.

Không lâu sau đó, nhận được tin báo, Lệ Cảnh Trình cũng vội vã chạy về, trong tay anh còn cầm gói đồ ăn cho cô: “Cô ấy đâu rồi?”

“Không, không biết ạ! Tôi vừa mới tới nơi đã không thấy thiếu phu nhân đâu.”

Lệ Cảnh Trình bước nhanh vào phòng. Vinh Thiển bây giờ không thể về phòng, cô trốn sau cánh cửa. Lệ Cảnh Trình như không yên, lúc đi ra nét mặt đầy lo nghĩ, chìm đắm hoàn toàn trong sắc tối.

“Cậu Lệ, làm sao bây giờ? Sẽ không có chuyện gì chứ?”

Lệ Cảnh Trình xua tay, ý nói vú nuôi đừng nói nữa: “Xuống lầu tìm lại xem, tìm thật kĩ vào!”

“Vâng vâng!”

Người đàn ông đứng yên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ gì. Trên hành lang, ánh đèn mờ mờ chiếu ra hai bên tường trắng càng thêm cảm giác chật

chội. Lệ Cảnh Trình dựa vào tường. Bàn tay day day trán, mấy ngón tay thon dài che đi thần sắc trên khuôn mặt. Hành lang thật dài, người đi qua, người nghỉ chân cũng không thể làm Lệ Cảnh Trình nhúc nhích.

Hai vai anh bắt đầu buông xuôi bất lực. Lần đầu tiên Vinh Thiển cảm thấy được một người đàn ông mạnh mẽ như thế cũng có thể sẽ bị áp lực suy sụp. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng của anh vẫn mang lại cảm giác năng động như trước. Trong nháy mắt, anh bỗng ngược lên. Dù đứng cách xa nhưng Vinh Thiển có thể thấy được nỗi sợ hãi và lo âu trong mắt anh.

Vinh Thiển núp lại, lưng dán sát vào mặt tường lạnh lẽo.

Lệ Cảnh Trình, người như anh cũng biết sợ hãi rồi ư?

Nhưng anh đang sợ điều gì?

Lệ Cảnh Trình đi tìm từ phòng này đến phòng nọ. Qua lớp cửa kính, Vinh Thiển nhìn bóng dáng anh đi qua đi lại nhiều lần không dừng, cả lầu trên đã bị lục tung nhưng anh vẫn không nản lòng, lại chạy nhanh xuống lầu dưới.

Vinh Thiển mở cửa thang lầu ra, vội vàng trở về phòng mình cất túi xách vào tủ đầu giường.

Đợi mười phút vẫn chưa thấy ai trở lại.

Vinh Thiển đứng dậy đi tới phía cửa sổ, vén màn ra. Bên dưới là vườn hoa, có những con đường dài nối tiếp nhau thành hình vòng cung. Trời đã tối hẳn, bầu trời hiu quạnh, lạnh lẽo như thế, chẳng được vài bóng người.

Trên sân cỏ trống trải, cô nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đang bước rất vội, lâu lâu lại dừng lại gọi tên cô: “Vinh Thiển, Vinh Thiển!”

Cô khẽ nhếch miệng, khóe mắt đã hơi ướt.

Bầu trời đã thêm tối, cứ như một cái vung áp lên đầu người ta. Lệ Cảnh Trình nhìn bốn phía xung quanh, có vẻ bây giờ anh mới nhớ ra phải gọi điện cho Vinh Thiển. Vội vội vàng vàng lấy điện thoại ra, vì quá sốt ruột nên anh lại làm rơi.

Người đàn ông khom lưng nhặt điện thoại lên, mau chóng gọi cho Vinh Thiển.

Chẳng bất ngờ khi di động để trên đầu tủ reo lên, Vinh Thiện vẫn không bắt máy. Lệ Cảnh Trình thật ra cũng không hy vọng nhiều, anh cầm di động trong tay tiếp tục đi tìm.

“Vinh Thiện!”

Âm thanh đó, ngay cả cô đang ở lầu bốn vẫn nghe được rõ mồn một.

Vinh Thiện đứng trước cửa sổ không nhúc nhích, nhìn thấy hết thái sự nóng lòng của Lệ Cảnh Trình. Anh không nhìn rõ được hết, chân anh từ từ lùi về sau, lại không biết vướng phải gì mà suýt té ngã.

Khóe mắt Vinh Thiện đau xót không nguôi, cô ngửa mặt lên, không để cho nước mắt rơi xuống.

Chỗ nào đó trong lòng chợt thấy xúc động. Vinh Thiện mở miệng, cắn răng nghiêng lợi nói ra: “Anh ta mới như vậy mà mày đã mềm lòng rồi ư? Vinh Thiện, lòng mày rốt cuộc đáng giá bao nhiêu?” Cổ họng cô nghẹn ngào, ánh mắt lại nhìn về phía người đàn ông trong vườn.

“Lệ Cảnh Trình, lúc anh làm ra được những chuyện kia có nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay không? Anh cưỡng chiều tôi như trong lòng bàn tay, nhưng anh có bao giờ nhớ anh từng nằm trên người tôi, hung dữ khắc một nhát dao vào lòng tôi? Tôi chấp nhận nỗi sự chiều chuộng này ư? Bao nhiêu thứ đó cũng từ những nỗi đau thấu xương mà có. Lệ Cảnh Trình, tôi thà không cần anh đối xử tốt để đổi lại sự trong sạch và quãng thời gian tươi sáng đó, được không?”

Nếu nói cô không nghĩ cho Hoắc Thiếu Huyền thì là giả. Hai tay Vinh Thiện chống trên bệ cửa sổ, người đàn ông bên dưới kia rốt cuộc đã phá hủy bao nhiêu hạnh phúc của cô?

Lệ Cảnh Trình cúi đầu, nặng nề đứng im tại chỗ. Trong lòng anh đang có hàng trăm hàng nghìn sự suy đoán, anh hối hận tự trách mình không nên để cô ở lại một mình trong phòng.

Cũng chưa bao giờ Lệ Cảnh Trình cảm thấy mình chật vật như vậy khi đối mặt với Vinh Thiện. Anh gọi điện cho vú nuôi, nhưng tất nhiên chẳng ai nghĩ rằng Vinh Thiện đã quay về phòng.

Hai tay Lê Cảnh Trình đan vào tóc. Trời lạnh như thế, anh mặc đồ tây nhưng từ văn phong vội tới đây nên không kịp lấy áo khoác ngoài. Cổ tay áo sơ mi màu trắng vì động tác của anh mà lộ cả ra ngoài chiếc áo vét:

“Vinh Thiện, Vinh Thiện_____”

Anh gấp người xuống, thở hổn hển kịch liệt như bị bầu trời sập vây hãm.

Vinh Thiện nhìn anh bị giày vò, đáng ra cô nên mong anh tiếp tục bị hành hạ như vậy mới đúng, nhưng cô mới đi lên có một lúc, không chừng người vú nuôi cũng sắp trở lại đây rồi.

Vinh Thiện cầm điện thoại, đi tới lại phía cửa sổ, cô gọi điện cho Lê Cảnh Trình.

Người đàn ông nghe tiếng điện thoại thì vội vàng ngừng đầu, thậm chí Vinh Thiện còn cảm giác được anh đang mừng rỡ như điên.

Lê Cảnh Trình vội vàng nhận máy: “A lô, Vinh Thiện, em ở đâu?”

Vinh Thiện cố ép mình trở nên bình tĩnh: “Cảnh Trình, anh đi đâu đó, trên tủ có đồ ăn anh mua về mà không thấy anh đâu cả.”

“Em bây giờ đang ở trong phòng?”

“Ừm!”

“Chờ anh, đừng đi đâu đó!” Lê Cảnh Trình nói xong cúp điện thoại, bước nhanh về phía khu phòng bệnh.

Vinh Thiện nhìn theo bóng lưng anh, nước mắt không kìm được mà chảy xuống.

Trái tim cô như có máu rỉ.

Lê Cảnh Trình, bây giờ anh tốt với tôi thì có ích lợi gì?

Gió thổi qua nước không thể nào không gợn sóng, có những nỗi đau đã khắc sâu tận cốt tủy.

Vinh Thiện quay lại về giường, không bao lâu sau đã nghe những tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài.

Lê Cảnh Trình đẩy cửa đi vào. Cổ họng anh khô khốc, ánh mắt quét về bốn phía. Vinh Thiện ngồi dậy, vẻ mặt hoang mang: “Anh đã đi đâu vậy?”

Người đàn ông đi tới ngồi xuống ở mép giường: “Anh đi tìm em khắp nơi.”

“Lúc này có một người kì quái lắm, đi vô đây. Hắn ta không nói cái gì làm em rất sợ. Còn lấy điện thoại di động ra chụp hình em, em không dám ở trong bệnh viện đợi nữa.”

“Hắn ta trông thế nào?”

Vinh Thiển mô tả theo hình dáng người chụp hình kia: “Có phải hắn theo dõi em không?”

Lồng ngực Lệ Cảnh Trình phập phồng, anh đỡ Vinh Thiển nằm lại xuống giường: “Lát nữa anh sẽ cho điều tra.”

Khu phòng bệnh này không gắn camera vì dù sao cũng là khoa sản, vừa rồi Lệ Cảnh Trình đi tìm cô cũng phải thất vọng. Vinh Thiển đã tính trước mình sẽ nói nghe chân thật một chút để anh còn tin.

Không lâu sau, người vú nuôi cũng đã quay lại, Lệ Cảnh Trình chỉ đồ để trên tủ đầu giường: “Đem làm cho nguội bột đi!”

“Vâng vâng!”

Người vú nuôi toát cả mồ hôi lạnh, tim như muốn nhảy ra ngoài. Bà ấy đã làm việc cho nhiều gia đình nhưng vẫn là lần đầu đụng phải một thai phụ như Vinh Thiển - động một chút là mất tích, thật sự là muốn lấy mạng bà mà.

Đồ ăn được làm nguội bột xong, Lệ Cảnh Trình tự tay dứt cho cô. Vinh Thiển không yên lòng, nhất cử nhất động của cô ở bên ngoài đều có người theo dõi. Đừng nói là bỏ đi, ngay cả đi khám bệnh vẫn có người theo dõi như vậy, muốn rời thành phố Nam Thịnh thật sự còn khó hơn lên trời.

Ăn xong, cô nằm trên giường không dám nhúc nhích. Vừa rồi đã quá mạo hiểm, Vinh Thiển với tay vào trong áo, bàn tay cẩn thận vuốt ve bụng mình từng chút.

Dạo này, đây là cách cô và Tiểu Mễ Từ* giao tiếp. Vinh Thiển chưa thấy an lòng, Lệ Cảnh Trình cởi nút áo cho cô, cái bụng bóng loáng lộ ra ngoài.

(t/n: 米糍 - Mễ Từ: một loại bánh dày tròn làm bằng gạo nếp, nhân đậu đỏ, tương tự bánh mochi của Nhật.)

Hai tay anh đặt lên bụng cô, đôi môi mỏng chạm khẽ lên cái bụng, Vinh Thiến run người. Hơi thở anh ấm nóng, phủ theo bụng cô xuống, “Tiểu Mễ Từ, con có biết khi này ba sốt ruột thế nào không? Ba đã tưởng con và mẹ bỏ ba đi rồi.”

Bàn tay Vinh Thiến đặt lên đầu Lệ Cảnh Trình, “Sao em bỏ anh được?”

Người đàn ông vẫn đang chìm trong khung cảnh hiện tại, không nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt Vinh Thiến.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn cô: “Anh không biết, nhưng trong nháy mắt, cảm giác rõ ràng đó như muốn phá hủy tâm trí anh vậy. Anh gọi em nhưng chỉ có tiếng vọng lại, như thứ gì đó quan trọng nhất đang biến mất.”

Vinh Thiến mỉm cười: “Ngốc ạ! Thấy tên đó chụp ảnh nên em phải chạy thôi. Em sợ tên đó làm gì mình.”

Lệ Cảnh Trình lại vùi đầu vào bụng cô, cảnh này đập vào mắt bà vú nuôi: “Cậu Lệ, tôi đi ăn cơm chiều đây ạ.”

Vinh Thiến quay sang nói với bà: “Bác đi đi!”

“Cô có tôi mua một phần mang về không?”

Lệ Cảnh Trình trải qua một màn vừa rồi thì sợ bóng sợ gió, không muốn ăn gì: “Không cần.”

Vinh Thiến nằm trên giường, cơ thể rõ ràng không chịu nổi nữa. Tâm trạng mệt mỏi nên cũng không ngủ được.

Hai người họ sống trong nơm nớp lo sợ hàng ngày, Lệ Cảnh Trình là sợ Vinh Thiến biết được chân tướng sự việc, còn Vinh Thiến lại sợ Lệ Cảnh Trình phát hiện cô đã biết mọi chuyện.

Anh xem camera của bệnh viện, quả thật có người bám theo Vinh Thiến chụp ảnh. Lệ Cảnh Trình cứ theo như lời Vinh Thiến nói mà nghĩ, hình ảnh trước mắt cũng thành cảnh Vinh Thiến chạy ra khỏi phòng nên lại bị người kia bám theo.

Ngày hôm sau, bác sĩ lại tới, kiểm tra cho Vinh Thiến lần nữa.

“Có thể xuất viện được rồi, nhưng mấy ngày sau đó phải nằm nghỉ. Phải giữ tinh thần cho vui vẻ, nghỉ ngơi thật tốt mới được.”

Vinh Thiển uống thuốc xong mới xuất viện.

Về đến nhà, Lê Cảnh Trình lại càng cẩn thận từng chút một, thật sự là “nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan”. Vinh Thiển nằm trên giường, một ngày ba bữa đều được người giúp việc mang lên.

Cô không tìm được cách nào để thoát khỏi Lê Cảnh Trình. Cứ mỗi lần anh đụng chạm cô, ban đêm lại trở thành cơn ác mộng dai dẳng khiến cô không thể ngủ được. Tâm trạng Vinh Thiển ngày càng xuống dốc. Có những chuyện không phải cứ muốn là có thể buông được, như dây leo càng quấn càng chặt, cuối cùng khiến người ta thở không nổi.

Công ty vẫn còn ít việc cần giải quyết, Lê Cảnh Trình đẩy cửa thư phòng đi vào. Anh đi thẳng tới bàn đọc sách, mở máy tính lên.

Nhìn đồng giấy tờ phải xem, anh thấy mắt mình khô rát. Anh đưa mắt nhìn phía giá sách lại cảm thấy có chỗ là lạ; nhìn kĩ hơn, anh từ từ rời ghế đứng dậy.

Anh đi nhanh tới trước giá sách. Chỗ đó trước đây đặt bức điêu khắc nay lại trống hoác. Lê Cảnh Trình chưa bao giờ cho phép người khác tự tiện đụng vào đồ trong thư phòng anh. Anh tìm một lượt, thật sự là không thấy.

Lê Cảnh Trình hoảng hốt, anh bước nhanh tới kéo cửa thư phòng ra.

Thật ra Vinh Thiển vẫn chưa ngủ, mắt cô mở thao láo, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói từ đầu kia hành lang truyền tới.

Vinh Thiển lắng tai, nghe được loáng thoáng mấy chữ như “thư phòng”, “điêu khắc”, lúc này cô mới nhớ tới bức tượng bị cô đập bể kia. Lúc đó cô đã nghĩ mình có thể rời khỏi đây ngay nên mới xuống tay không chút do dự như vậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 39 : Giả vờ mệt mỏi vô cùng

Edit : Dế Mèn

Vinh Thiển chống người ngồi dậy.

Lệ Cảnh Trình sợ đánh thức cô nên lại xoay người đi về thư phòng.

Mấy người giúp việc trong nhà đi theo anh. Lệ Cảnh Trình chỉ tay về phía kệ sách: “Bức điêu khắc để trên đó đâu?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau: “Cậu Lệ, tôi không thấy nó.”

“Tôi cũng không thấy.”

“Vậy ra nó có chân để chạy ư?”

“Thư phòng là do tôi quét dọn nhưng hai ngày trước tôi đã không thấy nữa rồi. Bình thường tôi quét dọn không bao giờ tự ý đụng vào đồ của cậu, tôi còn tưởng là do cậu làm mất rồi.”

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình nghiêm nghị, lạnh lẽo, anh hừ một tiếng, tay đập một tiếng rầm lên bàn: “Tôi không tiếc sao mà để mất nó?!”

“Nhưng thật sự chúng tôi không nhìn thấy nó.”

Vinh Thiển đứng ở cửa phòng, giọng nói bên trong truyền vào tai rất rõ ràng. Lệ Cảnh Trình hai tay chống cả lên bàn. Bức điêu khắc này cũng chẳng phải đồ gì đáng giá, không có lý người giúp việc đem nó ra ngoài, khả năng duy nhất chính là lúc quét dọn không cẩn thận làm bể.

Mọi người lại nhìn nhau, ai cũng lặng thinh không nói một tiếng.

“Tất cả đi xuống hết đi!”

Vinh Thiển thấy mọi người lần lượt đi ra khỏi phòng, không lâu sau đó Lệ Cảnh Trình cũng đi ra.

Cô làm bộ như mới tỉnh ngủ: “Buồn ngủ quá!”

“Vậy ngủ tiếp đi!” Lệ Cảnh Trình đè hai vai cô xuống, để cô nằm xuống giường lại.

“Thiển Bảo!”

“Ừm?”

“Em thấy bức điêu khắc trong thư phòng anh đâu không?”

Vinh Thiển lắc lắc đầu: “Là bức tượng em khắc cho anh ấy hả?”

“Đúng nó! Hôm nay anh mới phát hiện nó biến đâu mất rồi.”

Vinh Thiển trầm ngâm trong chốc lát, đó là bức tượng cô đã đặt rất nhiều công sức khắc cho Lê Cảnh Trình, bây giờ không thấy nó đâu cô đương nhiên phải buồn bực: “Sao vậy được! Không phải anh quăng đấy chứ?”

Lê Cảnh Trình dò hỏi: “Em có mang nó đi đâu không?”

Vinh Thiển ngồi dậy, sắc mặt không vui: “Ý anh là gì?”

“Đừng kích động!” Lê Cảnh Trình vội dè vai cô lại: “Anh chỉ thuận miệng hỏi chút thôi?”

“Có phải anh nghi là em làm mất nó?” Vinh Thiển gạt tay anh xuống: “Nếu biết sinh chuyện như vậy lúc trước em không nên khắc tượng cho anh.”

Lê Cảnh Trình chỉ thiếu chút nữa muốn tự cắn lưỡi mình: “VẬY chắc người giúp việc quét dọn rồi lỡ tay làm bể.”

Trông anh có vẻ mất mát, Vinh Thiển cũng thấy được hết: “Bể thì cho bể, cũng chẳng phải đồ quý giá gì.”

Người đàn ông nhìn cô: “Nhưng với anh, nó đáng quý hơn bất cứ châu báu, xe sang nào.” Lê Cảnh Trình ôm hông cô: “Để chừa nào khắc lại cho anh một bức đi!”

“Không muốn!” Vinh Thiển khuôn mặt lạnh lùng đẩy anh ra: “Nhiều thứ mất đi sẽ không còn nữa đâu, cho dù khắc lại cũng không được như cái cũ nữa.”

Tối giờ cơm chiều, Vinh Thiển đi xuống lầu, suốt ngày nằm trên giường ngủ người càng không có sức lực.

Lê Cảnh Trình thay cô kéo ghế ra, hai người vừa ổn định chỗ ngồi, một người giúp việc đứng bên cạnh nói: “Cậu Lê, thiếu phu nhân, ngày hôm đó tôi đứng ở cửa thang lầu có nghe tiếng đồ rơi xuống rất to. Lúc tôi chạy lên, thấy trước thư phòng và mấy căn khác vẫn không có gì khác thường. Thiếu phu nhân, cô còn nhớ không? Tôi chính là người gõ cửa hỏi cô, cô nói là mấy cái chén bị rơi. Tôi nghĩ hôm đó bức tượng bị bể rồi.”

Lệ Cảnh Trình ra hiệu bảo người giúp việc kia lại gần: “Lúc đó còn ai trên lầu?”

“Không có ai cả. Máy căn phòng đều được quét dọn xong lúc sáng sớm. Lúc tôi lên chỉ có thiếu phu nhân đang ở trên lầu hai thôi.”

Vinh Thiển đặt mạnh đôi đũa xuống bàn làm phát ra cả tiếng: “Ý cô là tôi đã làm bể?”

“Tôi, tôi không có ý vậy, tôi chỉ là...”

Vinh Thiển nhìn cô ta, “Vậy cô nói xem, nếu là đồ tự tay tôi làm, thì tại sao tôi phải làm bể nó.”

Lệ Cảnh Trình sợ tâm tình cô lại không tốt, tay vòng ôm lấy cô, miệng thì dỗ dành: “Đừng giận, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, không nói chuyện đó nữa nhé!”

“Chuyện nhỏ?” Vinh Thiển đẩy Lệ Cảnh Trình ra: “Đồ em đưa cho anh bị mất anh nói là chuyện nhỏ. Lệ Cảnh Trình, anh không quan tâm đúng không?”

Cô đẩy ghế đứng dậy, giọng nói Vinh Thiển nghe rất nghen làm tất cả ở đó đều ngẩn người. Lệ Cảnh Trình không giận, nhường nhịn cô: “Anh quan tâm hay không em không biết sao?”

“Em làm sao biết trong lòng anh nghĩ gì? Nếu em nhìn rõ được thì...” Nửa câu sau Vinh Thiển vẫn không nói được, oán giận mấy ngày nay tích tụ trong lòng rốt cuộc đã tìm được cơ hội để bùng phát: “Anh cũng không có nghi ngờ em sao?”

“Anh nghi ngờ em bao giờ?”

“Anh có đấy!” Vinh Thiển biết mình ngang ngược vô lý nhưng cô chẳng qua là tìm ình một cái cớ để mình có thể dễ chịu hơn một chút mà thôi. Cô phải giả vờ, quá cực khổ. Cô hận không thể tát cho Lệ Cảnh Trình một cái, lại phải giả bộ tình cảm với anh: “Lệ Cảnh Trình, anh cũng biết đây là bức điêu khắc đầu tiên em làm cho anh. Nó quan trọng thế nào đối với em anh cũng phải biết, mà anh coi nó như giày rách.”

Lệ Cảnh Trình không nói được lời nào, người giúp việc kia cũng hận không thể tự tát vào miệng mình: “Thiếu phu nhân, đều tại tôi lảm miệng, nhưng xin cô ngàn vạn lần đừng hiểu lầm ạ!”

Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Trình, cơm cũng không ăn mà đi thẳng lên lầu. Một người giúp việc đưa mắt nhìn nhau. Tối Đế Cảnh lâu như vậy rồi, họ cũng chỉ thấy có mỗi Vinh Thiển là có thể khiêu chiến với Lệ Cảnh Trình tới giới hạn cuối cùng.

Còn anh, anh lại chỉ biết nhường nhịn cô một lần nữa.

Vú nuôi chen miệng vào đúng lúc: “Hiện tại thiếu phu nhân tâm tính không ổn định cũng là chuyện bình thường. Cơ thể không thoải mái, lại sắp sinh nên luôn thấy sợ, người cũng dễ nhạy cảm hơn.”

Mấy lời bà ấy nói nghe lọt tai Lệ Cảnh Trình. Hai tay anh rơi xuống trong hư không, hơi ấm bên cạnh cũng không còn nữa.

Vinh Thiển ngồi ở mép giường xem tivi, lúc Lệ Cảnh Trình đi vào cô cũng không quay lại nhìn, dăm dăm vào màn hình không chớp mắt.

Lệ Cảnh Trình đi qua ngồi xổm trước mặt cô: “Cơm cũng không ăn lát nữa lại kêu đói.”

“Em không đói.”

Anh đưa hai tay ôm mặt cô: “Đừng giận, xuống ăn một chút đi!”

“Em không ăn!”

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống bên cạnh cô, anh cầm một tay Vinh Thiển: “Cứ nhìn nhó vậy coi chừng Tiểu Mễ Từ sau này cũng như em đó, lúc đó ngay cả em cũng không ‘thu phục’ được đâu.”

“Không được thì không được.” Vinh Thiển vùng ra khỏi tay anh: “Đừng đụng vào em!”

Ngày thường, mặc dù Vinh Thiển cũng hay giận dỗi nhỏ nhặt nhưng chưa khi nào khó chiều như bây giờ, Lệ Cảnh Trình giằng co cả ngày cũng cảm thấy mệt mỏi.

Vinh Thiển thấy khuôn mặt anh lộ vẻ uể oải, cô vắt đôi chân lên ngồi hẳn trên giường: “Anh hít đất cho em!”

“Hả?” Lệ Cảnh Trình nhất thời không hiểu.

“Hít đất một trăm lần em sẽ tha thứ cho anh.”

Mặc dù Lệ Cảnh Trình vẫn không thấy mình có lỗi chỗ nào nhưng vẫn đứng dậy xắn tay áo: “Anh hít đất xong em phải xuống lầu ăn cơm.”

“Được!”

Vinh Thiển ôm gối trước ngực. Hai mươi ba mươi cái đầu tiên Lệ Cảnh Trình không tốn nhiều sức, dù sao ngày thường anh cũng hay đi tập, đối với yêu cầu của cô, anh vốn nghe gì làm nấy. Hơn bảy mươi cái, động tác của Lệ Cảnh trình bắt đầu chậm lại. Động tác của anh rất chuẩn, hai chân chụm lại duỗi căng, cơ thể vẫn thẳng. Vinh Thiển ngồi bên cạnh đếm từng cái:

“Nhanh lên một chút, chậm quá!”

Một trăm cái xong, Lệ Cảnh Trình đứng dậy, mồ hôi chảy xuống cả trán, trước ngực cũng ướt một mảng, Vinh Thiển hối hận đã không bắt anh làm hai trăm hay ba trăm cái.

Lệ Cảnh Trình rút khăn tay chà lau: “Đi ăn cơm!”

Vinh Thiển nhìn gò má anh, đột nhiên buột miệng: “Tổng Quyền chắc là bác sĩ tâm lý nhỉ?”

Lệ Cảnh Trình không ngờ cô lại đột nhiên hỏi vấn đề này. Vinh Thiển tiếp tục nói: “Ngay lúc đầu em đã nghi rồi, chỉ là anh không thừa nhận thôi.”

“Sao đột nhiên muốn hỏi về cậu ta vậy?”

“Thì hỏi vậy thôi.”

Lệ Cảnh Trình cởi chiếc áo sơ mi ướt đầm ra, lộ ra đôi vai rộng và phần hông nhỏ; anh cho rằng tới lúc này không cần giấu giếm nữa: “Đúng vậy, cậu ta là bác sĩ tâm lý.”

Vinh Thiển cười lạnh, kín đáo nghiêng răng.

“Lúc trước sợ em không chịu đi nên mới gạt em cậu ta là người dẫn chương trình radio.” Lệ Cảnh Trình cũng đem quần cởi xuống.

Quả nhiên anh lên kế hoạch sẵn hết. Chuyện thầy gặp chuyện không may xong, chuyện cô và Hoắc Thiều Huyền thành ra như vậy, anh đã thu xếp

bác sĩ tâm lý cho cô chỉ trong chớp mắt. Tống Quyền đã cất bỏ tâm trạng giúp cô, bây giờ xem ra e lại là có âm mưu.

Trên mặt Vinh Thiển vẫn không lộ ra nét gì bất mãn, bao nhiêu phần nộ và thương tâm lúc đầu ngay lúc này bỗng nhiên được cô che giấu vô cùng tốt. Cũng vì vậy, sau này nhớ lại, Lệ Cảnh Trình hận lúc đó không nói cô không đi làm diễn viên thật sự rất uổng.

Lệ Cảnh Trình vào phòng tắm tắm rửa một cái, lúc đi ra vẫn thấy cô ngồi ở mép giường: “Còn giận hả?” Anh khom lưng, ngón tay vuốt nhẹ trên mặt cô: “Nhìn em kìa, miệng sắp cong lên trời luôn rồi đấy!”

Vinh Thiển vẫn không đáp lại. Anh đi vào phòng thay đồ lấy quần áo, lúc đi ra anh kéo theo cô xuống lầu.

Mấy người giúp việc biết tâm tính Vinh Thiển không tốt nên càng cẩn thận từng li từng tí. Miễn cưỡng ăn mấy miếng cơm xong Vinh Thiển lại lên lầu. Lệ Cảnh Trình không đi theo lên. Vinh Thiển đi ra ngoài ban công, ánh mắt hướng về bóng người thấp thoáng đang đi ra ngoài Đế Cảnh.

Bộ quần áo đó là bộ Lệ Cảnh Trình vừa thay, anh cũng không đi lấy xe. Vinh Thiển thấy anh đi tới chỗ thùng rác để bên ngoài. Cô không khỏi mở to hai mắt khi thấy Lệ Cảnh Trình mở nắp thùng rác ra. Máy thứ bên trong ngày nào cũng có người đem đổ, anh cũng chỉ ôm hy vọng thử thôi.

Rác mới được đem đi đổ nên rất ít, Lệ Cảnh Trình trừng mắt nhìn rồi lại đập nắp lại.

Vinh Thiển không hình dung được tâm trạng lúc này. Cô thấy Lệ Cảnh Trình đi qua đi lại như đang suy nghĩ còn khả năng nào không. Hai tay người đàn ông đút trong túi, bóng người ảm đạm, ánh trăng chiếu xuống, len qua mấy tán cây um tùm, từng mảng từng mảng loang trên người anh. Vinh Thiển đi vào phòng lại. Cô biết chừng mực, một số chuyện nếu làm quá lên sẽ không giống bình thường.

Cô mặc nhanh áo khoác rồi đi xuống lầu.

Người giúp việc thấy cô thì nơm nớp lo ngại, gọi cô.

Vinh Thiển dừng bước: “Chuyện vừa nãy thật ngại quá, tâm trạng tôi hơi kích động.”

“Không, không có gì ạ.”

Cô đi ra phòng khách, theo con đường nhỏ ra tới cổng Đế Cảnh. Lệ Cảnh Trình thấy bóng dáng cô thì bước nhanh tới: “Sao em xuống đây?”

“Em ở trên lâu thấy anh đi ra. Thôi, đã mất rồi thì dễ gì tìm được. Đợi em sinh con xong sẽ khắc cho anh một bức.”

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật rồi!” Vinh Thiển vịn cánh tay anh: “Tối rồi, anh mặc đồ vầy đi lục thùng rác, người khác đi qua lại tưởng anh đang làm gì.”

“Anh không có lục, chỉ nhìn thôi.” Lệ Cảnh Trình còn phải duy trì hình tượng của mình.

Vinh Thiển kéo tay anh đi về phía căn phòng thủy tinh. Hôm đó cô kích động tới nỗi suýt phá cả căn phòng đó, may mà vẫn chưa làm gì quá lỗ.

Cô đi vào, cầm lấy bảng vẽ, thu gom mấy cây bút; Lệ Cảnh Trình dè tay cô lại: “Em định làm gì?”

“Mang về phòng đó, lúc ngồi không em có thể vẽ.”

“Bác sĩ nói em bây giờ cần phải tĩnh dưỡng, phải nằm trên giường nhiều hơn.”

Vinh Thiển đem bảng vẽ đưa cho Lệ Cảnh Trình: “Em biết, nhưng nằm hoài sẽ buồn mà sinh bệnh.”

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: “Còn một tháng nữa sinh rồi, em nhịn một chút!”

Thời gian trôi nhanh như vậy càng bất tiện cho cô. Chưa tới một tháng, cô có thể đi khỏi Đế Cảnh sao?

Trở lại phòng, Vinh Thiển ôm bản vẽ nằm trên giường. Lệ Cảnh Trình thấy cơm tối cô chỉ ăn vài miếng nên đi xuống lầu nấu cho cô món tửu nhượng thang viên.

(t/n: tửu nhượng thang viên - 酒酿圆子: Người Tàu, nhất là tại vùng Nam Trung Hoa có món tửu nhượng, gần như tương tự với Com rượu Việt. Com rượu được dùng chung với bánh nếp viên - thang viên, thành món tửu

những thang viên, hay được pha thêm với hoa Mộc quế để thành món Quế hoa tửu nhưỡng. Những món này được dùng để cúng Tổ tiên trong Ngày Đông chí. Tham khảo: wiki và NĐCLNH ÚC CHÂU)

Bưng chén lên lâu, thấy Vinh Thiển đang chăm chú vẽ gì đó, Lệ Cảnh Trình để chén lên tủ đầu giường. Anh ngồi ở mép giường, rồi dần tới đầu giường, xong đem Vinh Thiển kéo tới tựa trước ngực mình: “Vẽ gì mà mất hồn vậy?”

Vinh Thiển lấy tay che lại: “Không cho anh xem.”

“Keo kiệt!” Lệ Cảnh Trình giật tay cô ra.

Hình một bé gái hiện ra rất sống động với mái tóc dừa hấu. Vinh Thiển vẽ rất nhanh. Lệ Cảnh Trình ghé gần hơn nhìn: “Ai đây?”

Vinh Thiển lắc lắc người anh: “Không nhìn ra được ư?”

Người đàn ông nhìn kĩ, đường nét khuôn mặt không khác Vinh Thiển lắm, cái mũi lại có vẻ rất rất giống anh. Ngũ quan dung hợp những ưu điểm của anh và Vinh Thiển, đáng yêu là thế khiến người ta hận không thể hôn hai cái. “Là con gái anh.”

Vinh Thiển nhìn ngắm cô bé trong bức vẽ, ánh mắt đầy dịu dàng và tình cảm khó thấy: “Không biết Tiểu Mễ Từ lớn lên có giống vậy không. Em muốn mua cho con thật nhiều quần áo, mặc đồ cho con giống như công chúa vậy!”

Lệ Cảnh Trình kìm lòng không được, ôm lấy eo cô: “Đi! Anh sẽ sửa soạn cho hai mẹ con như hai công chúa.”

Vinh Thiển lúc này không phải là giả vờ, cô thả lỏng tâm tình. Cô bé trong bức vẽ như con gái cô, ngày nào cũng ở trong bụng cô nhoi đập rất mạnh, ban đầu cô còn tưởng là con trai chứ.

Xem ra, tương lai cô phải đau đầu rồi.

Vinh Thiển mỉm cười, cầm bức vẽ giơ lên trước mặt.

Lệ Cảnh Trình cầm cây bút bên cạnh, ở góc trên bên phải viết lên vài chữ.

Anh viết ba chữ Tiểu Mễ Từ, còn ghi cả ngày và một loạt lời chúc.

Thân thể khỏe mạnh, vui vẻ mỗi ngày.

“Thường quá!” Vinh Thiện cười anh.

Lệ Cảnh Trình để bút xuống, khẽ tựa cằm xuống vai cô: “Anh cũng muốn viết mấy lời tuyệt diệu, nhưng tất cả cộng lại cũng không bằng mấy câu này. Thiện Bảo, đối với người làm cha làm mẹ mà nói, dù bản thân vất vả khổ cùng, anh cũng không cầu con mình đại phú đại quý, không cầu con xinh đẹp nghiêng thành. Nếu cho anh hai điều ước, anh ước, một, cho con khỏe mạnh, hai, cho con hạnh phúc lâu dài mãi.”

Vinh Thiện nghe Lệ Cảnh Trình nói xong có chút xúc động.

Những câu thơ hoa dệt gấm thật không bằng được câu “khỏe mạnh” căn bản.

Vinh Thiện nghĩ tới hai chữ “vui vẻ”, cô vẫn chưa biết nếu tới khi Tiểu Mễ Từ lớn lên, hiểu chuyện rồi hỏi cô: Mẹ, ba con là ai?

Cô nên trả lời thế nào?

Ngón tay Vinh Thiện vuốt ve khuôn mặt Tiểu Mễ Từ, Lệ Cảnh Trình cầm bút vẽ để qua một bên: “Anh sẽ đem đóng khung, để lên đầu giường chúng ta.”

Cô nghiêng đầu, vừa lúc mắt Lệ Cảnh Trình hạ xuống. Ánh mắt cô sáng dịu mềm mại khắp cả phòng, người đàn ông kim lòng không đậu hôn tới.

Vinh Thiện nhắm hai mắt lại. Nụ hôn sâu vốn dĩ là hành động tình cảm nhất của con người, cô hơi đáp lại. Lệ Cảnh Trình lập tức dùng thêm chút sức, may mà hiện giờ bụng cô đã lớn, anh không thể làm thêm hành động nào.

Lệ Cảnh Trình ôm cô đi vào giấc ngủ. Vinh Thiện nhắm hai mắt lại, không để mình nghĩ ngợi lung tung, quan trọng là phải giữ gìn sức khỏe.

Thế nhưng, sự thật cứ từng cái một cứ chui vào trong lỗ tai Vinh Thiện, ban ngày suy nghĩ, ban đêm nằm mơ. Đang vào lúc cô không đề phòng nhất, bốn năm sợ hãi của cô cứ trước sau tranh nhau vây đến.

Vinh Thiện bị ác mộng nhấn chìm nhưng không thể tỉnh, cô biết mình đang mơ, đầu óc thanh tỉnh hơn lúc nào hết nhưng không cách nào động đậy người được.

Cô đang đứng ở trước một căn phòng, cánh cửa trước mặt tự động mở ra, từ từ, từ từ mở rộng. Bên trong không bật đèn nhưng mặt trăng bên ngoài rất tròn, soi qua cửa sổ cho cô thấy được cảnh tượng bên trong.

Trên chiếc giường rất lớn, một người đàn ông trông không rõ mặt đang chuyển động lên xuống, tốc độ rất nhanh, loáng thoáng có thể nghe được cả tiếng chân giường dội lên sàn nhà. Đột nhiên Vinh Thiển cảm giác được người mình đang rất đau, mỗi nơi mỗi chỗ đều bị đè nghiền nhiều lần, lại giống như bị người bóp cổ không nhúc nhích được.

Hai chân cô như bị đóng xuống sàn, không thể động đậy; ánh mắt cô nhìn qua bên cạnh thì chợt thấy Hoắc Thiếu Huyền.

Anh đứng ở cuối giường, Vinh Thiển há miệng muốn gọi anh nhưng một chữ cũng không ra khỏi miệng nổi. Cô không biết tại sao Hoắc Thiếu Huyền ở trong này.

Nhịp động trên giường đã giảm bớt một chút, bỗng người đàn ông kia quay lại, theo ánh trăng, Vinh Thiển nhìn được rõ khuôn mặt người đó.

Là Lê Cảnh Trình!

Dưới thân anh ta có tiếng khóc, không hiểu sao Vinh Thiển thấy khó chịu, muốn khóc theo. Cô nhìn Hoắc Thiếu Huyền, thấy trong mắt anh nước mắt đang tuôn ra, đứng đó bất động, cái loại đau thương kia khắc vào trong lòng Vinh Thiển đau đớn.

Có tiếng âm thanh vỡ vụn vang lên. Bụng Vinh Thiển đau không chịu nổi, cô khom người che bụng. Cô nhìn thấy Lê Cảnh Trình bước xuống giường, néo vào người cô gái kia.

Khuôn mặt cô gái ấy hé ra trông giống cô như đúc. Vinh Thiển kinh hoàng lắc đầu, không muốn Hoắc Thiếu Huyền thấy nhưng anh cũng như bị đóng tại chỗ không nhúc nhích.

Nỗi nhục nhã đêm đó lại đang tái hiện lại rõ ràng, Vinh Thiển chẳng còn chút sức lực, chỉ có thể nhìn Hoắc Thiếu Huyền mà khóc.

Anh cũng vô năng vô lực (t/n: vô năng vô lực - không có khả năng, cũng không có sức lực), tầm mắt mông lung nhạt nhòa nước mắt.

Vinh Thiên thở dốc gấp gáp, cô rất muốn nhéo mình một cái thật đau hoặc ỳnh một cái bạt tai để tỉnh, nhưng cô trên giường không thể động đậy. Nước mắt thấm ướt bao gối, miệng cô há hốc, rất giận mình tại sao một chữ cũng kêu không được!

Cô đau, không sao cả.

Cô nhục nhã, không có việc gì.

Nhưng cảnh vừa rồi cô vĩnh viễn không muốn bị người khác nhìn thấy.

Cô đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo dữ tợn của Lê Cảnh Trình, nhìn thấy anh ta buông thả điên cuồng phóng túng. Cả cơ thể Vinh Thiên co quắp, mồ hôi túa ra đầy người như đang bị ngâm trong bọt nước.

Lê Cảnh Trình vội vã bật đèn, thấy tình hình không ổn. Hai tay anh nắm chặt vai Vinh Thiên: “Tỉnh lại, Thiên Bảo! Tỉnh!”

Cô giật mình dậy, cảm giác nghẹt thở bức bối như bị chìm xuống đáy đầm bây giờ mới được đánh tan bớt, Vinh Thiên vội hít thở lấy. Lê Cảnh Trình hai tay xoa xoa mặt cô: “Gặp ác mộng đúng không? Dậy nào!”

Đại não Vinh Thiên kinh hoảng, bây giờ cô mới để ý người trước mặt.

Đường nét khuôn mặt Lê Cảnh Trình và người trong mộng không lệch chút nào. Con người của Vinh Thiên tròn trịa, cô bỗng nhiên giơ hai tay ra sức đẩy mạnh ngực anh ra: “Đừng đụng vào tôi, đừng đụng vào tôi! Thả ra! Cứu tôi với__ Hu hu hu_____”

Lê Cảnh Trình không cô đẩy mạnh như thế, người ngã ra sau may mà bàn tay kịp chống xuống mép giường mới không bị lăn xuống giường.

Vinh Thiên hai tay ôm mặt: “Không được tới đây! Tôi sợ!”

“Thiên Bảo?”

Thấy bộ dạng cô như vậy anh đương nhiên lo lắng vô cùng, anh xịch lại gần chút định ôm cô. Vinh Thiên co chân lại, trong mắt đầy sợ hãi: “Đừng đụng vào tôi!”

“Em nhìn kỹ đi, anh là ai.”

Đôi tay Vinh Thiên che kín mặt, lại từ từ hé ra nhìn anh, trông vô cùng đáng thương. Lê Cảnh Trình đưa tay về phía cô: “Đừng sợ! Anh ở đây!”

Cô phải gắng gượng rất nhiều mới có thể ép mình không được sợ hãi. Lòng tơ trên người dựng hết cả, khắp người đều muốn phản ứng lại mọi đụng chạm của Lệ Cảnh Trình; nhưng Vinh Thiển không thể để anh nhìn thấy manh mối nào. Cô cảm thấy mệt mỏi quá, cơ thể và tâm trí đều mệt nhoài, sắp trụ không được nữa.

Cô để bàn tay mình vào tay anh, Lệ Cảnh Trình kéo cô một cái ôm vào trong lòng: “Mơ thấy gì mà sợ như vậy?”

Vinh Thiển khóc ra tiếng, hai mắt cô dí chặt vào vai anh, không cho anh thấy nước mắt mình.

Bên cạnh không có ai để cô có thể dựa vào, rốt cuộc ai có thể tới cứu được cô?

Vinh Thiển tứ cố vô thân. Lệ Cảnh Trình ôm chặt cô hơn một chút: “Đừng sợ! Đừng sợ!”

Hai tay cô ôm sau lưng Lệ Cảnh Trình siết chặt lại, mấy khớp ngón tay trông tái nhợt. Vinh Thiển khóc mấy tiếng, cổ nén cảm xúc: “Em mơ Tiểu Mễ Từ bị người ta cướp đi, ngang nhiên cướp từ trong tay em.”

“Không có đâu!” Lệ Cảnh Trình nghe vậy liền vỗ về đầu cô: “Chuyện như thế tuyệt đối sẽ không thể xảy ra.”

“Tại sao?” Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh: “Không thể đoán được chuyện gì.”

“Vì con là con anh, bất luận là kẻ nào cũng không thể đưa con đi khỏi anh, không kẻ nào!”

Vinh Thiển mấp má môi, cố hạ giọng mềm mại: “Vậy em thì sao?”

“Ngốc! Chúng ta là người một nhà, em còn có thể mang con đi đâu?” Lệ Cảnh Trình để tay lên bụng cô: “Sau này em với Tiểu Mễ Từ là mạng sống của anh. Không đời nào anh đưa vào tay người khác.”

Vinh Thiển không khỏi rùng mình một cái.

Lệ Cảnh Trình lau mồ hôi cho cô, Vinh Thiển chụp lấy bàn tay anh: “Tiểu Mễ Từ cũng là sinh mạng của em, em cũng không thể nào giao cho người khác!”

“Được!” Lệ Cảnh Trình xoa xoa đầu cô: “Tiểu Mễ Từ chỉ theo chúng ta, không đi đâu cả. Chúng ta là người một nhà, con sẽ là cô công chúa nhỏ hạnh phúc.”

Khóe mắt Vinh Thiển còn chưa kịp khô lại ướt, cố gắng lắm mới có thể ổn định lại tâm trạng.

“Có muốn đi gặp Tống Quyền không? Gần đây tinh thần em không tốt lắm.”

“Em càng không cần!” Vinh Thiển lầm bầm: “Cậu ta là bác sĩ tâm lí, chẳng qua em sắp sinh Tiểu Mễ Từ nên mới bị áp lực tâm lí vậy thôi.”

“Em đừng sợ! Lúc em sinh anh sẽ vào chung với em.”

Vinh Thiển gồi lên bả vai Lệ Cảnh Trình. Cô sợ lại gặp ác mộng nên không dám nhắm mắt lại.

Hôm sau, Lệ Cảnh Trình sáng sớm đã đi làm. Chờ anh đi rồi, Vinh Thiển mới cảm thấy yên ổn mà ngủ.

Tối giờ cơm trưa Vinh Thiển mới rời giường, cô ngồi ở mép giường, lơ đãng nhìn chột thấy bức vẽ Tiểu Mễ Từ đã được cho vào khung, bên cạnh là hình cô và Lệ Cảnh Trình chụp chung.

Hai khung hình tựa sát vào nhau, nhìn rõ ràng là một gia đình ấm áp.

Khóe miệng Vinh Thiển cong lên, bàn tay định với tới nhưng cuối cùng vẫn rút về.

Cô đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn thấy mình tiều tụy xanh xao trong gương. Cô đi rửa mặt, cứ tiếp tục như vậy cô sẽ sụp đổ mất.

Dựa vào một mình cô, đừng hòng nghĩ sẽ có thể đi khỏi thành phố Nam Thịnh này. Cô không thể đi tìm Hoắc Thiếu Huyền, Vinh Trạch thì cô chưa yên tâm, chỉ có thể nghĩ tới ông ngoại thôi. Hôm qua cô gọi điện qua, người trong nhà lại nói sức khỏe ông không tốt, đang nằm viện.

Vinh Thiển đi ra ban công, ánh mắt đảo qua cái notebook. Cô kinh ngạc nhìn, sau đó đi tới, mở máy.

Chương 40 : Con tôi không thể có người cha là kẻ cưỡng bức

Edit : Dế Mèn

Tên người đó được cô lưu tên là “mười ba”.

Vinh Thiển thấy hắn đang online.

Đối phương lập tức gửi yêu cầu chat.

Vinh Thiển vẫn không do dự, nhấp nút đồng ý.

"Suy nghĩ thế nào rồi?" Hắn đi thẳng vào vấn đề.

Vinh Thiển cũng không quanh co lòng vòng: "Chuyện tố cáo Lê Cảnh Trình cưỡng bức, tôi không đồng ý."

Đối phương hiển nhiên không ngờ cô đã đến tìm hắn mà còn từ chối dứt khoát như vậy: "Vì sao?"

"Mặc kệ tương lai thành ra thế nào, anh ta vẫn là cha đứa con trong bụng tôi. Tôi chỉ muốn cuộc sống yên bình. Nếu tôi tố cáo anh ta tức là tôi đã phơi chuyện này ra ánh sáng cho người khác nhìn, sau đó mọi người đều sẽ biết chuyện tôi và Lê Cảnh Trình. Tôi không thể để con mình có một người cha là kẻ cưỡng bức, vì vậy, chuyện tố cáo anh ta tôi sẽ không làm."

Người đàn ông cười khẽ hai tiếng: "Cô là đang trốn tránh sự thật."

"Tùy anh nói thế nào cũng được, chỉ cần tôi không tố cáo, tương lai con tôi cũng sẽ không bị áp lực gì, càng không bị người khác chỉ trích." Vinh Thiển bàn tay để lên bụng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Người đàn ông tiếp tục mở miệng nói: "Cái này gọi là không sợ phải hi sinh chính mình?"

"Tôi thì sẽ không hi sinh con mình."

Nếu như cô đi tới bước đó, sau này thế tất sẽ có người chỉ vào Tiểu Mễ Từ mà nói, “Mày là do ba mày cưỡng bức mẹ mày mà sinh ra”. Có nhiều chuyện sẽ luôn bị bẻ cong từ miệng người khác, trường hợp này, Vinh Thiển nghĩ thôi cũng không dám nghĩ.

Sau một hồi trầm mặc, người đàn ông lúc này mới nói tiếp: "Cô đã không chịu thì còn tìm tới tôi làm gì?"

"Ngay từ ban đầu, anh đã trốn phía sau mà thao túng mọi đường đi nước bước. Lúc đầu tôi nghĩ đến việc anh chỉ muốn chia rẽ tôi và Lệ Cảnh Trình, nhưng nghĩ thế nào cũng chưa thấy hợp lý. Cho tới bây giờ tôi mới biết, anh bảo tôi đi tố cáo chính là muốn tiêu diệt anh ta. Nếu chỉ nhằm muốn anh ta không được yên ổn, thì anh cứ giúp tôi rời khỏi đây đi, tôi có cả trăm cách giúp anh đạt được mục đích."

"Nếu tôi chỉ muốn việc anh ta phạm tội cường bức bị bại lộ thì sao?"

Vinh Thiển cảm thấy quái lạ, cô hỏi thẳng luôn: "Đây là chuyện giữa tôi và anh ta, tôi không đi tố cáo mắc mớ gì tới anh?"

"Đây là thái độ cô cầu xin người khác sao?"

"Không phải tôi cầu xin anh, cùng lắm chúng ta chỉ có thể coi là ai cũng có chuyện cần. Không! Cũng không thể coi là vậy, anh đã phải nói ra chuyện tôi và Lệ Cảnh Trình bốn năm trước, vậy nước cờ của anh đi tới ngõ cụt rồi!"

Người đàn ông gác chân, dựa người ra sau ngả lưng vào ghế; động tác này đương nhiên là Vinh Thiển không nhìn thấy.

Hắn tựa như đang suy nghĩ.

"Nếu tôi đem những chứng cứ này giao cho cảnh sát, bọn họ cũng sẽ tra chuyện này thôi."

"Đương sự không thừa nhận thì có tác dụng ư? Huống hồ cũng là chuyện từ năm nào, đến lúc đó tôi thề thốt phủ nhận, cảnh sát còn có thể làm gì?"

"Cô____" Người đàn ông tất nhiên không ngờ Vinh Thiển sẽ có thái độ như vậy, hắn nhin cơn tức xuống: "Tôi sẽ nghĩ cách dìm cô, lúc đó ở trên tòa sẽ bảo mật thân phận cho cô. Khi chuyện Lệ Cảnh Trình cường bức được xác nhận, vừa hay cô có thể đơn phương xin ly hôn. Nếu cô không muốn con mình nhận anh ta, chuyện Lệ Cảnh Trình vào tù do phạm tội cường bức cũng sẽ không quan hệ tới con của cô."

Vinh Thiển nghe nói vậy bỗng nhiên nghiêng đầu xuống: "Sao anh biết tôi đã kết hôn với Lệ Cảnh Trình?"

Người đàn ông chỉ im lặng trong chốc lát, tiện đà lại nói: "Có một số việc, nếu muốn tra cũng rất dễ."

"Chuyện tôi và anh ta đi đăng ký kết hôn không có mấy người biết."

"Cô chỉ cần nói cho tôi biết, làm hay là không làm?"

Vinh Thiển cảm thấy bị bức tới đường cùng, cô lắc lắc đầu: "Không làm."

Bên kia, trong một lát không có tiếng động, nếu không phải cửa sổ chat còn mở, Vinh Thiển thật cho rằng đối phương đã đi rồi.

Cô cũng không biết tại sao mình lại kiên quyết như thế, rốt cuộc là vì Tiểu Mễ Từ, hay vẫn vì lý do khác.

Theo lý thuyết, đề nghị của người kia chắc có thể xem là tốt nhất rồi, cô không những có thể mang Tiểu Mễ Từ theo, còn có thể có tờ giấy ly hôn, càng có thể khiến Lệ Cảnh Trình bị trừng phạt đúng tội năm đó.

Bàn tay nhỏ bé trên bàn nắm chặt lại, trong hình dung của cô, hình ảnh Lệ Cảnh Trình hiện ra phải nên là hình ảnh bốn năm trước.

Nhưng vậy còn bốn năm sau của anh?

"Có phải cô đã động lòng với anh ta không, cho nên không thể không thấy tiếc?"

Nỗi băn khoăn đang lớn dần trong lòng lại bị một câu của người đàn ông đâm thủng, giọng Vinh Thiển không nén được kích động: "Anh nói tâm bậy!"

"Chẳng có gì mất thể diện cả! Biết bao nhiêu người đã yêu cái loại khoái cảm khi bị cưỡng bức ấy, hơn nữa cô và anh ta đã có chung đứa con..."

Vinh Thiển giận dữ cắt ngang lời hằn: "Chuyện khác tôi có thể đồng ý, trừ chuyện này ra!"

Thái độ của cô kiên quyết, hoặc là cách khác, hoặc là cá chết lười rách, tuyệt đối không thể mặt đối mặt vạch trần chuyện Lệ Cảnh Trình.

Hắn đã cho cô thời gian mấy ngày, cô lại thế nào cũng không chịu chuẩn bị tâm lý đón nhận.

"Tốt lắm! Cô thật sự không chịu. Cô chỉ cần thay tôi làm một chuyện, xong tôi sẽ lập tức an bài giúp cô ra đi."

"Chuyện gì?"

"Không lâu nữa tôi đưa một thứ cho cô, đến lúc đó cô đặt nó trên xe Lê Cảnh Trình là được."

"Thứ gì cơ?"

"Cô không cần để ý! Yên tâm, tôi không muốn mạng anh ta đâu, tôi đây 'tuân kỷ thủ pháp' (t/n: tuân kỷ thủ pháp - tuân thủ kỷ cương pháp luật), sẽ không làm chuyện trái pháp luật."

Vinh Thiển nghe vậy cũng chẳng buồn cười lạnh một cái với hân.

Sau khi tắt cửa sổ chat, Vinh Thiển, như thường lệ, xóa sạch sẽ dấu vết. Cô ngồi tại chỗ rất lâu, suy nghĩ thất thần nhìn ra bên ngoài.

Lúc xế chiều, người giúp việc lên lầu gọi cô: "Thiếu phu nhân."

Vinh Thiển đang ngủ trưa, đáp nhỏ cho có lệ: "Chuyện gì?"

"Phu nhân tới rồi ạ."

Cô giật mình, vội bật dậy. Lúc xuống lầu cô thấy Thẩm Tĩnh Mạn ngồi trên sofa, bên cạnh còn cả vali hành lý.

"Mẹ."

Thẩm Tĩnh Mạn đi tới kéo tay cô: "Nghe nói gần đây con ngủ không được? Có phải còn chịu ảnh hưởng của cái túi thơm kia không?"

"Không phải ạ, do thai càng lớn, đè ép nên bị khó chịu." Vinh Thiển ngồi xuống cạnh Thẩm Tĩnh Mạn.

"Tháng cuối hay bị khó chịu." Thẩm Tĩnh Mạn bảo người giúp việc đem vali hành lý mang lên lầu: "Mẹ và ba con bàn bạc rồi. Vẫn là vậy đi, người khác chăm sóc con mẹ cũng không yên lòng, mẹ sẽ đến đây ở cho tới khi con ở cữ xong."

Huyệt thái dương Vinh Thiển liền giật thình thịch. Trước mắt, Thẩm Tĩnh Mạn ở đây, cơ hội cho cô bỏ đi càng xa vời.

"Cảm ơn mẹ, thật ra Cảnh Trình đã mời vú nuôi giúp con rồi. Các bà ấy coi sóc con rất chu đáo."

"Chu đáo sao cũng không thể hơn người trong nhà." Ánh mắt Thẩm Tĩnh Mạn chuyển qua bụng Vinh Thiển: "Hơn tám tháng có phải đã biết trai hay

gái rồi không?"

"Vâng." chuyện này không cần phải giấu diếm, Vinh Thiện nói thẳng cho bà biết: "Là con gái."

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn hơi thay đổi, vẻ hệt hắng trong mắt không giấu được: "Con gái?"

"Mẹ?"

Thẩm Tĩnh Mạn lấy lại tinh thần, bà cũng biết trước mặt không thể biểu lộ ra như vậy được: "Thiên Thiện à, mẹ không phải là không thích. Mặc dù ba con đã nói sinh con gái cũng không sao cả, nhưng dù sao cũng liên quan tới quyền kế thừa tương lai của nhà họ Lê, bên phía cậu hai cũng không phải là người dễ bắt nạt. Con hiểu ý mẹ chứ?"

"Mẹ, con cháu tự có phúc của con cháu, nếu muốn có gì thì nên tự mình tranh đua."

Lời như vậy vào tai Thẩm Tĩnh Mạn nghe thật buồn cười.

"Thiên Thiện, có những người sinh ra là đã bị định sẵn số nghèo; nhưng có người khác khi sinh ra lại được tiền tài, quyền thế phủ kín sẵn cả đường, đứa trẻ của nhà họ Lê chúng ta là như thế. Là như thế đấy! Chỉ là, con đường này rất khó đi, phải loại trừ thẳng tay, vượt mọi chông gai mới có thể đứng lên chỗ cao nhất. Con nói là ‘tranh đua’ thật ra cũng đúng đấy."

Ý của Vinh Thiện bị bẻ cong nhưng cô cũng không đôi co.

Thẩm Tĩnh Mạn vỗ vỗ mu bàn tay cô: "Chờ sau này con vào Lê gia rồi sẽ biết, có con là điều quan trọng thế nào."

Vinh Thiện không khỏi thấy hoảng. Thẩm Tĩnh Mạn thấy vậy lên tiếng an ủi: "Nhưng mà không sao cả, mẹ có cách."

Lúc này cô chưa nghe ra được ý tứ trong lời nói Thẩm Tĩnh Mạn, Vinh Thiện đỡ bà ngồi xuống xong liền đi lên lầu nghỉ ngơi.

Ban đêm, Vinh Thiện cảm thấy mình cứ trốn ở trong phòng cũng không hay nên cô đi xuống lầu.

Mới vừa đi tới cửa thang lầu đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, Vinh Thiện không khỏi nhú mào, bị ngột chỉ muốn chạy lên lầu lại.

Đúng lúc đó Thẩm Tinh Mạn từ trong bếp đi ra, nhìn thấy Vinh Thiên, bà vẫy tay về phía cô.

Thẩm Tinh Mạn đã thay một bộ sườn xám ở nhà, hoa văn ca rô, rất trang nhã. Tóc bà búi sau ót, vóc dáng cũng được chăm chút rất tốt nên rất hợp để mặc sườn xám.

"Mẹ..." Vinh Thiên che mũi miệng mà thở: "Mùi gì thế ạ?"

"Mẹ đặc biệt mang từ Lại Hải đến đây! Con đói bụng không?"

Vinh Thiên có dự cảm không hay: "Con chưa thấy đói, chúng ta chờ Cảnh Trình về ăn cùng đi ạ."

"Mẹ hầm canh gà rồi, cho con một chén đầy trước đã."

Cô vừa định nói không muốn ăn thì Thẩm Tinh Mạn đã bước nhanh vào bếp.

Lúc bà đi ra, trong cái chén sứ men xanh là đùi gà to, còn có mấy loại nấm gì đó. Lúc bà để chén vào tay Vinh Thiên, cái mùi thuốc đó nghe càng nồng hơn.

Vinh Thiên cố nén, thiếu chút đã ói ra.

"Mẹ, cái này thật ra là gì vậy ạ?"

"Mẹ có ột ít dược liệu bổ cho cơ thể. Đều rất tốt, con yên tâm uống đi."

Vinh Thiên nào dám uống, bà vú nuôi đứng bên cạnh thấy tình cảnh đó kịp thời đi tới: "Phu nhân, bụng thiếu phu nhân đã lớn như vậy, dinh dưỡng cần thiết cũng đầy đủ rồi, cũng không thể cứ uống bao nhiêu cũng được, nếu uống không đúng sẽ có chuyện."

Thẩm Tinh Mạn nhìn bà ấy: "Con dâu tôi, chẳng lẽ tôi lại đi hại nó?"

"Tôi đương nhiên không có ý này ạ."

Thẩm Tinh Mạn kéo ghế bên cạnh Vinh Thiên ra: "Sau chuyện túi thơm, mẹ lấy thuốc cũng không đi tìm Thư Lan. Con không cần lo lắng, thuốc đây là do thầy Trung y nổi tiếng nhất ở Lại Hải kê, người khác xếp hàng cả tháng cũng chưa chắc có thể lấy được số nhé."

Vinh Thiên hơi nhếch miệng: "Mẹ, cơ thể con rất tốt, thực sự không cần bồi bổ thêm."

Vú nuôi không tiện nói nhiều, chỉ có thể đứng bên cạnh khuyên: "Phu nhân, dinh dưỡng quá dư thừa cũng không tốt cho thai nhi. Các hạng, chỉ tiêu kiểm tra thai sản của thiếu phu nhân đều bình thường ạ."

Thẩm Tinh Mạn dứt khoát ngồi xuống cạnh Vinh Thiển. Tay bà cầm cái chén, múc một thìa đưa đến miệng Vinh Thiển.

"Nếu con thực sự không thích uống thì cứ nhắm mắt nuốt đại là được."

Vinh Thiển nhìn vào trong chén, một mớ đen thui, mùi thuốc xông mũi, cô quay mặt, chỉ muốn nôn: "Mẹ, con nuốt không trôi."

"Cái này tốt cho đứa bé, đừng lộn xộn!"

Vú nuôi bên cạnh thấy vậy rất sốt ruột, bà ấy không ngờ Thẩm Tinh Mạn có xuất thân như vậy lại đi tin những cái gọi là thần y gì đấy. Vinh Thiển mím chặt miệng, đời nào dám uống mấy thứ không rõ ràng đó.

Thẩm Tinh Mạn thấy cô vậy thì có chút phiền: "Thiển Thiển, chẳng lẽ con cho rằng mẹ sẽ hại con ư?"

"Con không có."

"Nghe lời, mẹ đây là đang giúp con."

Vinh Thiển mắt nhìn cửa lớn, chỉ hi vọng Lệ Cảnh Trình mau trở về. Cô giả vờ nôn khan: "Mẹ, con không chịu được mùi thuốc, chỉ muốn ói."

Thẩm Tinh Mạn một tay kéo vai Vinh Thiển: "Lúc mẹ sinh Cảnh Trình cũng uống thuốc này, rất hiệu quả."

Người vú nuôi rất lạ mắt, vừa nhìn thấy bóng dáng từ bên kia đang đi tới đã cao giọng kêu: "Cậu Lệ đã về!"

Tinh thần Vinh Thiển được buông lỏng, cầm lấy chén canh của Thẩm Tinh Mạn khê đẩy ra: "Mẹ, bây giờ con không đói, canh này để sau đi."

Lệ Cảnh Trình thay giày ở cửa xong đi vào, nhìn thấy Thẩm Tinh Mạn cũng không có biểu hiện gì ngạc nhiên, chắc bà đã nói chuyện trước với anh rồi.

Anh bước tới trước, chân mày nhíu lại: "Mùi gì vậy?"

Người vú nuôi vội vàng mở miệng: "Phu nhân tự mình bắc thuốc bổ, nói là để cho thiếu phu nhân uống."

Lệ Cảnh Trình đi tới, nhìn thấy Vinh Thiễn đang ngồi ở bàn ăn với vẻ mặt ủy khuất, môi run run như sắp khóc. Lệ Cảnh Trình nhìn cái chén trên bàn: "Thứ này uống được sao?"

"Sao không thể uống?" Thẩm Tĩnh Mạn không nề mặt: "Là mẹ đặc biệt đi lấy đấy."

"Mẹ..." Lệ Cảnh Trình thả cái thìa xuống lại: "Cái gì không rõ nguồn gốc đừng tùy tiện đưa cho Vinh Thiễn, xong rồi lỡ xảy ra vấn đề làm sao?"

"Hồi đó mẹ cũng đã uống rồi, trước khi sinh mẹ đã uống hơn một tháng mới sinh ra con đấy."

Lệ Cảnh Trình cảm thấy hoang đường: "Nếu mẹ không uống sẽ sinh ra người khác ư?"

"Lúc bắt mạch, thầy thuốc nói mẹ sẽ sinh con gái."

Vinh Thiễn khiếp hãi, nghĩ mà sợ: "Mẹ, rốt cuộc trong chén là cái gì vậy?"

"Ngạc nhiên làm cái gì?" Thẩm Tĩnh Mạn vẫn không thấy như vậy có bất cứ vấn đề gì: "Con nói siêu âm ra con gái mà, nhưng sinh được con trai mới là điều tốt nhất cho con. Vinh Thiễn, thuốc này có thể giúp con, con kiên trì uống tới khi sinh, nhất định sẽ sinh con trai."

Vinh Thiễn thực sự sắp điên rồi.

Cô không thể hiểu, rốt cuộc phụ nữ của nhà họ Lệ sinh sống ở thế giới nào vậy?

Đường đường là bà chủ của một gia tộc lớn như vậy lại đi tin mấy lời như thế.

Vinh Thiễn ghen hòng, nhìn trần trối: "Mẹ, những thứ ấy không có khoa học."

"Chúng ta từ trước đến giờ đều như vậy. Con cho là Cung Dự không lén đi bốc thuốc sao? Nếu không sao sinh được thằng hai? Số cô ta là số sinh con gái!"

Lệ Cảnh Trình kéo ghế ra, vẻ mặt nghiêm nghị: "Mẹ, mẹ đừng mọi chuyện rồi như canh hẹ. Con thích con gái, con muốn cô ấy sinh con gái."

"Con hồ đồ hả!"

Vú nuôi và người giúp việc đưa mắt nhìn nhau, lui về xuống bếp.

"Đứa đầu tiên phải là con trai, sau này sinh trai hay gái tùy các con."

"Giới tính đã xác định rồi, uống thuốc của mẹ vào là có thể thay đổi ư?"

"Các con tin mẹ, cứ uống nhiều lên sẽ có tác dụng."

Vinh Thiện vỗ về bụng, đúng là sóng trước chưa yên sóng sau đã tới. Cô vắt vẻo cử động người: "Mẹ, con nhất định không uống thuốc này đâu. Con của con, là con gái con cũng yêu."

Cô đẩy ra ghế sau muốn lên lầu, Lệ Cảnh Trình kéo cổ tay cô lại: "Cứ ăn cơm trước đã."

"Uống thuốc trước!" Thẩm Tĩnh Mạn kiên trì.

Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng này thì buông tay ra: "Em lên lầu trước, anh sẽ đem cơm lên sau."

Vinh Thiện đi tới cửa thang lầu, sắc mặt Lệ Cảnh Trình tối sầm, nhìn mấy miếng thuốc trong chén: "Thuốc này do ai bốc đây? Thịnh Thư Lan?"

"Thư Lan làm sao dám! Cảnh Trình, chuyện lần trước vốn không thể trách Thư Lan."

Lệ Cảnh Trình xua tay, ý không muốn nghe cái tên đó: "Mẹ mau vứt mấy thuốc này đi, con không để cô ấy uống gì bậy bạ đâu."

Vinh Thiện về phòng không bao lâu Lệ Cảnh Trình đã đem cơm nước vào phòng.

Cô ngồi ở sofa, một tay vuốt bụng: "Lúc trước mẹ anh uống tầm vậy mà sinh anh ra không bị sao nhỉ?"

Lệ Cảnh Trình đặt cơm nước lên bàn trà: "Vậy rõ ràng là anh 'bách độc bất xâm'*. "

(*ý nói chất độc không thể xâm nhập)

Vinh Thiện thật sự không nghĩ tới Thẩm Tĩnh Mạn có thể làm mấy chuyện đó. Cô nghĩ bụng Lệ Cảnh Trình cũng sẽ không để cô uống lung tung, còn Thẩm Tĩnh Mạn dĩ nhiên là sẽ không muốn từ bỏ ý định này.

Ngày hôm sau, Vinh Thiện dậy tương đối sớm, dù sao Thẩm Tĩnh Mạn đang ở đây, cô không thể quá tùy ý.

Hai người đi xuống lầu. Người giúp việc mới làm nem rán rất ngon, để trên bàn mà hương vị tỏa bốn phía, Lệ Cảnh Trình gấp cho cô hai miếng. Người giúp việc lại từ trong bếp bưng ra món cháo đậu đen ninh mềm.

Những món này được cố ý nấu cho Vinh Thiển. Cô ăn hết cái nem rán, lại múc thìa cháo đưa vào miệng.

Mới ăn hai miếng lại đột nhiên khom người nôn mửa liên tục.

Lệ Cảnh Trình vội vàng để đĩa xuống: "Sao vậy?"

Vinh Thiển tay trái ôm cổ họng, khuôn mặt đỏ bừng vì ói, nói cũng không được. Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ sau lưng cho cô, sau khi thở lại được, Vinh Thiển mới lên tiếng: "Đắng quá, đắng quá!"

Cháo sao lại đắng được?

Lệ Cảnh Trình lấy ly nước lọc cho cô uống. Anh nhìn xuống mặt đất, trong mớ cháo nôn ra có thứ gì tròn tròn to bằng ngón tay út, thân lại dài, chắc chắn là thuốc. Anh giận tím mặt nhìn Thẩm Tĩnh Mạn: "Mẹ bỏ gì vậy?!"

Người giúp việc giật mình kêu lên: "Ôi trời, lúc đó tôi canh lửa mà, sao có thể như vậy?"

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn bộ dáng Vinh Thiển, vẻ không hài lòng: "Chỉ là mấy viên thuốc thôi mà con ói ra như vậy."

"Mẹ còn chưa bỏ ý định đó sao?" Lệ Cảnh Trình không nén được cơn tức giận, nếu đổi là người khác đã bị đuổi từ sớm rồi: "Mẹ đang lấy mạng người ra đùa đấy!"

Vinh Thiển sợ hãi rút tay lại, chẳng dám ăn gì nữa, ai biết bà ấy có lén bỏ thuốc vô món nào nữa không.

Thẩm Tĩnh Mạn thấy kế hoạch không thành công lập tức lạnh mặt: "Các người thật không hiểu chuyện."

Lệ Cảnh Trình gạt chén cháo đậu đen trong tay Vinh Thiển ra: "Mẹ còn như vậy con sẽ mời mẹ về đấy."

"Con_____"

Sắc mặt Vinh Thiển hơi tái, đẩy ghế ra vội vàng đi lên lầu.

Lúc Lệ Cảnh Trình đem điểm tâm vào, Vinh Thiễn đang nằm ở trên giường, tâm tình càng tệ hơn tối hôm qua.

Tay anh ôm hông cô định kéo cô dậy nhưng Vinh Thiễn nằm đó không nhúc nhích.

Lệ Cảnh Trình khom lưng hôn mặt lên cô sắc mặt "Mau dậy!"

"Dậy làm gì cơ? Em không dám ăn gì đó nữa đâu."

Người đàn ông dễ dàng ôm cô ngồi trên đùi mình: "Anh một miếng, em một miếng, anh bảo đảm bên trong không có thuốc gì."

"Lệ Cảnh Trình, có phải em sinh con gái nhà anh sẽ không thích?"

"Nói gì vậy..." Nét mặt anh tối đi: "Anh thích, anh yêu."

"Nhưng nhà họ Lệ rốt cuộc là trọng nam khinh nữ." Mặc dù Vinh Thiễn đã hạ quyết tâm sẽ mang Tiểu Mễ Từ theo, không để lại cho Lệ Cảnh Trình, nhưng con trong bụng chưa sinh ra đã phải chịu đối xử như vậy khiến tim cô như bị đè xuống.

"Mẹ anh..." Nhắc tới quan niệm của Thẩm Tĩnh Mạn, Lệ Cảnh Trình cũng có chút đau đầu: "Đừng lo, Tiểu Mễ Từ là bảo bối trong tay anh, giống như em vậy."

Vinh Thiễn miễn cưỡng cười khẽ, Lệ Cảnh Trình thả cô xuống lại giường, cầm lấy cái chén nhỏ: "Mì, có thêm một chút mùi cá thịt băm, là vị em thích đấy!"

Lệ Cảnh Trình dùng đũa gắp một miếng, Vinh Thiễn lắc lắc đầu: "Không dám ăn."

"Anh tự mình làm em còn không tin ư?"

Vinh Thiễn nhìn vào trong chén chỉ chỉ: "Đây là cái gì?"

"Cà rốt, còn có mộc nhĩ..." Lệ Cảnh Trình gọt gọt đũa chỉ từng món, rất tỉ mỉ chịu khó: "Em xem, không có thuốc."

"Nhìn như vậy em mới thấy được vì sao trước khi để vua chúa dùng cơm, người ta đều phải dùng ngân châm thử món ăn trước."

Vinh Thiễn cúi đầu, nhìn Lệ Cảnh Trình cầm đôi đũa đảo cái chén. Cô ngó đồng hồ, đáng lẽ giờ này anh phải tới công ty nhưng lại tự mình xuống bếp,

tự mình muốn dứt cho cô ăn.

Vinh Thiển thất thần, trong lòng suy nghĩ, nếu như không có chuyện bốn năm trước thật tốt bao nhiêu?

Lệ Cảnh Trình gấp mì cho vào trong thìa rồi đưa tới miệng Vinh Thiển. Cô vẫn không há miệng.

Lệ Cảnh Trình lại gấp một miếng tự mình ăn: "Xem, có thuốc thì cũng bị anh ăn rồi."

Cô không khỏi bật cười: "Đàn ông mà ăn thuốc đó sinh con được không nhỉ?"

"VẬY anh và em đều mang thai."

Vinh Thiển cười đến nỗi ngã ra sau, cánh tay giơ lên che khuất hai mắt. Cô vốn không dễ bị chọc cười nhưng nghĩ đến cảnh Lệ Cảnh Trình mang thai cô không ngừng cười được.

Anh dứt mì cho cô: "Ăn xong rồi hãy cười, ghen đấy."

"Thật muốn nhìn bộ dạng mang thai của anh đó."

Lệ Cảnh Trình cầm ly sữa vẫn còn nóng. Anh thổi thổi, tự nhấp một hớp mới đưa cho Vinh Thiển: "Không có mùi thuốc, uống mau đi."

Mi mắt cô hơi rũ xuống, anh chu đáo săn sóc như vậy. Trong lòng Vinh Thiển đã sớm ngăn một bức tường đồng vách sắt, đạn dược pháo khói cũng không oanh tạc được. Nhưng cô sợ nhất chính là loại tình cảm dịu dàng thân mật này, từ từ ăn mòn, dần dần lấn chiếm, trong vô thức, tâm tình có thể bị đánh tan rã bất cứ lúc nào.

Cô cầm lấy cái ly: "Để em, anh mau tới công ty đi."

"Anh nhìn em ăn xong đã, kéo em lại lo rồi đói bụng."

Vinh Thiển ngoan ngoãn uống sữa, ánh mắt Lệ Cảnh Trình lộ vẻ hài lòng:

"Cơm trưa, anh đã bảo người giúp việc chuẩn bị trong bếp rồi, một tắc cũng không được rời khỏi đó. Tối nay anh dẫn em ra ngoài ăn."

"Được."

Lệ Cảnh Trình đi được không lâu thì có mấy gói đồ được gửi tới cho Vinh Thiển.

Cô đã cố gắng mua thật nhiều đồ trên Taobao. Người giúp việc mang đồ lên cho cô, sau khi đóng cửa phòng cẩn thận cô mới mở từng hộp ra xem.

Một trong số đó quả nhiên là đồ của người kia gửi tới.

Vinh Thiển mở ra, thấy trong đó là một vật màu đen, cứng cỡ như cái hộp quẹt nhưng cầm trong tay khá nặng .

Cũng không còn gì khác hay giấy tờ gì cả, Vinh Thiển lấy điện thoại ra chụp hình lại.

Ban đêm, cô chờ Lê Cảnh Trình về. Thấm Tĩnh Mạn thấy cô có một mình, trong lòng vẫn chưa từ bỏ ý định, cứ suy nghĩ thế nào cô mới có thể uống thuốc.

Lúc Vinh Thiển thấy bà thì không khỏi rùng mình, Thấm Tĩnh Mạn bưng chén canh hạt sen ngân nhĩ: "Thiển Thiển, ăn chút gì không."

Cô vội xua tay: "Mẹ, con thực sự không đói, đợi Cảnh Trình về tụi con tối nay sẽ ra ngoài ăn."

"Là món tráng miệng nhẹ thôi mà, không no đâu..."

Vinh Thiển vội cầm túi xách lên: "Con thấy xe anh ấy rồi. Mẹ, con đi trước."

Cô bước nhanh ra ngoài, mãi tới lúc ngồi lên xe Lê Cảnh Trình mới thở phào được.

Thấm Tĩnh Mạn cứ như vậy, Vinh Thiển lại không dám ở lại trong nhà lâu, hàng ngày ăn đồ ăn gì cũng hồi hộp lo sợ.

Đồ vật kia bị cô giấu trong túi, Vinh Thiển cẩn thận từ từ lấy ra, nắm trong lòng bàn tay. Cô do dự, suy cho cùng cũng không biết đây là vật gì.

Lê Cảnh Trình lái xe rất cẩn thận. Bụng Vinh Thiển đói kêu vang, hôm nay cô ăn vài thứ linh tinh ngay trong phòng ngủ, cơm trưa cũng không dám ăn nhiều. Lúc xe quẹo, bỗng nhiên có một người băng ngang qua đường, Lê Cảnh Trình vội đạp thắng, mặc dù có cài dây an toàn nhưng người Vinh Thiển vẫn ngã về phía trước. Đồ vật trong tay bị văng ra, lúc Vinh Thiển ngồi ổn định lại, mới đầu tưởng nó rơi ở gần chân mà tìm thế nào cũng không thấy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 41 : Tối hôm qua sao anh lại làm thế với em?

Edit : Dế Mèn

Lệ Cảnh Trình với tay qua trước ngực Vinh Thiến, đợi Vinh Thiến ngồi vững lại anh vội hỏi: "Không có sao chứ?"

"Không sao."

Anh lái xe với tốc độ chậm hơn. Tới nơi, Lệ Cảnh Trình tháo dây an toàn, bước xuống; chân Vinh Thiến không với xa hơn được nên trước khi xuống xe, cô thậm chí còn khom lưng tìm thử. Thứ đồ đó rất nhỏ, chắc chắn đã văng vô góc hẹp nào đó rồi, nếu không sao cô lại không tìm được.

Lệ Cảnh Trình mở cửa xe ra: "Tìm cái gì đó?"

Tay Vinh Thiến liền ôm gót chân: "Đôi giày này không thoải mái lắm, đau chân."

Anh dắt Vinh Thiến xuống xe: "Để lát ghé qua trung tâm mua cho em hai đôi lớn hơn một chút."

Lệ Cảnh Trình đóng cửa xe lại, hai người đi vào tiệm ăn. Vinh Thiến một hai chọn chỗ ngồi gần cửa sổ để nhìn xuống là có thể nhìn thấy toàn bộ bãi giữ xe.

Lúc dùng bữa cô lâu lâu lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài, Lệ Cảnh Trình gấp thức ăn cho cô: "Nhìn gì đấy?"

"Lâu rồi không ra ngoài, giờ thấy nhiều người như vậy nên thấy rất vui vẻ."

Vinh Thiến luôn luôn thích sự náo nhiệt; sau khi cô mang thai lại rất ít khi đi ra ngoài nên đúng là hơi làm khó cô.

Cô như có điều suy nghĩ, cứ nghĩ xem thứ kia rốt cuộc là cái gì, ăn một bữa cơm cũng không yên được .

Lệ Cảnh Trình kêu cho cô mấy món nhẹ. Hoàng Phủ tứ thiếu để mấy người bạn ở lại bàn mà đi qua, lúc Vinh Thiến ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng hần đang bước nhanh tới.

Cô không kịp nhìn đi chỗ khác, Hoàng Phủ tứ thiếu đã đi tới trước bàn hai người: "Ô, anh Lệ, cô Vinh!"

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn hẳn: "Khéo thật!"

"Biết cô Vinh mang thai, nhưng tôi vẫn chưa có cơ hội đích thân tới cửa chúc mừng, chúc mừng nhé!"

Vinh Thiển nhìn qua hẳn, chào hỏi khách sáo. Hoàng Phủ tứ thiếu tuyệt đúng là cao thủ của cao thủ, thần sắc trên mặt Lệ Cảnh Trình cũng nhìn không ra. Vinh Thiển tiện đà nhìn Lệ Cảnh Trình, cô muốn xem xem anh có chút gì chột dạ hay hoang mang không, nhưng tất nhiên là không có.

Chẳng trách khi ở khách sạn, cô đã bị Lệ Cảnh Trình gạt thành công mấy lần. Dạng đàn ông như anh nếu có phát hoảng thật, chắc cầm kính lúp cũng chẳng tìm ra được chút dấu vết.

Hoàng Phủ tứ thiếu nhếch miệng, không rõ đó có phải đang cười hay không: "Cô Vinh, cô thật hạnh phúc đó, đã sớm được làm mẹ rồi."

"Cảm ơn." Cô miễn cưỡng cười.

"Đợi khi em bé chào đời, hai người đi nghỉ có thể tới khách sạn của tôi. Tôi chắc chắn sẽ để dành phòng tốt nhất cho hai người."

Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Trình ngồi đối diện, anh nhấp một hớp nước chanh: "Nếu tính đi nghỉ, chúng tôi cũng sẽ không chọn chỗ đó. Ý tốt của Hoàng Phủ tứ thiếu chúng tôi ghi nhận."

Hoàng Phủ tứ thiếu cười cười: "Vậy tôi không quấy rầy nữa. Tôi chờ thiệp mời rượu đầy tháng của hai người đấy! Tôi và anh Lệ bằng hữu mấy năm nên cũng cho tôi mặt mũi chứ."

Vinh Thiển thấy không thoải mái, sự thật rõ ràng đã bị chọc thủng, người nào người nấy lại phải làm như đối phương không biết chuyện, vo tròn cho kín kẽ.

Khi về tới Đế Cảnh, Thẩm Tĩnh Mạn đã đi ngủ. Vinh Thiển vẫn chìm trong suy nghĩ về món đồ mình làm rơi lại trên xe Lệ Cảnh Trình. Thừa lúc anh đang tắm, Vinh Thiển dùng di động lên mạng, nhưng dù vậy cô vẫn không tìm ra bất cứ manh mối gì.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển gọi điện thoại cho Vinh Trạch.

Anh ấy giao thiệp rộng, có lẽ có biết tin tức mấy khía cạnh này.

Cô gửi hình sang cho Vinh Trạch.

Vinh Thiện đi ra ngoài ban công, nhìn xe Lê Cảnh Trình chạy ra khỏi Đẽ Cảnh: "Anh, anh biết đó là đồ gì chưa?"

"Không biết được, nhưng mà anh có bạn ở chợ đen, để anh giúp em hỏi thử."

"Vâng."

Vinh Trạch thuận miệng nói: "Thứ đó em lấy đâu ra vậy?"

"Em cũng là bạn nhờ hỏi thôi. Anh tra giúp em sớm nhé."

"Được, chờ tin của anh!"

Vinh Thiện cúp điện thoại, rất lo Thắm Tĩnh Mạn lại bắt cô uống mấy thứ kì quái gì đó nên hạn chế đi xuống lầu.

Chỉ là cô không ngờ Tống Khiêm lại tới Đẽ Cảnh.

Lúc Vinh Thiện đi xuống, Tống Khiêm và Thắm Tĩnh Mạn đang nói chuyện rất vui vẻ, đôi chân cô không nghe lời cô, cứ nhắm phía trước mà. Tống Khiêm ngẩng đầu nhìn thấy cô, cậu ta và Lê Cảnh Trình là bạn bè lâu năm, chuyện kết hôn cậu ta cũng biết: "Chị dâu!"

Xưng hô vậy xong Tống Khiêm liền chọc cười: "Tôi hơn chị mấy tuổi còn phải gọi chị chị dâu."

Vinh Thiện vẫn chăm chăm nhìn người đàn ông ngồi trên sofa. Lúc trước, chính cậu ta tự tay giao cô cho Lê Cảnh Trình, bọn họ đều biết, sao có thể cứ giả bộ như không có chuyện gì như vậy?

Hay hạnh phúc của một người, hoặc thậm chí sinh mạng của người khác trong mắt bọn họ căn bản nhỏ bé, không đáng giá?

Khóe miệng cười vui vẻ của Tống Khiêm đụng phải nét mặt lạnh băng của Vinh Thiện thì từ từ trở nên xấu hổ. Thắm Tĩnh Mạn cũng phát giác bầu không khí không thích hợp: "Thiên Thiên, đây là Tống Khiêm, con cũng gặp rồi."

Bàn tay để sau lưng Vinh Thiện nắm chặt lại, trên bàn có hai chén trà, cô rất muốn cầm cái chén lên mà ném thẳng!

Khóe miệng cô gắng nhếch lên: "Vâng, con nhớ chứ."

Đời này cũng không quên được.

"Tổng Khiêm đến Nam Thịnh công tác. Nó và Cảnh Trình là bạn thân nhất của nhau, tiện đường tới thăm con một chút."

Vinh Thiển ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh: "Cảm ơn anh."

"Chị dâu, chị xem Cảnh Trình thật có phúc, đã sớm được làm ba rồi. Tôi đây, ngay cả bạn gái cũng không biết đang ở đâu nữa."

"Chỉ cần con muốn thôi, chứ bao nhiêu cô thiếu nữ đôi mắt cứ trông mong muốn gả cho con đó chứ." Thẩm Tinh Mạn cười nói.

Vinh Thiển cười cho có lệ, chỉ thấy khóe miệng chua xót .

"Chị dâu, tối nay chúng tôi có bữa họp mặt lớp ở ngay Nam Thịnh này. Lát tôi kéo Cảnh Trình theo, chị không có ý kiến chứ?"

Thẩm Tinh Mạn ngồi bên ngăn cản: "Tụ tập thì thôi đi! Lại coi uống rượu rồi làm càn, vả lại thai nhi của Thiển Thiển lớn rồi, cần có người bên cạnh."

"Bác à, bác xem Cảnh Trình có chị dâu rồi ngày nào lại không ở nhà..."

"Khó có dịp họp mặt lớp, tụ tập vui vẻ cũng không sao."

Tổng Khiêm vỗ tay một cái: "Có mấy lời này của chị yên tâm rồi."

Sau khi Lệ Cảnh Trình về tới nhà, Tổng Khiêm kéo anh ra cửa muốn đi liền. Vốn đều là mấy tay ham vui, mấy ngày này Lệ Cảnh Trình cũng gò bó sắp diên, có cơ hội như vậy nên tất nhiên là mừng rỡ.

Lệ Cảnh Trình đi tới cạnh Vinh Thiển, hôn má cô: "Anh sẽ về sớm."

"Ừm."

Lệ Cảnh Trình cứ cười, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi mới đi ra cửa.

Ăn xong cơm chiều, Vinh Thiển lên lầu rất sớm.

Cô xem ti vi xong tính đi ngủ, vừa mới nằm xuống, Vinh Trạch lại gọi điện tới .

Cô vội vàng bắt máy: "A lô, anh!"

"Thiến Thiến, tra được rồi."

"Là đồ gì vậy?"

Vinh Trạch lúc này đang đứng trong vườn Vinh gia: "Là loại thiết bị mở khóa kiểu mới."

"Cụ thể thế nào?"

"Em nên biết đối với thiết bị mở khóa bình thường, ở ngoài phạm vi xe bao nhiêu mét, sẽ không còn tác dụng. Nhưng đối với loại này chỉ cần để xe, lúc chủ xe quay lại mở xe cũng không phát hiện được gì khác thường. Nó còn có thể cài đặt thời gian, ví dụ như mười phút sau, xe sẽ tự động giải khóa. Nói cách khác, ai cũng có thể đột nhập vào xe."

Vinh Thiển giật mình, còn có thứ đồ vật như vậy sao?

"Thiển Thiển, em nói bạn em nên cẩn thận hơn. Thấy mấy thứ này tốt nhất là giao cho cảnh sát tiêu hủy."

Cổ họng Vinh Thiển hơi căng cứng: "Vâng."

"Gần đây sức khỏe em thế nào rồi?"

"Rất tốt, anh đừng lo lắng."

Vinh Trạch ngoái đầu lại nhìn ánh đèn sáng ở Vinh gia: "Khi nào sinh thì gọi điện về nhà để Tụng Giai đi với em."

Vinh Thiển gật đầu: "Dạ."

Cúp máy xong, trong lòng Vinh Thiển rối như tơ vò, tim thấy bất an cứ nháy trong lồng ngực.

Lệ Cảnh Trình và Tống Khiêm đi tới chỗ hẹn, hai người đậu xe xong liền đi vào câu lạc bộ.

Sau một lúc lâu, một chiếc xe khác dừng ở bên cạnh xe Lệ Cảnh Trình. Một người mở cửa xe đi xuống, tiện đà rất tự nhiên mở cửa xe Lệ Cảnh Trình ngồi vào. Hắn lấy từ trong túi ra một chai nước, mở nắp bình nước thơm để trên đồng hồ xe Lệ Cảnh Trình rồi đổ thuốc vào.

Tống không tới một phút đồng hồ. Trước khi đi, người kia còn lấy khăn tay lau chùi cẩn thận mới đẩy cửa xe đi ra.

Trong phòng bao, một bàn quây quần đầy người. Hầu hết đều là bạn học chung thời đại học, cũng có người mang theo nửa kia. Tống Khiêm và Lê Cảnh Trình là hai người đến trễ nhất.

Bầu không khí rất nhanh được khuấy động. Một cô gái ngồi xuống bên tay trái Lê Cảnh Trình: "Cảnh Trình, anh còn nhớ em không?"

Anh nhìn cô ta: "Sao lại không nhớ, Kỷ Lưu Gia."

Cô nàng cười to: "Hiếm có được à nha, anh vẫn chưa quên em."

Tống Khiêm bên cạnh chế nhạo: "Ai mà không biết em theo đuổi Cảnh Trình bốn năm, người ta lại không thèm để ý em."

Kỷ Lưu Gia cũng không thấy khó chịu, ngược lại lại bình thản thừa nhận: "Đúng vậy, thích thì đã sao. Không phải anh cũng theo đuổi con bạn em rồi bị người ta cho leo cây sao?"

"Đi đi! " Tống Khiêm xua tay: "Vạch điểm yếu của nhau thật vô nghĩa.

Tình yêu thăm thiết gì đây đều là chuyện đã qua, cụng ly!"

Trên bàn cơm khó tránh khỏi phải có rượu, lại đều là bạn học rất lâu rồi không gặp. Kỷ Lưu Gia ngồi cạnh Lê Cảnh Trình cứ gắp đồ ăn cho anh, anh cũng chỉ ăn vài miếng, luôn cố gắng duy trì khoảng cách với cô nàng. Có vài người hú hét, Lê Cảnh Trình xua tay: "Tớ già rồi, không chơi được như các cậu đâu."

Lúc Tống Khiêm nghe được câu này quả thực kinh hãi, câu này thật sự là từ miệng Lê Cảnh Trình nói ra?

Vinh Thiển ở trong phòng cứ nóng ruột, sau một hồi lăn qua lăn lại, cuối cùng cô cũng gọi điện thoại.

Bên kia rất ồn, Lê Cảnh Trình hạ giọng: "A lô."

"Anh, khi nào anh về?"

"Chị dâu giục rồi!" Tống Khiêm một tay chặn vai Lê Cảnh Trình: "Chị dâu! Chúng tôi còn ở lại chơi một lát nữa."

Những tiếng nói huyên náo ồn ào liên tiếp dội vào tai Vinh Thiển, cô ngồi ở giường: "Khi nào về anh nhớ lái xe cẩn thận một chút!"

"Yên tâm đi, anh không uống nhiều rượu đâu."

Kỷ Lưu Gia gấp con tôm thả vào chén Lê Cảnh Trình: "Cảnh Trình, em chấm nước tương rồi đó. Anh uống rượu thì mau ăn chút đi."

Vinh Thiển phải nhắc lại: "Không phải vậy, lát anh nên chạy chậm thôi, hoặc là, thuê người chở về luôn đi..."

"Cảnh Trình, tới lượt cậu rồi!"

"Được rồi được rồi, không thấy anh ấy đang gọi điện thoại à? Tôi uống thay." Kỷ Lưu Gia cầm lấy ly rượu của Lê Cảnh Trình uống một hơi cạn sạch.

Mọi người xung quanh cười vang: "Lưu Gia, trông cậu chủ động kìa, Cảnh Trình uống rượu ngon vậy sao?"

"Ha ha ha ha ____"

Tâm trạng Vinh Thiển hơi chùng xuống, lời muốn nói cũng nói xong: "Vậy anh cứ tiếp tục đi."

"Thiển Bảo!"

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng tút tút tắt máy, Lê Cảnh Trình cất di động lại, trong lòng suy nghĩ lát nữa về sớm một chút là được.

Ăn uống linh đình, lúc đi ra khỏi câu lạc bộ là đã gần 11 giờ.

Khách sạn Tống Khiêm ở cũng gần đó, cậu ta chụp bả vai Lê Cảnh Trình: "Tự về được không?"

"Sao lại không thể?"

Kỷ Lưu Gia đứng gần Lê Cảnh Trình, bên cạnh có người nói: "Về Để Cảnh là đi qua nhà Lưu Gia đấy. Cảnh Trình, cậu tiện đường đưa cậu ấy về luôn đi?"

"Không thành vấn đề." Dù sao cũng tiện, vẫn tốt hơn để người ta thuê người chở về: "Đi thôi."

Hai người tới bãi đỗ xe, Kỷ Lưu Gia ngồi vào ghế phụ, ánh mắt đảo qua bình nước hoa kia một cái: "Nhìn độc đáo thật! Không giống phong cách của anh nha."

"Là Vinh Thiển mua, cô ấy thích kiểu dáng như vậy."

Kỷ Lưu Gia cười cười: "Xem ra anh đối với cô ấy rất tốt."

Lệ Cảnh Trình khởi động xe, do mới từ trong phòng bao câu lạc bộ ra nên cũng không cảm thấy lạnh. Kỷ Lưu Gia mặc một áo khoác ngoài, bên trong là chiếc đầm ngắn sọc màu cam.

Xe đang chạy, Kỷ Lưu Gia sờ đôi chân trắng nõn: "Cảnh Trình, mở điều hòa đi! Lạnh quá!"

"Được!" Thấy vậy, anh mở hệ thống sưởi.

Kỷ Lưu Gia lại cởi áo khoác: "Hôm nay quây thiết!"

"Đúng vậy." Lệ Cảnh Trình đáp nhẹ: "Cũng do rất lâu rồi không gặp."

Kỷ Lưu Gia hất mái tóc dài trên cổ, mùi thơm đầu gội đầu tỏa khắp bên trong không gian chật hẹp. Hệ thống sưởi lại làm mùi nước hoa bay ra, nên hình như cảm thấy mùi thơm có ngào ngạt hơn mọi ngày.

Lệ Cảnh Trình một tay giữ vô lăng. Hệ thống sưởi tỏa ra rất nóng, anh điều chỉnh nhiệt độ thấp hơn một chút, nhưng vẫn không xua tan được cảm giác xao động ở lồng ngực. Cổ họng anh nuốt nhẹ, anh phải cởi một nút áo ra.

Kỷ Lưu Gia không nghịch tóc lại vắt chân, cái đầm càng lúc càng chạy lên cao, lộ cả viền ren quần đùi bên trong.

"Cảnh Trình, loáng cái đã mấy năm, anh bây giờ cũng sắp làm ba rồi."

Lệ Cảnh Trình khước miệng nhẹ nhàng: "Đúng vậy, nếu em chuyên tâm tìm bạn trai, có lẽ cũng sẽ được 'thăng cấp' lập tức."

"Thôi đi!" Kỷ Lưu Gia cười cười, ánh mắt lộ vẻ cay đắng: "Bọn họ ai cũng nói yêu cầu của em cao quá. Em cảm thấy em đã coi anh làm hình mẫu rồi, mấy năm cũng chẳng tìm được người nào hợp với yêu cầu của em."

Lệ Cảnh Trình nhìn cô ta: "Vậy thì yêu cầu của em đúng là quá cao rồi!"

Nói xong, anh cũng cười ra tiếng. Kỷ Lưu Gia xích tới gần anh hơn: "Cảnh Trình, bữa nào dẫn em xem mặt vị hôn thê của anh đi, em chưa được thấy đó."

"Được thôi." Lệ Cảnh Trình thuận miệng đồng ý, ánh mắt tự nhiên rơi xuống, lưỡng lự giữa đôi chân trắng nõn, lại không tài nào dứt ra được. Cổ họng anh khô khốc, có hơi buốt nhức.

Bị cấm dục quá lâu, thần kinh căng cứng không thể chịu nổi chút trêu chọc nào, tất cả máu trong người chỉ dồn xuống một chỗ. Hô hấp của anh trở nên gấp gáp, cởi thêm một cái nút áo cũng không đủ, thậm chí muốn cởi hết cả y phục.

Kỷ Lưu Gia bỗng nhiên vươn tay ra, huých cánh tay Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình, Em theo đuổi anh bốn năm đại học, vì sao anh không thích em? Do em nhìn không xinh, hay là dáng người không đẹp?"

Ngực cô ta đè lên cánh tay anh, dây áo ngực dây như ẩn như hiện, màn này kích thích da đầu Lệ Cảnh Trình tê dại. Tay anh muốn đẩy cô ta ra, nhưng khắp cơ thể như bị khống chế. Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên đánh tay lái, dừng xe hẳn ở ven đường.

Kỷ Lưu Gia thở hổn hển, môi đỏ mọng càng nhìn kiêu diễm, ánh mắt sáng vẻ mơ màng. Không phải cô không đẹp, chỉ là Lệ Cảnh Trình không thích mẫu người như vậy. Vóc dáng cô gợi cảm đầy đặn; chỉ liếc nhìn, mười người đàn ông thì hết chín người đã bị hấp dẫn.

"Cảnh Trình."

Cô ta gọi bằng giọng mềm nhũn, bỗng nhiên đổ nhào tới.

Tâm trí Lệ Cảnh Trình bị tấn công, chút lý trí cuối cùng gần như bị đánh tan. Bàn tay anh dán sát trên thắt lưng trơn mịn của cô nàng, rồi lại thu chặt hơn....

Vinh Thiển nằm trên giường, lật qua lật lại ngủ không được, cô bắt đầu suy nghĩ lan man.

Có khi nào có kẻ mở cửa xe ngồi vào, núp ở ghế phía sau có ý định hại anh?

Hay hoặc là, giống như trong ti vi – sẽ phá hư thắng xe?

Vinh Thiển càng nghĩ càng sợ, cô chưa bao giờ muốn Lệ Cảnh Trình chết, cô hận anh muốn chết mà thôi.

Cô nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường, từng giây từng phút trôi qua, trời đã gần đến hừng đông nhưng vẫn không thấy Lệ Cảnh Trình trở về.

Bên đường cái, cửa xe bên ghế phụ mở toang, bên trong xe chỉ có một mình Lệ Cảnh Trình.

Anh dựa vào ghế ngồi, thở dốc từng ngệm lớn. Trong xe tràn ngập một mùi gì không rõ. Làn gió mát đang thổi nhẹ hỗn loạn ngoài tấm cửa sổ lạnh ngắt, lượn vờn xong lại quần quanh trên da thịt non yếu.

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, bàn tay cầm chặt vô lăng.

Đôi mắt anh u ám, hung ác ngược lên nhìn vào kính chiếu hậu giữa xe. Áo sơ mi mở toang lộ ra lồng ngực tinh trắng có cơ. Cần cổ có mấy vết hồng hồng rất rõ ràng, là dấu vết trong lúc ý loạn tình mê mà ra.

Ngón tay Lệ Cảnh Trình ma sát, cảm giác rất nhẹ, nhắc nhở anh một màn vừa nãy phát sinh.

Anh châm điều thuốc để trấn áp xao động trong lòng.

Tầm mắt đảo qua chỗ ghế phụ, thấy khăn lụa của Kỷ Lưu Gia rớt lại đó, anh cầm lấy lên ném ra ngoài cửa sổ. Vừa rồi bị mất khống chế và phóng túng làm tim anh dâng nổi phiền chán, anh rút mạnh điều thuốc, mở hết cả hai cửa sổ.

Loại cảm giác lúc nãy tới rất mãnh liệt, nhưng cũng không đột ngột; không giống như bị uống thuốc sẽ hưng phấn lập tức, sẽ tự mình phát giác ngay có gì không thích hợp. Gió thổi làm Lệ Cảnh Trình thấy lạnh, suy nghĩ cũng từ từ trầm lắng. Anh dập thuốc, khởi động xe lái đi.

Vinh Thiển nghe thấy dưới lầu có tiếng động, tâm trạng không hiểu sao cũng buông lỏng, cô đứng dậy tắt đèn phòng đi.

Lệ Cảnh Trình đi vào phòng, anh ráng thả lỏng bước chân. Tắm xong anh nằm ở bên kia giường, cũng không ôm cô.

Anh không đụng chạm, Vinh Thiển đêm nay ngủ rất ngon. Lệ Cảnh Trình uống rượu, lúc Vinh Thiển dậy anh vẫn còn ngủ, cô vén chăn xuống giường. Nghe tiếng động, người đàn ông mắt cũng không mở, thuận tay kéo cổ tay cô: "Ngủ tiếp đi."

"Mặt trời chiếu vào phòng rồi đấy."

Lệ Cảnh Trình hơi nheo hai mắt, kéo tay cô không buông: "Đầu hơi đau, em nằm với anh đi!"

Vinh Thiển bị anh kéo ngồi xuống lại. Lệ Cảnh Trình xoay người nằm ngửa, cổ áo ngủ mở rộng ra hai bên, mấy vết hồng hiện ra rõ ràng, dài có ngắn có, đan chéo nhau trên da thịt màu đồng của anh.

Cô giật mình. Lệ Cảnh Trình mở mắt, lúc này mới nhận ra tình huống hiện tại. Anh rất nhanh xoay lưng về phía Vinh Thiển, trong lòng cảm giác tội tệ, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài: "Mấy giờ rồi?"

Vinh Thiển liếc nhìn đồng hồ: "Mười giờ."

Lệ Cảnh Trình sửa lại cổ áo, muốn đứng dậy đi thay quần áo.

"Chờ một chút."

Vinh Thiển đi thẳng tới phòng thay quần áo, lấy ra bộ đồ thả lên giường:

"Bình thường không phải anh rất thích thay đồ trước mặt em sao? Anh thay đi!"

Da đầu Lệ Cảnh Trình tê dại. Anh biết tính tình Vinh Thiển, nếu để cô nhìn thấy, không khéo cô lật cả nhà lên.

Anh đứng dậy: "Anh vào phòng tắm thay, sẵn tiện tắm rửa luôn."

Khóe miệng Vinh Thiển nhếch cười lạnh: "Lệ Cảnh Trình, đừng trốn trốn tránh tránh nữa, em nhìn thấy rồi."

Tay anh phủ lên cần cổ, sắc mặt ửng đỏ, nhất thời không nói lên được cảm giác hiện giờ: "Tối hôm qua, anh có uống chút rượu."

"Em không muốn nghe..." Vinh Thiển cắt ngang lời Lệ Cảnh Trình: "Đúng là em đồng ý để anh đi chơi với Tống Khiêm nhưng có giữ tự chủ được hay không là chuyện của anh. Bây giờ với em mà nói, để tâm trạng mình không bị ảnh hưởng, để Tiểu Mễ Từ bình an sinh ra mới là điều quan trọng nhất. Lệ Cảnh Trình, anh cũng đừng nói chuyện với em!"

Anh nghĩ tới chuyện hoang đường tối qua liền thấy đau đầu. Vinh Thiển xoay người muốn xuống lầu, Lệ Cảnh Trình đi tới trước mặt cô: "Nghe anh nói này!"

Vinh Thiện bình tĩnh nhìn anh. Lệ Cảnh Trình thấy mắt cô trầm tĩnh, không có ba đào sóng biển phần nộ, càng không có chỉ trích hay gì thương tâm muốn chết, chỉ như đang nghe chuyện của người khác. Trong lòng Lệ Cảnh Trình hơi thấy lạnh: "Em không quan tâm sao?"

"Anh mang mấy thứ vết đó mà về, còn hỏi em có quan tâm không. Lệ Cảnh Trình, anh có thể cười không?"

Lời giải thích đã đến miệng lại không nói ra. Vinh Thiện đã gạt anh qua một bên đi xuống lầu.

Giờ ăn điểm tâm, Lệ Cảnh Trình vốn định đi làm luôn, nhưng Thẩm Tĩnh Mạn cứ bắt anh cùng ăn.

Vinh Thiện chỉ im lặng ăn. Thẩm Tĩnh Mạn nhìn con trai, trên cần cổ lộ ra dấu vết rất rõ ràng, khuôn mặt bà hơi cứng lại: "Thiên Thiên, con cũng sắp sinh rồi, phải cẩn thận một chút, không nên đùa quá."

"Con đùa gì ạ?" Vinh Thiện theo ánh mắt Thẩm Tĩnh Mạn nhìn cổ Lệ Cảnh Trình. Cô cười cười, xé miếng bánh mỳ bỏ vào miệng: "Mẹ, đó là Cảnh Trình hôm qua đi tập rồi mang về nhà, không phải con làm, con biết chừng mực."

Thẩm Tĩnh Mạn mở to mắt: "Thật sao?"

Lệ Cảnh Trình uống được nửa ly sữa, một câu cũng không nói, đẩy ghế ra đi làm.

"Này..." Thẩm Tĩnh Mạn tất nhiên phải giúp con trai: "Nhất định là hiểu lầm rồi, chắc lúc say không cẩn thận nên ai đó.."

Vinh Thiện rũ mắt, tập trung vào mấy món ăn, nhưng sự mất mát trong mắt thế nào cũng không che giấu được.

Giữa trưa, Lệ Cảnh Trình vừa mới kết thúc cuộc họp lại bỗng nhiên nhận được điện thoại ở nhà.

Lúc Thẩm Tĩnh Mạn nói, giọng cấp bách: "Cảnh Trình, rốt cuộc tối qua con đã làm gì? Bây giờ người ta tìm tới nhà rồi kìa."

Lệ Cảnh Trình day trán: "Mẹ nói trọng điểm!"

Thẩm Tinh Mạn nói đại khái: "Con về mau! Mẹ đuổi cô ta đi không được. Vinh Thiển vẫn đang ngủ trưa trên lầu. Cứ âm ỉ như vậy, không thể để xảy ra chuyện được."

"Được rồi, con về lập tức."

Lệ Cảnh Trình cúp điện thoại, huyết thái dương giật từng cơn đau nhói. Anh cầm lấy chìa khóa chạy xe nhanh về nhà.

Cửa sổ xe đóng chặt, hệ thống sưởi vẫn hoạt động bình thường, Lệ Cảnh Trình vẫn chưa cảm giác được có gì khác thường. Xe lao nhanh ra đường cái như mũi tên, giạt gió thành tiếng.

Về tới Đế Cảnh, anh bước nhanh vào trong. Có người phụ nữ đang ngồi khóc nức trên sofa; còn Thẩm Tinh Mạn không nói gì, sắc mặt xanh đen, lâu lâu lại nhìn về phía cầu thang: "Cô mau đi đi. Cô muốn thì tìm Cảnh Trình, hai người ra ngoài nói chuyện, đừng làm loạn trong nhà."

Người phụ nữ ngẩng đầu: "Bác gái, con cũng bất đắc dĩ mới tìm tới đây thôi."

Lệ Cảnh Trình nhìn, là Kỷ Lưu Gia tối qua. Cô ta chỉ sửa lại mái tóc rồi tung cho chỉnh tề, áo lông cổ sâu để lộ mấy dấu vết ái muội; còn trên đùi, mặc dù đeo tất dài màu da nhưng cũng như cũ, không che được vết cào và vết máu bầm.

Người đàn ông bước nhanh tới, ném chìa khóa xe lên bàn trà: "Xảy ra chuyện gì?"

Vinh Thiển nghe thấy động tĩnh, từ trên lầu cũng đi xuống. Cô đứng ở đầu cầu thang, nhìn một màn đang diễn ra trong phòng khách.

Kỷ Lưu Gia ngẩng đầu nhìn thẳng Lệ Cảnh Trình, cơ thể vẫn đang run run. Hai tay cô ta ôm chặt trước ngực, trong mắt toát đầy vẻ sợ hãi: "Cảnh Trình, em thích anh là sự thật, nhưng em biết anh có vợ chưa cưới, cũng có con luôn. Trong tương lai em không muốn có qua lại gì với anh, nhưng tối hôm qua sao anh lại làm thế với em?"

Chương 42 : Hình như cô ấy (anh ấy) đã biết sự thật

Edit: Dế Mèn

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn con trai: "Nó làm gì cô?"

Tay Kỷ Lưu Gia nắm cổ áo sâu mà kéo thật mạnh: "Bác gái, bác phải làm chủ cho con."

Bộ ngực trắng như tuyết lộ ra, mập mờ ái muội. Thẩm Tĩnh Mạn trầm mặt, tức giận run cả môi.

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh: "Tối hôm qua rốt cuộc tôi làm gì cô nhỉ?"

"Anh ở trên xe... ở trên xe, cưỡng bức em!"

Tay trái Vinh Thiển đang để trên tay vịn cầu thang bỗng nắm chặt lại. Thẩm Tĩnh Mạn kinh hãi, bà vốn cho là Lệ Cảnh Trình cầm lòng không được mà làm chuyện hồ đồ, sao lại có thể gây ra chuyện cưỡng bức được?

"Tôi cưỡng bức cô?"

"Em biết ngay anh sẽ không thừa nhận." Kỷ Lưu Gia kéo cổ áo lại, vẻ mặt lộ như thống khổ: "Cảnh Trình, em vốn đã có chồng sắp cưới. Xảy ra chuyện thế này, anh bảo em phải làm sao bây giờ?"

Người phụ nữ đang tranh biện với người tối qua như hệt hai người, Lệ Cảnh Trình nói lỏng cà vạt: "Vậy cô muốn thế nào?"

"Lời này phải là em hỏi anh, rốt cuộc anh định với thế nào với em?"

Vinh Thiển thả tay vịn ra, từ đầu cầu thang chậm rãi đi xuống phòng khách.

Kỷ Lưu Gia ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn cô: "Đây là vợ sắp cưới của anh nhỉ?"

Lệ Cảnh Trình quay đầu lại thấy Vinh Thiển đã đi tới trước mặt mình, sắc mặt anh không đổi: "Em xuống làm gì?"

"Em xuống xem kịch vui."

Kỷ Lưu Gia nhin không được khóc nước nỡ, mắt nhìn chăm chăm cái bụng to của Vinh Thiển: "Tối hôm qua chúng tôi đều uống nhiều rượu, nhưng tôi

không muốn làm chuyện gì quá giới hạn. Cô Vinh, tôi càng không có ý định phá hoại gia đình cô."

Lệ Cảnh Trình cười lạnh: "Cô đã nói tôi cường bức mà, sao không đi tố cáo đi?"

"Tôi không muốn mình không còn mặt mũi đi gặp người khác..."

Người đàn ông kéo tay Vinh Thiển: "Tối hôm qua, đúng là anh có phút chốc kìm lòng không được, nhưng anh đã đẩy cô ấy ra được."

"Phút chốc kìm lòng không được?" Kỷ Lưu Gia cao giọng: "Rõ ràng là anh nhin không được nữa, anh đẩy em ngã xuống ghế phụ. Anh, anh..."

Tâm trí Thẩm Tĩnh Mạn chỉ để trên bụng Vinh Thiển: "Thiển Thiển, chuyện này giao ẹ, con mau lên lầu đi! Đừng để động tới cái thai."

"Mẹ, con không sao, kịch hay như vậy bỏ lỡ thì đáng tiếc lắm."

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình nhìn hung dữ nham hiểm, đôi mắt sáng rõ nhưng lại toát vẻ sắc lạnh. Một giọng mỉa mai, hời hợt nhếch ra từ khóe miệng:

"Vậy cô nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền?"

Vinh Thiển nhìn anh. Năm đó nếu cô biết được sự thật rồi chạy tới anh khởi binh vấn tội, có phải cũng chỉ nhận được câu trả lời đả thương như vậy không?

Kỷ Lưu Gia có vẻ như bị sỉ nhục rất nhiều: "Anh nghĩ tôi tới tìm anh là vì tiền sao? Sự trong sạch của tôi chỉ đáng bằng mấy đồng tiền của anh thôi ư?"

"Nếu đã không vì tiền, cũng không phải vì tình, trong trắng lại càng không đáng giá mấy đồng tiền, vậy còn có thể vì gì?"

Lệ Cảnh Trình nói xong câu đó, di động trong túi bỗng nhiên vang lên, anh lấy ra nhìn, là Tống Khiêm.

"A lô?"

"Cảnh Trình, tối hôm qua chuyện gì xảy ra hả?"

"Chuyện gì xảy ra là gì?"

"Cậu làm chuyện gì với Kỷ Lưu Gia không ít người đã biết rồi. Cô ta không phải độc thân sao? Thế nào lại có vị hôn phu? Chuyện này mọi người đang

đồn rất nhiều đấy, cậu coi chừng một chút."

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đối diện: "Cô ta bây giờ đang ở nhà tôi."

"Cái gì? Điên rồi sao? Tôi nói chứ, nếu cậu muốn làm cô ta thì đã làm từ lâu rồi, còn phải đợi tới ngày hôm qua! Cậu, có phải cậu uống lộn thuốc không? Hay là uống nhiều rượu quá?"

"Được rồi, không có thời gian lôi thôi với cậu. Khi nào ghé lại hãy nói."

Vinh Thiển nhìn Kỷ Lưu Gia. Vừa nhìn đã biết cô ta là người được sinh ra trong gia đình có điều kiện, nhan sắc diễm lệ chín mùi; đúng như quả đào chín mọng.

Lệ Cảnh Trình cúp điện thoại xong đứng dậy đi ra ngoài.

Anh suy nghĩ về việc tối qua mình đã không kìm nén được như thế nào.

Thẩm Tĩnh Mạn vội theo ra.

Vinh Thiển nhìn người phụ nữ đối diện: "Đừng khóc nữa, ngoài tôi ra chẳng ai xem nữa đâu."

"Huhuhu, tôi không ngờ anh ấy lại làm loại chuyện đó với tôi. Tôi một chút phòng bị cũng không đề phòng."

"Tôi cũng không nghĩ anh ấy có thể đổ ‘cô’ mà làm chuyện đó."

Kỷ Lưu Gia ngẩn người, trông Vinh Thiển còn nhỏ tuổi nhưng nói chuyện không hề đồ.

Nhìn qua cửa sổ sát đất, Vinh Thiển thấy Lệ Cảnh Trình đi tới ga ra. Lòng cô đang rất bình thản bỗng dao động, cô bước nhanh đi tới trước cửa sổ, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình mở hết cửa xe, ở trong xe rất lâu.

Cô nhớ đến món đồ mình đánh rơi trên đó.

Khoảng gần hai mươi phút sau mới thấy Lệ Cảnh Trình và Thẩm Tĩnh Mạn từ bên ngoài đi vào, trong tay anh cầm vài món đồ, ném từng món lên trên bàn trà.

Vinh Thiển đi tới, liếc nhìn liền thấy món đồ màu đen kia.

Một cơn lạnh đảo trong miệng cô, mắc kẹt ở cổ họng.

Trong số đó còn có bình nước hoa cô mua cùng với mấy món trang trí nhỏ nhỏ.

Vinh Thiئن không biết vì sao Lệ Cảnh Trình đem mấy thứ vào. Nét mặt anh căng cứng, bình nước hoa và mấy món trang trí có vấn đề hay không sẽ nói sau, nhưng anh dám chắc cái vật màu đen kia chắc chắn không phải thứ đơn giản.

Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại, Thẩm Tĩnh Mạn ở bên cứ hỏi liên, anh vẫn căng cứng khóe miệng, không nói câu nào.

Kỷ Lưu Gia khóc rưng rức thành tiếng. Lệ Cảnh Trình dứt một tay vào túi: "Bây giờ khóc có phải trễ rồi không? Chồng chưa cưới của cô hận không thể đem chuyện hai chúng ta mà bố cáo toàn thiên hạ, ngay cả Tống Khiêm cũng biết rồi."

"Cái, cái gì?" Kỷ Lưu Gia kinh hãi: "Không thể nào!"

Liền sau đó có người tới Đế Cảnh, xách theo cái rương thật to. Người đó đem tất cả đồ Lệ Cảnh Trình vứt trên bàn xếp lại từng cái một, sau đó mang vào một căn phòng nhỏ dưới lầu.

Vinh Thiئن xoa xoa bụng, rất hồi hộp. Thẩm Tĩnh Mạn ngồi bên cạnh, bàn tay nắm lấy ghế sofa: "Cảnh Trình, con còn nhớ chuyện bốn năm không?"

Nghe nói như thế, Vinh Thiئن lập tức quay sang chú ý.

Thẩm Tĩnh Mạn vẻ mặt nghiêm nghị: "Sau chuyện đó, thằng hai đã bị ba con coi như không có, cũng coi như bị đuổi ra khỏi Lệ gia, ngày nghỉ cũng không cho về. Cũng Dụ năn nỉ nhiều năm rồi ba con mới tỏ ý cho phép một chút. Nhưng trong chuyện này trên hết là con không thể xảy ra chuyện gì."

"Mẹ, chỉ là chút nhãi nhép mà thôi!" Lệ Cảnh Trình cười lạnh, "Mặc dù chuyện này đã từng xảy ra cho con, nhưng suy cho cùng bản chất không giống nhau."

Không lâu sau, người kia đã đi ra khỏi phòng, Lệ Cảnh Trình ngồi thoải mái ở sofa: "Thế nào?"

Người đàn ông đó để món đồ màu đen và bình nước hoa lên trên bàn: "Hai thứ này có vấn đề."

Lệ Cảnh Trình nheo đôi mắt.

"Cái này là thiết bị mở khóa, hẳn là được ai đó đặt vào trong xe, cho nên đột nhập vào xe như không có chuyện gì. Còn lọ nước hoa này, mặc dù mùi cũng không có gì khác biệt lắm, nhưng vẫn còn lưu lại một chút thuốc bên trong. Loại dung dịch thuốc này có tác dụng kích thích mạnh; đặc biệt, nếu ở trong không gian chật hẹp như trong xe, khi bật hệ thống điều hòa, tính năng của thuốc càng tăng gấp bội."

Vinh Thiển ngồi bên không nhúc nhích. Kỷ Lưu Gia nghe xong, ngẩng đầu: "Cho nên anh mới có thể làm loại chuyện đó với tôi."

"Câm miệng..." Lệ Cảnh Trình đang cố gắng kìm cơn tức giận, "Còn giờ trò đùa giỡn như vậy, cô có tin tôi sẽ xé mặt cô không?"

Thẩm Tĩnh Mạn loáng thoáng cũng cảm thấy chuyện này không đúng. Bà đang rất lo lắng thì lại có điện thoại gọi tới Đế Cảnh.

Bà cầm lấy điện thoại người giúp việc đưa: "A lô, Thanh Vân."

Vinh Thiển vểnh tai, nghe thấy Thẩm Tĩnh Mạn đang ra sức giải thích: "Sao có thể, Cảnh Trình sẽ không làm loại chuyện đó đâu. Hiểu lầm gì thôi."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe điện thoại nửa ngày sau đó nhìn về phía Vinh Thiển, bà chìa điện thoại ra: "Thiến Thiến, ba con muốn nói chuyện với con."

Vinh Thiển đứng lên đi qua đó. Thẩm Tĩnh Mạn một tay che tai nghe, bà đề thấp tiếng nói: "Ngàn vạn chớ nói lung tung, biết không?"

Cô gật đầu, tiếp điện thoại.

"Ba!"

"Thiến Thiến, mấy ngày này cơ thể thế nào?"

"Sức khỏe rất tốt ạ, ba đừng lo lắng."

"Chuyện của Cảnh Trình, ba nghĩ không cần gạt con. Dù gì sau đó có thể có mấy tin tức còn hơn thế nữa, nghe chính người trong nhà nói cho ta vẫn hơn nghe được từ bên ngoài. Còn tính chân thật của câu chuyện chúng ta vẫn phải xem xét coi thế nào đã."

"Ba, con hiểu ạ."

"Hôm qua, có phải buổi tối nó đã ra ngoài không?"

Vinh Thiển nhìn sang Lệ Cảnh Trình đang ngồi trên sô pha, ánh mắt rớt xuống trên lọ nước hoa. Cô không kịp suy nghĩ, câu trả lời ra khỏi miệng ngay: "Tối hôm qua, Cảnh Trình về Đế Cảnh rất sớm, đều ở cùng con."

Lệ Thanh Vân ừ nhẹ, Thẩm Tĩnh Mạn nghe câu trả lời này thì không khỏi liếc nhìn Vinh Thiển.

"Vậy thì tốt." Lệ Thanh Vân cũng không hỏi gì thêm: "Con chú ý sức khỏe, những chuyện không quan trọng ấy cứ để Cảnh Trình tự xử lý cũng được."

"Dạ."

Cúp điện thoại xong, Thẩm Tĩnh Mạn vỗ bả vai cô: "Mặc dù Thanh Vân ông ấy có lẽ không tin hẳn những gì con nói, nhưng thái độ và sự khoan dung của con làm mẹ rất vui mừng."

Vinh Thiển bây giờ mới nhận ra, Lệ Thanh Vân gọi cú điện thoại này tất nhiên là đã nắm chứng cứ chắc chắn, làm sao cô có thể với một câu nói đã xoay chuyển càn khôn.

"Mẹ, vậy con lên lầu trước." Vinh Thiển cũng không còn hứng xem vở kịch này.

Kỷ Lưu Gia ngồi trên sô pha bất động. Lệ Cảnh Trình đứng dậy đi tới cửa sổ sát đất, anh nghĩ tới chuyện cái dụng cụ mở khóa kia. Xe của anh không có ai ngồi vô được, trừ Vinh Thiển.

Anh nhớ đêm dẫn cô ra ngoài ăn cơm, rồi động tác khom lưng của Vinh Thiển. Lệ Cảnh Trình giơ tay chống trán, lòng thấy tràn ngập nôn nao và rối rắm.

"Cô còn chưa đi, thật sự muốn để chúng tôi chế giễu nữa?" Tiếng Thẩm Tĩnh Mạn truyền tới lỗ tai.

Kỷ Lưu Gia khóc sụt sùi: "Ý bác là sao cơ?"

Lệ Cảnh Trình xoay người, bước đi thong thả trở lại sofa.

"Chuyện loạn ra như vậy, đối phương đã đạt được mục đích rồi, cũng sẽ không làm khó cô đâu. Tôi niệm tình mấy năm là bạn học, không muốn ép

cô tới đường cùng. Nhưng sau này đừng để tôi thấy cô! Mấy năm không gặp, cô đã thay đổi khiến tôi thấy buồn nôn."

Khóe mắt Kỷ Lưu Gia đỏ bừng, cuối cùng nén tiếng khóc: "Tôi khó khăn lắm mới tìm được người đàn ông khiến tôi có cảm giác. Tôi chỉ là muốn giúp anh ấy tiến thân trong sự nghiệp thôi."

Lệ Cảnh Trình đối với chuyện này không có chút hứng thú: "Cút đi!"

Kỷ Lưu Gia sửa sang lại y phục, cầm túi xách đi nhanh khỏi đó.

Thẩm Tĩnh Mạn lắc lắc đầu. Lệ Cảnh Trình xoa huyết thái dương cho bà: "Lại đau đầu sao?"

"Sao không đau cho được?" Thẩm Tĩnh Mạn liếc nhìn mấy thứ trên bàn trà: "Con nói mấy thứ này là ai bỏ vào?"

"Gây nhiều chuyện như vậy, chung quy cũng sẽ để lại dấu vết gì thôi."

"Cảnh Trình, con nói xem chuyện này với thằng hai có..."

"Suýt." Lệ Cảnh Trình cắt ngang suy đoán của Thẩm Tĩnh Mạn, chăm chú ấn huyết thái dương cho bà: "Mẹ đừng nói! Thả lỏng! Bệnh đau đầu cũ của mẹ lại tái phát, không nên suy nghĩ nhiều chuyện như vậy."

Kỷ Lưu Gia sẽ không kháng án, bởi vì cô ta không có chứng cứ chính xác; nhưng đem sự tình làm to như vậy nhất định là có mục đích khác.

Lệ Cảnh Trình cầm lọ nước hoa lên lâu. Vinh Thiển đang ngồi ở sofa đọc sách, thấy anh vào, cô chợt dạ cúi đầu xuống hơn.

Anh để lọ nước hoa lên tủ đầu giường, Vinh Thiển bỏ cuốn sách xuống đi qua: "Người phụ nữ kia đi rồi à?"

"Đi rồi." Lệ Cảnh Trình kéo tay Vinh Thiển tới: "Lần này em lại không phát hỏa nhỉ?"

"Em tưởng hai người tình đầu ý hợp chứ."

"Đầu cái khi..." Lệ Cảnh Trình đưa hai tay ôm cô: "Chỉ là anh không ngờ sẽ có người đột nhập xe anh thôi, vấn đề lại nằm trong lọ nước hoa đấy."

"Anh, không phải anh nghi ngờ em chứ?" Vinh Thiển vội vàng bổ sung thêm: "Dù sao lọ nước hoa này là em mua."

Con người hẹp dãi của Lệ Cảnh Trình hẹp dãi giật giật, đáy mắt mấy phần u ám thâm thúy, ánh mắt nhìn Vinh Thiển chăm chú không thể biết anh đang nghĩ gì. Tay anh xoa xoa đầu Vinh Thiển: "Em mà lại hại anh sao?"

Cổ họng cô nuốt một cái, lấy hết can đảm ngẩng đầu nhìn anh: "Anh nói xem, em có thể hại anh không?"

Cả hai người đem vấn đề giao lại cho đối phương. Lệ Cảnh Trình cúi người hôn lên trán cô, trả lời dứt khoát mà kiên quyết: "Không đâu! Chắc chắn là không!"

Chóp mũi Vinh Thiển bỗng nhiên thấy cay xót, khó chịu muốn khóc.

Cô không thể thấy thoải mái, càng không làm sao tha thứ được, nhưng cô lại không muốn để người khác làm hại anh. Trong lòng cô có hận, dù muốn trả thù anh thật đau thì cũng chỉ có cô mới được làm chuyện đó.

Như vậy mới gọi là một thù trả thù một.

Vinh Thiển không lên mạng nữa, còn có nửa tháng cô sẽ sinh con, cả tâm trí và con người cô chỉ tập trung vào việc chuẩn bị đón Tiểu Mễ Từ. Cô không dám ký thác hy vọng của mình vào con người kia nữa, cô muốn đợi sau khi ông ngoại khỏe lại rồi mới quyết định.

Bữa cơm, Thẩm Tĩnh Mạn tới trễ. Bà vừa mới gọi một cuộc điện thoại rất dài, trông người như có điều lo lắng.

"Cảnh Trình."

Người đàn ông đang ăn cơm nên chỉ vâng nhỏ

"Thằng hai trở về Lệ gia rồi."

Lệ Cảnh Trình gấp đồ ăn cho Vinh Thiển: "Nó vốn là người nhà họ Lệ, bây giờ trở về cũng đâu phải chuyện gì ngạc nhiên."

"Nếu như không có chuyện lần này của con, nó có thể được về nhà không? Tám phần chính là nó làm! Làm càn không kiêng dè như vậy đương nhiên là vì có về Lệ gia mới có thể càn vung tay múa chân mà. Mẹ lại không ở nhà, hai chị em Cùng Khanh Cùng Dụ kia chần chẫn đã luân phiên rủ rỉ vào tai ba con cầu xin tha cho nó. Chuyện bây giờ đã quyết định vậy, nói cái gì cũng vô dụng."

"Mẹ, " Lệ Cảnh Trình không suy trước ngó sau như Thẩm Tĩnh Mạn:

"Thằng hai nó bị đuổi khỏi nhà hơn bốn năm rồi. Nó là con trai ba, cho dù không có chuyện lần này, sớm muộn gì nó cũng phải trở về."

"Nhưng ít ra chúng ta còn có thể tranh thủ mấy năm, cho nó một bài học, ai bảo lúc trước nó..."

"Mẹ!" Lệ Cảnh Trình thấp giọng cắt ngang lời bà: "Đừng nói nữa, chuyện cũ năm nào rồi, nói lại làm gì?"

Vinh Thiển không hiểu, thuận miệng hỏi: "Năm đó sao vậy?"

Thẩm Tĩnh Mạn sắc mặt khó coi, cầm đôi đũa trên bàn: "Chuyện đều đã qua rồi, cũng không có việc gì."

Hai người giấu kín như bưng, cô cũng chẳng hỏi thêm.

Ăn xong cơm chiều lên lầu, Vinh Thiển vào phòng tắm tắm trước. Cũng đã lâu rồi cô không cho Lệ Cảnh Trình tắm cho cô nữa.

Người đàn ông lấy di động trong túi ra ném về phía tủ đầu giường, không ngờ di động lại rớt xuống.

Lệ Cảnh Trình cúi người nhặt, di động kẹt giữa giường và tủ. Anh thò tay vào lại đụng phải vật gì đó.

Hai ngón tay Lệ Cảnh Trình kẹp lấy vật đó ra, vừa nhìn thấy, trái tim anh bỗng nhiên co rút lại.

Là một mảnh vỡ của bức điêu khắc. Anh ngồi luôn trên sàn nhà, mảnh vỡ để trên lòng bàn tay.

Anh nhìn, trên mảnh vỡ còn có rất nhiều vết trầy xước cũng như vết dao trát. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình đóng đinh trên đó một lúc không cách nào di dời. Anh chỉ cảm thấy cơ thể như rơi vào động băng giá, đôi chân tê dại khó đứng dậy.

Có thể nghĩ, với một mảnh vỡ, còn có thể nói do không cẩn thận làm rơi; nhưng với mấy vết trên mặt đó, nếu không phải dùng dao đâm xuống thì ở đâu mà ra.

Nhiều như vậy, phải gồm biết bao nhiêu phần nộ và căm hận?

Lệ Cảnh Trình nắm chặt lòng bàn tay lại, mảnh vỡ sắc nhọn đâm rách cả lớp da anh.

Anh muốn tìm trăm lý do giúp Vinh Thiển, nhưng mọi lý do cộng lại vẫn đều mong manh.

Lệ Cảnh Trình nhớ lại lúc Vinh Thiển hiên ngang thẳng thắn hỏi lại anh. Cô đã nói, “chẳng lẽ anh cho là em làm sao? Lệ Cảnh Trình, ‘mất thì ất’? Hóa ra anh cũng chẳng thêm quan tâm vậy đấy!”

Trong phòng tắm có tiếng động, ngay sau đó, cửa được mở ra.

Lệ Cảnh Trình tiện tay ném mảnh vỡ vào chỗ cũ.

Vinh Thiển lau tóc: "Sao anh lại ngồi dưới đất?"

Cô đi tới giường. Lệ Cảnh Trình cầm lấy khăn mặt trong tay cô, Vinh Thiển hất hất tóc: "Em sấy khô rồi."

"Không phải bảo em không được dùng máy sấy sao? Sau này gội đầu gội buổi trưa ấy."

"Được rồi." Vinh Thiển đồng ý, khóe miệng hơi mỉm cười. Anh nhìn cô, lại không biết được cô đang có “mấy phần thật, mấy phần giả”?

Lệ Cảnh Trình phủ hai tay lên bụng Vinh Thiển: "Còn có nửa tháng, anh rất mong."

"Em cũng vậy."

Anh cầm khung hình trên tủ đầu giường, bên trong là bức vẽ Vinh Thiển vẽ Tiểu Mễ Từ, "Đợi khi nào con lớn một chút, em khắc cho anh và con mỗi người một bức, được không?"

"Được." Vinh Thiển miệng đáp ứng ngay: "Hi vọng tay nghề của em không bị lu mờ."

"Không đâu. Tiếc thật! Bức tượng trước em làm cho anh, anh thích nó vô cùng."

"Đúng vậy..." Vinh Thiển nói tiếp: "Không ngờ lại không thấy đâu cả."

Người đàn ông che giấu cảm xúc trong đáy mắt mình. Anh muốn nhìn vào mắt Vinh Thiển, thử coi ánh mắt cô có thực sự sâu kín như vậy không. Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt Vinh Thiển và anh chạm nhau. Vẫn

trong trẻo sáng ngời như anh quen thuộc. Một nỗi bí ẩn dâng trong lòng Lê Cảnh Trình; hóa ra anh không hiểu cô.

Vinh Thiển thấy anh nhìn mình chăm chú bất động: "Sao thế?"

Lê Cảnh Trình không biết rốt cuộc chuyện bốn năm trước cô đã biết được bao nhiêu?

Nếu không phải chuyện đó, còn lý do nào khiến cô hận anh như vậy? Thậm chí cô còn hợp tác với người ngoài hại anh.

Lê Cảnh Trình thực sự không nghĩ ra được.

Anh vẫn không nhắc đến cái thiết bị mở khóa đó, Vinh Thiển lại thấy bất an.

Đem đồ vật đó để vào trong xe Lê Cảnh Trình, khả năng cao nhất chỉ có thể là cô làm. Kỷ Lưu Gia tìm tới cửa, sự tình còn kinh động đến Lê Thanh Vân, mặc dù Vinh Thiển không biết chuyện đó với việc cậu hai nhà họ Lê trở về liên quan thế nào, nhưng cô cũng mơ hồ đoán được tính nghiêm trọng của nó. Thế nhưng Lê Cảnh Trình lại không hỏi cô một câu, thực sự rất không bình thường .

Vinh Thiển cũng không biết liệu Lê Cảnh Trình có nhận ra điều gì chưa.

Chẳng lẽ, trong lòng anh đã có hoài nghi, chỉ là không nói ra mà thôi?

Hai người mỗi người ôm một tâm tư, không ai vạch trần ai.

Với Lê Cảnh Trình, là do anh không muốn. Suy cho cùng còn có nửa tháng cô sẽ sinh, anh không muốn tâm tình cô lại bị dao động.

Còn với Vinh Thiển, nếu Lê Cảnh Trình vạch trần cô trước, cô tuyệt đối sẽ không đời nào chịu thừa nhận, dù sao chuyện này cũng ảnh hưởng tới việc cô có thể thuận lợi mang theo Tiểu Mễ Từ bỏ đi được không.

Lê Cảnh Trình áp mặt vào bụng Vinh Thiển, cô cảm thấy rất không tự nhiên, nhanh chóng chuyển đề tài: "Đúng rồi, chuyện kia giờ thế nào?"

"Muốn lan truyền thì cứ để nó lan truyền. Chỉ cần em tin anh không cường bức cô ta thì anh chẳng bận tâm."

"Lê Cảnh Trình, nếu bị bỏ thuốc, sao anh lại có thể kiềm chế được thế?"

Bàn tay anh ở thắt lưng cô vuốt ve nhiều lần: "Anh còn chút nữa đã không khống chế được rồi. Nếu là trước đây chắc anh đã không thèm nghĩ ngợi gì, nhưng bây giờ không giống vậy. Khi hai tay anh bắt đầu siết chặt lại, trong đầu anh liền nghĩ ngay đến em và Tiểu Mễ Từ, anh là chồng em, cũng là ba của Tiểu Mễ Từ."

Hai tay Vinh Thiển chống hai bên: "Lúc Kỷ Lưu Gia nói anh cưỡng bức cô ta em cũng không tin. Nếu nói là do anh ý loạn tình mê thì còn có chút khả năng, nhưng em ngấm nghĩ chứ, anh đâu tới mức phải dùng sức mạnh với người khác, anh muốn dạng phụ nữ nào mà chẳng được?"

Người đàn ông nghe mỉm cười: "Em đây là khen anh, hay là mắng nhiếc anh đây?"

Nhưng câu nói ngay sau đó của Vinh Thiển khiến tim anh lạnh đi một nửa. "Vậy, Lệ Cảnh Trình! Anh thật sự sẽ không đi cưỡng bức người khác đúng không?"

Người đàn ông chợt run sợ, suy đoán trong lòng anh như càng thêm chắc chắn. Anh vẫn không trả lời thẳng thắn.

"Không phải em nói anh muốn phụ nữ nào mà chẳng có ư?"

"Lỡ như cũng có người anh không thể có được chứ?"

Lệ Cảnh Trình cầm lấy hai tay cô đưa tới bên miệng: "Nếu một người đàn ông từng dùng sức mạnh với một người phụ nữ, anh ta có tư cách được tha thứ không?"

Ngay chính lúc này, Vinh Thiển lại không cách nào giả bộ trấn tĩnh được: "Không đời nào!"

Thái độ của cô khiến tim anh đập nhanh.

Vinh Thiển cũng ý thức được giọng mình nghe cứng nhắc, cô rút tay phải lại, có vẻ không được tự nhiên nên vội vàng trốn tránh ánh mắt anh: "Thì chuyện nam nữ đương nhiên phải đôi bên có tình cảm, không thể dùng sức mạnh được."

Lệ Cảnh Trình đứng dậy ngồi xuống cạnh người cô: "Em nói đúng. Anh đi tắm."

Đợi bóng dáng anh khuất trong phòng tắm rồi, Vinh Thiển mới chậm chạp thở dài.

Nửa tháng kể tiếp, Vinh Thiển hầu như không bước ra khỏi Đế Cảnh một bước.

Ăn xong cơm chiều, Lệ Cảnh Trình cùng cô đi dạo trong vườn một chút. Tất cả mọi thứ hiện tại rất thanh thoi, Vinh Thiển ngày nào cũng vừa hưng phấn vừa khẩn trương; và như tất cả những người làm mẹ, cô đã sẵn sàng chào đón con mình.

Lệ Cảnh Trình cũng không đi làm mà ở nhà với cô.

Ngày lại ngày trôi qua, Lệ Cảnh Trình vẫn chờ Vinh Thiển đi khám, nhưng cô sợ bầu không khí này, hơn nửa thời gian buổi tối cô luôn ngủ không yên. Chuyện này lại làm khổ Lệ Cảnh Trình. Lúc anh ngủ, chỉ cần nghe thấy tiếng Vinh Thiển lật người hoặc tiếng cô ho khan, anh đều vội vã bật dậy, nhìn xem có phải cô đau bụng không.

Hôm nay, Vinh Thiển mang bụng bự đi vào phòng tắm; lúc đứng dậy, cô thấy trên giấy vệ sinh có một chút hồng hồng.

Rất nhạt, không rõ ràng lắm.

Cô khẩn trương đứng dậy, đi ra ngoài gọi: "Em sắp sinh rồi!"

Lệ Cảnh Trình bỏ máy vi tính trong tay xuống: "Đau bụng sao? Thấy thế nào rồi?"

"Hình như ra máu thăm, bụng thì chưa có cảm giác gì."

"Chắc là sắp sinh rồi." Lệ Cảnh Trình còn khẩn trương hơn Vinh Thiển, anh đứng dậy đi tới trước mặt cô: "Đi, đi bệnh viện."

Anh bế ngang Vinh Thiển lên đi xuống lầu, Thẩm Tĩnh Mạn thấy cảnh này vội vã đi tới: "Đi đâu vậy?"

"Thiển Thiển sắp sinh."

"A?" Thẩm Tĩnh Mạn liền gọi vú nuôi: "Mau mau, mang cái túi chuẩn bị sẵn tới đây!"

Mọi thứ đã được chuẩn bị trước, giờ chỉ cần mang theo là được.

Nỗi sợ trong lòng Vinh Thiển càng rõ, khi ngày này đến thật, cô lại hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Nghe nói sinh con rất đau, như bị dao cắt, cô không tưởng tượng được loại đau đớn này sẽ như thế nào.

Lệ Cảnh Trình làm đặt cô ngồi vào ghế phụ. Lúc khởi động xe, anh liền cầm tay cô thật chặt không buông.

Vinh Thiển nhìn vào mắt anh, mặc dù rất khẩn trương, nhưng nét mặt anh vẫn rất trấn định. Anh đưa tay Vinh Thiển tới bên môi khẽ hôn: "Đừng sợ, mang thai mười tháng cuối cùng cũng có thể nhìn thấy mặt con rồi. Chúng ta hẳn là chờ mong nhiều hơn lo sợ mà."

Vinh Thiển nghe anh nói, tinh thần cũng vững vàng hơn không ít.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 43 : Không cho anh cùng vào phòng sinh

Edit: Lưu Tinh

Xe rất nhanh đi tới bệnh viện, vú nuôi và Thẩm Tĩnh Mạn cùng ngồi trên xe.

Lệ Cảnh Trình đã chuẩn bị tốt phòng sinh, anh ôm Vinh Thiển đi vào. Bác sĩ và y tá liền rất mau đã đến, kiểm tra một hồi rồi thông báo: "Không có việc gì, vẫn chưa sinh đâu, nhưng trước mắt ở lại nơi này để theo dõi."

Mới hơn bốn giờ chiều, Vinh Thiển khẩn trương nằm ở trên giường. Bác sĩ an ủi cô: "Bây giờ còn chưa đau bụng sinh, đợi khi có cảm giác đau một thời gian, tôi sẽ tới nữa."

Lệ Cảnh Trình thấy Vinh Thiển gật đầu, anh đứng ở bên giường: "Nhất định phải sinh tự nhiên?"

"Ừm."

Bác sĩ cười cười: "Hiện tại rất nhiều phụ nữ không chịu sinh tự nhiên, sợ đau, cô thật có dũng khí."

Vinh Thiển xoa xoa bụng: "Tôi muốn thử xem, nghe nói sinh tự nhiên vẫn là tốt hơn."

"Mau chuẩn bị cơm chiều cho Vinh Thiển đi, phải ăn nhiều cho có sức."

Bữa cơm tối nay, Vinh Thiển ăn thật nhiều, vừa mới nằm xuống không lâu, mơ hồ liền cảm thấy bụng truyền đến một trận co rút đau đớn, thấy choáng váng.

Lệ Cảnh Trình thấy cô ưỡn bụng: "Đau bụng sinh sao?"

"Có chút cảm giác đau..."

Nhưng hiển nhiên chưa đến lúc đó, bác sĩ cũng phải chột vọt chạy đến xem mấy lần..

Cho đến tận trưa hôm sau, Vinh Thiển có cảm giác đau hơn rất nhiều, mồ hôi theo hai má chảy xuống không ngừng.

Bác sĩ đưa tay xuống dưới chăn kiểm tra: "Nhấn nặn thêm nữa đi, mọi người nói chuyện cùng cô ấy cho thoải mái đầu óc một chút."

Cô đau đến khó chịu, đôi chân muốn duỗi thẳng cũng không được, co lại cũng không thoải mái, khó khăn thở hắt ra. Lệ Cảnh Trình khẩn trương không ngớt, toàn thân toát mồ hôi: "Khi nào thì có thể sinh?"

"Mười phân..." Bác sĩ đáp chần lại giúp cô: "Mới chỉ mở ba, bốn phân thì chưa đâu, phải nhẫn nại chờ đợi."

Vinh Thiển nghe nói, có chút lo lắng. Cô đau như thế nửa ngày cũng chỉ mới mở được thêm một phân. Lệ Cảnh Trình ở bên cạnh nắm chặt tay cô. Anh vẫn muốn cô sinh mổ, không muốn nhìn cô phải chịu đau đớn dày vò thế này. Bây giờ quá trình sinh lại kéo dài như thế...

Lệ Cảnh Trình lau mồ hôi trên trán cô.

Thẩm Tinh Mạn thấy vậy, lắc lắc đầu, bà đi tới bên cạnh Vinh Thiển: "Có thể sinh tự nhiên thì sinh tự nhiên cũng tốt, khôi phục cũng mau."

Lúc này Vinh Thiển gần không nghe thấy ai nói gì, thân thể đau đến như bị xé rách. Hai bắp đùi bị chuột rút đau đớn không cử động được, cô thở hỗn hển.

Hơn hai giờ chiều, bác sĩ bảo đưa Vinh Thiển vào phòng sinh.

Lệ Cảnh Trình theo ở phía sau, nhanh chóng tiến vào phòng sinh. Vinh Thiển bỗng nhiên kéo cửa: "Không muốn, em không muốn anh vào."

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô, không ngờ cô sẽ có yêu cầu này: "Em nói cái gì?"

"Em không muốn anh nhìn thấy bộ dáng này của em. Anh ở bên cạnh, em không sinh được." Vinh Thiển kiên quyết, mặc dù đã đau đến dữ tợn, nhưng vẫn giữ lấy cửa không buông: "Lệ Cảnh Trình, một mình em vào được rồi."

Gương mặt anh phảng phất sự mất mát. Vừa muốn tiến phòng sinh, Lệ Cảnh Trình không ngờ Vinh Thiển sẽ đối xử với anh như vậy.

Y tá ở bên cạnh khuyên: "Hiện nay rất nhiều người khi sinh đều có chồng ở bên cạnh, có thể cùng nhau chứng kiến bảo bối được sinh ra, cũng có thể giúp cô ổn định hô hấp."

"Tôi không muốn." Vinh Thiển từ chối thẳng thừng.

"Bộ dáng lúc đó rất xấu, tôi không muốn!"

Y tá có chút khó xử: "Vậy chúng ta vào thôi."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, đành phải buông tay ra, nhìn cánh cửa phòng sinh ở trước mắt anh dần khép lại.

Bên trong phòng sinh to như vậy chỉ có một mình Vinh Thiển cùng vài nữ hộ sinh chuyên nghiệp vây quanh cô. Vinh Thiển nắm chặt hai tay, dường như thời gian trôi qua thật chậm. Mỗi phút đồng hồ với Vinh Thiển mà nói, thậm chí so với một giờ còn muốn dài hơn.

Cô cố nén đau đớn, miệng vết thương cũ trên bụng bởi vì dùng sức, dường như đang sinh ra cảm giác đau nhói.

Nước mắt Vinh Thiển chảy dài, mặc dù cô được chăm sóc trong điều kiện tốt nhất với những hộ sinh chuyên nghiệp nhất, sự đơn độc trong phòng bệnh VIP này dường như hòa cùng với cơn đau muốn tận lực dày xéo cô.

Cô không có một người chồng ở bên cạnh, cũng không có sự quan tâm lo lắng của ba, mẹ chờ ở ngoài phòng sinh.

Cô sớm đã cảm thấy tủi thân, nhưng cũng sẽ không để cho Lệ Cảnh Trình tiến phòng sinh. Anh không chỉ một lần, không chút nào che giấu ở trước mặt cô lộ ra sự khẩn trương và hưng phấn, còn nói muốn giúp Gạo Nếp cắt cuống rốn. Lúc đó Vinh Thiển đều nói: "Được", nhưng đến thời khắc này, sự kiên quyết của cô liền có thể chặt đứt sự mong mỏi của Lệ Cảnh Trình trong mấy tháng qua.

Y tá lau nước mắt cho cô: "Đừng khóc, hay là vẫn nên để chồng cô vào đi?"

Cô dùng sức lắc đầu: "Không cần."

Ngoài phòng sinh, Lệ Cảnh Trình ngồi ở ghế chờ, ngẩng đầu nhìn màn hình lớn.

Mấy chữ lớn "Chờ sinh" rõ ràng đập vào mắt anh.

Hai tay anh xen vào tóc, anh từng muốn cùng cô vượt qua thời khắc này, vậy mà bây giờ chỉ có thể ngồi chờ ở đây.

Vinh Thiển kiên quyết như vậy thật nằm ngoài dự liệu của anh, bọn họ trước đây rõ ràng đã cùng nhau thảo luận và đồng ý vấn đề này.

Thần sắc Lê Cảnh Trình thoáng lạnh lẽo, sợ rằng, Vinh Thiển đã sớm tính toán chuyện này.

Trong phòng sinh truyền đến tiếng thét chói tai, Lê Cảnh Trình hung hăng nhắm mắt lại. Trong lúc y tá ra vào, bác sĩ kiểm tra cho Vinh Thiển: "Nhịn thêm chút nữa."

Y tá từ bên ngoài tiến vào, cầm hộp chocolate trong tay.

"Chồng cô nhờ tôi mang vào cho cô. Tôi giúp cô lấy một viên nhé?"

Vinh Thiển đau đến nỗi không còn sức không động đậy. Y tá nhét viên chocolate vào trong miệng cô. Khi đêm đến, cô còn ở trong phòng sinh, cổ họng đã khô rát, Vinh Thiển không còn hơi sức la nữa, chỉ là hung hăng cắn môi, tóc và quần áo toàn bộ đều ướt đẫm.

Bác sĩ an ủi: "Cố lên, sắp ra rồi."

Nước mắt nhịn không được, cô đau muốn chết đi sống lại. Vừa lúc đó, Vinh Thiển nghe thấy một trận tiếng khóc nỉ non.

"Oa oa oa —— "

Lê Cảnh Trình giật mình, tiếng khóc non nớt kia truyền tới tai anh. Anh kích động vô cùng, trong mắt dường như có một tầng hơi nước nóng hổi.

Thẩm Tinh Mạn ở bên cạnh đứng bật dậy: "Ai da, cuối cùng cũng sinh."

Bác sĩ đang khâu cho Vinh Thiển, cô đau đến tê dại, chỉ là cố gắng mở mắt.

Y tá đem đứa bé đặt trong ngực cô. Vinh Thiển liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn kia, liền nín khóc mỉm cười: "Đây là con của tôi sao?"

"Đương nhiên." Y tá ôm lấy đứa bé định mang đi.

Vinh Thiển cảnh giác níu tay y tá lại: "Cô định làm gì?"

"Còn phải mang đi lấy máu để thử máu, sau đó sẽ mang trả lại cho cô."

Cô bất đắc dĩ hạ cánh tay xuống.

Y tá ôm đứa bé ra khỏi phòng sinh, Lê Cảnh Trình liền canh giữ ở cửa, y tá đưa giấy tờ cho anh kí tên, sau đó đem đứa bé đưa cho anh: "Đi với tôi lấy máu để thử máu."

Anh yêu thích không phút nào buông tay. Động tác ôm con của anh có vẻ rất ngốc. Ngón tay anh vỗ về gương mặt bé Gạo Nếp. Thẩm Tĩnh Mạn ở bên hỏi: "Là con trai hay con gái vậy?"

"Là một bé gái đáng yêu."

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn thoáng chút ảm đạm. Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến thái độ của bà, anh âu yếm hôn lên trán con.

Vinh Thiển rất nhanh được đưa ra khỏi phòng sinh. Cô vẫn còn rất yếu, nằm ở trên giường không nhúc nhích. Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp đến bên cạnh Vinh Thiển.

"Bà xã, cực khổ cho em rồi."

Anh dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn.

Vinh Thiển lặng lẽ nhắm mắt, thân thể đau đớn còn đang lảng trí thần kinh của cô. Cô ôm Gạo Nếp vào trong ngực. Nhìn bảo bối trước mắt, mọi cực khổ đều là đáng giá .

Lệ Cảnh Trình nói không nên lời, lại càng không có nghĩ tới Vinh Thiển có thể cứng cỏi và nghị lực đến thế. Anh cúi người xuống, giúp cô vén tóc sang một bên. Vinh Thiển nhìn anh khẽ cười.

"Mau nghỉ ngơi thôi."

Cô gật gật đầu, mệt đến nỗi tứ chi không thể nhúc nhích. Nhưng cứ nhìn đến bảo bối trong lòng, lại không sao buồn ngủ.

Bảo mẫu ở nhà làm đồ ăn đưa tới, Vinh Thiển được truyền nước, đến tối, tinh thần cũng dần dần khôi phục.

Vinh Trạch và Tụng Giai tới thăm, sợ quấy rầy cô nghỉ ngơi, ở lại không bao lâu liền rời đi.

Ăn vài thứ xong, Vinh Thiển nhắm mắt nghỉ ngơi, sau đó thiếp đi lúc nào không biết.

Cô chợt giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu thấy bình truyền dịch chẳng biết đã cạn từ lúc nào. Vinh Thiển giơ tay sờ soạng bên cạnh, lại thấy trống không. Cô khẩn trương nhìn phía bốn phía, cũng không thấy bóng dáng của Lệ Cảnh Trình.

"Gạo Nếp!"

Vú nuôi nghe thấy tiếng quát tháo của cô liền đi qua: "Thiếu phu nhân, cô tỉnh rồi."

"Con gái của tôi đâu? Nó đâu rồi?" Vinh Thiển muốn ngồi dậy, liền động trướng chỗ đau nhức, đành phải nằm lại.

"Lệ thiếu bế đi rồi..."

Cửa rất nhanh bị đẩy ra, Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp từ bên ngoài tiến vào: "Tỉnh rồi sao?"

Vinh Thiển liếc nhìn anh, thần sắc không khỏi khẩn trương: "Anh mang con đi đâu vậy?"

"Bảo bảo đã đói bụng, em còn chưa có sữa, anh sợ bé ảm ỉ phiền em nghỉ ngơi, nên ôm đến gian ngoài cho bú." Lệ Cảnh Trình trong tay ôm Gạo Nếp, đi tới bên giường.

Vinh Thiển đưa tay ra muốn ôm con, Lệ Cảnh Trình đem đứa bé cẩn thận từng li từng tí đặt vào trong tay cô.

Thần sắc cô lúc này mới hơi thả lỏng. Lệ Cảnh Trình quan sát nhất cử nhất động của cô: "Anh có thể ôm đứa bé bỏ chạy sao?"

Vinh Thiển chăm chú ngắm nhìn Gạo Nếp: "Em chỉ là tỉnh lại không thấy con, nên mới sốt ruột."

Cô đặt Gạo Nếp gối đầu lên cánh tay mình, nhẹ nhàng nâng niu. Mỗi một cử chỉ của cô đều khiến Lệ Cảnh Trình say mê ngắm nhìn. Đây là con gái của bọn họ, mặc dù không phải là kết tinh của tình yêu, nhưng cũng là cốt nhục của họ.

Vú nuôi bưng chậu nước ấm tới, nhúng ướt khăn mặt. Vinh Thiển cầm lấy khăn, chỗ kín vẫn còn hơi đau đau: "Tôi... Để tôi tự làm."

"Thiếu phu nhân, điều này sao có thể, hơn nữa chúng ta đều là phụ nữ mà."

Vú nuôi biết cô mắc cỡ, Thẩm Tĩnh Mạn thấy vậy liền nói: "Ta đi ra bên ngoài, mắc công con thấy không được tự nhiên."

Lúc Lệ Cảnh Trình đẩy cửa tiến vào, Vinh Thiển còn đang kéo khăn, vú nuôi giúp cô lau hai tay trước.

"Vết thương cũng cần rửa sạch sẽ, cô yên tâm đi, tôi hầu hạ nhiều sản phụ rồi, việc này đều là tôi làm."

"Làm sao vậy?" Người đàn ông đi lên phía trước.

"Tôi muốn lau người cho thiếu phu nhân, cô ấy không chịu."

"Để tôi làm cho." Lệ Cảnh Trình không chút nghĩ ngợi tiếp lời.

Vinh Thiển nghe nói, sắc mặt càng đỏ bừng: "Không, không cần."

Lệ Cảnh Trình đón lấy cái khăn mặt trong tay vú nuôi, "Bà ôm Gạo Nếp cho bú sữa trước đi, ở đây cứ để tôi."

"Dạ." Vú nuôi nghĩ thầm cũng đúng, để người ngoài làm, chi bằng để chồng mình thì sẽ đỡ ngại ngùng hơn.

Vinh Thiển vẫn giữ chặt góc chăn, Lệ Cảnh Trình giật chăn ra: "Có cái gì anh chưa xem qua?"

"Vẫn là để vú nuôi đến đây đi."

Lệ Cảnh Trình giữ hai chân cô, xốc chăn lên, nhẹ nhàng tách hai bên ra, vết thương đã được khâu lại, mặc dù không lớn, nhưng có một chút sưng đỏ.

Nét mặt Lệ Cảnh Trình nghiêm nghị, nhẹ nhàng dùng khăn lau: "Đau không?"

"Không đau..." Mặt Vinh Thiển đỏ bừng, không biết phải nhìn đâu cho đỡ ngượng ngùng. Lệ Cảnh Trình nhẹ nhàng cẩn thận. Lúc Thẩm Tĩnh Mạn tiến vào nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đắp lại chăn giúp Vinh Thiển.

Sắc mặt bà hơi trầm xuống, mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng lại không hài lòng.

Tại sao Lệ Cảnh Trình lại có thể làm loại chuyện này?

Vinh Thiển thật đúng là được nuông chiều.

Thẩm Tĩnh Mạn xót con, càng cảm thấy đây là điềm xấu. Bà đi lên phía trước, giật lấy chậu nước trên tay Lệ Cảnh Trình: "Con không cần cả ngày túc trực ở bệnh viện, ta và vú nuôi có thể chăm sóc tốt cho Thiển Thiển."

Lệ Cảnh Trình nhìn bà: "Sinh tự nhiên bình thường không quá mấy ngày là có thể xuất viện, chuyện của công ty con đã sớm xử lý tốt."

Vinh Thiển khép chân lại, nếu mẹ cô còn sống, những chuyện vừa rồi sẽ do mẹ giúp cô.

Ngày Vinh Thiển xuất viện, bầu trời trong xanh. Gạo Nếp sinh sớm so với dự tính mấy ngày, năm nay qua năm lại tương đối trễ, xuất viện ngày hôm sau, vừa lúc đến giao thừa.

Thẩm Tĩnh Mạn ở trong phòng ngủ chơi cùng cháu gái. Lệ Cảnh Trình thì ngồi ở mép giường cùng Vinh Thiển nói chuyện. Thẩm Tĩnh Mạn muốn nói gì đó lại thôi.

Cuối cùng không nhịn được tiến lên phía trước nói, "Ngày mai là giao thừa, ba con tính qua đây, vừa lúc trông thấy cháu nội."

Vinh Thiển gật đầu: "Vậy chúng ta có thể cùng nhau đón giao thừa."

"Thư Lan cũng sẽ tới." Thẩm Tĩnh Mạn biết chuyện lần trước âm ỉ thành như vậy, nhất định Vinh Thiển sẽ không vui trong lòng.

"Con bé cũng muốn đến thăm Gạo Nếp, nó cùng cha con đến. Dù sao Thư Lan cũng coi như là cô của Gạo Nếp."

Vinh Thiển nghe vậy chợt im bật.

Lệ Cảnh Trình nói: "Bảo cô ta ở nhà chính đợi là được, chạy tới chạy lui làm gì."

"Con biết cái gì mà nói." Nét mặt Thẩm Tĩnh Mạn lộ vẻ không vui: "Dù sao nó cũng là em gái con mà."

"Mẹ bây giờ mới chịu nói cô ta là em gái con?"

"Sau Tết hai ba ngày thì trở về, được chưa?"

Vinh Thiển thấy coi như là Thẩm Tĩnh Mạn cũng đã nhún nhường, nếu cô vẫn không đáp ứng, lại nói cô không hiểu chuyện.

"Gọi cô ấy đến đây đi, cũng chỉ là đến thăm Gạo Nếp."

Lúc Lệ Thanh Vân và Thịnh Thư Lan đến, liền có trận tuyết lớn.

Ở Đế Cảnh bốn mùa nhiệt độ ổn định, hoàn toàn không cảm giác được cái lạnh bên ngoài. Vinh Thiển có thể rời giường đi lại, chỉ là Lệ Cảnh Trình không cho cô ôm đứa nhỏ lâu, sợ cô mỗi vai không tốt.

Bên ngoài vẫn là truyền đến tiếng đập cửa, Thẩm Tĩnh Mạn đi tới, mở cửa ra.

"Thanh Vân."

Về mặt Lệ Thanh Vân rạng rỡ, đi nhanh về phía trước: "Mau để cho ta nhìn cháu gái nào."

Vinh Thiển đem Gạo Nếp giao cho ông, Lệ Thanh Vân không che giấu được sự yêu thích và hưng phấn.

"Thật đáng yêu, sau này nhất định là đại mỹ nhân giống như Thiển Thiển vậy."

Thịnh Thư Lan theo Lệ Thanh Vân đi tới trước giường: "Thiển Thiển, chúc mừng cô."

"Cảm ơn."

"Đã đặt tên chưa?"

Lệ Cảnh Trình từ trong toilet đi ra, nói: "Vẫn chưa, chỉ mới đặt nữ danh."

Thẩm Tĩnh Mạn mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía chồng: "Cha con đã sớm chuẩn bị giúp rồi, dù là trai hay gái đều có."

Lệ Thanh Vân âu yếm nhìn cháu gái: "Lệ Thánh Tiệp, thế nào?"

"Cha, là chữ “Thánh” nào vậy?"

"Thánh trong thần thánh, hài lòng không?"

Vinh Thiển thật sự thích cái tên này.

"Hài lòng ạ, cảm ơn cha."

Thịnh Thư Lan nắm chặt gấu áo, Vinh Thiển vừa rồi hỏi khó tránh khiến cô xấu hổ.

Lệ Cảnh Trình ở mép giường: "Con thấy bé gái không hợp với tên này."

"Tiểu tử thôi, con không thích liền nói rõ đi."

"Sao có thể không hài lòng chứ, vợ của con cũng đồng ý rồi."

Chính Lệ Cảnh Trình cũng thử nghĩ qua không ít tên, chỉ là đều bị bác bỏ.

Lệ Cảnh Trình vốn định đặt bàn ở nhà hàng, nhưng Thẩm Tĩnh Mạn thích ở nhà đón giao thừa, lại nói Vinh Thiển còn đang ở cử, liền bắt tay vào cùng

người làm trong nhà chuẩn bị.

Lệ Thanh Vân kỳ thực rất thích Gạo Nếp, ôm suốt hai tiếng đồng hồ cũng không cảm thấy mệt.

Thịnh Thư Lan rời khỏi phòng Vinh Thiển, khép lại cánh cửa. Nước mắt chực trào dâng. Anh bây giờ đã có con của mình, hơn nữa lại đáng yêu như vậy. Cô nên vì anh mà phải vui mừng mới phải.

Tất cả, tất cả... chỉ là cô quá mơ mộng mà thôi.

Lệ Cảnh Trình đi từ bên trong ra, không ngờ gặp cô đứng ở cửa.

Thịnh Thư Lan mắt đỏ bừng, liếc thấy anh, vội lau nước mắt.

"Khóc cái gì?" Giọng nói của Lệ Cảnh Trình đặc biệt không vui.

"Em... em vì quá vui mừng" Thịnh Thư Lan như bị nghẹn lại nơi cổ họng:

"Anh đã làm cha, em vui mừng cho anh còn không kịp."

Lệ Cảnh Trình dựa lưng vào tường: "Chắc cũng không vui đến nỗi chảy nước mắt chứ."

"Đúng vậy." Thịnh Thư Lan miễn cưỡng cười: "Em căn bản không dám qua đây, cha nói sẽ dẫn em đi. Em thật sự rất vui, nhưng lại sợ trải qua chuyện lần trước Vinh Thiển đối với em không thoải mái... Nhưng cha và mẹ đều không ở nhà, em không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể theo."

"Thằng hai về nhà?"

"Dạ." Thịnh Thư Lan gắt gao nắm chặt hai tay: "Trở về chừng mấy ngày."

Lệ Cảnh Trình đứng thẳng dậy, chuẩn bị trở về phòng: "Vậy em cứ trốn nó đi."

Thịnh Thư Lan cười khố: "Cùng sống dưới một mái nhà, em đâu tránh được mãi?"

Cô mong mỗi Lệ Cảnh Trình có thể nói lời khác, hoặc là, an ủi mấy câu cũng tốt. Nhưng anh lại vượt qua cô, muốn trở về phòng. Thịnh Thư Lan nhịn không được kéo tay áo anh: "Cảnh Trình, anh rõ ràng có thể giúp em mà? Nếu như anh mở miệng giúp em rời khỏi cái nhà kia, hẳn là cha mẹ sẽ đồng ý."

"Tôi có thể sắp xếp chỗ ở cho cô, giúp cô rời khỏi đó, nhưng cô cũng sớm đã là người của Lệ gia, đã quen với điều kiện sống ở đó. Bây giờ ra ngoài một mình, cô chịu được sao?"

Thẩm Tĩnh Mạn mở cửa, liếc nhìn hai người đang đứng ở bên ngoài.

"Đang nói cái gì đó?"

Thịnh Thư Lan lau nước mắt, xoay người rời đi.

Lệ Cảnh Trình thản nhiên nói: "Không có gì." Sau đó nhấc chân đi tới phòng ngủ.

Người giúp việc bận rộn chuẩn bị bữa tối, Thịnh Thư Lan cũng phụ giúp một tay. Dù sao Vinh Thiển cũng mới xuất viện, cần nghỉ ngơi nhiều. Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp đến đặt bên cạnh cô. Cô yên tâm ngắm nhìn con.

"Lúc ăn cơm tối, anh sẽ gọi em dậy."

"Dạ."

Cô ngủ rất dễ, nhưng vẫn là ngủ không được bao lâu liền khó chịu mở mắt ra, muốn cho Gạo Nếp bú sữa. Ngồi dậy lại phát hiện Gạo Nếp không có ở trong phòng.

Vinh Thiển không suy nghĩ nhiều, cô đứng lên đi xuống lầu.

Đang trên cầu thang, liền nghe đến bên trong phòng khách truyền đến tiếng cười nói. Thẩm Tĩnh Mạn ngồi ở bên cạnh Lệ Thanh Vân: "Một hai năm nữa, chờ Cảnh Trình cho ông thêm một cháu trai, chúng ta coi như đã được trọn vẹn."

Thẩm Tĩnh Mạn gương mặt đậm ý cười, chính mình không thể nắm được trái tim của chồng, cũng chỉ có thể hi vọng ký thác vào đời sau.

Lệ Thanh Vân yêu đưa cháu gái này đến vậy, thực sự là ngoài dự liệu của bà.

"Đúng vậy, đến lúc đó tôi có thể về hưu."

Vinh Thiển đi vào phòng khách, tới trước sofa, Thẩm Tĩnh Mạn ngẩng đầu lên: "Thiển Thiển dậy rồi."

Lệ Cảnh Trình di chuyển tầm mắt từ màn hình điện thoại, anh vừa chụp lại bức ảnh Gạo Nếp đang ngủ: "Đến xem tướng ngủ của bảo bảo này."

Vinh Thiện ngồi vào bên cạnh anh, liếc mắt nhìn một cái sau đó thấy buồn cười: "Còn thối bong bóng nữa."

Vú nuôi từ phòng bếp qua đây: "Thiếu phu nhân, cô trước ăn một chút gì đó đi, ở cữ không thể để bụng đói."

Vinh Thiện nghe nói, quay đầu nhìn sang, sắc mặt cô căng thẳng: "Bảo bảo đâu?"

Lệ Cảnh Trình có chút căng thẳng trong lòng, giữ tay Vinh Thiện lại: "Chớ khẩn trương, Gạo Nếp được người bế đi rồi."

"Là ai?"

Đúng lúc Thịnh Thư Lan đang ôm Gạo Nếp từ từ đi tới, cùng nhau cười đùa. Cảnh tượng này thật giống như cô ta mới là mẹ của bé Gạo Nếp.

Khóe miệng Vinh Thiện cứng ngắc, Lệ Cảnh Trình vội ôm cô: "Thiên Thiên."

Cô đẩy tay anh ra, vú nuôi cũng nhìn thấy sự tình có chút quái dị. Vinh Thiện chậm rãi đứng dậy, ánh mắt hướng về cô: "Chị Lý, tôi mời cô tới là để chăm sóc đứa nhỏ."

"Tôi..." Vú nuôi luống cuống chân tay: "Không phải ý của tôi."

Thẩm Tĩnh Mạn thấy thái độ của Vinh Thiện như vậy, lập tức liền tỏ ra không vui: "Thư Lan chẳng qua là giúp bảo bảo thay tã, có thể có chuyện gì?"

Thịnh Thư Lan đi tới trước mặt mọi người: "Vừa rồi chị Lý bận công việc. Tôi thấy Gạo Nếp không thoải mái, liền mang con bé trở về phòng. Cô xem, thay tã xong nó cũng không khóc náo nữa."

Vinh Thiện đi qua, giành lại con.

Thịnh Thư Lan có chút ủy khuất: "Thiên Thiên, cô sẽ không cho là tôi muốn hại Gạo Nếp chứ? Tôi cũng rất thích con bé."

"Cô nói cái gì?" Vinh Thiện ngắt lời cô ta, càng ôm chặt Gạo Nếp hơn.

"Đây là con gái tôi, có quan hệ gì với cô chứ?"

"Tôi không phải có ý đó."

"Cô đã thích, thì tự mình sinh đi!"

Vinh Thiên đẩy tay Thịnh Thư Lan ra.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn Lệ Thanh Vân, sau đó bà vội vàng đứng dậy trách cứ:
"Thiên Thiên, con nói gì vậy?"

Lệ Cảnh Trình bước tới bên người cô: "Đừng dọa con sợ."

Vinh Thiên chợt cảm thấy ủy khuất. Ở trong nhà này, Thịnh Thư Lan là Thẩm mới là con gái của Thẩm Tĩnh Mạn, còn cô chỉ là vai phụ. Cô ôm chặt bảo bảo trong ngực, liếc nhìn Lệ Cảnh Trình.

"Anh cứ tin cô ta như vậy, ột mình cô ta ôm con gái tôi sao?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 44 : Mẹ của đứa trẻ, vĩnh viễn chỉ có một người

Edit: Rika

Lệ Cảnh Trình bị hỏi, lúc Thịnh Thư Lan ôm Gạo Nếp đi thay tã, anh căn bản cũng không nghĩ nhiều lắm.

Thịnh Thư Lan đưa hai tay ra, vẫn duy trì động tác ôm đứa trẻ, cô không nghĩ Vinh Thiển lại miễn cảm như thế: “Thiển Thiển, làm sao tôi có thể làm tổn thương Gạo Nếp, tôi. . . “

“Đúng, là cô sẽ không làm tổn thương, bởi vì cô đem nó chăm sóc như con gái có phải không? Nếu cô đã muốn như thế thì hiển nhiên cô đã xem nó là con gái của cô và Lệ Cảnh Trình?”

“Vinh Thiển...” Thẩm Tĩnh Mạn liền nói: “Con nói cái gì?”

Thịnh Thư Lan bị Vinh Thiển nói thế cảm thấy ủy khuất cực kỳ, đôi mắt cô ửng đỏ, Lệ Cảnh Trình thấy thế, liền đưa tay ra nói: “Để cho anh ôm.”

Vinh Thiển không muốn cho nên nghiêng người, tránh né được cánh tay của anh: “Con gái của tôi, không cần người khác nhúng tay vào.”

“Thiển Thiển, chẳng lẽ Gạo Nếp không phải là con của Lệ Cảnh Trình? Cái gì mà không cần người khác nhúng tay vào, Thư Lan cũng là người trong nhà, con không cần phản ứng kịch liệt như thế.” Thẩm Tĩnh Mạn vẫn không chịu được cảnh Thịnh Thư Lan bị ủy khuất mà mở miệng nói.

Vinh Thiển ôm chặt con gái vào lòng, mở miệng nói: “Thịnh Thư Lan, chuyện túi hương, cô có dám nói nó không có chút nào quan hệ tới cô không?”

“Tôi thật sự không biết mẹ nhỏ động tay động chân, huống hồ, chuyện kia cũng là cô giúp tôi làm sáng tỏ, Thiển Thiển, chẳng lẽ cô hoài nghi tôi sao?”

“Tôi làm sáng tỏ, bởi vì tôi không muốn để con gái tôi bị người ta hãm hại, không phải là cô học y sao? Bác sĩ có thể ngửi ra mùi khác lạ của túi thơm, còn cô, chẳng lẽ không phát hiện ra sự khác biệt đó sao mà cô còn đem túi hương đó tới đưa cho tôi. Đến tận cùng là cô thật sự không biết, hay là

muốn mượn dao giết người, chỉ có cô là hiểu rõ.” Vinh Thiển nói xong, ôm lấy Gạo Nếp lui ra sau vài bước.

“Lúc ấy tôi cũng không muốn nói, là bởi vì tôi cảm thấy tôi và cô vốn cũng chẳng có cơ hội tiếp xúc nhiều lắm, nhưng tôi không nghĩ tới, chỗ nào cũng thấy mặt của cô.”

Vinh Thiển hoàn toàn không nể mặt Thịnh Thư Lan, cô nói thẳng suy nghĩ của mình, ánh mắt nhìn thẳng vào Thịnh Thư Lan lúc này gương mặt đã đỏ hồng.

“Thiển Thiển, đừng náo loạn.”

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô, Vinh Thiển vẫn tránh né: “Lệ Cảnh Trình, có phải một chút nghi ngờ anh cũng không có?”

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn biến đổi, Lệ Cảnh Vân chen vào: “Đừng dọa làm cho đứa bé sợ hãi”

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn Thịnh Thư Lan, cô vẫn không nhúc nhích, nước mắt không kìm được mà rơi xuống, cô liền đưa tay lên lau đi.

Anh cảm thấy thật phiền não, Thịnh Thư Lan cũng không giải thích được, Lệ Cảnh Trình nắm lấy bả vai cô: “Đi lên lầu trước rồi nói sau.”

“Có chuyện gì mà không thể gặp mặt mà nói?”

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi không yên, đứng dậy đi tới trước mặt mọi người:

“Nếu nói về chuyện túi hương, mẹ sẽ giải thích thay Thư Lan, khẳng định là Thư Lan không biết chuyện túi hương, từ nhỏ khứu giác của Thư Lan đã không tốt, về nhận dạng mùi, có thể là nó không ngửi được...”

Thịnh Thư Lan che miệng lại, khiếm khuyết của mình cứ thế bại lộ trước mặt mọi người như vậy, cô cảm giác như mình bị lột trần áo quần ra vậy, cố nén tiếng khóc nghẹn ngào: “Thiển Thiển, thực xin lỗi, tôi không nghĩ là trong lòng cô vẫn còn thành kiến với tôi như thế.”

Vinh Thiển thật sự không nghĩ tới, nếu Thịnh Thư Lan có thể chế tạo ra mùi hương, tại sao phương diện khứu giác lại khiếm khuyết?

Không trách được, Lệ Cảnh Trình trước sau cũng không hề hoài nghi.

Thẩm Tình Mạn đau lòng vỗ vai Thịnh Thư Lan: “Đừng khóc, có lỗi gì đâu mà phải khóc.”

Lệ Cảnh Vân ngồi trên sô pha không nhúc nhích: “Mang Gạo Nếp lên lầu trước đi.”

Vinh Thiện cúi đầu xuống, ôm Gạo Nếp xoay người đi lên lầu.

Sau khi Lệ Cảnh Trình lên lầu, nhìn thấy cô đang nằm trên giường cho Gạo Nếp bú, anh đi đến bên giường, xoay người nhìn chăm chăm con gái trong lòng cô.

Chuyện khi này, anh cũng không nhắc lại, Vinh Thiện dịch lại góc chăn cho Gạo Nếp.

“Thịnh Thư Lan, khẩu giác của cô ấy không tốt sao?”

“Ừ.” Anh gật đầu nói tiếp: “Trừ khi mùi hương thật nồng đậm, chứ thoang thoảng cô ấy rất khó nhận ra, sinh ra đã bị như thế, mẹ cũng thay cô ấy tìm khá nhiều bác sĩ, nhưng không chữa được.”

Vinh Thiện không nói gì nữa, cúi đầu nhìn con gái trong lòng.

Chờ Gạo Nếp bú no, Lệ Cảnh Trình đưa tay ra, Vinh Thiện lại ôm con lại:

“Để con ngủ bên cạnh em.”

“Anh chỉ ôm một cái mà thôi.”

Vinh Thiện lộ ra vẻ do dự, Lệ Cảnh Trình hạ quyết tâm: “Vì sao lại nhìn anh với vẻ lo lắng như thế?”

Cô đưa mắt lên, nhìn anh.

“Em không thể đem con giao cho người khác, như Thịnh Thư Lan, cô ấy sẽ chăm sóc Gạo Nếp như con gái, em không thích.”

Lệ Cảnh Trình ôm con gái ngồi ở mép giường, anh đưa mắt nhìn Vinh Thiện, nhìn không chớp mắt, tựa hồ muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh sẽ không giao con gái chúng ta cho người khác, bé Gạo Nếp là con gái của anh và em, vừa này Thịnh Thư Lan chỉ muốn ôm con gái một chút, mặc dù cô ấy muốn chăm sóc Gạo Nếp như con gái, nhưng đứa bé vĩnh viễn chỉ có một người mẹ, là em.”

Vinh Thiển kinh ngạc nằm ở trên giường không nhúc nhích: “Anh phản ứng như thế, có quá kích hay không?”

Lệ Cảnh Trình không trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi ngược lại cô: “Còn nữa, ba ba Gạo Nếp vĩnh viễn chỉ có một người, có phải là anh không?”

“Anh hỏi như vậy để làm gì?”

“Trả lời anh.”

Vinh Thiển né tránh ánh mắt của anh.

“Đương nhiên, bé là con của chúng ta, làm sao còn có cha mẹ nào khác nữa.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay vỗ nhẹ đầu vai con gái: “Em nói, có phải chúng ta là người một nhà hay không?”

Vinh Thiển nghe anh nói như thế, trong lòng trào dâng một cảm xúc không rõ.

Tại Hoắc gia.

Mạc Hy đã nằm cữ đúng tháng đúng ngày, nhưng Lý Phân Nhiên vẫn bảo cô nằm nhiều thêm, tĩnh dưỡng thân thể là quan trọng.

Hôm nay là giao thừa, cô đứng ở ban công nhìn xuống, trong vườn hoa của Hoắc gia treo đầy lồng đèn đỏ, trong lòng cô cũng cảm thấy vui.

Mạc Hy không có ý định mua quần áo mới, nhưng sau khi sinh con, bụng và ngực to lên, quần áo trước kia gần như mặc không vừa nữa.

Cô đứng trong toilet chải đầu, cột tóc, sau đó thay đồ, mang trang sức vào rồi chuẩn bị xuống lầu ăn bữa cơm đoàn viên.

Đi đến trước cầu thang, nghe phía dưới truyền tới tiếng nói chuyện.

Hoắc Thiếu Huyền ôm Tranh Tranh ngồi đối diện Hoắc Bang, Lý Phân Nhiên đang gọt xoài.

“Năm sau, công ty cũng không có việc gì nhiều lắm, con mang Hy Tử đi du lịch đi. Từ khi mang thai đến giờ, con bé cũng khổ.”

Mạc Hy nghe vậy, bước chân dừng lại, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

“Chanh Chanh còn nhỏ mà” Hoắc Thiếu Huyền chơi đùa cùng con gái trong lòng, Lý Phân Nhiên đưa mắt nhìn anh: “Đem Chanh Chanh giao cho cha mẹ mà con còn không yên tâm sao? Huống hồ còn có chị Nguyệt nữa, các con kết hôn xong cũng chưa hưởng tuần trăng mật, con phải bồi thường lại cho con bé”

“Chờ Tranh Tranh lớn thêm chút nữa đã.”

Trong mắt Mạc Hy không giấu được sự mất mát, Hoắc Bang nhận lấy cái chén Lý Phân Nhiên đưa qua, ông nói: “Mẹ con nói đúng đấy, Thiếu Huyền, con không thể xem nhẹ người bên gối của mình như thế.”

“Cô ấy là mẹ của con gái con, con không có xem nhẹ cô ấy.”

Lý Phân Nhiên thở dài: “Từ sau khi sinh Tranh Tranh, khi về nhà, con chỉ ở bên cạnh Tranh Tranh, con như vậy, mẹ thật sự rất lo lắng.”

“Lo lắng cái gì? Lo con và Mạc Hy ly hôn sao?” Ánh mắt anh cuối cùng lại dừng trên mặt con gái: “Cha mẹ yên tâm, chỉ cần Mạc Hy không đề cập tới, con cả đời sẽ không ly hôn.”

“Con...” Lý Phân Nhiên thở dài, lại không biết nói gì cho phải: “Vợ chồng sống cùng nhau, quan trọng nhất là phải trao đổi cùng nhau.”

“Mẹ, vợ chồng và người yêu không giống nhau.”

Mạc Hy nghe Hoắc Thiếu Huyền nói xong, cảm không khỏi nhướn lên, vừa này cảm nhận được sự vui mừng, chưa kịp tiếp thu hết thì lại bị dội gáo nước lạnh, thật không khỏi chê cười, cô nghĩ, dù cô có như thế nào, chắc anh căn bản không bao giờ liếc nhìn cô một cái.

Hoắc Bang cùng Lý Phân Nhiên đưa mắt nhìn nhau, việc con trai lập gia đình, tất nhiên không phải là để kéo dài hương khói, mà hy vọng lớn nhất vẫn là mong muốn con trai được vui vẻ.

Mạc Hy cố gắng bước xuống, Hoắc Thiếu Huyền đang cầm đồ chơi trên bàn chơi cùng con gái.

“Tranh Tranh nhìn này, đây là màu đỏ, màu đỏ thắm.”

“Ba, mẹ.” Mạc Hy miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Hy Tử, con ngồi đây.” Lý Phân Nhiên đưa tay vẫy vẫy cô, Hoắc Thiếu Huyền ngẩng đầu nhìn cô, quả nhiên không phát hiện hôm nay cô có gì khác thường, anh lại dời sự chú ý về phía con gái.

Mạc Hy cảm thấy trái tim lạnh lẽo.

Thời điểm kết hôn, cô mong chờ từng ngày, sau khi kết hôn, cô lại ngóng trông tới ngày sinh con, cô hy vọng anh sẽ chậm rãi quên đi quá khứ, nhưng hôm nay, anh đem tất cả tình yêu cùng sự chú ý lên người con gái, cô còn có thể chờ đợi cái gì đây?

Mạc Hy bỗng nhiên cảm thấy, ngày mai của cô, ảm đạm như bóng đêm trải dài vô tận....

Bên ngoài Đế Cảnh vang lên tiếng pháo hoa, đây là truyền thống ăn mừng năm mới của người Trung Quốc, Gạo Nếp đang ngủ ngon giấc, hoàn toàn không bị quấy rầy.

Lệ Cảnh Trình đợi cô ngủ say, mới đi xuống lầu, lúc này liền nhìn thấy Thẩm Tĩnh Mạn ngồi trên sofa.

“Ba đâu?”

“Về phòng nghỉ ngơi rồi.” Thẩm Tĩnh Mạn đưa ánh mắt nhìn anh với vẻ châm chọc: “Không trông con nữa à?”

“Mẹ muốn nói gì?” Lệ Cảnh Trình ngồi xuống ghế, chân dài gác lên, lấy tạp chí trên bàn ra đọc.

“Con cảm thấy Vinh Thiển như thế là rất tốt, có phải hay không?”

“Mẹ...” Lệ Cảnh Trình biết Thẩm Tĩnh Mạn muốn nói tốt cho Thịnh Thư Lan.

“Vì thương con quá cho nên cô ấy mới nói Thư Lan như thế.”

“Đó là do con bé yêu thương Gạo Nếp...” Vô thức, ngay cả Thẩm Tĩnh Mạn cũng gọi cháu gái bằng nữ danh.

“Con nghĩ cô ấy cũng không có ý gì đâu.”

Thẩm Tĩnh Mạn chỉ vào con trai: “Con có thể quản lý Vinh Thiển hay không? Làm sao có thể để con bé làm cản trước mặt ba con như vậy được.”

“Tính tình cô ấy như thế cũng bình thường mà.” Lệ Cảnh Trình tất nhiên là giúp đỡ bà xã của mình, Thẩm Tĩnh Mạn trầm mặc một lát rồi nói: “Mẹ nghĩ không nên nói như thế trước mặt Thư Lan, con bé cũng có lòng tự trọng, lại mẫn cảm, không chừng sẽ vì những lời nói ấy mà thương tâm.”

“Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì.”

“Trước đó Vinh Thiển cũng không biết cơ mà.”

“Nhưng cô ấy thì khác.”

“Nó về phòng, cả nửa ngày còn chưa ra.”

Hai người ngồi dưới lầu nói chuyện, chờ cho người làm chuẩn bị xong, Lệ Cảnh Trình mới lên lầu gọi Vinh Thiển.

Cả gia đình ngồi vây quanh quanh chiếc bàn, Gạo Nếp thì được đặt vào trong nồi.

Lệ Cảnh Vân đưa mắt nhìn, rồi hỏi: “Thư Lan đâu?”

“Nó sẽ ra ngay.” Thịnh Thư Lan không phải là người không hiểu chuyện, điểm ấy Thẩm Tĩnh Mạn rất yên tâm.

Không đầy vài phút sau, quả nhiên Thịnh Thư Lan đi ra tới trước bàn ăn, Thẩm Tĩnh Mạn ý bảo cô ngồi xuống.

Lệ Cảnh Vân cầm túi tài liệu trong tay, đem đồ đưa tới trước mặt Vinh Thiển: “Đây là lời hứa lúc trước của ba, hiện tại ba đem một phần công ty giao cho các con, cũng coi như mừng tuổi cho cháu gái.”

Vinh Thiển không dám nhận: “Ba, Gạo Nếp còn nhỏ mà.”

“Mau cầm đi, đây là quyền lợi của các con.” Thẩm Tĩnh Mạn vội hướng Vinh Thiển nháy mắt.

Lệ Cảnh Trình đưa tay nhận lấy xấp tài liệu, mở miệng nói: “Cám ơn ba.”

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi bên cạnh cười yếu ớt: “Chờ sau khi con sinh con trai, ba sẽ có phần thưởng lớn hơn nữa.”

Thịnh Thư Lan ngồi bên cạnh, đôi mắt còn chút sưng đỏ chưa tan, ánh mắt thản nhiên nhìn Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển cười cười.

Thẩm Tĩnh Mạn lấy bao lì xì ra: “Đây là cho cháu gái của bà.”

Vinh Thiển đưa tay ra: “Cám ơn mẹ.”

Thịnh Thư Lan thấy hai người tặng quà xong, liền đứng lên.

Cô lấy một cái hộp nhỏ bên cạnh đưa cho Vinh Thiển: “Thiển Thiển, đây là quà tặng Gạo Nếp.”

Vinh Thiển cũng không muốn nhận đồ của cô ta, nhưng nhiều người nhìn như vậy, cô không muốn nhận cũng không được.

“Nhận đi.” Thẩm Tĩnh Mạn vội thúc giục: “Đó là ý tốt của Thư Lan.”

Vinh Thiển đắn đo, rốt cục cũng đưa tay tiếp nhận: “Cám ơn.”

Vừa xảy ra chuyện khi nãy, khó tránh khỏi xấu hổ, Vinh Thiển muốn ôm con bỏ vào trong nôi, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn ôm trong lòng.

Cửa sổ sát đất to lớn, pháo hoa sáng rực bầu trời, thời điểm nở rộ ra là đẹp nhất, ăn qua cơm chiều, chị Nguyệt ôm lấy Gạo Nếp, Vinh Thiển nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng rồi bời.

“Em muốn bắn pháo hoa.”

Đêm giao thừa – đêm 30, con cái trong nhà đốt pháo, đây cũng là quy củ, thời gian cháy càng lâu, tượng trưng cho năm sau gia đình sẽ thịnh vượng.

Thẩm Tĩnh Mạn nghe thế, liền lên tiếng ngăn cản: “Không thể được, con còn ở cữ, không thể ra gió, con ở trong phòng nhìn đi.”

“Mẹ, không có việc gì đâu, con mặc quần áo kín là được.”

“Sao lại thế được, để cho Thư Lan cùng Cảnh Trình đi đi, chẳng lẽ con không sợ hậu sản sao?”

Lệ Cảnh Trình cầm lấy cái áo lông, muốn mặc thay cho Vinh Thiển: “Chỉ là đốt pháo thôi, con cùng Vinh Thiển đi, hiện tại cô ấy cũng là người của Lệ gia, nên để cho cô ấy đốt.”

Vinh Thiển đội mũ lên, trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ đốt pháo còn có quy củ gì nữa sao?

Thịnh Thư Lan cũng không tranh, chỉ đi theo sau hai người.

Pháo hoa thật lớn đặt ở chỗ trống trong Đền Cảnh, Vinh Thiển không dám đốt, Lệ Cảnh Trình nắm tay cô đến gần: “Có sợ không?”

“Có gì mà phải sợ?” Cô vui vẻ ra mặt: “Không phải là anh mua trúng hàng dỏm chứ?”

“Em ném mấy cái pháo kia được không?”

Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiển ngồi xổm xuống: “Đốt cái này, anh và em cùng nhau ném.”

“Được.”

Thẩm Tĩnh Mạn cùng Lệ Cảnh Vân đứng bên cửa sổ, khi Vinh Thiển ngồi xuống, áo lông che phủ dài phết đất, Thẩm Tĩnh Mạn đứng nhìn Thịnh Thư Lan phía sau bọn họ: “Trước kia, ở Lệ gia, đều là Thư Lan đốt pháo.”

“Đó là bởi vì lúc ấy Cảnh Trình chưa có quen Vinh Thiển.”

“Cảnh Vân, ông cũng đồng ý chuyện hai đứa nó sao?”

Lệ Cảnh Vân nói: “Không đồng ý cũng không được.”

Lệ Cảnh Trình nắm lấy tay Vinh Thiển, nắm bật lửa để sát vào, mới đốt lên, pháo liền nổ đinhtai, Vinh Thiển thét lên đầy sợ hãi, sau đó đứng dậy vội vàng chạy đi.

Lệ Cảnh Trình đưa tay ra, ôm chặt lấy cô: “Không cần chạy trốn, ở trong lòng ngực anh, em bảo đảm sẽ an toàn.”

“Ầm, ầm, ầm, ầm ——”

Tiếng pháo hoa nổ phá vỡ bầu trời, đồng thời cũng mang theo ánh sáng rực rỡ trong bóng đêm, giữa không trung ánh lửa biến ảo thành những hình dạng khác nhau, đẹp nhất là lúc nổ tung ra, rồi sau đó tan biến mất, ánh sáng chớp sáng chớp tối, cứ lóe lên trong mắt.

Vinh Thiển ôm chặt hai tai, đã lâu lắm rồi, cô chưa từng được nghe thấy tiếng động mạnh mẽ như thế này.

Lệ Cảnh Trình ôm cô lại, cầm đặt trên đỉnh đầu của cô, thân thể hai người như hòa lại làm một.

Ánh sáng vụt lên làm cho bầu trời đêm sáng rực như ban ngày, cũng đem biểu tình trên mặt của Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển chiếu rõ ràng.

Thịnh Thư Lan đứng cách hai người vài bước, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người, hoàn toàn bỏ qua giờ phút tốt đẹp này, cô lúc này

thật giống như một người xa lạ xông vào thế giới hạnh phúc của hai người khác.

“Nhìn kìa!” Vinh Thiển hô lên: “Thật là đẹp.”

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu, gương mặt anh tuần lộc ra nụ cười, chỉ có Vinh Thiển mới mang đến cho anh nụ cười hạnh phúc như thế.

Hốc mắt Thịnh Thư Lan nóng lên, nước mắt nhịn không được mà chảy xuống.

Anh cùng cô, trong lúc vô tình đã dựng nên một khoảng cách quá xa, một bức tường quá cao, mặc cho cô có cố gắng như thế nào, rốt cục cũng không thể đến gần anh được.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thấy bộ dáng của Thịnh Thư Lan, không khỏi đau lòng.

Thịnh Thư Lan mặc kệ nước mắt tuôn rơi, để cho ánh sáng soi rọi nước mắt trong suốt của cô, anh chưa từng một lần quay đầu lại, tất nhiên cũng không thấy được hình bóng cô đơn của cô.

Vinh Thiển bỏ đôi tay đang che hai tai ra, rõ ràng tiếng pháo cũng không lớn lắm, Thịnh Thư Lan bước vào trong phòng, nói vài câu với Thẩm Tĩnh Mạn rồi chúc bà ngủ ngon, sau đó quay về phòng.

Đốt pháo xong, Lệ Cảnh Trình cầm tay cô: “Lạnh hết rồi, mau trở về phòng thôi.”

Đi vào phòng ngủ, Vinh Thiển đem tài liệu giao cho Lệ Cảnh Trình.

Anh cầm lấy, tùy ý bỏ vào trong hộp tủ.

Vinh Thiển nhìn về hộp gấm Thịnh Thư Lan tặng, nghĩ hẳn là đồ trang sức, có thể cô ta tặng cho Gạo Nếp để đeo vào.

Cô mở hộp gấm ra, quả nhiên là vòng đeo tay, chẳng qua là màu sắc có chút đậm đà, hơi hơi cổ điển.

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn, thấy trong tay cô có gì đó, sắc mặt ngưng trọng, anh đưa tay cầm lên nhìn.

“Sao thế?” Cô hỏi.

“Không có gì.”

Anh đem đồ bỏ lại trong hộp gấm rồi đưa cho cô.

“Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng”, Vinh Thiển cầm hộp gấm kề sát mũi, quả nhiên có mùi hương hoa.

Lệ Cảnh Trình đứng trước giường thay tã cho con, Vinh Thiển đưa mắt nhìn xung quanh, cô không thể đặt đồ vật này trong phòng ngủ được, cô đi tới trước giá sách, tùy ý đem hộp gấm đặt dưới đồng tạp chí.

Trở lại phòng ngủ, Lệ Cảnh Trình đang đứng trước cửa sổ, trong phòng yên lặng, bỗng dưng bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Cảnh Trình.”

Là giọng của Thẩm Tĩnh Mạn, Vinh Thiển đi ra mở cửa: “Mẹ.”

“Ba nói muốn đánh bài, kêu mẹ lên gọi con.”

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn Vinh Thiển: “Con không đánh bài đâu.”

Vinh Thiển hiện đang ở cữ, bên cạnh cần có người, Vinh Thiển nghe thế liền nói: “Anh đi đi, em cũng ngủ bây giờ đó, buổi tối nên Gạo Nếp cũng khá ngoan.”

“Khó có dịp mà con.” Thẩm Tĩnh Mạn đứng ở cửa: “Ba cùng con đã lâu rồi chưa ở cùng một chỗ.”

“Được rồi.” Lệ Cảnh Trình đồng ý.

Vì không muốn quấy rầy Vinh Thiển nghỉ ngơi, mọi người đi xuống phòng khách dưới lầu đánh bài.

Vinh Thiển ngồi ở mép giường, nhìn khói pháo phía xa, ánh mắt cô lại di chuyển tới nhìn con gái, cô chưa từng từ bỏ ý định rời đi, mặc dù nhà họ Lệ giàu có quyền thế, mặc dù Lệ Cảnh Trình sủng cô tới tận trời, nhưng cô không thể bỏ qua được.

Nhưng hành động cũng như ứng xử bên ngoài, cô đều rất chừng mực.

Cô không thể để cho Lệ Cảnh Trình có chút hoài nghi nào.

Tắm rửa xong, Vinh Thiển đi xuống lầu, chị Nguyệt hỏi cô muốn ăn gì, sau đó mang tới cho cô ít nước trái cây.

Vinh Thiển chia đều ra hai ly, sau đó đi tới bàn, Thịnh Thư Lan đang ngồi đối diện Lệ Cảnh Trình, cô đem ly nước trái cây tới cho anh: “Vận may của

anh thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Lệ Cảnh Trình đem bài trước mặt đẩy ra. “Em nhìn đi.”

“Tên nhóc thôi tha.” Lệ Cảnh Vân bất mãn: “Vận may tối nay sao tốt như thế?”

“Con có bà xã cùng con gái, đương nhiên là tốt rồi.”

Lệ Cảnh Vân không phục: “Bà xã cùng con trai của ba cũng ở đây, còn có cháu gái, như thế nào vận may lại không đến?”

Vinh Thiển ‘xì’ một cái, suýt nữa cười ra tiếng, thật không nghĩ tới Lệ Cảnh Vân lại có một mặt này.

Thẩm Tĩnh Mạn khẽ cười, hướng Thịnh Thư Lan nháy mắt, bảo cô nhường một chút, bằng không ông ấy có thể tức giận nổi trận lôi đình.

Lệ Cảnh Trình thấy cô đứng bên cạnh liền nói: “Đi ngủ trước đi, còn đánh lâu lắm.”

“Vâng.”

Vinh Thiển không biết bọn họ đánh tới bao giờ, đang mơ mơ màng màng ngủ, thân mình bị ai đó ôm vào, cô biết là anh nên không đẩy ra.

Hôm sau tỉnh lại, Lệ Cảnh Trình còn đang ngủ, Vinh Thiển vén rèm ra, anh trở mình một cái, sợ chói mắt, đem gối ụp lên mặt.

Thẩm Tĩnh Mạn, Thịnh Thư Lan cùng Lệ Cảnh Vân gần giữa trưa mới dậy, Lệ Cảnh Trình nghe tiếng khóc của con, mở mắt ra thì thấy Vinh Thiển đang ôm con vào trong lòng chuẩn bị cho con bú.

Anh cũng mở miệng nói: “Anh cũng đói bụng.”

Vinh Thiển đưa tay đẩy đầu anh ra: “Đứng dậy đi ăn đi.”

“Em đút cho anh hai cái đã.”

“Anh muốn tranh đồ ăn với con gái sao?”

“Không cần, mỗi người một bên.”

Anh làm bộ đứng dậy, Vinh Thiển vội nghiêng người: “Anh tránh ra, em sẽ bảo Gạo Nếp cắn anh.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay đề vai cô, chăm chú nhìn Gạo Nếp bú sữa, cô có chút ngượng ngùng.

“Anh mau đi rửa mặt đi, còn phải xuống ăn trưa nữa.”

Dưới lầu, Thẩm Tĩnh Mạn xoa xoa huyết thái dương: “Già rồi, không thể thức đêm được, nhức đầu quá đi thôi.”

“Mẹ, để con xoa ẹ.”

Trước giá sách, người giúp việc đang sửa sang dọn dẹp, báo chí đã nhiều, năm mới đến rồi, cần phải dọn dẹp cho sạch sẽ.

Thường thường, một tuần người làm dọn báo rồi bỏ một lần.

Người làm cầm đồng báo đi ra ngoài, Thịnh Thư Lan đứng phía sau Thẩm Tĩnh Mạn.

“Mẹ có khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.”

Thịnh Thư Lan lơ đãng đưa mắt nhìn trong tay người làm, ánh mắt chợt thấy một cái gì đó quen thuộc.

Cô không dám xác định,

“Cô, cô dọn đồng báo này đi đâu?”

“Đây đều là báo cũ rồi, đem đi vứt ạ.”

Động tác trong tay Thịnh Thư Lan dừng lại, người làm tiếp tục đi ra ngoài, cho đến lúc người làm ra khỏi cửa, cô liền nhớ ra sợi nơ màu đỏ, sắc mặt cô khẽ biến, đây chính là cái nơ cô đính lên hộp gấm kia.

Người giúp việc đi tới cửa, Thẩm Tĩnh Mạn thấy cô bất động, ngẩng đầu nhìn cô: “Con sao thế?”

Thịnh Thư Lan khẽ cắn môi: “Cô chờ chút...”

Người làm do dự, đứng trước cửa.

Thịnh Thư Lan bước nhanh tới, từ trong đồng tạp chí lấy cái hộp kia ra, người giúp việc kia giật mình kêu lên: “A, làm sao có thứ này bên trong?”

Thẩm Tĩnh Mạn nghe được động tĩnh, cũng bước tới: “Cái gì thế?”

Hai tay Thịnh Thu Lan run rẩy, cầm cái hộp cố nén cảm xúc lại, nhưng trong mắt vẫn mang theo sự thương tâm.

“Cô nói, tất cả thứ này đều bỏ đi?”

“Tôi, tôi nghĩ đó là báo cũ.”

Thẩm Tĩnh Mạn đi tới, nhìn thấy liền nói: “Cái này không phải là hộp gấm tối hôm qua con tặng Vinh Thiên sao?”

Thịnh Thu Lan cẩn thận vuốt ve cái hộp: “Có lẽ cô ấy tùy tiện bỏ trên chỗ này.”

Thẩm Tĩnh Mạn đem cái hộp mở ra, nhìn rõ đồ bên trong, khó nén khỏi giật mình: “Thu Lan, đây không phải là kỷ vật duy nhất ba mẹ con để lại cho con sao?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 45 : Trốn đi

Edit: Rainie & Rika

Thịnh Thư Lan hơi nhếch môi, một chút cay đắng cũng theo đó mà lộ ra.

Thẩm Tĩnh Mạn sắc mặt nặng nề, phát tay với người làm: "Cô đi trước đi."

"Dạ, dạ."

Thẩm Tĩnh Mạn kéo Thịnh Thư Lan đến bên cạnh, hai người ngồi ở sô pha:

"Thư Lan, sao con lại đem vật này đưa cho Vinh Thiển?"

"Đây là di vật ba mẹ con để lại cho, cũng là vật trân quý nhất, con không phải muốn cho Vinh Thiển, con tặng cho Gạo Nếp."

"Con rốt cuộc đang nghĩ gì chứ!" Giữa hai lông mày Thẩm Tĩnh Mạn nhăn lại có chút tức giận: "Dù cho là tặng cho Gạo Nếp, con cũng không cần như vậy, thứ này vô cùng quan trọng đối với con, chẳng lẽ con lại không biết?"

"Mẹ." Thịnh Thư Lan yếu ớt mở miệng: "Con nghĩ kiếp này, cũng không thể kết hôn sinh con, con nói muốn xem con bé là con gái của mình, Thiển Thiển khẳng định mất hứng, nhưng con thật sự có ý nghĩ này, đương nhiên, con không có bất kì ý nghĩ nào khác cả, con chỉ cảm thấy, con yêu Lệ Cảnh Trình như vậy, hiện tại anh ấy đã có gia đình riêng của mình, con lại không có cách nào đến gần anh ấy, cho nên con mới đem vật đó tặng cho con bé."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy, trong lòng tràn đầy khó chịu và tự trách, bà nắm chặt tay Thịnh Thư Lan: "Mẹ sẽ nghĩ biện pháp để Lệ Cảnh Trình chấp nhận con."

"Không thể nào." Khóe miệng Thịnh Thư Lan không giấu nổi ảm đạm cùng chua xót: "Cảnh Trình thích Vinh Thiển như vậy, làm sao còn có thể chấp nhận con."

"Thư Lan." Thẩm Tĩnh Mạn cầm lấy đầu ngón tay trắng nõn của cô, những chuyện giấu trong lòng không phải ngày một ngày hai, chỉ là ngay trước mặt Thịnh Thư Lan, bà luôn luôn khó có thể mở miệng: "Cảnh Trình chắc chắn có lỗi với con, mẹ vẫn luôn có lòng, muốn con làm con dâu mẹ, nhưng..."

Thịnh Thư Lan nhìn chăm chăm hộp gấm trong tay không nói chuyện.

"Thư Lan, nếu như con tìm được người thích hợp, hãy thử tìm hiểu đi."

"Mẹ, ý mẹ là....?"

Thẩm Tĩnh Mạn thay cô suy nghĩ: "Con cũng trưởng thành, Cảnh Trình như vậy, mẹ và cha con cũng không thể nói gì đến nó, con cũng đừng hao phí thời gian với nó nữa."

Người luôn nhất mực kiên trì, bây giờ lại thay đổi chủ ý, Thịnh Thư Lan cuối cùng cũng theo lời nói của Thẩm Tĩnh Mạn đâm một lỗ vào tim.

"Mẹ, muốn như vậy cũng cần phải có người vừa ý."

"Con không thử tiếp xúc thì làm sao biết được?" Thẩm Tĩnh Mạn nhìn về phía cô: "Chờ khi quay lại Lại Hải, mẹ sẽ nhờ người giới thiệu cho con."

"Đừng." Thịnh Thư Lan vẫn một mực cự tuyệt: "Mẹ, kiếp này con chỉ yêu một mình Lệ Cảnh Trình."

"Con thực sự rất bảo thủ." Thẩm Tĩnh Mạn không khỏi ảo não: "Không đáng để con làm như vậy."

"Cảnh Trình là con trai mẹ, anh ấy có đáng hay không nhưng quan trọng là con yêu anh ấy, mẹ, mẹ còn không biết sao?"

Từ trên cầu thang vang lên tiếng nói chuyện, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình đang cùng đi xuống dưới.

Thẩm Tĩnh Mạn đem cái hộp trong tay Thịnh Thư Lan đặt qua bên cạnh, Vinh Thiển bước qua gọi: "Mẹ."

Thẩm Tĩnh Mạn ý bảo cô và Lệ Cảnh Trình ngồi, Vinh Thiển vốn định đi dùng cơm, nhưng thấy bà như vậy, đành phải trước ngồi xuống.

"Thiển Thiển." Thẩm Tĩnh Mạn đi thẳng vào vấn đề: "Lễ vật hôm qua Thư Lan đưa cho Gạo Nếp đâu?"

"Con đem cất rồi."

"Con để chỗ nào?" Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình nhìn nhau, Thẩm Tĩnh Mạn đã hỏi như vậy, chắc hẳn đã biết được cái gì đó.

"Con để trên phòng sách."

"Món đồ đó là kỉ vật mà ba mẹ Thư Lan để lại, không nghĩ cũng biết quý giá biết bao, con đi tìm ra đây."

Lệ Cảnh Trình đề nghị động tác muốn đứng dậy của Vinh Thiển: "Con tìm."

Anh đi đến trước giá sách, Vinh Thiển quay đầu chỉ vào góc: "Con để ở chỗ chính giữa giá báo chí."

Nhưng Lệ Cảnh Trình ngay cả báo chí cũng không nhìn thấy, người làm bên ngoài bước vào thấy Lệ Cảnh Trình đang tìm kiếm liền hỏi: "Cậu Lệ, cậu muốn tìm cái gì?"

"Chỗ để báo chí đặt ở đâu?"

"A, vừa rồi, vừa rồi tôi đã ném đi."

Trên mặt Lệ Cảnh Trình vẫn chưa hiện lộ ra thần sắc khác thường, anh bước đến ghế sofa: "Mẹ, cũng đừng úp mở, món đồ kia chắc chắn không mất được."

Thẩm Tĩnh Mạn hừ lạnh, đem hộp giấu để lên bàn trà: "Nếu không phải là đúng lúc phát hiện, biết đâu bây giờ nó đã nằm trong thùng rác."

"Mẹ, con chỉ để tạm thôi."

"Vinh Thiển, đây là phép lịch sự tối thiểu, người khác tặng đồ cho con, tại sao có thể..."

Thịnh Thư Lan vội kéo tay Thẩm Tĩnh Mạn: "Mẹ, Vinh Thiển cũng không phải cố ý, đừng nói nữa."

"Lúc con mở ra, bên trong có mùi thơm, con nghĩ để cho con bé tiếp xúc nhiều với hương liệu không tốt, mới đem để qua một bên."

Thẩm Tĩnh Mạn mở hộp ra, quả nhiên có một mùi hương, bà đem trang sức lấy ra vén hai lớp vải ở bên dưới lên, ra là bên dưới có vài cánh hoa bách hợp héo.

Thịnh Thư Lan không nhịn được chua chát: "Bởi vì mẹ đã nói, mẹ con thích nhất hoa bách hợp, cho nên cách một khoảng thời gian, con cũng sẽ đặt vài cánh hoa bách hợp mới vào trong."

Vinh Thiển không thấy mình làm sai gì cả, cô chỉ đề phòng một chút, có gì là không được?

Lệ Cảnh Trình nhìn Thịnh Thư Lan: “Nếu vật này đã quý giá như vậy, cô tự giữ lấy đi, Gạo Nếp cũng không thể đeo, cô để lại làm kỉ niệm, đừng lấy ra nữa.”

Thẩm Tĩnh Mạn vô cùng tức giận trong lòng, bà đem hộp để vào tay Thịnh Thư Lan: "Con hết lòng làm gì? Người khác cũng không nhìn ra được thành ý, cất lại nhanh."

Thịnh Thư Lan hai tay đặt ở hộp gấm, người khác không thích, cô cần gì phải lại lần nữa đưa cho: "Được."

Cô miễn cưỡng cười: "Chỉ là qua năm mới, tôi cũng muốn chuẩn bị cho Gạo Nếp một món quà khác."

"Không cần đâu." Vinh Thiển tiếp lời: "Cô có lòng được rồi."

Lệ Cảnh Vân thức dậy rất trễ, xuống lầu tinh thần phấn chấn, tinh thần cũng khôi phục lại: "Ngày mai tôi trở về Lại Hải, Tĩnh Mạn, lúc nào bà trở lại?"

"Qua mười lăm sẽ đi, bên này không yên lòng."

"Được."

Lệ Cảnh Trình dò xét nhìn Thịnh Thư Lan đối diện không nói lời nào:

"Vinh Thiển đang ở cử còn cần chị Nguyệt chăm sóc, Thư Lan, ngày mai cô và ba về Lại Hải trước đi."

Trong mắt Thịnh Thư Lan khó nén giật mình và mất mát, Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy, thay cô lên tiếng: "Để Thư Lan ở lại cùng mẹ đi, đến lúc đó cùng mẹ đi luôn không tốt hơn sao?"

"Mẹ, Vinh Thiển ở cử cần yên tĩnh."

"Nhanh chóng cùng ba trở về đi." Lệ Cảnh Vân nghĩ tới hai ngày này cũng không thoải mái: "Sáng mai đi đặt máy bay, có thêm người bạn đi chung cũng tốt."

Thịnh Thư Lan miễn cưỡng nhếch khóe miệng: "Được ạ, con đi cùng ba."

Nhưng mà, cay đắng lại lan tràn quanh trái trái tim, trong lòng cô thầm nói, Cảnh Trình ơi Cảnh Trình, anh biết rõ em ở trong căn nhà đó có biết bao nhiêu khó khăn, hiện tại người nọ đã trở về, nhưng anh lại không quan tâm

đến sự sống chết của em, vì một Vinh Thiến, anh đã bỏ em ở bên ngoài thế giới của anh mất rồi.

Sao anh lại không nhớ, anh cũng từng quẩn luyện suốt đêm không rời với em?

Mặc dù Thịnh Thư Lan chưa từng làm chuyện gì quá đáng, nhưng Vinh Thiến không có cách nào thích cô ta.

Lệ Cảnh Trình có thể khiến cô ta trở về, đương nhiên là tốt nhất.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn qua mấy người, cũng không thể kiên trì, Vinh Thiến đưa mắt nhìn hộp gấm kia, cô cảm thấy, có loại cảm giác quái dị, Thịnh Thư Lan lại có thể đem kỷ vật quan trọng nhất của mình đưa cho Gạo Nếp, cũng có thể nghĩ cách làm lung lay tình cảm của người khác.

...

Ngày hôm sau, Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Vân rời đi, Vinh Thiến còn chưa xuống lầu.

Lệ Cảnh Trình tự mình mang hành lí của Lệ Cảnh Vân, tài xế đã đem xe đi ra ga ra, anh mở cốp xe ra, Thịnh Thư Lan mặc áo choàng màu đỏ tươi đứng ở bên cạnh Lệ Cảnh Trình.

"Cảnh Trình, hôm qua mẹ nói, khi trở về Lại Hải sẽ tìm người mai mối cho em."

Động tác của Lệ Cảnh Trình bỗng khựng lại, sau đó anh đưa mắt nhìn cô:

"Thời gian có thể giúp em tìm được một người phù hợp."

Thịnh Thư Lan đau xót, viền mắt ngân ngấn những giọt nước trong suốt:

"Anh có thể để em kết hôn cùng người khác sao?"

"Chẳng lẽ em muốn sống ở nhà họ Lệ cùng mẹ cả đời?"

Lệ Cảnh Trình đem đồ bỏ vào trong cốp xe rồi thu tay lại

Cô khẽ cắn môi dưới, có rất nhiều lời muốn nói bị chặn ngay cổ họng:

"Anh...nói cũng đúng."

Tài xế thay Lệ Cảnh Vân mở cửa xe, ông quay đầu nhìn phía hai người:

"Thư Lan, đi thôi."

Khuôn mặt Thịnh Thư Lan giấu trong lớp áo choàng cổ cao, cô ngẩng đầu nhìn phương hướng lâu hai: "Cảnh Trình, nếu như ngày nào đó anh cần em, thì anh hãy nói cho em biết."

"Sẽ không có đâu." Lệ Cảnh Trình lui về phía sau hai bước.

Thịnh Thư Lan nghe anh nói thế, sắc mặt âm đạm, bước lên xe rời đi.

Vinh Thiển vừa hết ở cũ, vừa vặn lúc này ông ngoại của cô đến thăm.

Lệ Cảnh Trình tự mình ra sân bay đón ông, hai người lúc trước đã gặp nhau, cho nên ấn tượng của ông đối với Lệ Cảnh Trình khá tốt.

Xe tới Đế Cảnh, Vinh Thiển khó nén kích động tiến lên, đưa tay ôm lấy ông, gọi to: "Ông ngoại."

"Tiểu nha đầu, đã làm mẹ của người ta rồi mà còn nhõng nhẽo."

Vinh Thiển dẫn ông ngoại lên lầu, để cho ông nhìn thấy chỗ gái của mình :
"Đây là Gạo Nếp."

Ông liền xoay người nhìn kỹ, đầu tóc ông đã bạc, ông chỉ có một cô con gái, cho nên ngày thương ông thường ít ra khỏi nhà, công ty thì giao cho người ông tin tưởng quản lý.

Lệ Cảnh Trình đẩy cửa tiến vào: "Thiến Thiến, để ông ngoại xuống phòng khách ngồi đi."

"Không cần, ông ngoại còn muốn bên cạnh Gạo Nếp, không phải cháu có hội nghị họp qua điện thoại sao? Cháu tới thư phòng trước đi."

"Dạ, ông ngoại, ông nghỉ ngơi đi ạ, xin lỗi cháu không tiếp ông được."

Ông ngoại cười cười : "Đi đi, người trẻ tuổi, sự nghiệp là quan trọng."

Lệ Cảnh Trình đóng cửa phòng lại, sắc mặt Vinh Thiển liền thay đổi, cô đợi cho Lệ Cảnh Trình đi xa, lúc này mới bước nhanh tới ông: "Ông ngoại, ông cứu cháu với."

Ông ngoại ngần ra : "Tiểu nha đầu, cháu nói cái gì thế?"

"Con muốn mang Gạo Nếp rời khỏi nơi này."

"Tại sao?"

Vinh Thiển nhỏ giọng nói, mang theo sự vội vàng: “Cháu không muốn ở bên cạnh Lệ Cảnh Trình, cháu muốn thoát khỏi anh ấy.”

“Nhưng ông nghe Lệ Cảnh Trình nói, các cháu đã kết hôn.”

“Đúng ạ.” Vinh Thiển sợ Lệ Cảnh Trình trở lại, cô vất vả lắm mới có cơ hội ở cùng một chỗ với ông ngoại: “Cháu biết một số chuyện trước kia, chờ khi ra khỏi Đế Cảnh cháu sẽ giải thích với ông, tóm lại, một mình cháu thì không thể rời đi được, ông ngoại, ông phải giúp cháu.”

Ông ngoại thấy sắc mặt lo âu của cô, đưa mắt nhìn ra cửa, tâm trầm xuống, ông mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản như thế: “Không phải là nó khi dễ cháu chứ?”

“Ông ngoại, cháu ở đây một ngày, giống như bị tra tấn, cháu cùng Lệ Cảnh Trình bên ngoài thân mật, nhưng kỳ thật trong thâm tâm cháu hận anh ta đến chết, cháu muốn mang Gạo Nếp đi tới một nơi mà anh ta không thể tìm được, nhưng cháu đã thử vài lần, đều thất bại.”

Sắc mặt ông nghiêm túc lại, Vinh Thiển lo lắng bảo ông ngồi xuống sofa, ông đã lớn tuổi, vốn không nên để ông lo lắng mấy chuyện này, nhưng Vinh Thiển không thể làm gì được, chỉ có thể nhờ ông, cô thật sự sắp phát điên lên rồi.

“Hiện tại cháu còn ở cũ, nếu ông nói mang cháu về nhà ở một thời gian, nó có thể đồng ý không?”

Vinh Thiển cũng không chắc chắn lắm: “Chỉ cần ông mở miệng, hẳn là anh ấy sẽ nể mặt ông mà đồng ý.”

Ông đưa tay lên chống cây gậy, hai tay đặt chồng lên nhau: “Ngoài ra chúng ta cũng cần nghĩ biện pháp khác, cứ như vậy đi, nếu có thể được, đến lúc đó ông ngoại lái xe đến đón cháu, nói ông muốn cháu đưa ông đi tham quan thành phố Nam Thịnh hai ngày, chỉ cần con đi ra ngoài được, chuyện tiếp theo cũng dễ dàng.”

“Được ạ”.

Vinh Thiển giống như rất vất vả nhìn thấy ánh mặt trời trong bóng tối, tuy chỉ là một ánh sáng le lói, nhưng cũng đủ làm cho cô an tâm trong bóng

đêm mịt mờ.

Ông ngoại cùng cô thảo luận ý tưởng, Vinh Thiễn nghe rất chăm chú.

Trong thư phòng, sắc mặt Lê Cảnh Trình u ám, đôi mắt híp lại lộ ra chút lạnh khí, sau đó ngửa người ra, trong tai lặp đi lặp lại cuộc nói chuyện của hai người.

Sau một lúc lâu, anh đập mạnh máy tính xuống.

Lúc ăn cơm trưa, Vinh Thiễn cùng Lê Cảnh Trình nói chuyện vui vẻ, ông không thể nhìn ra là có chuyện gì, thật đúng là không thể nhìn sự việc bằng vẻ bên ngoài, ông ngoại cũng giả vờ cười nói bình thường: “Cảnh Trình, con xem ông quanh năm ở nhà một mình, trừ bỏ người làm chẳng còn có ai khác, lần này trở về, ông muốn Thiễn Thiễn cùng Gạo Nếp đến ở với ông vài ngày, được chứ?”

Động tác cầm đũa của Vinh Thiễn hơi run, hai lỗ tai dựng đứng lên đợi Lê Cảnh Trình trả lời.

“Chỉ có vài ngày à, được chứ.” Lê Cảnh Trình gấp một con tôm cho cô.

Tim Vinh Thiễn thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, khóe miệng Lê Cảnh Trình vẫn cười: “Ông ngoại lớn tuổi như thế, phận làm cháu đương nhiên phải hiếu thảo với ông, vừa vặn mấy ngày tới cháu cũng rảnh, cháu cùng Thiễn Thiễn đi với ông.”

Trái tim Vinh Thiễn trầm xuống, vội mở miệng nói: “Không cần, anh còn chuyện của công ty. . .”

“Cũng không gấp lắm, hiện tại anh không bên cạnh em và Gạo Nếp mấy ngày, anh cảm thấy rất thiếu thốn, mỗi ngày đi làm về anh đều muốn ôm con, anh thật sự không thể xa con và em được.”

“Em chỉ đi có vài ngày thôi mà.”

Lê Cảnh Trình vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “Không cần lo cho anh, công ty thực không có việc gì, mọi quyết định hay hội nghị cũng có thể giải quyết thông qua điện thoại.”

Vinh Thiễn khó nén được sự mất mát, ông ngoại thấy thế liền đổi đề tài:

“Như vậy cũng tốt, càng đông càng vui, chỉ cần các cháu không chê ông

nhàm chán là được.”

Lệ Cảnh Trình nói chuyện cùng ông ngoại, về phần nói cái gì, một chữ Vinh Thiển cũng nghe không lọt.

“Ông ngoại, ông cứ ở lại đây vài ngày, phòng cháu cũng đã bố trí hết rồi ạ.”

“Được, được.”

Vinh Thiển phục hồi lại tinh thần: “Để hôm nào cháu đưa ông đi mua sắm, đi dạo xung quanh một chút.”

“Được, ông rất thích đi tham quan.”

Lệ Cảnh Trình nở nụ cười, nhưng ý cười không lọt vào trong đáy mắt.

Buổi tối, sau khi ông ngoại nghỉ ngơi, Vinh Thiển rời khỏi phòng ông rồi trở về phòng ngủ.

Lệ Cảnh Trình đang ôm Gạo Nếp chơi đùa, cô bé giương đôi mắt to trong sáng, nhìn quanh trên mặt Lệ Cảnh Trình.

“Nào nào, gọi ba ba đi nào, gọi ba ba đi.”

Gạo Nếp táp táp miệng, phun ra nước miếng.

Vinh Thiển nhìn bóng dáng của anh đến xuất thần, ông đã an bài tốt, ngày mai có thể mang cô rời đi.

Lúc này, trong căn phòng này, cô có cảm giác nói không nên lời, một loại đau đớn kịch liệt trời dậy, Lệ Cảnh Trình đối rất tốt với Gạo Nếp, Vinh Thiển đều nhìn thấy, anh thật sự đúng là một người cha hoàn mỹ.

Thế nhưng, nếu mang con đi, Gạo Nếp lớn lên sẽ thiếu tình thương của cha, phần tình cảm ấy, cô không cách nào thay thế được.

Nghĩ vậy. lòng cô càng đau thêm, cô đau cho chính con gái của mình.

Vinh Thiển đi tới, Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn cô: “Ông ngoại ngủ rồi?”

“Vâng, ông trước nay làm việc và nghỉ ngơi đều có quy luật.”

Lệ Cảnh Trình đặt Gạo Nếp xuống giữa giường, bé không quấy nữa, chỉ ngậm ngón tay nhỏ bé của mình, Vinh Thiển nằm bên phải con gái, bé ngủ chung với anh và cô, Lệ Cảnh Trình một tay chống đầu, tay còn lại đưa tới kéo ngón tay đang ngậm trong miệng của con ra.

“Tiểu Thiển, em có cảm thấy hạnh phúc không?”

Vinh Thiển bị anh hỏi một câu làm cô giật mình, lòng lo lắng, cô chột hoàn hồn, thiếu chút nữa cô đã ngã vào bẫy ôn nhu của anh, cô cup mắt xuống: “Hạnh phúc.”

“Anh cũng rất hạnh phúc.” Lệ Cảnh Trình đưa tay kéo Vinh Thiển, hai người ngồi dậy, anh để cô nằm trên đùi mình: “Nhìn thấy Gạo Nếp ngày một lớn, bên cạnh anh còn có em làm bạn, đối với anh đó là chuyện hạnh phúc nhất đời.”

Lệ Cảnh Trình có ý muốn giữ con gái lại, anh không tin trái tim Vinh Thiển thực sự làm bằng sắt, nếu cô yêu con, lo lắng cho con, chắc hẳn cô sẽ không rời đi.

Vinh Thiển ôm lấy con gái, con đói bụng, Vinh Thiển không chút do dự vén áo lên cho con bú sữa.

Lệ Cảnh Trình đã hiểu ý của cô, hết thảy phải đợi ngày mai, trong lòng anh vừa mệt mỏi vừa khẩn trương, anh thật sự sợ hãi khi đối mặt với chuyện kia, anh không khống chế được mà nổi giận.

Anh muốn bóp chết ý muốn rời đi của cô khi còn trong trứng nước.

Anh đưa tay xoa mặt cô: “Ngày mai công ty có chút việc, nên sáng mai anh ra ngoài một chuyến.”

Cô cup mắt nói: “Vâng.”

“Ngày mai em đi cùng ông ngoại, nhưng em vừa mới hết ở cữ trong tháng, đừng làm mình quá mệt.”

Vinh Thiển không ngừng gật đầu: “Em biết rồi.”

Cô đã dự tính chuyện ngày mai, cho nên không giấu được sự khẩn trương, giờ phút này trái tim cô đập bình bình, cô sợ mình sẽ lộ ra điều gì, đợi cho con gái bú sữa xong, Vinh Thiển buông áo xuống, nhìn thấy con gái thỏa mãn ngủ, trái tim cô như bị dao đâm, cô đem Gạo Nếp đặt vào trong tay Lệ Cảnh Trình.

Cô nghĩ, để cho anh ôm con gái mình lần cuối.

Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu, vài sợi tóc trên trán rũ xuống, tạo thành một vệt tối trên mặt anh, giờ phút này, hình ảnh của anh phát ra mị lực thu hút vô cùng, hào quang sáng chói, đây không phải bộ mặt thường ngày của anh, Vinh Thiển chưa từng nghĩ tới, chỉ có một đứa con, thế nhưng lại làm cho anh vui vẻ và hạnh phúc tới như thế.

Nhưng, cơ hội này, Vinh Thiển không thể dành cho anh được.

Mỗi khi nhớ tới chuyện bốn năm trước, cô rất hận anh, nỗi hận thấm vào trong xương tủy.

Gạo nếp nằm trong vòng tay của anh ngủ say, Vinh Thiển dựa vào vai anh, cô muốn làm cho bản thân mình tạm thời quên đi chuyện bốn năm trước, hưởng thụ đêm cuối cùng thuộc về hai người bọn họ, thuộc về một gia đình hạnh phúc.

Vinh Thiển đưa tay ôm thắt lưng Lệ Cảnh Trình, cô nghĩ, cô muốn giống như người bình thường, giống như một người vợ, dựa vào nhau, cô chỉ cần quan tâm con gái khi nào tỉnh giấc thì lại cho con bú, khi nào thì thay tã cho con. . . .

Ngày qua ngày như vậy, thật tốt biết bao.

Không biết khi nào, bả vai của anh hơi run lên, Lệ Cảnh Trình cẩn thận đứng dậy ôm con bỏ vào trong nôi.

Vinh Thiển chăm chú nhìn, cô nằm trên giường, anh đi tới xốc chân lên chui vào nằm bên cạnh cô.

Anh hôn lên trán cô, mũi cô, dần dần, đôi môi dờn xuống, hai tay anh đặt hai bên người cô, bàn tay to luồn vào trong áo ngủ của cô.

Vinh Thiển vội nhướng mắt, đè tay anh lại: “Không được.”

“Anh sẽ cẩn thận một chút.”

Khi này Lệ Cảnh Trình thấy cô cho con bú không kìm lòng được, anh hôn lên tai cô, nhẹ cắn vành tai cô: “Anh sẽ không làm em đau.”

“Hiện tại thân thể em còn chưa khôi phục đâu.” Vinh Thiển co gối lên, không cho anh làm động tác tiếp theo.

“Anh nhất định phải chờ tới hai tháng sau.”

“Ai quy định như vậy?”

“Trong sách có nói như thế.”

“Mấy quyển sách nát ấy mà em cũng tin.” Lệ Cảnh Trình muốn xâm nhập vào, Vinh Thiển đưa tay chặn trước ngực anh: “Cảnh Trình.”

Anh không chút để ý, lên tiếng trả lời: “Gì?”

“Em vẫn chưa hỏi anh về chuyện của Vinh thị, anh nói xem, dạo này công ty như thế nào rồi?”

Lệ Cảnh Trình khép hờ đôi mắt: “Vì sao em lại hỏi như thế?”

“Vừa vặn có ông ngoại ở đây, em muốn cùng ông nói về chuyện của Vinh thị.”

Vinh Thiển đẩy Lệ Cảnh Trình ra, để anh nằm bên cạnh cô.

“Tất cả đều đi vào quỹ đạo, tiền lời cũng rất tốt, vài ngày nữa anh mang em tới nhìn thì sẽ rõ.”

Chuyện công ty an ổn, Vinh An Thâm cũng ổn, Vinh Thiển căn môi, sau đó mở miệng: “Em muốn đem Vinh thị trả lại cho Vinh Trạch, anh ấy không thể cứ ở nhà như thế, hưởng hồ anh ấy đối với ba cũng rất tốt, là một người con có hiếu, đáng giá để em bỏ qua cho anh ấy.”

“Em thực sự tin anh ấy?”

“Cứ thử tin tưởng xem sao?”

Đối với Vinh Trạch cô thực sự không yên tâm, nhưng là con gái của Vinh gia, cô không thể vì bản thân mình mà đem công ty của gia đình đưa cho người khác.

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình trầm tĩnh, Vinh Thiển không đoán được suy nghĩ của anh, sau một lúc lâu, anh mới mở miệng nói: “Chuyện này, sau hần nói, hiện tại Vinh thị rất ổn, chờ thân thể em tốt hơn, chúng ta sẽ nói tiếp.”

Vinh Thiển không nói gì, mặc dù là như thế, cũng không ngăn cản được ý định của cô.

Hôm sau, Lệ Cảnh Trình sáng sớm đã tới công ty, Vinh Thiển nhìn xe từ anh Đế Cảnh đi ra, cô vội vàng chạy tới ngăn kéo tìm túi xách của mình, cô lục tìm một hồi, sau đó cầm thẻ ngân hàng cùng chứng minh thư.

Ông ngoại đẩy cửa đi vào: “Thiến Thiến, chuẩn bị ra sao rồi?”

“Xong hết rồi ông.”

Vinh Thiến ôm Gạo Nếp từ trong nôi lên: “Ông ngoại, đi thôi.”

“Đi một đoạn, sẽ có người đưa con tới ga xe lửa.”

“Không phải đi máy bay sao ông?”

Ông ngoại lắc đầu: “Ông và cháu tách ra đi, cụ thể lên xe ông sẽ nói sau, vé xe lửa cũng đã có, hiện tại chúng ta đi, thời gian cũng sắp tới rồi.”

“Được ạ.” Vinh Thiến ôm Gạo Nếp cùng ông ngoại ra khỏi cửa.

Trong phòng khách, chị Nguyệt thấy hai người đi ra ngoài, chị liền nói:

“Thiếu phu nhân, tôi đi cùng với cô.”

“Không cần đâu, tôi và ông ngoại đi lòng vòng mua sắm, một mình tôi có thể ẵm bé được.”

“Như thế, vậy tôi ở nhà.”

Ông ngoại đã cho tài xế đậu xe bên ngoài Đế Cảnh, Vinh Thiến đi theo sau ông, lúc bước ra khỏi cửa, cô có cảm giác bước chân nhẹ tênh.

Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt Gạo Nếp, mọi thứ cứ như một giấc mơ, thắm thoát thời gian cô ở Đế Cảnh đã hơn một năm, và cô còn có thêm một đứa con gái.

Đi ra ngoài, vệ sĩ đi tới mở cửa, vệ sĩ nghĩ thầm, đúng là người có tiền, ai nấy cũng tự cao tự đại: “Tôi mở cửa xe giúp ngài.”

“Được được, cảm ơn.”

Vinh Thiến quay đầu, nhìn lại ngôi biệt thự tráng lệ, chung quy nó không phải là nhà của cô, cô cũng nên rời đi, giấc mơ tra tấn cô lâu như thế, giờ cũng nên tan biến đi thôi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 46 : Vinh Thiện, anh yêu em cũng là sai sao? (Cao trào)

Edit: Dế Mèn

"Thiên Thiện." Ông ngoại ngồi vào gọi cô.

Vinh Thiện lấy lại tinh thần, tầm mắt xẹt qua căn phòng thủy tinh, nơi anh xây cho cô. Anh đã từng nói anh sẽ không ngại coi cô như chim mà nhốt trong lồng son, nhưng Vinh Thiện là con người, có suy nghĩ và linh hồn của cô, cuối cùng cũng phải bay ra ngoài .

Cô cũng nghĩ tới Lệ Cảnh Trình đã đối tốt với cô để thử quên đi, nhưng nếu không phải chính mình đã trải qua làm sao có thể cảm nhận được trái tim cô đã đau xé tột cùng đến thế?

Lệ Cảnh Trình từ đầu chí cuối vẫn không đề cập với cô chuyện bốn năm trước. Anh thà im lặng giấu cô chứ không biểu lộ bất kỳ điều gì trước mặt Vinh Thiện.

Nghi kỵ nhau thế này cũng đã khiến Vinh Thiện sức cùng lực kiệt. Cô ôm chặt Gạo Nếp, không do dự leo nhanh lên xe.

Xe men theo con đường cong cong trong Đẽ Cảnh chạy ra ngoài. Ông ngoại thôì cười: "Chờ lát nữa sẽ có người đi với con tới nhà ga, con không phải bận tâm gì cả."

"Dạ."

Đôi mắt ông nhìn phía ngoài cửa sổ: "Ông sẽ bay qua đó ở nhà chờ con."

Vinh Thiện gật đầu.

Sau khi chạy một hồi, xe bắt đầu đi vào khu vực đông đúc, khó mà nhích lên phía trước. Tay lái của tài xế rất điêu luyện, lâu lâu lại uốn lượn xe. Ánh mắt ông ngoại nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, Vinh Thiện tự nhiên cảm thấy sợ bị mấy người kia bắt lại, vòng tay ôm bé Gạo Nếp chặt hơn.

Xa xa, có âm thanh rất lớn truyền tới, Vinh Thiện che hai tai Gạo Nếp lại, rất lo con giật mình tỉnh giấc.

Xe cứ chậm rãi tiến về phía trước, lúc này mới biết hóa ra có một trung tâm thương mại đang làm lễ khai trương, giọng MC hòa lẫn trong đám đông,

phấn khích không tả được.

Tài xế xe bỗng nhiên lái xe vào hội trường, xung quanh có rất nhiều xe đang đậu, ông ta vòng xe lên rồi mới dừng hẳn. Ông ngoại nói bằng giọng dứt khoát: "Mau xuống xe!"

Vinh Thiển nghe vậy cũng không hỏi nhiều, cô đẩy cửa xe ra. Cô thấy bên cạnh cửa có một phụ nữ hình như cũng đang ôm một đứa bé, ngồi ở phía sau giữa hai cô gái trẻ vẫy tay với Vinh Thiển: "Cô Vinh, mau!"

Vinh Thiển nghiêng người quan sát đối phương.

Trong tay cô ấy là cái khăn bọc một con búp bê vải.

Vinh Thiển khom lưng ngồi vào xe, còn cô gái vừa nãy vào xe của ông ngoại. Cửa sổ hai xe đều đồng loạt đóng lại rồi chạy về hai hướng ngược nhau.

Cô gái ngồi bên trái Vinh Thiển lên tiếng trấn an: "Cô Vinh không phải lo lắng! Một hồi nữa tới ga xe lửa là chúng ta lên tàu ngay, chúng tôi đã tính toán thời gian cả rồi."

"Được."

Vinh Thiển cố gắng không hồi hộp, lần này có ông ngoại giúp, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Mặc dù vẫn có người theo dõi cô, nhưng nếu Lệ Cảnh Trình muốn tới ga xe lửa chặn người e là cũng không đơn giản cho anh .

Vinh Thiển nhìn phía ngoài cửa xe. Hôm nay mặc dù trời nắng, nhưng không trung tụ đầy u ám, tầng mây che không hết được ánh nắng khiến trời âm u.

Sau khi chạy ra khỏi đám đông đó, xe càng lúc càng chạy nhanh. Vinh Thiển trong lòng vốn chưa chắc, có lẽ chỉ khi nào lên tàu rồi cô mới an tâm được.

Sau chừng hai mươi phút, xe đã dừng ở cửa chính ga xe lửa.

Hai cô gái xuống xe trước, Vinh Thiển ôm Tiểu Mễ Từ bước xuống sau. Bước chân cô gấp gáp, lâu lâu hết nhìn đông lại nhìn tây. Lúc họ vào trong

đại sảnh đợi tàu, một người trong đó lấy vé xe lửa ra: "Chờ xe lửa vào ga là chúng ta có thể đi."

Vinh Thiển gật đầu, nâng mắt nhìn lên màn hình lớn.

Gạo Nếp trong lòng còn đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ xúu mồm mím được bao bọc trong chăn, Vinh Thiển giơ ngón tay khẽ vuốt mặt con.

"Con yêu, lát nữa mẹ có thể đi cùng con khỏi đây rồi."

Bên tai có tiếng nói chuyện, không gian đang yên tĩnh lại đột nhiên ồn ào. Vinh Thiển ngẩng đầu, nhìn thấy mấy chục người đàn ông mặc tây trang sẫm màu tiến vào cửa chính, tự động xếp thành hai hàng đi về phía Vinh Thiển.

Bọn họ quây lại thành một vòng tròn, bọc sau lưng Vinh Thiển. Những người khác lại vây hai dãy ghế ngồi, bảo những hành khách đang ngồi trên đó tránh ra.

Một số người cảm thấy tức giận bất mãn nhưng không muốn gây chuyện. Trước đó ở nhà ga từng có chuyện có người cầm dao đâm chém, đến này vẫn khiến người dân chần động ám ảnh; một nơi rộng lớn như vậy chẳng mấy chốc vắng vẻ. Tâm trạng Vinh Thiển chìm xuống tận đáy, ánh đèn chiếu tới mắt bộc lộ sự tuyệt vọng, âm đạm và bất lực.

Hai cô gái bên cạnh đưa mắt nhìn nhau: "Chuyện gì thế này?"

Hai người đàn ông trong số đó bỗng nhiên tránh đường ra. Một bóng dáng cao to bước tới. Cái đầu anh nhô cao hẳn. Anh mặc tây trang một màu đen tuyền với áo khoác ngoài bằng vải nỉ. Mái tóc cắt ngắn gọn trông nhanh nhẹn, đôi mắt như chim ưng bắn sáng muốn lấy mạng người. Anh bước vào giữa vòng vây, sau đó bình thản ngồi xuống ghế đối diện với Vinh Thiển.

Vinh Thiển vô thức ôm chặt con vào lòng.

Anh bắt chéo chân, cũng không vội vàng chất vấn hay nói gì. Tay trái anh để trên đầu gối, ngón tay phải xoay xoay chiếc nhẫn kết hôn.

Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển chăm chăm không che giấu, cứ như đã ngã xuống vực sâu vạn trượng. Cô gái bên tay phải Vinh Thiển nhìn cô: "Cô

Vinh, tàu tới rồi, chúng ta đi thôi!"

Họ đang định đứng dậy lại bị người đứng phía sau đè mạnh vai xuống.

Vinh Thiển nhìn thẳng người đối diện, cô biết cô không đi được rồi.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình rơi xuống trước ngực cô. Gạo Nếp rất ngoan, không khóc không quấy, hoàn toàn không biết mẹ đang muốn âm bế rời khỏi ba.

Vinh Thiển bị ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn chăm chăm khó trốn tránh.

Người đàn ông trầm mặc sau một lúc lâu cuối cùng cũng mở miệng: "Định đi đâu?"

Môi Vinh Thiển mấp máy, cô có thể nói dối anh được nữa ư?

Khôn ngoan như Lệ Cảnh Trình, lần đầu tiên có thể còn hoài nghi chứ nói chi lần này tới lần khác.

Cô chỉ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh: "Em định đưa Gạo Nếp tới chỗ ông ngoại."

"Ông ngoại đâu?"

"Sức khỏe ông không thích hợp ngồi xe lửa."

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình nâng nhẹ như cười như không: "Vậy sao em không máy bay với ông luôn?"

Đến nước này, Vinh Thiển nói thẳng luôn: "Anh nhất thiết phải huy động người như xuất trận vậy hả? Em muốn đi đâu là tự do của em."

"Phải! Là tự do của em!" Lệ Cảnh Trình nhắc chân xuống, áo khoác ngoài gác trên thành ghế tuột sang hai bên như sắp rơi xuống mặt đất: "Nhưng em mang con gái anh theo, cái này lại là chuyện của anh."

"Gạo Nếp là của em." Vinh Thiển lập tức quỳnh quáng.

"Em nói sai rồi, Gạo Nếp là của chúng ta." Giọng Lệ Cảnh Trình vững vàng mà lạnh lẽo.

Vinh Thiển mơ hồ đoán được chuyện gì sẽ tiếp theo, cô ôm chặt Gạo Nếp:

"Lệ Cảnh Trình, tôi muốn ly hôn với anh, tôi muốn giữ con."

"Hừ, ly hôn?" Người đàn ông nghe xong như cười nhạo, khóe mắt ánh lên một chút hung ác nham hiểm, nhưng vẫn không bộc lộ rõ ràng: "Em cho

anh lý do đi."

"Không có lý do gì cả, tôi không muốn ở cùng anh nữa."

Vinh Thiễn ôm Gạo Nếp chuẩn bị bỏ đi, Lệ Cảnh Trình bước tới chặn đường cô lại. Anh đột nhiên giơ tay ôm lấy con trong lòng cô, Vinh Thiễn kêu lên sợ hãi: "Thả ra, nó là con của tôi!"

Nhưng dù sao sức lực nam và nữ khác nhau, một cánh tay của Lệ Cảnh Trình đã có thể làm cánh tay Vinh Thiễn trống trơn. Cô hoảng hốt, bổ nhào tới muốn giật con lại.

Lệ Cảnh Trình xô bả vai cô, anh xô mạnh khiến Vinh Thiễn ngã nhào xuống ghế.

Sắc mặt anh âm trầm, Vinh Thiễn vẫn xa lạ với nét mặt này của anh. Ngón trỏ anh giơ giữa không trung chỉ về cô: "Muốn mang con đi? Không có cửa đâu!"

Lệ Cảnh Trình ôm chặt Gạo Nếp, xoay người bước ra ngoài.

Vinh Thiễn đuổi nhanh theo níu lấy cánh tay anh: "Tôi mang thai mười tháng mới sinh hạ Gạo Nếp, anh dựa vào cái gì mà cướp con? Trả lại cho tôi!"

"Hiện tại chúng ta vẫn là vợ chồng hợp pháp, con là con gái tôi, sao tôi không thể ẵm con về nhà?"

Lệ Cảnh Trình hất tay, Vinh Thiễn lão đảo thiếu chút nữa ngã quy.

Gạo Nếp trong lòng anh như cảm giác được có chuyện, đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, oa oa khóc lớn.

Trái tim Lệ Cảnh Trình được anh dựng xây chắc chắn lại bị tiếng khóc này đánh tan rã. Ánh mắt anh ôn hòa, khom lưng hôn Gạo Nếp xong bước nhanh bỏ đi.

"Lệ Cảnh Trình!" Vinh Thiễn đuổi theo, hai cô gái đi theo cô cũng bị đưa đi.

Bảo vệ nghe được chạy tới chỉ vào Lệ Cảnh Trình: "Các anh đang làm gì đấy?"

Anh buông một tay xuống, cũng không thềm nhìn mắt đối phương, xô bả vai người bảo vệ đang sẵn tới: "Cút, chớ mù mắt mà xen vào việc của người khác!"

Vinh Thiển đuổi cũng không kịp, đành chạy chậm lại. Xe Lê Cảnh Trình đậu ở ven đường, tài xế thay anh mở cửa xe, người đàn ông khom người ngồi vào. Cửa xe chưa đóng, Vinh Thiển đã chạy tới đó, cô biết sau khi cửa xe khóa lại sẽ có cảm giác gì. Những tiếng nói ồn ào trong nhà ga là niềm vui mà cô mong mỏi, cô trầm lặng ẩn nhẫn lâu như vậy, chỉ còn một bước cuối cùng là cô đã có thể rời khỏi nơi này...

"Lái xe!" Lê Cảnh Trình bỗng nhiên ra lệnh.

Vinh Thiển lấy lại tinh thần, không suy nghĩ lập tức ngồi vào trong xe.

Dọc đường về, Vinh Thiển không dám cướp giật, chỉ để ý lo cho Gạo Nếp.

Xe trở lại Để Cảnh, Lê Cảnh Trình bế Gạo Nếp xuống xe trước, Vinh Thiển đuổi theo, hai tay cô kéo cánh tay Lê Cảnh Trình: "Đưa con cho tôi!"

Người đàn ông hất mạnh tay, Vinh Thiển lại đứng không vững, ngã trên con đường sỏi nhỏ nhỏ.

Cô đau kêu thành tiếng, Lê Cảnh Trình dừng chân lại, ngoái đầu rồi bước tới trước mặt Vinh Thiển.

Anh không giơ tay đỡ cô giống như trước kia rồi vội vã gọi 'Thiến Bảo' một cách thương yêu.

Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống cô chăm chăm: "Muốn mang con đi ư? Vinh Thiển, hãy đợi kiếp sau đi!"

Mắt cô ươn ướt: "Lê Cảnh Trình, chúng ta nhất thiết phải tiếp tục như vậy sao?"

Anh đưa tay phải ra kéo mạnh cô đứng dậy, lại kéo cô đi vào nhà. Trong lòng anh, đôi mắt Gạo Nếp trong veo mở to, đứa bé chưa hiểu 'bỏ đi' nghĩa là gì, chỉ chếp chếp miệng ê a.

Đi vào phòng khách, Lê Cảnh Trình thả tay cô ra. Vinh Thiển tiến tới muốn con gái, cánh tay anh lại chặn vai cô lại: "Đừng đụng vào con tôi!"

Mấy người giúp việc và vú nuôi nghe động tĩnh thì chạy tới. Vinh Thiện không dám to tiếng, khàn khàn van: "Trả Gạo Nếp cho tôi!!"

Lệ Cảnh Trình giao con cho vú nuôi, bàn tay anh nắm cổ tay Vinh Thiện kéo cô lên lầu.

Vào phòng ngủ, anh không nhịn được giận, đẩy Vinh Thiện ngã xuống giường.

Cô lão đảo thiếu chút nữa rớt xuống giường. Có tiếng chốt cửa, Vinh Thiện lại không hề sợ hãi, cô đứng vững trong phòng, chờ đợi Lệ Cảnh Trình chất vấn.

Lồng ngực người đàn ông phập phồng, ánh mắt như muốn chém từng nhát trên người cô.

Vinh Thiện cười lạnh, đến nước này, cần gì phải giả bộ dựng cái màn giấy nào nữa?

Nếu cứ giấu giếm sự thật, rồi cũng sẽ như vết thương lâu ngày không khỏi, càng không được đưa ra ngoài nắng, cứ bị giấu ở góc ngách âm u ẩm ướt, dần dà cũng sẽ hư thối, khiến người ta đau đớn không chịu nổi.

Chuyện không nên nhắc tới đó lại động trong lòng Vinh Thiện bốn năm, có thể nói nó đã sớm ăn mòn sự khoan dung của cô rồi, không thể cho anh cơ hội chuộc tội.

"Lệ. Cảnh. Trình." Tên anh theo kế rằng Vinh Thiện từng chữ từng chữ thoát ra: "Anh còn định giấu tôi bao lâu nữa? Chuyện bốn năm trước anh làm với tôi, anh cho rằng tôi sẽ không biết gì ư?"

Mặc dù Lệ Cảnh Trình đã chuẩn bị sẵn tinh thần, cũng đoán được đại khái, nhưng từng câu Vinh Thiện chất vấn vẫn làm anh không kịp đề phòng mà thấy hoảng loạn lo sợ.

Vinh Thiện siết hai bàn tay lại, đôi mắt phản chiếu bóng anh vỡ vụn. Cô đưa tay chỉ vào Lệ Cảnh Trình: "Tại sao là anh, lúc trước tại sao lại là anh?!"

Đôi môi mỏng của anh khẽ run, cuối cùng cũng không nói ra được lời nào.

Phần nộ và căm hận đè nén đã làm Vinh Thiện bước nhanh tới, hai tay cô đâm vào người anh. Cô không biết biết mình lấy đâu ra sức lớn như vậy, sức lực dồn về bàn tay nhắm vào Lệ Cảnh Trình, chủ yếu đâm vào ngực anh. Một cái tát mạnh rơi trên mặt anh, khuôn mặt anh nghiêng qua một bên. Hai bàn tay Vinh Thiện kéo kéo cổ áo Lệ Cảnh Trình: "Nếu tôi không nói toạc ra, anh còn định giấu giếm tôi bao lâu nữa? Lệ Cảnh Trình, bốn năm trước vì sao anh lại làm thế với tôi? Vì sao?!"

Hai tay anh ôm lấy bả vai cô khiến cô không thể cử động nữa: "Vinh Thiện, từ lúc anh quen em tới nay chẳng lẽ anh không tốt với em ư?"

"Cái anh gọi là tốt đó, chính là từng bước một trói tôi lại gần anh phải không? Anh đã bày bao nhiêu âm mưu quỷ kế trong lòng anh rõ ràng nhất. Đừng nói là vì ngay từ đầu anh muốn có tôi, đừng nói là sau đó anh đã yêu chiều tôi như thế nào, mấy cái đó tôi vốn không cần, là chính anh đã áp đặt cho tôi!"

Lệ Cảnh Trình vẫn chưa định buông tay ra, có vẻ như chỉ cần anh buông lỏng, Vinh Thiện thực sự sẽ bỏ chạy.

"Em biết từ khi nào?"

"Lúc anh và Hoắc Thiếu Huyền đánh nhau tôi đã biết rồi."

Trán Lệ Cảnh Trình lộ vẻ hơi khó tin. Anh không ngờ mấy tháng vừa rồi Vinh Thiện lại có thể nguy trang tốt như vậy, thế nên ngay cả anh cũng bị cô lừa.

"Cho nên em vẫn ở đây chờ cơ hội bỏ đi?"

"Phải..." Vinh Thiện không hề kiêng sợ nữa.

"Tôi không có cách nào đối mặt với anh. Ngủ chung với anh, đêm nào tôi cũng gặp ác mộng. Anh đụng vào người tôi cảm thấy buồn nôn. Mấy câu anh dỗ ngọt tôi lại thấy là mấy lời dối trá nhất trên đời. Lệ Cảnh Trình, anh đã hủy hoại tôi như vậy rồi, sao anh còn có thể nói anh đã tốt với tôi thế nào? Lúc anh tốt với tôi anh không hề nghĩ tới cái đêm điên cuồng bốn năm trước ư?"

Lệ Cảnh Trình biết đó là vết sẹo của Vinh Thiện, cô không vượt qua được.

"Cho nên, em mới có thể liên kết với người khác hại anh?"

Vinh Thiển nghe vậy thì cười khẩy: "Anh xem lại hai người chúng ta đi, buồn cười làm sao! Mỗi người đi sắm một vai, mang cái mặt náo dối trá. Diễn khá thật, đúng không?"

"Vinh Thiển..." Lệ Cảnh Trình vươn tay sờ khuôn mặt cô: "Chuyện bốn năm trước là lỗi của anh, em cho anh cơ hội bù đắp."

"Bù đắp? Anh bù đắp thế nào?" Vinh Thiển hất tay anh ra.

"Anh lại định nói, sẽ dùng tất cả những gì tốt đẹp nhất mà anh có để cho tôi phải không? Tôi không cần. Tôi chỉ muốn anh để tôi mang Gạo Nếp đi, từ nay về sau không phải gặp lại anh nữa."

"Em nằm mơ đi!"

Thái độ của anh lại ngang tàng cứng rắn trở lại. Vinh Thiển bỗng nhiên đẩy Lệ Cảnh Trình ra.

"Lần này, sao anh có thể tìm đến ga tàu lửa? Là ai báo lại cho anh?"

"Chuyện em đã làm với anh, anh sẽ bỏ qua hết. Chuyện anh gây ra cho em, anh không xin em tha thứ ngay, được chứ?"

Anh hạ mình thấp như vậy, nếu đổi được sự do dự của cô cũng được.

"Vinh Thiển, thương tổn cũng đã gây ra rồi, đó là lỗi của anh, anh sẽ bù đắp cho em."

"Anh nói ra đơn giản thật, cũng dễ nghe thật!" Những câu này Vinh Thiển đã sớm đoán được rồi: "Tôi sẽ không ở cùng một kẻ cường bức mình. Không!"

Ánh sáng le lói còn lại trong mắt Lệ Cảnh Trình vụt tắt: "Cho dù người đó là ba của con gái em cũng không được sao?"

"Anh vội vã muốn có con chính là muốn trói tôi cạnh anh phải không?"

Rất nhiều chuyện khi xâu kết lại bỗng nhiên thấy sáng tỏ.

"Vinh Thiển, vì em mà anh tính từng bước, vì em bày âm mưu quỷ kế, nhưng bỏ qua những việc xấu hổ ấy, em thật sự muốn giả mù chuyện anh tốt với em thế nào phải không?"

Vinh Thiển lùi về phía sau, ngồi xuống mép giường.

"Lệ Cảnh Trình, anh thật đáng sợ, tôi nên nhận ra sớm mới phải. Lợi dụng chuyện tôi và Hoắc Thiếu Huyền không thể quay lại, lợi dụng sự tuyệt vọng đau khổ của tôi mà từng bước đưa tôi vào cái bẫy của anh. Tôi còn vui mừng chứ. Vào lúc tôi khó khăn nhất chính anh đã chìa tay ra cho tôi, không ngờ chính anh mới là người đẩy tôi xuống vực sâu đấy!"

Những chuyện này cô đã xác minh cả, Lệ Cảnh Trình không có đường chối cãi; lại nói có một số việc đúng là do anh làm.

Anh không biết anh đang kiên trì thế này để làm gì; nếu Vinh Thiển có yêu anh cũng sẽ không phải vướng mắc khổ sở chuyện bốn năm trước, nói cho cùng, cô vẫn không yêu anh.

Lệ Cảnh Trình đi tới ghế sa lon bên cạnh, hai người ngồi đối diện: "Vinh Thiển, anh xem em như báu vật, em xem anh là cái gì? Em coi anh như cỏ rác!"

Vinh Thiển cúi mắt, nước mắt cứ tuôn xuống: "Tôi đã thử nghĩ tới anh tốt với tôi ra sao, nhưng tôi làm không được. Lệ Cảnh Trình, anh biết tôi hận anh nhiều thế nào ư?"

"Anh biết."

Người đàn ông đứng dậy. Anh cởi áo khoác ngoài, cởi tiếp áo khoác rồi xắn tay áo lên, đưa cánh tay đến bên miệng cô: "Em không phải đã nói hận không thể cắn đứt thịt của anh sao? Em cắn đi."

Vinh Thiển ngược nhìn vào mắt anh. Cô thực sự há miệng cắn mạnh.

Hàm răng sắc nhọn không do dự đâm rách da thịt, mùi máu tươi tràn vào trong miệng. Như chưa đủ, hàm răng Vinh Thiển cảm thấy đau nhức vô cùng, máu theo cánh tay anh chảy thành một dòng. Lệ Cảnh Trình siết chặt bàn tay, chân mày lại không hề nhú lại.

Nhưng chung quy cô chẳng cắn được một miếng nào của anh, Vinh Thiển sức cùng lực kiệt nhả ra, miệng đầy máu. Dấu răng trên tay anh rất rõ ràng, máu tươi vẫn chảy ra.

Vinh Thiển nhìn vết thương, nước mắt nhịn không được tuôn ra. Cô nhìn Lệ Cảnh Trình, người đàn ông cũng nhìn chăm chăm cô không hề chớp mắt.

Ngực như bị xé ra đau đớn, cổ họng Vinh Thiển ngập tiếng nghẹn ngào. Lệ Cảnh Trình nắm chặt bàn tay, gân xanh trên cánh tay hiện căng ra, ở miệng vết thương máu càng chảy nhiều.

"Nguôi hận chưa?" Anh hỏi cô.

Vinh Thiển lau miệng: "Muốn dùng vết cắn này đòi tôi tha thứ ư?"

Giọng cô vẫn còn đang run run. Cánh tay Lệ Cảnh Trình buông thõng xuống, máu nhỏ tong tong rơi xuống thấm vào tấm chăn màu vàng nhạt, ánh nắng chiều nhuộm lên càng thêm chói mắt. Lệ Cảnh Trình đi nhanh qua, hai tay giữ chặt hai vai cô. Lần đầu tiên trong đời anh mất khống chế như vậy: "Vinh Thiển, anh yêu em cũng là lỗi của anh sao?"

Cô mở trừng hai mắt.

Yêu?

Anh lại còn có thể nói lời yêu với cô.

Vinh Thiển kiễng đầu ngón chân, nhìn thẳng mắt anh, ánh mắt lóe sáng làm trái tim anh đau nhức: "Lệ Cảnh Trình, tôi không yêu anh cũng là lỗi của tôi sao?"

Trong thế giới của tình yêu không có đúng hay sai.

Sai là anh đã cướp đoạt tình yêu vốn không thuộc về anh.

Lệ Cảnh Trình buông lỏng tay. Anh thật ra chưa từ bỏ ý định, thật ra vẫn ôm chút hi vọng. Anh nghĩ, mặc kệ nói thế nào, Vinh Thiển cũng phải có chút rung động với anh, chút tình cảm cũng được rồi, chuyện gì có thể thử anh cũng thử cả rồi.

Nhưng cô nói gì?

Cô nói, cô không yêu anh.

Lệ Cảnh Trình ép mình phải buông tay: "Rốt cuộc trong lòng em chỉ còn sâu hình bóng Hoắc Thiếu Huyền thôi sao?"

Vinh Thiển ngồi ở mép giường không nhúc nhích: "Nếu không có chuyện bốn năm trước, anh nói hiện tại tôi và Hoắc Thiếu Huyền sẽ như thế nào?"

Cảnh tượng như vậy, Lệ Cảnh Trình tất nhiên sẽ không muốn nghĩ tới.

Nước mắt Vinh Thiển lần nữa che mờ tầm mắt: "Tôi cho anh biết, nếu như không có chuyện năm ấy, tôi và anh ấy hiện giờ đã kết hôn. Tôi đã hơn hai mươi tuổi, đã đến tuổi có thể gả cho Hoắc Thiếu Huyền niên kỷ. Nếu không có chuyện năm ấy, không có chuyện chúng tôi không đi cùng nhau được hết con đường. Tôi và Hoắc Thiếu Huyền “một đời âm sai dương thác”* nên lỡ duyên. Lệ Cảnh Trình, anh còn nói bù đắp cho tôi; tình yêu của tôi anh có thể trả lại cho tôi sao? Người tôi muốn không phải là anh, không phải là anh!"

(t/n: âm sai dương thác - không tốt tướng, không tốt số)

Vinh Thiển từng câu từng chữ tạc vào tim anh: "Anh tốt với tôi giờ có ích gì? Tôi không muốn nhưng anh cứ đem tôi chiều chuộng trong lòng bàn tay thì phải làm thế nào đây? Người tôi muốn cho tới bây giờ cũng không phải là anh!"

Cổ họng Lệ Cảnh Trình khó khăn nuốt xuống. Vinh Thiển thở hổn hển, thật ra, sau khi chia tay Hoắc Thiếu Huyền, cô cũng không còn muốn mình quá tiếc nuối hay hy vọng vãn hồi. Chỉ có điều trong lòng cô quá hận, vừa đúng chuyện này lại có thể khiến trái tim Lệ Cảnh Trình đau đớn nhất.

Người đàn ông tưởng anh đã nuôi một sói non.

Cho ăn tất cả những đồ vật ngon; nhưng ăn rồi thì xong, không trả lại anh chút gì, ngược lại anh bị cô dồn ép, từng chút, từng bước một đánh vào điểm yếu của anh, nhưng...

Anh mặc dù biết, thì đã làm sao?

Ai bảo anh yêu cô.

Ai bảo cô không yêu anh!

Vinh Thiển thấy anh giật mình đứng im tại chỗ, cô đứng lên, từng bước một tiến lại gần. Ngón tay trắng nõn gõ gõ mạnh vào ngực anh: "Lệ Cảnh Trình, anh đau không?"

Đôi chân anh lùi lại.

Vinh Thiển lại dùng sức chọc mạnh vào ngực mình: "Anh mới nên hỏi tôi có đau không. Chính mắt anh thấy tôi bị bắt vào SMX, ngay cả việc bọn họ

gọi điện thoại cho anh, cũng là do anh đã dặn dò xong xuôi trước rồi. Anh lấy dáng vẻ Chúa cứu thế mà xuất hiện trước mặt tôi. Anh có nghĩ tới tôi lúc ấy tuyệt vọng với sợ hãi đến mức nào không?"

Vinh Thiến cao giọng, khóe miệng giật giật khê cười chế nhạo: "Anh đường đường Lê thiếu gia, sao lại nghĩ tới những thứ này chứ? Anh lúc đó chắc là đang mừng thầm thấy tôi tự chui đầu vào lưới nhỉ? Mừng làm sao khi kế hoạch của anh suôn sẻ đến thế? Lúc tôi đau lòng muốn chết anh lại bảo tôi chịu đựng một chút, nhẫn nại rồi sẽ ổn thôi. A! Lê Cảnh Trình, bây giờ ngược lại anh cũng chịu đựng cho tôi. Không được kêu đau, cho dù vết thương bị xát muối anh cũng không được kêu một tiếng cho tôi!"

Trong lòng Lê Cảnh Trình quả nhiên đau đớn đến tột đỉnh.

Vinh Thiến bắt được nỗi đau của anh thì không chút do dự ra sức mà đâm. Cô tới tủ đầu giường, mở ngăn kéo ra. Bên trong có cái ví tiền cô không mang đi .

Vinh Thiến mở ví tiền, lấy ra một bức hình giơ đến trước mặt Lê Cảnh Trình: "Cái này tôi và Hoắc Thiếu Huyền chụp lúc bỏ đi ba ngày. Anh không tò mò bọn tôi rốt cuộc đã làm gì sao?"

Cơ thịt trên má Lê Cảnh Trình căng cứng. Trong ảnh hai người tựa sát vào nhau, trong mắt tình cảm say đắm quấn quýt si mê rất rõ ràng. Vinh Thiến buông tay xuống, nước mắt không kìm được lại càng chảy ra: "Ở thị trấn nhỏ này, chúng tôi đã kết hôn. Lê Cảnh Trình, tôi đã kết hôn với Hoắc Thiếu Huyền!"

"Em nói cái gì?" Lê Cảnh Trình nghiêng răng nghiêng lợi.

"Đời này tôi chỉ mặc áo cưới một lần. Tôi lấy Hoắc Thiếu Huyền. Bọn tôi không trốn tránh được sự thật, nhưng vậy thì đã sao, bọn tôi còn kiếp sau. Chiếc nhẫn bị anh vứt đi là chiếc nhẫn anh ấy đã tự mình đeo lên cho tôi. Lê Cảnh Trình, tôi với anh chỉ là một tờ giấy hôn ước mà thôi, pháp luật thừa nhận quan hệ của chúng ta, nhưng tôi không thừa nhận. Ở thị trấn đó, tôi giao chính mình cho Hoắc Thiếu Huyền rồi, chúng tôi thật sự có..."

Ngực Lê Cảnh Trình cứng đờ.

Vinh Thiển cười lạnh: "Ngay cả anh tôi cũng cho, vì sao không thể cho anh ấy?"

Người đàn ông giơ bàn tay lên; ánh mắt Vinh Thiển lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên: "Định đánh tôi?"

"Vinh Thiển, em biết mình đang nói cái gì không?"

"Sao tôi không biết?"

Vinh Thiển nói rồi cũng muốn inh một cái tát. Cô và Hoắc Thiếu Huyền tình cảm thuần khiết như thế lại bị chính cô hắt bắn: "Tôi không muốn kiếp này mình còn gì tiếc nuối. Từ nhỏ đến lớn, dành mình cho Hoắc Thiếu Huyền là nguyện vọng lớn nhất của tôi đấy."

Nhớ đến thời gian yêu Hoắc Thiếu Huyền, Vinh Thiển vẫn không ngăn được nước mắt. Lệ Cảnh Trình giơ tay lại chẳng thể nào giáng xuống.

"Anh đau không?"

Vinh Thiển như muốn dồn ép Lệ Cảnh Trình.

"Anh đau không?"

Rất đau.

Đau hơn tất cả mọi nỗi đau.

Lệ Cảnh Trình cảm thấy một nỗi bi ai ập xuống mình. Anh thật sự rất tin tính cách của Vinh Thiển, lời cô nói anh không tin. Theo như anh hiểu về cô, Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền sẽ không làm được chuyện như vậy.

Nhưng trong lòng anh vẫn không vì thế mà cảm thấy dễ chịu. Vinh Thiển không ngại tổn hại danh dự, hay đem Hoắc Thiếu Huyền ra cũng chỉ để khiến anh đau thật đau; có thể thấy cô hận anh sâu sắc thế nào.

Là ai đã nói có yêu sâu đậm mới hận được sâu.

Nếu những lời này là đúng thì anh nguyện ý lãnh nhận, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện chịu đựng.

"Anh biết tôi và Hoắc Thiếu Huyền đã thề ước gì không?"

Vinh Thiển như chưa thấy đủ, cô hướng lại gần mặt Lệ Cảnh Trình, kiễng đầu ngón chân lên, ghé lại bên tai anh: "Bọn tôi thề, đã yêu nhau rồi, sẽ không yêu người khác nữa. Cho nên, có chờ đợi thêm cũng vô dụng thôi ..."

Đáy mắt Lệ Cảnh Trình tê lạnh bị thương, đôi mắt phượng cả kinh hé mở. Nỗi sợ hãi và đau khổ làm sắc mặt cũng biến đổi, tay anh cũng theo phản xạ xô về phía trước.

Vinh Thiển lão đảo ngã xuống giường lớn. Cô chống hai tay hai bên, tán mái tóc tán loạn che khuất hơn nửa khuôn mặt. Vinh Thiển cười ra tiếng: "Tôi nói sớm cho anh có phải hay không, như vậy là đã có thể chặt đứt vọng tưởng của anh. Anh cũng không cần trăm phương ngàn kế để tôi sinh con cho anh."

Bàn tay Lệ Cảnh Trình đặt lên ngực, anh lùi lại rồi đi tới phía cửa phòng. Anh sợ ở lại nữa sẽ bị Vinh Thiển dẫn vật tới chết.

Cô không yêu anh nên không hề sợ hãi.

Tay Lệ Cảnh Trình để trên tay cầm cửa, lúc giật cửa ra tựa như sức lực cơ thể cũng bị rút hết. Thân hình thon dài len ra ngoài, nặng nề đóng cửa lại.

Hai tay Vinh Thiển ôm mặt, không còn sợ gì nữa mà khóc thành tiếng. "Đã thương người khác một nghìn cũng tự tổn hại mình tám trăm", trong lòng cô chẳng chút nào khuây khỏa.

Lệ Cảnh Trình kiệt sức đi xuống lầu.

Gạo Nếp đói bụng, oa oa khóc mãi. Lệ Cảnh Trình ngồi dựa vào sofa, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt uể oải rất rõ.

Vú nuôi định cho bé uống sữa, dứt sữa bột lại phát hiện bé không chịu uống.

Bà ôm Gạo Nếp thấp thòm đi tới: "Cậu Lệ, tám phần là cô bé muốn bú sữa, nếu không cậu bế bé lên lầu đi?"

Lệ Cảnh Trình mở mắt ra lại, nhìn bình sữa trong tay bà. Anh nghĩ, Vinh Thiển thấy con có lẽ sẽ bình tâm lại một chút: "Bà bế lên đi."

"Vâng ạ."

Vú nuôi xoay người định lên lầu.

"Chờ một chút." Lệ Cảnh Trình ném chìa khóa lên bàn trà.

Vú nuôi sợ run lên, quay lại cầm lấy chìa khóa rồi lên lầu.

Vinh Thiển nghe thấy tiếng cửa mở, dây thần kinh cả người căng cứng. Cô ngồi dậy lại thấy vú nuôi ôm Gạo Nếp đi vào.

"Thiếu phu nhân, tiểu thư đói bụng lắm rồi, vừa rồi khóc cả nửa ngày.

Không biết hôm nay sao lại như vậy, pha sữa bột cũng không chịu uống."

Vinh Thiển ngồi ở mép giường, đầu vầng mắt hoa, cô lắc lắc đầu đi tới đón Gạo Nếp.

Vú nuôi thấy hai mắt cô đỏ ngầu. Vừa rồi trên lầu có tiếng cãi vã mọi người đều nghe thấy, bà cũng không tiện nói thêm gì. Vinh Thiển xốc áo lên, Gạo Nếp mau chóng ngậm chặt rồi mút. Vinh Thiển đưa mắt nhìn vú nuôi: "Bác đi xuống trước đi."

"Vâng."

Vinh Thiển ôm ấp con gái, tâm tình từ từ bình phục lại. Đầu ngón tay quét qua lông mày Gạo Nếp, đôi mày này với giống Lệ Cảnh Trình.

Cổ họng cô khô khốc đau nhức. Đợi Gạo Nếp bú xong, cô cẩn thận đặt con nằm trên giường.

Con không giống như nửa tháng đầu - ăn xong liền ngủ nữa; bé mở hai mắt tròn nhìn bốn phía, cuối cùng định dừng trên mặt Vinh Thiển.

Cô gắng nở nụ cười, ngón tay ngoắc ngoắc lại bị Gạo Nếp nắm chặt.

"Con ngoan, mẹ này!"

Gạo Nếp cười nắc nẻ, còn ợ một cái.

Ánh mắt Vinh Thiển tràn vẻ ôn nhu. Cô ôm Gạo Nếp đi tắm xong lau phần xoa người bé, thay quần áo sạch lại nằm trên giường chơi với con.

Buổi trưa, cơm nước người giúp việc đưa vào phòng cho cô.

Vinh Thiển liếc nhìn, không hề động đũa.

Người giúp việc khuyên cô: "Thiếu phu nhân, cô giận cậu Lệ thế nào cũng phải chú ý thân thể; huống hồ hiện tại tiểu thư còn phải bú sữa, cô cũng không thể giận tùy ý vậy được."

Vinh Thiển khẽ cắn môi dưới, cầm lấy chén canh cá trên tủ đầu giường lên uống.

Ban đêm, Vinh Thiển và Gạo Nếp nằm trên giường lớn. Có tiếng động từ cửa phòng truyền tới, cô vội mở mắt ra nhìn thấy Lệ Cảnh Trình từ bên ngoài đi vào.

Vinh Thiển đưa một tay chống người lên.

Người đàn ông đi tới trước giường, cô vừa muốn mở miệng lại thấy Lệ Cảnh Trình khom lưng ôm lấy Gạo Nếp nằm trên giường. Vinh Thiển giật mình như bị thú dữ cướp con: "Anh làm gì vậy?"

"Không phải em muốn bỏ đi sao? Anh cho em thử mẹ con chia tách là thế nào."

"Tôi sẽ không bỏ Gạo Nếp."

"Anh cũng sẽ không để Gạo Nếp theo em." Lệ Cảnh Trình nói xong bước nhanh ra phía cửa mà đi.

Vinh Thiển nhảy xuống giường, không thèm đi dép, chạy nhanh tới lại bị Lệ Cảnh Trình đẩy ra.

Cánh cửa nặng nề đóng lại trước mặt cô. Vinh Thiển bỏ nhào tới kèp cửa mới phát hiện cửa bị khóa trái.

Cô dùng sức đập cửa: "Lệ Cảnh Trình, thả tôi ra! Anh dựa vào cái gì mà giam giữ tôi?"

Lệ Cảnh Trình mang Gạo Nếp vào phòng dành cho con, hai gian phòng cách nhau một hành lang.

Vinh Thiển giật mạnh cửa nhưng thế nào cũng không mở ra.

Gạo Nếp nằm trong giường chơi, bụng đói lại kêu vang, há miệng muốn ăn.

Vinh Thiển nghe tiếng con khóc rõ ràng từ bên kia truyền đến, tim cô như bị treo lên. Vú nuôi đưa bình sữa đã pha cho Lệ Cảnh Trình, anh cầm bình đưa tới miệng Gạo Nếp.

Bé chép chép miệng, đầu lưỡi quần nướu vú cao su nhưng không mút. Bé nhả ra rồi lại khóc lớn: "Oa oa oa —— "

"Hôm nay tiểu thư không chịu uống sữa bột..." Vú nuôi ở bên cạnh giải thích: "Sữa của thiếu phụ nhân cũng nhiều, bú sữa mẹ lâu sẽ tốt cho cả mẹ và con."

Phòng ngủ chính bên kia có tiếng đập cửa: "Lệ Cảnh Trình, anh thả tôi ra để tôi cho con bú."

Người đàn ông ôm Gạo Nếp đi tới cửa. Con gái khóc khàn cả giọng, con đói bụng cứ như bị đau, dồn hết sức mà khóc. Vinh Thiễn nghe thấy càng khó chịu: "Lệ Cảnh Trình, anh là đồ khốn kiếp, mở cửa cho tôi!"

Lệ Cảnh Trình ôm con: "Em đã muốn đi thì Gạo Nếp cũng không có mẹ. Con bé phải tập quen với chuyện này, không có lựa chọn nào nữa thì con bé không thích uống cũng phải uống!"

Vinh Thiễn dừng đập cửa. Lệ Cảnh Trình muốn chặt đứt ý định bỏ đi của cô.

"Oa oa oa, oa oa oa —— "

Lệ Cảnh Trình cầm bình sữa trong tay vú nuôi dứt cho Gạo Nếp nhưng bé vẫn không chịu bú. Bỗng nhiên Gạo Nếp bị sắc một ngụm, vú nuôi vội ôm bé thẳng dậy, vỗ vỗ sau lưng cho bé: "Cậu Lệ, cái này không được đâu ạ. Tiểu thư thật sự không uống được, cứ để thiếu phu nhân cho bú đi ạ."

"Cô ấy đã nhẫn tâm như vậy thì cũng phải tập quen đi. Sau này không có cô ấy, nó vẫn sống."

Hai chuyện này giống nhau sao?

Vú nuôi cứ lo lắng mãi. Lệ Cảnh Trình đứng ở cửa, anh nhắm mắt lại: "Bé tiểu thư xuống lầu."

"Cái này..." Vú nuôi thở dài: "Vâng."

"Lệ Cảnh Trình, anh mở cửa cho tôi!"

Bên ngoài không còn tiếng của người đàn ông nhưng Vinh Thiễn biết Lệ Cảnh Trình vẫn đang ở đó: "Tôi chưa từng nói sẽ để Gạo Nếp lại với anh. Nếu anh không muốn thì chúng ta ra tòa."

"Em là sinh viên, người anh duy nhất lại phải ở nhà hầu hạ người bố bị điên, trong tay tôi lại có quyền, công ty lớn. Em nói, em lấy gì để tranh giành quyền nuôi con với tôi?"

Vinh Thiễn hô hấp như bị cướp mất: "Anh nằm trong tay Vinh thị có phải là đã đề phòng chuyện này từ trước?"

"Bây giờ em mới biết cũng muộn rồi."

Vinh Thiện buông xuôi nhắm chặt mắt: "Lệ Cảnh Trình, thật không ai dối trá được như anh."

"Vinh Thiện, em còn muốn đi không? Phải chia lìa đứa con ruột thịt của mình em làm được không?"

"Ngay cả Gạo Nếp anh cũng muốn lợi dụng sao?"

Lệ Cảnh Trình đi tới gần cửa, anh và cô chỉ cách nhau một cánh cửa: "Nếu em cảm thấy tôi giữ em ở lại với con là lợi dụng con, vậy em cứ việc nghĩ như thế đi!"

Dưới lầu, tiếng Gạo Nếp khóc từng đợt truyền lên lầu, Vinh Thiện lòng nóng như lửa đốt: "Lệ Cảnh Trình, anh có nghe thấy không?"

"VẬY còn em, em nghe thấy không? Ngày nào đó nếu em bỏ đi thật, con bé sẽ phải khóc nhiều hơn. Người khác nói con không có mẹ, con sẽ khóc; người khác dự lễ khai giảng có mẹ đi cùng con cũng sẽ khóc. Con bé bây giờ còn chưa hiểu chuyện khóc như vậy đã là gì?"

Vinh Thiện ngơ ngẩn đứng trước cửa phòng. Lệ Cảnh Trình biết rất rõ điểm yếu của cô mà tóm lấy.

Tiếng bước chân của người đàn ông xa dần, nắm tay Vinh Thiện trên tay cầm cửa từ từ siết chặt lại.

Sau một lúc lâu Gạo Nếp mới từ từ ngừng khóc, có lẽ do khóc mệt, hoặc là cuối cùng cũng thỏa hiệp chịu uống sữa bột.

Giờ cơm chiều, người giúp việc bưng cơm nước vào, Vinh Thiện liếc nhìn:

"Gạo Nếp đâu?"

"Tiểu thư đang ngủ ạ."

"Bé sao rồi?"

"Dạ, khóc loạn cả nửa ngày, không chịu uống sữa, cậu Lệ nói cứ để tiểu thư đói..."

"Cái gì?" Vinh Thiện kích động: "Khốn nạn."

"May mà sau đó tiểu thư chịu uống, thiếu phu nhân yên tâm đi ạ, từ từ sẽ tập quen thôi."

Mấy câu này đâm thẳng vào tim Vinh Thiễn.

Lúc người giúp việc bước ra ngoài, Vinh Thiễn nhanh chóng bước theo ra. Người giúp việc giữ cổ tay Vinh Thiễn: "Thiếu phu nhân, cô không thể ra ngoài."

"Lý do gì? Tôi muốn gặp con tôi!"

"Cậu Lệ đã bảo vậy ạ. Cậu ấy nói không được để cô gặp tiểu thư."

Vinh Thiễn tức giận đến nỗi lồng ngực phập phồng liên hồi. Cô bước nhanh hơn, người giúp việc lại kéo cô qua một bên, một người khác đứng ở bên ngoài đợi liền nhanh chóng khóa trái cửa phòng lại.

Cô đập mạnh vào cửa.

Lệ Cảnh Trình cứ vậy giam giữ cô, ngay cả Gạo Nếp cũng không cho cô gặp.

Vinh Thiễn nhớ con khủng khiếp. Tới bảy, tám giờ, cô nghe thấy có tiếng bước chân trên hành lang liền xông tới cửa, hai tay cẩn thận từng li từng tí vỗ vào tấm cửa: "Gạo Nếp, con của mẹ."

Lệ Cảnh Trình vẫn không dừng bước, đi vào phòng con rồi đóng cửa lại.

Vinh Thiễn trong lòng bắt đầu tuyệt vọng: "Lệ Cảnh Trình, anh cho tôi nhìn con đi."

Bên ngoài im lặng dài như vĩnh viễn, như chết lặng.

Đêm càng khuya, trăng cao sao lạnh, trong gian phòng không bật đèn, Vinh Thiễn hai tay ôm lấy đầu gối ngồi im giữa chiếc giường lớn.

Có tiếng mở cửa, hai lỗ tai cô dựng lên, có tiếng bước chân từ từ tới gần.

Lệ Cảnh Trình cũng không bật đèn, đôi chân thon dài lách mấy đồ vật trong phòng đi tới trước giường. Anh ngồi ở cuối giường, vươn bàn tay tới.

Tay anh nắm lấy chân Vinh Thiễn, cô thụt người lại. Xác định được vị trí của cô rồi anh lập tức kéo cô về phía mình.

Hai tay Vinh Thiễn từ chống cự thành đánh đấm. Lệ Cảnh Trình muốn ôm cô để cô khỏi kích động, nhưng Vinh Thiễn như mèo hoang phát điên, móng tay cào cấu loạn xạ.

Trong bóng đêm, tay hai người gây ra những tiếng ồn ào. Có đôi lúc Vinh Thiển đánh được trúng người anh; Lệ Cảnh Trình rất vất vả mới khống chế được cô. Anh giữ chặt hai tay cô, đem cô nhấc ra sau rồi đè ngã xuống giường.

Đôi môi cắn chặt của Vinh Thiển cuối cùng cũng phát ra tiếng: "Buông tôi ra, không được đụng vào tôi!"

Những lời này vào tai nghe quá đau nhói, Lệ Cảnh Trình cắn dái tai cô, dùng sức: "Tôi là chồng em, sao không thể đụng vào em?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 47 : Cầm yêu

Edit: Đế Mèn

Vinh Thiển mở miệng hít một hơi lạnh. Cô có thể cảm giác một luồng nhiệt đang phả bên gáy mình. Ký ức đêm đó cứ vậy ồ ạt đổ về.

Bên trong căn phòng lớn, nỗi sợ hãi đó cứ quanh quẩn ngay cạnh cô; hơn nữa, người đang đè lên cô lại là kẻ đã làm thương tổn cô sâu sắc. Vinh Thiển dồn hết lực đẩy: "Bỏ ra!"

Lệ Cảnh Trình thật ra không có hành động gì quá khích, anh chỉ ôm Vinh Thiển không cho cô động đậy. Đôi chân cô bị anh đè nặng, hơi thở hai người trộn lẫn nặng nề trong không gian đó.

"Gạo Nếp đâu?" Cô ghen giọng đặt câu hỏi.

"Ngủ rồi."

"Tôi muốn gặp con."

Lệ Cảnh Trình trả lời dứt khoát: "Em không được gặp con."

Vinh Thiển lại giãy dụa muốn đứng dậy, Lệ Cảnh Trình đè chặt bả vai cô lại: "Em còn dám lộn xộn, tôi không chắc tôi sẽ không dùng sức mạnh với em lần thứ hai đâu."

"Lệ Cảnh Trình, anh giam giữ tôi như vậy là muốn gì?"

"Không có gì, nhưng tôi buộc phải làm như vậy."

Vinh Thiển cười lạnh: "Tôi có chết cũng không đời nào ở lại với anh đâu."

Cánh tay Lệ Cảnh Trình đang ôm cô bỗng cứng đờ.

Anh thật sự không có cách nào buông tay được. Một khi Vinh Thiển rời khỏi Đế Cảnh, một cuộc sống hoàn toàn mới sẽ đợi cô, cô như được thay máu mới, và bởi vì cô không yêu anh nên không còn anh, cô cũng không sao cả.

Nhưng còn anh thì sao bây giờ?

Trái tim này đã trao gửi lại không thể khiến người ấy trân trọng, như đôi giày rách bị vứt bỏ; còn anh không thể nào lấy lại được.

Vinh Thiển ra sức đẩy mạnh ngực anh nhưng đàn ông vẫn không chịu đi ra ngoài.

Ngày hôm sau.

Khi Vinh Thiển tỉnh ngủ, cô nghe rất rõ tiếng khóc từ bên phòng đối diện. Cô giật mình bật dậy, xuống giường đi ngay tới cửa.

"Gạo Nếp! Gạo Nếp!"

Tiếng khóc chỉ được vài tiếng, chắc con đã được cho uống sữa rồi.

Vinh Thiển bất lực dựa người vào cửa. Có tiếng bước chân đi tới, Vinh Thiển vội đứng thẳng dậy: "Lệ Cảnh Trình, anh để tôi gặp con đi! Tôi không đi đâu đâu, tôi cũng không bỏ chạy nữa."

"Thiếu phu nhân..." Tiếng nói chuyện lại là tiếng của vú nuôi: "Cậu Lệ đang ở thư phòng, hình như đang nói chuyện điện thoại với ông ngoại cô."

Vinh Thiển vội kéo cửa: "Bác giúp tôi mở cửa với. Tôi chỉ muốn tìm Lệ Cảnh Trình nói mấy câu thôi, tôi không bỏ đi đâu."

"Thiếu phu nhân, tôi không có chìa khóa, chỉ mình cậu Lệ giữ chìa khóa thôi."

Vinh Thiển tức giận mà không có chỗ trút: "Vậy Gạo Nếp thế nào rồi?"

"Cô yên tâm, tiểu thư rất ổn."

"Bác giúp tôi nói với Lệ Cảnh Trình là tôi đồng ý ở lại, bảo anh ta thả tôi ra."

"Vâng."

Tiếng bước chân của vú nuôi từ từ xa dần, Vinh Thiển nằm trong phòng dài đẳng chờ đợi, nhưng mãi đến trời tối vẫn không có ai đến mở cửa cho cô.

Cơm trưa để trên bàn cô cũng không ăn. Nghe tiếng mở cửa, cô vội vàng chạy tới thì thấy Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp bước vào.

Vinh Thiển nhanh chân tới đón, Lệ Cảnh Trình nghiêng người né tránh. Tay anh đẩy vai cô: "Muốn nhìn con không?"

"Muốn, tất nhiên là muốn." Tay cô vươn ra muốn ôm con.

Lệ Cảnh Trình lại né hai tay cô: "Đi với tôi một lúc! Biểu hiện của em tốt thì tối nay tôi để em ngủ với con."

Vinh Thiển lại định ôm Gạo Nếp nhưng Lệ Cảnh Trình đã ẵm con bước nhanh ra ngoài, cô chỉ có thể đuổi theo sau.

Xuống tới lầu dưới, Vinh Thiển liếc thấy có hai người đàn ông lạ mặt ngồi ở sô pha phòng khách. Nhìn thấy cô, họ trịnh trọng đứng dậy: "Cô Vinh phải không ạ?"

"Phải, các anh là...?"

"Chào cô. Một người tự giới thiệu: "Chúng tôi là luật sư do ông ngoại cô mời tới. Bởi vì lý do sức khỏe nên ông ấy không thể tự tới đây, cho nên cô có chuyện gì có thể nói với tôi. Đây là danh thiếp của tôi."

Vinh Thiển đưa tay nhận, mặt trên tấm danh thiếp màu vàng là chức danh luật sư. Lệ Cảnh Trình ẵm Gạo Nếp ngồi chỗ đối diện, Vinh Thiển giấu tâm tình, ngồi xuống bên cạnh anh.

"Ông ngoại tôi thế nào rồi?"

"Gần đây sức khỏe ngài ấy không tốt nhưng vẫn lo lắng cho cô, bảo chúng tôi phải dùng hết khả năng giải quyết chuyện của cô."

"Cảm ơn." Vinh Thiển siết chặt tấm danh thiếp trong tay.

Lệ Cảnh Trình bên ngoài cười nhưng trong không cười, nhếch khóe miệng: "Vợ chồng chúng tôi hòa thuận, phải cần tới luật sư can thiệp sao?"

"Ý của ngài ấy chủ yếu là muốn đưa cô Vinh về sống bên cạnh. Về phân ly hôn hay không ly hôn thì phụ thuộc vào hai người, còn tiểu thư cũng phải theo cô Vinh."

"Nói gì cơ!" Lệ Cảnh Trình đột nhiên cao giọng, giọng nói mang vẻ không vui: "Chẳng lẽ tôi nhốt cô ấy? Cô ấy muốn đi đâu tôi không có ngăn cản. Ly hôn? Càng nực cười! Vợ chồng chúng tôi tình cảm đôi bên rất tốt tại sao phải chia tay?"

"Cô Vinh?" Luật sư nhìn về phía Vinh Thiển, dò hỏi ý kiến của cô: "Tôi muốn nghe suy nghĩ thật của cô."

Vinh Thiện cắn chặt hàm răng. Lời cảnh cáo vừa rồi của Lệ Cảnh Trình còn sờ sờ trước mắt.

Đúng vậy, với hoàn cảnh hiện giờ, cô lấy cái gì để giành quyền nuôi con với anh?

Lệ Cảnh Trình nói xen vào: "Chuyện ly hôn, tôi không bao giờ cho phép nó xảy ra. Cho dù đơn phương xin ly hôn, Vinh Thiện hiện đang trong thời kỳ nuôi con bằng sữa mẹ, tòa án chắc chắn sẽ không thụ lý; còn nếu chờ nộp đơn sau đó cũng phải ly thân hai năm trở lên mới được phán quyết. Nếu là luật sư chẳng lẽ các anh không hiểu mấy chuyện này?"

Vị luật sư bị hỏi cũng ngẩn ra: "Thật ra, ngài ấy nói chúng tôi qua đây chủ yếu vẫn là muốn xác nhận xem cô Vinh có an toàn không, có bị giam giữ bất hợp pháp không."

Đã có con thì những chuyện dính dáng tới pháp luật sẽ trở nên rất phiền phức.

Lệ Cảnh Trình cánh tay vươn tới ôm Vinh Thiện, trong mắt vẫn chẳng có vẻ gì hài lòng: "Vậy các anh cũng thấy đấy, cô ấy hiện giờ không an toàn ư?"

Anh đưa Gạo Nếp trong lòng vào tay Vinh Thiện: "Em nói đi, anh có giam cầm em không?"

Bàn tay vừa chạm vào con gái, Vinh Thiện liền ôm chặt như ôm báu vật. Cô hôn hôn con, thần sắc không nén được kích động: "Không." Cô nhìn thẳng vào hai người luật sư: "Các anh chuyển lời cho ông ngoại tôi, ở đây tôi... rất ổn."

Hai người kia đưa mắt nhìn nhau.

Lệ Cảnh Trình ôm hai mẹ con: "Xem kìa, Gạo Nếp nhìn thấy em là cười liền."

Đây rõ ràng là khung cảnh một nhà vui vẻ ấm áp. Lệ Cảnh Trình vất chéo đôi chân dài: "Các anh ngồi đây nữa làm gì? Còn muốn tôi giữ lại dùng cơm sao?"

"Không, không!" Một người trong đó đứng dậy trước: "Vậy chúng tôi cáo từ. Cô Vinh, chỉ cần cô có chuyện gì cần, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi

điện thoại cho tôi."

"Được." Vinh Thiển cũng không ngẩng đầu lên, cô rất nâng niu khoảnh khắc khó khăn lắm mới được gặp Gạo Nếp.

Hai người kia cùng nhau về. Lệ Cảnh Trình đưa tay ra, Vinh Thiển ôm chặt Gạo Nếp né tránh: "Đừng đụng vào con!"

"Kịch diễn xong rồi, em cũng nên về phòng mình."

Đôi mắt hạnh của Vinh Thiển trợn tròn, mắt lộ vẻ khó tin: "Tôi không đi! Anh để tôi ở với Gạo Nếp đi."

"Không chịu đi?" Lệ Cảnh Trình vẫn không biểu lộ nét gì mừng rỡ: "Vinh Thiển, em cho là tôi còn có thể tin cái miệng giỏi nói dối của em sao?"

"Vậy anh muốn thế nào?"

"Tôi chỉ hỏi em, em chịu được cảnh mẹ con em chia lìa ư?"

Vinh Thiển lắc lắc đầu: "Tôi không chịu được, một ngày cũng không chịu được."

"Nhưng tôi khó mà tin được lời em nói nữa. Nếu tôi giao con cho em, ai biết ngày nào đó em lại lén bỏ đi thì sao?"

Vinh Thiển lúc này chỉ muốn ở cùng con: "Tôi bảo đảm mà."

Cô thấy Lệ Cảnh Trình không nói gì thì xúc động ôm Gạo Nếp đứng dậy:

"Cho dù tôi còn ý định mang con đi thì có đi được không? Anh chỉ cần chỉ tay năm ngón là có thể lôi tôi về rồi."

"Em cũng đâu kém." Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình không có thần sắc, mắt nhìn cô chăm chăm: "Phụ nữ làm được như em e là không có bao nhiêu người đâu."

Vinh Thiển áp mặt dán sát vào Gạo Nếp: "Tôi và con sẽ không rời nhau đâu."

"Giờ không phải lúc cho em bày tỏ quyết tâm, tôi muốn là hành động kia."

Lệ Cảnh Trình đứng lên, bước tới gần cô. Vinh Thiển bị ánh lửa trong mắt anh chiếu lui về phía sau, lưng cô sát vào tường. Lệ Cảnh Trình giữ chặt vai cô: "Chúng ta quay lại làm vợ chồng, tôi sẽ yên tâm giao Gạo Nếp cho em."

Cô cố gắng nhếch khóe miệng: "Chúng ta vốn là vợ chồng."

"Tôi nói là quay lại làm chuyện vợ chồng nên làm."

Sắc mặt Vinh Thiển trắng bệch, không kịp phản ứng, cô dựa vào tường, cả người run rẩy. Lệ Cảnh Trình chống một tay cạnh tai cô: "Làm được không?"

Cô khó khăn nén giận: "Nếu không thì sao?"

"Nếu không?"

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên giật lấy Gạo Nếp đang nằm trong lòng cô. Vinh Thiển bị bất ngờ không kịp đề phòng, giơ tay định cướp lại, người đàn ông lại túm hai tay cô kéo lên cao, cố định trên đầu cô. Vú nuôi thấy vậy chạy đến, Lệ Cảnh Trình tiện thể đưa con cho bà.

"Em không làm được cũng đừng nghĩ sẽ thấy được con."

"Anh, đồ hèn hạ!"

"Tôi không những hèn hạ, tôi còn vô sỉ." Lệ Cảnh Trình kéo cô sát lại mình:

"Em không phải đã nói tôi trăm phương ngàn kế giữ em bên cạnh tôi sao? Đúng đấy, nó nhẫn nhịn quá lâu rồi, tôi cưỡng ép em là đúng thôi. Một năm nay tôi không chạm vào em, tôi có quyền bắt em thực hiện nghĩa vụ vợ chồng này."

Khóe mắt Vinh Thiển đã ướt; Lệ Cảnh Trình buông tay cô ra, từ trên cao nhìn xuống cô chăm chăm.

"Tự em suy nghĩ cho kỹ đi. Cho hay là không cho."

Lệ Cảnh Trình nhắc chân đi về phía phòng ăn. Vinh Thiển đi theo qua, vú nuôi đã để Gạo Nếp vào nôi.

Cô nóng lòng muốn chạy tới, cánh tay người đàn ông lại chặn đường cô:

"Em, hoặc là ở đây ăn cơm xong phải lên lầu ngay; còn không, lên lầu ngay cho tôi."

Vinh Thiển không đấu lại anh đành phải thôi.

Người làm kéo ghế giúp cô: "Thiếu phu nhân, cô mau ngồi đi."

Cô ngồi vào chỗ của mình, nhìn về phía đối diện, Gạo Nếp đang ngủ trong cái nôi nhỏ. Người làm bưng từng món lên bàn. Vinh Thiển nhắm đôi mắt, không yên lòng.

Làm mẹ rồi cô mới cảm nhận sâu sắc được, đừng nói là một ngày, sợ là một lúc không thấy con cũng đã sốt ruột. Cảm giác quan tâm ai từ tận đáy lòng thật tốt.

Gạo Nếp ‘ươm’ một tiếng nhỏ như khóc, hình như không thoải mái. Vinh Thiễn đặt chiếc đĩa xuống định đi tới.

Lệ Cảnh Trình dè cổ tay cô lại: "Không cần tới em."

"Tôi là mẹ nó!"

Vú nuôi đã đi tới cái nôi trước. Kiểm tra xong, bà ôm Gạo Nếp về phòng thay tã.

Vinh Thiễn giận không kìm được: "Lệ Cảnh Trình, dựa vào cái gì anh không cho tôi đụng vào con?"

"Dựa vào em đang sống ở Đế Cảnh, dựa vào đây là chỗ của tôi."

Cô tức giận đặt cái chén trong tay xuống. Người giúp việc đứng gần đó thấy vậy vội khuyên nhủ: "Cậu Lệ! Thiếu phu nhân! Vợ chồng nào chả có lúc cãi nhau, nhưng ngàn vạn đừng làm to chuyện, nhiều lời nói ra rồi sẽ làm tổn thương tình cảm đó ạ."

"Giữa tôi và anh ta không có tình cảm."

Lệ Cảnh Trình nghe nói xong liền vung cánh tay lên, chén canh văng bề trên nền cẩm thạch chắc chắn.

"Cút, lên lầu!"

Vinh Thiễn đứng cạnh anh, cô thấy khuôn mặt tuần tú của Lệ Cảnh Trình tức đến tím đen. Người giúp việc vội cúi đầu, hai người ở đây công kích đâm chọc nhau đau đớn, tiếp tục như vậy còn có thể quay lại không?

Vinh Thiễn xoay người đi về phía cầu thang. Cách đó không xa là phòng của vú nuôi, cô liền bước chậm lại. Vừa định đi tới, bỗng nhiên bị ai đó kéo tay lên cầu thang, vừa lúc vú nuôi mở cửa, ôm Gạo Nếp đi ra. Vinh Thiễn muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Lệ Cảnh Trình: "Buông tôi ra! Buông tay!"

Lệ Cảnh Trình dứt khoát khiêng cô lên bả vai, bước đi lên lầu về phòng ngủ.

Anh để Vinh Thiển xuống rồi đẩy vào phòng, cánh cửa nặng nề cũng đóng sập lại.

Sóng mũi Vinh Thiển chua xót, kêu cũng kêu không được. Nước mắt nóng nổi ngập viền mắt đau đớn, cô ngửa đầu lên lau đi.

Lệ Cảnh Trình biết anh không thể ép cô, nhưng trừ ép cô ra anh còn cách nào khác?

Trở ngại này chỉ có thể tùy thuộc vào Vinh Thiển, chứ vĩnh viễn không thể nào vượt qua được.

Mấy ngày sau, Vinh Thiển đều bị nhốt ở trong phòng. Một ngày ba bữa, người giúp việc cứ đúng giờ lại đưa cơm đến.

Lệ Cảnh Trình thật sự đem cô nhốt ở đây. Phạm vi lớn nhất để cô sinh hoạt chỉ đến ban công mà thôi.

Vinh Thiển đẩy cửa sổ sát đất ra. Bên trong vườn có tiếng động lớn kéo dài, căn phòng thủy tinh nhanh chóng bị dờ xuống. Cô đứng trên ban công, nhìn công nhân khiêng mấy đồ vật đi ra ngoài.

Trong lòng cô có cảm giác mất mát không hiểu được. Giữa cô với Lệ Cảnh Trình không cách nào vượt qua được mây mù quá khứ. Hai người cứ giằng co như vậy chắc anh cũng đã mệt mỏi lắm rồi.

Dù gì căn phòng thủy tinh ấy được dựng lên cũng vì cô, là cái gai trong lòng Lệ Cảnh Trình.

Tối tối, tiếng động bên ngoài vẫn chưa dứt, Vinh Thiển miễn cưỡng ăn mấy miếng. Cô không đi ra xem, nằm trên giường không nhúc nhích, cả người không còn sức như người bị bệnh.

Ba ngày sau đó.

Nếu không phải ánh nắng chiếu vào qua cửa sổ, có lẽ Vinh Thiển chẳng phân biệt được đêm hay ngày có gì khác nhau.

Cô to tiếng, cô tranh giành; nhưng thái độ Lệ Cảnh Trình rất cứng rắn, cũng rất nhẫn tâm.

Kể từ tối hôm đó, ngay cả nhìn Gạo Nếp, cô cũng không được thấy.

Trái tim cô như cái giếng dần khô cạn.

Vinh Thiển nghe tiếng động bên ngoài, cũng kéo dài mấy ngày rồi. Cô vén chăn xuống giường, đi tới ban công. Do đang là buổi tối, cảnh tượng đập vào mắt có vẻ càng chán động.

Nơi được dỡ bỏ bây giờ là một căn nhà thủy tinh còn lớn hơn trước, kiến trúc hai tầng, đã dựng tới phần mái. Mỗi căn phòng hình tròn đều được ghép bằng chất liệu thủy tinh đặc thù. Phần mái dựng bằng bốn tấm nghiêng cao chụm lại theo phong cách châu Âu. Các công nhân đang hoàn thành các khâu cuối cùng.

Lệ Cảnh Trình rút hai tay trong túi, đưa lưng về phía Vinh Thiển. Anh mặc nguyên một màu trắng, sáng rỡ làm sao. Màu sắc này, người đàn ông mặc vào trông rất nổi bật. Trước kiến trúc như cung điện ấy, bóng lưng to lớn của anh lại có vẻ tiêu điều cô độc.

Khu vườn của Đế Cảnh sáng ắp đèn. Có lẽ vì phải đẩy nhanh tốc độ, Lệ Cảnh Trình tự mình giám sát, anh đang đứng nói chuyện với các công nhân. Trong căn nhà thủy tinh có cầu thang dẫn lên lầu hai, ở mỗi góc lại treo đèn lồng, giống như đang ở thế giới đồng thoại.

Hai tay Vinh Thiển nắm chặt lan can.

Lệ Cảnh Trình như linh cảm được, anh quay lại, ánh mắt nhìn về hướng ban công xa xa.

Tầm mắt hai người chạm nhau. Lệ Cảnh Trình làm tất cả mọi chuyện là muốn làm cô cảm động. Yêu đơn phương sẽ phải chủ động, không ngại tranh thủ bất cứ cơ hội nào. Anh không quan tâm ai chịu thiệt nhiều hơn, chỉ quan tâm sau đó có thể đổi được nụ cười diễm lệ.

Nét mặt Vinh Thiển vẫn không biểu lộ ý cười nào. Cô nhìn nhưng chỉ cảm thấy châm chọc lạ lùng.

Lệ Cảnh Trình cho rằng thay một căn nhà thủy tinh khác là có thể bảo cô tươi tắn lại như lúc đầu sao?

Không phải cô không nhìn ra anh tốt với cô; nhưng lòng tốt loại này, cô không muốn.

Áp đặt cho cô, vừa muốn cô đón nhận, lại muốn cô mang ơn. Có ai chịu tới hỏi cô xem cô có muốn hay không?

Vinh Thiển không đứng đó nữa, đảo mắt qua Lệ Cảnh Trình một cái rồi xoay người bỏ đi.

Người đàn ông thu hồi ánh mắt, có vẻ cô đơn.

Ngày anh dựng phòng thủy tinh đó, Vinh Thiển nghe thấy trong vườn có những tiếng kinh ngạc, những người giúp việc vây quanh xem: "Đẹp quá!" "Đẹp thật đấy! Giống như công chúa Bạch Tuyết ở vậy..."

"Ồ, anh mà cũng biết công chúa Bạch Tuyết là ai à?"

Vinh Thiển co hai đầu gối, không bước một bước ra khỏi phòng ngủ nữa. Mãi tới khi dưới lầu có tiếng người vú nuôi la: "Đừng ở đó mà xem nữa, hình như tiểu thư thân thể có gì không thoải mái rồi."

"A? Sao lại vậy?"

"Sờ trán nóng lắm, thân nhiệt hơi ấm, sốt nhẹ."

"Vậy cậu Lệ đâu..."

Vinh Thiển khẩn trương đến nỗi bật từ trên giường xuống. Cô chạy nhanh ra ban công: "Gạo Nếp bị sao vậy?"

Vú nuôi ngẩng đầu: "Thiếu phu nhân, tiểu thư sốt nhẹ, ba mươi bảy độ tám."

"Mau thả tôi ra, tôi muốn thấy con."

"Chuyện này..." Mọi người đưa mắt nhìn, vẫn là vú nuôi mở miệng trước:

"Cậu Lệ đang về gấp, cũng đã gọi bác sĩ gia đình tới rồi ạ."

"Thả tôi ra! Con tôi tôi không được gặp sao?"

"Cô đừng làm khó chúng tôi."

Ngoài Đế Cảnh, một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc vút nhanh đến, chạy vào vườn xong liền dừng ở ven đường. Lệ Cảnh Trình đóng vội cửa xe liền chạy tới chỗ vú nuôi: "Bị sốt?"

Vú nuôi nói với anh mấy câu.

Lệ Cảnh Trình ôm con mong định về phòng. Bàn tay Vinh Thiển đập đập vào lan can: "Lệ Cảnh Trình, Gạo Nếp bị bệnh rồi, anh dựa vào cái gì không để tôi gặp con?"

Người đàn ông lại chỉ ngẩng đầu nhìn cô, Vinh Thiển giơ chân lên: "Anh không để tôi ra tôi sẽ nhảy xuống lập tức."

Lệ Cảnh Trình không thèm nháy mắt: "Em nhảy xuống sẽ té gãy chân, tôi cứ vậy mà lôi em về phòng giam lại thôi."

Một đám người theo Lệ Cảnh Trình vào phòng khách. Vinh Thiển mấp má môi, không bao lâu thì thấy bác sĩ gia đình chạy tới Đế Cảnh.

Vinh Thiển lòng nóng như lửa đốt, ở bên trong phòng đợi mãi mà chẳng thấy một ai đến.

Mãi tới giờ cơm tối, người giúp việc đi lên đưa cơm thấy Vinh Thiển ngồi bất động ở mép giường.

Bà ta như thường lệ, đem cơm nước bày ở tủ đầu giường.

"Tiểu thư thế nào?"

"Khá hơn nhiều, cũng hạ sốt rồi ạ."

Bà ta xoay người định đi nhưng rồi nhìn Vinh Thiển: "Thiếu phu nhân, cô cũng đừng quá ngang bướng. Đôi lúc phụ nữ chịu thua một chút chuyện sẽ tốt hơn."

"Bác nói với Lệ Cảnh Trình tôi đồng ý với anh ta."

"A, chuyện gì cơ?"

"Bác cứ nói nguyên văn như vậy, anh ta khắc biết."

"Vâng."

Người giúp việc gạt đầu, đi ra ngoài.

Bà ta đi xuống không lâu, Lệ Cảnh Trình liền lên lầu.

Anh đi vào phòng, Vinh Thiển vẫn ngồi ở mép giường. Người đàn ông bước đến trước giường. Lúc anh ngồi xuống cạnh cô, cô có thể cảm giác rõ ràng mép giường bị lõm xuống. Vinh Thiển đứng dậy nhưng bị Lệ Cảnh Trình kéo lại: "Đi đâu?"

"Tắm."

Anh buông tay cô ra.

Cô vào phòng tắm cả nửa ngày mới ra, mặc áo ngủ thật chỉnh tề, sau đó lại trở về giường.

Lệ Cảnh Trình không nói lời nào, cởi quần áo. Tiếng nước xối tắm truyền tới lỗ tai Vinh Thiển thật giống như nước văng vào chảo dầu nóng. Cô nhắm chặt mắt cho tới khi có tiếng chân từ phòng tắm bước ra.

Lệ Cảnh Trình đơn giản, khăn tắm vẩy bên hông. Anh đi tới trước giường, khom lưng bế Vinh Thiển lên.

Cô rất nhẹ, thời gian ở cữ mấy cân thịt cũng tiêu tan hết rồi, trọng lượng hiện giờ còn nhẹ hơn so với trước khi mang thai.

Lệ Cảnh Trình đặt cô nằm giữa giường. Hai tay Vinh Thiển nắm chặt cổ áo. Ngón tay anh cởi áo cô ra, đầu ngón tay lơ đãng lướt qua da thịt, Vinh Thiển không kìm chế được run rẩy.

Lệ Cảnh Trình hôn dọc cổ cô, lặp lại điều luyện những hành động thân thiết trước kia. Vinh Thiển không cảm thấy dịu dàng lưu luyến chút nào, trái lại, cứ như có con rắn độc trườn trên người cô. Mỗi tắc da thịt trên người cô đang run rẩy, chống cự lại anh.

Cô rất sợ, rất muốn đẩy ra.

Thậm chí cô sợ hãi đến muốn ói.

Lệ Cảnh Trình hai tay giữ hông cô. Cô ép mình không nghĩ về chuyện bốn năm trước, nhưng một khi đã biết chân tướng, cơ thể sẽ chỉ có những phản ứng chân thật, cô không có cách nào để lừa mình dối người được.

Vinh Thiển rụt người lên trên, đột nhiên nhào tới ôm mép giường, cô thở phì phò ngậm lớn: "Tôi không chịu được."

Bàn tay Lệ Cảnh Trình vuốt mặt cô, để cô nhìn thẳng vào mình: "Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên ân ái, cũng từng rất ăn ý tận hưởng, chỉ cần em không nghĩ đến chuyện đêm đó nữa, chúng ta sẽ có thể vượt qua cửa này. Thiển Bảo, em nhìn anh đây!"

Vinh Thiển mở con người mờ mịt ra. Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình gần trong gang tấc, viền mắt cô ửng đỏ: "Lệ Cảnh Trình, bốn năm trước hẳn anh cũng đã tài giỏi, cũng đã xuất chúng như vậy, sao còn muốn dùng sức mạnh với một cô gái?"

Khóe miệng người đàn ông căng cứng: "Anh nói không cho em nghĩ về nó mà!"

"Nếu chỉ là do anh thấy trống trải, chỉ muốn phát tiết, bên ngoài đầy người nguyện ý hiến thân cho anh như thế. Anh nhiều tiền, không muốn nguyện ý thì cũng phải cúi đầu quy phục anh. Nếu như bốn năm sau, ở SMX là anh thật sự tôn trọng tôi, vậy cái đêm bốn năm trước, anh không thấy rõ mặt tôi, nhưng lý do gì khiến anh đối xử với tôi như vậy?"

"Anh nói, em quên ngay lần đó cho anh!"

"Tôi không quên được." Vinh Thiển lắc lắc đầu, giọng nói như đinh đóng cột .

Lệ Cảnh Trình kéo cao chân cô, cởi từng món đồ trên người cô ra.

"Là do em chưa bị ép đến cùng thôi."

Vinh Thiển nghe xong, bi phẫn trong lòng lại tuôn trào, ngay cả để cô quên chuyện này đi, anh cũng muốn dùng thủ đoạn ép buộc.

Anh không biết càng bức cô vào ngõ cụt, phần hận tích tụ trong lòng cô sẽ càng nhiều.

"Đừng đụng vào tôi!"

Lệ Cảnh Trình muốn khơi dậy cảm giác cho cô. Tiếng anh thở dốc khàn đặc như có ngọn núi đè áp Vinh Thiển không thở nổi. Đầu ngón tay anh ở thắt lưng cô lại lướt qua, vẽ thành vòng tròn, sắc mặt Vinh Thiển càng ngày càng tái nhợt, đôi mắt hơi phiếm hồng.

Lúc anh đâm mạnh vào, cô giật mình thét một tiếng chói tai, bàn tay muốn đẩy ra, nhưng chỉ có thể gõ nhẹ.

Lệ Cảnh Trình khóa hai tay cô kéo cao lên đỉnh đầu. Cả người Vinh Thiển căng cứng, dường như nếu nhúc nhích thôi sẽ như dây bị đứt.

Mười ngón tay Vinh Thiển xòe ra, thân thể vắn vẹo. Cảm giác đau này tựa hồ bị một dao đâm mạnh, lần này tới lần khác như bị lắg trì.

Cảm giác nhức nhĩ và sợ hãi như lần đầu tiên đã quay trở về vào lúc này. Vinh Thiển kêu cũng không kêu được.

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ mặt cô: "Nhìn anh!"

Cô run rẩy nhắm mắt lại không động đậy. Sau một lúc lâu, cô cảm giác được tất cả động tác đã ngừng lại nhưng người đàn ông vẫn duy trì tư thế trước đó.

Lệ Cảnh Trình muốn đánh thức cô; trước đây bọn họ đều như thế, sau một màn hoan ái luôn luôn là một buổi tối ấm áp ngọt như mật.

Vinh Thiển chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt như cây kim cứng rắn đâm vào Lệ Cảnh Trình, từng chữ từng chữ theo kẽ răng đi ra: "Bây giờ, anh có thể để tôi gặp con chưa?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 48 : Đã mất ba còn mất mẹ nữa sao?

Edit: Diệu Linh – Dế Mèn

Vinh Thiện từ từ mở mắt, nhìn về phía Lệ Cảnh Trình, chậm rãi mở miệng: "Bây giờ anh có thể cho tôi nhìn mặt con chưa?"

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng nới lỏng vòng tay, như thể lời nói ấy đã thương anh vậy.

Hai tay Vinh Thiện được tự do liền đẩy nhẹ anh ra. Cô ngồi dậy, xuống giường nhặt áo ngủ mặc vào người.

"Em không định tắm?"

Sau mỗi lần ân ái, cô đều không thích giữ nguyên hiện trạng ấy mà đi ngủ; nhưng lần này lại khác. Vinh Thiện ngồi trên sàn nhà, không quay đầu lại: "Đến sau đi."

Lệ Cảnh Trình lại sa sầm mặt.

Vinh Thiện thay một bộ quần áo sạch xong lại nói: "Tôi muốn gặp con."

Lệ Cảnh Trình liền bước thẳng tới cửa phòng rồi mở cửa ra, cô liền theo sau. Bảo mẫu đang thay cô chăm sóc cho đứa bé. Lệ Cảnh Trình đưa mắt ra hiệu cho bà ta ra ngoài .

Vinh Thiện bước nhanh tới bên chiếc giường nhỏ, đưa tay ôm lấy bé vào lòng.

Mấy ngày nay cô rất nhớ con gái nhưng Lệ Cảnh Trình lại không cho cô gặp hay bế bồng gì nên đành phải để cho bảo mẫu chăm sóc.

Vinh Thiện cưng chiều ôm lấy con rồi cho bú. Lệ Cảnh Trình dựa người vào tường. Hai người cứ như vậy mà giữ im lặng.

Đứa bé bú sữa đã no, Vinh Thiện vỗ nhẹ nhẹ mấy cái sau lưng con, ngay lập tức con cũng phối hợp mà ợ ra một tiếng nhỏ.

Thấy cô ôm con đi ra ngoài, Lệ Cảnh Trình cũng không ngăn cản. Vinh Thiện trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng trải chăn ra rồi ôm con nằm xuống giường ngủ.

Suốt cả đêm cô luôn ôm đứa bé trong tay, không dám chớp mắt phút nào, chỉ sợ lúc cô ngủ rồi thì Lệ Cảnh Trình sẽ lại bế con đi mất.

Ngày hôm sau.

Người giúp việc vẫn chưa đưa cơm lên, Vinh Thiển thay đồ mới cho cả hai mẹ con rồi ôm con gái ra ngoài. Cửa dĩ nhiên không bị khoá.

Vinh Thiển đi xuống dưới lầu. Giờ này Lệ Cảnh Trình chắc là đã tới công ty, không thấy ở Để Cảnh.

Ăn sáng xong xuôi, cô lại ôm con đi dạo trong vườn. Bảo mẫu vẫn luôn đi theo sau không rời. Vinh Thiển chỉ muốn yên tĩnh cùng con hưởng thụ ánh nắng mai buổi sáng. Cô khẽ nói: “Bác quay trở vào đi. Không cần đi theo tôi đâu.”

Bảo mẫu kia vẫn đứng im không nhúc nhích.

Vinh Thiển bỗng hiểu ra. Cô sa sầm mặt, chỉ im lặng tản bộ trong vườn.

Ra ngoài đi dạo cũng bị theo dõi. Như vậy thì thà cô bị nhốt trong phòng còn tốt hơn.

Vinh Thiển chợt nhận ra mình đã đi tới chỗ căn nhà thủy tinh, cô chỉ liếc nhìn rồi lại đi vòng qua.

Lúc Lệ Cảnh Trình trở về, anh mang theo đủ túi lớn túi nhỏ, vẻ mặt khá tươi tỉnh, tâm tình có vẻ không tệ.

Anh bỏ mấy túi sữa bột mua cho con lên bàn, rồi lại lôi ra mấy cái túi khác ra đặt bên cạnh Vinh Thiển: “Tất cả chỗ quần áo này đều là mua cho em.”

Cô không quan tâm, không ngẩng đầu, chỉ chú tâm nhìn đứa bé trong lòng đầy cưng chiều: “Tôi không cần.”

“Sau này em có thể sẽ cần đến khi đi gặp bạn bè đấy.”

“Ngay cả việc bước chân ra vườn sưởi nắng cũng bị theo dõi, giám sát. Vậy liệu anh có để cho tôi ra ngoài Để Cảnh không?”

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống bên cạnh cô: “Chỉ cần em đảm bảo sẽ không mang con bé đi, anh sẽ để em tự do.”

Vinh Thiển không muốn nói thêm, chỉ im lặng ôm con bước lên lầu.

Mặc dù Lệ Cảnh Trình lại một lần nữa nói với cô rằng cô nên từ bỏ ý định đem theo con gái, nhưng cuộc sống như thế lại bắt buộc cô phải luôn kiểm chế. Cô cảm giác được, chính mình đang ngày càng bị cuốn vào một cái hố sâu. Vẫn biết mình phải cố gắng thoát ra khỏi cái hố ấy, không được phép lún sâu thêm, thế nhưng đến cuối cùng cô lại vì một đứa bé mà đẩy mình xuống tận đáy!

Cô khẽ ôm chặt con gái vào lòng, hôn lấy hôn để. So với tất cả những gì cô có, đứa bé này vẫn là thứ quý giá nhất, là lí do đáng để cô yêu cuộc sống nhất. Dù gì cô cũng mang nặng đẻ đau, mang thai chín tháng mười ngày, chẳng khác gì miếng da thịt cắt ra từ thân thể cô.

Nhưng có một số việc, Vinh Thiển không thể không tính toán.

Lúc xế chiều, cô ra ngoài Để Cảnh. Tất nhiên cô đi một mình mà không mang theo con gái cho nên cũng chẳng ai theo sau giám sát.

Vinh Thiển đi xe tới Vinh gia.

Vinh Trạch ở nhà, nhìn thấy Vinh Thiển thì giật mình: "Sao lại nhột nhạt thế kia? Sao em tới đây?"

Vinh Thiển nhìn tới người phụ nữ phía sau Vinh Trạch, lên tiếng chào: "Chị Giai Giai."

"Mặt em trắng bệch thế ... Không phải em vẫn đang trong thời gian ở cữ sao? Ngoan ngoãn mà nghỉ ngơi đi chứ, đừng có chạy lung tung."

"Em biết mà. Chỉ là em muốn thăm ba. Anh, dẫn em tới gặp ba đi."

"Được."

Vinh An Thâm đang ngủ trưa, Vinh Thiển nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bên trong đang mở hệ thống sưởi bằng hơi. Cô đứng ở cửa nhìn vào. Ba cô đang ngủ, khuôn mặt thật yên bình. Cả căn phòng cũng rất sạch sẽ, có thể thấy chủ nhân là người rất quan tâm đến việc này.

"Anh, em nghĩ chúng ta nên thương lượng với nhau vài chuyện."

Vinh Trạch dẫn cô vào phòng làm việc: "Chuyện gì vậy?"

"Anh nói xem, chúng ta còn có thể lấy lại được Vinh thị không?"

Vinh Trạch nhìn xuống đất, suy đoán: "Có phải em với Lệ Cảnh Trình đã xảy ra chuyện gì không?"

"Vinh thị là toàn bộ sản nghiệp của nhà chúng ta, chúng ta không thể giương mắt nhìn nó rơi vào tay người khác được."

"Thực ra đã có mấy lần anh qua bộ phận tài vụ thăm dò tình hình của Vinh thị, nhưng bên ấy lấy lý do chúng ta đã không còn là thành viên hội đồng quản trị mà từ chối. Hơn nữa, đội ngũ nhân viên bây giờ rất chuyên nghiệp, so với chúng ta lúc trước thì bây giờ rất khác biệt."

"Em có thể hiểu." Vinh Thiển ngồi xuống ghế sofa, "Em gọi điện thoại." Cô lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của trưởng phòng tài vụ Vinh thị.

Chuông đổ hai tiếng liền có người nhận máy.

"Alo, xin chào."

"Tôi là Vinh Thiển."

"À, cô Vinh, xin hỏi có chuyện gì sao?"

Vinh Thiển nói rõ mục đích: "Tôi muốn xem một số bảng biểu, thống kê, số liệu của Vinh thị bên phòng tài vụ các anh. Anh hãy fax cho tôi..."

"Cô Vinh, " đầu giây bên kia có vẻ khó xử: "Anh Lệ đã có chỉ thị, cô vừa sinh nở xong còn yếu, không cần bận tâm lo lắng chuyện công ty."

"Tôi chỉ xem qua thôi."

"Xin lỗi cô! Tất cả mọi bảng biểu, hồ sơ đều được anh Lệ xem qua và trực tiếp bỏ vào túi tài liệu cả rồi ạ."

Vinh Thiển lạnh giọng: "Mặc dù tôi không ở công ty, có thể không biết nhiều, nhưng chuyện này anh nghĩ có thể lừa được tôi sao? Chẳng lẽ trong máy tính của anh không lưu lại số liệu sao?"

"Cô Vinh, toàn bộ tôi đều gửi cho anh Lệ xem. Nếu không tin, cô có thể trực tiếp hỏi anh Lệ."

"Vinh thị rốt cuộc là của nhà họ Vinh hay là của họ Lệ kia?"

"Xin lỗi cô!"

Vinh Thiện tức giận tắt máy, hai tay ôm mặt. Vinh Trạch vỗ nhẹ hai bả vai cô: “Thôi, Lệ Cảnh Trình từng nói công ty đang dần phục hồi. Điều này chúng ta cũng biết.”

"Anh à, em lúc trước nghe lời anh được rồi. Cho dù chúng ta có mâu thuẫn cũng không nên đem Vinh thị giao cho Lệ Cảnh Trình."

"Vậy tại sao bây giờ em lại nghĩ đến chuyện đòi lại Vinh thị chứ?" Vinh Trạch ngồi xuống cạnh cô: "Anh ta đối xử với em không tốt phải không?"

"Em muốn rời khỏi anh ta. Em muốn lấy lại những gì chúng ta đã lỡ vứt bỏ. đây có lẽ cũng là hi vọng của cả nhà họ Vinh chúng ta."

Vinh Trạch đan mười ngón tay vào nhau, liếc nhìn em gái.

"Nếu như... anh nói là nếu như, anh ta không chịu trả lại Vinh thị, mà em cũng không thể cải thiện tình hình, nếu thế thì em nên quay về đi."

Vinh Thiện nghe xong, hai vành mắt đỏ hoe, "Anh à."

"Mặc dù bây giờ nhà họ Vinh đã ra thế này, nhưng chuyện cơm áo vẫn chưa phải lo đến." Vinh Trạch cười nhẹ: "Huống hồ, trong nhà còn mấy phòng lớn như vậy, chẳng lẽ sợ nó không chứa nổi em sao?"

"Anh, nếu như ngay từ đầu chúng ta đồng tâm hợp lực thì có lẽ tốt hơn chứ?"

"Nhưng nếu không mất đi một cái gì đó thì sao chúng ta có thể nhận ra cái gì là đáng quý nhất?"

Hai người nói chuyện rất lâu. Mãi đến nửa đêm, Vinh Thiện mới lên xe về.

Vinh Trạch quay trở lại phòng ngủ, mở tủ lấy ra một tờ giấy.

Tờ giấy này là lúc trước Cố Tân Trúc giao cho anh ta, cũng chính là cơ hội cuối cùng và duy nhất của Vinh Trạch.

Ba chữ “Lệ Cảnh Trình” cứng cáp mạnh mẽ đập ngay vào mắt. Cố Tân Trúc từng nói, nếu Vinh Trạch muốn gây dựng lại sự nghiệp mà lại bí bách tiền bạc thì chỉ cần bán tờ giấy có chữ kí này của Lệ Cảnh Trình thì sẽ không còn phải lo lắng chuyện tiền bạc nữa.

Nhưng hôm nay, nhà họ Vinh gặp nạn, Vinh Thiện cũng không may mắn. Anh ta phải làm sao?

Anh ta bỗng có chút do dự. Nếu giao tờ giấy này ra, liệu người làm anh như anh ta có thể đổi lấy một cơ hội sống cho Vinh Thiển không?

Dù sao, giữa anh em bọn họ từng có bao nhiêu ân oán. Lúc Vinh Thiển còn ở Vinh gia, anh ta cũng chưa một lần đối xử tốt với cô.

Một khi Vinh Thiển mất đi niềm tin, mà hy vọng duy nhất của Vinh Trạch cũng sẽ không còn.

Anh ta không thể không lo trước lo sau.

Trở lại Đế Cảnh, xe Lệ Cảnh Trình đã đậu bên trong gara.

Vinh Thiển ôm con lên lầu. Cô đi qua thư phòng, cửa mở nên cô liền đi vào. Lệ Cảnh Trình đang ngồi bên bàn làm việc, trước mặt là một khối đá điêu khắc.

Vinh Thiển liếc nhìn: "Tôi muốn quản lý Vinh thị."

Lệ Cảnh Trình cười cười: "Đừng giỡn nữa. Em không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Vả lại, em cho rằng quản lý cả một công ty dễ dàng đến thế ư?"

"Lệ Cảnh Trình, Vinh thị là của nhà họ Vinh. Lúc trước tôi chỉ là tạm thời giao phó cho anh để anh xử lý một số chuyện, chẳng lẽ bây giờ đến cả quyền thu hồi cũng không có?"

Đưa ngón tay đẩy nhẹ khối đá nhỏ kia, Lệ Cảnh Trình đáp: "Nếu em còn muốn hoàn thành việc học thì hãy ngoan ngoãn tới trường chuyên tâm học cho anh. Đợi đến khi em tốt nghiệp, anh sẽ mở một phòng làm việc cho em quản lý, chẳng phải thoải mái hơn sao?"

"Không cần. Tôi muốn quản lý Vinh thị."

Ngón tay Lệ Cảnh Trình dừng lại: "Chẳng lẽ em biết được tình hình hoạt động hiện nay của Vinh thị ư?"

"Anh không chế giỏi thế mà. Nhưng đừng quên, trong công ti còn có mấy người thân tín với ba tôi. Một tổng giám vụ cũng dễ mua chuộc thôi, tự khắc tôi biết thế nào."

"Tốt! Vậy chi bằng để anh tự nói cho em biết." Lệ Cảnh Trình rút tay về.

Mặc dù Vinh Thiến đang đứng, nhìn từ trên cao nhưng cô vẫn cảm thấy áp lực mỗi khi nhìn thẳng vào mắt anh.

Lệ Cảnh Trình bắt chéo chân.

"Nếu bây giờ anh giao trả Vinh thị lại cho em thì người phải đứng ra đối diện với cục diện rối rắm của công ty sẽ chính là em. Có vô số phiền phức, áp lực đang từng bước đè ép em. Liệu em sẽ làm cách gì để tiếp quản cho tốt đây?"

"Rốt cuộc Vinh thị bây giờ như thế nào?"

Lệ Cảnh Trình không trả lời câu hỏi mà vẫn tiếp tục: "Ngược lại, nếu công ty do anh tiếp quản, đảm bảo sẽ ngày càng hưng thịnh. Anh sẽ đưa Vinh thị lên cao hơn. Tài lực của Vinh thị cũng sẽ nhiều thêm, đủ mạnh để làm hậu thuẫn."

Vinh Thiến nhếch môi cười lạnh: "Nhưng điều kiện tiên quyết là tôi sẽ phải ở bên cạnh anh chứ gì?"

"Phải." Lệ Cảnh Trình nhìn thẳng vào cô: "Lúc này đây, em thật sự rất thông minh."

Vinh Thiến chống hai tay lên bàn, cười nhạt: "Tôi nên vui mừng mới phải ha! Hoá ra tôi lại có sức hấp dẫn lớn như thế đó! Có thể khiến ột người như Lệ Cảnh Trình anh phải tìm đủ trăm phương ngàn kế để giữ tôi lại bên mình nhỉ."

"Với anh mà nói, em luôn có sức hấp dẫn rất lớn. Anh không thích son phấn lạ là, cũng không yêu tiểu gia bích ngọc*. Anh chỉ thấy yêu em, vậy thôi."

t/n: tiểu gia bích ngọc – con gái nhà bình thường trung lưu, trẻ tuổi, khả ái.

"Vậy sao? Bây giờ tôi mới biết hoá ra trong mắt anh, tôi lại có vị trí cao như vậy đấy."

Lệ Cảnh Trình thôi cười: "Trong mắt anh, em là người xứng hợp với anh nhất."

Vinh Thiến run run khoé môi. Vốn dĩ cô nên căm thù, oán hận anh đến tận xương tủy, nhưng tại sao khi nghe những lời ấy cô liền cảm động đến thế? Tại sao cô lại có cảm giác như không thể điều khiển chính mình nữa?

"Có hợp hay không, anh từng hỏi qua tôi sao?"

"Anh cảm thấy hợp là được."

Vinh Thiển chuyển đề tài: "Khi Vinh thị về lại tay tôi, dù không thể hưng thịnh nữa thì chí ít nó vẫn là của nhà họ Vinh. Tôi không muốn nó về tay anh, để anh khống chế tôi cả đời."

"Nhưng hiện tại nó cũng đã vào tay anh rồi ."

Vinh Thiển tức giận vô cùng: "Tức là anh vẫn nhất quyết không trả lại cho tôi?"

"Đúng."

"Anh!"

Lệ Cảnh Trình không chớp mắt nhìn cô. Chỉ vì một người con gái không yêu mình, anh thành kẻ mưu mô xảo quyết, bất chấp mọi thủ đoạn như ngày hôm nay.

"Nếu đã quyết chặt đứt mọi đường lui của tôi, vậy anh còn giữ tôi lại đây làm cái gì?"

"Vinh Thiển, anh đã quyết rồi. Em đừng nghĩ đến việc rời khỏi đây. Không thể đâu!"

Vinh Thiển đau đớn trong lòng. Chuyện bốn năm trước, cô biết. Lòng cô oán hận quá nhiều, cô cũng biết. Thế nhưng tại sao đến cả một giải pháp cứu vãn tình thế, cô cũng không có?

Cô phải làm sao?

Lệ Cảnh Trình hành xử như đã nói, không cho cô cơ hội trốn khỏi vòng tay anh. Cô không tha thứ thì sao chứ? Mặc kệ.

Cô nhắc phiến đá bội trên bàn, ném mạnh xuống đất: "Lệ Cảnh Trình, anh thật nham hiểm!"

"Anh không chỉ nham hiểm thế này đâu..." Anh đứng lên, anh cao hơn cô cả nửa cái đầu: "Anh không cho phép em mang con đi, cũng không cho em đi! Vinh Thiển, làm một người mẹ, không phải em nên mềm lòng chút sao? Coi như là vì con mà ở lại đây đi."

Vinh Thiện đẩy mạnh Lệ Cảnh Trình ra. Nước mắt cô chảy dài, bao nhiêu lời chửi rủa cũng không làm cô vui lên được.

Lệ Cảnh Trình lùi lại: "Anh tuyệt đối sẽ không giao con cho em."

"Vậy nếu tôi vẫn khẳng khẳng muốn đi thì sao?"

"Em đi sao? Được thôi. Anh sẽ không giữ em lại. Nhưng con gái thì... không được."

Lệ Cảnh Trình không nhượng bộ. Anh dám chắc Vinh Thiện sẽ không thể nào rời xa con được. Nếu không, khi lúc chân tướng sự việc vỡ lở, có cho cô sức lực cô cũng sẽ không đủ sức để chạy trốn.

Vinh Thiện nghẹn họng.

Phải lựa chọn sao?

Tại sao lại tàn nhẫn với cô như thế?

"Nếu muốn, em có thể đi. Anh sẽ không cho em mang theo bất cứ thứ gì."

Bao gồm cả Vinh thị!

Vinh Thiện mím môi, lùi lại sau đó quay người đi ra ngoài.

Trong lòng cô, Lệ Cảnh Trình chính là tên đàn ông xấu xa, hèn hạ nhất thế gian này.

Anh có thể khiến cô đau khổ đến nhường này, vậy thì cô cũng có thể khiến anh khó chịu tâm can.

Vinh Thiện đã bước đến cửa, lúc này Lệ Cảnh Trình mới bừng tỉnh.

Anh vò tóc. Vốn dĩ nên bình tĩnh, lựa lời mà nói chuyện, khuyên bảo cô thì ngược lại, anh mở miệng ra lại nói những lời làm cô tổn thương.

Anh chỉ muốn giúp cô nhìn rõ sự thực, muốn cô hiểu tấm lòng của anh, muốn cô hồi tâm chuyển ý tiếp nhận sự quan tâm của anh.

Thế nhưng...

Vinh Thiện trở lại phòng ngủ, nhìn thấy hai khung ảnh đặt trên tủ đầu giường. Đó là bức tranh cô tự vẽ con gái, bên cạnh còn có tấm ảnh cô và Lệ Cảnh Trình chụp chung.

Vinh Thiện đưa tay gạt rớt khung ảnh chụp chung kia.

Lệ Cảnh Trình từ thư phòng đi ra, nghe thấy tiếng động liền bước tới. Vừa đi vào phòng ngủ, anh đã thấy Vinh Thiển đang cầm tấm hình.

"Dừng lại!" Anh mơ hồ biết cô sắp làm cái gì.

Vinh Thiển nhìn anh, không chút do dự mà xé toạc. Tấm hình bị xé rách khiến khuôn mặt Lệ Cảnh Trình biến sắc. Anh bước nhanh đến bên cô rồi giật lấy.

Vinh Thiển không buông, nhất quyết giật lại từ anh. Hai người giằng co mãi, rốt cục tấm ảnh cũng chỉ còn một nửa.

Vinh Thiển giơ nửa tấm hình còn lại trong tay lên cao trước mặt: "Tôi chỉ xé của anh có một tấm hình thôi. Việc gì anh phải khẩn trương vậy?"

Lệ Cảnh Trình vung mạnh nửa còn lại vào người cô: "Đến cả ảnh gia đình em cũng xé sao?"

"Đừng tự lừa mình dối người nữa đi!" Vinh Thiển cúi người nhặt nửa còn lại: "Tôi với anh sẽ không bao giờ chụp ảnh gia đình chung, chúng ta không phải người một nhà."

Lệ Cảnh Trình thật tức chết được.

Vinh Thiển cầm lấy khung hình có bức tranh vẽ con gái: "Anh có biết tôi vẽ bức này vào lúc nào và đang nghĩ gì không?"

Lệ Cảnh Trình không trả lời, chỉ lạnh lẽo nhìn cô.

Vinh Thiển đưa ngón tay mơn trớn mặt kính, cười lạnh lùng: "Lúc đó tôi chẳng nghĩ gì cả, chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ đến hình dáng con lúc con trưởng thành. Thật sự chẳng có hi vọng nó giống anh ở điểm nào. Anh có biết để vẽ được bức tranh mà phải che giấu suy nghĩ ấy khiến tôi mệt thế nào không? Tôi còn sẵn sàng giả vờ tình cảm thâm nồng với anh nữa cơ, để anh có thể thấy tôi cũng có mặt giả tạo thế nào."

Lệ Cảnh Trình đưa tay ra giữ lấy khung hình, Vinh Thiển lại cố gắng kéo lại. Hai người lại giằng co. Cuối cùng, Vinh Thiển hơi buông tay.

Anh đưa tay chỉ vào cô rồi tức giận bỏ đi, không quay đầu lại.

Trước bữa cơm chiều, Vinh Thiển đưa con gái đi chơi về. Cô không muốn ăn, người giúp việc cố ý nấu cho cô một tô mì vằn thắn cô cũng không ăn

mà trở về phòng.

Cô ôm con đang ngủ say đặt vào nôi rồi nằm bò ở bên giường, nhìn hình hài bé nhỏ xinh xắn với khuôn mặt nhỏ nhắn. Hàng lông mày rất nhạt. Đây tháng đã qua rồi mà vẫn chưa mọc dày thêm.

Có khách không mời mà đến! Chỉ cần nghe tiếng bước chân, không cần nhìn lại cô cũng biết là Lệ Cảnh Trình.

"Đi tắm đi."

Bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé kia bỗng dừng lại, cứng ngắc.

Lệ Cảnh Trình nói cà vạt, đi tới cạnh Vinh Thiện: "Chúng ta cũng nên khôi phục lại tần suất trước kia thôi."

Vinh Thiện giật mình: "Anh đừng đụng vào tôi!"

Nói sao thì cô cũng không chịu phối hợp, Lệ Cảnh Trình đành đưa tay giữ chặt hai vai cô: "Anh không muốn một cái xác không hồn. Cái anh muốn chính là em ở dưới thân anh mà rên rỉ, hiểu được hoan lạc là thế nào."

"Đừng hòng!" Vinh Thiện không dám lớn tiếng: "Anh đụng vào tôi một lần, là cưỡng bức tôi một lần. Tôi còn vui vẻ được sao? Lệ Cảnh Trình, buông ra!"

Anh đẩy cô ngã xuống giường: "Em còn đủ sức kêu gào chứ gì? Được, vậy cứ để con em nhìn xem ba nó cưỡng bức mẹ nó thế nào đi?"

"Buông ra!" Vinh Thiện nằm bò trên giường lớn. Đứa bé nằm trong nôi khẽ ưm lên một tiếng nhỏ, hơi cựa quậy như thể sắp tỉnh giấc.

Vinh Thiện đành phải cắn môi, nhưng cơ thể vẫn không ngừng chống đối. Cô không muốn mình biến thành con cá chết nằm trơ ra đó chịu nhục. Cô phải phản kháng, cho dù vô ích. Vinh Thiện cương quyết nhắm mắt lại, cơ thể cô không ngừng hồi thúc trái tim thức tỉnh.

Trái tim cô đã trở nên lung lay chỉ vì đứa bé đáng thương kia.

Cô sợ cô sẽ lại không dứt bỏ được mà ở lại nơi này.

Cô hi vọng con mình sẽ có được một gia đình hoàn chỉnh.

Cô không muốn con mình mất đi ba hoặc không có mẹ. Cô có nên vứt bỏ quá khứ để bù đắp cho con, để nó có được một mái ấm thực sự hay không?

Nhưng mà...

Lệ Cảnh Trình muốn không phải là một cái xác không hồn.

Vinh Thiển không làm được.

Môi bị cắn mạnh. Máu rớm ra.

Vinh Thiển quay đầu, nhìn khuôn mặt con ngủ say trong giường nhỏ. Cô vươn tay, muốn chạm vào con.

Lệ Cảnh Trình lại đè cánh tay cô xuống, đem tay cô kẹp chặt hai bên người. Đôi mắt cô thấy mờ lung. Cô không biết cơn dần vật này khi nào mới có thể kết thúc. Mỗi lần Lệ Cảnh Trình đòi hỏi đều gần như cưỡng ép. Trái tim cô chống cự, cơ thể tự khắc không có cách nào đón nhận được.

Lệ Cảnh Trình nhìn người bên dưới không nhúc nhích. Tấm lưng nhẵn nhụi được đèn chiếu xuống trơn láng. Bàn tay anh ở trên lưng cô xoa nhẹ. Cô giống nụ hoa sắp nở, chờ đón thời khắc đẹp đẽ nhất của một bông hoa. Nhưng Lệ Cảnh Trình chẳng thể nhìn được cảnh tượng rực rỡ ấy, anh chỉ thấy cô nhanh chóng khiến anh đau đớn khổ sở không ngờ được.

Anh có chút sợ hãi, anh cũng biết càng bức cô có thể sẽ càng phản tác dụng. Có lẽ đây là lần đầu tiên Lệ Cảnh Trình thấy luống cuống như vậy, anh thực sự không nghĩ được cách nào.

Anh ôm Vinh Thiển từ đằng sau. Cô há miệng, hàm răng cắn chặt cũng mở ra. Con dao trong cơ thể hình như đang từ từ rút ra, đau đến nỗi cô không kìm được phải rên lên.

Tiếng thở dốc của Lệ Cảnh Trình tiếng phả vào cần cổ Vinh Thiển. Tầm mắt cô mờ lung: "Tôi phải đi khỏi đây."

Người đàn ông hôn nàng đôi vai trần của cô. Nước mắt Vinh Thiển nước theo gò má chảy xuống khóe miệng: "Lệ Cảnh Trình, tôi phải đi khỏi đây, tôi phải đi khỏi Đế Cảnh."

Anh dừng hôn: "Mấy lời này em nói bao nhiêu lần rồi?"

Mặc dù vậy, trong lòng Lệ Cảnh Trình vẫn còn sợ hãi. Bây giờ, chỉ vừa nghe đến hai chữ "bỏ đi", cả người anh cũng thấy khó chịu theo.

Anh đứng dậy, không nói gì, xoay người vào phòng tắm.

Vinh Thiển nằm ở đó bất động. Cuộc sống thế này giống như lá rụng chồng chất rồi từ từ mục nát, không phải cuộc sống Vinh Thiển muốn .

Cô nếu cứ còn ở lại nơi này, chắc chắn sẽ từ từ héo rũ, không còn có ngày hoa nở nữa.

Vinh Thiển khó khăn chống người ngồi dậy. Cô mặc quần áo vào, không muốn để Gạo Nếp tỉnh dậy nhìn thấy bộ dạng này của mình.

Vinh Thiển lấy khăn ướt lau vết máu bên miệng, lại nằm bò cạnh mép giường. Đầu ngón tay cô vuốt ve đường nét khuôn mặt của con. Chỗ này giống cô, chỗ đây cũng vậy! Đầu ngón tay sờ đôi môi mềm, Gạo Nếp chẹp chẹp, miệng tham lam như muốn bú sữa.

Nước mắt Vinh Thiển lại cứ chảy xuống. Có một ngàn, một vạn cái cô không tiếc, khuôn mặt gục vào cánh tay khóc thảm thiết. Cô không có cách nào tưởng tượng được mình phải vượt qua ngày xa con như thế nào; nhưng nếu cứ ở lại, cô sợ mình thực sự sẽ bị bức điên mất thôi.

Lệ Cảnh Trình tắm xong từ phòng tắm đi ra, nghe thấy tiếng khóc nức nở, bước chân anh không khỏi dừng lại. Anh không tới lại gần cô, chỉ đứng cách đó không xa nhìn bóng lưng run run của cô.

Vì sao, anh lại có cảm giác rõ ràng như vậy. Hình như lần này, Vinh Thiển muốn đi thật sự.

Sợ rằng, dù anh có dùng cách nào cũng sẽ không giữ được cô nữa.

Một người bi thương, người kia giày vò. Bên trong căn phòng tĩnh lặng lạnh lẽo, chỉ có bé con đang say giấc ngủ ngon không biết ngày mai sẽ không có ba, hay không có mẹ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 49 : Lệ Cảnh Trình, tôi phải đi

Edit: Lưu Tinh

Vinh Thiển ôm Gạo Nếp ngồi trong phòng khách, vú nuôi một tắc cũng không rời khỏi. Đây là Lệ Cảnh Trình đã dặn dò trước, nếu anh không có ở Đế Cảnh thì bà phải canh chừng mẹ con cô 24/24.

Hà Mộ cùng Lâm Nam ghé qua, bảo vệ cửa gọi điện thoại xác nhận xong mới cho các cô vào. Lâm Nam trong lòng thầm lo lắng, vừa tiến vào phòng khách, Lâm Nam liền gọi: "Vinh Thiển."

Vinh Thiển ôm Gạo Nếp xoay người: "Các cậu đã tới."

"Trời ạ." Hà Mộ kinh hô, hai người bước nhanh tiến lên: "Cậu thế nào lại biến thành như vậy?"

Vinh Thiển sờ sờ mặt: "Mình làm sao?"

Lâm Nam cùng Hà Mộ đưa mắt nhìn nhau, Lâm Nam ngồi xuống cạnh Vinh Thiển: "Cậu bây giờ tiêu tụy đến nỗi chúng mình không nhận ra."

"Có lẽ do gần đây ngủ không ngon thôi."

Hà Mộ nhìn bé Gạo Nếp: "Thật đáng yêu, da thịt trắng nõn."

Lâm Nam cẩn thận nhìn bốn phía, không thấy Lệ Cảnh Trình mới dè dặt giọng nói: "Thiển Thiển, cậu đừng gạt mình. Lần trước mình đã cảm thấy có điều gì đó không đúng. Bây giờ lại thấy cậu thành ra cái dạng này. Không phải cậu nói không muốn ở cùng Lệ Cảnh Trình nữa sao?"

Hốc mắt Vinh Thiển nhất thời ửng đỏ.

Cô đem Gạo Nếp giao cho vú nuôi.

Kể từ sau lần trốn đi thất bại, Vinh Thiển liền biết trong Đế Cảnh nói chuyện không an toàn. Ông ngoại đã an bài chu đáo như vậy, nhưng Lệ Cảnh Trình cũng có thể bắt được cô ở trạm xe lửa. Như vậy cũng biết anh đã dùng thủ đoạn gì.

Hà Mộ cùng Lâm Nam theo Vinh Thiển đi ra bên ngoài.

Người giúp việc đem chút trái cây cùng bánh ngọt mang ra. Nhưng cho dù là Lâm Nam ngày thường rất ham ăn, cũng chẳng buồn động tới dù chỉ một

miếng.

Vinh Thiển rũ mắt xuống, Hà Mộ nhìn cô: "Thiến Thiến, lúc đầu thấy cậu ôm con, tớ nhìn ra được cậu rất hạnh phúc, vì sao hiện tại lại biến thành như vậy?"

Cô lấy hai tay ôm mặt, có một số việc chỉ có thể giấu dưới đáy lòng, ngay cả hai người bạn tốt nhất cũng khó mà tâm sự...

"Bốn năm trước, khi còn học trung học, mình đã từng bị người khác cưỡng bức."

Hai người cả kinh tròn tròn mắt, không nói nên lời.

Lâm Nam cảm giác như đầu lưỡi bị tê dại đi, Hà Mộ hốt hoảng bật khóc: "Tại sao có thể như vậy?"

"Mình và Hoắc Thiều Huyền cảm tình vẫn luôn rất tốt, nhưng sau khi xảy ra chuyện này, trong lòng mình luôn tự trách, lại rất khó chịu. Mình chưa từng nói với bất cứ ai. Về sau, mình quen biết các cậu, tâm tình cũng dần trở nên thoải mái hơn. Nhưng ngay khi mình và Hoắc Thiều Huyền đang tìm lại hạnh phúc, mình lại bị bắt vào Đông Hầu Cung. Đó là một nơi thối nát chuyên cung cấp người cho những tên có tiền vui đùa. Lần đó, là Lê Cảnh Trình đưa mình ra ngoài, mình không thể không đem mình giao cho anh ta."

Lâm Nam cùng Hà Mộ đều trầm mặc, các cô vừa nhập học ngày đầu tiên liền cùng Vinh Thiển trở thành bạn bè thân thiết, cũng từng chứng kiến cô và Hoắc Thiều Huyền yêu thương nhau.

Lâm Nam cúi thấp đầu xuống, nguyên nhân Vinh Thiển đột nhiên đính hôn, các cô đến nay đều không hay biết, bây giờ nghe Vinh Thiển nói như vậy, ngay cả cô cùng cảm thấy trong lòng run sợ.

Hà Mộ cầm tay Vinh Thiển: "Thiến Thiến, hãy quên những chuyện đau buồn trước kia đi, hướng hồ hiện tại cậu còn có bé Gạo Nếp."

Vinh Thiển nghe vậy, không khỏi nghẹn ngào bật khóc, cô ôm lấy Hà Mộ: "Thế nhưng nếu như kẻ lúc trước cưỡng bức mình chính là Lê Cảnh Trình,

hơn nữa chuyện xảy ra ở Đông Hầu Cung cũng là do anh ta sắp xếp, mình còn có thể tự mình thuyết phục bản thân quên đi sao?"

"Cái gì?" Sắc mặt Lâm Nam trắng bệch, trong mắt Hà Mộ đau xót, ra sức ôm chặt Vinh Thiển.

Lâm Nam cũng ôm lấy Vinh Thiển. Cô không có cách nào phát tiết, chỉ có thể nói ra cùng hai người bạn này.

Hà Mộ khóc lên: "Thế nhưng Vinh Thiển, cậu còn có thể làm gì nữa? Con gái cũng đã có..."

Vinh Thiển đặt tay lên vai Hà Mộ: "Mình còn cùng anh ta đăng kí kết hôn, là vợ chồng hợp pháp."

Cô vốn là muốn chờ làm tiệc rượu rồi mới thông báo với bạn bè, không ngờ, thế sự khó liệu, vĩnh viễn đợi không được ngày ấy.

"Thiển Thiển, vậy cậu muốn làm gì?" Lâm Nam đương nhiên nghe ra ý tứ khác trong lời của cô.

"Mình muốn ly hôn, muốn rời khỏi đây."

"Vậy còn đứa bé thì sao?"

Đây là vết thương trí mạng trong lòng Vinh Thiển, nước mắt cô không còn cách nào kìm nén, nóng hổi chảy qua gò má: "Lệ Cảnh Trình nói, mình có thể đi, nhưng Gạo Nếp phải ở bên cạnh anh ta."

Hà Mộ nắm chặt bàn tay cô: "Cho dù là vì đứa nhỏ, cậu cũng thực sự không thể quên đi quá khứ sao?"

"Không thể nào..." Vinh Thiển lắc đầu: "Chỉ cần nhìn thấy Lệ Cảnh Trình, liền không thể khống chế tâm tư mà nghĩ đến chuyện bốn năm trước. Trong lòng và thân thể đều bài xích Lệ Cảnh Trình, mình..."

Lâm Nam vươn hai tay ôm mặt Vinh Thiển hướng về phía mình: "Thiển Thiển, cậu hãy ly hôn với anh ta, sau đó rời khỏi đây. Bao nhiêu người đều vì đứa nhỏ nén giận, nhưng phần lớn sau cùng đều là không hạnh phúc."

Hà Mộ nghĩ sự tình sẽ không đơn giản như vậy: "Thế nhưng, đi rồi sau này thế nào? Lệ Cảnh Trình có thể cho cậu và Gạo Nếp thường xuyên gặp mặt sao?"

"Không thể thì thế nào?" Giọng nói của Lâm Nam kiên quyết, mặc dù như vậy, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra: "Thiến Thiến, cậu nhìn mình bây giờ đi, cứ tiếp tục như vậy nữa, chưa đợi được đến ngày Gạo Nếp lớn thì cậu đã chết vì buồn khổ rồi."

Lâm Nam lau nước mắt giúp Vinh Thiến: "Chúng ta còn trẻ, có thể cậu nghĩ mình không hiểu mẫu tử tình thâm, nhưng sau này cậu còn có thể có những đứa con khác. Lại nói Gạo Nếp là con gái cậu, sự thật này vĩnh viễn không thể thay đổi. Vì đứa nhỏ chấp nhận, đó chính là chuyện một đời người, cậu chấp nhận nổi sao?"

Vinh Thiến cắn chặt môi, đúng vậy, cô chấp nhận nổi sao?

Cô ở lại nơi này, tức là phải sắm vai một người vợ hiền. Đến khi Gạo Nếp hơi hiểu chuyện một chút, có thể cảm nhận được giữa cha mẹ có gì đó không thích hợp, thì phải làm sao?

Nghĩ tới đây, Vinh Thiến không lạnh mà run.

Cô làm không được.

"Cái đồ ngốc này, đầu heo này " Lâm Nam mắng: "Vì sao không sớm nói cho bọn mình biết? Trong lòng cậu hẳn là có bao nhiêu khó chịu, nếu hôm nay nếu mình và Mộc tử không qua đây, cậu cũng sẽ không nói với bọn mình phải không?"

"Mình đã nghĩ rất nhiều cách, chỉ là cũng không ai có thể giúp được. Lệ Cảnh Trình luôn theo sát mình. Mình từng mang Gạo Nếp chạy trốn, nhưng cũng bị anh ta bắt trở về..."

"Anh ta..." Lâm Nam tức giận nghiến răng: "Anh ta là đại ca hắc bang sao? Sao có thể làm một việc như thế."

Vinh Thiến ngồi trở lại ghế tựa: "Lâm Nam, Mộc tử, tới hôm nay mình mới phát hiện, hiện nay mình đã không còn đường lui nữa rồi. Mình và Hoắc Thiếu Huyền sớm đã không thể trở về như lúc trước, mà mình và Lệ Cảnh Trình càng không thể ở bên cạnh nhau nữa. Nhưng ý tứ của anh ta rất rõ ràng, nếu mình muốn Gạo Nếp, chỉ có thể ở lại đây."

Hà Mộ không lên tiếng, cô và Lâm Nam chỉ là nghe Vinh Thiển kể lại mà cũng đã cảm thấy giật mình. Những chuyện kinh thiên động địa này không phải ai cũng tiếp nhận nổi, huống chi các cô còn trẻ như vậy.

Lâm Nam vỗ nhẹ ở sau lưng Vinh Thiển: "Thiển Thiển, hãy nghe mình. Cậu bây giờ không từ bỏ con gái được, nhưng cậu chỉ mới hai mươi hai tuổi, chuyện Lệ Cảnh Trình cường bức cậu thật sự không thể tha thứ, cậu nên rời khỏi đây, tiếp tục đi con đường của chính mình."

Vinh Thiển co chân, hai tay ôm lấy đầu gối, chôn mặt vào giữa hai đầu gối: "Chỉ là... vì đứa bé, sự kiên định ban đầu của mình thật sự đã bị dao động." Hà Mộ lấy khăn tay giúp cô lau nước mắt: "Thiển Thiển, cậu có tính toán gì hay không?"

"Mình đấu tranh lâu như vậy, đi hay là ở... Lệ Cảnh Trình với mình mà nói, không phải là cha của con gái mình, mà là cơn ác mộng cả đời không cách nào quên".

Lâm Nam vỗ nhẹ vai cô: "Nên rời khỏi đây thôi, ở lại nơi này nỗi đau quá khứ sẽ tiếp tục dày vò cậu."

Vinh Thiển tiếp nhận khăn tay từ Hà Mộ: "Nhưng còn Gạo Nếp..."

"Thiển Thiển..." Lâm Nam lo lắng: "Kỳ thực mình không tin Lệ Cảnh Trình có thể để yên cho cậu rời đi, anh ta trăm phương ngàn kế che giấu mọi chuyện, sẽ cho cậu đi dễ dàng vậy sao?"

Vinh Thiển cười lạnh: "Anh ta là không tin mình sẽ đi."

"Là anh ta quá tự tin vào bản thân."

Kỳ thực Vinh Thiển biết, không phải Lệ Cảnh Trình tự tin, mà là anh ta có Gạo Nếp trong tay, dùng đó để bắt thóp cô.

Một lúc sau, vú nuôi từ trong nhà ra: "Thiếu phu nhân, tiểu thư tỉnh, Lệ thiếu gọi cô vào."

Vinh Thiển lau khô nước mắt, "Tôi biết rồi."

Lâm Nam và Hà Mộ cùng Vinh Thiển đi vào, tiếng khóc oa oa của Gạo Nếp truyền đến tai, Vinh Thiển vội ôm con gái lên.

"Thật đáng yêu, cậu xem kìa."

"Ôi... Con bé cười rồi."

Hà Mộ cầm lấy bàn tay nhỏ xíu của Gạo Nếp, bé gái đáng yêu thế này, Vinh Thiễn thật sự đành lòng bỏ không?

Lệ Cảnh Trình bước đến gần chỗ bọn họ, Lâm Nam liền kéo tay Hà Mộ:

"Thiễn Thiễn, bỏ mình về trước."

"Được."

Cô không đứng dậy tiễn các bạn, Lệ Cảnh Trình đi tới bên cạnh Vinh Thiễn, khom lưng nhìn ngắm con gái đáng yêu trong lòng cô.

"Gạo Nếp." Anh âu yếm gọi tên con, chỉ là Gạo Nếp đang rất tập trung uống sữa. Một hồi sau mới ngẩng đầu nhìn ba ba cười khúc khích.

Người giúp việc tiến vào: "Thiếu phu nhân, anh của cô đến thăm."

Vinh Thiễn nghe thế liền kéo áo xuống. Vài phút sau liền thấy Vinh Trạch tiến vào. Vinh Thiễn nghẹn ngào gọi: "Anh."

Người đàn ông gật đầu, nhìn Lệ Cảnh Trình, sau đó đi tới trước sofa, nhìn nhìn Gạo Nếp trong lòng Vinh Thiễn: "So với lúc mới sinh thật khác xa nha."

"Con nít chính là như vậy." Vinh Thiễn nhích qua một chút để Vinh Trạch ngồi: "Sao không thấy chị Tụng Giai?"

"Cô ấy ở nhà chăm sóc cha."

Vinh Trạch sẽ không tự nhiên mà đến Để Cảnh, Vinh Thiễn có chút nghi hoặc. Người đàn ông cũng không quanh co, đi thẳng vào vấn đề, từ trong túi áo lấy ra một mảnh giấy đưa cho Vinh Thiễn xem.

Cô cầm lấy, nhìn đến các điều khoản bên trong, rồi chữ kí, con dấu đỏ chói.

"Đây là lúc mẹ anh bị cảnh sát mang đi, để lại cho anh, nói là có thể trở thành bùa hộ mệnh cho tiền đồ của anh. Lệ Cảnh Trình, anh chắc không quên chứ?"

Người đàn ông bình thản đáp: "Đương nhiên chưa từng quên."

"Lúc trước, anh nhờ mẹ tôi giúp chia rẽ Thiễn Thiễn và Hoắc Thiếu Huyền, vì muốn đạt được nó, anh đúng là đã quá nhọc lòng. Bất quá, mẹ tôi cũng

không để cho anh phải thất vọng." Vinh Trạch cười khỗ: "Hiện tại, là lúc tôi đến đòi hỏi sự đền đáp đây."

Vinh Thiển nhìn chăm chăm vào chữ kí kia.

"Anh đã nói, tất cả điều kiện đều đáp ứng, hiện tại, anh em chúng tôi chỉ muốn lấy lại Vinh thị, nó vốn chỉ là giao cho anh tạm thời xử lý, chúng tôi yêu cầu như vậy cũng không quá đáng chứ?"

Lệ Cảnh Trình ngả người ra phía sau, hai cánh tay thoải mái dang rộng, một cánh tay nhẹ đặt ở lưng ghế tựa: "Tôi thật không biết, anh em các người từ lúc nào tình cảm lại tốt như vậy? Đã xóa bỏ hiềm khích lúc trước rồi sao?"

"Nói cho cùng, chúng tôi cũng là anh em, tuy không cùng một mẹ."

"Vậy thật mừng cho tình cảm tốt đẹp của hai người!"

Vinh Thiển nhìn kỹ từng chữ trên tờ giấy, Vinh Trạch lên tiếng: "Tôi đã nhờ luật sư xem qua phần văn kiện này. Ba ngày sau, anh phải giao lại Vinh thị, bằng không tính từ lúc anh bắt đầu tiếp quản Vinh thị, mỗi ngày phải bồi thường mười phần trăm tổng khối tài sản. Văn kiện này là anh đã tự mình kí, có giá trị pháp lý. Lệ Cảnh Trình, Vinh thị ở trong mắt anh chẳng qua là có cũng được mà không có cũng không sao mà thôi, không phải sao?"

"Cứ như vậy mà vạch trần, anh muốn khắp thiên hạ mọi người đều biết?"

Vinh Thiển nghe ra trong miệng anh ta sự chế nhạo: "Tôi đã không còn ai có thể tin tưởng, không tin người thân của mình, còn có thể tin ai?"

Lệ Cảnh Trình nghe xong những lời này, sắc mặt trong nháy mắt chuyển thành xanh đen, nghiến răng thật chặt: "Vậy anh ta đáng tin sao?"

"Phải, tôi xem như mắt mù, lúc trước mới có thể tin tưởng anh như vậy!"

Lồng ngực Lệ Cảnh Trình phập phồng vì tức giận, Vinh Trạch hai tay đan vào nhau: "Thiển Thiển, văn kiện này anh để lại, có muốn thực hiện hay không là do em."

"Muốn, đương nhiên muốn!" Vinh Thiển khẳng định: "Vinh thị là của nhà họ Vinh chúng ta, không nên bị hủy ở trong tay em."

Cô hướng ánh mắt về Lệ Cảnh Trình, vung tờ giấy trong tay lên: "Trong vòng ba ngày, xin anh trả lại công ty."

Thái độ như vậy, quyết tuyệt như vậy, quả thật khiến tâm Lệ Cảnh Trình đau như bị ai đó hung hăng đâm một nhát. Anh chưa từng nghĩ tới cô thật sự dứt khoát muốn rời đi như thế. Thời gian qua, anh luôn cố gắng tranh thủ từng chút một. Yêu thương cô, chiều chuộng cô, cũng không thể khiến cô nảy sinh chút lưu luyến nào. Hiện tại xem ra, suy nghĩ của anh thật là buồn cười.

"Thiên Thiên..." Vinh Trạch nhìn cô: "Em trở về Vinh gia cùng anh đi, chúng ta bây giờ liền đi."

Lệ Cảnh Trình nâng tầm mắt lên, bất luận ai hay cái gì muốn mang Vinh Thiên đi, anh đều coi là cái đinh trong mắt. Vinh Thiên tay nắm thật chặt, Gạo Nếp ở trong lòng khẽ kêu "anh anh" hai tiếng. Trong mắt cô lộ ra do dự, bỗng ôm con càng chặt hơn.

"Em cần con, anh sẽ nghĩ cách giúp em. Trước tiên chúng ta lấy lại công ty trước, có như vậy muốn giành quyền nuôi dưỡng Gạo Nếp cũng sẽ dễ hơn rất nhiều."

Vinh Thiên ngẩng đầu nhìn Vinh Trạch, anh khẽ gật đầu.

Lệ Cảnh Trình không ngờ, chuyện cô quyết tâm rời khỏi anh, ngay cả Vinh Trạch cũng biết. Anh nhếch miệng cười tự giễu, giật lấy văn kiện trong tay Vinh Thiên, cô giật mình.

"Lệ Cảnh Trình, thật không ngờ anh vì mục đích cá nhân mà 'Khế bán thân' cũng dám ký."

"Anh có cái gì không dám làm ."

Vô liêm sỉ!

Lệ Cảnh Trình cẩn thận xem xét: "Trả Vinh thị phải không? Được, ba ngày sau chuẩn bị tiếp nhận đi."

Vinh Trạch không ngờ sự việc thuận lợi như vậy: "Thật sự?"

"Anh nói rất đúng, Vinh thị đối với tôi chẳng qua là hạt bụi, có cũng được không có cũng chẳng sao. Hơn nữa, em gái anh còn đang ở trong tay tôi, tôi

lừa anh làm gì?"

Vinh Trạch như trút được gánh nặng, khoe miệng cuối cùng cũng có thể nâng lên tạo thành một nụ cười: "Thiên Thiên, chúng ta đi thôi."

Vinh Thiên không dám đi vào lúc này: "Anh, đừng lo lắng cho em, anh cứ về nhà chuẩn bị một chút, em sẽ tự sắp xếp sau."

Vinh Trạch nhìn Vinh Thiên, gật gật đầu.

Vinh Trạch đi rồi, Lệ Cảnh Trình đem văn kiện trong tay xé nát, Vinh Thiên sắc mặt khế biến: "Anh..."

"Gấp cái gì..." Người đàn ông ném giấy vụn về phía bàn trà: "Chẳng qua là bản sao mà thôi."

Cô ôm chặt Gạo Nếp, chuẩn bị đứng dậy, Lệ Cảnh Trình liền gọi: "Chờ một chút."

Vinh Thiên nhìn anh đề phòng.

"Anh làm mọi chuyện, mục đích chỉ có một, em có hiểu không?"

"Phải, đương nhiên là tôi biết." Vinh Thiên cười lạnh: "Lại là bởi vì tôi đúng không?"

"Phải."

Cô sẽ không cùng anh nói lời vô ích, liền ôm con gái đi lên lầu.

Vinh Thiên có hẹn trước với một tiệm chụp ảnh vào buổi chiều.

Lệ Cảnh Trình thấy cô lấy túi xách chuẩn bị ra cửa: "Em đi đâu?"

"Cùng Gạo Nếp đi chụp ảnh."

Lệ Cảnh Trình đi đến chỗ Vinh Thiên: "Anh vốn cũng tính cuối tháng này dẫn con đi chụp, nhưng nghĩ đến Gạo Nếp còn quá nhỏ, nghe nói khi con đủ trăm ngày chụp là thích hợp nhất. Lúc đó con có thể ngẩng đầu, làm đủ tư thế..."

Vinh Thiên đi tới ga-ra, Lệ Cảnh Trình bảo tài xế xuống xe: "Anh đưa em đi."

Vinh Thiên cũng không phản đối, ngồi vào ghế phụ.

Đến ảnh viện, vì đã có hẹn trước nên không cần xếp hàng. Gạo Nếp còn nhỏ, chỉ có thể chụp một ít ảnh trong tư thế nằm ngửa, khi đặt bé nằm bò, cái đầu nhỏ cũng cách nào ngẩng lên.

Vinh Thiện thay lễ phục, nhiếp ảnh gia khen ngợi: "Mẹ bé thật xinh đẹp, nhìn không ra là vừa mới sinh con nha."

Vinh Thiện ôm Gạo Nếp, lúc Lệ Cảnh Trình đến, nhiếp ảnh gia buông máy ảnh: "Ba đưa bé cũng mau qua đây, chúng ta chụp ảnh gia đình."

Người đàn ông hướng ánh mắt nhìn cô, cơ hồ có thể đoán được, Vinh Thiện nhất định sẽ ra sức phản đối. Lệ Cảnh Trình đi tới bên người cô, không ngờ Vinh Thiện cũng không hề lên tiếng.

Lệ Cảnh Trình mừng rỡ như điên, nhanh chóng ôm cô.

Vinh Thiện nhích vai ra một chút, không muốn cho anh đụng chạm, nhiếp ảnh gia cảm thấy kỳ quái: "Ba mẹ tới gần chút nữa, hai người cùng nhau ôm đứa nhỏ."

Vinh Thiện lại không buông tay: "Cứ như vậy chụp đi."

Nhiếp ảnh gia thấy vậy, đành phải nghe theo.

Cô vốn là không muốn chụp ảnh chung cùng Lệ Cảnh Trình, nhưng đã muốn ra đi, cô không thể chọc giận anh. Nếu như Gạo Nếp theo Lệ Cảnh Trình, sau này anh có để bé gặp cô hay không, bao lâu thì được gặp một lần, tất cả còn phải nghe theo sự sắp xếp của Lệ Cảnh Trình.

Trên đường trở về, Vinh Thiện ôm Gạo Nếp, không nói tiếng nào. Lệ Cảnh Trình một tay nắm tay lái, hai mắt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Vinh Thiện, anh kéo tay cô, Vinh Thiện liền giật ra.

"Chúng ta đi ăn một chút gì đi."

"Tôi ăn không vô."

"Khó có dịp đưa con gái ra ngoài, em cũng không thể mỗi ngày chỉ ru rú ở trong Đế Cảnh." Lệ Cảnh Trình dừng xe ở ven đường.

Hai người đi vào trung tâm thương mại, Lệ Cảnh Trình bế Gạo Nếp trong lòng. Đi ngang qua những gian hàng bán quần áo em bé, Vinh Thiện cầm

vài cái lên xem, vừa muốn hỏi một chút xoay người liền nhìn thấy gia đình nhỏ của Hoắc Thiếu Huyền.

Mạc Hy nhìn thấy Vinh Thiển trước tiên, nhưng cô vẫn chưa lên tiếng gọi, chỉ là quay mặt đi muốn dời sự chú ý của Hoắc Thiếu Huyền: "Mua áo may-ô đi, mặc ở nhà rất tốt."

"Được." Hoắc Thiếu Huyền đáp nhẹ, Vinh Thiển muốn nhanh chóng rời khỏi, không muốn rơi vào hoàn cảnh lúng túng, nhưng Hoắc Thiếu Huyền chính là cảm giác được có cái gì khác thường liền quay đầu liếc nhìn.

Ánh mắt của cô không kịp tránh, hai người phút chốc đối mặt nhau.

Vinh Thiển cứng ngắc khóe miệng, Mạc Hy liếc nhìn: "Thiến Thiến, không ngờ lại gặp em ở đây."

"Đúng vậy, thật khéo."

"Em cũng cùng con gái đi mua quần áo?"

Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp từ trở lại bên cạnh Vinh Thiển, Mạc Hy liền mỉm cười: "Chị và Thiếu Huyền cũng đến đây mua vài thứ, quần áo của Tranh Tranh còn rất nhiều cái chưa mặc đến nhưng Thiếu Huyền cứ thích mua."

"Đúng vậy." Vinh Thiển miễn cưỡng cười: "Đàn ông hình như đều thích như vậy."

Lệ Cảnh Trình nhanh chóng ôm vai Vinh Thiển: "Chúng ta qua bên kia xem thêm vài thứ."

"Dạ." Vinh Thiển tận lực cùng anh phối hợp: "Chúng ta đi trước."

"Được." Mạc Hy vẫy tay chào: "Lần sau gặp."

Vinh Thiển vẫn để Lệ Cảnh Trình đặt tay trên vai mình. Mạc Hy khoác tay người đàn ông bên cạnh: "Lệ Cảnh Trình đối với Thiến Thiến rất tốt, nhỉ?"

Hoắc Thiếu Huyền không quan tâm lời cô nói, lãnh đạm nói: "Mua này hai cái này đi, qua bên kia xem áo khoác nữa."

Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình rời khỏi trung tâm thương mại, cô đón lấy Gạo Nếp, tránh né vòng ôm của anh.

Ba ngày sau, quả nhiên là Lệ Cảnh Trình không nuốt lời, đem Vinh thị giao trả lại cho anh em Vinh gia.

Vinh Trạch gọi điện thoại thông báo cho Vinh Thiển.

"Anh cứ tiếp quản trước, còn rất nhiều chuyện cần anh bắt tay vào xử lý, chủ yếu là phương diện tài chính."

"Anh biết rồi."

Lúc Vinh Thiển rời đi, cũng không mang theo thứ gì. Thời gian cô theo Lệ Cảnh Trình cũng không mang theo cái gì đến, lúc đi, cũng chỉ cần một thân rời khỏi.

Cô ngơ ngác ngồi ở trước giường, bàn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt non mịn của Gạo Nếp.

Lệ Cảnh Trình đi vào phòng, đưa ảnh chụp của bọn họ cho cô xem: "Mau nhìn đi, con gái chúng ta đáng yêu cực kỳ."

Vinh Thiển cũng không quay đầu lại: "Tôi phải đi."

"Đi đâu?"

Người đàn ông đem ảnh chụp để qua một bên.

Vinh Thiển lớn tiếng cười nhạo: "Đương nhiên là rời khỏi anh."

Lệ Cảnh Trình dừng động tác trong tay lại, khuôn mặt tỏa ra một hơi thở lạnh lẽo: "Ai cho phép em đi?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 50 : Cuộc đời tôi, từ nay về sau không hề có anh (cao trào)

Edit: Dế Mèn

Vinh Thiện xoay người, bình tĩnh nhìn về phía anh: "Tôi biết anh trước giờ luôn nói không tính toán gì hết, nhưng hôm nay tôi thật sự phải đi."

Nỗi đau trong tim Lệ Cảnh Trình cứ lan dần. Anh cầm một album ảnh bước tới trước mặt Vinh Thiện: "Em thật sự không luyến tiếc con ư?"

"Tôi luyến tiếc."

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình thả lỏng, anh cho rằng cô chỉ lại bực tính thôi, lại muốn gây sự một trận thôi.

Anh ngồi lại xuống chỗ của mình, đưa album nhét vào tay Vinh Thiện:

"Mấy tấm này đều là tôi chọn, em coi một chút đi."

Vinh Thiện lật giở từng trang một ra. Gạo Nếp rất thích cười, hầu như tấm nào cũng đều nhoén miệng cười, nước bọt cứ chảy ra.

Tâm tư Lệ Cảnh Trình là rất rõ ràng, anh muốn dùng con gái để giữ cô lại. Vinh Thiện ôm chặt album ảnh vào trong ngực. Cô cúi đầu, mái tóc rất dài che khuất ảnh bìa của album, tấm ảnh chụp khuôn mặt trắng trẻo mềm mịn của con gái.

Trong lòng Lệ Cảnh Trình vẫn còn hoảng sợ, nhất là một câu ‘Tôi phải đi.’ vừa rồi của Vinh Thiện vẫn khiến tim anh run rẩy.

Cô để album xuống bên cạnh: "Anh đã nói, chỉ cần tôi muốn đi, có thể đi bất cứ lúc nào."

"Em rốt cuộc có ý gì?" Lệ Cảnh Trình trầm giọng.

"Tôi muốn mang Gạo Nếp theo!" Vinh Thiện căng thẳng nắm chặt hai bàn tay. Cô biết khả năng Lệ Cảnh Trình đồng ý còn không được một phần vạn, nhưng cô vẫn mong đợi kỳ tích xảy ra: "Sau này anh vẫn có thể kết hôn sinh con, anh để Gạo Nếp theo tôi đi, được không?"

Đây là lần đầu tiên sau bao ngày Lệ Cảnh Trình thấy cô lộ ánh mắt cầu xin.

Người đàn ông lạnh lùng nhếch miệng cười: "Em nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Sống mũi Vinh Thiễn cay cay, đôi mắt thậm chí không dám nhìn con gái đang nằm trong cái nôi nhỏ: "Lệ Cảnh Trình, tôi muốn ly hôn."

"A, " Tiếng người đàn ông cười khê: "Ly hôn phải không? Được thôi, ly thân hai năm trở lên tòa án mới phán được cho em. Em cứ chờ đi."

"Ly hôn hay không ly hôn cũng chỉ là một tờ giấy thôi. Anh việc gì phải cố níu giữ không buông?"

"Vinh Thiễn! Muốn ly hôn? Không có cửa đâu! Tôi chỉ muốn giữ em lại đấy. Tôi không có được em thì không ai đừng hòng."

Vinh Thiễn tức giận đến run cả miệng: "Đồ biến thái!"

"Tùy em chứ!" Lệ Cảnh Trình tròng mắt đen tối lạnh lẽo: "Em muốn đi phải không? Em ra khỏi Đế Cảnh ngay cho tôi. Tôi sẽ không ly hôn với em, càng không để cho em mang Gạo Nếp theo. Chỉ cần em ra khỏi cánh cửa kia, em đừng mong mình sẽ gặp lại con gái, một lần cũng đừng hòng!"

Vinh Thiễn tròn tròn đôi mắt, phần nộ càng tích tụ: "Nếu như ly hôn, tôi vẫn có quyền gặp con, dựa vào cái gì mà không được?"

"Cái quyền đó lại ở trong tay tôi. Tôi nói là làm, hôm nay tôi nói qua tại đây. Em chỉ cần bước ra một bước, tôi vĩnh viễn sẽ không cho Gạo Nếp biết mẹ ruột của nó là ai!"

Nhịn không được, nước mắt Vinh Thiễn cứ chảy ra. Năm tay cô đánh vào vai Lệ Cảnh Trình, người đàn ông một cái đã nắm được cổ tay cô, kéo cô về gần mình. Khuôn mặt hai người gần như va phải nhau. Đôi mắt Lệ Cảnh Trình xoáy chặt Vinh Thiễn, hơi thở nóng như lửa phun lên mặt cô: "Chẳng lẽ con đáng yêu như thế cũng không giữ em ở lại được?"

"Anh là người tôi không cách nào đối mặt được." Vinh Thiễn trả lời: "Tôi thương Gạo Nếp, nhưng nếu ở lại đây, ngày nào tôi cũng phải gặp anh, ở với anh trong khi tôi còn chưa vượt qua được quá khứ. Anh nói tôi không muốn con sao? Lệ Cảnh Trình, con là tôi sinh ra. Tôi yêu nó hơn ai khác, nhưng anh lại đem con làm cái còng giam giữ tôi lại. Tôi ở qua ngày nào, ngày đó tôi không thở được, tôi sống không nổi."

"Em chết hả?" Lệ Cảnh Trình nắm chặt cổ tay cô hơn: "Em không phải đang sống sờ sờ đây sao? Ở đây, tôi cho em ăn ngon mặc đẹp, vẫn yêu chiều em như trước, còn có con gái mà em nói thương nhất nữa, em còn thiếu cái gì?"

Vinh Thiển cắn chặt môi, tâm lý của Lệ Cảnh Trình đã vận vẹo.

Cô dùng sức đẩy người ra: "Chính miệng anh nói, tôi có thể đi một mình."

Người đàn ông câm giọng không nói được.

Anh thật sự không nghĩ Vinh Thiển có thể dứt khoát bỏ đi.

Ngay cả người tâm địa cứng rắn như anh, từ khi có Gạo Nếp cũng vô thức mà mềm lòng hơn nói gì là Vinh Thiển. Trong mắt cô, sự uy hiếp của anh dường như không bằng một đồng.

"Anh đừng có lại nói tôi không được đi, cũng vì con tôi mới ở tới bây giờ."

Vinh Thiển chà lau nước mắt đọng ở khóe mắt: "Lệ Cảnh Trình, ép giữ người phụ nữ mà trái tim cô ta không có ở đây chẳng có gì tốt cho anh đâu."

"Vậy trái tim em ở đâu?" Anh ngẩng đôi mắt lên.

Vinh Thiển thấy đầu lưỡi mình tê dại, sống mũi vẫn chua xót không hiểu nổi. Cô hiểu cảm giác bị người nhằn tâm làm tổn thương ấy.

Nhưng cô chỉ không hiểu, Lệ Cảnh Trình thông minh, anh biết một khi hỏi lại rõ ràng cũng tức là sẽ làm khiến mình đau đớn, chẳng lẽ anh thật sự cứng rắn đến nỗi không thấy đau?

"Trái tim tôi ở đâu anh không biết ư?"

Ánh mắt cô nhìn về cái nôi nhỏ. Tim cô bây giờ chỉ đặt trên người con.

Đáng tiếc, cô cho anh một đáp án mơ hồ, còn tiện đường khiến Lệ Cảnh Trình mở ra một câu trả lời mang ý nghĩa khác.

Nụ cười lạnh trên khóe miệng anh hóa thành nụ cười chế nhạo.

Một năm, hai năm, chung quy không đấu lại mười lăm năm kia.

Kiều ngạo như anh cần gì phải ép giữ người như vậy?

Anh đứng dậy, nhắc đôi chân cứng ngắc đi ra ngoài.

Vinh Thiện che miệng không để tiếng khóc phát ra. Cô nhìn bóng lưng Lê Cảnh Trình từ từ xa khuất, một nỗi bi thương trào dâng trong lòng; nỗi khó chịu nói không nên lời, như hai tay xé cô đau, không, rất đau!

Vinh Trạch ngồi trong phòng làm việc của Vinh thị, tiếp tục hoàn thành mấy thủ tục hàng ngày còn dang dở từ hôm qua. Hai tay anh ta cắm vào tóc, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính cỡ lớn.

Chuông điện thoại di động đã vang lên nhiều lần, lúc này anh mới chịu nhận.

"A lô?"

"Anh!"

Vinh Trạch ngồi dựa hẳn vào ghế: "Thiên Thiện!"

"Công ty sao rồi?"

"Hiện giờ anh đang ở phòng làm việc. Em thì sao, suy nghĩ thế nào rồi?"

Vinh Thiện đứng ở ban công, ánh mắt cô trông về rất xa, có thể nhìn thấy cảnh tượng rất đẹp bên ngoài Đế Cảnh. Cô nhắm chặt mắt, như thể hít thở một bầu không gian mới: "Hôm nay, xế chiều em về nhà."

"Được..." Vinh Trạch khước miệng khẽ nâng: "Phòng của em vẫn còn đó, em về là có thể ở luôn."

"Anh, công ty sao rồi?" Vinh Thiện thấy mình cũng phải có trách nhiệm:

"Có sai sót gì lớn không?"

Vinh Trạch ánh mắt lần nữa nhìn về máy tính. Anh hơi nghiêng đầu, vờ nhẹ nhõm: "Không có gì, rất bình thường."

"Vậy thì tốt." Tâm trạng lơ lửng của Vinh Thiện nghe vậy ổn định hơn:

"Em rất sợ quyết định trước đó sẽ phá hủy Vinh thị mất."

"Anh cho tài xế tới đón em nhé? Hay là, để Giai Giai đến?"

"Không cần đâu, em tự lái xe được rồi." Vinh Thiện không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại xong cô đi vào trong phòng.

Bên tai có tiếng tút tút, lúc này Vinh Trạch mới có phản ứng, anh đặt di động xuống bên cạnh.

Lúc gần đi, phe cánh Lệ Cảnh Trình đã “rút củi đáy nồi” (t/n: rút củi đáy nồi – chiến lược/ kế sách làm nguồn lực, khách hàng của đối phương dần dần suy giảm), đem Vinh thị đẩy vào vực sâu không lớn lại không nhỏ, tiền vốn cứ thiếu hụt, tiền toàn bộ đổ vào các hạng mục đầu tư, trong thời gian ngắn rất khó lấy tiền lời. Rất nhiều công trình thậm chí còn chưa chính thức khởi động, đây chính là đang lấy tiền gây dựng một tương lai không thiết thực.

Có hạng mục rất cần có tiền vốn rót vào, nhưng sổ sách của Vinh Thị chỉ còn rất ít tiền, Vinh Trạch tiếp nhận công ty hiện giờ như cầm phải củ khoai nóng. (t/n: từ gốc trong câu này là 烫手山芋 – nằng thủ sơn dụ: chỉ việc gian nan, khó giải quyết.)

Nhưng anh không nói cho Vinh Thiển biết.

Cô đã quyết tâm muốn đi, có mấy lời, vẫn nên đợi cô về rồi hãy nói. Vinh Trạch không muốn lại ràng buộc bước chân Vinh Thiển...

Cửa phòng làm việc bị gõ vang, Vinh Trạch cất giọng: "Mời vào."

Đi vào thư ký trước đây của anh ta: "Cổ đông cũng đã đến đông đủ rồi ạ, đang ở phòng làm việc chờ anh."

"Được, tôi tới ngay."

Sắc mặt thư ký do dự: "Tổng giám đốc Vinh, tôi xem sắc mặt bọn họ ai cũng không tốt, trông như đến “khởi binh vấn tội”. Dù gì, bọn họ vẫn cảm thấy hình thức quản lý trước đây..."

"Vinh thị vĩnh viễn không có khả năng giao vào tay người ngoài. Khó khăn trước mắt hiện giờ nhất định phải vượt qua."

Vinh Trạch thu thập bàn làm việc xong đứng dậy đi ra ngoài.

Vinh Thiển vốn định gọi điện cho Vinh Trạch xong sẽ đi liền, nhưng cô quay lại vào phòng. Đúng lúc Gạo Nếp tỉnh dậy, Vinh Thiển bế con lên cho

con bú. Đầy tháng, đầu Gạo Nếp vẫn trơn, tóc vẫn rất thưa thớt; mặc dù vậy vẫn không lấp được ngũ quan thanh tú được thừa hưởng từ ba mẹ.

Lòng cô tràn ngập yêu thương. Gạo Nếp bú xong rất thích chơi đùa. Vinh Thiển đặt con vào nôi, tiếng nhạc lục lạc phát ra làm Gạo Nếp cười khanh khách, còn vươn tay muốn với lấy.

Vinh Thiển lại ôm con vào lòng, hôn lên trán con, lại hôn mặt con, như thế hôn thế nào cũng thấy không đủ.

"Con yêu, con yêu!" Vinh Thiển ôm chặt con gái, rất muốn ôm con khảm vào lòng mình: "Con đừng trách mẹ nhẫn tâm. Nếu như bắt mẹ phải đổi thứ gì trên đời để có con, mẹ chắc chắn sẵn lòng, cho dù là thời gian hay sức khỏe cũng không sao cả. Nhưng mẹ thật không cách nào ở lại..."

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nói hết câu với Gạo Nếp: "Mẹ thật không có cách nào ở cùng ba con..."

Vinh Thiển nghẹn ngào nói, nhưng bé con tất nhiên chưa hiểu ân oán của người lớn, bé chỉ muốn chơi thôi.

Bé giãy giãy, với tay về phía lục lạc, miệng cứ kêu ê a.

Vinh Thiển lại nén không được, ôm hôn con: "Con gái của mẹ, xin lỗi con, xin lỗi con."

"Oa oa oa ——" Gạo Nếp bật khóc to, cơ thể lại bắt đầu giãy dụa rồi giãy dụa. Vinh Thiển đành phải đứng dậy thả con lại vào nôi.

Tiếng khóc dần dần nín. Nhìn thấy hình chú ong nhỏ trên lục lạc, bé con lập tức mở to mắt cười.

Thấy Gạo Nếp như vậy, Vinh Thiển càng đau khổ mà khóc lớn.

"Con ơi, con còn bé, trong trí nhớ con thậm chí rồi sẽ không có mẹ, nhưng mẹ yêu con, mãi mãi yêu con." Vinh Thiển khom lưng, kéo bàn tay nhỏ của con lên hôn. Cô luôn thấy hôn vẫn không đủ: "Con phải nhớ kỹ, con có mẹ nhưng mẹ tạm thời không ở bên cạnh con được thôi. Con gái của mẹ, con yêu, xin lỗi..."

Lệ Cảnh Trình đứng ngoài phòng, nghe tiếng khóc Vinh Thiển truyền vào tai. Cổ họng anh hơi nghẹn, anh xoay tựa lưng lên tấm cửa.

Anh đã tự tin, tự tin có thể giữ cô lại.

Không ngờ...

Mái tóc Lệ Cảnh Trình được cắt ngắn gọn gàng toát lên vẻ nam tính mạnh mẽ. Hai tay anh ôm lấy ngực. Anh thương con như vậy, nếu như Vinh Thiển đi rồi, trên con đường trưởng thành Gạo Nếp sẽ không có hình dáng của mẹ.

Anh đã nghĩ, phải cho con những thứ tốt nhất. Những gì người khác có, Gạo Nếp sẽ không thể thiếu, những gì người khác không có, Gạo Nếp cũng phải có hết.

Nhưng ai cũng có mẹ mà?

Đó là điều bình thường nhất, có đứa bé thì phải có người mẹ.

Anh phải nói thế nào với Gạo Nếp? Con không phải là đứa con hoang?

Lệ Cảnh Trình nắm tay cầm cửa, lòng anh bị mâu thuẫn giằng xé. Cuối cùng, anh vẫn khóa trái cửa phòng lại.

Vào giây đó, tim anh bị sự châm chọc và bất đắc dĩ lấp đầy.

Chẳng lẽ đây đã trở thành cách duy nhất để anh giữ cô lại ư?

Chính anh còn thấy bị ai thay ình.

Vinh Thiển nghe có tiếng động liền chạy tới giật cửa, quả nhiên cửa đã bị khóa.

Bàn tay cô đập đập mạnh lên tấm cửa: "Lệ Cảnh Trình, anh mở ra!"

Bàn tay đó như cái tát lên mặt Lệ Cảnh Trình, đánh tan nát lòng tự tôn của anh.

Lòng bàn tay Vinh Thiển lập tức ửng đỏ, nóng bừng đau rát.

"Anh nhốt tôi lại có tác dụng sao? Tôi đã hạ quyết tâm rồi. Hôm nay chưa đi được, ngày mai sẽ lại đi, năm nay đi không xong, sang năm cũng phải đi.

Lệ Cảnh Trình, chuyện này vô ích thôi, anh tỉnh lại, dùng ít sức lực đi."

Người phụ nữ như thế, anh giữ lại có ích gì?

Lệ Cảnh Trình tự hỏi mình hết lần này tới lần khác.

Anh, không cần nhiều lời, động động đầu ngón tay là phụ nữ nối nhau chạy tới như tre già măng mọc. Anh cố chấp như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Cũng chỉ Lệ Cảnh Trình rõ ràng nhất, người anh muốn vẫn chỉ có cô.

Vinh Thiển dùng sức lôi kéo cửa, sự phẫn nộ và oán giận lại lần nữa trào dâng trong lòng. Lệ Cảnh Trình đối xử với cô như vậy, cô còn do dự gì mà ở lại?

Sau này, chắc chắn sẽ có lúc vết sẹo của cô lại bị khơi dậy, nếu cô muốn đi, anh lại sẽ đem cô giam lại. Nghĩ tới sẽ có ngày như vậy, Vinh Thiển ngay nghĩ cũng không dám nghĩ.

Buổi trưa, người giúp việc đi vào đưa cơm. Thần sắc bà ta cẩn thận từng li từng tí, không hiểu sao mấy ngày gần đây Vinh Thiển lại bị giam lại.

Lúc bà ta đi vào, Vinh Thiển ôm Gạo Nếp ngồi ở mép giường. Thấy người giúp việc mang thức ăn tới, cô lạnh lùng nói: "Đem đi đi, tôi không ăn đâu."

"Thiếu phu nhân, cô phải chú ý sức khỏe của mình ạ."

"Bác nói với Lệ Cảnh Trình, ngày nào không cho tôi đi, ngày đó tôi sẽ không ăn gì cả."

Người giúp việc đứng yên bên cạnh: "Cô không thể như vậy được. Cơ thể dần dần sẽ yếu đi mất."

"Như nhau thôi! Tôi còn có thể trông chờ cơ thể mình tốt hơn chỗ nào nữa?"

Người giúp việc thở dài, chậm chạp đi ra ngoài.

Trong căn phòng này từng nghe những giọng cười nói vui vẻ, nay đã bị thay thế bởi một sự tĩnh lặng như sự chết chóc. Lúc người giúp việc vào đưa cơm tối, bà ta thấy quả nhiên buổi trưa cô không đụng một miếng.

Bà ta để bữa tối lên bàn xong lại thu dọn đồ bữa trưa mang xuống.

Lệ Cảnh Trình ở dưới lầu trông thấy: "Cô ấy không ăn?"

"Có sao không ạ? Một miếng cô ấy cũng không đụng tới."

Lệ Cảnh Trình một từ cũng không nói, chỉ khoát khoát tay.

Anh khi ở nhà chưa bao giờ say rượu, có thể nói như vậy. Cho dù là bàn chuyện làm ăn, anh cũng sẽ không uống say.

Lệ Cảnh Trình đi tới trước tủ rượu, khui chai vodka. Không hề pha gì cho rượu nhẹ bớt, anh rót thẳng vào ly, nuốt xuống cổ họng.

Độ cồn cao nồng kích thích, đốt nóng thực quản anh. Lệ Cảnh Trình lại rót hai ly nữa. Anh đi tới trước cửa sổ sát đất. Dưới bầu trời đêm hắc ám, căn nhà thủy tinh hai tầng thực sự như lâu đài đứng vững vàng ở đó. Đèn thấp sáng đến tận mái nhà nhưng bên trong lại hoàn toàn trống vắng.

Lệ Cảnh Trình đã nghĩ, anh sẽ xây nó xứng với cái tên như lâu đài, nhưng thế thì sao? Vinh Thiển ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn.

Đầu lưỡi còn lại mùi rượu, bàn tay anh dựa vào tấm kính cửa sổ sát đất, anh đứng bất động ở nơi đó.

Lệ Cảnh Trình để tay lên ngực tự hỏi, có phải anh nên để Vinh Thiển đi?

Nhưng loại cố chấp tin tưởng kia lại khiến anh không cách nào quên được. Anh trăm phương ngàn kế buộc cô lại bên người, đoạt công ty của cô, rồi để cô mang thai, lại dùng một tờ giấy hôn thú trói chặt cô lại. Nhưng dùng nhiều cách như vậy, cũng chỉ có thể làm chậm bước chân cô mà thôi.

Tất nhiên là Lệ Cảnh Trình thấy không cam lòng.

Nhưng Lệ Cảnh Trình hiểu Vinh Thiển hơn ai hết, nếu anh dùng sức mạnh giam cầm cô, cuối cùng cũng chỉ hai người họ bị tổn thương.

Lệ Cảnh Trình cầm lấy ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ, nhưng sau lại như nghiện, uống một hơi cạn sạch.

Bóng đêm dày đặc như tấm màn đen từ từ rút đi, và hừng đông hiện lên giữa các tầng mây. Lệ Cảnh Trình như một pho tượng điêu khắc, đứng yên chỗ cũ.

Vinh Thiển lật người, cô ngủ không được sâu. Tối hôm qua, Gạo Nếp cứ dán vào người cô ngủ. Hai tay con giơ cao lên hai bên đầu, nhiệt độ trong phòng đã ổn định cho nên Vinh Thiển không lo con sẽ bị lạnh.

Gạo Nếp ngủ rất say, miệng thỉnh thoảng phát ra vài tiếng hừ hừ. Vinh Thiển kề sát mặt con, kéo tay Gạo Nếp, thấy móng tay con hơi dài, cô liền đứng dậy lấy đồ bấm móng tay.

Cô cắt móng tay từng ngón vô cùng cẩn thận, rồi cắt luôn móng chân. Vinh Thiển quỳ trên giường, đã hơn một tháng, Gạo Nếp có vẻ lớn nhiều hơn rồi. Con nít lớn rất nhanh. Qua ba tháng, nửa năm, một năm, Gạo Nếp của cô rồi sẽ lớn lên thành một công chúa xinh đẹp, nằm trong lòng ba làm nũng. Vành mắt Vinh Thiển đỏ hoe. Mấy ngày nay, nước mắt cứ chằng bao giờ kìm lại được. Trong lòng vừa nghĩ tới ngày rời xa con, cô lại khóc thảm thiết.

Vinh Thiển lau lau nước mắt, ngón tay xoa mặt Gạo Nếp: "Con ngoan, sau này con có biết được mẹ thương con không? Có khi nào con cho là mẹ vứt bỏ con không, rồi cảm thấy mẹ không cần con?"

Gạo Nếp không nói được, mặc dù nghe cũng hoàn toàn không hiểu.

Dưới lầu, người giúp việc đi vào phòng khách đột nhiên nhìn thấy bên cạnh cửa sổ sát đất có bóng người đứng.

Bà ta bị dọa đến hồn phi phách tán, xém chút nữa thét toáng lên, nhìn kỹ lại hóa ra là Lệ Cảnh Trình.

Trên người vẫn là bộ đồ tối hôm qua.

Người giúp việc rào bước nhanh tới: "Cậu Lệ?"

Lệ Cảnh Trình mở mắt ra: "Chuyện gì?"

"Cậu đã đứng đây cả đêm, mau trở về phòng nghỉ ngơi thôi. Thiếu phu nhân đi không được đâu, tôi sẽ coi chừng cửa chính."

Tối hôm qua, dọn dẹp xong, bà ta trở về phòng đã thấy anh đứng ở nơi này. Về sau không yên lòng, lúc rạng sáng bà ta lại len lén tới nhìn thử, anh vẫn không trở về lần hai.

Nghe người giúp việc nói xong, Lệ Cảnh Trình khẽ cười châm biếm: "Nếu có thể nắm giữ thể xác và trái tim cô ấy bằng cách đơn giản như vậy, tôi cam tâm tình nguyện xây cho cô một tòa lâu đài, cả đời chỉ để cô ấy ở một mình trong đó."

Người giúp việc nghe anh nói vậy đành phải xoay người rời đi.

Bà ta cố ý làm điểm tâm cho Vinh Thiển sớm, sau đó bưng lên lầu.

Mở cửa đi vào, bà ta liếc nhìn phần cơm nước trên bàn chưa được động chút nào. Trong lòng người giúp việc cũng ngăn không được phiền muộn: "Thiếu phu nhân, hai người cần gì vậy chứ. Cậu Lệ tối hôm qua cả đêm không ngủ, chỉ đứng trong phòng khách."

Mặt Vinh Thiến không có một chút biểu lộ gì: "Cuộc sống về đêm của anh ta trước giờ phong phú, cũng chỉ một buổi tối thôi mà, không chết được đâu."

"Cậu Lệ thực sự rất lo lắng về chuyện của cô."

Ánh mắt Vinh Thiến nhìn qua bà ta, môi cô trắng bệch, giọng nói yếu ớt: "Bưng xuống đi, tôi sẽ không ăn đâu."

"Cho dù vậy, cô hãy vì tiểu thư cũng được."

Vinh Thiến vén chăn lên, nằm lại xuống giường.

Chiều hôm qua, Vinh Trạch gọi điện tới. Vinh Thiến không nói cho anh ta biết chuyện xảy ra, chỉ nói muốn đợi thêm hai ngày nữa, bảo bọn họ đừng lo lắng.

Người giúp việc đem cơm nước tối qua còn nguyên đi xuống lầu. Lệ Cảnh Trình vừa lúc đi lên, anh liếc nhìn, bước chân đi không phát ra tiếng nào.

Cô dùng chiêu tuyệt thực này với anh.

Lệ Cảnh Trình hôm qua còn nghĩ, dẫn lòng để cô chết đói luôn cho rồi, nhưng đó cũng chỉ là câu nói khi tức giận.

Cảnh vật ngoài cửa sổ còn chưa hoàn toàn thức dậy, vẫn ngủ say trong sương sớm mù mờ. Đèn trong Đế Cảnh từng cái đều được bật sáng. Phóng tầm mắt nhìn, khu nhà cao tầng của thành phố vẫn còn trong giấc ngủ, Lệ Cảnh Trình nhìn đồng hồ trước mặt, mới năm giờ sáng.

Người giúp việc quan tâm anh nên hôm nay mới phá lệ dậy sớm.

Bước chân anh nặng nề trên sàn nhà, từng bước một lại gần phòng ngủ.

Vinh Thiến nghe thấy tiếng động, ôm chặt Gạo Nếp vào lòng. Cửa phòng ngủ được mở ra, bóng người đàn ông hắt trên vách tường. Lệ Cảnh Trình trắng đêm không ngủ, chiếc cằm hắt nhọn ra hơn. Anh đi một mạch tới giường, khom lưng muốn ôm lấy con gái trong lòng cô.

Vinh Thiển kinh sợ ngồi thẳng dậy: "Anh muốn làm gì?"

"Không phải em muốn đi sao? Tôi mở cửa cho em đi, đưa con cho tôi."

Nghe những lời này cô không kìm được nước mắt chảy ra ngoài.

Vinh Thiển hai tay ôm chặt Gạo Nếp trong lòng, lắc đầu liên tục: "Không."

Lệ Cảnh Trình cũng không giành không giật, hai tay anh chỉ chống ở mép giường, ánh mắt bình tĩnh nhìn khuôn mặt Vinh Thiển: "Vậy đừng đi."

"Không!" Một câu này vẫn kiên quyết như cũ.

Người đàn ông nhìn con gái nằm trong lòng cô; dưới ánh đèn màu mật ong có thể nhìn được rõ cả lông tơ nhỏ trên trán Gạo Nếp. Vinh Thiển vẫn không chịu đem con đưa cho Lệ Cảnh Trình.

Cô lùi đến tận đầu giường, vừa ôm con xuống giường, vừa nhắm cửa mà chạy.

Lệ Cảnh Trình chặn đường cô, không còn do dự, mạnh mẽ ôm lấy Gạo Nếp. Cô rơi vào hư không, trái tim cũng trống rỗng.

Cổ họng phát ra những tiếng nghẹn ngào, Vinh Thiển lại cố gắng nuốt xuống. Mắt cô tràn ngập bi thương. Cô cứ nức nở, hai mắt nhìn chăm chăm Gạo Nếp không buông.

Đau lòng hết lần này tới lần khác, nhưng đã hạ quyết tâm thì Vinh Thiển cũng có chuẩn bị tâm lý.

Cô cắn cắn môi, lau nước mắt rồi xoay người đi lấy tủ xách để trên tủ đầu giường.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô khó nhọc nhắc bước đi ra ngoài. Anh cắn chặt răng, vẫn không bật ra chữ nào.

Vinh Thiển đi rất chậm. Cô đã nghĩ tới cảnh tượng này, lúc ấy chỉ nghĩ sẽ quay đầu bỏ chạy ngay, không nhìn gì cũng không nghe gì, gắng gượng rồi cũng sẽ qua.

Nhưng cô vẫn luyến tiếc...

Lệ Cảnh Trình đi theo phía sau cô. Hai người một trước một sau xuống lầu. Mấy người giúp việc và vú nuôi đứng cả dậy.

Nhìn thấy Vinh Thiển xách túi, có người đi tới ngăn cản: "Thiếu phu nhân, trời còn chưa sáng, cô đi đâu vậy?"

Vinh Thiển không trả lời, thẳng hướng cửa mà đi.

Xung quanh mấy người khác cũng chạy lại.

Lệ Cảnh Trình giọng lạnh tanh, đột nhiên lên tiếng: "Các người tránh ra."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn đi hết ra ngoài. Lệ Cảnh Trình để Gạo Nếp vào nôi, anh đi nhanh tới.

Vào giây Vinh Thiển sắp bước ra khỏi cửa chính, anh tiến sát lại ôm đằng sau cô, đôi chân dài đá cửa đóng lại.

Hai vai Vinh Thiển bị anh ôm lấy, không cách nào nhúc nhích.

Cô cong lưng: "Lệ Cảnh Trình, buông tôi ra!"

Người đàn ông ôm lấy cô, đôi chân Vinh Thiển lơ lửng trên không. Lệ Cảnh Trình ôm ngời ngời xuống sô pha. Cả người Vinh Thiển ngã xuống, cơ thể ngã ngửa ra sau. Bỗng nhiên Lệ Cảnh Trình ngời xồm người xuống, hai tay ôm chặt lấy hông Vinh Thiển.

Động tác này làm Vinh Thiển bị vây hãm, trong một lát không thể động đậy. Cánh tay Lệ Cảnh Trình càng lúc siết chặt, hơi thở nóng rực kề sát bụng cô, thậm chí mỗi một hơi thở ra cô đều có thể cảm giác được.

Vinh Thiển câm lặng, hai tay đẩy bả vai anh.

"Buông ra!"

Người đàn ông khuya một đầu gối trên mặt đất, đầu anh chôn ở trước người cô.

Vinh Thiển không đẩy được anh ra, chỉ có thể ngồi ở đó không động đậy.

Lệ Cảnh Trình kéo cô sát vào người mình: "Anh thực sự không thể nào giữ em lại sao?"

"Lệ Cảnh Trình, chuyện năm đó tôi từng nói tôi nhất định phải giết chết người đó. Nhưng bây giờ tôi không làm vậy là khoan dung lắm rồi."

Anh ôm cô một lát không nói gì.

Vinh Thiển không biết có phải mình bị ảo giác không mà như có một vũng nước ấm trên áo cô, nhưng cô cảm thấy chuyện này không có khả năng. Lệ Cảnh Trình cao ngạo như vậy, chảy máu cũng không thể, nói chi là chảy nước mắt.

Cánh tay Lệ Cảnh Trình ôm chặt như muốn cắt đứt hông cô.

Vinh Thiển rất đau, cô há miệng: "Lệ Cảnh Trình, anh buông ra đi."

Cơ mặt người đàn ông nghiến căng chặt, người run rẩy như sợ ma,. Vinh Thiển thử đẩy anh vẫn chẳng suy chuyển gì.

Anh không nói những lời cầu xin, việc đã đến nước này, cầu xin có vẻ cũng vô dụng.

Tấm lưng Lệ Cảnh Trình cứng cáp, mỗi một đường nét đều hiện ra mạnh mẽ cuốn hút, nhưng cảnh tượng không phù hợp này khiến nó trông bi thương và cô liêu.

Hai người giằng co trong tư thế này hơn nửa tiếng đồng hồ.

Vinh Thiển để mặc anh ôm.

Lệ Cảnh Trình hạ mình: "Anh thực sự không tốt với em ư?"

"Mỗi lúc anh hỏi tôi như vậy, ngay cả tôi cũng cảm thấy tôi là người phụ nữ không có lương tâm."

Vinh Thiển nâng tay lên, rút xuống bả vai Lệ Cảnh Trình: "Anh có yêu thương tôi hơn. Nhưng tình yêu không phải cướp đoạt. Trên thương trường, đối với những thứ anh muốn, anh ra những quyết định sát phạt. Nhưng mà Lệ Cảnh Trình, tôi là người. Cho dù ở bên ngoài tôi sẽ vấp phải trắc trở khắp nơi, nhưng còn tốt hơn bị anh giam giữ như một chú chim. Bây giờ anh nói yêu tôi, nhưng anh đã cướp đoạt tất cả những thứ trong mối tình trước của tôi. Anh yêu chiều tôi, thật ra anh đem cánh của tôi bẻ gãy hết, khiến tôi không bay được nổi, rồi sau đó cam tâm tình nguyện nằm trong lâu đài anh xây lên cho tôi, phải không? Tình yêu loại này với cái chết chẳng khác gì nhau. Tôi không muốn nổi."

Lệ Cảnh Trình bất ngờ bị đâm một nhát. Anh lộ trần trái tim mình đưa ra, nhưng trong mắt Vinh Thiển nó lại không đáng một đồng.

Lực ở cánh tay anh cũng từ từ rơi lỏng. Đây cũng là ranh giới cuối cùng của Lệ Cảnh Trình, chút tự tôn kiêu ngạo còn lại khiến anh không thể không buông tay.

Đầu gối quỳ trên mặt đất đã tê đờ. Lúc Lệ Cảnh Trình đứng dậy, chân như bị chuột rút, không kiểm soát được.

Trong nôi, Gạo Nếp tựa như biết được chuyện gì đó, òa òa khóc lớn.

Trái tim Vinh Thiển run lên, sợ run cả người. Cô đứng dậy bước nhanh đi tới trước cái nôi, Gạo Nếp mở hai mắt tròn xoe, lúc nhìn thấy cô lập tức ngừng khóc.

Vinh Thiển thấy khó chịu tựa chết đi, Lệ Cảnh Trình đứng ở bên cạnh: "Em đã muốn đi thì còn lưu luyến gì nữa?"

Nước mắt cô rơi xuống, cuối cùng cô dẫn lòng can can rằng đi ra ngoài.

Khóe miệng người đàn ông nở nụ cười lạnh, thần sắc đau buồn. Anh liền bế con lên, đi theo Vinh Thiển ra ngoài.

Trong vườn, mấy người giúp việc thấy Vinh Thiển đi ra cũng không tiện nói thêm gì.

Lệ Cảnh Trình theo ngay sau Vinh Thiển có mấy bước. Gạo Nếp nằm trong lòng anh lại khóc thét lên, tiếng buồn bã chấn động gây ồn ào cả Đế Cảnh. Vinh Thiển mỗi một bước đều cảm thấy như có gai nhọn đâm dưới lòng bàn chân, mỗi bước lại khoét vào trái tim, mỗi bước lại chảy máu.

Cả đoạn đường như thế, cô đi thế nào lại không hết.

Vú nuôi đứng cạnh ý bảo mọi người quay về làm việc.

Lệ Cảnh Trình theo bước Vinh Thiển đi về phía trước, cô thì không dám quay đầu lại, nước mắt chảy càng dữ dội.

"Vinh Thiển, hôm nay chỉ cần em bước ra khỏi chỗ này, sau này cũng đừng nghĩ tới chuyện gặp con!"

Những lời này là lần thứ hai anh cảnh cáo cô.

Bước chân Vinh Thiển càng chậm. Hai tay cô bịt lỗ tai mình.

Đôi mắt Lệ Cảnh Trình đã phủ một tầng hơi nước, con gái nằm trong lòng đang khóc nghe rất đáng thương, hai tay anh ôm chặt con. Âm thanh đó cứ

đánh vào màng nhĩ Vinh Thiến, cô nghĩ hay là quay đầu lại, cô nghĩ quay lại ôm Gạo Nếp một cái; nhưng ánh mắt cô lại lướt về phía căn nhà thủy tinh, trái tim không khỏi đập nhanh. Vinh Thiến nghĩ rằng, căn rách môi mình đau để kéo lòng mình quay trở về. Cô tiếp tục bước tiếp con đường cũ đi về phía trước.

"Vinh Thiến, tôi sẽ không cho Gạo Nếp biết nó có người mẹ như em. Ra khỏi Đế Cảnh em sẽ không còn là người sinh con đâu."

Bước chân Vinh Thiến bỗng nhiên dừng lại, Lệ Cảnh Trình cũng dừng lại cách cô hơn ba bước.

Cô chợt xoay người lại: "Đồ khốn kiếp!"

"Tương lai của con chắc chắn sẽ không có em. Khi con mở miệng kêu tiếng ‘mẹ’ đầu tiên, người đó sẽ càng không phải là em."

Trái tim bị khoét đau cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Vinh Thiến khóc đau cả hai mắt.

Người đàn ông bình tĩnh nhìn cô.

Đây là một hồi chiến tranh im lặng, mài kiệt lẫn nhau.

Gạo Nếp dần dần ngừng khóc, nhưng chỉ nhìn chăm chăm Lệ Cảnh Trình.

"Con bé là con gái tôi."

"Nhưng em chưa từng muốn nó."

Vinh Thiến lui về sau hai bước: "Lệ Cảnh Trình, tôi hận anh."

Nói xong, cô lập tức xoay người bước nhanh ra ngoài.

Bảo vệ thò đầu ra, tiếng Lệ Cảnh Trình truyền vào lỗ tai anh ta chắc chắn:

"Mở cửa cho cô ấy!"

Chiếc cửa sắt dày trước mắt Vinh Thiến từ từ mở ra, chỉ còn một bước là cô có thể rời khỏi chỗ này.

Trời còn chưa sáng hẳn, sương mù xám xịt áp trên đỉnh đầu người ta. Xa xa đèn đường còn bật, Vinh Thiến nhìn không ra sắc mặt từng người.

Cô quay đầu nhìn về phía Gạo Nếp. Con gái còn chưa hiểu, mút ngón tay nhìn cô.

Vinh Thiển không muốn mình lại khóc, cô cực lực khống chế tâm tình, một bước cuối cùng, cô bước ra được bên ngoài.

Người đã ở ngoài cánh cửa sắt, Lệ Cảnh Trình đẩy mắt nguy hiểm toát ra. Ánh mắt này của anh như dập tắt hẳn tia sáng còn lại trong đó, bàn tay để dọc ống quần siết lại: "Đóng cửa!"

Cánh cửa lớn lại đóng chặt trước mắt Vinh Thiển. Gạo Nếp tò mò nhìn chăm chăm, lâu lâu ngoái nhìn Vinh Thiển đang đứng bên ngoài.

Trái tim cô thực sự tan nát, vỡ thành từng mảnh, không cách nào ghép lại được.

Hai tay Vinh Thiển nắm lấy song sắt. Lệ Cảnh Trình bước lại gần, giữa hai người là cánh cửa sắt, nhưng không thể nào vượt qua.

Lúc mất đi mới càng đau đớn tột cùng, Vinh Thiển vươn tay muốn sờ mặt Gạo Nếp.

Lệ Cảnh Trình lại lùi về sau, dễ dàng tránh sự đụng chạm của cô. Bàn tay Vinh Thiển rơi vào không trung: "Con ơi!"

"Thấy mà không được đụng, khó chịu không?"

Cô nín tiếng khóc, hung dữ nhìn về phía Lệ Cảnh Trình.

Anh giơ bàn tay trái, đầu ngón tay thon dài vuốt ve mặt Gạo Nếp. Con gái có lẽ thấy nhột nên cười khanh khách.

Vinh Thiển hai tay nắm chặt song sắt, nước mắt cố nén lại lần nữa vỡ ra.

Lệ Cảnh Trình một tay ôm Gạo Nếp.

Vinh Thiển nghĩ mình phải xoay người mà bước đi cho nhanh, nhưng đôi chân căn bản không nghe lời cô, đứng im như bị đóng đinh một chỗ.

Người đàn ông cũng không bỏ đi ngay.

Cảnh tượng này trong mắt người ngoài cũng thấy thật quan ngại.

Vinh Thiển nhin đói cả một ngày, tim lại đau như chết, thể lực sớm đã tiêu hao. Cô dựa người vào mấy song sắt, đôi chân mềm nhũn.

"Không phải muốn đi sao? Sao còn ở lại đây làm gì?"

"Lệ Cảnh Trình, coi như tôi cầu xin anh. Hàng tuần cho tôi gặp con được không? Tôi không có ý định mang con đi đâu, tôi chỉ nhìn một chút thôi." Ngón tay Lệ Cảnh Trình vuốt nhẹ sau lưng Gạo Nếp: "Em đừng hòng nghĩ vậy. Đây là sự trừng phạt cho em, không đời nào tôi để cho em gặp mặt."

"Vậy chuyện lúc trước anh làm với tôi, ai tới trừng phạt anh?!"

Khóe miệng người đàn ông hơi cay đắng, anh bị trừng phạt còn chưa đủ sao?

Lúc Vinh Thiến hỏi mấy câu này sao không nghĩ tới, trừ cô ra, Lệ Cảnh Trình anh còn có thể bị ai dẫn vật thương tổn đầy mình như vậy không?

"Này gọi là một trả thù một. Vinh Thiến, em và Hoắc Thiếu Huyền đã nói, xa nhau, sau này cũng không yêu người khác; nhưng ít nhất tôi cũng làm cho hai người không thể yêu nhau lại. Kiếp này, em và người em yêu không thể ở cùng nhau, nghĩ tới đây thôi, tôi đã cảm thấy rất sung sướng."

"Anh!" Cơ thể Vinh Thiến mềm nhũn, dọc theo cánh cửa sắt mà ngã xuống. Một chiếc xe lao nhanh tới. Vinh Trạch vốn không yên lòng, xong xuôi việc chạy qua xem ai ngờ thấy cảnh như vậy.

Anh dừng xe đi xuống, bước nhanh tới cạnh Vinh Thiến: "Thiến Thiến, em làm sao vậy?"

Đôi mắt Vinh Thiến không có tiêu cự, hai mắt sưng đỏ, nhưng vẫn nức nở. Vinh Trạch ôm chầm bả vai cô: "Đi, anh đưa em về nhà."

Cô khóc, tiếng khóc càng lúc càng nhiều. Lúc Vinh Trạch đứng dậy anh liếc nhìn Lệ Cảnh Trình: "Chúng ta đi thôi."

Vinh Thiến giơ tay phải ra nhưng chỉ bắt được không khí. Cô ghen ngào không ngừng, bước chân loạng choạng, Vinh Trạch phải dẫn cô đi.

"Con ới, con của tôi____ "

Vinh Trạch mở cửa xe ra: "Thiến Thiến! Nghe anh! Mau lên xe! Em còn ở đây một phút là còn khó chịu một phần. Chúng ta đi thôi."

Anh dứt khoát nhét Vinh Thiến vào trong xe. Vinh Thiến nhào tới cửa sổ xe. Xe bắt đầu chạy, cô mắt mở trừng trừng nhìn Gạo Nếp càng lúc càng xa cô. Hai tay cô vuốt cửa sổ xe, chỉ có thể bất lực bật khóc.

Lệ Cảnh Trình vẫn đứng tại chỗ, mãi đến khi bóng xe biến mất, anh vẫn tĩnh lặng nhìn phía xa.

Đi rồi, cô đã đi thật rồi.

Trên chuyến bay từ Lại Hải tới Nam Thịnh.

Thịnh Thư Lan căng thẳng nắm chặt hai tay. Thấm Tĩnh Mạn nhăn chặt chân mày nhìn ra bên ngoài, lơ đãng quay đầu lại chợt thấy đầu Thịnh Thư Lan đầy cả mồ hôi.

"Thư Lan, con sao vậy?"

"Mẹ, con có dự cảm không tốt. Con lo lắng cho Cảnh Trình."

Sắc mặt Thấm Tĩnh Mạn lạnh lẽo: "Người giúp việc gọi điện thoại tới, nói Vinh Thiển đòi ly hôn, còn nói Cảnh Trình giam không cho nó đi. Chuyện gì đây chứ, làm hại mẹ cả buổi tối ngủ không ngon."

"Nhưng con thấy bọn họ tình cảm rất tốt. Cái này là trăng tròn thì không được lâu sao? Sao có thể làm ầm ỹ đòi ly hôn vậy?"

"Ai mà biết. Con nhỏ Vinh Thiển kia có phúc mà không biết. Mẹ đã nói Cảnh Trình chiều nó quá mà. Vô phép tắc, coi trời bằng vung!"

Thịnh Thư Lan lại lo nghĩ: "Con lo nhất là Gạo Nếp, con bé còn nhỏ như vậy."

Thấm Tĩnh Mạn vỗ vỗ mu bàn tay Thịnh Thư Lan: "Chuyện ly hôn là không nên, đó là chuyện lớn. Cùng lắm chắc là giận dỗi thôi, hai ngày nữa sẽ tốt đẹp lại ấy mà."

"Hy vọng là như vậy."

"Mẹ đã nói con đừng tới, đến lúc Vinh Thiển nhìn thấy con lại tìm cách làm con khó xử, mẹ không muốn con tủi thân." Thấm Tĩnh Mạn cũng đều vì đứa cháu nhỏ chứ bà chường mắt Vinh Thiển hết sức.

"Mẹ, con không yên tâm cho Cảnh Trình."

"Con tốt với nó như vậy thì được gì." Thấm Tĩnh Mạn giận Lệ Cảnh Trình, nhịn không được bèn chỉ trích con trai.

Thịnh Thư Lan cười khê: "Con tự nguyện mà, từ nhỏ đến lớn không phải đều như vậy sao?"

"Con đó!"

Thịnh Thư Lan dựa lưng vào ghế. Cô ngủ không ngon, người cảm thấy rất mệt, nhưng lại không buồn ngủ chút nào.

Nỗi bất an cứ dâng lên trong lòng làm cô khó chịu. Cô luôn cảm thấy Lệ Cảnh Trình lúc này chắc còn khó chịu hơn cô.

Máy bay hạ cánh, hai người lập tức thuê xe đi tới Đế Cảnh.

Sau khi tới nơi, Thẩm Tĩnh Mạn cố ý xem đồng hồ.

Chín giờ sáng.

Xe dừng ở ngoài cổng Đế Cảnh. Bảo vệ thấy liền vội chạy ra đón: "Phu nhân! Cô Thư Lan!"

Thẩm Tĩnh Mạn hành lý cũng không cầm, đi thẳng vào bên trong, Thịnh Thư Lan đi theo phía sau.

Sau khi Vinh Thiển trở về Vinh gia liền đi lên lầu. Tắm xong cô nằm ở trên giường, rèm cửa sổ trong phòng đều bị cô kéo lên hết.

Vinh Trạch gõ cửa hai tiếng rồi bước vào. Tiếng Vinh Thiển khóc qua chấn truyền tai anh. Anh bật đèn trong phòng, nếu cứ tiếp tục như vậy, Vinh Thiển sẽ đổ bệnh.

Anh đi thẳng tới, kéo chăn trên đầu cô ra. Đầu gối Vinh Trạch đầu gối chống ở mép giường, hai tay ôm mặt Vinh Thiển: "Thiển Thiển, em nghe anh nói. Em không thể khóc như vậy mãi được. Hiện giờ Vinh thị rất nguy hiểm, anh không có nhiều sức lực để an ủi em, em cần phải dựa vào chính mình mà vượt qua."

Vinh Thiển ngừng khóc: "Vinh, Vinh thị làm sao cơ?"

"Rất thảm! Rất thảm! Anh cũng không có lòng tin mình có thể đem nó từ cõi chết về được, nhưng chúng ta phải thử một lần. Anh chịu trách nhiệm cứu sống công ty, em chịu trách nhiệm tự cứu sống mình, làm được không?"

Vinh Thiển nghẹn ngào mấy tiếng, gật đầu chắc chắn: "Làm được."

"Rất tốt!" Vinh Trạch rút ra khăn tay lau mặt giúp cô: "Con đường này chắc chắn rất khó đi. Chúng ta thi thử đi, xem ai sống lại trước."

Vinh Thiển cầm cổ tay anh: "Em không chết được đâu, em không đánh chết Vinh Thiển được đâu."

"Được, đây là em tự mình nói nhé!"

Đế Cảnh.

Thẩm Tĩnh Mạn đi thẳng vào phòng khách, cũng không thèm thay dép. Bà nhìn xung quanh lại thấy Lệ Cảnh Trình đang ôm Gạo Nếp ngồi bất động ở sô pha.

Ánh mắt bà quét về phía bốn phía vẫn không phát hiện hình bóng Vinh Thiển đâu. Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn sa sầm: "Cô ta bỏ cái nhà này đi thật rồi ư? Vinh Thiển đâu rồi?"

Vú nuôi đứng im bên cạnh không dám trả lời.

Thẩm Tĩnh Mạn để túi xách ở đó, bước nhanh lên lầu. Thịnh Thư Lan không quan tâm chuyện gì cả, hiện tại với cô, trong mắt và trong lòng chỉ có Lệ Cảnh Trình. Cô đứng trước mặt người đàn ông. Lệ Cảnh Trình cứ như người mất hồn, Gạo Nếp nằm trong tay đã ngủ say, anh vẫn ngồi nguyên tư thế đó, không nói một lời.

Thịnh Thư Lan nhìn thấy đau lòng vô cùng, tay cô bịt miệng lại, đem tiếng khóc nuốt trở vào.

Thẩm Tĩnh Mạn tìm một vòng rồi mau chóng xuống lầu: "Vinh Thiển đâu?"

Một người giúp việc đi tới, giọng nói rụt rè: "Thiếu phu nhân sáng sớm hôm nay đã bỏ đi rồi ạ."

"Cô ta!" Thẩm Tĩnh Mạn giật mình: "Cô ta vậy mà..."

Thẩm Tĩnh Mạn lại nhìn về phía Lệ Cảnh Trình, trong mắt bà đầy đau tiếc. Bà bước lên mấy bước, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Gạo Nếp khỏi tay anh: "Cảnh Trình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì chứ?"

Lệ Cảnh Trình vẫn không đáp lại.

Người giúp việc thở dài: "Thiếu phu nhân đi rồi, cậu Lệ cứ ngồi như vậy, cũng mấy tiếng rồi."

Thịnh Thư Lan càng đau lòng. Thẩm Tĩnh Mạn tức giận run cả người, bà đặt Gạo Nếp vào trong nồi.

Lệ Cảnh Trình ngay cả đầu cũng không nghiêng chút, Thịnh Thư Lan ngồi xuống bên cạnh anh: "Cảnh Trình! Cảnh Trình!"

Anh không nói tiếng nào, ánh mắt chỉ chăm chăm ở một điểm.

Thịnh Thư Lan đặt tay lên vai anh, tiếng nói bị tiếng khóc nước nở át: "Cảnh Trình, em Thư Lan đây."

Bây giờ người đàn ông mới có phản ứng, anh quay đầu lẳng lặng nhìn cô một cái. Đột nhiên anh mắt nhắm lại, ngã ụp vào lòng Thịnh Thư Lan.

"Cảnh Trình!"

Thịnh Thư Lan thét tiếng kêu sợ hãi. Cô không hiểu, người đàn ông cô yêu sao lại bị người khác làm tổn thương sâu sắc thế này, sao Vinh Thiển lại có thể xuống tay được như vậy?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 51 : Gặp mặt cũng không được

Edit: Đế Mèn

Thẩm Tinh Mạn nghe tiếng thét liền quay đầu lại nhìn.

Lệ Cảnh Trình nằm trên đùi Thịnh Thư Lan không nhúc nhích. Ai nấy đều sợ hãi, Thẩm Tinh Mạn cố trấn định mình: "Mau mau gọi điện cho bác sĩ bảo ông ấy qua đây."

"Vâng vâng vâng."

Bà đau lòng chết đi được, đi tới sofa. Thịnh Thư Lan đã khóc, cô ôm đầu Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình, anh đừng làm em sợ."

Mặc dù hồi bé, Lệ Cảnh Trình hay đánh nhau, một chọi mười, cả người bị đánh thương tích, nhưng Thịnh Thư Lan chưa bao giờ thấy anh thế này.

Bị thương ngoài da thì có thể chữa khỏi trong thời gian ngắn, nhưng Lệ Cảnh Trình bị như vậy khiến Thịnh Thư Lan từ đáy lòng thực sự sợ hãi.

Cô ôm chặt Lệ Cảnh Trình không buông, cứ gọi tên anh: "Cảnh Trình, anh mở mắt đi, em là Thư Lan."

Thẩm Tinh Mạn ngồi xổm người xuống, giữ chặt người anh: "Cảnh Trình, tỉnh! Tỉnh đi!"

Đế Cảnh từ trên xuống dưới rơi vào khủng hoảng, chỉ mình Lệ Cảnh Trình biết rõ anh chẳng sao cả, thế này chưa đến mức phá hủy được anh, anh chỉ quá mệt mỏi, muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Thịnh Thư Lan gọi anh, Thẩm Tinh Mạn cứ giữ người anh, anh đều biết hết, nhưng anh sức cùng lực kiệt không mở mắt nổi thôi.

Thoáng chốc như bị cơn ác mộng bao phủ, cơ thể cũng không nghe anh sai khiến.

Bác sĩ gia đình tới rất nhanh sau đó. Lệ Cảnh Trình được khiêng lên lầu. Sau khi kiểm tra, bác sĩ nói anh không có gì nguy hiểm, chỉ mệt nhọc quá độ, lao lực và lao tâm quá nên nhất thời không còn sức lực dẫn đến ngất xỉu.

Lúc kim tiêm đâm vào mu bàn tay, Lệ Cảnh Trình cũng không có chút cảm giác đau nào.

Thịnh Thư Lan lo lắng canh chừng bên giường. Bác sĩ truyền cho anh đường glucô: "Chờ anh Lệ tỉnh lại, nấu một ít thức ăn thanh đạm cho anh ấy ăn. Phụ nhân cứ yên tâm, chỉ cần ăn vào ngày mai có thể khỏe lại rồi."

"Vâng vâng."

Thẩm Tĩnh Mạn tiễn bác sĩ ra cửa phòng, lúc quay vào, bà thấy Thịnh Thư Lan ngồi cạnh giường kéo tay Lệ Cảnh Trình. Bà đi nhanh tới phòng để quần áo, Vinh Thiển không mang đi bộ đồ nào. Thẩm Tĩnh Mạn gọi người giúp việc đi lên: "Gom toàn bộ đồ đạc của Vinh Thiển vứt đi, một thứ cũng không được để lại."

"Chuyện này..." Người giúp việc sắc mặt hơi do dự: "Tôi sợ lúc cậu Lệ tỉnh lại lại.."

"Sợ cái gì mà sợ? Vinh Thiển đã đi rồi, còn trông chờ cô ta trở về sao? Vứt!"

"Dạ."

Trên tủ đầu giường có mấy quyển album ảnh, Thẩm Tĩnh Mạn tiện tay lật xem rồi đóng sập lại: "Đem cái này vứt luôn!"

Thịnh Thư Lan nhìn, tay kia kéo Thẩm Tĩnh Mạn: "Mẹ, giữ lại cho anh ấy đi! Mỗi lúc thấy nhớ thì xem cũng được."

"Có gì mà tốt. Cô ta đã bỏ đi không chút do dự thì chắc chắn sẽ không quay đầu lại đâu."

"Nhưng dù sao cô ấy cũng là mẹ Gạo Nếp, phải cho Gạo Nếp biết mặt chứ."

Thẩm Tĩnh Mạn nắm chặt quyển album cho tay: "Ai nói cô ta là mẹ của Thánh Tiệp? Chúng ta không nói, con bé mãi mãi cũng không biết."

Ánh mắt Thịnh Thư Lan lộ vẻ kinh ngạc: "Mẹ, đối với một người mẹ như vậy là không công bằng."

"Con ngốc à!" Thẩm Tĩnh Mạn chỉ chỉ trán Thịnh Thư Lan, mấy lời sau không tiện nói ra miệng.

Khi Lệ Cảnh Trình tỉnh lại, tay động dậy. Thịnh Thư Lan nằm bò ở mép giường mà ngủ. Động tác nhỏ này của anh làm cô giật mình mở mắt: "Cảnh Trình, anh tỉnh rồi?"

Người đàn ông giường hai mắt nhìn cô: "Sao em ở đây?"

Chẳng lẽ anh đã quên anh ngã gục trong lòng cô?

"Mẹ cũng tới, anh làm mọi người sợ quá!"

"Có gì phải sợ." Lệ Cảnh Trình giơ cánh tay lên lại phát hiện cơ thể không còn sức lực: "Lâu lắm rồi không bị bệnh, lần này lại không chịu nổi."

Thẩm Tĩnh Mạn từ trong phòng thay quần áo đi ra, mấy thứ bên trong toàn bộ đã bị thanh lý sạch sẽ: "Cảnh Trình, vì sao Vinh Thiển đột ngột muốn đi?"

Lệ Cảnh Trình muốn cử động người, nhưng bất đắc dĩ không có sức lực. Anh nhìn Thịnh Thư Lan, thấy hai mắt cô đỏ bừng: "Tôi còn chưa chết đâu, em khóc cái gì?"

"Nhìn anh như vậy em không chịu được."

Thẩm Tĩnh Mạn đi tới bên giường: "Vinh Thiển còn quay về không?"

Huyệt thái dương Lệ Cảnh Trình lại giật mình thịch: "Không đâu, ngay cả con gái cô ấy còn không cần."

"Làm thủ tục ly hôn chưa?"

Ngón tay tay anh đè trán, nghe Thẩm Tĩnh Mạn nói vậy, con người sắc bén qua kẽ tay gian nhìn về phía Thẩm Tĩnh Mạn. Anh bỏ tay xuống: "Con sẽ không ly hôn cô ấy."

"Con..." Thẩm Tĩnh Mạn kinh ngạc: "Đã như vậy, con còn không ly hôn loại phụ nữ ấy?"

Thịnh Thư Lan vẫn thương nhớ Lệ Cảnh Trình, nhưng nếu anh quyết định, mặc kệ đúng hay sai cô cũng không nỡ chất vấn.

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi xuống ghế sofa bên cạnh nói: "Mẹ từng cho rằng Vinh Thiển chỉ hơi tùy hứng nhưng sớm muộn sẽ có thể gánh vác thân phận thiếu phu nhân nhà họ Lệ. Mẹ không ngờ Thánh Tiệp mới sinh hơn một tháng cô ta đã bỏ đi."

Lệ Cảnh Trình không nói nguyên nhân Vinh Thiển bỏ đi cho hai người nghe. Thăm Tỉnh Mạn nghe từ những người giúp việc biết được hai người đã gây chuyện mấy ngày, còn nói Vinh Thiển bỏ trốn, rồi còn đến mức tuyệt thực.

Bà càng thêm vô cùng chướng mắt Vinh Thiển.

Không quay lại cũng hay, tốt nhất là sau này cũng đừng về.

Có thể nghĩ tới cháu nội, Thăm Tỉnh Mạn vừa đau lòng lại vừa mềm lòng. Truyền nước xong, Lệ Cảnh Trình đã thức dậy. Thăm Tỉnh Mạn bảo người giúp việc chuẩn bị cho anh ít cháo trắng. Lệ Cảnh Trình ăn xong, người thấy có sinh lực hơn nhiều.

Hiện tại Đế Cảnh lộn xộn như vậy, Thăm Tỉnh Mạn và Thịnh Thư Lan tất nhiên sẽ không bỏ về.

Ăn xong cơm chiều, Thăm Tỉnh Mạn chịu không được về phòng nghỉ ngơi trước. Thịnh Thư Lan nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, cô suy nghĩ cuối cùng vẫn không yên lòng, mở cửa đi ra ngoài.

Cô ở lâu ba, mới vừa đi xuống cầu thang liền nghe giọng Gạo Nếp khóc.

Tim Thịnh Thư Lan quính cả lên, cô bước nhanh xuống dưới. Dưới đầu cầu thang cô đụng vú nuôi, Thịnh Thư Lan ý bảo bà ta cứ quay về đi: "Tôi ở đây rồi, chắc là đói bụng, bác đi nghỉ ngơi đi."

"Vâng, được ạ." Vú nuôi nghe nói vậy định đi xuống dưới, những nghĩ nghĩ sao lại xoay người lại: "Cô Thư Lan, trước đây tiểu thư thường ngủ cùng thiếu phu nhân, nhưng bây giờ cậu Lệ thiếu để tiểu thư ngủ riêng trong phòng. Tôi sợ buổi tối không ai coi chừng, sẽ không biết bị lạnh hay đói. Tôi nghĩ hay vẫn để tôi ở lại đi."

"Chuyện này bác đừng lo, tôi sẽ nói với anh ấy."

"Vâng được ạ."

Vú nuôi nghe nói vậy mới yên tâm xuống lầu.

Stịnh Thư Lan bước nhanh vào phòng em bé. Tiếng Gạo Nếp khóc càng nghe thương tâm. Cửa hơi mở hé, tay cô đẩy cả cửa mở ra, bên trong đen kịt, em bé tỉnh dậy không sợ mới lạ.

Thịnh Thư Lan thở dài, vội vàng bật đèn. Vừa nhìn một cái cô sợ thiếu chút nữa thét thành tiếng.

Lệ Cảnh Trình ngồi trên sàn nhà cạnh giường con. Chân trái anh co lên, ngồi không nhúc nhích như thể không nghe thấy tiếng Gạo Nếp khóc.

Thịnh Thư Lan nhìn vậy trong lòng không thoải mái, cô vội đi qua kiểm tra. Tã ướt, cô lập tức cởi ra, lau sạch sẽ cho bé rồi rắc phấn, lại tìm bột pha sữa. Gạo Nếp bú được nửa bình mới vui vẻ ngủ tiếp.

Cô thấy phiền não, cô không tin Lệ Cảnh Trình không nghe thấy, nhưng ánh mắt vừa nhìn thấy Lệ Cảnh Trình, cô đâu nỡ mà trách móc nặng lời?

Thịnh Thư Lan đắp chăn lại ngay ngắn cho Gạo Nếp. Cô bước tới trước mặt Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình?"

Người đàn ông ngồi đó, mắt vẫn mở, vẫn còn chìm đắm trong thế giới của riêng mình không thoát ra được.

Cô ngồi xổm người xuống, hai đầu gối quỳ trước mặt anh. Cánh tay Thịnh Thư Lan cánh tay cẩn thận vòng ôm đầu Lệ Cảnh Trình, để anh dựa vào ngực mình.

"Không có chuyện gì. Đau thế nào cũng cũng có lúc sẽ qua, em cũng đi qua như vậy."

Một tay Thịnh Thư Lan ở sau đầu anh khẽ vuốt: "Cảnh Trình, thế này thật giống chúng ta thời bé. Giống lúc em ôm anh, anh luôn nói anh không phải con nít, đúng không?"

Người đàn ông trong lòng không nói tiếng nào.

"Không có cơn đau nào là không hết, vấn đề là thời gian thôi. Anh nhìn em xem, anh kiên định mạnh mẽ hơn em nhiều. Cảnh Trình, em cùng đi với anh."

Hai tay Lệ Cảnh Trình để bên người từ từ giơ lên, ôm lấy hai vai đằng sau Thịnh Thư Lan. Trong mắt cô có nước mắt lấp lánh, hai người ôm chặt nhau. Lúc này, cũng chỉ có cô có thể đi cùng anh.

"Gạo Nếp vẫn cần ba, nếu anh không quan tâm con bé, chẳng phải con bé rất đáng thương ư?"

Anh không nói lời nào. Nói muốn qua cửa ải này để vậy sao.

Thịnh Thư Lan đầu gối quỳ đã tê dại, nhưng cô tuyệt nhiên không cảm thấy đau.

Hai người như chìm vào nơi tối tăm. Không gian yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy đây đó tiếng hít thở. Ánh đèn sáng rõ chiếu đốt đau mắt nhưng trước mắt họ chỉ thấy bóng tối tận cùng.

Thật ra Thẩm Tinh Mạn cũng nghe tiếng Gạo Nếp khóc. Bà đi ngủ nhưng không dám đóng cửa phòng, luôn thấy lo Lệ Cảnh Trình như vậy sẽ không chăm sóc tốt cho con gái được.

Lúc bà xuống lầu đi tới phòng em bé, Gạo Nếp đã ngừng khóc, nhưng bà không yên lòng, vừa định bước vào thì thấy một đôi ôm nhau.

Thẩm Tinh Mạn vội rút chân về. Bà dựa người vào cửa, trong mắt bà, đây mới là cảnh tượng đẹp nhất.

Vòng vo một hồi, Lệ Cảnh Trình đã đi một vòng nay phải trở về rồi.

Đây cũng là nguyên do Thẩm Tinh Mạn vẫn hay bảo Thịnh Thư Lan phải nhẫn nại.

Bà không đi vào quấy rầy hai người mà quay người bỏ về phòng .

Vinh gia.

Vinh Thiển ôm đầu gối ngồi trên giường, hôm nay là buổi chiều đầu tiên từ lúc cô rời xa Gạo Nếp.

Dường như cô luôn luôn nghe thấy tiếng con khóc, không biết là đói bụng, hay là cần thay tã. Khi Vinh Thiển nhìn xung quanh bốn phía, trầm tĩnh lại, lại không nghe âm thanh ấy nữa.

Cô sợ hãi ngẩng đầu, trong miệng cứ lẩm nhẩm tên con. Cô xuống giường, mở rèm cửa sổ ngoái ra bên ngoài. Vinh gia cách Để Cảnh xa lắm, một góc cũng chẳng thể thấy.

Vinh Thiển nín chặt cổ áo, nỗi đau mất Gạo Nếp khiến hồn cô dần dần bay mất. Lời cảnh cáo của Lệ Cảnh Trình trước khi cô đi vẫn còn bên tai, cô muốn đi thì cũng đừng nghĩ tới chuyện gặp mặt con.

Nhưng Vinh Thiện cũng sắp phát điên rồi. Cô nhớ con điên cuồng, bây giờ mới có một ngày cô đã không chịu nổi, bị hành hạ đến nỗi như có ngàn vạn con kiến đang gặm cắn bàn chân cô.

Trăng đêm cô không ngủ. Trời còn chưa sáng cô đã rời nhà.

Vinh Thiện khẩn thiết muốn gặp Gạo Nếp, muốn ôm hôn con một cái. Cô nhớ nhung cảm giác được ôm bế con. Xe càng chạy nhanh, không lâu sau đã tới khu biệt thự nơi ở của Lệ Cảnh Trình.

Cánh cổng đầu tiên thông thường sẽ mở ra để cô lái xe vào. Để Cảnh ở bên trong, muốn vào đi phải đi khoảng mười phút đồng hồ mới đến.

Xe Vinh Thiện đi tới trước cổng nhưng chẳng mấy song sắt chẳng nhúc nhích, cô lo lắng xuống xe.

Bảo vệ mở cửa sổ ra.

"Cho tôi vào đó."

Bảo vệ nhìn cô: "Anh Lệ đã dặn, không được phép cho cô vào, cô về đi."

Vinh Thiện nghẹn họng nhìn trân trân, không ngờ Lệ Cảnh Trình nói là làm.

"Tôi vào nhanh rồi ra liền thôi."

"Không được, đây là chi thị không được trái." Giọng người bảo vệ rất cương quyết.

Vinh Thiện không nài xin nữa, cho dù cô ở đây mà khóc chết cũng không có tác dụng với anh. Bỏ đi là con đường tự cô chọn, những chuyện sau đó cô phải ráng mà chịu.

Cô khó khăn quay bước về xe. Ngồi vào xe, Vinh Thiện gục trên vô lăng, bất động.

Tâm trạng mệt mỏi quá mức thì cơ thể cũng biểu tình.

Đằng sau có xe sắp chạy vào nên bấm còi ồ ồ ào. Vinh Thiện ngẩng đầu lên, cho xe lùi lại.

Cô lái xe không có mục tiêu, phương hướng, bất chợt nhận ra mất đi con gái cũng như mất hết cảm xúc.

Hai tay cô nắm chặt vô lăng, muốn tìm xem có thể thấy Gạo Nếp ở đâu xung quanh không. Vinh Thiện chăm chú nhìn quanh mình, không để ý

cách đó không xa có chiếc xe đang đậu trước mặt.

Chờ tới lúc cô kịp phản ứng thì đã không kịp. Va chạm cũng không mạnh, túi khí an toàn không đến nỗi phải bung ra nhưng Vinh Thiển lại không thắt dây an toàn, trán loạng choạng đập vào vô lăng.

Cô đau lấy tay ôm trán, ngẩng đầu nhìn vào kiếng chiếu hậu. Trán cô đỏ cả lên, hơi rướm máu.

Tài xế xe kia trong cơn giận dữ, đẩy cửa xe ra chạy thẳng tới xe Vinh Thiển.

"Cô lái xe thế nào đấy? Cô không có mắt hả? Xe tôi đậu ở đó là để im đấy cho cô đựng sao?"

Người kia mở cửa xe ra, một cái đã lôi Vinh Thiển ra ngoài.

Vinh Thiển thả tay ôm trán xuống, có vết máu chảy ra. Người nọ lại chỉ vào chỗ hai xe đụng nhau: "Cô nói đi, bồi thường thế nào?"

"Báo cảnh sát đi, gọi công ty bảo hiểm tới."

"Lúc này tôi không hơi đôi co với cô. Tôi đang có rất nhiều việc, cô mau bồi thường tiền đi."

"Trên người tôi không có mang nhiều tiền."

Người kia chỉ chỉ đằng sau cô: "Cô ra vào chỗ biệt thự như vậy còn nói không có tiền?"

Người phụ nữ trung niên lại kéo tay Vinh Thiển không buông: "Cô xem, xe tôi mới mua."

Một chiếc màu đen xe từ cổng chạy ra. Tài xế giảm tốc độ lại: "Kia có phải thiếu phu nhân không?"

Người giúp việc nhìn theo: "Hình như đúng rồi."

"Chuyện gì vậy nhỉ, cãi nhau?"

Người giúp việc đang phải đi mua thức ăn. Bà ta hạ cửa sổ xe xuống: "Ông Vương, ông chạy chậm lại một chút."

"Được."

Vinh Thiện thấy đối phương ngang ngược vô lí: "Tôi cũng đã nói gọi công ty bảo hiểm tới, theo quy định mà bồi thường, bà còn muốn thế nào nữa?"

"Cô đừng phải xe tôi mà còn dám cãi lý? Nhìn bộ dạng lén la lén lút của cô này, cô là tình nhân đúng không?"

"Bà..." Vinh Thiện khom lưng chui vào xe, lấy điện thoại di động ra định báo cảnh sát. Đối phương thấy tình trạng đó liền chụp tay giật lấy: "Cô xem đi, xe tôi đậu sờ sờ ở ven đường, rõ ràng là cô đừng vào."

Người giúp việc nghe xong mấy câu đó thì kéo cửa sổ xe lên lại.

Vinh Thiện chưa bao giờ gặp qua loại người thế này: "Cô muốn đừng xe?"

"Tôi muốn đừng, ha ha ha! Buồn cười! Tôi đừng cô còn cô thì sao hả? Hả?"

Người giúp việc mua thức ăn xong khi trở về cố ý liếc nhìn phía bên đường, hai cái xe trước đó không thấy nữa.

Về lại Đế Cảnh, Thẩm Tĩnh Mạn dậy rất sớm, dặn vú nuôi và mấy người giúp việc không được đi lên quấy rầy.

Lúc người giúp việc nói chuyện với Thẩm Tĩnh Mạn, vừa lúc Lệ Cảnh Trình xuống lầu.

"Phu nhân, tôi thấy rõ rõ ràng ràng, đúng là thiếu phu nhân. Người phụ nữ trung niên kia tôi đã thấy mấy lần rồi. Bà ta luôn luôn ở bên ngoài kiểm chuyện, luôn mò đến mấy nơi tốt tốt."

Lệ Cảnh Trình không khỏi dừng bước.

"Cô ta không phải là thiếu phu nhân của các bà. Sau này gọi cô ta là Vinh Thiện!"

"Dạ dạ."

Thẩm Tĩnh Mạn lắc lắc chiếc vòng ở cổ tay: "Cô ta trước giờ núp dưới cánh của người khác, chưa gặp phải nhiều chuyện, tự nhiên tự tại hưởng những thứ tốt đẹp người khác đưa cho. Tới lúc cô ta đừng khó khăn cũng không phải chuyện chúng ta phải lo. Hôm nay cô ta tới đây vì Gạo Nếp nhỉ?"

"Lúc tôi về có hỏi bảo vệ, nghe là cô ấy muốn vào nhà nhưng bảo vệ nói cậu Lệ thiếu đã phân phó rồi, cả cổng chính cũng không để cô ấy vào một bước."

"Thực sao?"

"Tất nhiên ạ! Cho nên cô ấy phải quay về."

Với đáp án này, Thẩm Tinh Mạn tương đối hài lòng.

Có vậy mới có thể khiến hai người chúng nó cắt đứt hoàn toàn: "Bảo vệ ấy làm việc không tệ. Lát đi ra thưởng cho người ta."

"Vâng ạ."

Lệ Cảnh Trình xoay người đi, không xuống lâu nữa.

Vinh Thiển lái xe về đến nhà, Giang Tụng Giai tìm cô khắp nơi, đang lo lắng chạy xuống lầu thì thấy Vinh Thiển từ bên ngoài vào nhà. Tâm trạng cô căng thẳng: "Thiến Thiến, em đi đâu vậy?"

Cô cúi gằm đầu: "Em đi ra ngoài một chút."

"Không đúng!" Giang Tụng Giai chặn cô lại: "Trán em bị sao thế này?"

Vinh Thiển thấy không giấu được, đành phải ngẩng đầu lên lại: "Đụng xe thôi ạ, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng."

"Thế này còn không nghiêm trọng, em sáng sớm ..." Giang Tụng Giai nói được nửa thì im bặt. Cô lắc lắc đầu, đôi môi củ ấu tiện đà hỏi: "Thiến Thiến, em tới Đế Cảnh sao?" (t/n: môi củ ấu: môi trên môi dưới đầy đặn, vành miệng rõ ràng, khóe miệng nhọn, không chúc xuống.)

Cô gật gật đầu.

"Sao lại bị thương thế kia?"

"Thật sự là em bị đụng xe. Em không muốn phiền phức nên bồi thường ít tiền cho xong."

Vinh Thiến thực sự không còn sức lực để giải thích dài dòng chuyện này. Giang Tụng Giai đỡ cô tới sofa.

Cô bảo người giúp việc mang hòm thuốc tới. Vết thương khi được sơ cứu thì rất đau, Giang Tụng Giai nhìn cô: "Hay là đi bệnh viện đi?"

"Không cần đâu. Chị cứ làm đi, không sao cả."

"Nhưng chị nhớ trước kia em sợ đau nhất mà."

Vinh Thiển ần ần miếng gạc trên trán: "Bây giờ em đã biết, bị thương ngoài da còn có thể chịu, cũng không phải là lòng mình đau."

"Chị cũng không biết an ủi em thế nào, nhưng chuyện này phải do chính mình vượt qua thôi."

"Anh trai em đâu rồi?"

"Hôm qua sau khi đưa em về không lâu anh ấy lại đi tới công ty, đến giờ vẫn chưa về lại."

Cố họng Vinh Thiển khó khăn nuốt xuống: "Vinh thị, thực sự rất khó khăn sao?"

"Đúng vậy, chị luôn sợ anh trai em chịu không nổi." Giang Tụng Giai rũ mắt xuống, khóe mắt thoáng một chút vui mừng: "Nhưng chị cũng thích anh em mỗi khi như vậy, chị thích nhìn dáng vẻ anh ấy chăm chú giải quyết vấn đề."

"Ngay lúc đi khỏi Đế Cảnh em đã biết. Có lẽ Lệ Cảnh Trình sẽ dùng cả trăm cách không cho em gặp con. Em cũng muốn thanh thoi một chút, rồi thì rời, nhưng em nhất thời không làm được."

Vinh Thiển cố gắng thở: "Chị Giai Giai, có phải em là một đứa không có tiền đồ không?"

"Ai cũng sẽ như vậy. Bây giờ rất đau lòng, nhưng mà Thiển Thiển, em vẫn may mắn. Em còn trẻ đã có một cô con gái đáng yêu như Gạo Nếp. Dù em không được gặp mặt con, nhưng trên đời này em đã có người thân thuộc với em nhất, đây sự thật không thay đổi được."

Vinh Thiển nghe vậy có vẻ cũng vơi lòng phần nào.

Hà Mộ và Lâm Nam biết chuyện Vinh Thiển đã đi khỏi Đế Cảnh, hẹn nhau cùng tới nhà gặp cô.

"Thiển Thiển, tiếp theo cậu định thế nào?"

"Tớ không muốn đi trường học nữa."

"Cái gì?" Hà Mộ giật mình: "Cậu học điêu khắc giỏi vậy mà, chúng ta còn có hai năm là tốt nghiệp đó."

"Trước đây tớ sống rất tùy hứng. Ngành của chúng ta thật sự chẳng có gì 'hot', nhưng do tớ thích điêu khắc, cho tới bây giờ cũng chẳng ai nói gì. Ba tớ nói, được, con cứ học đi. Vì lúc đó sức khỏe ba còn rất tốt, cho dù ngày nào đó già đi thì vẫn còn Vinh Trạch có thể chống vững. Cho nên ba tớ nghĩ tớ nên được tự do tự tại."

Hoặc Thiếu Huyền càng không thể chê. Đừng nói là cô muốn học điêu khắc, dù cô học môn đàn gảy tai trâu anh cũng vui vẻ đồng ý.

"Thế nhưng bây giờ..." Vinh Thiển dựa nửa người trên vào ghế, miễn cưỡng cười khẽ: "Vinh thị đang tổn thất, toàn dựa vào Vinh Trạch chống đỡ, đoán chừng mấy năm nữa cũng khó mà khởi sắc. Dù có bằng tốt nghiệp thì tớ có thể giúp gia đình cái gì?"

"Nhưng mà..." Lâm Nam cũng không đồng ý cô bỏ học nửa chừng: "Cậu bây giờ không đi học thì có thể làm gì đây?"

"Tớ định đi tìm ông ngoại, học giám định bảo vật."

Đối với nghề này, hai người còn lại rất xa lạ: "Đó là nghề gì vậy?"

"Thật ra lúc trước chúng ta gặp qua rồi. Thầy hướng dẫn đã từng dẫn chúng ta đi thăm quan bảo tàng đấy, nói chúng ta quan sát mấy đồ vật ở đó để tìm linh cảm. Ông ngoại tớ làm giàu nhờ nghề này. Ông sớm mua một ít đồ cất giữ, sau khi giá trị tăng lên lại bán lấy tiền tự kinh doanh. Ba tớ cũng từng nghiên cứu ngành này, cho nên tớ nghĩ tớ có thể thử xem."

"Thiến Thiến, cậu đừng bỏ học!" Hà Mộ kéo tay Vinh Thiến: "Tớ tiếc cho cậu."

"Tớ cũng vậy."

Vinh Thiến sao không cảm thấy khó khăn, cô nắm tay hai người lại: "Các cậu là bạn tốt nhất của tớ, tớ cũng tiếc."

"Gia cảnh nhà cậu tốt như vậy, dù hiện tại công ty gặp khó khăn nhưng cậu hoàn toàn có thể núp sau làm tiểu công chúa mà. Tớ không tin cậu phải vì sinh kế mà bôn ba ư?"

Đúng vậy, lạc đà gầy trơ vẫn bụi hơn ngựa lớn.

"Cũng vì trước đây tớ là công chúa, bây giờ ngã xuống nên mới đau hơn bất cứ ai. Vinh thì là tự tay tớ giao ra, giờ phải đối mặt cục diện hiện tại cũng bởi vì chuyện của tớ và Lệ Cảnh Trình. Nếu như Vinh Trách chịu không nổi nữa thì gia đình tớ còn có thể dựa vào ai? Dựa vào một đứa sinh viên như tớ sao?"

Lâm Nam ghen ngào: "Tại sao lại ra như vậy? Cuộc sống trước kia tốt biết bao?"

"Vận mệnh công bằng, trước đã hậu đãi tớ hai mươi năm, chắc nên cũng muốn tớ phải tôi luyện nhiều."

"Thiên Thiên..." Lâm Nam kéo tay cô: "Sao cậu không tìm Hoắc Thiếu Huyền giúp?"

"Người duy nhất tớ không thể tìm là anh ấy."

"Nếu anh ấy có thể chờ cậu lâu một chút, đừng kết hôn thật tốt biết bao."

Vinh Thiên cố cười: "Lâm Nam, cậu hài hước thật."

"Thiên Thiên, tớ sẽ bảo ba mẹ chuyển khỏi căn nhà kia. Ngày mai tớ sẽ trả nó lại cho Lệ Cảnh Trình."

"Sao phải trả lại?" Vinh Thiên biết hoàn cảnh nhà Hà Mộ: "Hơn nữa, tớ cũng muốn cảm ơn cậu cho tớ quyết tâm giữ Gạo Nếp lại. Lệ Cảnh Trình tặng cậu căn nhà này cũng không có gì khách sáo đâu."

"Đó là chuyện của anh ta, tớ là bạn cậu, đương nhiên phải đứng về phía cậu. Bây giờ các cậu ra thế này, tớ không thể cầm đồ của anh ta."

"Mộc tử, bởi vì chúng ta là bạn bè, dù cậu đi tìm Lệ Cảnh Trình, anh ta cũng sẽ không chịu gặp cậu. Cậu đừng suy nghĩ nhiều, đồ đưa cho cậu rồi thì là của cậu. Người như Lệ Cảnh Trình sao muốn lấy lại nhà."

Vinh Thiên đã hạ quyết tâm, nhưng chuyện nghỉ học cô không nói cho Vinh Trách.

Hy vọng duy nhất của cô là trước khi tới chỗ ông ngoại được gặp Gạo Nếp một lần.

Vinh Thiên nhìn chăm chú màn hình di động, do dự tới lui hơn nửa tiếng đồng hồ. Cạnh giường là quần áo cô mới mua cho Gạo Nếp. Vinh Thiên hít

thở sâu nhưng rốt cuộc vẫn không có dũng khí.

Cô vỗ vỗ trán, cuối cùng trượt đầu ngón tay, đưa điện thoại di động để tới bên tai.

Ngoài dự liệu của cô, Lệ Cảnh Trình tự nhiên bắt máy.

Nhưng mà anh không nói gì. Tim Vinh Thiển nhảy thành thịch, cô cố tự trấn định bản thân: "Lệ Cảnh Trình, tôi muốn gặp Gạo Nếp, có được không?"

Cô rất sợ anh ngắt máy nên lại vội vàng nói: "Tôi phải đi rồi. Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn sẽ không quay về Nam Thịnh, hãy cho tôi gặp con đi."

Thần sắc Lệ Cảnh Trình khẽ thay đổi, trong lòng lại bị đánh gục.

Cô ấy muốn đi?

Đi đâu?

"Tôi muốn gặp con một lần, tôi rất muốn gặp con."

"Tôi không cho em gặp..." Thái độ của anh vẫn cương quyết ngang ngược như cũ.

"Tôi chỉ nhìn thôi, anh không cần bế con ra ngoài Đế Cảnh, được không?"

Lệ Cảnh Trình hừ lạnh, ngắt điện thoại.

Vinh Thiển nghe bên tai truyền tới tiếng tút tút, cô ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào màn hình. Anh quả nhiên một lần cũng không cho cô gặp.

Chóp mũi Vinh Thiển chua xót nhưng vẫn không cam lòng.

Cô lái xe tới Đế Cảnh, đợi ở bên ngoài.

Có một số chuyện biết rõ không nên làm nhưng vẫn không khống chế được.

Hai ngày sau, cuối cùng cô cũng được xe của Lệ Cảnh Trình. Vinh Thiển lái xe tới, khi lái tới khúc cua, cô ép xe Lệ Cảnh Trình dừng lại.

Cô nhanh bước xuống. Người đàn ông hạ cửa sổ xe. Người ngày xưa bên gối giờ trở nên xa lạ. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình hờ hững. Vinh Thiển khom người: "Tôi muốn gặp con."

"Con ở Đế Cảnh, chỉ cần em đi vào là có thể thấy con."

"Lệ Cảnh Trình, tôi chỉ nhìn thôi, chỉ nhìn thôi."

Người đàn ông nhìn đồng hồ: "Tôi có việc gấp, em tránh ra."

Vinh Thiển vội giữ cửa xe: "Tôi là mẹ của Gạo Nếp, ngay cả quyền lợi gặp mặt cũng không có sao?"

"Ai nói em là mẹ con bé?"

Vinh Thiển sững sốt: "Anh có ý gì?"

"Đừng nói nhảm nữa, tránh ra!"

Vinh Thiển cắn cắn môi: "Không phải tôi quấy rầy, tôi..."

Lệ Cảnh Trình cho xe nổ máy, xe thể thao gầm rú tận trời. Vinh Thiển sốt ruột, hai tay kiên quyết kéo tay anh: "Anh không cho tôi gặp con, nhưng ngàn vạn lần anh đừng nói với Gạo Nếp tôi không phải mẹ con bé."

"Em có tư cách gì làm mẹ con?" Đôi mắt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng nhìn lại cô: "Em chỉ là mang thai chứ không nuôi con."

"Không phải vậy!"

Anh nhấn kèn: "Em nghĩ đi! Muốn gặp con. Rồi lại tâm nguyện cuối cùng phải không? Năm mơ! Ra khỏi cửa Đế Cảnh rồi em cũng đừng mong gặp con bé!"

Vinh Thiển thấy không có hi vọng, cô chạy nhanh về phía xe, lấy mấy cái túi để trên ghế phụ: "Đây là quần áo tôi mua cho Gạo Nếp, từ một tuổi đến mười tuổi. Tôi còn mua, có đồ chơi, có thư nữa."

Lệ Cảnh Trình cũng không thèm nhìn: "Em nghĩ con tôi có thể thiếu những thứ này sao?"

"Cầm lấy đi, cho lòng tôi dễ chịu hơn một chút. Ít nhất tôi còn biết con mặc đồ tôi mua."

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng nhếch miệng cười: "Con nó không cần."

Vinh Thiển không còn cách nào, chỉ có thể nhét túi vào. Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình hung ác nham hiểm. Anh mở hần cửa sổ xe, mấy cái túi bị ném ra ngoài, quần áo màu sắc tươi tắn rơi xuống chân Vinh Thiển, đồ chơi văng lung tung.

Vinh Thiển trở tay không kịp, cô ngơ ngẩn nhìn chăm chăm người đàn ông trong xe: "Ngay cả như vậy cũng không được sao?"

"Đúng! Không được! Tôi đã nói với em, em không có sinh con ra. Muốn đi phải không? Cút đi cho xa, đừng có lại xuất hiện trước mặt tôi."

Lệ Cảnh Trình định lái xe đi nhưng Vinh Thiển đứng chặn phía trước xe.

Bất đắc dĩ, anh đành phải quay đầu xe lại, lái theo cửa phía bên kia bỏ đi.

Vinh Thiển nhìn mặt đất bừa bãi, đều là cô tỉ mỉ chọn cho Gạo Nếp, dốc bao nhiêu tình thương của cô.

Cô thật không nghĩ tới, cả như vậy cũng không được sao?

Vinh Thiển đưa hai tay che mặt, nước mắt cứ theo kẽ tay tràn ra.

Cô cảm thấy trời đất quay cuồng, yêu con sâu nặng như thế lại bắt làm bộ chưa bao giờ yêu?

Vinh Thiển ngồi xổm người xuống, ôm đầu gối khóc thảm thiết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 52 : Ba năm sau (phần khích)

Edit: Rika

Ba năm sau

Gạo Nếp bốn tuổi

Gần đây, trên tivi có chiếu chương trình: “Bố ơi, mình đi đâu thế?”

Trong đó có một vài ông bố rất đẹp trai, giàu có, cũng có thân phận đặc thù, người thì là diễn viên, người thì là vận động viên nổi tiếng, có người thì là người mẫu, duy chỉ có một người bố là ông chủ lớn mà thôi.

Thông tin được truyền đi, tổng tài ba ba đều được mọi người truyền đi trên internet, còn lại các ba ba đều là nhân vật của công chúng, chỉ cần ngày thường xem tivi liền nhìn thấy bọn họ. Còn với vị tổng tài ba ba mà nói, anh là một thương nhân thành công, không chỉ như thế, ngay khi poster được công bố ra bên ngoài, đã lấy đi rất nhiều trái tim thiếu nữ.

Đẹp, rất đẹp trai!

Đẹp đến mức làm cho người xem phần nộ.

Dáng người kia, khuôn mặt kia, giá trị tài sản kia, quả thực là các diễn viên cùng người mẫu kia không thể sánh bằng.

Bao nhiêu người thức suốt đêm mà bình luận, viết lên rất nhiều lời : Trời ơi, thật dễ nhìn, thật đúng là cực phẩm.

Người cha chói lóa của cô bé thật sự rất đẹp, hẳn mẹ của cô bé rất hạnh phúc.

Không công bằng, rất không công bằng, chú ơi, đợi cháu lớn lên, nhất định sẽ gả cho chú...

Sau đó còn rất nhiều lời bình luận như: Cô bé ngủ ngon.

Cũng có người còn nói: Tôi cùng anh ấy đã có một đêm triền miên.

Nói tóm lại, tổng tài ba ba quá mức nổi bật, làm cho chương trình “Bố ơi, mình đi đâu thế” đạt mức theo dõi kỷ lục.

Nguyên nhân chính là đài truyền hình ôm hy vọng đi tìm tổng tài ba ba, người này có địa vị rất cao ở thương trường, nhưng ngày thường rất ít xuất hiện. Vì thế các phóng viên ngồi chồm hổm theo dõi mấy ngày, rốt cục cũng không thể thấy mặt được.

Đạo diễn của chương trình “Bố ơi, mình đi đâu thế” tìm được tổng tài ba ba ở nhà, nói với anh ý định của mình, thế nhưng, cuối cùng anh cũng đồng ý. Vì có diện mạo tuần tú, cho nên tổ làm chương trình tiến hành chụp ảnh trong nhà.

Hôm nay là ngày xuất phát, tổ làm phim đột nhiên đến tập kích, năm giờ sáng liền đứng ngay trước cửa nhà tổng tài ba ba.

Người làm đi ra mở cửa, khiêng máy quay lên lầu hai, đi tới trước cửa.

Đẩy cửa đi vào, tổng tài ba ba bước ra thừ phòng thay đồ, mặc một cái quần màu xám, trên người là chiếc áo sơ mi.

Nhóm làm chương trình đều ngây người, thân hình này, cơ thể này, anh trai, anh mới tắm xong sao?

Tổng tài ba ba kéo góc áo, đi tới bên giường.

Dưới cái chăn to, là một thân ảnh nho nhỏ, nằm yên không nhúc nhích.

Anh đem chăn xốc lên: “Gạo Nếp, rời giường nào.”

Không nghĩ tới cô bé lại kéo chăn cuộn thành một vòng, phát ra giọng nói nhõng nhẽo: “Không dậy đâu, con còn muốn ngủ nữa.”

“Không được, con mau dậy nào.”

Đạo diễn đi tới trước giường: “Bảo bối, chúng ta còn phải lên máy bay nữa, chi bằng để tối ngủ nha.”

Gạo Nếp thét một tiếng kinh hãi, đập mạnh chăn ra, đem chính mình quăn thành cái bánh chưng: “Ba ba xấu, ba ba không tốt.”

Anh đưa tay ôm con gái vào trong lòng: “Ba như thế nào không tốt?”

“Người ta còn không mặc quần áo, chỉ mặc quần chip, không cho người khác vào nhìn.”

Anh há hốc mồm, đáy mắt lộ ra tia cười: “Ba quên mất, con thích lõa thể ngủ.”

Một cô bé nhỏ nhắn, đã sớm biết thẹn thùng, Lệ Cảnh Trình đem chân ôm lấy con gái đi vào phòng thay đồ.

Lúc anh mặc xong đồ cho con, nhóm đạo diễn mới đi vào.

Tiểu công chúa đứng ở trên mặt đất, Lệ Cảnh Trình thì nở nụ cười, cảnh tượng rực rỡ tràn ngập ánh mắt mọi người, một phòng thay đồ tràn ngập áo, váy, giày...

Đương nhiên, cũng không thiếu những đồ trang sức của công chúa.

Vẻ mặt cô bé còn chưa tỉnh ngủ, ánh mắt còn tầng sương mù, cái miệng chu lên, bộ dáng rất đáng yêu.

Lệ Cảnh Trình cầm cái váy, muốn mặc cho con, nhưng Gạo Nếp lại xua tay: “Không mặc cái này đâu.”

“Vì sao, đây là ba ba mới mua mà.”

“Cái này hình như có người mặc rồi.”

Câu trả lời không ăn khớp gì cả.

Lệ Cảnh Trình tiếp tục, cầm quần áo treo lên giá rồi lại lấy ra một bộ khác: “Vây mặc cái này.”

“Con mặc cái này thì không hợp với đôi giày lắm.”

Đạo diễn bên cạnh đổ mồ hôi lạnh, cô bé, có phải là chỉ mới có bốn tuổi không?

Lệ Cảnh Trình cầm vài bộ ra rồi nói: “Nếu không thích, ba sẽ để con mặc đồ lót đi biểu diễn.”

Gạo Nếp quệt miệng: “Được rồi.”

Lệ Cảnh Trình thay quần áo cho bé, Gạo Nếp tiến tới lỗ tai anh nói nhỏ: “Hôm nào ba ba dẫn con đi mua đồ mới nữa nha.”

“Được.”

Anh ôm lấy con gái, động tác thuần thục mang giày cho con.

Tóc Gạo Nếp dài quá vai, phía đuôi hơi cong lại, một đôi mắt tinh tế to tròn, long mi cong con, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, giống như nàng công chúa nhỏ bé trong thế giới cổ tích.

Lệ Cảnh Trình ôm con ra ngoài, còn nói: “Cùng ba ba đi ra ngoài thì không được khóc, biết chưa?”

“Dạ.” Gạo Nếp thật mạnh mẽ trả lời.

Hai người ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu, trong phòng khách, có hai cái vali, Lệ Cảnh Trình đặt con xuống, đi đến bên cạnh vali.

Lúc này, một giọng nữ vang lên: “Một vali là của anh, còn lại là của bé, sữa bột cùng quần áo của bé.”

“Tốt.”

Máy ảnh chụp lại, chỉ chụp đến đùi của cô gái, đây cũng là yêu cầu của Lệ Cảnh Trình, ngoại trừ anh cùng Gạo Nếp, thì không thể chụp mặt người khác.

Người giúp việc giúp anh mang vali, còn anh ôm Gạo Nếp ra ngoài.

Khi đi ra ngoài cửa, bỗng nhiên Gạo Nếp hướng phía sau vẫy vẫy: “Tạm biệt mẹ, chờ con về nha.”

Lệ Cảnh Trình cũng không nói gì, ôm con nhanh chóng bước ra ngoài.

Cảnh quay này, đương nhiên cũng được phát ra.

Tin tức truyền ra, không ít người theo dõi “Bố ới, mình đi đâu thế?” liên phần khích, cho dù đi vào siêu thị, hoặc quán cơm, 90% đều có thể nhìn thấy poster quảng cáo.

Bác gái mang theo con nhỏ, thường thường tụ tập lại nói chuyện, nói con gái nhà ai hấp dẫn, con nhà ai được yêu thương cưng chiều.

Nhưng hiện giờ, ai mà không biết tổng tài ba ba, thì người đó là lạc hậu mất rồi.

Trên máy bay.

Khi cất cánh không lâu, cô mở máy tính bảng ra, dò tìm trên đó một lát.

Rất nhanh, đã tìm được poster quảng cáo.

Gạo Nếp đáng yêu, ngũ quan cũng đã khác, so với thời điểm cô rời đi thay đổi rất nhiều, không còn là bé con khóc nhè nữa, tóc đen bóng như lụa,

miệng anh đào nhỏ nhắn, ai nhìn cô bé đều không nhịn được mà muốn cắn vào.

Còn Lệ Cảnh Trình, gần như là không khác ba năm trước là mấy.

Đều nói đàn ông ba mươi chừng chạc, hiện tại anh đã ba mốt tuổi rồi, đây đúng là giai đoạn thu hút nhất của anh.

Một tay anh ôm Gạo Nếp, để con bé ngồi một bên hông mình, tay nhẹ nhàng nâng chân Gạo Nếp lên, bộ dáng của bé thoải mái, nhìn tựa như búp bê, phía dưới màn hình có rất nhiều bình luận, nói tổng tài ba ba hôm nay tư thế ôm con thật chuẩn, cần lực cánh tay khá mạnh, hẳn là thường ngày rất hay ôm con.

(Chú thích ở đây một chút, đây là chương trình thực tế, nên có tương tác khi chương trình phát sóng, mọi người có thể gửi lời bình luận của mình và nó sẽ hiện dòng chữ chạy phía dưới màn hình)

Lúc này Gạo Nếp như đi vào cõi thần tiên, ánh mắt mơ hồ như muốn ngủ, miệng ngậm viên kẹo que, cho nên hơi phồng lên.

Ngón tay cô mơn trớn màn hình, cũng không thể chạm được vào mặt con bé.

Hình ảnh thay đổi, đi vào nơi mà cô đã từng rất quen thuộc.

Là Đế Cảnh.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy Gạo Nếp đi ra từ phòng khách, khi đi còn nói: “Tạm biệt mẹ, chờ con về nha.”

Một khắc kia, cô sợ ngây người.

Tuy trên màn hình không chiếu đến mặt người phụ nữ ấy, nhưng liếc mắt một cái, cô có thể nhận ra đó là Thịnh Thư Lan.

Gạo Nếp lại gọi cô ta là mẹ?

Cô tựa lưng vào ghế, dưới cổ tay áo khoác, là bàn tay tinh tế trắng nõn, cô buông lỏng tay.

Lệ Cảnh Trình, anh thực sự làm được.

Cô tắt máy, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lần này, chương trình “Bố ơi, mình đi đâu thế?” lấy bối cảnh ở trong một thôn trên núi, trải qua đường xa lặn lội, tổ chương trình cuối cùng cũng tới được địa điểm như thời gian dự định.

Gạo Nếp hưng phấn, tới nơi, cô bé hô to gọi nhỏ với đám bạn đi cùng: “Hi, xin chào.”

Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ hông bé: “Mới học được à?”

“Ba ba đừng có đánh hông con.”

Trải qua một vài tập của chương trình, những ông bố cũng dần quen thuộc, sau khi nhận được nhiệm vụ, liền cùng nhau hành động.

Lệ Cảnh Trình rất cũng rất ít khi tham gia các hoạt động trên thương trường, lúc trước tổ chương trình tìm anh, anh cũng hơi do dự, nhưng nghe nói có thể giúp Gạo Nếp rèn luyện, lại nhìn về nội dung chương trình, anh liền đồng ý.

Gạo Nếp được nuông chiều từ bé, thế giới bên ngoài như thế nào, căn bản bé không biết gì.

Lệ Cảnh Trình không cần danh lợi để dệt hoa trên gấm, cái anh cần là làm tất cả vì con gái.

Mấy cô cậu bé hiển nhiên trở thành bạn, trong đó, Gạo Nếp là nhỏ tuổi nhất.

Cũng có một cậu nhóc bốn tuổi, nhưng so tháng thì lớn hơn cô bé rất nhiều.

Bọn nhóc ngồi xõm vây quanh một ruộng rau, Gạo Nếp đưa tay nhổ một nắm rau, đạo diễn bên cạnh có ý tốt nhắc nhở: “Đây là đồ ăn của bé sao? Đợi về đến nhà, muốn cho ba ba ăn cái này sao?”

“Dạ.” Bé trịnh trọng gật đầu.

Gạo Nếp đem đồ ăn bỏ vào trong giỏ, lắc lắc cái hông chạy tới bên cạnh cây cải trắng, củ cải đầu nhọn hoắt, bé lung lay lắc lắc một hồi nhưng vẫn không nhổ được, cuối cùng liền bứt vài lá cải.

Một màn này sau khi chiếu lên tivi, trên hình ảnh xuất hiện lời nói với người xa lạ: Xác định là tổng tài ba ba chuyên ăn thực vật sao?

Cách đó không xa, Jamie dùng sức nhổ cây củ cải ra, đi tới trước mặt Gạo Nếp, nhìn vào trong rổ của bé: “Cây củ cải này là cây này nè.”

“Không phải.”

“Mẹ Đậu Đậu mua về cây củ cải là cây này nè.”

Gạo Nếp cảm thấy mệt mỏi, đặt mông ngồi xuống ruộng: “Em lại không thích ăn củ cải.”

Jamie ngồi vào bên cạnh bé: “Mẹ của em tên gì thế?”

Bé nghĩ nghĩ: “Tại sao anh lại hỏi tên mẹ em?”

“Anh nói cho em biết, mẹ của anh tên là Đậu Đậu.”

Gạo Nếp đưa mắt nhìn xung quanh, một bộ dạng lén lút, thấy ba không có ở đây, bé tiến tới tai Jamie nói nhỏ: “Mẹ em tên Thư Lan.”

“Vậy sao ban đầu không chịu nói?”

“Ba ba em không cho em kêu cô ấy là mẹ.”

“Vì sao?”

Gạo Nếp nhún nhún vai, tỏ vẻ người lớn: “Bà nội bảo em gọi cô là mẹ, nhưng ba ba lại không cho, nói cô không phải là mẹ em, bà nội thì lại nói là mẹ, mẹ là Thư Lan, Thư Lan...”

Gạo Nếp đưa tay lên miệng, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Các cô cậu bé khác nghe thế, đều chạy tới, lại học động tác của Gạo Nếp, rồi sau đó hô to: “Thư Lan, Thư Lan...”

Điên rồi, đạo diễn đồ mồ hôi hột, một màn này thật sự rầy đáng yêu, làm sao có thể cắt bỏ được.

Khi mấy ba ba về đến nơi, Gạo Nếp mang rổ vào nhà gỗ, gọi: “Ba ba.”

“Con mang theo cái gì về đó?”

“Con mệt quá.”

Thấy ba ba đưa lưng về phía mình, không thèm nhìn mình, bé chạy tới, lôi kéo góc áo của anh: “Con mệt quá.”

Anh bỏ đồ trong tay ra, một tay ôm bé lên.

Anh đưa mắt nhìn vào trong giỏ đồ ăn của Gạo Nếp, nháy mắt hóa đá: “Con nhớ nhiều cở vậy làm gì thế?”

“Đây là con mang đồ ăn tới cho ba.”

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình run rẩy: “Không phải là đi hái củ cải sao?”

“Củ cải khó nhớ quá, con nghĩ mình ăn lá cây cũng được.”

“.....”

Đêm đó, Lệ Cảnh Trình đành phải nấu một nồi cháo cở đại.

Ăn cơm chiều xong, tối còn có đốt lửa trại, tiết mục mà sáng nay tổ chương trình bảo những ông bố phải chuẩn bị để biểu diễn cùng bảo bối.

Trước khi xuất phát, Gạo Nếp lục tung trong vali, Lệ Cảnh Trình nghĩ bé đang tìm đồ ăn, nên nói: “Đồ ăn vặt đều bị tịch thu, phải diễn xong tiết mục của mình mới có thể được ăn.”

Gạo Nếp mang ra cái váy hình bánh ngọt, đáng yêu nói: “Ba ba, buổi tối con mặc cái này”

“Đây là đồ ngày mai mới mặc, không được đổi.”

“Không chịu không chịu, con mặc cái này.”

Lệ Cảnh Trình không còn cách nào khác, chỉ có thể mặc cái này vào cho con.

Ôm bé vào địa điểm quy định, trên bãi đất trống đã đốt lửa, ba ba cùng các con ngồi vây quanh lại một chỗ, MC cười cười chia ôi người một ít đồ ăn: “Đây là thịt dê nướng, tổ chương trình biết ba ba buổi tối ăn chút rau cở có chút ‘khó tiêu’, cho nên đã nhờ người chuẩn bị cho các ba ba món này.”

Gạo Nếp ngồi trên đùi Lệ Cảnh Trình, thè lưỡi: “Buổi tối mà ăn cơm thật khó chịu.”

“Khó chịu cũng phải ăn, ai bảo con không phân biệt được củ cải và cở đại làm chi?”

“Dạ, con biết rồi.”

MC bị chọc cười, kế tiếp tiến vào trò chơi đốt lửa, trước khi lên sân khấu, Jamie hát bài hát chủ đề của chương trình, Gạo Nếp chạy ra khỏi vòng tay của Lệ Cảnh Trình, tới bên cạnh đạo diễn, lôi kéo, ý muốn nói gì đó.

Gạo Nếp nói gì vào tai đạo diễn, sau đó lại chạy về.

Cô bé là người thứ ba lên sân khấu.

MC gọi đến tên bé, Gạo Nếp không chút luống cuống, bước lên giữa sân khấu, đứng vững vàng, sau đó một chân kiễng, xương hông hướng ra bên ngoài, tay trái chống eo, tay phải đưa lên cao vẫy chào.

Đạo diễn gõ gõ vào máy tính, đăng tin ca khúc “Trái táo nhỏ”.

Em là trái táo nhỏ của anh

Tại sao yêu em anh như mê dại

Đôi má ửng hồng làm ấm lòng ngực anh

Em như ngọn lửa chiếu sáng cuộc đời anh.

.

Gạo Nếp lắc lắc cái hông, váy bánh ngọt lắc lắc theo động tác của bé, vũ đạo của bé cực kỳ sống động, giai điệu và giọng hát gây cười khá tương xứng với điệu nhảy, là toàn bộ mọi người cười ngất ngây.

MC cười đến mức chảy cả nước mắt.

Gạo Nếp say mê nhảy múa, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, bé xoay vòng tại chỗ, cái hông lắc lắc, khoe miệng Lệ Cảnh Trình nở nụ cười, cuối cùng cũng hiểu được vì sao bé con lại đòi mặc cho bằng được cái váy này.

.

Trái táo nhỏ của anh à

Em chính là áng mây đẹp nhất phía chân trời,

Chưa từng cảm thấy em đáng ghét

Mọi thứ ở em anh đều thích

Mỗi ngày có em với anh là một ngày tươi mới

Có em ánh mặt trời càng thêm rạng rỡ

Có em màn đêm sẽ không còn u ám

.....

Anh hoàn toàn chìm đắm trong giai điệu của ca khúc này, tuy lời bài hát có chút buồn cười, nhưng nghe kỹ thì vẫn có ý nghĩa.

Đúng vậy, Gạo Nếp chính là lễ vật tốt nhất trời ban cho anh, bởi vì có con gái, cho nên tuy thời gian qua anh sống trong đêm đen nhưng ánh mặt trời vẫn chiếu vào.

Gạo Nếp lắc lắc eo nhỏ, bé thực hưởng thụ cảm giác mọi người nhìn chăm chú vào mình, dù bản thân mệt chết đi, bé cũng không quen sống trong hoàn cảnh này, nhưng có ba ba, chỉ cần ở cùng ba ba là bé cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Điệu nhảy của bé đã làm dậy lên không khí lửa trại sôi sùng sục, khi kết thúc điệu nhảy, tiếng vỗ tay rào rào vang lên, bé chạy nhanh tới Lệ Cảnh Trình.

Anh lấy lại tinh thần, ôm con vào trong lòng, sủng nịnh hôn nào mặt con: “Bảo bối của ba ba giỏi quá.”

“Ba ba, yêu yêu.” Gạo Nếp chu miệng, hôn lên môi anh.

Một màn này thực sự ấm áp, Gạo Nếp đưa hai tay ôm lấy cổ anh.

Anh đưa tay lau mồ hôi cho con, ôm con trong lòng ngực, một cảnh tượng ôn nhu như thế, một người đàn ông yêu thương con như thế, khi chiếu lên TV làm sao không lấy đi trái tim bao nhiêu cô gái cho được cơ chứ?

Lệ Cảnh Trình nắm tay con trở về, đường đi hơi lầy lội, bé con chịu bắn không được liền nói: “Ôm con đi ba.”

Anh đưa một tay ra, nhắc con lên ôm vào trong ngực.

Nơi ngủ cũng khá chật chội, chỉ là một cái giường nhỏ, Lệ Cảnh Trình để con gái ngủ bên trong, phòng ngừa con lăn ngã xuống, nhưng bé lại năng nặc đòi ngủ bên ngoài, anh không khuyên được nên đành phải đồng ý.

Đến nửa đêm, ‘bịch’ một tiếng, ngay sau đó là tiếng trẻ con khóc vang dội, Lệ Cảnh Trình vội vàng mở đèn, thấy con ngồi trên mặt đất khóc, khẳng định là bị ngã từ trên giường xuống.

“Con có sao không?”

Thật ra giường cũng thấp, té cũng không đau, chắc là bé bị dọa cho sợ hãi rồi.

Gạo Nếp khóc toáng lên: “Đau quá, đau quá.. hu hu..”

“Đứng dậy nào.”

Gạo Nếp vừa khóc vừa nói: “Ba ba, ôm.”

“Lúc tối ba nói với con như thế nào?”

“Để con ngủ bên trong nha ba.” Gạo Nếp nhỏ giọng nói: “Giờ con ngủ bên trong.”

“Vậy tại sao con không nghe lời?”

“Ôm con đi, con không đứng dậy được.”

“Giường thấp té không đau, con tự mình đứng lên đi.”

“Con không dậy, con không đứng dậy đâu”

Gạo Nếp nhõng nhẽo, nước mắt tuôn rơi.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường: “Vậy ba đen chân trải trên đất, tối ngày con ngủ ở đó.”

Gạo Nếp càng nghĩ càng ủy khuất: “Hu hu, hu hu.”

“Mau đứng lên, sau đó ngủ bên trong, ba ngủ bên ngoài.”

Bé đưa mắt nhìn anh, sau đó nói: “Vâng.”

“Vậy đứng lên.”

Gạo Nếp giãy dụa vài cái, chậm rãi bò lên, bé đi đến trước mặt Lệ Cảnh Trình, hai tay dè lên đầu gối của anh, giả vờ tức giận.

Sau đó bé cười hí mắt, nói lời nịnh nọt: “Con bị té đau quá.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm con lên giường, Gạo Nếp liền đưa tay ôm lấy cổ anh: “Ba ba, con xin lỗi.”

“Con rất kiên cường, ba ba không tức giận.”

Gạo Nếp nghe vậy, mặc kệ trên mặt vẫn còn nước mắt, nở nụ cười tươi như hoa, tiểu Mễ nằm trong lòng anh, đầu cọ cọ: “Hôm nay Jamie nói, mẹ anh ấy tên là Đậu Đậu.”

“Ừ.”

“Mẹ con có phải tên Thư Lan không, bà nội bảo con gọi như thế đó.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay che mắt con: “Ngủ đi, không thì ngày mai không được ăn sáng.”

“Dạ.”

Năm ngày sau, đã quay xong tập hai.

Lệ Cảnh Trình và Gạo Nếp bay trở về Nam Thịnh.

Mới vừa ra sân bay, có một đám phóng viên đứng chờ chực sẵn: “Lệ thiếu, xin cho chúng tôi phỏng vấn vài câu.”

Gạo Nếp bị thương ở dưới chân, đầu thì đòi mũ lưỡi trai che khuất nửa mặt, bé ngồi một bên thắt lưng để anh ôm, áo khoát màu vỏ quýt bao lấy thân hình nhỏ nhắn, nghe được tiếng ồn ào, bé đưa mắt nhìn, rồi cũng không để ý tới.

Vừa xuống máy bay, anh bước đi rất nhanh, đôi chân thon dài được bao bọc trong quần tây, đôi môi anh khẽ nhếch lên, ngũ quan lập thể tinh xảo, dù có ở gần dùng kính lúp chiếu vào cũng không tìm ra một khuyết điểm, còn đứng trước mặt quả thực có thể làm hình mẫu cho viện thẩm mỹ.

Người đàn ông này, thần thần bí bí, nếu không phải bởi vì chương trình “Bố ơi, mình đi đâu thế?”, bọn họ khẳng định sẽ không nắm được sinh hoạt cá nhân cùng bóng dáng của anh.

Cước bộ của anh cũng không dừng lại, như một trận gió lướt qua, kính đen đeo che mắt, làn da khỏe mạnh màu lúa mạch, bỗng nhiên có ánh đèn flash chớp lên, anh đưa tay ôm con, ý bảo con dựa sát vào lồng ngực anh.

“Đừng nhìn.”

Anh bước ra ngoài, đám người đó vẫn đuổi theo không từ bỏ, Lệ Cảnh Trình tháo kính râm xuống, một đôi mắt lạnh lẽo như chim ưng bắn về phía bọn họ, anh đưa kính kên chỉ vào đám người: “Trừ bỏ trong chương trình, tôi không tiếp nhận phỏng vấn, còn dám chụp loạn, cẩn thận tôi sẽ không khách khí với các người.”

Anh xoay người ôm Gạo Nếp rời đi rất nhanh.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, trong chương trình mọi người thấy anh rất dễ gần, vậy mà chỉ muốn phỏng vấn vài câu, sao mà hung hăng dữ vậy?

Ngồi vào trong xe, Gạo Nếp ngồi vào ghế sau, gỡ mũ ra: “Ba ba, vừa rồi ba thật hung dữ.”

Lái xe chậm rãi khởi động, Lệ Cảnh Trình lật tờ báo ra đọc: “Con nếu không ngoan, ba cũng sẽ hung dữ với con như thế.”

“Ba ba.” Gạo Nếp tiến đến ôm lấy cánh tay anh: “Con gọi cô là Thư Lan có được không?”

“Thư Lan, ai bảo con gọi như thế?”

“Ba không cho con kêu mẹ, thì con kêu cô là Thư Lan.”

Lệ Cảnh Trình vẫn không nói gì, lật tờ báo đọc tiếp, Gạo Nếp thấy thế, lần thứ hai nói: “Cô Thư Lan không phải là mẹ, vậy mẹ con là ai?”

Lời của bé là nói lại lời của bà nội khi tức giận, bé con ba tuổi, nói còn chưa vững vàng, Gạo Nếp lại có khả năng sử dụng ngôn ngữ rất khá, hiện tại từng lời nói của bé khá già dặn, có thể trao đổi nói chuyện cùng ba ba.

Ánh mắt anh bình tĩnh nhìn tờ báo, đúng vậy, tuy sớm chiều ở chung với bé nhưng Thư Lan không phải là mẹ, vậy mẹ bé là ai?

“Ba ba.”

Lệ Cảnh Trình phục hồi tinh thần, cái tên kia, khuôn mặt kia, đã ba năm rồi anh không dám nghĩ tới.

Thế nhưng, hình dáng Gạo Nếp càng ngày càng giống cô, anh luôn có thể nhìn thấy cô qua hình dáng của con gái.

“Bà nội nói, Thư Lan là mẹ, tại vì ba và mẹ cãi nhau, cho nên ba tức giận, không cho con gọi cô là mẹ, có phải không?”

Thẩm Tĩnh Mạn nghĩ ra điều này và nói với bé, mỗi lần bé hỏi, Lệ Cảnh Trình đều cảm thấy vô lực, bây giờ bé còn nhỏ có thể bỏ qua vấn đề này, nhưng sau này khi lớn lên, không thể cứ tiếp tục lừa bé như vậy được.

Xe chạy vào Đế Cảnh rất nhanh, Thịnh Thư Lan nhận được điện thoại đã ra đứng trước cửa chờ, thấy chiếc xe màu đen phía xa xa chạy đến, cô hai ba bước đi ra ngoài.

Xe còn chưa dừng hẳn, đã nghe thấy tiếng của Gạo Nếp: “Con đã về.”

Thịnh Thư Lan mở cửa xe cho bé: “Bảo bối, chắc là mệt muốn chết rồi phải không?”

Gạo Nếp nhào vào trong lòng Thịnh Thư Lan, cô ôm lấy Gạo Nếp, chờ Lê Cảnh Trình xuống xe.

“Mấy ngày nay phơi nắng đến đen thui rồi.”

Lái xe hỗ trợ xách hành lý vào, Lê Cảnh Trình cầm áo khoác đi tới bên cạnh.

“Cảnh Trình, anh đã về.”

“Ừ.”

Thịnh Thư Lan ôm chặt Gạo Nếp: “Đi, cô đã chuẩn bị cho con rất nhiều đồ ăn yêu thích.”

“Thật không, con đói muốn chết đây.” Gạo Nếp làm động tác tham ăn, Lê Cảnh Trình nhìn hai người đi vào, Thịnh Thư Lan quả thật đã hoàn toàn tiến vào vai diễn, ba năm nay, thật cẩn thận chăm sóc Gạo Nếp.

Thẩm Tĩnh Mạn không ngừng đề cập vấn đề này với anh, bảo anh nên cho Gạo Nếp một gia đình hoàn hảo, và lựa chọn tốt nhất không ai khác ngoài Thịnh Thư Lan.

Lê Cảnh Trình đi vào Đế Cảnh, ánh mắt liếc qua căn phòng thủy tinh kia, ba năm nay, anh không dỡ xuống.

Hiện giờ, bên trong chất đầy đồ vật, hoàn toàn trở thành nơi của Thịnh Thư Lan.

Lê Cảnh Trình vừa về hai ngày, Thẩm Tĩnh Mạn liền bay đến Nam Thịnh.

Bà gọi Lê Cảnh Trình vào phòng: “Hai ngày nữa có buổi bán đấu giá, con thay mẹ đi mua giúp vài thứ.”

“Mẹ lại nhìn trúng cái gì sao?”

Thẩm Tĩnh Mạn đưa bức ảnh cho anh xem: “Cái này không phải. . . .”

“Đúng, cùng kỷ vật ba mẹ Thư Lan để lại rất giống nhau, nghe nói bảo bối này chỉ có hai cái, mẹ nghĩ muốn mua nó tặng cho Thư Lan, làm thành một đôi, để hoàn thành mong muốn của ba mẹ con bé.”

Lệ Cảnh Trình nhìn kỹ bức ảnh: “Nhà tổ chức đấu giá này cũng không có nhiều danh tiếng, đáng tin không?”

“Chỉ cần vật này là đồ thật, ít danh tiếng thì giá cả sẽ thấp, huống hồ sẽ có người giám định bảo vật tại chỗ, con mau đi mua đi.”

Thẩm Tĩnh Mạn muốn tác hợp cho anh cùng Thịnh Thư Lan, anh đều biết. Huống hồ cô ấy cũng chăm sóc Gạo Nếp ba năm nay, cho nên yêu cầu như thế anh khẳng định sẽ không cự tuyệt.

Vì đã đồng ý, cho nên hôm nay anh đi tới nơi đấu giá.

Lấy số rồi đi vào, trong phòng đấu giá nho nhỏ đã ngồi đầy người, Lệ Cảnh Trình căn cứ vào số của mình tìm ghế ngồi, MC đang đứng trên sân khấu cao, ánh đèn sân khấu không ngừng chiếu vào thảm đỏ trên sân khấu, bởi vì anh cách khá xa sân khấu, nên nhìn cũng không rõ đồ vật bên trên.

Trong thời gian chờ đợi, Lệ Cảnh Trình lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình là ảnh chụp Gạo Nếp, tay quệt miệng, lúc đó bé không chịu chụp hình, Thịnh Thư Lan phải lấy viên kẹo ngọt ra dụ bé mới chịu đứng chụp hình. MC đứng trên sân khấu tuyên bố lý do rồi bắt đầu chương trình, tiếng nói vọng vào lỗ tai anh.

Người sưu tập đồ cổ tiến vào hội trường, ngay sau đó là người giám định bảo vật.

Vị thứ nhất, người này là bậc thầy trong việc giám định đồ cổ, hơn bảy mươi tuổi, trên màn hình đang hiện lên tư liệu của ông ấy.

Vị thứ hai, là người Nam Thịnh, cũng nổi danh trong những người giám định đồ cổ, hơn năm mươi tuổi, là phụ nữ.

Vị cuối cùng, MC tự giới thiệu, là nhân vật ưu tú mới trong những người giám định đồ cổ, kế thừa sự nghiệp của Tống Khôi, là người bậc thầy số một trong giới giám định đồ cổ, tên tuổi của Tống Khôi ở trong giới không ai không biết, từ hồi giờ không thu nhận đồ đệ.

Lệ Cảnh Trình không khỏi ngẩng đầu, hội trường yên tĩnh không một tiếng động, một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Một người phụ nữ mang đôi giày cao gót bảy phân, bộ đồ tây trang ôm sát người, bên trong mặc áo sơ mi trắng cổ cao. Tóc dài được buộc ở sau đầu, buộc thành tóc đuôi ngựa, dài đến thắt lưng, nếu mà không buộc lên hẳn sẽ rất dài.

Người phụ nữ mặc bộ đồ tây trang vừa vặn, không chật không rộng, gương mặt xinh đẹp, trong sáng như nước.

Có người mang ghế đến cho cô ngồi, MC cũng giới thiệu ra tên của cô.

“Hoan nghênh cô Vinh.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 53 : Ôm con gái vào lòng (phần khích)

Edit: Rika

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn.

Trên sân khấu, ánh đèn chiếu vào người cô tạo ra vẻ mỏng lung, gương mặt có vẻ hư ảo không thật.

Cô đứng dậy, nhìn phía dưới mỉm cười, ngũ quan lập thể tinh xảo, ánh mắt dường như đã thay đổi, có vẻ trưởng thành hơn, bộ dạng này, quả nhiên khác xa so với người vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ của anh.

MC giới thiệu thân phận của ba người xong, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Người đầu tiên lấy ra một khối phù điêu, đặt nó trước đèn triển lãm, người giám định ngồi bên cạnh Vinh Thiển mở miệng hỏi: “Có thể nói cho chúng tôi biết, làm sao anh lại tìm được bảo vật này?”

“Đây là khối phù điêu ông nội tôi tình cờ mua được khi đi du lịch ở Tứ Xuyên, bên trên khắc bàn tay phật Quan Âm, người bán nói gì đó, ông nội tôi tin Phật nên đã mua nó.”

“Vậy xin hỏi lúc trước ông nội anh đã mua nó bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi hai vạn.”

“Tốt.”

Người sưu tập đồ cổ cầm bảo vật đi tới trước bàn của ba người, ba người lần lượt xem qua, mỗi người đều nói một chuỗi thuật ngữ chuyên nghiệp, nhưng đại khái có thể nghe được đây là bảo vật có giá trị.

“Cái này là bảo vật có giá trị, nhưng còn cần phải xác định lại, dựa trên tình huống thích hợp sẽ mua bán, nhưng theo giá thị trường hiện tại, bức phù điêu này cũng có thể lên đến năm mươi vạn.”

Người bán nghe vậy, vẻ vui mừng lộ rõ trên mặt, tiến lên cầm bức phù điêu về, liên tục nói: “Cám ơn.”

Vinh Thiển ngồi bên cạnh, khoan thai bình tĩnh, tựa hồ như cô đã quen với tình cảnh như thế rồi.

Vài người tiến lên, cũng có một số người mua bán thành công, ánh mắt Lê Cảnh Trình dừng trên mặt cô, hẳn là cô chưa phát hiện ra anh trong đám người.

Lại một người sưu tập đồ cổ bưng một hộp gấm lên, bên trong là một khối ngọc bội.

Lê Cảnh Trình nhìn vào màn hình lớn, là ảnh chụp mà Thẩm Tĩnh Mạn đã đưa cho anh, quả nhiên giống với khối ngọc bội của Thịnh Thư Lan.

Người đó đem tới trước bàn những người giám định.

Theo trình tự thì người giám định liền hỏi, sau đó anh ta trả lời: “Đây là ngọc bội mấy năm trước tôi đi du lịch Vân Nam tình cờ mua được với giá ba mươi vạn, mới đầu người ta không chịu bán, nhưng vì trong nhà có việc cần dùng tới tiền, tôi xem thấy chất ngọc cũng tốt, hẳn là có giá trị nên đã mua nó”.

Ngọc bội tới tay Vinh Thiển, cô nhìn kỹ: “Đối phương có nói với anh đây là ngọc bội niên đại nào không?”

Lê Cảnh Trình nhướng mày, ba năm không nghe tiếng nói của cô, đột nhiên cô mở miệng, ngay cả giọng nói cũng đã thay đổi.

“Anh ta nói là thời Đại Minh gì đó.”

Vinh Thiển lật xem, cùng người bên cạnh thì thầm vài câu, Lê Cảnh Trình nhìn người bên cạnh cô.

Vinh Thiển đem ngọc bội để trong lòng bàn tay: “Chúng tôi đã nhìn kỹ, phía sau ngọc bội này có rất nhiều ấn ký, còn có chạm trổ gì đấy, kỳ thật cũng không chắc là thời Đại Minh.”

“A? Vậy sẽ không phải là đồ giả chứ?”

Mọi người trong phiên đấu giá xì xầm ồn ào.

Vinh Thiển hơi nhếch khóe môi, gương mặt ôn nhuận: “Ngọc không có phân biệt thật giả đâu.”

Camera di chuyển tới gần tay cô, đem khối ngọc bội kia phóng to lên.

“Loại hoa văn này lộ ra một cách nhẫn nại, điều này khẳng định đây là khối bảo ngọc, nhưng từ ấn ký sau lưng, có thể thấy được miếng ngọc này

có hơi hướng gần với hiện đại, bởi vì nếu là đồ cổ xưa thì ấn ký sẽ không tinh tế như vậy”

“Nói cách khác, nó có thể là thuộc về thời cận đại?”

“Đúng vậy.”

Người bán đồ hỏi nhanh: “Vậy miếng ngọc này có giá trị bao nhiêu tiền?”

Vinh Thiển cười yếu ớt đem ngọc bội bỏ vào hộp gấm: “Dựa theo giá thị trường, nó có thể đạt tới hai mươi vạn.”

Đối phương đang thất vọng, nhưng nghe cô nói cũng nhẹ nhàng thở ra, tốt xấu gì nó cũng có giá.

Hộp gấm được đặt lên bàn đấu giá, MC bảo anh ta mở hộp ra.

Trên màn hình lớn lần thứ hai xuất hiện hình ảnh miếng ngọc.

Bàn tay Vinh Thiển nắm chặt, rồi lại buông ra.

Khối ngọc bội này, thật giống với khối ngọc mà năm đó Thịnh Thư Lan tặng bé Gạo Nếp.

MC tận lực giới thiệu: “Tuy nó không thuộc về thời Đại Minh, nhưng cũng chứa giá trị rất cao, tục ngữ có câu nói ‘Hoàng kim có, ngọc vô giá’, huống hồ các nhà giám định đã nói đây là một miếng ngọc tốt. . .”

Có người giơ thẻ lên.

MC cất cao giọng nói: “Vị tiên sinh số 89 đã giơ thẻ, giá của chúng tôi là hai mươi vạn, vậy ý của ngài muốn mua giá bao nhiêu?”

Lệ Cảnh Trình đứng lên: “Tôi ra giá năm mươi vạn.”

Nói xong, cũng không chờ cho hoàn tất trình tự, đi thẳng lên sân khấu, người bán đồ cổ tưởng mình nghe nhầm, dùng sức ngoáy tai: “Năm mươi vạn?”

Vinh Thiển nghe giọng nói này, cô ngẩng người, giọng nói cùng ngữ khí bá đạo này, cô rất quen thuộc.

Hơi nâng mắt lên một tý, chỉ nhìn thấy một bóng người cao to trước mặt, màu đen tràn ngập ánh mắt của cô, cô cảm thấy choáng vàng, Lệ Cảnh Trình bước vài bước lên sân khấu.

Người giám định đã ra kết quả như thế, ngọc bội này khẳng định không ai muốn mua, Lê Cảnh Trình cũng không thích cò kè mặc cả, hướng hồ anh cũng đưa vật này cho Thịnh Thư Lan.

“Tiên sinh, ngài xác định là năm mươi vạn?”

“Đúng vậy.”

MC ra giọng dứt khoát: “Chúc mừng tiên sinh, miếng ngọc bội này là của anh, xin hỏi anh muốn đưa ột người quan trọng, hay là cất giữ cho riêng mình.”

Lê Cảnh Trình đưa mắt về phía màn hình lớn, ánh mắt vô tình lướt qua Vinh Thiển: “Tặng ột người phụ nữ.”

“Vậy xin chúc mừng ngài.”

MC lấy tài liệu, đưa tới trước mặt Vinh Thiển: “Mời người giám định bảo vật xem qua, trong các buổi đấu giá, các giám định viên đều phải chịu trách nhiệm ký tên xác nhận, lúc đó sản phẩm bán đấu giá của chúng tôi mới có giá trị.”

Vinh Thiển đặt bút lên ký tên, Lê Cảnh Trình bỗng nhiên xoay người, bước tới trước, hai tay chống lên bàn, thân hình cao ngất, vô tình tạo nên một áp lực đáng sợ, anh đứng gần như thế, ngón tay anh gần như chạm phải khuỷu tay của cô.

Cô thở hắt ra, đưa bút lý tên lên tài liệu.

“Vậy nói cách khác, nếu bán hàng giả, vậy người giám định phải chịu trách nhiệm bồi thường phải không?”

“Tiên sinh, loại tình huống này sẽ không phát sinh, chúng tôi mời đến toàn là những giám định viên có tiếng. . . .”

Lê Cảnh Trình cắt ngang lời nói của anh ta, tầm mắt nhìn Vinh Thiển: “Có danh tiếng?” Anh cầm lấy bảng tên của cô cầm lên rồi thả lên bàn: “Vị này, là cô Vinh sao? Tôi thấy cô cũng không lớn tuổi lắm, tuổi trẻ mà đã làm giám định viên, xin hỏi cô đã làm được bao nhiêu năm rồi?”

Ở Nam Thịnh, có rất nhiều người không xa lạ gì Lê Cảnh Trình. Cũng có người biết anh đã đính hôn, nhưng chuyện nhiều năm như thế, mặc dù trước

có đề cập qua, nhưng giờ ai còn nhớ người vợ của anh hình dáng như thế nào?

Vinh Thiển đặt bút xuống: “Tiên sinh, vậy ra ngài hoài nghi tôi nên mới lên đây muốn xác nhận?”

“Không phải tôi hoài nghi, thế nhưng trong hàng ngũ giám định viên, người có kinh nghiệm cũng giống như bảo vật tốt, mà tôi nhìn cô trẻ như thế, tôi cảm thấy không chân thực lắm, tôi nghĩ cô nên đổi nghề.”

Vinh Thiển tiếp tục lật tài liệu, đặt bút ký tên.

Ánh mắt do dự chống lại anh: “Cảm ơn ngài đã quan tâm, tôi cảm thấy công việc này rất tốt.”

“Không biết tự lượng sức.”

Anh nở nụ cười châm biếm, anh một lần nữa cúi xuống, cổ áo vì động tác của anh mà hơi rộng ra, xương quai xanh như ẩn như hiện, mùi vị nước hoa nhàn nhàn quanh quẩn trong đầu mũi cô.

Cô cười cười: “Nếu như ngài lo lắng, thì đừng mua, bây giờ có thể hủy.”

Ánh mắt anh nhìn từ trán cô, lướt qua mũi, rồi sau đó dừng trên đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô.

Nếu là ba năm trước đây, nghe được lời khiêu khích của anh, cô nhất định sẽ giống như cọp mẹ vồ lên cắn xé, mặc dù không có hành động quá khích như trong lời nói, nhưng ít nhất cũng ngăn được cái miệng độc ác của anh. Nhưng.....

Chuyện đời khéo đưa đẩy.

MC bởi vì lời nói của cô mà đổ mồ hôi lạnh, vội bước lên phía trước: “Đã ký tên rồi, mời ngài cầm lấy đi làm thủ tục.”

Anh nhếch miệng cười: “Các người tìm tới các giám định viên, nói không muốn mua là được sao?”

“Cái này, vừa rồi đều là nói vui mà.”

Vinh Thiển đứng lên, đem tài liệu đưa tới cho MC, cô mỉm cười hài lòng với mình khi hoàn thành trách nhiệm: “Vị tiên sinh này có thể nói đùa với anh sao, bỏ năm mươi vạn mua một cái ngọc bội, khẳng định là muốn tặng

cho người quan trọng, đã chọn rồi sao có thể đổi ý được? Anh cũng quá xem thường thân phận của ngài ấy rồi.”

MC cười tươi như hoa cầm lấy tài liệu: “Vậy mời ngài cầm lấy đi làm thủ tục mua bán.”

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình vẫn chưa buông xuống, Vinh Thiễm đứng thẳng, ánh mắt anh nhìn xuống cổ cô, cô vẫn đeo sợi dây chuyền đó, nhỏ bé thô ráp, màu bạc sáng bóng lóng lánh.

Trước kia, cô đều dùng đồ trang sức tinh tế đắt tiền, có bao giờ đeo những loại trang sức thô như thế này?

Chẳng lẽ ba năm không gặp, sở thích của một người cũng có thể thay đổi sao?

Cái cổ của cô tinh tế, Lệ Cảnh Trình nhìn, mặc dù trang sức đơn giản, nhưng cũng không làm giảm được khí chất của cô, nhìn rất thích hợp.

Nhìn thấy ánh mắt của anh dừng ở cổ mình, Vinh Thiễm hoảng loạn trong lòng, vội ngồi xuống: “Chúng ta tiếp tục.”

MC tiến lên: “Tiên sinh. . . “

Lệ Cảnh Trình buông tay ra, quay về chỗ của mình.

Vinh Thiễm như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, chương trình đầu giá mới tiến hành được một nửa, cô phải tận lực dùng một trăm phần trăm tinh thần mới khiến mình chuyên tâm vào công việc.

Lệ Cảnh Trình gác chân dài lên, anh cũng không quan tâm tới các món đồ tiếp theo, vốn dĩ mua được vật này là anh có thể rời đi, nhưng không biết ma xui quỷ khiến như thế nào mà anh vẫn còn ngồi ở đây.

Vẻ mặt Vinh Thiễm rất chuyên chú, từng bảo vật tới tay cô, kiểm tra một lúc rồi định giá, sau đó ký tên.

Lệ Cảnh Trình một tay chống cằm, nhìn cô, lúc trước cô hẳn tâm rời đi, cho dù có con nhưng vẫn muốn rời bỏ anh, ba năm, Lệ Cảnh Trình bắt buộc chính mình không được tìm thông tin về cô, không quan tâm cô ở đâu làm gì, anh mỗi ngày âm thầm chăm sóc Gạo Nếp, từng ngày từng ngày trôi qua, nỗi đau cũng chậm chậm tan đi.

Thế nhưng, khi nhìn thấy cô. . .

Trái tim trong lồng ngực anh đập dữ dội, trái tim đã đóng băng kia dường như bị đâm một nhát thật mạnh, máu tươi trào ra.

Vinh Thiện đối đáp tự nhiên, thường cùng người bên cạnh trao đổi, Lệ Cảnh Trình nhìn thấy cảnh tượng này khá chói mắt, cô không còn là cô thiên kim tiểu thư mảnh mai nữa, có phải là lỗi do anh không?

Anh nhìn thực sự không quen mắt, mặc dù sau khi cô rời đi, nhưng khi nhìn thấy cô, anh vẫn kỳ vọng cô là người mà anh vẫn chờ che như trước, được nuông chiều, khi có chuyện gì thì có thể khóc mới tốt.

Hội đấu giá chấm dứt, Vinh Thiện thu dọn đồ đạc cùng mọi người vào hậu trường, MC vỗ vai cô: “Chờ kế toán thống kê lại, tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của cô.”

“Vâng, cảm ơn.”

Lệ Cảnh Trình đi ra sau, vừa vặn nhìn thấy một màn này.

MC là một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi, vừa cười vừa nói, ánh mắt nhìn cô chăm chăm: “Không tồi, không hổ là đồ đệ của giáo sư Tống, hy vọng về sau có thể hợp tác.”

Vinh Thiện cầm tay đối phương bỏ xuống: “Chỉ cần anh mở miệng, tôi còn cần anh cân nhắc nữa đấy.”

“Tốt, tốt, tốt.”

Cô xoay người rời đi, khi bước qua người Lệ Cảnh Trình cũng không ngẩng đầu lên.

Anh cầm tài liệu trong tay, quay sang một hướng khác rời đi.

Trở lại Đế Cảnh, Thẩm Tĩnh Mạn cùng Thịnh Thư Lan ngồi ở sô pha, nghe được tiếng còi xe bên ngoài, ánh mắt bà có vẻ mong chờ.

Stịnh Thư Lan mở miệng hỏi bà: “Cảnh Trình đến công ty?”

“Chắc là đi gặp khách hàng bàn chuyện quan trọng.”

Lệ Cảnh Trình đứng ở cửa đôi giày, sau đó đi vào phòng khách, đem hộp gấm đặt lên bàn.

“Mua được sao?”

“Vâng.”

Thịnh Thư Lan không rõ nên hỏi: “Đây là cái gì?”

Thẩm Tĩnh Mạn đem hộp gấm đưa tới tay Thịnh Thư Lan: “Con mở ra xem thử đi.”

“Gạo Nếp đâu?” Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn xung quanh.

“Ở trên lầu, đang vẽ tranh.” Thịnh Thư Lan nói xong, cầm hộp gấm mở ra, nhìn thấy khối ngọc bội bên trong, há hốc mồm, cô đưa tay che miệng lại, nước mắt nhịn không được mà chảy ra.

“Thích không?”

“Đây là mẹ cố ý bảo Cảnh Trình tới buổi đấu giá mua về đó, bởi vì mẹ nhìn thấy trên poster quảng cáo có khối ngọc bội này, nhìn thấy rất giống với ngọc bội của con, hẳn là chúng có liên hệ với nhau.”

Thịnh Thư Lan kích động không thôi, đưa tay lên lau khóe mắt: “Cảnh Trình, cảm ơn anh.”

“Em thích là được.” Lệ Cảnh Trình tùy ý nói, ánh mắt có chút dăm chiêu.

“Còn giấy tờ đâu?” Thẩm Tĩnh Mạn đưa tay ra.

“Cái gì?”

“Mua bán không cần giấy tờ hóa đơn sao? Mẹ cũng đã hỏi qua, trong buổi đấu giá các giám định viên sẽ ký giấy xác nhận là bảo vật.”

Lệ Cảnh trình cầm chìa khóa xe lên: “Để trên xe rồi, mà nhìn cái đó thì có ích lợi gì? Ngọc bội này, là một đôi với cái kia phải không?”

Thẩm Tĩnh Mạn nghe nói cũng đúng: “Chỉ cần Thư Lan thích là được rồi.”

“Mẹ, con thích, con rất thích.”

Thẩm Tĩnh Mạn vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “Con đã chăm sóc Gạo Nếp ba năm nay, coi con bé như con gái, mẹ không biết phải cảm ơn con như thế nào.”

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, là con cam tâm tình nguyện mà.”

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn về phía Lệ Cảnh Trình, hướng anh nháy mắt, anh nhìn thấy, nhưng cũng không quan tâm, cái này Thẩm Tĩnh Mạn làm không biết

bao nhiêu lần, đơn giản là muốn anh mở miệng cấp cho Thịnh Thư Lan một thân phận.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, Gạo Nếp mặc váy công chúa chạy xuống: “Ba ba.”

Lệ Cảnh Trình giang hai tay ra, chờ bé chạy tới rồi ôm trọn vào lòng, Gạo Nếp làm nũng cọ mặt vào lồng ngực anh.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thấy liền nói: “Đã nói rồi, đừng quá nuông chiều con bé.”

“Mẹ, con gái mà mẹ, phải được cưng chiều chứ.” Thịnh Thư Lan mở miệng nói.

Gạo Nếp chớp chớp mắt: “Cám ơn Thư Lan.”

Trẻ con, đang tuổi ăn tuổi nói, Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy liền nhú mày: “Ai cho cháu trực tiếp gọi là Thư Lan thế?”

“Vậy cháu phải gọi là gì ạ?”

Thẩm Tĩnh Mạn đưa mắt nhìn anh, trước mặt anh, bà không dám bảo Gạo Nếp gọi Thịnh Thư Lan là mẹ: “Vậy cháu muốn gọi như thế nào?”

Bà đã nói nhiều lần với Gạo Nếp rồi, chẳng lẽ bé còn không biết, huống hồ Thịnh Thư Lan đối tốt với con bé như thế, bé hẳn sẽ tự động gọi bằng mẹ, cái này còn tốt hơn so với việc bà cứ nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Gạo Nếp hai tay ôm cổ Lệ Cảnh Trình, nghĩ nghĩ: “Thư Lan ạ, rất dễ nghe.”

Thẩm Tĩnh Mạn nghe mà thiếu chút nữa thở không nổi.

Gạo Nếp tiếp tục cọ cọ lên mặt Lệ Cảnh Trình, ba ba không cho bé gọi cô Thư Lan là mẹ, bé không ngốc mà gọi trước mặt ba ba.

Thịnh Thư Lan cũng không mất hứng cho lắm, Lệ Cảnh Trình mua ngọc bội tặng cô, cũng đủ làm cô cảm động rồi.

“Ba xem xem, tranh con vẽ là ai đó?”

Gạo Nếp cầm lấy bức tranh: “Là anh Jamie, lần tới gặp lại con sẽ tặng cho anh.”

Thịnh Thư Lan bảo Gạo Nếp đến bên cạnh mình, Lệ Cảnh Trình đi lên lầu, tới phòng ngủ, anh lấy tập tài liệu ra.

Chữ viết của cô đã thay đổi, trước kia chữ nhỏ nhắn xinh đẹp, hiện tại hình như chuyên ký tên, cho nên viết hơi ngoáy, nhưng lại mang theo sự mềm mại.

Vinh Thiển mới về Nam Thịnh, cô vẫn chưa trở lại Vinh gia, thuê một căn nhà ở trung tâm thành phố, trong nhà cũng thuê người giúp việc.

Vinh Trạch ba năm nay cũng không dễ dàng gì, Vinh thị vẫn còn hoạt động, nhưng chung quy khó mà phát triển lại như trước được, tài chính vẫn là vấn đề quan trọng hàng đầu.

Hoắc Thiều Huyền cũng muốn giúp đỡ, nhưng cũng không đơn giản, không biết phải đầu tư bao nhiêu mới có thể giải quyết được, còn Lê Cảnh Trình cũng đang căng thẳng với một số hạng mục cho nên cũng không thể giúp được, Hoắc thị giúp đỡ vài lần nhưng Vinh thị vẫn chưa khởi sắc.

Hôm nay nhận được điện thoại của Vinh Thiển, Lâm Nam cùng Hà Mộ đều vội vàng đến nơi hẹn.

Nơi hẹn là một nhà hàng có tiệc buffet, Vinh Thiển là người đến đầu tiên, sau đó Hà Mộ cùng Lâm Nam lần lượt tiến vào, nhìn thấy có người vẫy vẫy tay chào mình.

Hà Mộ chạy thẳng một đường, hốc mắt đỏ hoe, Lâm Nam chạy tới ôm Vinh Thiển: “Cái đồ không có lương tâm kia, rốt cuộc cũng trở lại.”

“Bình tĩnh, đừng kích động, không phải mình rất tốt đấy sao?”

Hà Mộ kéo Lâm Nam ngồi vào ghế: “Người khác nhìn thấy lại cười, ngồi xuống đi.”

Lâm Nam lau khóe mắt, chất vấn: “Sao lại như thế, năm đầu còn gọi điện thoại, hai năm sau liền bắt vô âm tín, cậu nếu nói không rõ ràng, mình sẽ đánh chết cậu.”

Vinh Thiển mỉm cười, cố gắng kìm nén cảm xúc, cô cụp mắt, cong khóe miệng lên, cố gắng làm bộ dạng thoải mái: “Năm đầu tiên mình rảnh rỗi, sau đó thì bận tối mắt tối mũi.”

“Bận, bận làm gì đến mức một cuộc điện thoại cũng không gọi được?”

“Mình theo học một vị giáo sư, thầy quản lý rất chặt. . . .” Vinh Thiến có chút xuất thần, tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, vội vàng phục hồi tinh thần lại, giống như bị kinh sợ nhiều quá nên trở lại bình thường rất nhanh.

Mũi Hà Mộ chua xót: “Lâm Nam, nào có ai vừa thấy mặt lại trách mắng như thế cơ chứ?”

“VẬY MẤY NĂM NÀY CẬU SỐNG THẾ NÀO?”

“Rất tốt.” Vinh Thiến đưa hai tay xoa má: “Cậu nhìn mình nè, mặt mày hồng hào, da thịt trắng trẻo, không phải là rất tốt sao?”

“Bớt nói chút đi.”

Hà Mộ và Lâm Nam cũng đã tốt nghiệp, cũng tìm được công việc ổn định, ba người vừa ăn, vừa nói chuyện khá vui vẻ.

“Thiến Thiến, gần đây cậu có xem chương trình của thực tế trên tivi không?”

Vinh Thiến biết ý của hai người, liền nói: “Có, mình xem ‘Bố ơi, mình đi đâu thế?’”

Hà Mộ nuốt đồ ăn trong miệng xuống, tận lực làm cho không khí vui vẻ:

“Gạo Nếp rất đáng yêu, trên mạng còn phong cho bé danh hiệu nữa đấy.”

“Đúng thế, quả thực đúng là giống cậu như đúc từ khuôn ra.”

Lâm Nam nói xong câu đó, liền hối hận, Gạo Nếp là con gái của Vinh Thiến, làm sao lại không giống mẹ được cơ chứ?

Cô cẩn thận đưa mắt nhìn Vinh Thiến, thấy Vinh Thiến chống cằm nói:

“Mình không sao, không cần ngay cả nói chuyện đều cẩn thận như thế.”

“Thiến Thiến, vậy hiện tại cậu tính như thế nào? Có về bên cạnh Gạo Nếp không?”

Cô đặt tay lên bàn nói: “Mình mà về, Lệ Cảnh Trình sẽ không nhìn thấy con, đừng nói chi đến việc ở cùng con, trước tiên mình tạo sự nghiệp ổn định ở Nam Thịnh đã.”

“VẬY CHẴNG Lẽ CẬU KHÔNG NHỚ BÉ SAO?”

Động tác trong tay Vinh Thiến dừng lại: “Nhớ, sao lại không nhớ cơ chứ, những ngày tháng đầu tiên khi xa con, mình sống không bằng chết, nửa

đêm giật mình tỉnh giấc, không thể ngủ được, trong tai, trong đầu mình chỉ toàn là tiếng khóc của Gạo Nếp.”

Vinh Thiển nghĩ đến những ngày tháng đó, trong tim đau nhói, tay cô run rẩy, làm iếng thịt trên tay rơi xuống đất.

“Không nghĩ tới chuyện đó nữa, chúng ta nói đến chuyện vui đi.”

Vinh Thiển buông cái gắp trong tay ra: “Mình cũng muốn được gặp con gái, mình nhớ con tới phát điên lên được, nhưng hiện tại mình đi đến Đế Cảnh, cũng chỉ là vô ích mà thôi.”

Lâm Nam đưa tay vỗ vỗ bả vai Vinh Thiển: “Vây tạm thời đừng nghĩ tới nữa, về sau còn có mình và Mộc tử, nếu cậu không chịu được, bọn mình sẽ đi cùng cậu.”

Lâm Nam nói xong, liền đem đề tài chuyển qua chuyện sinh hoạt cá nhân của Vinh Thiển: “Sao tới giờ cậu vẫn một mình?”

Vinh Thiển không rõ ý tứ của Lâm Nam, liền hỏi lại: “Vây mình phải ở cùng một chỗ với ai?”

“Ba năm qua rồi, không phải là ‘niết bàn sống lại’ sao? Cậu xinh đẹp thế này, giờ trở lại Nam Thịnh, phải có anh chàng nào đó hộ tống, khi cậu và Lệ Cảnh Trình gặp nhau, anh ta sẽ bị sự xinh đẹp chói lóa của cậu làm lóa mắt. Sau đó anh ta phát hiện, người anh ta yêu nhất vẫn là cậu, rồi sau đó cậu ngẩng cao đầu nói : Tiên sinh, anh nhận lầm người rồi.” ”

Vinh Thiển bị Lâm Nam chọc cười tới mức vỡ bụng, dường như đã gạt đi nỗi buồn ra sau lưng.

“Lúc này, người đàn ông tốt đẹp ấy xuất hiện nói: “Tiên sinh, đây là vị hôn thê của tôi, không có chút quan hệ nào với anh cả.” ”

Hà Mộ che miệng cười nắc nẻ.

“Ai quy định mình phải làm thế?” Vinh Thiển cầm lấy chiếc đĩa gỗ đầu Lâm Nam.

“Cuộc sống chứ không phải trong tiểu thuyết ngôn tình, nếu như hiện thực được sắp xếp như thế, mình tình nguyện được sống trong thế giới tiểu thuyết, nhưng mình là Vinh Thiển, mặc dù không mạnh mẽ, nhưng cũng

học được một chút gì đó, muốn xông pha ở Nam Thịnh quả thật cũng gian khổ? Điều quan trọng là, bên người mình thiếu một người đàn ông như thế.”

Cô nhún nhún hai vai: “Cho nên, mình không phải là có chỗ dựa vững chắc để mà kiêu ngạo.”

Lâm Nam quệt miệng: “Xem ra, tiểu thuyết ngôn tình đều là gạt người.”

Vinh Thiئن cười yếu ớt, trong lòng chua xót, nhưng chỉ có bản thân biết mà thôi...

Ba người ba năm không gặp mặt, có rất nhiều chuyện muốn nói.

Lúc ăn xong đã đến khuya, khi đi ra, đồng hồ cũng đã điểm mười giờ.

Lâm Nam hưng phấn lôi kéo Vinh Thiئن: “Hay chúng ta đi hát karaoke, chơi qua đêm luôn.”

“Không được đâu, đã trễ rồi, mình phải về rồi.”

Hà Mộ giữ chặt Lâm Nam: “Hôm nào gặp lại, giờ Vinh Thiئن về Nam Thịnh rồi, không chạy thoát được đâu mà cậu lo.”

“Vây cũng được.”

Cô lái xe trở về, trong lòng hơi sốt ruột, cô cấp tốc chạy về phía trước, đi được nửa đường, cô phát hiện mình đang chạy theo hướng về Đế Cảnh.

Vinh Thiئن muốn quay đầu, nhưng lý trí lại bảo cô tiến về phía trước, cảnh tượng này, không biết cô đã nằm mơ thấy bao nhiêu lần.

Cô mà đi vào, khẳng định bảo vệ sẽ ngăn cản cô bên ngoài.

Vinh Thiئن ngồi trong xe, nhìn xa xa, mơ hồ có thể nhìn thấy Đế Cảnh, trong đó, con gái bé bỏng của cô chắc đang an giấc ngủ.

Cô đã nghĩ tới trăm ngàn phương thức gặp nhau, cô nghĩ, Gạo Nếp sẽ chạy ào tới cô, ôm cô, gọi cô là mẹ.

Nhưng cô biết, cảnh tượng này chỉ có thể xuất hiện trong mơ.

Lệ Cảnh Tình sẽ không cho bé biết cô là mẹ của bé, người mẹ hiện tại trong lòng con bé, sẽ là Thịnh Thư Lan.

Vinh Thiển nâng mu bàn tay lên lau khóe mắt, cô không thể ở lại lâu, trong nhà còn có người đợi cô.

Xe rời xa Để Cảnh, hai tay cô nắm chặt tay lái, nhìn lâu như vậy, rốt cục nước mắt cũng tuôn rơi.

Cô mặc kệ không lau nước mắt, bởi vì ngồi trong xe không ai nhìn thấy, không ai biết cô khóc, bình thường cô rất ít khóc, hiện tại vì cô không tìm lòng được, cho nên mặc kệ để nước mắt tuôn rơi.

Nhìn vào kính chiếu hậu, Để Cảnh ngày càng cách xa, bóng đèn u ám...

Về đến nhà, Vinh Thiển mở cửa đi vào, ngôi nhà có ba phòng, trang hoàng sạch sẽ, người giúp việc hẳn là đã ngủ, Vinh Thiển rón rén đổi giày rồi tiến vào phòng ngủ.

Tắm rửa xong, dùng khăn tắm quấn quanh người, Vinh Thiển lau chùi toilet, việc này có thể để cho người giúp việc làm, nhưng nghĩ cô có thể làm được, cho nên cũng không sai bảo người khác.

Đứng trước bồn rửa mặt, trên gương có một tầng hơi nước, ngay cả bóng hình của cô cũng rất mơ hồ.

Vinh Thiển đưa tay lau đi, từng giọt nước chảy xuống, uốn lượn không dứt, hình ảnh của bản thân trong kính cũng dần dần rõ lên.

Sau khi rửa mặt xong, cô ngẩn ngơ nhìn hình ảnh của mình trong gương.

Dây chuyền này, cô đã đeo hơn một năm, một ngày cũng không tháo xuống.

Vinh Thiển đưa tay phải lên, đem sợi dây chuyền tháo ra.

Bên dưới, ẩn dấu một vết sẹo, năm gần gáy, miệng vết thương đã lành, nhưng vết sẹo thì vẫn tồn tại.

Trong lòng Vinh Thiển như bị đâm một nhát, vội vàng đem sợi dây chuyền mang vào.

Cô sợ hãi thở dốc, vốc nước lạnh vào mặt, lúc này mới mặc đồ ngủ ra khỏi toilet.

Vinh Thiển không bật đèn, cô sờ soạng bước tới giường, nhờ ánh trăng, có thể nhìn thấy trên giường có một bóng người.

Xốc chăn lên chui vào, người trên giường lấm bầm, Vinh Thiện đưa tay vuốt lên trán cậu, cảm nhận nhiệt độ, sau đó cô hôn lên mặt cậu bé: “Xin lỗi đã về trễ, lần sau cam đoan mẹ sẽ về đúng giờ.”

Người nọ hiển nhiên ngủ say, không chút đáp lại.

Vinh Thiện đưa tay ôm cậu vào lòng, vừa rồi cô thật sự sợ hãi, cô ôm chặt cậu, hai người nằm sát vào nhau trên chiếc giường lớn.

Đã gần rạng sáng, nhưng cô vẫn không ngủ được.

Bệnh mất ngủ này đã trở thành tật xấu của cô, rõ ràng cô rất buồn ngủ, nhưng không thể ngủ được.

Mắt cô nóng lên, cô nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình không được nghĩ đến chuyện đó nữa, dần dần, cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Vinh Thiện tự thưởng mình một ngày nghỉ.

Buổi sáng cô và người làm dọn dẹp một chút, buổi chiều ở nhà cùng con không đi ra ngoài, buổi tối, người làm tới hỏi cô muốn ăn gì thì bà nấu.

Vinh Thiện ngẩng đầu: “Đi Papa John* đi, bác đi cùng luôn, thuận tiện dẫn bé ra ngoài chơi luôn.”

“Được.”

Vinh Thiện quay đầu về phía cậu bé đang chơi trên giường, cô vỗ hai tay: “Tụng Tụng, lại đây mẹ bế.”

“Mẹ, mẹ...” Cậu bé hô to, cười vui vẻ tới mức chảy ra cả nước miếng.

Vinh Thiện đưa tay lấy khăn lau cho con, bế cậu đặt lên đùi mình.

Tụng Tụng lắc lắc cái chuông nhỏ: “Mẹ mẹ, mẹ mẹ.”

Vinh Thiện đưa tay xoa đầu con: “Tối nay mẹ sẽ dẫn con ra ngoài ăn pizza.”

(*Papa John: là chuỗi nhà hàng take-out và pizza lớn thứ tư tại Mỹ, có trụ sở tại Jeffersontown, Kentucky, vùng ngoại ô của Louisville.)

Lái xe đi vào phố mua sắm, Vinh Thiện nhìn bảng hướng dẫn, cô đã tra ở trên mạng, gần đây có nhà hàng Papa John.

Đầu bên kia, Lệ Cảnh Trình đang bóp kèn, ánh mắt nhìn con gái ở phía sau: “Ba ba nói với con, ăn nhiều bánh pizza cũng không tốt.”

“Chỉ ăn một lần thôi.” Gạo Nếp ngồi trên ghế, an tĩnh hơn rất nhiều, giơ một ngón tay lên: “Con chỉ ăn một lần.”

Mỗi lần đi đến đây bé đều nói như thế.

Lệ Cảnh Trình lại không có cách nào bác bỏ yêu cầu của con.

Thịnh Thư Lan mở bình nước ấm ra, để cho bé uống một chút.

Đi vào Papa John, Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp đi phía trước, điện thoại bỗng reo lên, anh đem con đặt trên đất rồi nói: “Hai người vào trước đi, tôi đi nghe điện thoại.”

“Được.” Thịnh Thư Lan đáp.

Hai người tiếp tục đi vào nhà hàng chọn chỗ ngồi, nhân viên phục vụ mang menu tới, Thịnh Thư Lan thay Gạo Nếp chọn món ăn: “Con ngồi đây nha, cô đi toilet một chút, không được chạy loạn đó.”

“Con biết rồi.”

Thịnh Thư Lan, Gạo Nếp đều là khách quen, ngay cả nhân viên cũng biết hai người.

Lệ Cảnh Trình đi ra ngoài nghe điện thoại.

Vinh Thiện ôm Tụng Tụng đẩy cửa tiến vào, nhân viên phục vụ dẫn cô về phía trước, cô nhìn thấy bên cạnh có một cô bé đang đưa lưng về phía bọn họ, khi ngồi xuống ghế, quay đầu lại nhìn, cô kinh ngạc.

Gạo Nếp đang uống nước chanh, nghe tiếng động leng keng của đồ chơi, bé lắng nghe, sau đó quay người về phía Vinh Thiện.

“Hi, xin chào.”

Khóe miệng Vinh Thiện khẽ nhúc nhích, khóe mắt nóng lên, cô cắn chặt môi, lúc này mới không chế được bản thân.

Gạo Nếp rời chỗ ngồi, hai ba bước chạy tới bên cạnh Vinh Thiện: “Em ơi, em đang chơi cái gì đó?”

Tụng Tung phe phẩy món đồ chơi trong tay, Gạo Nếp đưa tay sờ đầu cậu:
“A, thật đáng yêu.”

Một khắc kia, Vinh Thiển thật sự muốn khóc thành tiếng, cô cuống quýt mở túi xách, vừa nãy đi cửa hàng đồ chơi, mua còn dư vài cái, Vinh Thiển đưa một cái cho Gạo Nếp.

Bé muốn đồ chơi gì có thể bảo ba ba đi mua, nhưng trẻ con chính là như thế, luôn thấy đồ chơi của bạn khác hay hơn mình.

Gạo Nếp nhận lấy không chút ngại ngùng rồi nói: “Cám ơn cô.”

Lời cảm ơn của bé, đâm vào lồng ngực cô đau đớn.

Gạo Nếp phe phẩy món đồ chơi trong tay: “Em trai, chị chơi cùng với em nha.”

Vinh Thiển tham lam nhìn chăm chăm Gạo Nếp, con gái của cô, lúc cô đi còn chưa biết nói, giờ đã lớn, đã xinh xắn thế này rồi.

Bộ dạng thật xinh đẹp, thật đáng yêu.

Hốc mắt Vinh Thiển ửng đỏ, Gạo Nếp đứng bên cạnh cô, cô đưa tay ra, hơi do dự, rồi sau đó ôm bé vào lòng.

Lúc ôm lấy con, cô rất kích động, nhưng không dám dùng sức, chỉ là ôm bé đến bên người: “Con xem, em trai thực thích con.”

Gạo Nếp cũng ngẩng đầu: “Con cũng thích em ấy.”

Lúc này, cô muốn thời gian như trở lại, cô muốn mang đến cho con thật nhiều thứ, nhưng cô thật sự không biết làm gì cả.

Lệ Cảnh Trình nghe điện thoại xong đi vào, ánh mắt anh đảo quanh một vòng nhà hàng, lúc này mới nhìn thấy con gái.

Cùng lúc đó, Thịnh Thư Lan cũng từ toilet ra.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh về phía trước, hiển nhiên không đặt sự chú ý lên người bên cạnh con.

Anh nói to: “Gạo Nếp, sao con lại chạy lung tung thế?”

Chương 54 : Là con trai tôi sao? (đặc sắc)

Edit: Diệu Linh

Con bé quay qua, dùng giọng ngọt ngào nói: "Ba ba, con chơi cùng cô và em trai."

Thịnh Thư Lan chạy qua, Vinh Thiển đang ôm Tụng Tụng trong lòng, vẫn im lặng chưa nói gì mà chỉ nhìn xuống một cái.

Thịnh Thư Lan đi tới bên Gạo Nếp, thấy rõ Vinh Thiển nghiêng mặt.

Cô sợ hãi, vô thức kéo con bé lùi ra sau tránh bàn tay Vinh Thiển đang đưa tới.

Hành động ấy khiến lòng Vinh Thiển đau nhói, xót xa. Bị bất ngờ, con bé lão đảo, còn giẫm lên chân Thịnh Thư Lan. Nó ngược mắt lên, nghi ngờ hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không phải đã nói con không được chạy lung tung rồi sao?"

"Con chỉ gặp em trai rồi chơi với em ấy một lát thôi mà."

Lệ Cảnh Trình đi tới: "Tìm được rồi?"

Thịnh Thư Lan có vẻ mất tự nhiên: "Vâng, tìm thấy rồi."

Lệ Cảnh Trình ôm lấy con, tiến lên trước hai bước, đứng đối diện với Vinh Thiển.

Vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt đó.

Anh nheo mắt, nhìn xuống đứa bé trong tay Vinh Thiển.

Con trai?

Đây là con ai?

Lệ Cảnh Trình nghi hoặc. Vinh Thiển vẫn bình thản cầm lấy miếng pizza, phết lên một chút tương rồi đưa đến bên miệng đứa bé ấy.

Nó vội há miệng cắn lấy.

Gạo Nếp trượt xuống từ trên người Lệ Cảnh Trình, tới bên cạnh Vinh Thiển. Cô cũng đưa cho bé một miếng pizza. Con bé lễ phép đưa tay ra nhận lấy: "Con sẽ nói ba trả lại cho cô."

"Không cần đâu. Đây là cô cho con."

Con bé lập tức cảm thấy cô rất tốt.

Vừa nãy hai người còn kết giao tình cảm nữa nha.

Miếng pizza còn chưa đưa đến miệng thì Thịnh Thư Lan đã lên tiếng ngăn lại: "Khoan đã, con không được ăn!"

Con bé lập tức quay lại nhìn.

Lệ Cảnh Trình buông quyển sách trong tay ra: "Bình thường ba dặn con như thế nào?"

Con bé liền tủi thân: "Nhưng mà con đói bụng mà."

"Không sao. Bên kia có người phục vụ, họ đã chuẩn bị đồ ăn cả rồi." Thịnh Thư Lan vẫy vẫy tay.

Vinh Thiển nhìn thấy bé mang vẻ mặt tủi thân ấy, trong lòng tự nhiên thấy khó chịu: "Không sao cả. Con cứ ăn đi. Cô còn có rất nhiều đây."

Khuôn mặt bé tươi tỉnh hẳn lên. Nó khẽ nhướn mày, lời cảm ơn còn chưa ra khỏi miệng liền bị Lệ Cảnh Trình chặn ngang: "Ba ba có từng dạy con không được ăn đồ mà người lạ cho không?"

Ba tức giận rồi!

Anh gằn giọng nói như vậy, sắc mặt đã cực kì khó coi.

Vinh Thiển nắm chặt tay.

Lệ Cảnh Trình nói cái gì vậy? Cô là người lạ sao?

Cô không giấu nổi sự đau đớn trong ánh mắt. Cô thân làm mẹ lại phải mang danh người lạ với con sao? Lệ Cảnh Trình đã không cho cô gặp mặt con gái nhưng cũng không thể nói cô là người lạ với con được.

Thịnh Thư Lan đứng đối diện Lệ Cảnh Trình, song song với Vinh Thiển, nhẹ giọng khuyên nhủ bé: "Ngoan, con mau về chỗ đi. Ba ba con tức giận rồi!"

Đôi mắt trông mong hết nhìn qua miếng pizza lại nhìn về phía ba ba ở đối diện. Sau khi xác định rõ ba ba đang thật sự nổi giận thì nó trả ngay miếng pizza lại cho Vinh Thiển.

"Cảm ơn cô."

Dứt lời, con bé chạy ngay đến bên Lệ Cảnh Trình, vô cùng thân thiết mà trèo lên chân anh.

"Ba ba đừng giận."

Thịnh Thư Lan đưa cho bé cốc nước chanh.

"Kìa, nhân viên phục vụ mang pizza lên rồi."

Con bé liền biến thành con mèo ham ăn. Nhân viên phục vụ trẻ tuổi đặt bánh pizza lên bàn, đảo mắt qua liền ngạc nhiên: "Các vị không phải là tổng tài ba ba và Gạo Nếp sao?"

Lệ Cảnh Trình cau mày, không vui khi bị người khác nhận ra giữa ban ngày. Gạo Nếp ngẩng lên nhìn. Cô nhân viên ấy tươi cười: "Chúng tôi rất muốn gặp một lần, nhất là Gạo Nếp đấy."

Con bé cười híp mắt: "Cảm ơn cô."

Cô ấy cũng khá biết điều, không ở lại quấy rầy thêm: "Nhìn thấy cháu vui vẻ như thế cô rất vui nha."

Thịnh Thư Lan cười: "Gạo Nếp chẳng khác gì đại minh tinh nha."

"Đại minh tinh là cái gì?"

"Giống như con vậy đó."

Từng câu nói cứ lọt vào tai Vinh Thiễn. Có vẻ như Thịnh Thư Lan và Gạo Nếp khá thân thiết, con bé cũng thích cô ta.

"Ăn đi." Lệ Cảnh Trình chỉ nói ra hai từ, ánh mắt vẫn âm trầm nhìn đứa bé trong lòng Vinh Thiễn.

Bên cạnh Vinh Thiễn không có người khác, nhìn cô rất giống như một bà mẹ đơn thân. Nếu vậy, đứa bé ấy...

Anh rơi vào trầm tư...

Trước khi Vinh Thiễn rời khỏi Đế Cảnh đã từng bị anh nhốt tại phòng ngủ mấy lần, không thể đi đâu, cũng không hề dùng biện pháp gì. Không lẽ...

Nhưng nghĩ lại thì không đúng lắm.

Cô hận anh đến mức chấp nhận rời xa Gạo Nếp cơ mà? Cho dù mang thai thì sao? Cô cũng không sinh đứa bé ấy mới phải chứ?

Gạo Nếp bắt đầu ăn nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm em trai bên kia.

Thịnh Thư Lan cúi đầu, mồ hôi ướt đầm trán. Vừa rồi nhìn thấy Vinh Thiễn ở ngay trước mặt, cô sợ đến mức thiếu chút nữa thét lên.

Vinh Thiễn mất tích ba năm, Lệ Cảnh Trình cũng ở vậy ba năm. Bây giờ, tất cả đã dần đi vào quỹ đạo, vì sao cô ấy lại đột nhiên xuất hiện?

Cô ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại ở đôi mắt Lệ Cảnh Trình đang nhìn về hướng Vinh Thiễn. Lòng nhói đau, chua chát. Quãng thời gian cô ở bên chăm sóc, tính ra vẫn không bằng sự xuất hiện tình cờ của Vinh Thiễn sao?

Thịnh Thư Lan đưa mắt nhìn Gạo Nếp. Chỉ vừa gặp lần đầu mà con bé đã có thể trút bỏ mọi sự phòng bị mà thân thiết với Vinh Thiễn như thế. Chẳng lẽ đây chính là tình mẹ con sao?

"Ba ba..." Gạo Nếp ngồi trên đùi Lệ Cảnh Trình, ôm cái bụng no nê thoải mái.

"Tiết mục ghi hình lần sau, con lại nhảy cho ba xem bài Trái táo nhỏ được không?"

Lệ Cảnh Trình thu tầm mắt: "Được."

Gạo Nếp bắt đầu ngâm nga trong miệng: "Em như ngọn lửa chiếu sáng cuộc đời anh..."

Lệ Cảnh Trình giãn mày, khoé môi nhếch lên một nụ cười: "Con yêu ba ba không?"

"Đương nhiên..." Bé vòng tay ôm cổ anh.

"Vẫn là yêu ba ba nhất."

Hai ba con thủ thủ trước mặt Vinh Thiễn, người khác nhìn vào sẽ thấy họ rất ấm áp hoà thuận. Cô cảm thấy thật chua xót trong lòng, không nói nên lời nhưng cũng thật hài lòng khi con gái cô lại đáng yêu như thế.

Cô rất muốn được ôm lấy con một lần. Nhưng được gặp con như thế này đã là một điều may mắn rồi, cô thật sự không muốn đến cả cơ hội ngắm con cũng biến mất.

Thịnh Thư Lan chống tay lên má trầm tư. Lệ Cảnh Trình không cần đoán cũng có thể biết cô đang suy nghĩ gì.

Gạo Nếp cầm lên một miếng pizza khác đưa tới bên miệng cô: "Cô ăn đi."

Thịnh Thư Lan cười cười, rút khăn tay ra lau miệng cho bé: "Trông con kìa, bẩn quá!"

Gạo Nếp uống nước, bỗng nhiên quay sang hỏi Lệ Cảnh Trình: "Con có thể gọi Thư Lan là mẹ không ba?"

Vinh Thiển đang đút cho đứa bé trong lòng ăn nên không nghe thấy câu này.

Thịnh Thư Lan đang lau vết tương trên bàn, mơ hồ nghe thấy câu hỏi ấy. Cô ngồi thẳng dậy, trái tim đập từng nhịp gấp gáp, khó thở như bị ai bóp chặt.

Nếu như Gạo Nếp gọi cô một tiếng mẹ ngay trước mặt Vinh Thiển thì nghĩa là mọi chuyện đang dần theo chiều hướng có lợi cho cô, cũng có nghĩa là Lệ Cảnh Trình đã chấp nhận cô.

Gọi sau lưng anh hay trước mặt Vinh Thiển, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Lệ Cảnh Trình nghe xong, cánh môi mỏng tiến tới gần bên tai con, nói nhỏ một câu gì đó.

Gạo Nếp cắn vội một miếng pizza khác, nuốt xong lại nhìn Thịnh Thư Lan cười trừ.

Con bé vẫn không gọi mẹ!

Thịnh Thư Lan ăn pizza, cảm thấy thật cay đắng.

Gạo Nếp im lặng ngồi im trên đùi Lệ Cảnh Trình. Câu ba ba vừa nói, bé vẫn còn nhớ rõ.

Ba ba nói: "Thư Lan không phải mẹ con."

Ai da!

Bé nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy qua tủ kính bóng dáng mấy cô gái si tình đứng bên ngoài chỉ trỏ.

Cô bé thay đổi vị trí, ngày hôm nay ba quá đẹp trai, không phải, ngày nào ba ba cũng đẹp trai ấy.

Ba mặc áo sơ mi màu hồng nhạt, cổ áo mở rộng, không đeo cà vạt, bên ngoài là chiếc áo vest trắng, cổ áo thêu viền vàng, cổ tay áo có chiếc cúc màu bạch kim. Hàng lông mày rậm, đôi mắt phượng... So với ông chú không mặc quần áo quảng cáo sữa tắm vẫn hay chiếu trên tivi, ba ba vẫn đẹp trai hơn rất nhiều.

Gạo Nếp cũng quen dần với việc đó, ai bảo bọn họ là ba ba đẹp trai con gái xinh đẹp chứ, trời sinh tự nhiên đó nha. Bé còn chưa hiểu gì về chuyện quá chú ý đến vẻ bề ngoài của mình, chỉ là cảm nhận được phần nào đó về chuyện mình có khả năng hơn người thôi.

Biểu tình trên khuôn mặt bé rất phong phú, Vinh Thiện nhìn đến thất thần. Suốt ba năm nay, đây là lần đầu tiên cô có cơ hội được ở gần con, cảm nhận từng hơi thở của nó, được ngắm nhìn nụ cười, quan sát nhất cử nhất động của nó, rất chân thực so với khi xem qua video.

Có mấy lần khi nghiêng đầu nhìn ngó lung tung, Gạo Nếp cũng bắt gặp ánh mắt của Vinh Thiện.

Nó nhoẻn miệng cười đáp lại cho dù không rõ vì sao cô ấy lại nhìn mình như thế.

Chẳng lẽ là do mình quá đẹp hay sao?

A, chắc là vậy rồi.

Thịnh Thư Lan sốt ruột, lòng nóng như lửa đốt. Khuôn mặt cô cứng ngắc, này giờ vẫn chưa ăn thêm miếng nào.

Lệ Cảnh Trình thu tầm mắt, nhìn xuống Gạo Nếp.

"Ăn đủ chưa?"

"Con vẫn còn muốn ăn thêm một miếng nữa."

"Để người ta gói lại cho con. Không phải con còn muốn đi xem phim sao?"

Con bé bĩu môi, nó chỉ muốn ngồi ăn ở đây: "Thế thôi."

Lệ Cảnh Trình khoát tay, lần này không cho nó cơ hội làm nũng. Thịnh Thư Lan thả lỏng tâm tư, bắt đầu thu dọn.

Cổ họng Vinh Thiện khô khốc. Cô muốn được ở bên con lâu hơn một chút. Nhưng mà Lệ Cảnh Trình làm như vậy, rõ ràng là không muốn cho cô nhìn.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đóng gói thức ăn lại. Lệ Cảnh Trình đứng dậy, Gạo Nếp liền đưa tay kẹp ngang thắt lưng anh, anh hơi nâng hông con lên để dễ dàng ôm lấy con.

Gạo Nếp kéo kéo vạt áo Lệ Cảnh Trình, lúc đi qua Vinh Thiển, bé vẫy tay: "Tạm biệt cô và em trai."

Vinh Thiển vươn tay ra: "Chào con."

Con gái của mẹ.

Lệ Cảnh Trình keo kiệt không cho cô thêm chút thời gian nào mà vội vàng ôm con đi khỏi phòng ăn.

Lúc họ đi ngang qua cánh cửa thủy tinh trong suốt, Vinh Thiển nhìn thấy Thịnh Thư Lan nép sát vào người Lệ Cảnh Trình như con chim nhỏ, Gạo Nếp đang vui vẻ nói với cô ta cái gì đó.

Cảnh hoà thuận vui vẻ ấy như muốn chọc mù mắt cô vậy.

Cô đặt tay lên ngực trái tự hỏi: Nếu như ba năm trước đây cô không quyết tâm rời đi thì liệu vị trí đi bên cạnh cha con họ sẽ dành cho cô hay không?

Đáp án, nhất định là phải!

Nhưng hôm nay bên cạnh họ đã xuất hiện một người khác, bầu không khí ấm áp của một gia đình ấy đã không còn dành cho cô nữa rồi!

Cô ngơ ngẩn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, con gái của cô, giống như một tiểu yêu tinh đáng yêu.

Ngày nhớ đêm mong, chỉ cần nghĩ đến thôi trái tim đã đau nhói lên, Vinh Thiển không khỏi mong ngóng có ngày gặp lại con như hôm nay. Những gì vừa xảy ra lúc nãy đã khiến vết thương lòng bấy lâu trong cô lại rỉ máu.

"Cô Vinh." Bảo mẫu ngồi đối diện khẽ gọi cô.

Cô hoàn hồn: "Gì vậy?"

"Sao cô lại khóc?"

"Có sao?"

Bảo mẫu không nói nữa, Vinh Thiển đưa tay sờ mặt rồi mỉm cười: "Nhìn thấy cô bé xinh đẹp kia, tôi nghĩ sau này khi lớn lên, liệu Tụng Tụng có xinh đẹp như thế hay không."

"Đúng vậy." Bảo mẫu cười, tiếp lời: "Nhìn gia đình bọn họ thật hạnh phúc. Người đàn ông kia rất tuấn tú, vợ anh ta thì rất xinh đẹp, cả nhà lại thuận hoà."

Vinh Thiễn hơi nhếch môi, cúi đầu nhìn cậu bé tên Tụng Tụng đang nằm trong lòng mình.

"Nhưng có vẻ như không thân mật." Người bảo mẫu bắt đầu tò mò nhiều chuyện.

Đi ra khỏi Papa John's, Lệ Cảnh Trình không đưa Gạo Nếp đi xem phim mà quay về nhà.

Thịnh Thư Lan cầm hộp pizza tiến vào phòng khách. Gạo Nếp nhanh tay cầm lấy, Thịnh Thư Lan bật cười: "Đừng có ăn nhiều quá, lần sau ăn tiếp."

Bé gật đầu: "Vâng ạ, lần sau lại ăn."

Miệng nói như vậy nhưng nó cũng đã nhanh chóng ăn hết một miếng pizza rồi.

Thẩm Tĩnh Mạn cũng nói Thịnh Thư Lan quá chiều bé.

Lệ Cảnh Trình đưa con lên lầu, tắm rửa rồi bắt nó đi ngủ sớm.

Thịnh Thư Lan ngồi trên sofa, suy nghĩ đến thất thần. Thẩm Tĩnh Mạn vừa xoa cổ vừa đi về phía cô.

"Sao còn ngồi ở đây?"

Thư Lan liền đứng dậy, kéo bà ngồi xuống: "Mẹ."

"Con nhóc kia trở về rất vui vẻ, miệng ăn liên tục..."

"Mẹ, hôm nay bọn con gặp lại Vinh Thiễn."

"Cái gì?" Thẩm Tĩnh Mạn giật mình: "Không phải mấy năm nay Vinh Thiễn không xuất hiện nữa sao?"

"Hôm nay ở Papa John's, cô ấy còn ngồi bên cạnh bọn con."

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn căng thẳng: "Cô ta có nhìn thấy Gạo Nếp không? Có nói gì hay không?"

"Nhìn thấy. Tuy không quen biết nhưng Gạo Nếp đã thân thiết với Vinh Thiễn rất nhanh, còn chuyện trò với nhau"

"Chả trách con bé vui vẻ thế..." Thẩm Tĩnh Mạn nhìn vào ánh mắt Thịnh Thư Lan: "Vậy Cảnh Trình phản ứng thế nào?"

"Không có phản ứng gì, chỉ xem như người lạ thôi."

"Thực sự?" Thẩm Tĩnh Mạn hình như không tin.

"Lúc đó con ngồi bên cạnh, tận mắt nhìn thấy mà mẹ." Thịnh Thư Lan nghĩ đến lúc vừa gặp lại Vinh Thiển, đến bây giờ còn có chút sợ.

"Vinh Thiển cũng không nói chuyện với anh ấy, hai người chỉ xem nhau như người lạ."

"Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt." Thẩm Tĩnh Mạn lẩm bẩm.

Lệ Cảnh Trình phản ứng như vậy sau ba năm xa cách khiến bà cảm thấy còn may mắn một chút.

"Thư Lan, công sức ba năm nay của con không phải vô ích đâu. Gạo Nếp thích con. Cảnh Trình cũng đang dần chấp nhận con."

Thịnh Thư Lan nghĩ đến động tác cuối cùng của Lệ Cảnh Trình, lòng bỗng ấm áp.

"Còn chưa ăn được một nửa, Cảnh Trình đã đưa bọn con về."

"Tốt, nó sợ con khó chịu."

Khóe miệng cô nhếch lên, cười ra tiếng.

"Đúng rồi, bên cạnh Vinh Thiển có còn ai khác không?"

Thịnh Thư Lan nghĩ đến bảo mẫu và đứa bé cùng xuất hiện với Vinh Thiển. Cô cứ thắc mắc mãi, đứa bé mà Vinh Thiển ôm là con của ai?

Ba năm...

Chẳng lẽ là con của cô ta với một ai khác?

Nhưng Thịnh Thư Lan rất nhanh liền bỏ qua ý nghĩ ấy, không có khả năng ấy. Cô cố gắng đè ép một ý nghĩ khác vừa nảy ra trong đầu mình đang tìm cách choán hết tâm trí cô...

Chẳng lẽ, đấy là con của Cảnh Trình sao?

Chỉ nghĩ đến đây, toàn thân cô đã lạnh ngắt, không ngừng run rẩy.

Không phải, nhất định là không phải!

Nếu như là thật...

Vậy đứa bé ấy sẽ là trưởng tôn của Lệ gia, là đứa cháu trai được Thẩm Tĩnh Mạn yêu chiều nhất?

Thịnh Thư Lan nhìn Thẩm Tĩnh Mạn.

Có nên nói không?

Nếu để bà biết Vinh Thiển xuất hiện cùng một bé trai sau ba năm, liệu rằng bà có cho người tìm về và rồi đối xử tốt với họ, xem họ là người nhà, xem đứa bé ấy là cháu trai?

Nghĩ vậy, Thịnh Thư Lan liền lắc đầu: "Không có ạ, con cũng không để ý."

Thẩm Tĩnh Mạn có chút thất vọng: "Nếu bên cạnh nó còn có một người đàn ông khác thì có lẽ tốt hơn."

"Mẹ, mẹ vẫn còn nghĩ tới chuyện đó."

"Ngốc ạ, mẹ cũng chỉ là lo lắng cho con."

Thẩm Tĩnh Mạn kéo tay Thịnh Thư Lan: "Con cũng đã trưởng thành, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, nhất định Cảnh Trình sẽ chấp nhận con."

"Mẹ, người tính không bằng trời tính mà."

"Thành sự hay không còn do người nha. Hiện tại Vinh Thiển trở về, chẳng qua cũng chỉ mới là lần đầu tiên gặp mặt, sau này như thế nào còn chưa biết. Huống hồ Gạo Nếp lại còn là con gái cô ta. Tình mẹ con dễ thần giao cách cảm lắm, cho nên..."

Thịnh Thư Lan bắt đầu đau đầu, mệt mỏi dựa lưng vào ghế.

Ba năm qua cô thật sự hạnh phúc, mặc dù Lệ Cảnh Trình chưa chấp nhận cô nhưng bên cạnh anh chỉ có duy nhất mình cô, ngoài ra không còn một người phụ nữ nào khác.

Vinh Thiển về nhà, bảo mẫu xách đồ đạc giúp cô. Trong nhà không có đàn ông nên mỗi lần mua sữa bột, bỉm tã đều do Vinh Thiển tự đi mua.

Bảo mẫu nhìn thấy cảnh này cũng thấy đau lòng thay cho cô.

Vinh Thiện ôm một thùng sữa bột tiến vào phòng khách, thở hồng hộc, đem cả thùng bỏ lên bàn trà.

Lau mồ hôi, Vinh Thiện nhìn về phía bảo mẫu: "Thả Tụng Tụng xuống đi, cứ để mặc nó chơi."

Tụng Tụng mới tập đi không lâu. Bảo mẫu thả nó xuống đất. Nó nhón đầu ngón chân bước vài bước chập chững. Vinh Thiện cười cười, không quên căn dặn: "Cẩn thận té."

Bảo mẫu mở nắp hộp sữa bột, đi theo sau canh chừng. Ở nhà này giúp việc đã lâu nhưng bà vẫn chưa từng gặp qua ông chủ, ảnh chụp cũng không có. Nhưng bà chưa bao giờ hỏi về chuyện này. Cô Vinh Thiện rất tốt, mỗi khi bà làm việc, cô ấy vẫn giúp một tay hoặc thông cảm ỗi lần bà mắc lỗi. Ở đây rất vui vẻ!

Tắm cho Tụng Tụng xong, Vinh Thiện liền dỗ nó đi ngủ.

Trong phòng ngủ không có giường cho trẻ con, Tụng Tụng vẫn luôn ngủ cùng mẹ. Vinh Thiện đắp chăn cho nó xong liền ngồi trước máy vi tính. Tập mới nhất của chương trình "Bố ơi, mình đi đâu thế?" chưa có, Vinh Thiện nhớ lại lời Gạo Nếp vừa nói ở tiệm pizza.

Mở trang web Baidu tìm tòi một hồi cô liền nhìn thấy MV của bài Trái táo nhỏ.

MV ấy rất hài, âm nhạc cũng rất vui tai làm Vinh Thiện cười rất vui vẻ. Người nào làm mẹ cũng đều như thế. Chỉ cần một hành động vô tâm của con gái thôi cũng đều nhớ mãi.

Vinh Thiện nghĩ tới vẻ mặt của Gạo Nếp lúc hát bài hát này, cô đưa tay chống lên gò má, nghe đi nghe lại bài Trái táo nhỏ.

Cô rất muốn nghe Gạo Nếp hát lại câu kia: "Em như ngọn lửa chiếu sáng cuộc đời anh..."

Vinh Thiện thôi cười. Cô cũng đâu còn tư cách để quan tâm đến Gạo Nếp nữa?

Không có gì có thể tàn nhẫn hơn nữa!

Cô tắt máy vi tính, đứng dậy đi tới bên giường ôm Tụng Tụng. Cô vẫn còn một trách nhiệm khác với đứa bé này nữa mà.

Gạo Nếp đã ngủ từ lâu. Lệ Cảnh Trình đi tới ban công một mình.

Châm một điếu thuốc, anh rít một hơi dài. Trước giờ chưa khi nào anh hút thuốc ở trong phòng hay trước mặt con gái cả.

Ánh mắt nhìn xa xăm trong khoảng không gian tĩnh mịch. Có những ánh đèn hắt hiu trong đêm tối, có đốm sáng của một con đom đóm bay đêm. Và cả hương hoa thoang thoảng.

Thịnh Thư Lan thích hoa. Khu vườn này đều do một tay cô vun xới, chăm bón cho hoa, đủ loại.

Lệ Cảnh Trình nhả ra một làn khói trắng mờ, hư ảo.

Vinh Thiên đã trở về.

Chỉ cần cô vẫn ở trong thành phố này, bọn họ sẽ lại có cơ hội gặp mặt. Không ai biết được ba năm qua anh đã đau khổ, bi thương như thế nào. Ba năm.

Đủ lâu để yêu một người khác.

Đủ để vứt bỏ một gia đình, kiếm tìm một tổ ấm khác.

Thế nhưng, làm sao đủ để trái tim xoá sạch kí ức về một người con gái mà đón nhận một người khác?

Câu hỏi này, Lệ Cảnh Trình không thể trả lời.

Hút thêm một hơi nữa, anh dụi tắt điếu thuốc rồi quay vào phòng.

Cuối tuần, Tống Khiêm sẽ đến tập đoàn Nam Thịnh thị, nhất định cũng sẽ đến Đế Cảnh.

Lệ Cảnh Trình cùng Gạo Nếp tới ăn cơm chiều với anh, đương nhiên là Thịnh Thư Lan cũng sẽ đi theo. Một mình Lệ Cảnh Trình chăm sóc cho Gạo Nếp, làm sao cô yên tâm?

Bên trong khách sạn, Gạo Nếp ăn xong liền chạy khắp nơi, lúc thì đòi nhìn cá, lúc lại muốn đi nghe đàn dương cầm.

Thịnh Thư Lan theo sát phía sau, sợ để lạc mất con bé.

Tống Khiêm quan sát hồi lâu mới nói: "Trông kìa, Thư Lan rất ra dáng một người mẹ."

Lệ Cảnh Trình im lặng, Tống Khiêm lại nói tiếp: "Chuyện cả đời không phải cứ muốn là được. Nếu tôi mà là cậu, tôi nhất định sẽ cưới Thư Lan. Cô ấy cũng tốt mà."

"Xéo đi!" Lệ Cảnh Trình liếc xéo anh ta.

Tống Khiêm khề ho khan: "Cô nhóc kia đã quay về rồi hả?"

"Đã về."

"Hả? Về khi nào vậy?"

"Mấy hôm trước."

Tống Khiêm rút một hơi thuốc: "Chuyện lớn không ổn rồi."

Lệ Cảnh Trình nghe được càng thêm bức bối: "Có cái gì không ổn?"

"Khắc tinh trở về."

Lệ Cảnh Trình cười nhạo: "Tôi có thể để cho cô ấy thoải sức chà đạp. Nói cách khác, cô ấy là khắc tinh của tôi. Nhưng nếu tôi không nghĩ vậy thì cô ấy tuyệt đối không phải vậy."

Tống Khiêm im lặng cười.

Lệ Cảnh Trình lại tiếp tục uống rượu, suy nghĩ vương bận trong lòng vẫn không biết nói thế nào.

"Lần này cô ấy trở về còn mang theo một đứa con nhỏ."

"Cái gì?" Tống Khiêm thiếu chút nữa thì sặc: "Cô ấy có người khác sao?"

"Cô ấy rất yêu Hoắc Thiếu Huyền, hai, ba năm không thể có đàn ông khác."

Tống Khiêm nghe vậy, đoán ra chút manh mối.

"Chẳng lẽ trước khi cô ấy bỏ đi, hai người đã làm chuyện ấy?"

"Phải."

"Mấy lần?"

Lệ Cảnh Trình liếc xéo: "Cậu hứng thú với chuyện giường chiếu của người khác đến vậy sao?"

Tống Khiêm cười ra tiếng: "Tôi cảm thấy cậu rất thú vị nha."

Trở lại chuyện chính, anh ta thấp giọng hỏi: "Cậu có nghĩ, đứa bé kia là con của cậu không?"

"Không rõ lắm. Không có khả năng ấy. Cô ấy hận tôi như vậy, hà cớ gì phải giữ đứa nhỏ lại?"

"Ba năm qua cô ấy có từng muốn gặp Gạo Nếp hay không? Đã bao giờ nói đến chuyện ly hôn chưa?"

Lệ Cảnh Trình cúi đầu: "Không có, năm thứ nhất, cô ấy có từng đưa qua cho tôi một bản ly hôn, tôi xé. Sau đó trở đi chưa từng nhắc lại, cũng không đả động khởi tố."

"Thế là tốt rồi." Tống Khiêm vỗ đùi, chỉ tay về phía Lệ Cảnh Trình: "Cậu nghĩ xem, mỗi đứa con đều được xem là sinh mạng của một người mẹ. Tôi không tin Vinh Thiển không yêu thương Gạo Nếp. Ba năm qua cô ấy không gây động tĩnh gì nhất định là có chuyện. Như tôi thấy, lúc cô ấy đi khả năng đã mang thai đứa nhỏ, nghĩ rằng cậu cả đời này cũng sẽ không cho cô ấy gặp lại con gái nên mới giữ cái thai ấy lại. Cái gì có thể xoá, riêng sự thật rằng cô ấy có một đứa con gái lại không thể phai mờ. Thế nên cô ấy quyết định sinh đứa bé kia để làm chỗ dựa tinh thần mà tiếp tục sống."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 55 : Ngang nhiên đoạt con! (đặc sắc)

Edit: Lưu Tinh

Lệ Cảnh Trình lâm vào trầm tư.

Tống Khiêm cảm thấy vô cùng có khả năng: "Cô ấy tuy hận cậu, nhưng đứa nhỏ dù sao cũng là con của hai người, hưởng hồ cũng đã từng sinh con, khẳng định sẽ càng mềm lòng."

Lệ Cảnh Trình vỗ về ly rượu, anh hiểu rất rõ tính tình Vinh Thiển. Trong lòng ôm hận, lại là ở dưới tình huống như vậy rời đi.

"Ký thác tinh thần? Là hận tố như vậy sao?"

Tống Khiêm thu hồi tay, tựa lưng vào ghế: "Nếu như cô ấy quyết định muốn sinh, thì cũng đã định sẽ không cho cậu cùng đứa bé có bất cứ quan hệ nào. Xác định đứa bé là của riêng một mình cô ấy."

Anh nhìn Lệ Cảnh Trình, cười cười: "Cậu cũng vậy, không thừa nhận Vinh Thiển là mẹ đứa nhỏ, cho nên mới nói ai cũng cứng đầu."

Lệ Cảnh Trình hừ lạnh.

Tống Khiêm nghiêng mặt: "Đúng rồi, nếu như là con trai của cậu, cậu làm sao bây giờ?"

"Cậu nói thử xem phải làm sao bây giờ?"

Tống Khiêm không chắc ý tứ của Lệ Cảnh Trình trong lời nói này.

"Cậu có muốn hay là không muốn?"

"Là con mình, tại sao lại không muốn!"

"Như thế có chút khó khăn."

"Có cái gì khó?"

Lệ Cảnh Trình lấy ra điều thuốc: "Mình còn chưa có ly hôn, đứa nhỏ cũng là của mình."

"Như vậy hình như không tốt lắm?"

"Cô ấy đã có gan ôm con của mình đi, nên nghĩ đến sẽ có hôm nay."

Tống Khiêm nhắc ly rượu lên.

"Đúng rồi, Hoàng Phủ tứ thiếu đến Nam Thịnh làm ăn nghe nói gần đây rất chật vật, cậu thật cao tay."

"Hắn chơi mình một ván, mình nhất định đáp lại mười. Để hắn tự cú ra ngoài xem như là nhẹ rồi."

"Nghe nói hắn bày nhiều chiêu trò như vậy là vì tranh kế thừa vị, đã cùng người nhà ký giấy sinh tử, chiêu này của cậu càng khiến mẹ con hắn khó ở."

Lệ Cảnh Trình vẫn không biểu lộ cảm xúc gì khác thường, dường như đang nghe một việc chẳng liên quan gì đến mình.

"Đánh rắn đánh bảy phần, nhưng đối phó với tên Hoàng Phủ rắn độc chuyên cắn người này phải nhổ sạch răng nọc mới giải hận."

Tống Khiêm cùng Lệ Cảnh Trình chạm ly: "Vậy cậu hai nhà họ Lệ đâu?"

Người đàn ông mắt hơi nheo lại: "Mình cùng nó đấu nhiều năm thế này, nó vẫn chưa từng đụng đến được một phân của mình."

"Cậu đó..." Tống Khiêm làm bộ cảm khái: "Cậu cũng không phải dạng vừa, không phải rắn độc chính là cáo già, may mà chúng ta là bạn bè."

Thịnh Thư Lan đi theo Gạo Nếp từ bên ngoài tiến vào, Lệ Cảnh Trình liền dang rộng tay đón con bé vào lòng: "Vừa nghịch cái gì, đầu đầy mồ hôi."

Gạo Nếp đi qua, trèo lên đùi ba: "Nhìn cá, có thật nhiều cá nhỏ bơi cùng một chỗ."

Tống Khiêm kêu Thịnh Thư Lan mau ngồi xuống: "Cô cũng ăn một chút gì đi."

"Tôi không đói." Thịnh Thư Lan cầm lấy ấm nước, rót một chén đưa đến bên miệng Gạo Nếp: "Uống chút nước nào."

Tống Khiêm nhìn ra Thịnh Thư Lan đối với Gạo Nếp rất tốt, lại một lòng yêu Lệ Cảnh Trình. Nhưng anh vẫn nhìn không ra giữa họ có chút không khí ấm áp vui vẻ mà một gia đình nên có.

Sau khi ăn xong, Lệ Cảnh Trình và Tống Khiêm mỗi người đi một ngả.

Gạo Nếp mệt mỏi, lúc trở về lại không chịu ngồi yên trên ghế. Thịnh Thư Lan ôm con bé vào trong ngực, Lệ Cảnh Trình liền giảm tốc độ xe lại.

Trước cửa sổ, tóc Gạo Nếp bị thổi tán loạn, Thịnh Thư Lan giúp bé vén tóc ra sau tai. Ánh mắt anh xuyên qua kính chiếu hậu hướng về hai người phía sau. Thịnh Thư Lan nhẹ hôn lên trán Gạo Nếp.

Lúc cô ngẩng đầu lên, tầm mắt cùng Lê Cảnh Trình chạm nhau, cô mỉm cười với anh. Anh thấy có chút bất lực, một màn này, nếu như thay đổi nữ chính, có phải sẽ càng thêm hài hòa?

Ý niệm này vừa nảy sinh liền bị Lê Cảnh Trình xua đi, anh đang suy nghĩ cái gì thế này?

Thực sự quá mĩa mai.

Trong mắt anh, trong lòng anh, sớm đã không còn Vinh Thiển.

Anh tự nói với chính mình.

Hoắc gia.

Lúc Mạc Hy về nhà đã là mười một giờ.

Cô rón ra rón rén lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ đi vào, phát hiện Hoắc Thiếu Huyền và Tranh Tranh đều chưa ngủ.

Tranh Tranh ngồi ở trên giường chơi xếp gỗ, Hoắc Thiếu Huyền ở bên cạnh. Nghe thấy động tĩnh, Hoắc Thiếu Huyền ngẩng đầu: "Đã về rồi sao?"

"Vâng."

"Mẹ!"

Mạc Hy đi nhanh qua, ôm Tranh Tranh: "Ở nhà có ngoan hay không?"

"Ng ngoan ạ."

Cô đem Tranh Tranh thả lại trên giường.

"Em đi tắm."

"Chuyện quán bar, em vẫn nên giao cho người khác đi."

"Muốn tìm người khác, cũng cần phải tìm người đáng tin."

Mạc Hy đi vào phòng thay quần áo tìm áo ngủ, sau đó thẳng tiến vào toilet.

Cô khóa trái cửa, mở vòi sen, quần áo cũng không cởi. Mạc Hy hai tay ôm mặt, quần áo toàn bộ ướt đẫm, bao bọc lại bóng dáng thân thể cô đơn.

Nước mắt hóa cùng dòng nước ấm, cô không dám khóc thành tiếng, chỉ là cắn chặt môi nhe răng không ngừng.

Tóc ướt bết lại trên mặt, dính đến khó chịu.

Mạc Hy cởi quần áo rồi bắt đầu tắm rửa, dùng khăn tắm quấn quanh, cô đi tới bồn rửa tay, chăm chú nhìn mình trong gương.

Ánh mắt rơi vào xương quai xanh đi xuống, những vết hôn màu hồng tím hiện ra rất rõ ràng mà châm chọc.

Mạc Hy hung hăng che kín người, cô thực sự là hồ đồ muốn chết.

Khoảnh khắc Tôn Giai Lâm ôm lấy cô, cô lại không hề giãy giụa.

Hai tay cô che lấy mặt lần nữa, thật vất vả mới làm cho bản thân có thể bình tĩnh trở lại. Viên mắt có chút hồng, cô dùng nước lạnh xoa nhẹ hồi lâu.

Đi ra toilet, Mạc Hy vừa lau tóc, vừa cố che giấu những dấu vết mờ ám.

Hoắc Thiếu Huyền dựa vào đầu giường, tầm mắt biếng nhác và hơi có vẻ mệt mỏi hướng về phía cô.

Mạc Hy chợt dạ, cô cẩn thận đi tới bên giường. Hoắc Thiếu Huyền tay nắm thành quyền gõ trán. "Tranh Tranh đêm nay tinh thần thật tốt."

"Buổi chiều có ngủ chút nào không?"

"Ngủ ba tiếng đồng hồ."

Mạc Hy ngồi ở mép giường, Hoắc Thiếu Huyền hơi nhích đến: "Đến gần đây một chút."

Cô vội vàng né tránh: "Không, không cần."

Mạc Hy cuống quýt, ba năm này, Hoắc Thiếu Huyền chỉ yêu nhất là Tranh Tranh, đối với cô tuy cũng không phải lạnh lùng, hờ hững, nhưng hai người tương kính như tân, không có hừng hực khí thế ân ái. Chỉ như những người bình thường sống qua ngày bình thản an ổn.

"Trong quán rượu có tốt không? Vàng thau lẫn lộn, hai ngày trước cha em cũng nói, không thích hợp với một phụ nữ như em."

"Cũng không phải lần đầu tiên em xử lý chuyện quán bar."

Tranh Tranh ngồi ở trên giường, nơi này vốn nên tồn tại không khí ấm áp hòa thuận. Mạc Hy lại đột nhiên nghĩ đến Tôn Giai Lân.

Anh ta theo đuổi cô mấy năm, nhưng trong lòng cô chỉ có Hoắc Thiếu Huyền, sau khi kết hôn, lại càng không muốn dây dưa cùng anh ta.

Thế nhưng...

Mạc Hy vẫn còn nhớ rất rõ một màn diễn ra vừa rồi.

Khi Tôn Giai Lân đè cô xuống ghế sofa, cô đã ra sức giãy giụa chống cự như thế nào. Khi anh ta xé hết cả áo lót của cô, cô đã rống lên chửi rủa anh ta là cầm thú ra sao.

Nhưng khi anh ta khẽ cắn vành tai cô, còn đôi tay thì không ngừng di chuyển trên cơ thể cô, rồi bất ngờ vùi đầu vào nơi sâu kín nhất của cơ thể cô, cả người cô bỗng cứng đờ, mọi động tác chống cự cũng dừng lại.

Tôn Giai Lân thấy rõ ràng là cô đang xao động, thuận tiện bổ sung thêm một câu: "Chồng em có mang lại cho em cảm giác kích thích hay không? Cho anh, anh có thể làm cho em hưởng thụ càng nhiều..."

Thì bức tường thành của cô ầm ầm sụp đổ.

Ôm tình yêu không thể sống một đời, Mạc Hy ngơ ngẩn nhìn chăm chăm con gái phía sau lưng.

Tôn Giai Lân kia đã đem theo ngọn lửa dục vọng mà thiêu đốt cô. Cô mặc dù yêu Hoắc Thiếu Huyền, mặc dù ba năm này, Hoắc Thiếu Huyền coi cô là vợ, muốn cùng cô sống yên bình. Thế nhưng, vì sao cô chính là càng lúc càng tham muốn nhiều hơn, cô muốn tim của anh, muốn anh yêu cô như ngày xưa từng yêu Vinh Thiển, muốn anh kịch liệt, muốn anh phấn khởi, muốn anh...

Mạc Hy không nhận được, đôi mắt dâng lên tầng hơi nước nóng bỏng.

Cô được gả cho Hoắc Thiếu Huyền, cô đã nghĩ khi cô đã là vợ anh, cô sẽ mặc kệ trong lòng anh có còn Vinh Thiển hay không. Cô tin chỉ cần cô có thể cùng Hoắc Thiếu Huyền bên nhau suốt quãng đời còn lại là tốt rồi.

Thế nhưng, ba năm, không dài cũng không ngắn, có thể thay đổi bao nhiêu việc?

Chiếm được, càng lúc càng muốn đạt được nhiều hơn nữa.

Cô muốn Hoắc Thiếu Huyền rùng rục yêu, cô không sai.

Cuối cùng thời khắc đó, cô vẫn là đem Tôn Giai Lâm đẩy ra, Tôn Giai Lâm không có cường bạo chiếm đoạt, chỉ là mỉm cười nhìn cô.

Hoắc Thiếu Huyền vén chăn lên: "Em ngủ trước đi, anh trông Tranh Tranh."

"Anh ngủ đi."

"Anh ngày mai không đến công ty, có thể ngủ nướng cùng con bé."

Mạc Hy chui vào trong chăn, cô lấy cổ Hoắc Thiếu Huyền: "Em yêu anh."

Anh cúi người hôn lên trán cô: "Chúc ngủ ngon."

Sau khi Lê Cảnh Trình biết sự tồn tại của Tụng Tụng, liền dùng trăm phương ngàn kế để điều tra thân phận của đứa bé.

Vinh Thiển rất ít khi mang theo Tụng Tụng ra ngoài, bảo mẫu cũng chỉ đi ra ngoài mua thức ăn ngay cửa tiểu khu, đôi khi là Vinh Thiển bên ngoài tiện đường mua về. Cô không muốn Tụng Tụng lộ diện trước mặt người khác.

Văn phòng giám định làm ăn cũng không tốt lắm, cô kinh nghiệm còn ít, khó tham gia vào các phòng đấu giá lớn. Vinh Thiển chỉ có thể kiên trì hi vọng.

Hôm nay, cô nhận được điện thoại, bên kia nói có một vị khách cần cô thẩm định một món đồ cổ quý giá. Vinh Thiển thay quần áo sau đó theo địa chỉ đối phương đưa mà đến.

Tại một nhà hàng khách sạn cao cấp năm sao, Vinh Thiển cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, rất nhiều khách từ xa đến mua hàng đương nhiên cũng có thể sẽ nghỉ lại tại khách sạn.

Đến phòng của người khách kia, Vinh Thiển ấn chuông cửa, đợi một lát vẫn không thấy mở cửa, cô gõ nhẹ lên cửa, cánh cửa bỗng nhiên lại mở.

Vinh Thiển đi vào: "Xin chào?"

Một bóng người từ phòng tắm bước ra, đối phương mặc áo choàng tắm màu trắng, vạt áo dài đến đầu gối, mái tóc ướt đầm. Vinh Thiển chăm chú nhìn

kỹ người kia, sắc mặt đột ngột biến đổi, muốn xoay người rời khỏi đây.

Cánh tay Lệ Cảnh Trình vội đề lại cánh cửa: "Tìm cô đến, là vì muốn cho cô xem món bảo bối, chứ cô cho là vì cái gì?"

"Vụ làm ăn này tôi không làm !"

Lệ Cảnh Trình thông thả: "Nếu cô không sợ tôi ra ngoài nói lung tung, bây giờ liền có thể đẩy cửa đi ra."

Vinh Thiển thu hồi bàn tay trên nắm cửa lại, đi hướng vào trong phòng.

"Đồ đâu?"

Lệ Cảnh Trình chỉ một hộp gấm trên bàn trà.

Vinh Thiển ngồi xuống ghế sofa, Lệ Cảnh Trình ở đối diện cô, vài giọt nước trượt dài từ ngọn tóc chảy xuống cổ, rồi theo cổ áo choàng tẩm đi xuống.

Cô mở hộp ra, nhìn thấy một chiếc nhẫn ban chỉ.

Vinh Thiển sao có thể không nhận ra, đó là lúc trước Thẩm Tĩnh Mạn đưa cho cô, nói là đồ gia truyền của Lệ gia, lúc cô bỏ đi không muốn mang theo nên đã để lại ở Đế Cảnh.

Cô đem hộp gấm thả lại trên bàn trà.

"Thế nào, không thể định giá?"

"Thứ này chắc anh cũng sẽ không bán, định giá có ích gì?"

"Đây là mẹ tôi nhờ tìm người thẩm định xem có phải là đồ thật hay không, nếu là đồ giả, tôi liền đập."

Vinh Thiển nghe nói vậy, liền cầm lên xem lần nữa, khi đó, sự hiểu biết của cô không coi là nhiều, nhưng cũng có thể phân biệt thật giả. Cô đem món đồ đặt trong lòng bàn tay, cẩn thận xem.

Lần này, mới biết quả thực không đơn giản.

"Nhẫn ngọc thời Xuân Thu, thời kỳ chiến quốc, là một loại công cụ để chế trụ dây cung, phòng ngừa trầy da ngón tay. Ngọc này là loại tốt nhất."

"Nghe nói, vật này đã từng được một vị vua ban cho phi tử của mình, trải qua thời gian lưu lạc đến Lệ gia, nó liền trở thành đồ gia truyền."

"Đúng vậy, nó rất có giá trị."

"Vậy cô xác nhận đây là đồ tốt?"

Vinh Thiển đem hộp gấm thả về: "Anh còn muốn nhờ tôi định giá?"

"Trả lời câu hỏi của tôi."

"Anh nói thử xem?"

"Nếu là món đồ quý giá như thế, vì sao lúc đi không mang theo?"

Vinh Thiển biết anh có ý định gây khó dễ.

"Món đồ quý như vậy, tôi không mang nổi."

Lệ Cảnh Trình cười khẽ, cầm lấy ly rượu trên bàn trà. Vinh Thiển thấy vậy, đứng lên chào: "Không còn chuyện gì nữa, tôi về trước."

Người đàn ông thấy cô xoay người muốn rời đi, thần sắc liền trở nên hung ác nham hiểm.

Cô tỏ thái độ trốn tránh như vậy làm anh vô cùng tức giận. Anh đặt mạnh ly rượu xuống bàn trà: "Cô nghĩ rằng tôi cho gọi cô qua đây, là muốn dây dưa níu kéo tình cũ sao?"

"Lệ thiếu, tôi không hề tự để cao bản thân như vậy."

"Vinh Thiển, đứa bé kia chính là con tôi phải không?"

Cả người Vinh Thiển bỗng nhiên cứng đờ, sau đó xoay người nhìn về phía anh: "Lệ thiếu, anh thật biết nói đùa."

"Tôi nói đùa?" Lệ Cảnh Trình cười ra tiếng: "Vậy cô nói, đứa bé đó có quan hệ gì với cô?"

"Đây là việc riêng của tôi, không cần anh bận tâm."

"Tôi bận tâm việc gì cũng không đến lượt việc của cô, nhưng cô muốn giấu con trai của tôi, ít nhất cũng phải hỏi trước xem tôi có đồng ý hay không."

Vinh Thiển khẽ nhếch khóe miệng: "Con trai của anh?"

Lệ Cảnh Trình nhìn cô không hề chớp mắt: "Nếu như không phải, cô còn có thể cùng người khác sinh con? Tôi đã điều tra, đứa bé kia ở cùng một chỗ với cô, cũng không có ai thân thích."

Cô ngơ ngẩn đứng đó, Lệ Cảnh Trình ngược mắt nhìn cô.

"Lệ Cảnh Trình, anh thấy một đứa bé trai, liền cho là con của anh? Nếu tôi nói, tôi muốn gặp con gái tôi, anh sẽ đồng ý sao?"

"Không cho phép cô gặp Gạo Nếp! Chuyện này và chuyện đứa bé kia có phải con tôi hay không, không có quan hệ gì với nhau."

Khóe miệng Vinh Thiển run rẩy: "Tôi nói cho anh biết, đứa bé kia với anh không có quan hệ gì hết."

Cô xoay người muốn rời đi, nghĩ nghĩ, lấy ra một danh thiếp: "Lần này sở giám định muốn thu phí, anh có thể chuyển khoản cho tôi."

Lồng ngực Lệ Cảnh Trình phập phồng: "Hà tất phiền toái như vậy, bây giờ tôi liền đưa cho cô."

Anh đứng dậy đi hướng tủ đầu giường, mở một ngăn kéo, lấy ra một xấp tiền sau đó đi tới trước mặt Vinh Thiển. Anh vứt xấp tiền xuống bên chân cô. Vinh Thiển liếc nhìn, nhặt lên.

"Cảm ơn."

"Ông ngoại cô yêu thương cô như vậy, sao lại để cô ra ngoài kiếm mấy đồng bạc lẻ theo cách này? Mặc dù bây giờ Vinh gia cũng không còn như xưa, nhưng lạc đà gãy không phải cũng còn hơn ngựa lớn sao? Cô vì kiếm tiền có thể tùy tiện đến phòng của đàn ông như vậy?"

Vinh Thiển đưa lưng về phía anh.

"Lệ thiếu, tôi đến đây vì không biết người trong phòng là anh, nếu không có cho cả núi vàng núi bạc tôi cũng không thèm. Nếu sau này lại có việc, anh có thể yêu cầu những người đồng nghiệp khác của tôi."

Cô giơ xấp tiền trong tay lên: "Anh đã hào phóng như vậy, tôi cũng không khách khí."

Vinh Thiển đi về phía trước hai bước, Lệ Cảnh Trình lại lên tiếng lần nữa: "Nếu như tôi có con trai ở bên ngoài thật, xin cô trả lại cho tôi."

Vô sỉ!

Trong miệng cô lẩm bầm mắng chửi, chỉ là không phát ra tiếng.

Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển bước đi, cũng không ngăn cản.

Anh ngồi lại xuống ghế sofa, hẹn gặp cô cũng chỉ vì đứa nhỏ, không có quá nhiều chuyện để hàn huyên và...

Người đàn ông thu hồi tâm tư, ánh mắt rơi xuống cái hộp gấm.

Đi tới bãi đỗ xe, Vinh Thiện đem tiền bỏ vào túi, Lệ Cảnh Trình đã biết sự tồn tại của Tụng Tụng, dựa vào tính tình của anh, chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Cô nhìn qua kính chiếu hậu, bàn tay phủ lên chiếc vòng trang sức trên cổ, quả thật che lấp rất tốt, ít nhất cho tới bây giờ không ai phát hiện vết thương phía dưới.

Hà Mộ cùng Lâm Nam sau khi biết có Tụng Tụng, nhiều lần muốn gặp mặt bé. Vinh Thiện nhân lúc đang rảnh rỗi, liền hẹn các cô ở bên ngoài.

Lâm Nam ôm cậu nhóc yêu thích đến nỗi không buông tay: "Trắng trẻo đáng yêu quá cơ, nhìn cái mặt này!"

"Thật đáng yêu, bao nhiêu tuổi rồi?"

Vinh Thiện nhìn hai người liếc mắt một cái, mở miệng: "Hai tuổi."

"Đứa nhỏ này, là của ai?" Lâm Nam hỏi.

"Của mình, là con mình."

"Đánh cho cậu một phát bây giờ!"

"Thực sự là con mình." Vinh Thiện khẳng khái.

Vinh Thiện cùng bạn ăn cơm, kể chuyện trường học. Lâm Nam cùng Hà Mộ cũng đã có bạn trai, nói là hôm khác sẽ dẫn đến cho Vinh Thiện gặp mặt.

Ăn cơm xong, Vinh Thiện đặt Tụng Tụng ngồi vào ghế phụ, sau đó cô chậm rãi lái xe về nhà.

Tới cửa tiểu khu, mấy chiếc xe xếp hàng tiến vào, bỗng nhiên chiếc xe phía trước dừng lại. Vinh Thiện ấn kèn mấy tiếng, cũng không thấy đối phương có động tĩnh gì.

Bất đắc dĩ, cô đành phải mở cửa xe, đi xuống đi đứng ở bên cạnh chiếc xe kia: "Này, đã xảy ra chuyện gì?"

Cô rất nhanh liền nghe được phía sau tiếng cửa xe bị mở ra. Vinh Thiến hoảng hồn nhìn lại, chỉ thấy Tụng Tụng đã bị một người đàn ông ôm ra, đứa bé sợ đến khóc oa oa, Vinh Thiến giật mình: "Anh là ai?"

Một chiếc đưa màu xanh ngọc tiến tới, dừng ở bên cạnh Vinh Thiến.

Lệ Cảnh Trình nhàn nhã bước xuống.

Vinh Thiến nheo mắt lại: "Ngang nhiên cướp người như vậy, không sợ tôi gọi cảnh sát sao?"

Lệ Cảnh Trình đi qua, muốn đón lấy Tụng Tụng. Vinh Thiến liền giành lấy đứa bé trong tay người đàn ông, dùng sức ôm chặt đứa bé.

Tụng Tụng sợ hãi, khóc oa oa: "Mẹ, mẹ —— "

Lệ Cảnh Trình trong lòng đột nhiên như bị ai đánh một phát thật mạnh, không thể diễn tả hết cảm giác lúc này, có cay đắng, có chua ngọt, có kích động, còn có ... phần nộ.

Vinh Thiến vỗ về đứa bé trong lòng: "Tụng Tụng không khóc, mẹ ở đây, đừng sợ mà!"

"Cô còn có gì để nói?" Lệ Cảnh Trình tới gần.

Cô lui về sau, tựa lưng vào thân xe: "Tôi chưa từng nói đây không phải con tôi."

"Vậy cô nói xem cha đứa bé là ai?"

"Dù sao cũng không phải anh."

Lệ Cảnh Trình bị chọc tức, cắn nghiến răng.

Được lắm.

"Cô giúp hai người đàn ông sinh hai đứa nhỏ, Hoắc Thiếu Huyền biết không?"

"Anh ấy đã có người giúp mình sinh con."

"Đưa đứa bé cho tôi!"

Vinh Thiến ôm chặt Tụng Tụng.

"Lệ Cảnh Trình, anh cảm thấy đứa bé này có thể là con anh sao? Nó mới hai tuổi, nếu lúc tôi đi đã mang thai thì bây giờ nó hẳn phải là ba tuổi. Anh

không biết tính sao?”

Người đàn ông cẩn thận suy nghĩ.

Tụng Tụng nhìn rất chắc, vóc dáng lại cao. Lệ Cảnh Trình thật không nhìn ra được đứa bé này có điểm nào giống chỉ mới hai tuổi.

"Giấy khai sinh đâu?"

"Tôi sẽ không cho anh xem."

Lệ Cảnh Trình hơi hạ mí mắt.

Anh vốn cho là, mặc dù Vinh Thiển trở về, giữa anh và cô đã không còn khúc mắc gì nữa. Nhưng vận mệnh chính là như vậy, một vòng lẩn quẩn, cuối cùng lại trói buộc hai người cùng nhau.

Cô ôm lấy Tụng Tụng lui đến cửa xe.

"Lệ Cảnh Trình, đây là con của tôi với người khác!"

Anh đứng im tại chỗ, lời này của cô, anh đã sớm chuẩn bị tâm lý, cho nên trái tim vẫn chưa bị hung hăng tổn thương đến đau nhói.

Lệ Cảnh Trình khoanh tay: "Phải không, vậy người đàn ông hình dáng thế nào? Cao hay thấp, gầy hay béo. Già hay trẻ?"

Vinh Thiển cãi lại: "Dù sao cũng không phải là anh."

Lệ Cảnh Trình không muốn cùng cô nói lời vô ích, định đem đứa nhỏ mang đi trước. Trong mắt Vinh Thiển lộ ra đề phòng.

"Gạo Nếp từ nhỏ đã theo anh, anh nghĩ xem nếu tôi xuất hiện nói cho nó biết tôi là mẹ nó, dứt khoát muốn mang nó đi, nó sẽ có bao nhiêu sợ hãi? Chúng đều còn là những đứa bé, Lệ Cảnh Trình, anh chớ lại dùng cách cường đoạt!"

Người đàn ông vẫn không chút mềm lòng.

Anh nhìn Tụng Tụng, tiểu bảo bối đang nghẹn ngào, hơi run rẩy một chút.

Lệ Cảnh Trình liếc mắt ý bảo người ngoài đi về trước.

Anh bây giờ đã xác định trăm phần trăm, Tụng Tụng là con của anh.

Đã như vậy, cũng không cần tốn thời gian nữa.

Lệ Cảnh Trình trở về ngồi tại ghế lái chiếc xe thể thao.

Vinh Thiện khom lưng đem Tụng Tụng thả lại ghế sau, cô rất muốn rời khỏi chỗ này.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn về phía tiểu khu, không phải dạng cao cấp, chỉ có thể tính là bậc trung. Lại nhìn đến chiếc xe của Vinh Thiện, vẫn là chiếc xe Audi từ ba năm trước của Vinh gia.

Anh có chút nghi hoặc, Vinh Thiện có ông ngoại giàu có như vậy, hoàn toàn có thể cho cô một cuộc sống thượng lưu.

Vinh Thiện ngồi vào ghế điều khiển, tâm tình vẫn còn rất hoang mang.

Vừa nãy, thiếu chút Lê Cảnh Trình thật sự cướp người ở trước mặt mọi người.

Cô khởi động xe, lái vào bên trong tiểu khu, tầm mắt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chăm chăm Tụng Tụng.

Về đến nhà, bảo mẫu liền đi ra đón cô.

Vinh Thiện ôm chặt Tụng Tụng không buông tay.

"Mấy ngày này, chị hãy giữ Tụng Tụng ở nhà, hoặc là, chỉ có thể đi đến dưới lầu, đừng ra khỏi cửa tiểu khu, mua thức ăn và mua sắm cứ để tôi."

Bảo mẫu do dự nhìn cô, gật gật đầu: "Được."

Lê Cảnh Trình về đến nhà, Gạo Nếp xông lại ôm lấy chân anh: "Ba ba, ba đi đâu vậy?"

"Ba ba ra ngoài một chút."

Anh ôm Gạo Nếp đi tới trước sofa, con bé ngồi trong lòng anh: "Mệt mỏi quá à!"

"Làm cái gì mà mệt như vậy?"

"Chơi thôi."

Lê Cảnh Trình biết Gạo Nếp ở nhà không có bạn nào chơi cùng, ngoại trừ Thịnh Thư Lan.

"Con nói xem, ba ba sẽ cho con một em trai chơi cùng, con có muốn hay không?"

Gạo Nếp không chút suy nghĩ, lắc lắc đầu: "Không muốn."

"Vì sao?"

"Không muốn, không muốn, không muốn!" Gạo Nếp đá đá hai chân, Lệ Cảnh Trình không ngờ con bé nhạy cảm với việc này như vậy.

"Em trai rất đáng yêu."

Gạo Nếp mím môi, tựa hồ như sắp khóc. Con bé ôm lấy cổ Lệ Cảnh Trình: "Con không muốn có em trai, ô ô ô ô."

"Được, được..." Lệ Cảnh Trình nhẹ giọng trấn an bé: "Chúng ta không cần em trai nữa."

Tuy con bé nói như vậy, nhưng Lệ Cảnh Trình trong lòng cũng hiểu được, con gái mình rất cô đơn.

Khoảng mười ngày sau, bảo mẫu dường như không hề mang theo Tụng Tụng ra khỏi cửa, Vinh Thiển về nhà tiện đường ghé vào chợ bán thức ăn, dừng xe đi vào.

Vừa mới tạnh mưa, mặt đất đầy những vũng nước nhỏ. Cô cầm túi mua hàng đi vào, đến khi bán thịt gia cầm, một mùi tanh tươi kéo tới, Vinh Thiển hơi nhíu nhíu mày, mua ít thức ăn rồi liền rời khỏi.

Trước đây, Vinh Thiển cái gì cũng không biết. Bây giờ, cô đã đi chợ nhiều lần và học được nhiều lắm, còn có thể mặc cả cùng người bán.

Ăn xong cơm chiều, cô ngồi ở trên giường đọc tư liệu, di động trên tủ đầu giường bỗng nhiên vang lên.

Một dãy số lạ hiện trên màn hình điện thoại, cô cũng không nhìn kỹ: "Xin chào, tôi là Vinh Thiển."

"Tôi biết cô là Vinh Thiển."

Cô nhận ra giọng nói của đối phương, Vinh Thiển ngồi nghiêm chỉnh: "Lệ Cảnh Trình, có mấy lời tôi không muốn nói với anh lần thứ hai, nhưng Tụng Tụng thật sự không phải con trai của anh, tôi thề đấy!"

"Lời thề của cô còn đáng tin sao?" Lệ Cảnh Trình chẳng thèm đếm xỉa tới: "Có phải con tôi hay không, trong lòng tôi đã rất rõ ràng."

"Tùy anh thôi!" Vinh Thiển nói xong, liền muốn cúp điện thoại.

"Vinh Thiển, chẳng lẽ cô không muốn gặp mặt con gái sao?"

Vinh Thiển giật mình, từ trên giường ngồi dậy: "Anh nói vậy là có ý gì? Anh đồng ý cho tôi gặp Gạo Nếp sao? Tôi muốn, tôi rất muốn gặp con bé!"
Cô nằm mơ cũng luôn mơ đến giây phút đó.

"Tôi cứ ngỡ đâu cô hoàn toàn quên mất con gái mình rồi chứ"

"Anh biết không phải như thế mà..."

Lệ Cảnh Trình ngắt lời cô: "Tôi đối với cái gọi là tình thương của mẹ này không còn hứng thú nữa! Ngày kia, đem con trai đến công viên Trung Hòa cho tôi gặp mặt. Đến lúc đó, tôi cũng sẽ mang theo Gạo Nếp đi cùng. Nếu cô không đến, thì sẽ không còn cơ hội thứ hai đâu!"

Vinh Thiển nắm chặt di động, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Tụng Tụng ở trên giường. Chủ ý của Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển ít nhiều cũng có thể đoán được.

Nhưng cô có thể cự tuyệt sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 56 : Muốn giám định ADN (Được ở cùng con gái)

Edit : Dế Mèn

Ba năm trước lúc cô bỏ đi, cả khi cô mua quần áo, nhờ Lê Cảnh Trình mang về cho con cũng không được. Bây giờ, Lê Cảnh Trình lại chủ động cho cô gặp con quả thật làm Vinh Thiện không ngờ tới.

Để di động xuống, ánh mắt cô lại nhìn qua Tụng Tụng.

Cô cũng là người lanh lợi, Lê Cảnh Trình bảo cô mang Tụng Tụng theo còn vì chuyện gì nữa chứ?

Tới ngày hẹn, Vinh Thiện đã sớm chuẩn bị trước.

Cô bế Tụng Tụng vào phòng khách. Bảo mẫu thấy cô đang cầm dao cạo: “Cô Vinh, lại cạo tóc à? Trời sắp trở lạnh rồi, để tóc dài một chút sẽ tốt hơn.”

Vinh Thiện bật chốt dao: “Cạo đi cho khỏi vướng víu.”

Vinh Thiện hết sức cẩn thận cạo tóc cho Tụng Tụng, cái đầu cứ càng lúc càng sáng loáng. Cạo xong, trông Tụng Tụng lại càng khỏe khoắn, khẩu khinh. Vinh Thiện đội mũ dày cho Tụng Tụng xong bế bé đi ra ngoài.

Tới công viên Trung Sơn, Vinh Thiện đưa vé để vào. Xa xa cô đã thấy Gạo Nếp háo hức chơi cạnh hồ, rất nhiều người mặc áo phao đang định lên thuyền.

Vinh Thiện ôm chặt Tụng Tụng, bước nhanh đi tới. Lê Cảnh Trình ngồi trên một băng ghế dài, đưa lưng về phía cô, đôi chân anh bắt chéo, đôi mắt chăm chú nhìn con gái.

Gạo Nếp rất lạnh chân, chỉ cần anh lơ đãng một chút là con bé sẽ biến khỏi tầm mắt anh.

Vinh Thiện thẳng hướng con mà đi, đến lúc Lê Cảnh Trình thấy có bóng người cúi lại gần con gái, nhìn lại đã thấy Vinh Thiện tới cạnh Gạo Nếp rồi.

Đôi mắt Gạo Nếp mãi nhìn ra bờ hồ, con bé rất muốn được ra đó chơi.

Lê Cảnh Trình nhú mày, đứng dậy đi tới. Gạo Nếp lại lùi người lại nên giẫm phải chân Vinh Thiện.

Con bé vội vàng nhắc chân tránh: “Con xin lỗi.”

“Không sao hết!”

Gạo Nếp ngẩng đầu lên, con bé vẫn có chút ấn tượng với cô: “Cô!”

Vinh Thiện ngồi xổm xuống: “Con còn nhớ cô sao?”

“Cô cho con pizza mà.” Gạo Nếp nhìn em bé trong lòng cô: “Chào em!”

Có tiếng bước chân Lệ Cảnh Trình tới gần hai người. Anh nhìn Vinh Thiện, đưa tay muốn bế Tụng Tụng.

Vẻ mặt cô hơi do dự, hai tay Lệ Cảnh Trình đã đưa gần tới vai Tụng Tụng. Vinh Thiện nhìn vào đôi mắt trong veo của Gạo Nếp, vòng tay cũng nói lỏng ra.

Lệ Cảnh Trình bế lấy Tụng Tụng.

Anh bế rất cẩn thận và dịu dàng.

Gạo Nếp trông rất mất hứng rõ ràng, sao ba lại bế em bé của người khác?

Miệng bắt đầu cong lên, mếu máo mấy cái thì đôi mắt cũng mờ nước, con bé lao nhanh tới ôm đôi chân Lệ Cảnh Trình: “Ba, ba không được bế, không được bế. Hu hu hu___”

Vinh Thiện luống cuống cả chân tay, Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ đầu Gạo Nếp: “Đừng khóc, ba chỉ bế một chút thôi.”

“Đó là em bé của cô mà! Không phải của nhà mình, không cho ba bế!”

Đáy mắt anh hiện lên vẻ phức tạp. Trong tiềm thức của Gạo Nếp, con bé là bảo bối của nhà họ Lệ; mỗi lúc về Lại Hải gặp họ hàng, Lệ Cảnh Trình cũng chưa bao giờ bế đứa trẻ nào.

Bây giờ đột ngột xuất hiện một đứa em trai, hỏi sao con bé tiếp nhận được?

Vinh Thiện ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy vai Gạo Nếp: “Ngoan, cô dẫn con đi chơi thuyền nhé! Cô lái được đấy nhé.”

Gạo Nếp từ mũi tới mắt đều đã hồng hồng, ánh mắt vẫn chỉ nhìn Lệ Cảnh Trình không buông.

Người đàn ông gật đầu: “Hôm nay ba cho con chơi một lát.”

Con bé thút tha thút thít mấy tiếng: “Nhưng mà ba không được thích em đó!”

“Được.”

Gạo Nếp có được đáp án hài lòng mình thì mới chịu buông tay ra.

Vinh Thiển đưa túi xách trong tay cho Lệ Cảnh Trình cầm: “Trong này có sữa bột với tã.”

Lệ Cảnh Trình bế Tụng Tụng ngồi lại xuống ghế băng. Vinh Thiển kéo tay Gạo Nếp, bàn tay mũm mĩm lại rất nhỏ, cả bàn tay được bọc trong lòng bàn tay cô.

Mua vé xong, Vinh Thiển tự mặc áo phao ình và Gạo Nếp, rồi xếp hàng ở cổng thành một đội.

Hôm nay ở hồ gió rất to, những bụi cây thấp hứng gió rung ngã. Mái tóc Vinh Thiển cột đuôi ngựa như ngày thường, cứ bay phấp phới. Cô thỉnh thoảng khom lưng nói chuyện với Gạo Nếp, nét mặt tinh xảo tỏa sáng dưới ánh mặt trời, vẫn đẹp tuyệt như trong trí nhớ của anh.

Đuôi tóc dài theo động tác của cô mà rũ xuống vai. Lúc cô nghiêng người, đuôi tóc đen tản ra làm nổi bật màu trắng của cái áo, thỉnh thoảng tỏa sáng, sáng rỡ động lòng.

“Mẹ!” Tụng Tụng trong lòng anh bỗng gọi.

Lệ Cảnh Trình định thần lại, anh cúi xuống gần con trai: “Con ngoan, gọi ‘ba’ đi!”

Bé ngược đầu nhìn, lại đáp anh bằng ánh mắt mơ hồ khinh bỉ; Lệ Cảnh Trình thấy thì ngẩn người, cái này là biểu hiện gì đây?

Anh lục bình sữa trong túi xách, lắc lắc trước mắt Tụng Tụng: “Gọi ‘ba’ đi rồi ba cho con uống!”

Miệng Tụng Tụng lại mếu, cái này không khác gì Gạo Nếp lúc còn nhỏ.

Bé nhìn anh không chịu mở miệng. Lệ Cảnh Trình để thẳng bé ngồi lên đùi mình, trong lòng không hiểu sao thấy chua chát, không phải vì con không gọi, mà vì Vinh Thiển căn bản không dạy con gọi “ba”.

Cô nói thẳng bé là con của cô và người khác, vậy người đó đâu?

Chẳng lẽ từ lúc Tụng Tụng biết nói đến giờ vẫn chưa bao giờ gọi “ba”?

Anh thả Tụng Tụng xuống đất, thẳng bé nhắc chân liền định chạy, Lệ Cảnh Trình lại lập tức ôm về. Anh dỗ Tụng Tụng nói, nhìn cơ thể với bước đi vững như vậy, anh không thể nhận lầm thằng bé là con mình.

Lệ Cảnh Trình lấy đồ chơi trong túi ra. Tụng Tụng chơi rất thích thú, người đàn ông lại nói chuyện với bé, muốn dụ bé nói mấy từ hoàn chỉnh.

Nhưng không ngờ Tụng Tụng lại xua tay về phía anh: “Quấy!”

“...”

Thật lâu mới tới lượt Vinh Thiển và Gạo Nếp lên thuyền, hai người, người bên trái người bên phải; Vinh Thiển thắt dây an toàn cho Gạo Nếp.

“Cô ơi, cô chơi cái này chưa?”

“Đương nhiên là rồi, cô là cao thủ đấy!”

Mấy câu này cũng không phải là khoe khoang, mấy trò này trước đây Vinh Thiển chơi không ít.

Cô cầm vô lăng, bắt đầu lái, chiếc thuyền nhỏ lướt rất nhanh. Gạo Nếp giật mình vỗ tay: “Siêu quá!”

Vinh Thiển lái rất thành thạo, thảnh thơi lại lướt bay trên gió mát thổi qua mặt hồ gợn sóng. Gạo Nếp chỉ tay qua thuyền bên cạnh: “Đừng đụng thuyền bọn cháu nhé! Cô cháu rất lợi hại, sẽ đụng lại đó!”

Cô hơi đánh tay lái, dễ dàng lạng lách né tránh, Gạo Nếp lại càng thêm hâm mộ.

“Cừ quá, cừ quá! Con cũng muốn lái.”

Loại trò chơi này cũng không nguy hiểm nên Vinh Thiển đồng ý. Cô cởi dây an toàn của Gạo Nếp ra, để con bé ngồi lên đùi mình còn mình thì ngồi dịch ra sau, xong cô để tay Gạo Nếp lên vô lăng.

“Muốn qua bên nào thì lái tay qua hướng đó, con hiểu không?”

“Dạ!”

Gạo Nếp khí thế đang bừng bừng, nhưng vì cánh tay quá nhỏ nên không đủ sức đánh lái.

Vinh Thiện ngồi sau ôm con bé, nắm luôn hai bàn tay con.

Gạo Nếp đang chơi vô cùng phấn khích: “Chúng ta đựng mấy cái xô nhỏ ở mép hồ kia được không ạ?”

“Như vậy rất nguy hiểm, nếu lỡ thuyền lật xuống nước sẽ bị sặc mũi, chua chua cay cay rất khó chịu đúng không?”

Gạo Nếp nhớ tới lúc uống nước bị sặc thì gật gật đầu: “Vâng ạ!”

Cách đó không xa, trên hồ có một ‘chú vịt’ màu vàng lớn, Vinh Thiện lái thuyền lại đó. Lúc thuyền chạy tới gần, Gạo Nếp kinh ngạc kêu to: “To chưa kìa! To quá!”

Con bé hôm nay rất cao hứng. Gạo Nếp quay đầu lại nhìn Vinh Thiện: “Cô ơi, cô thật lợi hại đó, con thích nhất là đi chơi thuyền.”

Nét mặt Vinh Thiện xúc động. Nhìn khuôn mặt bé con hồng hào của con gái, trong lòng chua xót lại thấy ấm áp: “Vậy sau này nếu có cơ hội, cô lại dẫn con đi chơi, được không?”

“Tuyệt lắm ạ!” Gạo Nếp ngã ra sau, cả người dựa vào lòng Vinh Thiện.

Cảm giác dạt dào này khiến tim cô đập rộn lên, hai tay siết chặt. Mặc dù khi nói chuyện Gạo Nếp là một cô nhóc lanh lợi, nhưng con vẫn là bé con, nhỏ nhỏ nép trong ngực cô.

Thật ra lúc cô bỏ đi, Gạo Nếp còn nhỏ hơn bây giờ.

Vinh Thiện còn nhớ cảm giác khi ôm con vào lòng. Thoáng cái đã ba năm, với cô, trong quãng thời gian thống khổ đó, con gái cô đã lớn được như vậy. Cô hẳn là nên vui vì ông trời còn thương mình.

Gạo Nếp chơi chưa đã nhưng gió trên hồ rất lớn nên Vinh Thiện không dám cho con bé chơi quá lâu.

Hai người lái thuyền vào bờ. Gạo Nếp vẫy tay liên tục với Lệ Cảnh Trình: “Ba, ba! Bọn con về nhất đó!”

Người đàn ông nhìn Vinh Thiện cẩn thận ôm eo con, miệng Gạo Nếp như nói: Ba, ba! Con với mẹ về nhất đó!

Sẽ rất hạnh diện, có hòa hợp, có cả yêu thương.

Nhưng anh biết điều đó là không thể nào.

Mấy nhân viên đang kéo Vinh Thiện và mọi người lên bờ, Lệ Cảnh Trình nhìn Tụng Tụng. Hôm nay anh hẹn Vinh Thiện không đơn giản chỉ để gặp Tụng Tụng; để cởi bỏ vướng mắc trong lòng, anh phải nắm được bằng chứng xác đáng.

Lệ Cảnh Trình lại bế Tụng Tụng lên, muốn lấy tóc Tụng Tụng để xét nghiệm ADN nên anh kéo mũ bé xuống...

Nhưng lại là một cái đầu trọc!

Hôm gặp ở Papa John's, rõ ràng thằng bé rất nhiều tóc; khí hậu mấy ngày này có nhất định phải cho thằng bé để đầu trọc không?

Rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi, Vinh Thiện lừa anh một vố.

Gạo Nếp vui vẻ chạy như bay tới, trong tay cầm cây kem Vinh Thiện mua ình: “Nhìn nè!”

Lệ Cảnh Trình nhìn con bé: “Ai cho con cây kem đó?”

Gạo Nếp liếm hai cái, ậm ừ không nói.

Vinh Thiện nhìn thấy Tụng Tụng không đội mũ. Quả nhiên cô đoán không sai, cô giật lấy cái mũ trong tay Lệ Cảnh Trình đội nhanh lại cho Tụng Tụng.

Ôm con về, tay Vinh Thiện sờ sờ trán: “Không bị nhiễm lạnh đấy chứ?”

Lệ Cảnh Trình hừ lạnh: “Trái lại, còn cho em hân một buổi trưa đấy.”

Vinh Thiện cúi mắt, làm bộ không hiểu: “Chuyện hẹn nhau là do anh đề nghị. Anh bảo mang Tụng Tụng theo, tôi cũng mang rồi.”

Lệ Cảnh Trình bị một câu nói làm cứng họng, Gạo Nếp đứng bên cạnh, đôi mắt cứ đảo qua lại.

Vốn vẫn hơi nghi ngờ, nhưng sau chuyện ngày hôm nay Lệ Cảnh Trình càng thêm chắc chắn Tụng Tụng là con trai anh.

Vinh Thiện cũng chẳng sợ Lệ Cảnh Trình sẽ ngang nhiên cướp người. Cô hiểu rất rõ cảm giác này, trước mặt Gạo Nếp, anh và cô sẽ không làm chuyện gì tổn thương đứa bé

Lệ Cảnh Trình kéo tay Gạo Nếp: “Đi thôi!”

Gạo Nếp thật lòng chưa muốn, con bé ngoái đầu nhìn Vinh Thiễn: “Bái bai cô, bái bái em! Hôm khác con lại chơi với mọi người.”

Vinh Thiễn lưu luyến không muốn rời, đứng dậy cũng đi theo ra. Lệ Cảnh Trình liền bế Gạo Nếp lên rồi cất bước đi

Cô nén tâm tình: “Bái bai con!”

Vinh Thiễn xách túi lên, cũng đi theo hai cha con, cô chỉ muốn nhìn con, một giây hay mười giây cũng được!

Lệ Cảnh Trình tới bãi giữ xe, mau chóng lái xe đưa Gạo Nếp đi.

Mắt anh nhìn vào kính chiếu hậu: “Hôm nay hài lòng chưa?”

“Hài lòng ạ! Hài lòng là hài lòng!”

Lệ Cảnh Trình thu lại ánh mắt: “Về nhà, nếu bà nội có hỏi thì nói là chỉ có chúng ta chơi thôi!”

“Vì sao ạ?”

“Không vì sao cả.”

“Vì sao cơ?”

“Bởi vì bà nội không thích con ở cùng với người lạ.”

“A! Vì sao?”

“...”

Về tới Đế Cảnh, Gạo Nếp hét hò muốn đi tắm.

Thịnh Thư Lan từ phòng đi ra, dắt con bé lên lầu.

Chuẩn bị nước xong xuôi rồi, Thịnh Thư Lan nhìn bé thay đồ: “Sao lại bị ướt thế này?”

“Uống nước ạ, tại uống nước.”

Thịnh Thư Lan kéo váy, rõ ràng là do dính nước, nhưng hôm nay trời đâu có mưa. Cô cởi váy cho Gạo Nếp xong liền ôm con bé nhấc bỏ vào bồn tắm: “Tại chơi ở đài phun nước đúng không?”

“Không phải đâu.”

“Vậy là cái gì?”

“Suyt!” Gạo Nếp nhún vai một cái: “Ba không cho con nói với bà nội.”

“Tại sao?”

“Vì ba nói bà nội không thích con chơi với người lạ.”

Thịnh Thư Lan thấy trong lòng rơi lộp độp, một loại dự cảm không hay dâng lên: “Người, người lạ?”

“Không lạ đâu ạ. Là cô đó đó!”

“Còn ai nữa không?”

“Còn em bé ạ.”

Thịnh Thư Lan thiếu chút nữa thì ngồi phịch xuống đất, đúng lúc này lại có tiếng Thẩm Tĩnh Mạn hỏi: “Cô nào cơ? Em bé nào?”

Bà đang cầm đồ vào cho Gạo Nếp thay. Mấy cái này nghe thật kỳ quái. Con trai bà bà hiểu, không đời nào sinh con lung tung với người khác được.

Luôn luôn có chuẩn mực.

Gạo Nếp thấy Thẩm Tĩnh Mạn thì vội đưa tay bịt miệng, còn Thịnh Thư Lan ngồi xồm ở đó hoảng hốt thất thần.

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi xuống cạnh bồn tắm: “Gạo Nếp ngoan, kể bà nội nghe, ngày mai bà nội mua Haagen-Dazs cho con.”

“Thì là hôm nay ba dẫn con đi chơi, còn có cô với em bé nữa.”

“Con biết họ ư?”

“Là lần trước,” Con bé muốn diễn đạt nhưng từ ngữ lại không đủ: “Cô với em bé ăn pizza.”

Thẩm Tĩnh Mạn chỉ im lặng trong chốc lát chợt nhớ lại lời Thịnh Thư Lan kể, giọng nói bà kinh ngạc: “Vinh Thiển?”

Sắc mặt Thịnh Thư Lan trông càng trắng bệch hơn, không dám nói nữa.

“Không thể nào! Cảnh Trình chắc chắn sẽ không lại đi tìm cô ta đâu.” Thẩm Tĩnh Mạn suy nghĩ rồi lại thấy không thích hợp: “Con nói đi em bé đó là ai vậy?”

“Là em trai đó ạ.”

Thịnh Thư Lan thấy không gạt được nữa nên nói thẳng: “Lần trước ở Papa John’s, Vinh Thiên có bế theo một đứa bé, nhưng lúc đó cô ấy đi cùng người khác, con lại tưởng là người quen thôi.”

“Đứa bé?” Thầm Tĩnh Mạn kéo tay Gạo Nếp: “Hôm nay cũng có em bé đó à?”

“Dạ có. Ba còn bế em bé, đáng ghét, đáng ghét! Hừ!”

Thịnh Thư Lan nhắm mắt, chỉ thấy trời đất quay cuồng chóng mặt.

Thầm Tĩnh Mạn đã đoán ra được phần nào: “Thư Lan, con ra ngoài trước đi. Mẹ sẽ tắm cho con bé.”

Cô chờ cả người, giờ mới cử động được. Thầm Tĩnh Mạn với lấy khăn tay, vừa lau mặt cho Gạo Nếp vừa hỏi: “Ba con có gọi cô đó là gì không?”

“Không có ạ.”

“Vậy có gọi em bé không?”

“Cũng không ạ.”

“Cô đó chơi với con à?”

“Ừm, con mua cho con kem nữa.” Gạo Nếp con nít nên nói chuyện không để ý, không biết nên giấu người nào: “Lần nào Thư Lan cũng không chơi với con, nói là sợ nguy hiểm. Cô siêu lắm nhé, chúng con được giải nhất. Ya ya!!!”

Thịnh Thư Lan thấy tim đau nhói, tay phải cô vịn lấy cánh cửa. Cô vốn nhát gan, dẫn Gạo Nếp đi càng nhát gan hơn, cứ sợ sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên hề thấy đài phun nước chỉ lo là né không kịp, nhưng đó là vì cô thương con bé.

Viền mắt Thịnh Thư Lan đỏ lên, ba năm nay của cô chẳng lẽ không bằng một ngày của Vinh Thiên sao?

Thầm Tĩnh Mạn đau lòng thay cho Thịnh Thư Lan: “Không phải bà nội đã nói con kêu cô là mẹ sao?”

“Nhưng ba lại không cho.”

“Ba không cho thì con cứ kêu nhiều lên, ba chẳng lẽ không cho hoài? Con nói xem, cô Thư Lan đối với con thế nào?”

“Tốt ạ!”

“Vậy chắc chắn là con thích cô ấy, có muốn cô ấy làm mẹ con không?”

“Thư Lan nhất lắm, còn không cho con chơi.”

“Tiểu linh tinh!” Thấm Tĩnh Mạn thấy không dụ con bé được nên cũng không nói nhiều nữa, trong đầu bà tất cả chỉ có mấy câu nói lúc này.

Thịnh Thư Lan giơ tay xoa xoa mắt, ra ngoài phòng ngủ dọn đồ chơi lúc ban sáng cho Gạo Nếp.

Thấm Tĩnh Mạn suy nghĩ về chuyện vừa rồi nên tâm trạng thất thần; chờ Lê Cảnh Trình về phòng bà liền hỏi thẳng: “Hôm nay con gặp Vinh Thiển?”

Người đàn ông nhìn Gạo Nếp rồi đi qua thay đồ cho con.

Thấm Tĩnh Mạn vô cùng nôn nóng: “Nghe nói cô ta có con nữa?”

Thịnh Thư Lan biết tính Lê Cảnh Trình, cô bước nhanh tới bế Gạo Nếp:

“Chúng ta đi vẽ tranh nhé?”

“Dạ!”

Đợi hai người đó ra khỏi phòng hẳn, Thấm Tĩnh Mạn tiếp tục hỏi: “Cảnh Trình, con nói đi!”

“Vâng, có gặp.”

“Vậy đứa bé đó?...”

“Của con.”

Thấm Tĩnh Mạn cả kinh, cười muốn toe toét cả miệng: “Cái, cái gì?” Sắc mặt cũng biến đổi: “Con chắc chắn? Hay có khi của nó với người khác không?”

“Không thể nào!” Thái độ Lê Cảnh Trình rất chắc chắn, quyết tuyệt: “Hoặc là con của con, còn không thì không phải con của cô ấy.”

“Nhưng khi đó cô ta có thể có thai sao?”

“Đương nhiên là có thể.”

Sinh Gạo Nếp xong, Vinh Thiển có kinh nguyệt trở lại tương đối sớm, Lê Cảnh Trình nhớ rất rõ.

Nghe nói vậy, khóe miệng Thẩm Tĩnh mạn không kìm được mà nhếch lên: “VẬY NHÀ HỌ LỆ CHÚNG TA LẠI CÓ THÊM ĐỨA CHÁU TRAI?”

Người đàn ông ngồi xuống giường, vắt chéo đôi chân dài. Thấy anh không lên tiếng, Thẩm Tĩnh Mạn vội tới cạnh anh: “Con định thế nào? Chuyện này phải cho ba con biết mới được. Chắc chắn sẽ mừng chết đi được! Cháu đích tôn đấy! Mấy ả kia và thằng hai sẽ bị bỏ xa.”

“Cô ấy sẽ không giao con cho con đâu.”

“Hừm, con của con, cô ta dựa vào cái gì mà không giao?” Thẩm Tĩnh Mạn nghĩ theo lẽ tự nhiên: “Nhà họ Vinh ấy càng ngày càng lụn bại, đứa bé ở với nhà họ Lệ dĩ nhiên là tốt nhất rồi.”

Lệ Cảnh Trình không ngờ anh và Vinh Thiển vương váu với nhau lại vẫn vì một đứa trẻ.

“Cô ta hiểu chuyện ấy nên không tới giành Gạo Nếp; nhưng còn đứa bé này không thể để cho cô ta được.”

Nghe giọng Thẩm Tĩnh Mạn, Lệ Cảnh Trình không hiểu sao thấy phản cảm: “Chuyện này tự con sẽ giải quyết, mẹ không phải nhúng tay vào.”

“Cảnh Trình, con cũng đừng có mềm lòng đó!”

Ngĩ tới cháu trai, tinh thần Thẩm Tĩnh Mạn càng phấn chấn.

Thịnh Thư Lan ngồi vẽ tranh với Gạo Nếp nhưng vẫn không yên lòng; lúc Thẩm Tĩnh Mạn đi vào, Thịnh Thư Lan vội cúi đầu né ánh mắt bà.

Thẩm Tĩnh Mạn bế Gạo Nếp ngồi qua một bên, còn mình ngồi cạnh Thịnh Thư Lan: “Con gạt mẹ, mẹ có thể hiểu. Mẹ chưa từng giấu giếm mẹ thích có cháu. Con chưa ỉn một con đường, mẹ không trách con.”

“Mẹ, con...”

Thẩm Tĩnh Mạn ngắt lời Thịnh Thư Lan: “Con yên tâm, nhà họ Lệ chúng ta chỉ muốn đứa cháu thôi. Con đừng nhìn Cảnh Trình như vậy, nó sẽ không để Vinh Thiển vào cửa lần nữa đâu. Con mãi mãi là con dâu của mẹ.”

“Mẹ, mẹ nói đứa bé ấy đúng là con của Cảnh Trình sao?”

“Cảnh Trình rất chắc chắn.”

Thịnh Thư Lan buồn bã nói: “Cảnh Trình đã khẳng định thì chắc mười phần không sai rồi.”

Trong lòng Thẩm Tĩnh Mạn cố kìm nén vui mừng. Thật tốt quá! Một đứa cháu trai có ý nghĩa thế nào bà đương nhiên rõ hơn ai hết. Bà thật muốn xem sau này Cung Khanh, Cung Dụ còn có thể đặc ý được không.

Sự tình bị đẩy ra thế này, Vinh Thiển, trái lại, cảm thấy chẳng có gì phải trốn tránh.

Hôm nay cô được nghỉ nên cho Tụng Tụng ra ngoài. Cách khu nhà không xa có cái công viên nước, bảo mẫu đẩy xe đẩy đi sau cô.

Vinh Thiển ôm Tụng Tụng ngồi ở ghế đá.

“Thiển Thiển!”

Nghe thấy giọng nói rất quen thuộc, Vinh Thiển không khỏi ngoái lại. Hoắc Thiều Huyền đang nắm tay Tranh Tranh đứng phía sau cô.

“Thiếu Huyền!”

Hoắc Thiều Huyền vòng qua cái bàn đá, ngồi xuống đối diện cô. Ánh mắt anh không kìm được nhìn đứa trẻ trong ngực cô: “Đây là?”

“Con em.”

Anh không hỏi thêm, ôm Tranh Tranh ngồi lên đùi mình: “Tranh Tranh, chào cô đi!”

Cô bé cất giọng giòn tan: “Chào cô ạ!”

Tranh Tranh tết tóc hai bím, rất là đáng yêu. Vinh Thiển mỉm cười: “Tranh Tranh ngoan quá!”

Cô nhìn xung quanh: “Chị Hy Tử đâu?”

“Quán bar gần đây rất bận rộn, anh để cô ấy ngủ thêm nên không gọi dậy ra ngoài.”

Vinh Thiển gật đầu.

Ánh mắt hai người tự nhiên gặp nhau. Cánh tay Hoắc Thiều Huyền ôm eo Tranh Tranh, nhìn là có thể biết anh thường xuyên mang con theo: “Ba năm

nay em đã đi đâu?”

“Em ở chỗ ông ngoại.”

“Sống có tốt không?”

Nghe câu này, từ đáy lòng Vinh Thiển cảm thấy đau xót, nhưng thần sắc cô rất tự nhiên nên ngay cả thanh mai trúc mã mười mấy năm là Hoắc Thiếu Huyền cũng bị đánh lừa.

“Rất tốt ạ.”

“Vinh Trạch có nhắc tới em, nói là em đi tới chỗ ông ngoại, năm đầu tiên thường xuyên liên lạc nhưng sau đó ít dần.”

“Do năm đầu nhiều chuyện chưa xong xuôi, sang năm thứ hai hàng ngày lại phải trông coi đồ, bận sức đầu mẻ trán.”

Hoắc Thiếu Huyền ôm Tranh Tranh vào lòng, con bé bị bệnh tăng động, không ngồi yên được.

Thật ra, lúc Vinh Thiển rời đi, Hoắc Thiếu Huyền có đi tìm nhưng lúc đó cô đã rời Nam Thịnh rồi.

Anh không yên lòng lại cho người đi tới chỗ ông ngoại cô sống. Sau khi biết cô bình an cả rồi anh mới hoàn toàn an tâm.

Vinh Thiển theo ông ngoại đương nhiên là tốt nhất rồi. Hai năm tiếp theo lại là lúc Tranh Tranh hiếu động dữ nhất, Hoắc Thiếu Huyền bình tâm xuống, cũng an lòng để Vinh Thiển ở bên ngoài.

“Ba, con muốn ăn KFC.”

“Không phải mẹ bảo con ăn ít khoai tây chiên sao?” Hoắc Thiếu Huyền cúi đầu nói với Tranh Tranh.

Con bé ngẩng đầu: “Nhưng hôm nay đâu có mẹ, ba đừng nói.”

Lại là một đứa bé lém lỉnh, vì những lời con nói mà khuôn mặt của Hoắc Thiếu Huyền cũng rạng rỡ lên. Vinh Thiển nhìn như thất thần, không phải vì tình cảm cũ nhưng vì hiện tại cô cuối cùng cũng đã hiểu được câu nói: Một người, chỉ cần đã là cha mẹ thì tình yêu có oanh liệt thế nào cũng có thể xem nhẹ.

Đây là cốt nhục máu mủ, là tình yêu sâu đậm nhất, dài lâu nhất.

Hoắc Thiếu Huyền chỉ chỉ miệng con gái: “Lát nữa ra công viên rồi dẫn con đi.”

“Con yêu ba nhất!” Cánh tay Tranh Tranh nín cổ Hoắc Thiếu Huyền, miệng hôn lên sườn mặt đẹp trai của anh: “Thương nhất! Yêu nhất!”

Khóe miệng Vinh Thiển mỉm cười, cùng Hoắc Thiếu Huyền trò chuyện. Hai người mỗi người ôm một đứa trẻ, không còn lúc là thanh mai trúc mã ngày xưa nữa.

Lúc hai người bỏ trốn suốt ba ngày, nói với nhau rõ rằng sẽ không còn sau này nữa, cũng chỉ có thể giấu người kia mà chôn chặt nỗi đau trong lòng. Thời gian trôi qua thật dài, đau khổ đi qua rồi khép lại, vết sẹo đó vỡ ra lại đau khổ lần nữa, Vinh Thiển mới tỉnh ngộ, chẳng trách người ta hay nói cứ giao tất cả cho thời gian đi.

Hóa ra đó mới là liều thuốc tốt nhất.

Thời gian đã vô thức biến đổi thân phận hai người, cũng đem tình cảm bọn họ trong bao lâu hóa thành phiến đá đẹp theo năm tháng.

Hoắc Thiếu Huyền và Vinh Thiển nhìn nhau cười, anh túm được chân của Tranh Tranh: “Đi nào! Nhưng chỉ được ăn một phần khoai thôi.”

“Dạ, con chỉ ăn một phần.”

Vinh Thiển giơ tay, vẫy chào với Tranh Tranh: “Bái bai!”

“Bái bai cô!”

Cô chăm chú nhìn hình bóng hai cha con đi xa dần, cô cười, thấy hơi xúc động. Người đàn ông có con thì cưng chiều như với phụ nữ, đòi gì sẽ cho nấy.

Vinh Thiển ngồi ở công viên một lúc, mãi cho tới gần trưa mới ôm con đứng dậy đi về nhà.

Bảo mẫu đang đi cạnh nói chuyện cùng cô, Vinh Thiển nhìn xung quanh, bà ta không hiểu nên hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Tôi luôn có cảm giác ai đó đi theo chúng ta.”

“Không thể nào.”

“Đi mau thôi!”

Cô đặt Tụng Tụng vào xe đẩy, đẩy nhanh ra khỏi chỗ đó.

Đế Cảnh.

Lệ cảnh Trình đi vào phòng khách, ánh mắt đảo qua bàn trà.

“Cái gì đây?”

Thẩm Tĩnh Mạn kéo con trai qua: “Cảnh Trình! Con mau lại xem, đứa bé này nhìn giống con chưa!”

Bà cầm một tấm ảnh lên: “Quả thực giống con lúc nhỏ như đúc!”

Thẩm Tĩnh Mạn đã nói được vậy tức trong lòng cũng đã nhận định đây là cháu trai của mình: “Khi nào thì con mang nó về?”

Lệ Cảnh Trình cầm tấm ảnh lên nhìn: “Mẹ cho người theo dõi cô ấy?”

Bà lại chẳng thấy có gì sai cả: “Mẹ muốn nhìn cháu mẹ thì sao chứ?”

Một xấp ảnh bị ném vung ra, từng tấm thừa thớt rải rác cong vòng rớt xuống đất.

Thẩm Tĩnh Mạn bị dọa đến rớt vai: “Cảnh Trình! Con, con làm cái gì đó?”

“Con đã bảo mẹ mặc kệ đi!”

Thịnh Thư Lan nghe ồn ào thì bước nhanh tới: “Mẹ, làm sao vậy?”

Thẩm Tĩnh Mạn tức không nói được, Lệ Cảnh Trình chậm rãi đứng dậy, chưa nói được hai câu liền đi lên lầu.

Về tới phòng ngủ, anh đi thẳng ra ban công. Mấy ngày nay anh không hành động vì có tâm tư của mình.

Nếu khẳng khẳng bắt Tụng Tụng về, nhất định phải dính dáng không rõ với Vinh Thiển.

Năm đó cô quyết liệt muốn đi, Lệ Cảnh Trình cảm thấy tức giận, thực sự đã hạ quyết tâm đời này, tới chết cũng không muốn gặp lại cô, anh từng nghĩ cứ để Tụng Tụng lại cho Vinh Thiển đi.

Nhưng cô mang thai con anh mà không nói tiếng nào, trước mặt anh còn không chịu thừa nhận, bảo anh cam lòng sao?

Lệ Cảnh Trình đập mạnh bàn tay xuống thành lan can màu trắng ngọc, phát ra tiếng rung kêu ong ong, lòng bàn tay cũng tê dại.

Thẩm Tĩnh Mạn không nói thì thôi, nếu đã xác định thì chín con trâu cũng không kéo lại được.

Tin tức dạo này về Vinh Thiển cũng không khó tra, Thẩm Tĩnh Mạn muốn hẹn cô cũng rất dễ dàng.

Thẩm Tĩnh Mạn tới phòng đấu giá của Vinh Thiển, mời gặp cô bên ngoài.

Vào căng tin, lúc Vinh Thiển tìm chỗ thì thấy bà, bước chân cô hơi khựng nhưng vẫn không bỏ đi, ngược lại thông thả đi thẳng tới.

“Chào bác.”

Thẩm Tĩnh Mạn cười nhạt, ý bảo cô ngồi.

Vinh Thiển kéo ghế ra.

Thẩm Tĩnh Mạn không muốn nhiều lời vô ích với cô: “Hôm nay tôi tìm cô là muốn thương lượng chuyện đứa bé.”

Vinh Thiển dựa người ra sau ghế: “Đứa bé nào cơ?”

Biết rồi còn cố hỏi.

Thẩm Tĩnh Mạn chìa tờ chi phiếu: “Năm triệu, giao cháu trai của nhà họ Lê cho tôi.”

Vinh Thiển liếc nhìn, khóe miệng nhếch lên mỉa mai: “Bác thật sự là không tiếc tiền.”

“Cô là phụ nữ một thân một mình, mang theo đứa bé sẽ có nhiều bất tiện.”

“Tôi nghĩ, bác thật sự hiểu lầm rồi. Tụng Tụng không phải con của Lệ Cảnh Trình.”

“Vinh Thiển, mấy câu này không có tác dụng đâu.”

Thẩm Tĩnh Mạn chỉ chỉ vào tờ chi phiếu: “Cô làm nhà giám định bảo vật thì bao lâu mới kiếm được số tiền ấy, huống hồ còn phải nghĩ tới tình hình nhà họ Vinh hiện giờ đây.”

“Có vậy thì tôi cũng không bán con mình.”

“Đứa bé này bắt buộc phải ở với Lệ gia.”

Vinh Thiển trầm giọng: “Mọi người dựa vào cái gì bảo nó là con Lệ Cảnh Trình?”

“Cảnh Trình đã khẳng định thì tôi cũng chắc chắn.”

Thẩm Tĩnh Mạn biết Vinh Thiển sẽ không dễ dàng bị mấy lời nói làm lay động: “Sẽ cho cô thêm năm triệu nữa. Hơn nữa, tôi sẽ thuyết phục Cảnh Trình cho cô mỗi tháng được gặp Gạo Nếp hai lần.”

Vinh Thiển nghe vậy nghĩ, đã được tiền, mỗi tháng còn được gặp Gạo Nếp hai lần.

Cô cảm thấy đây đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.

“Thế nào?”

Vinh Thiển nhìn thẳng vào mắt Thẩm Tĩnh Mạn: “Tụng Tụng là con tôi, tôi không đưa cho ai cả. Bác còn chuyện gì không?”

“Vinh Thiển, cô cần gì phải vậy. Cô cũng chỉ mới chân ướt chân ráo đặt chân về đây, còn mang theo một đứa bé, con đường sau nay cũng không tốt đâu.”

Cô đứng dậy, đẩy ghế ra sau: “Có tốt hay thì tôi cũng từng bước một mà đi. Tôi nói lần cuối, Tụng Tụng chẳng có chút quan hệ gì với nhà họ Lệ cả.”

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn bóng cô đi nhanh khỏi đó tức giận run cả người.

Về Đế Cảnh, Thẩm Tĩnh Mạn cứ suy nghĩ tìm cách. Bảo Lệ Cảnh Trình mang đứa bé về còn không bằng tự bà làm.

Bà cũng không rành Nam Thịnh, nhưng có câu cách ngôn có tiền có thể đẩy ma khiến quỷ.

Thẩm Tĩnh Mạn tìm được một người trung gian, đối phương nhận tiền xong, Thẩm Tĩnh Mạn liền đưa đồ cho bà ta.

Đối phương lấy đồ ra xem rất cẩn thận, nhẹ tay: “Thứ này, muốn gạt người ta e là khó đấy. Như lời bà nói, cô ta là nhà giám định bảo vật, nhất định nhìn là có thể biết thật hay giả, lúc đó, rắc rối đầu tiên là có thể sẽ bị trả về đấy.”

“Có cách nào khác không?”

“Bà không có món nào khó phân biệt thật giả sao? Hoặc là đi tới mấy phố trưng đồ cổ, tìm mấy người hay đi đào ấy.”

“Khó phân biệt thật giả...”

Thẩm Tinh Mạn hơi ngần ngại: “Cái này thật không được sao?”

“Chắc chắn là không được rồi! Tối thiểu cũng phải trông giống 99% trở lên thì cô ta mới tham gia.”

Đối phương lại lắc đầu: “Nhưng mà chuyện này so với tìm được vật chính phẩm còn khó hơn. Trường hợp của bà rất không thuận lợi.”

“Đồ như vậy, tôi có. Nhưng phải ba ngày sau mới đưa cho bà được.”

“Không thành vấn đề. Miễn giống là được.”

Nghĩ tới cháu trai, Thẩm Tinh Mạn hạ quyết tâm: “Ngàn vạn lần không được nhắc tới tên tôi. Lúc đó, bà được toàn quyền ra mặt. Cứ yên tâm, tiền trả cho bà không thiếu đâu.”

“Được được.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 57 : Kêu một tiếng "mẹ"

Edit : Dế Mèn

Thẩm Tinh Mạn quay về Lại Hải nhưng không ở lại lâu, ngày hôm sau lại bay trở về Nam Thịnh.

Bà đưa đồ cho người trung gian, sau đó bắt đầu theo dõi diễn biến, chờ đợi trò hay trên sân khấu.

Vì đứa cháu này, coi như bà chấp nhận bất cứ giá nào!

Nhưng cũng đáng lắm chứ, đến lúc giám định xong, đồ vẫn có thể trở về tay bà.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở sofa trong phòng khách, Gạo Nếp nằm bò trên bàn trà vẽ tranh, một bức vẽ xấu đến nỗi không thể nhìn thẳng vào nó. Con bé gật gật đầu, lại rất vui vẻ: "Mình thật là tài!"

Thịnh Thư Lan bưng mâm thủy tinh đựng trái cây tới: "Ăn trái cây nào."

Cả nhà ngồi vây quanh. Thẩm Tinh Mạn chỉ nhìn mấy miếng trái cây Thịnh Thư Lan đưa ình, không ăn, bà hơi xoa tay: "Các con ăn đi."

Chương trình phim hoạt hình Gạo Nếp xem vừa chiếu xong, Thịnh Thư Lan cầm cái remote lên đổi kênh.

Màn hình liền chuyển sang chương trình giám định bảo vật.

Thẩm Tinh Mạn kích động gọi to: "Xem cái này đi!"

Thịnh Thư Lan bị giật mình đến nỗi cái remote trong tay suýt nữa đã rơi xuống. Ngay cả Lệ Cảnh Trình nghe xong cũng ngẩng đầu lên.

Trong ti vi lại thấy Vinh Thiển.

Gạo Nếp ngoan ngoãn vẽ tranh nên vẫn chưa thấy.

Thịnh Thư Lan siết chặt cái remote, tay để trên đầu gối.

Chương trình giám định bảo vật này lúc trước Lệ Cảnh Trình có xem qua mấy lần. Lâu lâu chương trình sẽ thay đổi nhà giám định, luôn có những người sưu tầm cổ vật trong dân gian nhưng không chắc đồ cất giữ trong tay mình rốt cuộc là thật hay giả.

Vinh Thiển ăn mặc nghiêm chỉnh, tóc buộc sau ót như thường lệ. Bộ tây trang màu đen trên người cô không có vẻ gì là nặng nề. Dung mạo cô xinh đẹp, miệng cười khê. Từng món đồ bảo vật được đưa tới chỗ cô, sau khi được xem qua xem lại giá trị có thể sẽ tăng lên gấp đôi.

Đây là lần đầu tiên Thịnh Thư Lan nhìn thấy Vinh Thiển lúc làm việc. Cô vốn cho Vinh Thiển vẫn mãi là cô công chúa, không thường xuất đầu lộ diện, hiểu chuyện cũng không nhiều, học ngành điêu khắc để nung đúc tình cảm sâu đậm kia mà thôi.

Nhưng bây giờ khi xem cảnh này, hai mắt đau như bị thứ gì đâm phải.

Người sưu tầm cổ vật nghe Vinh Thiển định giá thì vô cùng hài lòng, đứng dậy chào cô: "Ôi trời, có cô nói vậy thật an tâm. Cảm ơn cô!"

Vinh Thiển càng tỏa sáng, Thịnh Thư Lan như càng trở nên tầm thường hơn.

Cô thậm chí còn chưa va chạm với xã hội, trừ đọc sách, quần quýt hoa cỏ, hình như cô chẳng làm gì nữa.

Thịnh Thư Lan lén nhìn Lệ Cảnh Trình.

Ánh mắt anh bình tĩnh, tự nhiên, không còn rùng rục giằng xé nữa, cũng không né tránh, tất cả rất bình thường như đang xem một chương trình rất đổi bình thường.

Nhưng càng phản ứng như thế mới càng không bình thường.

Tiếp theo, trên cái khay nhân viên bưng ra là một chuỗi hạt ngọc xanh biếc, đẹp vô cùng.

Lệ Cảnh Trình đưa tay trái sờ cảm, người sưu tầm món đồ giới thiệu sơ lược nguồn gốc.

Hai vị chuyên gia liếc nhìn, sau đó chuỗi ngọc được đưa cho Vinh Thiển.

Cả lòng dạ và trí óc Vinh Thiển đều cẩn thận. Chuỗi ngọc này là đồ rất tốt, sắc màu cũ, nặng, hoa văn mờ kéo dài như thanh sơn, người nào nhìn qua cũng đều khen không dứt.

Vinh Thiển nhìn một lúc, người chủ trì vẫn không giục cô. Cô đặt chuỗi ngọc lên lòng bàn tay, hướng về phía ánh đèn chiếu, lại nâng lên ngang

cầm, xoay tới xoay lui chiếc vòng cổ vẫn nổi bật.

Cô nghiêng người qua phía bên trái trao đổi với một vị giám định bảo vật bên cạnh.

"Tôi cảm thấy hình như có chút không phải."

Người kia liếc nhìn: "Cô rành phương pháp so sánh này mà, sao lại thấy không giống?"

"Nói thật thì chín mươi chín phần trăm là thật."

"Thế được rồi, mấy món đồ cổ này ai có thể bảo đảm trăm phần trăm?"

Tuy miệng nói vậy nhưng Vinh Thiển vẫn không hoàn toàn chắc chắn, đôi mắt cô có sự ngờ vực. Có một đường mài giữa hơi mờ nhưng mắt thường gần như nhìn không được, vật này càng giúp chuỗi ngọc tăng thêm cảm giác huyền bí.

Ngồi trước tivi, Thẩm Tĩnh Mạn là người sốt ruột nhất, bàn tay hết nắm lại buông, lúc thấy Vinh Thiển nhíu mày, tim bà cứ muốn nhảy ra ngoài.

Lệ Cảnh Trình nhìn xuống xem bức tranh Gạo Nếp đang vẽ rồi lại ngẩng lên: "Mẹ, con nhớ mẹ cũng có chuỗi ngọc giống vậy đúng không?"

Thẩm Tĩnh Mạn giật mình hoảng hốt, mồ hôi lạnh đổ ra: "Cũng không khác lắm. Đang để trong két sắt ở nhà."

"Vậy nó là thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật!"

Thẩm Tĩnh Mạn cao giọng: "Là bà nội mẹ ẹ, rất quý giá đó!"

Lệ Cảnh Trình đáp nhẹ: "Vậy sao? Mấy đồ giống nhau như đúc thế này đáng lẽ không có nhiều chứ?"

Thẩm Tĩnh Mạn sợ nhất là phải nói dối trước mặt Lệ Cảnh Trình, đứa con này rất thông minh, không có gì có thể qua mặt được: "Cũng đâu phải là giống nhau như đúc, con cũng mới thấy qua một hai lần sao nhớ rõ được."

Vinh Thiển để hai tay lại, trên truyền hình chỉ nói đây là một món đồ tốt, cụ thể là hi vọng sau chương trình có thể xem xét kĩ hơn.

Tổ sản xuất chương trình cũng hiểu ý, lập tức cho phát quảng cáo, bắt đầu chương trình kế tiếp.

Lệ Cảnh Trình bắt chéo đôi chân dài, ánh mắt sâu thẳm.

Bà mẹ anh gian xảo thế nào anh biết rõ chứ.

Vốn tưởng chuyện chuỗi ngọc sẽ dừng ở đó.

Nhưng chủ nhân của nó lại tìm tới phòng đấu giá, cứ nói trong nhà có việc gấp, không có khả năng cho trả một khoản tiền lớn, chỉ mong đổi được một khoản tiền để qua được hạn này.

Lúc trước Vinh Thiển là người giám định chuỗi ngọc, cũng coi như biết gốc gác nên cô lại phải ra mặt.

Ba ngày sau, phòng đấu giá có tin có người sẵn lòng ra giá cao để mua.

Trong phòng làm việc, Vinh Thiển đang tiếp người muốn mua. Đó là một phụ nữ trung niên ăn vận giàu có, viên kim cương ngọc lục bảo trên tay còn lớn hơn quả trứng chim bồ câu. Cô thư ký trẻ nói nhỏ bên tai Vinh Thiển: "Giám đốc nói, vụ này mà thành sẽ thưởng cô một số."

Mặc dù vậy, Vinh Thiển vẫn nói cho hai bên nghe suy nghĩ của mình.

"Chuỗi ngọc này chắc chắn là đồ tốt, nếu định mua để cất giữ thì tương lai chắc chắn giá trị sẽ tăng. Nhưng tôi cũng không chắc chắn trăm phần trăm, nếu nói tôi định giá thì tôi chỉ có thể ra giá là hai triệu."

"Cái gì, chỉ hai triệu?"

Người bán há hốc miệng: "Mấy món trong nhà chúng tôi đã mua cũng không có giá này đấy."

Người mua bắt tay, liếc nhìn: "Tiền không thành vấn đề, mấu chốt là tôi thấy thích. trên tay tôi có thứ gì ít hơn mười triệu sao?"

Vinh Thiển nghe nói cũng không thấy gì là không tưởng tượng nổi. Có vài người không hiểu gì nhưng lại thích sưu tầm cho có tiếng, mức giá đưa ra đều rất kinh người.

Thương lượng xong xuôi cuối cùng đồng ý giá sáu triệu.

Văn kiện được đưa tới để trên bàn, Vinh Thiển lại chần chừ chưa đặt bút xuống, trách nhiệm của cô một khi ký xuống, sau này nếu có vấn đề gì...

Dù sao, con số này cũng kinh khủng.

Người phụ nữ trung niên liếc xéo cô, biết cô đang nghĩ gì: "Tôi chỉ chút tiền lẻ mua đồ thế này, chẳng lẽ lại đi gây rắc rối cho cô sao? Cô cứ theo thủ tục mà làm đi. Tôi chỉ muốn sưu tầm thôi, thỉnh thoảng mang ra ngắm ngía."

"Vậy để tôi bảo người soạn lại bản hợp đồng..."

Ít nhất cũng phải nói rõ việc mua bán này là tự nguyện, và nhà giám định đã đề nghị mức giá tham khảo là hai triệu.

"Ai da, phiền phức quá! Máy phòng đấu giá nhỏ cứ như vậy! Chuỗi ngọc này nó xứng tầm! Có thể đưa ra mức giá như vậy cho nó sao?"

"Đúng vậy, cô mau ký đi, Tôi đang cần tiền để chi trả đây!" Người bán đương nhiên rất lo.

Vinh Thiển do dự, nghề giám định bảo vật chính là thế này, giá cao cũng đồng nghĩa là rủi ro cao.

Cuối cùng Vinh Thiển vẫn ký. Lúc đó trong lòng cô suy nghĩ, đợi lấy được tiền lương rồi, cô sẽ thuê một người bảo mẫu thật tốt cho Tụng Tụng. Thời gian cô ở với Tụng Tụng không nhiều, nhưng cô cũng không muốn thằng bé bị mấy đứa trẻ khác bỏ xa.

Chuỗi ngọc và tiền đều về được trả lại về tay Thẩm Tĩnh Mạn.

Tâm trạng treo lơ lửng của bà cuối cùng cũng cười đắc ý được rồi.

Chuyện này không thể để lâu, thừa dịp Lệ Cảnh Trình vừa đi làm, Thẩm Tĩnh Mạn lập tức bảo tài xế chở bà tới phòng đấu giá.

Vinh Thiển vừa mới thả túi xuống, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị đẩy ra.

Nhìn thấy Thẩm Tĩnh Mạn đi vào, trái tim Vinh Thiển rơi lộp bộp, có dự cảm không tốt.

Thẩm Tĩnh Mạn đem văn kiện và chiếc hộp nhung vớt lên bàn Vinh Thiển:

"Hay cho cái giá sáu triệu! Cô để tôi ăn rồi bị mất bao nhiêu tiền!"

Ngồi xuống ghế, Vinh Thiển động não liền biết tình thế hiện tại là gì.

Thẩm Tĩnh Mạn cũng không sốt ruột, kéo ghế ngồi xuống đối diện với cô.

Hai người nhìn nhau qua cái bàn làm việc lớn: "Tôi đã đi tìm hội đồng giám

định giỏi nhất. Chuỗi ngọc ngày tối đa chỉ hai triệu, cô ra giá sáu triệu. Có phải cô đã thông đồng trước? Gạt lấy bốn triệu để chia đều phải không?"

"Cái người mua đó cũng là do bác tìm đúng không?"

Vinh Thiển hơi đứng dậy, nhìn chằm chằm Thẩm Tĩnh Mạn không hề chớp mắt: "Rốt cuộc bác muốn cái gì?"

"Đã đến đây thì tôi cũng nói thẳng với cô. Hoặc là cô đưa cháu cho chúng tôi, còn không cô cứ theo hợp đồng mà bồi thường đi. Năm mươi phần trăm giá chênh lệch! Bây giờ cô phải viết ngay cho tôi chi phiếu hai triệu. Chưa hết đâu, tôi còn muốn cô phải thân bại danh liệt, cho ngôi sao mới nổi như cô phải ngã chết tại đây!"

Lồng ngực Vinh Thiển thấy khó chịu, cô tức giận nắm chặt bàn tay.

Ánh mắt cô ghim chặt Thẩm Tĩnh Mạn: "Vì muốn cướp con tôi, các người thật sự thủ đoạn nào cũng dùng được."

"Chẳng lẽ không đúng sao? Ai bảo cô giữ của con người ta?"

Nói được tới đây, Thẩm Tĩnh Mạn hoàn toàn không thèm nghĩ tới mặt mũi nữa: "Vinh Thiển à, đưa bé theo Cảnh Trình còn tốt hơn theo cô ngàn vạn lần. Thằng bé là cháu đích tôn của nhà họ Lệ chúng tôi. Tương lai, cái gì của nhà này cũng sẽ là của nó, chuyện này cô chưa nghĩ tới sao?"

Vinh Thiển cầm lấy văn kiện: "Tôi sẽ không giao con cho các người."

"Được, vậy cô cứ chờ mà đền tiền đi, chờ cho thân bại danh liệt đi!"

Cô kiệt sức, cả người dựa ra sau, hốc mắt thấy nóng hổi; nhưng Vinh Thiển không khóc.

Chuyện này, cô vốn đã ôm tâm lý hên xui, tỉ lệ một phần mười ngàn này lại do người khác dùng thủ đoạn với cô, Vinh Thiển không cảm thấy oan ức, đây chính là bài học cho cô!

Vinh Thiển cầm ly nước lên, nhổ một ngụm nước miếng thật mạnh .

Quay về Nam Thịnh, con đường của cô coi như cũng bình ổn, cũng đáng để cô phải té một cái. Vinh Thiển an ủi mình vậy, tức thì cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn đôi chút.

Nếu không vậy thì bây giờ phải làm gì?

Khóc ư? Tìm ai cầu cứu ư?

Cô lắc lắc đầu.

Cô trưởng thành rồi, hai mươi lăm tuổi rồi, đủ để tự mình phải học cách gánh chịu.

Thẩm Tinh Mạn đi xuống, ngồi vào trong xe, nhưng không lập tức đi ngay. Ý của Vinh Thiển là cô ta không có ý định giao Tụng Tụng.

Hạ cửa sổ xe xuống, Thẩm Tinh Mạn nhìn cánh cửa lớn của công ty.

Vinh Thiển và vài người nữa của phòng đấu giá đi ra. Cô đang trò chuyện, bỗng nhiên có mấy người xông tới, trong đó có bà phu nhân kia kéo cổ áo Vinh Thiển: "Cô đền tiền đi! Cô hại tôi thiệt bao nhiêu là tiền. Nhà giám định gì chứ, đều kẻ lừa gạt! Mọi người tới đây mà xem này, cô ta cấu kết với người khác lừa tiền tôi..."

Vinh Thiển lão đảo mấy bước: "Bà này, bà không thể nói như vậy."

Mấy người bên cạnh cũng bắt đầu khuyên.

Lệ Cảnh Trình đi qua đây, nhìn thấy cảnh này không khỏi giảm tốc độ lại.

Giữa đám đông, bóng dáng Vinh Thiển cực kỳ rõ ràng. Anh lập tức dừng xe ở bên đường.

"Lúc đó tôi đã nói với bà rồi, tối đa chỉ hai triệu..."

"Cô nói lung tung gì đó. Nếu không phải do cô nói đó là đồ tốt tôi lại đi chi sáu triệu ư? Nhờ tôi đi tìm người giám định khác, bằng không tôi bị các người lừa tới khi nào?"

Vinh Thiển như muốn ngã sấp xuống, may có người bên cạnh đỡ lấy: "Này, bà không thể nói như vậy, chuyện mua bán là hai bên tự thỏa thuận."

"Tự thỏa thuận cái rắm! Cô ta đã ký giấy cam đoan, bây giờ cái đồ đó nó có vết nứt cho nên cô ta phải bồi thường. Hai triệu! Một cắc cũng không được thiếu!"

Vinh Thiển biết bà ta và Thẩm Tinh Mạn là một phe, chuyện mất mặt như vậy tất nhiên không dễ để Thẩm Tinh Mạn ra mặt.

"Tôi phải đi tìm báo đài. Tôi phải mang chuyện này ra ánh sáng để coi cô còn ở đây làm việc như thế nào. Tôi còn phải báo cảnh sát —— "

Ngón trỏ Lệ Cảnh Trình gõ gõ mấy cái lên vô lăng, anh đã nhìn thấy xe nhà mình cách đó không xa.

Có vẻ anh lập tức đoán ra được sự tình trong này.

Lệ Cảnh Trình khởi động xe, chạy đến bên cạnh chiếc xe kia. Anh nhấn kèn, tài xế từ từ cho cửa sổ xe hạ xuống: "Cậu Lệ!"

Ánh mắt người đàn ông nhìn về phía ghế sau xe. Thẩm Tĩnh Mạn hơi chột dạ, nhưng việc đã đến nước này, hơn nữa lại dính líu tới Vinh Thiển nên bà rất đặc ý: "Cảnh Trình, sao con ở đây?"

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình tối tăm nặng nề: "Về nhà thôi!"

Tài xế dò hỏi ý tứ của Thẩm Tĩnh Mạn, Thẩm Tĩnh Mạn phất tay một cái: "Đi về, đi về!"

Mãi tới khi xe bên cạnh đã đi được một lúc, Lệ Cảnh Trình mới khởi động lại xe.

Trên quảng trường, cuộc đấu khẩu vẫn đang tiếp tục. Vinh Thiển bị đám người kia vây quanh, còn động tay động chân. Nếu là trước đây, ngay cả ý định đánh cho đám người kia bị phế Lệ Cảnh Trình cũng có; nhưng lúc này, người đàn ông chỉ thu lại ánh mắt lạnh lùng.

Cô đã có khả năng vậy thì sao không giải quyết sự tình này đi?

Trở lại Đế Cảnh, Thẩm Tĩnh Mạn lập tức giải thích với Lệ Cảnh Trình:

"Vinh Thiển chắc chắn không thể lấy đâu ra tiền. Con yên tâm đi, mẹ sẽ không làm lớn chuyện đâu, lỡ như bị đám nhà báo đó biết lại đào bới sang Gạo Nếp. Mẹ chỉ muốn cho cô ta biết khó mà lui, giao cháu ra là được."

"Mẹ muốn cháu nên điên rồi phải không?"

"Mẹ muốn điên đấy! Ba năm! Con có để người khác sinh con cho con sao? Nếu bị thằng hai giành trước thì sao bây giờ?"

Lệ Cảnh Trình nhìn xung quanh, may mà Gạo Nếp không có ở đây. Sắc mặt anh xanh đen: "Nếu để con gái con nghe được mấy câu này thì sau này mẹ

đừng mơ được gặp con bé. Con sẽ không đưa Gạo Nếp về Lệ gia nữa. Mẹ bảo người khác sinh cháu đích tôn ẹ đi!"

"Con——" Thẩm Tĩnh Mạn tức giận vô cùng, một tay vỗ vỗ ngực: "Con muốn chọc mẹ chết sao."

Lệ Cảnh Trình xoay người định lên lầu, đi được hai bước lại quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Tĩnh Mạn: "Mẹ đã có thể gây chuyện như vậy thì ai chọc mẹ chết cho được."

Người đàn ông bước một bước mấy bậc đi về phòng ngủ, sắc mặt Lệ Cảnh Trình vẫn cứng ngắt.

Thật sự anh cũng muốn xem xem Vinh Thiển bị ép tới đường này sẽ đi nhờ ai giúp?

Ông ngoại? Vinh gia? Hoắc Thiếu Huyền?

Hay là...

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình khẽ nâng lên; cuối cùng, cái ý nghĩ đó vừa mới nhú ra lại bị anh bóp chết tươi.

Vinh Thiển mà có thể đi tìm anh ư? Nằm mơ đi.

Trên quảng trường.

Đám người phụ nữ kia náo loạn một hồi cũng bỏ đi.

Vinh Thiển bị đẩy ngã trên mặt đất. Sau khi bò dậy được, cô phúi phúi hai bàn tay. Lòng bàn tay bị trầy, có vết máu chảy ra, đau rát.

"Vinh Thiển, cô không sao chứ?"

Cô lắc lắc đầu: "Không có gì. Về nhà băng bó vết thương là được rồi."

Thế nhưng chân mày Vinh Thiển cũng không nhăn một cái.

Trước đây đụng phải cây kim thôi cô cũng thấy đau như cả nửa ngày trời, nhưng sau này vết thương lớn thế nào cô đều có thể chịu đựng.

Thẩm Tĩnh Mạn làm căng nhưng Vinh Thiển lại không đời nào chịu giao Tụng Tụng, thế nên cách duy nhất cũng chỉ là tiền.

Hai triệu, với Vinh Thiển bây giờ mà nói là số tiền lớn.

Cô có thể mở miệng tới Vinh thị lấy tiền, nhưng cô không muốn khiến công ty rơi vào cảnh họa vô đơn chí*; vả lại, sự tình cũng không đến nỗi không còn cách giải quyết.

(T/n: họa vô đơn chí - tai họa cứ đến liên tiếp, nhiều lần.)

Vinh Thiển lái xe tới Ôn Đình Nhã Uyên, nơi này vẫn để không. Vinh Thiển đi thẳng lên lầu. Ở Ôn Đình Nhã Uyên có không ít đồ Vinh An Thâm đã sưu tầm, giá trị cũng xa xỉ.

Cô hiểu nghề nên chọn không ít đồ ở trong rương.

Mang đồ ra cửa, Vinh Thiển cảm thấy nặng trĩu, nặng trĩu như tâm tình cô.

Ra khỏi Ôn Đình Nhã Uyên, cô ngược nhìn lên.

Vinh Thiển thả cái rương xuống cạnh chân, nếu nói không đau lòng thì nhất định là giả. Nếu không phải hết cách, Vinh Thiển sẽ không nỡ nào đựng tới những món đồ này. Môi cô run run, trong tầm mắt mông lung, cửa sổ thủy tinh của ngôi biệt thự như bị vỡ nát: "Mẹ, con chỉ mượn tạm thôi. Con không muốn đi xin người khác giúp đỡ. Chờ sau này con có tiền, con sẽ nghĩ cách mua mấy món này về lại.

Cô cúi người, kéo cái rương đi cũng không hề quay đầu lại.

Mấy món đồ đó được đưa tới phòng đấu giá. Giám đốc cũng là người sưu tầm bảo vật nên nhanh chóng đưa một tờ chi phiếu cho Vinh Thiển.

Bên Lê gia kia lại đang ngồi chờ phương pháp giải quyết của cô. Thẩm Tĩnh Mạn cho rằng Vinh Thiển chỉ có thể thỏa hiệp thôi.

Thịnh Thư Lan nghe được kế hoạch của bà, không kìm được hỏi: "Mẹ, Vinh Thiển sẽ không kiếm đâu được hai triệu sao?"

"Kiếm sao cho ra?! Vinh thị bây giờ còn có thể giúp cô ta lấp bao nhiêu hố? Lúc cô ta bỏ đi cũng không lấy theo đồng nào của Cảnh Trình."

Di động để trên bàn bỗng nhiên reo lên, Thẩm Tĩnh Mạn cầm lấy nghe.

Sắc mặt bà thay đổi: "Thật nói thế ư? Được, tôi lập tức tới ngay."

Thịnh Thư Lan thấy bà sốt ruột đứng dậy: "Mẹ, sao vậy?"

"Mẹ ra ngoài một chuyến."

"Để con đi với mẹ!" Thịnh Thư Lan không yên lòng, cô ấy dặn bảo mẫu để ý tới Gạo Nếp xong xuôi rồi nhanh chóng theo Thẩm Tĩnh Mạn đi ra ngoài. Hai người tới phòng đấu giá, có người dẫn bọn họ tới phòng họp.

Vinh Thiển đang chờ bọn họ ở trong.

Thịnh Thư Lan nhìn thấy cô, miệng mồm bỗng tê cứng, cũng không biết có nên chào hỏi không.

Trên bàn là chuỗi ngọc kia, mấy hôm trước tạm thời được giao cho phòng đấu giá bảo quản.

Thịnh Thư Lan kéo ghế giúp Thẩm Tĩnh Mạn. Thẩm Tĩnh Mạn thả túi xách xuống: "Tiền gom xong rồi?"

Vinh Thiển lắc đầu, giọng nói mềm mỏng: "Hai triệu đối với tôi mà nói là một con số trên trời, tạm thời tôi chưa thể gom đủ."

Thẩm Tĩnh Mạn từ nãy giờ rất sốt ruột, nghe được vậy thì rất vui vẻ, khoe miệng cuối cùng cũng cười: "Vậy cô gọi tôi làm cái gì?"

"Tôi định bán căn nhà tôi đang đứng tên, nhưng nhất thời rất khó bán, tôi muốn xin bà cho tôi thư thả..."

"Năm mơ! Nếu cô không mau đền tiền cho tôi thì chuyện như mấy hôm trước sẽ còn tiếp diễn hàng ngày đấy. Vinh Thiển, cô còn muốn kéo phòng đấu giá vào chuyện này sao?"

"Nhưng trong bản hợp đồng cũng có nói rõ - một khi giao dịch xong, người mua phải tự gánh chịu những rủi ro. Mặc dù tôi có ký giấy bảo đảm, nhưng vì để bảo đảm lợi ích của các nhà giám định, nếu người mua muốn đòi bồi thường một số tiền kinh người thì tôi có quyền chiếu theo quy định của hợp đồng - mua lại món đồ ấy bằng 50% giá người mua đã mua. Nhưng nói vậy chẳng phải bà sẽ bị thiệt?"

"Ba triệu mua lại bảo vật của tôi? Vậy tôi chẳng phải là bị tổn thất phân nửa sao!"

"Cho nên tôi mới muốn xin bà cho tôi chút thời gian. Căn nhà sơ bộ đang có giá rất tốt, người môi giới có thể bán được tới một triệu tám, cộng với tôi

gom góp là có thể đủ hai triệu bồi thường cho bà."

Nghe vậy, Thẩm Tĩnh Mạn thấy quả nhiên như bà đã liệu, Vinh Thiển muốn gom hai triệu dễ vậy sao.

Bà khoanh hai tay trước ngực, nảy ra một ý.

"Tôi đồng ý đề nghị của cô, bán bảo vật cho cô với giá ba triệu."

Vinh Thiển vẻ mặt khó xử: "Ba triệu?"

"Đấy không phải tốt hơn sao? Sau đó cô có thể bán lại với giá hai triệu, thực ra cô chỉ thiệt một triệu."

"Nhưng mà..." Vinh Thiển rũ mắt xuống, khó giấu được vẻ khó xử. Thịnh Thư Lan ngồi bên cạnh nghe, nghe cái giá kinh hồn như vậy cô ấy cũng thấy bối rối.

"Tôi sợ rằng nhất thời gom không đủ."

"Tôi không muốn nghe cô nói những lời này. Hoặc là chấp nhận cách này, tôi cho cô thời gian một tuần, nếu cô không gom đủ ba triệu thì đưa cháu cho tôi!"

Cuối cùng bà ta cũng nói đến vấn đề chính.

Vinh Thiển do dự, hàm răng sắc nhọn cắn cắn môi. Thẩm Tĩnh Mạn trong lòng đắc ý: "Thế nào?"

Sau một lúc lâu, Vinh Thiển mới gật đầu: "Được."

Trong mắt cô rõ ràng có sự lo lắng, Thẩm Tĩnh Mạn cười cười: "Bây giờ lập bản thỏa thuận!"

Người thư ký đứng sau lưng Vinh Thiển bước tới, trong tay là một xấp văn kiện in sẵn: "Đây là mẫu chúng tôi đã làm."

Thẩm Tĩnh Mạn xem kỹ: "Bổ sung một khoản: Trong vòng một tuần nếu không đưa đủ tiền thì phải đưa đứa bé cho nhà họ Lê."

"Cái này..." Người thư ký khó xử: "Không có quy định nào thế này ạ!"

"Tiểu Phương, cứ thêm đi, chị đồng ý."

Người thư ký xoay người đi ra gõ hợp đồng lại lần nữa. Trong thời gian chờ đợi, Vinh Thiển có vẻ thấp thỏm, như vẫn còn do dự.

Di động của Thịnh Thư Lan reo lên, nhìn cái tên trên đó, cô ấy vội vàng nhận máy: "Alo, Cảnh Trình!"

"Hai người đang ở đâu?"

Vinh Thiển nghe thấy hai chữ "Cảnh Trình", bàn tay đặt trên mặt bàn không khỏi nẩy lại, đáy mắt tiết lộ một chút gì đó khẩn trương.

Thịnh Thư Lan đề thấp giọng nói: "Ở phòng đấu giá."

Vừa lúc thư ký đi vào, đem văn kiện mở ra để trước mặt Thẩm Tĩnh Mạn: "Mời ký tên vào đây ạ!"

Lệ Cảnh Trình nhú mày, đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại: "Ký gì đó?"

"Mẹ bắt Vinh Thiển bồi thường..."

Vinh Thiển đứng dậy: "Đợi một lát..."

Thẩm Tĩnh Mạn lướt xem đại khái, vội vàng đặt bút. Lệ Cảnh Trình đang đứng trước cửa sổ sát đất, đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, sâu trong đáy mắt lóe tia sáng: "Không được ký, bảo mẹ về nhà mau!"

Thẩm Tĩnh Mạn ký tên xoẹt xoẹt, Vinh Thiển thấy cảnh đó, tay cũng cầm bản thỏa thuận lên.

Cô ngồi xuống chỗ của mình, ngồi bên kia bàn ký tên mình lên, sau đó đem giấy tờ giao cho thư ký: "Niêm phong lại."

"Dạ."

Vinh Thiển cầm lấy cái hộp gấm, lấy chuỗi ngọc trong đó ra. Cô lại mở túi mình ra, trong ngăn túi lấy ra một thứ gì đó, sau đó cô bỗng nhiên đẩy cái hộp gấm về phía trước. Cái hộp trượt trên mặt bàn bóng loáng tới trước mặt Thẩm Tĩnh Mạn, bà vẻ mặt nghi hoặc, đem hộp mở ra.

Bên trong là tờ chi phiếu.

Bà nhìn chăm chăm.

Ba triệu.

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn biến hóa dữ dội: "Sao cô có được tiền?"

"Tôi bán mấy món đồ cổ của mình để bồi thường cho bà. Một lần ngã một lần khôn. Tôi đã học được lòng dạ đùa bỡn ai đó từ người khác rồi."

Lời Vinh Thiển nói truyền tới tai Lệ Cảnh Trình rất rõ. Thịnh Thư Lan khom lưng nhìn tờ chi phiếu, đúng thật là ba triệu.

Thẩm Tĩnh Mạn tức giận đập bàn một cái: "Vinh Thiển, cô____"

"Sao phu nhân lại tức giận?" Vinh Thiển dùng tới kính ngữ: "Tiền của phu nhân chẳng qua là tay trái đưa cho tay phải. Tôi đã đưa phu nhân ba triệu, phu nhân kiếm được một triệu, sao lại không vui?"

Lệ Cảnh Trình nắm chặt di động, nghe rất rõ ràng. Thẩm Tĩnh Mạn quá hóa giận: "Trả đồ lại cho tôi!"

"Bảo vật này bây giờ là của tôi." Vinh Thiển cầm chuỗi ngọc lên, xem qua xem lại.

Thịnh Thư Lan cũng nôn nóng: "Thiển Thiển, chuỗi ngọc này là đời trước để lại ẹ, là vật hoài niệm của mẹ. Hai người đừng cãi nhau nữa. Mẹ, mẹ cũng đừng đòi tiền nữa, nhận lại chuỗi ngọc rồi cho qua đi, được không?"

"Bây giờ nói thế có phải là quá muộn rồi không?"

Vinh Thiển đã tìm thấy mối nối các hạt ngọc lại với nhau. Cô đột nhiên dứt mạnh, những hạt ngọc bung ra xung quanh trông như tiên nữ tung rải những cánh hoa. Vài hạt văng trúng mặt bàn rồi lại rớt xuống đất. Tay phải Thẩm Tĩnh Mạn ôm tim, tức giận run người: "Cô, cô____"

Đó chính là bảo vật của bà!

Thẩm Tĩnh Mạn thấy khó thở, hai mắt lộn tròng, người ngã ra sau.

Thịnh Thư Lan thét chói tai: "Mẹ, mẹ, mẹ đừng làm con sợ!"

Vinh Thiển thấy vậy, cầm di động trên bàn gọi 120.

Cô đứng trước bàn làm việc, ánh mắt nhìn về phía Thịnh Thư Lan: "Lúc về hãy nói cho bọn họ biết: đừng có giở mấy thủ đoạn bẩn thỉu đó mà cướp con tôi. Tôi mặc dù không ở với Gạo Nếp, nhưng tôi cũng thương con bé như bọn họ, càng không mong những thứ hiểm độc ấy làm nhiễm bẩn con bé."

Thịnh Thư Lan bị nói xong cũng không biết nói lại gì, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn mở miệng: "Sao cô có thể giựt chuỗi ngọc ấy? Mẹ xem nó là bảo vật."

"Nếu đã xem là bảo vật sao lại nỡ lấy làm công cụ hại người?"

Đối diện với câu truy vấn của Vinh Thiễn, Thịnh Thư Lan á khẩu không trả lời được. Lúc này chợt nhớ ra điện thoại vẫn chưa tắt máy, cô ấy vội cầm điện thoại di động đưa lên tai: "Cảnh Trình, không xong rồi, mẹ té xỉu rồi!"

Lệ Cảnh Trình ngắt điện thoại, lồng ngực như có ngọn đuốc.

Xe cứu thương tới rất nhanh. Sau khi tất cả đã đi rồi, Vinh Thiễn lúc này mới ngồi xồm xuống. Mấy hạt ngọc đó cũng không dễ vỡ, sợi dây thì có thể đổi. Cô cũng không ngốc, hai triệu đó tốt xấu gì cô cũng đã cứu vãn được một nửa tổn thất.

Đế Cảnh.

Thẩm Tĩnh Mạn chỉ là quá sốc, sau khi cấp cứu xong thì được cho về nhà.

Thẩm Tĩnh Mạn dựa vào đầu giường, khóc rất dữ: "Bảo vật là của mẹ à. Là bà nội mẹ ẹ. Bà giấu không đưa cho nhà bác cả cũng là vì thương mẹ. Bây giờ thì hết rồi, phá hỏng hết rồi!"

Thịnh Thư Lan ở bên cạnh cũng lo lắng, liên tục khuyên: "Mẹ, mẹ đừng như vậy. Đồ nào cũng vậy, sức khỏe của mẹ mới quan trọng."

Thẩm Tĩnh Mạn tựa hẳn người ra, đau lòng muốn chết: "Cháu cũng không mang về được, tiền mất tật mang."

Lệ Cảnh Trình đứng cách đó không xa, nghe Thẩm Tĩnh Mạn khóc thương tâm như vậy lại chẳng có chút nào khó chịu, chỉ cảm thấy tức cười.

Nhất là khi anh tưởng tượng lúc Vinh Thiễn giật chuỗi ngọc, cô chắc rất muốn cho Thẩm Tĩnh Mạn thấy, bà coi như cũng là lão làng trong mấy vụ đấu đá gia tộc thế mà lại đi thua Vinh Thiễn.

Lúc về, Thịnh Thư Lan đã nói Vinh Thiễn khi đó trông có vẻ lo lắng và băn khoăn, khiến hai người bọn họ đều bị lừa.

Lệ Cảnh Trình chẳng thể nào nghe lọt được mấy lời kể lể khóc lóc của Thẩm Tĩnh Mạn, đó cũng đáng đời bà.

Nhưng nếu lúc đó anh có ở đấy, tuyệt đối không thể có chuyện thế này phát sinh, anh đã thấu tâm can Vinh Thiễn từ lâu rồi.

Ngón trỏ anh gõ nhẹ lên cánh tay. Lúc anh trong điện thoại bảo Thẩm Tĩnh Mạn đừng ký tên, anh mới biết anh hiểu Vinh Thiển thế nào.

"Cảnh Trình, con nói gì đi chứ!"

Lệ Cảnh Trình lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thịnh Thư Lan, ánh mắt lại nhìn sang Thẩm Tĩnh Mạn: "Chưa sợ mất mặt đủ rồi sao?"

"Con lại bao che Vinh Thiển!" Thẩm Tĩnh Mạn nghĩ tới món đồ mình yêu bị cướp mất thì lại đau lòng.

"Chuyện Tụng Tụng không phải vội, con tự có cách."

Lệ Cảnh Trình bỏ lại câu đấy xong xoay người đi ra.

Hai ngày sau, Lệ Cảnh Trình dẫn Gạo Nếp đi thu hình "Bố ơi, mình đi đâu thế?"

Trước khi đi ra ngoài, Vinh Thiển đã mua cho trong nhà không ít đồ, đồ ăn như nhồi đầy vào hết tủ lạnh. Củi, gạo, dầu, muối toàn bộ đều được chuẩn bị đầy đủ hết. Cô dặn bảo mẫu "Tôi ra ngoài mấy ngày, bác cứ ở nhà nhé. Tôi còn để lại mấy số điện thoại giao hàng, nếu cần gọi thì họ sẽ mang tới. Tôi có để một nghìn đồng trên mặt tủ lạnh ấy."

"Được được, cô yên tâm đi. Tôi nhất định sẽ chăm Tụng Tụng thật tốt."

Nơi Vinh Thiển phải đi tới là một vùng núi xa xôi.

Cô cũng không biết Gạo Nếp đang thu hình chương trình ở đây.

Vinh Thiển và vài người khác đang ngồi trong một căn nhà cũ. Ông chủ nhà lấy ra một món đồ: "Đây là bảo vật trong nhà, cái này có ở thôn trên, mấy chục năm trước đã được khai quật thấy..."

Mới chỉ một nhà mà Vinh Thiển bận tới buổi chiều mới đi ra ngoài. Xa xa nhìn thấy trên đường núi có hàng người đang đi lại, mấy tiếng nói to và vang vọng: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

Trưởng thôn đứng bên cạnh giới thiệu: "Tới quay chương trình đấy."

"Chương trình gì vậy ạ?"

"Gần đây rất nổi tiếng đấy, có mấy đứa trẻ ấy."

"Bố ơi mình đi đâu thế?"

"Đúng đúng, là cái đó đấy!"

Vinh Thiển không giấu được tâm tình kích động: "Bọn họ ở đây mấy ngày rồi ư?"

"Cũng không phải, trong thôn náo nhiệt lắm."

Vinh Thiển xốc lại tinh thần. Buổi chiều, bận rộn một chút, trưởng thôn đã an bài xong chỗ ở cho bọn cô.

Vinh Thiển giẫm đường núi gập ghềnh đi về phía trước, cách đó không xa chính là nơi tổ sản xuất chương trình ở. Người trong thôn cũng bình thường, mặt trời mọc cũng như mặt trời lặn, cuộc sống có vẻ cũng không bị ảnh hưởng gì.

Mấy đứa trẻ vừa mới chơi xong, cũng đã chọn xong chỗ ở.

Gạo Nếp không may chọn phải cái sơn động tồi tàn nhất.

Tiểu công chúa vừa nhìn thì khóc òa, khóc đòi về Đế Cảnh.

Lệ Cảnh Trình ôm kéo con tới cạnh mình, đứng trước một mảng rừng an ủi:

"Khóc cái gì?"

"Thật tồi, con không muốn ở."

"Hai số trước, chỗ ở của chúng ta cũng không tốt. Vả lại, con ở đây có rất nhiều bạn mà, đúng không?"

Gạo Nếp thút tha thút thút dựa vào bả vai Lệ Cảnh Trình nói: "Ba, con muốn về nhà."

"Con ngoan, con và ba ở một đêm. Căn phòng kia cũng tốt lắm, ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy mặt trăng với sao nữa. Trên mặt trăng có gì nào? Có thỏ ngọc!"

Gạo Nếp nghẹn ngào hai tiếng: "Thật không?"

Tổ quay vẫn chưa phát hiện ra Vinh Thiển đang đi tới. Cô đi vào cánh rừng, nghe giọng Lệ Cảnh Trình truyền tới: "Đương nhiên là thật."

"Trên mặt trăng có mẹ không?"

Trong nháy mắt trái tim Vinh Thiện bị đánh thành hai mảnh, tay cô che miệng lại.

Lệ Cảnh Trình nghe được vấn đề này, trong lòng không khỏi co thắt đau đớn.

Anh hôn lên má con: "Đêm nay chúng ta ngủ ở sơn động, thử nhìn xem trên mặt trăng có mẹ không, được không?"

"Nhưng con không biết mẹ trông thế nào."

"Mẹ trông rất đẹp." Lệ Cảnh Trình nói.

Gạo Nếp ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn chăm chăm Lệ Cảnh Trình: "VẬY con nói chuyện với mẹ, mẹ có nghe được không?"

Gạo Nếp bây giờ đã hiểu chuyện, số lần con bé hỏi vấn đề này càng ngày càng nhiều. Lệ Cảnh Trình ôm chặt con bé: "Đương nhiên là có rồi."

"Mẹ, con nói chuyện với mẹ, mẹ có nghe không? Mẹ, con là Gạo Nếp! Mẹ!"

Vinh Thiện cắn chặt môi, hai tay gắng sức che miệng lại.

Đây là điều cô mong mỏi tha thiết nhất, bây giờ, Gạo Nếp đã gọi cô rồi, nhưng cô lại không có dũng khí trả lời.

"Ba gạt người. Mẹ không có nghe thấy, mẹ không trả lời con."

Giọng Gạo Nếp nghe tủi thân truyền trong rừng, bé bị lừa nhiều rồi, lần này buồn muốn khóc.

Lệ Cảnh Trình lau nước mắt cho con.

Ngoại trừ lừa con ra, anh còn có thể làm gì?

"Con gọi lớn lên, mẹ sẽ trả lời."

Gạo Nếp rưng rưng môi hai cái, dùng hết sức gọi: "Mẹ_____"

Vinh Thiện nhất thời kìm lòng không được, tiếng gọi này cô đã đợi ba năm rồi.

Bây giờ, tiếng gọi rõ ràng mà chân thực như vậy rơi vào tai cô, cô sao có thể không động lòng.

Vinh Thiện mở miệng, cất tiếng trả lời: "Con ời!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 58 : Người khác muốn chạm vào cô? Mơ tưởng

Edit: Dế Mèn & Rika

Gạo Nếp không dám nói, đôi mắt to tròn đen láy nhìn anh, nước mắt vòng quanh hốc mắt, vẻ mặt giống như sợ hãi, giống như khó có thể tin.

Gương mặt Lệ Cảnh Trình đành lại: “Ai vậy?”

Vinh thiển đi ra, đẩy cành lá trước người ra, bước chân trầm trọng dẫm nát lá cây, Lệ Cảnh Trình nhìn thấy gương mặt của cô, trong mắt kinh ngạc, đôi mắt đen dâng lên sự lạnh lẽo.

Gạo Nếp nhìn Vinh Thiển chăm chú, bỗng nhiên oa oa khóc thành tiếng, cũng không biết bị cái gì dọa, bé quay đầu ôm lấy cổ Lệ Cảnh Trình: “Hu hu hu hu ——”

Tiếng khóc của bé như từng nhát dao đâm vào tim cô, cô không hề nghĩ tới cảnh này, tay chân luống cuống đứng tại chỗ, cố kiềm nén nước mắt để không trào ra.

“Gạo Nếp.”

Camera còn bên cạnh, Lệ Cảnh Trình đưa tay đè xuống: “Đoạn này cắt, không được quay.”

“Được.” Nhân viên công tác vội vàng rời đi.

Lệ Cảnh Trình mở miệng nói, tổ chương trình đều biết người tài trợ lớn nhất của chương trình này là anh.

Gạo Nếp khóc không ngừng, hai tay ôm sát Lệ Cảnh Trình, một bên quay đầu lại.

Vinh Thiển nhìn thấy bé như thế, cô vội vàng bước lên: “Ngoan, Gạo Nếp không khóc, xin lỗi, có phải cô dọa đến cháu không?”

Lệ Cảnh Trình đưa tay ra, bàn tay không cẩn thận dừng trước ngực cô, cái nắm tay đầy rắn chắc, sắc mặt cô khẽ biến đổi, Lệ Cảnh Trình đẩy vai cô: “Vì sao cô đến đây?”

“Tôi đến đây công tác, không nghĩ là anh đang quay chương trình ở đây.”

Hai mắt Vinh Thiển gắt gao nhìn vào con gái trong lồng ngực anh: “Để cho tôi ôm bé một cái được không?”

Anh nghiêng người tránh khỏi bàn tay cô, đứng ở bãi đất trống, Gạo Nếp khóc hai mắt đỏ bừng, qua một hồi lâu, mới đưa mắt nhìn Vinh Thiển: “Cô là mẹ con sao?”

Vinh Thiển giật mình, còn sắc mặt Lê Cảnh Trình trầm xuống.

“Ba ba bảo con gọi, nói mẹ sẽ đồng ý.” Gạo Nếp thút tha thút thít, đôi mắt lộ ra vẻ không đành lòng cự tuyệt được.

Anh đưa tay vỗ lưng bé, giọng nói tràn đầy cảnh cáo, ánh mắt cũng lạnh lẽo nhìn Vinh Thiển.

“Con phải ngoan, nếu không, ba ba sẽ không mang con đi chơi nữa, giờ con đã lớn rồi, cũng biết cái gì nên làm cái gì không.”

Gạo Nếp tỉnh tỉnh mê mê, gật gật đầu.

Vinh Thiển biết thâm ý của anh, nói ra lời này cũng để cô nghe được.

“Đừng làm loạn nữa, bằng không, sẽ không nhìn thấy mẹ đâu.”

Vinh Thiển nuốt nước mắt, ánh mắt đầy ủy khuất, bàn tay run lên, lời này có nghĩa là: Nếu như cô cứ cố ý nhận Gạo Nếp, thì sau này sẽ không bao giờ gặp được bé, cho dù ngay cả ngoài ý muốn cũng không được.

Cô có nhiều lời muốn nói, nhưng lại bị tắc nghẹn trong cổ họng.

Gạo Nếp sáng mắt lên: “Vậy con sẽ ngoan ngoãn, nếu ngoan thì sau này sẽ được nhìn thấy mẹ sao?”

Anh dời tầm mắt ra khỏi Vinh Thiển, cô giống như tượng đứng sừng sững tại chỗ, anh cho con một hy vọng khác, không vì việc cô đau đớn mà làm tổn thương Gạo Nếp: “Đúng, sau này có thể gặp.”

“Thật sự?” Gạo Nếp ôm anh rồi hôn lên mặt anh: “Vậy con sẽ ngoan ngoãn.”

Lê Cảnh Trình đứng dậy, ôm bé chuẩn bị rời đi, Gạo Nếp liền giơ tay lên mỉm cười ngọt ngào, hướng tới Vinh Thiển chào tạm biệt: “Chào cô, hẹn gặp lại.”

Cô miễn cưỡng nở nụ cười: “Hẹn gặp lại.”

Anh nhanh chóng rời đi, Gạo Nếp ghé vào đầu vai anh, đi một quãng xa, bé chợt cất tiếng nói: “A, cô vẫn đứng đấy không đi.”

Bóng dáng cao ngất của Lệ Cảnh Trình dừng lại, một tay ôm con, một tay cảm thấy trống rỗng.

Anh có thói quen nắm tay một người, nhưng động tác này, đã thiếu vắng trong ba năm nay.

Trở lại trong hang động, là thời gian nghỉ ngơi.

Lệ Cảnh Trình thay áo ngủ cho con, bé nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào một cái lỗ nhỏ.

Lệ Cảnh Trình nằm bên cạnh bé, Gạo Nếp nghiêng người, chân gác lên thắt lưng anh, gọi: “Ba ba.”

“Hà?”

“Thật sự có thể thấy trăng sao?”

“Có thể.”

“Ờ.”

Bé hoạt động cả ngày, giờ cũng mệt mỏi, nhắm mắt, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Lệ Cảnh Trình một tay gối sau đầu, nhớ đến cảnh vừa rồi, trong lòng rối rắm. Ngàn vạn lần anh cũng không nghĩ tới cô lại xuất hiện ở đây, anh nghiêng người, nhìn vào mặt con gái.

Lệ Cảnh Trình không cho Gạo Nếp nhận thức Vinh Thiển như lời nói lúc trước, ba năm trước đây lúc cô quyết liệt rời đi, anh có nói qua, nếu như cô không bỏ qua, thì anh sẽ không để Gạo Nếp gọi cô một tiếng mẹ.

Nhưng hôm nay, con của cô con nhỏ như thế, khát khao tình thương từ người mẹ, Lệ Cảnh Trình cũng từng nghĩ tới, cả đời sẽ không để cho Vinh Thiển gặp mặt con.

Thế nhưng, anh dù có làm thế nào cũng không thể ngăn cản được sự thật, lúc ban đầu ngoài ý muốn gặp Tụng Tụng, trong lòng như có một đoàn xe lửa chạy qua, anh thật sự không biết phải làm như thế nào cả.

Lệ Cảnh Trình sờ đầu Gạo Nếp, anh nghĩ muốn để hai mẹ con nhận nhau, nhưng trong đầu anh lại có một suy nghĩ cất giấu rất lâu, nên chưa thể quyết định được.

Gạo Nếp khát vọng có mẹ, một khi nhận ra mẹ, Lệ Cảnh Trình không khỏi sợ hãi, ba năm, quãng thời gian tra tấn dày vò đã qua, một khi Gạo Nếp nhận thức Vinh Thiển, thì anh sẽ còn lại cái gì?

Anh yêu cô, cũng yêu con, anh dành trọn tình yêu cho hai người, thật vất vả nuôi con lớn, anh không thể mất con như thế được, Lệ Cảnh Trình đưa tay che mắt con, cho dù anh ích kỷ, cho dù anh có mất đi tất cả, nhưng không thể mất con được. . .

Bàn tay ôm con chỉnh sửa lại tư thế, đem con ôm sát vào trong người.

Lệ Cảnh Trình thật lâu cũng không ngủ được, vốn anh không có thói quen ngủ trưa, xung quanh yên tĩnh không tiếng động lại làm tim anh đau nhói.

Có người, không thấy thì mới tốt, không thấy, cũng không nhớ tới được.

Vừa nhìn thấy, các loại mong đợi trống rỗng lại chui vào trong đầu anh, mặc dù chỉ là tưởng tượng, nhưng anh không thể gạt đi được.

Ba năm này, làm sao mà anh lại không nhớ tới cô cơ chứ?

Quên một người, không nên quan tâm tới chuyện mình đã hạ bao nhiêu quyết tâm, điều quan trọng nhất là hiệu quả đạt được.

Tối buổi tối, đạo diễn tới gọi, nói là chuẩn bị ăn cơm chiều.

Hôm nay là ngày đầu tiên tối đây, ăn bữa cơm ngoài trời, bên cạnh còn có sân khấu kịch, một tháng diễn ra một lần, là những người trong thôn đến đây ca hát.

Gạo Nếp ngáp một cái rở dài, chắc là chưa tỉnh ngủ.

Bên cạnh dòng sông, tất nhiên là không chuẩn bị bữa tiệc thịnh soạn, thức ăn đều lấy tại chỗ, giăng lưới bắt cá, trồng rau, nuôi gia cầm.

Vinh Thiển ngồi trong phòng nghỉ ngơi, gia đình này có một cô bé năm nay mười tám tuổi, lòng tràn đầy nhiệt huyết đi tới phòng Vinh Thiển: “Chị ơi, chúng ta ra ngoài chơi một chút đi.”

“Đi đâu thế?”

“Chúng ta đến trong thôn xem biểu diễn.”

Vinh Thiển có chút rung động, tiến lên kéo cánh tay cô bé: “Đi thôi, giờ ngủ thì cũng còn sớm.”

Hai người dạo vòng quanh quảng trường trong thôn, mọi người đều tụ tập ở đây, cô bé nhìn xung quanh: “Phía trước có biểu diễn, trưởng thôn nói không thể gây rối, chỉ có thể đứng đây xem thôi.”

Vinh Thiển đứng lẫn trong đám người, chỉ như vậy thôi cô cũng cảm thấy thỏa mãn, Gạo Nếp ngồi trên đùi Lệ Cảnh Trình, phía trước là cái bàn dài trải khăn màu xanh dương, các cô cậu bé bắt đầu hỗ trợ, nhóm các ông bố thì vội vàng chuẩn bị cơm chiều.

Ban đêm yên tĩnh, Vinh Thiển ôm lấy khuỷu tay, trong ba năm không có Gạo Nếp, cô thực sự cảm thấy rất tiếc nuối, ánh mắt cô xuất thần nhìn ra xa, nhìn Gạo Nếp và các bạn thay nhau lấy củi nấy cơm.

Trẻ con ở chung một chỗ, tránh không khỏi một trận vui đùa ầm ĩ.

Gạo Nếp cầm nhánh cây chạy chung quanh, té ngã trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại toàn là đất, bé nghiêng đầu: “Ba ba, hu hu hu.”

Vinh Thiển hoảng hốt, vội chạy ra ngoài, liền bị cô bé giữ lại: “Chị, không thể đi ra, trưởng thôn đã dặn rồi.”

Lệ Cảnh Trình nghe được tiếng con khóc, bước vội đến, ôm lấy con, để cho bé đứng lên, lau bùn đất trên mặt bé, bé cũng không bị thương gì, anh liền thở phào nhẹ nhõm.

Anh chuyên tâm ma sát tay con trong lòng bàn tay mình: “Khóc cái gì, rất đau à?”

“Dạ, đau lắm ba ời.”

“Nhưng ba ba thấy con không bị thương, điều này chứng tỏ con không phải rất đau, con có thể chịu được không?”

Gạo Nếp cụp mắt, gật gật đầu: “Có thể ạ.”

“Được, con rất giỏi.” Lệ Cảnh Trình nhẹ hôn lên má con.

Anh nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy Vinh Thiến trong đám người, Lệ Cảnh Trình nắm tay con: “Đi, cùng nấu cơm với ba ba.”

“Được ạ.”

Cô đứng tại chỗ, khó xử, Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay con gái, quay lưng lại, cô muốn đi tới, nhưng nhìn thấy bóng dáng đó của anh, dường như anh muốn nói với cô rằng, ba năm không có cô, Gạo Nếp chính là được nuôi lớn như thế.

Lúc này Vinh Thiến quay về, anh muốn cho cô thấy cảnh như thế.

Gạo Nếp kêu đau, anh lại trấn an bé, bé vừa đau lại vừa sợ, nên trong mắt hơi hoảng loạn.

Sau tiết mục, cô bé nắm tay Vinh Thiến: “Chị, chúng ta về đi.”

Lệ Cảnh Trình ôm lấy Gạo Nếp, để cho bé chào tạm biệt với các bạn cùng chương trình.

Hôm sau.

Những căn nhà bằng đất uốn lượn giữa sườn núi, sỏi lát trên những con đường lộ ra. Nước mưa còn đọng trên cành nhỏ xuống, một giọt trong suốt theo thân lá trượt đến ngọn lá, đột nhiên dừng lại rồi lại rơi vào giữa đám cỏ xanh mướt.

Xa xa trên núi, khói bếp, sương mù mênh mông phủ trùm cả sắc trời, vẽ bên ngoài thành cảnh đẹp có một không hai, thời tiết thế này không thích hợp để quay chương trình.

Vinh Thiến đi đôi ủng trường thôn đưa cho cô tới một nhà ở thôn đông.

Đó là một ông lão kỳ lạ, hơn bảy mươi tuổi, đeo một cặp mắt kiếng dày cộm nặng nề, ôm tẩu dài phun khói dày đặc. Ông ta tự mình bê từng món đồ trong phòng ngủ ra. Toàn bộ đều là đồ sứ, để trên mặt bàn không hết nên bày cả trên ghế dọc hành lang.

Vinh Thiến và những người bên cạnh nhìn nhau cười; ông lão này, chẳng lẽ trong phòng ngủ chỉ toàn trưng bày bảo bối?

Ông lão cuối cùng cũng mở miệng: "Những thứ này đều của tôi, niên đại có lẽ không giống nhau, cho các cô cậu xem đây!"

Vinh Thiên tươi cười ôn hòa: "Ông ơi, ông yên tâm! Chúng cháu sẽ cẩn thận để ông còn xem."

Mọi người lập tức bắt đầu làm việc. Một số đồ trong ấy thật ra có niên đại cũng không lâu, gần hiện đại gì đấy. Ông lão nói, người nhà ông buôn bán ở bên ngoài, ông ta lại không thích đến thành thị sống; mấy đứa con biết ông thích những thứ này, mỗi lần về lại mua cho ông vài món.

Bên ngoài, Gạo Nếp và mấy bạn đang đi ngang qua, thấy cửa mở toang liền đi vào.

Lúc nhìn thấy trường thôn, đạo diễn tiến lên hỏi thử xem có tiện không, không thì để bọn nhỏ đi chỗ khác.

Gạo Nếp cầm chặt cái rổ trong tay đi thẳng vào trong nhà chính, con bé liếc nhìn thấy Vinh Thiên: "Cô, cô ơi!"

Trong lòng Vinh Thiên rạo rức: "Gạo Nếp, sao con tới đây?"

Gương mặt nhỏ của con bé nhìn ông lão, bộ dạng lấy lòng: "Ông ơi, nhà ông có ớt xanh với thịt bò không?"

Ông già xụ mặt, có vẻ không thích bị quấy rầy: "Không có."

Vinh Thiên để công việc xuống: "Gạo Nếp ngoan, qua nhà cô bên cạnh thử xem, ở đây ông đang bận việc, nhé?"

"Dạ." Gạo Nếp rất hiểu chuyện, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Con bé nói cho Jayme biết. Thằng bé bần khổ người, chắc chắn trên đường tới đây đã bị té nên giờ rất ồn ào: "Anh phải kiếm khoai tây. Em mau đi tìm thịt bò!"

"Chúng ta phải đi tiếp thôi, ở đây đang bận đó!"

Không biết sao Jayme tự nhiên nóng nảy, đẩy Gạo Nếp tránh đường. Con bé lao đảo, té vào cái ghế có để bình hoa ở trên.

Tiếng đổ vỡ truyền tới tai mọi người. Ông lão kinh hãi, bàn tay chống bàn bật dậy: "Ôi trời, bảo bối của tôi! Hỏng rồi! Đám ranh con chúng mày biết bao nhiêu không hả?"

Gạo Nếp sợ hãi, khóc kêu lớn: "Ba_____ "

Đạo diễn vội vàng tới xem, nhìn đông lộn xộn trên mặt đất. Ông già tính tình nóng nảy người trong thôn đều biết, ông ta đi tới, dùng cái tẩu dài gõ gõ lên ghế: "Các người, mấy người này! Ai cho các người vào? Nhìn xem..."

Vinh Thiển đẩy ghế ra, bước nhanh tới cạnh Gạo Nếp: "Ngoan! Không khóc! Đừng sợ nào!"

Gạo Nếp giẫy ra khỏi tay cô, cũng không ai ngờ con bé lại đột nhiên chạy ào ra ngoài.

Người quay phim phản ứng được: "Mau đuổi theo!"

Con bé bốn tuổi sao lại chạy nhanh được thế nhỉ?

Không lâu con bé đã chạy ra ngoài bậc cửa, chạy về phía trái, đạo diễn không khỏi gấp gáp: "Đuổi theo đi! Ở ngoài loạn lắm."

Ở phía sau, Vinh Thiển dẫn đầu. Nhà cửa ở đây có một đặc thù - nhà rất gần nhau, hành lang nhiều, cửa cũng nhiều. Tổ quay phim ôm dụng cụ theo phía sau, đạo diễn bảo trợ lý ở lại coi chừng Jayme. Lúc cô chạy ra, trước mặt là mấy dãy hành lang, còn có bóng Gạo Nếp.

Vinh Thiển đuổi theo gọi: "Gạo Nếp! Đừng chạy, đợi cô với!"

Lúc cô theo ra cũng chỉ thấy thoáng qua bóng Gạo Nếp. Cô tìm mãi, cuối cùng ở góc tường của một nhà, cô thấy con gái mình ngồi xõm ở đó.

Cái giỏ thức ăn của Gạo Nếp vớt bên chân, khóc nghe rất thương. Vinh Thiển bước nhẹ tới, cô biết con đang sợ.

Vinh Thiển đi tới trước mặt con, tay ôm lấy con: "Đừng sợ nào! Không có việc gì cả, chỉ là cái bình hoa thôi."

"Ông nói rất nhiều tiền."

Vinh Thiển bị chọc cười, con bé này, không biết lời ba con nói còn quý hơn cái bình hoa đó sao!

Nhưng Vinh Thiển không thể nói như vậy: "Đúng vậy, rất nhiều tiền.

Nhưng bế rồi, ông cũng rất buồn, chúng ta trốn cũng không được gì."

"Con không có tiền."

Gạo Nếp cong người xuống, Vinh Thiện giơ tay lên lau nước mắt cho con: "Đúng vậy, bởi vì con còn nhỏ cho nên chuyện như vậy phải tìm người lớn giúp, không được bỏ chạy."

"Jayme đẩy con. Con ghét anh ấy, đều tại anh ấy!"

Vinh Thiện đổi tư thế, ngồi trên một hòn đá. Cô ôm con vào lòng: "Khi này Jayme bị té phải không?"

"Vâng. Đường trơn quá, tay anh ấy bị té đau."

"Đó đó, con phải thông cảm cho anh ấy, hiểu không? Jayme bị té đau, tâm trạng chắc chắn không tốt, nhưng anh ấy vẫn đi tìm nguyên liệu nấu ăn. Anh ấy rất dũng cảm đúng không?"

Gạo Nếp vẫn không ngừng nức nở, gục đầu xuống: "Dạ."

"Cho nên, Gạo Nếp tha lỗi cho anh ấy được chứ?"

Con gái vẫn đang rất buồn, trên tay còn dính bùn. Con bé bấu môi không nói câu gì.

Vinh Thiện kiên nhẫn nói chuyện với con: "Vậy con nói xem, ba con có tốt không?"

"Đương nhiên tốt ạ, ba là ba tốt nhất."

Vinh Thiện hai tay ôm chặt con trong lòng. Khuôn mặt con mồm mĩm nhỏ nhắn, trang điểm lên như công chúa, ai cũng thích.

"Nhưng hồi xưa ba con còn bé cũng rất nghịch. Còn lúc đánh nhau với người ta, bị người ta đánh khóc thì về nhà mách mẹ. Từ đấy, nhiều bạn không thèm chơi với ba nữa."

"A?" Gạo Nếp há to miệng: "Vì sao ạ?"

"Bởi vì mấy bạn chỉ thích những bạn mạnh mẽ thôi. Ba con là ma khóc nhè, người lớn cũng không dám chơi với ba con."

Gạo Nếp nín khóc: "Cô ơi, sao cô biết ạ?"

Vinh Thiện cười cười, khẽ xoa đầu con: "Cô thấy con thích khóc như vậy nên biết liền."

Con bé vội vàng lau khô nước mắt: "Con không khóc, con mạnh mẽ."

"Như vậy mới ngoan. Gạo Nếp cũng là bảo bối mạnh mẽ."

"Nhưng lỡ may con giống mẹ, mẹ cũng là ma khóc nhè ư?"

Vinh Thiện không trả lời vấn đề này, nhưng nếu cho con bé đáp án thì điểm này của Gạo Nếp chính là di truyền từ cô.

"Gạo Nếp thích chương trình này không?"

"Thích ạ! Con thích anh Jayme, thích chị Lạp Lạp, thích..."

Vinh Thiện khó khăn lắm mới an ủi được con bé.

Người của tổ chương trình nhất định đã mất dấu rồi. Vinh Thiện đứng dậy:

"Chúng ta về nhé? Nếu không mấy cô chú sẽ sốt ruột."

"Dạ."

Vinh Thiện ôm Gạo Nếp đi ra, đi qua dãy hành lang tới một mảnh đất trống vẫn không thấy ai.

Cô đợi một lúc, nghĩ mình nên đưa Gạo Nếp lại chỗ nhà ông lão. Mới vừa đi được hai bước liền thấy Lệ Cảnh Trình từ đằng xa đi nhanh đến. Trên mặt anh vẫn chưa tan vẻ nặng nề lo lắng, có vẻ anh đã đi một vòng để tìm, trên ống quần còn có dấu bùn. Đằng sau, quay phim và đạo diễn gần như chẳng đuổi kịp nổi bước chân anh.

Lệ Cảnh Trình hai ba bước đã tới trước mặt Vinh Thiện, lập tức bế lấy Gạo Nếp, kéo mạnh con ra khỏi cô: "Cô mang con bé đi đâu?"

"Tôi chỉ nói chuyện mấy câu với Gạo Nếp thôi."

Lệ Cảnh Trình giơ cánh tay lên, đồng hồ bạch kim như muốn đập vào mắt Vinh Thiện: "Mấy câu? Con bé chạy đi tới giờ cũng nửa tiếng đồng hồ, cô không nói tiếng nào giấu con bé ở đây?"

Ở sau, mọi người thấy tìm được rồi nên không theo tới nữa.

Đôi mắt Vinh Thiện đầy bất bình, tiếng cô không cao không thấp: "Tôi có thể đem con bé đi đâu chứ? Tôi theo con bé ra. Con bé khóc rất nhiều, tôi đương nhiên phải an ủi con."

Lệ Cảnh Trình nhìn Gạo Nếp, tháo mấy thiết bị ghi âm trên người con xuống: "Ba năm nay, con lúc nào cũng vậy. Bây giờ con khóc, cô lại nghe được sao."

Gạo Nếp chớp mắt, nghi ngờ nhìn về phía hai người.

Nhưng trí thông minh của bé vẫn chưa đủ để hiểu ý tứ trong lời nói của Lệ Cảnh Trình.

Hai tay bé ôm lấy cổ anh: "Ba đừng giận! Cô tốt lắm, con rất thích cô."

"Gạo Nếp ngoan! Con chưa hiểu thế nào là tốt xấu đâu."

Vinh Thiển nghe vậy vành mắt ửng đỏ, cô nuốt cay đắng trong miệng xuống, xoay người định đi.

Cô thấy ấm ức, anh nhìn thấy hết cả.

Trước mặt Gạo Nếp, Vinh Thiển vẫn không thể nói rõ hết được. Đôi mắt rắng kìm nén những giọt nước mắt vào trong khiến người khác không thể thoải mái.

Vinh Thiển đi được hai bước bỗng nhiên tay bị ai đó kéo lại.

Cô kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt từ từ nhìn xuống. Cô thấy Lệ Cảnh Trình đang nắm chặt lòng bàn tay cô.

Năm ngón tay thon dài nắm chặt, siết mạnh làm các ngón tay đau khiến Vinh Thiển hé miệng. Hành động của Lệ Cảnh Trình là vô thức, cũng hoàn toàn ngoài dự liệu của chính anh.

Nhưng ánh mắt cô chạm vào trái tim vốn đã chai cứng của anh làm anh đau. Anh nghĩ đến Vinh Thiển của ba năm trước: tùy hứng là thế, vô pháp vô thiên là thế, mà giờ đã thay đổi, làm trái tim anh đau.

Nhưng anh cũng lập tức lấy lại tinh thần, rất tự nhiên buông tay Vinh Thiển ra.

Anh ôm Gạo Nếp đi trước.

Trên mu bàn tay Vinh Thiển vẫn còn nhiệt độ cơ thể Lệ Cảnh Trình, vì anh siết rất chặt nên hiện ra những vết tái nhợt.

Vinh Thiển ngơ ngẩn nhìn chăm chăm bóng lưng hai cha con. Chợt nhớ ra mình định tới nhà ông lão, Vinh Thiển bước nhanh đuổi theo kịp.

Cô hiểu rất rõ Lệ Cảnh Trình, chắc chắn đạo diễn đã đem toàn bộ chuyện vừa rồi nói cho anh nghe. Theo tính tình Lệ Cảnh Trình, xối hết chỗ này là

hoàn toàn có thể, huống hồ bị dọa chạy lại là cô công chúa anh nâng niu trong lòng bàn tay.

Vinh Thiển sải bước chạy, vượt qua mặt Lệ Cảnh Trình ngay khi anh vừa bước vào cổng. Hai tay cô cản đường anh: "Lệ Cảnh Trình, ông lão ấy cũng vô tâm thôi, không có ý trách gì Gạo Nếp đâu."

"Vô tâm thì cũng đã làm con tôi bỏ chạy mất, nếu có tâm thì thế nào?"

Vinh Thiển đoán không sai, anh quả nhiên là muốn tới khởi binh vấn tội:

"Chuyện bình hoa để tôi giải quyết, anh mang Gạo Nếp đi đi."

"Cô?" Bàn tay Lệ Cảnh Trình bàn tay đẩy đẩy trước ngực Vinh Thiển: "Cô là gì của Gạo Nếp mà phải bận tâm?"

Sắc mặt Vinh Thiển hết tái nhợt lại đỏ bừng, nếu nói hôm qua là thực sự vô ý, vậy bây giờ là sao?

Anh ta không thể lần nào cũng đẩy đẩy ngực người khác như thế chứ?

Nhưng cô không có thì giờ cho những thứ này. Cô xoay người bước nhanh đuổi theo, bóng dáng cao lớn của Lệ Cảnh Trình đã đi qua đình viện, vào tới bên trong phòng.

Trưởng thôn và ông lão vẫn ở đấy. Trưởng thôn nhìn thấy Gạo Nếp thì khuôn mặt lộ sự vui mừng: "Bé con, cuối cùng cũng tìm được con rồi."

Lệ Cảnh Trình nói nhỏ với Gạo Nếp mấy câu, sau đó thả con xuống

Vinh Thiển đi tới cạnh anh: "Anh..."

Gạo Nếp bước nhanh tới cạnh ông lão. Trong mắt bé thật ra vẫn còn sợ hãi, ông đứng trước thật hung dữ, nhưng bé vẫn đánh bạo đi qua: "Ông ơi! Xin lỗi ông, con đã làm bể bình hoa."

Tim ông lão này giờ cũng treo lơ lửng, chỉ sợ đứa bé đi lung tung, cho nên vừa nghe Gạo Nếp nói trong lòng càng mềm nhũn: "Ông không trách con."

"Ba nói con còn nhỏ, không có tiền, nhưng con là đứa bé ngoan, ba sẽ đền bình hoa của ông."

"Không cần, không cần."

Vinh Thiển dựa vào cửa nhà, lo lắng trong lòng hóa thành bọt nước.

Gạo Nếp chạy lại Lệ Cảnh Trình trước mặt. Chương trình còn phải quay tiếp, Lệ Cảnh Trình tạm ôm Gạo Nếp đi trước.

Cô vào lại trong phòng, ngồi trên ghế, ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy bóng lưng Lệ Cảnh Trình.

Hóa ra cô cũng không hiểu hết về anh. Chuyện cô cố gắng muốn ngăn cản cũng chỉ có cô tưởng tượng ra vậy thôi.

Là Lệ Cảnh Trình đã thay đổi ư? Hay trong anh vốn còn một mặt như vậy? Bận rộn đến tận đêm, Vinh Thiến mới cùng mọi người đi ra.

Toàn bộ bảo vật đã được giám định xong, trừ mấy món đồ cổ, còn lại đều là đồ mới.

Tới cửa, trưởng thôn gọi Vinh Thiến lại: "Cám ơn cô lúc này đã không nói ra hết."

Vinh Thiến nhìn thẳng mắt ông ấy: "Những thứ đồ sứ ấy đều do hàng xóm mua?"

"Đúng vậy, có một ít là con ông ấy mang về, nhưng hai năm gần đây..."

Trưởng thôn thở dài: "Con ông ấy lâm trọng bệnh, vì muốn giấu ông ấy nên không về được. Đồ sứ đều nhờ tôi đi mua rồi đưa cho ông ấy."

"Lá rụng về cội, dù sao ở gia đình vẫn tốt nhất."

"Anh ta bệnh không còn hình dạng, nếu về, cha già nhìn thấy anh ta không thể không sốc."

Vinh Thiến cảm động: "Nói cho cùng, là một người con có hiếu."

"Đúng vậy, nếu không phải là có nỗi khổ trong lòng, ai mà có thể bên ba mấy năm bên ngoài chứ?"

Vinh Thiến nghĩ đến chính mình: "Ông yên tâm đi, tôi sẽ giúp ông giữ bí mật này."

"Cám ơn cô Vinh!"

Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp đi được một đoạn, nhìn con gái trong lòng:

"Vừa nãy con chạy đi đâu?"

"Không xa đó ạ."

"Cô ấy đã nói gì với con?"

Gạo Nếp nằm bò trên bả vai Lệ Cảnh Trình: "Không nói cho ba."

Anh vỗ nhẹ mông con bé: "Nói không?"

"Bảo con đừng giận Jayme thôi?"

"Hết?"

"Hết ạ."

Mấy câu mà nói lâu như vậy?

Vinh Thiển nhớ Tụng Tụng ở nhà, cố gắng rút ngắn cuộc hành trình xuống.

Ăn xong cơm chiều, cô tính đi tới một nhà ở thôn tây.

Nhưng bên này đường đi cũng không tốt. Một em gái về nhà tìm đèn pin cho cô, trưởng thôn đi trước dẫn đường.

Vinh Thiển bật đèn pin, hai bên con đường dài phủ tầng rêu xanh. Cô mặc dù đi cẩn thận từng bước từng bước nhưng vẫn không đề phòng được mà té lăn vào mấy bụi cây. Trưởng thôn nghe thấy tiếng động vội quay đầu lại.

"Sao vậy, sao vậy?"

Vinh Thiển nói không có việc gì, định đứng dậy lại phát hiện phía sau lưng vô cùng đau đớn. Tay vừa sờ liền mò được một hòn đá sắc nhọn.

Trưởng thôn cúi xuống gần lùm cây: "Ngã đau không?"

"Tôi, tôi không đứng lên được."

Trưởng thôn kéo cô dậy, lấy đèn pin chiếu sau lưng cô: "Ôi trời, chảy máu cả này!"

Nhìn xuống mặt đất, là một khối đá hình tam giác bằng bàn tay, đầu nhọn, dựng đứng.

Trưởng thôn không khỏi sốt ruột: "Đừng để ngã nữa!"

Vinh Thiển đau đứng tại chỗ không thể cử động. Cô thử nhích chân.

Trưởng thôn thấy tình trạng đó vội đỡ cô đến ven đường: "Đừng động dậy! Như vậy, cô ngồi ở đây, tôi đi gọi người đến."

Xung quanh tối đen như mực, giơ tay không thấy rõ năm ngón, nhưng Vinh Thiển căn bản không đi nổi.

Trưởng thôn chỉ chỉ cách đó không xa: "Đừng sợ, mười phút nữa tôi sẽ quay lại."

Trưởng thôn dặn dò xong xuôi xong bước đi nhanh. Bàn tay Vinh Thiển sờ ra sau lưng, cô rên lên, cầm đèn pin chiếu xung quanh.

Trong bụi cây phát ra tiếng kêu kỳ quái. Hai lỗ tai cô dựng thẳng lên, nỗi sợ như thủy triều kéo tới ngập đầu. Cảnh quen thuộc này đủ khiến cô sục đổ.

Hai vai Vinh Thiển run rẩy.

Hai năm trước cũng tối đen thế này, giơ tay không thấy rõ năm ngón.

Tay cô ôm cổ. Vinh Thiển lấy điện thoại ra, nhưng bên cạnh cô ngoại trừ Lê Cảnh Trình, không còn một ai quen thuộc.

Đầu ngón tay cô nắm chặt, muốn giúp mình an lòng một chút.

Qua chuyện hai năm trước, cô sao có thể gọi điện thoại cho Lê Cảnh Trình nữa?

Đội bắt đầu được một chút, Vinh Thiển thử động đậy, khó khăn dịch bước về phía trước.

Trưởng tìm được người đến giúp rất nhanh, là đội ngũ y tế của chương trình. Bọn họ khiêng Vinh Thiển xuống. Đội ngũ y tế đều được trang bị đầy đủ nhưng phần lớn là nam giới, lúc trước vì nghĩ nam giới khỏe hơn, hướng hồ "Bố ơi mình đi đâu thế?" vốn là chương trình các nam minh tinh tham dự.

Vinh Thiển nằm trên giường, thở dốc vì đau.

"Không có chuyện gì, băng bó xong là được."

"Vậy tôi cho người vào nhé?"

Vinh Thiển cũng không cảm thấy có gì không được: "Vâng."

Nữ đạo diễn nghe nói vậy thì quay người đi ra.

Lê Cảnh Trình ôm Gạo Nếp tới chỗ tổ sản xuất chương trình ở. Trên đùi bé bị vết cắn, rất sưng, người làm ba đương nhiên lo lắng.

Vừa đi vào, anh thấy có mấy người vây quanh một chỗ, tiếng nói chuyện không thể không lọt vào tai Lệ Cảnh Trình.

"Cô ấy có thể là đang cố nén đau đấy. Đường núi này đi phải chú ý, buổi tối tốt nhất là đừng ra ngoài."

"Người đó cũng tới vì công việc, hình như làm nhà giám định."

Một người đang cầm bánh bao: "Nhìn bộ dạng cô ấy, tôi còn thấy muốn đau."

Vừa lúc bà đạo diễn từ bên ngoài đi vào: "Ai mau vào đi, xử lý vết thương dùm, nếu không sẽ bị nhiễm trùng đấy."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau: "Chúng tôi là đàn ông."

"Đàn ông thì sao? Người ta cũng không để ý."

Có người cười nói: "Đã vậy thì tôi đi."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy ôm Gạo Nếp đi qua: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"À, có một cô gái bị ngã, phía sau lưng cần phải sơ cứu. Trạm y tế ở thôn này rất xa nên chúng tôi đưa về đây."

"Ở đâu cơ?"

"Ở bên trong đấy."

Lúc Lệ Cảnh Trình nghe thấy "nhà giám định", trong lòng anh đã rơi lộp bộp. Anh theo đạo diễn đi tới cửa, quả nhiên thấy Vinh Thiển nằm sấp không nhúc nhích.

Áo sơ mi trên người rướm máu. Mặt cô chôn vào khuỷu tay. Đạo diễn gọi người đàn ông phía sau Lệ Cảnh Trình: "Vào đi!"

Anh ta cầm hộp thuốc đi vào.

Đôi mắt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng nhìn người đàn ông đi tới cạnh giường.

Anh ta cẩn thận kiểm tra xong hết, không phát hiện có vết thương nào đụng gân cốt, lưng bị trầy xước. Vết máu đã khô cạn nên nhúc nhích cũng thấy đau gần chết.

"Trước tiên phải cởi áo sơ mi ra."

"Vậy anh chờ ra làm gì, cứ cắt đi!"

Lệ Cảnh Trình nghe người đạo diễn thúc giục, bà ta cảm thấy cứu người thì không có gì phải băn khoăn .

Giọng Vinh Thiến rầu rĩ truyền ra: "Cắt đi, tôi không sao."

Lệ Cảnh Trình vừa nghe, cả người như bị lửa giận thiêu cháy.

Cái gì mà cắt đi, không có việc gì?

Nếu mà cắt, không chỉ phần lưng, ngay cả cảnh xuân phía trước cũng sẽ hiện ra.

Anh kia lấy kéo từ trong hộp thuốc ra. Lệ Cảnh Trình bước tới: "Chờ một chút..." Anh giao Gạo Nếp lại cho đạo diễn: "Để tôi."

Vinh Thiến bực bội ngẩng đầu, không dám có động tác gì mạnh, chỉ có thể nhìn tới đôi chân trắng tấp của người đàn ông nhưng giọng nói này thì cô không xa lạ gì.

Đạo diễn kinh ngạc: "Anh, anh làm?"

Lệ Cảnh Trình cầm lấy cái kéo trong tay người đàn ông kia.

Vinh Thiến thì trái lại, bây giờ đỏ hết cả mặt: "Không, tôi không muốn anh làm."

Lệ Cảnh Trình cười lạnh hai tiếng, ngồi thẳng xuống mép giường.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 59 : Soi đèn cho cô trở về

Edit : Dế Mèn

"Anh, anh làm sao?" Đạo diễn dè dặt mở miệng.

"Bảo anh ấy quay mặt đi, cứ nói cho tôi biết phải làm thế nào là được."

Ặc!

Đạo diễn biết là không có thể đắc tội với ông chủ lớn này, nhưng người ta con gái da mỏng thịt mềm đúng không: "Anh cũng chưa từng xử lý vết thương, lỡ quá tay cũng không tốt, sẽ rất đau đấy."

"Đau cũng phải không tôi đau." Lệ Cảnh Trình đương nhiên nói mấy câu như vậy.

Đầu óc bà đạo diễn nổ tung, cái chuyện gì đây chứ!

Vinh Thiển nghe anh nói vậy thì cắn mu bàn tay: "Làm đi! Anh muốn cắt thì cứ cắt đi, đừng có đường đường là anh Lệ mà lại buồn nôn như vậy."

"Bà ôm Gạo Nếp ra đi, xử lý vết sưng trên đùi con bé đã."

"Cái này..." Đạo diễn nhìn Vinh Thiển nằm trên giường: "Được rồi."

"Chờ một chút!" Lệ Cảnh Trình lại kêu bà ta: "Kiểm cái rèm che chỗ này lại."

Anh kia nghe được, cái này không phải đang nghi ngờ nhân phẩm anh ta đấy chứ: "Tôi xoay người lại, bảo đảm không nhìn."

"Che!"

Đạo diễn không có cách nào đành phải lấy ra trái giường hoa văn bông hoa, buộc dây thừng hai đầu, ngăn cản phòng vốn cũng không rộng lắm thành hai bên.

Vinh Thiển cảm thấy lưng lại đau và ngứa, rất khó chịu: "Được chưa, anh nhanh lên một chút!"

Lệ Cảnh Trình cầm kéo đưa vào áo cô.

Cô rít lên một hơi lạnh: "Anh làm được không đấy? Đừng cắt phải da tôi đó!"

Lưỡi kéo đi xuống. Tới chỗ vết máu khô, anh dùng tay xé ra những lớp vải bó sát vào vết thương, Vinh Thiến nhin đau không được, kêu lên: "Anh nhẹ một chút, đau quá!"

"Tôi chưa có đụng."

"Không đụng tôi có đau vậy không?"

"Im miệng!"

Bị cô nói như thế, bàn tay Lê Cảnh Trình bắt đầu run run. Vết thương không nặng nhưng cũng không nhẹ. Hòn đá sắc nhọn rạch vào da thịt cô một đường dài, ai nhìn thấy cũng giật mình.

Đôi mắt Lê Cảnh Trình tuôn ra một cảm xúc phức tạp, anh nhớ Vinh Thiến không thể chịu nhất là bị đau.

"Đã cắt ra rồi, nhưng bị vải dính vào không có cách nào gỡ được."

Lê Cảnh Trình hỏi ý kiến người đàn ông kia.

Vinh Thiến nghe vậy lại sốt ruột: "Vậy anh đừng đụng vào, để anh kia vào đi!"

"Tôi không nói chuyện với em!" Lê Cảnh Trình ngắt lời cô.

Anh kia đi tới cạnh bàn, tìm trong hộp dụng dịch thuốc và vải xô: "Anh dùng vải xô thấm ướt, đặt trên chỗ dính đó là có thể sát trùng rồi, còn giúp bong mấy vết máu khô nữa."

Lê Cảnh Trình nhận đồ.

Vinh Thiến vốn rất đau, hơn nữa người đang làm lại không có một chút kiến thức chuyên ngành nào, cô không khỏi sốt ruột.

Lê Cảnh Trình dùng nhíp cẩn thận từng li từng tí kẹp miếng vải xô ướt đặt lên lưng Vinh Thiến; cô đau giật mình một cái rồi vội cắn mu bàn tay.

Người bên kia vẫn đưa lưng về phía bọn họ: "Có thể sẽ rất đau, nhưng phải ráng nhin."

Lê Cảnh Trình nghe nói thế, tay lại run lên, mồ hôi theo tay chảy xuống.

Anh vô cùng cẩn thận trong từng động tác. Vinh Thiến cảm thấy phải nhin đau thật không bằng la hét ra ngoài, có đau cũng cố qua. Nước mắt cô như muốn trào ra viền mắt.

Đôi mắt mê mị của Lệ Cảnh Trình nhanh chóng bị mờ hôi làm mờ. Anh nghiêng người đứng dậy, liếc nhìn người phụ nữ đó.

Vinh Thiển đau nhưng một tiếng cũng không kêu rên, anh cảm thấy khó mà tin được.

Hai bàn tay Lệ Cảnh Trình đặt hai bên má cô, cả người anh cúi xuống như muốn phủ hết người cô.

Vinh Thiển nghiêng đầu lên vừa lúc đụng phải ánh mắt anh, cô cả kinh trừng to mắt: "Nhìn cái gì vậy, mau xử lý vết thương đi!"

"Tôi xem em có phải đang nín khóc không."

Vinh Thiển hơi khịt mũi: "Có gì phải khóc chứ."

Người đàn ông bên ngoài bị ga giường ngăn cách đang dựng thẳng hai lỗ tai, nghe thế nào cũng cảm thấy ở đây rất hấp dẫn.

Nếu không phải người phụ nữ trong nhà thì sao lại không cho người ngoài nhúng tay vào?

Nhưng thế nào thì nhân viên chữa bệnh và chăm sóc sức khỏe cho người khác như anh ta vẫn rất trong sáng, rất trong sáng đấy nhé!

Lệ Cảnh Trình dùng cách tương tự cởi hết áo sơ mi ra, lộ ra phần lớn tấm lưng, phía sau còn không ít chỗ bị bị mấy cành cây làm trầy xước.

"Tiếp theo làm gì nữa?"

"Bôi thuốc." Anh kia lại tìm thuốc bôi đưa cho anh.

Lệ Cảnh Trình mở nắp bình, một mùi hương mát lạnh chui vào cánh mũi. Ngón tay anh quệt một ít rồi ấn nhẹ lên vết thương của Vinh Thiển.

"Ừm..." Lần này có thuốc làm mát vết thương nên cũng thoải mái hơn.

Lệ Cảnh Trình không khỏi cong miệng: "Kêu 'ừm' như thế là sao? Thoải mái hử?"

Tức khắc khuôn mặt Vinh Thiển nóng bừng, ngay cả người ở bên ngoài cũng cảm thấy cổ họng khó chịu như bị đốt.

Cô đập một cái vào đùi Lệ Cảnh Trình: "Anh nhanh lên một chút!"

Đoạn đối thoại này hoàn toàn có thể làm người ta hiểu sai ý.

Xoa thuốc xong xuôi, Lệ Cảnh Trình băng bó giúp cô.

Đây là một kỹ năng sống, nhưng dù thế nào, loay hoay một hồi Vinh Thiễn lại bị gói như cái bánh chưng, thật sự khó coi muốn chết.

Làm xong công đoạn này, phía sau lưng Lệ Cảnh Trình cũng đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Anh cởi áo khoác đắp lên người cô.

Vinh Thiễn nằm im ở đó.

Lệ Cảnh Trình nói người đàn ông kia ra ngoài.

Anh đứng dậy nhìn Vinh Thiễn. Cô xoay đầu qua phía trong, bóng dáng nằm kia nhìn cô đơn mà yếu ớt.

Một thân một mình cô ấy đi tới nơi này làm gì?

Vì sẽ kiếm được nhiều tiền lắm ư?

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình một bên căng cứng, anh dùng sự lạnh lùng để đối chọi nhưng e rằng vẫn không khỏi đau lòng cho cô.

Vinh Thiễn thấy trong một lúc trong phòng không thấy có động tĩnh gì liền quay đầu xem, lại thấy Lệ Cảnh Trình đang đứng bên giường nhìn mình chăm chăm, vẫn chưa đi ra.

Cô gắng chống người, muốn rời giường.

Lệ Cảnh Trình thấy cô còn định lăn qua lăn lại, cơn giận càng ập tới, anh đẩy cô nằm xuống lại: "Nằm đi! Tôi đã nói với họ đêm nay em ngủ lại đây."

Vinh Thiễn bị anh đẩy mạnh, đau quá cau mày: "Tôi ngủ ở đây thì họ ngủ ở đâu? Tôi còn phải quay về chỗ của mình nữa."

Lệ Cảnh Trình thấy cô khó khăn bò dậy, anh liếc nhìn, cô ấy đau như vậy còn không sợ thì anh phải bận tâm làm gì?

Người đàn ông kéo ra giường xuống vớt qua một bên rồi bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Bà đạo diễn lúc trước cũng nói sẽ để Vinh Thiễn ở lại đây, cho nên nói với trưởng thôn cứ về trước.

Lệ Cảnh Trình bế Gạo Nếp đi ra.

Vinh Thiển cũng đi chậm rì rì ra. Đạo diễn có ý tốt giữ cô lại nhưng cô không muốn gây thêm phiền phức, hướng hồ chỗ ở của cô không xa, cô cũng không cần người đưa về.

Đang đi Vinh Thiển mới nhận ra ở đây không có đèn đường.

Tay cô cầm điện thoại soi nhưng ánh sáng dù sao cũng léo lắt. Con đường lát sỏi phát ra tiếng vang soàn soạt, gió gào thét thổi qua tai kéo theo lá cây xào xạt ồn ào.

Vinh Thiển cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên một luồng ánh đèn sáng rõ chiếu tới cạnh chân cô, chiếu sáng con đường phía trước cho cô.

Cô nhìn lại phía sau theo phản xạ.

Người đó đứng giữa bóng tối u ám, không thể thấy rõ gương mặt.

Vinh Thiển xoay người đi về phía trước. Kỳ quái là, cô đi tới đâu, ánh đèn liền theo tới đó. Sau khi biết có người, Vinh Thiển cũng không thấy sợ.

Cô nghĩ, về tới nơi rồi nhất định phải cảm ơn người ta đàng hoàng.

Cô chỉ có thể đi rất chậm, người kia cũng không sốt ruột, đưa cô về đến tận cửa nhà.

Vinh Thiển đỡ khung cửa, muốn nói câu cảm ơn, vừa quay sang mới phát hiện người kia đã theo hướng khác mà đi.

Cô đuổi theo mấy bước, nhờ ánh đèn từ cửa sổ nhà dân cô mới thấy rõ được đối phương.

Người đàn ông dáng người cao ngất chừng hơn 1m8. Bước chân anh vững chắc, trên vai có một cô bé đang nằm bò ngủ thiếp.

Anh một tay ôm con, một tay soi đường đi.

Vinh Thiển che miệng lại, giờ khắc này, một nỗi cảm động và ấm áp không nói được tràn ngập lòng cô. Nước mắt nóng hổi ngập tràn, cô tưởng tượng có phải ba năm nay Lê Cảnh Trình cũng sống như vậy hay không?

Người đàn ông đi càng xa, mãi đến lúc hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Vinh Thiển.

Ngày hôm sau.

Vinh Thiển sau lưng băng bó để khỏi ma sát với trang phục, cảm giác khá hơn nhiều.

Mặc dù những người đi cùng khuyên cô nghỉ ngơi nhưng cô không muốn bỏ hành trình, vẫn gắng sức ra cửa.

Giữa trưa là thời gian nghỉ ngơi, Lệ Cảnh Trình dẫn Gạo Nếp vào thôn.

Vinh Thiển từ trong một căn nhà đi ra, Gạo Nếp tinh mắt chạy như bay tới: "Cô ời!"

Con bé ôm chân Vinh Thiển, Vinh Thiển vui vẻ ôm đầu Gạo Nếp.

Lệ Cảnh Trình nhăn mày: "Gạo Nếp, qua đây!"

Thấy Gạo Nếp bỗng nhiên trở nên thân thiết như vậy với Vinh Thiển, trong lòng anh lại dâng lên cảm giác gì đó.

Lệ Cảnh Trình đành lòng như vậy với cô vẫn rành rành trước mắt, nhưng với Vinh Thiển mà nói, Gạo Nếp thích cô, dù thế nào cô vẫn thấy vui.

Con bé thả tay ra, giơ lên đầu: "Hôm qua ông tới tìm con, nói là con không cần đèn, còn khen con là bé ngoan nữa."

"Ừ, Gạo Nếp con giỏi quá!"

Lệ Cảnh Trình nhìn dáng đứng cứng ngắc của Vinh Thiển, rõ ràng cô không thể cử động gì mạnh, cũng không dám khom lưng, anh tiến lên kéo tay Gạo Nếp: "Đi thôi!"

Hiện thực lần lượt khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh, Lệ Cảnh Trình không muốn để Gạo Nếp và Vinh Thiển tiếp xúc nhiều nữa.

Gạo Nếp lão đảo, Vinh Thiển giữ tay con lại. Lệ Cảnh Trình ôm lấy con đồng thời khua tay ra.

Lần này, anh thật sự không cố ý.

Gạo Nếp thấy sắc mặt Vinh Thiển thay đổi, mắt con bé nhìn xuống một chút sau đó tròn tròn, bộ dạng giật mình.

Cái miệng nhỏ giờ có thể nhét cả một quả trứng gà to vào. Gạo Nếp quay đầu nhìn về phía Lệ Cảnh Trình: "Ba, vì sao ba sờ vú của cô?"

Vinh Thiện lập tức lùi lại. Gạo Nếp phát âm còn chưa rõ ràng lắm, câu vừa rồi giống như đang nói: Ba, vì sao ba sờ người cô?

Vinh Thiện phải rất cố gắng để trấn định sắc mặt nhưng vẫn có một mảng ửng đỏ từ bên tai lan ra.

Lệ Cảnh Trình rút tay về không nói gì cả.

Vinh Thiện còn có việc, cô nhìn sang Gạo Nếp: "Con ngoan ngoãn chơi nhé, cô phải đi trước để làm việc."

Lệ Cảnh Trình thấy cô đi đứng bất tiện lại còn phải làm việc, trong lòng không thoải mái, chặn trước mặt không cho cô đi: "Em thiếu tiền như vậy sao?"

"Đúng vậy, tôi rất thiếu tiền."

Vinh Thiện xẹt qua bờ vai của anh để đi. Lệ Cảnh Trình phóng về phía trước cách đó không xa: "Được thôi, vậy tôi cho em."

"Ai lại tốt bụng như vậy, vô duyên vô cớ cho người khác tiền?"

Lệ Cảnh Trình thu hồi tầm mắt lại: "Tôi cho em tiền để em làm việc nhẹ nhàng hơn bây giờ."

Vinh Thiện không khỏi nhớ lại căn nhà thủy tinh ở Đế Cảnh, tựa như cái lồng chim cao cấp ấy, cô cắn chặt môi: "Tôi lại thích tự do tự tại."

Hai người cứ giằng co. Vinh Thiện còn phải tới một nhà nữa cho kịp, mới đi được hai bước chợt thấy phía trước có thứ gì xông tới.

Cô tập trung nhìn đến ngậy ngốc.

Là một đàn heo đen, cái đầu to vô cùng, tốc độ rất nhanh, còn phát ra những tiếng kêu khụt khịt.

Cộng lại sơ bộ có thể có hơn chục con.

Hùng hồ.

Đường lát sỏi bị giẫm không còn hình dạng gì. Trên người những chúng lung tung những vết bùn, thẳng hướng ba người mà vọt tới.

Vinh Thiện là người "ăn thịt heo nhưng chưa thấy heo chạy".

Cô vô thức lùi về sau hai bước, muốn tìm chỗ nào trốn được, nhưng khoảng đất trống rộng như vậy, liếc nhìn đã thấy đàn heo sắp tới rồi. Gạo Nếp la một tiếng, cánh tay ôm lấy cổ Lệ Cảnh Trình, cũng giúp Vinh Thiển tìm đúng phương hướng.

Cô mau chóng trốn bên cạnh Lệ Cảnh Trình, khom lưng xuống. Đàn heo chạy đến trước mặt bọn họ, cái mõm xấu xí của con heo sắp chìa vào người Vinh Thiển.

Vinh Thiển sợ mặt trắng bệch, bỗng nhiên có một cánh tay ôm lấy bả vai cô. Lệ Cảnh Trình giơ chân dài đá vào đầu con heo; nó ồm ộp hai tiếng, lui ra một chút.

Vinh Thiển không tự chủ được, đưa tay kéo vạt áo anh. Đàn heo có vẻ hiểu kỳ nên vây quanh bọn họ không chịu bỏ đi, lúi tìm đồ ăn trên mặt đất. Chân Vinh Thiển mềm nhũn hết cả, từng này người với con vật khổng lồ chừng gần trăm ký này.

Có người từ hướng bên kia chạy tới, cầm cây gậy trúc, người còn chưa tới đã nghe tiếng: "Xin lỗi, xin lỗi, hôm nay vốn lừa ra ngoài bán, không ngờ lại chạy thoát."

Vinh Thiển ôm chặt hai vai: "Mau bắt lại đi! Mau bắt lại đi!"

"Được được được."

Người nuôi heo tự có cách, ông ta hét to hai tiếng đàn heo đã ngoan ngoãn cho ông ta lừa về phía trước.

Lệ Cảnh Trình mỗi tay ôm một người. Vinh Thiển túm lấy anh rất chặt, sau khi chắc chắn đàn heo đã bị đuổi xa không quay lại nữa, lúc này cô mới thả người dậy.

Ý thức được hành động của mình, Vinh Thiển ngẩng đầu, ánh mắt đưng thấy khóe miệng tinh xảo của người đàn ông đang cong lên.

Cô vội vàng buông tay, né người anh ra, sắc mặt vô cùng mất tự nhiên.

Trưởng thôn đi ủng đội mưa qua, Vinh Thiển nhìn thấy ông ấy liền vội tới đón.

Đầu ngón tay Lệ Cảnh Trình giật giật, ôm thỏa mãn như vậy làm anh hoàn toàn không muốn buông ra.

Anh không thể không thừa nhận, trong lòng anh đang điên cuồng nhớ nhung cô, dù chỉ là một chút xúy đụng chạm với cô...

Hôm nay về lại Nam Thịnh, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình đều bay cùng một chuyến, chỉ là người khoang hạng nhất, người khoang phổ thông.

Xuống sân bay, bên ngoài đang mưa, tài xế của Lệ gia đã đỗ xe ở ven đường. Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp ra, tài xế chất hành lý lên xe giúp anh.

Gạo Nếp thấy Vinh Thiển kéo theo vali hành lý rất bụi, bánh xe hình như có vấn đề, vali hành lý cong vẹo về phía trước, mấy lần còn sụp xuống.

Người xung quanh không giúp được gì, cánh tay mảnh khảnh của cô xách theo cái vali, vất vả đi về phía trước.

Gạo Nếp nhìn Lệ Cảnh Trình: "Ba ơi, nói cô đi với chúng ta đi! Chúng ta chở cô về nhà có được không?"

Lệ Cảnh Trình quay đầu lại nhìn, thấy Vinh Thiển ngồi xổm ven đường, hình như đang kiểm tra cái vali. Cô không mang theo dù, mưa phún mờ mịt hắt hơi nước lên đầu vai cô.

Cảnh này lọt vào mắt Lệ Cảnh Trình, tim anh bị kích thích xao động ngàn tầng.

Vinh Thiển thấy một chiếc xe taxi chạy qua, vội vàng vẫy tay, nhưng vì cái vali hư kia hỏng kia mà bị người khác nhanh chân chạy tới trước.

Lệ Cảnh Trình ôm chặt Gạo Nếp, tài xế đứng bên cạnh che dù giúp anh: "Anh Lệ?"

Gạo Nếp lại nhìn ba: "Ba, chở cô nhé?"

Ánh mắt người đàn ông sâu thẳm, không ai thấu được trong lòng anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Lệ Cảnh Trình trông thờ ơ lạnh nhạt, nhưng cảm giác kia lại giầy vò chà xát anh không chịu nổi. Cuối cùng anh vẫn không tới: "Nếu cô muốn đi xe thì cô sẽ nói thôi."

Anh xoay người ôm Gạo Nếp ngồi vào ghế sau. Khoảnh khắc sập cửa xe lại, qua lớp kính xe mờ mờ anh có thể thấy bóng hình Vinh Thiễn đang gắng sức xách cái vali.

Xe từ từ chạy tới, tài xế đợi câu nói của Lệ Cảnh Trình nhưng người đàn ông vẫn im lặng.

Lúc xe chạy ngang qua Vinh Thiễn, những hạt mưa hắt xuống muốn che khuất tầm mắt người ngồi trong xe nhưng vẫn không ngăn được ánh mắt anh trên người cô trong nháy mắt.

Về lại Đế Cảnh, Thịnh Thư Lan ra đón bọn họ.

Cô ôm lấy Gạo Nếp: "Nhớ cô không?"

"Nhớ ạ!"

Lệ Cảnh Trình đi vào nhà trước, Thịnh Thư Lan đi theo sau anh: "Cảnh Trình, anh lên lầu nhìn xem mẹ đi!"

"Mẹ làm sao vậy?"

"Bệnh nặng."

Lệ Cảnh Trình bỏ lại áo khoác: "Trước khi đi không phải đã bệnh rồi sao? Còn chưa khỏe lại ư?"

"Còn không phải là gì nữa?"

Trên mặt người đàn ông không có chút gì lo lắng.

Anh không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được Thẩm Tĩnh Mạn đang diễn cái gì. Anh đi lên lầu, vừa mới gõ cửa phòng, bên trong đã vọng ra tiếng khóc.

Lệ Cảnh Trình mở cửa luôn.

Anh đi vào: "Mẹ!"

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn phía sau anh: "Cháu mẹ đâu?"

"Ở dưới lầu."

"Mấy ngày nay làm mẹ thấy nhớ khủng khiếp." Thẩm Tĩnh Mạn ngồi dựa vào đầu giường: "Cháu gái ra ngoài, cháu trai cũng không được gặp."

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống ở mép giường: "Chỗ nào không thoải mái?"

Thắm Tĩnh Mạn xoa ngực: "Nghĩ đến bảo vật của mẹ, rồi cháu của mẹ, mẹ có thể không sinh bệnh sao?"

"Đứng lên đi! Lát để Gạo Nếp thấy còn ra cái hình tượng gì."

"Mẹ cũng không muốn giả bộ. Mẹ thấy khó chịu thật!"

Lệ Cảnh Trình đứng dậy: "Vậy mẹ cứ nằm. Dù sao Để Cảnh cũng có nhiều người làm, cơm nước mỗi bữa đều sẽ đưa lên ẹ."

"Con à," Thắm Tĩnh Mạn thấy con trai sắp đi ra: "Lúc nào mẹ mới có thể gặp cháu của mẹ hả?"

Thắm Tĩnh Mạn bị bệnh thật.

Thịnh Thư Lan không có cách nào đành phải nói dối bà đi tìm Vinh Thiển.

Cô lại không biết Vinh Thiển ở đâu, chỉ có thể đợi cô ấy ở chỗ làm.

Vinh Thiển lái xe ra khỏi bãi đỗ, nhìn thấy Thịnh Thư Lan đứng bên đường. Cô vốn định nhấn ga chạy đi nhưng sau khi suy nghĩ lại, cuối cùng vẫn hạ cửa sổ xe xuống.

Thịnh Thư Lan cúi người xuống: "Thiển Thiển, tôi có thể nói chuyện với cô không?"

"Lên xe đi."

Thịnh Thư Lan vội mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Vinh Thiển hai tay nắm vô lăng; con gái vốn thích đeo trang sức ở cổ tay, nhưng đeo đồng hồ có thể giúp cô biết rõ thời gian bất cứ lúc nào.

Vinh Thiển tới quán cà phê cách đó không xa, Thịnh Thư Lan theo cô vào.

Nhân viên phục vụ mang cà phê lên. Vinh Thiển cầm tách của mình hớp nhẹ: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Sau lần trước té xỉu mẹ đã nằm trên giường hơn một tuần lễ rồi, sức khỏe vốn đã không được tốt."

"Trái lại lúc bà ấy hại tôi rất sung sức."

"Tôi biết chuyện đó mẹ không đúng nhưng dù sao mẹ cũng lớn tuổi rồi. Bà rất muốn nhìn cháu. Mấy ngày nay người cũng tiều tụy đi không ít."

Vinh Thiển cảm giác cà phê rất đắng.

Cô ngẩng đầu nhìn Thịnh Thư Lan: "Chuyện chuỗi ngọc tôi có thể đưa lại, nhưng tiền trao cháo múc, bà ấy đưa chi phiếu ba triệu cho tôi, như vậy là thanh toán xong hết."

Thịnh Thư Lan nghe vậy thở phào: "Đứa bé kia đâu rồi?"

"Vì sao mọi người cứ khẳng khẳng thẳng bé là của nhà họ Lê?"

"Cảnh Trình khẳng định thì đương nhiên chúng tôi cũng tin vậy." Thịnh Thư Lan hai tay đan vào nhau để trước người.

Vinh Thiển không nói gì nữa. Thịnh Thư Lan cẩn thận tỉ mỉ nhìn cô: "Vậy cô có để tâm chuyện ba năm nay Cảnh Trình giữ tôi bên cạnh không?"

Vinh Thiển lắc đầu: "Sao cô lại nghĩ như vậy?"

"Cô đừng trách tôi. Hoàn cảnh lúc đó tôi phải ở lại đấy."

"Tôi không trách cô, mà cũng không có tư cách trách cô."

Vinh Thiển không nói thêm gì, nhưng ở góc độ khác mà nói, khi cô bỏ đi, chỗ trống ba năm nay là do Thịnh Thư Lan lấp lại.

Bất kể cô ấy yêu thương Gạo Nếp theo cách nào, có quan tâm Vinh Thiển thừa nhận chuyện này hay không, chịu hay không chịu nhận ra ý tốt của cô ấy; dù thế nào cô cũng sẽ không trách cứ, mà hẳn là nên cảm tạ.

Thịnh Thư Lan uống cà phê: "Cô ẹ gặp một lần đi, để mẹ khỏi tâm bệnh."

Vinh Thiển nghĩ đến chuyện Thẩm Tĩnh Mạn vì đứa bé mà đã liều lĩnh thế nào, rốt cuộc vẫn thấy lo ngại: "Chuyện này tôi vẫn không thể đồng ý với cô được."

"Cô không thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ một chút sao? Cảnh Trình không cho cô gặp Gạo Nếp cô cũng thấy khó chịu lắm chứ?"

Vinh Thiển nắm chặt cái tách: "Nếu như không phải tôi mang theo đứa bé này về, Lê Cảnh Trình sẽ cho tôi gặp Gạo Nếp sao? Sợ là đời này tôi cũng đừng hòng nghĩ có thể sờ được mặt con mình."

Thịnh Thư Lan hiểu tâm tình của cô: "Vậy tôi sẽ đưa mẹ ra, chúng ta hẹn chỗ nào đi! Tôi sẽ không để mẹ làm phiền cô và đứa bé, chỉ đứng xa nhìn thôi, được không?"

Vinh Thiển do dự, Thịnh Thư Lan chụp luôn hai tay cô: "Tôi cũng sẽ đưa Gạo Nếp theo để cô thấy con, được không?"

Mong được nhìn con là điểm yếu của Vinh Thiển. Thịnh Thư Lan thấy cô có vẻ đã xao động: "Tôi bảo đảm sẽ không để mẹ làm lộn xộn, với lại trước Gạo Nếp mẹ cũng sẽ không làm như vậy đâu."

Thịnh Thư Lan thấy cô không nói gì thì mừng không kể xiết: "Tôi coi như cô đồng ý rồi nhé! Ngày kia được không? Quyết định vậy nhé!"

Vinh Thiển trong lòng đang có mâu thuẫn.

Gạo Nếp cứ ở Để Cảnh, hy vọng duy nhất để cô có thể gặp con chính là những cuộc gặp tình cờ như vậy trong thành phố rộng lớn này.

"Ngày kia, một giờ chiều, ở Vạn Đạt, tôi sẽ đưa mẹ đến."

Vinh Thiển cuối cùng cũng đồng ý: "Được."

Thịnh Thư Lan hài lòng nắm thật chặt tay cô: "Cám ơn cô, Vinh Thiển."

Cô rút tay lại, cô và Thịnh Thư Lan vẫn chưa thân mật để có thể có cử chỉ thân mật như thế.

Trở lại Để Cảnh, Thịnh Thư Lan vui vẻ tìm Thẩm Tĩnh Mạn: "Mẹ, Vinh Thiển đồng ý để mẹ gặp cháu rồi."

"Thực sao?" Thẩm Tĩnh Mạn đang nằm trên giường ngồi thẳng người dậy, dường như bệnh tình cũng khá hơn phân nửa: "Con tìm cô ta à?"

"Vâng ạ, ngày kia một giờ chiều, ở Vạn Đạt. Khi đó con sẽ dẫn Gạo Nếp theo."

Nét mặt Thẩm Tĩnh Mạn trầm xuống: "Đem theo con bé làm gì?"

"Nếu không sao Vinh Thiển có thể ẹ gặp cháu chứ."

"Con không sợ Gạo Nếp thường xuyên qua lại sẽ có cảm tình với cô ta ư?"

Thẩm Tĩnh Mạn muốn cháu là thật, nhưng cô con dâu kia bà không cần.

"Nhưng mà, cô ấy dù sao cũng là mẹ ruột của Gạo Nếp..."

Bàn chân Lệ Cảnh Trình vừa đặt vào liền giật lại.

Thẩm Tĩnh Mạn còn đang khư khư cái ý nghĩ không cho Vinh Thiển đến gần Gạo Nếp; anh nghe được chột thấy phiền lòng, xoay người bỏ đi.

Đúng ngày hẹn với Thẩm Tĩnh Mạn, Vinh Thiển nhận được một cuộc điện thoại khẩn.

Cô cũng không kịp báo với ai liền vội vàng vàng ôm Tụng Tụng ra cửa. Thuê xe đi sân bay, Vinh Thiển vẻ mặt nghiêm túc lạnh băng. Thình thoảng cô xem giờ, luôn cảm thấy máy bay này bay chậm quá.

Cuối cùng cũng hạ cánh, không có một ai đến đón.

Vinh Thiển khóa túi lại, cũng không mang theo hành lý gì khác, cô bắt taxi mấy lần, cuối cùng đã tới một nơi tĩnh lặng.

Vinh Thiển đi tới trước cổng sắt, có người mở cửa cho cô.

Cô ôm Tụng Tụng bước nhanh vào, vị bác sĩ nổi tiếng mặc áo trắng ra đón cô.

Vinh Thiển vẻ mặt đầy lo lắng: "Thế nào?"

"Tình trạng không tốt lắm, xuất hiện hiện tượng nôn mửa, thiếu chút nữa bị tắc khí quản và nghẹt thở, may mà lúc ấy có người ở bên trông chừng."

Vinh Thiển lo lắng đến nỗi đầu chảy đầy mồ hôi, cô theo bác sĩ vào trong phòng.

Cửa được khóa.

Vinh Thiển giơ ngón cái lên quét, trong nháy mắt cửa liền mở ra, cô không thể đợi được đi vào bên trong.

Nằm trên giường là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, hai mắt nhắm nghiền, cả người mặc bộ đồ bệnh nhân trắng toát làm khuôn mặt thêm nhợt nhạt, Vinh Thiển bước nhanh về phía trước, hộ lý đứng ở trước giường lùi lại

Cô khom lưng nhìn, người đàn ông trông còn gầy hơn so với lần trước.

"Chẳng lẽ sẽ không chuyển biến tốt lên được sao?"

"Anh ấy mấy năm nay không thấy tỉnh, có thể duy trì như vậy đã rất tốt rồi."

Vinh Thiển ngồi bên giường: "Nếu như vẫn không tỉnh lại được thì sao? Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Anh ấy bị thương rất nghiêm trọng, cơ hội tỉnh lại rất xa vời."

"Có xa vời cũng là hi vọng."

Vinh Thiển nhìn người đàn ông trên giường bệnh, anh còn trẻ như vậy: "Ói được có phải là đã có cơ hội hơn rồi không?"

"Nôn mửa là bởi vì áp lực trong đầu tăng lên, lát nữa chúng tôi phải cho anh ấy chụp CT não."

Vinh Thiển không kìm được vẻ thất vọng trên mặt: "Tôi muốn ở một mình với anh ấy."

"Được."

Bác sĩ và các nhân viên chăm sóc lui ra ngoài, Tụng Tụng trong lòng cô tò mò ngó qua ngó lại.

Vinh Thiển ôm thẳng bé đặt lên giường, để con tiếp xúc gần gũi với người đàn ông: "Tôi đã từng bước mà vượt qua được này, chẳng lẽ anh không làm được sao?"

Ngón tay người đàn ông thon dài, làn da màu đồng bởi vì một thời gian dài không được phơi nắng mà có màu tái nhợt của bệnh tật.

Vinh Thiển dựa đầu vào cạnh giường.

Tụng Tụng gọi mẹ.

Cô che giấu vẻ yếu đuối hiện ra trong đáy mắt, khi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt phát ra tia cứng cỏi không sợ hãi.

Buổi tối, Vinh Thiển qua đêm tại đó, bên cạnh cái giường nhỏ có thể nằm đấy chăm sóc bệnh nhân.

Mà ở bên Nam Thịnh, Thẩm Tình Mạn ở Vạn Đạt đợi Vinh Thiển mãi, mãi cho đến chập tối mới nổi giận đùng đùng trở về Đế Cảnh.

Bà không nhịn được nóng nảy: "Mẹ đúng là coi thường con bé Vinh Thiển kia rồi! Cô ta rõ ràng cố ý không ẹ gặp cháu."

Lệ Cảnh Trình nghe nói như thế, mí mắt hơi nhìn xuống.

"Mẹ, mẹ đừng bực tức, ngày mai con qua hỏi xem sao."

Ngày hôm sau, Thịnh Thư Lan quả nhiên tới công ty của cô, khi trở về về mặt lại thất vọng.

"Vinh Thiển không có ở đó. Con hỏi thăm rồi, nghe nói đồng nghiệp cũng không liên lạc được với cô ấy. Di động thì tắt máy, gọi tới nhà thì bảo mẫu cũng không biết cô ấy đi đâu."

"Cái cơ?"

Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy chỉ lạnh lùng cười: "Mẹ thấy cô ta là cố ý giấu thằng bé; nếu không còn có thể là gì, bị người ta hãm hại phải không?"

Lệ Cảnh Trình đang từ trên lầu đi xuống thì dừng lại, tiếng Thịnh Thư Lan nhỏ nhẹ: "Mẹ, nói không chừng có việc thật."

Hai chữ "bị hại" cứ quanh quẩn bên tai anh, đâm vào màng nhĩ đau vô cùng.

Lúc Vinh Thiển gần đi, cô dặn bác sĩ nếu có gì mới phải gọi điện cho cô liền.

Hai ngày sau, cô đi máy bay về lại Nam Thịnh.

Tụng Tụng rất hiếu động, ngồi máy bay cũng không yên, Vinh Thiển sức cùng lực kiệt bế con về nhà, từ xa lại nhìn thấy xe Lệ Cảnh Trình đậu bên ngoài khu nhà.

Vinh Thiển xuống taxi, chuẩn bị đi vào; Lệ Cảnh Trình phát hiện ra cô liền bước nhanh tới.

Đến lúc bị anh chặn lại Vinh Thiển mới ngẩng đầu: "Làm gì vậy?"

"Em dẫn con tôi đi đâu?"

"Thằng bé là con tôi, tôi muốn mang đi đâu thì mang."

Vẻ lo lắng không che giấu được từ nãy đến giờ của Lệ Cảnh Trình giờ đã bị tức giận thay thế: "Xem ra, con theo em không đảm bảo lắm, đáng ra tôi không nên mềm lòng."

Vinh Thiển nghe thế, vẻ đề phòng lộ ra trong mắt: "Lệ Cảnh Trình, anh đừng có làm bừa! Tôi cũng không muốn diễn tiết mục giành giật con buồn tẻ này với anh đâu! Gạo Nếp đã theo anh, mặc dù tôi rất muốn con nhưng chưa bao giờ đề cập chuyện đó với anh một câu! Tụng Tụng là con tôi, anh nghĩ cũng đừng nghĩ."

Lệ Cảnh Trình nhìn thẳng bé trong ngực cô.

Tụng Tụng đang cắn nắm tay bỗng nhiên buông tay ra, đôi mắt tròn xoe với tròng đen, trắng rõ ràng nhìn Lệ Cảnh Trình chăm chăm.

Há miệng, chợt gọi một tiếng dứt khoát mà trong trẻo: "Ba!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 60 : Lệ Cảnh Trình, anh không biết xấu hổ!

Edit: Diệu Linh

Một tiếng này hoàn toàn làm Lệ Cảnh Trình mềm lòng.

Anh vui mừng: "Tụng Tụng ngoan, bảo bối của ba."

Vinh Thiển cũng bối rối, hoàn toàn không ngờ tới Tụng Tụng lại đột nhiên gọi anh là ba.

Lệ Cảnh Trình đưa tay ra ôm lấy nó, Vinh Thiển định nói câu gì đó nhưng nhìn sắc mặt vừa giãn ra của anh lại thôi.

Lệ Cảnh Trình ôm chặt Tụng Tụng, dỗ dành: "Gọi lại đi nào."

"Ba ba, ba ba!" Tụng Tụng nhắc lại thêm lần nữa làm Lệ Cảnh Trình vui muốn chết, hai tay anh nâng Tụng Tụng lên cao đảo qua đảo lại như máy bay khiến nó cười toe toét, Lệ Cảnh Trình cũng cười thành tiếng.

Vinh Thiển nhìn hai người bọn họ, ánh mắt ngơ ngẩn. Lần đầu tiên Gạo Nếp gọi anh là ba, liệu anh có vui vẻ như vậy không?

Cô thật hâm mộ, mặc dù lần ở trong rừng nghe thấy Gạo Nếp gọi một tiếng mẹ, dù không phải là gọi cô nhưng Vinh Thiển vẫn nhớ rõ cái cảm giác rung động lúc đó.

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn Vinh Thiển, còn nói Tụng Tụng không phải là con của anh, nghĩ anh là đứa con nít ba tuổi hay sao mà lừa gạt?

Hai người bọn họ chơi ở bên ngoài tiểu khu một hồi lâu, Vinh Thiển mới nói: "Tôi muốn đưa Tụng Tụng về ngủ."

"Để tôi đưa Tụng Tụng về Đế Cảnh, chỉ một buổi tối."

"Không được..." Vinh Thiển từ chối không chút nghĩ ngợi.

"Tụng Tụng sẽ không quen, không có mẹ nó sẽ khóc, làm náo loạn, hại con gái cũng mất ngủ theo."

Lệ Cảnh Trình vừa khó xử vừa cảm thấy ấm áp. Vinh Thiển không gọi là Gạo Nếp mà gọi là con gái.

Con gái của bọn họ, nghe rất thân thiết, chỉ có ở những cặp vợ chồng yêu thương nhau mới cảm nhận được.

Vinh Thiển đưa tay ra ôm lấy Tụng Tụng, Lệ Cảnh Trình không ngăn cản.

"Hai ngày nay, mẹ con em đi đâu?"

"Đi đến một nơi khác."

"Làm gì?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Lệ Cảnh Trình mới giật mình cảm thấy anh hỏi thế này là quá nhiều chuyện rồi.

Mắc mớ gì tới anh chứ?

Loại khẩu khí này thật giống như ba năm trước.

Lệ Cảnh Trình im lặng xoay người, rảo bước về chỗ đậu xe.

Vinh Thiển ôm Tụng Tụng đi vào bên trong tiểu khu. Bên ngoài có tiếng khởi động xe nhưng thật lâu vẫn chưa rời khỏi đó.

Nhìn Vinh Thiển đi khuất, Lệ Cảnh Trình gác tay lên cửa xe, ánh đèn lơ mơ bên trong tiểu khu bao phủ lên mui xe.

Ba năm trôi qua.

Muốn quên mà không quên được, vậy nên anh vẫn mãi yêu cô.

Vinh Thiển vốn là người vô tâm, không tim không phổi. Nhưng anh mãi mãi chỉ quan tâm mình cô.

Lệ Cảnh Trình ép buộc bản thân quên đề tài này đi, nhưng Vinh Thiển lại khiến trái tim anh rung động một lần nữa, cô cứ thế bước vào cuộc đời anh khiến anh không ngờ tới được.

Sau khi Vinh Thiển trở lại Nam Thịnh, Thịnh Thư Lan lại tới tìm cô.

Cô đồng ý ngày hôm sau đưa Tụng Tụng đi Vạn Đạt.

Câu hẹn chiều hôm đó, Lệ Cảnh Trình đã sớm quên.

Anh đưa Gạo Nếp đi tới chỗ vui chơi ở Vạn Đạt, Vinh Thiển cùng Tụng Tụng tới trước, Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thấy hai người liền kêu lên: "Cháu của ta, ôi ôi, cháu trai đích tôn nhà ta."

Gạo Nếp ham chơi, không nghe thấy Thẩm Tĩnh Mạn nói gì.

Thịnh Thư Lan đi theo phía sau Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn, cảnh tượng này, trông bọn họ thật chẳng khác gì người một nhà.

Thẩm Tĩnh Mạn đi nhanh tới trước mặt cô, muốn ôm Tụng Tụng: "Cháu của ta."

Tụng Tụng bất ngờ nhìn thấy người lạ, sợ hãi, khóc lớn.

Gạo Nếp lập tức phát hiện ra: "Cô à, em trai."

Vinh Thiển vỗ nhẹ lưng Tụng Tụng, vẫn chưa buông tay: "Nó vẫn chưa quen với người đâu."

"Nó là cháu của ta, ta ôm cũng là lẽ phải mà."

Lệ Cảnh Trình túm lấy Gạo Nếp đang chạy loạn: "Mình con tự chơi được chứ? Đừng chạy xa."

"Vâng ạ."

Thịnh Thư Lan đi theo phía sau nó.

"Cảnh Trình, anh yên tâm đi, em sẽ canh chừng nó."

Lệ Cảnh Trình khẽ gật đầu, xoay người đi qua chỗ Vinh Thiển.

Thẩm Tĩnh Mạn mãi vẫn chưa thể ôm được cháu cũng có chút sốt ruột.

Lệ Cảnh Trình bước tới, ngồi xuống bên cạnh Vinh Thiển, đưa tay ôm lấy Tụng Tụng. Thẩm Tĩnh Mạn thấy vậy liền cười toe toét: "Ô, nhìn kìa, thằng bé rất thân quen với ba nó, phải không?"

Vinh Thiển sợ Gạo Nếp nghe thấy, liền quay đầu nhìn xung quanh, thấy Gạo Nếp đang ở cách đó không xa ngoan ngoãn chơi đùa.

"Tụng Tụng phải không? Gọi bà đi nào."

Tụng Tụng không có phản ứng, Lệ Cảnh Trình cười cười, đặt thằng bé ngồi lên đùi rồi dỗ: "Gọi ba nào."

Thịnh Thư Lan đứng ở cầu trượt bên cạnh, nhìn sang cảnh một nhà ấm áp ấy. Cho dù cô có đối tốt với Gạo Nếp như thế nào đi nữa thì vẫn mãi không phải là mẹ của nó.

Lòng cô bây giờ chua chát khó tả!

Gạo Nếp kéo tay cô, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô: "Con muốn xem cái kia."

Thịnh Thư Lan vừa nhìn thấy đã biết là nguy hiểm nên ngăn lại: "Không được, nguy hiểm lắm."

"Con chỉ muốn xem thôi mà."

"Gạo Nếp ngoan nào, nếu ngã xuống thì nguy hiểm lắm, chúng ta thử cái khác đi được không? Nếu không, để cô mua cho con thứ gì đó đi?"

Thịnh Thư Lan vốn bản tính nhát gan.

Chỉ vừa nghe thấy con bé đòi thử qua trò này, cô đã không dám thử cùng với nó rồi.

Gạo Nếp có vẻ thất vọng: "Được rồi ạ."

Thịnh Thư Lan sờ sờ đầu nó rồi lại dõi mắt về phía xa kia.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn trái nhìn phải, cứ xuýt xoa mãi về Tụng Tụng.

Thịnh Thư Lan biết bà rất hy vọng Lê Cảnh Trình có con trai. Gạo Nếp đang chơi bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy Thịnh Thư Lan đang ngơ ngẩn nhìn chăm chăm về phía bên kia. Cửa thang máy bên đó đang mở. Con bé rón rén đi qua.

Chạy thật nhanh vào bên trong. Cửa thang máy vẫn chưa đóng ngay. Gạo Nếp tự ình thật giỏi, với tay lên ấn nút cửa.

Lúc cửa sắp đóng lại, con bé bỗng kêu lên: "Ba ba, ba ba!"

Thịnh Thư Lan bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn khắp bốn phía tìm Gạo Nếp rồi cô hốt hoảng.

Con bé đang ở trong thang máy, một mình!

"Gạo Nếp!"

Cô hét lên rồi lập tức chạy qua đó.

Nhưng chậm mất rồi!

Cửa thang máy đã đóng lại, đưa con bé lên trên cao.

Lê Cảnh Trình ở phía bên kia liền bước nhanh qua đó: "Có chuyện gì vậy?"

"Cảnh Trình, xin lỗi, em, em nhất thời phân tâm, không để ý. Gạo Nếp vừa ở trong thang máy. Bây giờ phải làm sao đây?"

Thẩm Tĩnh Mạn nghe nói vậy, hoảng hốt: "Sao lại để con bé chạy vào đó? Ở đây đông người như vậy, nhờ chẳng may có kẻ nào bắt cóc nó đi thì biết làm sao?"

Thịnh Thư Lan kinh sợ, sắc mặt trắng bệch, nước mắt lãn dài: "Mẹ, con xin lỗi, con không ngờ trước con bé lại hành động như vậy."

"Mau tìm đi!" Thẩm Tĩnh Mạn thấy bảng điện tử chỉ thang máy dừng ở tầng thứ ba liền vội vàng đi tìm.

Thịnh Thư Lan lau nước mắt: "Thang máy ở đây vẫn thường xuyên dừng lại ở mỗi tầng. Chắc là bây giờ Gạo Nếp đang rất sợ hãi. Cảnh Trình, có lẽ chúng ta nên báo cảnh sát đi."

Lệ Cảnh Trình cũng lo lắng không kém. Chỉ cần nghĩ đến bây giờ con đang rất sợ hãi, khóc ầm lên thôi cũng thấy đau lòng.

Anh nhìn chăm chăm lên con số đang không ngừng thay đổi, giọng quả quyết: "Tôi đi tìm."

Vinh Thiển cũng hoảng hốt nhưng không làm loạn lên. Cô chỉ đưa tay chống lên cửa. Thịnh Thư Lan thấy cô không có vẻ sốt sắng liền giục: "Bây giờ không biết Gạo Nếp có đang ở trong thang máy nữa hay không. Tính nó vốn nhút nhát, nhất định sẽ khóc lóc sợ hãi. Cô cũng mau đi tìm con bé đi!"

Vinh Thiển giao Tụng Tụng cho Lệ Cảnh Trình nhưng vẫn không đi đâu cả.

"Khi còn bé, có lần tôi cũng bị lạc mất cha. Thế nhưng tôi lại không chạy đi đâu cả, bởi vì tôi sợ nếu mình chạy loạn, bọn họ sẽ không thể tìm ra mình. Gạo Nếp là con gái tôi, tôi tin con bé cũng sẽ nghĩ ra được như thế."

"Nhưng con bé mới chỉ có bốn tuổi..." Thịnh Thư Lan nói với giọng gấp gáp: "Cô còn có thể cho rằng con bé sẽ đứng im không làm loạn lên khi bị lạc sao? Nó bị nhốt trong một nơi kín mít như thế, nếu thấy có người đi ra, nó chắc chắn cũng sẽ theo ra ngoài ngay."

Vinh Thiển vẫn dõi mắt nhìn con số đang thay đổi, "Cô nói, thang máy ở đây vẫn thường dừng ở mỗi một tầng. Nếu vậy khi chúng ta tản ra đi tìm,

còn con bé quay ngược trở lại đây thì nó biết tìm ai?"

"Không thể. Nhất định nó đã không còn ở trong thang máy."

Vinh Thiển cũng sợ hãi nhưng vẫn bình tĩnh trấn an mình.

Là mẹ, cô hiểu rõ tâm tình con gái bây giờ như thế nào. Lòng cô bây giờ cũng đang rất lo lắng, ánh mắt chỉ chăm chú dõi theo con số đang nhấp nháy trên kia.

Lệ Cảnh Trình ôm Tụng Tụng đứng ở trước cửa thang máy. Anh cũng muốn thử chờ đợi điều kì diệu mà Vinh Thiển vừa nói.

Ánh mắt anh cũng nhìn chăm chăm vào con số kia, mãi đến lúc thang máy dừng ở tầng bọn họ đang đứng.

Vinh Thiển sốt sắng, tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Cửa thang máy vừa mở, một đám đông từ bên trong bước ra nhưng tuyệt nhiên không có bóng dáng Gạo Nếp.

Thịnh Thư Lan nóng lòng: "Gạo Nếp đâu? Tại sao không thấy con bé đi ra? Bây giờ chúng ta phải làm gì đây, Cảnh Trình?"

Vinh Thiển khẽ cắn môi, khoé mắt cay xè, cũng không biết phải làm sao.

Bỗng nhiên giọng trẻ con cất lên từ góc bên trong thang máy: "Ba ba, ba ba."

Vinh Thiển nhanh tay giữ lại không cho cửa đóng. Gạo Nếp liền đi từ bên trong ra: "Con sợ lắm, ô ô ô ô."

"Gạo Nếp." Thịnh Thư Lan khóc còn lớn hơn cả con bé: "Con dọa chết cả nhà rồi."

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình lúc này mới dịu đi một chút. Cả anh cùng Vinh Thiển vẫn có vẻ bình tĩnh, chỉ có Thịnh Thư Lan với Gạo Nếp khóc lóc ầm ĩ cả lên.

Vinh Thiển kéo Gạo Nếp sang một bên rồi ngồi xổm xuống, mắt ngang tầm con bé: "Con khóc cái gì?"

"Con sợ."

"Không có gì phải sợ."

Vinh Thiện đưa tay lau nước mắt cho con: "Đó chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi thôi mà. Con được đưa đến một chỗ khác trốn, bà sẽ đi tìm. Thế mà bây giờ bà đang đi tìm thì con đã quay về, khóc lóc sợ hãi rồi."

"Phải không?"

"Đương nhiên là phải rồi. Con nhìn xem có phải bà con đang không ở đây?"

Con bé đưa mắt nhìn xung quanh, nín khóc rồi gật đầu: "Không có ạ."

Thịnh Thư Lan đưa tay lau nước mắt rồi liếc nhìn Vinh Thiện.

Cô không ngờ được Gạo Nếp lại có thể nghe lời Vinh Thiện như thế.

"Con không cần phải sợ. Nếu lần sau lại xảy ra chuyện như hôm nay, con đừng chạy lung tung mà hãy đứng yên tại chỗ. Cả nhà sẽ đi tìm con, nhớ chưa?"

"Vâng ạ." Con bé ngoan ngoãn trả lời rồi vòng tay ôm cổ Vinh Thiện: "Cô làm mẹ của con được không?"

Toàn thân Vinh Thiện cứng ngắc.

Lệ Cảnh Trình cũng bị bất ngờ, chỉ nhìn chăm chăm vào con bé. Nó đang nhoèn miệng cười với Vinh Thiện.

Câu nói kia cũng là đòn uy hiếp đối với Thịnh Thư Lan. Cô đợi suốt ba năm nhưng vẫn không thể có được. Vinh Thiện chỉ cần một lúc đã khiến Gạo Nếp muốn gọi mẹ vậy sao?

Vinh Thiện sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, trong lòng thật sự rất muốn nói với con: "Mẹ là mẹ của con đây." Cô cố kìm nén suy nghĩ ấy, giữ chặt vai con bé rồi cố sắp xếp từ ngữ: "Vì sao?"

"Bởi vì con thích cô."

Vinh Thiện rất vui vì câu nói này.

"Cô cũng thích con."

"Cô à, con có thể xem cái kia được không?" Gạo Nếp chỉ về phía sau lưng Vinh Thiện.

"Tại sao con lại hỏi thế?"

"Con rất muốn chơi, mỗi lần tới đều rất muốn."

"Được rồi, có thể."

Vinh Thiển kéo con bé lại gần: "Nhưng chỉ có thể chơi ở tầng thứ nhất, từ tầng thứ hai trở đi con không được phép lên. Con còn nhỏ."

"Được ạ."

Vinh Thiển tiếp tục đưa ra điều kiện: "Phải để yên cho chú kia mặc đồ bảo hộ rồi theo sau con, được chứ?"

"Được ạ."

"Đi lên trên đó phải tập trung tinh thần, được không?"

"Được ạ."

Lệ Cảnh Trình chưa từng thấy con gái mình nghe lời đến thế. Phần lớn thời gian con bé vừa khóc vừa làm loạn lên đã khiến người khác phải thoả hiệp với nó. Thế nhưng bây giờ đây khi đứng trước Vinh Thiển, nó lại tuyệt đối nghe lời.

Vinh Thiển kéo Gạo Nếp tới trước sân khấu, giao tiền, để ấy nhân viên ở đây mặc đồ bảo hộ cho con bé. Gạo Nếp quay đầu lại khua tay: "Hãy nhìn sự lợi hại của ta đây."

Thịnh Thư Lan vẫn chưa định thần kịp, đôi mắt còn ngấn lệ. Cô muốn ngăn cản nhưng vì Lệ Cảnh Trình đứng bên im lặng không nói gì nên cô cũng đành phải đứng lại, dõi mắt theo dáng Gạo Nếp đang đi lên.

Mấy lần Gạo Nếp giẫm không trúng chỗ, Thịnh Thư Lan rất lo. Lúc này Vinh Thiển đang ôm lấy Tụng Tụng thay cho Lệ Cảnh Trình. Thẩm Tĩnh Mạn nhận được tin đã tìm thấy Gạo Nếp liền quay về đứng cùng bọn họ. Được chơi thử một lần nên Gạo Nếp rất vui. Trước giờ tới đây chỉ có thể đứng xem mà không thể chơi, bây giờ cuối cùng cũng thoả mãn ý nguyện con bé rồi.

Thịnh Thư Lan đưa con bé sang ăn ở Haagen-Dazs, Vinh Thiển nhìn một lát rồi nói: "Tôi phải về thôi."

Thẩm Tĩnh Mạn vừa nghe xong liền ngăn cản: "Ta còn chưa được bế cháu trai mà. Vinh Thiển, con ở lại thêm một lát đi."

"Con còn có việc."

"Vậy để chúng ta đưa Tụng Tụng về Đế Cảnh, lúc nào con hết bận thì hãy qua đón nó."

Vinh Thiển vừa nghe vậy, đương nhiên là không đồng ý: "Không được. Tụng Tụng sợ tiếp xúc với người lạ."

"Sợ cái gì, ta là bà nội nó..." Thẩm Tĩnh Mạn nói xong, cũng không chờ Vinh Thiển đồng ý liền đưa tay ra đòi bế cháu.

Hai người giằng co một lát, Tụng Tụng oà khóc.

Lệ Cảnh Trình thấy vậy liền bước qua chỗ hai người, không chút nghĩ ngợi ôm lấy cả hai người rồi nhẹ giọng hỏi Thẩm Tĩnh Mạn: "Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?"

Thẩm Tĩnh Mạn bất mãn: "Cảnh Trình, Vinh Thiển không chịu đưa Tụng Tụng ẹ."

Vinh Thiển giẫy ra khỏi cái ôm của Lệ Cảnh Trình, cô ôm chặt Tụng Tụng trong tay: "Tôi không muốn."

Thẩm Tĩnh Mạn chuyển qua mềm dẻo, ngọt ngào dỗ dành: "Ta chỉ muốn giữ Tụng Tụng vài ngày thôi, sau đó đảm bảo con có thể đón cháu bất cứ lúc nào."

Vinh Thiển không tin lời Thẩm Tĩnh Mạn, bất đắc dĩ mở miệng: "Tụng Tụng thật sự không phải là con trai của Lệ Cảnh Trình."

Lệ Cảnh Trình đứng bên nghe được câu này của cô liền đưa tay ra ôm trọn Tụng Tụng rồi xoay người rảo bước đi sang chỗ khác.

Vinh Thiển vội vàng đuổi theo anh: "Trả Tụng Tụng cho tôi!"

Anh đưa tay ra giữ chặt bả vai cô: "Không phải của tôi ư? Được. Bây giờ tôi sẽ trực tiếp đi hỏi Hoắc Thiếu Huyền, để xem Tụng Tụng là con trai tôi hay là của Hoắc gia nhà hắc?"

"Anh!"

Vinh Thiển tức giận đến mức không biết nên nói những gì nữa.

Lệ Cảnh Trình thấy sắc mặt cô thay đổi nhưng vẫn tiếp tục: "Cô yêu Hoắc Thiếu Huyền như vậy nhưng năm đó vẫn không thể rời khỏi tôi. Không lẽ đến lúc thoát khỏi tôi rồi lại có thể vội vàng ôm người đàn ông khác?"

Vinh Thiện im lặng, không thể cãi lại lời khẳng định ấy của anh.

Cô cố chấp nhìn anh: "Vì sao lại không?"

Anh lạnh lùng cười: "Ba năm qua có vẻ như cô đã lớn gan hơn, dám thể hiện bản lĩnh của mình rồi."

Vinh Thiện cãi lại: "Còn anh lại tỏ vẻ như rất hiểu về tôi ấy."

"Đấy là điều đương nhiên..." Lệ Cảnh Trình mặt dày đáp lại: "Hai ta cùng ở một chỗ trong thời gian dài cho nên tôi hiểu rõ cô. Khoảng thời gian ấy tôi đã bao lần muốn cô, cô vẫn phải chấp nhận mặc dù không cam tâm tình nguyện. Ba năm qua có đủ cho cô khỏi bệnh?"

Sắc mặt Vinh Thiện lúc trắng lúc đỏ.

Cô đưa tay ra ôm lấy Tụng Tụng.

"Không biết xấu hổ. Trả Tụng Tụng cho tôi."

Lệ Cảnh Trình vẫn giữ chặt bả vai cô: "Nói ra sự thật, tôi sẽ trả thẳng bé cho cô."

Nếu không phải vì Gạo Nếp thì Vinh Thiện thật sự ước ao cả đời này không phải gặp lại gia đình này.

Cô cướp mấy lần nhưng không được.

Lệ Cảnh Trình cao hơn cô, ôm Tụng Tụng cứ xoay trái xoay phải liên tục, cứ như đùa giỡn với cô vậy.

Gạo Nếp đi từ Haagen-Dazs ra, liếc nhìn, "Con cũng muốn chơi."

Cảnh tượng này qua mắt Thịnh Thư Lan lại là cảnh gia đình nhỏ đang đùa giỡn vui vẻ. Cô buông tay Gạo Nếp ra: "Ừ, vậy con qua đó đi."

Vinh Thiện không cướp được Tụng Tụng đành đứng yên tại chỗ, thở hồng hộc: "Trả thẳng bé cho tôi."

Thấy Lệ Cảnh Trình không động đậy, Vinh Thiện cố nén giận: "Tôi còn phải đưa Tụng Tụng đi mua sữa bột, không có nhiều thời gian đùa bỡn."

Cuối cùng Lệ Cảnh Trình cũng chịu trả thẳng bé lại cho cô. Anh không muốn khiến cô hoảng lên để rồi sau này đến cả ra đường cũng không dám đưa Tụng Tụng theo.

Gạo Nếp chạy tới: "Ba ba, con cũng muốn được ngồi máy bay như em ấy."

Lệ Cảnh Trình cúi người xuống, nâng Gạo Nếp đặt lên trên vai mình làm con bé thích thú, cười toe toét: "Ngồi máy bay nào."

Thịnh Thư Lan đi tới bên bọn họ dặn dò: "Cẩn thận đấy."

Vinh Thiển lui về phía sau rồi xoay người định đi thẳng đến siêu thị mua đồ nhưng lại lưu luyến muốn nhìn Gạo Nếp thêm một lát.

Thịnh Thư Lan mỉm cười: "Cô về đi. Chúng tôi định đưa Gạo Nếp đi xem tranh vẽ."

Vinh Thiển nghe vậy liền mở miệng: "Gạo Nếp à, gặp lại con sau."

"Hẹn gặp lại cô."

Vinh Thiển đi đến siêu thị, gọi điện thoại cho bảo mẫu hỏi xem trong nhà thiếu những thứ gì rồi đặt Tụng Tụng ngồi vào xe đẩy của siêu thị, bắt đầu đi mua.

Cô mua được một chai dầu với một ít đồ khác sau đó đi tìm mua sữa bột cho Tụng Tụng.

Lúc sắp đứng dậy, Vinh Thiển đưa mắt nhìn bốn phía. Cô chọn một ít cá trích, lại mua một ít quả chín, đến quầy tính tiền lại đem trả mấy thứ ấy lại.

Tụng Tụng thích ăn bánh bích quy, Vinh Thiển liền chọn ra hai hộp. Cô lại cúi xuống chọn một ít thứ khác mới để ý thấy trong xe có thêm một số thứ cô không chọn mua.

Là ai bỏ vào nhỉ?

Vinh Thiển bối rối không biết nên làm gì.

Vừa lúc định bỏ xuống thì cô nghe thấy tiếng Gạo Nếp ở cách đó không xa:

"Cô ơi, những thứ đó con rất thích ăn."

Vinh Thiển ngẩng đầu lên: "Là con bỏ vào?"

"Đúng vậy ạ." Gạo Nếp ôm trong tay một đồng lớn đồ ăn, ném vào xe đẩy hàng: "Bình thường con đều rất hay ăn những thứ này. Cô có thể mua cho con và em ấy cùng ăn không?"

Vinh Thiển xoa đầu con bé: "Được chứ." Cô đảo mắt nhìn xung quanh: "Ba ba con đâu?"

"Đi mua đồ rồi ạ." Con bé đáp lời, tay lại vịn vào xe đẩy, nhõng nhẽo: "Con còn muốn uống sữa tươi."

"Vậy cô dẫn con đi mua."

Vinh Thiển dắt Gạo Nếp đi mua sữa. Tay con bé mềm mại, nhỏ nhắn nắm gọn trong tay cô khiến cô không nỡ buông ra.

Mua xong đã lâu mà cô vẫn chưa thấy Lệ Cảnh Trình đâu nên định ra quầy thu ngân thanh toán.

Nhân viên thu ngân đang tính tiền. Gạo Nếp nằm bò ra quầy nhìn những món đồ mình thích lần lượt được bỏ vào túi.

"Xong rồi ạ. Của cô tổng cộng hết hai nghìn bốn trăm tám mươi nhân dân tệ."

Vinh Thiển cầm ví, cô hơi căng thẳng.

Lúc trước cô sống như một cô công chúa, ăn cái gì cũng có người sắp xếp thay. Bây giờ thấy tiền mặt không đủ nên có chút lo lắng, chỉ có thể rút tạm một ít.

Một cánh tay từ phía sau cô thò ra, đưa một tờ chi phiếu thanh toán hết thay cô.

Gạo Nếp cất giọng ngọt ngào, "Ba ba."

Vinh Thiển không ngẩng đầu.

Cô mua cho con gái một số thứ, dĩ nhiên là không muốn dùng đến tiền của Lệ Cảnh Trình.

Cô lấy lại tấm chi phiếu từ nhân viên thu ngân rồi nhét vào tay Lệ Cảnh Trình: "Tôi tự có."

Lệ Cảnh Trình nắm lấy tay cô rồi lại một lần nữa đưa tấm chi phiếu ấy cho nhân viên thu ngân. Nhân viên kia thấy thế liền cười nói: "Hay là cô cứ để ngài ấy trả tiền đi? Đàn ông mà."

Nói rồi người ấy bắt đầu thối tiền.

Tay Vinh Thiển bị Lệ Cảnh Trình nắm chặt không buông, cô cố giãy mấy cái nhưng không được nên đành phải lên tiếng: "Buông ra, tôi phải đưa đồ bỏ vào xe."

Gạo Nếp đứng bên cạnh, sốt ruột bèn lôi ra một bao bánh trắng, mở ra rồi đút cho Tụng Tụng một miếng.

Lệ Cảnh Trình ký tên lên tấm chi phiếu ấy rồi ôm Gạo Nếp ra ngoài.

Anh tiện tay kéo luôn xe đẩy hàng.

Vinh Thiễn ngăn lại: "Tôi tự mình làm được."

Lệ Cảnh Trình không đáp lời cô, chỉ nói nhỏ vào tai Gạo Nếp mấy câu, con bé gật gật đầu rồi hai cha con cùng ra ngoài.

Vinh Thiễn giật mình: "Này!"

Anh ta cứ như vậy mà đi sao?

Lấy đồ ăn cho Gạo Nếp nhiều như vậy, vậy cô phải làm sao?

Vinh Thiễn đuổi theo không kịp, bất đắc dĩ phải đi theo vào gara.

Xe của Lệ Cảnh Trình dừng ở cách đó không xa, qua kính chắn gió có thể nhìn thấy Vinh Thiễn đang nhặt từng thứ một bỏ vào trong cốp xe.

Cô mua một chai dầu lớn, anh chỉ sợ cô không nhắc lên nổi, nhưng cô lại cố gắng nhắc lên, bỏ vào trong xe cùng với một túi lớn khác. Mọi thứ đã xong.

Vinh Thiễn chui vào xe, để Tụng Tụng ngồi vào ghế bên cạnh.

Gạo Nếp im lặng ăn bánh trắng, mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía trước.

Vinh Thiễn lái xe đi, không chú ý tới hai cha con Lệ Cảnh Trình.

"Ba ba?"

Lệ Cảnh Trình quay đầu nhìn về phía con bé: "Sao vậy?"

"Thư Lan không phải mẹ con."

Lệ Cảnh Trình cảm thấy kỳ quái: "Vì sao con lại đột nhiên nói như vậy?"

"Cô ấy luôn không cho con làm những gì con thích."

Lệ Cảnh Trình nhìn theo hướng Vinh Thiễn rời đi.

Ba năm trước đây, lúc cô bỏ đi, anh từng thề rằng cho dù sau này cô có trở về, có sống tốt hay không thì anh cũng sẽ không quan tâm, không liếc nhìn cô dù chỉ một cái.

Thế nhưng khi cô đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, anh liền không thể khống chế được hành động của mình.

Ánh mắt vẫn luôn dõi theo cô ấy.

Trái tim dù có hận cô ấy muốn chết nhưng ngược lại vẫn luôn quan tâm xem cô ấy như thế nào.

Cuối cùng Lệ Cảnh Trình cũng tin, lời thề của đàn ông đều là thứ chó má chính xác tới cỡ nào.

Vinh Thiển về đến nhà, cùng bảo mẫu ôm Tụng Tụng với hàng hoá lên nhà. Cô cảm thấy lạ.

Bao nhiêu thứ Gạo Nếp thích ăn như thế này, Lệ Cảnh Trình cũng đi mua nhưng tại sao lại không lấy?

Đến lúc nghĩ lại, Vinh Thiển mới giật mình kinh ngạc phát hiện.

Hầu hết những thứ này đều là thứ cô thích, như là quả hạnh đào, bánh tráng...

Mà những thứ này hầu như đều có vị cay, làm sao Gạo Nếp ăn nổi?

Vinh Thiển ngồi ở mép giường, ngẩn ngơ. Cô không ngờ được những thứ Gạo Nếp đòi mua chẳng qua cũng là do Lệ Cảnh Trình mua theo thói quen của cô.

Có một số người không những phải buộc chặt vào mình, mà còn phải để ngấm vào tim từng chút, từng chút một, cho dù trái tim ấy vững như thành trì. Nhưng ai có thể bảo đảm, nước chảy đá mòn không có ngày đá vỡ tan, nước ào ào chảy.***

***Cảm ơn em Tô đã dịch quote này giúp chị ^_^

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 61 : Rốt cuộc trong lòng em có Hoắc Thiếu Huyền hay là tôi?

Edit : Dế Mèn

Tối giờ phát sóng "Bố ơi mình đi đâu thế?"

Gạo Nếp ôm túi bông ngô ngồi trên sofa, mọi người trong nhà cũng vậy.

Chương trình truyền hình thực tế luôn cố gắng đem lại sự chân thực, nhưng vẫn phải cắt nối biên tập không ít. Lệ Cảnh Trình tự tin tổ sản xuất sẽ không dám phát sóng đoạn có Vinh Thiễn.

Thịnh Thư Lan và Gạo Nếp xem rất thích thú, xem tới đoạn Gạo Nếp va phải bình hoa và bỏ chạy.

Trên màn hình tivi có một hàng chữ: Khi chưa có ai tìm được Gạo Nếp, có một cô tốt bụng đã giải thích cho bé hiểu.

Lệ Cảnh Trình cũng hiểu kỳ. Cuối cùng, toàn dân thiên hạ cũng được biết.

Có giọng nói của một phụ nữ: "Ba con hồi bé yếu xiu. Lúc đánh nhau, bị bạn đánh thua thì về nhà mách mẹ. Từ đó, nhiều bạn không chịu chơi với ba con nữa."

"A?" Trong ti vi truyền ra giọng Gạo Nếp: "Vì sao ạ?"

"Bởi vì các bạn nhỏ thích những bạn mạnh mẽ đó. Ba là ma khóc nhè, người lớn cũng không thích chơi với ba."

"..."

Thẩm Tĩnh Mạn cười lớn tiếng: "Đó là ai vậy? Nói đúng lắm, ma khóc nhè."

Đài truyền hình thực sự không nỡ cắt bỏ đoạn này, chỉ không chiếu hình Vinh Thiễn mà thôi.

Gạo Nếp lắc lư đôi chân, vừa ăn bỏng ngô: "Là cô ạ."

Thẩm Tĩnh Mạn vẫn chưa để ý lắm.

Thịnh Thư Lan cẩn thận từng chút một mở miệng: "Cô nào cơ?"

"Mẹ của em trai đó ạ."

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn hơi cứng ngắc, nhìn về phía Lệ Cảnh Trình. Đôi mắt người đàn ông nhô lên khỏi tờ tạp chí: "Mẹ, khi nào mẹ về?"

"Con đang đuổi mẹ?"

"Mẹ không sợ lúc mẹ không có ở đây, mẹ hai với ba lăn qua lăn lại cũng ra được một đứa? Đến lúc đó mẹ càng phải lo nhiều."

Thẩm Tinh Mạn trừng mắt nhìn anh: "Đã có con rồi mà nói chuyện cũng không đứng đắn."

Lệ Cảnh Trình cũng không thèm để mắt, nghĩ đến cảnh vừa rồi trên tivi.

Cái gì chứ? Nói anh bị người ta đánh, rồi về nhà mách mẹ?

Lệ Cảnh Trình anh sống tới bây giờ chưa từng bị ai đánh.

Vinh Thiển đang trên đường đi làm về, nhận được điện thoại của Lâm Nam bảo muốn mời cô ăn cơm chiều, còn muốn giới thiệu bạn trai cho cô biết.

Vinh Thiển về nhà trước để thay đồ rồi mới đi tới.

Lâm Nam cũng hẹn cả Hà Mộ. Lúc Vinh Thiển đến, bốn người bọn họ đã ở trong phòng ăn đợi cô.

Bạn trai Lâm Nam cũng là đồng nghiệp của cô ấy, dáng dấp cao to, gia cảnh cũng không tồi. Bạn trai Hà Mộ và cô ấy quen nhau qua một người quen, là một kỹ sư xây dựng, hai đôi đều đã tính đến chuyện kết hôn.

Ăn xong cơm chiều, Lâm Nam kéo Vinh Thiển: "Lần này không được cứ về vậy nhé. Biết là cậu còn có con nhỏ ở nhà, nhưng khó lắm mới đến được, chúng ta phải đi uống vài chén."

Vinh Thiển đã chuẩn bị sẵn: "Đi, hôm nay tớ đi với các cậu, nhưng không được trễ quá đâu."

"OK!!"

Lâm Nam đã tìm chỗ từ trước ở một quán bar nổi tiếng. Mọi người theo màn đêm buông xuống mà tiến vào. Tiếng nhạc đ羯 tai nhức óc đâm vào màng nhĩ. Kiểu áp lực này đánh tới, đánh tan sự uể oải và nhát sợ của con người, tiềm ẩn những yếu tố bất ổn chỉ chờ thời cơ. Lâm Nam liền kéo cánh tay Vinh Thiển, dẫn cô đi thẳng.

Tìm được chỗ tốt, bạn trai Lâm Nam kêu không ít rượu.

Trên sân khấu xoay tròn đã có cả nam lẫn nữ kẻ mặt nháy nhót, Ánh đèn nhiều màu mê ảo rơi trên vai từng người. Vinh Thiển cụng ly với tụi Lâm Nam. Hà Mộ tới cạnh cô: "Thiển Thiển, lên nhảy đi?"

"Tớ không..."

"Cut! Giờn! Nhớ trước đây chúng ta nhảy trong câu lạc bộ của Jump Plaza không?"

Vinh Thiển phải xua tay: "Thật không nhảy đâu."

"Đi nào đi nào!"

Lâm Nam và Hà Mộ hai người lôi cô đi lên. Vinh Thiển lảo đảo lẩn vào trong đám người. Lâm Nam lắc mông, quay sang vỗ mông Vinh Thiển: "Nhảy đi!"

Cô khoát tay áo: "Được rồi, không phải đang nhảy đây sao?"

Ánh mắt Vinh Thiển không khỏi nhìn phía trước, cô thấy bóng dáng kia rất quen. Người phụ nữ mặc áo lông cao cổ sát nách, dáng người yếu điệu, người đàn ông trước mặt Vinh Thiển cũng từng gặp.

Hai người tay chân cọ sát, uốn éo ám muội. Người đàn ông ghé bên tai người phụ nữ: "Cảm giác này đã không?"

Người phụ nữ nhắm mắt lại, gật đầu.

Tôn Giai Lâm giơ hai tay lên, vốc người hiện qua áo sơ mi trắng.

Anh ta ngơ ngẩn nhìn chăm chú khuôn mặt này, đây mới là người phụ nữ anh ta yêu. Anh ta liền giữ chặt thắt lưng người phụ nữ, kéo cô ta lại gần mình, sau đó hướng đôi môi mỏng về phía cô ta.

Người phụ nữ giãy giụa mấy cái, nhưng tất nhiên cũng không phản kháng quá, mau chóng tan cùng nụ hôn.

Vinh Thiển từ từ đi tới, cô cảm thấy, không có lẽ nào...

Hai người ôm hôn quên mọi sự, dường như hoàn toàn không có chú ý tới người đang ở phía sau. Tôn Giai Lâm kìm nén buông tay ra, đôi môi mỏng ghé tai người nữ: "Đêm nay tới chỗ anh?"

Người phụ nữ lắc eo xoay người, vừa hay Vinh Thiển có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt cô ta.

Vinh Thiển kinh ngạc há to miệng.

Là Mạc Hy.

Mạc Hy nhìn thấy cô tim bỗng như ngừng đập. Cô ta không dám nhảy ở quán rượu của mình là do sợ bị người quen bắt gặp.

Mạc Hy há hốc miệng: "Thiến, Thiến Thiến?"

Giọng nói chột dạ chìm trong âm thanh khiêu vũ huyền ảo. Vinh Thiến quay đầu lại, đi ra khỏi sàn nhảy. Mạc Hy giật mình, sau đó cũng bước nhanh theo bóng cô đi ra.

Vinh Thiến trở lại chỗ ngồi, vẫn thấy khó tin, hai tay cô chống trán. Bàn tay Mạc Hy thả hai bên người siết lại: "Thiến Thiến."

Cô giật mình, có vẻ như không ngờ Mạc Hy lại đi theo.

Vinh Thiến thả hai tay xuống, đôi mắt bình tĩnh nhìn Mạc Hy.

"Em, em về rồi?"

Vinh Thiến cầm túi xách, định bỏ đi. Mạc Hy thấy tình huống đó liền ngăn cô lại: "Chuyện vừa rồi..."

"Vì sao?"

Vinh Thiến vốn không muốn hỏi, nhưng trong nháy mắt không tự chủ được buột miệng hỏi: "Chị yêu Hoắc Thiếu Huyền như vậy. Vì sao?"

Mũi Mạc Hy cay cay. Bị Vinh Thiến chất vấn liên tục, viền mắt cô ta ửng đỏ. Tôn Giai Lâm ở đằng sau cũng đã đi tới, tay ôm lấy cô ta: "Hy Tử yêu Hoắc Thiếu Huyền, nhưng Hoắc Thiếu Huyền có yêu cô ấy không?"

Mạc Hy thấy Tôn Giai Lâm còn dám có hành động như vậy liền vội giẫy tay anh ta ra: "Đừng có như vậy!"

Vinh Thiến cúi mắt xuống: "Bởi vì Hoắc Thiếu Huyền không yêu chị, nên hai người mới có thể như vậy đúng không?"

"Thiến Thiến, em hiểu lầm rồi..." Mạc Hy vừa nói câu này ra khỏi miệng liền thấy tim mình càng tệ.

Vinh Thiến không hiểu sao cảm thấy khó chịu, cô cầm túi xách: "Em đi trước."

Đi ngang qua sàn nhảy sôi động kích tình, Vinh Thiến bỗng nhớ đến Hoắc Thiếu Huyền của mấy năm trước. Ai cũng đều nói kỹ thuật nhảy của anh phong nhã thế nào, nhảy còn đẹp hơn các cô; nhưng Hoắc Thiếu Huyền ở hiện tại khi nào mới lại tới những chỗ này.

Phần lớn thời gian anh đều ở với Tranh Tranh, dù là để ăn một bữa KFC, hay để bắt cá trong khu vui chơi thiếu nhi.

Cô và Hoắc Thiếu Huyền đã rất cố gắng để chia tay, anh cũng cố gắng duy trì cuộc hôn nhân với Mạc Hy. Vinh Thiển cứ sợ anh sẽ đau khổ không chịu được, chứ cô vụn vụn lần không ngờ người phản bội trước lại là Mạc Hy.

Nhìn Vinh Thiển bước nhanh bỏ đi, Mạc Hy hoảng tới nỗi níu chặt cánh tay Tôn Giai Lâm: "Làm sao bây giờ hả? Vinh Thiển bỏ Lệ Cảnh Trình rồi, bây giờ có cơ hội tốt như vậy cô ấy nhất định sẽ đi nói cho Thiếu Huyền biết mất."

"Vừa lúc cho anh ta biết đi, nhất phách lưỡng tán* thôi."

(T/n: nhất phách lưỡng tán: ý nói đạt được mục đích thì hai bên cùng tổn hại cũng chẳng sao.)

"Anh nói gì đó?" Mạc Hy bỗng nhiên bỏ tay người đàn ông xuống: "Ai nói em sẽ chia tay anh ấy?"

Sắc mặt Tôn Giai Lâm hơi biến đổi: "Em đã muốn ở với anh còn muốn làm vợ hắn?"

Đôi mắt Mạc Hy đỏ hoe: "Chuyện này nếu như bị Thiếu Huyền biết, em vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại anh!"

Tôn Giai Lâm đã hoàn toàn chìm đắm Mạc Hy, chứng kiến Mạc Hy hoảng loạn rớt nước mắt như vậy đương nhiên rất đau lòng .

Vinh Thiển chạy hăng ra ngoài quán bar mới nhớ ra mình chưa nói gì với tụi Lâm Nam. Cô lấy điện thoại ra nhưng trong kia quá âm ỉ, cơ bản chẳng ai nghe được điện thoại reo.

Cô chỉ có thể ra bãi đỗ xe đợi.

Không bao lâu sau, cô nhìn thấy Tôn Giai Lâm ôm Mạc Hy đi ra. Vinh Thiển ngồi trong xe, thấy Mạc Hy cúi gằm đầu, người đàn ông an ủi không có kết quả liền nghiêng qua, đặt nụ hôn ái muội lên tai cô ta.

Vinh Thiển gửi tin nhắn cho Lâm Nam, nói là có việc gấp phải đi. Cô hiện tại nhìn không nổi nữa, lập tức lái xe quay về.

Đối với chuyện của Tôn Giai Lân và Mạc Hy, Lê Cảnh Trình ít nhiều có biết, hai người bọn họ là bạn nhậu, ngày thường liên lạc không ít.

Vinh Thiển ngồi ở bên trong phòng làm việc, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm chiếc điện thoại trong tay.

Thư ký gõ cửa phòng làm việc: "Chị Vinh, có khách hàng ngồi trong phòng họp muốn gặp chị."

Cô lấy lại tập trung, đáp khẽ xong cầm kẹp có tư liệu giấy tờ của công ty đi ra.

Người Vinh Thiển không có cách nào đối diện vào lúc này nhất chính là Hoắc Thiểu Huyền, nhưng chân trái cô vừa bước vào, liếc thấy bóng lưng cô cũng đã biết đó là ai. Vinh Thiển miễn cưỡng cười cười, Hoắc Thiểu Huyền nghe thấy tiếng động liền quay qua: "Thiểu tiểu nhị!"

Xưng hô này dường như đã mấy đời rồi.

"Sao anh đến đây?"

"Hai ngày trước có người khách hàng nói là có một món đồ lớn muốn bán, anh liền nghĩ đến em."

Vinh Thiển ý bảo anh ngồi. Chuyện Mạc Hy và Tôn Giai Lân vẫn luẩn quẩn trong đầu Vinh Thiển không chịu tan đi, vừa thấy Hoắc Thiểu Huyền cô càng cảm thấy chột dạ.

Ba năm trước, sau khi Hoắc Thiểu Huyền biết Lê Cảnh Trình chính là người cưỡng bức cô năm đó, anh đã chọn cách nhẫn nhịn không cho cô biết. Mặc dù Vinh Thiển biết anh vì tốt cho cô nhưng trong lòng cô vẫn khó mà làm ngơ, anh đã từng là người cô tin tưởng nhất mà!

Nhưng hôm nay, khi sự tình tương tự xảy đến với cô, Vinh Thiển mới biết lựa chọn là khó khăn thế nào.

Cô không muốn bị Hoắc Thiểu Huyền nhìn ra cô khác thường, bên ngoài Vinh Thiển vẽ một nụ cười thản nhiên: "Chuyện tốt như vậy may mà anh còn nhớ tới em."

"Đương nhiên!" Hoắc Thiểu Huyền ngồi cạnh người cô: "Em là Thiểu tiểu nhị, là nhị Y đầu trong trí nhớ của anh mà."

"Anh mới nhị ấy!" Vinh Thiến đáp trả.

Không khỏi thốn thức.

Ba năm xa cách, cô và Hoắc Thiếu Huyền giờ gặp mặt mà không có tiếc nuối khóc trời thương phận, không dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng dây dưa không rõ; không ai cần lo lắng cho ai nữa, không ai sợ ai không chịu đựng được.

(T/n: Tiếc thay chút nghĩa cũ càng/ Dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng

(Truyện Kiều): Ngó - rẽ (sen), ý nói tình yêu dù chia lìa nhưng vẫn vẫn vương, thương nhớ trong lòng như rẽ sen khi đứt, gãy vẫn vương mấy sợi tơ óng.)

Mấy lời Vinh Thiến đến bên miệng nhưng vẫn không nói ra được.

Cô đứng dậy rót cho Hoắc Thiếu Huyền ly nước: "Chị Hy Tử vẫn quản lý chuyện quán bar của chị ấy sao?"

"Phải, vẫn rất bận ."

Vinh Thiến cắn chặt môi, cô lựa chọn việc tạm thời không nói ra vì giữ cho thanh mai trúc mã của cô một cuộc hôn nhân hoàn chỉnh.

Nói chuyện xong, Vinh Thiến tiễn Hoắc Thiếu Huyền ra khỏi công ty. Hai người đi về phía trước, Hoắc Thiếu Huyền phong độ hiên ngang, đi đến đâu cũng làm người trên đường phải ngắm nhìn.

Tuy sẽ không thuận đường nhưng Lê Cảnh Trình vẫn chọn cách lái xe ôm một vòng lại; khi xe sắp tới chỗ công ty Vinh Thiến, anh giảm tốc độ xe.

Vinh Thiến và Hoắc Thiếu Huyền đang vừa cười vừa nói, đột nhiên cô thấy mình bị mất thăng bằng, suýt chút nữa thì ngã. Hoắc Thiếu Huyền thuận thế chụp lấy cánh tay cô: "Sao thế?"

Giày cao gót của Vinh Thiến kẹt vào khe ống cống trên đường, dứt cũng không ra được, cô không khỏi bật cười, đành phải đỡ bả vai Hoắc Thiếu Huyền.

Người đàn ông ngồi xổm xuống, nhắc chân cô ra khỏi giày trước rồi mới dùng sức lôi chiếc giày ra. Hoắc Thiếu Huyền giơ chiếc giày trong tay lên:

"Nhọn thế này như thế giẫm lên cây dừa mà đi vậy, không phải trước đây em không thích đi loại giày này nhất sao?"

"Không còn cách nào khác á." Vinh Thiển đi giày lại: "Ra ngoài gặp khách hàng trông phải luôn luôn trang nhã mới được."

Hoắc Thiều Huyền xoa xoa hai cái ở cổ chân giúp cô: "Chân em không sao chứ?"

"Không sao."

Cảnh này bị Lệ Cảnh Trình nhìn thấy hết. Đáy mắt tĩnh lặng nổi gió cuộn sóng, đôi tay cầm vô lăng siết chặt, mu bàn tay nổi gân xanh gồ gồ cứng.

Hay cho cái câu chuyện thanh mai trúc mã hợp hợp tan tan rách nát ấy!

Vinh Thiển đưa Hoắc Thiều Huyền tới bãi đỗ xe: "Lát nữa em sẽ liên lạc với giám đốc bên kia."

"Được."

Hoắc Thiều Huyền kéo cửa, lên xe: "Nếu như có khó khăn em cứ gọi cho anh!"

"Vâng!" Vinh Thiển vẫy tay với anh: "Bái bai!"

Xe của Hoắc Thiều Huyền chạy ra ngoài. Cánh tay đang giơ lên của Vinh Thiển vòng ra phía sau lưng, mặc dù đã nhiều ngày, nhưng vẫn không thể hoạt động gì mạnh, đêm đó đồng ý theo tụi Lâm Nam đi nhảy lúc về nhà liền cảm thấy không ổn.

Lòng bàn tay Vinh Thiển sờ sờ phía sau thấy vừa ngứa lại vừa đau.

Tầm mắt Vinh Thiển chợt thấy thấp thoáng một chiếc xe đang chạy tới. Còn chưa nhìn kỹ đã nghe tiếng kèn chói tai truyền tới, cô kinh hoảng giật mình, vội vàng nhích qua hai bước, liếc nhìn theo bóng xe chạy xa. Đợi lúc nhìn kỹ lại, cô phát hiện đó hình như là xe của Lệ Cảnh Trình.

Sao anh ta lại ở đây?

Vinh Thiển chưa kịp ngẫm nghĩ thêm thì di động có tin nhắn thư ký gửi tới, cô vội vàng quay lại công ty.

Hoắc Thiếu Huyền về đến nhà nhìn thấy Mạc Hy thì hơi ngạc nhiên: "Hôm nay vẫn chưa tới quán bar à?"

"Ừm, ở nhà với con." Mạc Hy hướng dẫn Tranh Tranh xếp gỗ mà trong lòng không yên: "Anh đi đâu đó?"

"Đi tới phòng đấu giá một chuyến."

"Gặp ai vậy?"

Ngón tay Hoắc Thiếu Huyền tháo cà vạt; Mạc Hy ý thức được mình hơi sốt ruột: "Em, em hỏi vậy thôi."

"Có một khách hàng muốn gửi một món đồ lớn nên anh tìm Vinh Thiển, cô ấy là người có thể tin được."

Hoắc Thiếu Huyền nói chuyện không chút nào né tránh, tìm Mạc Hy kinh hoàng: "Hai người nói về công việc thôi?"

Hoắc Thiếu Huyền đi qua ôm con gái, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Mạc Hy: "Có phải em cho là bọn anh chắc hẳn phải nói chuyện khác?"

"Không! Không phải ý này!" Mạc Hy chần chừ nhìn người đàn ông, đầu gối lên vai anh: "Thiếu Huyền, anh chắc chắn biết trong lòng em lo sợ."

Hoắc Thiếu Huyền chơi với con gái trong lòng, không giải thích gì nhiều. Anh thấy, xem ra bọn họ kết hôn đã mấy năm này nhưng Mạc Hy vẫn không hiểu. Nếu anh có ý định đó thì ba năm trước, lúc Vinh Thiển bỏ Lệ Cảnh Trình, anh đã dùng hết sức tranh thủ cơ hội rồi.

Tranh Tranh nắm ngón tay anh, cười với anh; vắng lặng trong lòng Hoắc Thiếu Huyền được xua tan bớt. Anh mất đi tình yêu nhưng lại có được con gái, ít nhiều anh cũng thấy đáng.

Mạc Hy lại thất thần, trong lòng thoáng yên ổn hơn.

Ít ra hôm nay, Vinh Thiển không đem chuyện cô và Tôn Giai Lân ra nói cho Hoắc Thiếu Huyền.

Nhưng cô không thể bảo đảm, ngày mai, ngày kia, Vinh Thiển vẫn có thể giấu kín như bưng chuyện này?

Không được, cô phải nói Tôn Giai Lân mau chóng nghĩ cách.

Một tuần sau, Lệ Cảnh Trình cũng không xuất hiện lại.

Vinh Thiển nằm ở nhà nhưng thế nào lại cảm thấy không quen.

Điều này tức là một tuần rồi cô chưa được gặp con.

Ánh mắt đảo qua tủ đầu giường, trên đó còn bày những món đồ cô đã mua trong siêu thị. Vinh Thiển ôm đầu gối. Sau khi quay về Nam Thịnh, bởi vì cơ duyên thật khéo, cô cũng không bị cấm gặp con, càng như thế cô càng muốn gặp, càng muốn ngày nào cũng phải được gặp mới được.

Vinh Thiển do dự mãi, cuối cùng cầm di động lên.

Trong tai cô vẫn vang vọng tiếng Gạo Nếp gọi mẹ trên núi. Mặc dù cô không muốn dùng dằng gì thêm với Lệ Cảnh Trình nhưng chuyện đó chỉ trừ phi cô không muốn gặp con nữa, bằng không những vướng víu như vậy giữa bọn họ vẫn sẽ tồn tại không dứt.

Vinh Thiển bấm số của Lệ Cảnh Trình.

Đôi chân người đàn ông gác trên bàn làm việc, lưng dựa vào ghế đong đưa. Bên trong căn phòng to truyền ra âm điệu du dương êm dịu. Lệ Cảnh Trình hai tay đan vào nhau, đầu ngón tay nhịp nhẹ.

Anh chỉ liếc mắt nhìn, không nhận điện thoại.

Vinh Thiển nhìn di động, ấn phím gọi lại.

Lệ Cảnh Trình bấy giờ mới vươn tay, bấm nút nhận rồi đưa lên bên tai:
"Alô."

"Tôi muốn gặp Gạo Nếp."

"Tôi không có thời gian."

"Tôi đưa con đi cũng được, một ngày thôi!"

Lệ Cảnh Trình sao có thể đồng ý: "Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Vinh Thiển dùng tới đòn sát thủ: "Tôi đem Tụng Tụng theo."

Được.

Anh đã kiêu ngạo đứng chờ cô chịu không được sẽ phải chạy tới cửa, nhưng cuối cùng vẫn bị bắn vào cửa tử. Vinh Thiển thấy anh không nói lời nào,

tiếp tục thả lưới: "Chúng ta ai cũng phải mang con theo, cho bọn nhỏ gặp mặt vậy thôi."

Đầu ngón tay Lê Cảnh Trình gõ gõ điện thoại, lại nhớ đến cảnh Hoắc Thiếu Huyền chờ Vinh Thiển: "Hay là gặp ở nhà em đi!"

"Chúng ta hẹn ở trung tâm thương mại không được ư?"

Sao lại muốn tới nhà đây?

"Nếu em không chịu thì thôi."

Vinh Thiển lần nữa đánh vào điểm yếu của anh: "Vẫn hẹn ở Vạn Đạt. Anh không đồng ý thì tôi để Tụng Tụng ở nhà."

Lê Cảnh Trình cúp điện thoại. Nếu không phải vì Tụng Tụng, ném luôn cái điện thoại không phải điều không thể.

Tới ngày hẹn, Vinh Thiển ôm Tụng Tụng đợi ở cửa khu vui chơi thiếu nhi. Cô đã đến sớm trước hai tiếng, mua không ít quần áo cho Gạo Nếp và một ít đồ ăn.

Trong lòng Vinh Thiển tràn đầy mừng rỡ cứ nhìn xung quanh, mãi lâu sau mới nhìn thấy Lê Cảnh Trình đi tới. Cô ôm Tụng Tụng đứng dậy nhưng chẳng thấy bóng dáng Gạo Nếp đâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vinh Thiển lạnh xuống. Đợi Lê Cảnh Trình tới gần, cô nhỏ giọng hỏi: "Gạo Nếp đâu?"

"Nghe đi tới Vạn Đạt con bé không chịu đi, muốn tới nhà em."

Vinh Thiển tức giận tới nổi mặt tái xanh: "Lê Cảnh Trình, anh nói chuyện không giữ lời gì hết!"

Người đàn ông nghĩ: Tôi nói chuyện không giữ lời vậy đấy thì sao? Em cần tôi à?

"Là con bé không chịu tới, chẳng lẽ muốn tôi phải trói con lại sao?"

Vinh Thiển ngàn vạn lần không ngờ Lê Cảnh Trình sẽ cho cô nếm chiêu này. Cô lập tức ôm chặt Tụng Tụng định bỏ đi. Lê Cảnh Trình ngăn cô lại:

"Tôi còn chưa nói được gì với con mà."

Vinh Thiển tránh người đi qua: "Thôi đi, đừng cho là tôi không biết trong lòng anh đang ý định quẻ quái gì."

"Vậy trái lại em nói coi, tôi có ý định quẻ quái gì?"

Đã không được gặp con, Vinh Thiển cũng sẽ không có ý định tổn sức với anh: "Đừng có cản tôi, chúng tôi phải về."

"Cũng đã tới rồi, em cũng không thể không cho tôi ôm con chứ."

"Tôi không cho!" Vinh Thiển cũng đang rất quẻ, rõ ràng đã nói chuyện đằng hoàng, cô đã phẫn khích mong đợi cả đêm.

Vinh Thiển kéo khóa túi xách, một tay ôm Tụng Tụng vượt người Lệ Cảnh Trình. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức tối của cô, người đàn ông cố nén cười. Vinh Thiển mới vừa bước được hai bước, đột nhiên hai bàn tay anh giơ ra, ôm chắc chắn cô vào trong ngực.

Vinh Thiển nghẹn họng, mắt nhìn trần trời. Một cái ôm thôi mà như muốn khảm cô vào xương cốt của anh. Lồng ngực rắn chắc áp sau lưng cô, vết thương của Vinh Thiển còn chưa khỏi hẳn càng đau như thiêu như đốt. Cô sợ hãi kêu lên, đè thấp giọng nói: "Anh làm gì đó?!"

"Tôi ôm con tôi một cái, phạm pháp sao?"

"Vậy anh ôm tôi làm gì?"

"Không phải em không cho ôm con sao? Tôi thuận tay ôm cả em thôi."

Thấy người xung quanh đi qua nhao nhao quay đầu lại, Vinh Thiển muốn giẫy anh ra nhưng lại Lệ Cảnh Trình lại càng ôm chặt cô không buông.

Cô cũng không tiện âm ỉ được. Lệ Cảnh Trình mặc độc nhất cái áo sơ mi, tiếng tim anh đập cô cũng có thể cảm giác được. Tai Vinh Thiển đỏ lên. Lệ Cảnh Trình ngẩng một bên khuôn mặt cô, hơi nghiêng người tới; dái tai Vinh Thiển lại nóng lên, cả người run run: "Anh buông ra, tôi đưa Tụng Tụng cho anh."

"Thật?"

"Tay anh để ở đâu đó?!"

Lực cánh tay Lệ Cảnh Trình từ từ buông lỏng, sau đó anh giơ cả hai tay lên, làm động tác như đầu hàng: "Tôi không đụng vào em, được chưa?"

Sắc mặt Vinh Thiển không vui, cô trừng mắt với anh.

"Em suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ muốn ôm con tôi thôi." Lệ Cảnh Trình bế lấy Tụng Tụng, mãi mê chơi đùa với con như thể vừa rồi anh thật sự chỉ muốn ôm con.

Vinh Thiển sờ sờ cánh tay.

Dã nhân! Làm cô đau hết cả cánh tay.

Lệ Cảnh Trình đã được như ý nguyện - được chơi với Tụng Tụng hết buổi. Gần tới giờ về, Vinh Thiển đen mặt ôm Tụng Tụng muốn đi về.

"Muốn gặp con gái không?"

Bước chân dứt khoát của cô lại bị kéo trở lại.

Vinh Thiển không muốn tin lời anh lần nữa: "Lệ Cảnh Trình, tôi thấy phải buộc vào miệng anh cái máy phát hiện nói dối đấy."

Người đàn ông khẽ bật cười: "Phiền phức như vậy làm gì. Miệng đối miệng là có thể kiểm tra tôi có nói dối hay không liền."

Vinh Thiển nhìn cơn giận xuống, Lệ Cảnh Trình không đùa cô nữa: "Ngày mai, tôi mang Gạo Nếp tới nhà em. Con bé và Tụng Tụng vẫn chưa được ngồi chung nhà chơi với nhau bao giờ."

Câu này không hiểu sao có thể đánh vào điểm yếu của người ta, Vinh Thiển nhìn Tụng Tụng trong lòng. Lệ Cảnh Trình cầm túi lớn túi nhỏ trên mặt đất lên: "Mấy thứ này tôi sẽ mang về, nói là em mua cho con."

Vinh Thiển lúc này mới quay đầu lại nhìn Lệ Cảnh Trình: "Nếu ngày mai anh không mang Gạo Nếp theo thì sau này tôi cũng không cho anh gặp Tụng Tụng."

Lệ Cảnh Trình khi nào lại bị người khác uy hiếp thế này. Đôi mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, nhưng rốt cuộc không giận dữ nổi: "Vậy em thừa nhận Tụng Tụng là con tôi ?"

Vinh Thiển ôm thẳng bé quay đầu bước đi.

Quán bar Phong Linh.

Mạc Hy không yên lòng đang ngồi trên sô pha; Tôn Giai Lâm vừa tới liền đi thẳng tới: "Sao vậy, như thế vứt hồn đi đâu vậy."

"Không phải bảo anh đừng đến quán bar sao?"

"Anh gọi cho em nhưng em không bắt máy, anh còn có thể đi đâu tìm chứ?"

Mạc Hy lòng đầy buồn phiền nôn nóng: "Sẽ có ngày Thiển Thiển nói với Thiếu Huyền, anh thậm chí không có cách nào sao?"

"Vinh Thiển không phải còn dẫn theo một đứa con về sao? Cô ta và Hoắc Thiếu Huyền còn có thể tiếp tục ư?"

Thật ra, Tôn Giai Lâm hi vọng hai người kia hâm nóng tình cũ, như vậy anh ta chẳng cần phải dùng sức lực gì, Mạc Hy cũng chỉ còn cách rời khỏi Hoắc Thiếu Huyền.

"Cô ấy và Thiếu Huyền cũng là mười mấy năm tình cảm." Chân mày Mạc Hy nhíu chặt: "Em biết trong lòng anh nghĩ gì, nhưng bây giờ em vẫn chưa chuẩn bị đủ tâm lý. Nếu quả thật Vinh Thiển đem chuyện em và anh nói ra thì em sẽ bỏ đi thật xa ngay tức khắc, không bao giờ quay về Nam Thịnh nữa; mọi người cũng đừng nghĩ sẽ tìm được em!"

Tôn Giai Lâm sợ nhất là cô hờn dỗi: "Được, chuyện này để anh giải quyết."

"Anh giải quyết thế nào cơ?"

"Trước tiên anh tra những chuyện ba năm nay của Vinh Thiển đã, xem coi có cách gì có thể làm cho cô ta câm miệng không."

Mạc Hy nghe thế thì không nói thêm gì, có lẽ cũng chỉ có thể như vậy.

Lúc Lệ Cảnh Trình dẫn Gạo Nếp ra ngoài vẫn còn sớm, chín giờ chuông cửa đã reo.

Vinh Thiển nghe thấy tiếng chuông, đầu tiên là nhìn qua lỗ mắt mèo, thấy anh dẫn theo Gạo Nếp theo Vinh Thiển mới mở cửa ra.

Gạo Nếp mở miệng giòn tan: "Cô!"

Vinh Thiển ôm lấy con bé: "Gạo Nếp ngoan quá!"

Lệ Cảnh Trình đổi giày xong đi vào. Bây giờ đôi mắt anh mới quan sát nhà Vinh Thiển: lắp đặt thiết bị đơn giản, phòng cũng không rộng, cộng lại còn

chưa bằng căn nhà thủy tinh Lệ Cảnh Trình làm cho cô.

Vinh Thiện dẫn Gạo Nếp tới phòng khách, cho bé và Tụng Tụng chơi với nhau.

Lúc đứng dậy, cô nhìn Lệ Cảnh Trình đang theo phía sau: "Anh có thể về rồi, buổi tối anh tới đón con là được."

Lệ Cảnh Trình thoáng như nghe được câu chuyện vô cùng nực cười: "Em đuổi tôi đi?"

"Chẳng lẽ anh không vội sao?"

"VẬY không em bận rộn đi, tôi trông con giúp em."

Vinh Thiện không để ý tới anh nữa, cô ngồi xõm xuống chơi búp bê với Gạo Nếp. Búp bê Barbie và Thomas đều do cô hôm qua cố ý đi mua. Tụng Tụng cũng rất thích, theo Gạo Nếp chơi đùa rất hăng.

Tới hơn mười giờ, Vinh Thiện đứng dậy vào bếp. Cô dọn bảo mẫu ở với hai đứa bé, còn mình thì mở tủ lạnh tự mình xuống bếp.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở sô pha.

Không bao lâu, trong bếp truyền ra tiếng xoong nồi nấu ăn, mùi thức ăn ngay sau đó xông vào mũi. Bóng dáng Vinh Thiện bận rộn tới liên tục trong gian bếp chật hẹp. Lệ Cảnh Trình thật khó có thể tin, đợi lúc Vinh Thiện bưng từng món lên bàn, người đàn ông lại không khỏi kinh ngạc.

Ba năm có thể làm một người thay đổi khác như vậy sao?

Vinh Thiện là người năm ngón tay chưa phải đụng vào nước hành tây, nhưng từng món ăn này rõ ràng đều từ tay cô mà ra.

Vinh Thiện đi vào phòng khách, gọi Gạo Nếp và Tụng Tụng ăn cơm. Gạo Nếp nhìn thấy món sườn kho tàu thì mắt sáng lên: "Wow, chua chua ngon quá!"

Lệ Cảnh Trình không mời tự ngồi. Anh nếm thử, hương vị quả thật không tệ.

Gạo Nếp liếc anh: "Ba không có lịch sự."

Ở nhà mình cần gì lịch sự?

Lệ Cảnh Trình gấp thức ăn cho con gái, lại lựa miếng nhỏ mà Tụng Tụng có thể ăn: "Răng thẳng bé thấy ít quá, không phải là thiếu canxi chứ?"

Vinh Thiển rũ mắt xuống: "Con trai vốn phát triển chậm hơn."

Di động trên bàn tựa như lựa đúng lúc mà vang lên. Vinh Thiển nhìn, đứng dậy đi về phía phòng ngủ: "Alô, Thiếu Huyền!"

Hai chữ cuối cùng nháy lên, đập vào tai Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển vào phòng xong thì đóng cửa lại, càng khiến tâm tình Lệ Cảnh Trình khó chịu.

Gần hai mươi phút sau vẫn không thấy cô ra.

Lệ Cảnh Trình tâm trạng ăn hoàn toàn không có, anh bỏ chén xuống. Gạo Nếp một tay cầm một miếng xương sườn gặm, trông rất tập trung, cũng không quan tâm miếng dính đầy màu sắc.

Người đàn ông đứng dậy, thẳng hướng phòng ngủ mà đi; bảo mẫu nhìn qua chưa kịp ngăn cản đã thấy Lệ Cảnh Trình đẩy cửa đi vào.

Vinh Thiển vẫn đang nói điện thoại. Cô ngồi ở mép giường, quay lưng về phía Lệ Cảnh Trình, tay kia cũng không rảnh, đang gấp đồ của Tụng Tụng. Lâu lâu cô khẽ cười: "Được, cứ thế đi, em sẽ gọi điện xác nhận lại. Ủm, em cúp máy đây!"

Vinh Thiển thả điện thoại xuống bên cạnh, đứng dậy chuẩn bị đi ăn cơm tiếp. Quay đầu lại bỗng nhiên thấy Lệ Cảnh Trình đứng ở cửa, cô sợ suýt nhảy cả lên: "Anh, anh vào làm gì?"

"Cơm em không ăn mà nói điện thoại với ai?"

Có vẻ như anh quản quá nhiều rồi.

Vinh Thiển cất bước đi thẳng, không trả lời Lệ Cảnh Trình. Tay cô vừa vươn ra định mở cửa, không ngờ tay Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên rơi xuống lưng cô, chẳng biết vô tình hay cố ý. Vinh Thiển đau đến nỗi giật nảy một cái. Vẫn chưa hết, toàn bộ nửa người trên của anh áp lại gần cô, kẹp chặt cô vào cửa.

Vinh Thiển rên lên. Bàn tay Lệ Cảnh Trình đè lưng cô: "Em biết mình đang làm gì không?"

Vinh Thiện thấy không thể hiểu nổi: "Anh nói ai?"

"Em muốn ở cùng Hoắc Thiếu Huyền thì ba năm trước sao không đi tìm hẳn? Tôi vốn tưởng rằng em rời xa tôi rồi sẽ toàn tâm toàn ý theo mỗi tình đầu của em; nhưng cái năm đó đã trôi qua rồi, ba năm sau cần gì phải đi trêu chọc lại chứ?"

Vinh Thiện không thể mở cửa được, cô cười lạnh: "Anh đúng là không có chuyện cũng đi tìm chuyện! Anh là gì của tôi chứ?"

"Tôi là chồng em, em quên rồi sao?"

Vai Vinh Thiện cứng đờ: "Tôi sẽ ly hôn với anh."

Lệ Cảnh Trình nghiêng răng: "Vậy trong ba năm qua sao em không đề cập tới?"

"Anh.... đủ rồi!"

Bàn tay Lệ Cảnh Trình lại đè lườm cô: "Hiện tại Mạc Hy với Hoắc Thiếu Huyền hiển nhiên là một cặp thần tiên yêu nhau, em muốn chia rẽ sao?"

Vinh Thiện nghe nói như thế đương nhiên tức giận nhưng cô vẫn không bùng phát: "Sao anh biết là bọn họ rất hạnh phúc?"

Lệ Cảnh Trình từ lời của cô ngửi ra manh mối, anh lạnh lùng cười nhạt:

"Tôi thắc mắc sao em và Hoắc Thiếu Huyền liên lạc với nhau, hóa ra chuyện Mạc Hy và Tôn Giai Lâm đã bị em biết rồi."

Vinh Thiện quay qua: "Anh cũng biết?"

"Thấy Hoắc Thiếu Huyền bị cấm sừng, em thương cho hẳn hay là vui ình đây?"

"Tôi không có hẹp hòi như anh."

Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu, nhìn chăm chăm một bên mặt trắng nõn mịn màng của Vinh Thiện.

Mồ hôi chảy ra ở thái dương, đôi mày thanh tú nhả thành hình cong. Về trầm lặng trên khuôn mặt người đàn ông bị xé bỏ, lộ ra cơn giận hung ác nham hiểm: "Em đừng nói với tôi, một chút cảm giác em cũng không có! Trước đây, em còn có thể nói em không muốn xen vào bọn họ, bây giờ cơ hội tốt nhiều thế nào cơ chứ! Mạc Hy ngoại tình, Hoắc Thiếu Huyền vốn lại

không yêu cô ta, hăn lập tức có thể đá cô ta đi, nâng em lên làm chính. Vinh Thiển, em không phải luôn nói hai người yêu nhau thế nào sao? Vừa kịp, em đưa Tụng Tụng cho tôi! Đi làm mẹ kế cho đứa trẻ khác đi, dù sao em chỉ cần có tình yêu là đủ rồi!"

Vinh Thiển húc mạnh khuỷu tay ra sau. Cú húc không nhẹ nhưng Lệ Cảnh Trình không có ý định lùi lại chút nào.

Vinh Thiển phiền não thành giận: "Tôi không bị mất mặt với con mà âm ỉ với anh, anh thả tôi ra!"

Lệ Cảnh Trình hơi buông lỏng vòng vây. Vinh Thiển có thể xoay người được thì lại bị Lệ Cảnh Trình đè lên vai. Ngón cái và ngón trỏ của anh nhẹ quắc cầm cô, Vinh Thiển giãy thế nào cũng không thoát được.

Anh nâng cầm cô lên, để tầm mắt cô nhìn thẳng vào mình.

"Trong lòng em rốt cuộc có Hoắc Thiếu Huyền hay là tôi?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 62 : Nụ hôn nhiệt tình (được đề cử)

Edit : Dế Mèn

Vinh Thiển tránh ánh mắt ấy nhưng sau đó vẫn nhìn Lệ Cảnh Trình: "Anh cũng tự tin nhì?"

"Chẳng lẽ không phải sao? Nếu trong lòng em có tôi thì lúc trước em có thể dứt khoát bỏ đi vậy sao? Còn nếu em muốn theo Hoắc Thiếu Huyền thì cũng phải hỏi trước tôi có đồng ý không. Nếu tôi không muốn ly hôn với em, khi đó em sẽ thành ả tình nhân, không lên được ngôi vị gì đâu."

Vinh Thiển nghe hết cũng không phát giận: "Lệ Cảnh Trình, anh bị chó dại cắn phải không?"

"Em nói gì đấy?" Chân mày người đàn ông cau lại.

"Nếu không anh học cái khả năng cắn người này ở đâu vậy?"

Hai ngón tay Lệ Cảnh Trình siết mạnh hơn, Vinh Thiển đau kêu ra tiếng. Người đàn ông nghiêng rằng: "Đúng vậy đấy. Tôi cho em nếm thử bị người cắn là thế nào."

Anh kéo khuôn mặt cô lại gần. Bóng đen còn chưa trùn xuống thì đôi mắt đã nhòe. Đôi môi mịn màng của Vinh Thiển cũng bị hôn, thứ mềm mềm càng thừa thế chui vào môi lưỡi cô. Vinh Thiển sợ hãi. Cô lắc đầu giãy giụa nhưng lại bị ngón tay anh giữ chặt cằm không tránh được. Tay kia của Lệ Cảnh Trình dễ dàng giữ sau đầu cô, cô càng không có cách nào nhúc nhích.

Hôn thỏa thích xong Lệ Cảnh Trình mới cô buông ra.

Khuôn mặt nhỏ của Vinh Thiển sa sầm xuống. Lệ Cảnh Trình nhìn cô bất động không nói lời nào, một tay anh chống lên cánh cửa.

Cô gạt mạnh cánh tay anh ra, kéo cửa để đi ra ngoài.

Cửa vừa hé một chút lại bị bàn tay Lệ Cảnh Trình đè lại, tiếng cửa sập rầm khiến Gạo Nếp đứng bên ngoài cũng ngoái lại nhìn.

Vinh Thiển đè thấp tiếng nhưng trong giọng nói đã có sự tức giận: "Lệ Cảnh Trình, rốt cuộc anh muốn cái gì? !"

"Em nghĩ ba năm nay tôi không đồng ý ly hôn em, cũng không đi tìm người phụ nữ nào khác là vì sao?"

Hai mắt cô mở to. Nhìn khuôn mặt âm u phần nộ của Lê Cảnh Trình, đột nhiên cô thấy sợ hãi. Hệt như nhân quả luân hồi, một số chuyện lại cứ phải giẫm lên vết xe đổ.

Vinh Thiển lắc lắc đầu: "Vậy thì thế nào?"

"Lúc sinh Tụng Tụng sao em không nghĩ tới việc thằng bé là con tôi. Đã có thể chấp nhận sinh con cho tôi một lần nữa, chẳng lẽ còn có thể dính dáng mập mờ với Hoắc Thiếu Huyền ư?"

"Thằng bé, là con của tôi."

Lê Cảnh Trình không khỏi bật cười: "Phải! Trộm giống của tôi lại nói thằng bé là của một mình em."

Đôi mắt Vinh Thiển hạ xuống, không nói gì trong một lúc: "Lê Cảnh Trình, ba năm cũng đủ cho tôi trưởng thành thành con người khác. Chuyện mấy năm trước tôi hận anh thấu xương, có lẽ cũng chẳng nặng nề đến vậy; hiện tại tôi chỉ muốn sống hằng ngày sống an ổn với Tụng Tụng thôi."

"Nếu em quay về không phải để tìm tôi, vậy là vì Hoắc Thiếu Huyền mà em mới về thành phố Nam Thịnh này; em một mình sống vất vả, còn mang cả con, em muốn cho ai xem? Nhà giám định? Nực cười! Thành công em được ăn bao nhiêu phần trăm? Tài sản ông ngoại em thừa sức cho em ăn ngon mặc đẹp. Em ra ngoài ba năm, như thoát khỏi cuộc sống nhung lụa, em muốn làm ai cảm thông? Tôi sao? Tôi tự nhận trong mắt em tôi vẫn chưa đủ sức để em quan tâm, vậy là Hoắc Thiếu Huyền?"

Lê Cảnh Trình càng nói càng tức, bao nhiêu khả năng có thể cứ theo đầu anh mà chui ra lung tung: "Xem ra là bị tôi nói trúng rồi! Từ chỗ không thể qua lại đến bây giờ đã gặp mặt trò chuyện rồi! Hoắc Thiếu Huyền cũng biết tình cảnh của em chứ gì? Đau lòng? Luyến tiếc, đúng không? Bây giờ em lại nắm thóp được chuyện của Mạc Hy, Vinh Thiển, mười phần em nắm chín phần rồi. Tâm kế thật sự khá đấy!"

Sắc mặt Vinh Thiển hoàn toàn trắng nhợt, có vẻ bị đâm vào nỗi đau nên như muốn khóc nhưng lại cố nén không khóc ra.

Tay cô giơ lên: "Anh đi ra!"

"Thẹn quá hóa giận?"

Vinh Thiển tĩnh lặng, chợt nghe giọng cô nghiến răng: "Không phải, anh đi đi!"

Lệ Cảnh Trình hừ lạnh: "Em cho rằng trước cửa công ty, em với Hoắc Thiều Huyền anh anh em em, tôi không biết sao?"

Vinh Thiển lau khóe mắt, Lệ Cảnh Trình lại giật tay cô lại, anh kéo cửa đi ra ngoài.

Gạo Nếp vẫn chưa ăn xong, đang tập trung vào sườn xào chua ngọt. Con bé cắn một miếng, hai tay lại cầm miếng sườn giứt xuống một cái; Tụng Tụng nhìn tướng ăn ấy đều bị chọc cười.

Thấy Lệ Cảnh Trình đi ra, Gạo Nếp cũng chẳng mở mồm; tay anh lấy lại miếng sườn trong tay con: "Chúng ta về nhà."

"A?" Gạo Nếp há miệng: "Con còn muốn ăn."

Lệ Cảnh Trình chẳng nói câu nào, rút khăn ướt ra lau miệng và tay con sạch sẽ. Vinh Thiển từ trong đi ra, Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp dậy, anh nhìn qua Tụng Tụng, mặc dù quyến luyến nhưng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Gạo Nếp hình như cũng thấy kì kì, dè dặt mở miệng: "Ba, ba với cô cãi nhau sao?"

Vinh Thiển đuổi theo ra ngoài, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đang kéo cửa, mấy lời cô định nói cuối cùng vẫn phải nuốt lại.

"Cô Vinh, hai người cãi nhau?" Bảo mẫu ở sau cô hỏi.

Cô lắc lắc đầu, trở lại bàn ăn: "Ăn cơm đi."

Nhìn một đồng sườn Gạo Nếp ăn, Vinh Thiển thấy xót xa trong lòng, rốt cuộc chẳng thể nào cùng ăn được một bữa cơm đoàn hoàng. Cô rất quý trọng cơ hội được ở cùng con thế này, ba năm qua, cô chẳng thể ăn cơm cùng con được một lần.

Vào thang máy, Lệ Cảnh Trình tựa vào tường thang máy, hai mắt nhắm lại.

Gạo Nếp sờ sờ mặt anh: "Ba, sao ba lại giận?"

Đôi môi mỏng khẽ mở: "Ba không giận."

"Còn nói là không!" Mặt Gạo Nếp dí sát vào mặt Lệ Cảnh Trình: "Ba đừng giận, đừng giận nha."

Lệ Cảnh Trình thấy lòng mềm nhũn, từ từ mở mắt: "Hôm nay con vui chứ?"
"Lúc nào cũng vui!"

Lệ Cảnh Trình ôm con gái đi ra khỏi thang máy. Trong lòng anh chợt áy náy, dù cho có bức bối anh cũng không nên biểu lộ để con phải thấy.

Trên đường trở về, Lệ Cảnh Trình lái xe tới một nhà hàng, dẫn con vào ăn cơm tiếp.

Thật ra Gạo Nếp cũng no tám phần rồi nên giờ ôm một ly kem. Lệ Cảnh Trình mặc dù ăn không được bao nhiêu miếng nhưng cũng chẳng còn khẩu vị.

Tính tình ngang bướng trước kia của Vinh Thiển, Lệ Cảnh Trình cũng không e ngại.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, đặt tay lên ngực tự hỏi, vậy anh đang sợ cái gì?
Trận khắc khẩu vừa rồi kỳ thực đã nói rõ tất cả.

Ba năm trước, anh không giữ được Vinh Thiển, không chỉ thua cô ở sức mạnh, anh tự biết, anh còn thất bại trước tình cảm của Vinh Thiển và Hoắc Thiều Huyền.

Anh lấy điện thoại ra, bấm số một người bạn.

"Này, Hạo Tử, giúp tôi một chuyện!"

Bên kia hiển nhiên đồng ý.

"Tôi sẽ gửi địa chỉ cho cậu, cậu thay tôi tới đó thăm hỏi. Cứ nói là bạn của Vinh Thiển ở Nam Thịnh, khi cần thiết có thể nói với ông ấy rằng sau khi cô ấy quay về Nam Thịnh thì tình cờ gặp nhau."

Lệ Cảnh Trình phân phó cặn kẽ, đôi mắt to của Gạo Nếp cứ nhìn anh. Nói chuyện xong Lệ Cảnh Trình ngắt di động.

Thấy con không ăn, anh đứng dậy nắm tay con về nhà.

Thịnh Thư Lan thấy họ đã trở về, tâm trạng cũng thả lỏng. Lệ Cảnh Trình lên lầu, Thịnh Thư Lan kéo Gạo Nếp qua chỗ mình: "Hai ba con đi đâu vậy?"

"Ăn đồ ngon lắm ạ."

"Ừm, vậy ăn cái gì nào?"

"Không biết tên ạ. Có kem ly nữa!"

Thịnh Thư Lan ôm Gạo Nếp lên, để con bé ngồi lên đùi mình: "Hôm ở trung tâm, cô thấy con chạy vào thang máy nên cô rất sợ, con có giận cô không?"

Gạo Nếp lắc lắc đầu. Thịnh Thư Lan vui mừng, hôn lên mặt con bé: "Con phải biết là cô yêu con nhất."

Gạo Nếp chu miệng: "Ba yêu con nhất."

"Vậy cô thứ nhì có được không?"

"Vậy còn mẹ làm sao bây giờ?"

Nét cười trên cánh môi Thịnh Thư Lan cứng đờ; dốc hết lòng chăm lo ba năm chẳng lẽ thật sự không bằng tiếng gọi "mẹ" ấy sao?

Gạo Nếp là con nít vô tư, nói xong cũng không để tâm; ánh mắt đang bị phim hoạt hình hấp dẫn. Tâm tình Thịnh Thư Lan chẳng thể sớm bình phục gì.

Nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Trình, ngày hôm sau Hạo Tử lập tức chạy tới nhà ông ngoại Vinh Thiển.

Lệ Cảnh Trình ngồi trên ghế trong phòng, cũng đang có một số giấy tờ cần anh ký tên. Ánh nắng xuyên qua lớp cửa chớp phân thành từng vệt rõ ràng, phủ lên những mục đích mờ ám. Đầu ngón tay thon dài cầm cây bút ký, bờ môi mím căng, con người sắc bén hờ hững quét mắt nhìn một cái liền bộc ra quyết định mang tính sát phạt dứt khoát và khôn khéo.

Chuông điện thoại di động vang lên, tay trái Lệ Cảnh Trình lấy điện thoại nhận: "Alô, Hạo Tử!"

"Cảnh Trình, hôm nay tôi tới đó rồi."

"Sao? Nói chuyện thế nào?" Lệ Cảnh Trình bút pháp hướng về kí tên địa phương.

"Không tốt cho lắm."

Lệ Cảnh Trình cười khê: "Có phải bị ông lão ấy vạch trần rồi?"

"Cậu không liên lạc với người nhà bên ấy bao lâu rồi?" Giọng Hạo Tử nghe không được tự nhiên.

"Sao vậy?" Lệ Cảnh Trình mơ hồ cảm thấy có chuyện.

"Ông ấy đã mất từ hai năm trước rồi."

"Cái gì?" Lệ Cảnh Trình cả kinh, cây bút trong tay cũng rơi xuống, tờ giấy trắng bị dây vết mực hình dấu phẩy: "Có chuyện này sao?"

"Căn biệt thự không lâu sau cũng bị bán rồi. Tôi đã cố thăm dò, ông ấy trước đó gia sản rất nhiều nhưng không biết tại sao đột nhiên thất bại. Nghe nói ông ấy đã mua một khu đất, định sau khi chết sẽ xây một chỗ như cung điện; nhưng về sau lại được an táng đơn giản ở nghĩa trang, chỗ đất kia cũng thành của người khác."

Huyệt thái dương Lệ Cảnh Trình giật thành thịch: "Cậu còn nghe được gì nữa?"

Chi tiết hơn thì tôi cũng không biết. Theo người chung quanh nói, năm đầu, cô cháu gái ông ấy có ở đó, nhưng sau khi ông ấy chết thì cô ấy cũng biến mất."

Lệ Cảnh Trình một tay vắt trán.

Hạo Tử gọi anh hai lần: "Cảnh Trình? Cảnh Trình?"

Anh bỗng nhiên hoàn hồn: "Được, tôi biết rồi, đã làm phiền cậu."

"Coi kìa, cậu khách khí rồi."

Lệ Cảnh Trình cúp điện thoại, ánh nắng chiếu trên bàn làm việc. Ông ngoại đã mất hai năm trước, vậy những ngày sau đó của Vinh Thiển thế nào? Cô đã đi đâu?

Vinh Thiển bỏ đi không cầm theo một đồng của anh, cứ như vậy kiên quyết đi. Lệ Cảnh Trình lúc đó cũng đã bình ổn lại, cô đã muốn cút thì cứ cút cho thật xa đi, anh cũng không đi tìm hiểu tin tức của cô chút nào.

Hơn nữa, trong lòng anh biết Vinh Thiển sẽ đi tìm ông ngoại, cũng biết rõ cô theo ông ngoại sẽ không khổ.

Hai ngón tay Lệ Cảnh Trình day day giữa trán. Tình hình kinh doanh của Vinh thị anh rõ ràng hơn ai hết, Vinh Thiển chắc hẳn sẽ không đi đòi Vinh Trạch. Lệ Cảnh Trình chỉ cảm thấy đầu anh cũng đau theo, hiện tại anh chỉ có một ý niệm.

Lúc trước Vinh Thiển sống như công chúa, cô làm thế nào để vượt qua được hai năm đó?

Anh nhớ tới chiếc xe của cô, căn phòng cô thuê, cả những món vật chẳng bổ béo kia nữa. Cô, người xách thùng dầu năm ký; còn cái bàn đặt mấy món hương vị màu sắc hấp dẫn nữa.

Sau những thứ này, chẳng phải đã rõ Vinh Thiển ba năm qua có bao nhiêu khổ cực rồi?

Nhưng anh lại đi nói cô muốn tranh thủ lòng thương, nói cô giả vờ.

Vinh Thiển không điên cuồng cãi cọ nữa, càng không hươ tay múa chân cho anh bẽ mặt giống lúc trước nữa, cô chỉ nói: Anh đi đi.

Lệ Cảnh Trình đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất. Tay anh giật cửa chớp lên, mặt trời chói mắt rơi vào đáy mắt sâu tối. Anh phải thừa nhận, vì anh biết chắc Vinh Thiển ở bên ngoài sẽ không phải khổ nên anh mới để cô đi.

Có những phút chốc anh hận cô thấu xương, nhưng anh hận rồi cũng lại đau lòng. Cô khổ, anh không chịu được.

Thẩm Tĩnh Mạn vẫn ở Đế Cảnh giả bệnh nhưng cũng biết mà không đi tìm Vinh Thiển nói chuyện chuôi ngọc nữa.

Mấy món đồ Vinh Thiển trưng ở phòng đấu giá được mấy người nhìn trúng. Dù sao cô cũng đã cầm tiền của ông chủ nên không thể không đem bảo vật ra trưng bày đấu giá.

Trên chiếc bục triển lãm dài, bảo vật được đặt trong hộp thủy tinh, bốn phía đều có thể xem nhìn. Vinh Thiển đeo tai nghe, hai tay chống xuống bàn, đang giới thiệu niên đại và giá trị sưu tầm của bảo vật.

Lệ Cảnh Trình ngồi trong đám người, Vinh Thiến mồm miệng lạnh lợi, nhìn chung có thể đưa tình thế từ chết nói xoay thành sống. Hôm nay cô mặc bộ đồ tây màu kem, rất ôm, làm nổi bật thắt lưng thon thả. Tóc được buộc cả ra sau ót, lộ ra vầng trán đầy, mịn sáng.

Tới giờ đấu giá, người chủ trì báo mức giá khởi điểm, Lệ Cảnh Trình không chút do dự, một tay gạt tất cả: "Một triệu!"

Người này chắc chắn là người điên.

Giá khởi điểm mới mười ngàn, còn chưa bắt đầu đấu giá, anh ta đã mở miệng một triệu?

Quả nhiên không ngoài dự liệu ban đầu, chẳng ai đi tranh với anh, cũng chẳng ai cướp của anh.

Lệ Cảnh Trình đi lên bục; Vinh Thiến nhìn vào mắt anh, trên mặt không có chút cảm xúc gì dao động, dường như cuộc khắc khẩu vào buổi trưa hôm đó không hề tồn tại.

Khi trình tự đấu giá xong xuôi, Lệ Cảnh Trình cũng không có hành động gì. Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Vinh Thiến quay về phòng làm việc, hôm nay không có việc gì nữa, cô có thể sớm về nhà.

Đi ra khỏi văn phòng công ty lại thấy xe Lệ Cảnh Trình đậu trước xe mình, Vinh Thiến không thể không nhắm mắt mà đi tới. Cô liếc nhìn: "Anh lấy xe ra đi!"

"Không phải bọn em cũng đậu xe tùy tiện đấy thôi?" Người đàn ông hai tay ôm trước ngực, đôi chân bắt chéo, rất nhàn nhã dựa vào xe.

"Đúng là đậu xe ở đâu cũng được, nhưng anh không thể cản đường người khác như vậy."

"Có cản sao?"

Vinh Thiến nhìn anh: "Thôi bỏ đi, tôi thuê xe về."

Thấy cô định đi, Lệ Cảnh Trình nắm khuỷu tay cô lại. Bàn tay cứ một tắc một tắc dờn xuống nắm lấy bàn tay Vinh Thiến, cô liền rút tay lại: "Anh làm gì vậy?"

"Vinh Thiến, ba năm nay em làm thế nào vượt qua?"

Cô hơi kinh hãi. Mắt nhìn khuôn mặt Lệ Cảnh Trình suy đoán, cô không biết Lệ Cảnh Trình hỏi mấy chuyện này có mục đích gì, tốt hơn hết nên nói dè chừng.

Vinh Thiển trấn tĩnh lại: "Có thể chứ."

"Tất cả đều bình thường?"

"Đương nhiên bình thường."

Cô căn bản không có ý nói cho anh biết.

Vinh Thiển bình tĩnh nhìn thẳng anh: "Anh đến đây để lấy bảo vật, sau đó lại chặn xe tôi?"

"Tôi nói về em và Hoắc Thiếu Huyền, em sẽ không định cãi cộ đấy chứ?"

"Tôi chẳng có gì để mà cãi cộ cả."

Thái độ Vinh Thiển hiển nhiên là không rảnh mà để ý, thế này mới càng làm Lệ Cảnh Trình phát điên; chẳng thà cô nói thẳng ra, đúng, hoặc là không phải. Dáng vẻ không lạnh không nhạt đó khiến hơi thở Lệ Cảnh Trình như bị hút hết, đau không nén được.

Anh đang sợ hãi, sợ Hoắc Thiếu Huyền và Mạc Hy chia tay, sợ Vinh Thiển cứ như vậy lần nữa tung tăng tung dè vui vẻ cùng trúc mã của cô .

Đến lúc đó anh là cái gì?

Phần thắng duy nhất của anh chỉ là một tờ giấy hôn thú.

Lệ Cảnh Trình không hề chớp mắt nhìn Vinh Thiển chăm chú. Mấy lời anh nói trong bữa cơm hôm đó là rất nặng, anh biết; nhưng vì thể diện nên không nói được rằng anh sai rồi.

"Em muốn gặp con không?"

Vinh Thiển chất đầy lửa giận, nhất là khi mỗi lần anh lấy Gạo Nếp để uy hiếp.

"Tôi dĩ nhiên là muốn." Cô lại bồi thêm câu: "Anh khi nào cho tôi và con ở một mình một ngày?"

Lệ Cảnh Trình thiếu chút nữa bật cười, cô ngây thơ quá, chuyện đó có thể ư?

"Đế Gạo Nếp ở một mình tôi không yên tâm."

"Tôi là mẹ nó, có gì không yên tâm?"

"Vậy em đem Tụng Tụng cho tôi giữ một ngày em có yên tâm không?"

Vinh Thiển nuốt cơn giận xuống: "Tôi phải về, anh lái xe ra đi!"

Lệ Cảnh Trình cúi đầu, đôi giày da bóng loáng dưới ánh nắng càng phản chiếu lấp lánh. Mũi giày đá đá mặt đất, tựa như đang lăm nhăm: "Gạo Nếp đòi học bơi. Mời thầy thì không chịu học đang hoàng, lại nói không quen."

Bước chân dứt khoát đang định bước cho nhanh lại bị kéo lại. Khóe miệng Vinh Thiển hơi giật giật. Cô quay đầu lại lại thấy dáng vẻ Lệ Cảnh Trình hoàn toàn chẳng giống như đang nói với cô, anh cũng biết rõ cô bơi rất giỏi. Nếu đã vậy thì cô nên dẫn lòng quên mà đi thôi. Sắc mặt Lệ Cảnh Trình trông như nghiêm túc lắm, ngón trỏ nhịp nhịp mấy cái lên khuỷu tay cong: "Tới lúc con bé đi học, chắc chắn sẽ không có nhiều thời gian."

Vinh Thiển nhắm chặt mắt, vẫn rất nhớ nhung con; nhưng nếu cô tự mình dạy cho Gạo Nếp, Lệ Cảnh Trình tất nhiên cũng sẽ đi theo. Vinh Thiển chỉ muốn tránh anh thật xa, không còn bất kỳ dính dáng nào. Cô lại dẫn lòng, bước ra bãi đỗ xe.

Lệ Cảnh Trình nhìn bóng lưng cô đi xa. Cô không lái xe mà đi tới trạm xe buýt đối diện đón xe buýt.

Về Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình thấy Gạo Nếp đứng trước tivi múa máy. Thịnh Thư Lan ngồi cạnh khẽ vỗ tay, thấy anh trở về, đáy mắt cô đột nhiên sáng lên. Lệ Cảnh Trình thở dài, Gạo Nếp quay đầu lại phát hiện ra anh.

Con bé bổ nhào tới ôm chân Lệ Cảnh Trình: "Ba!"

Anh bế con lên rồi đi lên lầu.

Khuôn mặt Thịnh Thư Lan có chút mất mát. Cho tới bây giờ Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ nói với cô một câu: Thư Lan, cùng lên lầu chơi với Gạo Nếp đi.

Đi về phòng ngủ, Lệ Cảnh Trình thả Gạo Nếp lên giường: "Nói cho ba nghe, con muốn học bơi đúng không?"

"Muốn ạ! Muốn ạ!." Gạo Nếp hai tay sải dang ra, vẻ mặt hưng phấn.

"Ba biết một người bơi rất giỏi, con làm cho cô ấy dạy con nhé!"

"Ừm!"

Lệ Cảnh Trình cũng có đòn sát thủ của mình. Mấy lời anh nói với Vinh Thiển không rút lại được nhưng may là da mặt anh cũng không mỏng.

"Lát con gọi điện cho cô. Nói là không muốn người khác dạy con, nhưng con lại ngưỡng mộ mấy bạn khác có ba mẹ cùng đi, rồi con hỏi cô có thể dạy con không!"

"Ba không nói với cô được sao?"

"Con nói như ba, rồi cứ hỏi cô là được."

Gạo Nếp ngây ngốc nhưng vẫn gật đầu.

Lệ Cảnh Trình giúp con bấm số Vinh Thiển. Gạo Nếp cầm lấy di động, trông cứ như người lớn.

Vinh Thiển vừa mới mở cửa nhà thì trong túi có tiếng chuông reo.

Cô không muốn nhận nên không rảnh mà để ý.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Vinh Thiển cũng phải nghe máy, chỉ là giọng nói không được thân thiện: "Alô!"

"Cô_____"

Giọng nói đáng yêu của Gạo Nếp truyền vào tai, Vinh Thiển lập tức mềm nhũn: "Gạo Nếp!"

"Cô ơi, cô biết bơi ư?"

"Ừm biết."

"Thật sao? Cô có thể dạy con không?" Giọng nói Gạo Nếp không giấu được phần khích: "Con không thích người khác... Suyt! Con lén gọi cô đó, ba không biết đâu."

Câu nói xạo này đúng...

Lệ Cảnh Trình xua tay về phía con bé. Con bé này lại cái nhanh miệng lại phát huy triệt để, làm anh bị lộ. Con bé còn chưa biết chữ, sao có thể lấy điện thoại ra tìm chính xác số Vinh Thiển mà gọi được?

Vinh Thiển mỉm cười: "Vậ hả? Gạo Nếp thông minh quá!"

"Vương Bảo Bảo và Jamie đều biết bơi, còn cười con nữa." Nghe giọng Gạo Nếp có vẻ tủi thân: "Con cũng muốn học."

"Vậy cô sẽ dạy con, chịu không?"

Đã nói đến đây, nếu Vinh Thiển còn cự tuyệt nữa chẳng phải sẽ làm con gái đau lòng sao?

"Thật à? Con cảm ơn cô!" Gạo Nếp chỉ thiếu chút nữa không nhảy cẫng lên, con bé bước nhanh tới chỗ Lệ Cảnh Trình, đưa điện thoại di động nhét vào tay anh: "Ba, mau hẹn đi!"

Lệ Cảnh Trình ho nhẹ hai tiếng: "Alô!"

"Ngày kia đi!"

"Được." Lệ Cảnh Trình nói địa chỉ: "Đến lúc đó tôi sẽ dẫn con tới."

Vinh Thiển cúp điện thoại. Lệ Cảnh Trình ôm con gái tỏ: "Ngày mai ba đi mua đồ tắm cho con."

"Dạ!"

Gạo Nếp vui vẻ không thôi, ôm Lệ Cảnh Trình hôn mấy cái.

Thẩm Tĩnh Mạn mấy ngày nay muốn về Lại Hải, cứ ở đây, chuyện ở nhà bà cũng không yên tâm.

Nghe tiếng Gạo Nếp đang ở bên ngoài chạy tới chạy lui, bà bảo Thịnh Thư Lan dẫn cháu vào.

Gạo Nếp đi vào phòng thấy bà đang thu dọn đồ đạc: "Bà nội, bà đang làm gì đó?"

"Bà nội phải về Lại Hải, Gạo Nếp ngoan nhé!"

"Vì sao ạ?"

"Ông nội con còn ở nhà mà." Thẩm Tĩnh Mạn kéo tay cháu tới: "Vừa nãy hát gì mà vui vẻ thế?"

"Ba sẽ dẫn con đi học bơi."

"Vậy sao?" Thịnh Thư Lan tươi cười dịu dàng: "Lúc trước tới hồ bơi, không phải ba chỉ cho con ngồi bên cạnh nhìn, nói con còn nhỏ mà?"

"Nhưng cô rất cừ đó! Cô sẽ dạy con."

Thẩm Tinh Mạn lập tức bế cháu ngồi lên chân mình: "Cô ấy đồng ý rồi?"

"Đồng ý rồi ạ. Ngày kia con sẽ học ở hồ bơi của ba."

Thẩm Tinh Mạn nhìn qua Thịnh Thư Lan, "cô" đây là ai không cần đoán cũng biết. Thẩm Tinh Mạn bảo Gạo Nếp ra ngoài chơi, đợi con bé đi khỏi, Thẩm Tinh Mạn mới mở miệng: "Xem đi! Có đứa con, muốn chia tay dứt khoát cũng sẽ không dễ dàng như vậy."

Thịnh Thư Lan nhìn xuống móng tay mình, Thẩm Tinh Mạn cũng sốt ruột giùm cô: "Ba năm đó! Bao nhiêu cơ hội tốt sao con chẳng bắt được! Con mà có đứa con của Cảnh Trình thì bây giờ Vinh Thiển có là gì."

"Mẹ, không thể nói như thế được."

"Mẹ phải về, con càng chẳng có cách. Cảnh Trình tính tình ngang bướng, trước đây con đã không nắm giữ nó được; sau đó có cháu, mẹ đã giao cho con chăm giữ Gạo Nếp, khác gì để con nắm giữ Cảnh Trình lại, nhưng con thế nào?" Thẩm Tinh Mạn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chỉ có nóng nực.

"Mẹ, con xin lỗi."

Thẩm Tinh Mạn thở dài: "Không phải là xin lỗi mẹ, vì con thôi. Hiện tại cháu trai cháu gái mẹ cũng đã có, chỉ hi vọng con dâu là con mà thôi. Có đôi lúc thực sự là..." Thẩm Tinh Mạn nhìn Thịnh Thư Lan mà giận: "Sao con khờ dại như thế mãi vậy?"

Thịnh Thư Lan cũng gần ba mươi, Thẩm Tinh Mạn thật sự nghi ngờ nội tâm cô không biết có trưởng thành chưa hay không?

Hôm nay là ngày hẹn. Lệ Cảnh Trình dẫn Gạo Nếp tới rất sớm. Câu lạc bộ tư nhân có bể bơi rất lớn, không cần phải tắm với nhiều người chung một bể bơi.

Anh đã thay đồ tắm cho Gạo Nếp. Lúc Vinh Thiển đến, hai ba con đang ngồi trên ghế mây cạnh hồ mà nói chuyện. Gạo Nếp tinh mắt, nhìn thấy cô liền chào: "Cô!"

Vinh Thiện vẫy tay với con, Gạo Nếp lắc lắc eo nhỏ tới đón: "Cô, cô xem đồ của con được không?"

"Được lắm!" Vinh Thiện ngồi xổm người xuống: "Cô đi thay đồ đã."

Cô chọn kiểu áo tắm buộc dây, dây vòng qua cổ rồi buộc sau gáy, chỉ cần không làm gì mạnh chiếc vòng trang sức cũng sẽ không bị nghiêng lệch.

Vinh Thiện khoác khăn tắm đi ra, Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn cô. Khi cô bước đi, đôi chân trắng nõn thấp thoáng. Đi tới trước bể bơi, Gạo Nếp đã không thể chờ đợi nữa: "Cô, con xuống nước được chưa?"

"Chờ một chút, con cẩn thận kéo trượt đấy!"

"Cô ơi, cô đừng khoác khăn, xấu lắm!" Gạo Nếp với tay kéo, Vinh Thiện bện đề chiếc vòng cổ lại, không kịp giữ chặt. Đôi vai gầy gò càng làm nổi vòng một đầy đặn, thắt lưng nhẵn nhụi, bụng dưới bằng phẳng nhìn chung không giống người từng sinh con. Cô cố chọn bộ ít hở lưng, vết thương mặc dù cũng không nặng cho lắm nhưng dù sao vẫn đang hồi phục, không tiện đựng nước lâu.

.

Váy loe khéo léo khoe bờ hông lúc ẩn lúc hiện. Bị Gạo Nếp làm quê như vậy, cả người Vinh Thiện cảm thấy không được tự nhiên. Cô thoáng thấy tầm mắt như lửa đốt của Lệ Cảnh Trình liền vội dẫn con xuống nước

Cổ họng Lệ Cảnh Trình nuốt nhẹ, một luồng nóng đánh thẳng về phía giữa bụng.

Gạo Nếp cầm phao, Vinh Thiện ôm con bé: "Đừng sợ, ở chỗ này này!"

Người đàn ông cầm ly nước trái cây bên cạnh nhấp một hớp, anh liếc mắt một cái. Vinh Thiện bị anh nói như thế chắc chắn là có giận, Lệ Cảnh Trình không muốn mất thể diện nhưng anh tự mình có cách. Anh có pháp bảo, Vinh Thiện lại không thể thoát khỏi thiên lí của anh; vì vậy ba lần bảy lượt, những cơn giận của cô đều từ từ tan biến.

Gạo Nếp bị trượt tay, sặc nước, mũi thấy khó chịu nên òa khóc. Vinh Thiện cười ôm lấy con: "Đừng sợ! Đừng sợ! Chỉ uống ngụm nước thôi mà! Con nói anh Jamie bọn họ còn uống nước nhiều hơn mà."

Trên mặt Gạo Nếp lại nở nụ cười, tiếp tục cầm phao tập tiếp.

Tầm mắt Lệ Cảnh Trình rơi vào sau lưng Vinh Thiển, anh biết vết thương của cô còn chưa khỏi hẳn. Con gái thì cứ thích lặn qua lặn lại, không bao lâu Vinh Thiển đã cảm thấy hơi mệt. Lệ Cảnh Trình vớt khăn trên người xuống, nhảy xuống bể bơi.

Bọt nước bắn tung khiến Gạo Nếp kêu lên hào hứng: "Ba biến thành cá lớn, ba biến thành cá lớn rồi!" Con bé nhìn Vinh Thiển: "Cô ơi, coi chừng ba đến ăn thịt cô đó!"

Vinh Thiển vừa định cười lại thấy đuôi mình bỗng tê dại. Mắt cá chân cô bị bàn tay anh giữ chặt, cô nhỏ xương cho nên hoàn toàn bị anh nắm trong tay. Vinh Thiển không được tự nhiên, định đá anh ra. Ngoài mặt cô làm bộ không có việc gì, nhưng bàn tay anh cứ từng chút dờn lên, cô lại không dám giãy mạnh, rất sợ Gạo Nếp lại bị sặc nước.

Khóe miệng Vinh Thiển hơi cứng lại, cũng chẳng cười nổi. Đầu ngón tay Lệ Cảnh Trình phảng phất như có yêu thuật, đi tới đâu lại làm cô cảm thấy vừa tê vừa nhột tới đó.

Hai tay người đàn ông đột nhiên khóa eo cô, sau đó đè cả người cô ra trên mặt nước, đôi môi mỏng hơi há ra, một ngụm nước phun lên mặt Vinh Thiển.

Cô ngây ngốc, cả mái tóc đều ướt nhẹp. Gạo Nếp cười khanh khách: "Ba là rồng phun nước!"

Sắc mặt Vinh Thiển đột nhiên thay đổi. Cô đồng ý dạy Gạo Nếp bơi không phải đồng ý để người ta quấy rối trêu chọc như thế này.

Cô tức giận đến nỗi đôi chân mày thanh tú nhíu chặt lại, khuôn mặt tròn mịm không nhìn thấy được lỗ chân lông hiện ra lúc trắng lúc xanh. Vinh Thiển hất mạnh một cái xuống mặt nước, bọt nước văng lên về phía mặt Lệ Cảnh Trình, anh cũng không tránh né, chỉ lấy tay lau: "Như vậy huề nhau nhé?"

Trước mặt Gạo Nếp, Vinh Thiển có phát giận hơn cũng không hay; cô vốc nước rửa mặt: "Thật buồn nôn, bắn chết đi được!"

Lệ Cảnh Trình lại không sợ chết: "Ăn cũng ăn rồi, giờ còn nói buồn nôn."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 63 : Kiểm tra vết thương cho em thôi

Edit : Dế Mèn

"Đủ rồi nhé!" Vinh Thiển không có giỡn, mặt cô lạnh hắc. Gạo Nếp gọi khê: "Cô ời!"

Vinh Thiển quay đầu nhìn con bé, lại đành phải cười: "Cô không sao đâu, cô chỉ bị sặc nước thôi."

Lệ Cảnh Trình xoắn hai tay đi bơi, nhớ tới phản ứng của Vinh Thiển khuôn mặt anh tuần chìm dưới mặt nước không khỏi giãn ý cười.

Vinh Thiển nén lại cơn giận: "Gạo Nếp, lần sau nói ba con dẫn con đi bơi đi, cô thấy ba bơi giỏi lắm mà?"

"Không muốn đâu, ba là bạn trai, nam nữ thụ thụ bất thân."

"..."

"Cô ời, có phải cô giận không?"

Cách này của Gạo Nếp từ trước giờ luôn thuận buồm xuôi gió. Cái miệng mấp máy, cằm chúi xuống bốn mươi lăm độ, khi đó đôi mắt ngẩng lên sẽ có lực sát thương rất lớn, người khác nhìn vào đều cảm thấy xót con bé: "Cô đừng giận con mà!"

Đừng nói chỉ có tim cô, mà cả người Vinh Thiển đều mềm nhũn: "Cô không giận con, Gạo Nếp ngoan nhất."

Lệ Cảnh Trình bơi một vòng xong quay lại cạnh hai người. Anh chỉ mặc cái quần bơi, lúc đứng dậy, nước theo xương đòn chảy xuống, thấy rõ cơ ngực chắc khỏe.

Gạo Nếp sờ người mình: "Ở trong của ba còn lớn hơn con!"

Vinh Thiển kéo tay con qua: "Con mệt không? Muốn nghỉ chút không?"

"Không mệt ạ."

Ánh mắt Gạo Nếp vẫn còn dán chặt chỗ trước ngực ba mình.

Vinh Thiển vội chặn tầm nhìn của con lại.

Lúc này Lệ Cảnh Trình sáng khoái tinh thần, tay chân linh hoạt. Anh không bơi tới chỗ thang hồ bơi mà chống hai tay lên mép hồ rồi chột dùng sức, thân hình cao lớn nhảy lên khỏi mặt nước, cặp đùi nhẹ nhàng trèo lên và cả người cũng leo lên bờ.

Điểm chết người chính là, cái quần của anh lại tụt theo xuống mông, Vinh Thiển đang không vui vì bị "phun mưa", cô ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy cái khe, mặt cô chột hồng lên. Lệ Cảnh Trình có lẽ cũng đã nhận ra, hai tay rất tự nhiên kéo quần lên lại như cũ.

Anh lên bờ uống hai ly nước trái cây, sau lại cầm một ly khác đi xuống bể. Vinh Thiển đang chỉ cho Gạo Nếp cách quan trọng để đạp chân. Lệ Cảnh Trình bơi tới chỗ hai người, đút ống hút vào miệng con.

Gạo Nếp uống liền hai ngụm.

Lệ Cảnh Trình lại đưa ống hút qua phía Vinh Thiển.

Cô cũng không thèm nhìn: "Tôi không uống."

Ống hút đụng vào miệng Vinh Thiển làm cô ngửa ngửa. Cô nhích ra một chút, sắc mặt hơi sầm xuống.

Lệ Cảnh Trình để ly nước lên bờ lại, anh ôm con, đeo phao vào cho con: "Trước tiên, tập đạp chân."

Vinh Thiển thấy vậy bèn nhích ra chỗ khác: "Tôi đi nghỉ một lúc."

Người đàn ông đứng phía sau cô, Gạo Nếp tập rất nỗ lực, ba làm chuyện mất mặt quá!

Một tay Lệ Cảnh Trình móc áo tắm của Vinh Thiển rồi kéo ra, ánh mắt nhìn vào, dọc xuống tấm lưng cô. Vì áo tắm của cô là áo một mảnh, nhìn một cái, quang cảnh áo ngực cũng như món đồ nhỏ xinh trên mông Vinh Thiển hiện ra rõ ràng.

Lúc Vinh Thiển phản ứng được, cô vội bịt phần cổ, một tay kia đẩy Lệ Cảnh Trình ở đằng sau ra: "Anh..."

"Tôi xem vết thương trên lưng em đã khỏi hẳn chưa."

Vinh Thiển then quá hóa giận, định tung một cú đánh nhưng lại bị Lệ Cảnh Trình dễ dàng bắt lại: "Tôi làm gì em mà em định đánh tôi?"

"Tôi tới dạy con bơi, không phải ở đây để gặp thứ lưu manh."

"Nói ai lưu manh đấy?"

Vinh Thiển sờ phía sau lưng, áo tắm vốn không thể che được gì nhiều. Mặt Lệ Cảnh Trình nghiêm túc đằng hoàng: "Vết thương của em vẫn chưa ổn hẳn, sao không băng lại?"

"Có ổn hay không tự tôi rõ hơn anh."

Vinh Thiển vẫn buộc tóc đuôi ngựa, tóc tản ra bông bồng trên mặt nước, dường như khiêu khích ánh mắt Lệ Cảnh Trình.

"Mắt em ở đằng trước sao thấy được vết thương sau lưng?"

Ánh mắt cô chuyển sang Gạo Nếp nhìn con bé đang nghiêm túc tập đạp chân, bấy giờ Vinh Thiển mới nhìn Lệ Cảnh Trình: "Cảm ơn anh quan tâm." Cô thật sự muốn lên bờ nghỉ ngơi.

Vinh Thiển sờ sờ cần cổ làm như đang kiểm tra xem sợi dây có bị rớt, nhưng thật ra là muốn xem sợi dây có bị lệch hay không. Cô xoay người nắm tay vịn mà đi, cánh tay bỗng nhiên lại bị người phía sau giữ lại.

Bàn tay Lệ Cảnh Trình vén váy tắm của cô, lòng bàn tay dán sau lưng Vinh Thiển men lên. Cô cả kinh, cả người nổi hết da gà. Vinh Thiển rụt hai vai lại.

Bàn tay Lệ Cảnh Trình di chuyển lên đến cần cổ, lướt ngang qua toàn bộ sau lưng, Vinh Thiển mới lấy lại phản ứng được.

Bởi vì động tác của anh, áo tắm của Vinh Thiển cũng rút lên theo. Lệ Cảnh Trình liếc nhìn: "Chỗ vết thương bị ma sát nên còn đỏ, đừng ở dưới nước quá lâu, lên đi!"

Như thế rất chính nhân quân tử.

Lệ Cảnh Trình sờ cũng sờ đủ rồi nên cũng rút tay về.

Vinh Thiển hận đến nổi nghiêng răng, hai tay dùng hết sức xô ngực anh, cô muốn xô anh ra càng xa càng tốt, tốt nhất cho ngã chổng vó luôn đi!

Lệ Cảnh Trình đang giữ cánh tay cô, Vinh Thiển không quan tâm cứ đẩy, đẩy. Dằng qua dằng lại mãi, thấy tình trạng đó, anh dứt khoát ấn cô vào trong lòng luôn.

Phải nhớ là đang ở trong hồ bơi, mặc vải gì cũng như không mặc.

Huống hồ nửa người trên Lê Cảnh Trình vốn không mặc gì.

Cả người Vinh Thiển nhào vào lòng anh, nháy mắt da thịt chạm nhau, Lê Cảnh Trình thực sự không kìm được.

Hai tay anh muốn động, Vinh Thiển giãy mãi không ra: "Anh không chịu thả?"

"Em cần tôi à?"

Ý kiến hay.

Vinh Thiển há miệng cắn một cái trước ngực anh.

Lê Cảnh Trình đau, mồ hôi lạnh tỏa cả ra. Vinh Thiển cắn mạnh thật, anh không thể không buông tay, liếc xuống nhìn, một dấu răng vừa đỏ lại vừa sưng, ngay vị trí mẫn cảm của anh.

Vinh Thiển nhìn chăm chăm ngực anh. Biết Lê Cảnh Trình sẽ không chịu để yên, cô lùi lại, quyết định ra tay trước, một chưởng bọt nước lại tấp vào mặt anh. Lê Cảnh Trình vươn cánh tay dài tới chụp, ngón tay giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô, lôi cô về phía mình.

Vinh Thiển không phải đối thủ của anh, nhưng khả năng nhìn thấu lòng người của cô cũng khá rồi, Vinh Thiển cất giọng kêu: "Gạo Nếp!"

Con gái rất biết phối hợp, quay đầu lại: "Dạ?"

Lê Cảnh Trình thấy tình trạng đó vội vàng buông tay, đành phải giấu móng vuốt dưới mặt nước.

Gạo Nếp nhìn qua, tim Vinh Thiển đến giờ vẫn là nhảy thùm thùm, cô vẫy tay với Gạo Nếp: "Mau, bơi qua bên này nè!"

Con gái tràn trề mục tiêu, hai con mắt bắn về phía bên này như tia phóng xạ.

Chín mươi chín phần trăm Lê Cảnh Trình chẳng thể lén lút gì nữa.

"Cô, con tới đây!"

Vinh Thiển vội rời khỏi vòng nguy hiểm, chạy tới đón, đứng chung một chỗ với con.

Sau một lúc lâu, Vinh Thiện cảm thấy mệt mỏi mới leo lên bờ, lau tóc; còn Lệ Cảnh Trình dạy con bơi. Lần đầu xuống nước thời gian tập không nên lâu quá.

Thay đồ xong, Gạo Nếp được Lệ Cảnh Trình ôm trong ngực. Con bé hai tay thỏa mãn ôm cổ ba, nhìn Vinh Thiện nói: "Cô, cô đưa con đi ăn gì đi, ở đây món tráng miệng ngọt ăn ngon lắm."

Vinh Thiện vừa định từ chối, chợt thấy có mấy người cầm máy ảnh từ đằng xa đi tới, cô vội tránh qua hành lang bên kia.

Cùng lúc đó, Thẩm Tĩnh Mạn và Thịnh Thư Lan cũng theo hành lang bên phải đi tới. Vinh Thiện trốn ở góc, cô đoán không sai, những người ấy chắc chắn là phóng viên.

Lệ Cảnh Trình để Gạo Nếp nằm bò trên vai mình: "Sao hai người lại tới?"

Thẩm Tĩnh Mạn dẫn đầu mở miệng trước: "Hôm trước Gạo Nếp nói sẽ tới đây bơi, mẹ và Thư Lan vừa đi ngang qua nên ghé xem."

Mấy tay phóng viên vọt tới trước phỏng vấn: "Hôm nay Gạo Nếp đến đây bơi sao?"

"Anh Lệ, xin hỏi tên thật của Gạo Nếp, có tiện tiết lộ không ạ?"

Thẩm Tĩnh Mạn nhận phần trả lời: "Cháu tôi tên Lệ Thánh Tiệp."

Về mẹ của Gạo Nếp, bên ngoài vẫn không thôi suy đoán, bây giờ được nghe câu trả lời thì càng háng hái: "'Thánh' trong 'Lệ Thánh Tiệp' là 'Thịnh' của cô Thịnh ư?"

(T/n: 圣 - thánh và 盛 - thịnh đều đọc giống nhau là shèng)

Vinh Thiện thò đầu ra.

Lệ Cảnh Trình thấy cảnh trước mắt khá phản cảm, anh chặn máy ảnh của một người trong số đó: "Tôi không nhận phỏng vấn."

Nói xong anh bước khỏi vòng vây đi ra ngoài.

Thẩm Tĩnh Mạn cười cười: "Thư Lan nhà tôi, tôi luôn xem con bé là con mình."

Câu này càng làm rõ hơn suy đoán trong lòng bọn họ, hóa ra người phụ nữ luôn bên cạnh Lệ Cảnh Trình đúng là mẹ ruột của Gạo Nếp.

Vinh Thiển trốn phía sau.

Cái tên đó, lúc trước cô có để ý, nhưng ngụ ý của Lê Thanh Vân đã rõ ràng rằng không liên quan gì tới Thịnh Thư Lan; bây giờ cái tên đó lại thành tên ghép từ Lê Cảnh Trình và Thịnh Thư Lan.

Vinh Thiển thật muốn đi ra nói một tiếng rằng cô mới là mẹ của Gạo Nếp.

"Bà Lê, mẹ Gạo Nếp sống cùng với mọi người, nhưng tại sao với bên ngoài lại luôn che giấu?"

Thẩm Tĩnh Mạn không phủ nhận, cũng không thừa nhận mà lập lờ nước đôi: "Nhà họ Lê chúng tôi rất im ắng, một số chuyện trong nhà không muốn bày cho bên ngoài biết."

Thịnh Thư Lan bên cạnh im lặng.

Thẩm Tĩnh Mạn bảo cô đi với bà qua đây, nhưng cô vốn không nghĩ sẽ đụng phóng viên, càng không nghĩ Thẩm Tĩnh Mạn sẽ nói những câu này.

Về đến Đế Cảnh.

Lê Cảnh Trình để bảo mẫu mang Gạo Nếp lên lầu trước. Thẩm Tĩnh Mạn còn đang nói nói gì đó với Thịnh Thư Lan, mới vừa vào phòng khách đã thấy Lê Cảnh Trình ngồi ở ghế sofa.

"Cảnh Trình!"

Người đàn ông hơi rũ mắt xuống: "Tự biên tự diễn, hai người lại còn diễn rất hăng hái."

Thịnh Thư Lan gấp gáp nhìn sang bà.

Chỉ một câu, Thẩm Tĩnh Mạn đã bị con trai vạch trần, nhưng bà cũng không thấy có gì không ổn.

"Mẹ chỉ là nói cho truyền thông tên cháu mẹ thôi mà."

Lê Cảnh Trình không nói câu nào, Thẩm Tĩnh Mạn biết tính anh.

"Ngày mai mẹ về rồi, không bao giờ ở đây mà lo chuyện của con nữa."

"Thư Lan." Lê Cảnh Trình đột nhiên nhìn sang Thịnh Thư Lan, cả người cô ngẩn ra, vội vàng mở miệng: "Em thật sự không biết, em..."

"Ngày mai, em theo mẹ về đi!"

"Cái gì?"

Người lên tiếng chính là Thẩm Tĩnh Mạn: "Cảnh Trình, con có ý gì?"

"Gạo Nếp có bảo mẫu lo rồi, em có thể yên tâm." Câu này của Lệ Cảnh Trình là nói với Thịnh Thư Lan.

Cô khó tin tròn to mắt.

Lòng cô tràn đầy tin rằng công sức bỏ ra mấy năm nay không biết có thể có được trái tim Lệ Cảnh Trình không, nhưng sẽ không đến mức bị anh đuổi về như vậy.

Thẩm Tĩnh Mạn càng tức giận, bất bình: "Ba năm nay Vinh Thiển bỏ đi, Gạo Nếp là một tay Thư Lan nuôi lớn. Con bé hết ngày hết đêm hết lòng chăm sóc, bây giờ Vinh Thiển quay về, con để Thư Lan ở đâu? Cảnh Trình, con có lương tâm không vậy!"

"Con không có lương tâm." Lệ Cảnh Trình thẳng thắn nói: "Công sức của Thư Lan con biết hết, nhưng con không thể nào hứa hẹn nhiều hơn. Cô ấy muốn thứ gì khác con đều có thể cho cô ấy."

"Thư Lan, con không được đi!"

Thẩm Tĩnh Mạn bỗng chốc kéo Thịnh Thư Lan khóc: "Con phải ở đây, nếu không Lệ gia cũng sẽ không nhận con đâu."

"Mẹ, hai người làm sao vậy?" Thịnh Thư Lan khóc thảm thiết: "Con bị người ta chê ghét vậy sao?"

Cô giãy tay khỏi Thẩm Tĩnh Mạn, chạy nhanh về phòng.

Lệ Cảnh Trình cầm chìa khóa xe lên, không nói hai câu đã lại đi ra ngoài.

Tới quán bar Phong Linh, Tôn Giai Lâm đang ở trong.

Lệ Cảnh Trình nhìn anh ta chạy tới chạy lui: "Cậu thật sự đổi chủ nơi này thành cậu rồi."

"Tớ thuận tiện giúp đỡ một tay thôi."

"Không sợ Hoắc Thiếu Huyền tới đây đụng mặt sao?"

Tôn Giai Lân rót đầy rượu cho Lệ Cảnh Trình: "Hắn tới được mấy lần? Dù có đụng mặt, tớ tới uống rượu thì sao?"

Lệ Cảnh Trình vắt đôi chân dài. Ánh mắt Tôn Giai Lân thoáng tối lại, nhìn về phía Lệ Cảnh Trình: "Vinh Thiển về rồi."

"Ừm."

"Còn dẫn theo một thằng bé."

"Phải."

"Của cậu hả?"

Lệ Cảnh Trình liếc anh ta: "Là con tớ."

Tôn Giai Lân mở miệng: "Cậu sướng thật, con trai con gái đều đã có."

"Nhưng sao cậu và Mạc Hy lại bị Vinh Thiển phát hiện?"

"Cô ta nói với cậu?"

Tôn Giai Lân ngồi xuống bên cạnh Lệ Cảnh Trình: "Cậu nói cô ta với Hoắc Thiếu Huyền có khả năng tái hợp không?"

"Xéo!"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình đột nhiên thay đổi, nếu không phải là bạn bè thì đã có một đấm tung ra rồi: "Cô ấy dám?"

"Xem ra tớ chỉ có thể nghĩ cách khác." Tôn Giai Lân ngửa đầu dốc rượu.

"Cậu đừng có ý gì với cô ấy là được." Lệ Cảnh Trình lên tiếng cảnh cáo.

"Tớ chỉ muốn Hy Tử, tớ có ý với người phụ nữ của cậu làm gì!"

Tôn Giai Lân chống cằm: "Cậu nói xem tớ là cái dạng gì? Muốn tiền có tiền, tự nhận mình coi cũng được, nhưng người phụ nữ mình theo đuổi mấy năm như thế vẫn không chịu ly hôn."

Lệ Cảnh Trình nhìn anh ta: "Bởi vì cậu chưa đủ tàn nhẫn, chưa đủ quyết đoán. Chịu đi!"

Tôn Giai Lân tự giễu lắc đầu, nhưng không phải sao? Mấy thủ đoạn tàn nhẫn anh tuyệt đối không giở ra với người phụ nữ của mình.

Chẳng biết Thẩm Tĩnh Mạn vô tình hay cố ý tiết lộ cho truyền thông biết, ngày hôm sau lập tức có hiệu quả.

Mức độ lan tỏa rất rộng, nhắm thẳng vào Lệ Cảnh Trình và Thịnh Thư Lan. Có người chỉ ra trong chương "Bố ơi mình đi đâu thế", trước khi cảnh quay bị chuyển, Gạo Nếp đã gọi mẹ.

Điều này đã nói lên vợ Lệ Cảnh Trình sống ở Đế Cảnh, không phải như bên ngoài đồn đại nói cô ta bỏ chồng bỏ con hoặc chỉ là người dễ thuê.

Ngay sau đó, Lệ Cảnh Trình cũng bị săn soi chòng chọc, đi đến chỗ nào cũng bị phóng viên theo dõi.

Anh không thích cuộc sống riêng của mình bị phơi bày cho người khác xem, nhưng từ lúc tham gia chương trình, ngay cả những phóng viên showbiz cũng theo anh không từ bỏ.

Mấy ngày không liên lạc với Vinh Thiến, Lệ Cảnh Trình ra khỏi công ty là đi thẳng tới phòng đấu giá.

Vinh Thiến vẫn đang giữ chuỗi ngọc của Thẩm Tĩnh Mạn, anh phải chuộc lại.

Vào công ty, Lệ Cảnh Trình tìm được phòng làm việc của Vinh Thiến. Anh cũng coi như là người đã mua được mấy món giá trị lớn, là khách quý phòng đấu giá cho nên thư ký cũng dẫn anh đi mà không hỏi nhiều.

Đi tới cửa thấy cửa khép hờ, Lệ Cảnh Trình nhẹ nhàng đẩy ra. Vinh Thiến đang gọi điện thoại, vẫn không chú ý thấy.

"VẬY, tức là ổn định đúng không?"

Lệ Cảnh Trình thấy sự nghiêm túc trên khuôn mặt nhìn nghiêm của Vinh Thiến.

Tay cô vất trán: "Tiền không thành vấn đề. Tôi đã tra trên mạng rồi, anh ấy như vậy vẫn có thể tỉnh lại, mọi người nhất định không thể buông tay."

Lệ Cảnh Trình mơ mơ hồ hồ nghe thấy cái gì mà "tỉnh lại"?

Vinh Thiến đang ngồi trên ghế, xoay ghế một cái, ánh mắt đột nhiên đùng phải bóng dáng ngoài cửa. Cô sợ thiếu chút nữa hét lên nhưng vẫn kịp trấn tĩnh: "Ai?"

Lệ Cảnh Trình cũng lập tức đẩy hẳn cửa ra mà bước vào.

Vinh Thiển đè thấp giọng: "Nói chung là hãy cố hết sức. Được rồi, cứ như vậy đi."

Cô cúp điện thoại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lệ Cảnh Trình: "Anh tới làm gì?"

Hai tay anh chống xuống bàn làm việc của cô: "Tìm em đây."

Vinh Thiển cầm xấp giấy tờ trong tay mở xem, cũng chẳng ngẩng đầu lên: "Bên ngoài tám, chín phần mười là phóng viên theo dõi, anh đừng có đến hại tôi."

Lệ Cảnh Trình nghe nói thế liền không vui: "Sao tôi lại hại em? Nhà em có người hôn mê bất tỉnh sao?"

Ánh mắt cô lóe lên.

Không muốn Lệ Cảnh Trình bám dính vấn đề này, Vinh Thiển ngẩng đầu, gom xếp giấy tờ trong tay lại: "Lệ Cảnh Trình, anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện để Gạo Nếp nhận lại tôi sao?"

"Vinh Thiển..." Anh chụp lấy, hỏi lại ngay: "Em còn hận tôi sao?"

Ánh mắt cô như bị anh kéo lấy, phảng phất như ma thuật không thể dời đi. Vinh Thiển một chân đứng cạnh vũng xoáy, đáy mắt Lệ Cảnh Trình tối sâu thâm thúy, cô không chú ý một chút sẽ bị rơi vào ngay.

Cô chưa bao giờ hỏi mình vấn đề này.

Vinh Thiển, mà còn hận người đàn ông mấy năm trước đã phá hủy toàn bộ cuộc sống của mà không?

Nếu nói không hận, chính cô cũng không tin.

Nếu nói hận, vì sao cô cảm thấy yếu ớt vậy?

Hơn nữa cuộc sống của cô đã bị quá nhiều chuyện ập tới, hết chuyện này lại tới chuyện khác, càng chẳng thể chịu đựng bất cứ áp lực nào nữa.

Phút chốc ngẩng đầu lên, cô mới phát hiện bước đi của mình vẫn gian nan, gánh nặng đè trên lưng còn khiến cô không thể ngoái đầu lại.

Cho nên, dần dần, cô không nhìn thấy những chuyện đã qua phía sau nữa, cô chỉ có thể đi về phía trước.

Bàn tay Lệ Cảnh Trình đang bày ra trước mắt cô, Vinh Thiển dời ánh mắt: "Lệ Cảnh Trình, lúc quyết định lấy tên 'Lệ Thánh Tiệp', anh không cảm thấy có hàm ý khác sao?"

"Em ghen."

Anh không hỏi, mà là khẳng định.

Nét mặt Vinh Thiển vẫn lạnh nhạt như cũ.

Cô không còn là cô gái trẻ không chịu được một hai câu trêu chọc: "Tôi mới là mẹ Gạo Nếp. Dù tôi và anh đã chia tay nhưng nhìn thấy người khác nhận con bé là con trong lòng tôi chắc chắn không dễ chịu."

"Nếu lúc trước em không đi thì chuyện hôm nay xảy ra được ư?"

Vinh Thiển bỏ kẹp hồ sơ vào ngăn kéo: "Đừng buộc tôi nhớ lại chuyện trước kia."

Người đàn ông giơ tay: "Được, được!" Anh đưa tay kéo ghế: "Vậy chúng ta nói vào chuyện chính một chút."

"Anh thì có thể có chuyện chính gì chứ?"

Câu này nói ra như biến anh thành kẻ không đứng đắn. Lệ Cảnh Trình lấy ra tờ chi phiếu: "Đây là tiền mẹ tôi cầm của em, chuỗi ngọc kia cũng không được số tiền thế này, tôi đem nó đến để chuộc lại đồ."

Vinh Thiển nghe anh nói, hiện tại là lúc cô thiếu tiền. Cô mở ngăn kéo, lấy cái hộp gấm của Thẩm Tĩnh Mạn đẩy tới tay Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển cầm chi phiếu, nhìn anh: "Còn việc gì sao?"

"Lúc nào dạy con bơi tiếp?"

Vinh Thiển nhớ đến Lệ Cảnh Trình động tay động chân lập tức sa sầm mặt: "Tôi không có thời gian."

"Gạo Nếp về nhà cứ trông mong trông ngóng lần sau, tôi cũng không biết nói sao đây với con bé."

Hàm răng cô ngứa ngáy: "Lệ Cảnh Trình, anh đúng là không biết xấu hổ!"

Người đàn ông cầm cái hộp gấm, gõ hai cái vào lòng bàn tay: "Là con muốn gặp em, liên quan gì tới tôi? Huống chi, em không muốn gặp con bé?"

"Mấy ngày nay phóng viên cứ bám dính, tôi không muốn bị kéo vào."

"Chuyện này có thể giải quyết nhanh thôi." Lệ Cảnh Trình cầm hộp gấm gõ lên chiếc laptop của Vinh Thiến: "5h, tin tức sẽ được đưa ra, lúc đó em tìm mà xem."

"Tôi không quan tâm chuyện của anh."

Người đàn ông giơ lên đồng hồ lên xem, lát nữa anh còn có việc nên đành phải đi trước.

Vinh Thiến tiếp tục làm việc, nhưng trong lòng lại như có gì đấy.

Đợi tới 5h, mấy ngón tay không tự chủ mà được gõ bàn phím. Tin tức loại mì ăn liền lá cải luôn luôn lan nhanh như thế. Trên mạng, tin Gạo Nếp có tên Lê Thánh Tiệp bị phủ nhận bằng cái tên trên tờ giấy xuất thân.

Hóa ra lúc nhập hộ khẩu cho con, Lệ Cảnh Trình không lấy cái tên Lê Thánh Tiệp.

Nhưng đổi "Thánh" thành "Hâm". (t/n: 歆 - Hâm: hâm mộ, rung động)

Vinh Thiến có cảm giác không nói nên lời.

Hồi đó, Lệ Cảnh Trình không lấy tên này, tất nhiên anh cũng thấy không ổn. Anh lại không nói với ai.

Khi đó Vinh Thiến một mực đòi ra đi nên chắc chắn sẽ không để tâm tấc lòng của anh; còn với người trong nhà họ Lê, Lệ Cảnh Trình lại lười đi thông báo.

Mắt cô bình tĩnh nhìn vào màn hình máy tính, nhớ lúc này người đàn ông phóng khoáng tự tại xoay người lại mỉm cười với mình, khuôn mặt Vinh Thiến không khỏi giãn ra. Cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan sở.

Mới vừa đi ra công ty đã thấy một chiếc xe thể thao đỏ rực phong nhã. Vinh Thiến tưởng xe của một khách hàng nữ. Cô lấy chìa khóa xe ra, đi tới xe của mình.

"Vinh Thiến!"

Một giọng nam truyền tới tai Vinh Thiến, cô quay đầu lại nhìn. Cửa sổ xe thể thao được hạ xuống, lộ ra gương mặt Tôn Giai Lân ở trong.

Tâm trạng Vinh Thiến chùng xuống: "Anh tìm tôi?"

"Phải, có một số việc muốn nói với cô."

Vinh Thiển đoán được đó là gì.

"Tôi thấy không cần thiết."

"Hãy nói một lúc đi! Vả lại mấy năm cô sống thế nào tôi có tình cờ biết một chút."

Bàn tay Vinh Thiển đang nắm vô lăng cứng lại. Tôn Giai Lâm nố máy trước:

"Có chỗ không xa đây đâu, yên tĩnh."

Cô do dự một chút rồi lái theo.

Tôn Giai Lâm dừng xe trước một tiệm cà phê, Vinh Thiển cũng theo tới nơi.

Cô còn phải về nhà với Tụng Tụng, không có nhiều thời gian.

"Có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi!"

Tôn Giai Lâm gọi hai tách cà phê, lúc này mới đi vào vấn đề chính: "Chuyện tôi và Hy Tử cô biết rồi đấy."

"Các người lộ liễu không nể mặt ai như vậy, người khác không muốn biết cũng khó."

"Tôi thích cô ấy thật lòng."

"Nhưng Mạc Hy đã kết hôn rồi, có chồng có con."

Tôn Giai Lâm nghe được sự kích động trong giọng nói của Vinh Thiển: "Cô còn yêu Hoắc Thiếu Huyền?"

"Các người làm chuyện vô đạo đức, liên quan gì tới tôi?"

Tôn Giai Lâm cười khê: "Chẳng lẽ cô thì khác? Hiện tại, cô mượn đứa trẻ trong tay để tiếp cận Lệ Cảnh Trình, không phải để hợp lại với cậu ấy sao?"

"Anh tìm tôi đơn giản là bảo tôi câm miệng, không cho tôi đem chuyện của các người nói với Hoắc Thiếu Huyền thôi, hà tất phải vòng vèo?"

Với Vinh Thiển, chuyện của cô còn chưa tới phiên người khác soi mói.

"Cô nói đúng, tôi hi vọng cô cứ lo chuyện của cô thôi, chớ lảm miêng trước mặt Hoắc Thiếu Huyền."

Nhân viên vụ đưa cà phê lên.

Vinh Thiện không uống, cô cảm thấy buồn cười: "Nếu tôi nói ra không phải anh càng có cơ hội sao?"

Sắc mặt Tôn Giai Lâm hơi thay đổi. Hắn ta bỗng lấy một cái túi da trâu ra, vút vào tay Vinh Thiện: "Tự cô xem đi!"

Vinh Thiện ngẩn ra, sau đó mở túi lấy đồ trong đó ra xem.

Là một xấp ảnh chụp.

Khuôn mặt Vinh Thiện khẽ thay đổi.

Tôn Giai Lâm nhìn gương mặt cô suy nghĩ. Ban đầu anh ta nghĩ rằng cô nhóc này vẫn như ba năm trước, tùy tiện hù dọa mấy câu là có thể làm cho cô ngậm miệng. Bây giờ giữa hai đầu lông mày cô vẫn ung dung bình tĩnh khi xem hình, khó mà đối phó, may mà anh ta còn có đòn sát thủ này.

Vinh Thiện nhìn mấy tấm hình.

Tôn Giai Lâm hớp một ngụm cà phê: "Cảnh Trình là bạn tôi. Cậu ấy lại nhận định Tụng Tụng là con cậu ấy."

Vinh Thiện đem ảnh bỏ lại vào trong túi: "Cho nên anh dùng giao tình của mình với anh ta để lấy ra giao dịch à?"

"Mấy tấm ảnh này đủ để chứng minh thằng bé kia không phải của cậu ấy.

Vinh Thiện, chiêu lừa này cô xài cũng khá đấy."

Giọng Tôn Giai Lâm nghe không thân thiện, tốt xấu gì cũng kêu oan hộ Lệ Cảnh Trình.

Ngón tay Vinh Thiện đè chặt miệng túi: "Mấy tấm ảnh nói được cái gì? Các người lo lắng quá rồi. Chuyện anh và Mạc Hy tôi sẽ không nói với Hoắc Thiếu Huyền."

Nếu Hoắc Thiếu Huyền nghe được chuyện này từ cô, đó mới là điều Hoắc Thiếu Huyền khó chấp nhận được nhất.

Ngón tay Tôn Giai Lâm miết quai tách. Vinh Thiện cầm cái túi đựng ảnh chụp nhét vào trong túi mình.

"Cô nói Tụng Tụng là con của Cảnh Trình rồi cuộc là muốn cùng nổi lại tình xưa với cậu ấy hay là muốn mượn cớ gặp con gái?"

"Vậy anh đã uy hiếp tôi rồi cuộc là muốn tôi không nói với Hoắc Thiếu Huyền để Mạc Hy khỏi mang tiếng từng ly hôn? Hay là anh cam tâm tình nguyện làm nam tiểu tam?"

"Cô..."

Vinh Thiển ngẩng đầu, nhìn thẳng mắt anh ta: "Tôi không có chuyện xấu gì phải giấu. Tôi không nói với Hoắc Thiếu Huyền là bởi vì tự tôi không muốn. Anh có thể cầm những tấm ảnh này đi tìm Lệ Cảnh Trình, tôi không sợ. Anh đi mà hỏi anh ta tôi có bao giờ nói Tụng Tụng là con anh ta không."

Mẹ nó đúng lắm!

Tôn Giai Lâm suýt chửi thét. Đụng loại phụ nữ này đúng là xui xẻo của anh em bọn hắn.

Ngón tay Tôn Giai Lâm giơ lên, chỉ về phía cô: "Nếu cô..."

Vinh Thiển ngồi yên: "Cám ơn anh mời cà phê."

Anh ta cũng không ngồi yên nữa, đứng thẳng dậy. Ánh mắt Tôn Giai Lâm từ trên cao nhìn xuống Vinh Thiển: "Mấy tấm này chỉ là bản sao, cô nhớ kỹ lời cô nói đấy!"

Vinh Thiển nhìn bóng dáng hắn ta đi nhanh ra ngoài; chờ xe Tôn Giai Lâm xe đi khỏi đây, cô mới bỏ tách cà phê xuống.

Hai tay run rẩy kéo khóa kéo, lấy mấy tấm ảnh ra. Mấy thứ này cũng không khó kiểm, chỉ cần Lệ Cảnh Trình có ý định tìm, anh cũng có thể phát hiện.

Ngón tay Vinh Thiển xoa xoa viền tấm ảnh, viền mắt chưa xót không tả được.

Lệ Cảnh Trình đã chắc chắn như vậy, là vì quá tin vào trực giác của mình, hay vì quá tin tưởng cô đây?

Lúc đầu, anh còn có thể nghi ngờ thân phận của Tụng Tụng và muốn làm giám định ADN.

Về sau, trời xui đất khiến mấy lần, Lệ Cảnh Trình vững tin không nghi ngờ.

Vinh Thiển cảm thấy hình cô đang đi trên vách đá, nhìn lại không có đường lui, mà phía trước chỉ có cầu độc mộc, không đưa chân cũng không được.

Cô cất ảnh lại vào trong túi, ánh mắt suy nghĩ xuất thần.

"Sao em lại ở đây?"

Không biết ngồi đã bao lâu, đột nhiên có một giọng nam làm cô ngẩng đầu. Dưới nắng chiều chiếu xuống, gương mặt Lệ Cảnh Trình với những đường nét tinh tế như được tạc trông mê mị và rung động.

Vinh Thiên giật mình, tay bị run: "Anh?"

Cô ngồi thất thần đến ngay cả anh đến gần cũng không phát hiện.

Lệ Cảnh Trình thuận mắt nhìn xuống, Vinh Thiên ý thức được hình của cô còn để trên bàn.

Cô sợ hãi, bàn tay run cả lên, cả tách cà phê nâu đậm đổ vào cái túi da trâu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 64 : Cái ôm chí mạng bị anh nhìn thấy

Edit : Dế Mèn

Lệ Cảnh Trình cau mày, vươn tay ra: "Thứ gì đó?"

Vinh Thiển vội đề cái túi da trâu lại: "Đây là tư liệu của khách phòng đấu giá, anh không xem được."

Đầu ngón tay anh đang nín một góc cái túi: "Tư liệu gì bí mật thế?"

Vinh Thiển gắng ra vẻ trấn tĩnh, mặt mày không chút hoảng loạn: "Đương nhiên là bảo vật của những người sưu tầm, cho tới giờ đấu giá, trừ nhà giám định thì không ai được xem cả."

Cuối cùng Lệ Cảnh Trình cũng tin, anh rút tay về.

Vinh Thiển lấy khăn tay ra, lau xong cất cái túi da trâu vào lại túi mình.

Người đàn ông thấy cô đứng dậy: "Đi sao?"

"Ừm."

Vinh Thiển tránh ánh mắt anh. Lệ Cảnh Trình thấy cô trông vẻ vội vã như có việc gấp, cánh tay anh chặn lại: "Em đến đây với ai?"

Phản ứng đầu tiên của Vinh Thiển là định nói tới với khách; nhưng cuối cùng cô thấy hơi chột dạ nên buột miệng: "Tôi ngồi một mình chút thôi."

Lệ Cảnh Trình cũng chỉ thuận miệng hỏi, ánh mắt anh nhìn trên mặt bàn: "Một người lại uống hai tách cà phê, còn đặt đối diện nhau."

"Anh lo chuyện bao đồng rồi." Vinh Thiển dứt khoát gạt cánh tay Lệ Cảnh Trình ra, bước đi thẳng.

Anh đến đây cũng do có hẹn, không thể tùy tiện bỏ đi, đành phải nhìn Vinh Thiển bước nhanh biến mất khỏi mắt anh.

Trở lại xe, Vinh Thiển ném cái túi da trâu lên ghế phụ.

Đầu cô gục xuống trên vô lăng. Trong lòng cô nhớ con nhưng cô biết từ giờ trở đi không thể lại để Lệ Cảnh Trình có cơ hội gặp Tụng Tụng được. Nếu một ngày bị vạch trần, với tính tình Lệ Cảnh Trình, không chừng lại có những hành động tàn nhẫn...

Mấy ngày này, đầu ngón tay Lê Cảnh Trình cứ gõ gõ bàn làm việc. Hiện tại anh đang tính toán, anh không tìm cơ hội gặp Vinh Thiến, sao Vinh Thiến cũng không chủ động tìm anh.

Buổi tối.

Gạo Nếp ngồi ở ghế phụ, hai mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng Vinh Thiến đi ra thì vẫy tay liên hồi: "Cô ơi!"

Vinh Thiến nhìn quanh. Gạo Nếp tự mình đẩy cửa xe ra luôn, Vinh Thiến thấy cảnh đấy thì bước nhanh tới: "Đừng, như vậy nguy hiểm lắm!"

"Cô ơi, ba nói dẫn con đi gặp em bé."

Vinh Thiến xoa đầu con bé, thần sắc chưa bớt lo: "Em không có ở nhà."

"Đi đâu rồi?" Là Lê Cảnh Trình hỏi.

Ánh mắt Vinh Thiến vẫn nhìn con gái: "Ba tôi muốn gặp cháu, tôi đem thằng bé gửi ở Vinh gia mấy ngày."

Lê Cảnh Trình nghe vậy sắc mặt hơi trầm xuống: "Em có sự đồng ý của tôi chưa?"

Gạo Nếp tò mò quay đầu nhìn ba.

Vinh Thiến ôm con đặt lên ghế lại: "Cô phải về, chào con nhé!"

Bàn tay nắm vô lăng của Lê Cảnh Trình gồng lại, anh còn chưa có ném con gái đi đâu lung tung bao giờ: "Lên xe!"

"Hôm nay tôi còn có việc."

Người đàn ông nhấn còi xe, quay phắt sang con gái: "Bà nội về Lại Hải rồi, ngày mai con với Thư Lan cũng về đi, cứ ở đó đừng về."

Gạo Nếp nghe vậy hoảng, khuôn mặt nhỏ bé nhăn lại: "Con không muốn đâu. Con muốn ở với ba."

Vinh Thiến sao có thể không nghe ra câu này là nói cho cô nghe. Cô do dự một lúc cuối cùng cũng mở cửa sau, ngồi vào xe.

Xe chạy đến quảng trường mua sắm, Lê Cảnh Trình để Gạo Nếp chơi ở khu thiếu nhi.

Vinh Thiện nhìn bóng dáng con chạy tới chạy lui, lòng cô trĩu nặng. Đôi mắt ngẩng lên nhìn khuôn mặt nghiêng của Lệ Cảnh Trình, vừa lúc ánh mắt anh nhìn sang cô. Vinh Thiện cố lấy can đảm: "Lệ Cảnh Trình, tôi có thể nhận con không?"

Sắc mặt người đàn ông vẫn bình lặng như cũ: "Nhận bằng cách nào?"

"Tôi muốn cho con bé biết tôi là mẹ nó." Bàn tay Vinh Thiện để trên đùi chột nắm chặt lại.

Cô muốn trước khi sự việc bị bại lộ cô có thể nhận lại Gạo Nếp. Dù tới lúc đó Lệ Cảnh Trình có nổi giận, dù gì cô cũng được nghe Gạo Nếp gọi mẹ rồi đúng không?

Biết sự tồn tại của cô, tự Gạo Nếp cũng sẽ muốn gặp cô nhiều hơn.

Lệ Cảnh Trình khoanh hai tay trước ngực: "Vậy em giải thích thế nào với con việc em biệt tích ba năm?"

Vinh Thiện thấy có hi vọng thì hai mắt sáng ngời: "Tôi có thể nói lúc trước tôi bận ở nước ngoài, ba năm không bên cạnh con tôi sẽ hết lòng bù đắp."

Đôi mắt anh nhìn về phía xa, nhìn Gạo Nếp khuôn mặt tươi cười như hoa, tim vẫn không khỏi đau nhói: "Mấy đêm em bỏ đi, con khóc cả ngày cả đêm, khóc mất cả giọng. Con bé thậm chí không chịu uống sữa bột. Chính Thư Lan đã bế con, để Gạo Nếp tưởng là mẹ, nhưng cô ấy đâu phải mẹ, cũng đâu có sữa. Bảo mẫu nói Thư Lan bị cắn đau, Gạo Nếp chưa mọc răng nhưng lại cắn rất đau. Hết lần này tới lần khác con bé không bú được nên cũng rồi phải chịu uống sữa bột."

Viễn mắt Vinh Thiện nóng hổi khó chịu. Từ khi quay về Nam Thịnh rồi gặp Gạo Nếp đến giờ, Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ nói với cô ba năm qua con và anh đã phải sống thế nào.

Bây giờ cô lại mở miệng đòi nhận con?

Hai mắt Vinh Thiện mờ mịt sương mù. Sao cô lại không đau lòng chứ?

Lúc ra đi, gần như mỗi đêm đều nghe tiếng Gạo Nếp khóc khàn cổ.

Đường nét trên khuôn mặt Lệ Cảnh Trình lúc này rất cứng nhắc: "Tôi thấy rất may. Bây giờ Gạo Nếp mới bốn tuổi, con nhiều lắm cũng chỉ quăn quít

tôi mà hỏi 'Ba ơi, con có mẹ không?', 'Mẹ ở đâu?'; thông thường chỉ cần kẹo hoặc một bữa ăn ngon là có thể lừa con bé quên. Vinh Thiến! Em có thể tìm lúc mà nói."

Lệ Cảnh Trình liếc xéo qua cô.

Đối với cô, có lúc anh vừa yêu vừa hận, nhưng rõ ràng yêu nhiều hơn hận nên mới khiến anh lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Em nói đi, tới lúc con lớn hơn một chút, lên nhà trẻ, tiếp xúc nhiều với bạn bè, nhưng lại chưa bao giờ được mẹ đưa đón, tôi còn có thể lấy kẹo lừa đôi mắt ngây thơ nhưng luôn mong ngóng của con sao?"

Vinh Thiến cuối cùng nhin không được, hai mắt ửng đỏ, nước mắt cứ chảy ra bên ngoài: "Tôi đã trở về rồi. Những chuyện anh nói sẽ không có đâu. Lúc con cần mẹ tôi sẽ vẫn ở bên con."

Lệ Cảnh Trình quay đi, cách đó không xa Gạo Nếp đang chìa về anh nụ hôn gió.

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình cong lên, vẫy tay với con.

Vinh Thiến nhìn đến mất hồn, không phải phong thái hiên ngang của người đàn ông đẹp để mê người thế nào, cô nghĩ tới ba năm này anh một mình nuôi con, còn phải nói dối đưa con gái anh yêu nhất hết lần này tới lần khác, từng hành động giơ tay nhắc chân của anh với Gạo Nếp dễ thương vô cùng, thân thiết ghi hết vào trong khung cảnh.

"Tôi sẽ làm một người mẹ tốt."

Lệ Cảnh Trình xoay người đối diện với cô.

Một bàn tay đưa về phía trước nắm lấy cằm Vinh Thiến: "Em hôn tôi đi, tôi sẽ suy nghĩ thử."

"Tôi đang nói nghiêm túc với anh."

"Tôi không đứng đắn lúc nào?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình ngược lại chẳng có gì giống như đang nói đùa: "Em đã muốn Gạo Nếp nhận em là mẹ, chẳng lẽ em lại muốn Gạo Nếp biết chúng ta xa cách? Cho nên, trước khi để Gạo Nếp nhận em, em phải thân mật với tôi."

Ngón tay anh lau nước mắt cho cô, cô vừa khóc, dù gì anh vẫn không nỡ làm ngơ.

Ba năm, bao đau khổ oán thán nào cũng trải đã qua, có rất nhiều điều muốn chất vấn cô, lại không chịu được khi nhìn Vinh Thiễn rơi nước mắt.

Lệ Cảnh Trình đau lòng khi cô khóc, càng đau lòng khi không biết hai năm qua, cô phải sống cuộc sống bên ngoài như thế nào.

"Được rồi được rồi, đừng khóc! Tôi sẽ để em nhận con."

"Thật sao?"

Lệ Cảnh Trình gạt giọt nước mắt mà như thấy phỏng tay.

Anh nhéo nhéo mặt Vinh Thiễn, nhân thể nghiêng người tới. Sắc mặt cô căng thẳng, đôi mắt hạnh trợn tròn, cánh môi anh như sắp chạm tới môi cô, Vinh Thiễn né: "Đừng như vậy!"

Tay anh rơi xuống bả vai cô: "Có phải em chỉ muốn nhận con chứ không muốn về nhà?"

Vinh Thiễn quay mặt: "Từ đầu tôi cũng đã bỏ đi rồi. Lệ Cảnh Trình, anh cảm thấy giữa chúng ta còn có thể ư?"

Người đàn ông có vẻ căng thẳng: "Nói vậy em hoàn toàn có thể bỏ Tụng Tụng, tại sao còn sinh con ra?"

Xem ra với Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiễn chịu sinh con của anh tức trong lòng ít nhiều cũng có suy nghĩ sẽ quay trở về, dù chỉ trong nháy mắt.

Cô á khẩu không trả lời được.

Lệ Cảnh Trình biết trong lòng cô còn để tâm điều gì: "Tôi một mình làm bạn với con ba năm nay, trả cái đêm tôi làm em tổn thương sâu sắc, thế đã được chưa?"

Sắc mặt Vinh Thiễn tái nhợt.

Buổi tối đó, buổi tối làm cô sống không bằng chết, còn phá cả tình yêu đẹp đẻ của cô.

Chỉ khi cái khổ sở dẫn vật ấy bị một cơn đau đớn khác đè lấp, cô mới có thể so sánh, biết cái gì nặng cái gì nhẹ.

Hơn một ngàn ngày đêm, nỗi nhớ con thống khổ không chịu nổi.

Cô nghĩ tới Gạo Nếp, nghĩ tới ý định quay về, nhưng về sau một loạt sự tình xảy ra khiến Vinh Thiển như cung đã rời khỏi tên, không có đường rút lui. Vinh Thiển tránh đề tài của Lệ Cảnh Trình: "Anh đừng ép tôi, cho tôi chút thời gian suy nghĩ."

Đây đã là đáp án ngoài dự liệu của anh.

Khóe miệng anh hơi cong, gật gật đầu.

"Vậy tôi có thể nhận con trước không?"

Lệ Cảnh Trình giữ lại con bài cuối cùng không lật: "Chờ em suy nghĩ thông suốt rồi, tôi sẽ để Gạo Nếp gọi em là mẹ."

Gạo Nếp đang trượt từ trên cầu trượt xuống, Lệ Cảnh Trình vẫy vẫy tay với con, vừa hỏi Vinh Thiển bên cạnh: "Tụng Tụng tới Vinh gia mấy ngày?"

"Ba tôi gần đây tình hình có chuyển biến tốt. Tôi muốn cho thằng bé ở cùng ba nhiều hơn." Đầu ngón tay Vinh Thiển siết chặt cái túi.

Lệ Cảnh Trình không hỏi thêm nữa: "Đi ăn cơm chung với con đi!"

Yêu cầu thế này cô không bao giờ cự tuyệt được.

Hoắc gia.

Hoắc Thiếu Huyền đi dép, ngồi trên sàn nhà, Tranh Tranh đang dùng đất sét nặn công chúa Bạch Tuyết. Máy tính xách tay đặt trên đầu gối người đàn ông. Mạc Hy từ phòng thay quần áo đi ra, tông màu cam làm cô trông vẻ vui mừng hơn hờ.

"Mẹ, đêm nay mẹ thật đẹp nha!"

Mạc Hy vén tóc lên búi, cô mỉm cười đi tới chỗ hai cha con: "Tranh Tranh đang chơi gì đấy?"

"Ba mua cho con đất sét, có đủ màu luôn, có thể nặn rất nhiều hình."

Mạc Hy rất nhạy cảm, nhìn thấy trên mặt đất bày đủ đồ chơi đất sét, sắc mặt cô đột nhiên thay đổi. Bởi vì Vinh Thiển hồi bé thích thứ này nên Hoắc Thiếu Huyền hay mua cho cô ấy, cô ấy sau đó còn chọn điêu khắc làm chuyên ngành của mình. "Thiếu Huyền, anh có ý gì đây?"

Hoắc Thiếu Huyền rời khỏi máy vi tính: "Cái gì cơ?"

Sắc mặt người đàn ông lãnh đạm.

Mạc Hy chỉ những thứ trên mặt đất: "Tại sao cứ phải cho Tranh Tranh mấy thứ này? Anh muốn biến con thành Vinh Thiển để bù đắp chuyện anh và cô ấy không thể ở cùng nhau sao?"

Đáy mắt Hoắc Thiếu Huyền đang tĩnh lặng đột nhiên vì những lời Mạc Hy nói mà nổi sóng cuộn trào mãnh liệt, sắc bén lạnh thấu xương: "Hy Tử, em không có gì làm nên kiếm chuyện phải không?"

"Rốt cuộc là ai kiếm chuyện chứ?" Mạc Hy cao giọng: "Em và anh kết hôn đến giờ, anh đã quên Vinh Thiển chưa? Tự trong lòng anh rõ nhất."

Hoắc Thiếu Huyền nhìn Tranh Tranh, thấy con sợ run cả người. Anh cất máy tính, Tranh Tranh lại mở miệng trước: "Mẹ đừng giận, tại Tranh Tranh thấy các bạn chơi cái này, con mới nói ba mua, huhuhu..."

Hoắc Thiếu Huyền đau lòng vô cùng, lập tức ôm lấy Tranh Tranh.

Mạc Hy nghe xong cũng không giấu được áy náy, cô đứng im hoảng sợ: "Xin lỗi Thiếu Huyền, em..."

Hoắc Thiếu Huyền ôm Tranh Tranh đi ra ngoài, Mạc Hy ngoái nhìn bóng lưng người đàn ông đi ra. Cô bần thần ngồi xuống mép giường, cảm thấy càng lúc càng mệt, khả năng chịu đựng cũng ngày càng kém.

Càng ngày, Hoắc Thiếu Huyền mặc quần áo màu gì cô cũng sẽ cảm thấy đó màu Vinh Thiển thích nên anh mới mặc. Anh đưa cô ra ngoài ăn cơm, Mạc Hy đều phải coi thử xem món anh chọn có phải khẩu vị của Vinh Thiển hay không.

Mạc Hy biết như vậy không đúng, nhưng thực sự cô không khống chế được chính mình.

Hoắc Thiếu Huyền ôm Tranh Tranh vào phòng ngủ của con, an ủi con mấy câu.

Lúc trở lại, Mạc Hy vẫn ngồi ở đấy. Thấy hai cha con đi vào, Mạc Hy lập tức đứng dậy: "Tranh Tranh, là mẹ to giọng, xin lỗi con."

Tranh Tranh bổ nhào tới ôm cô: "Mẹ không giận sao?"

"Mẹ không giận."

Mạc Hy trấn an con xong, lúc này mới nhìn qua Hoắc Thiếu Huyền: "Thiếu Huyền, em tới quán bar trước, buổi tối anh và Tranh Tranh ngủ trước nhé."

"Mẹ, đừng đi, ở nhà với con!"

"Tranh Tranh ngoan, mai mẹ sẽ ở nhà với con cả ngày."

Tranh Tranh thất vọng buông hai tay ra.

Mạc Hy lại nhìn về phía Hoắc Thiếu Huyền, thấy thần sắc anh không có khác lạ, như thể không để tâm chuyện vừa rồi, lúc này cô mới cầm túi đi ra cửa.

Khi Hoắc Thiếu Huyền ra ngoài, anh để con tới phòng Lý Phân Nhiên.

Anh lái xe đến quán bar Phong Linh. Xe của Mạc Hy đậu ở kia. Hoắc Thiếu Huyền vẫn không xuống xe.

Cũng không lâu lắm, Mạc Hy từ trong quán đi ra, lái xe đi nhưng không phải theo hướng về nhà.

Hoắc Thiếu Huyền đi theo.

Chiếc xe này cất trong ga ra không được đem ra lái thường xuyên, anh cũng không theo sát lắm. Và lại, Mạc Hy vẫn luôn cho rằng Hoắc Thiếu Huyền sẽ không tới mức theo dõi cô, vì trong lòng anh không có cô. Một lần rồi hai lần, cuối cùng cô cũng buông lời cảnh giác.

Đôi mắt hẹp dài của người đàn ông hiện rõ trong kính chiếu hậu, sắc mặt phản chiếu vẻ ác hiểm.

Thông minh như Hoắc Thiếu Huyền, Mạc Hy muốn gian dối dưới mắt anh nghe dễ vậy sao.

Anh cũng từng là một tay chơi, mặc dù giữ mình vì Vinh Thiển, nhưng những trò ăn chơi trác táng anh không thể nào không biết.

Mạc Hy đi tới một quán bar thì dừng xe lại, cô vẫn chưa lập tức xuống xe, chắc hẳn đang gọi điện thoại.

Liền sau đó, Tôn Giai Lân từ bên trong đi ra, mở cửa xe giúp cô.

Mạc Hy cởi áo khoác, Tôn Giai Lân thuận thế ôm hông, Mạc Hy liền giẫy ra: "Đừng như vậy!"

"Yên tâm đi, không ai phát hiện đâu."

Mạc Hy khóa cửa xe, cánh tay Tôn Giai Lâm lại lần nữa đáp xuống thắt lưng cô.

Hai người đi vào quán bar trong tư thế vô cùng thân thiết.

Hoắc Thiếu Huyền thu ánh mắt lại, không khỏi cười lạnh, xem ra linh cảm của anh như thần, quắp một cái đã trúng.

Bên trong quầy rượu, hay ở cửa cũng có trai thanh gái lịch dán sát vào nhau nhảy nhót nóng bỏng, trong tay giơ cao chai rượu, hợp cùng ánh đèn sáng nhoáng là lướt trên người.

Trên hành lang có vài cô gái quần áo thiếu vải đứng, nhìn thấy hàng chất lượng cao như Hoắc Thiếu Huyền còn không nhào lên?

Người đàn ông bước thẳng vào trong, tiến vào sàn nhảy. Anh nhìn thấy Tôn Giai Lâm đang ôm Mạc Hy nhảy rất vui vẻ. Mạc Hy lắc đầu, mái tóc nâu nhạt che khuất cả khuôn mặt.

Tôn Giai Lâm đang nhảy rất hứng, cơ thể dính sát vào Mạc Hy, cô đang đưa hông, hai đầu gối ép xuống sau đó trườn lên.

Người đàn ông vén mớ tóc trên mặt ra giúp cô: "Hy Tử, anh muốn hôn em."

"Anh nói cái gì?" Mạc Hy cất cao giọng cố ý hỏi.

"Anh muốn hôn em!"

Mạc Hy thích nghe những lời như vậy.

Đó chính là biểu hiện thân phục của một người đàn ông với một người phụ nữ. Hai tay Tôn Giai Lâm ôm mặt Mạc Hy, cúi người mạnh mẽ che môi cô lại.

Xung quanh có tiếng hú hét: "Cởi đi! Sờ đi!"

Hoắc Thiếu Huyền đẩy đám người ra, bước lên sân khấu. Bao tư thế nhảy nhót trong mắt anh đều như bầy yêu loạn vũ. Hai tay Mạc Hy để trên thắt lưng Tôn Giai Lâm, cảnh tượng cuồng nhiệt cùng âm nhạc trên đỉnh đầu làm người ta không kích thích cũng khó.

Nụ hôn cạn kiệt, Tôn Giai Lâm lùi lại, ôm hết Mạc Hy vào trong lòng.

Cầm người nữ gác trên bả vai hân.

Mặt Mạc Hy vẫn còn ửng đỏ. Ánh mắt lơ đãng nâng lên, nhìn thấy người đàn ông cách đó hai ba bước chân thì đột nhiên sợ run người.

Khuôn mặt cô ta như cái bảng màu, hết đổi rồi biến, cuối cùng còn trắng bệch như hơn cả tờ giấy.

Mạc Hy đẩy Tôn Giai Lân, người đàn ông lại không cự quạ: "Ôm một cái thôi, đừng lộn xộn!"

Hoắc Thiều Huyền đi tới phía trước.

Mạc Hy vội vàng giãy ra. Tôn Giai Lân còn chưa kịp nhận ra điều gì khác thường thì chợt thấy trên vai nặng hẫng, vừa nghiêng đầu qua đã lãnh một cú đấm thật mạnh trên mặt. Hoắc Thiều Huyền ngay sau đó lại tung một cước vào bụng hẫng ta. Tôn Giai Lân bị đá rất rất mạnh, văng xa mấy bước.

Đám đông xung quanh kinh sợ lùi lại: "Á_____!!! "

Hoắc Thiều Huyền tiếp tục đi tới, ngồi trên người Tôn Giai Lân khóa chặt hẫng ta. Tay trái anh túm chặt cổ áo Tôn Giai Lân, tay phải bất thành linh giáng xuống. Liên tiếp mấy cú đấm, khuôn mặt Tôn Giai Lân đầy máu; Mạc Hy sợ hãi, đứng bên cạnh không nhúc nhích.

Tới lúc phản ứng được, trên sân khấu tròn to như vậy chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Mạc Hy bổ nhào tới kéo cánh tay Hoắc Thiều Huyền: "Thiếu Huyền, đừng đánh, xảy ra án mạng đó!"

Hoắc Thiều Huyền vung tay hất cô ta ra: "Cút!"

Anh đứng dậy, dựng Tôn Giai Lân dậy, đối phương lão đảo, rất chặt vật. Theo lý thuyết, Hoắc Thiều Huyền và Tôn Giai Lân chiều cao không khác lắm, hai người lý ra không thể phân biệt cao thấp, nhưng Tôn Giai Lân lại bị anh đánh không còn sức chống cự. Đầu gối Hoắc Thiều Huyền lại thúc một cái rất mạnh vào bụng Tôn Giai Lân.

Liên tục mấy cái như vậy, Mạc Hy tiến lên ôm giữ hông anh: "Thiếu Huyền, thật sự sẽ chết người đó! Anh đừng như vậy, em sai rồi!"

May là bảo vệ trong quán bar đã tới, phải ba người mới lôi được Hoắc Thiều Huyền ra.

Mạc Hy đỡ Tôn Giai Lân dậy: "Anh không sao chứ?"

Từ khoe miệng Tôn Giai Lân đều là máu, mấy đòn này xuống tay rất nặng.

Bảo vệ lấy điện thoại định gọi cảnh sát; Tôn Giai Lân ngồi dậy, đau đến như không há nổi miệng, hăn xua tay: "Đừng báo cảnh sát!"

Người của quán bar nghe vậy liền nhìn hăn: "Anh chắc chắn chứ?"

Tôn Giai Lân gật gật đầu, ông già hăn mà biết còn không lột da hăn sao?

Đôi mắt Hoắc Thiếu Huyền lạnh lẽo nhìn hai người kia. Mạc Hy ngồi xồm bên cạnh Tôn Giai Lân khóc không kìm được. Tôn Giai Lân đỡ thắt lưng, đau đến nổi cả khuôn mặt trông dữ tợn. Hăn cười cười: "Em cũng biết rồi mà."

Mạc Hy lo lắng hoảng sợ, cô ta chưa bao giờ muốn bị Hoắc Thiếu Huyền phát hiện ra.

Cô ta đứng lên đi tới chỗ anh: "Thiếu Huyền, anh nghe em nói..."

Hoắc Thiếu Huyền lập tức đẩy cô ta, anh đi tới trước mặt Tôn Giai Lân; Mạc Hy lại nhào tới: "Là Vinh Thiển nói phải không? Cô ta để cho anh biết!"

Bước chân của người đàn ông đột nhiên dừng lại. Anh chợt thấy vô cùng châm chọc.

Tôn Giai Lân nhúc nhích người, bàn tay cũng đều là máu. Hoắc Thiếu Huyền quay người bỏ đi, Mạc Hy vội ôm cánh tay anh: "Thiếu Huyền, không phải như anh thấy đâu..."

Hoắc Thiếu Huyền đẩy cô ta ra.

Nhìn bóng anh bước nhanh rời khỏi chỗ đó, Mạc Hy nhìn nhìn lại Tôn Giai Lân, cuối cùng vẫn đuổi theo ra.

Tôn Giai Lân nhổ miệng: "Mẹ kiếp, đau bố nó như vậy em không thấy à!"

Phụ nữ thật đúng là không có lương tâm!

Dùng xong rồi bỏ, hăn là khăn lau sao?

Hoắc Thiếu Huyền bước nhanh ra khỏi quán bar, lên xe. Mạc Hy nghiêng người vào, hai tay giữ tay lái: "Thiếu Huyền, anh đừng như vậy mà, anh nghe ta nói đi!"

Người đàn ông khởi động xe, xe giật một cái khiến Mạc Hy bị té ra ngoài mấy bước.

Hoặc Thiếu Huyền lái xe như mũi tên rời cung xông thẳng về phía trước.

Mạc Hy bò dậy, đứng tại chỗ gào mấy tiếng nhưng người đàn ông cũng không thèm quay đầu lại một cái.

Hai tay cô ta che mặt, khóc rống. Cô ta thậm chí không chạy tới xe mình, cứ như vậy giẫm giày cao gót mà chạy theo.

Mạc Hy chỉ biết là hết rồi, hết rồi, tình yêu cô ta gìn giữ lâu nay đã không còn rồi, hôn nhân cũng không còn nữa.

Gạo Nếp nhai bò bít tết, một tay kia cầm khoai tây chiên; Vinh Thiển ngồi cạnh xắt thịt giúp con bé.

Mắt cá chân cứ nhột nhột nhưng Vinh Thiển cũng không ngẩng đầu lên, cô đá một cái thật mạnh nhưng người đàn ông đá sớm đề phòng nên cô chỉ đá được không khí.

Ăn được bữa cơm cũng yên ổn. Vinh Thiển kéo Gạo Nếp ra khỏi phòng. Cô đặc biệt quý trọng cảm giác này, bàn tay nhỏ của con nằm chặt trong lòng bàn tay cô nên cô không sợ gì cả.

Lệ Cảnh Trình đi lấy xe. Vinh Thiển ngồi xồm xuống xoa xoa mặt con.

Lệ Cảnh Trình đã lái xe tới bên kia đường. Vinh Thiển vừa muốn dắt Gạo Nếp qua thì trong mắt chợt thấy thoáng qua một bóng người, cô không kịp nhìn kỹ.

Mạc Hy cũng không ngờ sẽ gặp Vinh Thiển ở đây. Cô ta liền xông tới kéo cổ áo Vinh Thiển: "Cô đã đồng ý không nói cho Thiếu Huyền biết, sao cô phải gạt tôi? Bây giờ ngon rồi đấy! Anh ấy biết chuyện tôi và Tôn Giai Lân rồi, cô vui hả? Cô vui rồi đấy!"

Người Vinh Thiển lão đảo, Gạo Nếp đứng bên cạnh sợ đến nỗi không nhúc nhích.

Vinh Thiển kéo con lại, che cho con đứng phía sau: "Chị Hy Tử, chị bình tĩnh một chút."

"Tôi sao thể bình tĩnh? Vinh Thiển, cô lại có cơ hội rồi phải không?"

Mạc Hy nước mắt rơi đầy mặt: "Cũng này giờ rồi! Tôi gọi điện anh ấy không nhận. Người trong nhà nói anh ấy vẫn chưa về. Thiếu Huyền có thể đi đâu? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Vinh Thiển phải gắng lắm mới gỡ tay Mạc Hy xuống được: "Tôi không nói cho anh ấy biết. Muốn người ta không biết thì mình đừng làm, chính chị đã đi trật đường trước còn trách ai nữa?"

Mạc Hy muốn áp tới lại bị Vinh Thiển xô mạnh ra: "Nếu anh ấy gặp chuyện không may thì chị chính là đầu sỏ gây nên!"

Lệ Cảnh Trình ngồi trong xe, nhìn một bên khuôn mặt nghiêm trọng lại phủ một lớp băng sương mù của Vinh Thiển. Cô kéo Gạo Nếp đi tới chỗ xe anh, mở mở cửa ghế phụ cho con ngồi vào.

"Tôi đưa em về."

Vinh Thiển cũng không ngẩng đầu lên, cô giúp Gạo Nếp thắt dây an toàn:

"Tôi còn có chút việc, tôi sẽ tự lái xe về."

Tay Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay lái; chuyện cô nói còn có thể là chuyện nào chứ?

Người đàn ông hơi nổi giận, trong lòng bức bối ủa đến.

Chuyện Mạc Hy và Tôn Giai Lâm bị phanh phui cũng có nghĩa cuộc là hôn nhân của Hoắc Thiếu Huyền gặp nguy.

Anh nghiêng đầu, nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ vẫn nguyên nét căng thẳng của Vinh Thiển. Đôi thanh mai trúc mã này bây giờ lại như đôi ngựa hoang thoát khỏi dây cương, chẳng biết có thể nào lại đụng vào nhau không?

Vinh Thiển vẫy tay với Gạo Nếp sau đó đi thẳng qua bên kia đường, đi về phía trước.

Lệ Cảnh Trình nhìn theo, anh khởi động xe đi theo cô.

Vinh Thiển không lâu cũng liền bắt được taxi. Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lệ Cảnh Trình, xe không chạy về hướng nhà Vinh Thiển; Lệ Cảnh Trình không do dự cứ nhấn chân ga bám theo.

Dọc đường đi, Lê Cảnh Trình không nhanh không chậm, một tay anh cầm lái, tay kia nắm bàn tay nhỏ bé của con gái.

Gạo Nếp quay sang nhìn anh: "Ba ơi, chúng ta phải về nhà ư?"

Lê Cảnh Trình đang có điều cất giấu trong lòng; Gạo Nếp đợi mà không có được câu trả lời đành phải ngó qua cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Trong màn đêm, khuôn mặt người đàn ông chìm đắm u buồn. Nghe Hoắc Thiếu Huyền gặp chuyện không may, vẻ lo lắng trên mặt Vinh Thiến chẳng thể che giấu, chẳng thể lừa anh.

Một tay Lê Cảnh Trình gác ngoài cửa xe, gió lạnh thừa thớt tấp vào khuôn mặt anh.

Với Vinh Thiến, anh sợ nhất trong lòng cô còn cất giữ người kia. Những vết thương trên người Vinh Thiến đều do anh gây ra, nhưng tình cảm cũ lại thuộc về Hoắc Thiếu Huyền; bây giờ rào cản duy nhất giữa bọn họ đã biến mất, Lê Cảnh Trình không khỏi sợ hãi. Mặc cho anh có lại sự tự tin nhưng cũng sẽ cảm thấy chân tay luống cuống.

Nam Thịnh rộng lớn như vậy để anh xem cô thế nào tìm được người.

Vinh Thiến ngồi sau xe, hoàn toàn không phát hiện Lê Cảnh Trình đang theo phía sau.

Cô chỉ suy nghĩ, người kiêu ngạo như Hoắc Thiếu Huyền ngày thường đã quen cao cao tại thượng, biết chuyện của Mạc Hy rồi trong nhất thời anh làm sao tiếp thu được?

"Chị ơi, chị đi đâu đây?" Tài xế lại hỏi lần nữa.

Vinh Thiến cũng không biết đi đâu.

Ở Nam Thịnh, mấy quán bar lớn lớn nhỏ nhỏ đều đếm không hết, huống hồ cô vẫn không chắc chắn được liệu Hoắc Thiếu Huyền có phải đi tới mấy chỗ đó không.

Cô chỉ dựa theo hiểu biết của mình về Hoắc Thiếu Huyền.

Lúc Hoắc Thiếu Huyền còn là cậu thanh niên, mỗi khi tâm trạng không tốt anh sẽ đi tới quán bar nhảy tới nửa tiếng đồng hồ cho vả mồ hôi. Anh nói so với đánh nhau còn đã nghiền hơn.

Vinh Thiên nói địa chỉ.

Tài xế đã có mục tiêu rõ ràng nên cũng tăng tốc.

Đến nơi, Vinh Thiên đẩy cửa xe đi xuống, cô nhanh chóng hướng quán bar mà đi, Lệ Cảnh Trình cho xe dừng ở ven đường.

Hai mắt Gạo Nếp đã như phủ sương mù: "Ba, mình về nhà rồi ư?"

"Gạo Nếp ngoan, ba đi đây một lát, con ở trên xe đợi ba có được không?"

"Không chịu đâu, con sợ!" Gạo Nếp nói xong cũng mở cửa xe xuống. Lệ Cảnh Trình không có cách nào đành ôm Gạo Nếp xuống xe.

Vinh Thiên đi vào, người giữ cửa nói với cô: "Thật ngại quá, đêm nay có người bao hết rồi ạ."

Vinh Thiên vừa nghe biết ngay Hoắc Thiếu Huyền mười phần ở đây rồi.

"Tôi tới tìm người, sẽ ra lập tức thôi. Tôi chỉ nhìn xem thử thôi." Nói xong, cô xông thẳng vào trong.

Lúc Lệ Cảnh Trình đi vào, người kia vừa mới định đi theo cản Vinh Thiên lại lại thấy người khác nữa đi vô, anh ta vội ngăn Lệ Cảnh Trình: "Xin lỗi, đêm nay có người bao hết rồi."

Lệ Cảnh Trình chỉ mặt mình: "Anh dám ngăn tôi ngày mai tôi sẽ cho anh phải đóng cửa."

Nói xong, anh ôm con bước nhanh vào trong.

Người kia chỉ thấy chóng mặt, đóng cửa vẫn còn may, đây là rửa hăn ta đấy chứ!

Vinh Thiên nghe thấy tiếng nhạc sàn truyền vào tai, tiếng bước chân nặng nề đi qua hành lang. Lúc này, bộ dạng của Mạc Hy dọa cô giật mình, trên mặt cô ấy còn có vết máu nhạt hình bàn tay, giày cao gót thì không biết đã làm rớt từ lúc nào, hồn bay phách lạc.

Vinh Thiên chỉ sợ Hoắc Thiếu Huyền xúc động. Cô đi vào bên trong khu vực quầy bar, cả chỗ to như vậy cũng chỉ có một mình Hoắc Thiếu Huyền. DJ cũng bị đuổi đi, máy móc phát ra tiếng nhạc sàn đình tai nhức óc.

Vinh Thiên đứng ở cửa, không đi vào ngay.

Hoắc Thiếu Huyền hiện tại như con thú hoang bị trọng thương, cô không biết sự xuất hiện của cô có làm vết thương của anh thêm nặng nề không? Mặc dù Hoắc Thiếu Huyền đối với Mạc Hy không phải là yêu hết lòng, nhưng cô ta lại là vợ của anh, là mẹ của con gái anh.

Vinh Thiển tin rằng từ lúc Hoắc Thiếu Huyền cưới Mạc Hy, anh đã quyết định sẽ đi hết cuộc đời với người phụ nữ này.

Cà vạt của Hoắc Thiếu Huyền bị ném lung tung qua một bên. Hai nút áo trên cùng cũng bị giật phăng mất, xương đòn gợi cảm cũng theo đó lộ ra. Trên áo sơ mi trắng toát của người đàn ông còn có máu, Vinh Thiển không biết là của anh hay của người khác.

Hoắc Thiếu Huyền cầm trong tay chai rượu, không thềm pha chế thêm gì. Bóng dáng anh cô độc thu chiếu vào một góc, tư thế nhún nhảy vẫn điệu nghệ như trước.

Vinh Thiển vẫn đứng bất động ở đó.

Lệ Cảnh Trình ôm con đứng xa xa sau lưng cô.

Gạo Nếp hai tay ôm cổ anh: "Ba ơi, đây là chỗ nào thế?"

Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ nhẹ sau lưng con: "Con ngoan, buồn ngủ không?"

Con gật gật đầu.

"Vậy nằm trên vai ba ngủ đi!"

Hai tay Gạo Nếp nói lỏng hơn, đầu chôn vào cần cổ anh.

Hoắc Thiếu Huyền lại vung cánh tay làm chai rượu rung lắc, chất lỏng màu nâu nhạt cứ thế tung rắc trên người anh, trên cánh tay anh. Anh nháy rất hứng, đôi mắt hẹp dài nhắm chặt, không nhìn ai xung quanh, không nghe những tiếng động xung quanh.

Lúc bắt được Mạc Hy và Tôn Giai Lân tại trận, trong lòng Hoắc Thiếu Huyền phần nộ như muốn nuốt hết lý trí, ý định giết chết Tôn Giai Lân anh cũng có.

Anh tự hỏi, vì cuộc hôn nhân này anh đã ẩn nhẫn bỏ nhiều thứ; tất cả mọi người đều khuyên anh tình yêu không phải là tất cả trong đời, nhưng màn này thật sự quá châm chọc.

Ba năm trước khi Vinh Thiển bỏ đi anh đã có vợ có con, có tờ giấy gọi là giấy kết hôn, bây giờ nghĩ lại thấy nực cười làm sao.

Rượu trên người theo động tác nhảy mà rơi xuống sân khấu hình tròn.

Lần này anh thả mình phóng túng, quả nhiên nhảy nhót điên cuồng.

Vinh Thiển nghĩ cô không thích hợp để xuất hiện lúc này. Biết anh không có việc gì, ít nhất đã tìm được cách giải tỏa, cô cũng an tâm.

Vinh Thiển cử động, Lệ Cảnh Trình đứng sau, chỉ cần cô quay đầu lại là có thể thấy anh.

Nhìn thấy cô có vẻ định xoay người đi, thần sắc người đàn ông thả lỏng bớt, bước chân định đi tới.

Có phải anh đã có thể an ủi mình Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền chẳng qua chỉ là tình cũ không hơn? Cô sốt ruột đi tìm anh ta như vậy chẳng qua là không yên lòng ột người bạn rất thân?

Vinh Thiển rũ mắt, nhắc chân lên.

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ Gạo Nếp. Con gái chưa ngủ, nhận được ám hiệu của ba thì ngẩng người dậy.

"Thiển tiểu nhị!"

Lúc Gạo Nếp vừa định mở miệng gọi “cô”, một giọng nam trầm thấp khàn khàn lại truyền tới tai bọn họ trước.

Vinh Thiển ngẩng đầu, Hoắc Thiếu Huyền vẫn đang đứng ở trên sân khấu, đáy mắt sâu thẳm quen thuộc nhìn cô chăm chăm không chớp.

Đã bị anh phát hiện, Vinh Thiển cũng nhắc chân bước thẳng vào trong.

Bóng dáng kia chợt biến mất trong mắt Lệ Cảnh Trình; trong khoảnh khắc, anh cảm thấy trái tim mình trống rỗng.

Vinh Thiển bước tới mấy bước. Mới đầu Hoắc Thiếu Huyền đứng im tại chỗ không cử động, anh có cảm giác như mình đột nhiên xa rời thực tại, ánh đèn ma mị dường như kéo hai người bọn họ về lại mấy năm trước kia. Cô vẫn là cô bé tới tìm anh về, anh sẽ vẫn là cậu thanh niên luôn yêu chiều cô trong lòng bàn tay.

Hoắc Thiếu Huyền bỗng nhiên chạy xuống, bước chân gấp gáp xém đá ngã cái ghế bên cạnh.

Anh tới trước mặt Vinh Thiển, cô mấp máy miệng nhưng một câu an ủi cũng nói không nên lời.

Người đàn ông cũng không cho cô cơ hội mở miệng, Hoắc Thiếu Huyền lập tức kéo Vinh Thiển lại, ghì mạnh cô vào trong lòng, trong nháy mắt trống ngực anh cũng đánh lên, trong mắt anh không giấu được hơi mờ. Đôi môi mỏng hé mở: "Thiển tiểu nhị, chúng ta sao lại có ngày hôm nay, sao có thể có ngày hôm nay?"

Bi thương trong lời nói làm người ta nghe xong không khỏi xúc động.

Vinh Thiển đau xót trong lòng, co thắt ngập tràn khó chịu.

Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp vào tới cửa đột nhiên đập vào mắt hình ảnh hai người đang ôm chặt nhau.

Anh vội vàng lấy tay che đôi mắt của Gạo Nếp vẫn chưa kịp ngó sang.

Người đàn ông vừa cắn răng tức giận, nhưng không đè nén được sự giục cợt.

Anh không cho con nhìn là sợ nếu một ngày Vinh Thiển nhận lại con thì sẽ không có cách giải thích với con chuyện ngày hôm nay.

Đôi mắt Lệ Cảnh Trình như lưỡi kiếm đâm về phía hai người.

Nhưng, hà tất anh phải vậy?

Việc gì chứ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 65 : Ba ơi, cứu con!

Edit : Dế Mèn

Vinh Thiến có thể cảm nhận được cả người Hoắc Thiếu Huyền đang run rẩy.

Hai cánh tay cô giơ lên ôm lưng anh: "Thiếu Huyền."

Rượu ướt trên người anh thấm qua lớp áo mỏng của cô. Hoắc Thiếu Huyền nhắm mắt, chưa phát hiện thấy hai ba con đang đứng ở cửa.

"Thiến tiểu nhị, em nói đi, anh buông bỏ tình yêu của mình để một lòng xây dựng cuộc hôn nhân này, rốt cuộc là đúng hay sai?"

Vấn đề này Vinh Thiến không trả lời được.

Cô thở dài: "Anh uống nhiều rồi."

"Thật sự anh không tức giận."

Hoắc Thiếu Huyền chỉ mãi ôm cô không buông: "Anh chỉ cảm thấy không đáng. Có vẻ điều anh đã làm thật sự không đáng giá!"

Vinh Thiến hiểu rất rõ tâm trạng anh. Dù bọn họ từng gắng vật lộn để ở cùng nhau, và kết quả vẫn là thất bại; thế nhưng với cuộc chia tay khắc cốt ghi tâm của Vinh Thiến và Hoắc Thiếu Huyền, ký ức hãy còn mới mẻ.

"Thiếu Huyền, anh bình tĩnh lại một chút! Trong nhà còn Tranh Tranh đang đợi anh về. Sự tình chung quy sẽ có cách giải quyết."

"Thiến tiểu nhị!"

Rõ ràng Hoắc Thiếu Huyền đã uống nhiều: "Em nói đi, sao anh không giữ lấy em, sao anh lại không giữ lấy em chứ?"

Lệ Cảnh Trình bế Gạo Nếp xoay người đi ra ngoài cửa. Anh thả con xuống, sửa sang lại cổ áo cho con: "Ba vào trong bảo cô về nhà, con ở đây chờ ba."

"Dạ!"

"Dù thế nào cũng không được nhìn vào đó, biết không?"

Mặt Gạo Nếp lộ vẻ mờ mịt: "Vì sao ạ?"

"Bởi vì có lẽ cô đang gặp phải người xấu."

Gạo Nếp vội giơ hai tay che mắt: "Dạ, con không nhìn."

Lệ Cảnh Trình hôn trán con: "Không được phép lộn xộn, biết không?"

"Ừm!"

Đợi khi chắc chắn con gái đã ngoan ngoãn đứng ở tường không nhúc nhích, Lệ Cảnh Trình mới đứng dậy đi vào trong.

Không khí xung quanh Vinh Thiển tất cả đều là mùi rượu trên người Hoắc Thiều Huyền, ngay cả hơi thở anh cũng chìm đắm trong mùi cồn.

"Thiển tiểu nhị! Thiển tiểu nhị!"

Anh gọi Vinh Thiển lần này tới lần khác. Lệ Cảnh Trình bước tới gần, Hoắc Thiều Huyền nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hai người gặp nhau.

Hoắc Thiều Huyền lập tức buông Vinh Thiển ra. Một tay Vinh Thiển bị Lệ Cảnh Trình nắm, tay khác thì bị Hoắc Thiều Huyền kéo lại.

Vinh Thiển không khỏi giật mình: "Sao anh lại ở đây?"

"Nếu tôi không đến, em và hã lập tức nối lại tình xưa phải không?"

Đôi mắt hẹp dài của Hoắc Thiều Huyền hơi híp lại, đột nhiên anh buông tay Vinh Thiển ra, nhắm một quyền vào Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông nghiêng đầu tránh, một tay Hoắc Thiều Huyền chỉ vào anh:

"Nếu không phải do anh, tôi và Vinh Thiển cũng không đi đến nước này."

"Câu này phải là tôi nói mới phải."

Hoắc Thiều Huyền cười lạnh, Lệ Cảnh Trình đâu chỉ hủ hoại lần đầu tiên của Vinh Thiển.

Hai người chẳng ai muốn bỏ qua cho ai, ai cũng coi đối phương như cái đinh trong mắt mình. Vinh Thiển thấy hai người đánh nhau nhưng nói về sức lực thì cô chẳng đủ để khuyên can. Cô sốt ruột nhìn xung quanh, chợt nhớ ra điều gì lập tức xông lên trước kéo cánh tay Lệ Cảnh Trình: "Gạo Nếp đâu?"

"Em còn biết nhớ tới con đấy."

Sắc mặt Vinh Thiển lo lắng, Lệ Cảnh Trình và cô gần như là người đến trước người tới sau, do đó chắc chắn Gạo Nếp không thể được đưa về Để Cảnh.

"Đừng đánh nữa, hai người các anh!"

Vinh Thiển nắm cánh tay Lệ Cảnh Trình kéo: "Con đâu?"

"Ở ngoài! Tôi cũng không muốn các người khó coi như vậy, làm dơ mắt con tôi."

Vinh Thiển lười phải cãi nhau với anh, cô để hai người đàn ông ở đó, bước nhanh ra ngoài.

Đứng ở cửa nhìn quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng Gạo Nếp đâu.

Mắt Hoắc Thiếu Huyền trông đỏ bừng, nóng vội. Lệ Cảnh Trình nhìn ra ngoài thấy vẻ mặt Vinh Thiển lo lắng: "Con đâu?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình hơi thay đổi, bước nhanh ra cửa nhưng cũng không thấy bóng dáng con gái đâu.

Mới được vài phút, Gạo Nếp không thể đi xa.

Đáy mắt Vinh Thiển không giấu được vẻ kinh hoảng, đưa mắt nhìn bốn phía, cả cảm giác phương hướng cũng không còn.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh trên hành lang, xem kỹ càng xung quanh xong anh đi lên lầu hai. Không có lẽ nào Gạo Nếp chạy ra ngoài.

Anh càng lúc càng bước vội, tim đập nhanh liên hồi. Bóng dáng cao lớn qua lại không ngừng giữa các phòng bao.

Vinh Thiển sốt ruột, mồ hôi thấm ra ướt lưng: "Gạo Nếp! Gạo Nếp, con ở đâu?"

Phía trước, cách đó không xa chính là khu nghỉ ngơi của nhân viên quán bar. Vinh Thiển bước nhanh theo sau Lệ Cảnh Trình, cô đột nhiên hoang mang lo sợ. Lệ Cảnh Trình lắng tai, mơ hồ nghe có tiếng khóc.

Bước chân anh lại càng dài, thế nên Vinh Thiển chân nặng hơn, phải chạy mới có thể đuổi kịp.

Càng tới gần phòng nghỉ, tiếng bên trong càng rõ ràng.

"Nào, đừng động đây, đừng động đây nha! Cô sẽ không làm bé đau đâu!"

"A Mì! Cô cũng đừng đùa qua đùa lại con gái nhà người ta nữa! Đang xinh xắn như búp bê vậy, tôi thấy cô chắc buồn chán quá rồi."

"Giờ vui một chút thôi. Quán được bao hết rồi mà ông chủ lại không cho chúng ta về."

Tiếng khóc của Gạo Nếp lẫn trong đó, Vinh Thiển cũng nghe thấy, như đang kìm nén, muốn khóc lại không dám khóc lên.

"Nào nào! Ngoan, há miệng to hơn nữa!"

"Hức hức, con muốn về nhà."

Là tiếng của Gạo Nếp.

"Về nhà cái gì mà về! Sau này bé phải theo bọn chị ở đây chơi. Chị sẽ dẫn dắt em, lớn lên nhất định sẽ phong tình vạn chủng..."

Cửa phòng nghỉ chỉ khép hờ, Lệ Cảnh Trình một đá đá văng cửa ra.

Bên trong đàn bà con gái ngồi đầy cả phòng, nghe tiếng động thì giật mình xém nháy dựng.

"Ai!" Người lên tiếng trước vừa nhìn Lệ Cảnh Trình, giọng nói lập tức mềm nhũn: "Ôi, xin hỏi anh tìm ai?"

Gạo Nếp quay đầu lại, như đang gặp nguy được cứu, bao nhiêu ấm ức và sợ hãi dồn thành tiếng khóc rống: "Ba! Ba cứu con! Ba ơi! Huhuhu"

Tiếng khóc tê tâm liệt phế cũng kéo lòng Vinh Thiển đau theo. Cô theo đến tới cửa, thấy cảnh này càng khiến tim cô đã xót xa lại đau lòng.

Mấy cô gái ấy đang nhàn rồi buồn chán, lại không biết Gạo Nếp đi thế nào mà đến được chỗ này. Lòng mày xinh xắn như vậy lại bị biến thành một màu nâu sậm. Mặt được đánh lớp phấn, cả khuôn mặt trắng một cách mất tự nhiên. Miệng lại được tô trét một màu đỏ bầm như máu, trên đầu còn bị đội tóc giả.

Gạo Nếp khóc khàn cả giọng, hai vai cứ co rúm lại, kẻ mắt màu đen chảy cả xuống mặt. Lệ Cảnh Trình vừa thấy, cả người nóng bừng như thể bị dầu hắt dính cả người.

Anh bước nhanh tới, ném bộ tóc giả trên đầu Gạo Nếp vào cô gái đang cầm son môi.

Gạo Nếp ôm chầm hết chân anh: "Ba ời, huhuhu, con sợ lắm! Ba, con muốn về nhà!"

Con người Lệ Cảnh Trình như đá núi lửa (đá Obsidian/ hắc diệu thạch) sắc lạnh làm người ta ghệt thở. Tiếng khóc của con làm anh mềm lòng, anh bế con lên. Con bé chỉ khư khư mà ôm cổ anh, sợ run rẩy hết người.

Cô kia cũng cảm thấy có vẻ mình đã chọc không đúng người, cô ta nơm nớp lo sợ đứng dậy: "Dạ, xin lỗi anh! Tôi chỉ trang điểm cho cô bé thôi."

Lệ Cảnh Trình cúi người rút mấy tờ khăn giấy để lau mặt cho Gạo Nếp nhưng cơn giận của anh chưa tiêu tan. Anh vò khăn tay thành một cục, ném vào mặt cô kia: "Cô chết chắc rồi!"

Cô ta sợ đến sắc mặt tái nhợt, hồi lâu cũng chưa lấy lại được tinh thần.

Giọng Vinh Thiển sau lưng Lệ Cảnh Trình vang lên: "Gạo Nếp, con không sao chứ? Sợ lắm phải không?"

Lệ Cảnh Trình quay lại. Gạo Nếp khóc mãi cũng không ngừng đầu dậy.

Thấy Vinh Thiển đứng ngang đường, Lệ Cảnh Trình gạt cô ra; Vinh Thiển liền bước nhanh theo anh ra khỏi phòng nghỉ.

Anh thực sự là bị ma quỷ làm mất trí rồi nên mới có thể để con lại một mình bên ngoài, còn rảnh sức đi quản chuyện đồ võ của hai người kia.

Vinh Thiển kéo gấu tay áo Lệ Cảnh Trình: "Để tôi xem con bé với!"

Lệ Cảnh Trình hất tay một cái khiến vai Vinh Thiển va phải vách tường.

Sắc mặt người đàn ông đóng băng, đáy mắt như có sương băng kết tụ, ngón tay anh giơ về phía Vinh Thiển chỉ chỉ: "Cô đã không nghiêm túc quan tâm tới con thì sau này đừng có gặp nó!"

"Không có! Lệ Cảnh Trình, anh nói như vậy là không công bằng."

"Công bằng khi gió! Gạo Nếp là con tôi, tôi nói như vậy là như vậy!"

Những lúc anh độc đoán, thật sự muốn làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn anh một miếng thịt.

Vinh Thiển theo ra ngoài quán bar.

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ sau lưng con: "Đừng khóc! Không sao, không phải ba ở đây rồi sao?"

"Con sợ lắm đó. Mấy cô đó giống như quỷ, cứ muốn biến con giống như mấy cô ấy."

"Hóa ra là con sợ bị thành xấu xí."

"Ba, sau này con không chạy lung tung nữa, huhuhu."

Con gái cứ buồn sợ, tâm trạng Lệ Cảnh Trình cũng trầm xuống, vô cùng áy náy: "Sau này ba cũng sẽ không để con ở một mình nữa, ba xin lỗi!"

Vinh Thiện thấy Lệ Cảnh Trình bế thẳng con ra xe đang đậu ở bên đường. Hoắc Thiếu Huyền lão đảo đi ra, bước chân không vững. Vinh Thiện vội vàng giữ anh: "Thiếu Huyền, anh đừng có chạy lung tung!"

Cánh tay người đàn ông thuận thế gác trên vai cô: "Thiên tiểu nhị, em năm nay mấy tuổi?"

Anh say lắm rồi.

Lệ Cảnh Trình để Gạo Nếp ngồi vững vào ghế, không để con ngồi ghế trước, lúc đứng dậy, ánh mắt không khỏi nhìn về phía xa xa.

Hình ảnh hai người vướng vào mắt anh, đuôi chân mày Lệ Cảnh Trình thoáng nhuốm vẻ hung ác nham hiểm. Anh vòng qua bên kia xe giật cửa ra, không chần chừ nổ máy lái xe đi.

Vinh Thiện trong lòng nhớ con, lưu luyến nhìn theo mãi. Cô đỡ Hoắc Thiếu Huyền, cả người anh đều là rượu, cứ ở bên ngoài thế này gió thổi thế nào cũng sinh bệnh.

Xe về tới Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình lập tức bế Gạo Nếp vào trong.

Đồng hồ đã chỉ tới mười một giờ.

Đi vào phòng khách, bóng người trên sofa bỗng giật mình: "Cảnh Trình, Gạo Nếp?"

Lệ Cảnh Trình mở đèn, thấy Thịnh Thư Lan đang co ro: "Sao em còn chưa ngủ?"

Thịnh Thư Lan nhìn đồng hồ trước mặt: "Thấy hai người vẫn chưa về, em không an tâm."

Cô đi tới gần, vừa nhìn thấy Gạo Nếp trong lòng Lệ Cảnh Trình thì vô cùng giật mình, Thịnh Thư Lan đề thấp giọng nói: "Sao lại như vậy?"

"Có chút chuyện."

Trong mắt Thịnh Thư Lan không giấu được đau lòng. Gạo Nếp đã thiếp đi từ trên đường đi. Thịnh Thư Lan vươn tay: "Đế em! Em sẽ lau sạch sẽ cho con bé, tắm xong sẽ bế đến phòng cho anh."

Lệ Cảnh Trình hơi do dự nhưng vẫn giao con cho Thịnh Thư Lan.

Cả người cô suýt lão đảo, như thể chẳng có sức; Lệ Cảnh Trình ngẩng lên nhìn cô.

Thịnh Thư Lan ôm Gạo Nếp bước chậm lên lầu.

Bảo mẫu nghe thấy tiếng động nên đi ra. Lệ Cảnh Trình đang ngồi trên sofa, anh cũng không quay đầu lại: "Không có gì, bác đi ngủ đi."

"Vâng." Bảo mẫu hơi cúi chào, lại nói: "Cậu Lệ, cô Thư Lan hồi xế chiều bắt đầu phát sốt, đã uống thuốc rồi ạ."

"Tôi biết rồi."

Lệ Cảnh Trình dựa lưng vào ghế, gác đôi chân dài lên. Thẩm Tĩnh Mạn đã về Lại Hải, Thịnh Thư Lan coi như là tự mình ở lại. Mấy ngày nay cô cứ trốn anh, cứ sợ anh sẽ mở miệng bảo cô về.

Đầu anh gối trên sofa, nghĩ đến màn vừa rồi giữa Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền, huyết thái dương lại giật giật đau.

Sau một lúc lâu, Lệ Cảnh Trình đứng dậy đi lên lầu. Gạo Nếp đã được thay áo ngủ, tắm xong đang nằm trên giường ở phòng anh.

Con bé có phòng của mình, nhưng từ khi lớn lên thành một tiểu quý, con bé không thích ngủ một mình, một mực đòi ngủ trên giường Lệ Cảnh Trình.

Dù sao chỉ có hai ba con ngủ, bé thích lăn thế nào cũng được.

Lệ Cảnh Trình tắm qua rồi tắt đèn phòng, xong anh đứng dậy đi ra ngoài.

Tới phòng Thịnh Thư Lan, anh chưa từng có thói quen gõ cửa, vịn nắm cửa lấy thấy cửa đã khóa trái. Lệ Cảnh Trình đập cửa phòng rầm rầm.

"Ai đó?" Thịnh Thư Lan rõ ràng vẫn chưa ngủ.

"Là anh."

Cửa nhanh chóng được mở ra. Dưới ánh đèn, khuôn mặt Thịnh Thư Lan lan một màu hồng không tự nhiên. Cô mê man chóng mặt đi vào trong, chỉ muốn nằm im một chỗ.

Lệ Cảnh Trình tới trước giường cô: "Bị sốt sao không gọi bác sĩ qua?"

Chân tay cô đau nhức, đầu đau ong ong: "Đã uống thuốc hạ sốt rồi."

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống cạnh giường; Thịnh Thư Lan thấy tình trạng đó thì ngẩng mắt lên nhìn anh.

"Người đã không thoải mái thì nghỉ ngơi sớm chút đi! Đừng chờ anh và Gạo Nếp về nữa!"

"Em sợ anh ở ngoài có cuộc xã giao nghe điện thoại không tiện nên em không dám gọi điện. Gạo Nếp chưa bao giờ đi đâu trễ như vậy, em lo con bé không thoải mái."

Thịnh Thư Lan gắng sức ngồi dậy, cầm cái gối mới thêu xong đặt sau lưng: "Lúc tắm con bé tỉnh ngủ, có lẽ thấy sợ nên ôm em khóc cũng lâu."

"Tôi sẽ xé nát mặt những kẻ đó."

Thịnh Thư Lan không hỏi thêm: "Không còn sớm, anh mau đi nghỉ đi."

Lệ Cảnh Trình suy nghĩ.

Có đôi khi anh thật đúng một thằng khốn nạn, anh cũng thừa nhận. Khi quan tâm, anh có thể nâng niu người ta trong lòng bàn tay; khi không quan tâm, lại có thể bỏ mặc không chút do dự như đôi giày rách.

Thịnh Thư Lan ở Đế Cảnh ba năm này, tuy nói rằng cô cam tâm tình nguyện, nhưng quá trình Gạo Nếp lớn lên đều nhờ có cô. Anh đã biết rõ Thịnh Thư Lan yêu anh, đương nhiên cũng nhận hết những gì cô dành cho, bao gồm thanh xuân của cô, chờ đợi với tất cả tình yêu.

Sau khi Vinh Thiển trở về, Lệ Cảnh Trình đã nghĩ Thịnh Thư Lan ở đây sẽ không tiện, nhưng cô vẫn một bộ dáng nhẫn nhịn chịu đựng như cũ, thậm chí cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ đi chất vấn Lệ Cảnh Trình có phải anh coi cô còn không bằng một vú nuôi?

Cô chăm sóc Gạo Nếp cho đến nay, đâu giống như những vú nuôi khác hàng tháng lãnh lương kếch xù.

Nhưng tấm lòng cô đối với hai ba con là thật, vượt xa những người vú nuôi ấy cả trăm ngàn lần.

Lệ Cảnh Trình đứng dậy. Thịnh Thư Lan lấy hết dũng khí đem những lời trong lòng ra hỏi: "Cảnh Trình!"

Anh quay đầu nhìn về phía cô.

"Vinh Thiển sắp quay về đúng không?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình nặng nề: "Không."

Thịnh Thư Lan cười khỏ: "Nhưng cũng sắp rồi, nếu không, anh cũng không đến mức bảo em quay về Lại Hải. Em biết da mặt em dày, nhưng nếu thật sự có ngày Vinh Thiển quay về Để Cảnh, không cần anh nói em cũng sẽ tự đi."

Lệ Cảnh Trình từ cao nhìn xuống Thịnh Thư Lan chăm chú. Khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn bị ánh đèn bao lấy hết, cơ thể mảnh gầy cũng như lọt thỏm hẳn trong chiếc giường lớn. Miệng anh hơi hé, anh muốn hỏi cô: Thư Lan, em đang mưu cầu gì?

Có những điều chẳng cần phải hỏi bằng lời, e là trong lòng Lệ Cảnh Trình còn rõ ràng hơn Thịnh Thư Lan.

Ở trong một khách sạn cao cấp.

Vinh Thiển không đưa Hoắc Thiếu Huyền về nhà, vì lo Hoắc Bang và gia đình vẫn chưa biết chuyện này. Vinh Thiển cũng không suy nghĩ của Hoắc Thiếu Huyền hiện giờ.

Hơn nữa, trong nhà còn đứa bé, nếu thấy Hoắc Thiếu Huyền như vậy không bị dọa sợ mới lạ.

Hoắc Thiếu Huyền nằm trên giường ngủ say, lúc Vinh Thiển mở cửa đi vào, anh vẫn chưa tỉnh. Vứt mấy túi đồ trong tay xuống cái bàn trà, Vinh Thiển hoàn toàn kiệt sức, ngã phịch một cái xuống ghế sofa.

Ánh mắt cô chua chát, thế nào cũng không ngủ được. Khuôn mặt Gạo Nếp bị vẽ như cái bảng màu luôn luôn hiện ra trong đầu cô, trong lòng cô còn sợ hãi, hể nhớ lại là trái tim thấy khó chịu muốn chết.

Con gái của cô, cô đã chưa bao giờ bảo vệ được con lại còn để con phải rơi vào nỗi sợ hãi mà con bé chưa bao giờ đặt chân đến.

Hôm sau, Hoắc Thiếu Huyền nhích nhích cánh tay, mùi rượu cay tràn tới mũi. Anh mở mắt ra, khung cảnh trang trí xung quanh rất xa lạ. Anh chống người ngồi dậy. Cái chăn tụt xuống, người đàn ông ngẩng đầu nhìn thấy Vinh Thiển đang nằm ở sô pha ngủ say.

Hoắc Thiếu Huyền vén chăn lên, thấy quần áo mình bị vứt trên mặt đất; sơ mi và quần dài, tất cả đều có rượu, trông khó coi.

Anh chỉ mặc cái quần lót. Vinh Thiển nghe tiếng sột soạt liền hơi hé mắt, cô xoa xoa khóe mắt: "Dậy rồi?"

"Em thay đồ cho anh?"

"Đúng vậy!"

Vinh Thiển cầm mấy cái túi đi lại chỗ Hoắc Thiếu Huyền: "Cũng không phải là chưa từng cởi. Vả lại, anh tự làm mình dính đều rượu, mau đi tắm đi!"

Hoắc Thiếu Huyền cầm lấy cái túi đồng thời nắm tay Vinh Thiển kéo lại gần mình. Hai tay anh vòng sau thắt lưng cô, ôm chặt: "Thiển tiểu nhị!"

Anh gọi cô một tiếng sau đó buông tay ra, ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Vinh Thiển đợi anh ra.

Quần áo cũ đã bị cô vứt vào thùng rác, Vinh Thiển mới mua cho anh một bộ mới. Hoắc Thiếu Huyền rửa mặt xong đi ra, cả thể trạng và tinh thần đều không tệ.

Anh ngồi xuống sô pha, đối diện với Vinh Thiển.

"Hôm qua em thấy Mặc Hy, trông chị ấy như suy sụp lắm."

Hoắc Thiếu Huyền hơi nhướng mắt lên: "Em đã biết trước rồi?"

Vinh Thiển cũng không gạt anh: "Có lần trong quán bar, em đã nhìn thấy Tôn Giai Lâm và chị ta..."

Sắc mặt Hoắc Thiếu Huyền vẫn không thay đổi, có vẻ như đang nhìn chăm chăm nơi nào đó đến thất thần.

Đang lúc Vinh Thiển không biết phải nói gì, Hoắc Thiếu Huyền cười khẽ: "Hai chúng ta đúng là giống nhau một cách kỳ lạ! Cứ tưởng thế sẽ tốt cho người khờ kia."

"Nhưng nếu như thời gian có quay lại, anh vẫn sẽ giấu em chuyện năm đó, em cũng sẽ không nói cho anh biết chuyện Mạc Hy."

Hoắc Thiếu Huyền nhìn cô chăm chú rồi bỗng nhiên bật cười.

"Anh có suy tính gì không?"

"Đương nhiên là ly hôn."

Hoắc Thiếu Huyền không hề nghĩ ngợi nói ngay đáp án.

Vinh Thiển không thấy ngạc nhiên.

Hoắc Thiếu Huyền nhìn người thương thanh mai trúc mã: "Trước đây anh luôn nghĩ, anh có Tranh Tranh thì thế nào cũng được, bây giờ nghĩ lại, có một số chuyện thực sự không thể chấp nhận."

Anh nói sang chuyện khác: "Thiển tiểu nhị, em nói chúng ta còn có thể quay lại như trước đây không?"

Vàng trán Vinh Thiển toát vẻ kinh ngạc.

Đôi mắt Hoắc Thiếu Huyền trầm tĩnh: "Sau một vòng lại quay về. Người anh yêu vẫn là em, chẳng lẽ, em đã không còn chút cảm giác gì với anh nữa sao?"

Lúc trước bỏ trốn nhưng vẫn không thể, đó là vì thật sự thấy rằng chúng ta không thể ở cùng nhau. Bây giờ, khi thời gian mấy năm đã thoáng qua, khi hai người đều có con cái mà mình thương yêu, lại đột nhiên tỉnh ngộ: dựa vào nhau, bảo vệ nhau mới là sự lựa chọn chính xác nhất.

Vinh Thiển khẽ nhếch khóe miệng, cô cười cười: "Em mà bắt đầu lại với anh, Lệ Cảnh Trình không điên lên là điều không thể. Cả đời này không cho em gặp con là điều anh ta hoàn toàn có thể làm đấy."

Hoắc Thiếu Huyền còn muốn nói nhưng di động trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên.

Anh đứng dậy đi nghe điện thoại.

Là ở nhà gọi tới.

Anh nghe điện thoại xong, Vinh Thiện đã cầm túi đi tới cửa: "Mau về đi, cả đêm em không về, Tụng Tụng chắc đang quấy đòi."

Hoắc Thiều Huyền ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại. Anh vẫn có thể cảm giác được có gì đó không còn như cũ nữa.

Vinh Thiện vẫn nhớ Gạo Nếp. Cô biết con bé chắc sợ lắm, không biết có đỡ hơn chưa.

Về Vinh gia xem Tụng Tụng xong, Vinh Thiện lại tất tả đi tới trung tâm mua sắm mua quà cho con gái.

Cô lái xe tới Đệ Cảnh, bảo vệ không giống ba năm trước đây ngay cả cánh cổng ngoài cùng cũng không cho cô vào. Vinh Thiện dừng xe ngoài cổng, như thể đang chờ cầu kiến, còn phải chờ nghe truyền xem vị kia có chịu gặp cô không.

Sau một lúc lâu mới thấy Lệ Cảnh Trình từ trong đi ra, nhưng anh không dẫn Gạo Nếp theo.

Vinh Thiện một tay nắm song cửa: "Gạo Nếp đỡ hơn chưa? Con bé sợ lắm phải không?"

Lệ Cảnh Trình nhìn món quà cô mang tới: "Cô và Hoắc Thiều Huyền tình tự đủ rồi ư?"

"Lệ Cảnh Trình, anh đừng..."

Mấy câu nóng nảy của Vinh Thiện đã tới miệng lại vội vàng kìm lại, sợ sẽ chọc giận anh: "Tôi muốn nhìn con. Hôm qua tôi chỉ là lo Hoắc Thiều Huyền sẽ xảy ra chuyện gì, không ngờ Gạo Nếp cũng tới."

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình lạnh tanh không đổi, cô chẳng thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Lệ Cảnh Trình giơ tay ra: "Đưa đồ đây."

"Tôi nhìn con thôi cũng không được sao?"

"Con bé ra ngoài với Thư Lan rồi."

Vinh Thiện nghe vậy trên mặt không giấu được vẻ thất vọng.

Lệ Cảnh Trình cầm lấy mấy món đồ: "Thư Lan thương con còn hơn cô."
Vinh Thiển giận dữ trừng mắt anh: "Lệ Cảnh Trình, đây là mục đích của anh hả? Không cho tôi gặp mặt con sau đó nói tôi còn không bằng Thịnh Thư Lan, phải không?"

Khóe miệng người đàn ông hơi nhếch lên: "Tóm lại tặng cô một câu: nếu cô dám đầu mày cuối mắt, dong đưa với Hoắc Thiếu Huyền, tôi sẽ cho Gạo Nếp ở trong Đế Cảnh, cho cô cả đời này cũng không được gặp."

Vinh Thiển tức giận đến nổi lồng ngực phập phồng mấy cái, ánh mắt cô nhìn vào trong vườn chợt bắt gặp căn nhà kính kia.

Căn nhà cao vẫn đứng sừng ở đó, chỉ là bên trong để đầy đồ đạc, không còn trống vắng.

Đôi mắt Vinh Thiển như bị đâm đau.

Ba năm cô không ở đây, Lệ Cảnh Trình chắc hẳn muốn cho Thịnh Thư Lan một vị trí, nếu không cũng sẽ không để cô ấy dùng căn nhà kính đó.

Lệ Cảnh Trình nhìn lại theo ánh mắt cô.

Vinh Thiển thôi không nhìn nữa, ánh mắt hai người lại gặp nhau.

Đôi môi mỏng của Lệ Cảnh Trình hơi nhúc nhích như muốn nói điều gì, ánh mắt cô khoét sâu vào mắt anh rồi cô quay đầu đi không nhìn lại.

Những lời anh định nói nghẹn ở cổ họng, đành nuốt trở lại.

Ở bệnh viện.

Tôn Giai Lâm phải nằm ở phòng cấp cứu suốt đêm, nghe nói bị đánh không nhẹ.

Lệ Cảnh Trình lái xe tới bệnh viện, lúc đi vào nghe thấy tiếng người đàn ông rên hừ hừ: "Nhẹ chút, nhẹ chút! Tay muốn gãy ra rồi, cô bó đi được không?"

Cô y tá với tay qua: "Tôi đang lấy máu cho anh, đừng cựa quậy!"

"Cả người tôi chỉ bị thương ngoài da, cô cho tôi làm xét nghiệm máu để làm gì?"

Lệ Cảnh Trình đi vào, thấy bộ dạng này của Tôn Giai Lân thì không khỏi nhú mào: "Bị đánh vậy còn bò dậy được sao?"

"Đi chết đi." Tôn Giai Lân muốn đứng dậy, vừa hơi động dậy đã đau không nhắc chân nổi: "Mẹ nó! Thằng Hoắc Thiếu Huyền đó ra tay cũng được lắm, nội tạng tớ chắc hỏng hết rồi."

"Đáng đời! Ai bảo cậu ngủ với vợ người ta."

Trên mặt Tôn Giai Lân cũng toàn vết thương, mặt mày vốn anh tuấn giờ hoàn toàn không thể coi được: "Cậu cũng chẳng tốt hơn chỗ nào."

"Câm miệng đi." Lệ Cảnh Trình thả thứ gì đó lên tủ đầu giường: "Xem ra cậu chưa chết được, tớ an tâm rồi."

"Miệng lưỡi đúng là độc địa!"

Tôn Giai Lân lãnh trận đòn này rất đau. Hoắc Thiếu Huyền đã từng tập đánh, cả chục cú đều chính xác.

Nhưng mà hần và Mạc Hy vừa hôn nhau xong tên Hoắc Thiếu Huyền kia liền xuất hiện ư?

Tôn Giai Lân suy nghĩ cả buổi tối, chuyện này nhất định là Vinh Thiển nói. Cô ta đã không cho hần được yên thì cũng đừng mơ tưởng thái bình.

Tôn Giai Lân nhìn Lệ Cảnh Trình, sờ khoe miệng bị rách: "Cảnh Trình, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 66 : Thân thể của Tụng Tụng!

Edit: Dế Mèn

Lệ Cảnh Trình liếc xéo anh ta: "Chuyện gì?"

Lời Tôn Giai Lâm định nói đã tới bên miệng; nhìn Lệ Cảnh Trình đứng trước cửa sổ trông rất cao hứng, sắc mặt anh ta căng cứng. Lời nói cứ chực tuôn ra, nhưng vì là bạn bè bao năm, anh ta vẫn lái sang chuyện khác: "Mẹ nó, cậu nói coi người phụ nữ của cậu có phải là người đi mách không?"

"Không phải."

"Sao cậu chắc chắn như vậy?"

Ngón tay Lệ Cảnh Trình nghịch chậu hoa trên bệ cửa sổ: "Cô ấy muốn bảo vệ Hoắc Thiếu Huyền hơn ai hết, không thể nào lại là người đầu tiên đi nói cho hẳn biết."

Nhớ ngày đó Hoắc Thiếu Huyền đánh nhau với anh, đánh tới cả hai đều bị thương, không phải cuối cùng cũng phải nuốt đắng để Vinh Thiển không biết sao?

"Gặp quỷ!" Tôn Giai Lâm đập một cái xuống giường: "Không biết là đứa nào."

"Cậu thật sự xem Hoắc Thiếu Huyền là thằng ngốc?"

Ngón trỏ Lệ Cảnh Trình gõ gõ lên trán: "Hắn là loại người khôn khéo, nhất định là đã có linh cảm từ trước, chỉ là lần này bắt được hai người tại trận thôi."

Tôn Giai Lâm hừ tức hai tiếng. Lệ Cảnh Trình nhìn anh ta chăm chăm một lúc: "Không phải cậu nói có việc muốn nói với tớ sao?"

Tôn Giai Lâm do dự, gặp phải chuyện lưỡng nan thế này, nói thẳng ra mới là tốt cho anh em mình, nhưng vấn đề là phải mở miệng thế nào?

"Vinh Thiển bây giờ đã về Nam Thịnh rồi , cậu có suy tính gì không?"

"Không."

Tôn Giai Lâm trong lòng nhẹ nhõm: "Tớ đã nói rồi, cô ta chỉ là mẹ Gạo Nếp trên danh nghĩa thôi. Cậu xem Thư Lan tốt thế nào, dịu dàng, hiền lành,

cậu..."

"Không suy tính gì là bởi vì cô ấy vẫn là vợ tớ, cho dù đi đâu vẫn như vậy."

Tôn Giai Lâm thấy miệng đắng như ăn phải hoàng liên.

Rốt cuộc chuyện mấy bức ảnh cũng không được nói cho Lệ Cảnh Trình.

Anh đứng tựa vào cửa sổ, bộ dạng né tránh của Tôn Giai Lâm không thoát được đôi mắt Lệ Cảnh Trình. Anh vẫn cảm thấy có gì đó quái lạ, có vẻ như Tôn Giai Lâm đang giấu chuyện gì.

Hoắc Thiếu Huyền về lại Hoắc gia. Tranh Tranh đang ngồi trên sô pha, thấy anh về thì nhảy khỏi sô pha bổ nhào tới ôm chân Hoắc Thiếu Huyền: "Ba! Huhuhu___."

Hoắc Thiếu Huyền ngồi xổm xuống: "Sao lại khóc?"

"Tối hôm qua ba không về."

Hoắc Thiếu Huyền ôm con lên, hai ba con cùng ngồi xuống sô pha: "Ba có việc bận. Sợ hả?"

"Tranh Tranh sợ."

"Đừng sợ." Đôi mắt mệt mỏi của Hoắc Thiếu Huyền ôn hòa: "Ba ở đây."

"Mẹ về rồi, đang khóc ở trong phòng, con không dám lên."

Hoắc Thiếu Huyền hôn con: "Nói cô ra vườn chơi đu dây với con đi, ba đi xem mẹ."

"Dạ."

Bảo mẫu dẫn Tranh Tranh đi ra. Hoắc Thiếu Huyền ngồi ở sô pha một lúc mới đứng dậy đi lên lầu.

Anh đi vào phòng ngủ; Mạc Hy thấy anh thì ngừng khóc. Hoắc Thiếu Huyền đi tới giường, lớp trang điểm của Mạc Hy nhem nhuốc hết cả, khuôn mặt đủ loại màu sắc, trông hơi kinh khủng.

"Rửa mặt đi, đừng có dọa con!"

Mạc Hy nghe vậy vẫn không nhúc nhích: "Thiếu Huyền, là em sai rồi, anh tha thứ cho em đi!"

Hoắc Thiếu Huyền kéo rèm cửa sổ, anh có thể thấy con gái đang ở dưới với nụ cười tươi ngây thơ rực rỡ. Mạc Hy thấy anh không nói gì lại càng sốt ruột, cô khóc rống, nước mắt lại chảy: "Em nhất thời hồ đồ. Thiếu Huyền, vì Tranh Tranh, anh hãy tha thứ cho em. Em bảo đảm sẽ không bao giờ gặp Tôn Giai Lân nữa."

"Hy Tử." Hoắc Thiếu Huyền trầm giọng: "Cần gì phải như vậy, đã kết hôn còn ngoại tình là chuyện tôi tuyệt đối không cho phép."

Mạc Hy nhe răng ngào, ngẩng đầu nhìn chăm chăm bóng lưng rộng lớn chắc chắn của người đàn ông: "Thiếu Huyền, em chỉ yêu anh."

Khuôn mặt tuần lẳng của Hoắc Thiếu Huyền không khỏi căng ra. Anh trầm tĩnh nhìn phía dưới lầu, như thể vừa nghe được câu nói đùa nhạt nhẽo nhất: "Sau này cũng đừng dễ dàng nói ra những lời như vậy. Yêu một người là không phải giống như em đã làm."

Mạc Hy y hệt như vừa quay đầu lại thì bị úp một xô nước lạnh.

Hoắc Thiếu Huyền xoay người lại, lúc này anh nhìn thẳng vào cô: "Ly hôn đi."

Mạc Hy đã đoán trước được anh sẽ nhắc tới chuyện này, nhưng khi chính tai mình nghe hai chữ này cô vẫn như sắp sụp đổ tới nơi: "Không! Em không ly hôn!"

"Tôn Giai Lân có thể cho em kích tình, tôi thì không."

Sắc mặt Mạc Hy biến đổi, có lẽ đã bị đâm trúng chỗ đau: "Thiếu Huyền, một cơ hội anh cũng không cho sao?"

"Tôi đã cho chúng ta mấy năm?"

Hoắc Thiếu Huyền đi qua chỗ cô, dáng người cao lớn dồn Mạc Hy lại thành cụm: "Hy Tử, tôi thật sự muốn sống hết đời này với em, em không cho tôi cơ hội đó."

"Không phải anh yêu Vinh Thiên sao? Chẳng lẽ anh không nghĩ gì tới chuyện tái hợp với cô ta ư?"

Hoắc Thiếu Huyền cười lạnh: "Em nói em hiểu tôi. Em hiểu tôi thì nên rõ, tôi đã đồng ý kết hôn với em thì cũng sẽ không có sau này với Vinh Thiên"

nữa."

Mạc Hy căn mạnh môi.

Giọng Hoắc Thiếu Huyền lại rơi vào tai cô: "Nhưng giờ không còn quan trọng, hiện tại tôi đã có thể suy nghĩ chuyện tái hợp với cô ấy."

Người Mạc Hy lả đi, bủn rủn té từ mép giường xuống mặt đất.

"Em muốn gì thì cứ nói, nhưng tôi hi vọng Tranh Tranh có thể theo tôi."

Hoắc Thiếu Huyền nói xong cất bước đi ra ngoài.

Anh đã quyết cắt đứt như vậy, sợ là trước mặt anh cô có đập đầu chết cũng vô dụng .

Vinh Thiển cố gắng tránh không cho Tụng Tụng và Lệ Cảnh Trình gặp mặt nên đưa con tới Vinh gia.

Giang Tụng Giai cũng sẽ chăm giúp, vì vẫn chưa có con nên cô ấy rất thích con nít. Hơn nữa Vinh Trạch vì Tụng Tụng mà thuê cả vú nuôi tới, Vinh Thiển lại càng yên tâm.

Lệ Cảnh Trình đi tìm Vinh Thiển, cô lại từ chối, nói Vinh An Thâm muốn gặp cháu nên cô chưa có ôm con về.

Sau khi Gạo Nếp bị dọa sợ, Lệ Cảnh Trình tức giận, không đưa con bé đi gặp Vinh Thiển.

Giang Tụng Giai đang bế Tụng Tụng chơi trong vườn hoa. Xe Lệ Cảnh Trình đậu ở ngoài. Một buổi sáng đã trôi qua, anh ngồi trong xe mà vẫn không có động tĩnh gì; tài xế lên nhìn anh qua kính chiếu hậu, cũng không tiện xen miệng vào.

Vừa lúc đó có nhân viên chuyển phát hàng tới đứng ở cổng, nói rằng Vinh Thiển có mua mô hình máy bay gửi tới.

Giang Tụng Giai tin ngay chút không nghi ngờ, đứng tại chỗ mở hộp ra. Tụng Tụng vừa thấy thì trông rất phấn khích, ê ê a a ầm ĩ đòi chơi.

Giang Tụng Giai thử vài lần, máy bay cũng từ từ bay lên, xoay tròn. Lúc đầu chưa rành, máy bay cứ quẹt phải cây rồi rớt xuống; sau khi quen tay

rồi, Giang Tụng Giai điều khiển máy bay lượn bay trong vườn: "Tụng Tụng nhìn này, có cao không nào?"

Tụng Tụng vui vẻ chạy đuổi theo, Lệ Cảnh Trình thấy bóng dáng con hoạt bát như vậy khoe miệng không khỏi cong cong lên.

"Ai da!" Giang Tụng Giai kêu lên khi thấy máy bay quẹt phải rơi xuống lùm cây, nghe được mấy tiếng tạch tạch thì không thấy đâu nữa.

"Tụng Tụng ngoan, con đợi mẹ ở trong, máy bay bay rồi, mẹ đi tìm."

Tụng Tụng chạy tới trước, hai tay ôm chân Giang Tụng Giai, nài nỉ để được đi theo; vất vả một hồi cũng thấy thích cái máy bay điều khiển từ xa này nên cũng không thể làm mất được.

"Vậy được rồi, chúng ta cùng nhau tìm nhé." Giang Tụng Giai lập tức bế Tụng Tụng đi ra ngoài.

Qua kính chiếu hậu, tài xế thấy bóng người đi ra ngoài. Giang Tụng Giai ra phía ngoài cổng sắt, đi tới chỗ mấy bụi cây.

Lệ Cảnh Trình mở cửa xe đi xuống. Giang Tụng Giai lúc đầu không để ý thấy anh, cô đang khom lưng tìm, bất thành lình Tụng Tụng trong lòng bị ai giành lấy mất. Bàn tay cô sắp chụp được cái máy bay liền rút lại, ngẩng đầu lên thì thấy Lệ Cảnh Trình, cô kinh hãi: "Anh?"

Lệ Cảnh Trình đùa với con trai trong lòng: "Chị nói với Vinh Thiển, tôi sẽ mang thằng bé về hai ngày."

"Không! Không được!" Giang Tụng Giai lấy lại phản ứng kịp, xông tới trước định ôm Tụng Tụng lại: "Đưa Tụng Tụng cho tôi."

"Tụng Tụng là con tôi, không gì tốt bằng theo tôi cả."

"Không được."

Lệ Cảnh Trình gạt tay Giang Tụng Giai ra. Anh đi nhanh tới trước; tài xế hiểu ý, lập tức lái xe tới trước mặt anh. Người đàn ông ngồi vào ghế sau. Đuôi xe màu đen cứ nghênh ngang mà chạy.

Về tới Đế Cảnh, Gạo Nếp thấy Tụng Tụng thì rất ngạc nhiên: "Ba, sao em tới nhà của mình?"

"Em tới chơi với con."

Thịnh Thư Lan sau khi thấy Tụng Tụng trên mặt không biểu lộ gì. Lệ Cảnh Trình bế Tụng Tụng; thằng bé cũng không thấy lạ, có lẽ vì đã từng thấy Lệ Cảnh Trình nên tới chỗ lạ cũng không khóc quấy.

Đây là lần đầu tiên Lệ Cảnh Trình và Tụng Tụng có nhiều thời gian ở cùng nhau như vậy. Anh thả Tụng Tụng xuống đất cho Gạo Nếp chơi với bé.

Gạo Nếp dù sao vẫn là con nít, Tụng Tụng lại thích đồ chơi của con bé. Ban đầu còn chơi chung rất thích thú, sau đó hai đứa không tránh khỏi việc giành đồ với nhau. Gạo Nếp đứng dậy ngay, ôm búp bê chạy đi.

Tụng Tụng cũng đứng dậy theo sau, bước chân hơi lú lẫm. Sau một lúc qua qua lại lại, Tụng Tụng té lăn ra đất, òa khóc lớn.

Lệ Cảnh Trình vội ôm con dậy: "Ngoan, không khóc! Chân con còn mềm thế này sao đuổi theo chị được?"

Bảo mẫu bưng mâm trái cây đi tới: "Con nhà ai đây, đáng yêu quá!, Hai tuổi nhỉ?"

"Hơn hai tuổi rồi." Lệ Cảnh Trình lau nước mắt cho Tụng Tụng, cho thằng bé ngồi trên đùi mình.

"Vậy ư?" Bảo mẫu đặt mâm trái cây lên bàn: "Mặc dù dài người nhưng trông như có vẻ mới biết đi thôi."

Lệ Cảnh Trình chưa thấy Tụng Tụng đi băng băng một mạch bao giờ, phần lớn thời gian Vinh Thiển đều bế thằng bé, bây giờ nghe bảo mẫu nói thế anh càng thấy lạ: "Có lẽ con trai thường biết đi chậm hơn."

Bảo mẫu nhìn: "Răng cũng ít hơn."

Tụng Tụng lâu lắm mới ngừng khóc, bảo mẫu cầm miếng trái cây đưa cho thằng bé: "Nhưng cũng không sao, có rất nhiều đứa trẻ phát triển muộn. Bây giờ con nít xê lệch một hai tuổi cũng khó phân biệt."

Tâm tình Lệ Cảnh Trình cũng ổn định lại hơn, ánh mắt anh không khỏi nhìn Tụng Tụng.

Sau khi thằng bé bị đưa đi, Giang Tụng Giai liền gọi điện thoại cho Vinh Thiển, lúc đó cô đang ở công ty, vội đến nỗi suýt bỏ cả điện thoại di động

lại đây. Xin phép nghỉ xong, cô lập tức ra ngoài, lúc khởi động máy, đầu óc lại đột nhiên tỉnh táo lại.

Cô gấp gáp như vậy làm gì?

Vinh Thiển bình tĩnh lại, cô đi tới cửa hàng đồ chơi gần đó mua cho Gạo Nếp vài món, sau đó mới lái xe đi với tốc độ chậm.

Dù vậy, trong lòng cô vẫn không kìm được lo lắng, bàn tay cầm lái nắm chặt lại.

Lệ Cảnh Trình bế Tụng Tụng đi chỉ là vì mấy ngày nay anh ta chưa được gặp thằng bé thôi, không còn nguyên nhân gì khác.

Tới Đế Cảnh, bảo vệ không gọi điện báo mà cho cô vào luôn.

Đã ba năm trôi qua, lần đầu tiên Vinh Thiển bước lại vào chỗ này.

Cảnh vật quen thuộc như cũ, có vẻ không thay đổi chút nào. Vinh Thiển cầm mấy hộp đồ chơi vào trong, vừa vào phòng khách đã nghe tiếng cười nói từ trong truyền ra.

Gạo Nếp và Tụng Tụng lại đang chơi cùng nhau, bảo mẫu và vú nuôi ba năm qua vẫn không đổi. Bảo mẫu nhìn thấy Vinh Thiển bước vào cửa mà giật mình: "Cô cô cô..."

Vinh Thiển gật đầu với bà ấy, đi thẳng vào trong.

Thịnh Thư Lan ngồi trong góc chơi với hai đứa bé. Tụng Tụng nhìn thấy Vinh Thiển trước, tiếng gọi trong trẻo: "Mẹ!"

Gạo Nếp cũng ngẩng đầu lên: "Cô!"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình âm u, không biểu lộ gì khác. Từ lúc Vinh Thiển đi vào, anh cứ nhìn cô chăm chăm. Anh đã lường trước cô sẽ tới khởi binh vấn tội.

Cướp con trai cô, cô không nhào tới như cọp mẹ mới lạ.

Gạo Nếp thấy mấy hộp quà trong tay cô, ánh mắt sáng lên, lập tức đứng dậy.

Vinh Thiển đi tới, giơ giơ mấy hộp đồ lên: "Thích không?"

"Cô ơi, là cho con sao?"

"Đúng vậy, đương nhiên là cho tiểu công chúa rồi."

Gạo Nếp vui không kể xiết, lập tức nhận lấy: "Cảm ơn cô ạ!"

Vinh Thiển đảo lại làm khách, chẳng có gì là khởi binh vấn tội như anh nghĩ. Ánh mắt Vinh Thiển và Thịnh Thư Lan gặp nhau, nhưng Vinh Thiển chỉ nhìn thoáng qua, mau chóng đưa mắt qua chỗ khác.

Cô tới trước mặt Tụng Tụng: "Tụng Tụng, chơi vui không?"

Thằng bé gật đầu.

Cổ họng Thịnh Thư Lan khô khốc: "Thiển Thiển."

Tầm mắt Vinh Thiển lại hướng về cô ấy, khóe miệng cười với cô ấy.

"Nào, chúng ta về nhà nhé!" Vinh Thiển bế Tụng Tụng, không ngờ thằng bé đang ham chơi, nói chung là không muốn về.

Lệ Cảnh Trình cuối cùng cũng mở miệng: "Ăn cơm xong rồi về!"

"Buổi chiều tôi còn có việc." Vinh Thiển dứt khoát bế Tụng Tụng lên, khuôn mặt nhỏ bé không thích, như sắp khóc òa lên. Lệ Cảnh Trình tiến lại, ôm lấy Tụng Tụng từ tay Vinh Thiển: "Nếu vậy, em bận thì cứ bận đi."

"Lệ Cảnh Trình, anh..."

Thịnh Thư Lan nhìn hai người họ ôm tới ôm lui thằng bé.

Cho dù Vinh Thiển có lại nổi giận thì đã sao?

Lúc trước cô ấy đã dứt khoát bỏ đi như vậy thì đã sao?

Giữa bọn họ còn có con nhỏ, cứ liên tục thế này nhất định sau này còn dây dưa không rõ.

Gạo Nếp đi tới, cầm cái đĩa tinh xảo lên: "Cô ơ, cô ở lại ăn cơm đi. Cơm Thư Lan làm là phải ăn."

Vinh Thiển hơi giật mình, Gạo Nếp kêu tên Thịnh Thư Lan tự nhiên như vậy ư?

Thịnh Thư Lan cũng cả kinh; ngày thường, con bé gọi cô như thế không ít nhưng lúc này lại là ngay trước mặt Vinh Thiển.

Trái tim Thịnh Thư Lan bị đâm một nhát đau, cô ấy miễn cưỡng mỉm cười: "Vậy tôi đi làm cơm."

Lệ Cảnh Trình nhìn cô ấy: "Em cứ ngồi chơi đi, cũng đâu phải bảo mẫu."
Mấy câu đơn giản nhưng trong tức khắc xua tan hết những ủy khuất trong lòng Thịnh Thư Lan.

Lệ Cảnh Trình ôm Tụng Tụng xoay người đi, tới chỗ Gạo Nếp đang mở mấy hộp quà: "Con ở dưới đây chơi với Thư Lan! Em muốn uống sữa, ba dẫn em lên lầu."

"Dạ." Trong mắt Gạo Nếp lúc này chỉ có đồ chơi, không thấy gì khác.

Lệ Cảnh Trình nháy mắt với Vinh Thiến, ra hiệu bảo cô đi theo.

Vinh Thiến đi qua, đè thấp giọng nói: "Để tôi mang Tụng Tụng về đi! Anh đem thằng bé đi như vậy làm ba tôi lo sợ."

"Đừng đem ba em ra làm bia đỡ."

Lệ Cảnh Trình ôm chặt con: "Em để Tụng Tụng ở Vinh gia, em an tâm được sao?"

Thịnh Thư Lan thấy Vinh Thiến đi theo Lệ Cảnh Trình lên lầu thì không nhìn được đứng dậy. Một cảm giác không rõ quanh quẩn bên cô khiến cô cực kỳ không thoải mái. Cảnh tượng này hết như thể Vinh Thiến chưa bỏ đi bao giờ, còn cô bất lực đứng trong góc tối âm u nhìn người cô yêu và người anh yêu bước đi cùng nhau, chỉ để lại cho cô bóng lưng.

Tới lầu hai, Vinh Thiến chặn trước mặt Lệ Cảnh Trình: "Tụng Tụng muốn uống sữa thì tôi sẽ đưa nó về nhà uống. Sữa bột của Gạo Nếp không cùng giai đoạn với thằng bé đâu."

"Ai nói cho con uống sữa bột? Tôi muốn em thấy thoải mái khi cho con bú thôi."

Vinh Thiến suy nghĩ những lời này, đột nhiên cô hoàn hồn; hai tai ửng hồng: "Tụng Tụng đã cai sữa rồi."

Lệ Cảnh Trình bế Tụng Tụng lên cao hơn một chút: "Em nói đi, rốt cuộc thằng bé mấy tuổi?"

Vinh Thiến ngu ngơ, không đề phòng Lệ Cảnh Trình sẽ hỏi như vậy. Ánh mắt cô né Tụng Tụng: "Tôi nói với anh rồi mà."

"Hai tuổi?"

Lưng cô đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn nhìn khuôn mặt bé nhỏ của Tụng: "Tròn hai tuổi, hay gần hai tuổi?"

Cổ họng Vinh Thiển như bị mắc xương cá, ra không được mà xuống cũng không được, rất khó chịu. Cô nghĩ Tôn Giai Lâm bị đánh ra như vậy, tám phần hẳn sẽ nói ra. Vinh Thiển nhìn thẳng bé trong ngực Lệ Cảnh Trình: "Mặc kệ mấy tuổi, nó đều là con tôi."

Người đàn ông bế Tụng Tụng đi tiếp.

Vinh Thiển mơ hồ có hơi sợ hãi, lo Lệ Cảnh Trình biết chuyện gì sẽ trút giận lên thẳng bé.

Anh bước vào phòng ngủ, Vinh Thiển chân chừ nhưng vẫn theo vào.

Bày biện trong phòng thay đổi rất nhiều. Style trang trí ban đầu trong phòng Lệ Cảnh Trình đã bị một màu hồng nhạt thay thế cả nửa phòng. Gạo Nếp còn dán đầy giấy dán tường hình công chúa Barbie. Lệ Cảnh Trình thả Tụng Tụng lên giường, với mấy món đồ chơi của Gạo Nếp đưa cho bé.

Vinh Thiển trấn tĩnh mình: "Anh bế Tụng Tụng đi như vậy làm chị Giai Giai cũng sợ hãi."

"Tôi là ba của Tụng Tụng, sao chị ta phải sợ? Nói vậy, chẳng lẽ người nhà họ Vinh cũng không biết Tụng Tụng là con ruột tôi sao?"

"Tuy nói như vậy nhưng anh cũng không thể cướp đi như vậy chứ?"

"Vinh Thiển, em còn lý do gì nữa, phải không?"

Lệ Cảnh Trình nghĩ tới đây, cả người bốc lửa giận: "Em thà để Tụng Tụng cho bọn họ chăm chứ không cho tôi mang về Đế Cảnh, trong lòng em rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?"

"Tôi và anh chẳng có gì để tranh cãi cả."

Người đàn ông đi tới trước mặt cô, anh từ trên cao cúi xuống nhìn Vinh Thiển chăm chú: "Hay là, sau khi chuyện của Mạc Hy bị vạch trần, em cũng không thấy yên ổn ?"

"Anh đừng có câu nào cũng như có gai như vậy! Tôi đưa Tụng Tụng tới Vinh gia chẳng liên quan gì tới Hoắc Thiếu Huyền cả."

"Không liên quan? Phũ sạch sẽ thật! Vinh Thiển, chính em cũng đã có hai đứa con, chuẩn bị tâm lý để làm mẹ kế xong chưa?"

Vinh Thiển tới đây không phải muốn nghe Lê Cảnh Trình nói điều này, nét mặt cô lộ ra vẻ không vui: "Anh chỉ nói mà không giữ lời, tôi sẽ mang Tụng Tụng đi."

"Đây là Đế Cảnh, cũng phải xem thử em có đi ra được không chứ."

"Lê Cảnh Trình, anh khác gì quân vô lại?"

"Tôi vô lại?"

Người đàn ông tiến tới, hai tay ôm chặt thắt lưng Vinh Thiển nhấc cả người cô lên. Vinh Thiển đá đá hai chân, Lê Cảnh Trình lại lôi cô tới ban công. Vừa thả cô xuống, anh chống hai tay về phía trước, nhốt Vinh Thiển giữa lan can và lồng ngực anh.

Vinh Thiển chạy không thoát, khuôn mặt không giấu được giận dữ: "Anh làm gì vậy?"

"Thiển Bảo, em nhìn xem đi! Nơi này có phải vẫn giống như ba năm trước không?"

Nghe cách xưng hô này, Vinh Thiển dừng lại một chút.

Một tay Lê Cảnh Trình đè bả vai cô, không cho cô có cơ hội trốn tránh:

"Em nhìn phía trước đi."

Ánh mắt Vinh Thiển quét qua mỗi một tấc cảnh vật trong vườn. Hơi thở của người đàn ông sát lại gần, nhanh chóng lan tỏa bên tai cô: "Ở với Hoắc Thiếu Huyền có gì tốt? Hai người thật sự có thể trở lại như lúc trước ư? Thanh mai trúc mã thì đã sao, không phải thanh mai đã gả cho người, còn trúc mã cũng cưới người khác rồi? Dù hiện tại có cơ hội nối lại duyên xưa, nhưng con gái Hoắc Thiếu Huyền có thể chấp nhận em không? Dù gì tôi chắc chắn sẽ không để con gái mình nhận Hoắc Thiếu Huyền! Vinh Thiển, em và tôi, trước mặt thuận lợi trôi chảy, nếu em muốn quay đầu nối lại tình xưa với Hoắc Thiếu Huyền, thì trước tiên em phải sờ cho kỹ mấy ngọn núi ở giữa đây."

Vinh Thiện không nói gì, những lời Hoắc Thiếu Huyền nói hôm đó vẫn còn bên tai cô.

Ba năm không dài không ngắn, có đủ cho cô quên đi tình cảm mười mấy năm không?

Nếu cô nói trong lòng cô đã hoàn toàn không còn Hoắc Thiếu Huyền, có thể tin không?

Đã từng yêu say đắm, khắc cốt ghi tâm, từng phải đau khổ quên đi, bây giờ vòng vo một hồi lại quay về trước mặt cô. Nỗi niềm không cam lòng nặng trĩu trong lòng bọn họ sẽ quay về ư?

Lệ Cảnh Trình thấy cô thất thần, sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi, chuyện anh lo lắng vẫn xảy ra.

Vinh Thiện và Hoắc Thiếu Huyền là do anh tốn sức lắm mới tách ra được, bây giờ họ lại muốn ở cùng một chỗ, đừng có mơ!

"Chúng ta còn chưa ly hôn. Dù em muốn xin ly hôn, tối thiểu cũng phải chờ hai năm, đến lúc đó Gạo Nếp cũng sáu tuổi, con bé sẽ hiểu chuyện hết."

Anh lại đang uy hiếp cô!

Vinh Thiện không nén được tức tối: "Lệ Cảnh Trình, anh đừng em tôi mãi như vậy!"

"Tôi không ép em, tôi đang phân tích từng chút một cho em."

"Ba năm trước như vậy, bây giờ cũng lại như vậy, Gạo Nếp là con của chúng ta, không phải công cụ cho anh uy hiếp tôi!"

Vinh Thiện càng nói càng kích động, khuôn mặt nhỏ đỏ lên hết.

Lệ Cảnh Trình biết khắc khẩu sẽ không xong chuyện, anh lập tức ôm lấy cô: "Đúng, con bé là con chúng ta."

Anh biết rõ lời nói uy hiếp chỉ khiến cô thấy phản cảm: "Rồi một ngày tôi sẽ để con gọi em là mẹ."

Vinh Thiện ngẩng đầu nhìn anh: "Hôm nay đi! Chúng ta đem tất cả sự thật nói cho con, tôi muốn nghe Gạo Nếp gọi tôi là mẹ."

Cô vội vàng muốn nhận lại con. Cô mơ hồ cảm thấy một số việc sắp không giấu nổi nữa. Đến lúc đó, dù cho Lệ Cảnh Trình có không cho cô gặp Gạo

Nếp thì con của cô cũng sẽ tranh thủ cơ hội ỉnh.

Người đàn ông nhìn ra vẻ bức thiết trong mắt Vinh Thiễn, anh cúi xuống hôn cô. Vinh Thiễn kinh hãi, hoàn toàn không ngờ Lê Cảnh Trình lại ghé xuống như vậy.

Cô nghiêng đầu muốn tránh, bàn tay Lê Cảnh Trình lại giữ đầu cô lại, tay kia nâng cằm Vinh Thiễn lên khiến cô không thể không đón nhận. Nụ hôn vội vã mang theo khát vọng và dẫn dắt. Vinh Thiễn nghe những âm thanh ái muội phát ra từ giữa môi lưỡi. Cô giãy ra; Lê Cảnh Trình hôn thỏa thích xong, hai tay vẫn ôm mặt cô.

Ánh mắt anh đen tối quan sát mỗi một tác sắc thái trên khuôn mặt cô, vẻ giận tái mặt, vẻ kháng cự, còn vẻ ngượng ngùng kia cũng chạy không khỏi mắt anh.

Ngón cái Lê Cảnh Trình quệt qua cánh môi Vinh Thiễn: "Đừng vội, hôm nay mà nói ra sẽ hù con sợ mất."

Cáo già!

Vinh Thiễn định giật tay anh ra, đầu lưỡi Lê Cảnh Trình lại nhe ra ngoài khoe miệng, mê hoặc muốn chết! Cô thấy không ổn, vội đẩy anh ra: "Tụng Tụng còn ở trong phòng."

Vinh Thiễn sửa sang lại mái tóc mất trật tự: "Anh không sợ tôi sẽ nói cho Gạo Nếp biết sao?"

"Em dám không? Bật vô âm tín bỏ đi ba năm bây giờ lại nói muốn nhận con bé, em nghĩ xem con tin lời em không?"

Vinh Thiễn chán nản đành thôi.

Lúc ăn cơm, bầu không khí hơi quái dị, trẻ con đương nhiên là không phát hiện ra được.

Mấy vú nuôi và bảo mẫu đã len lén bàn luận về thân thể của Tụng Tụng. Nghĩ tới mấy câu lúc nãy mình nói, vú nuôi hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Chốc chốc Thịnh Thư Lan lại gấp thức ăn cho Gạo Nếp, Vinh Thiễn nhìn thấy hết. Một dãy đồ ăn được bày cạnh tay cô, cô sợ Gạo Nếp với không tới

nên đứng dậy gấp một đũa cho con.

Thịnh Thư Lan nhìn sang: "Thiến Thiến, Gạo Nếp không ăn món đó đâu."

Vinh Thiến bất ngờ, tức thì trăm mối cảm xúc trào dâng ngổn ngang. Hóa ra thứ mà cô thiếu trong cuộc đời của con không chỉ có thời gian.

Ăn cơm xong, Vinh Thiến còn chơi với Gạo Nếp một hồi lâu. Lúc cô bế Tụng Tụng ra về, Lệ Cảnh Trình không ngăn cản, chỉ nói khi anh muốn gặp con nhất định phải để anh gặp, cũng không cho cô thả Tụng Tụng ở Vinh gia nữa, bằng không anh sẽ đem con về Đế Cảnh ngay tức khắc, không cho cô gặp.

Lúc về, Lệ Cảnh Trình đưa bọn họ ra cửa, Vinh Thiến bế Tụng Tụng đi theo sau, vừa cười vừa nói chuyện với con.

Bất thành lình, người đàn ông đang đi phía trước dừng chân lại: "Vinh Thiến, ông ngoại em mất đã hai năm, hai năm qua em đã sống thế nào?"

Vinh Thiến bỗng nhiên dừng chân, người suýt nữa đụng vào người Lệ Cảnh Trình, đôi mắt cô lộ vẻ giật mình: "Làm sao anh biết?"

"Sau khi về Nam Thịnh em cũng chẳng đề cập tới một câu. Chuyện ông ngoại em, em tính không nói cho ai thật ư?"

Trong mắt Vinh Thiến, sự phòng bị từ từ dâng lên, cô dời ánh mắt: "Ông ngoại đã lớn tuổi, lúc qua đời rất nhẹ nhàng. Tôi thấy, chẳng lẽ đến chuyện riêng ông ngoại mất cũng phải nói ư?"

Lệ Cảnh Trình cố gắng nắm bắt chút gì đó từ đôi mắt cô.

Vinh Thiến nhìn về phía trước: "Tôi phải đi thật rồi, còn có chút việc."

Cô ôm chặt Tụng Tụng, lúc đi ngang qua người Lệ Cảnh Trình cả thân cô căng cứng như sợ bị cướp. Người đàn ông thấy cô gấp gáp bỏ đi, ánh mắt anh dăm dăm.

Anh đã cho người điều tra chuyện hai năm qua của Vinh Thiến, đã mấy ngày trôi qua, cũng không biết có tiến triển gì không.

Về thư phòng, Lệ Cảnh Trình khóa trái cửa lại. Anh gọi điện thoại, chuông vừa đổ một tiếng bên kia đã có người bắt máy.

"A lô, Cảnh Trình."

Anh chưa mở miệng, đối phương đã nói trước: "Tôi vừa định gọi cho cậu."

"Tra được rồi?"

"Tôi fax cái này cho cậu trước đã, cậu xem thử."

"Được." Lệ Cảnh Trình đi tới trước máy vi tính trên bàn. Hình chụp cũng mau chóng được đẩy ra từ máy fax.

Cái đầu tiên Lệ Cảnh Trình nhìn thấy là phần đầu với mái tóc buộc lên, ngay sau đó là ngũ quan mà anh quen thuộc. Đó rõ ràng là Vinh Thiển. Từ từ, hiện ra trong mắt anh chính là cái bụng nhô ra của Vinh Thiển.

Ánh mắt anh cũng không dời đi, chuyện Vinh Thiển mang thai anh rõ hơn ai hết.

"Còn tra được gì không?"

"Không phải cậu nói Vinh Thiển được Tống Khôi truyền nghề sao?"

Một bàn tay Lệ Cảnh Trình vịn mép bàn: "Sao, là giả à?"

"Người ta nói như vậy. Tôi cũng nghĩ hết cách, dùng mấy tầng quan hệ mới nghe được: Vinh Thiển căn bản chưa từng học học giám định bảo vật từ Tống Khôi! Tôi còn tự mình tới thăm Tống Khôi. Ông ta nói chuyện đó là có ý sâu xa, cũng từng gặp mặt Vinh Thiển; ông ta vì có sự ủy thác của một người bạn nên mới cho Vinh Thiển một thân phận học trò."

Hai ngón tay ẩn ẩn giữa trán Lệ Cảnh Trình: "Có gì khác đâu? Rốt cuộc hai năm qua cô ấy ở đâu?"

"Cái này hiện chưa tra được, có vẻ ít người biết. Mọi quan hệ với Tống Khôi cũng là do cậu cung cấp tôi mới biết được."

Huyệt thái dương của Lệ Cảnh Trình không hiểu sao đau nhói. Tầm mắt anh lơ đãng đảo qua máy fax, mấy tấm ảnh đã được gửi qua hết. Anh cầm hình lên, đều là bộ dáng lúc Vinh Thiển mang bụng bầu đã lớn.

Có bức lúc cô đi tới phòng khám, lúc cô từ bệnh viện đi ra.

Lúc cô đỡ thắt lưng, lúc cô cau mày, đại đa số đều mặc quần áo rộng thùng thình của phụ nữ có thai. Lệ Cảnh Trình nghĩ tới cảnh cô một mình mang thai, bụng lớn như vậy đi bệnh viện kiểm tra thai sản; còn cả khi cô sinh con, chẳng lẽ không sợ sao?

Lòng anh co thắt đau đớn, cảm giác đau tiếc nứu chặt làm anh khó chịu. Ánh mắt Lê Cảnh Trình lại dời xuống, nhìn chuỗi con số trong tấm ảnh.

Đó là thời gian chụp.

Đôi mắt bỗng nhiên nheo lại rồi mở to.

Lê Cảnh Trình khó tin mở to mắt, sau khi nhìn lại lần nữa mới chắc chắn mình không nhìn lầm.

Anh cuống quýt vội tìm tấm ảnh đầu tiên chụp Vinh Thiển đi kiểm tra thai sản. Ngày trên tấm ảnh đó lại là sau khi Vinh Thiển đã bỏ đi hơn một năm!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 67: Lệ Cảnh Trình, đừng yêu tôi nữa, trái tim tôi thật sự rất đau

Edit: Lưu Tinh

Trong lòng dâng lên sợ hãi tột cùng, tay chân Lệ Cảnh Trình đều trở nên tê dại, không dám tin và cũng không muốn tin. Làm sao có thể? Đánh chết anh cũng sẽ không tin.

Trong điện thoại, người kia còn nói thêm gì đó, nhưng Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không biết gì nữa. Ngón tay anh nắm chặt tấm hình kia, đầu ngón tay cơ hồ muốn đâm thủng góc hình.

Sau một lúc lâu, anh cắt ngang lời nói của đối phương: "Ảnh chụp này có khả năng là ảnh ghép?"

"Không có khả năng." Đối phương rất chắc chắn: "Những hình này cũng là tôi mua được từ một bọn thám tử tư, bọn họ được sai theo dõi cô ấy từ lúc bắt đầu mang thai đến nay."

"Người mua ở đâu?"

"Chưa từng gặp mặt, tiền trao cháo múc."

Lệ Cảnh Trình toàn thân bất động. Đôi chân anh không tự chủ được mà run rẩy. Sau khi cúp điện thoại, anh ngồi ở ghế tựa một lúc cũng không đứng lên nổi.

Sao có thể, Tụng Tụng không phải con của anh ư?

Anh từng chắc chắn cho rằng, nếu không phải con anh cũng sẽ không phải con của Vinh Thiển.

Lệ Cảnh Trình nhắm chặt mắt, anh coi cô quan trọng hơn cả sinh mệnh mình, yêu thương vô hạn, cũng không thể khiến cô cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh. Thế mà ở một nơi xa lạ chỉ gần ngủi một năm, cô đã có thể cùng người khác sinh con?

Lệ Cảnh Trình không tin.

Anh bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh xuống lầu.

Thịnh Thư Lan chơi cùng Gạo Nếp nhưng trong lòng thấp thỏm không yên. Gạo Nếp vừa thấy anh xuống, lập tức đứng dậy chạy lại: "Ba ba muốn đi đâu?"

Hơi lạnh vây quanh Lệ Cảnh Trình vì những lời đáng yêu của con gái mà có chút tan đi. Anh xoa xoa đầu Gạo Nếp: "Ba ba có việc ra ngoài một chút."

"Không muốn! Con đang ho, ba ba ở nhà với con!"

Trong lòng Lệ Cảnh Trình đang nóng như lửa đốt, nhưng nhìn đến ánh mắt cầu xin của con gái, anh đành ngồi xổm xuống, ngón tay vuốt ve khuôn mặt con. Loại cảm giác này vô cùng chân thực, khiến tim anh đập nhanh. Gạo Nếp là con gái của anh, đây là điều chắc chắn. Là anh đã tận mắt chứng kiến bụng Vinh Thiển ngày một to ra, sao đó là ngày Gạo Nếp chào đời, tuyệt đối không sai được.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy Gạo Nếp, đôi vai rộng nhẹ run rẩy.

"Ba ba có lạnh không?" Gạo Nếp hướng hai tay về đầu vai anh.

Lệ Cảnh Trình gật gù đầu: "Có, ba ba cảm thấy rất lạnh."

"Vậy con ôm ba ba một cái nha." Gạo Nếp nói xong, hai tay ôm chặt anh: "Còn lạnh không?"

Lệ Cảnh Trình lắc lắc đầu: "Không lạnh."

Thịnh Thư Lan chăm chú nhìn, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn là có thể đoán ra tất nhiên là chuyện không tốt.

Gạo Nếp kéo Lệ Cảnh Trình ngồi xuống, ba người ngồi vây quanh thành một đoàn, Gạo Nếp thích thú loay hoay với những món đồ Vinh Thiển mua cho. Thịnh Thư Lan cẩn thận nhìn người đàn ông ở đối diện: "Cảnh Trình, anh không sao chứ?"

Mí mắt anh nhẹ nâng lên: "Thư Lan, Gạo Nếp trông giống ai?"

"Giống anh, con bé trông giống hệt anh."

"Còn Tụng Tụng thì sao?"

Thịnh Thư Lan ngẩn ra: "Vì sao anh lại hỏi như vậy?"

"Em nói xem trông Tụng Tụng giống ai?"

Thịnh Thư Lan ấp a ấp úng: "Có điểm giống anh, nhưng thật ra nhiều điểm giống Vinh Thiễn hơn."

Lệ Cảnh Trình thiếu chút nữa bật cười: "Sao em không nói thẳng là nhìn không giống anh đi?"

Thịnh Thư Lan cảm thấy có gì đó không thích hợp: "Cảnh Trình, rốt cuộc làm sao vậy?"

Người đàn ông cầm lên một khối xếp gỗ, Thịnh Thư Lan trong lòng tràn đầy lo lắng, nhưng có mặt Gạo Nếp cô không tiện hỏi nhiều.

Sắc trời dần tối, ánh sang rạng rỡ ban ngày dần bị thay thế bằng một màn đêm mờ lung, làm người ta bất an mà sợ hãi. Trong vườn, hoa cỏ dường như bị vao phủ bởi một tấm màn đen.

Trong mắt Lệ Cảnh Trình, tất cả dường như chỉ có bóng tối.

Ăn xong cơm chiều, Thịnh Thư Lan đưa Gạo Nếp lên lầu trước.

"Cảnh Trình."

Thịnh Thư Lan đi tới bên cạnh anh: "Em đi tắm cho Gạo Nếp đi tắm, anh có phải còn bận việc gì?"

"Anh muốn ra ngoài."

"Được, vậy anh nhớ về sớm một chút, em đỡ Gạo Nếp ngủ trước."

Lệ Cảnh Trình gật đầu, sau đó cất bước rời đi.

Đi tới tiểu khu chỗ Vinh Thiễn ở, anh biết rõ địa chỉ nhà Vinh Thiễn, bảo vệ cửa cũng là không ngăn cản anh.

Lệ Cảnh Trình đi thẳng lên lầu, ấn chuông cửa.

Vinh Thiễn vừa mới đỡ Tụng Tụng ngủ xong, nghe thấy tiếng chuông cửa liên tiếp liền thấy đau đầu. Bảo mẫu còn đang ở Vinh gia chưa kịp về, huống hồ cô ấy có chìa khóa nhà, sẽ không nhấn chuông dồn dập như vậy. Cô bước chậm đi tới trước cửa, rất sợ gặp phải loại biến thái, Vinh Thiễn xuyên qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài.

Lại là Lệ Cảnh Trình.

Bên ngoài trời đang mưa, Lệ Cảnh Trình sau khi xuống xe cũng không mang dù, mái tóc ngắn toàn bộ ướt đầm, bả vai áo sơ mi cũng ướt một mảng lớn hơn phân nửa. Bộ dáng anh như thế khiến cô vô cùng lo lắng không biết đã có chuyện gì xảy ra?

Lệ Cảnh Trình không đợi được nữa liền dùng tay đập mạnh lên cánh cửa lớn.

Vinh Thiển bất đắc dĩ đành mở cửa cho anh.

"Tối rồi anh còn tới làm gì?"

Người đàn ông không nhúc nhích nhìn cô chăm chăm.

Vinh Thiển chợt cảm thấy da đầu tê dại. Những giọt nước mưa tí tách chảy trên mặt Lệ Cảnh Trình, càng khiến cô cảm thấy anh lúc này trông thật hung ác nham hiểm và đen tối. Tay cô nắm ván cửa khẽ run rẩy: "Anh làm gì thế?"

"Tôi đến thăm con cũng không được sao?" Lệ Cảnh Trình bật cười, sau đó đẩy cô sang một bên, đi thẳng vào trong.

Vinh Thiển cảm thấy tiếng cười của anh có chút quái dị. Cô đóng cửa lại rồi theo Lệ Cảnh Trình đi vào.

Người đàn ông cũng không thay giày, bước nhanh tới phòng Vinh Thiển, đẩy cửa đi vào. Tụng Tụng đang nằm ngủ say trên chiếc giường lớn. Cảnh tượng này như một nhát dao sắc ngọt đâm thẳng vào tim anh, đau càng thêm đau.

Anh bước từng bước một hướng đến trước giường, nhìn chăm chăm khuôn mặt đứa nhỏ trong lúc ngủ mơ. Khả ái như vậy, nhỏ như vậy, vậy mà không phải con của anh sao?

Vinh Thiển nhìn thấy bộ dáng này của anh, có chút lo lắng.

"Lệ Cảnh Trình, anh làm sao vậy?"

Người đàn ông cũng không liếc nhìn cô một cái. Anh ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tụng Tụng.

Thật sự nhìn không giống anh sao?

Ngón tay Lê Cảnh Trình mơn trớn mặt mày Tụng Tụng một lúc, ngay sau đó, ôm chầm đưa bé vào lòng. Vinh Thiễn lo lắng: "Anh đừng làm loạn, Tụng Tụng đang ngủ, mau đặt con trở lại giường đi."

"Có gì nghiêm trọng đâu, Gạo Nếp hồi bé, tôi vẫn thường hay ôm như vậy."

"Thằng bé đang ngủ, anh cứ ôm sẽ tạo thành thói quen xấu."

"Con trai của mình, tôi muốn yêu chiều thì yêu chiều, mặc dù tương lai có thành thói quen xấu, tôi cũng bằng lòng."

Lê Cảnh Trình nói xong câu đó, ngẩng đầu nhìn Vinh Thiễn.

Cánh môi cô mím thật chặt, tầm mắt dừng lại trên mặt Lê Cảnh Trình: "Gạo Nếp đã ngủ chưa?"

"Hắn là đã ngủ rồi."

Vinh Thiễn nhìn quần áo trên người Lê Cảnh Trình ướt sũng, "Anh không sợ nhiễm lạnh sinh bệnh sao? Tại sao trời mưa còn chạy đến đây?"

"Tôi nhớ em và con."

Đầu ngón tay cô vén nhẹ lọn tóc dài đang rũ bên mặt ra sau tai. Lê Cảnh Trình ôm chặt Tụng Tụng trong lòng, ánh mắt lại lần nữa hướng về cô,

"Vinh Thiễn, ba năm nay, em có thật sự nhớ đến con gái chúng ta?"

Vinh Thiễn cũng ngồi xuống, quần áo Tụng Tụng cô còn chưa kịp xếp.

"Lúc đầu, tôi cảm thấy sống không bằng chết. Tôi bắt đầu cho rằng, sau khi rời đi chỉ cần cố gắng là có thể quên quá khứ. Nhưng mỗi đêm đi ngủ đều muốn tưởng tượng Gạo Nếp đã lớn đến đâu rồi, hình dáng ra sao, đã hiểu chuyện chưa, biết mẹ mình là ai không?"

Vinh Thiễn cúi thấp đầu, lúc ấy cô thương tâm muốn chết.

"Về sau tôi tự an ủi mình, con gái sẽ không còn nhỏ mãi, đến lúc trưởng thành, nó cũng sẽ biết tôi yêu nó thế nào."

"Vậy không phải là bởi vì về sau có Tụng Tụng, khoảng trống được lấp đầy, em mới dần quên đi nỗi đau lìa xa Gạo Nếp? Em dồn hết tình thương ột mình Tụng Tụng?"

Động tác gấp quần áo của Vinh Thiễn chợt dừng lại: "Tôi không có, tôi yêu thương hai đứa như nhau."

"Phải không? Ba năm qua em có Tụng Tụng luôn sớm chiều bên cạnh, lời em nói làm sao có sức thuyết phục?"

"Lệ Cảnh Trình, tối nay anh làm sao thế?"

Người đàn ông khước miệng khẽ nhếch lên một đường cong giễu cợt: "Tôi chỉ là muốn nghe xem, mấy năm nay em vượt qua như thế nào."

"Thời gian qua tôi rất ổn."

Lệ Cảnh Trình giấu ý cười lạnh.

Anh nhìn Tụng Tụng đang ngủ say trong lòng: "Vinh Thiện, vậy chúng ta nói về ba năm qua tôi làm sao mà vượt qua đi?"

Vinh Thiện cúi thấp đầu, thanh âm của Lệ Cảnh Trình vang lên trên đầu cô.

"Lúc đầu, tôi cũng cảm thấy sống không bằng chết, tôi cũng cho rằng, sau khi em rời đi tôi sẽ quên được thôi. Lúc Gạo Nếp khóc đến khàn cả giọng tôi cũng mặc kệ, con không chịu uống sữa tôi cũng mặc kệ. Cái gì tôi cũng không quản, chỉ muốn ngồi yên một chỗ không ai được quấy rầy. Tôi lúc nào cũng không nghĩ ra, dù cho có lỗi, nhưng tôi tốt với em như vậy, em cũng đành lòng gạt bỏ tất cả? Em không yêu tôi, tôi cũng không bắt ngờ lắm. Thế nhưng ngay cả con gái em cũng không cần, tôi thật sự không ngờ tới."

Cô im lặng gấp quần áo.

Giọng nói của Lệ Cảnh Trình mang theo một loại bi thương tột cùng: "Về sau, tôi cứ tự an ủi mình, tôi không tin cả đời này em sẽ không trở về Nam Thịnh nữa. Em trở về Nam Thịnh, chẳng lẽ cả đời không muốn gặp lại con gái mình? Tôi từng nghĩ một khi em tìm tới, tôi và Gạo Nếp đều sẽ xem em như người lạ. Con gái nhìn thấy em sẽ làm như không thấy, đây hẳn là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất?"

Vinh Thiện khẽ cắn môi dưới, Lệ Cảnh Trình cười cười, tựa như bất đắc dĩ:

"Thế nhưng, sau khi em trở về, lại mang theo Tụng Tụng. Em thật là giỏi, căn bản không cần lo lắng tôi sẽ không cho em gặp mặt con. Tôi chờ đợi lâu như vậy, muốn làm khó em một chút, liền bị đứa bé này đánh nát hoàn toàn tâm tư đó. Đó là con của tôi, tôi có thể không muốn gặp sao? Nhưng

nếu tôi muốn gặp, nhất định cũng phải mang Gạo Nếp tới. Cho nên, ba năm này, thành trì tôi khổ tâm chuẩn bị, còn chưa kịp ngăn trở bước chân em, đã tự sụp đổ."

"Lệ Cảnh Trình, ba năm này... Tôi cũng không quá tốt...."

Anh cho rằng cô trở về với ánh hào quang sao?

"Vậy em nói xem ba năm này làm thế nào qua được?"

Ánh mắt Vinh Thiển lóe lên: "Mỗi khi nhớ Gạo Nếp, tôi đau đến muốn chết đi sống lại."

Lệ Cảnh Trình khẽ nhếch khóe miệng. Xem ra nếu anh không nói ra, cô sẽ không bao giờ cho anh một lời nói thật lòng.

"Vinh Thiển, nếu như tôi không cho em gặp Gạo Nếp, em sẽ để tôi gặp Tụng Tụng sao?"

Trong lòng cô tràn ngập bất an. Cô không dám suy đoán lung tung ý tứ trong lời nói của anh, cẩn thận chờ Lệ Cảnh Trình nói tiếp.

Người đàn ông bỗng nhiên đứng dậy, ôm Tụng Tụng lên cao: "Vinh Thiển, em nói đi, nếu như ngày nào đó vận mệnh trêu ngươi, tôi phát hiện ra Tụng Tụng không phải con tôi, em nói tôi có nên đập chết nó không?"

Cô không ngờ anh thay đổi nhanh như vậy, Vinh Thiển kinh ngạc đứng dậy, chăm chú nhìn Lệ Cảnh Trình: "Anh nói cái gì đó?"

Người đàn ông giơ cao cánh tay, gương mặt sáng sủa tuần lãng bỗng chốc hóa thành mặt ác ma. Tụng Tụng vì ở tư thế này mà không thoải mái, bé nhúu mày. Vinh Thiển nắm chặt hai tay, đi tới bên cạnh Lệ Cảnh Trình:

"Anh mau thả thẳng bé xuống."

"Sợ sao?"

Vinh Thiển giương mắt lên nhìn, đáy mắt Lệ Cảnh Trình chứa đầy phần nộ lẫn khổ sở. Cô cầm lấy cánh tay Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển đã có thể đoán được đáp án.

Người đàn ông nhúu chặt mày, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vinh Thiển: "Nó là con tôi phải không?"

Vinh Thiện cầm lấy cổ tay của anh: "Anh hãy đặt thằng bé xuống trước, đừng dọa nó sợ."

"Vinh Thiện, lá gan của em thật không nhỏ!" Tay anh vung lên, đẩy cô ra ngoài, chân Vinh Thiện đung vào mép giường suýt ngã.

Lệ Cảnh Trình cẩn thận nhìn Tụng Tụng, thực sự nhìn không giống anh chút nào.

Vinh Thiện tiến lên muốn giành lại: "Trả con lại cho tôi!"

"Đây là con của cô với ai?"

Lệ Cảnh Trình tránh qua một bên, cuối cùng cũng khó khăn hỏi ra câu đó.

Vinh Thiện động tác vẫn chưa chậm lại, cô đoạt lấy Tụng Tụng. Lệ Cảnh Trình thử thăm dò: "Mấy tấm ảnh chụp đó, là giả đi? Đứa bé này là ai đưa cho cô, nói chung, nó cũng không phải là con trai của cô."

Vinh Thiện ôm Tụng Tụng lui về sau hai bước, cẩn thận đặt đứa bé vào giường trẻ em ở bên cạnh: "Anh đã xem mấy tấm ảnh đó?"

"Trả lời tôi."

"Lệ Cảnh Trình..."

Lời nói đến bên miệng, Vinh Thiện vẫn có chút do dự. Có mấy lời nói ra rồi có thể đả thương người, cô không muốn nói, nhưng đến nước này rồi cô không thể lui được nữa: "Tụng Tụng là con của tôi. Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nói là con của anh. Tôi không hề nói dối anh."

"Cô ?"

Lệ Cảnh Trình chỉ có thể cười lạnh mới có thể che giấu khủng hoảng ở trong lòng.

"Không phải cô yêu Hoắc Thiếu Huyền sao? Cô rời khỏi tôi, không tìm hẳn sinh con, lại có thể tìm người khác, Vinh Thiện, tôi không tin."

"Lệ Cảnh Trình, là ba năm, ba năm đủ có thể thay đổi một người. Tôi sớm đã chôn chặt tình yêu với Hoắc Thiếu Huyền. Tôi lúc đó suy nghĩ rất đơn giản, có người tốt với tôi, tôi có thể bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa."

Lệ Cảnh Trình nhìn sắc mặt cô trấn định. Vinh Thiện đi tới trước giường.

"Tôi thừa nhận, tôi có dụng tâm, vừa mới bắt đầu anh nói Tụng Tụng là con trai của anh, tôi cố gắng muốn chứng minh không phải, nhưng anh nói sẽ cho tôi gặp mặt con gái mình. Đó là khao khát lớn nhất của tôi, tôi chịu không nổi, tựa như anh nói, không có Tụng Tụng, tôi sợ là ngay cả cánh cửa ở Đế Cảnh cũng đừng mơ tưởng có thể bước vào. Tôi thật sự cũng không muốn lừa anh, nhưng anh luôn tự mình là đúng, cho rằng Tụng Tụng là con mình."

Đúng vậy, cô đã nói, chẳng qua là anh quá mức tự tin.

Lệ Cảnh Trình nghĩ, anh có bao nhiêu là buồn cười.

Lời này của Vinh Thiển chính là anh tự mình đa tình.

Trong mắt người đàn ông đầy lạnh lẽo. Vinh Thiển nhìn vào mắt anh, anh là người kiêu ngạo như vậy, luôn tự tin như vậy. Sợ là bây giờ nhà họ Lệ cũng đã biết tới sự tồn tại của Tụng Tụng.

Vinh Thiển cảm thấy, hình như cô sai rồi.

Bên người Lệ Cảnh Trình phảng phất một nỗi bi ai, cô muốn dựa vào cũng không dám tới gần.

Trong lòng Vinh Thiển bỗng nhiên tràn ra cảm giác đau đớn giống như bị dao cắt.

Quá đau, thật sự rất đau...

Cô dường như không chịu nổi khi nhìn thấy bộ dạng này của Lệ Cảnh Trình, nhưng cô đơn giản là muốn được gặp mặt con gái mình, cô sai sao?

Vinh Thiển khẽ gọi: "Cảnh Trình."

Trái tim Lệ Cảnh Trình lạnh giá, không phải cô nói một câu nói là có thể thay đổi.

Anh bỗng nhiên vươn tay bắt lấy bả vai của cô: "Đứa nhỏ này là cô thay người khác sinh sao? Sinh tự nhiên hay sinh mổ?"

Vinh Thiển không ngờ anh lại hỏi như vậy: "Vấn đề này, trả lời anh có ích gì sao?"

"Tôi muốn cô nói."

"Gạo Nếp là sinh tự nhiên, đứa thứ hai cũng vậy."

Lúc Vinh Thiển nói những lời này, khóe miệng khẽ run rẩy, cô luôn luôn vô thức mà tránh ánh mắt Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển bị một lực mạnh hung hăng đẩy mạnh lên giường, cô không kịp chống đỡ đã bị Lệ Cảnh Trình đè lại hai chân.

Chiếc áo Vinh Thiển đang mặc nhanh chóng bị anh kéo lên cao, toàn bộ phần bụng lộ ra, Lệ Cảnh Trình đè lại cô trước ngực không cho cô đứng dậy.

Mặc dù đã sinh hai đứa bé, nhưng vóc người của cô không hề xấu đi chút nào. Lệ Cảnh Trình kéo lưng quần cô xuống, bụng dưới bằng phẳng, càng không có một chút xú vết rạn lưu lại.

Người đàn ông nhếch môi cười.

"Lệ Cảnh Trình, anh đủ rồi đấy, buông tôi ra."

"Ở đây không có dấu vết sinh mổ, tôi muốn nhìn một chút ở phía dưới có giống đã sinh đứa nhỏ hay không."

Vinh Thiển nghe vậy, trên mặt mình lộ ra khuôn hoảng, cô cầm lấy lưng quần jeans.

"Lệ Cảnh Trình, rốt cuộc anh muốn như thế nào, tôi không có nghĩa vụ phải thủ thân như ngọc cho anh. Chúng ta năm đó đã không còn liên quan đến nhau, anh còn muốn quản chuyện của tôi sao?"

Người đàn ông ngón tay tinh xảo mà mạnh mẽ, nhanh chóng xé mở khóa kéo.

Vinh Thiển then quá hóa giận: "Đã hơn một năm, vết thương kia đã sớm khép lại, anh buông tôi ra."

Lệ Cảnh Trình không quan tâm, Vinh Thiển không dám quá lớn tiếng, hai người giằng co, rốt cuộc anh cậy thế mạnh hơn cô, đem quần jeans của cô kéo xuống. Vinh Thiển giãy đạp đôi chân, lại bị Lệ Cảnh Trình đè chặt, ngón tay anh bắt đầu lôi kéo đến quần lót cô.

Vinh Thiển nghiêng rằng: "Lệ Cảnh Trình, anh cần gì phải làm vậy chứ. Tôi biết anh khó chấp nhận sự thật. Nhưng tôi sớm không còn như ba năm trước, anh cũng biết rõ có phải không? Nếu tôi vẫn là tôi của trước kia,

chuyện anh từng cưỡng bức tôi vẫn sẽ là điểm bế tắc giữa chúng ta, năm đó ngay cả con gái tôi cũng phải bỏ cơ mà. Anh tiếp tục làm vậy, mọi chuyện sẽ ra sao?"

Lệ Cảnh Trình dừng lại động tác, trong mắt hằn lên tơ máu, "Vậy tôi hẳn là nên cảm tạ người đàn ông kia? Sau khi cô sinh đứa thứ hai liền không còn hận tôi nữa?"

Vinh Thiển không ngừng đập mạnh đôi chân, mặc dù ánh mắt Lệ Cảnh Trình nóng rực, nhưng cũng không đến mức làm đau cô. Thế nhưng đáy mắt anh chứa đựng bi thương và điên loạn, Vinh Thiển không có cách nào nhìn thẳng: "Phải."

Cô nhẹ nhàng đáp.

Không khí trong phòng dường như bị rút cạn.

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng hỏi: "Người kia là ai?"

"Lệ Cảnh Trình, đừng hỏi nữa." Vinh Thiển che mặt: "Yêu tôi thì có gì tốt chứ?"

Trong lời nói của cô rõ ràng có thay đổi, phải, Lệ Cảnh Trình hủy diệt tất cả mọi thứ của cô, anh cưỡng thế, anh bá đạo, thậm chí còn uy hiếp cô bằng cách không cho cô gặp mặt con gái mình.

Nhưng tình yêu của anh mãnh liệt và nóng bỏng đến rực cháy lóa cả mắt, mỗi một phút mỗi một giây cũng làm cho Vinh Thiển không cách nào xem nhẹ.

Trong lòng Vinh Thiển mềm nhũn, thậm chí còn có loại ý nghĩ kỳ quái.

Cô lại đau lòng vì Lệ Cảnh Trình.

Đau lòng vì anh yêu mình, đau lòng vì sau ba năm anh vẫn còn yêu cô như thế.

Đau lòng vì anh, đau...

"Bây giờ anh đã biết Tụng Tụng không phải là con của anh. Lệ Cảnh Trình, đừng yêu tôi nữa, yêu tôi vất vả như vậy, gian nan như vậy. Tôi, ngay cả chính bản thân còn không thương, anh cần gì phải cố chấp?"

Lòng bàn tay Lê Cảnh Trình dán chặt vào chân Vinh Thiển chân, áo của cô đã bị anh đẩy cao tới trước ngực.

Cô nằm đó, hai đầu gối Lê Cảnh Trình vẫn quỳ như cũ. Anh dường như trở lại vào buổi tối của nhiều năm trước. Là bảy năm trước, anh nghĩ, nếu như không có buổi tối hôm ấy thì thật tốt biết bao.

Anh cúi người, dán chặt lên thân hình nhỏ nhắn của cô, Vinh Thiển không có cách nào nhúc nhích.

Đôi môi mỏng của anh kề ngay bên tai cô: "Em cam tâm tình nguyện sinh con cho người khác sao?"

Vinh Thiển nhìn ánh sáng của chiếc đèn trên tường: "Nếu không phải cam tâm tình nguyện, không ai có thể ép tôi sinh một đứa nhỏ."

Mang theo Tụng Tụng, đúng là cô cam tâm tình nguyện .

"Người đàn ông kia ở đâu?"

Vinh Thiển nhắm chặt mắt: "Anh đừng hỏi nữa có được hay không?"

"Người đàn ông kia ở đâu?"

Cô vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ: "Anh ấy đã có vợ."

Lê Cảnh Trình bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt của anh khó có thể tin và đầy phẫn nộ.

Anh bóp chặt cằm cô: "Vinh Thiển, cô điên rồi có phải không? Con mẹ nó cô muốn tên đàn ông đó muốn đến điên rồi có phải không?"

"Tôi không điên, tôi tự biết mình đang làm gì."

Khớp hàm cô bị Lê Cảnh Trình bóp đến đau: "Thật sự không có người ép buộc em?"

"Lê Cảnh Trình, anh không chấp nhận được đơn giản là vì cảm thấy tôi sẽ không làm ra loại chuyện đó. Nhưng tôi lúc đó thực sự mệt mỏi, rất mệt mỏi. Anh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, Tụng Tụng chính là chứng minh tốt nhất, đó là con của tôi."

Cô nhẹ nhàng nói mấy câu, liền đánh đổ một người đàn ông mạnh mẽ như Lê Cảnh Trình.

Ý của Vinh Thiển là do anh tự cho rằng mình hiểu cô.

Bàn tay đang nắm chặt của Lệ Cảnh Trình dần buông lỏng: "Tôi từng tự tin cho rằng nếu Tụng Tụng không phải là con của tôi thì cũng sẽ không phải con của cô."

"Phải." Vinh Thiển nói: "Lệ Cảnh Trình, anh quá mức tự tin."

Bàn tay anh tham luyện vuốt ve cô cách một lớp vải quần lót, cùng cô tiếp xúc thân mật. Vinh Thiển khép hai chân lại. Lệ Cảnh Trình cắn chặt răng: "Vì sao?"

"Tôi không muốn tiếp tục đau khổ, chính là như vậy."

Vinh Thiển đưa mắt nhìn mắt Tụng Tụng trong giường nhỏ, "Anh đừng làm Tụng Tụng thức giấc, Lệ Cảnh Trình, anh đi đi."

Vinh Thiển đẩy anh ra, Lệ Cảnh Trình đứng dậy. Anh hoàn toàn thua trước người phụ nữ này.

Nếu không phải là kiếp trước anh thiếu nợ cô, thì chính là đêm bảy năm trước đã tạo nên nghiệp chướng quá nặng. Thế nên cứ hết lần này đến lần khác không ngừng dẫn dắt anh.

Lệ Cảnh Trình lui về sau: "Cô trở về Nam Thịnh, nhưng chưa từng nghĩ đến việc quay lại bên cạnh tôi phải không?"

Trong lòng Vinh Thiển đau đớn, nhưng cô nâng tầm mắt, kiên nghị nói: "Tôi không muốn."

Sau một hồi lâu Lệ Cảnh Trình thở dài một hơi, anh còn ở đây dây dưa cái gì? Anh biết trái tim người phụ nữ này sẽ chẳng bao giờ thuộc về anh, cũng đừng hòng cô động lòng vì anh.

Lệ Cảnh Trình xoay người đi ra ngoài, không muốn nhiều lời nữa, cũng không để cô nhìn thấy sự đau thương trong mắt anh.

Đau thương thì thế nào?

Vinh Thiển nghe thấy một chuỗi thanh âm gào rú dữ dội của chiếc xe thể thao lao vút đi trong màn mưa.

Viền mắt ửng hồng của cô đã không cách nào giữ cho những giọt nước long lanh sớm đã đóng đầy thì nhau chảy xuống.

Cô ngồi xổm người xuống, cuộn người lại, hai tay ôm chặt đầu gối. Chiếc vòng cổ theo động tác cúi đầu của cô mà thoáng nghiêng. Cô kéo kéo lại chiếc vòng, cái loại cảm giác hít thở không thông này nhắc nhở Vinh Thiện, đời này của cô sẽ bị sợi dây chuyền này vây khốn.

Tụng Tụng bất an trở mình. Vinh Thiện đứng dậy đi tới trước giường nhỏ, vỗ về đứa bé một chút. Chân mày Tụng Tụng chân mày hơi giãn ra, ‘ưm’ một tiếng sau đó lại ngủ thật say lần nữa.

Vinh Thiện ngừng khóc, cô ôm lấy Tụng Tụng đặt trở lại trên giường lớn, cô nằm ở bên cạnh Tụng Tụng, thật sự là trong thời gian qua vẫn là Tụng Tụng giúp cô thêm kiên cường hơn.

Tiếng mưa dội vào trong tai Lệ Cảnh Trình khiến lòng anh khó chịu, anh cảm thấy phải chi bản thân mình bị điếc thì tốt. Ánh đèn phảng chiếu cơn mưa bụi như khói sương mù mờ đang bay lượn. Anh dừng xe bất động một hồi, sau đó bước xuống xe, vươn một bàn tay ra, không lâu sau trong lòng bàn tay anh đã đọng lại đầy nước.

Anh hơi nghiêng lòng bàn tay, nước mưa theo kẽ các ngón tay nhẹ nhàng trôi tuột qua. Lệ Cảnh Trình lặp lại động tác này nhiều lần, không phải anh hứng thú với cái trò này, anh chỉ là muốn nhìn khoảnh khắc từ lúc trong tay cái gì cũng có đến lúc vụt mất tất cả, thì có bao nhiêu khó khăn?

Thực sự không khó, rất đơn giản để đánh mất.

Toàn thân Lệ Cảnh Trình ướt đẫm, anh hoàn toàn không để ý.

Anh nhắc chân lên bước đi, mỗi bước đều nặng như đeo nghìn cân. Anh mất đi không phải một đứa con trai, mà là người phụ nữ anh yêu thương sâu sắc.

Ba năm trước đây, để cô rời đi là anh đã đánh mất hết rồi. Bây giờ, cơ hội của Lệ Cảnh Trình còn ở nơi nào?

Vậy ba năm nay anh khắc khoải chờ đợi, lại tính là gì?

Anh bỏ qua một thanh mai toàn tâm toàn ý với mình, làm bộ làm như không thấy, chỉ là không muốn Thẩm Tĩnh Mạn nhân cơ hội bắt anh tiếp anh Thịnh Thư Lan. Anh kiên quyết ngay trước mặt Gạo Nếp phủ nhận

Thịnh Thư Lan là mẹ cũng chỉ vì cho Vinh Thiển một cơ hội, đợi đến lúc khi cô trở về kì tích sẽ xuất hiện. Chỉ là, Vinh Thiển, anh ba năm này khổ tâm, nhưng cô hoàn toàn không quan tâm.

Anh yêu cô, thì sao chứ?

Anh tận lực muốn bù đắp, thì sao chứ?

Có phải cô sẽ luôn mặc kệ anh phải trả giá thế nào, chờ đợi thế nào? Trong mắt cô anh vẫn không là gì hết?

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu, tùy ý để nước mưa vọt vào trong viền mắt đỏ hồng.

Trở lại Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình vẫn chưa lên lầu, anh đi vào căn phòng thủy tinh, một mùi hương xông vào mũi làm anh tự dưng bức bối.

Anh đi qua, gạt đổ toàn bộ đồ vật trên giá. Sau đó đạp đổ toàn bộ những chậu hoa Thịnh Thư Lan cẩn thận trồng, ngã đầy trên mặt đất.

Nước mưa nhỏ xuống đỉnh căn phòng thủy tinh, có vẻ đặc biệt vang vọng hơn.

Sáng sớm hôm sau, qua cơn mưa, không khí ẩm ướt mà thơm ngọt. Thịnh Thư Lan rửa mặt, rời khỏi phòng. Cô có thói quen dậy sớm. Sau một lúc rảo bước trên con đường đầy sỏi và đá cuội hướng đến căn phòng thủy tinh kia, cô cảm giác có điều gì đó không thích hợp.

Thịnh Thư Lan bước chậm lại, cửa phòng thủy tinh phòng mở rộng, bên trong vô cùng bừa bãi.

Cô bước vội lên lầu, nhìn thấy những chậu hoa cô trồng đổ vỡ không sót một chậu nào. Hai mắt Thịnh Thư Lan ngấn lệ, cô ngồi xồm người xuống, nâng lên một gốc hoa lan, nước nở khóc: "Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?"

Ở một góc khác, có bóng người khẽ cử động, đầu Lệ Cảnh Trình đau như muốn nứt ra. Anh chống tay ngồi dậy, bước chân lảo đảo đi tới trước mặt Thịnh Thư Lan.

Cô khóc vô cùng thương tâm, tất cả những thứ này là tâm huyết trong suốt ba năm qua của cô.

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn, anh chậm rãi ngồi xổm người xuống.

Anh đưa tay cầm lấy gốc lan đã bị giẫm đạp trong tay cô. Hai mắt Thịnh Thư Lan đỏ bừng, sau khi nhìn thấy anh mới ngừng khóc: "Cảnh Trình." Gương mặt tuần tú Lệ Cảnh Trình cứng đờ, anh cũng không biết tối hôm qua sao mình lại nổi điên như thế.

Anh đặt tay lên vai Thịnh Thư Lan vai, viền mắt cô lại lần nữa ửng hồng: "Anh đừng làm em sợ. Trước giờ em chưa từng thấy anh như vậy. Cảnh Trình, mọi thứ anh đều có thể phá hủy, nhưng anh không thể hủy hoại bản thân mình như vậy."

Nơi cổ họng Cảnh Trình hơi nghẹn lại.

Thịnh Thư Lan yêu anh sâu đậm, anh cũng không nên tổn thương cô mãi như vậy.

Lệ Cảnh Trình buông tay ra, bỏ lại gốc lan rồi đứng lên.

Thịnh Thư Lan liền cầm lấy cổ tay anh: "Mau đi nghỉ, sắc mặt anh rất kém."

Anh hất tay cô ra, bước nhanh đi.

Thịnh Thư Lan không yên lòng, liền đuổi theo phía sau: "Cảnh Trình, Gạo Nếp thức dậy không thấy anh nhất định sẽ khóc, anh..."

"Tôi thế mà lại quên, không làm giám định ADN, thật quá ngu ngốc."

Cô nghe lời của anh, bước chân dừng lại, "Cảnh Trình, anh nói cái gì? Cái gì mà giám định ADN."

Lệ Cảnh Trình tựa như đang mê muội, ai nói gì cũng không nghe.

Thịnh Thư Lan chưa kịp hỏi kỹ, anh đã lên xe rời đi.

Tới bên ngoài tiểu khu nhà Vinh Thiển, Lệ Cảnh Trình cũng chưa tiến vào, mà chỉ dừng ở ven đường.

Sắp mười giờ, Vinh Thiển mang Tụng Tụng ra cửa, hôm nay không đến công ty, cô cũng buồn bã ỉu xiu. Vinh Thiển đang cúi đầu, bỗng nhiên cảm

giác xe đẩy của Tụng Tụng bị ngăn lại, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển kinh ngạc, thấy Lệ Cảnh Trình khom lưng ôm Tụng Tụng lên.

Vinh Thiển sợ hãi: "Anh muốn làm gì?"

"Tôi mang Tụng Tụng đi làm giám định ADN."

Vinh Thiển giật mình, nhưng sự hoảng sợ trong mắt cũng dần tan đi: "Lệ Cảnh Trình, anh cần gì phải làm vậy chứ? Tôi không hề gạt anh."

"Tôi không tin cô được."

Lệ Cảnh Trình nói xong, xoay người muốn đi.

Vinh Thiển đuổi theo, cô ngăn cản anh: "Tụng Tụng quả thật không phải là con của anh. Lệ Cảnh Trình, sau khi có kết quả giám định anh sẽ càng khó chịu."

Lệ Cảnh Trình đẩy ra cô, tiếp tục bước về phía trước, Vinh Thiển thấy vậy, đành phải đuổi theo: "Anh thực sự muốn làm cũng được, cầm tóc của Tụng Tụng đi đi."

"Không, tôi muốn đích thân ôm nó đi."

Hành động của Lệ Cảnh Trình điên rồ hơn bình thường, ai nói gì cũng không nghe, đi nhanh tới trước xe. Vinh Thiển thật vất vả mới đuổi theo kịp, cô mở cửa xe: "Tốt lắm, vậy tôi với anh cùng đi, để tôi ôm Tụng Tụng."

Người đàn ông nghe thế, lúc này mới đem Tụng Tụng trả vào trong tay cô. Anh lái xe thẳng hướng đến bệnh viện, Vinh Thiển ôm Tụng Tụng nhìn bên ngoài cửa sổ, Lệ Cảnh Trình thì nắm chặt tay lái.

Bầu không khí trong xe vô cùng ngưng trệ, Tụng Tụng còn nhỏ không biết gì, nhưng đứa bé nhận ra người đàn ông phía trước, liền mỉm cười.

Vinh Thiển thấy trong lòng khó chịu.

Lệ Cảnh Trình ôm chặt hi vọng cuối cùng, quyết định đánh cược một lần.

Nếu như Tụng Tụng là con của anh, anh thực sự nguyện ý đem toàn thể giới dâng đến trước mặt mẹ con họ.

Xe đi tới bệnh viện rất nhanh, Lệ Cảnh Trình đã sắp xếp trước, Vinh Thiển ôm Tụng Tụng đi vào.

Lúc đi ra, Lệ Cảnh Trình đi ở phía trước, ,một lúc sau anh xoay người nhìn về phía Vinh Thiển.

Tụng Tụng háo hức nhìn xung quanh. Vinh Thiển ôm Tụng Tụng đi thẳng ra ngoài, không hề dừng bước, thuê xe taxi.

Ngồi lên xe taxi rời đi, xuyên qua kính chiếu hậu, Vinh Thiển nhìn thấy Lệ Cảnh Trình còn đứng ở đó. Cô ôm chặt Tụng Tụng, chưa đến hai ngày sẽ có kết quả giám định, Vinh Thiển không biết nguyên nhân tại sao Lệ Cảnh Trình lại cố chấp như vậy?

Vinh Thiển càng không biết, con gái của cô, sau này cô còn có thể gặp mặt nữa hay không?

Lệ Cảnh Trình trở lại Đế Cảnh, Gạo Nếp đang ở trước phòng thủy tinh, nhìn thấy anh, liền bổ nhào tới: "Ba ba."

Lệ Cảnh Trình ôm bé lên: "Sao lại đứng ở nơi này?"

"Thư Lan ở bên trong quét dọn, không để cho người khác giúp."

Người đàn ông nhìn thấy mặt đất bừa bãi lúc này đã được thu dọn.

Thịnh Thư Lan ôm cái rương chứa đầy mảnh sứ vỡ từ trên lầu đi xuống. Lệ Cảnh Trình buông Gạo Nếp, đón lấy cái rương trong tay cô. Thịnh Thư Lan cười cười: "Không có việc gì đâu, không hề nặng, hơn nữa hoa chết rồi cũng có thể trồng lại."

"Nếu không còn chuyện gì, vì sao không cho người giúp việc dọn dẹp?"

Thịnh Thư Lan cúi thấp đầu, Lệ Cảnh Trình không hiểu tâm tư của cô, chỉ sợ là cô đã đau lòng muốn chết. Anh đem cái rương ném đi sau đó trở lại trong phòng thủy tinh.

Thấy anh muốn lên lầu dọn dẹp, Thịnh Thư Lan bước nhanh tiến lên: "Cảnh Trình, tối hôm qua anh không có nghỉ ngơi, nhanh đi ngủ đi, em tự mình làm là được."

"Anh tự biết, em không cần quan tâm." Lệ Cảnh Trình đẩy cô ra.

"Anh nhìn sắc mặt của anh đi."

"Dù sao anh cũng không ngủ được."

Thịnh Thư Lan nhìn bóng dáng Lê Cảnh Trình đi vào trong, anh khó chịu, cô luôn luôn so với anh càng khó chịu hơn. Mặc kệ Lê Cảnh Trình đối với cô thế nào, thói quen đau lòng vì anh cô vẫn không sửa được.

Thịnh Thư Lan để Gạo Nếp ở trong phòng vẽ tranh. Cô đi lên lầu, Lê Cảnh Trình ngồi xõm giữa đồng bùn đất đầy phòng. Bóng dáng đó cô đơn tịch liêu biết bao.

Cô nhẹ nhàng bước tới bên người Lê Cảnh Trình, ngồi xõm xuống, bàn tay chạm rãi hướng về bờ vai anh.

Người đàn ông không nhúc nhích, tựa như một pho tượng điêu khắc được đặt ở đó.

Thịnh Thư Lan nhìn chăm chăm gương mặt anh: "Cảnh Trình, anh hôm nay là... đưa Tụng Tụng đi xét nghiệm ADN sao?"

Mi mắt anh khẽ hạ xuống, dường như là không muốn nhắc tới vấn đề này.

"Anh đừng như vậy, trong lòng anh có Vinh Thiện, chẳng lẽ anh không tin cô ấy sao?"

Khóe miệng anh bất đắc nhếch lên: "Chỉ dựa vào lòng tin, liệu có ích sao?"

Thịnh Thư Lan thoáng giật mình, lúc Vinh Thiện ôm Tụng Tụng xuất hiện trước mặt họ, cô cũng trăm phần trăm cho rằng Tụng Tụng là con của Lê Cảnh Trình.

Nhưng bây giờ, nhìn bộ dáng này của anh thật không khác gì với khoảng thời gian ba năm trước lúc Vinh Thiện bỏ đi.

"Đừng như vậy."

Lê Cảnh Trình nâng lên một đồng bùn đất trong tay: "Em trông máy thử này có phải rất vất vả?"

"Không đâu." Cô an ủi anh: "Nếu anh cảm thấy đập vỡ một cái gì đó có thể khiến cho lòng dễ chịu hơn, vẫn đáng giá."

Hai người bọn họ, anh đuổi theo một người khác, mà Thịnh Thư Lan lại đang đuổi theo anh.

Mấy ngày liên tiếp, Đế Cảnh rơi vào bầu không khí âm trầm đáng sợ. Thịnh Thư Lan nhìn ra được Lệ Cảnh Trình có tâm sự.

Hôm nay, trước khi nhận được điện thoại của bệnh viện, Lệ Cảnh Trình không bước ra khỏi Đế Cảnh. Bên bệnh viện nói muốn chuyển kết quả đến cho anh, Lệ Cảnh Trình liền từ chối không chút nghĩ ngợi: "Tôi tự mình đến lấy."

Anh lái xe đi tới bệnh viện, cầm báo cáo nhưng không lập tức mở ra xem. Trên đường trở về, túi văn kiện kia đặt ở ghế phụ, Lệ Cảnh Trình như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than, trong lòng lại sợ hãi. Sự thật về mọi chuyện chỉ là một trang giấy mà thôi, nhưng anh không có dũng khí để nhìn xem.

Về đến nhà, Lệ Cảnh Trình cầm túi văn kiện đi vào, Thịnh Thư Lan chú ý tới, nhưng không dám đến gần anh.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh lên lầu hai. Sau khi vào phòng, anh ném cái túi lên chiếc giường lớn.

Anh không nhúc nhích đứng ở cuối giường, trong mắt lộ ra tia hung ác nham hiểm. Anh không có thói quen trốn tránh, song gió lớn cỡ nào cũng đã từng trải qua. Lệ Cảnh Trình khom lưng cầm cái túi lên, rút bản báo cáo bên trong ra.

Tầm mắt liếc nhanh xuống phần kết quả bên dưới.

Con người anh lóe lên, thoáng chốc ánh sáng trong đó từ từ biến mất, thay vào đó là bóng tối đen đặc bao trùm.

Có một số việc, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý thật tốt, nhưng khi đối diện vẫn không cách nào giữ được bình tĩnh.

Ngón tay Lệ Cảnh Trình buông lỏng, trang giấy trên tay anh rơi xuống. Đầu óc anh vô cùng choáng váng. Lệ Cảnh Trình xoay người, ngồi xuống mép giường.

Hai tay anh dùng sức cào tóc.

Anh không có quá nhiều hành động tự hành hạ bản thân, chỉ là ánh mắt hết sức bình tĩnh tờ giấy trên mặt đất kia.

Tụng Tụng cùng anh không có chút quan hệ huyết thống.

Tự tay anh ôm Tụng Tụng đến bệnh viện làm giám định, lại tìm người tin cần làm kiểm tra, cho nên kết quả này không có khả năng là giả.

Đến lúc này, Lệ Cảnh Trình cũng không còn lấy một chút hy vọng.

Mấy ngày qua trong lúc chờ đợi bản báo cáo, Lệ Cảnh Trình đã tưởng tượng không dưới một trăm loại khả năng.

Anh nghĩ, Vinh Thiển một mình ở bên ngoài, cũng có thể cô gặp chuyện bất đắc dĩ, hoặc là đã bị cưỡng bức. Nhưng mặc dù có gặp chuyện xui xẻo như vậy, theo tính tình của cô, cũng sẽ không có khả năng sinh đứa bé này ra.

Anh thậm chí tính đến trường hợp xấu nhất, có lẽ, là người khác ép buộc cô, hoặc có lẽ đứa bé này cũng không phải là con của cô?

Nhưng mỗi lần anh nghĩ tới đây, trong lòng liền đau đớn tột cùng.

Bởi vì anh nhớ rất rõ Vinh Thiển từng nói, đứa bé là của cô, cũng là cô cam tâm tình nguyện.

Đúng vậy, nếu như là bị ép buộc, hẳn là cô cũng hận người kia như hận anh, sao có thể bình tĩnh như vậy?

Từng khả năng lần lượt đều bị đánh vỡ.

Cuối cùng bày ra trước mắt anh là thực tế tàn khốc.

Có một loại yêu, là một chất độc vô hình, rót sâu vào trái tim, nhớ mãi không quên.

Ba năm, chính là tình cảm đó một chút cũng không thay đổi.

Anh yêu cô như lúc đầu không thay đổi, cô phụ anh cũng như lúc ban đầu, không thay đổi...

Chú ý: Không thúc giục hay comment gây khó chịu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 68 : Ly hôn

Edit : Rainie + Apple

Thịnh Thư Lan ở dưới nhà chờ một hồi lâu sau, nhưng vẫn không hề yên lòng, dự định lên lầu xem như thế nào.

Cô đi tới trước cửa phòng của Lệ Cảnh Trình, cửa chỉ khép hờ nên cô dễ dàng đẩy cửa vào.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, hôm nay anh ngồi cong lưng lại chứ không thẳng tắp như thường ngày, Thịnh Thư Lan cẩn thận đi vào, cô liếc nhìn những tờ giấy rơi lả tả trên mặt đất, bước đến trước mặt Lệ Cảnh Trình, ngồi xổm người xuống.

Cầm tờ giấy dưới đất lên nhìn, nhưng, những dòng chữ trên đó khiến cô ghen hòng không nói nên lời.

Lúc này Lệ Cảnh Trình mới để ý tới có người vào phòng, anh khẩn trương giật lấy tờ giấy đó.

Thịnh Thư Lan thay đổi đề tài: "Gạo Nếp ở dưới lầu muốn gặp anh."

"Em cứ đưa nó đi chơi trước đi."

Lệ Cảnh Trình đem giấy tờ nhét vào tập văn kiện, giọng khàn khàn: "Tôi phải đi nghỉ."

Anh cũng không đứng dậy, duỗi thẳng chân xốc chăn lên nằm xuống cuối giường.

Thịnh Thư Lan cảm thấy chóp mũi chua xót, lúc ra ngoài không khỏi đưa mắt nhìn túi văn kiện.

Vài ngày sau, Vinh Thiển ngồi trong phòng làm việc xoay xoay cây bút trong tay, với tính cách của Lệ Cảnh Trình, chắc chắn tờ kết quả đã nằm trong tay anh.

Anh cũng không đi tìm cô, kết quả kia, anh không muốn cũng phải chấp nhận.

Di động trên bàn bỗng nhiên vang lên, Vinh Thiển cầm lên nhìn, đôi mắt hơi trầm xuống, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

Vinh Thiển đặt điện thoại bên tai: "Alo."

"Chúng ta gặp mặt một lát."

Cô trốn tránh: "Có cần thiết không?"

"Về chuyện ly hôn."

Đầu ngón tay cầm di động của Vinh Thiển dần nắm chặt, cô thậm chí không biết kế tiếp phải nói gì, giọng nói bình tĩnh mà lạnh lẽo của Lệ Cảnh Trình lọt vào tai: "Hai giờ chiều, đối diện công ty của em."

Nói xong, đầu bên kia liền cúp máy.

Cổ họng Vinh Thiển khẽ nuốt xuống, lát sau mới hoàn hồn, cô buông tay, di động rớt trên mặt bàn.

Cô nhẹ nhàng thở dài, hai tay che đi mi mắt.

Đây không phải kết quả cô chờ đợi sao?

Khi cô nói đến vấn đề này, Lệ Cảnh Trình luôn nói, em cứ mơ tưởng đi.

Sau khi rời đi một năm, cô cũng ủy thác luật sư đưa ra đề nghị ly hôn với Lệ Cảnh Trình, anh lập tức xé nát tờ đơn.

Mà hiện giờ, một tờ giấy kết quả Tụng Tụng là con trai người đàn ông khác lại có thể khiến anh trả tự do cho cô.

Tâm trí của Vinh Thiển lúc này, không có gì thoải mái, chỉ cảm thấy trái tim dần dần chua xót, rốt cuộc Lệ Cảnh Trình cũng nói ra hai chữ này, cô lại hít vào thật sâu, nén lại những giọt lệ chực tràn ra mi mắt.

Vinh Thiển cố gượng cười, lẩm bẫm: "Vinh Thiển, đây là chuyện tốt, thật sự, là chuyện tốt."

Cô lau khóe mắt, mu bàn tay ẩm áp đã ươn ướt nổi đầy gân xanh.

Hai giờ chiều, Vinh Thiển bước ra khỏi công ty.

Lệ Cảnh Trình đến trước cô, Vinh Thiển đi vào quán cà phê, chỗ ngồi bốn phía có kính ngăn cách, dòng nước lấp lánh chảy xuống, còn có dáng vẻ của những con cá đang tùy ý rong chơi, nhưng Vinh Thiển lại không có tâm trạng thưởng thức, cô kéo ghế dựa ngồi vào chỗ đối diện Lệ Cảnh Trình.

Anh cầm tách trà nhỏ, đang ngắm nhìn lũ cá bơi xuyên qua đám bèo rong.

Phục vụ bước tới, Vinh Thiện gọi cà phê.

Lệ Cảnh Trình lúc này mới đưa mắt nhìn cô.

“Vinh Thiện, tôi hỏi em một câu cuối cùng, em thật sự chấp nhận sinh con cho người khác?”

"Lệ Cảnh Trình, chúng ta đã không thể nào, đừng tiếp tục miễn cưỡng."

Anh gật đầu: "Hôn nhân của chúng ta đến tận bây giờ cũng chỉ trên danh nghĩa, tôi trả lại tự do cho em, nhưng Gạo Nếp nhất định phải ở cùng tôi, em đã có con, đối với nó chưa chắc đã lo lắng được chu đáo, dù gì chúng ta cũng có một thời gian bên nhau, từng là vợ chồng, tôi cũng sẽ không bạc đãi em, hưởng hồ tình hình kinh tế hiện tại của em cũng không tốt, tôi sẽ chu cấp cho em."

Vinh Thiện dùng cơ hội cuối cùng: "Tôi không cần chu cấp, tôi chỉ muốn được gặp Gạo Nếp vào cuối tuần, có được không?"

"Mấy ngày này, em cũng đã gặp con đủ rồi, Vinh Thiện, em lấy con người khác ra để lừa gạt tôi, nên nghĩ đến sẽ có kết cục này."

"Tôi không có, tôi căn bản không nghĩ tới"

"Đúng."

Lệ Cảnh Trình không kiên nhẫn ngắt lời cô: "Là tôi quá mức tự tin, dù em có kí đơn ly hôn hay không, về sau đừng nghĩ đến việc gặp Gạo Nếp."

"Anh không thể như vậy."

“Bắt đầu từ lúc em quay về thành phố Nam Thịnh, tôi đã nên làm như vậy."

Gương mặt người đàn ông đầy vẻ lạnh lùng nhằm che dấu đáy mắt đang dao động, Vinh Thiện thật may mắn, lúc đó Lệ Cảnh Trình hiểu lầm Tụng Tụng là con của anh, cô may mắn nên mới không nói trắng ra, bằng không, cả một tiếng “cô”, cô cũng chẳng được con gái mình gọi.

Lệ Cảnh Trình đưa đơn ly hôn cho cô.

Vinh Thiện không lật xem, khi cô cùng Lệ Cảnh Trình kết hôn, lúc đó cô trắng tay, nên giờ đây cũng không muốn đòi anh cái gì.

"Tiền chu cấp tôi sẽ gửi sau."

"Tôi không cần tiền của anh."

"Thật không, tên kia chu cấp đủ cho em sao?"

Lệ Cảnh Trình nhìn cái túi đang đặt trên bàn của Vinh Thiển: "Từ khi nào em lại dùng loại hàng rẻ tiền này vậy?"

"Đó là tiền do chính tôi kiếm được."

Lệ Cảnh Trình cầm bút, kí tên mình trên đơn ly hôn.

Anh đưa bút trong tay cho Vinh Thiển.

Trên bút còn lưu hơi ấm của anh, Vinh Thiển hơi do dự, rồi dùng chút ý thức còn lại kí tên mình vào đó.

Khi kết hôn, cô đã không có thái độ nghiêm túc, giờ đây, động tác lại từ từ thông thả, hai chữ Vinh Thiển (荣浅) cũng không nhiều nét, chẳng bao lâu đã kí xong, cuối cùng dùng hết chút bình tĩnh còn sót lại, Lệ Cảnh Trình đã đem đơn kéo về.

Anh liếc nhìn, sau đó đặt ở bên cạnh.

Phục vụ đưa tới cho Vinh Thiển tách cà phê.

Cô cầm tách lên, tay hơi run rẩy.

Lệ Cảnh Trình mấp má đôi môi mỏng: "Vinh Thiển, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không bỏ qua cho em."

Nghe anh nói những lời này, cô thật sự giật mình.

Miệng Vinh Thiển đầy vị đắng ngắt: "Anh còn muốn gì mà không buông tha cho tôi?"

"Nếu Tụng Tụng không phải con tôi, em ngay từ đầu nên làm xét nghiệm ADN, em đã lừa gạt tôi, vậy còn muốn thoải mái xem như chưa có gì xảy ra?"

"Lệ Cảnh Trình, chuyện đứa bé, tôi không cố ý lừa anh."

"Em cũng không nghĩ tới, để tôi biết được sự thật sẽ đau đớn như thế nào?"

Vinh Thiển nắm chặt tách cà phê: "Đối phó với tôi cùng một đứa bé hai tuổi, anh nữ sao?"

Lệ Cảnh Trình nhìn cô chăm chăm: "Em đừng tưởng tôi không dám, nếu em đã không phải là người phụ nữ của tôi, có gì tôi còn phải nâng niu trong

lòng bàn tay?"

Vinh Thiển nhìn anh: "Được thôi, hi vọng anh có thể nương tay cho."

Cô đặt tách cà phê đã uống hết, cầm túi xách rời đi.

Lời nói đe dọa của Lệ Cảnh Trình không làm cô bận tâm, một người yêu thương cô có thể gây tổn thương cho cô tới mức nào đây?

"Đồng quy vu tận"*, Lệ Cảnh Trình không làm được.

(*Cùng nhau chết)

Anh ngược mắt nhìn cô bước ra khỏi quán cà phê, Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh thăm thẳm, cô đã ly hôn rồi sao?

Ngay cả bản thân cô cũng không thể tin được sự thật này.

Hoắc Gia

Mấy ngày nay Mạc Hy cũng không đến quán bar, Tôn Giai Lâm quăng điện thoại xuống, hần bị đánh sắp chết, cô cũng chưa đi bệnh viện thăm hần, ngay cả điện thoại cũng không gọi được.

Chuyện Hoắc Thiếu Huyền phải ly hôn, Hoắc Bang cùng Lý Phân Nhiên đều đã biết nhưng cũng không rõ sự tình, hai người còn tưởng rằng sau khi Vinh Thiển trở về, con trai mình lại không buông bỏ được.

Hoắc Thiếu Huyền mang theo Tranh Tranh ra ngoài khách sạn ở, Mạc Hy lại làm loạn lên, anh muốn ôm con ra ngoài cho yên tĩnh một chút.

Khởi động xe, nhận ra cũng không biết nên đi đâu, vô tình lại chạy đến công ty của Vinh Thiển, Hoắc Thiếu Huyền nhìn xem thời gian, chưa tới giờ tan tầm.

"Ba ba, tại sao chúng ta tới đây?"

"Ba ba có bạn đang làm việc ở đây, chúng ta chờ một lát được không?"

"Dạ, được ạ."

Vinh Thiển đi ra ngoài, nghe được tiếng còi xe liên tiếp, cô đi qua, Hoắc Thiếu Huyền hạ cửa kính xe xuống.

"Là anh."

"Cùng ăn cơm tối nhé!"

Nói xong Hoắc Thiều Huyền xuống xe, mở cửa cho Vinh Thiển: "Lo cái gì, không ăn hết tiền của em đâu."

Vinh Thiển thấy cũng còn sớm, đồng ý lên xe.

Đi vào nhà hàng, Tranh Tranh gọi món điểm tâm ngọt theo sự hướng dẫn của phục vụ, Hoắc Thiều Huyền rót rượu đỏ cho Vinh Thiển, cô nhấp một ngụm, đối với chuyện riêng nhà anh cũng không hỏi nhiều, chỉ có thể nói về đề tài khác.

Nhưng Hoắc Thiều Huyền lại mở lời trước: "Anh và Hy Tử đã ly hôn."

"Chị ấy đồng ý sao?"

"Đây không phải là vấn đề cô ấy có đồng ý hay không."

Vinh Thiển nhìn Tranh Tranh chơi đùa cách đó không xa: "Vậy anh hãy cố gắng chăm sóc cho con bé."

Hai tay Hoắc Thiều Huyền đặt trên mặt bàn: "Thiển Tiểu Nhị, em nói xem, chúng ta đi một vòng lớn, là vì cái gì đây?"

Tay anh đặt lên tay cô, Vinh Thiển rút tay về, Hoắc Thiều Huyền nắm chặt lại, Vinh Thiển không được tự nhiên: "Thiếu Huyền."

"Bọn anh đã ly hôn."

Tranh Tranh nhìn thấy động tác của hai người, cầm lấy bánh ngọt từ tay phục vụ rồi đi qua.

Con bé đặt chén lên trên bàn, Hoắc Thiều Huyền nhắc nhở: "Món điểm tâm ngọt đợi lát hãy ăn, phải ăn món chính trước."

Tranh Tranh quẹt miệng, không làm nũng như trước mà nhìn Vinh Thiển: "Cô, cô cùng ba ba của con định ở chung với nhau sao?"

Vinh Thiển kinh ngạc, Hoắc Thiều Huyền nghiêng người hỏi con: "Tranh Tranh, sao lại hỏi vậy?"

"Mẹ nói hai người sẽ ly hôn, ly hôn chính là ba và mẹ phải rời nhau, con không cần."

Tranh Tranh gắt lên: "Ba ba, con không cần mẹ kế."

Sắc mặt Hoắc Thiếu Huyền trầm xuống, chuyện này anh chưa bao giờ nói với Tranh Tranh, con bé còn nhỏ, có thể biết cái gì?

Anh nghĩ đến Mạc Hy đã gặt con bé, nhìn thấy Tranh Tranh như vậy, Hoắc Thiếu Huyền một tay ôm bé ngồi lên chân mình: "Tranh Tranh ngoan, đây là chuyện của người lớn."

Tranh Tranh ủy khuất như sắp khóc: "Mẹ kể hay đánh con riêng, rất hung dữ."

Vinh Thiển thấy chuyện này cũng không liên quan đến mình, nhưng không biết phải nói cái gì.

Hoắc Thiếu Huyền dùng muỗng múc bánh ngọt đưa đến miệng con bé, Tranh Tranh bỗng nhiên oa một tiếng khóc lớn: "Cô, đừng cướp ba ba của con, đừng làm mẹ mới của con, Tranh Tranh không thích cô, con chỉ muốn mẹ, oaoaoa —"

Mọi người xung quanh đều nhìn qua bên này, Hoắc Thiếu Huyền không biết làm gì, Vinh Thiển cũng thấy xấu hổ, Tranh Tranh lại không ngừng khóc: "Con muốn mẹ của con, con không cần cô."

Anh bắt đầu tức giận, Vinh Thiển thấy thế, cầm lấy túi xách lên.

"Thiếu Huyền, em nên đi thôi, anh đưa Tranh Tranh trở về đi, đừng tức giận với con bé, nó còn nhỏ."

Hoắc Thiếu Huyền thấy cũng không thể tiếp tục ăn bữa cơm này, anh ôm Tranh Tranh đứng lên, Vinh Thiển cũng đi ra ngoài.

Ra ngoài khách sạn, Vinh Thiển tự bắt xe, Hoắc Thiếu Huyền theo phía sau: "Anh đưa em về."

"Không cần, anh đưa Tranh Tranh về đi."

Hai tay con bé gắt gao ôm chặt cổ Hoắc Thiếu Huyền, đôi mắt dề phòng, Hoắc Thiếu Huyền nhìn Vinh Thiển, lúc này mới giận tái mặt: "Tranh Tranh, những lời vừa rồi ai dạy con?"

"Ba ba, ba đừng ly hôn với mẹ, Tranh Tranh không muốn có mẹ mới."

"Mẹ nói với con như thế nào?"

Tranh Tranh nói rành rọt từng chữ: "Mẹ nói, chỉ cần con ngăn ba ba không thể ở bên cạnh cô, hai người sẽ không ly hôn nữa."

Ánh mắt Hoắc Thiếu Huyền lộ ra tia nham hiểm, anh đưa con ngồi vào xe, lời nói của trẻ con không hề giả dối, Vinh Thiển cũng không tức giận, cô nhìn theo động tác của Hoắc Thiếu Huyền qua kính xa, thật ra, chuyện này cô đã sớm dự liệu được.

Cô cùng Hoắc Thiếu Huyền cố gắng lâu như vậy cũng không thể ở cùng nhau, hiện giờ, đều đã có con cái, dù có lấy lại tự do, không phải nói là muốn trở thành gia đình lại dễ dàng như vậy, còn cần có sự hòa hợp giữa hai bên.

Làm con, ai lại muốn mình có ba mẹ khác được đây!!!!

Hoắc Thiếu Huyền mang theo Tranh Tranh về đến nhà, anh đem bé giao cho Lý Phân Nhiên, để tránh con bé nghe được những chuyện không nên nghe.

Mạc Hy luôn luôn ở trong phòng ngủ, khi Hoắc Thiếu Huyền đi vào, cô nằm ở trên giường, nghe được tiếng bước chân liền giật mình đứng lên: "Thiếu Huyền."

"Tôi và cô ly hôn, vì sao lại nói với Tranh Tranh?"

"Chẳng lẽ không đúng sự thật sao?"

"Tranh Tranh chỉ mới bốn tuổi."

Hoắc Thiếu Huyền không kiềm chế được tức giận: "Nó biết cái gì?"

"Ít nhất nó cũng biết ba mẹ nó sẽ rời xa nhau."

"Những lời đó cũng đều do cô dạy?"

Mạc Hy không chối cãi, miệng nở nụ cười chua xót: "Anh cùng Vinh Thiển gặp nhau đúng chứ? Bằng không, sao Tranh Tranh lại nói như vậy?"

"Hy Tử, tôi không nghĩ tới cô còn lợi dụng cả chính con gái mình."

Mạc Hy khóc lớn: "Trong lòng anh chỉ có Vinh Thiển, nên mới ly hôn với em, để hai người có thể ở cùng một chỗ phải không?"

Hoắc Thiếu Huyền nghe thấy lời đó, huyết thái dương không khỏi đau nhức, anh cảm thấy không thể nói lý với Mạc Hy được nữa: "Tôi đã nói qua với luật sư rồi, Hy Tử, cô ngoại tình với Tôn Giai Lâm, chúng ta nên ly hôn đi."

"Em không muốn ly hôn!"

Mạc Hy giữ chặt lấy tay Hoắc Thiếu Huyền: "Em chết cũng không ly hôn."

Lời này, cô đã nói không dưới mấy trăm lần, Hoắc Thiếu Huyền rút tay về.

"Chúng ta còn níu kéo cuộc hôn nhân này làm gì? Tôi không thể tha thứ cho cô, sau này không còn cách nào sống cùng cô."

Hoắc Thiếu Huyền đã quyết tâm, Mạc Hy chỉ biết ghen ngào: "Anh không lo lắng cho Tranh Tranh sao?"

"Lúc cô gian díu với Tôn Giai Lâm, có suy nghĩ mình còn có chồng cùng con gái ở nhà không?"

Mạc Hy á khẩu không trả lời được, cô biết mình sai rồi, đáng tiếc là đã quá muộn.

--

Vinh Thiển ngồi trong phòng làm việc, ngày hôm qua Tụng Tụng phát sốt, gần như cả đêm cô không ngủ, cơ thể mệt mỏi, bây giờ thật sự rất buồn ngủ. Lệ Cảnh Trình ly hôn với cô đã được mười ngày, trong khoảng thời gian này, cô không thể nhìn thấy Gạo Nếp dù chỉ một lần.

Không lâu sau cũng đã đến giờ tan ca, nhận được điện thoại của Lâm Nam, nói là cùng bạn trai đi ngang qua, muốn cùng Vinh Thiển ăn cơm.

Cô đương nhiên nhận lời.

Ra khỏi công ty, Vinh Thiển đi tới khu mua sắm gần đó chờ, không bao lâu, Lâm Nam đi ra.

Thời gian ăn cơm chưa tới, Lâm Nam lôi kéo Vinh Thiển đi mua sắm.

Đi vào khu nữ trang, tất cả đều là hàng hóa xa xỉ, giá hơn mấy vạn, Lâm Nam muốn nhìn thử, Vinh Thiển cũng đi cùng.

Đi ngang qua một cửa tiệm, Lâm Nam ngẩng đầu: "Tiệm này, nghe nói ngay cả một chiếc áo lót cũng hơn một vạn, đắt kinh người."

Vừa lúc có một người đẩy cửa kính đi vào, Vinh Thiễn nhận ra, là một người giữ trẻ của Đế Cảnh.

Tay cô ta xách theo bao lớn bao nhỏ, nhìn thấy Vinh Thiễn liền ngẩn ra.

Theo sát phía sau là Thịnh Thư Lan thiếu chút nữa đụng vào cô ta, Thịnh Thư Lan vuốt tóc, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, ngũ quan cân xứng, giống như nhân vật đi ra từ Hồng Lâu Mộng.

Nhìn thấy Vinh Thiễn, cô cũng giật mình, một lọn tóc mai rơi xuống bên tai, cô thuận tay vén lên: "Thiến Thiến."

Lâm Nam nguýt dài, cô không hề có ấn tượng tốt với Thịnh Thư Lan.

Vinh Thiễn gật đầu: "Đi mua đồ?"

"Phải."

Thịnh Thư Lan đeo trang sức trang nhã, móng tay vẽ hồng, cô thật sự không thích đi dạo phố mua đồ, hưởng hồ ở thành phố Nam Thịnh lại không có bạn bè, chỉ có thể đưa người giúp việc đi cùng.

Vinh Thiễn nhìn đồng hồ, gạt bỏ tình huống xấu hổ này: "Chúng ta còn phải ăn cơm, mau đi thôi."

"Được."

Người làm bên cạnh ôm trong tay nhiều đồ quá không giữ được nữa: "Cô Thư Lan, chúng ta còn đi nơi khác sao?"

"Nếu cảm thấy mệt, chúng ta đi về thôi."

"Nhưng cậu Lệ có dặn cô nên mua nhiều một chút, sắp phải đính hôn rồi, đến lúc đó sợ chuẩn bị không kịp."

Vinh Thiễn vừa muốn bước đi liền thấy đôi chân nặng trĩu, không nhấc lên nổi, Lâm Nam giật mình, cầm lấy đầu ngón tay đang nắm chặt của Vinh Thiễn, chặt đến nỗi khiến cô phát đau.

"Cô đính hôn cùng với Lệ Cảnh Trình?"

Thịnh Thư Lan quay sang đối mặt với Vinh Thiễn: "Cảnh Trình nói, một tháng sau chúng tôi sẽ đính hôn ở Lại Hải."

Lại Hải, nói cách khác, lần này mới là chính thức, đích thân trưởng bối của nhà họ Lệ sẽ có mặt.

Vinh Thiện vốn đang bình tĩnh đột nhiên tâm cảm thấy chấn động, đầu lưỡi cô run lên, bên tai vang lên tiếng ong ong, cho đến khi nghe được tiếng hừ lạnh của Lâm Nam, lúc này mới hoàn hồn: "Thật sự chúc mừng cô."

"Thiên Thiện, có được lời chúc phúc của cô, tôi thật sự rất vui."

Vinh Thiện cười cười, kéo Lâm Nam rời đi.

Lâm Nam làm gì còn tâm tình đi dạo phố, cô học theo giọng điệu của Thịnh Thư Lan, lên tiếng: "Có được lời chúc phúc của cô, tôi thật sự rất vui, hứ, nghe như thế nào cũng thấy giả tạo."

"Đừng nói như vậy, Thịnh Thư Lan thật ra chưa từng làm ra chuyện gì hại người, huống hồ ba năm qua cô ấy đã chăm sóc Gạo Nếp rất tốt."

"Tớ vẫn nghĩ không ra, vì sao Lê Cảnh Trình lại đính hôn với cô ta? Chẳng phải hai người đã có con trai con gái rồi sao?"

"Tụng Tụng không phải con anh ta."

Lâm Nam giật mình đứng im tại chỗ: "Cái gì? Vậy là con của ai?"

Vinh Thiện cười cười: "Là của tớ."

"Không phải, rốt cục sao lại thế này?"

Vinh Thiện giữ chặt cổ tay Lâm Nam: "Đi, ăn cơm thôi."

Tới nhà hàng, Lâm Nam vẫn còn bị chuyện này làm ảnh hưởng tâm trạng:

"Nói cách khác, Lê Cảnh Trình cũng biết?"

Vinh Thiện một bên gọi món ăn, một bên gật gật đầu.

"Tớ đã hiểu, cho nên, hai người hoàn toàn chấm dứt rồi."

Vinh Thiện viết tên món ăn, Lâm Nam hoàn toàn không để ý đến bạn trai bên cạnh, lòng cô bỗng nhiên tràn đầy cảm phẫn, nhìn người bạn tốt đối diện lại thấy đau lòng.

"Tụng Tụng không phải con của anh ta, anh ta liền đính hôn cùng Thịnh Thư Lan, như vậy Lê Cảnh Trình đang nghi ngờ là cậu có con của người khác."

Vinh Thiện đang viết chữ bỗng dừng lại, cô nghĩ đến Lê Cảnh Trình đã từng nói, cô cùng Hoắc Thiếu Huyền không thể ở bên nhau, là bởi vì cô từng bị cưỡng bức, dù không muốn chú ý cũng phải nhớ lại.

Bạn trai Lâm Nam chen vào: "Cũng không đúng, không phải là con anh ta, tại sao anh ta lại không nghĩ đây có phải con do Vinh Thiển sinh ra hay không, biết đâu là nhận nuôi thì sao?"

Lâm Nam đang tức giận, nghe nói như thế, tính tình lại trở nên nóng nảy hơn, cầm lấy chiếc thìa trên bàn gõ lên đầu bạn trai: "Anh không nói cũng không ai nói anh câm, đúng là lưỡi chó, mọi người biết Tụng Tụng nhất định là con của Thiển Thiển, anh càng nói càng thấy rắc rối."

Vinh Thiển nghe vậy, không khỏi ngẩng đầu đưa mắt nhìn bạn trai Lâm Nam.

Lâm Nam cúi đầu: "Cậu đừng để ý, anh ấy có lối suy nghĩ luôn khác hẳn với người thường, có thể khiến cậu tức chết luôn đó."

Vinh Thiển cười khẽ, tiếp tục gọi món ăn.

Cơm ăn được một nửa, không ngờ lại gặp được Hoắc Thiều Huyền một mình đi vào, Lâm Nam thấy thế chạy nhanh ra kéo anh vào ngồi chung bàn: "Đây, ngồi xuống chút đi."

Hoắc Thiều Huyền ngồi ở bên cạnh Vinh Thiển, Lâm Nam nhìn nhìn hai người, chỉ cảm thấy đáng tiếc, trai tài gái sắc lại lỡ mất nhau.

Lâm Nam gọi thêm vài món ăn, kéo tay bạn trai: "À ờ, Thiển Thiển, chúng tớ còn có việc nên đi trước, tớ còn muốn đi xem áo cưới."

"Tớ đi cùng các cậu." Vinh Thiển nói xong, cầm giỏ xách muốn đứng lên.

"Đừng." Lâm Nam chặn tay cô lại: "Đồ ăn còn chưa mang lên đủ, anh Hoắc đến đây chắc sẽ đói bụng lắm."

Vinh Thiển thấy thế, ngồi trở về.

Hai người đối diện bỏ lại chỗ trống, Vinh Thiển muốn sang bên đó ngồi, làm ra vẻ không cố ý.

Lâm Nam cùng bạn trai lại vào khu mua sắm, bắt đầu cuống lên, liền nhìn bóng dáng Lệ Cảnh Trình.

Anh hình như đang tìm người, Lâm Nam căn môi dưới, kéo bạn trai đi theo Lệ Cảnh Trình mà nói: "Anh yêu, vừa rồi món ăn Quảng Đông ngon thật, chúng ta nên cảm ơn vì Vinh Thiển đã mời."

Bạn trai cô lại tương đối ngốc: "Vậy sao em không ăn nhiều một chút?"

"Ai da, Hoắc Thiếu Huyền đến, anh không thấy anh ta nhìn chăm chăm Thiển Thiển à, em đương nhiên phải tạo cơ hội cho họ ở riêng với nhau."

Cô đi xuống dưới, gặp Lê Cảnh Trình vừa bước ra ngoài, Lâm Nam lôi kéo bạn trai: "Em cho hắn tức chết."

Rất nhanh đoán được mấy người kia hẳn có quan hệ, anh ấy cúi đầu: "Em yêu, việc này không phải là hại bọn họ không thể ở cùng nhau sao?"

Lâm Nam vừa nghe vậy, tự vỗ một cái vào miệng mình: "Haizzz, em cũng chỉ là buột miệng nói đại thôi."

Lê Cảnh Trình bước vào nhà hàng, thấy Vinh Thiển cùng Hoắc Thiếu Huyền đứng là ngồi cùng nhau thì cười lạnh, tự nói với mình đến đây vì chờ mong xem khi Hoắc Thiếu Huyền biết được sự việc kia sẽ có phản ứng thế nào.

Anh đi từng bước đến, Vinh Thiển cùng Hoắc Thiếu Huyền đang nói chuyện, bất chợt ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Lê Cảnh Trình.

Cô không hề giật mình, lúc ăn cơm lại gặp tình huống này, cũng xem như chuyện bình thường.

Lê Cảnh Trình nhìn thức ăn trên bàn, tay kéo ghế ngồi xuống.

Hoắc Thiếu Huyền cười lạnh: "Không mời lai tự ý ngồi, da mặt mày cũng dày thật."

"Dù sao ở đây cũng không có ai, anh cũng đâu có mua cả cái bàn này?"

Lê Cảnh Trình hướng ánh mắt nhìn Hoắc Thiếu Huyền, từ đầu đến cuối cũng chưa hề đếm xỉa đến Vinh Thiển: "Biết cô ấy trở về, anh lại rục rịch, nhưng mà Hoắc Thiếu Huyền à, anh có biết cô ấy mang về đứa con của ai không?"

Vinh Thiển hạ mi mắt, hai người bọn họ, cứ như vậy làm sao cô chịu đựng cho nổi?

Lê Cảnh Trình, anh không nói hết chuyện của tôi ra thì không được hay sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 69 : Giữa con trai và con gái, cô lựa chọn cứu ai?

Edit : Diệu Linh

Hoắc Thiếu Huyền nghe xong những lời Lệ Cảnh Trình nói, lạnh lùng nở một nụ cười: "Ý anh muốn nói rằng, Tụng Tụng là con trai anh sao?"

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn về phía Vinh Thiển rồi cười thành tiếng: "Hoá ra em vẫn chưa nói với anh ta chuyện gì."

Vinh Thiển chán nản.

Cô cảm thấy nói hay không cũng đều như vậy, có sao đâu?

"Lệ Cảnh Trình, anh còn ra sức quẩn chuyện của tôi làm gì?"

"Tôi chỉ cảm thấy thật đáng thương ột số người còn chưa phân biệt được mọi chuyện mà thôi."

Lệ Cảnh Trình bày ra điệu bộ nhàn nhã, thong dong đáp lời cô rồi nói tiếp: "Hoắc Thiếu Huyền, đứa bé kia nếu không phải là con tôi thì dĩ nhiên cũng không phải của người khác."

Hoắc Thiếu Huyền giật mình.

Lệ Cảnh Trình không bỏ qua chút biểu tình ấy, khoé miệng lại nở một nụ cười: "Nhìn đi, thật đặc sắc."

Trái tim Vinh Thiển đã không còn mềm yếu như trước. Những lời Lệ Cảnh Trình nói bây giờ chẳng qua cũng chỉ làm màng nhĩ cô đau nhói một chút chứ không thể đả kích trái tim cô được.

Hoắc Thiếu Huyền nhìn vào mắt Vinh Thiển, rồi lại lạnh lùng hỏi Lệ Cảnh Trình: "Thế thì sao?"

"Sao ư? Sau chuyện của Mạc Hy và Tôn Giai Lâm, không phải là anh muốn tái hợp với Vinh Thiển sao? Còn chưa hiểu tình hình ra làm sao phải không? Để tôi nói cho anh hay, Vinh Thiển đã phải nhờ đến hai người đàn ông mới sinh ra thằng bé. Mặc dù anh đã ly hôn và bây giờ đang có ý muốn tái hợp với thanh mai từ bé, hai người, mỗi người một đứa con cùng xây dựng một cuộc sống mới, đúng chứ? Có còn hi vọng cô ấy sinh con nữa không vậy?"

Những lời này Lê Cảnh Trình nói ra cũng không thêm suy nghĩ lấy nửa giây.

Vinh Thiển đứng dậy, cầm lấy cốc nước trên bàn, hắt thẳng vào mặt anh không chút do dự. Không hề sợ hãi, không có lấy một giọt nước mắt nào. Bây giờ vẻ mặt cô chỉ tĩnh lặng như nước.

Những người xung quanh đều dồn mắt nhìn về bên này.

Lê Cảnh Trình lau mặt.

Vinh Thiển đặt mạnh cái chén xuống bàn.

"Lê Cảnh Trình, chúng ta đã ly hôn rồi, tôi mang thai Tụng Tụng trong cuộc hôn nhân đổ vỡ ấy, là lỗi của tôi. Nhưng ba năm trước đây, chí ít thì về danh nghĩa, cuộc hôn nhân của chúng ta cũng đã từng tồn tại chứ đừng nói là bây giờ. Huống hồ, anh với Thịnh Thư Lan rồi cũng sẽ kết hôn. Giữa anh với tôi ngoại trừ sự xuất hiện của Gạo Nếp thì hoàn toàn không còn gì liên quan. Anh nói những lời ấy sợ tôi không chịu nổi sao? Vớ vẩn, Vinh Thiển tôi bây giờ ai nói cái gì cũng nghe được. Chỉ là, Lê Cảnh Trình, anh đừng nói trước mặt tôi."

Nói xong, Vinh Thiển xách túi bỏ đi, Hoắc Thiều Huyền cũng theo ra ngoài. Nhân viên phục vụ đi tới, đưa ra một xấp khăn tay đặt bên cạnh cái chén vừa rồi.

Lê Cảnh Trình tức giận: "Cút ngay."

Ánh mắt của anh hướng về bàn ăn, trên bàn có hai bộ chén đĩa đã dùng qua. Anh chợt nghĩ tới lời Lâm Nam vừa nói qua, Vinh Thiển cùng Hoắc Thiều Huyền không hẳn là đơn độc tới.

Lê Cảnh Trình cẩn thận suy nghĩ lại những gì mình vừa nói, trong lòng vừa giận vừa tức. Từng câu từng chữ anh nói đều có tâm ý cả, vậy mà cô lại dám sỉ nhục anh. Bàn tay anh vô thức nắm chặt rồi lại thả lỏng.

Nhưng nghĩ lại thì không ai có quyền cấm cản Vinh Thiển sinh con cho người khác cả, kể cả anh. Chỉ là vừa rồi, hẳn đã quá ấu trĩ mới buông lời ác độc, xúc phạm đến cô.

Nhân viên phục vụ lại quay lại: "Thưa ngài, ngài thanh toán luôn sao?"

Vinh Thiển tức giận xông ra ngoài, Hoắc Thiểu Huyền thì đi theo sau. Bầu không khí khó chịu này khiến cả hai đều không ưa nổi.

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn.

Cái quái gì vậy?

Đi ra khỏi nhà hàng, Vinh Thiển hít thở sâu. Lúc này Hoắc Thiểu Huyền mới lên tiếng khuyên cô: "Vinh Thiển, tại sao lúc ấy em không tới tìm anh?"

"Tìm anh thì có ích gì? Nếu như lúc ấy anh chỉ có một mình, em nhất định đã tìm tới anh."

Nếu để Lệ Cảnh Trình nghe thấy những lời này, nhất định anh ta sẽ tức chết luôn.

Vinh Thiển hiểu rõ, nếu như lúc đó Hoắc Thiểu Huyền còn độc thân thì lí do gì mà cô không tìm tới anh nhờ giúp đỡ? Dù gì thì hai người cũng từng yêu nhau say đắm mười mấy năm trời.

"Nếu đã như vậy, tốt rồi, em giờ cũng đã ly hôn, hãy chờ anh."

Đây là lần thứ hai Hoắc Thiểu Huyền biểu lộ ý muốn tái hợp với Vinh Thiển.

Cô lắc đầu: "Thiểu Huyền, giữa chúng ta đã hết rồi."

"Vì sao? Chẳng lẽ quãng thời gian yêu đương mặn nồng cũng không đủ để níu giữ nhau hay sao?"

Hoắc Thiểu Huyền không tin, mười lăm năm, sao có thể nói quên là quên được?

Lệ Cảnh Trình đang từ bên trong đi ra.

Vinh Thiển trông thấy liền định bước đi, không muốn lại một lần nữa đụng mặt.

"Tụng Tụng còn đang ở nhà đợi em, em về trước."

"Để anh tiễn em."

"Không cần, em đi xe tới, đang ở dưới bãi đậu xe." Vinh Thiển nói xong, liền nhanh chóng rời đi như kiểu trốn nợ.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy cảnh Hoắc Thiếu Huyền xông lên nắm lấy cổ tay Vinh Thiển lôi đi.

Anh tức muốn chết. Cơ mà nghĩ lại, anh tức cái quái gì? Cô ấy yêu ai, như thế nào thì mắc mớ gì đến anh? Chuyện của cô ấy với Hoắc Thiếu Huyền, anh quan tâm làm gì?

Vinh Thiển bị Hoắc Thiếu Huyền nhét vào ghế trước.

"Thiếu Huyền, em phải về."

"Anh đưa em về."

Xe chạy về phía trước, bóng đêm bắt đầu bao phủ. Hoắc Thiếu Huyền chuyên chú lái xe. Vinh Thiển nhìn anh, ba năm không đủ làm tướng mạo mỗi con người thay đổi được.

Cô dời ánh mắt nhìn ra khung cảnh đang vùn vụt lướt qua bên ngoài cửa kính, có chút xuất thần.

Đi tới công viên. Đang là buổi tối, người đi dạo rất nhiều. Hoắc Thiếu Huyền hạ kính cửa sổ xe, mặc cho gió thổi vào mát lạnh.

Vinh Thiển nghi hoặc. Thiếu Huyền dẫn cô tới đây làm gì?

Hoắc Thiếu Huyền bước xuống xe, kéo cô đi vào công viên, hành động thay cho câu trả lời.

Hai người bước đi chậm chậm, lánh xa mấy đoàn người đi dạo gần đó.

Hoắc Thiếu Huyền đưa Vinh Thiển tới bên ngọn núi nhân tạo nhỏ nhỏ. Có mấy đứa bé đang chơi ở đó. Anh nhắm đếm đến bước thứ sáu rồi kéo cô vào cùng.

Bên trong không có một ai. Nơi này khá nhỏ, chỉ đủ cho hai người vào một lúc.

Hoắc Thiếu Huyền giẫm lên hòn đá nhỏ dưới chân, bước chậm chậm, trong lòng thầm suy đoán xem mấy thứ đồ kia có còn hay không. Vinh Thiển nhìn người đàn ông cao to đang đi ngay trước cô, dường như lại thấy được hình ảnh người thiếu niên nhỏ gầy năm nào, cũng dùng tư thế này sánh bước cùng cô, đôi chân giẫm lên những hòn đá nhỏ.

"Có rồi."

Hoắc Thiều Huyền không giấu nổi vui mừng, khom lưng nhặt lên một lọ thuỷ tinh đưa cho Vinh Thiển rồi lại cúi xuống, tiếp tục đào.

Từng chút kí ức xưa cũ đã được chôn vùi giờ đây lại được anh đào bới.

Hoắc Thiều Huyền đứng dậy, đi tới bên Vinh Thiển rồi kéo cô cùng ngồi xuống: "Em nhìn xem, những thứ này anh đã chôn ở đây khá lâu rồi, vậy mà vẫn còn nguyên."

Vinh Thiển mở một lọ màu hồng nhạt.

Hoắc Thiều Huyền cười: "Đây là lọ kỉ niệm sinh nhật năm em mười sáu tuổi, chính tay em đã viết điều ước vào rồi tự tay chôn xuống."

Cô nhẹ nhàng: "Vậy là anh nhìn lén sao?"

"Không có."

Hoắc Thiều Huyền phủ nhận, cười nói: "Không phải em từng nói nếu nhìn lén thì sẽ không linh nghiệm hay sao?"

Vinh Thiển im lặng lấy ra một mẫu giấy nhỏ có ghi nguyện vọng của cô trong lễ sinh nhật năm đó. Hoắc Thiều Huyền cầm lấy nó: "Bây giờ anh xem chắc sẽ không sao chứ?"

Không chờ cô đồng ý, anh đã mở ra. Trong có ghi một dòng chữ nhỏ xinh, ngay ngắn: "Vinh Thiển nhất định phải gả cho Hoắc Thiều Huyền."

Vinh Thiển mỉm cười: "Em dám khẳng định anh đã nhìn lén, bằng không tại sao bây giờ nó chẳng linh nghiệm gì?"

Hoắc Thiều Huyền không nói lời nào, lần lượt mở những lọ khác ra. Nội dung những mẫu giấy bên trong đều giống nhau: Vinh Thiển nhất định phải gả cho Hoắc Thiều Huyền.

Vinh Thiển lấy lại những mẫu giấy đó, nhét trở lại vào lọ.

Hoắc Thiều Huyền lạnh lùng nhưng vẫn lấy giọng điệu vui vẻ trêu cô: "Lúc ấy em còn nhỏ như vậy đã có ý muốn gả cho anh, thật sự thì, anh đã có quay lại xem lén."

Vinh Thiển đưa lọ thuỷ tinh trong tay cô cho anh: "Cho nên, điều ước mới không linh nghiệm."

Hoắc Thiều Huyền thuận thế nắm tay cô: "Nhưng bây giờ vẫn còn kịp mà."

Hai người cứ thế im lặng nắm lấy tay nhau.

Đối với bọn họ mà nói, được như bây giờ đã là một cơ hội tốt. Họ đã rời xa nhau suốt mấy năm trời, quãng thời gian ấy đủ để họ nghĩ thông suốt một số chuyện. Hơn nữa, tình cảm bọn họ lại lâu dài như thế, chia tay rồi tái hợp cũng tính là một chuyện vui.

Vinh Thiển ngạc nhiên, hoá ra cũng có lúc cô lại để mặc tâm trí mình lơ đãng đến vậy.

Cảm giác quen thuộc không lâu, cô lại nghĩ đến những lời Lê Cảnh Trình nói đêm đó. Anh có hỏi cô: “Em chỉ cần quay trở về Nam Thịnh chứ nhất định không ở bên tôi sao?”

Cô nhắm mắt lại. Cô không muốn nghĩ nữa. Trái tim đã nguội lạnh của cô bây giờ lại bắt đầu đau nhói.

Cô rút tay về: "Thiếu Huyền, em biết, hai người chúng ta đều không cam lòng. Trước đây hai ta vì có một cuộc hôn nhân ràng buộc nên không dám nghĩ tới chuyện này. Nhưng em sợ, sợ mình không có dũng khí để đối mặt rồi làm thương tổn nhiều người yêu thương mình đến thế, còn có cả Tụng Tụng, Tranh Tranh nữa."

"Chúng còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ hiểu thôi em."

"Em cảm thấy, một mình như bây giờ cũng tốt."

Cô dừng một lúc, lắng nghe tiếng cười nói vui đùa bên ngoài rồi nói tiếp:

"Trước đây, em cảm thấy tình yêu với em rất quan trọng, em luôn tâm niệm chúng ta sẽ bên nhau trọn đời. Thế nhưng hiện tại, em thấy chúng ta nên để mọi chuyện diễn ra tự nhiên thôi. Có duyên nhất định sẽ có phận. Em tin nếu có duyên, chúng ta nhất định sẽ lại ở bên nhau. Không nên vì chút nuối tiếc quá khứ êm đẹp ấy mà ép buộc bản thân mình!"

Cô không nói thẳng ra đáp án cuối cùng. Nhưng Hoắc Thiếu Huyền hiểu. Anh đứng dậy, đem những thứ kia trả về chỗ cũ.

"Hãy cứ tin vào một ngày nào đó trong tương lai, nguyện vọng ấy sẽ thành hiện thực."

Hai người lại cùng nhau đi ra ngoài. Vinh Thiển đi theo phía sau Hoắc Thiều Huyền. Anh đưa cô về rồi một mình lái xe đi.

Vinh Thiển nhìn chằm chằm chiếc xe đang rời đi của Hoắc Thiều Huyền. Cô im lặng cúi đầu suy nghĩ. Lí do cô trở về Nam Thịnh là muốn xác minh thân phận mình, làm gì còn tâm trí nghĩ đến chuyện yêu đương nam nữ?

Thẩm Tĩnh Mạn trở về nhà họ Lê, nói chuyện rôm rả cùng Lê Thanh Vân và chị em họ Cung.

Cháu đích tôn của nhà họ Lê đã được sinh ra khiến Lê Thanh Vân rất cao hứng. Chị em nhà họ Cung tuy miệng cười nói chúc mừng nhưng khuôn mặt thì mang vẻ u ám không nói nổi.

Điện thoại của Thịnh Thư Lan đột nhiên reo to.

Cô ậm ừ đáp chuyện, nói không nghe rõ nhưng cũng khiến Thẩm Tĩnh Mạn sợ hết hồn.

Vội vàng tới Đế Cảnh, bà mới biết ở đây xảy ra bao nhiêu chuyện. Thịnh Thư Lan chỉ nói Tụng Tụng là con trai của Lê Cảnh Trình nhưng Vinh Thiển lại nhất quyết không giao cho nhà họ Lê khiến Thẩm Tĩnh Mạn tức giận thiếu chút nữa té xỉu. Vất vả lắm bà mới giữ được bình tĩnh, khóc với Lê Cảnh Trình: "Mẹ đã nói Vinh Thiển không đơn giản mà, con cứ nhất quyết không tin đi. Con lấy Thư Lan không phải tốt hơn sao? Nó một lòng một dạ đợi con nhiều năm, lại đối xử với Gạo Nếp rất tốt, tại sao con không chọn nó mà lại cứ nhất quyết hao phí thời gian, tâm tư đợi chờ Vinh Thiển?"

Nhưng chất vấn, tức giận với anh thì có ích gì?

Lê Cảnh Trình không ngẩng đầu: "Nếu không phải kết hôn, vậy con sẽ đồng ý ở với cô ấy."

Thẩm Tĩnh Mạn ngạc nhiên không thốt nên lời. Thịnh Thư Lan bên cạnh cũng cảm thấy bất ngờ, giống như đang mơ vậy.

Thẩm Tinh Mạn lập tức chớp lấy câu này: "Tốt, đây là do con nói nhé. Mẹ sẽ cho chuẩn bị, một tháng sau đính hôn, hai tháng sau các con sẽ lập tức kết hôn."

Chuyện này đã nhanh chóng được duyệt qua.

Thẩm Tinh Mạn kéo Thịnh Thư Lan vào phòng: "Mau lên, ngày mai chsung ta phải gấp rút chuẩn bị thật tốt cho lễ đính hôn của các con. Còn phải chụp ảnh cưới, chọn nhẫn, ..."

"Mẹ, con cảm thấy Cảnh Trình, anh ấy không hề muốn."

"Con thì biết cái gì. Đây chính là thời cơ tốt nhất cho con. Chờ lúc nó định thần lại thì đã không kịp nữa rồi."

Mặc dù chuyện cháu đích tôn đã đả kích rất lớn tới Thẩm Tinh Mạn nhưng tốt xấu gì thì Lệ Cảnh Trình cũng đã nói ra lời này. Bà cũng nên lo liệu cho tốt thì hơn.

Công ty cho Vinh Thiển nghỉ phép ngắn hạn ba ngày.

Cô tính đưa Tụng Tụng ra ngoài chơi. Thời tiết dạo này khá tốt, cô lại thích du ngoạn. Vậy nên cô nhanh chóng chọn một khu nghỉ dưỡng làm điểm dừng chân.

Nơi này khá thoáng, thời tiết bên ngoài trời khá ổn, không lạnh, so với mùa hè cũng không khác là mấy.

Vinh Thiển đi vào phòng, đặt hành lí xuống rồi thay đồ tắm, cầm lấy áo phao bơi rồi bế Tụng Tụng ra ngoài.

Phía trước có bảo vệ đứng gác. Vì là địa điểm du lịch nên nơi này có đón một số người có thân phận cao cấp, có phân chia chỗ ở và bố trí canh gác cẩn thận. Vinh Thiển mặc lấy áo phao vào, Tụng Tụng trong lòng cô không yên, nóng lòng muốn thử.

"Cô!"

Bỗng nhiên Vinh Thiển nghe thấy giọng một bé gái cất lên. Giọng nói này rất quen thuộc, khiến cô còn ngỡ mình nghe lầm.

Cô nhìn xung quanh rồi phát hiện ra Gạo Nếp mang phao màu hồng nhạt đang ở ngay bên cạnh.

Vinh Thiển rất vui, bước nhanh lại gần con bé: "Gạo Nếp, con cũng ở đây à?"

"Vâng ạ. Ba ba và cô Thư Lan cũng tới cùng. Con rất thích đi chơi."

Vinh Thiển nghĩ thầm, quả nhiên là mẹ và con gái, thích làm gì cũng giống nhau. Cô ngồi xổm xuống nói chuyện với con bé, chăm chú nghe nó kể chuyện.

"Gạo Nếp." Thịnh Thư Lan luôn theo sát phía sau con bé, lúc nhìn thấy Vinh Thiển, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi. Cô không biết vì sao Vinh Thiển cũng ở đây. Vận mệnh cũng thật biết trêu người. Lúc nào cũng khéo léo sắp đặt cho cả hai cùng ở một chỗ.

"Mau tới đây, ba ba còn chưa ra đâu."

Gạo Nếp nhìn về phía Thư Lan: "Cô ấy cũng tới đây du lịch, vừa khéo chúng ta cùng đi luôn nhé."

Thịnh Thư Lan còn chưa kịp mở miệng, Lệ Cảnh Trình đã bước tới, đưa tay ôm lấy con bé, không nhìn Vinh Thiển lấy một lần, cứ thế đi luôn.

Thịnh Thư Lan thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Vinh Thiển vẫn ngồi xổm dưới đất, nhìn một hồi lâu rồi lại ôm Tụng Tụng đứng dậy.

"Mẹ..." Tụng Tụng cọ đôi má phúng phính vào mặt cô. Cô hôn nó: "Tụng Tụng ngoan, mẹ không sao hết."

Vinh Thiển đưa Tụng Tụng đến bể bơi. Ở đây có hẳn một sân chơi lớn, có cả cầu trượt từ trên cao xuống bể bơi, không ít người đang trượt từ trên đó xuống mặt bể bơi, bọt nước bắn lên tung toé, nước khá lạnh.

Vinh Thiển mặc áo phao bơi cho Tụng Tụng.

Lúc này Lệ Cảnh Trình cùng Gạo Nếp và Thịnh Thư Lan đang ở hướng khác.

Con bé nhìn lên cao: "Ba ba, con muốn lên trên ấy."

Lệ Cảnh Trình cũng ngược khuôn mặt tuần tú lên: "Không được, cao như vậy, quá nguy hiểm, con vẫn còn nhỏ."

"Con có thể mặc áo phao mà."

"Ba đã nói không được là không được."

"Hừ." Gạo Nếp rất to gan, phàm là những việc ngăn cản nó lại càng làm nó muốn đạt được.

Trượt từ trên cao xuống mặt nước, Vinh Thiển bị nước bắn lên đầy mặt, Tụng Tụng suýt chút nữa bị văng ra xa khiến cô hoảng hồn, vội ôm lấy nó: "Mẹ con mình đi chơi cái khác."

Cô cầm theo khăn mặt đi ra phía sau bể bơi.

Thịnh Thư Lan đeo kính râm nhìn chăm chăm Gạo Nếp, Lệ Cảnh Trình lười biếng nằm bên cạnh, gối đầu lên hai cánh tay.

Gạo Nếp khua tay múa chân liên hồi, Thịnh Thư Lan ở bên cạnh nhìn không được mở miệng: "Coi chừng một chút. Con mệt chưa? Có muốn uống nước không?"

"Cứ để nó chơi."

"Như vậy sao được, nhiều người như vậy. Con bé chơi một mình cũng không tốt."

Gạo Nếp lắc mông: "Thư Lan không cần để ý con. Con muốn chơi với mấy bạn nhỏ này."

"Gạo Nếp ngoan, đừng chạy lung tung."

Lệ Cảnh Trình hơi đau đầu: "Em cứ canh chừng con bé. Tôi đi hút thuốc."

Anh không thích những nơi như thế này.

Đông người. Phiền phức.

Anh đồng ý tới đây chẳng qua là vì Gạo Nếp muốn đi, anh không thể không đáp ứng được.

Gạo Nếp hoà vào đám đông gần đây, cùng họ đùa nghịch âm ỉ.

Vinh Thiện ôm Tụng Tụng chơi ở phía trên. Người tản dần, bể bơi dần yên tĩnh hơn.

Thịnh Thư Lan vẫn theo sau, Gạo Nếp tò mò nhìn lên phía trên, tưởng tượng đến lúc mình được chơi ở đó.

Con bé tinh ranh đảo mắt một vòng: "Thư Lan, con muốn uống nước."

"Con khát rồi phải không?"

"Vâng."

"Vậy để Thư Lan đưa con đi uống nước."

"Con không muốn đi đâu. Cô đi lấy cho con đi."

Thịnh Thư Lan quan sát, nơi để nước uống cũng không xa, hơn nữa ở đây còn có khá nhiều trẻ con nên chắc là sẽ không sao: "Thôi được. Con ở đây đợi, cấm lộn xộn đấy."

"Vâng." Con bé ngoan ngoãn gật đầu.

Thịnh Thư Lan lên bờ lấy cốc nước, lúc quay đầu nhìn lại vẫn thấy con bé đang chơi mới yên tâm.

Lệ Cảnh Trình vẫn chưa quay lại. Cô xoay người sang chỗ khác, hoà vào đám đông khi này cô cùng Gạo Nếp đang chơi nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng con bé.

Cô cuống quýt nhìn xung quanh: "Cho hỏi vừa này có một cô bé đang chơi ở đây, bây giờ đâu rồi? Mọi người có thấy không?"

"Vừa rồi nó còn chơi ở đây mà..."

Thịnh Thư Lan càng cuống, tìm xung quanh hồi lâu mà vẫn không thấy mới thất thểu lên bờ.

Vinh Thiện và Tụng Tụng chơi ở phía trên, Gạo Nếp lại đi lên từ bên dưới. Xung quanh ít người. Vinh Thiện đang ôm lấy Tụng Tụng sợ nó bị lạnh thì chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Con bé vẫn còn mặc áo phao bơi, còn chưa đi qua cửa chính, cứ bước hai bước lại lùi một bước, nghịch ngợm.

Vinh Thiện kinh hãi, đây đâu phải là nơi để một mình con bé tùy tiện chơi đùa như thế chứ?

Lệ Cảnh Trình và Thịnh Thư Lan đâu rồi?

Cô vội bế Tụng Tụng lên: "Gạo Nếp."

Con bé quay đầu, mừng rỡ: "Cô."

"Sao con lại ở đây một mình?"

"Con muốn chơi ở đây."

"Không được, trên này cao, nguy hiểm lắm."

"Con có mặc áo phao đây mà." Gạo Nếp mở to đôi mắt nhìn xung quanh,

"Có nhiều người cũng chơi mà."

"Bọn họ là người lớn, còn con vẫn còn nhỏ."

Vinh Thiện vươn tay về phía con bé: "Nào, đi với cô."

Con bé do dự hồi lâu rồi vẫn chìa tay ra.

Cơ mặt Vinh Thiện giãn ra, tay còn chưa kịp nắm thì Gạo Nếp bỗng trượt chân, người ngã về phía sau. Cô hoảng hồn, vội kéo lấy cổ tay con bé.

Nhưng một tay cô còn ôm Tụng Tụng, cả ba cùng ngã sấp xuống.

Trong lúc cấp bách cô chỉ kịp nắm lấy áo phao bơi đang mặc cho Tụng Tụng.

Vinh Thiện rơi xuống nước chỉ có thể ngóc đầu lên mới không bị sặc.

Gạo Nếp sợ hãi, khóc rống lên. Bây giờ nó mới phát hiện, ở đây cao như thế, phía dưới lại toàn là nước.

Tụng Tụng cũng đang sợ hãi không kém, thấy Gạo Nếp khóc cũng oà theo nước nở.

Bả vai Vinh Thiện đau nhức, mất một lúc lâu cô mới đỡ dành hai đứa nhỏ:

"Gạo Nếp, ngoan nào, đừng khóc." Cô nhìn xung quanh cầu cứu: "Có ai không? Giúp chúng tôi với. "

Nhưng nơi này là khu vui chơi, người ta lại ở cách ba người khá xa, lúc họ nhìn sang lại còn cho rằng ba người các cô đang nghịch nước nên không lại.

Tiếng nói cười ở phía xa cứ vọng lại.

Vinh Thiện cắn chặt cánh môi, muốn kéo hai đứa nhỏ lên, nhưng bả vai cô đang rất đau, hơn nữa chỗ này khá trơn, đứng lên cũng khó tránh khỏi bị

trượt ngã thêm lần nữa.

"Mẹ, mẹ." Tụng Tụng cố ngóc đầu lên gào, thi thoảng còn bị sặc vài ngụm nước.

Vinh Thiễn đau lòng, chỉ còn cách cố gắng kéo hai đứa lên.

Lệ Cảnh Trình quay lại, thấy Thịnh Thư Lan cuống quýt tìm xung quanh:
"Làm sao vậy?"

"Không thấy Gạo Nếp đâu nữa."

Sắc mặt anh liền thay đổi: "Đã tìm hết chưa?"

"Em tìm hết rồi, không có. Cảnh Trình, em rất sợ."

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn lên phía trên, ở đó cách chỗ này khá xa, anh nhìn không rõ.

"Tôi lên đó tìm."

Hai người một trước một sau tới đó, Lệ Cảnh Trình vừa liếc mắt liền thấy Vinh Thiễn đang ngẩng đầu ngoi lên mặt nước, bước lên thêm hai bước lại nghe thấy tiếng Gạo Nếp đang khóc đến khản giọng.

Vinh Thiễn sắp không chịu nổi. Ở chỗ này, cứ mỗi phút lại có ba đợt sóng từ trên kia dồn xuống. Cô hết nhìn Tụng Tụng lại đến Gạo Nếp, cô sắp không chịu nổi, vậy hai đứa nhỏ phải làm sao đây?

Tụng Tụng khản giọng gọi: "Mẹ!"

Cổ tay Gạo Nếp đỏ bừng khiến nó càng thêm kinh hãi.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng bây giờ con bé mơ hồ hiểu chuyện gì đang xảy ra. Con bé bất lực cầu xin, "Cô cứu con, cứu con, con rất sợ, đừng buông tay ra."

Cõi lòng Vinh Thiễn đau nhói.

Một bên là con gái cô, một bên là con trai cô. Đều là những đứa con cô yêu nhất.

Nước mắt tràn bờ mi, bàn tay đang nắm chặt của cô hơi nới lỏng một chút.

Gạo Nếp hoảng hồn: "Cô, cô, đừng buông con ra. Oa oa oa, cứu con!"

Lệ Cảnh Trình biến sắc.

Thịnh Thư Lan sợ hãi chạy về phía trước. Anh liền ý thức được họ đang nguy hiểm, gầm lên: "Vinh Thiện, em dám để con bé rơi xuống đó, tôi liền cho em biết tay!"

Anh nói lời này, không phải là không có lý do. Giữa Vinh Thiện bây giờ, một là con trai, một là con gái.

Suốt ba năm cô không hề ở gần Gạo Nếp, lẽ dĩ nhiên sẽ không yêu thương con bé bằng Tụng Tụng.

Anh sợ....

Vinh Thiện nghe thấy giọng nói của Lệ Cảnh Trình, biết bọn họ đã có hi vọng. Cô cắn rách môi, cố gượng nhưng...

Cô thật không chịu nổi rồi.

Cô dồn hết sức lực vào hai bàn tay, nắm chặt tay hai đứa trẻ. Cô nhìn Gạo Nếp đang khóc đỏ mắt phía dưới, nấc lên: "Gạo Nếp ngoan, mẹ rất yêu con."

Nói đến từ mẹ, cô dường như bị nghẹn lại.

Gạo Nếp run rẩy đôi môi, Tụng Tụng sợ hãi bắt đầu đá chân loạn xạ. Vinh Thiện chóng mặt, phải cố lấy chân móc vào thành ống bên cạnh mới không để mình trượt xuống.

Lệ Cảnh Trình đi tới phía sau cô rất nhanh nhưng hai bên quá trơn, anh không biết đặt chân vào đâu.

Vinh Thiện cố gắng mãi.

Hai bàn tay sắp tê cứng cả, cô bây giờ sức cùng lực kiệt, sắp không giữ được hai đứa bé rồi.

Đến cuối cùng, bàn tay bé nhỏ trong bàn tay trái của cô dần buông ra.

Đứa nhỏ rơi xuống, tiếng đập nước “ùm” lên.

Vinh Thiện gào lên khóc: "Tụng Tụng!"

Cô vẫn đủ tỉnh táo liền chuyển thành hai tay nắm chặt tay Gạo Nếp. Lệ Cảnh Trình ở phía sau chỉ có thể kéo cô nhích lên từng chút một.

Vinh Thiện nắm thật chặt tay con bé, cô không thể lại để con bé rơi xuống được. Thịnh Thư Lan cũng ra sức kéo. Đến lúc an toàn, cô ta ôm lấy Gạo

Nếp: "Con dọa chết mọi người rồi, không biết ở đây nguy hiểm lắm sao?"

Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển. Anh vẫn còn bất ngờ khi cô lựa chọn buông tay Tụng Tụng chứ không phải là Gạo Nếp.

Môi cô tím tái, có vết rách máu rớm ra, trông rất kinh khủng.

Cô bỗng bừng tỉnh, xô Thịnh Thư Lan ra, nhảy xuống phía dưới. Tụng Tụng còn ở dưới ấy. Nếu cô không cứu kịp để thằng bé xảy ra chuyện gì thì cô biết sống sao đây?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 70 : Lệ Cảnh Trình sung sướng khi người gặp họa

Edit: Dế Mèn

Dòng nước chảy về cuối càng nhanh hơn, Vinh Thiển theo đường ống tuột xuống.

Phao cứu sinh của Tụng Tụng đã bị trôi ra ngoài rất xa, Vinh Thiển phải nâng mấy cuộn dây phao mới vào trong bể bơi được. Phao cứu sinh màu xanh da trời trôi nổi ở đó nhưng không thấy bóng dáng Tụng Tụng đâu.

Vinh Thiển kinh sợ khủng khiếp, tim nhảy lên tới cổ họng, cô gọi to: "Tụng Tụng! Tụng Tụng!"

Phía trên, Gạo Nếp khóc run cả người. Lệ Cảnh Trình ôm cả người con, hai tay con ôm chặt cổ anh, run rẩy liên tục.

"Không sao, không phải ba dạy con phải dũng cảm sao?"

"Cao lắm! Cao lắm! Ba, con sợ!"

Thịnh Thư Lan rất áy náy, đứng bên khóc. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn xuống dưới, thấy Vinh Thiển ngụp qua ngụp lại trong hồ bơi như phát điên.

Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp, dọc theo bờ, men theo dòng nước đi xuống.

Tóc Vinh Thiển tản ra hết dán sau lưng cô, bọc cả thân hình gầy gò vào. Cô đứng tại chỗ, mờ mịt không biết phải làm sao, nước mắt không ngăn được chảy ra ngoài: "Tụng Tụng, con ở đâu?" Hai tay cô lau lung tung nước mắt trên mặt. Cô biết mình không được khóc, nếu không tình trạng của Tụng Tụng sẽ nguy hiểm hơn.

Thế nhưng nước mắt thực sự là thứ không thể khống chế được.

Mặt trời trên đỉnh đầu chiếu xuống làm hai mắt Vinh Thiển đau nhói, thế giới rục rờ xán lạn bỗng nhiên chỉ còn một màu đen.

Lệ Cảnh Trình đi dọc theo hồ bơi, nhìn cô bất lực tìm bốn phía.

Anh đứng đó yên lặng, nếu người rơi xuống là Gạo Nếp, anh cũng sẽ như Vinh Thiển bây giờ đúng không?

Đột nhiên cô đứng giữa hồ, đập đập rất mạnh xuống mặt nước; bọt nước văng lên bay tấp vào mặt, đau như bị tát vào mặt.

Vinh Thiễn hận chính mình vô cùng, cô nhìn bốn phía xung quanh: "Cứu! Cứu tôi! Cứu con tôi với!"

Cô bắt lực kêu lên, khiến mọi người xung quanh cũng cảm thấy đau xót. Nhưng người ngoài vẫn chỉ là người ngoài, ngoại trừ thương hại ra, còn hi vọng xa vời có thể đau thay cho nỗi đau đó sao?

Lệ Cảnh Trình đưa Gạo Nếp cho Thịnh Thư Lan. Gạo Nếp vừa trải qua nỗi khiếp sợ, ôm cổ anh không chịu buông tay: "Ba, con sợ, ba ôm con cơ!"

Lệ Cảnh Trình không có thời gian dỗ con bé, lập tức cạy sức nhét bé vào lòng Thịnh Thư Lan.

Anh không nghĩ gì nữa, lập tức tung người nhảy xuống.

Cách đó không xa, có người đang kêu: "Con cái nhà ai đây? Sao không có ai thế này?"

Tay chân Vinh Thiễn lạnh lẽo, trong lòng dâng một niềm hi vọng, nhưng cô tạm thời cũng có một ý nghĩ khác, cô rất sợ đây không phải là Tụng Tụng; cô rất sợ Tụng Tụng cứ vậy mà đi mất.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh tới đám người đó, thấy có người tay đang nâng một bé trai.

Không phải Tụng Tụng đây sao?

Anh đi tới trước mặt những người đó: "Đưa thẳng bé cho tôi."

"Lúc vừa lao xuống, phao cứu sinh đã lập tức tuột ra. Thằng bé bị sặc nước nên chúng tôi bế tới đây, không biết có sao không..."

Cách đó không xa, nhân viên ở đó nghe tin cũng chạy tới. Lệ Cảnh Trình ôm thằng bé lên bờ. Sắc mặt Tụng Tụng nhợt nhạt, cổ họng thở ra tiếng hồng hộc. Anh lật thằng bé xuống, để bé nằm lên đầu gối anh. Bàn tay anh chọt vỗ vào lưng bé mấy cái, Tụng Tụng nôn ra hai ngụm nước.

Lệ Cảnh Trình lại ôm thằng bé dậy, đi nhanh tới chỗ nhân viên của hồ bơi: "Không phải có tổ y tế sao? Bảo bọn họ tới mau."

"Được được."

Lệ Cảnh Trình đứng dậy, gặp chuyện thế này, người vững vàng cũng sẽ bị hù dọa tới gốc gác, để chống đỡ được thì phải dựa vào sự trấn tĩnh của

người đàn ông.

Anh quay đầu lại nhìn, Vinh Thiển đã bơi tới bờ.

Nỗi sợ hãi vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ sức lực của cô, tường bờ hồ cao có nửa người nhưng cô nằm đó không bò lên nổi.

Lệ Cảnh Trình quay lại, ngồi xổm người xuống, bàn tay nắm chặt cánh tay Vinh Thiển kéo cô lên.

Cô khó khăn đứng dậy. Lệ Cảnh Trình bế Tụng Tụng bước nhanh về phía trước. Tinh thần của Tụng Tụng cũng không tốt, nằm bò trên vai không nhúc nhích. Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ lưng thằng bé, thằng bé không nói cũng không khóc lên.

Vinh Thiển chạy chậm theo sau. Cô đi chân trần, dép cũng không xỏ. Đi tới một khoảnh đất trồng cây xanh râm mát, Lệ Cảnh Trình đi tắt, băng qua thảm cây.

Vinh Thiển vô thức theo sau. Trong khoảng đất ấy có không ít cành lá rụng xuống, gai nhọn đâm đau làm Vinh Thiển phải dừng bước. Cô giơ chân lên, vừa rồi giẫm phải lá cây trà đình, cô nhین đau rút ra, sau đó khập khiễng đi theo sau Lệ Cảnh Trình.

Tổ y tế đã theo Lệ Cảnh Trình vào trong. Lúc Vinh Thiển đi vào, cô không kịp nhìn kỹ trong phòng bố trí bày biện ra sao, thậm chí không nhìn chỗ cất đồ xem là phòng này ở hai hay ba người.

Tụng Tụng nằm trên một chiếc giường to, một bác sĩ trẻ tuổi đang cẩn thận kiểm tra.

Hai mắt Vinh Thiển đã hơi sưng, nỗi lo lắng và sợ hãi cô đã giấu kín lại dâng lên.

Khi cô đang định đi tới, Lệ Cảnh Trình ngăn cô lại: "Đừng làm người ta vướng víu."

Vinh Thiển dừng chân.

Người đàn ông cúi đầu xuống. Tóc hai bên má cô dính sát vào mặt, ngũ quan hình dạng khuôn mặt càng thêm rõ ràng, sắc mặt trắng bệch.

Lúc này Lệ Cảnh Trình mới có thời gian mở miệng: "Vì sao cô buông thẳng bé ra?"

Mí mắt Vinh Thiển giật giật, trái tim cứ bị dày xéo.

Tình thế vừa rồi, quyết định đó là sự thống khổ với giày vò, trong nháy mắt đã sinh ra phản ứng như vậy.

Bây giờ nhắc lại càng khiến cơn đau lan rộng.

"Vì Gạo Nếp cũng là con tôi."

"Nhưng Tụng Tụng cũng là con cô. Nếu đổi lại là tôi, tôi sẽ giữ lấy Gạo Nếp. Dù Tụng Tụng có là con tôi, nhưng tôi đã nuôi dưỡng, ở bên Gạo Nếp suốt ba năm; sớm chiều yêu thương cạnh nhau có thể làm cán cân của tôi nghiêng đi, nhưng còn cô?"

Đối mặt với nghi vấn của Lệ Cảnh Trình, cổ họng Vinh Thiển hơi nuốt xuống, có vẻ như đang cố gắng kiềm chế tâm tình gì đó. Lúc cô cất lời, giọng cô khá trầm lắng: "Suy nghĩ mỗi người khác nhau. Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, tôi không bỏ cả hai được."

Lệ Cảnh Trình nhìn gương mặt Vinh Thiển một lúc.

Ở chỗ cao và dốc như vậy, cô lại phải buông một đứa ra, lúc đó chắc hẳn trong lòng cô phải mâu thuẫn nhiều lắm?

Bác sĩ vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé của Tụng Tụng: "Không sao cả, nhưng thẳng bé bị khiếp sợ! Cũng có sắc mấy ngụm nước. May mà được bế lên kịp lúc, cũng nhờ có phao cứu sinh chặn kịp."

Vinh Thiển nghe vậy đi tới: "Hiện tại không sao phải không ạ?"

"Đúng, không sao."

Cô lập tức ôm Tụng Tụng. Thằng bé còn nhỏ nên không trách giận cô vừa rồi đã buông tay ra. Hai tay bé ôm lấy Vinh Thiển; còn cô, vì hành động này của Tụng Tụng mà trong lòng càng thấy khó chịu.

Vinh Thiển nói câu cảm ơn rồi xoay người đi ra ngoài.

Tổ y tế cũng đi ra.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lơ đãng nhìn qua nền nhà, thấy mấy vết máu nhạt hình bàn chân.

Người đàn ông vội lấy cái áo choàng tắm khoác lên người.

Anh lo cho Tụng Tụng chỉ vì Vinh Thiện đã níu Gạo Nếp lại ư?

Dường như không phải. Mặc dù Tụng Tụng không phải con anh, Lệ Cảnh Trình cũng không cách nào trút hận lên một đứa bé.

Vinh Thiện bế Tụng Tụng. Lòng bàn chân cô đang rất đau, cô đi khập khiễng về phía trước. Tới phòng mình, Vinh Thiện mở cửa đi vào, đặt Tụng Tụng lên giường.

Tựa như chuyện vừa rồi chưa bao giờ xảy ra, Vinh Thiện thay đồ cho Tụng Tụng, xong cô lại bật tivi chương trình “Boonie Bears”.

Cô điều chỉnh âm thanh to lên, trong phòng chỉ nghe được tiếng ti vi.

Tụng Tụng loay hoay với mấy món đồ chơi trên giường, có vẻ rất im lặng. Hai đầu gối Vinh Thiện quỳ trên tấm thảm; bây giờ, khi không ai thấy cô, sự trầm lặng trên khuôn mặt mới bị xé ra.

Tay cô ôm chầm Tụng Tụng: "Xin lỗi con, xin lỗi, là mẹ quá ích kỷ!"

Vinh Thiện nghĩ lại chuyện vừa rồi trong lòng vẫn còn sợ hãi. Cô ôm chặt thẳng bé trong lòng: "Mẹ không nên buông con ra... Xin lỗi con!"

Vinh Thiện cong người, dù thế nào cũng không làm giảm bớt được nỗi đau trong lòng. Hai tay cô siết chặt lại. Đôi vai cảm thấy thật nặng nề, càng lúc càng thấy nặng, đau như thể trật cả xương vai.

Thằng bé không hiểu lời cô nói, chỉ thấy Vinh Thiện đang khóc nên miệng cũng cong cong như sắp khóc theo.

Vinh Thiện thấy vậy vội ngừng khóc. Cô đứng dậy ngồi lên giường, thuận thế nằm xuống luôn. Tụng Tụng ngồi trước mặt cô, trong tay cầm búp bê Thomas. Thằng bé tóc vẫn chưa mọc dài, cái đầu tròn tròn nhìn bự nhưng đáng yêu. Vinh Thiện áp má lên gối. Không thể nghi ngờ, cô rất yêu Tụng Tụng, lúc buông tay ra quả thật lòng cô đau như dao cắt.

Cô cứ trách mình ích kỷ, trách mình không thể chăm Tụng Tụng cho tốt; nhưng lúc Gạo Nếp khóc kêu cứu con cứu con với thật sự muốn lấy đi nửa cái mạng của Vinh Thiện.

Cô ôm Tụng Tụng vào lòng, khuôn mặt Vinh Thiển dán sau lưng bé, nước mắt lập tức được lớp vải cotton khô thấm lấy.

Tụng Tụng nghe thấy liền quay đầu gọi mẹ.

Vinh Thiển lau nước mắt, cô ngồi dậy ôm con vào lòng: "Tụng Tụng, sau này nhất định mẹ sẽ không buông tay con đâu, xin lỗi!"

Thằng bé không hiểu, có vẻ như biết mẹ đang khó chịu nên chu miệng lên hôn một cái lên mặt Vinh Thiển.

Hai tay cô vẫn giữ Tụng Tụng trong lòng, cảm khế tựa lên đầu Tụng Tụng. Dần dần, nỗi khó chịu trong lòng qua đi, cô cũng không khóc nữa. Biết là khóc cũng không được gì, nhưng người phạm vẫn là người phạm, một số tâm sự cần phải được trút ra.

Thịnh Thư Lan ôm Gạo Nếp đi thẳng ra lại khu nghỉ ngơi. Cửa phòng Lệ Cảnh Trình khép hờ, Thịnh Thư Lan khẽ đẩy, cô nhìn thấy trên sàn nhà có mấy vết máu nhạt đã khô.

Cô sợ hãi, đi vào thì thấy Lệ Cảnh Trình đang nằm trên giường: "Cảnh Trình, anh bị thương ư?"

Gạo Nếp tụt xuống, chạy tới trèo lên giường: "Ba!"

Lệ Cảnh Trình ngồi dậy, ôm chầm lấy con: "Còn sợ không?"

Gạo Nếp gật đầu: "Sợ lắm ạ."

"Sau này còn dám một mình chạy lung tung không?"

Con bé lắc lắc đầu thật mạnh: "Con sai rồi."

Lệ Cảnh Trình cũng không nổi mắng con. Hai mắt Gạo Nếp mờ mịt hơi nước: "Con tưởng vui lắm nhưng sau đó rất sợ."

Không phải sao? Thấy một tay bị kéo xuống, dù là người lớn tim cũng sẽ đập nhanh chứ nói gì là đứa bé bốn tuổi.

"Ba, lỡ như em có bị chết không?"

"Nói bậy gì đấy?"

"Con thấy cô khóc, em bé cũng không động đậy, lỡ có bị chết không?"

Gạo Nếp thật ra vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa của từ chết, chỉ do học được từ phim hoạt hình: "Ba ơi, sao cô lại thả em ra, em sợ lắm."

Lệ Cảnh Trình sẽ không nói trước mặt con: Bởi vì cô chỉ có thể cứu một người. Cô chỉ còn cách thả tay em ra. Nếu nói vậy Gạo Nếp sẽ không chịu nổi.

"Bởi vì..."

"Cô không buông em bé ra, con thích cô!"

Thịnh Thư Lan vào phòng tắm, lấy khăn ra ngồi xõm trên nền nhà chà lau; nghe vậy, tay cô không khỏi dừng lại. Lệ Cảnh Trình vuốt nhẹ mép tóc của con, con bé là con của Vinh Thiện, đương nhiên phải thích cô rồi.

"Ba ơi, cô đang ở đâu ạ? Con muốn chơi với cô."

Lệ Cảnh Trình vén chăn để Gạo Nếp nằm xuống cạnh mình: "Ba cũng không biết. Con đi ngủ trước đã, buổi tối ba dẫn con đi ăn tiệc nướng."

Thịnh Thư Lan dọn dẹp sạch sẽ xong ngồi xuống mép giường: "Cảnh Trình, chuyện ảnh cưới..."

Thẩm Tĩnh Mạn đã dẫn Thịnh Thư Lan tới xem không dưới chục chỗ, cô cũng đã ưng ý nhưng Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không có vẻ gì nhắc tới chuyện này.

Người đàn ông giơ ngón trỏ ra: "Đừng để Gạo Nếp nghe được."

"Nhưng chúng ta cũng phải đính hôn, sớm muộn gì Gạo Nếp cũng sẽ biết."

Lệ Cảnh Trình hơi cong khóe miệng, Thịnh Thư Lan có chút chột dạ, không biết được trong nụ cười đó của anh có bao nhiêu hàm ý.

Khi Lệ Cảnh Trình nói xong câu đó, tất cả chuyện sau đó đều do Thẩm Tĩnh Mạn lo liệu. Thậm chí cũng không ai hỏi Lệ Cảnh Trình lời nói đó rốt cuộc có nghiêm túc không, hay chỉ nhất thời đang lúc vô cùng tức giận? Hai mẹ con bọn họ đều cho là thật, hơn nữa còn không biết mệt mà chuẩn bị mọi thứ.

Buổi tối, Lệ Cảnh Trình thuê một cái lều của resort để làm tiệc nướng. Gạo Nếp vẫn mong Vinh Thiện, muốn đi tìm cô.

Thịnh Thư Lan ôm con bé: "Chúng ta xiên những cái này lại rồi mang tới cho ba nhé?"

"Con muốn đi tìm cô với em."

Thịnh Thư Lan không giấu được đáy mắt ảm đạm: "Con thích cô như vậy ư?"

"Ừm. Cô rất rất tốt, con rất thích cô."

Lần này, mặc cho Gạo Nếp nài nỉ thế nào Lệ Cảnh Trình cũng không dẫn con đi tìm Vinh Thiển.

Nhưng đôi lúc anh cũng không thấy yên lòng, sau khi Vinh Thiển đi rồi anh vẫn nghĩ về những vết chân trong phòng anh.

Hôm sau, Lệ Cảnh Trình dậy từ sớm tinh mơ. Anh thay đồ xong ra ngoài, không khí mát lạnh quanh quần ở cánh mũi khiến người ta vui vẻ thoải mái. Anh chạy hai vòng theo con đường nhỏ tới bên kia khu resort, nơi có mấy gian phòng mở toang cửa và nhân viên phục vụ đang quét dọn.

Anh nhìn số phòng. Hôm qua, lúc bác sĩ kiểm tra có hỏi Vinh Thiển ở đâu, 1025 chính là phòng đó.

Xem ra, đã dẫn Tụng Tụng về rồi.

Lệ Cảnh Trình nhắc chân dài, trong đầu luôn luôn nghĩ tới chuyện ngày hôm qua.

Việc Vinh Thiển buông tay Tụng Tụng ra khiến trong lòng Lệ Cảnh Trình cảm thấy bế tắc; nói lý do gì cũng thấy không ổn, đều rất gượng ép.

Vinh Thiển đã về ngay trong đêm đó.

Cô vốn định đưa Tụng Tụng đi chơi hần hai ngày nhưng Tụng Tụng đã bị sợ, lúc dẫn đi chơi nước cứ sợ và khóc nên Vinh Thiển mang con về luôn.

Mạc Hy nhận một cuộc điện thoại từ quán bar nói cô phải qua gấp. Từ sau khi xảy ra chuyện không may kia tới giờ cô vẫn chưa tới đó.

Chuyện Hoắc Thiều Huyền muốn ly hôn với cô không thể gạt được ông bà Hoắc. Bọn họ đại khái sau đó đã biết được chút ít, cũng không khuyên Hoắc Thiều Huyền đừng ly hôn.

Mạc Hy đi tới quán bar, nghĩ vì có chuyện gì đó quan trọng. Cô em trong quầy rượu chỉ chỉ với cô, ý bảo cô hãy vào trong.

Mạc Hy không yên lòng đi vào. Lúc cô nhìn thấy Tôn Giai Lâm đang ngồi ở đó liền xoay người muốn chạy. Người đàn ông bước nhanh tới ôm lấy cô: "Em có lương tâm không hả? Anh bị Hoắc Thiếu Huyền đánh cho gần chết, em chẳng những không tới gặp mà ngay cả điện thoại của anh cũng không nhận. Em có tim không hả?"

Mạc Hy ra sức giãy ra: "Anh buông ra!"

"Anh không buông, để coi em làm gì!"

Sức của Mạc Hy trong tay hắn cũng chỉ như người mù chạy qua chạy lại, Tôn Giai Lâm dứt khoát ôm cô tới ghế sofa bên kia.

Mạc Hy bị giữ chặt không thể nhúc nhích: "Anh buông tay mau! Nếu bị Hoắc Thiếu Huyền thấy anh còn muốn sống nữa không?"

"Bớt hù đi! Em và Hoắc Thiếu Huyền nào động đến mức đó, hắn còn đến quán của em hả?"

Tôn Giai Lâm một câu đã vạch trần, khuôn mặt của Mạc Hy lúc trắng lúc xanh: "Anh thả em ra trước đã, em thấy khó chịu."

Tôn Giai Lâm nới lỏng tay: "Em thật không quan tâm liệu anh có bị đánh tới nổi để lại di chứng hay không?"

"Không phải anh ngồi đây ngon lành rồi sao?" Mặc dù Mạc Hy nói như vậy nhưng ánh mắt vẫn kiểm tra trên dưới người hắn.

Tôn Giai Lâm tiện thể ôm cô: "Em vẫn chưa chịu hiểu sao? Hoắc Thiếu Huyền đã quyết tâm ly hôn với em là chuyện không cách nào thay đổi."

"Không! Nói gì em cũng không bỏ."

Tôn Giai Lâm có chút ảo não: "Hắn ta thì có gì hay ho? Trong lòng hắn đã khi nào có em chưa?"

"Đó là chuyện của em với anh ấy."

"Vậy em coi anh là cái gì? Công cụ phát tiết?"

Mạc Hy đánh tay hắn: "Anh đừng có nói mấy lời khó nghe như vậy!"

Tôn Giai Lâm mềm giọng: "Vậy chia tay hắn đi."

"Không."

Người đàn ông tức giận muốn phát hỏa.

Hắn nhìn khuôn mặt nghiêng của Mạc Hy, đôi mắt híp lại: "Cứ giằng co như em cũng không được. Hoắc Thiều Huyền sẽ không hồi tâm chuyển ý đâu."

"Anh có ý gì sao?"

"Hiện tại người sai lầm là em, Hoắc Thiều Huyền sẽ cứ vin vào điểm này; em nói hai người còn có thể tiếp tục sao? Biện pháp duy nhất là..."

"Là gì?"

Tôn Giai Lâm ghé sát tai Mạc Hy thì thầm mấy câu, Mạc Hy lập tức đẩy hắn ra: "Không thể nào! Nhọc công anh phải nghĩ ra cái chủ ý xấu xa như vậy!"

"Chủ ý này là không tốt nhưng em còn cách nào khác sao? Em xem Hoắc Thiều Huyền xem! Hắn toàn tâm toàn ý đối Vinh Thiển, hắn đã xác định là sẽ bỏ em rồi."

Mạc Hy trầm mặc một lúc. Có vẻ như đúng là không còn cách gì.

"Nhưng nếu như vậy sẽ xảy ra chuyện."

"Không có chuyện gì đâu, em nghe anh."

Mạc Hy là dạng người đang tuyệt vọng nên chuyện gì cũng có thể thử. Trước mặt cô ta bây giờ chỉ có con đường ly hôn, ngay cả một con đường khác Hoắc Thiều Huyền cũng không chừa lại cho cô.

Nhà họ Hoắc.

Mấy ngày liên tiếp, Hoắc Thiều Huyền đều mang Tranh Tranh tới phòng khách ngủ. Mạc Hy muốn nói chuyện với anh nhưng người đàn ông thậm chí còn không nhìn cô.

Mạc Hy suy nghĩ mãi, tính toán rồi bí quá hóa liều.

Sau khi Hoắc Thiều Huyền tới công ty, Mạc Hy chăm Tranh Tranh, bảo mẫu tạm thời được cho nghỉ.

Ban đêm, có người tới nhà.

Mạc Hy tự mình ra mở cửa. Đó là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

"Cô là cô Thắm phải không?"

"Vâng."

"VẬY tôi gọi cô là cô giáo Thắm nhé." Mạc Hy vẫy tay ý bảo Tranh Tranh tới: "Đây là con gái tôi, năm nay sẽ đi nhà trẻ nên tôi muốn mời gia sư cho con bé."

"Tranh Tranh đáng yêu quá!"

"Tôi biết cô còn đi làm nhưng không sao, cuối tuần cô hãy tới đây. Về chuyện tiền lương cô không cần lo lắng, chỉ cần cô dạy Tranh Tranh tốt là được..."

Đôi bên nói chuyện rất ổn thỏa. Mạc Hy đưa cô ấy lên lầu xem: "Đi thôi, tôi đã chuẩn bị phòng cho hai cô trò rồi, chúng ta tới xem chỗ học trước đã."

Cô gái họ Thắm theo Mạc Hy lên lầu. Sau khi xem một vòng, Mạc Hy mở cửa phòng ngủ: "Đi vào ngồi một lúc đi."

"Thế này có tiện không?"

"Có gì không tiện? Lúc Tranh Tranh cáu kỉnh toàn trốn trong phòng không chịu ra, hôm trước tôi còn sợ cô sẽ không tìm thấy nó ấy chứ. Cô vào trong ngồi đi."

Cô Thắm nghe nói vậy lúc này mới đi vào.

Mạc Hy kéo tay con, cô ngồi xổm xuống ghé sát tai Tranh Tranh: "Ngoan, đi lấy nước trái cây mẹ đã chuẩn bị sẵn cho cô Thắm nhé."

"Dạ." Tranh Tranh khuôn mặt ngây thơ, quay đầu đi ra ngoài.

Cô Thắm đang ngồi trên sofa, Tranh Tranh ôm ly thủy tinh đi vào: "Cô Thắm ơi, cô uống nước trái cây đi ạ."

Khóe miệng xinh xắn của cô gái nhoẻn cười: "Cảm ơn Tranh Tranh."

Cô ấy cầm lấy ly nước trái cây; Mạc Hy thì ôm con, nói chuyện với con. Cô Thắm nhìn xung quanh, vách tường trống trơn, cũng không thấy ảnh cưới. Uống xong nước trái cây, cô Thắm để cái ly lên tủ đầu giường.

Buổi tối Hoắc Thiếu Huyền về nhà, cũng đã ăn cơm ở ngoài .

Tranh Tranh vẫn chưa ngủ, cứ nằng nặc đòi đợi anh.

Vừa nghe tiếng cửa, con bé đang ngồi ở sô pha liền bật dậy: "Ba!"

Sự mệt mỏi đã rời trong người anh tan biến hết. Anh đi qua ôm con: "Tranh Tranh ngoan, sao chưa ngủ hả?"

"Con đợi ba ngủ cùng."

Hoắc Thiếu Huyền nghe con nói vậy, khóe mắt càng mềm hơn, khom người hôn lên khuôn mặt nhỏ của con.

Tranh Tranh ở trong ngực anh giẫy ra: "Ba, con có một thứ cho ba."

Con bé chạy từ từ tới phòng bếp, bưng một ly nước trái cây ra. Tranh Tranh bước đi vô cùng cẩn thận, sợ sẽ làm vung vẩy. Bé đi tới trước mặt Hoắc Thiếu Huyền, người đàn ông cầm lấy cái ly. Tranh Tranh dựa sát vào ba:

"Ba, Tranh Tranh đã xắt táo đó, rồi ép chờ ba về. Ba uống đi, ba uống đi!"

Hoắc Thiếu Huyền sao có thể không vui mừng. Nhìn thấy sự mong đợi trong đôi mắt con, anh đưa ly lên miệng, nhịn không được uống liền một hơi.

"Ba, có ngon không?"

Hoắc Thiếu Huyền cong khóe miệng: "Ngon lắm!"

Tranh Tranh ôm cổ anh: "Ba, ba coi tivi với Tranh Tranh đi, được không?"

"Được."

Tranh Tranh thật ra không hiểu, bé muốn ba đi ngủ, nhưng mẹ nói đợi ba uống nước trái cây xong rồi nói ba chơi với mình một lúc.

Nếu không, ba sẽ bị cô khác cướp đi mất.

Hoắc Thiếu Huyền đang coi tivi với Tranh Tranh thì nghe đầu cầu thang có tiếng bước chân.

"Thiếu Huyền!"

Người đàn ông tắt ti vi. Mặc Hy mặc áo ngủ đi tới; Hoắc Thiếu Huyền bế Tranh Tranh chuẩn bị lên lầu.

"Thiếu Huyền, em muốn nói chuyện với anh."

"Có gì hay để nói?"

Mạc Hy nhìn Tranh Tranh: "Em đã suy nghĩ nhiều ngày rồi. Đúng là em đã sai. Em đồng ý với anh."

Khuôn mặt Hoắc Thiếu Huyền không có chút gì ngạc nhiên hay phấn khích: "Vậy để ngày mai rồi bàn."

"Hôm nay để Tranh Tranh ngủ với em được không? Em muốn ngủ cùng con một đêm."

Mạc Hy vươn tay, thấy Hoắc Thiếu Huyền vẫn bất động: "Thiếu Huyền, em là mẹ của Tranh Tranh, ngay cả yêu cầu này cũng không được sao?"

Hoắc Thiếu Huyền sượt qua vai cô mà đi tới, lúc bước lên lầu anh cảm thấy bước chân trở nên nặng nề, cả người nhẹ bồng, như thể bệnh nặng mới khỏi nên cũng chẳng lấy lấy được sức lực bình thường. Mạc Hy theo anh lên lầu, trong lòng cô vừa mâu thuẫn vừa sợ hãi, nhưng thái độ Hoắc Thiếu Huyền đối với cô vẫn lãnh đạm như cũ, không có chút gì cứu vãn hay chừa đường. Mạc Hy bước nhanh đuổi theo: "Thiếu Huyền, để Tranh Tranh ngủ với em đi! Nói không chừng ngày mai em phải đi rồi."

"Mẹ, mẹ đi đâu?" Tranh Tranh không hiểu.

Mạc Hy giơ tay: "Mẹ không đi đâu cả, mẹ về nhà ông bà ngoại."

Tranh Tranh lanh lẹ nhào tới: "Vậy con ngủ với mẹ."

Hoắc Thiếu Huyền nghe vậy liền giao Tranh Tranh cho Mạc Hy.

Hai mẹ con quay về phòng ngủ chính.

Hoắc Thiếu Huyền mở cửa phòng khác đi vào. Một mùi hương xông vào mũi. Những lúc người làm dọn dẹp, lâu lâu vẫn thay đổi loại mùi thơm, anh cũng không cảm thấy gì lạ.

Anh đi vào, đầu tiên là bật đèn phòng tắm. Tranh Tranh không ở đây nên anh đi tắm luôn.

Cho Tranh Tranh ngủ xong, Mạc Hy im lặng không tiếng động khóa trái cửa phòng ngủ chính lại.

Lúc tắm, rõ ràng Hoắc Thiếu Huyền cảm thấy trong cơ thể có luồng xao động không kìm nén được, có lẽ vì đêm nay uống rượu, hơn nữa rất lâu rồi

không đụng chạm...

Anh quần khăn tắm ra ngoài. Cơ thể như không đứng vững, hơi thở thoát ra nóng người, vùng bụng càng lúc càng căng, nói chung là khó chịu muốn chết.

Hoắc Thiều Huyền không bật đèn, cứ như vậy bước thẳng ra phòng. Mùi hương kia thêm nồng, càng thêm kích thích, thúc giục. Hoắc Thiều Huyền ngồi ở mép giường, người càng lúc càng nóng, mồ hôi trên trán cứ vậy chảy xuống, cổ họng anh nuốt nhẹ. Những phản ứng này khiến anh lập tức phát giác có gì đó không thích hợp. Anh đứng dậy định đi ra ngoài nhưng không ngờ hai chân mềm nhũn, cả người ngồi xuống mép giường rồi ngã lăn ra. Lúc đó anh đã nghĩ, tám phần là Mạc Hy bỏ thuốc anh, muốn mượn điều này để bọn họ hòa hợp lại.

Cho tới khi cơ thể anh đè lên vật gì đó mềm mại, và dưới chăn truyền ra tiếng phụ nữ rên rỉ, Hoắc Thiều Huyền mới nhận ra mình sắp gặp chuyện không may.

Nhưng thân thể anh đã không nghe anh sai khiến, cánh tay anh chống xuống, một luồng xúc động đánh ập vào giữa vùng bụng anh.

Tôn Giai Lâm đã đưa cho Mạc Hy lượng thuốc gấp đôi, cộng thêm mùi hương kia, chỉ cần Hoắc Thiều Huyền đi vào phòng thì đêm nay cũng đừng hòng ra.

Ngày thường sự tự chủ của Hoắc Thiều Huyền vô cùng tốt, nhưng điều đó vô dụng với loại thuốc được tính mạnh ấy. Thuốc đó khống chế trung khu thần kinh của con người; một khi tiếp xúc phải, sự bền bỉ và nghị lực cũng sẽ bị mài mòn như không còn, thậm chí ngay cả chính mình đang làm gì cũng khó mà biết rõ.

Một cánh tay vươn đến, chạm phải mu bàn tay anh...

Đêm nay, Mạc Hy không thể ngủ ngon. Cô lật qua lật lại không ngủ được, đã sợ sẽ có chuyện không may, còn sợ Hoắc Thiều Huyền ngày mai sẽ không bỏ qua mình. Cô còn cảm thấy hối hận, luôn cảm thấy chiêu này của Tôn Giai Lâm hình như đã đưa cô tới đường cùng.

Hôm sau.

Hoắc Thiếu Huyền bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi vào đánh thức dậy.

Người phụ nữ bên cạnh đồng thời cũng động dậy, giơ cánh tay lên: "Tử Hà, sao cậu không đóng cửa sổ lại vậy?"

Hoắc Thiếu Huyền từ từ ngồi dậy, chần tuột xuống, cơ ngực tinh trắng lộ ra không sót gì. Người nữ còn buồn ngủ: "Tối qua tớ mơ mộng xuân."

Cô ấy hơi mở mắt, khuôn mặt dán vào gối hơi cựa quậy, vừa nhìn ra ngoài liền mơ màng thấy một bóng người đàn ông. Hai mắt cô ấy trợn tròn, hai tay lập tức chống người vùng dậy, hành động này làm chăn mền đập trên người cả hai rớt hết xuống đất.

Người nữ ngơ ngẩn nhìn gương mặt người đàn ông. Cô ấy vô cùng ngạc nhiên, không ngờ sẽ gặp Hoắc Thiếu Huyền với cảnh tượng thế này.

Cô ấy cuống quýt, nóng lòng muốn đi lấy đồ mặc, hai chân lại ê ẩm không cử động nổi. Hoắc Thiếu Huyền đứng dậy, mặc từng món đồ vào: "Sao cô lại ở đây?"

Câu này chẳng phải là...

Chẳng lẽ anh đã nhận ra cô sao?

Đã xảy ra chuyện thế này, có tìm cái chết cũng chẳng được ích gì: "Tôi nhận lời mời tới làm gia sư."

"Gia sư trên giường phải không?"

Cô gái nghĩ thầm người này mồm miệng thật thất đức; lần đó cô mất lần đầu tiên còn chưa có chết lên chết xuống vậy mà còn nói những lời như vậy.

Sắc mặt cô lập tức lạnh hẳn: "Làm gia sư cho con gái anh!"

Hoắc Thiếu Huyền xoay người đi ra ngoài, cô ấy cũng nhân cơ hội mặc đồ vào. Hai người một trước một sau đi xuống lầu.

Mạc Hy đang ôm cái gối, nơm nớp lo sợ ngồi trên sofa. Thấy Hoắc Thiếu Huyền đi xuống, cô ta ưỡn thẳng lưng: "Các người, tối hôm qua hai người..."

Hoắc Thiếu Huyền nhìn người phụ nữ phía sau mình: "Cô đi về trước, sau này tôi sẽ tìm cô."

Mạc Hy nghe vậy, trợn tròn mắt: "Thiếu Huyền, sao anh có thể như vậy?"

Cô gái đi ngang phòng khách ra ngoài.

Hoắc Thiếu Huyền hai ba bước tiến tới, Mạc Hy thấy cơn giận hừng hực của anh, tựa như cơn xúc động muốn giết người; chưa kịp đứng lên, cô ta đã bị Hoắc Thiếu Huyền kẹp cổ, cả người bị anh ấn vào trong sofa.

"Thiếu Huyền!" Mạc Hy cầm cổ tay anh: "Đừng như vậy!"

"Mạc Hy, thuốc đó bỏ trong ly nước trái cây đúng không?"

Cô ta không nói tiếng nào.

Hoắc Thiếu Huyền giận không kìm được, tay gồng lên: "Cô biết tôi không để phòng Tranh Tranh cho nên cô lợi dụng đứa bé. Cô dám lợi dụng con thay cô làm cái loại chuyện dơ bẩn đó!"

Mạc Hy thở không ra hơi: "Thiếu Huyền, đừng có trách em! Em không muốn ly hôn, chỉ còn cách này."

"Cô cho là như vậy tôi sẽ không ly hôn với cô?"

"Ít ra thì Vinh Thiển sẽ quay lại được với anh! Em chặt đứt con đường của anh và cô ta luôn!"

Ngón tay Hoắc Thiếu Huyền càng siết mạnh, ánh mắt lạnh thấu xương, hận không thể bóp chết Mạc Hy tại chỗ.

Anh không ngờ đã từng là vợ chồng, còn có con chung mà Mạc Hy lại có thể làm ra chuyện thế này. Điều anh không thể quên được nhất chính là ly nước trái cây kia là tự tay con gái bưng cho anh.

Mạc Hy đỏ bừng cả mặt, sắc mặt khổ sở.

Tranh Tranh từ trên lầu đi xuống, đột nhiên gọi: "Ba!"

Bàn tay Hoắc Thiếu Huyền bỗng nhiên buông lỏng, Mạc Hy thấy vậy liền đẩy anh ra.

Cô ta khó tin nhìn anh chăm chăm: "Anh thật muốn bóp chết em sao?"

Tranh Tranh từ chân cầu thang chạy tới.

Mạc Hy thấy sắc mặt Hoắc Thiếu Huyền hung ác nham hiểm dọa người, cô ta lùi lại hai bước, sợ tới nỗi xoay người chạy ra ngoài.

Hoắc Thiếu Huyền rất lo sẽ làm con sợ, anh điều chỉnh nét mặt, đi tới bế con lên.

Vinh Thiển đang ở công ty thì nhận được điện thoại của Mạc Hy nói muốn gặp cô, nhưng Vinh Thiển không muốn dính vào chuyện gia đình nhà họ nên từ chối.

Tuy nhiên, lúc tan sở cô lại thấy Mạc Hy đang đợi cô ở cửa công ty.

Vinh Thiển đành bất đắc dĩ nhưng cũng không muốn nói nhiều với Mạc Hy. Cạnh công ty chỗ bán đồ uống lạnh, Vinh Thiển gọi hai ly cà phê snow-topping.

"Có chuyện gì chị nói thẳng đi."

Mạc Hy cũng không quanh co lòng vòng, lôi mấy tấm ảnh ra luôn. Vinh Thiển cầm lên xem, kinh ngạc không dứt: "Cái này?"

"Cô nhìn cho rõ đi, cô cảm thấy cô và Thiếu Huyền còn có thể sao?"

Ánh mắt Vinh Thiển vẫn không dời. Ảnh chụp rất rõ nét, người con gái trong ảnh chính là người phụ nữ đầu tiên của Hoắc Thiếu Huyền.

Nếu nói trong lòng cô không đau chút nào thì đó là giả; nhưng ngoài dự liệu của Vinh Thiển, cô không đau đớn đến nỗi tim như bị khoét giống lần đầu tiên.

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng Mạc Hy: "Chính chị mới là vợ của Hoắc Thiếu Huyền, chị không có cảm giác gì khi nhìn thấy cái này ư?"

"Tất nhiên tôi đau lòng."

"Mấy tấm ảnh này là chị chụp đúng không?"

Mạc Hy cắn chặt răng: "Không phải hai người đều dành cho nhau tình cảm rất trong sáng sao? Vinh Thiển! Cô nhìn đi, cái này là tối ngày hôm qua, cô nhìn vậy còn chịu được sao? Mấy ngày hôm trước, hẳn là anh ấy còn đang rất cố gắng muốn nối lại với cô đúng không?"

Tim Vinh Thiến dao động, cuối cùng cô cũng hiểu được câu nói “tình thâm duyên cạn”; đây là ông trời cũng không cho bọn họ được ở cùng nhau.

Lệ Cảnh Trình đi ra từ tiệm đồ chơi bên cạnh. Chiều nay Gạo Nếp vừa gọi điện cho anh, nói anh phải mua cho nó mẫu búp bê mới nhất. Người đàn ông xách đồ bước tới, nhìn thấy Vinh Thiến và Mạc Hy đang ngồi trong quán nước.

Hai người bọn họ có gì để gặp nhau chứ?

Lệ Cảnh Trình chuẩn bị bỏ đi, đường rộng như vậy nhưng anh lại đứng cách sau lưng Vinh Thiến không xa.

Người anh lại cao, mặc dù có khoảng cách nhưng liếc mắt một cái liền có thể thấy mấy thứ ở trên bàn.

Chân mày Lệ Cảnh Trình nhăn lại, mấy tấm ảnh hình như phát ra gì đó sáng trắng.

Anh đi tới, Vinh Thiến càng không ngờ anh lại đột nhiên xuất hiện. Người đàn ông cầm một trong số mấy tấm ảnh lên, cuối cùng cũng rõ bóng sáng trắng đó là cái gì.

Mỗi tư thế đều rất đẹp để đấy!

Chỉ tiếc là...

Ánh mắt người đàn ông nhìn hai người; một là vợ của Hoắc Thiếu Huyền, một là người yêu thanh mai trúc mã ngày xưa, hai người ấy lại ngồi ở đây, cùng xem người đàn ông họ yêu lên giường với người phụ nữ khác?

Nhìn lại thời gian chụp, Lệ Cảnh Trình không nhận được cười, thật sự là tinh thần rất sáng khoái, cứ như vậy bật cười không hề khách khí.

Vinh Thiến nghiêng đầu nhìn, nhìn thế nào cũng cảm thấy anh ta đang sung sướng khi người gặp họa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Quyển 3 : Bất chợt quay đầu, nguyện được bên anh trọn đời

Chương 01 : Vết sẹo dưới chiếc vòng cổ

Edit: Lưu Tinh

Sắc mặt Mạc Hy thay đổi, nhưng cũng không ngăn cản, cố tình để Lệ Cảnh Trình cũng nhìn thấy. Con đường của Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền càng khó khăn.

Lệ Cảnh Trình tỏ vẻ thương thức, trong miệng phát ra tiếng “chật chịt”:
"Thật lợi hại."

Vinh Thiển đứng lên, giật lấy ảnh chụp, liếc nhìn: "Đây là việc riêng của người khác."

“Việc riêng của người khác mà các cô lại có thể ngồi đây bàn luận sao?”

Vinh Thiển gom lại xấp hình trên bàn, cô nhìn sang Mạc Hy, dù sao Hoắc Thiếu Huyền cũng là chồng cô, Vinh Thiển không hiểu chẳng lẽ cô ta cứ thờ ơ như vậy?

Lệ Cảnh Trình nhếch môi cười, anh nhìn chăm chăm Vinh Thiển, lại không thấy vẻ thương tâm trên mặt cô.

Chờ một chút.

Lệ Cảnh Trình đoạt lấy xấp hình trong tay Vinh Thiển, cô sợ run lên: "Anh muốn làm gì?"

Anh nhìn kỹ gương mặt dưới thân Hoắc Thiếu Huyền, con người đột nhiên lóe sáng: "Này, đây không phải là cô gái “lần đầu tiên” của Hoắc Thiếu Huyền sao?"

Mạc Hy giật mình thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống: "Anh đang nói cái gì?"

Vinh Thiển quay sang nhìn cô ta: "Lúc chúng tôi còn ở bên nhau, Hoắc Thiếu Huyền từng có quan hệ với một cô gái khác. Chuyện này cô hẳn là từng nghe qua, người trong hình chính là cô ấy."

"Không thể nào! Tại sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy."

Lệ Cảnh Trình bồi thêm một câu: "Hẳn là có nhiều chuyện còn trùng hợp hơn đi."

Mạc Hy thật sự không ngờ chuyện lại thành ra như vậy. Sắc mặt cô thay đổi liên tục, chỉ tay vào hai người: "Hai người “phụ xướng phu tùy”*, thật náo nhiệt, tôi không tin!"

(* Ý như vợ chồng bên nhau)

Lệ Cảnh Trình nghe thấy bốn chữ “phụ xướng phu tùy”, trong lòng rất là hường thụ, ngoài mặt lại không thể hiện ra, chỉ hừ lạnh.

Vinh Thiên giật lấy xấp hình trong tay anh lần nữa: "Ai muốn “phụ xướng phu tùy” cùng anh ta."

Anh thấy vậy, những gì tích tụ trong lòng nhiều ngày qua cũng tiêu tan đi hơn phân nửa. Anh vừa định cúi nhìn kĩ ảnh chụp một lần nữa, Vinh Thiên liếc thấy liền đem tất cả nhét vào trong gói to.

Lệ Cảnh Trình liền xoay người nhanh chóng rời đi, Vinh Thiên đem ảnh chụp ném trả cho Mạc Hy: "Đây là việc nhà của các người, sao lại cứ muốn vạch áo cho người xem lưng? Tôi và Thiếu Huyền thật sự không thể nào trở lại nữa, nhưng cô lại tính kế với anh ấy như vậy, anh ấy còn có thể muốn ở cùng cô sao?"

Mạc Hy nghe thế, toàn thân xụi lơ ngồi bất động trên ghế.

"Tối hôm qua tôi đã nghĩ thông suốt, Tôn Giai Lâm đã hại tôi, nhưng lúc tôi kịp phản ứng thì đã không còn kịp rồi, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Vinh Thiên, tôi tranh giành với cô nhiều năm như vậy, lại không nghĩ rằng lại bị người khác giành lấy. "

"Cô căn bản không cần đề phòng tôi. Cô và Thiếu Huyền vốn dĩ đã có thể hạnh phúc, cũng không ai có thể chen vào. Cục diện hiện tại, tôi cũng không thể nói gì hơn. Cô là vợ, là mẹ của con gái anh ấy, lại để anh ấy đi cùng người phụ nữ khác. Cô có thể chịu đựng được sao?"

Vinh Thiên nghĩ đến khúc mắc trước đây giữa cô và Hoắc Thiếu Huyền kia, cô từng khóc lóc nói anh nếu như không cách nào bỏ xuống được thì hãy đi tìm người khác.

Có một số việc, chỉ có trải qua rồi mới có thể hiểu được thế nào là đau đớn tột cùng.

Vinh Thiển nhìn Mạc Hy, sau đó cầm túi xách đứng dậy rời đi.

Trở lại bãi đỗ xe công ty, Vinh Thiển ngồi vào ghế lái. Rốt cuộc cô cùng Hoắc Thiếu Huyền đã bị người khác chia rẽ.

Vinh Thiển thật sự tin là kiếp này hai người không có duyên phận với nhau. Cả hai lần, Hoắc Thiếu Huyền đều là cùng cô gái đó. Chắc không chỉ là trùng hợp đơn giản như vậy.

Mạc Hy cầm hai tờ đơn ly hôn trên bàn lên xem, Tranh Tranh cũng đã tạm thời đưa sang chỗ Lý Phân Nhiên. Cô đọc kĩ hai phần văn kiện, ánh mắt mờ mịt.

"Ký đi, chuyện đã đến nước này, chúng ta cũng không thể nói gì hơn."

Mạc Hy siết chặt cái túi trong tay: "Ở cùng anh tối hôm qua... thật sự là người phụ nữ đầu tiên của anh?"

Đáy mắt Hoắc Thiếu Huyền dậy sóng: "Có ý gì?"

"Em đem mấy tấm ảnh đó cho Vinh Thiển xem."

Dù sao cũng đã như vậy, Mạc Hy cũng không cần phải giấu giếm nữa: "Cô ấy liếc mắt một cái đã nhận ra."

Ánh mắt Hoắc Thiếu Huyền cuộn trào mãnh liệt, lồng ngực phập phồng.

Mạc Hy cảm giác mình mới thật đáng bị cười nhạo, cô cay đắng nhếch khóe miệng, cầm bút lên không do dự nữa mà kí tên vào: "Vinh Thiển có thể nhớ rõ tướng mạo người đó như vậy, có thể thấy chuyện xảy ra mấy năm trước chính là vết thương lòng lớn của cô ấy. Hơn nữa đã xảy ra chuyện tối hôm qua, giữa hai người làm sao còn có thể có thể có hi vọng quay lại?"

Anh cầm lấy tờ văn kiện trên bàn: "Ngày mai, chín giờ ở cục dân chính."

Mạc Hy thấy anh đứng lên, có chút không cam lòng, nước mắt tràn ra:

"Hoắc Thiếu Huyền!"

Anh xoay người, mặt không thay đổi liếc nhìn cô: "Tôi và Vinh Thiển là không thể, với cô càng không thể."

Mạc Hy vô cùng đau đớn, hai tay che mặt khóc thành tiếng.

Lúc đó cô tin lời Tôn Giai Lâm, cho rằng chỉ cần chụp được ảnh bắt gian tại trận, đến lúc đó một mặt có thể làm cho Vinh Thiển hết hy vọng, mặt khác đảo ngược tình thế giữa cô và Hoắc Thiều Huyền. Mạc Hy chắc chắn sẽ giành được quyền nuôi dưỡng Tranh Tranh, lấy đó làm cơ uy hiếp anh. Hoắc Thiều Huyền yêu thương con gái như vậy, tám phần sẽ không đòi ly hôn nữa.

Cô căn bản chưa kịp nghĩ, Tôn Giai Lâm xui khiến thế nào, cô liền nghe thế ấy. Bây giờ nghĩ lại, cô thật ngốc biết bao.

Hoắc Thiều Huyền không hận chết cô mới là lạ, đó mới thật gọi một chút đường lui cũng không còn. Mạc Hy càng không có mặt mũi đi tranh quyền nuôi dưỡng Tranh Tranh.

Vinh Thiển đang lật xem tư liệu ở phòng làm việc thì có một cuộc gọi nội tuyến gọi tới. Sau khi nói vài câu, Vinh Thiển liền cầm lấy tấm thẻ bài lên rồi ra khỏi phòng.

Thư ký đi theo bên cạnh cô: "Đối phương đang đợi ở nhà hàng. Món bảo vật này lúc trước được mang đi bán đấu giá họ cũng có tới xem qua, nhưng lúc đó không người đấu giá, đối phương cũng không có giờ bài. Bây giờ họ nói đối với nó cảm thấy hứng thú, chỉ mặt gọi tên muốn chị mang đến, nói là nếu thích sẽ giao dịch ngay tại chỗ."

"Chúng ta chỉ phụ trách giám định, hướng hồ, bảo vật của phòng đấu giá không nên tùy tiện mang đi ra ngoài giao dịch."

"Đây là chỉ thị của cấp trên, hình như người nọ là chỗ thân thiết lâu năm, đã thương lượng cửa sau rồi."

Vinh Thiển nghe vậy, gật gật đầu.

"Nếu chị làm tốt, ông chủ cho chị 2%."

Vinh Thiển cười cười: "Vì 2% này, nói thế nào tôi cũng phải đi rồi."

"Nhưng mà đối phương tại sao lại chỉ đích danh chị? Em cứ cảm thấy đây không phải chuyện tốt. Nay, đừng nói là gặp phải tên háo sắc nha?"

Vinh Thiển im lặng cầm lấy cái hộp sắt.

Cô đặt cái hộp vào bên trong xe, sau đó lái xe rời đi.

Nhà hàng này nằm cách phòng đấu giá rất xa, lại hay kẹt xe, trái lại nó ở rất gần Đế Cảnh.

Vinh Thiển dừng xe, mang theo cái hộp đi vào.

Lệ Cảnh Trình và Tôn Giai Lân cách cô một bức vách thủy tinh, đang ngồi ở bên trong. Tinh thần Tôn Giai Lân rất tốt, nhìn qua giống như kiểu tiểu nhân đang đắc chí. Lệ Cảnh Trình lắc lắc đầu: "Chủ ý kia tám phần là do cậu nghĩ ra?"

"Tớ thật vất vả mới thực hiện được."

Tôn Giai Lân bắt chéo chân: "Nhưng mà mấy ngày nay tớ phải trốn Hy Tử thật mệt, sợ cô ấy tìm ra mình."

Lệ Cảnh Trình cầm lấy quai tách: "Cậu thật nhàm chán."

"Thôi đi, không phải chính cậu cũng đang khoái chí sao?"

Tôn Giai Lân khuấy nhẹ cái thìa trong tách cà phê: "Đúng rồi, cậu ở Nam Thịnh không phải rất tốt sao, tại sao muốn đem công ty dời về Lại Hải?"

"Phần lớn tiền đầu tư của tớ đều ở trụ sở tại Lại Hải, hưởng hồ ở bên kia giao thiệp rộng hơn, Nam Thịnh đã bị tớ vợ vét không ít, nói cho cùng kinh tế hiện tại đã không bằng Lại Hải. Sau một thời gian, có cơ hội tốt tớ sẽ trở lại."

Tôn Giai Lân nhìn anh: "Cậu đúng là dã tâm không nhỏ nha."

Lệ Cảnh Trình khẽ nâng khóe miệng: "Đàn ông nên đặt sự nghiệp lên hàng đầu."

"Đúng vậy, phụ nữ cũng chỉ là loại đồ chơi làm chúng ta hao tổn tinh thần."

Tôn Giai Lân hạ tầm mắt nhìn chằm chằm tách cà phê: "Chuyện đứa bé kia, không phải tớ muốn giấu giếm cậu, trách thì trách Vinh Thiển, thật đúng là như rắn độc. Nhưng mà hôm nay tớ tìm cậu đến chính là muốn cho cậu xem kịch vui."

"Có trò hay?"

Tôn Giai Lâm hướng tầm mắt nhìn ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Vinh Thiển mang theo hộp sắt tiến vào. Vinh Thiển cúi đầu nên không chú ý đến hai người đang ngồi đó, cô lấy điện thoại ra xem tin nhắn thư ký gửi xem là hẹn ở gian phòng nào.

Lệ Cảnh Trình nhìn thấy Vinh Thiển bước vào, âu phục đơn giản chỉ là áo sơ mi trắng với chân váy, nhưng trông cô có vẻ giỏi giang khôn khéo.

"Hi, Vinh Thiển!"

Tiếng gọi kia khiến bước chân cô khựng lại, Vinh Thiển xoay người nhìn theo phía bàn phát ra giọng nói.

Một người trong đó đứng lên, cả người diện toàn đồ hiệu mới nhất của Chanel, cô ta mang giày cao gót màu trắng, vừa lắc hông vừa nện gót giày cồm cộp lên sàn, nhanh nhẹn bước tới. Vinh Thiển chăm chú nhìn kỹ: "Là cô."

Gương mặt Chu Đình Đình được trang điểm tỉ mỉ, khoanh tay trước ngực: "Bộ dáng này của cô thật không khác mấy người bán bảo hiểm là mấy, trông tức cười quá."

Vinh Thiển nhìn sang hướng khác: "Tôi còn có việc."

"Tôi ở phòng số 1801."

Bước chân Vinh Thiển dừng lại: "Chính là cô?"

Chu Đình Đình đặt tay lên vai Vinh Thiển rồi xoay người hướng bàn kia vẫy vẫy tay: "Này các chị em, đây chính là bạn hồi đại học của mình, mọi người nhìn xem xinh đẹp không?"

"Đẹp, chỉ là ăn mặc hơi quê mùa một chút."

Lệ Cảnh Trình nhìn qua, cảm thấy chán ghét vô cùng. Những loại phụ nữ này dù cho có đắp lên người bao nhiêu đồ hiệu cũng không thể trông sang trọng lên được.

Chu Đình Đình kéo tay Vinh Thiển đi về phía trước, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô ta giật mình há to mồm: "Không phải là cô theo Lệ Cảnh Trình sao? Lúc trước anh ta cưng chiều cô lắm mà, còn đuổi tôi ra khỏi trường."

Khi đó cô thiệt là oai phong nha. Thế nào, được người ta phong lưu vài lần rồi cũng bị đuổi ra ngoài rồi?"

Sắc mặt Vinh Thiển tĩnh lặng: "Không phải cô muốn xem bảo vật sao? Nếu không còn hứng thú nữa, tôi sẽ không quấy rầy."

Chu Đình Đình chặn đường cô: "Đừng mà, tôi cùng ông chủ của mấy người đã thương lượng rồi. Lấy ra đi, cho chị em tôi cùng xem luôn."

Vinh Thiển đặt cái hộp lên bàn, sau khi mở ra lại từ bên trong lấy ra cái hộp gấm.

Cô mở hộp, bên trong là một chiếc vòng cổ bằng ngọc bích.

Chu Đình Đình liếc nhìn: "Chỉ có như vậy? Nhà tôi có không dưới chục chiếc."

"Đã vậy thì tôi mang về."

Chu Đình Đình nghe thế liền bắt lấy cổ tay Vinh Thiển: "Ai nói với cô là tôi không muốn? Mua thêm một chiếc cũng chả sao, tôi không thiếu tiền."

"Đúng đấy Đình Đình, ông xã cậu nhiều tiền như vậy, còn ngại gì?"

Trên tay Chu Đình Đình đeo chiếc nhẫn kim cương nhẫn lớn như trứng bồ câu. Vinh Thiển nghe vậy, cất bảo vật vào trong hộp: "Vòng cổ này lúc trước ở phòng đấu giá, giá khởi điểm là tám mươi vạn."

"Tám mươi vạn?" Chu Đình Đình cười lạnh: "Tôi làm sao mang ra ngoài?"

Từ chỗ Lệ Cảnh Trình thật ra cũng không thể nghe rõ cuộc đối thoại bên kia, nhưng anh đương nhiên đoán được mấy phần nội dung. Anh dựa vào sofa, trầm giọng hỏi: "Cậu tìm cô ta tới?"

"Tôi không biết gì hết. Lúc này ở đây vô tình nghe thấy đám phụ nữ kia bàn tính, nói muốn chơi khăm Vinh Thiển, tôi liền gọi cậu đến xem trò vui."

"Cậu bị động kinh sao?"

Tôn Giai Lâm nghe không hiểu: "Đầu óc tôi làm sao mà động kinh?"

Anh mím chặt môi, trong mắt ánh lên tia nguy hiểm khiến người khác phải run sợ. Gọi anh đến xem Vinh Thiển bị bắt nạt, khẳng định là đầu óc Tôn Giai Lâm bị hỏng nặng lắm rồi.

Vinh Thiển mở miệng: “Cô đừng vội, đây chỉ là mức giá quy định trong buổi đấu giá, về sau có người ra giá đến hai trăm tám mươi vạn, tuy chỉ mới xem qua tư liệu trên mạng, còn muốn chúng tôi chuyển hàng ra nước ngoài, lúc đó chuyện này mới phải đình lại. Điều này nói rõ vòng cổ này có giá trị cực cao, theo kinh nghiệm của tôi, thấp hơn ba trăm vạn, tôi sẽ không đưa cho cô.”

Vinh Thiển biết tính Chu Đình Đình, mua vòng cổ là giả, nhục mạ cô là thật. Huống hồ ngay trước mặt bạn bè, cô ta thế nào cũng sẽ không tự làm mất mặt mình.

Chu Đình Đình nhìn kỹ vòng cổ, người bên cạnh chen vào nói: "Thôi đi, lần trước ở phòng đấu giá chúng ta đã thấy, tám mươi vạn cũng không có người đấu giá, cậu bây giờ muốn mua với giá ba trăm vạn?"

"Đồ cổ chính là như vậy, mỗi ngày một giá, nhưng nếu cô thấy đắt quá, tôi sẽ đem về."

Vinh Thiển khom lưng, Chu Đình Đình trừng mắt: "Chỉ cần tôi nhìn trúng, đừng nói ba trăm vạn, ba trăm ngàn tôi cũng mua."

Tay cô khoác lên vai Vinh Thiển, một tay kia cầm vòng cổ lên: "Nhưng làm người mua, tôi nghĩ mình có quyền yêu cầu cô đeo cho tôi xem thử, không quá đáng chứ?"

Những ngón tay thon dài của Vinh Thiển tiếp nhận chiếc vòng cổ tiếp từ tay Chu Đình Đình, cô mỉm cười, đeo chiếc vòng cổ lên.

Chu Đình Đình không nhìn cổ của cô, chỉ nhìn chăm chăm mặt của cô.

Trước đây học cùng lớp, bao phen cô từng bị Vinh Thiển mắng chửi. Vinh Thiển nhỏ nhắn xinh xắn là vậy nhưng tính tình chanh chua chẳng thua ai, so với cô còn lợi hại hơn.

Người trước mặt này, thực sự là Vinh Thiển sao?

Tôn Giai Lâm nhìn nửa bên mặt Lệ Cảnh Trình, hắn vẫy tay ý bảo nhân viên phục vụ qua đây: "Giúp chúng tôi che màn lại."

"Dạ."

Nhân viên phục vụ cầm điều khiển từ xa qua, lớp màn che xuống bao phủ lớp thủy tinh, giọng nói bên ngoài truyền vào mặc dù không phải rất vang, nhưng có thể nghe rõ.

"Mang hai chiếc như vậy, nhìn không ra có đẹp hay không? Đặt lịch đi, như vậy trông cũng không đẹp."

Vinh Thiển điều chỉnh vòng cổ, Chu Đình Đình lại bới móc: "Tay đừng có chạm vào nhiều quá nha, dù sao cũng ba trăm vạn, tay cô sờ nhiều quá mòn hết thì sao."

Vinh Thiển rất có tính nhẫn nại, Lệ Cảnh Trình nhìn lại, anh thấy Vinh Thiển đang loay hoay với vòng cổ, Chu Đình Đình hướng những người bên cạnh mà nháy mắt.

Lệ Cảnh Trình vén nhẹ bức màn.

"Ôi, trên cổ cô mang cái gì vậy Vinh Thiển, từ khi nào mắt thẩm mỹ của cô lại kém như vậy? Nhìn chẳng khác xích chó nha."

Chu Đình Đình chỉ vào vòng cổ Vinh Thiển luôn đeo.

Lời này nghe chói tai vô cùng, bàn tay trên đầu gối Lệ Cảnh Trình nắm thành quyền.

Vinh Thiển không tức giận: "Đây là do một vị cao tăng đã đặc biệt tặng cho tôi, nói là sẽ giúp tôi phòng tránh được bọn tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi, lòng lang dạ sói. Tất nhiên là khiếu thẩm mỹ của tôi không bằng cô rồi."

Vinh Thiển nói tiếp: "Nếu như dự tiệc tối, mang loại này là tốt nhất, cổ cô thon đẹp như vậy mang vào rất thích hợp."

Sắc mặt khó coi của Chu Đình Đình vì mấy câu cuối của Vinh Thiển mà thoáng hòa hoãn.

Vinh Thiển đem vòng cổ thả lại vào bên trong hộp gấm, cô sớm đã không còn là cô gái năm nào. Cô từng có chỗ dựa vững chắc thời gian, có thể tùy ý làm bậy. Bây giờ, cô học được cách kiên cường, có thể tự bảo vệ bản thân, cũng biết cách cho đối phương đường lui, không đến mức đắc tội với người khác.

Chu Đình Đình lại không ưa nổi Vinh Thiển như vậy. Cô ta biết Vinh gia đã không còn như xưa, Vinh Thiển lại rời khỏi Lệ Cảnh Trình, cô vốn muốn thấy Vinh Thiển chật vật, để bản thân được hả hê, muốn đem Vinh Thiển giẫm đạp dưới chân mới thỏa lòng.

"Chiếc vòng cổ kia của cô rất cuộc bao nhiêu tiền, tôi mua."

Vinh Thiển thầm kinh ngạc: "Đây không phải vật phẩm đấu giá, tôi sẽ không bán."

"Không phải chỉ là muốn tiền sao? Cô cứ ra giá."

Vinh Thiển lắc đầu: "Không phải vấn đề tiền."

Chu Đình Đình tiến lên: "Cô lại tìm được chỗ dựa vững chắc mới rồi?"

Con người Lệ Cảnh Trình đang lạnh lẽo thấu xương bỗng chốc đổi thành hung ác nham hiểm, không cần nghĩ cũng có thể biết, nhất định là do tên đàn ông kia tặng cô.

Vinh Thiển vô thức đặt tay lên cổ, Chu Đình Đình tiến lên vươn tay ra:

"Cho tôi xem."

Vinh Thiển vội né tránh, Chu Đình Đình tóm lấy vòng cổ, Vinh Thiển đẩy tay cô ta ra: "Cô ra tay hào phóng như vậy, chắc hẳn chồng cô cũng là người có uy tín. Bây giờ đang ở nhà hàng cao cấp cô lại bày ra trò này, trông giống cái gì?"

Chu Đình Đình nghe vậy, mắt nhìn xung quanh, hạ hai tay xuống.

Vinh Thiển loay hoay chỉnh lại vòng cổ: "Cuối cùng cô muốn sao?"

Cô ta ngồi trở lại, ưu nhã lấy ra xấp chi phiếu, điền vào ba trăm vạn.

Vinh Thiển đem vòng cổ giao cho cô ta, Chu Đình Đình đưa chi phiếu, Vinh Thiển định nhận lấy thì tay của đối phương nhẹ nhàng buông lỏng, tờ chi phiếu nhẹ như lông mà rơi xuống đất.

"Ô, xin lỗi a, không phải tôi cố ý."

Tôn Giai Lâm lắc đầu: "Cậu nói cô ấy có ngồi xồm xuống nhật không?"

Vinh Thiển nhìn tấm chi phiếu kia, một màn này, có bao nhiêu là quen thuộc.

Lúc trước ở trong khách sạn, không phải Lệ Cảnh Trình cũng làm cho cô ta phải trong tư thế nhục nhã đi nhặt tiền như vậy sao?

Cảnh tượng năm xưa trong đầu Vinh Thiển càng lúc rõ ràng, cô sớm đã không có tư cách quay đầu nữa. Lệ Cảnh Trình cũng đang hồi tưởng lại màn này, anh biết, Vinh Thiển sẽ nhặt.

Cô chậm rãi ngồi xổm người xuống, vươn tay, cầm chi phiếu lên.

Chu Đình Đình bật cười ra tiếng: "Bán được vòng cổ giá ba trăm vạn, cô được chia bao nhiêu tiền vậy?"

Vinh Thiển phúi phúi chi phiếu: "Đây là công việc của tôi, thanh toán xong rồi, hi vọng lần sau sẽ có cơ hội hợp tác nữa."

Sắc mặt cô vô cùng ung dung, nếu là người khác chỉ sợ đã sớm đỏ mặt tía tai. Thế nhưng, Vinh Thiển không như thế, giống như chẳng qua là tiền của mình rút, tiện tay cầm lên mà thôi.

Chu Đình Đình lấy vòng cổ ra kiểm tra: "Không biết có phải hàng tốt hay không nữa?"

Lệ Cảnh Trình đặt tách cà phê trong tay xuống bàn, định đứng dậy. Tôn Giai Lâm liền níu tay áo anh: "Cảnh Trình, cậu định làm gì?"

"Đi, còn có thể làm gì?"

"Cậu sẽ không giúp cô ta lo chuyện bao đồng chứ? Người phụ nữ kia..."

Nhìn bóng lưng Lệ Cảnh Trình nhanh chóng đi ra, Tôn Giai Lâm nhún vai, rốt cuộc Vinh Thiển đã cho cậu ta ăn bùa mê thuốc lú gì vậy chứ?

Lệ Cảnh Trình rời quán cà phê, tất nhiên sẽ đi qua phòng khách chính. Chu Đình Đình còn đang làm khó dễ Vinh Thiển, thành linh ngẩng đầu nhìn thấy anh, cô ta giật mình thu tay lại.

Cô thực sự rất sợ anh, chẳng lẽ Lệ Cảnh Trình đã nhìn thấy tất cả?

Anh bước tới gần, Chu Đình Đình cúi thấp đầu không nói gì. Vinh Thiển cảm thấy kỳ quái, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng dáng Lệ Cảnh Trình. Anh giống như là một vị thần, oai phong uy nghiêm, khiến cho bọn yêu ma quỷ quái phải thu mình.

Chu Đình Đình đổ mồ hôi lạnh, chẳng lẽ anh và Vinh Thiển còn dây dưa?

Lệ Cảnh Trình bước qua trước bàn các cô, thân hình cao to của anh chỉ thoáng lướt qua, liền biến mất. Mùi nước hoa lộ ra mê mị, như ẩn như hiện, quanh quẩn trong bầu không khí.

Chu Đình Đình nhìn chăm chăm bóng lưng anh.

Vinh Thiển không khỏi ngẩn người một lúc, không cách nào che giấu sự mất mát trong lòng, không khỏi liếc nhìn Lệ Cảnh Trình.

"Ha ha ha..." Chu Đình Đình không chút nào che giấu vẻ chế nhạo, tiếng cười truyền tới tai Vinh Thiển: "Nhìn thấy không, Lệ Cảnh Trình căn bản không để cô trong mắt. Vinh Thiển, còn ai có thể bì ai hơn cô?"

Bước chân anh dừng lại, tựa hồ đây chính là vấn đề. Anh bỗng nhiên quay đầu nhìn bọn họ.

Chu Đình Đình nhìn thấy anh đang nhìn về bên này, sắc mặt liền thay đổi, Lệ Cảnh Trình đi tới trước bàn, cũng không nói chuyện, cầm tờ chi phiếu trên bàn lên rồi liền rời đi.

Vinh Thiển là người có phản ứng nhanh nhất, đây chính là tiền nha!

Cô cầm cái hộp lên rồi đuổi theo anh.

Lệ Cảnh Trình chân dài nên bước đi cũng nhanh hơn người bình thường, cô gần như phải chạy mới có thể đuổi kịp.

Đến bên ngoài, Lệ Cảnh Trình đi thẳng tới trước xe, định mở cửa xe, Vinh Thiển đưa tay ra ngăn tay anh: "Trả chi phiếu lại cho tôi!"

"Chỉ vì ba trăm vạn mà cô chịu cúi đầu khom lưng trước người khác?"

Ánh mắt Vinh Thiển hướng về tờ chi phiếu, chợt nghĩ đến Thịnh Thư Lan sống xa xỉ thế nào, Vinh Thiển nhướn mày: "Nếu không thì thế nào?"

Chồng trước đây của tôi rất giàu có, ra tay hào phóng, nhưng khi ly hôn tôi không mang theo bất cứ thứ gì, kể cả quần áo, người ngoài không biết còn tưởng tôi chắc đã vớ được một mớ. Anh nói, tôi phải làm sao?"

Lệ Cảnh Trình không hiểu vì sao, liền cười ra tiếng: "Cô muốn đòi tiền?"

"Vì sao không muốn?"

Vinh Thiển nghĩ nghĩ, càng kiên định mở miệng: "Trước đây cũng chính anh ta khiến công ty nhà tôi suy sụp, coi như bồi thường cũng được."

Lệ Cảnh Trình chỉ tay về phía cô: "Được, tôi cho cô tiền!"

Anh lập tức lấy xấp chi phiếu ra, ký tên: "Cô muốn bao nhiêu?"

"Anh có thể cho bao nhiêu?"

Lệ Cảnh Trình tựa vào mui xe, viết một dãy số dài. Anh luôn hào phóng đối với phụ nữ.

Vinh Thiển liếc qua: "Thêm vài số 0 đi."

Đợi anh viết xong, Vinh Thiển liền giật lấy tờ chi phiếu trong tay anh. Cô liếc nhìn, mặt thoáng vui mừng, không nói thêm lời nào liền quay đầu rời đi.

Lệ Cảnh Trình nhìn bóng dáng Vinh Thiển xa dần, cô không trở lại nhà hàng mà tới đường cái đối diện.

Anh càng nghĩ càng cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó. Anh đã viết tấm chi phiếu với giá trị thật lớn, sau khi cô cầm tiền trong tay, từ nay về sau tự do tự tại, trời cao đất rộng muốn làm gì tùy ý.

Lệ Cảnh Trình nhếch môi. Anh gọi ngay một cú điện thoại, hủy tờ chi phiếu kia.

Vinh Thiển đem tấm chi phiếu nhét vào trong túi, cô bước đi về phía trước. Chu Đình Đình gây khó dễ cho cô đối với cô chẳng có nghĩa lý gì hết. Nếu như cô cứ để những chuyện vặt như vậy trong lòng, chắc đã sớm tức chết từ lâu rồi.

Chiếc vòng cổ này cũng chỉ trị giá đến tám mươi vạn, bị cô tăng giá đến ba trăm vạn. Vinh Thiển nhìn y phục trên người, định mua thêm bộ đồ mới.

Lệ Cảnh Trình lái xe ra khỏi nhà hàng, nhìn thấy Vinh Thiển ở cách đó không xa, phía sau có người đi rất gần cô.

Vinh Thiển hoàn toàn không hay biết, bất ngờ, cái túi trong tay không còn, bị người nọ cướp đi. Ngay sau đó ở cổ vô cùng đau đớn, hẳn ta đang dùng sức giật vòng cổ của cô.

Vinh Thiển hô hoán cứu mạng, hai tay cô nắm lấy vòng cổ: "Cái túi kia muốn thì lấy đi, buông tôi ra."

Đối phương đâu nghe lọt tai, hấn hung hăng lôi mấy cái, Vinh Thiển cảm thấy cổ đau như sắp đứt lìa.

Lệ Cảnh Trình liền ngừng xe.

Chiếc vòng cổ kia vừa to vừa thô, chất liệu lại vô cùng bền chắc, tên cướp đập vào bụng Vinh Thiển. Cô đau đến mức co người ngồi xồm xuống. Đối phương nhân cơ hội hung hăng giật mạnh, vòng cổ liền bị mang đi.

Chỉ là tên cướp vừa mới chạy được vài bước, liền bị Lệ Cảnh Trình đánh một quyền vào mặt.

Hấn kêu thảm thiết, Lệ Cảnh Trình tóm lấy cổ áo hấn, sau đó đánh mạnh vào bụng mấy cái.

Đối phương bị đánh bán sống bán chết, ngã xuống đất bất động. Lệ Cảnh Trình liền giật lại túi xách và vòng cổ trong tay hấn.

Vinh Thiển nhìn đau ngồi xồm trên mặt đất, hai tay ôm cổ.

Lệ Cảnh Trình đi về phía cô, chìa tay ra: "Đồ của cô."

Sắc mặt Vinh Thiển tái nhợt, cô nhìn anh chăm chăm, nhưng cũng không đưa tay ra nhận.

Anh nhìn mặt cô, bị đánh thành như vậy, anh đương nhiên đau lòng. Lệ Cảnh Trình ngồi xồm người xuống: "Vậy có muốn lấy lại hay không?"

Đương nhiên muốn, nhưng Vinh Thiển không có cách nào đưa tay ra.

Lệ Cảnh Trình thấy cô bất động: "Ôm cổ mãi làm cái gì? Có phải bị thương rồi hay không?"

Anh định xem xét một chút, Vinh Thiển sợ đến vội vàng đứng dậy, quay đầu định chạy. Lệ Cảnh Trình liền đuổi theo: "Túi xách và vòng cổ của cô."
"Tôi... hôm khác tôi đến lấy."

Lệ Cảnh Trình lập tức phát giác có gì đó không thích hợp, liền chặn đường Vinh Thiển: "Mau để tay xuống."

Vinh Thiển làm bộ như không có việc gì: "Cổ họng tôi hơi đau thôi, anh đừng quan tâm?"

"Tôi cứ thích nhúng tay vào đấy! Bỏ tay ra!"

Sắc mặt Vinh Thiễn kiên cường trấn định, cô vừa vội vừa giận: "Lệ Cảnh Trình, anh cứ đặt đồ xuống, tôi không cần anh lo."

Anh vươn tay ra, Vinh Thiễn hoảng hốt lui về sau, trong mắt lộ ra nỗi sợ hãi.

Lệ Cảnh Trình dứt khoát kéo cô vào lòng.

Vinh Thiễn không phải đối thủ của anh. Lệ Cảnh Trình muốn đẩy tay cô ra, Vinh Thiễn gắt gao ôm chặt cổ không chịu buông ra.

Hai người giằng co, cuối cùng Vinh Thiễn đuối sức, bị Lệ Cảnh Trình đem hai tay cô trói sau lưng.

Vì vậy, vết sẹo trên cổ cô liền hiện rõ trước mắt anh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 02 : Hôn lên nỗi đau của cô

Edit: Rainie & Apple

Vết sẹo kia là như thế nào?

Từ chỗ xương quai xanh lên trên, chiếc vòng cổ đã che lại vị trí đó để người khác không thể nhìn thấy, mặc dù vòng cổ bị lệch đi, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cũng không thấy được vết tích bên dưới, nhìn sơ qua cũng đoán được mục đích của nó.

Không có từ nào có thể diễn tả tâm tình của Lê Cảnh Trình lúc này, khiếp đảm, khó tin, thậm chí còn có nỗi sợ hãi cuồn cuộn chảy qua từng tế bào.

Vết sẹo kia rất dài, gần bằng một ngón tay, dù đã khép miệng, nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn rất rõ ràng.

Vinh Thiển giãy dụa, hai tay bị cầm thật chặt, cô vừa xấu hổ lại khó chịu, cảm giác như bị người ta lột sạch quần áo, cô nhẹ nhàng nói: "Anh buông tôi ra."

Lê Cảnh Trình tăng thêm chút lực, tay cô đau như bị trật khớp, Vinh Thiển nhú mày, ánh mắt anh nhìn vào miệng vết thương chăm chăm: "Bị như thế nào?"

Vinh Thiển đã sớm biết chuyện sẽ có ngày bị phát hiện: "Không cần thận bị thương thôi."

"Tự làm bản thân bị thương?"

Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

"Bởi vì nghĩ quẩn sao?"

Vinh Thiển cứ theo lời anh mà nói: "Phải."

"Em bị ngốc sao!" Lê Cảnh Trình không kiềm chế được tức giận: "Sao lại không bị thương chỗ khác? Có thật là cắt cổ không?"

"Lê Cảnh Trình, chuyện của tôi không cần anh lo!"

Hai tay Vinh Thiển bị bắt chéo sau lưng, làm cho tinh thần càng kích động, cô hét lớn, ở cổ họng, miệng vết thương cũng rung theo, Lê Cảnh Trình

tưởng tượng cảnh nó bị rách ra chảy máu, cả người bỗng rét lạnh, giống như rơi vào mười tám tầng địa ngục.

"Không cần tôi quan tâm?"

Anh tức giận, tiếng nói chuyện cũng tự nhiên cao lên, lúc Lê Cảnh Trình nhìn thấy cảnh này đã tự hỏi, người mà anh nâng niu trong lòng bàn tay năm đó, sao bây giờ lại ra nông nỗi này?

"Em nhìn thấy nó mà không có cảm giác gì sao? Mất cảm giác sao?"

Tay phải của Lê Cảnh Trình vòng qua cổ cô, lòng bàn tay chặn trán của cô, đem đầu cô ấn xuống, như vậy, miệng vết thương trên cổ cô sẽ không rách ra, hơi thở lạnh lạnh của anh quanh quẩn bên tai cô, Vinh Thiến nâng tầm mắt nhìn lên phía chân trời: "Phải, tôi đã mất cảm giác."

Bờ môi anh gần như chạm được tai Vinh Thiến, mỗi chữ nói ra, hơi thở cứ lớn vồn quanh đôi tai mẫn cảm.

"Vinh Thiến, em có nghĩ tới không? Em không còn cảm giác nữa, nhưng tôi nhìn thấy sẽ bàng hoàng cỡ nào, đau lòng cỡ nào?"

Nghe được lời nói đau thương và quyến luyến đó, Vinh Thiến đành nhắm mắt lại: "Lê Cảnh Trình, anh nói chuyện mà không suy nghĩ gì hết, không phải anh nói sau khi ly hôn sẽ không cho tôi sống tốt sao? Nhìn thấy tôi như vậy, hẳn là anh rất vui vẻ?"

"Lời nói của tôi, em nghe vài câu đã tin sao? Em có thể tin được sao?"

Lê Cảnh Trình dùng quá nhiều lực, làm đau cổ tay Vinh Thiến, cô nâng đầu ngón tay phủ xuống cổ: "Người ta vẫn nói Lê Cảnh Trình lạnh lùng như một tảng băng lớn, muốn có một chút ân tình còn không có, lại không nghĩ tới, chỉ một vết sẹo nhỏ nhoi này lại khiến cho anh đau lòng như vậy, anh cũng không biết thật sự đã xảy ra chuyện gì, riêng mỗi chuyện của Tụng Tụng đã khiến anh lên cơn điên rồi à, Lê Cảnh Trình, biết đâu anh không chịu nổi khi nghe rõ mọi chuyện đã xảy ra với tôi, anh đã chuẩn bị tâm lý chưa?"

"Không chịu nổi?" Ánh mắt lạnh lẽo của Lê Cảnh Trình càng phủ thêm khí lạnh: "Em nói rõ ràng cho tôi, như thế nào là không chịu nổi?"

Vinh Thiện lấy chiếc vòng cổ từ tay anh, nhặt chiếc túi xách dưới đất lên:
"Tôi không muốn nói."

Cô bước nhanh đi, Lệ Cảnh Trình lại như đứng giữa một cái hố băng lạnh lẽo, ngay cả sức để cất bước đuổi theo cũng mất hết.

Sau khi Vinh Thiện đi xa, anh mới lấy điện thoại ra.

Lúc ký tên ly hôn, anh không muốn điều tra, về chuyện Vinh Thiện, anh một chữ cũng không muốn biết.

Cho dù muốn, tưởng tượng đến cảnh Vinh Thiện đã lừa dối mình, anh lại thôi, nhưng rốt cục cũng không thể từ bỏ cô mà cho người đi điều tra.

Không lâu sau điện thoại được nối máy, báo anh biết sự thật vẫn còn đang được tìm hiểu.

Anh đã không tiếc tiền mời thám tử giỏi nhất tới, không thể nào mà một chút tin tức cũng không có, hoặc là có người muốn che giấu sự thật đó.

Trở lại Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình bình tĩnh đi vào phòng khách, Thẩm Tĩnh Mạn cùng Thịnh Thư Lan đang bố trí lại nhà cửa, trang hoàng xa hoa đến nỗi ngay cả Lệ Cảnh Trình cũng thấy lạ lẫm.

Trên bàn, ở giữa là TV, hai bên trang trí bình hoa, bên trong cắm đầy hoa Mân Côi (hoa hồng đá họ Tường Vy) mà Thịnh Thư Lan tự mình trồng. Thảm cũng được đổi, màu đỏ kiêu diễm, giống như đang chúc phúc cho Thịnh Thư Lan sắp về nhà chồng.

Cả Đế Cảnh là một không gian vui vẻ hạnh phúc.

Không gian này lại không hợp với tâm tình của Lệ Cảnh Trình, mấy người ở đây náo nhiệt vui vẻ, Lệ Cảnh Trình lại tưởng tượng đến cảnh Vinh Thiện bị thương một mình trốn đi trong sợ hãi.

Gạo Nếp lon ton chạy qua: "Ba ba, cô Thư Lan sẽ làm mẹ của con sao?"

Thịnh Thư Lan cố lảng tai, muốn nghe Lệ Cảnh Trình đích thân trả lời.

"Con nghe ai nói?"

"Bà nội nói ạ."

Lệ Cảnh Trình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, Gạo Nếp không giấu được ủy khuất: "Nếu mẹ trở lại thì phải làm sao? Biết con có mẹ mới thì mẹ có trở lại nữa không ba?"

Lệ Cảnh Trình ôm con ngồi lên đùi mình, Thẩm Tĩnh Mạn nghe Gạo Nếp nói vậy, vội nói xen vào: "Từ nay Thư Lan sẽ là mẹ của con, chẳng lẽ cô đối xử không tốt với con sao?"

"Thư Lan không phải mẹ, Thư Lan là cô của con."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe xong, sắc mặt trầm xuống: "Ai nói con Thư Lan là cô của con?"

"Dù sao cô ấy cũng không phải mẹ!" Gạo Nếp bộ lộ rõ sự phản đối, giọng nói cũng lớn hơn: "Ba ba có nói, ba ba từng nói vậy!"

"Con..."

Thẩm Tĩnh Mạn cầm lấy cánh tay cháu gái, Lệ Cảnh Trình ôm con tránh đi, ngược mắt lên nhìn bà, Thịnh Thư Lan thấy thế, bước lên: "Mẹ, người đừng tức giận Gạo Nếp làm gì."

Con bé thấy thế, ủy khuất vòng hai tay qua cổ Lệ Cảnh Trình, nhen ngào như muốn khóc.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy con gái đứng dậy, cũng không quay đầu, đi thẳng lên lầu.

Thẩm Tĩnh Mạn chán nản: "Con xem, một lớn một nhỏ nhà này là muốn ta tức chết!"

Người đàn ông đến thư phòng, rồi đột nhiên nhớ tới, ngày đó anh tới phòng đấu giá, Vinh Thiển có lén lút gọi một cuộc điện thoại.

Anh lập tức cho người đi thăm dò danh bạ điện thoại của cô, vốn dĩ phải mất thời gian để phá mật mã nhưng anh nói họ thử lấy ngày sinh nhật của Gạo Nếp để đăng nhập, không ngờ lại mở được. Dãy số điều tra ra, là một điện thoại tư nhân, chính là ở thành phố Bội An, cũng là nơi Vinh Thiển mang thai.

Lệ Cảnh Trình thực sự không tin vết thương đó do Vinh Thiển tự mình gây ra, nếu cô từng có suy nghĩ đó, lúc bị anh nhốt ở Đế Cảnh không thể đi đâu

đã làm vậy rồi.

Vinh Thiển cuống quýt về nhà, lòng bàn tay cầm túi xách ướt đầm mồ hôi, ngay cả bảo mẫu đến chào hỏi, cô cũng không trả lời.

Đứng ở trước gương trong phòng tắm, Vinh Thiển nhìn chiếc vòng trên cổ, nó hoàn hảo che đi vết sẹo của cô, nhưng Lệ Cảnh Trình lại nhìn thấy được thì nó còn tác dụng gì nữa.

Với tính cách của anh, chắc chắn sẽ dây dưa đến khi làm rõ mọi chuyện. Vinh Thiển hắt nước lạnh lên mặt, giấu đi sự sợ hãi và nỗi bất an trong ánh mắt.

Đêm đó, Lệ Cảnh Trình lăn qua lộn lại không ngủ được, vết sẹo trên cổ Vinh Thiển tựa như sợi dây thừng cuộn lấy trái tim Lệ Cảnh Trình, mỗi khi anh nhắm mắt sẽ hoảng hốt tỉnh lại.

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ sát đất, rơi lên thân hình một lớn một nhỏ trên giường.

Gạo Nếp mặc áo ngủ hồng nhạt, tóc vén sau tai, ngũ quan nhu hòa, dựa vào ngực anh ngủ say.

Lệ Cảnh Trình nhìn bé, như vậy thật là tốt, bàn tay anh khẽ vuốt ve khuôn mặt Gạo Nếp, lúc anh cùng Gạo Nếp an nhàn thoải mái thì rốt cuộc Vinh Thiển đã gặp phải chuyện gì?

Chân mày con bé di chuyển, giật giật, Lệ Cảnh Trình hôn lên trên trán con, bình tĩnh tường hòa, mặt anh mất dần sự lãnh đạm trong lòng nảy sinh những ý nghĩ tăm tối.

Mặc kệ là lý do gì, nhớ lại vết thương trên cổ cô, anh lại đau lòng.

Lúc Vinh Thiển đến công ty, mới vừa đặt túi xuống, thư kí liền vội vàng đi vào.

"Cô Vinh, có một vị khách ở phòng họp, chờ cô từ sớm rồi."

Vinh Thiện cảm thấy kỳ quái: "Còn chưa tới giờ làm việc, người đó đã tới vài giờ trước rồi sao?"

"Khi tôi tới đã thấy anh ta, cô Vinh, cô không đặc tội với ai chứ?"

Cô sửa sang lại giấy tờ: "Cô nhìn tôi đi, hiền lành như vậy, có thể đặc tội với ai sao?"

Thư ký bị chọc cười: "Vậy cô mau đi nhanh đi, cần tư liệu thì hãy gọi cho tôi, tôi sẽ cho người chuẩn bị."

"Được."

Vinh Thiện cầm di động và tập văn kiện đi ra, cửa phòng họp có hai người đàn ông cao lớn đứng hai bên trông chừng, nhìn thấy cô tới, một người mở cửa mời cô vào.

Trong nháy mắt Vinh Thiện cảm thấy được áp lực trong không khí, đi vào được vài bước, cánh cửa ở phía sau đã đóng mạnh lại.

Người ngồi ở ghế chủ tọa trong phòng họp ngẩng đầu, nhìn ngoại hình khoảng ba mươi tuổi, kính cùng áo khoác đen đặt trên mặt bàn, tóc đen rất ngắn, rất phù hợp với khuôn mặt.

Trực giác nhắc nhở Vinh Thiện nên quay đầu bỏ chạy, nhưng có người đã nhanh hơn cô một bước, kéo ghế ra mời cô ngồi vào.

Vinh Thiện cứng ngắc ngồi xuống: "Xin hỏi, anh cần gặp tôi có chuyện gì?"

Người đàn ông đeo găng tay đen, mỏng như cánh ve, có thể thấy ngón tay thon dài: "Cô Vinh, cô vẫn khỏe chứ?"

Cô nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của anh ta.

"Hình như chúng ta không quen biết."

"Nhà họ Lăng ở thành phố Bội An, cô chắc không xa lạ?"

Vinh Thiện giật mình, tròn tròn mắt, cô có chút sợ hãi và bối rối: "Anh, anh quen biết chồng tôi sao?"

"Theo tôi được biết, hai người còn chưa kết hôn."

Vinh Thiện tự trấn an mình: "Nhưng nhà họ Lăng đã sớm thừa nhận tôi, tôi cũng thấy mình là người của nhà họ Lăng."

"Tôi và Lăng Giác là bạn tốt, chẳng qua nhiều năm không gặp, bây giờ cậu ấy đang ở đâu?"

"Anh ấy bị bệnh khá lâu, đã ra nước ngoài dưỡng bệnh rồi."

Người đàn ông nhường mày: "Nghiêm trọng vậy sao? Khi nào thuận tiện, tôi phải qua thăm hỏi một chút."

"Bây giờ anh ấy còn đang dưỡng bệnh, gặp mọi người không tiện, tôi nghĩ anh nên để sau, ý tốt của anh tôi xin nhận."

Vinh Thiển cẩn thận trả lời, tay người đàn ông lướt trên mặt bàn, ánh mắt đột nhiên nhìn thẳng về phía đối diện: "Nhưng tôi lại nghe nói, Lăng Giác đã chết?"

Khuôn mặt bình tĩnh của Vinh Thiển liền bị tức giận thay thế: "Không thể tin lời đồn đại, chồng tôi vẫn còn sống, làm sao lại có chuyện đó?"

"Phải không?"

Khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch lên: "Vậy cô tại sao lại đem con trở về thành phố Nam Thịnh, nếu Lăng Giác còn sống, cô nên ở lại giúp quản lý nhà họ Lăng mới đúng chứ."

"Nhà họ Lăng đang lúc đổi chủ, tôi mất đi chỗ dựa tốt, không trở về thành phố Nam Thịnh thì còn có thể quay về đâu đây?"

Ngón trỏ người đối diện hướng lên, ánh mắt lạnh thấu xương: "Khối Thanh Ngọc kia đang ở chỗ cô sao?"

Ánh mắt Vinh Thiển lộ ra sự khó hiểu: "Thanh Ngọc, cái gì Thanh Ngọc?"

"Cô Vinh, cô là người thông minh, thứ này không hề bình thường, mang nó theo sợ rằng sẽ đem lại cho cô cùng đứa nhỏ phiền toái không cần thiết."

Vinh Thiển mở tập văn kiện trong tay: "Tôi hiểu rồi, anh thích món trang sức Thanh Ngọc đó phải không? Chúng tôi đã bán đấu giá rồi, nhưng tôi có thể thay anh chọn một món khác."

"Đừng mẹ nó chuyển đề tài!" Người đàn ông bên cạnh đột nhiên ném đi văn kiện trên tay cô, một đồng giấy tờ bay ra, vung vãi trên sàn.

Vinh Thiển hoảng sợ trợn to hai mắt: "Rốt cục các anh là ai?"

Người đàn ông kia hạ tay ra lệnh: "Đừng dọa cô ấy sợ."

Hai tay Vinh Thiện nắm chặt, yên lặng một chút rồi từ từ nói: "Khối Thanh Ngọc của anh, tôi thật sự không giữ."

"Con của cô là cháu đích tôn của nhà họ Lăng, vật kia nhất định là do cô đem đi."

Giọng nói của anh ta từ đầu đến cuối vẫn đều đều, nghe không ra cảm xúc, không biết còn tưởng rằng là người rất hòa nhã.

"Mặc dù nó là máu mủ của nhà họ Lăng, nhưng Lăng Giác vẫn còn khỏe mạnh, làm sao có thể đưa cho nó chứ! Anh nói như vậy, chẳng phải món đồ trở thành di vật sao?"

Anh ta cùng Vinh Thiện cách một cái bàn làm việc, cô thẳng lưng ngồi xuống, dù anh ta hùng hổ tới cỡ nào thì vẫn không thể áp chế được Vinh Thiện, cô đã quá quen với những trường hợp này.

"Cô Vinh, cô ít tuổi hơn so với tôi, đừng nghĩ có chút biểu hiện giả dối này là có thể che mắt tôi, Lăng Giác không phải một người đơn giản, bối cảnh của anh ta, dù có tẩy rửa đến đâu vẫn đen hơn cả mực, cách làm giàu của nhà họ Lăng cũng không hề đơn giản."

"Không đơn giản, tôi cũng không phải là chết oan uổng sao? Lăng Giác mạng lớn, đó là số mệnh của anh ấy, về phần khối Thanh Ngọc mà anh nói, tôi từng thấy qua, đều là do Lăng Giác tự mình bảo quản."

Anh ta không nghĩ cô lại bình tĩnh như vậy, thật lâu không nói, không khí xung quanh yên tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm thờ dốc của người đàn ông.

Sau một lúc lâu, anh ta mới mở miệng: "Cô Vinh, cô đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt."

"Cám ơn, tôi không uống rượu, uống nước là được rồi."

Anh ta nhúc nhích hai chân.

"Lăng Giác để hai người mẹ góa con cô ở thành phố Nam Thịnh, anh ta lại không chịu lộ diện, xem ra, anh ta không xem trọng sự an toàn của hai người rồi."

"Anh đang tính uy hiếp tôi sao? Nếu anh cho người theo dõi, tôi có thể kiện anh."

Người đàn ông nghe vậy, giơ hai tay lên: "Nói giỡn cũng có tội sao?"

"Các anh nếu không phải đến để nói chuyện làm ăn, tôi xin phép đi trước."

"Khoan đã..." Anh ta gọi theo: "Nói người của cô chuẩn bị tư liệu về khối Thanh Ngọc cho tôi."

Vinh Thiển nghe vậy, đẩy ghế đứng dậy: "Được, xin chờ."

Ra khỏi văn phòng, dù Vinh Thiển rất cố gắng trấn định bản thân nhưng hai đùi vẫn run lên, cô chưa từng tiếp xúc cùng những người như vậy, tốc độ rất nhanh, cô vừa mới quay về thành phố Nam Thịnh, bọn họ đã tìm tới.

Vinh Thiển đến đài truyền hình giám sát trước các tiết mục, cô không chút che dấu hay lẩn trốn, không phải là bọn họ biết tin mà tới sao?

Cô thở sâu, bước chân kiên định đi lên trước.

An ổn cho tới trưa, khối Thanh Ngọc vẫn chưa tìm thấy, anh ta buộc phải rời đi, lúc đi ngang qua Vinh Thiển, đôi mắt hẹp dài của anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Khi nào cô đã suy nghĩ kĩ, hãy gọi cho tôi."

Vinh Thiển mỉm cười gật đầu: "Cám ơn anh hôm nay đã mua hai khối Thanh Ngọc, nếu có mặt hàng tốt, tôi sẽ liên lạc với anh."

Cô đích thân tiễn hân ra xe, chờ khi xe hân đã đi xa, cô mới phát hiện sau lưng mình đổ đầy mồ hôi lạnh.

Sáng hôm sau, Vinh Thiển cảm thấy khó chịu, cảm thấy bên cạnh có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm cô, tan tầm, cô sốt ruột về nhà, nhìn thấy Tụng Tụng không có việc gì, trong lòng mới yên tâm.

Vinh Thiển ngồi trên ghế lấy đồ ăn, Tụng Tụng cùng bảo mẫu ngồi bên cạnh, bảo mẫu nhìn cô: "Lúc trước ngài Lệ hay đến đây chơi, sao lúc này lại không ghé nữa?"

Vinh Thiển cười cười: "Anh ta sẽ không đến nữa."

"Tại sao?"

"Tụng Tụng không có liên hệ gì với anh ta, còn đến làm gì?"

Vinh Thiển nói xong, trong mắt đã cay xè, điều này cô đã tính toán từ trước, hỏi có người đàn ông nào chịu được?

Bảo mẫu nhìn cô, không hỏi tiếp.

Nghỉ ngơi một ngày, Vinh Thiển không dám tùy tiện mang Tụng Tụng ra ngoài, chỉ có thể đem xe đẩy xuống lầu, ở trong tiểu khu có bảo vệ, xem như an toàn.

Mới vừa đi được vài bước, không ngờ lại nhìn thấy Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển giữ chặt xe đẩy: "Anh tới làm gì?"

Ánh mắt anh rơi xuống cổ cô, Vinh Thiển vẫn đeo cái vòng cổ kia, Lệ Cảnh Trình có hỏi cô cũng sẽ không nói thật: "Chuyện của em, tôi đã cho người điều tra."

Vinh Thiển nghe vậy, hai mắt trợn lên: "Anh dựa vào cái gì mà điều tra tôi?"

"Tôi muốn thì làm, pháp luật có cấm được sao?"

Vinh Thiển tức giận đến sôi máu: "Lệ Cảnh Trình, tôi bị thương là tự làm, coi như tôi cầu xin anh không được sao? Cầu xin anh đừng xen vào chuyện của tôi nữa, cứ mặc kệ tôi tự sinh tự diệt đi."

"Muốn cầu xin tôi? Vậy thì dùng thái độ cầu xin đi."

Lệ Cảnh Trình bước đến gần: "Tôi muốn tra ra, trong hai năm đó em đã làm gì, tra ra con trai của em rốt cục là của ai, tra ra lý do cổ em vì sao lại bị thương, tra ra người mà em nói đang nằm viện rốt cục là ai."

Vinh Thiển kích động, cô giật mình hoảng hốt nhìn về bốn phía, thấy có người đến gần, cô bước lên phía trước che miệng Lệ Cảnh Trình, khẽ thấp tiếng nói: "Tôi nói về bệnh viện lúc nào?"

Khí nóng Lệ Cảnh Trình thổi ra lưu chuyển trong lòng bàn tay, anh kéo tay cô xuống, Vinh Thiển lại dùng toàn sức mà ngăn lại, anh thấy thế, liền dùng đầu lưỡi mà gỡ.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác nhột nhột, tay Vinh Thiển liền rút ra, che lấy khuôn mặt tái xanh: "Lệ Cảnh Trình, Tụng Tụng không phải con của anh, đây là sự thật."

"Tôi cũng phải nhìn xem, ai lại có mị lực như vậy, có thể làm cho em nguyện ý sinh đứa nhỏ cho hắn."

"Chúng ta đã ly hôn."

"Ly hôn thì thế nào?"

"Hình như tôi không giải thích kỹ cho anh?" Vinh Thiện đẩy Tụng Tụng chuẩn bị rời đi.

"Em nói em liều mạng kiếm tiền, có phải vì có liên hệ thế nào với người trong bệnh viện? Nhưng giấy chứng tử của ông ngoại em tôi đều có, còn có thể là ai?"

Vinh Thiện vừa nghe, sắc mặt khẩn trương lên: "Anh đừng nói nhảm, tôi không hề đề cập qua chuyện liên quan đến bệnh viện."

Lệ Cảnh Trình nhú mi: "Sao lại khẩn trương?"

"Tôi không biết anh đang nói cái gì."

"Người trong bệnh viện, là cha của Tụng Tụng?"

"Lệ Cảnh Trình, anh câm miệng, đừng nói nữa." Vinh Thiện sợ những lời này lọt vào tai người khác.

Người đàn ông càng cảm thấy không thích hợp: "Ngày đó tôi đến buổi đấu giá tìm em, nghe được em nói chuyện điện thoại."

Vinh Thiện nghiêng răng, ngẩng đầu nhìn anh, cô làm việc rất cẩn thận, không có khả năng sơ suất hay từng nhắc tới bệnh viện.

"Lệ Cảnh Trình, anh thật sự nghe lầm, tôi còn phải mang Tụng Tụng đi chơi, anh không có việc gì thì nên trở về đi."

"Dãy số đã gọi cho em, tôi đã cho đi tìm, thám tử tư đang điều tra."

Vinh Thiện vừa nghe, cơn tức giận bùng nổ, hai tay cô trước ngực Lệ Cảnh Trình dùng sức đẩy ra, anh bất ngờ không kịp đề phòng phải lui vài bước:

"Ai cho anh đi điều tra? Lệ Cảnh Trình, anh đến tột cùng muốn làm cái gì!"

Vinh Thiện tức giận, dậm chân, động tác nhỏ theo thói quen: "Anh dựa vào cái gì muốn biết chuyện của tôi, tôi với anh không hề có quan hệ."

"Vì tôi yêu em, nên tôi muốn biết."

Vinh Thiện há miệng thở dốc, ai lại dùng lý do là vì yêu thương mà can thiệp chuyện sinh hoạt cá nhân của người khác? Lại còn đường hoàng như vậy.

Vinh Thiện thật muốn tức điên rồi, cô liều mạng che dấu, anh lại càng vạch trần, cô liều mạng bảo vệ, anh lại càng đầu muốn đi thăm dò, không phải là “kẻ đuổi đi người thỉnh về” sao?

"Vậy anh muốn biết cái gì? Vết thương trên cổ tôi sao? Được, tôi cho anh biết, lúc đó tôi bị cướp, hấn ép hỏi tôi mật mã chi phiếu, tôi nói toàn bộ vẫn bị chém một nhát, trước mắt toàn người xa lạ, may mắn được anh ấy cứu, nên tôi đi theo anh ấy, đáp án này anh hài lòng không?"

Vinh Thiện nói một cách liền mạch lưu loát, không giống như thuận miệng nói dối: "Anh đừng tưởng chỉ mình anh đáng thương, vừa đau lòng cho tôi, tôi nuôi Tụng Tụng, nhớ kỹ điểm này, chính do anh không chấp nhận được sự thật thôi."

Trái tim Lê Cảnh Trình đau đớn thêm lần nữa.

Vinh Thiện là như vậy, lấy ngôn ngữ mà đả kích anh, chưa bao giờ nhân từ, cứ thế như từng nhát dao đâm xuống.

"Tôi thế nào cũng phải tra ra tên đàn ông kia, xem xem sau lưng em hấn đã làm cái gì? Khiến em sinh đứa nhỏ, tôi sẽ cho hấn mất mặt."

Đây là logic kiểu gì vậy?!

Vinh Thiện như bị ép sắp điên rồi.

Cô tức giận đến nổi vung tay đánh vào ngực anh, Lê Cảnh Trình thuận thế đem cô ôm vào lòng, Vinh Thiện ở trong lòng ngực của anh giãy dụa: "Đây là nơi công cộng, anh buông ra."

Cánh tay anh rắn chắc như lồng sắt, vây lấy cô, Vinh Thiện biết mình không thể thoát ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên: "Lê Cảnh Trình, anh thật là lì lợm."

"Phanh — —"

Một tiếng nổ mạnh, sau đó là tiếng Tụng Tụng khóc đến tê tâm liệt phế, Vinh Thiện sợ tới mức quay đầu, cánh tay Lê Cảnh Trình cũng buông ra. Một chậu hoa rơi ngay chỗ xe đẩy của Tụng Tụng, trên xe rơi vãi bùn đất, Tụng Tụng ở trong xe sợ tới mức khóc to, mặt đỏ bừng, Lê Cảnh Trình ngẩng đầu liền thấy có người chạy đi, là ở lầu ba.

Vinh Thiện vội ôm lấy Tụng Tụng: "Bảo bối ngoan, không khóc không khóc, không có việc gì."

Hai chân thon dài của Lệ Cảnh Trình đi nhanh vào hàng hiên, Vinh Thiện vội ôm lấy Tụng Tụng chạy theo.

Hai người đi lên lầu ba, nhìn thấy cửa hai nhà đều đóng chặt.

Lệ Cảnh Trình tiến lên ấn chuông cửa, Tụng Tụng trong lòng Vinh Thiện còn đang khóc, cô đau lòng vỗ về lưng nó: "Tụng Tụng ngoan, chúng ta phải dũng cảm, không khóc."

Chuông vang nửa ngày, vẫn không thấy ai ra mở.

Lệ Cảnh Trình dùng bàn tay vỗ ván cửa: "Mở cửa!"

Vinh Thiện kéo tay anh: "Quên đi, cũng không phải cố ý."

"Nếu lần này làm trúng ngay xe đẩy thì sao?"

Vinh Thiện á khẩu không trả lời được, tay cũng dần dần buông ra.

Sau một lúc lâu, người bên trong sợ phiền phức, lúc này mới mở cửa.

Là một phụ nữ trung niên hỏi: "Các người tìm ai?"

"Chậu hoa kia là do bà làm rơi?"

Nhìn Lệ Cảnh Trình như vậy, không bắt được thủ phạm chắc chắn không từ bỏ, người phụ nữ liếc mắt nhìn Tụng Tụng nằm trong ngực Vinh Thiện, thấy không bị gì lúc này mới dám thừa nhận: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi định ra hàng hiên phơi nắng, không nghĩ tới"

Lệ Cảnh Trình cau mày: "Bà không thấy phía dưới có người sao?"

Thái độ của đối phương coi như thành khẩn, Vinh Thiện kéo cánh tay Lệ Cảnh Trình, dù gì cũng là hàng xóm, Vinh Thiện lơ đãng quay đầu nhìn, liền thấy đối phương nhìn cô, cố giấu nét mặt đặc ý vừa nãy.

Vinh Thiện nghĩ đến lời cảnh cáo hôm trước, suy nghĩ của cô trầm xuống, ôm lấy Tụng Tụng chặt hơn.

Vinh Thiện bế Tụng Tụng ra ngoài, cô ôm con lên cầu thang, đi tới cửa, Lệ Cảnh Trình chặn lại, Vinh Thiện ngẩng đầu lên nhìn anh: "Tôi đã nói với anh tất cả mọi chuyện."

Tụng Tụng ghé vào đầu vai của cô, có vẻ như lại muốn ngủ.

Trong cửa không có ánh sáng mặt trời, bóng dáng người đứng đó cũng có vẻ rất u ám, Lệ Cảnh Trình nhìn xuống cổ Vinh Thiển.

Ở trong đó cất giấu một vết sẹo, anh cũng sợ mình không có dũng khí nhìn lại lần nữa.

Lệ Cảnh Trình vươn tay, Vinh Thiển vô thức lùi lại phía sau, áp lưng vào cánh cửa, anh tiến lên chặn đường cô.

Hai tay anh đặt lên eo của Vinh Thiển, cô bỗng thấy căng thẳng, thân thể và trái tim như mất đi sự kháng cự, cô không biết làm sao Lệ Cảnh Trình lại làm như vậy.

Cô nói Tụng Tụng không phải là con trai anh, bây giờ cô đã có một cuộc sống khác, nhưng anh chỉ nhìn vết thương trên cổ cô, lại đau lòng vì cô.

Vinh Thiển nghĩ, nếu như nếu đổi lại là cô, cô sẽ không làm được như vậy. Càng ngày cô càng hiểu Lệ Cảnh Trình.

Ngón tay của đàn ông khẽ vén chiếc vòng lên, lần thứ hai nhìn thấy, vẫn không tránh được nỗi khiếp sợ, nơi cổ họng anh khẽ chuyển động, tựa như đang cố đè nén cảm xúc, Vinh Thiển đưa tay đè lại: "Đừng xem."

"Vinh Thiển, em cho là em nói những điều quỷ quái kia liệu tôi có tin hay không? Ở bên ngoài bị thương, vì sao không biết trở về?"

Nghe giọng nói của anh, bỗng nhiên Vinh Thiển có chút mềm lòng: "Đúng là tôi không về được."

"Sao lại không về được, em gọi điện thoại cho tôi, là tôi có thể đi đón em."

Vinh Thiển ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh: "Tôi dứt khoát dời đi như vậy, sao anh còn có thể tới đón tôi chứ."

Lệ Cảnh Trình im lặng một lát không nói, Vinh Thiển giống như bị điều gì đó làm xúc động, nên mới có thể bình tĩnh nói chuyện với anh như vậy.

Đôi môi người đàn ông khẽ mấp máy: "Mặc kệ là em đi tới đâu, nếu em bị người khác ức hiếp, em không cần gọi điện thoại, em vẫy tay, cho tôi một ánh mắt, tôi sẽ đi đón em."

Lệ Cảnh Trình không có cách nào khác, rốt cuộc anh đã thua Vinh Thiển rồi, anh tạm thời quên mất mối quan hệ của Tụng Tụng với Vinh Thiển, trong mắt chỉ thấy cô chịu khổ, ngón tay anh giật lại sợi giây chuyền, cúi xuống ghé đầu vào cổ cô, hôn lên vết sẹo kia.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 03 : Người thực vật mất tích!

Edit: Diệu Linh

Vinh Thiện ngẩn ngơ. Cái cảm giác đau nhói đã từ lâu không có nay lại xuất hiện. Lệ Cảnh Trình vẫn cứ ôm cô không buông.

Vết thương lòng của cô không hề nhẹ. Cô chưa bao giờ rời khỏi Nam Thịnh, từ nhỏ lại có vị hôn phu định trước cùng gia đình che chở, đến bây giờ vì sao lại chịu đắng cay như thế?

Nhưng cô cũng không hẳn hạnh phúc từ bé. Được gia đình che chở thì sao? Chẳng phải cô vẫn luôn cảm thấy sợ hãi hay sao?

Lệ Cảnh Trình nhẹ nhàng vỗ về cần cổ cô. Anh đã bỏ mặc cô lưu lạc ba năm bên ngoài, chẳng quan tâm. Thật ra quãng thời gian Vinh Thiện rời đi, Lệ Cảnh Trình không chịu nổi, chỉ dốc sức lật tung khắp nơi tìm tung tích cô, muốn bức cô đến chết. Nhưng nhìn thấy Gạo Nếp khóc suốt một ngày một đêm đòi mẹ, anh lại không nhẫn tâm.

Sau này, có nhiều lúc anh không kiềm chế được mình, cứ nhìn Gạo Nếp. Con bé càng lớn càng xinh đẹp, thế nhưng lại thiếu vắng một người mẹ. Vinh Thiện vẫn không trở về.

Cho dù là một lần quay lại, liếc mắt nhìn con bé cũng không có.

Tính cách cô ương ngạnh, Lệ Cảnh Trình hiểu rõ. Anh cũng không còn dành thời gian, sức lực tìm cô nữa. Anh cũng không còn quan tâm tới ai. Có lẽ bên cạnh cô không thiếu người lo lắng, rồi cô sẽ lại tìm thấy hạnh phúc mới thôi.

Lệ Cảnh Trình lùi ra sau một bước, Vinh Thiện sửa lại vòng cổ.

Bảo mẫu nghe thấy có động tĩnh bên ngoài, mở cửa, liền trông thấy hai người im lặng không nói gì đang đứng bên ngoài.

Vinh Thiện nhìn Lệ Cảnh Trình rồi xoay người vào phòng. Anh cũng đi theo sau cô vào phòng không chút khách sáo.

Bảo mẫu xuống dưới lầu lấy xe đẩy. Vinh Thiện ôm lấy Tụng Tụng mà cứng nựng.

"Có một số việc, nếu anh muốn biết thì tôi sẽ nói."

Cô cầm chén nước: "Năm thứ nhất, tôi làm ở một chỗ có mức lương cùng đãi ngộ rất tốt, không cần lo đến cơm áo gạo tiền. Ông ngoại lúc ấy đã lớn tuổi, bà ngoại và mẹ thì đã qua đời. Sau khi mẹ tôi mất, tính cách ông ngoại trở nên quái gở, luôn cho rằng không ai thèm để ý, nói với ông một lời quan tâm, chăm sóc. Dần dần, người thân quen không còn lui tới thăm hỏi nữa. Khi đó vì vấn đề tuổi tác mà ông không đủ sức để tự lo ình. Mẹ tôi qua đời không lâu thì xuất hiện một người rất được ông ngoại coi trọng, tên là Lý Năng Hạo, tính cách kiên định, có năng lực làm việc, trình độ nghiệp vụ đều tốt. Hắn thay ông chèo chống công ty, vực dậy rồi tạo nên một tập đoàn cao cấp có vị thế tốt. Ông ngoại rất vui, cũng vì thế mà nhận hắn làm con nuôi."

"Hắn chính là chủ tịch hội đồng quản trị công ty bây giờ?"

Vinh Thiên gật đầu: "Năm ấy, khi tôi chưa rời đi, hắn đối xử với ông ngoại rất tốt, luôn ở bên cạnh ông, nhưng chuyện công ty lại chỉ nói cho ông mấy câu vụn vặt, lại còn lo bữa cơm cho tôi đầy đủ..."

Lệ Cảnh Trình nghĩ lại, không ngờ một ông già khôn khéo trong thương trường lại có ngày bị hậu bối lấy vãi thừa che mắt như thế!

"Đến một hôm..." Vinh Thiên nhớ lại chuyện xảy ra hai năm trước, lòng đau nhói: "Tôi vừa về nhà, người giúp việc liền báo rằng ông ngoại đang cấp cứu ở bệnh viện. Lúc tới bệnh viện liền thấy Lý Năng Hạo đang đợi ở ngoài phòng cấp cứu. Ông ngoại được trả về nhà. Bác sĩ có nói, bệnh của ông phát tác, lại không uống thuốc đúng liều đúng giờ. Nhưng tôi biết, ông ngoại luôn rất tự giác uống thuốc đều đặn, không bỏ một viên nào..."

Cô nói đến đây, Lệ Cảnh Trình cũng đã nắm được phần nào.

Lý Năng Hạo thuận lợi tiếp quản công ty, trở thành người thừa kế duy nhất. Vinh Thiên không có phần thừa kế công ty, chỉ được nhận một khoản tiền nhỏ, sau này thì xảy ra chuyện cô mất tích.

"Em và gia đình hai bên, ý tôi là cả gia đình vị hôn phu kia, cùng Lý Năng Hạo có quan hệ gì sao?"

Vinh Thiện nhìn sang Tụng Tụng, cô không muốn nhắc lại chuyện này:
"Không biết, tôi cũng không muốn nhớ lại."

"Vinh Thiện, vì sao em không chịu nói thật cho tôi biết?"

Lệ Cảnh Trình hỏi một câu như vậy khiến cô hơi bất ngờ.

"Những lời ấy đều là thật."

"Tôi không tin. Em chỉ vì muốn trả ơn cứu giúp liên sinh con cho người ta?
Em là loại người như thế sao?"

Vinh Thiện cố gắng che giấu vẻ bối rối.

"Tôi nói rồi, anh không tin cũng mặc kệ."

"Vậy tại sao thái độ của em với tôi vẫn không thay đổi? Em không cho tôi cơ hội đã đành, đến cả một cái liếc mắt cũng ích kỷ giữ lấy. Em nói ông ngoại em gặp chuyện không may một năm trước, Tụng Tụng hai tuổi, nói cách khác, em vừa được người ta cứu liên sinh con cho người đó, không màng đến yêu đương nam nữ. Em mà cũng tùy tiện đến vậy ư?"

Vinh Thiện bị Lệ Cảnh Trình hỏi dồn dập, á khẩu không trả lời được. Vì anh luôn không ngừng truy hỏi cho nên cô mới nói vài câu, thế nhưng không ngờ anh vẫn hỏi dồn dập như vậy.

Im lặng một lúc, cô mở lời: "Tôi đã yêu trước đó rồi."

"Tôi đang rất hoài nghi, Tụng Tụng có chắc là con do em sinh ra?"

Vinh Thiện vung tay hất chén nước, làm nước bắn ra ngoài. Lệ Cảnh Trình đưa tay lên che mặt: "Tôi cũng chỉ mới nói hoài nghi, em liền kích động như vậy làm gì?"

"Lệ Cảnh Trình, mời anh đi cho."

"Đuổi sao? Được thôi. Tôi vốn đã满怀 lòng thương em vì không được nhìn Gạo Nếp, nhưng xem ra, lòng tốt của tôi lại dư thừa rồi."

"Chờ một chút!"

Vinh Thiện đặt chén nước xuống: "Lúc nào anh mới cho tôi gặp con bé?"

"Tôi sẽ sắp xếp cho em gặp con bé."

"Không." Vinh Thiện sốt ruột ngăn lại: "Tôi sẽ tới Đế Cảnh."

"Em lại bán cái gì trong hồ lô vậy?" Lệ Cảnh Trình hỏi.

"Nơi ở này của tôi quá nhỏ..."

Vinh Thiển nhận ra cô không biết nên nói gì nữa.

Đôi mắt kia của Lệ Cảnh Trình chỉ cần nhìn qua đường như đã có thể vạch thấu tâm tư của cô rồi.

Cô cúi đầu, chuyển đề tài: "Lệ Cảnh Trình, chúng ta bây giờ chẳng qua cũng chỉ là hai đường thẳng song song, huống chi anh lại sắp đính hôn với Thịnh Thư Lan. Lệ Cảnh Trình, ngày lành của anh cũng sắp đến rồi."

"Vậy đối với em, chuyện tôi đính hôn với Thịnh Thư Lan là chuyện tốt hay chuyện xấu? Nên vui hay nên buồn?"

Vinh Thiển nhìn chăm chăm cái chén trong tay: "Có liên quan gì tới tôi?"

"Tôi sắp lấy Thịnh Thư Lan, Gạo Nếp sắp có mẹ kế."

Lông mi cô khẽ động, giọng nói cũng nhẹ đi: "Ba năm qua, Thịnh Thư Lan cũng đã vất vả nhiều rồi."

"Không giống nhau. Khi đó cô ấy chẳng qua cũng chỉ thay tôi chăm sóc cho Gạo Nếp. Bây giờ chúng tôi kết hôn, cô ấy còn trẻ, tôi cũng thế, rồi cũng sẽ có con chung. Đến lúc đó chắc chắn Gạo Nếp sẽ không còn là mối quan tâm đặc biệt nữa. Em nghĩ sao?"

Vinh Thiển thoáng sợ hãi, con gái của cô từ bé đã không nhận được sự vỗ về của mẹ.

Lệ Cảnh Trình nói cũng không sai, sau khi bọn họ kết hôn chắc chắn sẽ có con chung. Cô im lặng hồi lâu, trong ngực như có gì đó chặn lại. Lệ Cảnh Trình vẫn đứng im quan sát nhất cử nhất động của cô.

Cô khẽ cắn môi: "Đó là quyết định của anh."

"Đúng, là quyết định của tôi. Nhưng chỉ cần em nói một câu không muốn, tôi sẽ lập tức huỷ bỏ lễ đính hôn hay kết hôn gì đó lại."

Vinh Thiển im lặng cắn môi.

Cô thật sự rất muốn nói vậy. Thịnh Thư Lan sẽ hận chết cô đi, nhưng nếu cô không làm vậy thì con gái cô phải làm sao đây?

Cô bình tĩnh suy xét. Phải chăng đây chỉ là một cái bẫy mà Lê Cảnh Trình cố ý sắp đặt, chỉ cần cô mất cảnh giác sa hố liền rút dây?

"Lê Cảnh Trình, đính hôn là chuyện trọng đại, sao có thể đem ra làm trò đùa?"

"Vì sao không được? Lúc đó tôi cũng chỉ là buột miệng. Huống hồ kết hôn rồi còn có thể ly hôn, làm sao không thể huỷ đính hôn?"

Vinh Thiển nhìn anh: "Tôi đâu có bảo ly hôn?"

Lê Cảnh Trình đảo mắt nhìn cô: "Em đang ghen."

"Lê Cảnh Trình, hoá ra anh cũng có khi ấu trĩ đến thế."

Vinh Thiển nói xong, hung hăng uống một ngụm nước. Cô cũng không rõ lí do mình kích động thế này.

Nước còn khá nóng, cô không cẩn thận mà bị giật mình liền phun ra ngoài. Lê Cảnh Trình giơ cánh tay lên bảo vệ mặt.

Vinh Thiển khom người ho khan, đặt chén trà xuống bàn.

Có tiếng gõ cửa.

Bảo mẫu ra mở cửa.

"Ngài là?"

Vinh Thiển đứng dậy liền giật mình, là Hoắc Thiếu Huyền.

Anh thay dép đi trong nhà rất tự nhiên, mặt đối mặt với Lê Cảnh Trình.

Ánh mắt sắc lạnh của Lê Cảnh Trình liếc nhìn Vinh Thiển. Vì sao anh ta biết cô ở đây? Anh ta tới làm gì?

Hoắc Thiếu Huyền đi thẳng tới trước mặt Vinh Thiển, anh cũng không ngờ Lê Cảnh Trình cũng có mặt ở đây.

"Thiếu Huyền, sao anh lại tới đây?"

"Anh biết hôm nay em được nghỉ, nhân tiện đi ngang qua nên ghé vào."

"Tôi nhớ là Hoắc gia ở cách đây khá xa, đường đến cũng đâu có tiện nhỉ?"

Lê Cảnh Trình nhàn nhạt hỏi, giọng điệu có vẻ khó chịu.

Hoắc Thiếu Huyền cười nhạt, có vẻ không quan tâm: "Phải rồi. Từ Để Cảnh tới đây lại càng không tiện đường."

"Tôi cố ý tới đây." Lệ Cảnh Trình trả lời.

Vinh Thiển đầu đầu nhìn hai người cứ anh một câu tôi một câu.

Hoắc Thiều Huyền cũng không yếu thế: "Hai người đều đã ly hôn, có ai còn chưa biết chuyện này đâu?"

Lệ Cảnh Trình mím môi, lạnh lùng nhìn dò xét Vinh Thiển. Chuyện bọn họ ly hôn không đồn ra ngoài, chỉ có một vài người trong gia đình biết, nếu không phải cô nói thì làm sao mà Hoắc Thiều Huyền biết?

Vinh Thiển kéo Hoắc Thiều Huyền ngồi xuống: "Để em đi rót nước cho anh."

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình càng thêm khó coi. Anh ngồi đây nửa ngày cũng không có lấy một chén trà, còn thiếu chút nữa bị cô phun nước nóng vào mặt. Vậy mà Hoắc Thiều Huyền vừa đến lại ngay lập tức được mời nước. Cái quái gì thế chứ?

Vinh Thiển nhanh chóng mang ra hai cốc nước, một cốc cho Hoắc Thiều Huyền, một cho Lệ Cảnh Trình.

Anh nhìn, là cà phê.

Lệ Cảnh Trình nhướn mày: "Em vẫn còn nhớ tôi thích uống cà phê."

"Trong nhà chỉ còn cà phê hoà tan thôi đây."

Vinh Thiển vừa nói vừa chuyển cốc còn lại cho Hoắc Thiều Huyền. Anh ấy khẽ cười: "Em vẫn còn nhớ anh thích uống nước bưởi ép sao?"

Vị cà phê hoà tan trong miệng Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên thay đổi.

So với cà phê hòa tan, làm nước bưởi ép còn tốn thời gian hơn.

Không phải sao?

Vinh Thiển ngồi ở ghế sofa nhìn hai người.

Hoắc Thiều Huyền hôm nay mặc áo gió màu nâu nhạt, cổ áo dựng thẳng lên, rất có phong cách. Hai người đàn ông này đều có phong cách ăn mặc rất đẹp, cũng chẳng kém gì so với người mẫu.

Hoắc Thiều Huyền uống một ngụm nước, không nhanh không chậm lên tiếng: "Anh với Mạc Hy đã hoàn tất thủ tục ly hôn rồi."

Lệ Cảnh Trình cảm thấy vị cà phê trong miệng càng đắng chát. Tại sao cà phê hôm nay lại khó uống vậy chứ?

"Tranh Tranh thì sao?"

"Con bé sẽ ở với anh."

Vinh Thiển không biết nên nói gì tiếp theo. Cô cũng vừa ly hôn, về mặt này, cô đều không thể an ủi người khác.

Lệ Cảnh Trình mím môi quan sát.

Hai người này không định nối lại tình xưa đây chứ?

"Ha ha, vậy thì nhanh nhanh mà tìm mẹ kế cho con gái nhà anh đi."

Lệ Cảnh Trình nói câu này là ý gì?

Vinh Thiển khó xử. Hoắc Thiều Huyền nghiêng đầu đáp trả: "Tâm đầu ý hợp mới đem lại hạnh phúc, cưỡng cầu, ép buộc cũng chẳng có ích gì. Anh và cô ấy cũng đã ly hôn rồi phải không? Cái này anh phải hiểu rõ hơn tôi mới phải?"

Hoắc Thiều Huyền nói không hẳn là sai. Từ trước đến nay, ngoại trừ không thể đến với nhau ra, anh với Vinh Thiển chẳng phải vẫn luôn tương đồng quan điểm hay sao?

"Chúng tôi chỉ mới kí vào bản ly hôn, còn chưa ra cục dân chính giải quyết đâu. Cho nên, không giống nhau."

Vinh Thiển ngẩng đầu: "Lệ Cảnh Trình?"

Anh có nhất thiết phải nói kĩ vậy không?

Hoắc Thiều Huyền không bận tâm: "Chẳng qua đối với anh thì cái giấy đăng kí kết hôn kia cũng chỉ là một mớ giấy vụn mà thôi."

Lệ Cảnh Trình nheo mắt. Thực ra, anh đã lừa Vinh Thiển, lúc đó anh tức giận, toàn bộ thủ tục đều do luật sư làm hết nhưng lại không nghĩ đến luật sư lại nhanh chóng làm việc tốt đến vậy, đợi đến khi anh hoàn hồn gọi lại ngăn cản thì đơn ly hôn đã được chuyển tới.

Cho nên, có đánh chết anh cũng không nói với cô, mọi việc đều là vô ý. Thật mất mặt.

Bình thường anh luôn rất quyết đoán trong công việc, đã quyết định cái gì sẽ làm đến cùng. Thế nhưng đôi khi anh cũng thật bất lực để một số chuyện xảy ra trái ý.

Lệ Cảnh Trình ai oán, anh đã bao giờ như thế này đâu?

Bây giờ bảo anh xé đơn ly hôn kia rồi níu kéo Vinh Thiển quay về bên mình, chẳng thà bảo anh lên trời còn hơn sao?

Nếu đã vậy, chỉ còn cách không tới cục dân chính hoàn tất thủ tục là hết chuyện!

"Hoặc Thiều Huyền, hay là anh có ý định chen chân vào làm tiểu tam?"

Hoặc Thiều Huyền phản bác: "Hừ, đừng cho là mình tốt đẹp! Anh một mặt ly hôn với Vinh Thiển, mặt khác lại chuẩn bị đính hôn với Thịnh Thư Lan. Vậy là tốt đẹp sao?"

Mùi thuốc súng nồng nặc rồi!

Vinh Thiển vội vàng nói: "Lệ Cảnh Trình, anh mau về đi."

Lệ Cảnh Trình càng tức tối, dựa vào cái gì mà cô đuổi anh về?

"Cũng không còn sớm nữa. Chắc Gạo Nếp đang đợi anh ở nhà đấy."

Lệ Cảnh Trình nhếch môi: "Gạo Nếp là con gái chúng ta. Em quan tâm cũng phải. Vinh Thiển, em mặc dù không muốn ở cùng tôi, nhưng có lẽ em cũng nên xem xét lại. Em bây giờ còn có Tụng Tụng, nếu em tái hôn, thằng bé sẽ thế nào? Em rồi sẽ phải sinh con cho người ta, vậy còn con trai em?"

Chuyện này....

Vinh Thiển không được thoải mái, Hoặc Thiều Huyền cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

"Anh ngược lại, rất muốn ở cùng cô ấy. Ha, trước đây có kẻ cứ tự kỷ tự phụ, ngạo nghễ cho rằng Tụng Tụng là con trai mình cơ đấy. Nhìn đi nhìn lại, các người mang nét gì giống nhau? Vậy mà còn ra vẻ tự tin!"

Đây là vết sẹo lớn trong lòng Lệ Cảnh Trình. Nếu cứ tiếp tục thế này, Vinh Thiển sợ hai người kia sẽ không kiềm chế được mình!

Nếu như họ đánh nhau thì làm sao?

Sắc mặt Lê Cảnh Trình đen thui, tâm tình đã không còn dễ chịu nhưng miệng lưỡi tuyệt đối không nhượng bộ: "Thì sao? Chẳng lẽ anh không thể? Còn có ảnh chụp cơ mà."

Vinh Thiển sốt ruột. Anh ta sẽ không nói chuyện tấm ảnh chụp kia chứ?

"Lê Cảnh Trình, anh mau về đi!"

Trong mắt Hoắc Thiếu Huyền lộ ra vẻ hoài nghi: "Có chuyện gì liên quan sao?"

"Người phụ nữ kia chắc là lần đầu tiên của anh phải không? Thì ra là vậy. Đều nói, đàn ông đối với “mối tình đầu” chỉ có nhớ chứ không quên. Hoá ra là đúng."

Sở thích đặc biệt của Lê Cảnh Trình là xát muối vào vết thương lòng của người khác.

Vinh Thiển lén nhìn Hoắc Thiếu Huyền. Người đó là vết thương lòng lớn nhất của anh. Cho dù chuyện đã qua lâu rồi, vết thương cũng đã khép miệng nhưng anh vẫn mãi để tâm.

Ánh mắt anh bỗng lạnh lùng.

Vinh Thiển lên tiếng hỏi Lê Cảnh Trình: "Vậy còn anh, anh cũng nhớ mãi không quên người tình đầu tiên của mình phải không?"

Lê Cảnh Trình ghen hòng.

Vinh Thiển nói tiếp: "Cho nên anh mới đồng ý đính hôn cùng người đó."

Hoắc Thiếu Huyền nghe thế nào cũng thấy bọn họ như là đôi vợ chồng son đang hờn dỗi trách móc nhau, bên trong câu chữ lại còn có vẻ tình nồng ý đậm...

Lê Cảnh Trình khó xử.

Kì thực người tình đầu tiên của anh không phải Vinh Thiển, vậy mà anh lại lỡ miệng nói đến tình đầu của Hoắc Thiếu Huyền.

Hoắc Thiếu Huyền thông dong ngấm nghĩa cốc nước: "Lê thiếu, rốt cuộc anh có bao nhiêu mối tình thế?"

Lê Cảnh Trình đáp: "Sau khi kết hôn, tôi cũng chỉ có mình Vinh Thiển."

Vinh Thiển nghe hai người tranh cãi mãi, bỗng nhận ra dường như da mặt cô vốn đã dày nay lại càng dày hơn rồi thì phải?

Bọn họ thật đúng là...

Sao không ai chịu nhường bước mà đi trước vậy?

Tụng Tụng khát nước, Vinh Thiển đang cho thằng bé uống nước thì điện thoại của Lệ Cảnh Trình đổ chuông, là Gạo Nếp gọi tới.

"Ba ba, lúc nào ba trở về?"

"Lát nữa ba sẽ về."

"Ba mau về nhé. Hôm nay ăn tôm, con muốn cùng ăn cơm với ba ba."

"Ba ba còn có chút chuyện."

"Bà với cô Thư Lan đều ra ngoài mua đồ rồi. Ba ba, con không muốn có mẹ, con chỉ cần có ba ba thôi."

Lệ Cảnh Trình nghe giọng nói đáng thương từ đầu dây bên kia, nhìn đến sắc mặt Vinh Thiển rồi trả lời con bé: "Được rồi, ba ba sẽ về."

Tắt điện thoại rồi, anh vẫn ngồi yên không có ý ra về.

"Gạo Nếp gọi anh về rồi phải không?" Vinh Thiển hỏi.

Lệ Cảnh Trình muốn Vinh Thiển đuổi Hoắc Thiều Huyền đi về nhưng hiển nhiên là cô không có ý định đó.

Hoắc Thiều Huyền cũng nhàn nhã, thoải mái duỗi đôi chân thẳng tắp ra.

Lệ Cảnh Trình nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, nếu không về bây giờ thì Gạo Nếp ở nhà sẽ đói.

Anh đứng lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hoắc Thiều Huyền, anh ấy còn nhàn nhạt nói: "Đi thông thả, không tiễn."

Vinh Thiển buông Tụng Tụng ra: "Chờ một chút."

Cô đứng dậy đi vào phòng bếp, lấy ra hai hộp giấy, đem một hộp cho Lệ Cảnh Trình: "Đây là bánh tôi làm từ bột mỳ, anh đưa về cho con bé ăn thử xem."

Lệ Cảnh Trình nhận lấy, thấy Vinh Thiển xoay người định đi tới sô pha liền đưa tay giữ lấy bả vai cô, hôn lên khuôn mặt đang tràn đầy kinh ngạc.

Hoắc Thiếu Huyền vẫn chưa chú ý bên này, Vinh Thiển đỏ mặt đẩy anh ra.
"Anh!"

Lệ Cảnh Trình hạ giọng, "Chúng ta còn chưa ly hôn đâu, nên đừng làm chuyện gì có lỗi với tôi."

"Lệ Cảnh Trình, anh là đứa trẻ ba tuổi sao?"

"Thế cũng được. Em nói tôi ba tuổi, vậy thì tôi ba tuổi."

Vinh Thiển không thèm để ý đến anh, xoay người đi đến ghế sofa.

Lệ Cảnh Trình hậm hực rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, lúc này Hoắc Thiếu Huyền mới nhìn về Vinh Thiển.

"Những tấm ảnh ấy em đã xem rồi sao?"

Vinh Thiển đỏ mặt: "Vâng, là chị ấy cho em xem."

"Vậy bây giờ, em đối với anh là loại cảm giác gì?"

Cô bối rối cầm chén trà lên xoay xoay: "Chúng ta từng yêu nhau quá sâu sắc."

"Đã từng." Giọng Hoắc Thiếu Huyền như đang rất kiềm chế: "Anh rất mong chúng ta sẽ có thể quay lại bên nhau, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Vinh Thiển, nếu như chúng ta không quan tâm mà cứ cố ép đối phương bên cạnh mình, liệu có hạnh phúc không?"

"..."

"Anh đã suy nghĩ rất nhiều, chúng ta đã từng có rất nhiều cơ hội quay lại, nhưng hoá ra tất cả đều đã qua rồi."

Tâm trạng Hoắc Thiếu Huyền bây giờ rất hỗn loạn, bọn họ có mười lăm năm yêu nhau sâu sắc, mặc dù về sau Vinh Thiển xảy ra chuyện, lại có rất nhiều cơ hội ở bên nhau vun đắp tình cảm, thế nhưng bọn họ lại vô tình bỏ lỡ, mà tình cảm cũng không thể trở về như ban đầu.

"Thiếu Huyền, muốn em quên được anh chắc chắn là điều không thể.

Chúng ta đã từng yêu nhau say đắm trong suốt mười lăm năm. Có lẽ, tự đáy lòng em vẫn luôn dành riêng cho anh một vị trí quan trọng. Chỉ có điều, cho

dù không có những tấm ảnh kia thì chúng ta cũng sẽ không thể nào quay lại."

Hoắc Thiếu Huyền nhìn cô chăm chú, mỉm cười.

Vinh Thiển của anh đã thật sự trưởng thành rồi!

Tụng Tụng ở bên cạnh chơi đùa. Hoắc Thiếu Huyền nhìn nó, kì thực anh rất rõ, nếu lại ở bên nhau, chắc chắn sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện còn đau khổ hơn ba năm trước.

Chẳng hạn như, cả hai đều có một đứa con riêng...

Nhưng anh vẫn không cam lòng nên mới cố níu giữ cô, nói với cô rằng, anh và Mạc Hy đã ly hôn rồi....

Hoắc Thiếu Huyền đứng dậy ra về.

Vinh Thiển cũng đưa cho anh một hộp bánh gửi về cho Tranh Tranh. Người đàn ông đang đứng dưới hàng hiên tối này đã từng là thanh mai trúc mã của cô, đã từng cùng cô trải qua mười lăm năm yêu nhau nồng nhiệt.

Ánh mắt Vinh Thiển mờ dần.

Tất cả đã là quá khứ nhưng cô biết, lòng mình vẫn luôn cất giấu những kí ức ấy ở một nơi thuộc về riêng anh.

Đã là đầu tuần, Vinh Thiển lái xe đi làm, lúc dừng đèn đỏ liền trông thấy màn hình điện tử lớn tại quảng trường đang phát quảng cáo.

Hình ảnh vừa thay đổi liền chiếu tin tức về Lệ Cảnh Trình.

Trả lời phỏng vấn là Thẩm Tĩnh Mạn, chính thức tuyên bố tin Lệ Cảnh Trình đính hôn với Thịnh Thư Lan.

Vinh Thiển bất giác nắm chặt tay lái.

Lệ Cảnh Trình từng nói, chỉ cần cô không muốn, anh nhất định sẽ huỷ bỏ lễ đính hôn ấy. Nhưng hôm nay, tin chính thức đã được thông báo, cô không tin Lệ Cảnh Trình lại không hay biết gì.

Chẳng lẽ anh thật sự muốn cô nói với anh, cô không muốn hai người họ đính hôn?

Cô mệt mỏi vuốt mi tâm.

Trên màn hình lại phát hình ảnh Thịnh Thư Lan, những câu hỏi xoay người người mẹ đẻ của Gạo Nếp cũng liên tục được đặt ra.

Vinh Thiển cắn môi. Lệ Cảnh Trình đúng là hồ ly, trước sau bất nhất.

Có tiếng còi xe phía sau. Cô lấy lại tinh thần, không nhìn đến màn hình lớn nữa mà nhấn chân ga rời đi.

Vừa tới phòng đấu giá, điện thoại của Vinh Thiển bỗng đổ chuông.

Cô nhìn dãy số hiện trên màn hình điện thoại, bất giác tim đập nhanh: "Tôi nghe."

"Cô Vinh, không xong rồi."

Lòng cô bỗng chùng xuống: "Xảy ra chuyện gì?"

"Có chuyện lớn rồi."

Vinh Thiển lão đảo ngồi xuống ghế.

Nếu như, nếu như anh ấy chết rồi thì chẳng phải tất cả công sức cô bỏ ra đều uổng phí hết ư?

"Từ khi nào?"

"Sáng sớm hôm nay. Tối hôm qua vẫn còn bình yên."

Cô nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt đau điếng nhưng lại hoàn toàn không giúp đầu óc cô tỉnh táo hơn: "Tôi sẽ tới đó ngay."

"Cô có qua đây cũng sẽ không thể làm gì nữa rồi..."

Vinh Thiển ôm mặt, một dòng nước ấm chảy xuống qua kẽ tay: "Rốt cuộc vẫn không thể cứu được người sao?"

"A?" Đối phương lập tức kêu lên: "Cô Vinh, cô nghe tôi nói hết đã, không thấy ngài Lăng đâu cả!"

Vinh Thiển nghe như sét đánh ngang tai: "Cái gì? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!"

"Sáng sớm hôm nay, chúng tôi tới kiểm tra phòng thì đã thấy giường bệnh trống không, tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng ngài Lăng đâu cả."

"Chờ một chút..." Vinh Thiện sốt ruột: "Ý anh là có người cố ý đưa anh ấy đi?"

"Ổng kim truyền đều bị rút ra, chúng tôi phái người đi tìm, cũng xem lại camera, mặc dù chỉ thấy được bóng lưng nhưng tôi khẳng định, người trèo tường ra ngoài là ngài Lăng."

"Cái gì?" Vinh Thiện giật mình hoảng hốt thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất. Một người thực vật bỗng nhiên tỉnh lại đã đủ kinh ngạc lắm rồi, lại còn có sức trốn đi nữa sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 04 : Bà xã, không nhận ra anh sao? (Mỹ nam tới rồi!)

Edit: Dế Mèn

Người kia vẫn còn đang nói nữa nhưng Vinh Thiến chẳng nghe vào chữ nào.

Cô hoàn toàn bối rối: "Anh ấy không bị gì? Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu*?"

(t/n:hồi quang phản chiếu: soi sáng trở lại mình, ở đây chỉ giây phút khi sắp chết, lúc đó con người thường khỏe mạnh minh mẫn lạ thường.)

"Cô Vinh, cô suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là anh Lăng nằm trên giường gần hai năm nay..."

"Anh ấy... "

Người thực vật sau khi tỉnh dậy thực sự có thể đi lại được lập tức? Vinh Thiến vẫn cảm thấy khó tin: "Trong phòng bệnh có người quan sát không?"

"Lúc đầu là cô kiên quyết không cho người giám sát, nói anh Lăng bình thường như vậy, để cho anh ấy một chút không gian riêng tư..."

Vinh Thiến bỗng kịp phản ứng: "Phải phải, cứ như vậy đi! Tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện. Căn phòng bệnh mà anh phụ trách đó đó, trừ nhân viên chữa bệnh và nhân viên chăm sóc, đừng cho bất kỳ ai tiếp cận, hàng ngày mọi người cứ tiếp tục như lúc bình thường. Còn về viện phí, tôi sẽ sớm gửi vào tài khoản trước đây. Với bên ngoài, tuyệt đối đừng nói là Lăng Giác đã ra viện rồi."

"Được."

Vinh Thiến cúp điện thoại, nổi lòng ngổn ngang.

Cô vạn lần không ngờ sẽ có chuyện này. Vinh Thiến từng tưởng tượng ra kỳ tích Lăng Giác có thể tỉnh lại, rồi cô cũng không cần phải khổ cực thế này nữa, cô sẽ có người để thảo luận.

Thế nhưng ai nói cho cô biết Lăng Giác đã đi đâu đây?

Đế Cảnh.

Thịnh Thư Lan hai tay ôm lễ phục. Ngày đính hôn càng ngày càng gần. Bộ lễ phục này là Thẩm Tĩnh Mạn và cô cùng đi chọn, cô rất thích, không muốn rời tay.

Trong lòng cô khao khát một giấc mơ, bây giờ, nó không còn xa vời vợi. Bây giờ cô có thể đứng bên cạnh Lệ Cảnh Trình, cùng anh kề vai sát cánh. Di động để trên giường bỗng nhiên kêu lên, bởi vì mở chế độ rung nên âm thanh cũng không rõ. Thịnh Thư Lan tìm được di động giữa một đống đồ. Số gọi tới là một số xa lạ. Cô nhận máy, cẩn thận mở miệng: "Alo."

Một giọng nam truyền tới tai cô: "Thư Lan."

Thịnh Thư Lan cả kinh, vội vàng muốn ngắt máy.

"Đừng cúp! Em không sợ anh sẽ tìm tới Đế Cảnh hả?"

Bàn tay cô bất động sau đó lại nắm chặt di động: "Anh rốt cuộc muốn sao?"

"Ước mơ tha thiết muốn có được ấy...đã hài lòng chưa?"

Mồ hôi trên trán Thịnh Thư Lan chảy xuống.

Chuyện đính hôn người trong nhà đều biết, chắc chắn càng không giấu được anh ta.

"Cảm ơn lời chúc phúc của anh."

Tiếng cười người đàn ông xuyên qua ống nghe truyền vào lỗ tai cô: "Ai nói với em là anh sẽ chúc phúc em?"

Khi anh ta không cười thật giống một con rắn, lúc cười lại giống con rắn độc.

Thịnh Thư Lan nhìn lễ phục trên giường: "Tôi, tôi còn có việc."

"Vì sao không nhận điện thoại của anh?"

Trước đây anh ta dùng số mình gọi, một cú cô cũng không nhận.

Thịnh Thư Lan bất chấp, nói với anh ta: "Tôi không thấy."

Người đàn ông hừ lạnh: "Thư Lan, hai người đính hôn sẽ phải về Lại Hải, em nói anh có muốn chúc mừng em không?"

Thịnh Thư Lan mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lời chúc phúc của anh ta cô không nhận nổi.

"Đợi tới ngày đó anh cũng sẽ tham dự, còn thuận tiện nói cho toàn quan khách một bí mật."

"Bí mật gì?"

Người đàn ông khoe miệng nở nụ cười, tiếng cười như đôi ma trảo ngắt vào trái tim đang của đau nhói của Thịnh Thư Lan: "Đợi ngày đó chẳng phải sẽ biết sao? Vẫn là chuyện giữa em và anh."

Thịnh Thư Lan mơ hồ cảm thấy là chuyện không tốt: "Anh nói rõ đi!"

"VẬY em nói mấy câu dễ nghe cho anh nghe xem."

Thịnh Thư Lan cuống quýt nhìn qua cửa phòng: "Anh không giữ lời."

"Thư Lan, năm đó, sau khi anh bị đuổi ra khỏi nhà họ Lê, em và anh cả còn nằm chung một giường không?"

Thịnh Thư Lan bất ngờ khi anh ta hỏi câu như vậy, cô cả mình, khuôn mặt đỏ bừng: "Cậu hai, xin cậu tự trọng!"

"Tự với chả trọng. Em gây chuyện anh cũng không quản, nhưng nếu em muốn đính hôn với anh cả thì cứ thử coi."

Thịnh Thư Lan trốn ở Đế Cảnh ba năm, cho rằng cô đã có thể thoát khỏi việc liên quan tới anh ta. Hạnh phúc đã nằm trong gang tấc, cô chỉ cần giờ tay đã có thể nắm lấy; không ngờ anh ta như cơn ác mộng, lần nữa ngấm ngầm ập tới khiến cô cả ngày lẫn đêm đều phải đối mặt với sợ hãi.

"Cậu hai, cậu bỏ qua cho tôi đi!"

"Em đang nói gì vậy? Anh chỉ là muốn em. Mấy năm không đụng chạm vào em, thấy nhớ hương vị trên người em, tưởng niệm cảm giác khi hôn em. Càng nhớ bàn tay mơn trớn quần áo em, cảm giác du ngoạn trên da thịt mềm mại mịn màng của em..."

Nói xong mấy câu cuối, người đàn ông hừ nhẹ. Thịnh Thư Lan sợ hãi vội cắt ngang lời của anh ta.

"Cậu hai, giữa chúng ta không có gì hết!"

"Thư Lan, anh thích cảm giác ép em vào tường."

Màng nhĩ Thịnh Thư Lan đau nhói.

Ở nhà họ Lê, cô bị anh ta bắt nạt không ít lần. Lúc Thẩm Tĩnh Mạn không ở nhà, Cung Khanh, Cung Dụ mặc dù nhìn thấy cũng một mắt nhắm một mắt mở. Xem ra đối với bọn họ, anh ta chẳng qua chỉ là đùa bỡn một đứa con nuôi thôi, hôn một chút, sờ một chút chẳng gây chuyện gì to tát.

Có mấy lần, khi tới bước cuối cùng, Thịnh Thư Lan cố gắng lắm mới bảo vệ được mình. Giọng cô trầm xuống: "Cậu hai, cậu đừng nói nữa."

"Anh phải nói, em cũng phải nghe. Hai người đính hôn cũng rất phô trương, đến lúc đó, trường bối trong dòng họ đều sẽ tham dự. Anh sẽ có đại lễ tiền em."

"Rốt, rốt cuộc là cái gì?" Tim Thịnh Thư Lan đập nhanh.

"Nếu em dám khiêu chiến tính nhẫn nại của anh, anh sẽ tung ra thứ anh đang có trong tay. Thật sự chờ mong vẻ mặt của anh cả và mẹ cả lúc đó, có lẽ sẽ tức mà chết tại chỗ! Thư Lan, anh không muốn làm như vậy, càng không muốn em không thể sống ở Lại Hải nữa. Em nghe anh, ngoan ngoãn quay về."

Túi mật Thịnh Thư Lan bị dọa muốn vỡ. Cậu hai nhà họ Lê vốn không phải là người lương thiện, ngay trong nhà họ Lê mà còn đùa cợt làm cô phát sợ, lại còn sở thích quay chụp mấy thứ gì đâu. Có lần Thịnh Thư Lan đang tắm, may mà phát hiện ra kịp trong phòng tắm có người gắn camera.

Nếu như không phải anh ta, còn có thể là ai?

Cô cắt đứt cuộc nói chuyện. Niềm vui ban nãy bị một xô nước lạnh xối tắt ngấm. Thịnh Thư Lan có cảm giác mình hình như đang từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Cô rất cẩn thận treo lễ phục lên sau đó đi ra cửa. Đi tới đầu cầu thang, cô nghe thấy trong phòng khách có tiếng hai người đang nói chuyện.

Thẩm Tĩnh Mạn đang bóc quả quýt, còn Lê Cảnh Trình ngồi ở ghế sa lon bên cạnh.

Gạo Nếp không có quanh đây, Thẩm Tĩnh Mạn nói chuyện cũng không cần nhỏ giọng.

"Cảnh Trình, chuyện đính hôn của con và Thư Lan, con cũng nên chuẩn bị một chút."

"Chuẩn bị cái gì cơ?"

"Lễ phục con cũng không đi chọn, theo ý mẹ, trước tiên đi chụp ảnh cưới đi..."

Lệ Cảnh Trình lật tờ tạp chí trong tay xem, không nói lời nào.

"Mẹ biết, bảo con cưới Thư Lan nhưng trong lòng con vẫn không tình nguyện, dù sao năm đó... Nhưng mà, mẹ thật sự coi Thư Lan như con gái mà đối đãi với nó. Mẹ chưa từng có ý để con và nó đi đăng ký kết hôn, mẹ cũng biết con bé không xứng với con."

Thịnh Thư Lan nghe vậy, trong lòng như bị đục thành một cái động.

Năm đó gì cơ?

Không xứng với Lệ Cảnh Trình, cô biết; nhưng chính tai nghe Thẩm Tĩnh Mạn nói như vậy, cô khó tránh khỏi không chấp nhận được.

Thẩm Tĩnh Mạn đem quả quýt đã bóc xong để vào tay Lệ Cảnh Trình, người đàn ông lại thả nó vào lại mâm hoa quả trên bàn: "Chuyện con và Thư Lan mẹ đừng nhắc tới nữa."

"Chính con là người khởi xướng mà?"

"Thật ra đính hôn cũng chỉ là thuận miệng nói ra. Lúc đó con đang bức, bị Vinh Thiển làm cho bức quá. Mẹ, bây giờ ngày đó càng tới gần rồi, con thật sự không muốn để Thư Lan tới lúc đó sẽ khó mà chịu được. Chuyện đính hôn cứ vậy quên đi."

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn biến đổi: "Con nói cái quái gì đó?"

"Nói một cách thẳng thừng là, con sẽ không tìm mẹ kể cho Gạo Nếp."

"Nhưng chúng ta biết gốc biết rễ Thư Lan mà."

"Biết gốc biết rễ thì cô ấy cũng không phải mẹ ruột con gái con."

Thịnh Thư Lan đứng ở đầu cầu thang.

Hạnh phúc tới quá mau, cô còn chưa kịp nắm chắc mà cứ thế tan thành những mảnh nhỏ.

Lệ Cảnh Trình đã nói rõ ràng ý tứ của anh, mà cuộc điện thoại lúc này cũng cho rõ cô sẽ không thể đi tới.

Thẩm Tĩnh Mạn cầm quả cam trong tay: "Cảnh Trình, con như vậy không phải đang bức Thư Lan sao? Lúc trước nghe tin này nó vui mừng thế nào hả? Con biết rõ nó yêu con sâu sắc."

"Nhưng người con yêu sâu đậm không phải cô ấy, mẹ, mẹ nói con sao mà làm?"

Thẩm Tĩnh Mạn thiếu chút nữa chết nghẹn vì câu này.

"Kiếp trước con thiếu nợ Vinh Thiển hả?"

Bà thực sự bị bùng nổ rồi.

Lệ Cảnh Trình cầm một quyển tạp chí khác lật xem, không hề nhìn lại nói:

"Có lẽ chưa hết, còn cả kiếp trước trước nữa."

"Con..."

Thẩm Tĩnh Mạn tức giận thở phì phì.

Thịnh Thư Lan không đi tiếp, bước chân rụt trở lại.

Vinh Thiển suốt ngày vẫn không yên lòng, nghĩ tới chuyện Lăng Giác, anh ấy không nói không rằng đã đi rồi.

Còn có thể đi đâu chứ?

Về Nam Thịnh cũng không chưa được bao lâu nhưng hết chuyện này tới chuyện khác đến.

Nhà họ Lăng ở thành phố Bội An cũng là một gia tộc lớn. Cha của Lăng Giác chỉ có người con trai này, ông còn có một người em trai, bây giờ Vinh Thiển mang về đứa bé về thì nó chính là người thừa kế duy nhất.

Vinh Thiển không ngờ cô xuất hiện lại ở Nam Thịnh lại có thể khiến người người kéo tới tìm cô nhiều như vậy.

Chỗ làm của Vinh Thiển dễ tìm hơn nhà cô. Lúc thư ký nói có người muốn gặp cô, cô lại cho rằng mấy người kia lại tới. Lúc thấy người trong phòng tiếp khách, cô ngẩn ra.

Cô gượng cười, tiến nhanh tới trước: "Chú!"

Lăng Bồi Nam ngẩng mắt: "Khách khí rồi, cô không cần gọi tôi là chú."

"Chú là chú của Lăng Giác thì cũng là chú của cháu."

Lăng Bồi Nam đi thẳng vào vấn đề: "Thằng nhỏ đâu?"

"Thằng nhỏ? Chú nói Tụng Tụng ư, ở nhà ạ."

"Lần này tôi tới là muốn mang Tụng Tụng về nhà họ Lăng."

Vinh Thiển vừa nhìn thấy ông ta đã đoán được mục đích ông ta tới: "Chú! Tụng Tụng là con cháu, hiện tại Lăng Giác đang ở nước ngoài dưỡng bệnh, thằng bé về đó làm gì?"

"Vinh Thiển, cô cũng đừng xạo nữa! Năm đó Lăng Giác đã chết rồi. Hiện tại Tụng Tụng là huyết mạch duy nhất của nhà họ Lăng chúng tôi, đương nhiên không thể do người ngoài như cô nuôi nấng."

Lăng Bồi Nam không ưng Vinh Thiển. Năm đó, anh trai ông ta đột nhiên tuyên bố Vinh Thiển là vợ sắp cưới của Lăng Giác, vừa có bầu; cũng không biết tìm ở đâu một người phụ nữ không rõ lai lịch như vậy .

Vinh Thiển nghe nói như thế, sắc mặt trầm xuống: "Chú! Lời chú nói không đúng, Tụng Tụng là con ruột cháu, sao cháu lại thành người ngoài được?"

"Bây giờ Lăng thị tạm thời do tôi quản lý, Tụng Tụng là máu mủ duy nhất của anh tôi, tôi đương nhiên phải mang nó về."

"Chú, chú đừng quên còn có Lăng Giác."

"Cô nói Lăng Giác ở nước ngoài dưỡng bệnh, nhưng ngay cả người chú ruột tôi đây cũng chưa thể gặp nó một lần. Ai biết nó có bị người có mưu đồ xấu ám hại không?"

Vinh Thiển ngồi đối diện với ông ta, khuôn mặt vẫn bình tĩnh: "Trong di chúc của ba đã chỉ rõ: Lăng Giác là người thừa kế trực tiếp. Cho dù có ngày anh ấy không may mất đi thì còn Tụng Tụng. Lăng thị theo lẽ tự nhiên sẽ do Tụng Tụng kế thừa, mặc dù chú là người quản lý, đợi sau khi Tụng Tụng trưởng thành chú cũng phải giao lại. Ba còn đặc biệt nhấn mạnh, nếu như Tụng Tụng có chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của nhà họ Lăng đều phải đem ra quyên tặng."

Nói cách khác, Lăng Bồi Nam phải bảo vệ Tụng Tụng, nếu không nhà họ Lăng cũng sẽ “xong”.

Lăng Bồi Nam không ngờ, Vinh Thiển cũng đã xem qua di chúc đó: "Sau khi anh tôi chết cô cũng mất tích. Sinh Tụng Tụng xong cô đã đi đâu?"

"Cháu ở cùng Lăng Giác."

Lăng Bồi Nam cười lạnh; nhìn Vinh Thiển tuổi còn trẻ thế mà bản lĩnh lừ người đã được dày công tôi luyện thế: "VẬY, Lăng Giác khi nào trở về?"

"Nhanh thôi, sức khỏe anh ấy cũng không có gì xấu lắm."

"Vinh Thiển, nói cho cùng cô và Lăng Giác vẫn chưa đăng ký kết hôn, mang theo một đứa bé cuộc sống cũng không dễ dàng gì. Tụng Tụng là người thân của tôi, tôi sẽ đối đãi tốt với nó."

"Chú!"

Vinh Thiển lại bắt đầu đấu trí với ông ta: "Tụng Tụng là cháu sinh ra, dù bất cứ giá nào cháu cũng dùng tính mạng để bảo vệ nó, nhưng sức cháu yếu, có một số việc còn cần chú giúp đỡ."

Lăng Bồi Nam giương mắt nhìn cô.

"Mấy ngày trước, có đám người tìm được cháu, hỏi viên ngọc bích của Lăng Giác có ở chỗ cháu không, còn lấy Tụng Tụng uy hiếp cháu. Tụng Tụng không bị gì, nên..."

"Ngọc bích?"

Lăng Bồi Nam còn chưa từng nghe tới: "Lăng Giác không quen làm nghiêm túc, chuyện của công ty còn chưa bao giờ quản, còn hay dính líu không rõ ràng với mấy người ở ngoài, nhất định đã đắc tội người nào rồi."

"Nhưng Tụng Tụng vô tội, hy vọng chú có thể bảo vệ nó."

Lăng Bồi Nam cười lạnh: "Cô đưa Tụng Tụng cho tôi, tôi bảo đảm không ai có thể đụng tới một đầu ngón tay của nó."

Trong lòng Vinh Thiển cũng có tính toán của mình. Cô dẫn Tụng Tụng trốn người nhà họ Lăng không phải vì sợ thằng bé sẽ thành con rối trong tay bọn họ sao?

"Tụng Tụng là con cháu, cháu sẽ không rời nó."

Lăng Bồi Nam thật không hiểu Vinh Thiển, hoàn toàn không hiểu, nhưng cô ta chắc hẳn không quen Lăng Giác được bao lâu mà lại sinh con cho nó, không phải vì tiền ư?

Lăng Bồi Nam lấy tờ chi phiếu ra.

Vinh Thiển cũng không thèm nhìn, cô hiểu mấy trò bọn họ hay dùng: "Chú à, nhà họ Lăng chỉ bằng một tờ chi phiếu thôi ư?"

Cặp kính che đi ánh sáng phát ra từ đáy mắt Lăng Bồi Nam.

Ông ta đã nói người phụ nữ này không đơn giản. Chỉ riêng Tụng Tụng đã tượng trưng cho cả nhà họ Lăng, cô ta đương nhiên thấy ngứa mắt với số tiền này.

"Cháu sẽ giữ Tụng Tụng, nuôi nấng đàn hoàng. Chuyện của công ty cũng nhờ chú hao tâm tốn sức nhiều hơn rồi. Chờ sau khi Lăng Giác về, người anh ấy phải cảm ơn nhất chính là chú."

Lăng Bồi Nam nhìn khóe miệng đang cười của Vinh Thiển. Ông ta đã nhận định trong lòng rằng Vinh Thiển chỉ vì mớ tiền của nhà họ Lăng. Còn Vinh Thiển, cô càng không hiểu Lăng Bồi Nam, không hiểu ông ta rốt cuộc có thật vì muốn tốt cho nhà họ Lăng hay có ý định riêng của mình. Cho nên, việc duy nhất cô có thể làm là giữ Tụng Tụng cạnh mình, lại có thể lợi dụng Lăng Bồi Nam để cô và Tụng Tụng càng né được nhiều chuyện không may càng tốt, chỉ cần Lăng Giác trở về, mọi chuyện sẽ có thể nói đầu vào đó.

"Thằng bé đó rốt cuộc có phải của nhà họ Lăng hay không tôi vẫn chưa chắc chắn được."

"Chú, chú nghi ngờ cháu ư?" Vinh Thiển giả vờ tức giận.

"Mấy chuyện cô nói, tôi phải xác định quan hệ giữa Tụng Tụng với Lăng gia xong mới có thể làm."

"Ý của chú là muốn làm giám định ADN?"

Lăng Bồi Nam cười cười, cất tờ chi phiếu lại: "Vinh Thiển, đừng nói tôi nghi ngờ cô. Cô mang thai vào lúc quá kỳ quặc, nhưng anh tôi lại luôn nói đó là đứa bé của nhà họ Lăng. Hiện tại Lăng Giác không ở đây, tôi sẽ không

gây khó dễ cô. Chỉ cần cô chứng minh Tụng Tụng là con cô, tôi lập tức bảo đảm an toàn ẹ con cô."

Về mặt Vinh Thiển thoáng thay đổi. Hóa ra điều Lăng Bồi Nam không yên lòng chính là cô.

Lăng Bồi Nam không nói sẽ giám định ADN của ông ta và Tụng Tụng chẳng qua vì quan hệ giữa bọn họ có thể ảnh hưởng tới sự chính xác của kết quả. Hơn nữa, nếu đã chắc chắn Vinh Thiển là mẹ của Tụng Tụng thì sau đó nói tiếp cũng không trễ.

Còn nếu Tụng Tụng không phải con của Vinh Thiển, Lăng Bồi Nam càng có lý do để đưa thằng bé đi.

Nếu như vậy, ông ta sẽ có thể đề xuất làm giám định cách hệ, tìm một người trong gia tộc ở thành phố Bội An làm xét nghiệm cùng Tụng Tụng.

Hai bên hẹn nhau ngày kia. Vinh Thiển đã lấy cớ công ty có việc bận không được đi được để tranh thủ thêm một ngày ình.

Vinh Thiển tiễn Lăng Bồi Nam.

Lúc đi, ánh mắt ông ta liếc nhìn sâu sa về phía cô.

Cô gái trẻ này dù gì cũng mới hai mươi mấy tuổi, ông ta vốn cho rằng cứ ột ít tiền nói gì đó thật nặng là có thể đuổi cô ta rồi. Không ngờ cô ta không nhún nhường cũng không kiêu ngạo, sinh Tụng Tụng xong liền ẩn núp khỏi nhà họ Lăng, cũng không dựa vào nhà họ Lăng để sinh tồn. Lúc ông ta đến tìm thật sự cảm thấy cô ta không đơn giản.

Vinh Thiển đứng ở cửa chính phòng đấu giá, tới lúc Lăng Bồi Nam ngồi vào trong xe cô này thở phào.

Cô giơ tay lên lau nhẹ mồ hôi trên trán. Cô như Tiểu Cường đánh không chết. Trước mặt là từng ngọn núi cao, cô cần phải cố gắng leo một cách cẩn thận.

Để làm xét nghiệm ADN của cô với Tụng Tụng, Vinh Thiển chỉ có thể dựa vào Gạo Nếp.

Nhưng cô muốn gặp Gạo Nếp, nhất định phải bước qua Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển chỉ có thời gian một ngày, chỉ có thể nhắm mắt đi giành.

Muốn bước qua thì phải có sự đồng ý của ai?

Còn không phải là Lệ Cảnh Trình.

Cô vỗ vỗ đầu, bất đắc dĩ đành phải nhấn số của Lệ Cảnh Trình.

Lúc nghe tiếng chuông, người đàn ông liếc mắt, nhìn thấy cái tên hiện trên đó, con người sâu thẳm trong nháy mắt bỗng sáng ngời, nhưng anh vẫn lấy dáng vẻ cao quý lạnh lùng, chờ lúc chuông sắp tự động ngắt, anh mới nhận máy: "Alo."

"Này..."

"Này cái gì, có gì nói thẳng!"

"Tôi muốn gặp con."

Lệ Cảnh Trình mắt nhìn chăm chăm giấy tờ trong tay: "Khi nào?"

"Sáng sớm ngày mai được không?"

"Được, em tới nhà mà gặp."

Đây cũng là ý của Vinh Thiển, chỉ có ở Đế Cảnh mới là an toàn nhất:

"Được."

Lệ Cảnh Trình trầm mặc, Vinh Thiển không biết nói gì: "Cảm ơn nha."

"Cuối cùng em cũng nghĩ tới chuyện cảm ơn tôi. Cảm ơn thế nào đây?"

Vinh Thiển ngơ ngẩn, đó chẳng qua là câu nói lịch sự nhất thôi mà, đúng không?

Thế nào Lệ Cảnh Trình lại đem sự lịch sự của cô thành thật?

"Ngày mai em qua đây, tới Đế Cảnh cảm ơn tôi lại."

Không nói được gì.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển ra khỏi nhà sớm. Tới Đế Cảnh, bảo vệ cửa tự động cho cô vào. Cô nhấn chuông cửa, người làm đi ra mở cửa cho cô.

"Cô Vinh."

Người làm cầm đồ của cô đưa, để đầu vào đó rồi đi ra ngoài.

"À!" Vinh Thiển gọi: "Cho hỏi..."

"Cậu Lệ và tiểu thư đều ở trên lầu, trong nhà không có ai, phu nhân và cô Thư Lan cũng ra ngoài rồi. Cậu Lệ nói hôm nay cho chúng tôi nghỉ một ngày để cô Vinh chơi vui vẻ."

Cái gì mà mà chơi vui vẻ?

Cô tới là để gặp Gạo Nếp, trộm cọng tóc của con bé.

Người làm để cô ở lại trong phòng khách rộng như vậy. Người làm ở Đệ Cảnh đều được Lệ Cảnh Trình cho nghỉ, cô đứng ở đây thấy không quen lắm.

Vinh Thiển muốn đi lên lầu xem một chút. Băng qua cầu thang quen thuộc đi tới lầu hai, cửa phòng ngủ chính mở rộng, bên trong truyền có tiếng Gạo Nếp.

"Ba, bộ đồ này rất đẹp đó, ba mới mua cho con ư?"

"Đúng vậy, thích không?"

"Thích ạ! Ba mau mặc vào cho con!"

Vinh Thiển nghe vậy yên tâm đi vào trong. Mới vừa bước vào liền thấy một cảnh xuân sắc. Gạo Nếp đứng trên giường, Lệ Cảnh Trình đang định mặc đầm cho con bé. Vóc người gợi cảm cao lớn của người đàn ông lộ ra không chút gì keo kiệt trước mặt cô. Từng cơ bắp, vai rộng hông hẹp, thực sự là đẹp dễ mười phần à! Lệ Cảnh Trình đang mặc quần áo cho con gái, còn mình thì mặc độc mỗi chiếc quần lót.

Vinh Thiển vội che hai mắt, xoay người lại lại đụng cái cốp vào cái kệ cạnh đó.

Cô đau nên vung mạnh tay ra.

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình nâng lên cong cong: "Em qua đây!" Anh chỉ huy: "Mặc đồ cho Gạo Nếp."

Còn anh thì nghênh ngang đi vào phòng thay quần áo. Vinh Thiển đi tới, Gạo Nếp mặc đồ trong màu hồng nhạt: "Cô, sao cô tới đây ạ?"

"Cô tới thăm con một lát."

"Hay quá! Vậy hôm nay cô chơi với con được không?"

Vinh Thiện cầm chiếc đầm trên giường mặc vào cho Gạo Nếp. Cô kéo hai cánh tay nhỏ nhỏ trắng xinh của con ra, lại mặc cho con cái quần leggings. Vinh Thiện rất nghiêm túc mặc đồ cho con, cơ hội này đối với cô mà nói thực sự là quá khó để có được.

Lệ Cảnh Trình lại để cô dẫn con đi đánh răng rửa mặt. Xuống lầu, bữa sáng người làm đã chuẩn bị xong để ở phòng bếp. Vinh Thiện cầm chén dứt cho con, Gạo Nếp ăn rất say sưa ngon lành: "Cô ơi, cô có thể làm cơm trưa cho con ăn không? Ba nói hôm nay trong nhà không có ai, con muốn nấu mì cho con ăn."

"Được, đương nhiên là có thể." Cô đã xin nghỉ một ngày.

Gạo Nếp vỗ hai tay: "Hoan hô."

Vinh Thiện mau chóng bắt đầu chuẩn bị trong bếp. Trong tủ lạnh có không ít nguyên liệu nấu ăn, cô muốn dành hết tâm hết sức nấu cho con một bữa trưa thật thịnh soạn. Biết Gạo Nếp thích ăn sườn xào chua ngọt, Vinh Thiện lấy xương sườn ra đặt trên kệ bếp trước.

Cô đang tập trung xử đồ, đột nhiên mông cô hình như bị ai sờ soạng. Vinh Thiện cả kinh giơ con dao trong tay lên xoay người lại, lại nhìn thấy Gạo Nếp cười hì hì đứng đó: "Cô ơi, há miệng!"

Cô vội cắt dao lại, ngồi xổm người xuống; Gạo Nếp nhét một miếng quýt vào miệng cô.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở sofa, ánh mắt liếc vào trong bếp, anh không khỏi bật cười. Bộ dạng cô như vậy là muốn biến anh thành gì đây?

Một tên háo sắc chuyên quấy rối sao? Cũng chẳng thèm nhớ Lệ Cảnh Trình anh là ai.

Gạo Nếp chơi chán là cứ đi vào trong bếp tìm Vinh Thiện.

Con bé thấp với không tới nên toàn đập vào mông Vinh Thiện.

Lần thứ hai, Vinh Thiện vẫn xoay người để phòng, thấy Gạo Nếp cười quá ngây thơ rục rỡ. Vinh Thiện cũng cảm thấy mình cũng căng thẳng quá, sao cô vẫn cho rằng Lệ Cảnh Trình sờ mông mình nhỉ?

"Cô ơi, con giúp cô lấy đồ ăn nhé?"

"Không cần đâu, con cứ chơi đi! Cô sẽ làm món sườn ngay lập tức cho nha."

Gạo Nếp gặt đầu mạnh, sau đó tung ta tung tăng đi ra ngoài.

Vinh Thiển rửa sạch cà chua rồi chăm chú cắt.

Thình lình mông lại bị sờ, cô không quay đầu lại, cười nói: "Gạo Nếp, sao lại vào hử? Lát cô xào rau, phải đóng cửa bếp lại nha."

Bàn tay trên mông không những không buông, trái lại còn ấn mạnh thêm. Một cơ thể chắc chắn áp tới, Vinh Thiển thậm chí còn bị đẩy về phía trước mấy bước. Đôi bàn tay ôm lấy hông cô. Vinh Thiển hít một hơi lạnh. Như vậy, thế nào cũng không thể là Gạo Nếp.

"Lệ Cảnh Trình, anh buông ra!"

Khuôn mặt người đàn ông dán vào người cô. Da thịt lạnh mát tiếp xúc với da thịt Vinh Thiển. Khuôn mặt anh khẽ chuyển động, dán vào cô chặt hơn. Động tác vô cùng thân mật như vậy rõ ràng chỉ có tình cảm cuồng nhiệt giữa nam và nữ mới có thể có.

Vinh Thiển ho nhẹ: "Gạo Nếp thấy đấy!"

"Thấy thì cũng đã thấy rồi."

Cô nắm chặt con dao trong tay: "Tôi đang cắt rau."

"Em cứ cắt đi."

Vinh Thiển bị anh ôm rất chặt; dưới mấy lưỡi dao đó, không cần nói cũng biết cà chua cắt ra trông khó nhìn thế nào.

"Tôi phải xào rau rồi."

Tay Lệ Cảnh Trình hơi chút buông ra một chút. Anh nghiêng đầu nhìn đắm đắm căn cổ Vinh Thiển. Hôm nay cô đeo khăn quàng cổ nên không thấy được chiếc vòng cổ kia.

Người đàn ông nghiêng qua tai cô, thổi nhẹ. Một cơn ngứa nhột mang ý trêu chọc vô cùng. Vinh Thiển sờ dái tai mình: "Nếu anh không ra, tôi không cam đoan sẽ không vấy dầu sôi vấy lên người anh đâu đấy."

"Vấy cũng không sợ."

Hai tay anh lần nữa ôm sát hông cô nhưng không tạo cảm giác siết chặt, cứ như không bằng ôm một đứa trẻ mới sinh.

"Ba, ba làm gì ở đây!"

Phía sau, giọng Gạo Nếp truyền vào lỗ tai hai người.

Vinh Thiện cả kinh vội đẩy Lệ Cảnh Trình ra; người đàn ông vờ mặt tự nhiên, tay buông lỏng ra: "Ba ôm cô một cái."

"Hử, vì sao ạ?"

"Bởi vì người cô rất ấm, ba đang thấy lạnh."

"A?" Gạo Nếp không hiểu, nghiêng đầu: "Lạnh thì mặc quần áo vào chứ."

"Ba ôm cô một lúc sẽ không lạnh nữa."

Gạo Nếp gãi đầu: "Ặc."

Vinh Thiện trừng mắt Lệ Cảnh Trình. Lúc này người đàn ông mới đi qua bể Gạo Nếp, lúc đi ra còn nói: "Người ba ấm không?"

Bữa cơm này cũng chỉ có ba người bọn họ cùng ăn.

Vinh Thiện lo cho Gạo Nếp, gấp cho con những món con thích. Lệ Cảnh Trình nhìn: "Để con bé tự ăn, em cứ lo ình là được."

Vinh Thiện đưa Gạo Nếp một miếng sườn xào chua ngọt, con gái cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại: "Đây là món con thích ăn nhất."

Lệ Cảnh Trình lại gấp đồ ăn cho Vinh Thiện.

Ăn cơm trưa xong, Vinh Thiện ở trong bếp rửa chén. Người đàn ông đứng ở cửa: "Để đó đi, để người làm trở về làm."

"Chuyện mình có thể làm thì cứ rửa thôi."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy cũng đi ra.

Ăn xong rồi Vinh Thiện chơi với Gạo Nếp. Cô vuốt đầu con. Tóc Gạo Nếp rất dày, trơn và bóng mượt giống cô.

Vinh Thiện tìm trong túi xách mình lấy cái lược, chải đầu cho con.

Cố gắng mấy lần lại thấy chẳng có cọng tóc nào rơi xuống.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô, Vinh Thiện dù sao cũng chột dạ nên đành phải nhét lược lại vào trong túi.

Lệ Cảnh Trình một tay chống mặt, có vẻ xem ti vi mà mất hồn. Vinh Thiển ôm Gạo Nếp lên đùi. Hai người chơi một hồi lâu, Vinh Thiển nhìn chăm chăm cái đầu Gạo Nếp, thấy Lệ Cảnh Trình không chú ý, tay cô làm bộ vuốt đầu Gạo Nếp. Thừa dịp hai người họ không để ý, cô nắm một sợi tóc, giựt nửa cọng tóc của Gạo Nếp.

Gạo Nếp quay đầu nhìn, không rõ chuyện gì.

Lòng bàn tay Vinh Thiển nắm chặt, cảnh này lại bị Lệ Cảnh Trình nhìn thấy hết.

Vinh Thiển cầm túi, lấy ra tờ khăn giấy, làm như thế đang lau tay. Khi chắc chắn tóc được bọc lại rồi cô mới bỏ khăn giấy vào túi lại.

Gần tối Thịnh Thư Lan và Thẩm Tĩnh Mạn mới trở về.

Vinh Thiển vốn không muốn ở lại lâu như thế, sợ rằng đụng nhau sẽ thấy xấu hổ, nhưng Gạo Nếp cứ níu không cho cô đi. Thẩm Tĩnh Mạn dẫn theo Thịnh Thư Lan vào phòng, Vinh Thiển cầm túi lên vội vàng muốn đi.

Mọi người đụng nhau, Vinh Thiển chào: “Bác gái!”.

Thẩm Tĩnh Mạn hừ lạnh: "Đúng là nên gọi ‘bác gái’, tiếng mẹ tôi đảm đương không nổi."

Vinh Thiển đi ra ngoài. Thịnh Thư Lan không khỏi nhìn về phía bóng lưng cô.

Gạo Nếp chạy theo vẫy tay: "Bái bai cô, hôm khác lại đến chơi nha!"

Thẩm Tĩnh Mạn mặt mày căng thẳng: "Cảnh Trình, con sao lại..."

Lệ Cảnh Trình mặc áo khoác đi ra ngoài, cũng không nói đi đâu, chỉ thấy anh lái xe đi ra.

Vinh Thiển vẫn không về nhà ngay nhưng đi tới công ty lấy mấy tài liệu photo.

Lúc đi ra, thấy xe Lệ Cảnh Trình xe đậu ngoài công ty, cô không khỏi kinh ngạc: "Sao anh lại tới đây?"

Lệ Cảnh Trình nhìn túi xách trong tay cô rồi đột nhiên giật lấy. Vinh Thiển nhìn lòng bàn tay trống trải: "Ôi, cướp giật!"

Lệ Cảnh Trình bước nhanh tới quán cà phê gần công ty. Trong túi xách Vinh Thiển còn có đồ quan trọng, chỉ có thể đi theo.

Ngồi xuống giống anh, Vinh Thiển nhìn: "Vừa nãy ở Để Cảnh không phải không đã uống cà phê sao."

Cô giơ tay: "Đưa cái túi của tôi cho tôi!"

Lệ Cảnh Trình thả cái túi của Vinh Thiển xuống cạnh chỗ mình: "Trong túi em có cái gì quý giá hả?"

"Nào có! Nhưng túi xách của phụ nữ là đồ rất riêng tư."

"Vậy sao, rất riêng tư?"

Vinh Thiển uống cà phê: "Mau đưa tôi, tôi phải có việc về nhà."

Lệ Cảnh Trình mở túi xách cô ra. Vinh Thiển căng thẳng đến nỗi thiếu chút nữa đứng dậy. Người đàn ông lấy tờ khăn giấy ra: "Đừng cho là tôi không nhìn thấy! Em nhổ tóc Gạo Nếp làm gì?"

Vinh Thiển nuốt nước bọt, không ngờ Lệ Cảnh Trình đã nhìn thấy: "Tôi giữ làm kỉ niệm."

Lệ Cảnh Trình cười lạnh thành tiếng: "Em muốn nói dối thì có thể ghi nháp trước không?"

"Nếu không thì sao?"

"Còn muốn tôi nói rõ ư? Tóc, tác dụng người ta nghĩ tới nhiều nhất chính là để làm ADN phải không? Em có cả hai đứa con bên cạnh, không phải Gạo Nếp thì đó là Tụng Tụng; nhưng em lại muốn tóc của con gái. Tụng Tụng không phải con ruột em!"

Cà phê trong miệng Vinh Thiển thiếu chút nữa phun ra đi.

"Anh nói bậy bạ gì đó!"

"Nếu tôi nói không đúng..." Lệ Cảnh Trình vò khăn giấy lại thành một cục:

"...Thì hôm khác tôi cho em thứ khác làm kỉ niệm, muốn tóc để làm gì?"

"Đừng!" Vinh Thiển thấy anh sắp vứt đi, cô khoảng đến độ khuôn mặt nhỏ ửng đỏ: "Tôi cũng lấy rồi, anh vứt làm gì."

"Vậy em thừa nhận Tụng Tụng không phải con ruột em?"

"Lệ Cảnh Trình, tôi nói rồi, Tụng Tụng là con tôi, anh đừng ảo tưởng."

Người đàn ông nhìn tờ khăn giấy trong tay, tâm tình thấy rất tốt. Anh đã có cảm giác Vinh Thiển sẽ không sinh con cho người khác: "Không thừa nhận hả? Sao tôi lại không nghĩ tới chuyện để em và Tụng Tụng làm giám định ADN nhỉ?"

Vinh Thiển tránh ánh mắt của anh: "Mau đưa đồ cho tôi."

Cánh tay Lệ Cảnh Trình ép vào cạnh bàn: "Còn không chịu nói thật phải không? Vinh Thiển, rốt cuộc em có gì không thể nói? Mang theo một đứa trẻ không phải con em trở về. Đầu tiên do nghe nhìn lẫn lộn, khiến tôi tưởng lầm là con tôi. Bây giờ, lại nói dối là do em sinh, em làm biên kịch phim hả?"

Vinh Thiển cố tự trấn tĩnh: "Không phải chỉ một sợi tóc của Gạo Nếp thôi ư? Anh lại có thể liên tưởng nhiều như vậy. Lệ Cảnh Trình, là vì trong tiềm thức anh không muốn chấp nhận Tụng Tụng là con tôi cho nên một hành động nhỏ trong mắt anh anh cũng sẽ cho tôi có gì không bình thường."

"Theo tôi biết, hình như có người tới phòng đấu giá tìm em đúng không?"

Vinh Thiển đứng dậy, giật lấy khăn giấy trong tay anh: "Đưa tôi!"

Lệ Cảnh Trình nhét khăn vào túi quần mình luôn: "Muốn lấy thì đến mà bới đi."

Vinh Thiển tức giận trợn mắt, cô ngồi lại chỗ. Lệ Cảnh Trình thật là ép người quá đáng.

"Em thừa nhận đi, Tụng Tụng không phải con trai em, em cũng chưa từng...với người đàn ông nào cả!"

Vinh Thiển nhìn túi quần Lệ Cảnh Trình, anh thực sự đem cô dồn vào chân tường mà.

Một bóng người đang đi ngang qua đột nhiên dừng chân lại. Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu, chỉ thấy người nọ kéo cái ghế cạnh Vinh Thiển ra: "Bà xã, anh tìm em lâu như vậy, sao em lại ở đây hả?"

Vinh Thiển nghe xong thì giật mình, quay đầu lại nhìn. Khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc này làm cô không tin nổi, mở to hai mắt. Người cô

ngiênng vẹo, thiếu chút nữa té nhào khỏi ghế.

Bàn tay người đàn ông thuận thế bắt cánh tay cô lại, anh ta kéo cô lại gần hơn: "Bà xã, nhìn thấy anh kinh ngạc thế! Vui quá không nhận ra ư?"

Trời ạ!

Là Lăng Giác!

Vinh Thiến chỉ thấy mắt nổ đom đóm, hồn xiêu phách lạc.

(^o^)/

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 05 : Hình như đụng phải chồng cô

Edit: Dế Mèn

Ai cho cô biết chuyện này là thế nào đi?

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình trối chặt trên khuôn mặt Lăng Giác. Hắn ta gọi Vinh Thiển là gì? Bà xã?

Sao có chuyện vậy được!

Lệ Cảnh Trình dựa người ra sau, mặc dù phía sau là lớp sofa mềm mại nhưng anh vẫn cảm thấy lưng bị va đụng rất đau.

Lệ Cảnh Trình cảm thấy, anh chút nữa đã có thể làm Vinh Thiển phải thừa nhận.

Có vẻ như Tụng Tụng không phải là con cô, cô chưa từng có người đàn ông khác; Lệ Cảnh Trình đã tự xác định chân tướng sẽ được anh vạch trần .

Chỉ còn một bước là Lệ Cảnh Trình đã có thể công phá phòng tuyến trong lòng cô.

Từ lúc Vinh Thiển lấy tóc của Gạo Nếp, những suy đoán trong lòng Lệ Cảnh Trình đã lập tức biến thành khẳng định. Anh đã nhảy mừng, kinh hỉ, thậm chí có cảm giác phấn khích khi tưởng sắp mất mà lấy lại được...

Nhưng khi nghe một tiếng “bà xã” từ miệng người đàn ông khác, anh lại tức khắc ngã vào vực sâu vạn trượng.

Chuyện này coi như biết bao đau đớn và kinh ngạc?

Thực sự Vinh Thiển cũng kinh ngạc không thua gì anh.

Ánh mắt cô rà xét tới lui trên khuôn mặt Lăng Giác, từng tắc từng tắc giữa đôi mày rà xuống.

Người đàn ông da thịt bầm sinh trắng nõn. Đã lâu rồi anh ấy không ra khỏi cửa vận động, nằm trên giường bệnh hai năm nhưng dường như các bắp thịt không có dấu hiệu bị teo rút. Đuôi mắt đào hoa kéo dài, tròng mắt đen bóng đặc biệt trông rất có thần, sống mũi kiên nghị, đôi môi cũng mỏng. Với tổ hợp ngũ quan đó, cảm giác Vinh Thiển khi nhìn thấy anh ấy lúc này là, môi hồng da trắng, một mỹ nam ngủ trong rừng!

Lăng Giác lấy tay nhéo nhéo mặt Vinh Thiện mặt: "Sao vậy? Nhìn anh lạ thế à?"

Cô chớp mắt mấy cái; vẻ sợ hãi và ngạc nhiên đã bị xua tan, đáy mắt trở nên trong sáng, cả khuôn mặt cũng thắm vẻ vui mừng.

"Em, em không ngờ anh sẽ tìm được đến đây."

"Anh tới công ty tìm em, họ nói em vừa mới đi. Anh đi dạo quanh đây thôi."

Nghe hai người anh một câu em một câu, khuôn mặt nghiêng của Lệ Cảnh Trình căng cứng. Khuôn mặt âm u như muốn dập tắt ánh sáng mờ lung của buổi chiều tà. Như thế chỉ mới phát hiện có người ngoài ở đây, Lăng Giác hướng ánh mắt sang Lệ Cảnh Trình.

Hai người bốn mắt đụng nhau.

"Đây là?"

Lệ Cảnh Trình nói cho anh ta đáp án thay Vinh Thiện: "Tôi là chồng cô ấy."

"Anh là chồng cô ấy?" Lăng Giác nhìn anh không kiêng dè: "Vậy ư?"

"Chúng tôi chưa ly dị. Không những thế, chúng tôi còn có một đứa con gái." Nửa câu sau, luôn luôn là sự thật không cần tranh cãi.

Lăng Giác lại nhìn sang Vinh Thiện, cô liếc nhìn người đàn ông: "Chuyện này, anh cũng không phải không biết."

Lăng Giác nghe xong bỗng nhiên khóe miệng mỉm cười: "Đúng vậy, tôi đã biết trước rồi, nhưng tôi và cô ấy cũng có con."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, trong lòng thấy tắc nghẹn, cổ họng càng như bị chặn lại. Đôi mắt anh chăm chú nhìn Vinh Thiện chăm chăm, muốn nghe một câu phủ định của cô; nhưng Vinh Thiện dường như đã thừa nhận. Ánh mắt cô phức tạp, nhìn Lệ Cảnh Trình, rồi cô quay sang Lăng Giác nói:

"Chúng ta đi thôi, chú cũng đã tới rồi, ngày mai anh đi gặp chú đi."

"Được."

Lăng Giác đứng dậy trước, rất tự nhiên kéo cánh tay Vinh Thiện, trong chớp mắt giúp cô xếp ghế lại. Vinh Thiện nhìn phía bên cạnh Lệ Cảnh Trình: "Túi xách của tôi."

Lệ Cảnh Trình ngồi đó không nhúc nhích.

Càng không có ý trả túi lại cho Vinh Thiện.

Cô nhào người qua bàn. Bởi vì cái túi được đặt tuốt vào trong, Vinh Thiện chỉ có thể nghiêng người tới, móc ngón tay vào dây túi. Bàn tay Lệ Cảnh Trình đè mu bàn tay cô lại. Khoảng cách giữa hai người rất gần, dường như chỉ cần ngược nhìn là có thể trông tới đáy mắt nhau.

"Vinh Thiện, hẳn là chồng em thật ư?"

Khi đó, quan hệ hôn nhân giữa Vinh Thiện và anh vẫn còn.

Vinh Thiện nghĩ đến buổi hôm nay ở Đế Cảnh. Mặc dù cô ôm mục đích rõ ràng mà tới, nhưng cùng con chơi cả buổi, cảm giác thân thiết đó khiến những cảm xúc sâu trong lòng cô lại kéo về. Cô quý trọng mỗi phút mỗi giây được ở cạnh con.

Còn Lệ Cảnh Trình, từ ngày anh thấy vết sẹo của cô; anh rõ ràng lại dâng lên hi vọng đối với cô.

Có hi vọng nên anh mới có thể đụng chạm cô, lời nói lại tình cảm, thậm chí độ tự tin của anh càng tăng cao.

Bây giờ, sự xuất hiện của Lăng Giác không chỉ là ngoài dự liệu của Lệ Cảnh Trình, mà càng là ngoài dự liệu với Vinh Thiện.

Lệ Cảnh Trình đã cho rằng sự thật sắp được lật lại. Anh nói Tụng Tụng không phải con ruột Vinh Thiện, nhưng thái độ của Lăng Giác rất tự nhiên, vô cùng thân thiết; anh còn có thể tự gạt mình sao?

Vinh Thiện có thể cảm nhận được quanh người Lệ Cảnh Trình có một nỗi bi ai lạnh lẽo dâng lên trong nháy mắt. Lòng bàn tay người đàn ông hơi lạnh, áp lên mu bàn tay cô. Mặc dù anh không dùng nhiều sức nhưng lại làm cô cảm thấy có ngàn vạn cân đang đè lên người mình.

"Lệ Cảnh Trình." Vinh Thiện khẽ kêu lên.

Người đàn ông vẫn không có ý rời bàn tay ra.

Vinh Thiện nhìn chăm chăm đôi mắt anh, hai người gần nhau đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở đầy đó: "Hẳn thật sự là chồng em?"

Lăng Giác ở cạnh xen vào: "Thứ hai người có chỉ là một tờ giấy hôn thú. Nói một cách thẳng thừng là một tờ giấy vụn."

Vinh Thiển nhìn thấy sự sôi sục rất rõ ràng trong đáy mắt Lệ Cảnh Trình, như có luồng sát khí kinh khủng. Dưới tình huống này, có lẽ Vinh Thiển nên tự tin, thẳng lưng mà nói với Lệ Cảnh Trình: "Không sai, Lăng Giác là chồng tôi, chúng tôi còn có Tụng Tụng. Bây giờ chúng tôi đã đoàn tụ một nhà rồi. Lệ Cảnh Trình, anh mau ly hôn với tôi đi, từ nay về sau anh đi cầu độc mộc của anh, tôi cũng sẽ đi cầu độc mộc của tôi."

Nhưng mà...

Có lẽ thần sắc của người đàn ông khiến cô không đành lòng, cổ họng Vinh Thiển hơi nuốt mấy cái, không mở miệng nói.

Từ sau khi thấy vết sẹo trên cổ cô, anh còn đau lòng hơn cả cô.

Chỉ chuyện này thôi cũng đã làm Vinh Thiển ghen lời.

Ngón tay cái của cô thoát khỏi lòng bàn tay Lệ Cảnh Trình, sau đó ấn nhẹ lên chỗ giao nhau giữa ngón cái và ngón trỏ của Lệ Cảnh Trình, rồi lại nhấn mạnh xuống. Những gì cô có thể cho anh hiểu, cũng chỉ có vậy thôi.

Lệ Cảnh Trình cảm nhận được hành động rất nhỏ ấy của Vinh Thiển. Ánh mắt anh dí theo cô; Vinh Thiển đột nhiên hoàn hồn, giã tay khỏi lòng bàn tay Lệ Cảnh Trình rồi xách túi xách lên.

"Chúng ta về nhà đi!"

Những lời này rõ ràng biết không phải nói ình nghe nhưng Lệ Cảnh Trình vẫn vô thức cho rằng vậy.

Nếu như mấy lời này có phúc để cho anh nghe, Lệ Cảnh Trình bảo đảm đây là câu cảm động nhất mà anh nghe được ở kiếp này.

Chúng ta về nhà đi!

Lăng Giác kéo tay Vinh Thiển, cô theo cạnh anh ấy từng bước ra khỏi quán cà phê.

Lệ Cảnh Trình nhìn đăm đăm bóng lưng hai người. Cảnh bọn họ sánh vai nhau mà đi, lọt vào trong mắt anh chẳng thấy xứng một chút nào, mà chói mắt cực kỳ.

Đi ra ngoài quán, Vinh Thiện tới bãi đỗ xe, Lãng Giác nhìn cô, mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.

Dọc đường đi, hai người đều trầm mặc, trong lòng Vinh Thiện có một đồng những vấn đề.

Xe tiến vào khu nhà, Lãng Giác ngẩng đầu nhìn cô: "Đây là chỗ cô ở?"
"Phải."

Vinh Thiện đi trước, tới tầng trệt thì mở cửa ra.

Bảo mẫu nghe thấy tiếng động: "Cô Vinh về rồi!"

Tụng Tụng ôm một quả banh, lao mau tới ôm chân Vinh Thiện: "Mẹ!"

Lãng Giác ngồi xổm người xuống, mắt nhìn chăm chăm Tụng Tụng không chớp. Anh ấy vươn hai tay ôm thẳng bé tới: "Đây..."

"Đây là Tụng Tụng, tên ở nhà là tôi đặt. Thằng bé là con trai anh."

Bảo mẫu giật mình; nói cách khác, người này chính là cha đẻ?

Lãng Giác kéo thằng bé gần lại hơn. Ánh mắt anh ta gấp gáp, một người đàn ông bộc lộ sự kích động không khỏi làm người khác xúc động. Lãng Giác tay ôm chặt thằng bé: "Con của ba!"

Tụng Tụng sợ người lạ, bàn tay nhỏ bé xua xua Lãng Giác. Vinh Thiện kéo tay con: "Ngoan, là ba đó!"

Hai tay anh ta ôm ghì sau lưng con, sau một lúc lâu, mới tiếc nuôi buông ra.

Vinh Thiện tạm thời giao Tụng Tụng cho bảo mẫu, cô dẫn Lãng Giác vào phòng.

Tay người đàn ông khép cửa phòng lại, sắc mặt Vinh Thiện không giấu được kinh ngạc: "Sao anh tìm được đến đây?"

"Hỏi người quản gia về hừ."

Vinh Thiện nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, gương mặt Lãng Giác có luồng khí khái khiếp người. Đã lâu rồi, cuối cùng cô cũng có thể toát ra nụ cười nhẹ nhõm: "Anh tỉnh lại là tốt rồi, rốt cuộc anh đã tỉnh lại khi nào vậy?"

Lăng Giác mỉm cười, không trả lời ngay, chỉ nhìn chăm chăm Vinh Thiện như xuất thần.

Ánh mắt anh làm Vinh Thiện thấy không được tự nhiên: "Nói cho cùng, chúng ta vẫn chưa thể tính là có quen nhau."

Lăng Giác khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn Vinh Thiện: "Phải, lúc tôi suýt chết vẫn chưa từng gặp cô."

"Tôi là Vinh Thiện, dân Nam Thịnh."

"Tôi biết."

Khóe mắt Vinh Thiện kéo dài: "Lúc trước tôi cứ nơm nớp lo sợ. Đã có người đến tìm tôi, muốn tôi giao ngọc bích ra; sau khi tôi xuất hiện, bọn họ cũng mau chóng tìm tới Nam Thịnh. Bây giờ tôi không cần phải sợ nữa, cuối cùng cũng có thể thở phào rồi."

"Cô, tại sao lại muốn giúp chúng tôi? Giả mang thai rồi còn dẫn theo Tụng Tụng, chuyện vừa nguy hiểm còn tổn hại danh dự..."

"Bởi vì ông Lăng có ơn với tôi, còn cả... Tổng Thanh Giác."

Ánh mắt Lăng Giác lấp lánh: "Tổng Thanh Giác sao cơ?"

Vinh Thiện quan sát nét mặt anh, chắc hẳn anh ấy không biết, nên ghen giọng: "Không có gì."

"Giữa chúng ta còn có gì không nói được?"

"Tôi, tôi chỉ muốn nói, chị ấy đã cứu tôi."

Lăng Giác cười, nhưng Vinh Thiện cảm thấy ý cười của anh vẫn không chạm tới đáy mắt. Cơ thể cao to của Lăng Giác vẫn dựa vào tường: "Tổng Thanh Giác là cảnh sát nằm vùng. Cô ấy có ý định tiếp cận tôi, sau đó còn có con với tôi. Tôi ngu ngơ ra ngoài liền bị mai phục, toàn trường mười mấy chỉ tôi còn sống, còn thành người thực vật hai năm..."

Ánh mắt anh ta nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ của Vinh Thiện không buông: "Cô chắc cũng biết tôi không phải người tốt lành gì, vì sao còn giúp tôi?"

"Bởi vì trước khi đi Thanh Giác có nói một câu."

"Nói gì?"

"Từ đầu chí cuối chị ấy khẳng định anh là người tốt. Chị ấy nói anh là người tốt nên tôi sẽ tin. Nhà họ Lăng đã suy sụp lung lay sắp đổ, chỉ dựa vào một mình ông Lăng để chống đỡ, hy vọng duy nhất của ông ấy là bảo vệ được huyết mạch của nhà họ Lăng. Chuyện Thanh Giác nằm vùng lúc đó đã không còn là bí mật, người của hắc đạo sẽ đối phó chị ấy, chúng cho rằng chị ấy đã có được chứng cứ bất lợi. Sau khi anh gặp chuyện không may, kẻ muốn mạng sống của chị ấy lại càng nhiều. Ông Lăng rơi vào đường cùng nên tìm tôi giúp. Một mặt ông ấy tuyên bố tôi là vợ sắp cưới của anh, mặt khác cao giọng thừa nhận tôi đã mang thai. Tôi ở ngoài sáng, Thanh Giác trong tối. Lúc đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, tôi biết vẫn luôn có người theo dõi. Mười tháng mang thai, tôi đều được giả trang như thật. Tôi vốn cho rằng, đợi Thanh Giác sinh con xong tôi có thể quay về, nhưng tôi vạn vạn lần không biết bệnh cũ của ông Lăng tái phát rồi đột nhiên ra đi, còn Thanh Giác, cuối cùng..."

Giữa lúc ở cũ, Tống Thanh Giác được phát hiện đã chết trong nhà trọ của cô ấy, trong nhà có dấu vết bị người lục lọi. May mắn duy nhất là, vì chuyện này mà ông Lăng đã làm vở diễn này càng thêm giống thật, đứa bé sau khi sinh tạm thời giao cho Vinh Thiển để ứng phó với các trường bối trong này.

Nhưng sau khi ông Lăng qua đời, Lăng Bồi Nam cùng mấy người trưởng bối nhà họ Lăng bắt Vinh Thiển giao đứa bé ra. Lúc đó nhìn xung quanh cô chẳng quen ai cả. Không còn ông Lăng che chở, Vinh Thiển sợ những người đó sẽ tìm ra Tụng Tụng, càng sợ người nhà họ Lăng sẽ làm chuyện bất lợi với thằng bé nên cô ôm Tụng Tụng biến mất khỏi Bội An.

Khả năng giám định bảo vật của Vinh Thiển tất cả đều do một tay ông Lăng truyền cho. Ông ấy và Tống Khôi là bạn tốt, cũng dọn sẵn cho Vinh Thiển một con đường tốt, cho cô một danh phận làm học trò của Tống Khôi.

Trong hơn một năm Vinh Thiển và Tụng Tụng đi trốn, cô chuyên tâm nghiên cứu sách vở ông Lăng để lại cho cô, cộng thêm thiên phú về ngành này, cô mới có được khả năng như hiện giờ.

Ánh mắt Lăng Giác lạnh lẽo thấu xương, Vinh Thiển nhìn anh: "Chẳng ai biết anh còn có thể sống lại không. Nỗ lực của mọi người đều vì muốn bảo vệ một đứa bé cho nhà họ Lăng."

Người đàn ông bước nặng nề tới trước cửa sổ, ở đây không như Đế Cảnh mà có cửa sổ sát đất để nhìn hết ra ngoài. Người đàn ông đứng ở đó, bóng lưng hiu quạnh.

Vinh Thiển nhìn như mất hồn, nghĩ lại lúc cô đi ra khỏi quán cà phê, dáng vẻ Lệ Cảnh Trình hình như cũng là thế này. Cô không khỏi mỉm cười.

Hiện tại Lăng Giác đã trở về, cô có thể trả Tụng Tụng lại cho anh ấy, đột nhiên cô cảm thấy bờ vai nhẹ nhõm rất nhiều.

Người đàn ông bỗng nhiên xoay người lại, cảm xúc kìm nén thoáng như đã thành hư không: "Tôi muốn ở tại chỗ này."

"Hả?" Vinh Thiển không hiểu, nhà họ Lăng nhà to nghiệp lớn còn cô một chỉ là một chỗ nhỏ.

"Đám người đó tới vì viên ngọc bích, chắc chắn sẽ không chịu để yên. Tạm thời tôi không thể quay về nhà họ Lăng, thoáng cái đã hai năm, công ty bây giờ cũng không ở trong tay tôi."

Lăng Giác nhìn sắc mặt Vinh Thiển: "Cô đã trốn sao lại quay lại làm gì?"

"Cảnh sát có tìm được tôi, bảo tôi hợp tác ta với họ. Bọn họ còn nói người của hắc đạo sắp tra được anh ở đâu rồi, tôi cũng luôn do dự có nên quay về không."

Vinh Thiển cười lắc lắc đầu: "Anh nói tôi có phải giống mọi nử không?"

"Bọn họ không bảo đảm người thân của cô sẽ an toàn sao?"

Vinh Thiển sờ sờ hai bên vai, làm dáng vẻ sợ hãi: "Nhưng vậy cũng rất đáng sợ rồi, đúng không?"

Lăng Giác không khỏi bật cười: "Vậy tôi cũng sẽ hợp tác với cảnh sát. Bắt được những kẻ đó, tôi mới có thể an ổn sống qua ngày."

"Anh, anh rốt cuộc là người tốt hay người xấu?"

"Không phải cô nói cô tin Tống Thanh Giác sao? Huống hồ, có ai đi nói mình là người xấu?"

"Anh thôi đi, anh dám hợp tác với cảnh sát?"

Vừa nói ra những câu này Vinh Thiển lại có cảm giác dẫn sói vào nhà, nhưng Tống Thanh Giác là một cảnh sát, chị ấy tin Lăng Giác tới chết, thì ít nhất anh ta cũng không phải người phạm tội ác tà trời nhỉ?

Lăng Giác cười cười: "Cô đã leo lên sân khấu, vở này nhất định phải diễn tiếp. Đám người kia chưa bị giết trước thì cô đi tới đâu đều nguy hiểm cả."

"Không phải anh và bọn chúng cùng một phe sao?"

"Đen ăn đen thôi."

Lăng Giác tiến lại gần Vinh Thiển, hai người như muốn đụng vào nhau, Vinh Thiển vội lùi về sau.

"Trong lúc này, chúng ta phải ở cùng một chỗ. Ai cũng biết chúng ta là vợ chồng, chúng ta phải làm hơn cả một đôi vợ chồng thật."

"Tôi không làm được." Vinh Thiển xoay người.

"Những kẻ đó hại chết Tống Thanh Giác, cô không muốn cô ấy có thể nhắm mắt sau khi chết ư?"

Bóng lưng Vinh Thiển cứng đờ. Cô xoay người nhìn Lăng Giác: "Vậy còn anh, mặc dù chị ấy là cảnh sát nhưng đã yêu anh, anh có yêu chị ấy không?"

"Bây giờ cô là vợ tôi mà lại hỏi tôi vấn đề này?"

"Tôi luôn muốn biết Tống Thanh Giác mang thai mười tháng sinh hạ Tụng Tụng cho anh, vậy những gánh nặng đeo trên vai chị ấy có đáng giá hay không."

Lăng Giác tránh ánh mắt Vinh Thiển: "Vậy cô hẳn phải nhớ cô ấy tin tưởng tôi thế nào."

Vinh Thiển cup tầm mắt xuống.

Lúc Tống Thanh Giác mang thai, có thể ở cạnh cô ấy cũng chỉ có Vinh Thiển. Đối với Lăng Giác, Tống Thanh Giác tình sâu vô cùng. Cô ấy bảo Vinh Thiển bất luận thế nào cũng phải giúp đỡ nhà họ Lăng; nếu như Lăng Giác có ngày tỉnh lại mà cô ấy lại không còn, Vinh Thiển nhất định phải bảo vệ anh đàn ông thay cô ấy.

Vinh Thiển cảm thấy chuyện này tựa như nằm mơ, giống như một câu chuyện không có thật trong tiểu thuyết ngôn tình, nhưng cô cũng có suy nghĩ làm việc nghĩa thì không chùn bước, cô đã giúp nhà họ Lăng hai năm, cũng nên giúp cho trót.

Bàn tay Lăng Giác rơi xuống vai Vinh Thiển: "Vừa nãy là chồng cô? Hai người còn có con gái sao?"

"Phải."

"Chuyện của chúng ta, đừng nói với bất kỳ ai. Càng là người thân cận, trái lại sẽ càng hại bọn họ."

Vinh Thiển cũng đã hiểu được điều này từ lâu.

Lệ Cảnh Trình lái xe nhưng tay chân không chịu nghe anh sai khiến. Người đàn ông mà Vinh Thiển nói đã đứng trước mặt anh rất rõ ràng, Lệ Cảnh Trình không có cách nào thuyết phục mình.

Anh còn điều gì chưa thông suốt?

Tụng Tụng không phải con anh. Người kia vừa xuất hiện, luôn miệng gọi Vinh Thiển là bà xã.

Quan hệ thế này còn phải cho dò la ư?

Vinh Thiển nói, năm đó khi cô gặp chuyện đã được người cứu, người đó tám phần chính là Lăng Giác.

Lệ Cảnh Trình cũng không biết làm sao anh có thể lái xe về được Đế Cảnh. Lúc cánh cổng sắt trước mắt từ từ mở ra, người đàn ông cảm thấy cung điện trước mặt tựa như phát ra ánh sáng sắc sỡ, lại giống như miệng một cái chậu máu, chực muốn nuốt anh vào.

Anh nặng nề bước xuống xe, hai chân cứng ngắc. Lệ Cảnh Trình nâng cánh tay lên.

Anh bước trên con đường bằng phẳng, người thấy hơi hẫng, lắc lư. Thịnh Thư Lan đang đứng ở cửa chờ anh. Lệ Cảnh Trình đến gần hơn, ngẩng mắt lên nhìn cô: "Sao em ở đây?"

"Vừa nãy nghe thấy tiếng còi nên em biết anh đã về."

"Ăn cơm chưa?"

"Chưa, đang đợi anh."

Lệ Cảnh Trình nhìn người phụ nữ trước mặt. Thịnh Thư Lan đứng ở trước cửa, ánh đèn màu mật ong bao phủ trên đỉnh đầu cô, cả người nhìn tĩnh lặng và dịu dàng. Thẩm Tinh Mạn nuôi dưỡng cô từ nhỏ, nuôi theo những chuẩn mực để làm phu nhân của nhà họ Lệ.

Cô yêu anh còn hơn anh yêu chính mình, hết lòng chiều chuộng anh; Lệ Cảnh Trình không biết rốt cuộc thứ anh đang đuổi theo cái gì chứ?

Hai tay Thịnh Thư Lan xoắn góc áo, muốn nói nhưng lại thôi.

Lệ Cảnh Trình mệt mỏi rũ rời, nhắc chân: "Vào thôi!"

"Cảnh Trình!"

Lệ Cảnh Trình liếc qua cô.

"Chuyện đính hôn của chúng ta..." Thịnh Thư Lan trong lòng luyến tiếc vô vàn. Đây là điều mỗi ngày cô tha thiết ước mơ, nhưng cô thực sự không dám đánh cược một phen.

Cậu hai nhà họ Lệ ấy âm hiểm như rắn độc, lờ như ở tiệc đính hôn anh ta thật sự sẽ nói ra chuyện gì đó không thể chịu được, đến lúc đó, không chỉ cô không bước xuống lễ đài được, còn Lệ Cảnh Trình phải làm sao?

Không phải là đâm vào mặt anh trước mặt mọi người sao?

"Chuyện đính hôn sao cơ?"

Thịnh Thư Lan cụp mi mắt xuống. Những gì hôm đó Lệ Cảnh Trình và Thẩm Tinh Mạn nói cô nghe thấy hết; đợi Lệ Cảnh Trình nói, không bằng chính cô mở miệng: "Hay là, coi như bỏ đi!"

"Vì sao?"

Trong mắt Thịnh Thư Lan sương mù mờ mịt nổi lên: "Em biết anh thích Vinh Thiên, có lẽ cũng là nhất thời cho vơi giận thôi."

Lệ Cảnh Trình nhìn Thịnh Thư Lan đang cúi đầu: "Em không muốn đính hôn với anh sao?"

"Em muốn! Dĩ nhiên em muốn..."

Lệ Cảnh Trình không nói gì nữa, thân thể cao to đi vào trong.

Thịnh Thư Lan kinh ngạc, nhìn bóng lưng Lệ Cảnh Trình đi nhanh vào trong. Theo tính nết của anh, chuyện thuận nước đẩy thuyền thế này sẽ không thành ra như vậy.

Chẳng lẽ Lệ Cảnh Trình lại thay đổi ý định?

Thịnh Thư Lan vội bước theo sau, dù sao tâm tư của người đàn ông này cô chưa bao giờ đoán ra được.

Ngày hôm sau.

Vinh Thiên thức dậy rất sớm, tối hôm qua Tụng Tụng ngủ trong phòng Lăng Giác, cô sợ hai người đó sẽ ngủ không ngon.

Đi vào phòng khách, Vinh Thiên lười biếng vặn thắt lưng, bỗng nhiên thấy Lăng Giác đang đứng trước cửa sổ như một bức điêu khắc.

Vóc dáng anh ấy rất cao, nhất định là hơn 1m8. Thân hình gầy gọn, nhưng nhờ luyện quyền lâu nên thân hình anh ấy chẳng có vẻ gì ốm yếu.

Vinh Thiên nhìn hơi xuất thần, cô vẫn chưa quen Lăng Giác như thế này, cô cũng không nhìn ra rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, tâm tư còn sâu hơn đáy biển.

Cô bước tới, người đàn ông lấy lại tinh thần, khuôn mặt hơi lạnh: "Dậy rồi!"

"Sao anh dậy sớm thế?"

"Đột nhiên không phải nằm trên giường bệnh nữa, rất nhớ cảm giác nhìn mặt trời mọc."

"Thanh Giác cũng nói rất thích mặt trời mọc..."

"Đừng nhắc tên cô ấy trước mặt tôi."

Nhìn đôi lông mày sắc bén của Lăng Giác nhăn lại, Vinh Thiên hơi nhếch môi. Lăng Giác lại nhìn cô, tóc vẫn còn rối, chưa được chải đầu. Người đàn ông giơ ngón tay lên, rất tự nhiên vuốt lại tóc cho cô.

Lưng Vinh Thiên cứng đờ: "Để tự tôi."

"Cô phải quen tôi và cô thế này."

Lăng Giác nghiêng lại gần mặt Vinh Thiễn: "Cô trông rất đẹp, nói không chừng ngày nào đó chúng ta có thể diễn giả làm thật."

Vinh Thiễn kéo bàn tay anh xuống: "Tôi quen dùng lược chải đầu rồi."

Cô xoay người, Lăng Giác lại ôm lấy cánh tay cô, khuôn mặt anh che gần cổ cô: "Cô thử nói xem, chồng cô có thể làm ra chuyện gì xấu không?"

"Chuyện xấu gì?"

"Anh ta biết quan hệ của tôi và cô, lại cho rằng Tụng Tụng là con chúng ta, anh ta sẽ không phá hoại gì chứ?"

Vinh Thiễn vẫn luôn biết điều đó: "Sau khi mang Tụng Tụng về, tôi đã nói nặng lời với anh ấy không ít lần. Huống hồ hôm qua như vậy, anh ấy cũng đã thấy tận mắt, càng chắc chắn Tụng Tụng là con của anh và tôi. Còn chừng mười ngày nữa anh ấy sẽ phải đính hôn, lần này là dập hết hy vọng rồi, sẽ không gây trở ngại nữa."

"Như vậy cũng tốt! Tôi có lên mạng tra dò tài liệu về anh ta. Cũng không đơn giản! Anh ta muốn ngáng đường thì chuyện kia thật sự rất khó làm."

Vinh Thiễn nghĩ thầm, chắc chắn không thể nào; chỉ là, Lệ Cảnh Trình bị một đòn kích như vậy, có thể đoán nếu cô muốn gặp Gạo Nếp sẽ càng khó hơn.

Đầu lại bị sờ; Vinh Thiễn hoàn hồn, nhìn về phía Lăng Giác: "Đừng có chạm vào tôi."

"Tôi đâu có sờ chỗ khác của cô, cũng là muốn cho cô làm quen."

"Đúng rồi! Chú nói hôm nay muốn tới mang Tụng Tụng đi làm giám định ADN."

"Tôi đã về rồi còn làm cái gì nữa?"

Lăng Giác bước ra ngoài được hai ước, nhìn lại quần áo trên người: "Tôi đưa cô đi làm trước, sau đó còn phải tới trung tâm mua sắm mua vài món đồ."

Trước phòng đấu giá.

Sương mù rất dày.

Hôm nay trời cũng không tốt, tầm nhìn rất ngắn. Trông ra, cảnh vật cách đó mười, hai mươi mét toàn bộ bị che khuất; dù có người đột nhiên tới gần, chính mình cũng sẽ có cảm giác không thực, như thể đối phương từ trong tranh đi ra.

Lệ Cảnh Trình qua kính chắn gió thấy người đi đường và xe cộ thỉnh thoảng lướt qua, cách một lớp kiếng càng có vẻ không rõ ràng.

Sáng sớm anh đã lái xe tới đây. Anh không tới nhà trọ của Vinh Thiến; sợ tận mắt thấy cảnh Lăng Giác và Vinh Thiến cùng đi ra, trong lòng không dễ chịu, sẽ không có cách nào tiếp nhận.

Nếu hai người đó về nhà, “cửu biệt thăng tân hôn”, có phải sẽ đưa Vinh Thiến đi làm không?

Lệ Cảnh Trình nổi lòng rối bời, thất thần nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Sáng sớm lúc anh thức dậy, Gạo Nếp đang ngủ say sưa. Lệ Cảnh Trình nhìn khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ của con liền xúc động.

Anh muốn hỏi Vinh Thiến xem cô yêu Tụng Tụng không? Cô đã có thể đón nhận một người đàn ông mình không yêu sâu đậm thì sao không thể chỉ đem toàn bộ tình yêu của mình cho con gái thôi?

Đã không yêu thì sao cô không quay đầu lại tìm anh?

Tốt xấu bọn họ cũng còn có chung một đứa con.

Trong lòng bế tắc, anh liền lái xe tới đây.

Lệ Cảnh Trình nhìn đồng hồ. Còn sớm.

Vinh Thiến và Lăng Giác ra khỏi nhà, đi tới chỗ đậu xe. Vinh Thiến nhìn sắc trời, người đàn ông cầm lấy chìa khóa xe trong tay cô.

"Ồ, anh được không đó?"

"Sáng sớm đi hỏi câu đó với một người đàn ông trưởng thành, cô thấy thích hợp hả?"

Vinh Thiến bây giờ mới phát hiện người này da mặt dày thế nào: "Không phải, anh đã hai năm không lái xe, có chắc chắn là mình có thể không?"

"Tất cả đều phải bắt đầu lại, tôi sẽ thử."

Lăng Giác nói xong liền ngồi vào ghế lái trước, Vinh Thiến kêu to: "Vậy anh cũng đừng chọn đúng lúc thời tiết thế này chứ!"

Lăng Giác nịt chặt dây an toàn, nhấn chân ga một cái. Vinh Thiến thấy tình trạng này vội kéo tay anh ta: "Lái chậm thôi!"

Thường thì đàn ông rất tự tin khi cầm lái, nhưng hôm nay sương mù dày đặc, hơn nữa không quen đường xá nên Lăng Giác lái xe như trong mê cung.

Vinh Thiến thò đầu ra nhìn: "Sai rồi sai rồi! Anh lấn sang làn vàng rồi!"

Còn cả con đường phía trước, Vinh Thiến căng thẳng độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Lăng Giác lại có cảm giác càng lúc càng thuận tay: "Yên tâm, tôi sẽ đưa cô đến nơi an toàn."

Một hồi vất vả cũng được nhìn thấy tòa nhà văn phòng cao vút phía trước, Vinh Thiến trong lòng thả lỏng: "Khi vào cổng phải cẩn thận! Nếu không anh thả tôi ở ven đường đi?"

"Không sao đâu, tôi đưa cô vào."

Xe Lệ Cảnh Trình đậu ở cổng phòng đấu giá. Ánh mắt anh lơ đãng nhìn về phía trước, thấy có chiếc xe xiêu vẹo chạy tới.

Vinh Thiến che mắt: "Anh làm gì thế hả, lái ổn định chút đi!"

"Không phải vừa có người đột nhiên nhảy ra đấy chứ?" Lăng Giác đánh tay lái.

Lệ Cảnh Trình nhận ra chiếc xe kia là của Vinh Thiến, nhưng sao lại lạng lách lung tung? Muốn làm gì vậy?

Lệ Cảnh Trình chưa kịp có phản ứng, Lăng Giác đã đánh tay lái, anh nghĩ quay đầu xe rồi chạy thẳng, cũng không chú ý tới xe của Lệ Cảnh Trình.

Lệ Cảnh Trình vừa nhìn thấy, anh muốn lùi xe cũng không còn kịp rồi.

Đuôi xe Vinh Thiến đụng một cái rầm vào đầu xe Lệ Cảnh Trình.

Qua kính chiếu hậu, Vinh Thiến nhìn lại bảng số xe đằng sau. Cô đẩy vai Lăng Giác: "Xong đời! Anh biết đã đụng phải ai không? Tiền sửa chữa trả chết tôi luôn!"

Lăng Giác thò đầu ra nhìn.

"Hình như là xe của chồng cô."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 06 : Một nụ hôn tai họa !

Edit: Lưu Tinh

Vinh Thiển không nhìn lại người đang ngồi trong xe: "Thực sự?"

"Aston Martin One—77 màu trắng, bốn năm nghìn vạn."

Vinh Thiển liếc mắt: "Không phải là anh hôn mê hai năm sao?"

"Xe này được bán từ 10 năm trước."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Lăng Giác nhún nhún vai: "Đền tiền thôi."

"Tôi không có tiền."

Lăng Giác nhìn cô: "Tôi cũng không có tiền."

Lệ Cảnh Trình nhìn xuống đầu xe, nhìn xong lại nhìn đến hai người đang ngồi ở ghế điều khiển.

Lăng Giác đẩy cửa xe đi xuống, Vinh Thiển cũng theo sau.

Lần này, đụng phải cũng không nhẹ. Xe của Vinh Thiển cũng bị trầy không ít. Lệ Cảnh Trình mở cửa ra, bước xuống, anh mặc một bộ tây trang màu đen, Lăng Giác nhìn anh rồi quay ra nói với Vinh Thiển: "Đi bảo hiểm."

Cho xin đi, đại ca!

Vinh Thiển liếc nhìn anh một cái, đi bảo hiểm, có bán cô đi cũng không đủ bồi thường.

Lệ Cảnh Trình sa sầm, nhìn về phía Vinh Thiển: "Cô chịu trách nhiệm."

Ách.

"Sao anh lại dừng ở đây?"

"Ở đây có cho phép đậu xe, sao tôi không thể dừng?" Lệ Cảnh Trình hỏi lại.

Vinh Thiển nhìn Lăng Giác, trời ơi, không phải anh đang đóng vai chồng cô sao, tại sao gặp chuyện lại có thể dừng dừng như vậy.

Lăng Giác hiểu ý cô, liền tiến lên ôm lấy vai Vinh Thiển: "Bà xã, đợi anh gặp được chú rồi, sẽ bồi thường cho anh ta."

"Được, được, được." Vinh Thiển không ngừng gật đầu.

Hai tiếng “bà xã” kia khiến Lê Cảnh Trình cảm thấy chói tai cực kỳ. Anh nhìn chăm chăm cánh tay Lăng Giác đang ôm Vinh Thiển, từ trong túi lấy điện thoại di động ra.

Vinh Thiển nhìn Lê Cảnh Trình, đẩy tay Lăng Giác ra: "Điện thoại có siêu thị, anh đi trước đi."

"Em có thể tự mình xử lý?"

"Được mà."

Lăng Giác quay người đi, nghĩ nghĩ một lúc, quay đầu lại nói: "Đừng nói dài dòng với anh ta, nhớ nghĩ tới Tụng Tụng."

Trong mắt Lê Cảnh Trình lộ ra nghiêm nghị.

Vinh Thiển tiến lên kéo tay Lăng Giác, bước lên phía trước một đoạn: "Anh có tiền không?"

"Không có."

Vinh Thiển lấy ra ít tiền trong ví: "Cầm lấy."

Người đàn ông không ngần ngại giơ tay ra: "Cảm ơn bà xã."

Vinh Thiển xoay người, thấy Lê Cảnh Trình khoanh hai tay trước ngực, người dựa vào thân xe: "Cô ở bên ngoài đang nuôi tiểu bạch kiểm* hay sao?"

(*Lưu Tinh: Ở đây ý anh ấy đang xía xói Vinh Thiển nuôi trai J)

Vinh Thiển suy nghĩ một chút, nhìn vào thì Lăng Giác thật đúng là giống như vậy, nhưng cô lập tức giận tái mặt: "Anh đừng có đoán mò."

"Cô là vợ của tôi, Vinh Thiển."

"Nhưng tôi đã ký tên."

"Ký tên thì sao, tôi không nộp đơn ly hôn làm gì tôi?"

Vinh Thiển nghiêng răng: "Vậy anh đưa đây, tôi mang đi nộp."

"Tôi không ly hôn nữa, không cần cô nhọc thân."

Vinh Thiển nhìn Lê Cảnh Trình đang giương cao cằm, rõ ràng là một gương mặt hoàn mỹ, ngạo khí hơn người, nhưng sao cái miệng chỉ toàn nói ra những lời vô lại?

"Cô cùng anh ta thân mật như vậy, chẳng bao lâu cả Nam Thịnh này đều sẽ biết. Đến lúc đó, tôi sẽ công khai chuyện chúng ta đã kết hôn với truyền thông, đồng thời còn cho họ biết cô chính là mẹ ruột của Gạo Nếp."

"Anh —— "

"Em không muốn nhận con gái nữa sao?"

Muốn, dĩ nhiên là cô muốn.

Nhưng nếu sự việc này truyền ra ngoài, người khác biết cô là vợ của Lê Cảnh Trình, sẽ nghi ngờ quan hệ giữa cô và Lăng Giác...

"Lê Cảnh Trình, sự tình đã như vậy, anh còn làm chuyện dư thừa như thế làm gì?"

Người đàn ông chỉ tay vào cô: "Trước tiên em nghĩ xem làm sao bồi thường chiếc xe cho tôi đi."

Vinh Thiển liếc nhìn xung quanh, sợ đám người kia và Lăng Bồi Nam cho người theo dõi.

"Sau này anh đừng tới đây nữa."

"Con đường này là của em? Có ghi tên em sao?"

Lê Cảnh Trình nói xong liền mở cửa xe ngồi vào trong.

Vinh Thiển không ngờ anh cứ như vậy mà đi. Cô nhìn nhìn lại đuôi xe của mình.

Vừa tới công ty không lâu, thư ký liền gõ cửa tiến vào.

"Cô Vinh, ngài Lăng hai ngày trước đã tới ấy muốn gặp chị."

"Bảo ông ta đến phòng họp đi."

"Được."

Lúc Vinh Thiển đi vào, Lăng Bồi Nam đang đứng ở phía trước cửa sổ.

"Đứa bé đâu?"

"Chú đừng vội, sắp có người đến gặp chú."

"Là ai vậy?"

Vinh Thiển mỉm cười: "Nhất định là người mà chú muốn gặp nhất."

Khi Lăng Giác đến, anh đã thay bộ quần áo khác. Âu phục thẳng tắp, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, trông cứ như một tổng tài có phong cách.

Thư ký đưa anh vào, Lăng Bồi Nam thấy Lăng Giác, liền giật mình, vội lấy mắt kính xuống nhìn kĩ: "Lăng Giác?"

"Chào chú."

Người đàn ông đi nhanh đến phía Lăng Bồi Nam, dùng sức ôm.

"Lăng Giác, cháu không có việc gì là tốt rồi, tốt quá rồi."

Vinh Thiển cũng đứng lên theo.

"Chú, hai năm qua chú có khỏe không?"

"Khỏe, khỏe, cháu đã ở đâu?"

"Cháu lúc trước ở nước ngoài dưỡng bệnh, nay đã hồi phục mới quay về."

Về mặt Lăng Bồi Nam kích động, tựa hồ là thật tình vì nhìn thấy Lăng Giác mà cao hứng, ông vỗ vỗ vai Lăng Giác: "Đứa bé kia thật sự là con của cháu?"

"Đương nhiên rồi."

"Cháu đã nói vậy, chú cũng an tâm."

Vinh Thiển ở bên cạnh nói đùa: "Chú, vậy có phải cháu không cần mang Tụng Tụng làm giám định ADN nữa?"

"Xem ra cháu nhất định để bụng chuyện này rồi."

Lăng Giác liếc nhìn Vinh Thiển, cười ra tiếng.

Tôn Giai Lâm nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Trình liền tới quán bar.

Lúc đậu xe, nhìn thấy xe của Lệ Cảnh Trình thì giật mình một chút.

Hắn đi vào nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đang ngồi ở quầy bar.

"Xe của cậu bị ai đụng à?"

"Ừ."

"Ai mà có lá gan lớn như vậy?"

"Cậu nào ngăn à?"

Tôn Giai Lâm vừa nghe kiểu nói này: "Vinh Thiển đụng phải không?"

Bằng không, Lệ Cảnh Trình sẽ không dễ yên như vậy.

"Ừ."

"Đủ lợi hại nha! Cô ta đụng xe cậu thành ra như vậy, cậu có đòi cô ta bồi thường không?"

"Lúc đó cô ấy đi cùng một người đàn ông khác."

"Hả?" Tôn Giai Lâm bối rối: "Không phải Hoắc Thiếu Huyền chứ?"

Lệ Cảnh Trình mân mê miệng ly rượu, hiện tại anh cảm thấy Hoắc Thiếu Huyền kia không còn là vấn đề nữa rồi.

Anh nói vắn tắt mọi chuyện với Tôn Giai Lâm. Tôn Giai Lâm kinh ngạc nhếch miệng: "Vậy cũng được sao?"

Lệ Cảnh Trình rũ mắt xuống, ngón tay gõ nhẹ trên bàn.

Tôn Giai Lâm huých vai anh: "Đã như vậy, cậu còn không từ bỏ đi? Mình cũng đã nói, Vinh Thiển không phải kẻ dễ bắt nạt, loại phụ nữ này mình không thể trêu vào. Như Thư Lan ấy, có điểm nào không tốt?"

"Trên đời này chẳng có người phụ nữ nào mà Lệ Cảnh Trình này không thể trêu vào đâu."

"Không phải, người anh em ơi, cậu sao mà quá cứng đầu."

Tôn Giai Lâm nhấp một hớp rượu: "Khi cô ta trở về, liền để cho cậu đình ninh rằng thằng nhóc kia là con trai cậu. Hiện tại cha của đứa bé đã xuất hiện, cậu còn xem cô ta là bảo vật?"

Lệ Cảnh Trình ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu, không nói lời nào.

Tôn Giai Lâm lại hỏi: "Vậy cậu có tính toán gì không? Đừng nói là cứ diễn cái màn cậu đuổi, cô ta chạy?"

Lệ Cảnh Trình nheo mắt, đôi mắt phượng hẹp dài lạnh lùng liếc xéo Tôn Giai Lâm một cái.

Hắn ta giơ tay lên: "Mình lỡ miệng, được rồi chứ?"

"Mình cứ đuổi theo, cô ấy cứ chạy. Mình đã cảm thấy đủ mệt mỏi rồi. Lần này mình quyết định sẽ ngồi yên một chỗ, xem cô ấy có tự đến tìm mình hay không."

"Được, rồi sao nữa?"

"Trước đây, trong lòng mình còn dao động, nhưng bây giờ đã thấy rõ tình thế, người đàn ông kia cũng đã xuất hiện, mình liền đối phương pháp. Vinh Thiển khiến mình không dễ chịu, mình sẽ để hắn ta càng không dễ chịu."

Rượu trong miệng Tôn Giai Lâm nuốt chút nữa thì phụt ra.

"Cậu điên rồi à."

"Ác hơn nữa cậu còn chưa từng thấy."

"Không phải..."

Tôn Giai Lâm không có cách nào lý giải rõ ràng: "Hiện tại Vinh Thiển muốn yên ổn sống cùng hắn ta, mới quyết định đưa hắn về nhà sống cùng. Đã như vậy, cậu có chĩnh hắn cũng vô dụng nha."

"Thế nào lại vô dụng? Mình sẽ để hắn phải lâm vào cảnh khốn cùng, làm chuyện gì cũng không xong, xung quanh luôn gặp phải trắc trở, kết quả là phải dựa vào sức lực một người phụ nữ mà nuôi gia đình. Mặt khác ở phòng đấu giá mình lại gây khó dễ cho Vinh Thiển. Khi giữa bọn họ liên tục nảy sinh vấn đề, cuối cùng lâm vào bế tắc, khẳng định sẽ không ngừng khắc khổ. Lúc đó họ sẽ biết giữa hai người vốn không có tình yêu, càng không thể chung sống cùng nhau."

Tôn Giai Lâm nhú mào: "Sau đó cậu lại “chiếu đơn thu về”*?"

(* Ở đây ý nói anh Lê sẽ ra tay tóm Thiển Thiển về lại bên cạnh ^^)

"Sau đó, mình cũng không cần nữa."

Lê Cảnh Trình nói xong, lắc nhẹ ly rượu trong tay, bên trong ly truyền đến tiếng lách cách của mấy viên đá nhỏ.

Tôn Giai Lâm không nói thêm gì nữa, phàm là chuyện mà Lê Cảnh Trình muốn làm, không gì có thể ngăn cản được.

Lăng Giác đến phòng đấu giá một chuyến như thế, từ trên xuống dưới mọi người đều biết anh và Vinh Thiển có quan hệ.

Sau khi tiễn Lăng Bồi Nam về, Lăng Giác liền muốn kéo Vinh Thiển đi mua xe. Vinh Thiển tròn tròn mắt: "Anh có tiền?"

"Tôi đường đường là cậu chủ Lăng, em nói những lời này là đang coi thường tôi sao?"

Lăng Giác chọn một chiếc xe BMW X6 màu trắng cho Vinh Thiển.

Lúc quẹt thẻ, Vinh Thiển vội vàng kéo tay anh: "Anh mua thật hả?"

"Đương nhiên, làm sao vậy?"

"Tôi có xe rồi, sửa sang lại một chút là được."

"Chiếc xe vừa nhỏ vừa xấu kia làm sao xứng với thân phận Lăng thiếu phu nhân?"

Vinh Thiển còn muốn ngăn cản, hai tay anh đã nhanh chóng bao phủ hai bên gò má mịn màng của cô, động tác thân mật như vậy nhất thời khiến Vinh Thiển không nhúc nhích được.

"Vinh Thiển, tôi muốn mua cho em, sau này những gì tôi cho em, em cứ ngoan ngoãn tiếp nhận là được."

Xế chiều hôm đó họ đã hoàn tất các thủ tục mua xe. Lăng Giác lái xe mới, về đến nhà, đưa một chiếc thẻ ATM cho Vinh Thiển, "Hôm nào anh ta tìm em, em dùng tiền trong thẻ này đền cho anh ta."

"Đây là?"

"Mặc kệ thế nào, dù hiện tại tôi chưa trở về nhà họ Lăng, nhưng tôi vẫn là cậu chủ của nhà họ Lăng. Chúng ta tạm thời không quay về, thì ở lại Nam Thịnh này. Những người đó dù sao cũng đã vất vả để tìm đến đây rồi, nếu chúng ta lại đổi chỗ ở sẽ khiến họ hoài nghi."

Vinh Thiển cầm chiếc thẻ ATM kia, Lăng Giác đi mua vài món đồ nhét vào trong tủ lạnh.

Ăn xong cơm chiều, Vinh Thiển trở về phòng đọc tư liệu, Tụng Tụng cùng Lăng Giác đang nằm ngủ ở phòng bên kia.

Cô chợt thấy khát nước, cầm ly đứng dậy định ra bên ngoài chuẩn bị rót nước.

Ra khỏi phòng, nhìn thấy cửa phòng Lăng Giác mở rộng.

Vinh Thiển rón rén đi đến, không biết Tụng Tụng theo Lăng Giác có gây âm ỉ hay không. Cô đứng ở cửa, bên trong chỉ mở đèn tường, Tụng Tụng

đang nằm bò trên giường nhỏ, gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say sưa, dưới ánh đèn nhu hòa càng thêm đáng yêu.

Ánh mắt Vinh Thiển dời xuống, lại nhìn thấy Lăng Giác đang ngồi trên sàn nhà. Bên cạnh anh có năm, sáu vỏ lon bia vứt đầy.

Cô nhất thời kinh ngạc, ban ngày nhìn qua tâm tình Lăng Giác rất tốt, thế mà lúc này, Vinh Thiển đang đứng bên ngoài cũng có thể cảm nhận được sự đau thương và cô đơn của anh.

Lăng Giác co hai đầu gối, đầu hơi ngửa ra sau.

Vinh Thiển nhìn thấy nơi cổ họng anh hơi gợn nhẹ, như đang cố đè nén gì đó. Sự bi thương và sầu não này khiến người khác nhìn vào không khỏi xót xa.

Bên chân Lăng Giác là một chiếc ví, đang mở rộng, Vinh Thiển cũng không thể nhìn rõ bên trong là gì.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Vinh Thiển không rời khỏi ngay mà xoay người dựa vào tường.

Cô cảm thấy ly nước trong tay thật nặng, giống như tâm tình của cô lúc này. Vinh Thiển ngẩng mặt lên, thờ thẩn nhìn chăm chăm một chỗ. Cô nhớ lại cảnh tượng năm ấy, lúc cô vừa bỏ đi, có phải Lệ Cảnh Trình cũng trải qua những đêm tối cơ đơn đầy đau đớn thế này?

Khi tâm tình anh chán chường tới cực điểm, bên cạnh còn đứa con thơ thiếu vắng tình thương cần anh chăm sóc, nếu anh suy sụp, con gái họ cũng khó mà vượt qua.

Anh và Lăng Giác đều cao ngạo và tôn quý, không dễ bộc lộ tâm tình trước người khác, trong những ngày tháng đó, họ cũng chỉ có thể ôm con cùng nếm trải nỗi đau. Viên mắt Vinh Thiển chột chua chát, cô không dám nghĩ thêm nữa.

Vết thương bảy năm trước từng chút một bị thời gian vùi lấp, hoặc là nói bị Lệ Cảnh Trình chậm rãi xóa nhòa.

Có đôi khi Vinh Thiển lại vô thức đau lòng vì Lệ Cảnh Trình.

Tại sao anh lại muốn như vậy?

Tại sao muốn yêu cô như vậy?

Về chuyện đính hôn, Lê Cảnh Trình không nói rõ ràng có muốn tiếp tục nữa hay không, Thẩm Tĩnh Mạn cũng cố tình không đi hỏi anh. Nhưng Thịnh Thư Lan trong lòng đầy tâm sự, càng tới gần ngày đính hôn, cô càng thấp thỏm lo âu và sợ hãi.

Lê Cảnh Trình nằm ở trên giường. lúc tỉnh giấc nhìn thấy con gái cưng đã thức được một hồi lâu. Anh dụi đầu dựa vào người con: "Cho ba ba ôm, ba muốn ngủ thêm một chút."

Gạo Nếp cười khanh khách đẩy anh ra: "Ngửa!"

Lê Cảnh Trình tiện tay ôm con vào lòng.

"Ba ba."

"Sao vậy?"

"Con muốn cùng mẹ ăn sinh nhật."

Lê Cảnh Trình giật mình: "Sinh nhật con qua rồi."

"Còn mẹ thì sao?"

Bé con ngửa đầu nhìn anh.

Anh kỳ thực sớm đã nghĩ đến, ngày mai là sinh nhật Vinh Thiển, anh chỉ là không ngờ Gạo Nếp lại đột nhiên hỏi như vậy.

"Tại sao đột nhiên hỏi vậy?"

"Ba ba, mẹ con đang ở nơi nào? Con không muốn Thư Lan làm mẹ con đâu! Con có mẹ của mình mà, mỗi người ai cũng có, ba ba cũng có, nhưng chỉ có mẹ là không muốn gặp Gạo Nếp."

Lê Cảnh Trình không khỏi đau lòng khi nghe những lời này.

"Không phải là mẹ không muốn gặp con."

"Vậy mẹ đang ở chỗ nào?"

Lê Cảnh Trình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con, anh không thể nói, Vinh Thiển đã có gia đình mới, còn có con trai riêng của cô.

"Vậy con nói cho ba ba biết tại sao muốn cùng mẹ ăn sinh nhật?"

Ánh mắt Gạo Nếp ảm đạm, con bé ôm lấy cổ Lệ Cảnh Trình.

"Bởi vì sinh nhật con đã qua, sinh nhật ba ba cũng đã qua, sinh nhật của chúng ta luôn chỉ có ba ba với con, con muốn mẹ ..."

Gạo Nếp nói xong lời cuối cùng, cổ họng nghẹn ngào, đáy mắt phủ đầy một tầng hơi nước. Lệ Cảnh Trình càng xót xa hơn, những tổn thương này không biết bao giờ anh mới có thể bù đắp nổi cho con.

"Con thích cô Thiển Thiển sao?"

"Thích, thích."

Lệ Cảnh Trình nắm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn của con: "Vậy con gọi điện thoại cho cô."

Vinh Thiển nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Trình, cứ tưởng là vì chuyện bồi thường đụng xe: "Chuyện gì?"

"Cô ơi..." Không ngờ, lại là Gạo Nếp.

Vinh Thiển ngạc nhiên: "Gạo Nếp, là con sao?"

Giọng nói của con bé vang lên từ đầu bên kia: "Cô ơi, ngày mai là sinh nhật của con, cô đến dự được không?"

Vinh Thiển càng kinh ngạc, sinh nhật Gạo Nếp hẳn là qua lâu rồi mới phải, nhưng cô không vạch trần con bé.

Sau đó Gạo Nếp lại nói: "Cô ơi, sinh nhật cô là lúc nào ạ?"

Vinh Thiển vừa muốn thốt ra: "Sinh nhật của cô..."

Cô chợt có phản ứng, ngày mai lại là sinh nhật của cô.

"Cô ơi..." Gạo Nếp lại gọi lần nữa: "Sinh nhật cô qua chưa? Ngày mai cùng con tổ chức luôn được không?"

"Được." Yêu cầu như thế, Vinh Thiển sao có thể cự tuyệt được.

"Thật tốt quá!" Gạo Nếp vui mừng ra mặt: "Ngày mai con sẽ cùng ba ba mua một cái bánh kem thật to."

Vinh Thiển biết, lần này Gạo Nếp gọi điện thoại cho cô nhất định là âm mưu của Lệ Cảnh Trình, cũng bởi anh biết, cô nhất định sẽ đồng ý.

Cúp điện thoại, Vinh Thiện thấy trong lòng rối bời. Mấy năm qua cô cũng chưa có một sinh nhật vui vẻ, càng chưa từng cùng Gạo Nếp mừng sinh nhật.

Ngày hôm sau.

Sau khi tan ca, Vinh Thiện đến trung tâm thương mại ở đối diện để mua quà. Nửa chừng thì Gạo Nếp gọi điện thoại tới, nói cho cô biết địa điểm. Vinh Thiện lập tức đi.

Tiến vào phòng ăn, Vinh Thiện mới phát hiện toàn bộ phòng ăn đã bị đặt bao hết. Gạo Nếp nhìn thấy cô, vui vẻ vẫy tay: "Cô, con ở đây nè."

Vinh Thiện bước qua, sau đó tặng món quà nhỏ cho con gái mình: "Gạo Nếp, sinh nhật vui vẻ!"

Bé có chút áy náy: "Cô ơi, thực ra hôm nay không phải sinh nhật con."

Vinh Thiện đương nhiên biết, cô sờ sờ đầu Gạo Nếp: "Thật khéo, thực ra hôm nay sinh nhật của cô."

"Thật sao?" Gạo Nếp vỗ tay không ngừng: "Ba ba, thật trùng hợp."

Lệ Cảnh Trình ngồi ở đó không nhúc nhích.

Gạo Nếp chạy tới, ôm lấy bó hoa trên ghế mang đến cho Vinh Thiện: "Cô ơi, đây là quà tặng cho cô, sinh nhật vui vẻ!"

Vinh Thiện nhận bó hoa hồng đỏ kiều diễm, màu sắc đỏ tươi kè sát gương mặt cô càng tôn thêm làn da trắng nõn mịn màng.

"Cảm ơn Gạo Nếp."

Con bé trèo lên đùi Lệ Cảnh Trình. Lúc này anh mới hơi nhướng mắt nhìn cô: "Ngồi đi!"

Hôm nay Vinh Thiện mặc âu phục màu hồng nhạt, tóc buộc cao, trên cổ vẫn đeo chiếc vòng kia.

Lệ Cảnh Trình bất giác nhìn chăm chăm cổ của cô.

Vinh Thiện đem hoa bỏ đặt lên trên bàn, Lệ Cảnh Trình dời ánh mắt đi nơi khác.

Gạo Nếp ngồi trên đùi ba ba cứ nhích tới nhích lui: "Cô, cô có mẹ không?"
Cô không ngờ con bé hỏi bất ngờ như vậy, Vinh Thiện liền nhớ đến người mẹ đã mất của mình, cô mỉm cười: "Có nha."

"Vậy mẹ cô đang ở đâu?"

"Bà ... bà đang ở một nơi rất xa."

Ánh mắt Gạo Nếp đột nhiên sáng ngời, trong giọng nói lộ ra vui sướng: "Có phải ở cùng một chỗ với mẹ con không nhỉ?"

Vinh Thiện nhất thời không kịp phản ứng.

Ngay sau đó Gạo Nếp liền giải thích: "Ba ba nói, mẹ con cũng đến một chỗ rất xa. Cô ơi, hôm nào cô thử hỏi bà xem có nhìn thấy mẹ con không? Có ảnh chụp của mẹ con không?"

Vinh Thiện há miệng kinh ngạc, nhưng cô thật sự không biết phải nói gì.

Lệ Cảnh Trình im lặng rũ mắt xuống.

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, cũng cắt ngang vấn đề của Gạo Nếp.

Vinh Thiện trong lòng càng áy náy. Cô cắt nhỏ phần bò bít tết giúp Gạo Nếp. Lệ Cảnh Trình liếc nhìn, sau đó lại đem một phần khác đẩy tới trước mặt cô: "Cắt luôn phần này đi."

Ngại còn có Gạo Nếp ở đây, Vinh Thiện đành phải ngoan ngoãn nghe theo.

Lệ Cảnh Trình đương nhiên được cùng con gái hưởng thức ăn ngon.

Mặc dù vẫn chưa được gặp mẹ, nhưng hôm nay Gạo Nếp vẫn rất vui vẻ, con bé rất thích Vinh Thiện, thích cả những món quà cô tặng.

Lúc dùng cơm, ai cũng không nói chuyện, Gạo Nếp chỉ biết ăn, Lệ Cảnh Trình cũng có vẻ gì là chú ý đến Vinh Thiện.

Những việc này đã nằm ngoài dự liệu của Vinh Thiện. Cô vốn cho là Lệ Cảnh Trình sẽ không cho cô gặp mặt con thêm lần nào nữa.

Vinh Thiện rất quý trọng cơ hội này.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu, nhìn thấy khóe miệng cô đang tươi cười, anh lại cảm thấy có chút chói mắt.

Nụ cười của cô càng ngày càng sâu. Vinh Thiển bỗng nhiên ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Lệ Cảnh Trình, ý cười nơi khóe miệng cô chậm rãi thu lại.
"Đúng rồi, xe của anh..."

"Đang sửa." Người đàn ông trả lời gọn lỏn hai chữ.

"Vậy chi phí sửa xe chúng tôi sẽ đưa lại cho anh."

Nghe những lời này, Lệ Cảnh Trình cười lạnh: "Bảo tên đàn ông kia bồi thường tiền cho tôi?"

Vinh Thiển nắm chặt con dao trong tay: "Bất kể là tiền của ai, miễn sao tôi đưa đủ cho anh."

"Tôi lại không cần tiền của cô."

Vinh Thiển nghe thế, trong mắt liền có phòng bị: "Quên đi, tôi bồi thường cho anh là được rồi."

Lời này, là đang hoài nghi nhân phẩm của anh sao?

Gạo Nếp tò mò nhìn hai người, người lớn có khác, nói chuyện toàn tiền với tiền nha.

Sau một lúc trầm mặc, Lệ Cảnh Trình rốt cuộc nhin không được, anh ngẩng đầu nhìn Vinh Thiển: "Mấy năm này, là ai tổ chức sinh nhật cùng em?"

"Lăng Giác."

"Nói cách khác, là cả nhà luôn hạnh phúc cùng nhau mừng sinh nhật."

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình khẽ nhếch lên vẻ châm chọc: "Thật tốt, thật tốt."

Vinh Thiển như bị nghẹn ở cổ họng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Gạo Nếp ở bên cạnh Lệ Cảnh Trình.

Cô càng cảm thấy áy náy, ba năm qua con gái cô đã chịu nhiều thua thiệt, nay cô muốn được nghe con gái gọi một tiếng mẹ cũng là hy vọng xa vời. Lệ Cảnh Trình vô cùng tức giận, nhưng có con gái ở đây anh không tiện phát tác.

Nơi cổ họng Vinh Thiển nơi cổ họng hơi gọn nhẹ. Chờ sau khi sự việc của Lăng Giác đi qua, cô nhất định phải ôm con gái thật chặt, hết lòng yêu

thương con.

"Ba ba, không phải ba có quà muốn tặng cho cô sao?" Gạo Nếp bất ngờ hỏi.

Lệ Cảnh Trình liền lấy ra một hộp trang sức. Nhìn hình dáng chiếc hộp, Vinh Thiễn đoán bên trong hẳn là một chiếc vòng cổ. Cô mím nhẹ môi, cổ họng cảm thấy khô khát: "Cảm ơn."

Lệ Cảnh Trình không nói tiếng nào, đem hộp trang sức nhét vào trong túi cô.

"Cô ơi, ba ba đã mua một cái bánh kem thật lớn, chúng ta cùng nhau thổi nến được không?"

Vinh Thiễn mỉm cười: "Được."

Lệ Cảnh Trình ra hiệu, nhân viên phục vụ đẩy cái bánh ngọt ra, rất khoa trương, chiếc bánh còn cao hơn Gạo Nếp. Xung quanh chiếc bánh được trang trí một vòng hoa hồng.

Đêm nay, trong mắt Vinh Thiễn tràn ngập sự lãng mạn.

Gạo Nếp từ trên đùi Lệ Cảnh Trình trượt xuống, chạy qua kéo tay Vinh Thiễn: "Cô thích không?"

"Thích, cảm ơn Gạo Nếp."

"Tất cả đều do ba ba chuẩn bị."

Anh luôn nhớ thương cô suốt ba năm qua. Mỗi khi đến ngày sinh nhật cô, Lệ Cảnh Trình đều nghĩ, cô có quên sinh nhật mình hay không, có người cùng cô mừng sinh nhật không? Có được tặng nhiều quà hay không?

Gạo Nếp hát bài chúc mừng sinh nhật. Vinh Thiễn vô cùng xúc động, đây là lần đầu tiên con gái cùng cô mừng sinh nhật.

Cô hít một hơi thật sâu, thổi tắt ngọn nến. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ bừng, cảm giác ấm áp hạnh phúc đã tràn đến tận khóe mắt.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu, bỗng nhìn thấy một người đàn ông ôm theo bó hoa hồng thật lớn đang xa đang đến.

Trong tay anh ta còn cầm một chiếc bánh ngọt. Đợi đến gần một chút, anh mới nhìn rõ người kia là Lăng Giác.

Vinh Thiện nghe thấy tiếng bước chân dừng bên cạnh mình, cô ngẩng đầu, sau đó liền kinh ngạc: "Lăng Giác, sao anh lại tới đây?"

"Chẳng lẽ em cho rằng, anh có thể quên ngày sinh nhật của em?"

Vinh Thiện đứng lên, Gạo Nếp tò mò nhìn hai người. Sắc mặt Lệ Cảnh Trình u ám.

Lăng Giác đem bánh ngọt đặt lên trên bàn: "Em yêu, sinh nhật vui vẻ."

Thần sắc Vinh Thiện thay đổi, cô chưa từng nghĩ tới sẽ để con gái mình chứng kiến một màn như vậy.

Hai tay Lăng Giác chống lên bàn, nhìn thẳng Vinh Thiện: "Anh ở bên ngoài chờ em, anh vẫn nên cùng em mừng sinh nhật chứ?"

Lời anh nói nghe qua có vẻ rất thân mật, nhưng chỉ có Vinh Thiện mới có thể nghe ra là anh ấy đang cảnh cáo cô.

Gạo Nếp nhìn Lệ Cảnh Trình: "Ba ba?"

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng.

Vinh Thiện thấy vậy liền cầm túi lên đi thẳng ra ngoài.

Vinh Thiện không muốn để con gái mình phải thấy những điều không hay. Vốn dĩ ba năm qua cô đã không thể chăm sóc tốt cho con, hiện nay cô càng không muốn trong mắt con bé có một chút vết nhơ nào về cô. Vinh Thiện không muốn sau này con bé nghĩ rằng mẹ không ở bên cạnh mình là vì có dây dưa không rõ ràng với người đàn ông khác.

Vinh Thiện không biết, nếu sau này cô có thể nhận lại con, phải làm sao giải thích một màn xảy ra hôm nay?

Cô bước những bước dài.

Lăng Giác đuổi theo phía sau. Anh tóm lấy cổ tay của cô, kéo Vinh Thiện đến trước mặt.

Ánh mắt anh lạnh lẽo, anh đè thấp giọng nói: "Vinh Thiện, đừng làm rộn."

"Tôi làm rộn cái gì? Hôm nay là sinh nhật tôi, tôi chỉ muốn cùng con gái ăn bữa cơm cũng không được sao?"

"Không được!"

Vinh Thiện nhìn về hướng phòng ăn, Lệ Cảnh Trình đang ôm con, cả hai đều đang nhìn về phía này.

Vinh Thiện nóng lòng giẫy khỏi tay Lăng Giác, cô không muốn bị con gái nhìn như vậy: "Chúng ta ra ngoài rồi nói."

Hai người đi ra khỏi phòng ăn. Tâm tình Vinh Thiện kiềm chế lâu như vậy nay đột nhiên bộc phát, cô nắm chặt túi xách trong tay: "Lăng Giác, anh nhất định phải lôi tôi về như vậy sao?"

"Hôm nay là sinh nhật của em, em không biết sẽ có bao nhiêu ánh mắt nhìn em chăm chăm sao?"

Anh cao giọng, chẳng có vẻ gì là áy náy sau khi quấy rầy bữa cơm của cô.

Lệ Cảnh Trình lấy cho Gạo Nếp một miếng bánh kem: "Ngoan, con ngồi ở đây ăn nhé."

"Dạ."

Vinh Thiện tức giận: "Muốn nhìn thì cứ nhìn đi, dù sao từ lúc tôi trở lại Nam Thịnh, khẳng định bọn họ cũng đã theo dõi tôi gắt gao rồi."

Lệ Cảnh Trình đứng ở trước cửa sổ sát đất, xuyên qua một tấm kính thủy tinh nhìn hai người bên ngoài. Bọn họ hình như đang cãi nhau.

Vinh Thiện có vẻ rất kích động, cũng không biết đang nói gì.

Lăng Giác đảo mắt nhìn bốn phía: "Ngoan, có việc gì về nhà rồi nói."

"Anh có biết hay không? Khó khăn lắm tôi mới có cơ hội cùng con mừng sinh nhật!"

"Tôi biết."

"Biết mà anh còn như vậy? Lăng Giác, tôi..." Vinh Thiện kích động không thôi, lúc này cũng có uống chút rượu, gương mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng.

Lăng Giác biết hiện tại có nói gì với cô cũng vô ích. Anh hung hăng kéo tay Vinh Thiện đi về phía trước, không ngờ lại bị cô dùng sức giật tay lại.

Lăng Giác thấy vậy, liền một phen kéo cô vào lòng. Hai tay anh ôm gọn hai bên mặt của cô, hai ngón tay cái ấn trên môi Vinh Thiện, sau đó đôi môi anh nhanh chóng áp xuống hôn lên phía trên ngón tay của mình.

Một màn này rơi vào mắt Lệ Cảnh Trình như muốn chọc mù anh, đồng thời cũng tàn nhẫn xé nát tim anh.

Vinh Thiên giãy giụa một lúc, sau đó bị Lăng Giác dùng sức ôm ghì vào trong ngực.

Lệ Cảnh Trình hai tay chống bên người. Ánh trăng cô đơn soi rọi vào bóng hình đơn độc đang dõi theo một đôi nam nữ đang lưu luyến ôm nhau bên dưới.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 07 : Anh ta hôn em, tôi cũng hôn em

Edit: Rainie & Dế Mèn

Beta: Dế Mèn

Vinh Thiến kinh ngạc mở to hai mắt, cô thật không nghĩ tới Lăng Giác sẽ có hành động này.

Khóe mắt liếc nhìn thân ảnh đứng sau cửa sổ thủy tinh, Vinh Thiến trân trân nhìn, Lệ Cảnh Trình đứng ở đó không nhúc nhích, hai tay chậm rãi giơ lên nắm chặt ngực trái, anh không chỉ thưởng thức một bức tranh đẹp dễ, mà là đang thử thách xem trái tim mình mạnh như thế nào..

Lăng Giác sầm mặt, nhưng vẫn tiếp tục giả vờ cùng cô hôn môi.

"Tôi biết trong lòng em rất tức giận, nhưng em hãy suy nghĩ một chút, chồng em và con em vẫn còn ở bên trong, hôm nay là sinh nhật em, hai chúng ta đã công khai, ngày như thế này làm sao để em ở bên cạnh người khác chứ?"

Gương mặt Vinh Thiến bị anh giữ trọn trong lòng bàn tay, suy nghĩ bị lung lay, ngón cái Lăng Giác đặt sau tai cô.

"Bây giờ mọi cử động của em đều có thể bị người ngoài nhìn chăm chăm, em không sợ con gái em vừa bước ra khỏi cửa quán bar này đã gặp phải chuyện gì không may?"

"Anh đừng nói bậy!!!"

"Em hãy suy nghĩ lại đi, Tống Thanh Giác chết như thế nào?"

Vinh Thiến thôi không giãy giụa nữa, mắt ngơ ngẩn nhìn chăm chăm Lăng Giác, cô không nhận ra bất kì gợn sóng nào từ đáy mắt anh, khóe môi Vinh Thiến run run, đúng vậy, cô làm sao không thể khống chế chính mình như vậy?

"Nghĩ kỹ chưa?"

Cô gật gật đầu.

Lăng Giác nhìn gương mặt này, cô còn trẻ hơn so với Tống Thanh Giác, lại bị cuốn vào trung tâm của vòng xoáy này, lâm vào thế bị động thành lĩnh

chứng kiến tận mắt tai nạn và gặp hiểm nguy, đôi mắt người đàn ông dịu lại: "Xin lỗi."

Vinh Thiển nắm cổ tay của anh: "Chuyện đã xảy ra, nói xin lỗi còn có ích gì?"

"Ngoan đi, sau này tôi sẽ hết mực thương yêu em."

Lời nói này nghe sao mà sến súa quá!!

Vinh Thiển kéo tay anh xuống, Lăng Giác thuận thế ôm cô: "Tìm một chỗ, tôi cùng em qua hết sinh nhật này."

"Về nhà đi."

Không còn hào hứng nữa, Vinh Thiển cũng không còn hơi sức đâu mà đi theo Lăng Giác.

Lệ Cảnh Trình nhìn Lăng Giác ôm lấy Vinh Thiển, anh vô thức quay đầu lại, Gạo Nếp đang ăn bánh ngọt, dùng sức nuốt hết bánh trên cái muỗng vào miệng, trên mặt dính một chút bơ sữa, cô bé lau lau mắt, bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh.

Gạo Nếp cười cười, ngây thơ như cún con đang yêu, giống như chỉ chú tâm vào đồ ăn ngon trước mắt.

Lệ Cảnh Trình không khỏi cảm thấy khó chịu, anh miễn cưỡng cười lại cùng con gái, ánh mắt nhìn lại, chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của hai người kia.

Vinh Thiển muốn quay đầu lại, Lăng Giác chú ý tới hành động này của cô: "Đừng quay đầu lại, em hãy bỏ lại hết gia đình mình đi."

Cô trừng mắt, Lăng Giác thuận thế cầm tay cô: "Diễn tốt một chút, em không hiểu chuyên nghiệp là thế nào sao?"

Vinh Thiển theo Lăng Giác đi về phía trước, nhưng mỗi một bước đều thấy lòng bàn chân như giẫm lên lưỡi dao nhọn, vô cùng khó khăn đau đớn.

Cô biết, Lệ Cảnh Trình hoàn toàn nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Hơn nữa đứng ở góc độ của anh, cũng sẽ không phát hiện Lăng Giác mờ ám.

Lệ Cảnh Trình nhìn hai người bọn họ lên xe, lại là Lăng Giác lái xe, chiếc BMW màu trắng dần dần biến mất trong tầm mắt của anh, nhưng hình ảnh ban nãy đã động lại sau trong lòng, kéo dài mãi không thể tan biến.

"Ba ba." Gạo Nếp chẳng biết lúc nào đi tới bên cạnh anh, cô bé kéo kéo áo sơ mi Lệ Cảnh Trình: "Cô đã về nhà sao ạ?"

"Đúng vậy."

"Chú kia là ai ạ?"

Đôi mắt Lệ Cảnh Trình chột buồn bã, anh không muốn con gái nhìn thấy hình ảnh ban nãy của hai người kia, anh khom lưng ôm lấy Gạo Nếp: "Là nhân viên giao hàng thôi, chú ấy mang bánh ngọt tới giao cho cô đó con."

"Dạ." Cô bé dù gì vẫn còn nhỏ, nói vài ba câu là có thể cho qua chuyện.

"Ăn xong chưa?"

"Ăn ngon ăn no rồi ba ba."

Lệ Cảnh Trình trở lại bàn, lấy mấy món đồ: "Vậy chúng ta về nhà."

Nhân viên phục vụ đứng cách đó không xa bước qua, Lệ Cảnh Trình nhìn thấy trên bàn Lăng Giác đầy hoa tươi và bánh ngọt: "Dem ném hết đi."

"Vâng."

—

Về đến nhà, Tụng Tụng nhào tới gọi mẹ, mấy ngày nay ở chung, cậu bé cũng đã kêu Lăng Giác là ba ba.

Người làm đã chuẩn bị sẵn bữa tối, bà bưng canh từ phòng bếp đi ra: "Cô Vinh, nghe nói hôm nay là sinh nhật của cô, những món này đều là ngài Lăng đặc biệt dặn tôi chuẩn bị."

Vinh Thiển đưa mắt nhìn Lăng Giác, người đàn ông đi qua, lấy trong tủ lạnh ra cái bánh ngọt: "Chúc em sinh nhật vui vẻ."

Cảm xúc không vui ban nãy đã từ từ không còn, Vinh Thiển kéo ghế ra ngồi trước bàn ăn: "Dì cũng ngồi cùng nhau ăn đi."

Cô ôm lấy Tụng Tụng, Lăng Giác cởi áo khoác, ngồi vào bên cạnh Vinh Thiển.

"Năm rồi em trải qua sinh nhật thế nào?"

Vinh Thiển im lặng, những năm trước đây đều ở cùng Hoắc Thiếu Huyền, sau đó thì có Lệ Cảnh Trình bên cạnh, đều do một tay anh sắp xếp.

...

Ăn xong cơm chiều, Lăng Giác lấy quà tặng ra đưa cho cô, Vinh Thiển mở ra, phát hiện là một chiếc vòng đá vô cùng tinh xảo.

Lăng Giác giúp cô đeo lên tay.

"Cảm ơn anh."

Chơi cùng Tụng Tụng một lúc lâu, Vinh Thiển trở lại phòng mình, vô cùng mệt mỏi đi về phía giường lớn, đem túi xách ném lên phía trước, thả người nằm giữa giường lớn không muốn động dậy.

Lệ Cảnh Trình chọn cho cô quà tặng vô cùng đắt giá, giấy gói cũng không được gói kĩ, giờ đây, hộp trang sức bên trong rơi ra ngoài, chạm vào ngón tay cô.

Vinh Thiển quay sang nhìn, tay cầm hộp trang sức lên, ngồi dậy, đem hộp mở ra, thì ra bên trong là dây chuyền bạch kim.

Sợi dây hơi mảnh so với cổ cô, mặt trên như khảm từng lớp hoa văn xếp lên nhau, hình thức mới lạ đặc biệt, vừa nhìn liền biết vô cùng giá trị.

Vinh Thiển không khỏi mỉm cười, lần đầu tiên nhìn thấy đã cực kì thích, thực chất sợi dây này chỉ tùy tiện mua trong cửa hàng trang sức, nói gì mà do một nhà thiết kế nổi tiếng làm, tất cả đều là lừa gạt Chu Đình Đình.

Vinh Thiển cầm vòng cổ lên, cô đi tới toilet, đứng đối diện gương. Trước tiên gỡ cái vòng trên cổ mình xuống, sau đó lấy vòng cổ trên tay cẩn thận đeo lên.

Độ rộng như vậy, vừa lúc có thể che khuất vết sẹo nơi cần cổ, hơn nữa còn tinh tế hơn so với vòng chiếc cổ cũ.

Phụ nữ trời sinh đều yêu cái đẹp, Vinh Thiển cũng không ngoại lệ, cô yêu thích không nỡ tháo vòng cổ xuống, đầu ngón tay mân mê chiếc vòng, khóe miệng khẽ nhếch lên, như những buồn phiền vừa rồi chợt tan biến vậy.

—

Ngày hôm sau.

Vinh Thiển ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Lăng Giác ngồi ở trước bàn ăn, cô đến gần kéo ghế ngồi đối diện.

Lăng Giác ngẩng đầu, đúng lúc có thể nhìn rõ sợi dây chuyền trên cổ Vinh Thiển: "Ai tặng vậy?"

"Có đẹp không?"

"Thiết kế mới nhất của Cartier Royal, đương nhiên rất đẹp, nhưng không phải nó chỉ chuẩn bị ra mắt thị trường sao?"

Vinh Thiển ngồi vào bên cạnh anh, cầm chiếc đĩa lên: "Sao cái gì anh cũng biết vậy."

Bảo mẫu mang theo Tụng Tụng xuống lầu, Lăng Giác đi đến ôm thắt lưng Vinh Thiển, gương mặt vô cùng nghiêm túc: "Vinh Thiển, tôi nghĩ tôi phải rời thành phố Nam Thịnh một chuyến."

"Vì sao?"

"Tôi muốn đi tìm khối ngọc bích kia."

"Ngọc bích không ở trên người của anh sao?"

"Trước đó gặp chuyện không may nên tôi đã giao lại nó ột người bạn giữ, bên trong có những số liệu rất quan trọng, chờ sau khi mang về, cũng chính là lúc cuộc sống gian nan của em chấm dứt."

Ánh mắt Vinh Thiển lóe lên, cô cắn chiếc đĩa: "Vậy sao anh lại bỏ mặc những người đó mà trở lại đây?"

Ngón tay Lăng Giác gõ nhẹ trên bàn: "Tôi cần em giúp."

"Tôi?" Vinh Thiển chỉ chỉ chính mình: "Ngoài việc yểm trợ cho anh, tôi còn có thể làm được gì?"

Lăng Giác uống chút cháo, khước môi cười khê: "Có thể yểm trợ là đủ rồi."

"Bên trong khối ngọc bích đó, rốt cuộc cất giấu cái gì?"

"Cất giấu một báu vật."

"Anh nói một cách nghiêm túc xem!"

Lăng Giác hơi nhếch môi: "Em tin tôi chứ?"

"Tôi chỉ tin vào trực giác."

Ánh mắt Lăng Giác nhìn về nơi nào đó, hình như là xuất thần, chỉ là một lát sau đã khôi phục bình thường.

"Em đã tin cô ấy, vậy em cũng nên tin tưởng ở tôi."

Giờ đây, vẻ mặt của cả hai đều không khác gì nhau, người đàn ông ngồi lên xe, nhìn Vinh Thiển: "Ở đây em thân thuộc hơn tôi, đâu là nơi có lượng giao dịch cao nhất?"

"Uy Lệ."

"Ở đâu?"

Vinh Thiển ngồi ở vị trí phó lái hướng dẫn vị trí, Lăng Giác nhìn người bên cạnh mình: "Tốt lắm, ngồi vững vào."

"Chờ một chút." Vinh Thiển hai tay nắm chặt dây an toàn: "Hay là đi nơi khác đi."

"Vì sao?"

Uy Lệ là danh nghĩa sản nghiệp của Lệ Cảnh Trình, là trung tâm tiêu thụ sản phẩm điện tử lớn nhất cả thành phố Nam Thịnh, vừa rồi Vinh Thiển chỉ là chột thốt ra, lỡ như để những người kia tìm tới đó thì làm thế nào.

"Không nên không nên, chúng ta đến Vạn Đạt đi."

Lăng Giác nhìn đồng hồ xem xét: "Hãy cứ đến Uy Lệ đi, yên tâm, khối ngọc bích không xuất hiện trước đâu, hai chúng ta vẫn ở trong trạng thái an toàn."

"Nhưng lại mang nguy hiểm đến cho người khác thì làm sao?"

"Haizzz, sao em lại khẩn trương như vậy?"

Vinh Thiển nhẹ nuốt nước bọt: "Ai khẩn trương."

"Còn nói không có, đôi mắt em đã ươn ướt rồi kìa."

Lăng Giác khởi động xe: "Tôi biết, Uy Lệ là tài sản của chồng em. Đúng không?"

Vinh Thiển vô thức hưởng ứng cách gọi đó: "Đúng, Uy Lệ là của anh ta, nhưng tôi không khẩn trương."

Lăng Giác cong khóe miệng cười, đôi mắt qua kính chiếu hậu nhìn Vinh Thiển: "Chỗ có nhiều người ở, mới có khả năng an toàn cao, đừng sợ, không có việc gì."

Xe chạy ra khỏi tiểu khu, một đường trót lọt, Lăng Giác nhìn phía sau, đã có người theo dõi.

Anh nhắc nhở Vinh Thiển ngồi vững, chiếc xe BMW trắng bỗng nhiên tăng tốc, tiểu khu bên cạnh trừ công viên còn có một đường đi kiểu cũ, Lăng Giác lái xe vào bên trong đó tránh, mấy lần suýt chạy va vào tường, nhưng anh luôn có bản lĩnh xoay xở.

Vinh Thiển nắm chặt tay: "Đôi lúc tôi nghi ngờ anh có phải cảnh sát hay không, năng lực phản ứng trình sát sao lại tốt như vậy."

"Nếu tôi không có bản lĩnh này, chắc chắn sẽ bị kẻ khác giết hại tới một trăm lần rồi."

Xe lao ra đường đi, tiếp đó, một con đường nhựa tiếp nối, tay lái của Lăng Giác giống như hệ thống điều khiển từ xa, chính xác tới từng chi tiết.

Vinh Thiển nhìn về phía sau, cười cười: "Bị bỏ lại rồi."

"Không hẳn, tôi cũng làm bộ một chút, đám người kia đúng là chó săn, mục tiêu lớn như chúng ta, còn mang theo con chồn trước như em..."

Vinh Thiển trừng anh: "Biết con chồn trước có ý gì sao?"

Lăng Giác cười cười: "Cách đây không xa chính là Uy Lệ, chuẩn bị sẵn sàng."

Xe chạy đến cửa Uy Lệ, Vinh Thiển xuống xe, lại bị một màn trước mặt làm hết hồn

Ngoài cửa một hàng người dài, đủ hơn một nghìn người, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đôi mắt hoa đào của Lăng Giác híp lại, khóe miệng cười: "Trường hợp như vậy tôi thích."

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn lên màn hình lớn, này mới phát hiện có một poster cực lớn, ra hôm nay là ngày ra mắt mẫu điện thoại mới của Uy Lệ, điện thoại này không chỉ có vẻ ngoài đẹp mắt, còn bao gồm nhiều chức

năng thông dụng, sáng hôm nay đúng 9 giờ, mỗi điểm tiêu thụ dưới danh Uy Lệ đã chào hàng ra thị trường, không chỉ mỗi chỗ này, trên toàn quốc mỗi một địa điểm bán đều đông người xếp hàng chờ mua như vậy.

Lăng Giác cầm theo túi đồ đi nhanh vào trong, Vinh Thiển cùng theo sau đó.

Nhân viên cửa hàng ngăn họ lại: "Xin lỗi, hôm nay chúng tôi chỉ bán đúng 1000 máy, hiện giờ đã đủ người rồi."

"Chúng tôi không phải đến mua máy."

"Thật thất lễ, mời hai vị vào."

Đây là khu trung tâm của Uy Lệ, tổng cộng trên dưới tám tầng, tất cả chỉ kinh doanh sản phẩm của công ty.

Tám tầng này, chỉ có lầu bốn đã phát triển thành khu ăn uống đồ Nhật, thích hợp cho khách hàng đi lại nghỉ ngơi thoải mái mua sắm.

Lăng Giác đi thẳng tới lầu bốn, hai người mới vừa lên đi, chuẩn bị bước vào một cửa hàng bán quần áo, thì có hai người đàn ông vạm vỡ cao lớn đi qua: "Ngài Lăng, hóa ra ngài ở đây, ngài Doãn muốn gặp anh."

Lăng Giác vẫn điềm nhiên không hề tỏ ra giật mình và hoang mang, anh kéo tay Vinh Thiển đi về phía trước.

Phía cửa sổ lớn sát đất bày ra những bàn cà phê nhỏ, có thể nhìn rõ toàn bộ cảnh sắc bên ngoài.

Vinh Thiển vô cùng yêu thích, cô nhìn thấy một người đàn ông ngồi đó, chính là người tìm tới trong lần đấu giá trước.

Lăng Giác khoe miệng khẽ cười: "Doãn Thâm Nam, hai năm không gặp, vẫn khỏe chứ?"

Ánh mắt đối phương nhìn anh từ trên xuống dưới, buông hai chân đang bắt chéo xuống, đứng dậy vỗ vai Lăng Giác: "Trở về cũng không đi tìm tôi, không tốt gì cả?"

"Anh cũng không phải không biết tung tích của tôi, đâu cần phải làm phiền nhiều người như vậy."

Lăng Giác kéo Vinh Thiển ngồi xuống

"Đây là em dâu sao?"

Vinh Thiện nghe vậy, tự nhiên lại thấy khó chịu vô cùng.

Cô ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

"Lăng Giác, tôi không muốn vòng vo nữa, khối ngọc bích kia đâu?"

"Khối ngọc bích nào?"

"Cậu không tới đây, bên Thái Lan đã phát lệnh truy sát, tự mình cất giữ khối ngọc bích đó có lợi gì cho cậu?"

Vinh Thiện khước miệng khẽ run, lệnh truy sát được ban ra, vậy khối ngọc đó cất giấu bí mật gì!!

"Anh có nhìn thấy khối ngọc bích trên tay tôi không?"

"Nữ cảnh sát lúc trước mang khối ngọc bích đi, chính là người phụ nữ bên cạnh cậu..."

Lăng Giác cười lạnh cắt ngang lời hắn ta: "Cô ấy đã chết, anh tự đi mà hỏi đi."

"Đúng vậy."

Bàn tay Doãn Thâm Nam mang găng tay đan vào nhau: "Nghe nói, bị chết còn rất thảm, mồm mép rất cứng cỏi, có động thủ thế nào cũng không moi được tin tức khối ngọc từ cô ta."

Vinh Thiện nghe thấy những câu này, trái tim đập loạn, cô liếc sang Lăng Giác bên cạnh, khước mắt anh khẽ cử động, nhưng sắc mặt cũng không thay đổi, hoặc là thực sự không quan tâm, hoặc là tâm lý đã có sự chuẩn bị để chịu đựng chuyện này.

Hai người còn đang nói chuyện, Vinh Thiện nghĩ đến Tống Thanh Giác, không khỏi khó chịu, cô quay đầu ra ngoài, chợt thấy vài bóng người xuất hiện ở trước mắt.

Cô kinh ngạc mở to hai mắt, ở đây là lầu bốn! Ánh mắt cô chạm đến đều là ngoài cửa sổ, cô nhìn kỹ mới phát hiện ngay bên ngoài là thang máy chuyên dụng nội bộ.

Ánh mắt Lê Cảnh Trình chăm chú về phía trước, bóng dáng Vinh Thiện đột nhiên lọt vào tầm mắt của anh, có vẻ như anh cũng giật mình.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, thang máy đang hướng thẳng lên lầu tám. Lăng Giác khẳng khẳng nói anh không cầm khối ngọc bích, Vinh Thiển nghe hai người nói chuyện, cô cầm cốc cà phê lên uống, nghĩ lại cảm thấy sợ, sẽ không bị đầu độc chứ?

Cô ngẩng mắt lên, thấy một nhóm người đang đi tới.

Dẫn đầu là Lệ Cảnh Trình mặc bộ tây trang trắng thơm, áo khoác ngoài đã được cởi, âu phục màu đen làm bật lên vóc người rất được. Người đàn ông này chính là như thế, đi đến đâu cũng đều thu hút mọi ánh mắt.

Lệ Cảnh Trình nói vài câu với mấy người phía sau. Mẫu điện thoại mới được bán ra, hôm nay anh muốn đích thân đi xem.

Người đàn ông biết cô đang ở tại đây, nhưng ánh mắt vẫn không liếc nhìn qua bên này.

Vinh Thiển cũng kịp lúc mà thu hồi tầm mắt.

Doãn Thâm Nam thấy Lăng Giác không có ý đưa ngọc bích ra: "Nếu là cậu, sau khi đã tìm được đường sống giữa chỗ chết, tôi sẽ quý trọng tính mạng của mình lắm lắm, hà tất liên lụy tới vợ con mình."

"Mạng của tôi đương nhiên tôi sẽ quý trọng. Nếu không còn chuyện gì, tôi phải đưa vợ đi dạo."

Lăng Giác đứng dậy trước tiên, đưa một bàn tay về phía Vinh Thiển, cô chậm chậm đặt tay vào lòng bàn tay anh ta.

Người đàn ông nắm chặt tay lại rồi dẫn cô đi.

Hai người đi vào cửa hàng quần áo bên cạnh. Vinh Thiển cầm mấy bộ quần áo đi vào phòng thử, nhưng cô không mua.

Lăng Giác lại dẫn cô vào tiệm kế bên. Vinh Thiển và Lăng Giác mỗi người lựa một cái mũ, còn mua không ít món trang sức nhỏ rồi mới đi ra.

Nhưng hai người có vẻ chưa có ý định về, Vinh Thiển kéo Lăng Giác vào một cửa hàng bán đồ lót.

Có lẽ là vì đám đông đang mua điện thoại di động ở bên dưới; Vinh Thiển canh thời gian, thấy một số đông người tràn vào cửa hàng áo lót. Nam có,

nữ có, lựa đồ không e dè, toàn bộ nhân viên cửa hàng đều phải đi ra giúp tư vấn.

Vinh Thiện cũng thấy không có ý gì tốt đẹp ở đây: "Sao vào đây?"

"Thừa nước đục thả câu thôi."

Lăng Giác thuận tay chọn hai bộ đưa cho Vinh Thiện: "Đi thử đi."

"Tôi không muốn."

"Đi mau lên!" Lăng Giác giật cửa phòng thử quần áo ra, đẩy cô vào.

Vinh Thiện ở bên trong đợi một lúc, cô không thử đấy! Lúc đi ra, bên ngoài đang xếp hàng rồng rắn, cô thấy Lăng Giác đang đứng trước một quầy tình tiền, quay lưng về phía cô.

Vinh Thiện đi tới: "Đi thôi!"

Người đàn ông đội mũ, nhìn cô; Vinh Thiện vội giấu nhanh sự giật mình của mình.

Cô cũng đội mũ mình đã mua, theo người đàn ông đi ra ngoài.

Vừa đi ra mấy bước, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng gọi to: "Đứng lại!"

Vinh Thiện quay đầu lại, thấy mấy người bảo vệ bước nhanh đuổi theo bọn họ, hai người một tay giữ vai người đàn ông. Hai tay anh ta cũng bị bọn họ khống chế, một bảo vệ ấn đầu anh ta xuống.

Vinh Thiện nhìn cảnh này, nói: "Các người làm gì vậy?"

"Hắn trộm đồ trong trung tâm thương mại, bây giờ chúng tôi phải dẫn hắn đi tra xét." Bảo vệ chỉ bỏ lại một câu đơn giản xong định bắt người đàn ông đi.

Đúng là điên thật, sao lại xảy ra chuyện thế này vậy?

Vinh Thiện không kịp làm gì khác, đành phải chạy theo.

Hai gã bảo vệ dẫn người đàn ông đi phía trước, đầu anh ta vẫn bị đè không ngẩng lên được. Bọn họ đi vào thang máy, đi thẳng lên lầu tám.

Đi tới tầng chót, đám người đi vào phòng làm việc. Vinh Thiện thấy bên trong có không ít người, Lê Cảnh Trình đang ngồi trên sofa. Bảo vệ dẫn

người tới trước mặt anh: "Ông chủ, chính là hần!"

Vinh Thiễn nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt mọi người đều quy tụ trên người bọn cô, như thể bọn cô thật sự ăn trộm đồ.

Lệ Cảnh Trình phất tay, ra hiệu những người khác đi ra ngoài trước.

Đợi cửa phòng làm việc đóng lại, anh bấy giờ mới đứng dậy, tháo mũ người đàn ông xuống. Người ấy mặc đồ giống Lăng Giác, nhưng là một gương mặt khác.

Lệ Cảnh Trình cười khê: "Kế điệu hồ ly sơn khá lắm."

Vinh Thiễn cố trấn định mình, cô đi lên phía trước: "Anh nói anh ta trộm đồ, vậy anh ta trộm gì?"

"Trộm người. Trộm vợ của tôi."

"Không nói lý cho được."

"Được lắm! Vậy bây giờ ném hần ra ngoài, lột quần áo trên người xuống, vứt mũ luôn."

"Anh..." Vinh Thiễn không thể nhịn được nữa: "Lệ Cảnh Trình, rốt cuộc anh định làm gì?"

Người đàn ông vung tay xuống, ý bảo bọn họ đưa người ra ngoài.

Bên trong phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ. Vinh Thiễn đi lên phía trước. Ánh mắt Lệ Cảnh Trình ánh mắt hạ xuống, vòng cổ của cô bị áo sơ mi che khuất. Ngón tay Vinh Thiễn ngón tay phủ lên cổ, ngón trở hình như có kéo cổ áo xuống một chút. Động tác này làm Lệ Cảnh Trình có thấy cảnh tượng nơi cổ cô.

Cô có mang dây chuyền anh đưa.

Đây là ngoài dự liệu của Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiễn hơi cắn cánh môi dưới, ngẩng mắt nhìn anh. Cô cảm thấy trên mặt nóng nóng, cố gắng giả vờ như không có chuyện gì.

Vinh Thiễn cũng không nói được tại sao mình lại làm như vậy, chẳng lẽ trong tiềm thức, cô muốn cho Lệ Cảnh Trình thấy cô có đeo dây chuyền anh tặng?

Nét mặt Lệ Cảnh Trình rõ ràng hơi biến đổi, thốt lên: "Thích không?"

Vinh Thiển gật gật đầu: "Thích."

"Lăng Giác đâu?"

Với câu hỏi bất ngờ của anh, Vinh Thiển không kịp phản ứng. Cô lắc lắc đầu: "Lúc từ trong tiệm ra tôi đã không thấy anh ta rồi."

Đôi chân thon dài của Lệ Cảnh Trình để lên bàn làm việc: "Hai người đang diễn cặp sao?"

Vinh Thiển không phủ nhận, cô cảm thấy có một số việc Lệ Cảnh Trình biết cũng chẳng sao, hiện tại Lăng Giác đã tỉnh, Vinh Thiển cũng không cần phải lo lắng như trước.

Người đàn ông quan sát khuôn mặt nhỏ của cô, nhớ tới nụ hôn đêm sinh nhật cô, lồng ngực anh lại cứng đờ.

Lệ Cảnh Trình chợt đưa tay phải ra nắm lấy cằm Vinh Thiển. Anh kéo cô lại gần, hai ngón tay bấm chặt gương mặt cô, cô lập tức không thể động đậy.

Vinh Thiển buộc phải ngẩng mặt lên. Lệ Cảnh Trình hừ lạnh: "Đêm đó hẳn hôn em?"

Cô nhìn chăm chăm sắc mặt căng thẳng của người đàn ông, anh thật sự không thấy dễ chịu: "Không phải anh đã thấy sao?"

"Tôi muốn chính miệng em nói."

Vinh Thiển không muốn để lộ một sơ hở nào, nhưng nhìn vào đáy mắt Lệ Cảnh Trình, từ nơi đó cô dường như thấy được nỗi đau xót không che giấu được của anh. Vinh Thiển không kiềm chế được sự thương tiếc cho anh đang dâng lên trong lòng mình.

"Anh ta không có hôn tôi thật."

Đáp án này lại ngoài dự liệu của Lệ Cảnh Trình.

"Thật?"

"Ừm, anh ta hôn tay của anh ta."

Lời này vừa dứt, miệng Vinh Thiển lập tức bị che lại. Hai ngón tay Lệ Cảnh Trình vẫn giữ cằm cô. Đầu ngón tay anh chỉ dùng ít sức đã khiến cô há cái miệng nhỏ ra. Đầu lưỡi linh hoạt "công thành chiếm đất". Lệ Cảnh Trình

ôm chặt cô. Đầu Vinh Thiển ngửa ra sau nhưng không trốn được nụ hôn mãnh liệt này.

Khó khăn lắm mới giã ra được, Vinh Thiển vuốt đôi môi đã sưng đỏ, ánh mắt tựa như muốn ăn anh.

Lệ Cảnh Trình sờ sờ khóe miệng, có vẻ vẫn còn thèm thuồng: "Hắn hôn em, tôi cũng phải hôn."

Nói gì vậy!

Vinh Thiển lo lắng chuyện ở ngoài: "Tôi có thể đi chưa?"

"Gấp cái gì? Những kẻ đó chắc chắn đang phục ở bên ngoài chờ hai người ra, cho hắn ta tranh thủ chút thời gian không phải rất tốt sao."

Lệ Cảnh Trình hiển nhiên đã nhìn ra được nơi này đang có chuyện. Vinh Thiển nghĩ thầm thấy cũng đúng nên bình tâm lại, ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh.

Người đàn ông vòng qua bàn làm việc, ngồi xuống chiếc ghế da. Mẫu điện thoại mới được đưa ra thị trường, một đồng chuyện quan trọng mắt nhìn không xuể. Anh tập trung xem giấy tờ trong tay. Vinh Thiển nghĩ Lăng Giác có cắt đuôi đám người kia được chưa, có an toàn không?

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu quan sát một bên khuôn mặt Vinh Thiển. Hôm nay cô không cột tóc, mái tóc bóng mượt chảy xuống bờ vai. Người đàn ông lấy lại tinh thần, không ngờ Vinh Thiển lại ngồi ở đây, anh lại có thể an tâm, thoải mái làm việc.

Ước chừng hơn nửa giờ đã qua, Vinh Thiển mới đứng dậy, lần này Lệ Cảnh Trình không ngăn cô nữa.

Vinh Thiển và người đàn ông kia đi xuống tầng dưới cùng. Vừa đi ra bỗng có mấy người đi tới, khi đã nhìn thấy rõ mặt người đàn ông, bọn chúng kinh hãi, xoay người đi nhanh khỏi đó, chắc chắn là đuổi theo Lăng Giác .

Hai ngày sau, Vinh Thiển nơm nớp lo sợ, không dám mang Tụng Tụng ra cửa.

Khi Lăng Giác trở về là lúc hừng đông. Vinh Thiển nghe thấy tiếng đập cửa, cũng đã hai, ba giờ.

Cô vẫn còn buồn ngủ, đi ra mở cửa: "Anh về rồi!"

Lăng Giác kéo tay cô vào phòng khách, Vinh Thiện thấy vẻ mặt anh ta nghiêm túc, tim cô rơi lộp bộp: "Sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngọc Bích lấy được rồi."

"Đó là chuyện tốt mà."

"Nhưng thông tin bên trong lại không cách nào giải được."

Mấy thứ này Vinh Thiện căn bản không hiểu.

Lăng Giác nhìn cô: "Bảng giải mã trong đó rất phức tạp, trong phạm vi toàn thế giới cũng không có cách giải."

Vinh Thiện nghe xong nghĩ thầm: "Thế này không phải là xong đời rồi sao."

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Tôi đã cho người điều tra. Năm ngoái Uy Lệ đã tốn một tỷ đô để nhập một bảng giải mã hiện đại nhất, nghe nói là có tính chuẩn xác cao nhất và đầy đủ nhất. Hơn nữa đội ngũ bên họ..."

"Anh có ý gì?"

"Chỉ còn cách tìm Lệ Cảnh Trình."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 08 : Lệ Cảnh Trình, anh đừng dính hôn!

Edit: Dế Mèn

Vinh Thiển nghe xong, cự tuyệt không chút do dự: "Không được!"

"Vì sao?"

"Nếu như anh ấy có cách, một khi thông tin được giải mã, không phải những kẻ đó sẽ điên cuồng tìm anh ấy trả thù sao? Dù tôi không biết trong ngọc bích cất giấu bí mật gì, nhưng bọn chúng đã theo đuổi nó không bỏ, còn hại Thanh Giác mất cả mạng. Anh đã nói dữ liệu đó chắc chắn quan hệ tới sự sống còn của đường dây cả đám. Lệ Cảnh Trình chỉ là một thương nhân, đừng có lôi anh ấy vào."

Vinh Thiển nói năng liền mạch lưu loát, tâm trạng không khỏi kích động.

Cô nhìn Lăng Giác: "Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?"

Lăng Giác gật đầu: "Hai ngày này, cách nào được tôi cũng đều nghĩ tới rồi."

"Dù vậy cũng không thể tìm Lệ Cảnh Trình." Thái độ của Vinh Thiển vẫn kiên quyết.

Lăng Giác không khỏi nhìn cô chăm chú: "Em rất quan tâm tới anh ta."

"Ai nói vậy?"

"Nếu không sẽ không như vậy."

"Tôi..." Vinh Thiển nghẹn lời: "Anh ấy là ba của con gái tôi."

"Chuyện giải mã, chúng tôi sẽ bảo mật, sẽ không liên lụy đến Lệ Cảnh Trình."

"Anh dùng cái gì bảo đảm?"

Vinh Thiển nhìn Lăng Giác lấy miếng ngọc bích ra. Thật sự chỉ là miếng ngọc bội bình thường, ai lại nghĩ nó tác động đến tính mạng nhiều người như vậy.

"Tôi lấy tính mạng tôi ra bảo đảm."

Vinh Thiển vẫn không có ý định sẽ gật đầu. Lăng Giác giơ tay nắm lấy cổ tay cô: "Chỉ cần giải mã được thông tin này, em không bao giờ phải nơm

nớp lo sợ nữa. Em còn có thể nhận lại con gái mà không phải lo phiền trong lòng nữa, không phải em vẫn chờ ngày này sao?"

"Tôi chờ. Nhưng tôi không muốn điều đó bằng sự uy hiếp tính mạng của họ."

Lăng Giác gật gật đầu: "Chuyện này tôi không làm khó dễ em. Tôi có thể tự mình đi tìm Lệ Cảnh Trình nói chuyện."

"Anh ấy chắc chắn sẽ không đồng ý với anh."

Vinh Thiển cầm miếng ngọc bích trong tay Lăng Giác. Cô đã phải tốn bao nhiêu công sức mới đẩy được Lệ Cảnh Trình ra xa như vậy, không nghĩ rằng vòng vo rồi vòng vo, vận mệnh thích trêu đùa, cứ nhất định phải trở lại vạch xuất phát.

Lăng Giác biết cô sẽ không dễ dàng thay đổi ý định: "Không còn sớm, em mau đi ngủ đi."

Vinh Thiển để miếng ngọc bích lên trên bàn, đứng dậy về phòng.

—

Ngày hôm sau.

Vinh Thiển từ phòng ngủ đi ra nhưng không thấy bóng dáng Lăng Giác đâu. Thấy cô, bảo mẫu để hai tay xuống: "Cô Vinh!"

"Lăng Giác đâu?"

"Ông chủ chưa về ư? Sáng sớm tôi đã không thấy bóng anh ấy đâu."

Vinh Thiển trong lòng lo nghĩ, chẳng lẽ anh ta thực sự đi tìm Lệ Cảnh Trình?

Ăn sáng xong, cô tính đi tới phòng đấu giá trước. Vừa định mở cửa thì nghe có tiếng chuông cửa reo, Vinh Thiển tiện thể mở cửa ra: "Đội trưởng Cao? Mời anh vào."

Người đàn ông đi vào khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, vóc người bậc trung, mặc quần áo bình thường. Vinh Thiển nói bảo mẫu tránh mặt, rồi cô tự rót cho ông ta ly nước: "Anh uống nước!"

"Vinh Thiển, không vội." Đội trưởng Cao ý bảo cô mau ngồi xuống.

"Anh cố ý đến đây là có chuyện gì gấp sao?"

Đội trưởng Cao mặc bộ quần áo của công ty chuyển phát, trong tay còn cầm cái phát chuyển nhanh: "Tôi biết mấy ngày này, cô nơm nớp lo sợ quá cũng không tốt. Bảo một cô gái trẻ tuổi như cô giúp chúng tôi thật sự đã làm khó dễ cô."

Vinh Thiển hai tay ôm ly nước: "Không phải anh đã đánh cái giấy cam đoan sao, bảo đảm an toàn cho tôi và Tụng Tụng an toàn, tôi mới dám trở về."

"Vinh Thiển, hiện tại có chuyện tôi cần cô giúp."

"Chuyện gì?"

"Lăng Giác đã giao ngọc bích cho cảnh sát."

Trong mắt cô lộ vẻ giật mình: "Thực sao?"

Đó là "bùa hộ mệnh" của Lăng Giác mà.

"Nhưng chuyện này phải tuyệt đối bảo mật. Bây giờ biện pháp duy nhất là phải giải mã những thông tin trong đó."

Vinh Thiển nghe vậy đại khái đã đoán được ý của đội trưởng Cao. Cô muốn nói nhưng lại thôi, mặt lộ vẻ khó khăn: "Chuyện này chỉ sợ tôi cũng không có cách nào giúp."

"Tôi biết cô lo lắng cho sự an nguy của Lệ Cảnh Trình. Cô yên tâm, chúng tôi sẽ huy động lực lượng cảnh sát tốt nhất để bảo vệ anh ta. Chuyện này cũng sẽ không có bên thứ ba được biết."

"Nhưng nếu những kẻ đó nghe được phong phanh, sớm muộn cũng sẽ tra được tới Lệ Cảnh Trình."

"Vinh Thiển, tôi biết chuyện này thật khó khăn cho cô, nhưng số tài liệu này đối với cảnh sát chúng tôi mà nói thật sự là rất quan trọng... Nó gắn với rất nhiều tính mạng đã hy sinh, cả những người tương lai có thể sẽ hy sinh."

Vinh Thiển lại nghĩ đến Tống Thanh Giác, nữ cảnh sát ấy chỉ lớn hơn cô hai tuổi.

Đội trưởng Cao lấy miếng ngọc bích ra. Vinh Thiển cảm thấy vật này như nặng cả nghìn cân.

"Anh tin tôi như vậy ư?"

"Cô đã có thể làm được tới ngày hôm nay thì tôi cũng sẽ không mấy may nghi ngờ cô."

Vinh Thiển tiễn đội trưởng Cao ra cửa. Cô siết chặt miếng ngọc bích trong tay, vật này được để lại.

Dữ liệu bên trong càng được giải mã sớm, mọi người mới có thể an toàn hơn.

Không lâu sau Vinh Thiển cầm túi ra cửa. Mỗi lần cô ra ngoài đều có cảnh sát ở trong tối bảo vệ. Cô lái xe tới Uy Lệ, giờ này chắc chắn Lệ Cảnh Trình đã đến công ty.

Nhân viên ở quầy lễ tân cho cô vào, Vinh Thiển đi cùng những người khác tiến vào thang máy, mấy người xung quanh đang thảo luận về chuyện ra mắt mẫu điện thoại di động mới.

"Nghe nói hả, mức sale đã lập kỷ lục rồi."

"Nghe nói lần này có lẽ mức thưởng cuối năm sẽ tăng..."

"Dù sao bao lì xì bự của ông chủ cũng không thoát được đâu."

Vinh Thiển nghĩ, ngày đầu ra mắt mẫu điện thoại mới đã thắng lợi, tâm tình Lệ Cảnh Trình chắc chắn không tồi. Cô thở sâu, đi thang máy tới tầng cao nhất.

Biết cô không có hẹn trước, thư ký ngăn cô trước cửa phòng làm việc:

"Thật ngại quá, tôi phải thông báo trước một tiếng."

Thư ký gọi điện thoại xong mới để Vinh Thiển vào.

Đẩy cánh cửa dày của phòng làm việc ra, một không gian chừng hơn trăm thước vuông tràn ngập hốc mắt cô; nhưng một nơi rộng lớn vậy lại chỉ có một mình Lệ Cảnh Trình ở đấy.

Trên bàn của người đàn ông có bày mấy chiếc điện thoại di động mới. Vinh Thiển đến gần, Lệ Cảnh Trình cũng không ngẩng đầu: "Chuyện gì?"

"Tôi muốn xin anh giúp một chuyện."

Bàn tay Lệ Cảnh Trình ngừng lại.

Anh ngược đôi mắt không hề gợn sóng về phía cô: "Thật hiếm khi! Em cũng có lúc muốn tôi giúp."

Vinh Thiện lấy mảnh ngọc bích trong túi xách ra: "Thông tin trong thứ này, nghe nói chỉ có chỗ anh mới có thể giải mã."

Lệ Cảnh Trình cầm lấy nhìn, bên trong mảnh ngọc bích này lại chứa những bí ẩn to lớn. Anh nổi với máy tính, ngón tay thon dài lướt qua lại trên bàn phím: "Em lấy thứ này ở đâu ra?"

"Chỗ anh có thể giải mã thứ này không?"

"Tự tôi sẽ ra tay, còn phải thử xem sao."

Vinh Thiện đã nghĩ rằng anh sẽ bảo kỹ sư của mình làm; Lệ Cảnh Trình nhìn thấy sự hoài nghi trong mắt cô: "Trong ấn tượng của em, có phải tôi chỉ biết chơi đùa với phụ nữ đúng không?"

"Nếu vậy, anh giúp tôi một chút đi."

"Tôi vì sao phải giúp em? Giải mã tệp tin này tối thiểu phải một tuần. Còn năm ngày nữa tôi và Thư Lan sẽ đính hôn rồi."

Vinh Thiện cắn chặt cánh môi: "Anh, anh thực sự phải đính hôn?"

"Đính hôn còn có thể giả sao?" Lệ Cảnh Trình nhìn cô chăm chú.

Trong tức thì Vinh Thiện có cảm giác mình không hít thở nổi.

Sau khi Lệ Cảnh Trình tổ chức bữa tiệc sinh nhật cho cô, cô đã cho rằng anh chắc chắn đã ngầm hủy bỏ tiệc đính hôn, chứ không nghĩ rằng...

Bàn tay cô nắm chặt vạt áo, nhìn Lệ Cảnh Trình đứng dậy đi về phía cô.

Bóng lưng dài rộng của người đàn ông ngăn những tia sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Vinh Thiện khẽ nuốt khan, cổ họng đau như không thể nói được gì.

Cô mở miệng: "Không phải anh nói anh đau lòng cho tôi; chỉ cần một ánh mắt của tôi, anh lập tức sẽ tới đón tôi về mà? Lệ Cảnh Trình, anh vẫn muốn đính hôn!"

Người đàn ông khoanh hai tay trước ngực, bắt chéo đôi chân dài ngồi dựa vào mép bàn làm việc: "Nhưng em có bao giờ cho tôi ánh mắt đó chưa? Em nghĩ tôi cứ đón em về sao?"

Vinh Thiện liên tiếp bị truy hỏi.

Đúng vậy, anh luôn luôn bị động đón nhận những thông tin đã bị cô hiểu sai.

Hai ngón tay Lệ Cảnh Trình giữ cằm cô: "Tôi còn nói, chỉ cần em mở miệng, tôi sẽ hủy hôn."

Cô tránh cái nhìn của anh, mắt nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

Lệ Cảnh Trình lại nâng cằm cô lên: "Chuyện này nhất định là lửa đã sém tới lông mày nên em mới sớm tinh mơ đã tới tìm tôi. Em nghĩ cho kỹ càng đi, muốn tôi giúp em, hay là bây giờ cầm nó ra khỏi đây?"

Hai tay Vinh Thiển nắm chặt. Chỉ còn năm ngày, cho dù không phải vì chuyện mảnh ngọc bích...

Cô rất ích kỷ!

Thật ra cô không muốn Lệ Cảnh Trình và Thịnh Thư Lan đính hôn.

Nhưng cô khó có thể mở miệng được, cô mà mở miệng chính là hủy diệt hạnh phúc của Thịnh Thư Lan. Cô ấy cũng đã bên cạnh Lệ Cảnh Trình ba năm, cũng dốc lòng chăm lo cho Gạo Nếp.

Lệ Cảnh Trình xoay người cầm mảnh ngọc bích kia lên. Anh kéo một tay Vinh Thiển ra, vỗ mạnh ngọc bích vào lòng bàn tay cô: "Cửa ở kia, không tiền!"

Nói xong, anh còn đẩy vai cô.

Vinh Thiển lão đảo.

Lệ Cảnh Trình thấy cô còn chưa đi, lập tức cầm điện thoại trên bàn làm việc lên: "Anna, tiền khách!"

Lệ Cảnh Trình cúp điện thoại ngay lập tức. Vinh Thiển bước nhanh tới bên cạnh anh, cô cắn răng: "Đừng đính hôn với cô ấy!"

"Em nói cái gì? Tôi không nghe được. To hơn một chút!"

Vinh Thiển thở sâu, cố gắng nói: "Anh đừng đính hôn với Thịnh Thư Lan!"

"Cái này là lời nói từ trái tim em?"

"Trong lòng nghĩ thế nào mới có thể nói ra vậy."

Mấy câu này Vinh Thiển nói rất khẽ.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu: "Không có chuyện gì."

Vinh Thiển vén tóc bên má ra sau tai. Cô nhìn mảnh ngọc bích trên bàn. Lệ Cảnh Trình kéo ghế ra, nhàn nhã ngồi xuống: "Có một số chuyện, có phải em nên nói cho tôi rõ không?"

"Đợi giải mã được xong, tôi sẽ nói toàn bộ cho anh biết."

"Nếu không giải mã được thì sao?"

Không giải mã được cũng tức là từ nay về sau cô và Lăng Giác đừng mong có ngày nào an nhàn.

"Lệ Cảnh Trình, chuyện này có lẽ sẽ rất nguy hiểm! Thật tình anh có thể từ chối tôi."

"Lệ Cảnh Trình tôi chưa bao giờ biết hai chữ 'nguy hiểm' viết như thế nào."

Người đàn ông mười ngón tay cài vào nhau: "Ngay cả chuyện đính hôn tôi cũng có thể hủy vì em, còn chuyện gì không thể làm?"

Khí phách của anh luôn luôn ẩn chứa thâm tình ở trong đó, bất tri bất giác làm tan mềm sự kiên cường của cô.

Vinh Thiển khóe miệng chưa kịp cong lên đã nghe giọng anh lần nữa: "Tôi đã đáp ứng hai yêu cầu của em, đổi lại một điều kiện, được không?"

"Được, anh nói đi!"

Lệ Cảnh Trình thoáng lộ nụ cười xảo quyệt: "Đợi giải mã xong nói lại cũng chưa muộn."

"Vậy khi nào bắt đầu?"

"Em để ngọc bích ở đây, yên tâm không?"

Vinh Thiển gật gật đầu: "Dù sao nếu không giải mã được cũng chẳng có giá trị gì."

Mười ngón tay Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ mấy cái trên mặt bàn. Vinh Thiển qua cửa sổ sát đất rất lớn nhìn ra bên ngoài, hai tay giơ ngang với đỉnh đầu. Bất ngờ người đàn ông đứng dậy, dựa vào cô, một tay anh cùng bàn tay cô mười ngón siết chặt.

"Anh không đính hôn với người khác nữa, em hài lòng chưa?"

Vinh Thiện cảm giác được một luồng không khí ấm áp từ lồng ngực rộng lớn của anh rót tới sau lưng cô.

Cô chuyển đề tài: "Chuyện giải mã này nhất định phải giữ bí mật, không ai được biết."

Lệ Cảnh Trình tựa cằm lên đỉnh đầu cô: "Anh sẽ tìm một nơi bí mật lại an toàn."

Vinh Thiện không dám ở Uy Lệ lâu, cô đi tới đây chắc chắn là có người theo dõi.

Có một số chuyện cô tin Lệ Cảnh Trình cũng đã phát hiện ra, ví dụ như chuyện hôn nhân giả với Lăng Giác, kế điệu hổ ly sơn ở trung tâm thương mại; nếu không Lệ Cảnh Trình cũng sẽ không ra tay giúp bọn họ.

Vinh Thiện đi rồi, Lệ Cảnh Trình cầm mảnh ngọc bích trong tay, suy nghĩ cặn kẽ. Một khi thông tin trong này được giải ra, những bí mật của Vinh Thiện đại khái cũng sẽ hé lộ được phân nửa.

Người đàn ông đứng dậy, cất mảnh ngọc bích vào trong két sắt.

—

Về đến Đế Cảnh, Lệ Cảnh Trình đi vào phòng khách. Thịnh Thư Lan đang đan áo ấm, thấy anh về, cô bỏ đồ trong tay xuống: "Cảnh Trình, về rồi ư!"

Người đàn ông đi nhanh tới, ngồi xuống đối diện với Thịnh Thư Lan. Cô đứng dậy định đi lấy trái cây cho anh, Lệ Cảnh Trình gọi cô: "Thư Lan!"

Cô ngồi lại xuống chỗ, bàn tay không khỏi căng thẳng nắm lại. Càng gần ngày đính hôn, cô lại càng sợ hãi, gió thổi cỏ động một chút thôi cũng có thể làm Thịnh Thư Lan như đụng phải kẻ địch mạnh.

Lệ Cảnh Trình cúi người xuống, cầm cuốn sách trên bàn: "Lần trước em nói còn tính không?"

Thịnh Thư Lan kinh ngạc giật mình. Thật sự cô không cần đoán cũng có thể nghĩ ra được Lệ Cảnh Trình muốn nói điều gì. Thịnh Thư Lan ngẩng mắt nhìn anh: "Hủy chuyện đính hôn sao?"

"Phải."

Người đàn ông đã lên tiếng như vậy, cũng coi như kết cuộc đã được thông báo.

Cô gật gật đầu: "Được."

"Cụ thể sự tình anh sẽ nói với mẹ, em không phải ra mặt."

Lệ Cảnh Trình cũng không phải tâm địa sắt đá. Thịnh Thư Lan có thể không tranh cãi, không âm ỉ, không làm khó; phản ứng như vậy của cô mặc dù anh đã dự liệu được, nhưng trong lòng vẫn có bao nhiêu áy náy.

Cô lại gật đầu lần nữa.

"Thư Lan..."

Thịnh Thư Lan cúi gằm đầu, mắt đỏ hoe, nhưng không muốn để Lệ Cảnh Trình thấy: "Cảnh Trình, anh đừng nói nữa, em hiểu cả! Lúc trước anh nói đính hôn cũng là nói trong lúc bức giận, nhưng cả em và mẹ đều tự lừa mình dối người, coi nhẹ hàm ý trong đó. Em không trách anh."

Lệ Cảnh Trình không nói tiếp mà đứng dậy lên lầu.

Có những thương tổn nhất định phải xảy ra, như vậy, ngay cả lời xin lỗi cũng đều dư thừa.

Từ trước cho đến giờ, đó luôn là thái độ của Lệ Cảnh Trình, đương nhiên, chỉ có với Vinh Thiển là ngoại lệ.

—

Sau khi trở về từ Uy Lệ, cô đi tới phòng đấu giá, nhưng từ khi tan làm tới tận tối khuya cũng không thấy bóng dáng Lăng Giác.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, cô thấy khát nước nên thức dậy. Vinh Thiển cầm cái ly đi ra phòng khách rót nước, mới vừa uống hai ngụm đã nghe tiếng chuông cửa vang lên liên tiếp.

Cô đoán Lăng Giác đã trở về. Vinh Thiển vội đi mở cửa, nhìn thấy người đứng ở ngoài, cô ngăn người ra.

"Thiếu phu nhân."

Hóa ra lại là tài xế ở Đế Cảnh.

"Ông đây là?"

"Cậu Lệ bảo tôi mau tới đón cô, thời gian rất gấp."

Vinh Thiển cào cào tóc: "Chờ tôi thay đồ."

"Thiếu phu nhân, không còn kịp rồi. Cậu Lệ đã dặn phải đón cô đi trước đã."

Tài xế nói xong cũng xoay người đi khỏi đó. Vinh Thiển trên người còn mặc áo ngủ. Cô không kịp hỏi kỹ, vội vớ áo khoác trên giá khoác lên rồi nổi gót theo sau ông ta.

Xe chạy thẳng một mạch, theo hướng tới Uy Lệ. Vinh Thiển nhìn ra ngoài cửa xe: "Anh ấy ở công ty sao?"

"Vâng."

Cô gật đầu, nghĩ thầm chắc hẳn anh đang giải mã tệp tin đó.

Tới Uy Lệ, tài xế tự mình dẫn cô lên, lên thẳng tới tầng cao nhất, đi vào phòng làm việc của Lệ Cảnh Trình, nhưng cũng chưa gặp được người.

Tài xế tới trước một tủ sách, nhấn cái nút. Chiếc tủ màu trắng ngà từ từ đẩy ra, lộ ra một cánh cửa; Vinh Thiển cùng ông ta đi lên sân thượng.

Lệ Cảnh Trình mặc áo khoác ngoài màu đen, đứng ở xa xa. Tài xế dừng chân: "Thiếu phu nhân, tôi về trước."

"Được, làm phiền ông rồi."

Vinh Thiển đút hai tay vào túi áo. Trời hừng đông vẫn rất lạnh. Trên chân cô là đôi dép lê màu hồng nhạt. Sau khi hoàn hồn lại, thấy trên sân thượng có một máy bay tư nhân đậu ở đó, cô đi tới bên cạnh Lệ Cảnh Trình: "Anh định đi đâu?"

"Em cũng phải đi."

"Tại sao?"

"Trong một tuần này, không ai được biết hành tung của anh, anh phải tập trung cả trí óc và thể xác; vậy ai sẽ nấu cơm cho anh ăn, em muốn bỏ đói anh sao?"

Vinh Thiển nhận ra Lệ Cảnh Trình đang định đi ra ngoài, cô cúi đầu nhìn bộ đồ trên người mình: "Em mặc như vậy..."

"Anh cũng không phải dẫn em đi tham gia tuần lễ thời trang."

Nhưng thật sự cô ăn mặc rất ít, đứng đó run lẩy bẩy. Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng đó, cởi áo khoác ngoài trên người mình ra, ôm Vinh Thiển vào trong ngực. Tức thì ấm áp kéo tới, Vinh Thiển không thể không đi theo anh. Ngồi trên phi cơ, Vinh Thiển cảm thấy tựa như đang nằm mơ, cô sờ túi: "Điện thoại di động, ví tiền em cũng không mang theo."

"Không mang mới tốt."

Lệ Cảnh Trình ngồi trong ghế bằng da thật, anh mở máy tính xách tay ra. Màn hình khởi động màu xanh lam sáng điểm tuyết lên con người như đá Osidian của người đàn ông. Vinh Thiển thử mở miệng thăm dò: "Chúng ta phải đi một tuần thật ư?"

"Ừm."

Ngón trỏ Vinh Thiển để lên khóe miệng, bấm nhẹ. Ánh mắt cô nhìn về phía Lệ Cảnh Trình lần nữa: "Vây chuyện đính hôn của anh và Thịnh Thư Lan..."

Người đàn ông nghiêng mặt nhìn qua cô: "Vây em muốn anh đính hôn hay là không?"

"Dù sao phải một tuần sau mới có thể về lại, sao cũng không kịp."

Vinh Thiển nói xong câu này lại muốn cắn lưỡi mình; câu này nghe ấu trĩ quá đi! Cô nhìn Lệ Cảnh Trình, thấy độ cong của khóe miệng anh rất sâu, cô vội đưa tầm mắt ra bên ngoài.

"Còn một lúc nữa mới tới, em ngủ trước đi!"

"Uhm."

Trên máy bay không lạnh, Vinh Thiển dựa đầu vào lưng ghế dựa, cảm thấy yên tâm nên rất dễ đi vào giấc ngủ.

Lúc máy bay dừng hẳn, độ mạnh giảm xuống khiến cho Vinh Thiển mở mắt ra. Hai người lần lượt đi xuống, một làn không khí vô cùng mát lạnh tràn ngập không gian. Không quen chỗ nên Vinh Thiển đành phải theo sát Lệ Cảnh Trình.

Đây là một biệt thự cạnh biển, dựng bằng kính trong suốt và gỗ thô. Lúc này trời vừa hừng đông, ánh sáng mặt trời mọc lên từ phương đông, mặt

biển tỏa ra sắc màu mỹ lệ mà lóa mắt.

Vinh Thiển giang hai tay. Lệ Cảnh Trình quay đầu lại nhìn cô, cô mặc áo ngủ gấu con, cả người có vẻ mập mập, tóc xù như cò đại, nhưng khuôn mặt mừng rỡ nhảy nhót như chim sẻ, vô cùng sinh động.

Vinh Thiển ngẩng nhìn một lúc mới cùng Lệ Cảnh Trình đi vào phòng.

Người đàn ông dẫn cô đi lên lầu. Vinh Thiển và anh đi vào một gian phòng.

Hôm nay, cô thật sự bị nhiều cảnh tượng làm cho giật mình. Trong phòng bày đầy máy vi tính, xếp thành hình bán nguyệt; đầu tường phía tây có một màn hình rất lớn. Lệ Cảnh Trình đặt máy tính của mình lên bàn.

Vinh Thiển trợn tròn hai mắt.

Trước đây, theo cô cảm nhận, những gì cô biết về Lệ Cảnh Trình là gia đình giàu có, sản nghiệp rất nhiều, những hạng mục kinh doanh cụ thể của công ty cô cũng chỉ biết đại khái.

Nhìn vào tình thế ngày hôm nay, nếu tự anh không có bản lĩnh sao có thể đứng ở vị trí cao như hiện giờ?

Lệ Cảnh Trình thấy cô cứ đứng cửa, anh dừng lại việc đang làm lại: "Còn không đi làm điểm tâm? Cho em tới là để hầu hạ anh, không phải cho em đến thăm quan."

Vinh Thiển nghe vậy xoay người đi ra khỏi phòng.

Xuống lầu, cô mở tủ lạnh, bên trong có không ít nguyên liệu nấu ăn còn tươi. Vinh Thiển lấy ra mấy loại rau củ, bận rộn hơn nửa canh giờ mới làm xong điểm tâm.

Cô đi lên lầu gọi Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông đã bắt đầu công việc, trên màn hình to đều là số liệu Vinh Thiển nhìn không hiểu. Cô đập nhẹ cửa phòng: "Điểm tâm xong rồi!"

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn máy vi tính, đứng dậy đi ra ngoài. Hai người xuống lầu. Lệ Cảnh Trình ngồi vào bàn ăn, nhìn bóng dáng Vinh Thiển đi qua đi lại: "Em tính mấy ngày này đều mặc áo ngủ ư?"

"Tôi xem qua rồi, ở trên có phòng ngủ."

"Chỗ ngủ đương nhiên là có, nhưng em đâu có mang đồ tới đây."

Động tác mức cháo Vinh Thiển thịnh cứng đờ: "Không phải anh bảo tôi cứ vậy mà tới sao? Anh không chuẩn bị dùm tôi ư?"

"Ở đây lúc trước cũng có người tới, nhưng đều là đàn ông. Lúc đi quá vội vàng, còn phải giữ bí mật thì sao anh chuẩn bị đồ sẵn cho em được?"

Vinh Thiển búi tóc sau ót: "Vậy lát tôi đi mua."

"Em cho đây là trung tâm thành phố? Ở đây phạm vi mấy chục dặm cũng không có người; hơn nữa, trước khi thông tin được giải mã, chúng ta đều không thể rời chỗ này."

Nói cách khác, cô phải mặc bộ đồ trên người nguyên một tuần?

Vinh Thiển không nói gì. Bộ đồ khoác trên người hoàn hảo nhưng ngay cả nội y cô cũng không mang theo đó!

Lệ Cảnh Trình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang xị xuống: "Không sao! Trong phòng toàn là quần áo của anh, anh có thể cho em mượn mấy bộ."

Cô ngồi xuống, giọng nói rầu rĩ không vui: "Anh cố ý phải không?"

"Anh không để em không có quần áo mặc, em lo lắng cái gì?"

Vinh Thiển không đáp, cúi đầu ăn sáng.

Bữa sáng xong, Lệ Cảnh Trình liền đi trên lầu, Vinh Thiển không đi làm phiền anh.

Anh gần như ở trong phòng cả ngày không ra. Ăn xong cơm chiều Vinh Thiển làm, người đàn ông lại lên lầu.

Vinh Thiển thấy cũng không còn sớm nên trở về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi. Cô khóa trái cửa phòng lại.

Tìm một lượt, trong tủ quần áo quả nhiên chỉ có đồ nam, Vinh Thiển tuyệt vọng.

Tắm xong, cô giặt quần lót và áo ngực, mở cửa sổ sát đất đi ra ban công, ngoài này là bờ biển, phơi cả đêm nhất định có thể khô.

Vinh Thiển phơi đồ lót ngoài trời xong quay vô phòng nghỉ ngơi.

Hôm sau, vừa mới mở mắt, Vinh Thiển đã cảm thấy có gì không thích hợp. Cô dựng thẳng hai lỗ tai lên, nghe tiếng mưa rơi trên cửa sổ thủy tinh. Vinh

Thiên giật mình vội đứng dậy, đi chân không tới cửa sổ liền thấy quần lót và áo ngực của mình đã bị gió tạt xuống dưới đất. Thứ nhẵn nhúm nằm dính bệt ở đó còn mặc được không đây?

Vinh Thiên chạy tới, cầm đồ lên. Bên ngoài có tiếng chuông cửa, cô xông qua làn mưa trở vào phòng, đi qua mở cửa.

Một chiếc quần lót màu đen được giơ trước mắt cô, tay kia của Lệ Cảnh còn cầm đồ của anh ta: "Cái này của anh, mặc vào đi!"

Tầm mắt anh rớt xuống, nhìn thấy thứ Vinh Thiên đang cầm trong tay, người đàn ông nở một nụ cười ý vị sâu xa: "Anh biết là em sẽ giật mà."

Bộ đồ ngủ của Vinh Thiên màu trắng, có điều bên trong không có gì; cô vội vàng trốn sau cửa, chỉ để lộ ra cái đầu.

Lệ Cảnh Trình giơ quần lót trong tay lên: "Không phải mới tinh, anh mặc qua rồi. Nhưng em yên tâm, đã giặt rồi."

Vinh Thiên mới là không tin mấy câu ấy.

Nói không có đồ nữ cũng có thể cho qua được đi. Đối với chuyện ăn mặc, Lệ Cảnh Trình vô cùng chú ý, lâu lắm anh ta mới đến một chuyến, chẳng lẽ ngay cả quần lót mới cũng không chuẩn bị được?

—

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 09 : Tiểu biệt thắng tân hôn!

Edit: Diệu Linh

Vinh Thiển không nhúc nhích. Lệ Cảnh Trình đứng ở cửa: "Em ghét tôi?"

"Có máy sấy không?"

Chỉ cần sấy khô chiếc quần lót này là cô có thể đi rồi phải không?

"Không có."

"Sao lại không có?" Vinh Thiển thốt lên.

"Tôi tới đây để làm việc, không phải để hưởng thụ."

Lại là những lời này, nhưng cho dù ở đâu thì cũng phải có một chiếc máy sấy chứ?

Lệ Cảnh Trình giơ tay lên lại lần nữa: "Nếu không em vào trong thay đồ, đi, mấy giờ rồi? Còn bữa sáng nữa?"

Vinh Thiển đỏ mặt, miễn cưỡng nhận chiếc quần lót kia, Lệ Cảnh Trình lại đem một cái túi khác cho cô: "Thay đồ đi, không cần trả lại!"

Cô cầm lấy rồi nhanh chóng vào phòng đóng cửa.

Vinh Thiển đứng ở trước gương, nếu như cô không mặc, chiếc quần kia vẫn ướt, dù có mặc lại nó cũng lộ những thứ không được lộ.

Cô nhìn chiếc quần lót trong tay. Chiếc này vẫn còn mới, nếu như cô thay vào...

Vinh Thiển cau mày, cứ cảm thấy có một điều gì đó rất lạ.

Thay đồ xong, Vinh Thiển xuống lầu chuẩn bị bữa sáng, Lệ Cảnh Trình vào bếp rót cốc nước uống, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn mông cô. Áo sơ mi màu trắng mỏng bên ngoài làm rõ màu đen của chiếc quần lót bên trong.

Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười, cô vẫn mặc nó.

Vinh Thiển nghe thấy tiếng cười, quay đầu lại nhìn anh. Cô cảm thấy không thoải mái. Bây giờ cô đang mặc áo sơ mi của anh, không cần nói cũng biết, Lệ Cảnh Trình nhất định là cố ý, đưa áo sơ mi trắng mỏng cho cô mặc, bên trong lại là đồ nội y màu đen, nhìn thế nào cũng thấy.

May mà, lúc này cô có mang theo áo khoác.

Lệ Cảnh Trình chống hai tay lên bàn: "Em mặc thế này cũng đẹp đấy chứ."

Vinh Thiển thật muốn chửi anh vô liêm sỉ.

"Anh ra đây, Gạo Nếp có biết không?"

"Biết."

"Có khóc hay không?"

"Không có, con bé rất hiểu chuyện."

Vinh Thiển tắt lửa: "Việc kia có tiến triển gì không?"

"Em chỉ cần chuẩn bị bữa sáng cho tốt là được, việc còn lại tôi sẽ tự làm, chuẩn bị chút nước đi, tôi muốn rửa tay."

Anh đang xem cô là người giúp việc sao?

Ăn xong bữa sáng, Lệ Cảnh Trình cầm thêm một bát cơm đi lên lầu.

Vinh Thiển rửa bát xong, đi vào phòng ngủ của anh thay đồ rồi tùy tiện ném lên giường. Cô cầm cọ rửa chùi rửa toilet, chú ý tới mấy chiếc quần lót của Lệ Cảnh Trình vứt bừa bãi trong góc phòng, đều là đồ mới, chắc là anh muốn cô giặt giúp?

Vinh Thiển ngẫm nghĩ một lát rồi đem đồng hồ bỏ vào máy giặt. Cô ở đây nghiên cứu quần lót của đàn ông ư? Mất mặt!

Ngoài trời vẫn còn mưa, Vinh Thiển cũng không còn việc gì để làm. Lệ Cảnh Trình ngoại trừ lúc ăn cơm ra, còn lại đều ở trên lầu.

Cô xem tivi một lúc thì chán. Buổi trưa dài quá!

Xuống phòng bếp rót một ly cà phê, lúc đi ngang qua thư phòng, Lệ Cảnh Trình đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, số liệu trên màn hình đang liên tục chạy, Vinh Thiển nhìn mà hoa mắt.

Cô đưa ly cà phê tới trước mặt anh.

Lệ Cảnh Trình không ngẩng đầu.

Vinh Thiển nhìn dáng vẻ chăm chú của anh, không khỏi cảm thán. Người ta đều nói, người đàn ông hấp dẫn nhất chính là lúc làm việc, quả thật không sai mà.

Lệ Cảnh Trình nhìn chăm chăm số liệu trên màn hình, ngón tay lướt rất nhanh trên bàn phím. Cứ làm việc liên tục như thế này, mắt sẽ rất mệt. Vinh Thiễn không hiểu chuyện về máy tính cho lắm nên xoay người định đi. Thắt lưng bỗng bị kéo lại. Lệ Cảnh Trình kéo cô ngồi xuống đùi anh. Cô muốn đứng dậy, anh lại dùng sức ôm lấy cô.

"Chớ lộn xộn."

"Buông ra."

Lệ Cảnh Trình nhắm hai mắt lại: "Tôi chỉ có thể nghỉ ngơi mười phút."

Anh đặt hai tay cô lên vị trí thái dương: "Xoa cho tôi một lát, đầu tôi rất đau."

Ngón tay Vinh Thiễn vẫn không động đậy: "Tôi không nên tới đây với anh mới phải."

Bây giờ thì hay rồi, quần áo cô mặc là của anh, tiếp theo có phải sẽ bị xâm phạm thân thể hay không?

Lệ Cảnh Trình vẫn không mở mắt, giọng điệu có vẻ thật sự rất mệt mỏi: "Theo như cách suy nghĩ của em, vậy thì đáng lẽ tôi nên chiếm đoạt em ngay lập tức, hà tất phải tốn sức lực thế này?"

Cô rũ mi mắt, xoa bóp thái dương cho anh.

Bên trong gian phòng yên tĩnh im lặng, Lệ Cảnh Trình nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nhiên mở miệng: "Vinh Thiễn, vì sao lần này em chịu tới tìm tôi, chắc là vì kính nhi viễn chi* thôi phải không? Nói đi, em tới vì ai?"

(*Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.)

"Em nói ra, tôi mới giúp em được. Tôi không phải dạng người làm việc theo tình cảm cá nhân."

Anh bỗng mở mắt, nhìn chăm chăm Vinh Thiễn, cười khẽ.

"Vốn dĩ anh vẫn luôn làm theo tình cảm cá nhân."

"Thật ra, cảnh sát muốn tư liệu." Vinh Thiển cảm thấy không cần phải giấu anh, một khi cảnh sát đã có số liệu thì đương nhiên Lệ Cảnh Trình cũng sẽ biết.

Thần sắc anh vẫn không thay đổi: "Tôi biết."

"Anh biết?" Vinh Thiển kinh ngạc.

"Bọn họ lúc trước đã tới tìm tôi, bị tôi từ chối."

Vinh Thiển há hốc mồm: "Đến cả cảnh sát mà anh cũng dám từ chối hợp tác?"

"Tôi không phạm pháp, hợp tác với cảnh sát chỉ là nghĩa vụ mà thôi. Cho nên, tôi từ chối thì sao chứ?"

Lệ Cảnh Trình nói với điệu bộ như thể đó là điều đương nhiên vậy: "Chỉ có điều, người mở miệng yêu cầu là em, chuyện này không giống nhau."

Vinh Thiển cảm thấy quả thực anh quá khô khan, đặt nặng vấn đề này.

Khi cảnh sát tới tìm cô yêu cầu hợp tác, một phần là nghĩa vụ, mặt khác cô rất coi trọng tình nghĩa nên mới nhận lời. Bây giờ nghe Lệ Cảnh Trình nói vậy, giống như anh làm tất cả chỉ vì cô muốn thế.

Lệ Cảnh Trình nắm hai tay cô: "Em gầy yếu thế này, làm sao có thể gánh vác nhiều chuyện được?"

"Lệ Cảnh Trình, vẫn là câu nói ấy. Nếu có thể giải mã những con số kia, tôi sẽ nói cho anh biết toàn bộ sự thật."

Anh đặt tay sau gáy cô, đầu óc Vinh Thiển nhanh chóng hiểu ra anh muốn làm gì liền nhếch cánh môi. Lệ Cảnh Trình nhìn cô, dáng vẻ khẩn trương: "Đã bao lâu rồi chúng ta không hôn môi?"

Cô khẽ ho: "Mười phút đã hết, anh làm việc tiếp đi."

Lệ Cảnh Trình bất chấp cô kháng cự, hôn lên đôi môi cô. Khác hẳn với những lần trước, anh không trực tiếp "công thành chiếm đất" nữa mà rất dịu dàng. Anh nhẹ nhàng tách răng cô ra, luồn lưỡi vào thăm dò trong khoang miệng cô. Không phải là một nụ hôn kích thích nhưng lại là nụ hôn khiến con tim rung động.

Lệ Cảnh Trình cẩn nhẹ môi Vinh Thiển, bàn tay không khách sáo đặt lên lưng quần cô: "Số đo của tôi với em cũng hợp nhau đấy chứ, không hề lỏng."

Vinh Thiển giật tay anh ra: "Anh cố ý."

"Không phải, lúc đó đi rất vội, tôi làm sao có thể đem theo quần áo cho em?"

"Vậy anh giải thích sao về đồng quần lót mới trong phòng tắm mà anh đem giặt?"

Lệ Cảnh Trình bật cười: "Một mình em trốn trong toilet là để nghiên cứu chúng sao?"

Vinh Thiển á khẩu, mặt đỏ bừng: "Chúng nằm ngay trước mắt, dĩ nhiên tôi phải thấy rồi."

Anh chuyển đề tài, tay vẫn ôm eo cô: "Buổi tối tôi muốn ăn sườn chua ngọt, em đi làm đi."

Vinh Thiển cũng không muốn ở lại đây quấy rầy anh làm việc nên rời đi.

Lệ Cảnh Trình nhấp một ngụm cà phê, im lặng nhìn theo bóng lưng cô ra khỏi phòng.

—

Hai ngày mưa, buổi tối Lệ Cảnh Trình rất bận nên bảo Vinh Thiển đi nghỉ trước. Cô đứng trước cửa sổ, nhìn hàng cây bị mưa gió quật tơi bời, nước mưa lạnh bắn vào cửa kính, tựa như muốn xoá bỏ ngôi biệt thự này.

Cành cây quật vào cửa sổ khiến Vinh Thiển hoảng sợ, vội vàng leo lên giường.

Thời tiết như thế này cô đã từng thấy qua vào hai năm trước. Vinh Thiển kéo chăn quá đỉnh đầu, ép mình nhanh chóng ngủ đi.

Nằm trên giường, Vinh Thiển lật qua lật lại, mãi vẫn không ngủ được. Cô chợt nhớ tới sàn tàu lạnh lẽo. Rõ ràng cô đang ngủ nhưng tại sao thần trí lại tỉnh táo thế này?

Lệ Cảnh Trình tắt đèn đi ra khỏi phòng, bây giờ đã là rạng sáng, chắc là Vinh Thiển đã ngủ rồi.

Đi trên hành lang, bỗng nhiên anh nghe thấy có tiếng khóc. Ở đây không còn ai khác. Nghĩ vậy anh vội bước đi nhanh về phòng Vinh Thiến, đưa tay mở chốt cửa mới phát hiện cửa khoá trái từ bên trong.

Tiếng khóc bên trong càng thêm bi thương, lát sau liền biến thành tiếng khóc xé tâm can anh.

Lệ Cảnh Trình về phòng ngủ lấy ra một chiếc chìa khoá dự phòng, mở cửa đi thẳng vào trong. Ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy người nằm trên giường đang lăn qua lộn lại đầy bất an.

Anh càng bước nhanh hơn, đi qua bật đèn ngủ rồi ôm lấy người nằm trong chăn.

"Vinh Thiến, làm sao vậy?"

Có lẽ cô gặp ác mộng nhưng lại không kêu mà chỉ khóc, bộ dạng như thế này thật khiến người khác đau lòng.

Lệ Cảnh Trình lo lắng.

Mỗi lần cô gặp ác mộng luôn quẩn mình thành thế này.

Anh vỗ vỗ mặt cô: "Vinh Thiến, tỉnh đi."

Sắc mặt cô tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, hai tay gắt gao nắm chặt. Lệ Cảnh Trình đau lòng, chẳng lẽ chuyện xảy ra bảy năm trước vẫn dẫn vật, không buông tha cô sao?

Anh dùng sức nắm lấy bả vai cô. Vinh Thiến co người lại trong chăn, bất đắc dĩ anh phải bịt mũi cô lại. Bị nghẹt thở, Vinh Thiến bắt đầu tỉnh lại.

"Lại gặp ác mộng?"

Vinh Thiến bỗng nhiên ôm chặt lấy cổ anh, toàn thân run rẩy. Lệ Cảnh Trình im lặng vỗ vai an ủi cô.

Sau một lúc lâu, Vinh Thiến mới bình tĩnh lại, chậm rãi buông tay ra: "Tôi gặp ác mộng."

Lệ Cảnh Trình với tay lấy chiếc khăn tay trên tủ đầu giường, lau mồ hôi trên trán cô.

Một trận gió mạnh bỗng nhiên thổi tới, cửa kính phát ra tiếng động lớn.

Vinh Thiến sợ hãi đưa tay che hai lỗ tai, Lệ Cảnh Trình lại lần nữa ôm cô

vào lòng: "Có phải em không quen với thời tiết như thế này?"

Mưa càng lớn, cửa kính lại càng phát ra tiếng động ghê người. Vinh Thiễn hoảng sợ không thôi, cắn chặt môi ép mình bình tĩnh.

Lệ Cảnh Trình đưa tay đè lên môi cô: "Đừng sợ, đêm nay tôi ở lại đây với em."

"Không cần."

"Em uống chút nước đi, tôi đi tắm." Lệ Cảnh Trình nói xong, đứng dậy đi thẳng vào toilet phòng cô.

Nghe tiếng nước vọng ra từ phòng tắm, Vinh Thiễn cảm giác mình đang ở trong một nồi nước lớn, phía dưới còn đốt lửa, giống như giày vò cô đến cùng cực.

Lệ Cảnh Trình bước ra, vì chưa về phòng ngủ nên không có đồ để thay, chỉ quần tạm một chiếc khăn tắm ngang hông.

Trong phòng có thêm một người, Vinh Thiễn cũng không cảm thấy sợ, kéo chăn trùm lên người: "Cũng không còn sớm, anh mau trở về ngủ đi."

Lệ Cảnh Trình đi thẳng tới bên giường cô, vớt bừa chiếc khăn lau tóc lên bàn, vén chăn định chui vào. Vinh Thiễn mở to hai mắt: "Anh định ngủ ở đây thật sao?"

"Nhìn em như vậy tôi không yên tâm."

"Tôi không sao cả, chỉ là ác mộng thôi mà."

Lệ Cảnh Trình thực ra cũng không tốt bụng đến thế. Cơ hội tốt như vậy, anh mà không tranh thủ nắm bắt thì đúng là ngốc quá đi. Đầu nghĩ, tay hành động, anh nhanh chóng chui vào chăn.

Vinh Thiễn trốn qua một bên, Lệ Cảnh Trình nhìn khoảng không trước mắt:

"Mau ngủ đi, em yên tâm, tôi sẽ không làm gì em, tôi rất mệt. Có một số việc, lòng muốn làm mà chỉ sợ không đủ lực."

Nói xong liền tắt đèn.

Cả căn phòng lại chìm vào bóng tối. Bóng những cành cây hắt lên vách tường trông như đôi tay dữ tợn. Vinh Thiễn lại lần nữa cảm thấy sợ hãi, Lệ

Cảnh Trình ghé người tới gần, ôm cô từ phía sau để cô nằm trong lòng mình.

Vinh Thiển gối đầu lên cánh tay anh, mặt hai người rất gần nhau, hơi thở cũng phả ra bên cạnh. Giờ phút này, cô thật sự cảm thấy yên lòng.

Mưa gió gào thét ngoài cửa sổ giờ phút này đã chẳng còn khiến Vinh Thiển sợ hãi chút nào nữa. Chúng chẳng hề liên quan đến cô. Lòng cô bây giờ chỉ cảm thấy yên bình, cả người nằm trong chăn cũng đã ấm áp. Hơi thở của Lê Cảnh Trình trầm ổn phả bên tai. Anh ôm cô thật chặt trong lòng, mặt đối mặt khiến cô bình tâm.

Mặc dù có lo lắng nhưng nếu như vậy thật sự khiến cô ngủ ngon thì có lẽ cô không cần phải đuổi anh ra khỏi phòng nữa.

Nhưng hiển nhiên là cô nghĩ lầm rồi.

Lê Cảnh Trình tắm rửa xong, tinh thần sáng khoái liền tìm cơ nói chuyện, trêu chọc cô: "Vinh Thiển, em có biết được suốt ba năm qua tôi phải chịu đựng vất vả như thế nào không?"

"Anh làm sao vậy?" Vinh Thiển mơ màng hỏi lại.

"Tôi chưa hề chạm qua một người phụ nữ nào khác."

Vinh Thiển giật mình, cơn buồn ngủ cũng biến mất.

"Em nói xem, nhịn nhiều như thế, "nó" có thể bị hư hỏng hay không?"

Vinh Thiển càng hoảng hơn: "Anh nên ngủ đi."

Lê Cảnh Trình ôm chặt cô: "Là một người đàn ông, chắc chắn sẽ có dục vọng..."

Vinh Thiển cảm giác được bàn tay đang đặt trên bả vai mình càng lúc càng dùng sức.

Vinh Thiển miệng lưỡi khô khốc. Lê Cảnh Trình bỗng lật người, chống hai tay xuống hai bên người cô. Tim cô bất giác đập nhanh hơn. Còn chưa kịp nói gì, anh đã hôn lên môi cô, trong chốc lát lại chuyển đầu lưỡi ấm nóng xuống cắn cổ cô vuốt ve.

Ngọn lửa này bốc lên quá nhanh, người trong cuộc còn chưa kịp phát giác đã trực tiếp bị thiêu cháy.

Cần cổ Vinh Thiện rất nhạy cảm, trong chốc lát đã khiến hơi thở cô rối loạn. Bàn tay không an phận của Lê Cảnh Trình nhanh chóng chui vào trong áo sơ mi cô mặc, xoa nhẹ làn da cô.

Cả người Vinh Thiện lập tức nóng bừng.

"Đừng như vậy."

Lê Cảnh Trình giả điếc không nghe thấy. Tại sao anh lại phải từ bỏ cơ hội tốt như thế này chứ?

Lúc trước, từng nói là cùng nằm chung một giường, đến cả việc được ôm cô trong tay cũng là một ước muốn xa vời.

Suốt ba năm không hề ôm ấp người phụ nữ nào khác, nén nhịn dục vọng trong người, bây giờ có cơ hội lại ngu ngốc bỏ qua. Anh là thánh thần chắc? Thời cơ bày ra trước mắt, nếu anh không biết tận dụng mà nắm chắc trong tay, vậy thì anh chính là thằng đàn ông ngu ngốc nhất thế giới.

Vinh Thiện bị anh hôn đến mê muội. Cô thật không ngờ Lê Cảnh Trình lại là một con sói đói, thèm thịt đến điên dại.

Bây giờ muốn đuổi anh ra khỏi phòng khách định còn khó hơn lên trời. Cô đẩy anh ra: "Bây giờ không được."

"Khi nào mới được?"

Đầu óc Vinh Thiện mơ hồ.

Làm sao đây?

Cô mặc đồ của anh, lưng quần khá rộng, chỉ cần kéo nhẹ liền tuột xuống.

Lòng bàn tay vẫn dán chặt trên người Vinh Thiện, Lê Cảnh Trình có cảm giác toàn thân đang bị thiêu cháy, tay chân hân hân càng thêm luống cuống, mất tự chủ, dục vọng càng kích thích anh chiếm đoạt cô.

Bị kích thích mãnh liệt, cho dù là người lạnh lùng nhất cũng sẽ bị lửa thiêu rụi. Vinh Thiện bắt đầu thở dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Bức tường thành lạnh băng cuối cùng cũng lung lay, chỉ cần dùng chút lực đẩy liền sụp đổ.

Lê Cảnh Trình đè lên người Vinh Thiện, hai tay đè chặt tay cô. Vinh Thiện vô tình chạm vào vật đó, mặt lập tức đỏ rần: "Khoan đã"

Lệ Cảnh Trình dĩ nhiên không ngốc. Cô càng muốn anh buông ra, anh càng dùng sức giữ cô lại. Vinh Thiển chỉ còn cách cố gắng xịch về sau, mà như thế này lại càng dễ đụng chạm vào anh.

Một tiếng gầm nhẹ nhưng lạnh lùng vang lên. Không phải anh muốn nổi điên đấy chứ?

Vinh Thiển ngừng động tác...

Toàn thân Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên cứng đờ, bầu không khí xung quanh cũng rất quái dị. Anh bỗng dừng đổ người về một bên. Vinh Thiển thở phì phò, người ngựa ngáy khó chịu, một luồng khí nóng bốc lên trong người cô...

Lệ Cảnh Trình vật dậy, vén chăn đi vào phòng tắm, lát sau liền có tiếng nước chảy.

Vinh Thiển ngồi dậy, dựa vào đầu giường. Lệ Cảnh Trình nhanh chóng bước ra khỏi phòng tắm.

Anh cầm theo chiếc khăn lông ướt, ngồi xuống giường, giúp Vinh Thiển lau khô mấy ngón tay.

Bây giờ Vinh Thiển mới hiểu được đó là những thứ gì. Cô cúi thấp đầu, vành tai đỏ ửng nhưng nghĩ đến Lệ Cảnh Trình như vậy, lại không nhịn được cười.

Lệ Cảnh Trình thấy khoé miệng Vinh Thiển run run, tựa như có ý cười, không nói không rằng, vứt chiếc khăn lên tủ đầu giường, tắt đèn, nằm xuống rồi ôm lấy cô.

Hai người đều im lặng, Lệ Cảnh Trình ôm Vinh Thiển từ phía sau. Vinh Thiển mở mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, mưa vẫn tí tách bên ngoài cửa kính, cô không còn sợ hãi, chỉ cảm thấy bình yên. Lát sau, cơn buồn ngủ kéo đến, cô liền chìm vào giấc ngủ.

Cô ngủ rất an ổn, ngày hôm sau tỉnh lại, sắc trời vẫn đen thui. Nhưng có vài điều mà cô không thể biết.

Vinh Thiển trở mình, Lệ Cảnh Trình vẫn ôm cô, hỏi nhỏ: "Làm sao vậy, lại gặp ác mộng sao?"

"Không có, mấy giờ rồi?"

"Còn sớm, em ngủ tiếp đi."

Vinh Thiển nhìn sắc trời bỗng có cảm giác hai người bọn họ bây giờ quả thực rất giống với đôi vợ chồng son.

Cô nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Tỉnh lại lần nữa, Vinh Thiển trở mình, bên cạnh đã không còn ai. Cô mở mắt nhìn xung quanh, Lệ Cảnh Trình đã rời đi từ lúc nào.

Vinh Thiển cầm di động lên xem, đã mười giờ.

Cô nhanh chóng thay áo, vì không mang theo quần áo nên cô chỉ có thể mặc đồ của Lệ Cảnh Trình. Lưng quần rất rộng, cô đành lấy cà vạt của hắn làm thắt lưng.

Đi ngang qua phòng làm việc của Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển đẩy cửa nhìn vào. Lệ Cảnh Trình đang đeo kính mắt, tập trung làm việc.

Anh rất tập trung, cô đứng ở cửa cũng không hề hay biết.

Có lẽ anh vẫn chưa ăn sáng.

Vinh Thiển xoay người đi xuống lầu, làm vội cho anh một bát mì, kèm theo hai quả trứng luộc.

Bưng bát đi lên, Lệ Cảnh Trình nhìn thấy cô đi vào liền ngừng công việc đang làm.

Vinh Thiển đem bát bỏ lên trên bàn: "Ăn chút mì đi, tôi xuống làm cơm."

"Em ăn rồi sao?"

"Tôi không đói."

Vừa rồi vội quá nên cô chỉ nấu một bát mì.

Lệ Cảnh Trình kéo cô lại. Vinh Thiển thấy bên cạnh anh còn có chiếc ghế tựa liền ngồi xuống. Cô không muốn lại phải ngồi lên đùi anh.

Lệ Cảnh Trình lại tiếp tục theo dõi dãy số liệu trên màn hình, ngón tay đề lên một phím nào đó. Thấy anh chuyên chú như vậy, Vinh Thiển không dám quấy rầy.

"Tí nữa còn ăn cơm. Một mình tôi không ăn được nhiều như vậy, em ăn trước một nửa đi."

Vinh Thiện cũng bắt đầu đói bụng: "Vậy tôi đi xuống lấy thêm bát."

Lệ Cảnh Trình kéo cổ tay cô: "Cứ ăn bát này đi."

Vinh Thiện chưa bao giờ ăn chung bát với người khác, chắc chắn Lệ Cảnh Trình còn kén chọn hơn so với cô. Cô im lặng nhìn anh đưa đĩa ình.

Cô cúi đầu, ăn rất cẩn thận. Cô chỉ ăn một chút rồi đặt đôi đĩa lên miệng bát.

Lệ Cảnh Trình thấy vậy mới bắt đầu ăn.

Vinh Thiện đứng dậy: "Tôi xuống bếp làm cơm."

Lệ Cảnh Trình không giữ cô lại, dù sao cô ngồi ở đây, anh cũng không có tâm tư phân tích số liệu.

Bên trong tủ lạnh nhét đủ loại thức ăn, Vinh Thiện lấy ra miếng bò bít tết. Những thứ trong tủ đều rất đa dạng, có thể đủ cho hai người ăn trong một tuần.

Đến mười hai giờ mà Lệ Cảnh Trình vẫn chưa xuống. Vinh Thiện đành phải lên lầu gọi.

Lệ Cảnh Trình một tay chống trán, hai mắt nhắm nghiền, có lẽ anh đã mệt muốn chết rồi. Nói không chừng lúc cô tỉnh dậy lần đầu tiên, anh đã chuẩn bị rời giường rồi. Vinh Thiện nhìn số liệu trên màn hình, nếu như có thể giải mã những con số ấy, cảnh sát cũng sẽ không thúc giục.

Vinh Thiện nhẹ nhàng bước vào, cô không nỡ quấy rầy anh nghỉ ngơi.

Lệ Cảnh Trình bỗng mở mắt.

"Ăn cơm thôi."

Lệ Cảnh Trình đưa tay xoa cổ, chuẩn bị đứng dậy.

Mắt nhìn qua màn hình, động tác bỗng ngừng lại. Sắc mặt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm, bầu không khí xung quanh như đông cứng lại.

Vinh Thiện nhìn về phía màn hình lớn, giật mình mở to hai mắt.

Một dãy kí tự tiếng Anh nối dài, kèm theo số phần trăm đang nhảy vọt.

"Làm sao vậy?"

"Quả nhiên không ngoài dự đoán. Có một hệ thống tự động phá huỷ ở đây, một khi giải mã được một nửa, chúng sẽ tự động kích hoạt hệ thống phá huỷ ấy."

Vinh Thiển sợ hãi, nắm chặt bàn tay. Cô hiểu rõ, chỉ cần một chút lơ là sẽ khiến toàn bộ công sức của Lệ Cảnh Trình đổ sông đổ biển.

Cô không biết rốt cục Lệ Cảnh Trình có đề phòng trước mà đưa ra phương án bổ sung hay không nhưng có một điều cô dám chắc, vào lúc này, mở miệng nhờ vả ai giúp đỡ là điều không tưởng. Nếu những dãy số liệu kia thực sự bị phá huỷ thì những thông tin quan trọng nhất cũng sẽ biến mất không chút dấu vết.

Vinh Thiển không dám nghĩ thêm nữa.

Lệ Cảnh Trình liên tục gõ bàn phím, Vinh Thiển chưa từng thấy tay ai có thể linh hoạt đến thế, gần như là lướt trên bàn phím, nhìn muốn hoa cả mắt. Đôi tay ấy, còn có thể mang lại cả một cuộc sống tươi đẹp cho rất nhiều những người khác.

Lệ Cảnh Trình cũng không dùng nút xoá nhiều, anh đang cố gắng bảo đảm những con số trên màn hình hoàn toàn chuẩn xác. Thời gian gấp rút, anh nhất định phải kiên trì tới cùng.

Ánh mắt anh vẫn không rời khỏi màn hình. Con số phần trăm đang không ngừng tăng, gần đạt 99% rồi.

Vinh Thiển nhất thời luống cuống, không biết nói gì.

Lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, cô bỗng cảm thấy, nếu là mình, ngồi ở vị trí đó tuyệt đối không thể bình tĩnh như thế.

Vinh Thiển khẽ đặt tay lên vai anh. Ánh mắt đang chăm chú nhìn màn hình đột nhiên khựng lại rồi lại nhanh chóng tập trung như trước, ngón tay vẫn linh hoạt chuyển động không ngừng.

Vinh Thiển cúi đầu, ngăm khuôn mặt nhìn nghiêng kia. Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình lúc này bị ánh sáng trên màn hình máy tính hắt vào nên không nhìn rõ sắc mặt lắm, đầu ngón tay liên tục chuyển động.

Dáng vẻ này so với lúc ngồi trước đàn dương cầm quả thực còn mê người hơn vạn lần.

Đến cuối cùng, Lệ Cảnh Trình mạnh mẽ nhấn nút Enter.

Dãy kí tự trên màn hình dừng lại. 98%.

Lệ Cảnh Trình khẽ cười, duỗi cánh tay ra thuận lợi ôm Vinh Thiển ngồi lên đùi mình.

Note: Thực sự mình không bất ngờ lắm khi thời gian gần đây có một số bạn phản hồi rất gay gắt về vấn đề truyện post chậm. Ngay ở phần giới thiệu, khi nhóm bắt đầu edit truyện mình đã ghi phần Lịch post: Không biết trước. Bạn nào đã từng theo dõi bộ "Giả yêu làm thật" sẽ biết tính mình, cứ có chương là post. Tuy hiện tại mình chỉ lên lịch sắp xếp chương cho các Editor và beta, nhưng chưa bao giờ mình "găm" chương như kiểu "thử sức kiên nhẫn" của các bạn.

Về các bộ nhóm đang edit:

Thà đừng gặp gỡ: Hiện tại truyện đang ở phần cao trào nên mình rất hiểu các bạn mong được đọc liên tục không bị ngắt quãng. Nhóm đông, nhưng có một số bạn đã nghỉ, một số bạn vẫn tiếp tục edit với thời gian rảnh không nhiều.

Nguy tình thử ái: Truyện có 106 chương (ngắn nhất trong các truyện của Thánh Yêu – cho tới thời điểm bây giờ) Có lẽ vì truyện chưa gây được sự chú ý nhiều của các bạn, nhưng mình cũng mong các bạn ủng hộ (like, comment) nhiệt tình hơn để các Editor có động lực cố gắng. Hôm nọ rất nhiều bạn cmt dưới link được share trên page của nhóm với nội dung thúc giục/ hỏi về "Thà đừng gặp gỡ" làm các Editor bộ đó rất buồn.

Trò chơi hào môn: Thánh Yêu có nói vẫn viết tiếp, chỉ là chị ấy chưa có thời gian nên chậm thôi. Các bạn chú ý theo dõi page s://

.facebook.com/ThanhYeuFanpage

Nếu có thông tin gì mình sẽ cập nhật.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 10 : Lệ Cảnh Trình, tôi đã từng gọi điện thoại cầu cứu anh

Edit: Lưu Tinh

Một chút cảm giác như bay lên không trung, làm cho Vinh Thiển suýt chút nữa thì gào lên.

Ánh mắt cô nhìn màn hình máy vi tính chăm chăm: "Không có việc gì chứ?"

Ngón tay Lệ Cảnh Trình lần nữa gõ máy tính, gõ lại thứ tự trong hệ thống, cầm anh tựa lên bả vai Vinh Thiển. Cô nhìn thấy những số liệu trên màn hình lớn dần dần được khôi phục.

Chân mày cô nhướng lên lộ vẻ vui mừng, Lệ Cảnh Trình không trả lời, cô cũng đoán được.

"Thật tốt quá, cuối cùng cũng không có việc gì."

Hai tay anh ôm chặt hông cô: "Đừng vội mừng. Bây giờ là thời điểm quan trọng, nếu xảy ra một chút sơ sót, sẽ thành ra "kiếm củi ba năm thiêu một giờ"."

Tâm tình Vinh Thiển cũng trở nên đặc biệt trầm trọng: "Số liệu này thực sự rất quan trọng sao?"

"Tôi chỉ mới giải mã, còn chưa xem qua."

Vinh Thiển lôi kéo tay anh: "Vừa rồi anh có sợ không?"

"Có một chút."

"Tôi vẫn nghĩ anh không sợ trời không sợ đất nha."

Hai tay Lệ Cảnh Trình lại dùng sức lần nữa: "Vì chuyện này mà em còn nợ tôi một điều kiện, tôi đương nhiên không cho phép bản thân thất bại."

Lúc này Vinh Thiển mới nhớ tới, mấu chốt là lúc đó Lệ Cảnh Trình cũng không nói rõ điều kiện là gì.

"Tôi nói cho anh biết, những yêu cầu quá đáng tôi sẽ không làm đâu."

Lệ Cảnh Trình nhìn cô cười.

Ánh mắt lại không hề có ý tốt, tựa như độc dược.

"Mấy người nhờ tôi giải mã, tinh lực tài lực hao tổn không nói, còn có bao nhiêu là nguy hiểm. Tôi còn không cự tuyệt cơ mà?"

Vinh Thiển đung đưa hai chân: "Tôi đi nấu canh, ăn cơm đi."

Cô trượt xuống khỏi đùi anh.

Lệ Cảnh Trình tắt đi máy tính sau đó đi xuống lầu cùng cô.

Sau khi ăn cơm trưa, Vinh Thiển thấy anh lại muốn lên lầu.

"Tôi ra ngoài một chút được không?"

"Chỉ có thể đi đâu gần đây thôi đấy."

"Ở gần đây không có người sao?"

Lệ Cảnh Trình một chân đã đặt trên bậc cầu thang, anh quay đầu lại nhìn quần áo Vinh Thiển: "Em không sợ ăn mặc như vậy đi ra ngoài sẽ bị người khác cười nhạo sao?"

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, vạt áo bị Vinh Thiển cột túm lại ở thắt lưng, chiếc quần cũng rộng đến kinh người.

Vinh Thiển cắn môi: "Ở đây không có quần áo khác."

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, nụ cười như ẩn như hiện: "Đi đi, ở đây sẽ không có ai tới đâu."

Thật ra Lệ Cảnh Trình rất thích nhìn cô mặc quần áo của anh. Từ trong tới ngoài, mặc dù cô mặc quần áo rộng thùng thình, không thấy rõ được những đường cong tuyệt mỹ, nhưng trong mắt anh lại vô cùng gợi cảm. Đó là một loại cảm giác rất đặc biệt, khiến anh vui vẻ hẳn lên.

Vinh Thiển thu dọn phòng bếp xong liền đi ra ngoài. Vừa đẩy cửa kính ra, gió biển lạnh buốt liền đánh tới. Cô đi tới trước bãi biển, cởi giày đi chân trần.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở trước bàn máy tính.

Anh thấy hơi mệt mỏi nên lấy mắt kính xuống, hai ngón tay ấn ấn giữa trán. Cảm giác đau đầu làm anh khó chịu, đẩy ra ghế đứng dậy.

Anh đi tới phía trước cửa sổ, vén rèm lên.

Xa xa nhìn lại, nước biển xanh thẳm như một tấm màn ngọc bích đang muốn bao trùm lên một bóng dáng nho nhỏ.

Không biết đã bao lâu rồi Vinh Thiển không có dịp chơi đùa thỏa thích thế này. Cô chạy băng băng dọc theo bờ biển, mái tóc dài đen bóng bay lất phất phía sau. Cô đẹp như một nữ thần bé nhỏ.

Lệ Cảnh Trình nhìn đến xuất thần, bỗng nhiên thấy cô dừng bước.

Cô khom người, cẩn thận nhìn xung quanh. Lúc này chạy nhanh quá, lưng quần rộng thùng thình thiếu chút tụt xuống.

Vinh Thiển kéo lưng quần lên, ánh mắt hướng về phía phòng của Lệ Cảnh Trình. Anh cũng không thêm trốn tránh làm gì.

Vinh Thiển cắn môi, dù sao cũng may là ở đây không có người khác. Cô bước thật chậm về phía trước.

Lệ Cảnh Trình dựa lên bệ cửa sổ, không nhin được bật cười thành tiếng. Những mệt mỏi vừa rồi đều tan biến, cả người cũng cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Kì thực tâm tình Vinh Thiển cũng được thả lỏng hơn hẳn. Đến nơi này, ngay trước mặt Lệ Cảnh Trình, cô cũng không cần phải ngụy trang, cũng không cần lo lắng sẽ có vô số ánh mắt ở trong bóng tối nhìn chăm chăm cô.

Lệ Cảnh Trình tắt máy tính, nằm lên ghế dài.

Số liệu đã được phân tích hơn phân nửa, kỳ thực căn bản không cần đến một tuần lễ.

Anh bây giờ chỉ nghĩ đêm nay làm sao trôi qua, đúng là có phúc mà không thể hưởng, anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ nha.

Lệ Cảnh Trình đứng dậy đi tới trước cửa sổ, bên ngoài đã sớm mất hút bóng dáng Vinh Thiển. Anh giơ đồng hồ lên xem, chắc là cô đang làm cơm chiều.

Anh xoay người đi xuống lầu. Cả phòng ăn to như vậy lại không thấy một bóng người. Trong phòng phảng phất hương vị mặn mặn của gió biển.

Lệ Cảnh Trình tìm kiếm một lúc vẫn chưa thấy bóng dáng Vinh Thiển.

Lúc đi ra khỏi phòng, sắc mặt anh rõ ràng ngưng trọng. Bóng dáng thon dài thẳng hướng bờ biển mà đi. Ánh hoàng hôn nhuộm màu cho những hạt cát dưới chân anh thành một tầng màu hoàng kim rực rỡ.

Nhưng Lệ Cảnh Trình không rảnh thưởng thức mỹ cảnh. Đi tới bờ biển, vẫn không thấy Vinh Thiên đâu, chỉ thấy đôi giày cô ném lại.

Nếu như cô đã về phòng, không có khả năng giày cũng không mang.

Lệ Cảnh Trình hoang mang: "Vinh Thiên!"

Trả lời anh chỉ có tiếng gió biển thổi qua cùng tiếng sóng. Lệ Cảnh Trình khẩn trương chạy dọc theo bờ biển.

"Vinh Thiên, mau ra đây cho tôi!"

Nước biển thấm ướt giày, vấy lên cả ống quần anh, còn có không ít giọt mặn chát văng lên mặt anh.

Tim Lệ Cảnh Trình đập rộn lên, cảm giác khủng hoảng này khiến anh cơ hồ muốn điên lên: "Vinh Thiên, nếu em dám gặp chuyện không may, tôi sẽ không tha cho em!"

Xa xa, trên bãi đá ngầm, Vinh Thiên xoa hai mắt. Vừa rồi cô nằm ở đây cảm thấy thật thích, cũng không biết sao có thể ngủ quên nữa.

Lúc này nghe thấy tiếng Lệ Cảnh Trình la hét, cô không khỏi ngồi dậy.

Đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, Vinh Thiên nhìn thấy Lệ Cảnh Trình bước nhanh trong nước biển, càng lúc nước biển càng cao, nay đã qua khỏi thắt lưng anh.

Cô liên gọi: "Lệ Cảnh Trình, Lệ Cảnh Trình!"

Động tác của anh dừng lại. Lệ Cảnh Trình quay đầu nhìn theo nơi phát ra tiếng gọi. Vinh Thiên thấy thần sắc anh rất kì lạ. Anh hung hăng dấn mạnh xuống mặt nước, thẳng hướng cô mà đi tới.

Cô không khỏi rụt vai lại, nhìn Lệ Cảnh Trình như vậy, hẳn là đang nổi giận.

Nhưng mà hình như cô đâu có làm gì, chỉ nằm ngủ một lúc thôi mà.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh về phía trước, quần dài theo dòng nước mà rơi đến trên mặt đất, để lộ chiếc màu đen dính sát vào chân anh, hình ảnh này

thật sự vô cùng hấp dẫn.

Anh đi tới trước bãi đá ngầm: "Xuống!"

Vinh Thiển ngồi ở trên cao, Lệ Cảnh Trình chỉ có thể ngẩng đầu nhìn cô.

Cô chống hai tay bên người: "Mấy giờ rồi?"

"Em có biết tôi sắp chết đói không?"

Vinh Thiển nghĩ thời gian hẳn cũng không còn sớm.

Cô xem bộ dáng này của Lệ Cảnh Trình, lại thêm một màn vừa nãy, Vinh Thiển khề míu môi: "Anh tránh ra, tôi tự đi xuống."

Cô xoay người, lưng hướng về phía Lệ Cảnh Trình, hai chân đạp đá lên ngầm muốn đi xuống. Cô cũng không dám vội nhảy xuống. Lệ Cảnh Trình nhìn động tác của cô liền thấy chương tai gai mắt.

Vậy lúc này cô làm sao mà bò lên được chỗ cao như vậy?

Vinh Thiển đưa hai tay vịn trên tảng đá, hai chân treo lơ lửng không cách nào với tới tảng đá phía dưới. Lệ Cảnh Trình nhìn cô nhếch miệng lên:

"Không khác gì con nhái."

Vinh Thiển trượt chân, thiếu chút nữa cả người ngã xuống.

Lệ Cảnh Trình liền chớp lấy thời cơ, ôm lấy hông cô.

Vinh Thiển vỗ vỗ hai tay: "Anh mới là giống con nhái đó."

Trên người anh ướt đầm, kỳ thực lúc này nước biển đã tràn qua trước ngực anh.

Vinh Thiển xoay người nhìn anh: "Mau trở về thay quần áo khác đi."

Lệ Cảnh Trình lôi kéo một hồi, áo sơ mi ướt sũng dán chặt nửa người trên của anh, tạo cảm giác đặc biệt khó chịu. Anh liền cởi áo ném đi, sau đó ôm chặt Vinh Thiển: "Có biết vừa rồi tôi rất sợ hãi hay không?"

Vinh Thiển vẫn không quen thân mật cùng anh như vậy: "Tôi biết bơi mà." Anh hừ nhẹ.

Vinh Thiển mang giày vào, chuẩn bị trở về làm cơm chiều. Lệ Cảnh Trình tiến lên kéo tay cô, Vinh Thiển giãy giụa, anh lại nắm chặt lần nữa, sau một lúc giằng co, cô đành tùy ý để anh nắm lấy.

Trở vào trong, Vinh Thiện đi thẳng vào phòng bếp. Lệ Cảnh Trình lên lầu tắm rửa thay quần áo, sau đó trở lại phòng khách dưới lầu chờ ăn sẵn.

Vinh Thiện làm món canh đơn giản. Lúc cô bưng bát canh từ phòng bếp ra, lại thấy Lệ Cảnh Trình vẫn ngồi ở trên sô pha.

"Anh không muốn lên sao?"

"Không, đêm nay nghỉ ngơi."

Vinh Thiện vừa nghe lời này, không hiểu sao cảm thấy có chút gì đó không ổn.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: "Qua đây."

"Không qua." Vinh Thiện ngồi cách xa phía sau sô pha.

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình liền thay đổi, ánh mắt oán hận nhìn cô. Nhưng anh dường như cũng đã quen với việc Vinh Thiện không nghe lời như vậy.

Lệ Cảnh Trình đành phải đứng dậy đến bên cạnh cô: "Em có biết những thông tin về khối ngọc bích kia rất cuộc đại biểu cho cái gì không?"

"Nếu cảnh sát muốn, hẳn là chứng cứ quan trọng."

Anh thấy cô ôm cái gối trong ngực, liền bực bội giật cái gối vứt đi, muốn ôm, ôm anh không được sao?

"Tôi chỉ muốn biết, làm thế nào mà em dính vào vụ này?"

Vinh Thiện nhìn chằm chằm xuống hai chân: "Tôi được người ta nhờ vả."

"Ai?"

Cô im lặng không nói.

"Vinh Thiện, ba năm không gặp, em ngày càng to gan hơn. Chuyện nghiêm trọng như vậy lại giấu tôi. Tôi từng nói với em, nếu không chắc chắn thì đừng nhận lời, hứa bừa mà."

"Anh chưa từng nói mà!" Thật sự là chưa nha. Không dạy qua."

Vốn không dạy qua đó nha...

"Em!" Lệ Cảnh Trình tức giận đến nói không nên lời: "Vậy thì bây giờ tôi dạy em."

Vinh Thiện co hai chân lên, hai tay ôm lấy đầu gối.

Lệ Cảnh Trình rướn nửa người trên áp sát vào người cô: "Em cùng tên Lăng Giác kia rốt cuộc là có quan hệ gì, em nên nói thật cho tôi biết đi?"

Vinh Thiển nâng mí mắt: "Tụng Tụng là con anh ấy, không phải con tôi."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, cuối cùng sắc mặt cũng hòa hoãn một chút. Kỳ thực đáp án này khiến anh vui mừng đến tim như muốn ngừng đập, nhưng trên mặt lại không biểu lộ một chút cảm xúc gì.

Anh vẫn thản nhiên: "Tôi đã sớm đoán ra."

Vinh Thiển nghĩ thầm, anh đã giận đến nỗi quyết định đính hôn cùng Thịnh Thư Lan, còn sớm đoán được điều này?

Lệ Cảnh Trình không bỏ sót một chút biến hóa nào trên gương mặt cô:

"Cho dù em muốn cùng hắn diễn kịch, cũng đâu nhất thiết phải nhận Tụng Tụng là con mình chứ?"

"Tôi nói Tụng Tụng là con tôi, nhưng cũng không nói nó là do tôi sinh ra."

Lệ Cảnh Trình ngắt ra, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Em có nói! Em nói đứa bé là do em sinh ra!"

"Tôi chưa từng nói như thế, tôi chỉ nói Tụng Tụng là con tôi."

Người đàn ông ghen hòng, ngón trỏ chỉ hướng vào cô hơi run nhẹ.

Trời sinh cô ra chính là để bức chết anh mà!

Vinh Thiển vén tóc ra sau tai: "Nếu không anh mang chứng cứ ra đây, có ghi âm sao?"

Lệ Cảnh Trình vừa nghe vậy, bỗng nhiên bổ nhào tới. Vinh Thiển bị anh ném lên ghế sofa.

Cô thét lên chói tai: "Anh làm gì thế?"

"Vinh Thiển." Hai ngón tay anh giữ chặt gương mặt cô: "Nếu như không phải em muốn tôi giải mã giúp, có phải em sẽ mở to mắt nhìn tôi và Thịnh Thư Lan đính hôn?"

"Đội trưởng Cao nói, một khi giao cho cảnh sát tin tức trong này, nếu như tất cả đều diễn ra như ông ấy dự liệu thì chúng ta sẽ có thể thoát khỏi nguy hiểm, hơn nữa cũng sẽ không phải lo lắng về những người thân bên cạnh. Tôi và Lăng Giác hiện tại phải ở cùng nhau..."

"Ở cùng nhau?" Hai tay Lê Cảnh Trình càng dùng sức, Vinh Thiển đau đến nỗi kêu lên âm ỉ: "Buông ra, buông ra!"

Cô từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người ta siết chặt như vậy.

Khóe miệng Vinh Thiển run rẩy, thanh âm mơ hồ không rõ, "Rốt cuộc anh chắc chắn là có thể giải mã được không, tôi liền nói cho anh biết."

"Tôi được hay không, em còn không biết sao?"

Vinh Thiển trừng mắt nhìn anh: "Chuyện tối hôm qua sao?"

"Chết tiệt!"

Đây chính là điều vô cùng nhục nhã.

Ngón tay Lê Cảnh Trình càng bóp mạnh vào mặt cô, Vinh Thiển đau đến bật khóc: "Vốn dĩ tôi không muốn phải tìm đến anh, không muốn anh dính dáng vào. Có một số việc tôi sẽ vẫn giữ kín, không nói cho anh biết."

"Sợ tôi cũng sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Ánh mắt Vinh Thiển lộ ra vẻ tội nghiệp: "Anh buông tôi ra trước đi."

"Có phải sợ tôi gặp nguy hiểm hay không?"

Vinh Thiển chịu không nổi đau đớn: "Không phải tôi luôn tìm cách né tránh anh sao? Ban đầu, tôi rất nhớ con gái, ba năm xa cách, tôi thực sự không khống chế được bản thân. Về sau tôi ép buộc chính mình không được nghĩ nữa, nhưng mà anh..."

"Ý cô muốn nói do tôi cứ quẩn quít lấy cô?"

"Ôi! Đừng bóp!" Viên mắt Vinh Thiển đỏ hoe: "Đau quá."

Lê Cảnh Trình vẫn không buông tay: "Nhìn tôi!"

Cô căn bản không dám không nghe theo, đành ngước nhìn anh.

"Tôi chưa từng nói với em về bối cảnh của nhà họ Lê sao?"

Không phải là sản nghiệp lớn, trước thời dân quốc tổ tiên còn đang làm quan to sao?

Nhưng bây giờ đã là xã hội hội hiện đại rồi, được chứ?

Vinh Thiển lắc lắc đầu.

Lệ Cảnh Trình cười cười, một tay kia chỉ chỉ lên mặt: "Người trên, nhà họ Lệ cũng không sợ, giới hắc bang, càng không cần sợ hãi."

Vinh Thiển kéo tay anh: "Thôi đi."

"Nếu như ngày nào đó người của xã hội đen dám động đến em, tôi bảo đảm, sẽ áy bay, xe tăng đến nghiền nát cả hang ổ của bọn chúng."

Anh có đang nói quá không vậy?

Vinh Thiển không quan tâm nhiều như vậy: "Mặt tôi đau."

Lúc này Lệ Cảnh Trình mới buông tay ra.

Hai tay Vinh Thiển cẩn thận xoa nhẹ hai má, trời ạ, không thể đụng vào, vừa đụng liền đau muốn khóc.

Ánh mắt anh đầy mờ ám nhìn chăm chăm cô. Cô không thể chịu được đau, anh biết chứ.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình dần dần dời xuống, hướng về chiếc vòng cổ của Vinh Thiển.

Chỗ đó cất giấu một dấu vết có bao nhiêu dữ tợn, anh không cần nhìn lại, cũng có thể nhớ rất rõ ràng.

Thần sắc Vinh Thiển vô cùng bất mãn, Lệ Cảnh Trình thích nhìn cô như vậy, cho nên cũng không ép hỏi lý do gây nên vết thương kia vào lúc này.

"Sau này đừng siết chặt mặt của tôi như vậy."

"Vì sao?"

"Đó là mặt, anh không biết sao?"

Lệ Cảnh Trình gác một tay lên lưng ghế sofa: "Bên kia cũng có người nhéo mặt em sao?"

Vinh Thiển trừng mắt, Lệ Cảnh Trình thấy vậy, hai tay đưa về phía trước xoa xoa hai bên má của cô. Anh ra tay nặng quá, cả hai bên má đều đỏ.

Cô không có phòng bị, Lệ Cảnh Trình dịu dàng hôn nhẹ lên má cô.

Vinh Thiển hít một ngụm khí lạnh. Nụ hôn của anh kèm theo hơi thở nóng bỏng ở trên mặt tản ra. Anh cẩn thận từng chút một lướt nhẹ môi rồi tới trán cô, sau đó lại từ trán dần đi xuống...

Vinh Thiện vươn tay ngăn chặn cánh môi của anh: "Lệ Cảnh Trình, tôi chưa từng nói muốn quay lại với anh..."

Anh đẩy ngón tay cô ra, hung hăng cắn mạnh lên cánh môi cô.

Hừ. Để coi sau này cô còn dám há miệng nói những lời anh không thích nghe nữa hay không.

Vinh Thiện đẩy Lệ Cảnh Trình ra bước lên lầu, đóng cửa, chuẩn bị đi tắm.

Vinh Thiện đi tới trước ban công, nơi đang phơi quần lót và áo ngủ của cô.

Cô sờ xem đã khô chưa, cầu mong đêm nay đừng mưa, phơi nắng thêm ngày mai là được

Vinh Thiện trở lại phòng tắm, đóng cửa lại sau đó bắt đầu tắm.

Cửa phòng, nhất định phải khóa trái.

Nhưng Lệ Cảnh Trình có chuẩn bị chìa khóa, anh đi vào cũng không gõ cửa, trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa ra.

Trong tai truyền đến tiếng nước xối xả, Lệ Cảnh Trình cầm ly rượu vang ung dung đi vào. Anh đi tới bên giường, đang đảo mắt nhìn xung quanh một chút thì nhìn thấy quần áo đang phơi trên ban công.

Lệ Cảnh Trình bước ra ngoài, đưa tay vuốt ve áo lót của Vinh Thiện.

Anh nâng ly rượu vang đến bên miệng, ánh mắt hướng về bãi biển ở cách đó không xa. Trong đầu hiện ra hình ảnh Vinh Thiện mặc quần áo rộng thùng thình đang chạy băng băng. Trong mắt Lệ Cảnh Trình càng đậm ý cười, bỗng nhiên nảy ra một ý định xấu xa.

Anh hơi nghiêng ly rượu, để mặc những giọt rượu tí tách rơi xuống, khi chúng lướt qua quần áo cô thì thản nhiên lưu lại những vệt màu hồng trên đó. Lệ Cảnh Trình nhếch môi hài lòng, sau đó xoay người rời khỏi.

Vinh Thiện mở cửa phòng tắm ra, khi này tắm tiếng nước quá lớn, căn bản không phát hiện có người bước vào phòng.

Cô vừa lau tóc, vừa đi về phía trước, trên người vẫn mặc quần áo rộng lớn quá khổ. Vinh Thiện theo thói quen nhìn ra cảnh biển bên ngoài, tầm mắt vô tình rơi xuống chỗ quần áo mình đang phơi.

Cô giật mình hoảng hốt một lúc không nói nên lời.

Tại sao có thể như vậy?

Vừa rồi vẫn bình thường cơ mà.

Vinh Thiển đến gần nhìn kỹ, đây hẳn là vết rượu đỏ. Cô vươn tay sờ sờ, vẫn còn hơi ấm.

Rốt cuộc là ai?

Lời vừa tự hỏi, Vinh Thiển liền cảm thấy thật là thừa thãi.

Ở đây trừ cô cũng chỉ có Lệ Cảnh Trình, nhưng, nhưng....

Loại chuyện như vậy mà anh ta cũng làm được? Rốt cuộc thật hay giả?!

Vinh Thiển tức giận ném cái khăn mặt đi. Cô hết cách, đành mang quần áo đi giặt lại. Thời tiết lại không tốt, không biết khi nào quần áo mới khô.

Cô trở về phòng, cẩn thận khóa cửa phòng một lần nữa.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển xuống lầu làm bữa sáng, sau đó đi lên tìm Lệ Cảnh Trình, thấy anh đang làm việc bên trong.

Cô đợi một lúc. Đến khi sắp tới buổi trưa, Vinh Thiển mới đến trước cửa phòng anh. Cô gõ cửa phòng, giọng anh từ bên trong truyền đến.

"Vào đi."

Nói không chừng bên trong có cái gì bất ổn, Vinh Thiển không đi vào ngay:"Anh còn chưa ăn sáng... Có muốn ăn không?"

"Ăn, em mang vào đi."

"..."

Vinh Thiển mang bữa sáng lên, mở cửa tiến vào phòng. Lệ Cảnh Trình ăn mặc chỉnh tề, sắc mặt nghiêm chỉnh ngồi trên ghế sofa.

Lúc anh làm việc thì rất nghiêm túc, chân mày gần như nhíu chặt, cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ hướng về bàn trà ở bên cạnh: "Đặt ở đây."

Vinh Thiển thuận thế ngồi xuống: "Sao không xuống phòng ăn?"

Anh cũng không trả lời.

"Anh mau ăn đi, tôi đi làm cơm."

"Hôm nay bữa sáng có gì?"

"Tôi làm bánh trứng gà."

Lệ Cảnh Trình gật đầu: "Buổi tối không cần chuẩn bị."

"Vì sao?"

"Em ra ngoài đi."

Vinh Thiển không hiểu, đành phải đứng dậy. Lệ Cảnh Trình vẫn nhìn chăm chăm vào máy vi tính: "Em mặc quần áo của tôi, rất thích hợp."

Vinh Thiển rất muốn hỏi anh chuyện tối hôm qua, nhưng thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, vẫn là nuốt trở về không dám hỏi.

Lúc xế chiều, Vinh Thiển đi qua nhìn chỗ Lệ Cảnh Trình làm việc một chút, thấy anh đang ngồi trước máy vi tính. Không cần chuẩn bị cơm chiều, cô có thể ngủ một giấc.

Vinh Thiển bị một trận tiếng máy bay trực thăng nổ vang đánh thức. Cô giương mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã tối rồi.

Cô đứng dậy xuống lầu.

Đi tới phòng ăn, Vinh Thiển nhìn thấy trên bàn bày đầy ăn, còn có các loại hải sản, ở đây ven biển, hẳn là vừa có người mang tới. .

Không chỉ có thức ăn, còn có giá cắm nến cùng với rượu vang.

Lệ Cảnh Trình từ trong phòng bếp bước ra. Anh mở chai rượu, rót hai ly.

Vinh Thiển nhìn con tôm hùm trong tay: "Có chuyện gì vui sao?"

Cô chợt hiểu ra: "Anh giải mã thành công rồi?"

Anh nâng ly rượu lên: "Đã thành công."

Vinh Thiển kích động không thôi, lôi kéo cánh tay anh không ngừng: "Có thật hay không?"

Lệ Cảnh Trình nhìn cô vẻ khinh thường, "Phải, việc lớn đã thành."

Vinh Thiển vui mừng cười rạng rỡ.

Cô thu hai tay về: "Thật tốt quá."

"Cho nên, đêm nay chúng ta cùng chúc mừng."

Lệ Cảnh Trình đẩy Vinh Thiển ngồi xuống ghế. Vinh Thiển gật đầu: "Ừ."

Hai người cùng chạm ly.

Sau khi uống vài ly, Vinh Thiển cảm thấy loại rượu vang này thật mạnh.

Lệ Cảnh Trình cắt nhỏ bò bít tết thay cô. Tâm trạng vui vẻ, hải sản mỹ vị, bên ngoài phong cảnh mặc dù không phải nên thơ lắm nhưng cũng không gây ảnh hưởng gì đến bầu không khí lúc này.

Vinh Thiển một tay đề lại sau gáy: "Tôi không thể uống nữa, tôi bắt đầu thấy có hai Lệ Cảnh Trình rồi ... "

Bên trong phòng ăn, chỉ có ánh nến óng ánh đang nhảy múa. Sắc mặt Vinh Thiển đỏ bừng.

Đêm nay cô nói rất nhiều, Lệ Cảnh Trình cười, cô nói, anh rất thích nghe . Anh cầm ly rượu vang, ánh mắt nhu hòa thâm tình. Vinh Thiển uống một hớp rượu: "Thật tốt quá, Lệ Cảnh Trình, trước đây tôi thế nào cũng không nghĩ anh có bản lĩnh như vậy đâu. Từ trước đến giờ tôi luôn cảm thấy anh cũng chỉ là một bình hoa di động."

Dám so sánh anh với bình hoa, sợ là cũng chỉ có Vinh Thiển .

Anh gật đầu: "Vậy em ôm cái bình hoa này trở về đi?"

Vinh Thiển giơ ly rượu lên, xuyên qua một tầng rượu đỏ mờ mịt, cô nhìn người đàn ông đối diện: "Bình hoa lớn như vậy, tôi làm sao ôm nổi?"

"Em qua đây thử đi."

Vinh Thiển lắc đầu.

Lệ Cảnh Trình đặt ly rượu lên bàn, đứng dậy đi tới bên cạnh Vinh Thiển. Anh cầm lấy ly rượu trong tay cô, đem hai tay cô quàng lên vai mình. Sau đó anh ôm chặt lấy hông cô: "Cái bình hoa này, đêm nay liền tặng cho em."

Vinh Thiển còn chưa có say đâu, lời này cô làm sao nghe không hiểu?

Ánh mắt cô bình tĩnh nhìn Lệ Cảnh Trình: "Anh nói, rốt cuộc anh yêu tôi ở điểm nào? Lệ Cảnh Trình, tôi có thật sự có sức hấp dẫn vậy không? "

Lệ Cảnh Trình cúi đầu tựa vào trán cô. Anh chuẩn bị chu đáo mọi thứ chính là vì đêm nay.

Tâm mắt anh hướng về cổ cô: "Vinh Thiển, hiện tại em có thể cho tôi biết vì sao lại bị thương thế kia?"

Vinh Thiển đặt tay lên cổ, trong mắt cố giấu kín đau thương không dám để lộ ra: "Lệ Cảnh Trình, tôi đã từng gọi điện thoại cầu cứu anh."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 11 : Hai năm trước (Thượng)

Edit : Apple + Rainie

Beta : Rainie

Hai năm trước.

Vinh Thiện vào sân, gần đây sức khỏe của ông ngày càng kém, bác sĩ đến xem, dặn là phải tĩnh dưỡng nhiều.

Cô ôm một chồng tư liệu trong ngực, mới từ chỗ thầy trở về.

Cửa sắt nặng nề mở ra, ngôi biệt thự nhìn đã nhiều năm, Vinh Thiện đi vào thì thấy bác Cố đang gọi mình: "Tiểu thư, ngài Lí đến tìm."

"Vâng."

Vinh Thiện nhìn phía dưới, đi về phía trước, chân dẫm lên trên một nhánh cây chưa được dọn dẹp.

Tiếng gãy răng rắc làm cô kinh hãi nhìn xuống.

Vinh Thiện nhú mày, mỗi ngày ở đây, cô chưa bao giờ ngừng nhớ nhung con gái Gạo Nếp. Liệu có gọi người khác là mẹ hay không?

Vinh Thiện cúi đầu, im lặng đi tiếp.

Đi vào phòng trong, ông tuổi tác đã lớn nên dọn xuống ở tầng dưới cùng, ra ngoài ăn uống đi đứng cũng tiện hơn.

Vinh Thiện buông sách vở đi đến cửa phòng của ông, cánh cửa cũng không có đóng kín, cô nhìn thấy Lí Trọng Hạo ngồi cùng ông trước giường.

Người đàn ông chặn tầm mắt của Vinh Thiện, cô không nhìn thấy vẻ mặt của ông, Lí Trọng Hạo đang dùng khăn lông ướt lau tay giúp ông, nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng, nhưng nói chung vẫn là chuyện của công ty.

Vinh Thiện vươn tay đóng cửa phòng lại, trong việc đối ngoại Lí Trọng Hạo luôn luôn tốt, đây là chuyện ai ai cũng biết.

Vinh Thiện ngồi ở phòng khách mở mấy bản tư liệu thì có tiếng bước chân đi tới, cô ngẩng đầu: "Cậu."

Lí Trọng Hạo cũng đã bốn mươi tuổi, nhờ có ngoại hình được chú ý chăm sóc tốt, nhìn qua chỉ tầm khoảng ba mươi, diện mạo xuất chúng. Vinh Thiện nhìn vào phòng của ông: "Ông ngoại có khỏe không?"

"Lát nữa con tự vào xem đi, ba gần đây thân thể cũng không được tốt."

"Vâng."

Lí Trọng Hạo cũng không ở lâu, đứng dậy rời đi, ánh mắt xoáy sâu nhìn Vinh Thiện: "Thiến nha đầu, cậu đi trước đây."

"Vâng, cậu đi thông thả."

Cô buông tài liệu xuống, tiễn Lí Trọng Hạo ra cổng sau đó vào phòng ông ngoại.

Ông vẫn chưa ngủ, Vinh Thiện ngồi trên giường: "Ông ngoại, sức khỏe người như thế nào rồi?"

"Yên tâm đi, ông còn muốn sống tới khi con đi lấy chồng đấy."

Khóe miệng Vinh Thiện cứng nhắc: "Ông ngoại, cậu đi rồi."

"Nó đến nói với ta chút chuyện của công ty." Ông kéo tay Vinh Thiện qua: "Bảo bối của ta, thật không thể chấp nhận chuyện mẹ con lại chết oan uổng như vậy, nhưng ít nhất vẫn còn có con, ta thấy cũng đủ rồi."

Lí Trọng Hạo bình thường rất chững chạc, công ty lại hoàn toàn dựa vào hắn, điểm trọng yếu là, hắn chưa bao giờ thể hiện một chút tư tâm nào.

"Về sau, cho dù ta mất, cậu con cũng sẽ chiếu cố thật tốt cho con, coi con như con ruột."

Vinh Thiện không khỏi cười ra tiếng: "Con làm con gái của cậu á? Cậu vẫn còn trẻ quá mà."

Vinh Thiện không biết, một câu vui đùa, tới tai Lí Trọng Hạo lại trở nên vô cùng hoang đường.

—

Hai ngày sau.

Vinh Thiện đang học, nhận được điện thoại trong nhà, nói là ông ngoại đã xảy ra chuyện.

Từ trường học chạy về đến nhà cũng gần, cô nhanh chóng chạy về, người giúp việc nói ông đã được đưa vào bệnh viện.

Đi vào phòng cấp cứu, chỉ có mỗi mình Lí Trọng Hạo đứng chờ bên ngoài, Vinh Thiển bước nhanh đến: "Cậu."

Lí Trọng Hạo ngồi ở đó không lên tiếng, hai người ở bên ngoài đợi rất lâu, cánh cửa phòng cấp cứu mới mở ra.

Bác sĩ lắc đầu: "Bệnh nhân bị xuất huyết não, lại được đưa đến đây quá trễ, tại sao người bệnh lại không uống thuốc đầy đủ?"

Ông bác sĩ thở dài, hiện tại nói thì đã muộn rồi.

"Mong gia đình hãy nén bi thương và chấp nhận sự thật."

"Bác sĩ, xin ông hãy nghĩ cách, ông ngoại vẫn còn khỏe mạnh, sẽ không đột nhiên ra đi như vậy..."

Vinh Thiển đuổi theo bác sĩ, lại một người thân của cô ra đi không báo trước. Sắc mặt Lí Trọng Hạo như đau đớn kịch liệt, nhìn thấy Vinh Thiển như vậy, anh ta tiến lên từ phía sau ôm chặt lấy cô: "Thiển nha đầu, đừng như vậy, để cho ông yên nghỉ đi."

"Ông mỗi ngày đều đã uống thuốc, ngày hôm qua còn rất tốt, còn đi phơi nắng với con, làm sao có thể xảy ra chuyện chứ?"

Vinh Thiển thương tâm muốn chết, nước mắt nóng bỏng chảy ra khỏi hốc mắt, Lí Trọng Hạo ôm chặt lấy cô, cảm cơ hồ chạm phải đỉnh đầu của cô, Lí Trọng Hạo nhắm lại hai mắt, dùng sức hít vào một hơi.

Mùi sữa tắm mang hương vị tươi mát, thật sự làm nét mặt hằn ta khẽ thay đổi...

Vinh Thiển vẫn đang thương tâm nên không thể nhận ra chuyện này....

Kế tiếp, là lễ tang của ông ngoại.

Lí Trọng Hạo lấy thân phận con trai đảm đương mọi việc, tất cả mọi người đều thầm khen ngợi anh ta, Vinh Thiển lại không để ý đến chuyện này, giờ đây cô đang vô cùng đau đớn.

Sau khi ông được hạ táng xong, Lí Trọng Hạo đưa cô về nhà, hai người lặng im đi vào phòng.

Trong tay Lí Trọng Hạo ôm di ảnh của ông: "Thiên nha đầu, con dọn đến ở với cậu đi, tránh nhìn cảnh cũ mà đau lòng."

Không có ông gắn kết quan hệ, Vinh Thiên tự giác tạo khoảng cách với Lí Trọng Hạo, cô lắc đầu: "Không cần đâu cậu, con ở nhà cũ đã quen rồi."

Lí Trọng Hạo nhìn qua bốn phía, người giúp việc vội vàng dọn dẹp lễ tang xong, anh ta đã cho về sớm.

Anh ta gật đầu, ôm di ảnh đi vào phòng.

Vinh Thiên nhìn bài trí bên trong phòng ông ngoại, trên giường còn có chăn gối hỗn độn, chắc là khi cấp cứu nên thành như vậy.

Lí Trọng Hạo đem di ảnh đặt xuống tủ đầu giường.

Vinh Thiên ngồi ở mép giường, nhìn không được che miệng lại khóc, Lí Trọng Hạo đi qua khóa trái cửa phòng, hai mắt Vinh Thiên sưng đỏ, anh ta nhìn: "Đừng khóc, khóc nhiều sẽ mù đấy."

Anh ta vươn tay thay cô gạt đi nước mắt.

Vinh Thiên dừng lại tiếng khóc, mơ hồ phát giác ra có gì đó không thích hợp: "Cậu, cậu đi về trước đi, cũng không còn sớm nữa."

Lại không nghĩ rằng, Lí Trọng Hạo ngồi xuống bên cạnh cô.

"Thiên nha đầu, lúc trước ông đã dặn cậu phải chăm sóc tốt cho con, đây là trách nhiệm của cậu."

Vinh Thiên bắt đầu sợ hãi, nhưng cô tự trấn định, nhu nhược trong mắt cô vùng lên một chút cứng rắn: "Cậu, con có thể tự chăm sóc cho bản thân, ông mất, con có thể quay về thành phố Nam Thịnh, ở đó có gia đình con..."

Lí Trọng Hạo cười cười: "Chẳng lẽ cậu chiếu cố con không tốt sao?"

Trán Vinh Thiên chảy mồ hôi lạnh, cô đứng dậy: "Cậu, cậu cũng phải có gia đình riêng của mình."

Lí Trọng Hạo bỗng nhiên cầm lấy tay cô: "Thiên nha đầu..."

Anh ta ném cô lên giường, hai đầu gối ngăn chặn chân cô, đau đớn sắc nhọn xuyên thấu qua phía dưới, Vinh Thiên càng lúc càng sợ hãi hơn.

Sắc mặt Lí Trọng Hạo dưới ánh trăng có vài phần dữ tợn: "Vinh Thiên, lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã cảm thấy bộ dạng của em chỉ là có chút xinh

đẹp, mới hơn một năm, tôi lại phát hiện trên người của em có một loại ánh sáng, hiện tại ba đã mất, em hãy đi theo tôi, tôi sẽ chăm sóc em thật tốt, căn nhà này hết thảy đều thuộc sở hữu của em."

Vinh Thiển hoảng sợ không thôi, trong mắt lộ ra phần hận: "Có phải cái chết của ông ngoại có liên quan đến ông hay không?"

Mặc kệ việc đã làm hay chưa, Lí Trọng Hạo cũng sẽ không thừa nhận trước mặt Vinh Thiển: "Em đi theo tôi, tôi cam đoan em không cần lo cơm áo..."

Mấy chữ này, Vinh Thiển nghe vào hết sức quen thuộc, Lệ Cảnh Trình đã từng nói chính xác những lời này.

Nhưng khi nhìn lên khuôn mặt này, cái loại sợ hãi từ nơi sâu nhất lại trỗi dậy, trong thời điểm Vinh Thiển bị Lệ Cảnh Trình vây khốn, ít nhất cô biết Lệ Cảnh Trình yêu cô, mà sự kiện kia cũng đã qua vài năm. Mà bây giờ, Vinh Thiển nhìn Lí Trọng Hạo, cô giãy dụa giãy dụa như bệnh nhân tâm thần, cảm giác đó hoàn toàn không giống như với khi đối mặt với Lệ Cảnh Trình, đây mới chính là hủy diệt thể xác và tra tấn tinh thần.

"Buông ra, hôm nay là ngày hạ táng của ông, đây là phòng của ông, buông ra!"

Ánh mắt Vinh Thiển nhìn sang chỗ khác, nhìn đến khuôn mặt tái nhợt trên ảnh, cô sợ tới mức cuộn mình lại.

"Tôi sợ cái gì? Cái gì tôi cũng không sợ! Ông của em đã chết, còn có thể ngăn cản tôi làm cái gì?"

Lí Trọng Hạo hướng bàn tay tới Vinh Thiển, bỗng nhiên va vào tủ đầu giường làm khuôn ảnh rơi xuống, phát ra thanh âm trống trải nặng nề bên trong gian phòng trống, Lí Trọng Hạo cả kinh kéo Vinh Thiển đứng lên, cô sửa sang lại áo, ôm lấy khuôn ảnh: "Ông, ông còn chưa đi đúng không? Ông ơi ông cứu ... cứu con"

Sắc mặt Lí Trọng Hạo trắng bệch, cổ họng nuốt khan, đèn trong phòng ngủ bỗng nhiên tắt hết, liếc mắt một cái nhìn lại, cả tòa biệt thự đều chìm vào trong bóng đêm vô tận, Lí Trọng Hạo lui lại hai bước.

Ngọn đèn lần thứ hai sáng lên, gáy anh ta đổ đầy mồ hôi lạnh, bước nhanh ra ngoài.

Vừa ra khỏi đó, Lí Trọng Hạo liền khóa cửa, ngực anh ta phập phồng, chỉ cảm thấy từng trận hít thở nặng nề.

Anh ta đi ra ngoài, dặn dò mấy người làm: "Tiểu thư đang kích động, các người hãy coi chừng kĩ, đừng cho cô ấy ra khỏi phòng này dù chỉ một bước."

"Vâng."

Trong phòng ngủ, Vinh Thiển ôm chặt lấy khung ảnh vào ngực, giống như đang ôm lấy thứ quan trọng nhất của mình.

Cô không dư thừa thời gian để khóc lóc, khi Vinh Thiển xác định Lí Trọng Hạo đi rồi, vội nhìn lại khung ảnh trong lòng.

Chính giữa mặt kính có một lỗ nhỏ, bốn phía vỡ vụn, cô nhanh chóng nhìn ra phía cửa sổ, quả nhiên là đang mở.

Vinh Thiển đi tới, bên ngoài đã sớm không thấy một bóng người.

Cô ôm khung ảnh đi đến trước cửa, thử mở nó ra.

Lí Trọng Hạo sớm có chuẩn bị, điện thoại trong phòng bị cắt đứt, quả nhiên là muốn giam lỏng cô bên trong.

Vinh Thiển đứng bên cửa sổ hét lên: "Cứu mạng, thả tôi đi ra ngoài!"

Bên ngoài không có tiếng trả lời.

Vinh Thiển bị giam cả đêm, cho đến ngày hôm sau, cũng không ai mở cửa cho cô.

Ánh nắng ở ngoài cửa sổ phía tây, Vinh Thiển đói bụng suốt một ngày một đêm, cô tựa vào đầu giường hoàn toàn không có chút sức lực, Lí Trọng Hạo không phải Lệ Cảnh Trình, ngoại trừ tham lam thân thể cô, sẽ không có chút thương tiếc với Vinh Thiển.

Lại đến nửa đêm, Vinh Thiển đi đến cửa sổ lần nữa, cô vẫn muốn thử một lần, cửa sổ đều là dùng đinh ốc cố định, căn bản không thể tháo ra được.

Hai tay cô dùng sức đập vài cái, bỗng nhiên có một bóng người nhảy lên.

"Cô chủ."

Vinh Thiện nhận ra người trước mắt: "Phong Nhạc."

Đối phương tuổi còn trẻ, không nhiều hơn cô là bao.

"Hai ngày này Lí Trọng Hạo vội vã lo hậu sự cho ông ngoại cô, xế chiều hôm nay tôi nghe được, hẳn đã cho người thu thập đồ đạc của cô, ngày mai sẽ đưa cô đi."

"Cái gì?" Vinh Thiện kinh hãi, hai tay nhanh chóng vịn lấy cửa sổ, nhìn chàng trai đứng bên ngoài: "Tối hôm qua người làm khung ảnh nứt là anh sao?"

"Phải."

"Phong Nhạc, anh giúp tôi ra ngoài đi."

Vinh Thiện thấy anh ta do dự, đứng im không nhúc nhích.

"Anh sợ Lí Trọng Hạo làm khó dễ anh?"

"Cũng không có gì khó xử, ông đã đi rồi, sớm hay muộn chúng tôi cũng bị đuổi đi."

Phong Nhạc nhìn bốn phía: "Đợi người của tôi đến, chúng ta trốn đi."

"Được."

Cậu ta đi rồi, bốn phía khôi phục vẻ yên lặng như chết.

Vinh Thiện ôm hai vai, tựa vào vách tường bên cửa sổ ngồi xuống.

Hơi lạnh từ mặt tường lạnh đến thấu xương, xuyên thấu qua lớp vải dệt mỏng lan vào cơ thể cô, hai tay Vinh Thiện nắm chặt, cảm giác khủng hoảng này, tựa như rơi vào một khoảng hư vô mờ mịt không rõ bờ bến, cô nghĩ đến lúc còn ở Đế Cảnh.

Mỗi một việc đã trải qua, huống chi đau đớn thương tâm còn ở phía trước, bỗng nhiên nghĩ lại chuyện cũ, Vinh Thiện cảm thấy được mình gần như đã quên đi đau khổ thương tâm đó.

Lúc Lệ Cảnh Trình bóp chặt bả vai cô, nói anh yêu cô, Vinh Thiện đau tới tê tâm liệt phế, lại dùng tình cảm mà tin mình nắm chắc thắng lợi.

Lệ Cảnh Trình cho dù làm chính mình thương tổn sâu sắc, cũng không làm cô thương tổn.

Vinh Thiển cuộn người lại, giờ cô chỉ là người tứ cố vô thân, tâm trí cô hiện giờ bay rất xa, bay đến Đế Cảnh - như con chim hoàng yến tìm về lồng son cũ.

Nước mắt nóng bỏng khẽ rơi, Lệ Cảnh Trình dù có ác ý, cũng không hề có ý muốn che dấu, mà Lí Trọng Hạo ở bên cạnh ông nhiều năm như vậy, cũng không phát hiện được.

Anh ta ngày thường vừa bình tĩnh lại biết cách kiềm chế, đối với Vinh Thiển chưa từng có hành động quá đáng, dù có tiếp xúc, cũng tỏ ra hòa ái dễ gần, Vinh Thiển lau đi nước mắt, thế giới bên ngoài quá âm u, đã sớm khiến đôi mắt cô rơi bao nhiêu giọt nước mắt.

Mà toàn bộ hi vọng của cô bây giờ, chỉ có thể nhờ vào Phong Nhạc.

—

Trên đầu vang lên tiếng gõ nhỏ nhỏ.

Vinh Thiển vội vàng đứng lên, Phong Nhạc cầm trong tay rất nhiều đồ, anh ta lấy vít điện nhắm ngay đỉnh ốc, mở điện, đỉnh ốc xoay tròn rồi bị rút ra, cứ thế lặp lại, Phong Nhạc tháo toàn bộ cửa sổ.

Vinh Thiển kê ghế dựa đến cửa sổ, trước khi đi, đem theo khung ảnh của ông ngoại ôm vào trong ngực.

Phong Nhạc đưa cô đến cửa: "Chú Cố đã mở cửa sẵn, cô nhanh chạy đi."

Vinh Thiển gật đầu, cô chạy qua cửa, vẫn ôm chặt khung hình vào trong ngực.

Cô không có chỗ nào để đi, nếu muốn trốn, chỉ có thể nghĩ cách trở về thành phố Nam Thịnh.

Mới vừa chạy đi không lâu, phía trước có một chiếc xe chạy đến, ánh đèn chói mắt làm cô theo bản năng giơ cánh tay lên che mắt.

Chiếc xe chạy qua, Lí Trọng Hạo ngồi ở phía sau đã xử lý xong việc liền gấp rút trở về lúc nửa đêm, anh ta quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, chợt thấy bóng hình quen thuộc.

Đó không phải là Vinh Thiển sao?

"Mau đuổi theo!"

Vinh Thiện chạy vài bước, thấy không ổn, chiếc xe đã đuổi theo cô, Vinh Thiện thấy rõ ràng người ngồi bên trong, cô khê cần môi, lập tức xông vào rừng cây bên cạnh.

Lí Trọng Hạo mở cửa xe, đuổi theo vào.

Phía trước đầy chướng ngại vật, Vinh Thiện không thể chạy nhanh, Lí Trọng Hạo mới bốn mươi tuổi nên thân thể cường tráng, không quá vài bước Vinh Thiện đã bị tóm về.

Anh ta dùng sức đẩy ngã cô vào một gốc cây đại thụ, khung ảnh trong tay Vinh Thiện rơi xuống trên mặt đất.

Lí Trọng Hạo bóp lấy cổ cô: "Tôi xem em chạy đi đâu!"

Cảm giác hít thở không thông, đầu gối Vinh Thiện hung hăng đá hướng phần dưới của anh ta, cô dùng hai tay đẩy anh ta ra, Lí Trọng Hạo phản ứng rất nhanh, đè Vinh Thiện trên mặt đất rồi tát cô một cái.

Vinh Thiện bị đánh đến nổi nổ đom đóm mắt, Lí Trọng Hạo giật lấy khung ảnh trong tay cô.

"Lão già đó hiển linh phải không? Ông ta tới cứu em phải không?"

"Ông ngoại đối tốt với ông như vậy, vì sao ông lại làm chuyện này?"

"Chẳng lẽ tôi không tốt với ông ta? Ông ta đã chết, tôi muốn chăm sóc em, em chạy làm cái gì?"

"Tôi khinh!"

Lí Trọng Hạo cười cười, bỗng nhiên giơ tay lên quăng khung ảnh vào mặt Vinh Thiện, trán cô bị đập trúng đến rách da chảy máu, nét mặt Lí Trọng Hạo dữ tợn, bắt đầu xé rách quần áo của cô.

Nổi sợ hãi lại ập đến, Vinh Thiện hoảng sợ kêu lên, Lí Trọng Hạo một tay che miệng của cô, một tay tháo cà vạt trói chặt hai tay cô.

Trong ánh mắt của anh ta lộ ra vẻ hưng phấn: "Còn chưa biết cảm giác bị cưỡng bức là gì đúng không? Tôi cho em biết, em sẽ rất thích nó."

Vinh Thiện lắc đầu, quá khứ lại hiện ra trước mắt, một cửa ải còn chưa vượt qua, chẳng lẽ vết thương cũ lại bị xé rách thêm một lần nữa?

Anh ta xé bỏ áo khoác của cô, Vinh Thiển cố gắng giãy dụa, hai tay bị trói trên đỉnh đầu, đang lúc giãy dụa, ngón tay đụng đến khung ảnh, Vinh Thiển cầm nó lên, thừa dịp Lí Trọng Hạo không đề phòng, đập lên đầu anh ta, anh ta bị đau, hai chân còn ở bên hông cô khụy xuống.

Vinh Thiển ngồi bật dậy, trán đập thật mạnh vào mũi Lí Trọng Hạo.

Anh ta kêu lên thảm thiết, ôm lấy mũi, máu tươi chảy ròng ròng, đầu Vinh Thiển vang lên tiếng ong ong, trên đầu đều là máu, cũng không biết là máu của ai.

Hai tay cô bị trói trước ngực đặt lên người Lí Trọng Hạo, cô gian nan bò qua người anh ta chạy ra ngoài, bước nhanh về phía trước, Lí Trọng Hạo mới bị đánh trúng mặt, ngồi dưới đất, cố đứng dậy nhưng không được.

Vinh Thiển vừa chạy, vừa mở cà vạt đang trói tay mình.

Thật vất vả lao ra khỏi rừng cây, lại phát hiện đây là ngõ cụt.

Cho tới khi Lí Trọng Hạo đuổi theo đến, Vinh Thiển đang cẩn thận nhích từng bước, anh ta tiến lên, hiện tại chỗ này là núi cao, phía dưới là biển lớn.

Vinh Thiển nhìn xuống lòng bàn chân, Lí Trọng Hạo đi tới vài bước.

Vinh Thiển cắn chặt môi, Lí Trọng Hạo nghiêng rằng: "Em không sợ chết sao?"

Tay cô quơ loạn, xương ngón tay đau đến tê tâm liệt phế: "Ông buông ra, để tôi đi, tôi sẽ không chạy."

"Tôi chỉ biết, một đóa hoa dưỡng trong nhà kính cũng sẽ có gai."

Lí Trọng Hạo di chuyển hai chân, Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh ta: "Lí Trọng Hạo, tôi chúc ông có chết cũng không được tử tế!"

Nói xong, đột nhiên buông tay.

Cả người cô rơi thẳng xuống mặt nước trong nháy mắt, Vinh Thiển cảm thấy từng tế bào trên da giống như vỡ ra từng mảnh.

Lí Trọng Hạo vô cùng kích động, nhìn xung quanh, xác định không có ai lúc này mới chạy về đường cũ.

Nước biển lạnh như băng thấm qua quần áo cô, một cơn sóng ập đến, Vinh Thiển bị đẩy đi thật xa. Cô mỗi mết vô lực, nhưng chỉ có thể dùng chút sức

lực còn lại bơi về phía trước, cô muốn trở lại bờ biển, nhưng lại sợ tên Lí Trọng Hạo kia đang chờ ở đó.

Xa xa, một con thuyền đi qua, người đứng trên bong thuyền cầm kính viễn vọng: "Chỗ kia hình như có người, mau qua đó."

Vinh Thiển bơi mấy chục thước, thể lực dần dần mất khả năng chống đỡ, cô có cảm giác mình sắp chết.

Nước biển mặn chát tạt vào miệng cô, tuyệt vọng dâng trào, cô không cam lòng, cô còn muốn nhìn thấy con gái, nước biển tạt qua mặt cô lần nữa, Vinh Thiển nhắm chặt mắt, cô nghĩ đến Gạo Nếp, rồi nghĩ đến Lệ Cảnh Trình.

Một cái phao cứu hộ bỗng nhiên quăng tới bên cạnh, cô bị nước biển nhấn chìm qua khỏi đầu, Vinh Thiển dựa vào chút sức lực cuối cùng nắm chặt phao cứu hộ.

Được người cứu lên thuyền, Vinh Thiển không kịp thở dốc, có hai người đem cô vào khoang thuyền bên trong.

Cửa bị mở ra, cô bị đẩy vào trong, bỗng nhiên nhìn thấy trong khoang thuyền có tới mười mấy cô gái.

Vinh Thiển ý thức được có gì đó không ổn, người đàn ông ở đằng sau cười ra tiếng: "Không nghĩ là ở ngoài biển còn có thể 'nhặt' được loại hàng tốt như vậy, lần này nhất định có thể kiếm lời lớn."

Vinh Thiển xoay người, đường lui đã bị chặn, tên nào đó dùng sức đẩy bả vai cô.

"Ngồi xuống."

"Các người là ai?"

"Còn dám hỏi bọn tao là ai?"

Vinh Thiển cũng không sợ hãi lắm, những chuyện như thế này luôn bám riết lấy cô, Vinh Thiển cảm thấy mình cũng có kinh nghiệm.

"Trong lúc vô tình tôi bị rơi xuống biển, vị hôn phu của tôi còn đang tìm tôi, nếu các người cần tiền, ít hay nhiều cũng được, tôi có thể cho."

Hai người kia nhìn nhau, trong đó một người bỗng nhiên đẩy ngã cô: "Câm miệng, đừng hòng lừa tao."

Vinh Thiển ngã vào đám người, cô vừa muốn đứng dậy, lại bị người bên cạnh đè mu bàn tay lại.

Hai người đàn ông rời đi, Vinh Thiển nhìn về phía bên cạnh, thấy một cô gái tóc dài, gương mặt vô cùng thanh tú, nhưng trên mặt lại rất bẩn: "Đừng sợ."

Vinh Thiển ngồi xuống sàn thuyền: "Cô cũng bị bắt sao?"

Cô ấy gật đầu: "Sẽ có người tới cứu chúng ta, không cần sợ hãi."

Trong khoang thuyền có mùi lạ, rất khó thở, toàn thân Vinh Thiển đều ướt đầm, bọn họ cũng không có quần áo cho cô thay, cô gái bên cạnh cởi cái áo khoác duy nhất đưa cho cô: "Ráng chịu đựng một chút."

Cô gật đầu, bị bắt vào hang hùm cũng không đáng sợ, còn hơn bị chết trên biển.

Cũng không lâu lắm, cánh cửa bị đá ra lần nữa, tên đàn ông bước tới, đi thẳng tới trước mặt Vinh Thiển, kéo cô ra khỏi đám người: "Chính là mày nói, chúng ta muốn bao nhiêu tiền đều được?"

Vinh Thiển tự trấn an bản thân, cô đẩy tay hăn ra: "Phải."

"Khẩu khí thật không nhỏ, mày là ai?"

Đầu óc Vinh Thiển chuyển động nhanh: "Cho tôi gọi điện thoại, đến lúc đó muốn bao nhiêu tiền cứ nói."

"Đừng cho tao là người dễ lừa giỡn."

Vinh Thiển cố tìm đường thoát thân.

"Chúng tôi đều ở trong tay các người, còn có thể đùa giỡn sao?"

Hăn ta nửa tin nửa ngờ nhìn cô, bán những người này ra ngoài, mặt hàng tốt nhất cũng chỉ khoảng mấy vạn, hăn nhìn quần áo Vinh Thiển ướt sũng, lại là hàng hiệu.

"Tao chỉ ày một cơ hội, nếu dám gạt tao, tao sẽ cưỡng bức mày."

Vinh Thiển nuốt nước bọt, cố gắng che giấu vẻ lo lắng: "Được."

Vinh Thiển đã nghĩ qua, cô chỉ nhớ hai số điện thoại, một của Hoắc Thiếu Huyền, người còn lại là Lệ Cảnh Trình.

Lần trước Mạc Hy đã cảnh cáo, Vinh Thiển sẽ không mạo hiểm gọi cho Hoắc Thiếu Huyền nữa.

Tuy rằng cô cùng Lệ Cảnh Trình đã ra nông nỗi này, nhưng Vinh Thiển tin rằng nếu cô xảy ra chuyện, Lệ Cảnh Trình cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Cô chậm rãi đọc từng số, sợ bị nhầm lẫn.

Hắn ta bấm gọi, Vinh Thiển bước lên: "Để tôi nói."

Hắn lại đẩy cô ra: "Mày đã nói vị hôn phu đang lo lắng tìm mày, nhất định là sẽ không bỏ qua cơ hội để tìm mày."

Vinh Thiển lo lắng nhìn hắn chăm chăm, móng tay cô bấm chặt vào lòng bàn tay, cô sợ Lệ Cảnh Trình không đến, đây là nỗi lo duy nhất.

Tim Vinh Thiển đập nhanh, gấp gờ Lệ Cảnh Trình trong hoàn cảnh này, về sau còn có thể rời anh đi được sao.

Một lúc lâu sau, cuối cùng bên kia cũng bắt máy.

"Alo?" Giọng nói của người đàn ông vang lên

Là giọng nói mà cô vô cùng quen thuộc, lúc này Vinh Thiển mới thả lỏng một chút.

Chương 12 : Hai năm trước (Hạ)

Edit: Dế Mèn

Là Lệ Cảnh Trình nhận điện thoại.

Vinh Thiển có chút vui mừng trong lòng, chỉ cần nhận được điện thoại, cho dù như thế nào anh cũng sẽ không bỏ mặc cô.

Vinh Thiển ra hiệu với người đàn ông kia, ý bảo hãy đưa mình nghe điện thoại.

Tên kia thấy tình hình đó liền lấy tay ra sức chỉ vào cô, ý không cho phép cô lên tiếng

Hắn còn đang nghĩ nên đòi bao nhiêu tiền cho thích hợp, nhưng cuối cùng, khi cần phải nói thứ nên nói thì hắn lại cất cao âm giọng: "Alo!"

Tút tut tut_____

Đầu dây bên kia không nói đến câu thứ hai đã cúp máy.

Căn bản không cho bên này cơ hội đàm phán.

Vinh Thiển mới chớm được hi vọng trong nháy mắt đã bị dập tắt.

Cảm giác đó thật hết như vừa ở một nơi hoa nở xuân về nhưng trong chớp mắt lại rơi vào địa ngục âm u.

Đó là một nỗi tuyệt vọng thực sự.

Cô trợn to mắt, khó tin lắc đầu.

Vinh Thiển bỗng nhào tới muốn cướp điện thoại: "Lệ Cảnh Trình! Lệ Cảnh Trình! Là tôi! Đừng cúp điện thoại, là tôi!!!!!!!!!!!!!! "

Trong khoang thuyền, giọng nói cao rõ nghe rất trống rỗng.

Vinh Thiển nắm cánh tay tên kia, giành giật cơ hội cuối cùng: "Để tôi gọi điện thoại lại được không? Tự tôi sẽ nói chuyện với anh ấy, các người muốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề."

Tên kia hất cánh tay: "Tao thấy mày muốn chết rồi!"

"Anh ấy nhất định là nghe thấy giọng người lạ nên..."

"Chồng sắp cưới của mày không phải đang sốt ruột tìm mày à? Đã như vậy thì cuộc điện thoại nào nó cũng phải tiếp cho cẩn thận. Nhưng mà mày coi, thái độ của nó sao chứ?"

Mấy kẻ đó đều là những kẻ tinh ranh; muốn gạt, dễ như vậy sao?

Vinh Thiển kiên trì: "Đưa di động cho tôi, tôi tự mình gọi. Còn không ông hãy để anh ấy nghe được giọng của tôi."

"Cút ngay!" Tên kia đẩy mạnh cô văng ra hai bước, sau đó ấn đầu cô xuống, lại cho Vinh Thiển một cái tát. Cô gái đằng sau vội vàng đi tới che chở, lại bị hấn đập mạnh một cú vào bụng dưới. Cả hai cô đồng loạt ngã xuống sàn.

Vinh Thiển bưng mặt, có thể cảm giác được mặt mình sưng lên rõ ràng, tai nghe ong ong.

Cô gái bên cạnh ôm bụng đau đớn, Vinh Thiển cúi xuống: "Cô bị sao vậy, không có sao chứ?"

"Đau quá, đau muốn chết."

Gã đàn ông hừ lạnh, cất điện thoại vào túi lại: "Ngoan ngoãn ở đó cho tao nếu không bọn mày coi chừng đấy!"

Hắn xoay người bỏ đi, rồi kéo mạnh cửa ra ngoài.

Cô gái cuộn mình nằm trên sàn nhà sau khi thấy hắn đi rồi liền buông tay đang ôm bụng ra, ngồi dậy.

Vinh Thiển nhìn cô ấy, nhú chặt chân mày: "Không sao chứ?"

"Không chết được đâu, tôi giả bộ."

Cô gái nhìn Vinh Thiển: "Sao cô lại rơi vào tay bọn này?"

Một lời khó nói hết, Vinh Thiển cúi đầu: "Tôi bị té xuống biển, lúc tưởng mình sắp chết thì bọn chúng kéo tôi lên."

"Sợ đúng không?"

"Chúng ta đang đi đâu?"

Cô gái chỉ chỉ phía sau: "Bọn chúng mua lại những cô gái này với giá thấp, đủ các quốc gia và khu vực."

Vinh Thiển kinh ngạc.

Cô gái hạ giọng: "Ra khỏi vùng biển này, phía trước chính là thành phố Bạch Sa."

Thành phố Bạch Sa?

Đây không phải là địa danh ăn chơi của những kẻ giàu có nổi danh cả nước sao?

Cô gái vỗ vỗ bả vai cô: "Đừng sợ, im lặng ngồi đây! Chỉ cần đừng để cho bọn chúng để ý tới cô là được."

Tay cô ấy quẹt mấy cái trên mặt sần, sau đó chùi lên mặt Vinh Thiển. Một mùi hôi thối khiến cô nhú mào, nhưng Vinh Thiển còn tự mình bơi hết.

Những lúc thế này, có một khuôn mặt quá đẹp không phải là chuyện tốt.

Dọc đường đi, các cô cũng chưa được ăn gì.

Có mấy người đói không chịu được, quây lại thành nhóm năm, ba người cuộn vào nhau.

Vinh Thiển và cô gái kia dựa lưng vào nhau, duy trì chút sức lực còn lại.

Gió biển gào thét, sóng lớn kéo tới, thuyền mất lực chống chọi, lay động dữ dội.

Có người chịu không nổi, bắt đầu nôn khan.

Đầu Vinh Thiển ngã dựa ra sau, cô gái kia cảm nhận tư thế của cô: "Khó chịu sao?"

"Tôi chỉ thấy sợ."

"Cô tên gì?"

"Vinh Thiển, còn cô?"

Cô không chút do dự nói tên mình ra, cô gái kia nghe vậy thì cười cười: "Cô có thể gọi tôi là Thanh Ngọc."

"Sao cô bị bắt?"

"Tôi uống ly nước bạn trai đưa, sau khi tỉnh lại thì ở chỗ này."

Vinh Thiển không khỏi quay đầu lại: "Hắn khốn kiếp đến vậy?"

"Vừa rồi tôi xem cô gọi điện thoại, tình cảm giữa cô với chồng sắp cưới nhất định là rất tốt?"

Vinh Thiển không trả lời.

Trong khoang thuyền có một bóng đèn chiếu mờ mờ, theo nhịp thuyền lắc lư, ánh đèn lại lay động, tràn ngập toàn bộ các góc bên trong khoang thuyền, cũng chiếu sáng lóa vẻ đau thương trong đáy mắt Vinh Thiển.

"Anh ta thật ra là ông xã tôi, chúng tôi còn có con gái."

Thanh Ngọc không khỏi giật mình, quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của cô. Đây là lần đầu tiên trong vòng một năm nay Vinh Thiển nhắc tới hai chữ "ông xã".

Khi con người ở trong tình cảnh tối tăm, âm u, kinh khủng nhất, tự khắc đem những tổn thương ra so sánh. Cô bỗng nhiên nhớ cái lồng son tù túng Đế Cảnh kia, mặc dù trói chặt hai chân, không cho cô được tự do nhưng nơi đó vẫn còn có con gái cô, yên lành vững vàng tọa lạc ở đấy. Chỉ là trong lòng cô rất khó chịu, việc không chịu đựng được còn đáng sợ hơn những tổn thương, sợ hãi nơi đáy lòng.

Song, ngày trước, cô không đi không được.

Yêu nhau lắm cắn nhau đau, huống hồ cô và Lệ Cảnh Trình còn chưa tính là "yêu nhau".

Cô chỉ nghĩ tới việc phải có một lối ra, một đường sống.

Tâm mắt Vinh Thiển từ từ mờ lung. Thanh Ngọc cảm giác hai vai cô đang run rẩy.

"Cô có hận anh ta không?"

"Tôi phải hận anh ta sao?"

"Cú điện thoại khi này, nếu như anh ta trả lời, có lẽ cô thật sự có cơ hội ra khỏi đây."

Vinh Thiển ôm đầu gối, hai tay nắm chặt: "Tôi rời khỏi anh ta đã một năm rồi. Trước khi tôi đi, anh ta cũng đã nói, một khi ra khỏi cánh cổng kia thì đừng nghĩ có thể trở về."

"Nhưng lúc nguy nan thế, cô vẫn đặt cơ hội cầu cứu duy nhất vào anh ấy."

Vinh Thiện cúi đầu, nhìn chăm chăm hai bàn tay bẩn: "Bởi vì tôi biết, mặc dù anh ta hận tôi, nhưng nếu biết tình cảnh của tôi, anh ta thế nào cũng sẽ chìa tay ra."

Thanh Ngọc thở dài: "Đừng suy nghĩ nhiều! Nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Vinh Thiện nhắm mắt lại, nhưng trong đầu đều toàn khuôn mặt máu me của Lí Trọng Hạo, và khung ảnh của ông ngoại.

Cô không dám ngủ, hiện tại sinh mạng còn nằm trong tay kẻ khác.

"Thanh Ngọc, chúng ta có cơ hội thoát được không?"

"Sẽ có. Cô cứ tin tôi."

Cổ họng Vinh Thiện nuốt xuống, khô khốc khó chịu. Cô vừa đói vừa khát, vốn đã bị nhốt một ngày, một giọt nước chưa được uống.

Đầu lưỡi cô đảo qua cánh môi hé mở, Thanh Ngọc quay đầu lại: "Đừng nói chuyện, chắc sáng mai bọn chúng sẽ đưa thức ăn tới."

Vinh Thiện thực sự sắp không chịu được nữa, một chỗ dựa cũng không có. Cô không dám nhắm mắt, nên hé mắt ra xem.

Cô gắng không nghĩ nữa, nhưng thường xuyên không tự chủ được.

Khi cả người cô bắt đầu rét run, trong đầu cô muốn hay không cũng cứ nhớ Đế Cảnh. Nơi đó dù là mùa đông, nhưng vẫn dễ chịu như khi mùa xuân.

Lúc đó, trái tim rất đau, rất đau.

Dường như trong tầm mắt Vinh Thiện hiện ra bóng dáng Lệ Cảnh Trình mở cửa phòng, cô còn thấy con gái tập đi, bước đi chững, gọi "ba", có tiếng cười vui vẻ truyền tới lỗ tai cô. Cô khép mi lại, thật giống cô bé bán diêm quẹt sáng từng cây diêm một chỉ để tìm được chút an ủi giữa những hư ảo.

Cả người Vinh Thiện run rẩy, đồ mặc trên người đã ướt đẫm, cũng không ai có khả năng giúp cô. Thanh Ngọc cố gắng vắt khô cho cô, nhưng cảm giác ướt sũng ở trên người vẫn thấy rất khó chịu.

Lúc đang mơ màng ngủ, mọi người trong khoang bị tiếng cửa giật mở làm giật mình tỉnh giấc.

Vinh Thiện mở mắt ra, thấy có người từ bên ngoài đi vào, cầm trong tay hai cái túi. Tên đó cho bọn cô mỗi người một chai nước và một bánh bao

không.

Vinh Thiển không thể đợi thêm, uống hơn phân nửa chai nước, cô khát quá rồi. Gã đàn ông kia cười lạnh: "Dè sên mà uống, đó là phần ăn cho cả nhà đấy."

Cô nghe vậy, im lặng ôm chai nước còn có gần một nửa.

Vinh Thiển nhìn cái bánh bao trong tay, cô đưa bánh lên miệng, sau đó cắn từng miếng, từng miếng.

Cô như thể chưa từng được ăn thứ này. Cái bánh bao này rất cứng. Cô nhai mấy cái, đói bụng cũng không còn cách nào, cô nuốt ực xuống.

Nhưng khi miếng bánh đi xuống lại vướng ở cổ họng, khó khăn trôi xuống thực quản. Vinh Thiển đau còng cả nửa người trên, ngực tựa như muốn nứt, quá trình này diễn ra từ từ, lại dần vật.

Thanh Ngọc thay vỗ nhẹ mấy cái sau lưng cô: "Nhai chậm một chút."

Vinh Thiển đau không nói nổi, chỉ nhắm chặt hai mắt. Cô hơi cắn môi, nhai kỹ càng. Sau khi cơn đau kia biến mất, lúc này cô mới ăn vô cùng cẩn thận. Cô rất đói, ngay cả nhai cũng không muốn.

Thanh Ngọc đặt tay lên vai cô: "Ăn từ từ, tôi cho cô này!"

Vinh Thiển lắc đầu, sẽ phải nhờ vào cái bánh bao này để chống đỡ cả một ngày, những lúc cấp thiết thế này, thức ăn rất khan hiếm, cô đương nhiên không thể nhận lòng tốt của người khác.

Khi cả cái bánh bao vào bụng rồi, Vinh Thiển cảm thấy cơ thể thoải mái không ít. Thuyền cũng không còn chao đảo như lúc nãy nữa. Cô nắm chặt cái chai trong tay: "Không phải đã đến Bạch Sa rồi sao?"

"Không thể nào đâu, chắc là đang trốn cảnh sát biển."

Hai lỗ tai Vinh Thiển dựng thẳng lên: "Vậy bây giờ chúng ta chạy trốn thì có cơ hội không?"

"Bên ngoài cũng là người của bọn chúng, chúng ta gần như không thoát được."

Ở phía sau, cửa sổ bị bịt rất kín, có người đang ra sức lôi tấm vải trên đó. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, mọi người vội vàng dựa sát vào

nhau.

Một người đàn ông bước vào, trong tay là tấm ván gỗ dài hơn một thước, hắn ta dùng thứ đó chỉ chỉ về phía trước mình: "Lát ai dám lên tiếng, tao sẽ đánh chết ngay!"

Sau khi nói xong, hắn đóng cửa lại ra ngoài.

Gần cửa sổ có giọng nói: "Có thuyền thật! Có phải là tuần tra không?"

"Chúng ta trốn đi! Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sống không bằng chết..."

Đủ loại ngôn ngữ hòa lẫn cùng một chỗ, nhưng mục tiêu đều như nhau - ai cũng không muốn ở đây chờ chết.

Thanh Ngọc ngồi dậy: "Mọi người đừng có vội! Hãy nghe tôi nói! Hiện tại đang ở trên biển, chúng ta căn bản không trốn thoát được. Dù có kêu cứu, người ở bên ngoài cũng không nghe được."

Mặc dù như vậy, nhưng dưới tình thế cấp bách, bản năng con người khi chụp được một tia hi vọng sẽ không chịu buông tha một cách dễ dàng.

Mọi người hợp lực xé rèm cửa sổ, các cô ấy đập kính, gọi to.

"Cứu với, cứu với!!!!!!!!!! "

"Cứu! Cứu bọn tôi!!!!!!!!!!"

Vinh Thiển nhìn Thanh Ngọc, nét mặt Thanh Ngọc bình tĩnh. Cô ấy vội vã đứng dậy đi tới kéo mấy cô kia: "Các cô muốn chết sao? Im miệng hết!"

"Tại sao phải nghe lời cô?"

"Đúng đó! Chúng ta mà không kêu thì mới là chết!"

Đèn của chiếc thuyền tuần tra chiếu sang phía bên này, nhưng chỉ chợt lóe lên. Cô gái cầm đầu càng háng hái hơn, hai tay đập đập muốn sừng đỏ:

"Cứu với!"

Lớp cửa kính bên ngoài bỗng nhiên bị trùm một lớp vải màu đen. Vinh Thiển biết không được rồi. Thuyền lại lần nữa xuất phát, không bao lâu thì có loạt tiếng bước chân hỗn loạn từ ngoài cửa truyền đến.

Tiếng cửa bị giật ra rất lớn.

Vinh Thiển ngồi đằng trước, tưởng là sắp bị xui xẻo rồi; nhưng không ngờ gã đàn ông đi đầu đi vượt qua cô luôn, lôi cô gái cầm đầu muốn bỏ trốn ra khỏi đám người.

Chuẩn xác, không nhầm người như vậy, nhất định là có lắp camera theo dõi. Bọn chúng vẫn chưa mang cô ấy ra ngoài, mà trực tiếp ném xuống sàn. Gã đàn ông không nói câu thứ hai, một gã trung niên, làn da đen thui, đứng bên cạnh liền đưa cho hắn tấm ván gỗ kia, một tấm ván gỗ hình khối. Hắn trực tiếp đập vào giữa đầu trước.

Vinh Thiển sợ đến nỗi ôm đầu, vừa rồi như thể đánh vào đầu cô.

Tiếng cô gái kêu thảm thiết, ngay sau đó cũng không còn âm thanh nào khác.

Đối phương rõ ràng không có ý cứ vậy buông tha cô ấy, tấm gỗ đánh vào người phát ra tiếng vang nặng nề. Vinh Thiển thấy trên sàn nhà có máu, cô kinh sợ vô cùng, hai mắt tròn tròn. Cô chưa từng chứng kiến tội ác cứ vậy diễn ra trước mắt.

Trước đây cô luôn nghĩ rằng, những thứ cô phải trải qua đã là quá đủ âm u rồi; nhưng hoàn cảnh sống của cô được ưu đãi, rốt cuộc cô chưa bao giờ thấy được sự chân thực ở mặt kia của thế giới.

Người trong khoang thuyền đều sợ hãi, đây là muốn đem người ta vào chỗ chết rồi!

Ánh mắt Vinh Thiển sợ hãi. Cô rời tầm mắt, liếc thấy khuôn mặt nhìn của Thanh Ngọc. Liếc sang nhìn qua gò má Thanh Ngọc, nét mặt Thanh Ngọc trông nổi bật, mặc dù vóc dáng không cao lắm, nhưng lúc cô ấy nhảy ra, động tác rất nhanh nhẹn.

Cô ấy đi tới, ôm lấy cánh tay tên kia: "Đừng đánh nữa! Cứ đánh như vậy thật sự sẽ chết người đó! Bọn tôi không dám nữa, chúng tôi bảo đảm. Hơn nữa người chết cũng chẳng được gì cho các ông."

"Cút ngay!"

Đối phương đá một cước vào cô ấy, Thanh Ngọc té ngã xuống đất. Vinh Thiển nhìn thấy tay cô ấy siết lại thành nắm, trong con người phát ra một tia

sắc bén; nhưng cô ấy vẫn buông nắm tay ra, lần nữa tiến tới ôm chân đối phương: "Van xin ông đừng đánh! Ôn ào gây tai nạn chết người cũng chẳng tốt cho ai cả."

Gã đàn ông phát một cú cuối cùng lên người cô gái kia, chỉ vào đám người đang co rúm lại: "Còn dám có ý chạy trốn, tao đập gãy chân từng đứa!"

Những kẻ đó xoay người đi ra, Thanh Ngọc ôm đầu người nọ: "Cô tỉnh lại nào, tỉnh! Cô không sao chứ?"

Vinh Thiển cởi áo khoác trên người, đi qua bưng đầu cô gái: "Có thể nào chết rồi không?"

Ánh mắt Thanh Ngọc đông lạnh: "Vinh Thiển, cô ôm chặt đầu cô ấy!"

"Được."

Thanh Ngọc để cô gái nằm thẳng xuống, xốc quần áo trên người cô ấy lên.

Miệng Vinh Thiển thở ra khí lạnh. Từng vết sưng lên nhìn thấy mà giật mình, làn da cả người không còn lạnh lặn.

Cô ngoảnh mắt đi, môi run run, nỗi sợ hãi đó là xuất phát từ đáy lòng.

Thanh Ngọc ra hiệu mấy người kia qua đây, khiêng cô ấy về lại nhóm.

Có người chịu không được, bắt đầu khóc lên.

"Chúng ta chết chắc phải không?"

Lòng Vinh Thiển cũng rơi vào tuyệt vọng, niềm tin hi vọng ít ỏi lúc trước đã sớm vô tình đổ nát.

Thanh Ngọc ôm cô gái kia: "Chúng ta ở bờ vực này trốn không thoát được, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn đợi. Nhưng chúng ta có thể đoàn kết lại, trước khi tới được Bạch Sa, chúng ta phải bảo đảm mỗi chị em đều phải được an toàn."

"Lúc đó còn ích lợi sao?"

"Đương nhiên là còn!"

Trong lời nói của Thanh Ngọc có sự chắc chắn: "Còn sống, hơn nữa phải đảm bảo không bị trừng phạt mới là hy vọng duy nhất của chúng ta hiện nay."

Một nhóm người rơi vào trầm mặc.

Mọi người thay phiên chăm sóc. Đám trên thuyền cũng cảm thấy thêm một chuyện không bằng một chuyện, giữa đường còn cho người vào băng bó sơ qua cho cô gái kia.

Mọi người vây lại thành một nhóm, nương tựa vào nhau. Vinh Thiển nhìn vũng máu trên sàn, cô khó nhọc nuốt nước bọt. Cảm giác buồn bực, sợ hãi trong khoang thuyền nhờ mấy câu của Thanh Ngọc mà đã hơi giãn bớt.

Ở một góc trong khoang thuyền, mấy tấm ván gỗ sồi được dựng lên ngăn thành một không gian độc lập, được làm nơi vệ sinh.

Vinh Thiển buồn ngủ vô cùng nhưng lại không dám ngủ, chỉ có thể ôm chân.

Nơi này không có khái niệm thời gian. Cho các cô ăn, các cô liền ăn như sói nuốt hổ nuốt; bắt các cô đợi, các cô cũng chỉ có thể rúc ở đây.

Cả người cô mệt mỏi, đôi lúc sắp ngất đi. Thanh Ngọc ghé bên tai cô: "Sắp đến Bạch Sa."

"Sao cô biết bọn chúng sẽ đem chúng ta tới đó?"

"Lúc trước tôi nghe thấy bọn chúng nói chuyện."

Cổ họng Vinh Thiển khô khốc, ho nhẹ mấy tiếng mới nói: "Bây giờ là ngày hay đêm?"

"Chắc là hừng đông."

Vinh Thiển không khỏi nhìn cô ấy: "Sao cô biết?"

Thanh Ngọc cười cười: "Tôi đoán."

Thanh Ngọc chỉ hi vọng các cô có thể an ổn đợi được tới khi cập bến.

Nhưng, mong ước như vậy rõ ràng đã thành hi vọng xa vời.

Cửa lại mở ra lần nữa, dây thần kinh mọi người trong khoang thuyền đều bị treo lên.

Gã đàn ông đi vào hình như có uống rượu, bước đi lảo đảo. Hắn tiện tay đóng cửa lại. Sắp đến Bạch Sa, bọn chúng đã nơm nớp lo sợ cả đường đi, giờ cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Hắn uống nhiều rượu, trên người mùi rượu rất nặng. Hắn đi vào giữa đám người, đảo mắt, cuối rơi dừng trên người Vinh Thiển.

Gã đàn ông ngồi xổm xuống, tay vỗ vỗ nặng nề lên bả vai cô: "Đi vào phòng với tao!"

Vinh Thiển quá sợ hãi: "Tôi không đi!"

"Ngoan ngoãn hầu hạ tao cho tốt, sau khi lên bờ tao tìm chỗ tốt ày tới."

Bàn tay gã đàn ông kéo cổ áo cô, thuận thế sờ soạng khuôn mặt Vinh Thiển: "Mặt dơ thế này mà nhìn còn được như vậy. Cởi hết chắc chắn là rất đáng xem."

"Buông tôi ra! Buông ra!"

Những người còn lại trong khoang mở mắt nhìn trừng trừng, không ai dám ra tay. Nói là đoàn kết, nhưng khi chuyện phát sinh ra được, có mấy người có thể làm được ư?

Ánh mắt Vinh Thiển càng sinh ra vẻ tuyệt vọng rõ: "Đừng vậy! Tôi có thể cho ông tiền chuộc, ông thả tôi ra đi!"

Cảnh này quen thuộc đáng kinh ngạc, có chăng đối phương không phải là Lệ Cảnh Trình.

Mà đây là một gã hung thần ác độc say xỉn.

Gã đàn ông kéo cô ra ngoài, Thanh Ngọc chạy qua kéo tay Vinh Thiển: "Đã muốn đem bán chúng tôi, sao không để chúng tôi "sạch sẽ" thì mới bán được giá tốt?"

"Đây là quy củ của bọn tao. Trước khi lên bờ, muốn chơi đùa nào thì chơi!"

Da đầu Vinh Thiển tê dại, cảm thấy kiếp này cô tránh không thoát. Cô cắn môi tới bật máu. Sau cơn đau sắc bén, trong miệng tràn ra mùi máu tươi. Cô liếc nhìn qua Thanh Ngọc, nước mắt không khỏi chảy ra.

Cô nghĩ, nếu như cô lại gặp phải loại chuyện này một lần nữa, cô sẽ chết ngay tại đây.

Nếu đã như vậy, xin lỗi con!

Vô cùng xin lỗi!

Vinh Thiển thử cắn đầu lưỡi, bỗng Thanh Ngọc kéo lấy cô: "Chờ một chút!"

Gã đàn ông hùng hù hống hổ hổ, Thanh Ngọc đứng dậy: "Tôi đi với ông."

Vinh Thiện thấy bóng dáng cô ấy đứng đó bỗng trở nên cao to. Gã kia hừ lạnh. Thanh Ngọc lại nói: "Ông cũng không muốn làm lớn chuyện lên. Nếu cô ấy muốn tìm cái chết, không xảy ra chuyện mới là lạ."

Gã kia nghe vậy lập tức ném Vinh Thiện xuống đất.

Tay hắn kéo Thanh Ngọc ra ngoài. Vinh Thiện bò mấy bước mới dậy được: "Không được, Thanh Ngọc!"

Cô gái quay đầu lại, ánh mắt luôn kiên nghị làm người ta mơ màng xúc động. Cửa mau chóng bị đóng sập trước mặt Vinh Thiện, cô đuổi theo không kịp, bị nhốt lại ở trong.

Thanh Ngọc cũng là phụ nữ, không thể không biết rõ loại chuyện đó dày vò hành hạ thân xác thế nào, cũng đã quá muộn để quay lại.

Vinh Thiện dùng sức đâm vào cửa, cô rất muốn nói ai đó tới cứu các cô với; thậm chí cô đã nghĩ, Lê Cảnh Trình, anh mau hiện ra có được không?

Anh cứu chúng tôi ra đi! Tôi không bao giờ hận anh nữa, không bao giờ hận nữa, được không?

Một con sóng lớn đánh tới, Vinh Thiện lão đảo té ngã xuống đất. Lòng bàn tay đụng phải vết máu đã khô cạn kia, cô cảm thấy toàn bộ khoe mắt đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Cô lo lắng chờ trong khoang thuyền, nhưng trước sau không thấy Thanh Ngọc trở về.

Phía sau có mấy người nhỏ giọng trao đổi: "Cô ấy không chết đấy chứ?"

"Cô đừng nói mò!"

"Lỡ như cô ấy không chịu rồi bị giết người diệt khẩu thì sao bây giờ? Ở đây lại là trên biển, vượt một thi thể thì có đi tìm cả trăm năm cũng tìm không được."

Vinh Thiện càng nghe càng sợ, chẳng ai có thể cho cô một chút sức mạnh để tiếp tục chống đỡ. Cô chỉ có thể gắng gượng, khi chịu không nổi nữa thì tự ôm chặt lấy mình.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bên ngoài có giọng nói rất lớn.

Vinh Thiển vô thức lên tinh thần, những kẻ đó hình như đang gọi tên một người.

Cô nhìn qua vị trí bên cạnh, chẳng lẽ gã đàn ông mang Thanh Ngọc đi đã xảy ra chuyện?

Khoảng chừng mười phút đồng hồ sau, bên ngoài cửa lại bị giật ra, một kẻ hùng hổ tiến vào. Hắc giữ vai Vinh Thiển, nhắc cô tới: "Con đó đâu?"

Hắc chỉ phía bên cạnh cô.

"Cô ấy vừa bị mang đi."

Hắc nhìn cô, sau đó kéo cô ra ngoài, đi thẳng lên boong thuyền.

Gió biển gào rít qua mang theo vị mặn chát. Gã đàn ông đè gáy Vinh Thiển xuống, hắc đưa cô tới mạn thuyền, ấn đầu cô xuống. Nửa người Vinh Thiển chúi xuống.

"Nói, nó đâu?"

"Tôi thực sự không biết. Tôi vẫn ở trong khoang, tôi không thấy gì cả."

"Bọn mày cùng một phe, hửm?"

Vinh Thiển đứng ở mép thuyền lưng lay sắp ngã, có lúc muốn ngã xuống dưới: "Không phải!"

"Không phải mà nó có thể đi thay mày?"

Hắc giơ chân đá một cái mạnh vào thắt lưng cô. Vinh Thiển nửa người trên bay ra ngoài, lại bị hắc nắm áo lôi lại: "Nếu mày không nói thật, tao bỏ mày lại cho cá ăn."

Một cánh tay của Vinh Thiển cũng bị hắc kéo muốn trật khớp, cô nhịn đau:

"Là gã kia đem cô ấy đi, các người đi mà tìm hắc."

"Nếu tao tìm được người của bọn tao thì còn cần hỏi mày?"

Gã đàn ông hung thần nhìn xung quanh, không ít đồng bọn quây quanh đó:

"Tao thấy Cường Tử tám phần đã xảy ra chuyện rồi, cũng không biết con nhỏ đó có lai lịch gì."

"Đại ca, sắp phải lên bờ rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?"

Gã đàn ông lại nhìn Vinh Thiển: "Con đó không đi đâu được đâu, chắc chắn còn ở trên thuyền."

Hắn kéo Vinh Thiển tới trước mặt, cầm sợi dây thừng trên mặt đất quàng vào cổ Vinh Thiển: "Treo ngược nó lên!"

"Dạ."

Sợi dây thừng thô ráp thít siết cổ, cảm giác khó thở lập tức kéo tới. Chúng lại dùng sức. Sợi dây thừng được kéo qua cây cột cao, hai chân Vinh Thiển kiễng lên, chút nữa cô bị treo lên.

Gã đàn ông ra hiệu dừng tay lại. Hắn ở trên boong thuyền đi vòng vòng: "Không muốn nhìn thấy nó bị chết treo ở đây thì mau đi ra cho tao. Đừng cho là tao không biết mày trốn ở trên thuyền."

Vinh Thiển hai tay giữ sợi dây thừng, nhưng nó càng ngày siết càng chặt, nàng thậm chí có thể nghe thấy âm thanh cổ bị siết chặt từng tắc từng tắc.

Gã thấy bốn phía im lặng: "Treo lên đi!"

Vinh Thiển bị kéo cao hơn, cổ đau muốn gãy ra.

Hai chân cô đá đá, một tên tiến lên, ôm lấy hai chân cô.

"Tao đếm tới ba. Một, hai "

Vinh Thiển thực sự tuyệt vọng, hiện giờ, sự sống và cái chết rõ ràng chân thực trước mắt.

Thanh Ngọc đối với cô cho dù tốt nhưng cũng chỉ là người xa lạ, huống hồ cô ấy khó khăn lắm mới có cơ hội chạy thoát, sao có thể sẽ vì cô mà tự động xuất hiện chịu chết?

Cô hít thở gấp gáp, nghe thấy phía dưới truyền tới một giọng nữ.

"Chờ một chút!"

Vinh Thiển khó có thể tin, nhưng cô không mở mắt ra được.

"Thả cô ấy trước đã."

Xa xa, ánh đèn trên bến tàu chiếu vào mặt. Gã đàn ông ra hiệu thả Vinh Thiển xuống. Thuyền nhanh chóng chạy tới, đã có người đợi trên bờ, chờ tiếp ứng.

Trên cổ Vinh Thiễn còn sợi dây thừng chưa được tháo. Cô mở mắt ra, thấy Thanh Ngọc đi tới.

Mấy tên đàn ông cao to tiến lên, vây quanh cô ấy.

"Cường Tử đâu?"

"Hắn không đàn hoàng với tôi, lại uống nhiều rượu nên tôi dùng bình rượu đập hắn hôn mê."

"Ở đâu?"

Thanh Ngọc cố gắng kéo dài thời gian: "Tôi có thể dẫn mấy người đi."

"Khoan!" Gã đàn ông quét ánh mắt trên người cô: "Rốt cuộc mày là ai?"

"Tôi còn muốn hỏi các người, vì sao tôi lại bị bắt lên thuyền?"

Vài tên tiến tới, dùng nắm đấm, cú đá với cô. Thanh Ngọc không dám đánh trả. Thuyền cập vào bến tàu một cách chắc chắn, tên nhận hàng lên tiếng hỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghỉ là hai đứa kia không sạch sẽ."

"Nhanh lên, đừng để xảy ra sự cố!"

Bọn chúng đẩy Vinh Thiễn và Thanh Ngọc lại nhau. Thanh Ngọc đã nằm ở đó không động đậy được. Trên cổ Vinh Thiễn vẫn cột sợi dây thừng. Một đôi tay giơ qua, che miệng cô lại, Vinh Thiễn sợ hãi không kìm nén được. Đột nhiên, vô số tia sáng từ trên bờ rọi tới, trong đám người lên thuyền có người móc súng lục ra.

Kẻ đứng cạnh Vinh Thiễn có giác quan rất nhạy, hắn nắm cổ áo Vinh Thiễn. Lúc bị Thanh Ngọc đá một đá, hắn xuýt xoa nhưng vẫn vững vàng lôi được Vinh Thiễn tới trước người, khống chế cô.

"Không ai được qua đây, nếu không tao sẽ lấy mạng nó."

Mấy tên khác trên thuyền nhanh chóng bị rất nhanh bị khống chế. Thanh Ngọc nằm trên mặt đất từ từ đứng dậy, sắc mặt cố nén cơn đau: "Đừng chống cự, các người đã bị bao vây rồi."

"Tao đã biết lai lịch mày không nhỏ mà, giống ra vẻ một cảnh sát."

Con dao nhỏ của hắn để ở cổ Vinh Thiễn: "Bọn mày dám bước tới, tao sẽ xử nó liền."

Thanh Ngọc đè chặt bụng, cô ấy bị đánh không nhẹ. Gã kia nhìn ra phía sau: "Chuẩn bị cho tao một chiếc thuyền để tao đi."

Hai bên rơi vào vòng đàm phán. Vinh Thiễn cảm giác mình sắp không thở được. Thanh Ngọc đang cố gắng thu hút sự chú ý của đối phương: "Tôi mới là cảnh sát. Cô ấy là vô tội, tôi sẽ trao đổi con tin."

"Tôi không tiêu hóa được bộ dáng này của mày!"

Thanh Ngọc chậm chậm bước tới: "Bắt được cảnh sát trong tay, không phải mày càng nắm chắc phần thắng sao?"

Cô ấy tiến lên hai bước.

Tên này vô cùng hung ác. Mặc dù chuyên gia đàm phán đã tới nhưng cũng chưa được chút phần thắng nào.

Gã bước lui về sau: "Dừng lại!"

Thanh Ngọc dừng lại: "Cô ấy chỉ là người không cẩn thận bị bắt tới đây thôi..."

Gã đàn ông tay phải vẫn để ở cổ Vinh Thiễn, tay trái hắn dò qua phía hông. Trong đám người, có người kêu lên: "Cẩn thận!"

Hắn lấy ra một khẩu súng. Nét mặt Thanh Ngọc không thay đổi, ánh mắt cô hướng sang người bên cạnh; trong tích tắc đó, Vinh Thiễn tự nhiên hiểu được ý của Thanh Ngọc.

Cô đánh cược với nguy hiểm, biết rằng nhất định mình sẽ bị thương, nhưng đây là chuyện liên quan tới cả tính mạng.

Cánh tay gã đàn ông lướt qua tầm mắt cô, Thanh Ngọc giơ hai tay lên. Vinh Thiễn thấy ngón trỏ hắn đang để ở cò súng. Cô cũng không biết khi đó mình lấy đâu ra dũng khí; lúc đó, con dao kia kề ở cổ cô, nhúc nhích lại có cảm giác da thịt bị cắt, rất đau. Đột nhiên, cô húc sang bên trái. Tên kia nhận ra có điều không thích hợp, bàn tay vội vàng dùng sức...

Cơ đau xé rách ra trong nháy mắt; cùng lúc đó, một loạt tiếng súng đình tai nhức óc nổ bùng tới tai Vinh Thiễn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 13 : Tan nát cõi lòng, nước mắt đàn ông

Edit: Dế Mèn

Người đàn ông không kịp kêu thảm, lúc té xuống, con dao nhỏ từ cổ Vinh Thiễn rơi theo xuống.

Vinh Thiễn đau đớn khó chịu, cô không nghĩ mình có thể thở được nữa, cô cho rằng cô sắp chết rồi.

Thanh Ngọc phản ứng nhanh nhất, lao tới đón cơ thể quy xuống của cô:
"Vinh Thiễn! Vinh Thiễn!"

Có mấy người chạy tới, giúp tháo sợi dây thừng quanh cổ cô ra. Thanh Ngọc lấy tay dè vết thương của cô lại.

Vinh Thiễn không nói được câu nào. Cô nhìn chăm chăm bầu trời, đêm nay ánh trăng đặc biệt sáng tỏ, chiếu phảng phất lên người nhưng lại không có một tia ấm áp. Cô cảm thấy có chút hơi lạnh tỏa ra từ người mình, nỗi sợ hãi cái chết tràn ngập quanh cô. Dù đã phải trải qua những chuyện không thể chịu đựng, nhưng Vinh Thiễn chưa từng nghĩ tới cái chết, cô rất rất muốn sống, dù ở nơi hang cùng ngõ hẻm, chỉ cần được hít thở một ít không khí thôi cũng được.

Lúc mở mắt lại được, nhìn thấy trần nhà màu xám trắng trên đỉnh đầu, cô nghiêng mặt qua, đứng cạnh giường là một phụ nữ lạ mặt.

"Cuối cùng cô cũng tỉnh!" Người đó thở phào.

Vinh Thiễn muốn mở miệng nhưng cổ họng đau vô cùng. Đối phương khoát khoát tay: "Đừng nói chuyện, miệng vết thương cô mới được khâu xong thôi."

Bên ngoài có tiếng mở cửa, người phụ nữ vừa quay đầu lại, sắc mặt nghiêm nghị: "Ai cho phép cô vào!"

Thanh Ngọc chống nạng, mặc đồ bệnh nhân giống Vinh Thiễn. Cô ấy đi tới giường, Vinh Thiễn thấy nụ cười trên khuôn mặt cô ấy: "Cho tôi ngồi với cô ấy một lúc, trong phòng bệnh buồn chết đi được! Thôi mà, được mà, xem mặt chị biến thành màu đen kìa, sao anh忍 chịu được chị nhỉ?"

Nữ cảnh sát kia cũng không có cách nào: "Không ở lâu được đâu, cô còn mang vết thương trong người đấy!"

"Yes, madam!"

Nữ cảnh sát xoay người đi ra. Thanh Ngọc bỏ nạng ra, ngồi xuống cạnh giường Vinh Thiến: "Cô đừng nói chuyện, vết thương vừa mới khâu xong thôi. Nhưng đừng lo lắng quá! Đừng làm rách chỉ, cố gắng làm vết sẹo nhìn bớt đáng sợ hơn..."

Thanh Ngọc sờ đầu cô, cô ấy cũng không giỏi nói mấy lời an ủi.

Vinh Thiến khó khăn muốn mở miệng, Thanh Ngọc tựa như biết cô muốn nói gì: "Đừng lo lắng, vết cắt chưa tới yết hầu đâu. Cũng may sợi dây thừng trên cổ cô đã chặn hơn phân nửa lực rồi. Đúng rồi, tên tôi không phải là Thanh Ngọc. Tôi là Thanh Giác, Tổng Thanh Giác."

Vinh Thiến nghe vậy, yên tâm hơn rất nhiều.

Vinh Thiến nhìn về phía Tổng Thanh Giác, mặt mũi cô ấy bầm dập, chân còn què, chẳng tốt hơn cô chỗ nào.

Tổng Thanh Giác quan sát khuôn mặt cô: "Cô không sao thì tôi an tâm rồi. Thật sự không nghĩ cô sẽ hành động như vậy, khi đó hù chết tôi."

Lúc ở trên thuyền, Tổng Thanh Giác nói rất ít, đại đa số thời gian chỉ quan sát; nhưng khi ở riêng, cô ấy cũng thích sự sôi nổi.

Khoảng thời gian nằm viện sau đó Tổng Thanh Giác đều ở cùng cô. Cô ấy còn nấu canh đem tới cho Vinh Thiến. Cũng chính ở tại bệnh viện này, Vinh Thiến đã quen ông Lăng.

Cô như vậy nên tạm thời cũng không cách nào trở về Nam Thịnh. Tổng Thanh Giác biết cô học giám định bảo vật liền giới thiệu ông Lăng cho Vinh Thiến.

Vinh Thiến nhìn ra ông Lăng coi Tổng Thanh Giác như con ruột, chỉ là cô vẫn chưa từng gặp cậu chủ nhà họ Lăng.

Sau khi Vinh Thiến xuất viện, Tổng Thanh Giác đưa cô về chỗ ở nho nhỏ của mình. Hai người tình cảm như chị em, sống cùng nhau một thời gian.

Tống Thanh Giác đều tự tay chăm sóc Vinh Thiển. Chỗ cô ấy thuê không rộng, Vinh Thiển có hỏi cô ấy, không phải là cảnh sát nữ nên được làm việc ở nơi cố định sao?

Lúc đó, Tống Thanh Giác đang ngồi trước cửa sổ, gối ôm bằng nhung màu hồng bật lên nét nữ tính của cô ấy. Cô ấy ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu sáng vẻ thanh khiết của cô ấy: "Thiển Thiển, cảnh sát cũng phân ra nhiều dạng. Chị tin em, em cũng tin chị. Thân phận của chị không thể công khai được. Người ta nếu có điều tra chi tiết về chị, chị cũng chỉ là thành phần tri thức nhỏ bình thường thôi."

Vinh Thiển không khỏi nhìn cô ấy bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Tống Thanh Giác chắc hẳn là cảnh sát nằm vùng giống như những phim trên tivi hay chiếu đúng không?

Thực sự cô khó mà tưởng tượng ra được, rốt cuộc phải có lòng trung thành tới mức nào mới có thể khiến một cô gái trẻ tuổi chịu đựng được những trách nhiệm, đối với cô ấy mà nói, ngang với mất tất cả.

Ông Lăng là người vô cùng tốt, dốc hết túi truyền nghề cho Vinh Thiển. Những ngày ấy, cô không cảm thấy có sự nguy hiểm nào đang tới gần, rất tĩnh lặng và bình yên.

Cho tới một ngày, Tống Thanh Giác có thai.

Vinh Thiển không hoàn toàn dung nhập vào thế giới đó, cái thế giới luôn có sự âm u. Cô vẫn luôn nghĩ tà không thể áp chính được. Sẽ có ngày, Thanh Giác sẽ đường đường chính chính được mặc bộ cảnh phục, cô ấy sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Vì Tống Thanh Giác, vì nhà họ Lăng, Vinh Thiển chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Trong một năm đó, ông Lăng đưa Vinh Thiển vào nhà họ Lăng, đối xử rất tử tế, Vinh Thiển chẳng thấy vất vả, thực sự chẳng vất vả chút nào.

Giai đoạn đóng giả mình đang mang đứa con của Tống Thanh Giác, đối với cô, những chuyện đó chẳng là gì hết.

Cảnh sát gắng sức bảo đảm sự an toàn cho Tổng Thanh Giác, ông Lăng cũng dùng hết khả năng để bảo vệ cô.

Sau khi Tổng Thanh Giác sinh Tụng Tụng, Vinh Thiển được coi là mẹ của Tụng Tụng.

Quãng thời gian này, hai người cũng không thể gặp mặt.

Vinh Thiển vẫn luôn thấy không yên lòng cho Tổng Thanh Giác. Một buổi tối, cô nhận được điện thoại của Thanh Giác.

"Thiển Thiển."

Vinh Thiển nắm chặt điện thoại: "Thanh Giác, chị ở đâu?"

"Em yên tâm, chỗ chị ở an toàn."

"Em có biết chị đã chuyển đi, mọi người đều không tìm được chị."

Giọng Tổng Thanh Giác nghe gấp gáp, theo loa truyền tới: "Thiển Thiển, thằng bé ổn không?"

"Tốt, rất tốt! Nhìn vô cùng đáng yêu, rất chịu ăn. Tương lai nhất định là một nhóc con rất cứng cáp."

Tiếng cười nhàn nhạt của Tổng Thanh Giác rơi vào tai Vinh Thiển: "Vậy thì tốt rồi."

"Lát em gửi hình thằng bé qua cho chị nhé!"

"Không, đừng!" Tổng Thanh Giác vội vàng từ chối: "Chị nhớ thằng bé trông thế nào mà. Thiển Thiển, cảm ơn em đã giúp chị thế này, thực sự đó!"

Vinh Thiển không khỏi đau lòng cho cô ấy. Tình thương và sự lo lắng của một người mẹ dành cho con, cô hiểu hết: "Thanh Giác, chị ở ngoài nhất định phải cẩn thận!"

"Chị sẽ cẩn thận." Đầu dây bên Tổng Thanh Giác rất yên lặng: "Thiển Thiển, chị có thể cầu xin em một việc không?"

"Việc gì ạ?"

"Ba của Tụng Tụng là Lăng Giác, em nhất định phải tin tưởng anh ấy như tin tưởng chị, tin tưởng anh ấy hết khả năng. Nếu có ngày chị mất, chị không biết chuyện gì sẽ xảy ra, anh ấy còn cơ hội để tỉnh lại không."

"Em đồng ý với chị." Ông Lăng đối với cô cũng có ơn tri ngộ, có nói gì Vinh Thiển cũng sẽ giúp.

"Hiện tại rất nhiều người đang tìm tung tích của Lăng Giác, em và Tụng Tụng ở Lăng gia sẽ không có nguy hiểm. Thiển Thiển, xin lỗi, là chị đã kéo em vào chuyện này..."

Vinh Thiển nghe ra được có điều không thích hợp trong giọng của Tống Thanh Giác: "Chị tuyệt đối đừng nói như vậy..."

Một người lạc quan như cô ấy, bây giờ, con thì không thể nhận, còn người đàn ông mình yêu sâu đậm thì mạng sống lại đang treo lơ lửng. Sự tin tưởng ấy có phải thực sự mãnh liệt mới có thể giúp cô ấy tiếp tục chống đỡ? Cúp điện thoại rồi, Vinh Thiển nhìn qua Tụng Tụng đang nằm trong chiếc nôi nhỏ. Trong lòng cô có sự bất an rất rõ ràng. Cô cảm thấy Tống Thanh Giác gọi điện tới nhất định là vì cô ấy cũng đã linh cảm được điều gì, bằng không sẽ không nói ra những lời như vậy.

Vài ngày sau, Vinh Thiển ngồi trên sofa, thấp thỏm xem ti vi. Tin đầu tiên được đưa thu hút sự chú ý của cô ngay lập tức.

Trong một tiểu khu đã xảy ra một vụ án giết người tàn nhẫn, nạn nhân chết ngay tại chỗ, thủ đoạn gây án tàn bạo.

Vinh Thiển thấy nạn nhân được mang ra ngoài trên một chiếc cáng, mặc dù không thấy được mặt, nhưng trên góc trái của bản tin là hình Tống Thanh Giác.

Giọng người đưa tin vẫn đều đều lạnh băng.

Xảy ra chuyện như vậy, cảnh sát đầu tiên sẽ lập án điều tra, cũng công khai thân phận cảnh sát của Tống Thanh Giác.

Vinh Thiển nhìn màn hình TV chăm chăm, không tin nổi. Cách bày biện trong phòng có không ít thứ cô quen thuộc, trên bàn chỉ có một cái bình giữ nhiệt, đó là vật Tống Thanh Giác dùng để đựng canh mang tới cho cô.

Vinh Thiển lấy tay che miệng lại, nỗi bi thương lớn lao từ đáy lòng ào tới. Cô không ngờ Tống Thanh Giác lại cứ thế ra đi, còn bị chết thảm như vậy. Viễn mắt cô đỏ bừng, nước mắt như đê vỡ.

Loại chuyện này xảy ra một cách chân thực ngay cạnh cô. Mặc dù qua tin tức cô mới biết, nhưng Vinh Thiển vẫn đau tê tâm liệt phế. Tống Thanh Giác chỉ hơn cô có hai tuổi, đang những năm tháng đẹp đẽ, thậm chí sau khi sinh Tụng Tụng còn chưa từng được ở cạnh nhau.

Vinh Thiển khi đó nghĩ tới con gái mình, mặc dù mẹ con chia cách nhưng vẫn còn cơ hội gặp mặt.

Cô đau đớn khóc thành tiếng, còng cả người xuống. Vinh Thiển hai tay che mặt, dần dần òa khóc không kìm lại nổi.

Ánh nến sáng sủa lấp lánh trong mắt, nước mắt Vinh Thiển đã rơi đầy mặt. Nước mắt trên mặt đã lạnh lẽo, cô không phân biệt được mình đã rơi vào trong ký ức hay đang ở thực tại.

Cô chỉ cảm thấy chuyện hai năm trước thật như chỉ vừa xảy ra. Tầm mắt mông lung mơ hồ, hai mắt dần dần lấy lại tiêu cự, cô thấy rõ Lệ Cảnh Trình đang ở trước mặt mình.

Vinh Thiển đưa tay sờ sờ, có cảm giác rất thật; nhưng, sao Lệ Cảnh Trình lại ở đây?

Người đàn ông hơi lui người lại. Trong mắt anh từ từ vỡ tan vẻ u ám, dần trong sáng như lưu ly; sự khiếp sợ, vẻ khó tin, và nỗi đau khổ, hối hận tràn dâng tới khóe mắt anh.

Lệ Cảnh Trình không thể nhớ được cuộc điện thoại anh đã ngắt máy đó.

Ba năm, dù anh nhớ cô, nhớ đến trần trọc không có cách nào chìm vào giấc ngủ, nhưng hình ảnh cô quay lưng, quyết tuyệt bỏ đi vẫn luôn là một vết thương không lành trong lòng anh.

Rất nhiều lần, anh muốn cho người đi dò la xem cô sống thế nào, nhưng hễ nhìn Gạo Nếp, anh lại nhớ đến việc Vinh Thiển đã dứt bỏ tất cả để được ra đi.

Cô khó khăn mới được ra đi, có cuộc sống mới rất an nhàn, lại tự tại, sao anh không thể buông tay cho cô?

Chỉ là không quan tâm cô ấy nữa, như thế chẳng lẽ lại không làm nổi?

Lệ Cảnh Trình ép buộc mình, rồi sau đó anh cũng đã làm được.

Nhưng trong lòng anh vẫn có một sự mong đợi nho nhỏ.

Anh vẫn chờ ngày Vinh Thiến có thể gọi điện thoại cho anh.

Trên thương trường, bao nhiêu kẻ muốn bỏ dỡ anh, luôn tìm anh cho được.

Trước đây, nếu Lê Cảnh Trình thấy số điện thoại lạ, anh sẽ không nhận, thế nhưng khi Vinh Thiến đi rồi, ngay cả thói quen này anh cũng sửa lại.

Chẳng qua là, thấy số di động lạ, hơn nữa bên kia lại truyền tới giọng đàn ông nên anh không chút do dự mà cúp máy.

Điều đó cũng tức là, hi vọng của anh lại tan thành nước. Hễ đó không phải là Vinh Thiến, anh đều ngắt máy, không cho đối phương một chút thời gian.

Nhưng lần đó lại được xem như là dịp duy nhất Vinh Thiến gọi điện.

Lúc người đàn ông kia mở miệng nói "Alo", Lê Cảnh Trình liền hiểu đó không phải Vinh Thiến.

Hai tay anh ôm sát mặt Vinh Thiến. Anh không ngờ cuộc điện thoại anh sợ đi cúp lại gián tiếp đẩy cô vào "vạn kiếp bất phục".

Hai người ở rất gần nhau, mùi rượu giữa môi răng người đàn ông lan bên miệng Vinh Thiến. Đôi môi mỏng hé mở, giọng nói mang theo một chút khàn khàn: "Anh thật sự không ngờ đó lại là em."

Nghe được giọng nói của Lê Cảnh Trình, Vinh Thiến mới biết đây không phải là đang nằm mơ, tay cô bao lên mu bàn tay Lê Cảnh Trình: "Em biết, lúc đó em bảo chúng đưa di động cho em để em tự gọi, nhưng bọn chúng sợ em nói lung tung..."

Lúc đó cô đã định kêu lên, nhưng trong khoảnh khắc nháy mắt vừa nghe giọng đàn ông, Lê Cảnh Trình đã liền cúp máy, khi Vinh Thiến còn chưa kịp mở miệng.

Những lời này của Vinh Thiến lại không cách nào giúp Lê Cảnh Trình nguôi ngoai. Bọn họ chỉ quan tâm vết thương trên người Vinh Thiến, anh cũng không thể làm ọi chuyện trở lại như trước, nhưng cô phải chịu những thứ này là vì anh sao?

Từ lúc nghe cô nói: Lê Cảnh Trình, lúc đầu em đã điện thoại cầu cứu anh, tìm anh đã treo lơ lửng.

Điện thoại di động ít khi rời người anh, cũng chẳng ai dám tự tiện nhận điện, tại sao anh lại không nhận được cuộc điện thoại nào chứ?

Khi nghe Vinh Thiễn bắt đầu kể lại, anh vẫn cho rằng mình không nhận được cuộc điện thoại ấy thôi.

Tâm tình Lệ Cảnh Trình hiện giờ vô cùng phức tạp; không thể nghi ngờ, anh đang đau lòng cho Vinh Thiễn. Có những sự việc khi không biết chân tướng thì thấy khó chịu, khi biết lại thấy dằn vặt.

Tay phải anh men xuống, đầu ngón tay đẩy chiếc vòng trên cổ Vinh Thiễn ra. Vết thương đó đã khép lại chỉ còn một vết sẹo. Mặc dù không thấy ghê sợ lắm nhưng nó lại nằm ngang giữa cổ Vinh Thiễn. Trong mắt Lệ Cảnh Trình, theo nhịp thở của cô, vết sẹo đó càng trở nên rõ ràng, làm tim anh đập nhanh và sợ hãi.

Anh nhìn Vinh Thiễn, hai tay lại ôm mặt cô. Lệ Cảnh Trình không thể thốt ra được lời nào.

Cổ họng anh nuốt nhẹ. Vinh Thiễn thấy hốc mắt anh chuyển màu đỏ, mờ mịt khiến người ta xúc động, buồn thương và đau đớn. Môi cô run run. Người đàn ông nghiêng người tới, hôn cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vinh Thiễn ngẩng lên. Có dòng nước nóng hổi bỗng nhiên rơi xuống trên mi mắt cô, làm cô không thể không nhắm mắt lại.

Lệ Cảnh Trình hôn cô vô cùng dịu dàng. Mặt hai người dính sát vào nhau. Cô cũng không phân biệt được nước mắt kia có phải của cô không.

Anh hôn triền miên, không yên, trống vắng ba năm, những kí ức đó lại tàn nhẫn mở ra, đừng nói là Vinh Thiễn thấy suy sụp, ngay cả Lệ Cảnh Trình cũng không chịu được.

Vinh Thiễn ôm lấy tấm lưng Lệ Cảnh Trình. Nhớ lại những chuyện đó, cả người cô vẫn còn run rẩy. Lệ Cảnh Trình dùng sức ấn cô vào trong lòng. Mặc chai rượu vang trong thùng nước đá đang cháy rực màu đỏ mê hoặc, Lệ Cảnh Trình bế Vinh Thiễn đi lên lầu.

Đi vào phòng ngủ của anh, anh đặt Vinh Thiễn lên giường rất cẩn thận. Hai tay anh và hai tay cô nắm chặt, khuôn mặt Lệ Cảnh Trình chôn ở cần cổ

Vinh Thiển.

Nụ hôn vẫn rất ấm áp, nhẹ nhàng, rất nhẹ rất nhẹ, như lông chim lướt quanh người.

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn trần nhà. Đầu gối người đàn ông quỳ gối giữa đôi chân cô, ánh mắt ngăn cô lại: "Vinh Thiển, nhìn anh!"

Cô dụi dụi mắt.

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ mặt cô; cô say rồi.

Vinh Thiển vươn ngón tay, quơ quơ trước mặt. Vì muốn cô bỏ lớp phòng thủ trong lòng xuống, Lệ Cảnh Trình đã chuốc cho cô không ít rượu.

"Dậy nào, chúng ta đi tắm, rồi đi ngủ."

Lệ Cảnh Trình ôm lấy thắt lưng Vinh Thiển, muốn nhắc cô lên, nhưng cô lại ngã xuống trên chiếc giường mềm mại. Người đàn ông dứt khoát một ôm cô ngồi lên đùi mình.

Lúc này anh còn muốn loại chuyện say rượu rồi làm loạn, nhưng hôm nay tâm tình nặng nề, Lệ Cảnh Trình cũng không có tâm trạng.

Anh giúp Vinh Thiển thay áo. Hai tay cô giữ chặt cổ áo: "Anh làm gì mà lại cởi đồ của em."

"Đừng quậy! Đi tắm."

Lệ Cảnh Trình cởi đồ cho cô xong, ôm Vinh Thiển vào phòng tắm.

Anh mở nước đầy, đặt Vinh Thiển vào bồn tắm mát xa. Lưng cô trượt xuống, cánh tay thuận thế ôm lấy cổ Lệ Cảnh Trình cổ, anh xém chút nữa đứng không vững ngã vào theo.

Vinh Thiển gối lên mép bồn tắm. Lệ Cảnh Trình tắm giúp cô, thoải mái nhắm mắt lại.

Quần áo trên người anh cũng bị ướt hết. Có những người là như thế, từ nhỏ sống số công chúa, nhưng ngày qua đi, lại chẳng bằng một người bình thường.

Nếu Vinh Thiển sinh trong một gia đình bậc trung, có lẽ cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Tắm rửa xong, Lệ Cảnh Trình rút đại một cái khăn tắm quấn cho cô, sau đó anh ôm cô đi ra phòng ngủ. Vinh Thiển ngã vào giường.

Lệ Cảnh Trình lại nắm cô dậy: "Lau khô tóc đã."

"Không, em muốn ngủ."

"Lau xong ngủ liền."

Vinh Thiển dựa đầu vào bả vai Lệ Cảnh Trình, vẫn quấn lấy chủ đề vừa nãy: "Anh làm gì mà cời đồ của em? Anh làm gì mà cời đồ của em?"

Lệ Cảnh Trình biết cô đang say, nói năng không rõ ràng: "Người em bồn lắm, nên tắm cho em."

"Anh làm gì mà cời đồ của em?"

"Gạo Nếp còn biết phải tắm rửa thay đồ hàng ngày, em lại không biết sao?"

Nghe tên của con gái, Vinh Thiển ngẩng đầu, đôi mắt chăm chú nhìn người trước mặt: "Gạo Nếp? Nào, mẹ tắm cho con!"

Nói xong, đưa hai tay vén áo Lệ Cảnh Trình lên, cơ bụng săn chắc lộ ra.

Vinh Thiển vẫn đang kéo áo anh lên, giọng Lệ Cảnh Trình trầm xuống: "Em uống say rồi giống tên lưu manh vậy?"

Vinh Thiển chu cái miệng nhỏ: "Gạo Nếp, hôn nào!"

Người đàn ông phối hợp hôn lên môi cô.

Tình thương của mẹ trong Vinh Thiển tràn dâng, say rượu là một chuyện, nỗi đau lòng, áy náy với Gạo Nếp vẫn luôn ở đó.

Hai tay cô ôm chặt cổ Lệ Cảnh Trình: "Gạo Nếp, con đói bụng không? Muốn bú sữa không?"

Lệ Cảnh Trình cứng đờ người trong tức khắc.

Vinh Thiển vén áo lên nhưng chợt nhớ mình không mặc đồ, cô lại kéo khăn tắm ra.

Đáy mắt người đàn ông càng tối sâu. Vinh Thiển vứt khăn tắm qua một bên, ôm lấy đầu Lệ Cảnh Trình...

Môi mỏng vừa đụng chạm đến, Lệ Cảnh Trình đã không thể giữ lại được chút lý trí cuối cùng.

Mà anh, thuận nước đẩy thuyền, thật không biết xấu hổ biến mình thành Gạo Nếp.

Vinh Thiển thỏa mãn khẽ thở dài, bắt đầu lẩm nhẩm: "Con yêu, xin lỗi! Lúc con khóc đòi bú mẹ lại rời con mà đi. Thực sự lúc đó trong lòng mẹ rất luyến tiếc, khó chịu. Ba năm, mẹ nhớ con như muốn phát điên..."

Lệ Cảnh Trình dừng lại.

Vinh Thiển cầm chặt tay anh đặt trước ngực mình: "Có người mẹ nào không thương con đâu? Mong ước lớn nhất của mẹ chính là được nghe chính miệng con gọi mẹ là mẹ, Gạo Nếp..."

Vinh Thiển lại bắt đầu lẩm nhẩm tên con. Lệ Cảnh Trình nghiêng mặt, dán sát vào ngực Vinh Thiển, nghe tiếng tim cô đập rất mạnh truyền vào lỗ tai. Cô bắt đầu rấm rứt, khóc nỉ non, khóc như một đứa trẻ.

Lệ Cảnh Trình tiến tới, ôm cô vào trong lòng.

Hai tay Vinh Thiển, rất tự nhiên, ôm vòng hông anh. Cô vùi vào ngực anh, khóc run cả người.

Ba năm đó, cô đã dần dần học cách không để nước mắt rơi. Rơi nước mắt trước những người không quan tâm đến ta một chút nào, không những chẳng có được chút thương xót, trái lại còn thành chuyện cười nhạo.

Người trong lòng dần dần an tĩnh, cuối cùng cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Lệ Cảnh Trình kéo cô lại gần hơn, cầm anh gối nhẹ lên đỉnh đầu Vinh Thiển, đôi mắt không kìm được vẻ chua chát. Những câu nói còn vang vọng bên tai anh, anh có nhắm mắt lại, cũng có thể tưởng tượng nó sinh động thế nào.

—

Hôm sau, Vinh Thiển cảm thấy đầu đau như muốn nứt, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra. Lệ Cảnh Trình chống một tay, đang nhìn cô đắm đắm mất hồn.

Ánh mắt Vinh Thiển từ khuôn mặt anh đi xuống, thấy từ phần eo trở xuống của anh đang đắp chăn; cô thu lại ánh mắt, nhìn người mình, cô cũng đang ở trần.

Hơn nữa, trước ngực còn có một dấu vết rất khả nghi.

Vinh Thiển ngồi dậy, gõ đầu.

Thật ra Vinh Thiển nhớ rất rõ ràng lúc cô kể những hồi ức kia, từng chữ cô nói cô đều nhớ, nhưng sau đó say rượu, không phải cô đã nói cái gì không nên nói chứ? Hay đã làm chuyện không nên làm?

Cô kéo chăn ra nhìn, Lệ Cảnh Trình chồm qua: "Nhìn gì vậy?"

Vinh Thiển nằm trở lại, xoay lưng về phía Lệ Cảnh Trình: "Em ngủ tiếp."

Ở phía sau, Lệ Cảnh Trình nắm đầu vai cô; những chuyện cũ tối không ai cũng không nhắc lại cả.

Có một số chuyện xảy ra, thương tổn đã hình thành, không có cách nào bù đắp được.

Trong thâm tâm Vinh Thiển, dù Lệ Cảnh Trình có thực sự nhận được điện thoại của cô, thậm chí nếu không ra tay giúp, cô cũng sẽ không trách anh.

Huống gì, ở đây chỉ là trời xui đất khiến, không trách được Lệ Cảnh Trình, không trách được cô, chẳng trách ai được.

Người đàn ông kéo cô lại phía mình: "Có làm hay chưa, không phải hỏi anh là biết liền sao?"

"Tối qua em uống nhiều lắm ư?"

"Ừm, say lướt lướt, còn coi anh là Gạo Nếp."

Vinh Thiển thực sự không nhớ chuyện này: "Em coi anh là Gạo Nếp làm gì?"

Lệ Cảnh Trình chỉ chỉ ngực cô: "Em cứ đòi cho bú, anh chẳng còn cách nào."

Vinh Thiển rũ mắt xuống nhìn, đầu nổ "bùng" một tiếng!

Cô vội dùng chăn che ngực: "Anh nói bậy bạ gì đó!"

"Anh đâu nói bậy?" Thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, Lệ Cảnh Trình nhích tới ôm lấy cánh tay cô: "Vinh Thiển, đừng trách anh!"

Anh bất ngờ nói một câu không đầu không đuôi, nhưng Vinh Thiển biết ý anh là gì.

"Em không trách anh."

Hai tay anh buộc chặt: "Về Nam Thịnh với anh, trở về cạnh anh! Sau này anh nhất định sẽ bảo vệ tốt cho em. Ai động vào em, thiếu nợ em, anh cũng sẽ giúp em đòi lại từng thứ một!"

Vinh Thiển nói ra những chuyện đó chỉ do cô cảm thấy có một số việc không nên gạt Lê Cảnh Trình nữa. Cô biết anh sẽ đau lòng, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ lấy những chuyện đó ra để làm cơ hội trở về.

"Không đâu."

Lê Cảnh Trình ngẩn ra: "Vì sao?"

"Sau khi giao số liệu cho cảnh sát rồi, nếu như em và Lăng Giác không còn bị nguy hiểm, anh có thể để cho em nhận Gạo Nếp không?"

Tiếng "không" trong miệng Lê Cảnh Trình tự động muốn thốt ra. Anh định như trước, định nói những lời uy hiếp cô: muốn nhận con thì quay về với anh; nhưng trải qua buổi tối hôm qua, Lê Cảnh Trình đâu nữa: "Con vẫn đợi em, đương nhiên là được."

Gương mặt Vinh Thiển không khỏi vui mừng, đây kết quả cô đã đợi suốt ba năm.

Nghĩ đến Gạo Nếp cất tiếng gọi "mẹ", khóe miệng cô chẳng giấu được nét cười.

Lê Cảnh Trình nhất thời nhìn đến mất hồn, anh nghiêng người qua muốn hôn, Vinh Thiển lại đem chân kéo qua hơn nửa gương mặt: "Anh làm gì đó?"

Người đàn ông kéo tuột chân trong tay cô xuống, ánh mắt anh nhìn chăm chăm căn cổ Vinh Thiển. Dù anh đã tự nhủ rằng cố gắng đừng nhìn, nhưng anh luôn luôn muốn biết cô có còn bị đau không. Chân anh đụng chạm người cô, Vinh Thiển bị làm cho kinh ngạc.

"Số liệu được phân tích xong chưa? Mau dậy thôi, chúng ta phải ra coi."

Lê Cảnh Trình nghe vậy, tay anh đè cô trên giường: "Anh nói một tuần thì là một tuần, sớm hơn một ngày cũng không thể."

Người đàn ông giơ tay ôm lấy gương mặt cô, cảm giác mềm mịn quen thuộc như trong trí nhớ của anh. Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, rồi đột nhiên phủ lên người cô, ôm chặt. Hai người gác lên cổ nhau mà nằm.

Có khoảnh khắc, Lệ Cảnh Trình không đành lòng nhìn vào mắt Vinh Thiễn. Cô lẽ ra nên đánh anh một trận, mắng anh một trận, hoặc cứ hận anh giống như trước kia.

Cú điện thoại đó anh không có cách nào tha thứ ình, một chút cũng không tha thứ được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 14 : Đồng ý quay về bên anh

Edit: Dế Mèn

Lệ Cảnh Trình không chịu quay ra, có thể việc phân tích dữ liệu đã xong rồi.

Vinh Thiến chán chường, thỉnh thoảng nhìn sang người đàn ông. Cô sờ sờ cằm cổ, cô đã không còn thấy chuyện trước kia bi thảm thế nào nữa rồi, mọi chuyện đều đã qua, như thể chưa từng tồn tại.

Dù lời nói dối này trăm phần trăm có ý lừa mình dối người.

Cô ngồi trên bãi đá ngầm, đung đưa đôi chân: "Khi nào chúng ta trở về?"

"Em hỏi câu này hơn trăm lần rồi."

Lệ Cảnh Trình ở ngay cạnh cô, tay cầm notebook, đang coi kỹ lưỡng các dữ liệu đã được phân tích.

Vinh Thiến đờ mán hình lại.

Người đàn ông thắc mắc, ngẩng đầu nhìn cô: "Làm gì vậy?"

"Không được nhìn."

"Vì sao?"

"Đây là cơ mật của cảnh sát." Vinh Thiến vươn tay gạt lại máy vi tính:

"Bọn họ bảo anh giải mã, không phải bảo anh nghiên cứu dữ liệu bên trong."

Lệ Cảnh Trình đẩy tay cô ra: "Anh chỉ tiện thể nhìn thôi, những thông tin này đều phải ghép với mật mã tương ứng mới biết đó là gì. Anh nhìn cũng không hiểu."

"Thật không?" Vinh Thiến nửa tin nửa ngờ, không hiểu mà anh lại nhìn chăm chăm nó cả buổi chiều.

Lệ Cảnh Trình để máy tính lại lên đùi. Vinh Thiến chống hai tay bên người, nhìn đắm đắm mất hồn về phía mặt biển cách đó không xa.

"Vinh Thiến!"

Người đàn ông bên cạnh khẽ gọi cô.

"Hửm?"

"Không lâu nữa, anh phải về Lại Hải."

"Gì cơ?" Vinh Thiến ngồi thẳng người dậy: "Vì, vì sao?"

"Công ty ở Nam Thịnh vẫn có thể đặt tại đó, anh phải về Lại Hải để tiếp quản chuyện Lệ gia. Hơn nữa ở đó thuận lợi để phát triển hơn."

Ngón tay Lệ Cảnh Trình gõ nhẹ hai cái trên bàn phím: "Những chuyện trước kia cũng cần phải lật lại, anh cũng cảm thấy mệt mỏi."

Vinh Thiến ngơ ngẩn ngồi đó.

Cho tới bây giờ cô vẫn luôn cảm nhận được rằng, Lệ Cảnh Trình vẫn luôn ở sau lưng cô - khi cô hận thù không muốn nhìn nữa, quay đầu bước đi; cho tới lúc cô trở lại, anh vẫn đang ở nơi này.

Ai lại có thể cam tâm tình nguyện đợi một người lâu như vậy, lâu như vậy chứ?

Tay Vinh Thiến tay bị kéo qua, Lệ Cảnh Trình mở miệng: "Đi về với anh!"
Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Bàn tay Lệ Cảnh Trình nắm chặt thêm một chút: "Về Lại Hải, có anh, còn có con. Ở Nam Thịnh trừ ba em ra, em còn gì để lo nữa? Chúng ta có thể đưa ba cùng về."

Ánh mắt anh mang vẻ thăm dò. Anh cũng thấy lo sợ, sợ sẽ thấy trong mắt Vinh Thiến có quá nhiều quyến luyến.

Chuyện Lăng Giác mới xong xuôi, nhưng tình cảm thanh mai trúc mã tàn héo kia không chừng vẫn còn khả năng tro tàn lại cháy.

Sâu trong mắt Vinh Thiến ẩn chứa vẻ do dự. Cô muốn ở cùng con, nhưng cô vẫn chưa nghĩ kỹ càng chuyện nhảy vào cuộc sống cũ trước kia.

Về chuyện này, quan hệ giữa cô và Lệ Cảnh Trình cũng không thể đơn giản hơn, huống hồ bọn họ vẫn chưa ly hôn.

Cái Vinh Thiến sắp phải đối mặt chính là nhà họ Lệ, cùng với người mãi mãi được xem là con gái trong nhà, Thịnh Thư Lan.

Cô còn phải rời xa thành phố nơi cô đã được sinh ra và lớn lên này, rời xa tất cả bạn bè của cô, rời xa sự nghiệp cô mới tạo dựng...

Đây không phải là ba năm, năm năm, mà có thể sẽ là cả đời.

Điều mấu chốt, cũng là điều quan trọng nhất, cô vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng.

Tương lai của cô và Lệ Cảnh Trình...

Vinh Thiển cũng không biết, sao mình bất tri bất giác đem hai chữ "tương lai" gắn với anh.

Lệ Cảnh Trình thấy cô cúi đầu không nói gì, đại khái cũng có thể đoán ra suy nghĩ trong lòng cô. Ánh mắt anh hơi ảm đạm, anh nghĩ thầm, rốt cuộc cô không có được một chút tình cảm dành cho anh.

Cánh tay anh thả cô ra: "Anh chỉ nói cho em biết một tiếng, đến lúc đó nếu em muốn gặp Gạo Nếp thì có thể qua đó gặp con."

Vinh Thiển tựa đầu sát vào vai Lệ Cảnh Trình, chỉ cảm thấy sự ôm ấp này vô cùng thoải mái. Cô không khỏi ngửa đầu, cảm thấy Lệ Cảnh Trình có vẻ như đã thay đổi, ít nhất anh không còn uy hiếp cô như lúc trước, sẽ cho cô có thời gian.

Hôm nay quay về, Vinh Thiển ở trong phòng ngủ thu dọn đồ đạc.

Thật ra cô không có gì để thu dọn, cùng lắm chỉ là sắp chăn gối trên giường cho gọn gàng. Tới phòng của Lệ Cảnh Trình, người đàn ông đang cất máy tính, Vinh Thiển mặc bộ đồ ngủ lúc trước đi tới: "Xong chưa?"

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn cô, anh bỏ việc đang làm, đi vô phòng thay quần áo.

Lúc đi ra, trong tay anh cầm theo mấy cái túi: "Thay đồ đi!"

Vinh Thiển cầm lấy nhìn, bên trong là bộ váy kiểu mới và quần lót: "Anh..."

Lệ Cảnh Trình tiếp tục xếp đồ: "Ngày đó có máy bay chở hải sản tới, anh bảo người ta mang theo."

"Vậy sao hôm nay anh mới đưa cho em?"

Người đàn ông xoay lưng, không cho Vinh Thiển thấy khóe miệng anh lộ ra nét cười: "Đã chuẩn bị từ trước cho em. Anh còn định chuẩn bị hai bộ đồ tắm cho em nữa, thật phí tiền!"

Đây là lời nói dối khập khiễng nhất, cũng như chẳng có chút kỹ nghệ nào mà Vinh Thiển từng nghe.

Cô xoay người về lại phòng mình để thay quần áo. Lúc xuống lầu, người đàn ông đã xếp đồ xong, đang ở phòng khách đợi cô.

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn quần áo trên người cô, hai tay anh cử động: "Ba năm qua, số đo của em chẳng đổi chút nào."

Vinh Thiển lập tức bị những lời này làm cho không được tự nhiên, hết như bị người ta sờ thấu hết.

Cô bước nhanh vượt qua Lệ Cảnh Trình ra ngoài, hai người một trước một sau lên trực thăng.

Trở về thành phố Nam Thịnh, nơi đáp xuống vẫn là bãi dừng trên tầng chót của Uy Lệ. Vinh Thiển nhảy phốc xuống, Lệ Cảnh Trình cầm áo khoác ngoài phủ lên bả vai cô.

Vinh Thiển vô ý thức nhìn xung quanh: "Đừng như vậy."

"Sao vậy?"

Lệ Cảnh Trình thật ra biết sự lo lắng của cô, đơn giản là cô sợ nếu những dữ liệu không có ích bao nhiêu, cô sẽ phải tiếp tục diễn với Lăng Giác.

Bàn tay anh vỗ vỗ vai Vinh Thiển: "Nếu phân tích ra một mớ đồ bỏ, em và Lăng Giác tiếp tục giả vợ chồng còn có ích gì? Vả lại, đám người đó điên cuồng muốn lấy được ngọc bích, dĩ nhiên cũng cho thấy thứ này quan trọng thế nào đối với chúng."

Thấy anh đàm luận về việc này mà không thèm nhìn ai, Vinh Thiển vội giơ ngón trỏ lên chặn môi: "Suýt, nhỏ chút!"

"Sợ gì, đây là cửa địa bàn của anh."

Lệ Cảnh Trình nắm tay cô trở về phòng làm việc. Trong phòng nhiệt độ thoải mái, ổn định, Vinh Thiển cởi áo khoác ra: "Ngọc bích đâu?"

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: "Để làm gì?"

"Em đi đưa cho đội trưởng Cao."

"Thứ này không an toàn, anh sẽ đích thân mang tới sở cảnh sát!"

Vinh Thiển nghĩ thầm thấy cũng phải. Cô nhìn sắc trời bên ngoài, bầu trời vừa mới sáng lên. Lệ Cảnh Trình ôm cô đi ra ngoài.

Ra khỏi Uy Lệ, Vinh Thiện giật mình nhìn thấy Lăng Giác đứng ở bên ngoài, cô đi nhanh tới: "Sao anh lại tới đây?"

"Biết hôm nay hai người trở về, tôi tới đón cô."

Đây là được cảnh sát nghiêm ngặt bảo vệ thì đúng hơn. Lăng Giác gật đầu với Lệ Cảnh Trình, định mang Vinh Thiện đi.

Trên vai Lệ Cảnh Trình khoác áo khoác dài, anh bước nhanh tới cạnh Vinh Thiện, nắm ngay lấy cổ tay cô: "Tôi đưa cô ấy đi ăn sáng trước, rồi sẽ đưa cô ấy về."

"Không cần đâu!" Vinh Thiện cũng muốn mau chóng về nhà thăm Tụng Tụng: "Em về nhà ăn được rồi."

Đôi mắt đẹp của Lệ Cảnh Trình hơi nheo lại, dám từ chối anh ngay trước mặt Lăng Giác?

Khóe miệng Lăng Giác nở nụ cười tươi sáng: "Vậy tôi về nhà chờ cô."

Nói xong, cứ vậy mà quay người đi .

Tài xế lái xe tới trước cửa, Lệ Cảnh Trình cầm áo khoác ném vào ghế sau, kéo Vinh Thiện lên xe.

Lúc đưa cô về nhà, trời đã không còn sớm, Vinh Thiện cởi dây an toàn ra: "Em sẽ đi gặp Gạo Nếp."

Lệ Cảnh Trình gật gật đầu: "Lên đi!"

Vinh Thiện đi vào khu nhà, phía sau vẫn chưa nghe tiếng ô tô khởi động, cô quay đầu nhìn Lệ Cảnh Trình, vẫy vẫy tay.

Về đến nhà, Lăng Giác đang ôm Tụng Tụng ăn sáng, Vinh Thiện bế lấy thằng bé, không nhận được hôn một cái.

Nhưng không lâu sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Vinh Thiện đi tới mở cửa, nhìn ra ngoài thấy một người đàn ông trung niên mặc đồ nhân viên chuyển phát: "Đội trưởng Cao!"

Lòng cô tràn đầy vui sướng, Lăng Giác cũng cười theo.

Đội trưởng Cao cầm cái túi đi vào, Lăng Giác đứng dậy: "Thế nào?"

"Thông tin được giải mã rất hoàn chỉnh. Lệ Cảnh Trình không hổ danh là một thiên tài."

Vinh Thiển và Lăng Giác nhìn nhau, áp lực trong lòng chợt buông lơi. Về khó khăn lại biểu lộ trên gương mặt đội trưởng Cao: "Chỉ là, anh ta không chịu đem dữ liệu giao ra đây."

"A a?" Vinh Thiển kêu liên tục hai tiếng kinh ngạc, không thể nào chứ!

"Tại sao?"

"Ý của anh ta là muốn cô đi gặp anh ta."

Vinh Thiển nhíu mày: "Vừa nãy, anh ấy còn nói muốn tự mình mang tới sở cảnh sát mà."

"Cáo già đấy!"

Đội trưởng Cao lắc đầu: "Anh ta chỉ cho tôi xem một phần như mèo vờn thoi, làm tôi cũng thấy ngứa ngáy khó chịu trong lòng. Sau đó anh ta nói anh ta có quyền không đưa cho tôi, hoặc đưa hết cho tôi. Tôi nói đây là nghĩa vụ người công dân phải làm thì nói anh ta không biết hai chữ 'nghĩa vụ' viết thế nào, chỉ biết là anh ta có quyền không giúp."

Vinh Thiển nuốt nước bọt, hạ giọng: "Anh ấy nói vậy thật sao?"

"Cô thấy lời như thế có giống từ miệng anh ta không?"

Giống! Quá giống! Tuyệt đối giống!

Đội trưởng Cao lắc đầu: "Chuyên gia đàm phán mà đàm phán với anh ta đoán chừng cũng sẽ bị xoay cho chóng mặt. Bây giờ dữ liệu ở trong tay anh ta, chúng ta cũng không thể rắn đối rắn. Anh ta còn hỏi tôi, cảnh sát có quan tâm chuyện bà xã anh ta bị bắt cóc không?"

Ánh mắt đội trưởng Cao không khỏi nhìn qua Lăng Giác.

Vinh Thiển cầm túi lên: "Tôi đi gặp anh ấy."

Đội trưởng Cao biết cô bé này tốt bụng, thông minh, nặng tình nghĩa, quan trọng nhất là có mười phần tinh thần trọng nghĩa!

Ông ta ở sau thêm câu: "Nói cho tốt nhé, nhờ cả vào cô đấy!"

Vinh Thiển gọi cho Lệ Cảnh Trình trước, biết anh đang ở Uy Lệ, lúc này cô mới lái xe qua.

Cô đi lên phòng làm việc tầng chót lần nữa. Nhân viên ở Uy Lệ đi làm bình thường, Vinh Thiển được thư ký dẫn vào phòng làm việc.

Cô nhìn thấy Lệ Cảnh Trình trên bàn có một xấp văn kiện rất dày.

Vinh Thiển đang định mở miệng thì Lệ Cảnh Trình dùng cây bút trong tay chỉ vào cô, anh không ngẩng đầu, chỉ cầm bút chỉ sang phía sô pha bên cạnh.

Vinh Thiển hiểu, anh còn một đồng công việc phải xử lý. Cô đi tới sofa, ngồi đợi thấy chán bèn lấy tạp chí lật xem.

Bận tới gần mười hai giờ trưa, Lệ Cảnh Trình vẫn không nhìn cô.

Vinh Thiển đợi tới bụng bắt đầu thấy đói. Lệ Cảnh Trình và cô tâm ý tương thông, cho thư ký đặt hai phần cơm đưa tới.

Vinh Thiển nhin không được mở ra, thấy phần trên bàn Lệ Cảnh Trình vẫn bất động, cô bưng hộp cơm tới: "Anh ăn gì trước đi."

Lệ Cảnh Trình chỉ chờ mấy câu này của cô. Người đàn ông nhí nhẹ huyệt thái dương, cánh tay đẩy mở văn kiện chưa xử lý xong ra một chút: "Bạn rộn cả tuần, mấy cái này lại cần được xem gấp, em nói xem rốt cuộc anh chịu mệt vậy để làm gì?"

Vinh Thiển nghe anh nói, nếu đã nhắc tới đề tài này, cô cũng thuận thế nói tiếp: "Sao lại không giao dữ liệu cho cảnh sát?"

"Anh không quản ngày đêm vội ra ngoài, còn chưa ủ nóng được."

"..."

Vinh Thiển đặt hộp cơm trong tay xuống: "Vậy anh muốn ủ mấy ngày?"

"Luôn cảm thấy phải tỏa nhiệt mới được."

Vinh Thiển cụp mắt xuống, trên gương mặt người đàn ông không hề có dấu vết gì của sự đùa cợt. Anh coi mình là gà mái, đẻ ra trứng rồi còn đòi ấp ư?

"Có điều kiện gì anh cứ là nói thẳng đi."

Đừng có giả bộ nữa!

"Cảnh sát đang cần thứ này như lửa sém tới lông mày rồi, để em ra mặt làm gì?"

"Nhưng thứ đó là em tự tay giao cho anh!"

Lệ Cảnh Trình nhướn mày, gật đầu: "Cho nên, điều kiện này cần phải nói với em."

Vinh Thiển nghĩ thầm Lệ Cảnh Trình không thiếu tiền không thiếu quyền, còn thiếu cái gì?

"Điều kiện gì?"

"Anh muốn em về Lại Hải cùng anh."

Vinh Thiển ngẩn ra, không ngờ lại kéo ra tới chuyện tư: "Em vốn tưởng anh đã thay đổi, sẽ tôn trọng sự lựa chọn của người khác, không ngờ cái tính chó của anh không sửa được..."

"Vinh Thiển!" Lệ Cảnh Trình khẽ quát một tiếng: "Em ví anh như chó vậy sao?"

Nửa câu còn lại Vinh Thiển nuốt trở lại: "Đó là chuyện của chỉ hai chúng ta!"

"Cũng bởi vì là chuyện của chúng ta nên tâm tình anh mới không tốt, sẽ không giao thứ trong tay ra. Nếu anh thích, anh sẽ giao ra liền."

Lệ Cảnh Trình cũng không muốn ép cô.

Anh rất hi vọng tới lúc Vinh Thiển cam tâm tình nguyện gật đầu. Với tính tình của cô, trước khi cô nghĩ được thông suốt, sợ là cô vẫn bị bối rối, Lệ Cảnh Trình chỉ là ở sau lưng đẩy cô tới thôi.

"Anh..."

"Anh cái gì mà anh?"

Lệ Cảnh Trình cầm lấy một xấp văn kiện, ngón trỏ day day huyết thái dương: "Bộ não của anh là bảo vật vô giá đấy. Hơn nữa, chi phí cho bộ máy móc kia em lấy gì trả anh đây?"

Vinh Thiển xòe tay ra: "Mau giao cho em!"

Người đàn ông thuận thế kéo tay cô, sờ soạn: "Giao anh cho em?"

Vinh Thiển đánh mạnh xuống tay anh, Lệ Cảnh Trình đau nên phải rút tay lại. Anh xoay xoay chiếc bút giữa các ngón tay một cách điêu luyện: "Em suy nghĩ xem! Mảnh ngọc bích này khiến nhiều kẻ nóng mắt lắm rồi, em

không sợ kéo dài thêm ngày nào thì sẽ có thêm chuyện ngoài ý muốn xảy ra sao?"

"Sau khi đưa ngọc bích cho cảnh sát rồi, Lăng Giác sẽ chuyển ra khỏi chỗ em."

Khóe miệng Lê Cảnh Trình nâng lên vẻ vui mừng: "Đúng, nhưng điều kiện của anh không phải như vậy."

Vinh Thiển chỉ chỉ vào anh: "Nham hiểm xảo trá."

"Cho tới bây giờ anh chưa từng phủ nhận việc anh nham hiểm xảo trá."

Có những người khi cần đối phó thì phải ra chiêu như vậy.

Lê Cảnh Trình cầm lấy hộp đồ ăn: "Vì chuyện này, ngay cả cơm anh ăn cũng chẳng ngon. Anh cũng không phải đi làm từ thiện, chẳng lẽ không mong được báo đáp?"

"Nhưng cũng không thể dùng tình cảm để giao dịch như vậy."

Lê Cảnh Trình đứng dậy, đi tới trước bàn trà. Anh ưu nhã ăn bữa trưa: "Với một thương nhân mà em lại nói như vậy, không phải là đàn gảy tai trâu sao?"

Ngực Vinh Thiển phập phồng mấy cái, người đàn ông liếc xéo: "Đừng tức giận! Em nhìn ngực em kìa, sắp đứt tung cả nút áo ra rồi."

Vinh Thiển cầm túi xách trên bàn, không nói câu nào nữa liền đi ra ngoài. Khốn kiếp thật!

—

Lái xe về nhà, bảo mẫu đang chơi với Tụng Tụng ở phòng khách, đội trưởng Cao đã về.

Vinh Thiển đi vào phòng ngủ, thấy cửa phòng đối diện khóa kín.

Cô đi qua, gõ nhẹ mấy cái. Cửa được mở ra, Lăng Giác nhìn đáng vẻ sôi máu của cô: "Không lấy được đồ à?"

"Ừm."

Vinh Thiển theo anh ta vào, thấy Lăng Giác đang xếp đồ, có vẻ như thu dọn xong sẽ đi.

Đi tới giường, Vinh Thiển nhìn về phía vali hành lí, ánh mắt cô không giấu được vẻ giật mình.

Cô thấy trong vali có một bộ cảnh phục!

Cô mở to hai mắt, nhìn chằm chằm về phía Lăng Giác: "Anh?"

Người đàn ông cười cười: "Nếu không tôi sao có thể đưa ngọc bích cho cảnh sát?"

Đúng vậy.

Vinh Thiển bừng tỉnh hiểu ra. Nếu quả thật như tên Doãn Thâm Nam kia nói, rằng Lăng Giác có thân thế kín đáo, lại là người của hắc đạo; nhưng, dù anh ta muốn lật đổ những kẻ đó thì cũng không ngu đến mức đưa ngọc bích cho cảnh sát chứ?

Rất nhiều chuyện không thể nào giải thích được, có vẻ nay mới có đáp án.

Tống Thanh Giác yêu hận rõ ràng. Chuyện cô ấy dùng thân phận nằm vùng tiếp cận Lăng Giác, người đã nhiễm hắc đạo, cũng không phải như bên ngoài rao truyền; mà thật ra là cô ấy muốn giúp đỡ anh, phối hợp với anh, cô ấy muốn Vinh Thiển tin Lăng Giác vô điều kiện, cô ấy càng không phải bị tình yêu che mờ đôi mắt, nhưng bởi vì...

Lăng Giác cũng là cảnh sát nằm vùng!

Kinh động như vậy làm Vinh Thiển tức khắc giật mình tại chỗ.

Lăng Giác lấy ví tiền trong người ra, ngăn bên trong là tấm ảnh anh và Tống Thanh Giác chụp chung.

"Ngay cả lúc chụp hình chung, chúng tôi cũng không thể mặc bộ cảnh phục này."

Ảnh chụp hai người chẳng khác gì một đôi tình nhân bình thường. Lăng Giác cùng Tống Thanh Giác giơ tay lên làm thành hình trái tim...

Nước mắt Vinh Thiển tràn mi: "Lần trước Doãn Thâm Nam ở trước mặt anh cứ cố ý nhắc tới cái chết của Thanh Giác, tôi thấy anh..."

"Tim tôi còn đau hơn ai hết, nhưng ngoài mặt phải làm bộ như không có chuyện gì. Vinh Thiển, trước đây tôi không nói thật cho cô bởi vì tôi vẫn

chưa chắc chắn thứ cất giấu trong mảnh ngọc bích tôi lấy được rốt cuộc là có phải thứ chúng tôi vẫn tìm không."

"Tôi biết, tôi hiểu mà."

Vinh Thiển nhìn khuôn mặt Tống Thanh Giác: "Chị ấy thực sự còn rất trẻ."

Lăng Giác cất ví tiền đi. Tâm tư Vinh Thiển rối bời, nhưng tất nhiên trong lòng cô cũng nhẹ nhõm được một chút.

Cô cảm thấy hai năm gian khổ vừa qua của mình rất đáng giá.

"Về phía Lệ Cảnh Trình không cần lo lắng, tôi sẽ bắt anh ta giao dữ liệu ra."

Lăng Giác cất quần áo đã được xấp xếp rất cẩn thận vào vali da, để bộ cảnh phục ở dưới cùng. Anh ta không khỏi bật cười: "Thực sự là làm khó cho cô."

"Còn...."

"Có phải anh ta bắt cô quay về cạnh anh ta?"

"Làm sao anh biết?"

"Nhìn là đã thấy Lệ Cảnh Trình đó là loại người có thể làm ra những chuyện đó."

Lăng Giác đứng thẳng dậy, nhìn về phía cô: "Hai năm qua, nhờ cô mang Tụng Tụng theo. Chú tôi đối với chuyện của công ty cũng coi như đã tận tâm, ông ấy chỉ là nghi ngờ xuất thân của Tụng Tụng, khiến hai người chịu nhiều cực khổ."

"Bây giờ không phải sắp qua hết rồi sao?" Vinh Thiển an ủi.

Lăng Giác kéo cái vali da lại: "Cầm được dữ liệu rồi, khả năng tôi còn phải ở lại đây một thời gian. Đợi phía cảnh sát hoàn thành nhiệm vụ, tôi mới có thể quay lại nhà họ Lăng."

"Không sao cả, anh cứ ở lại đi."

Lăng Giác nhét vali vào tủ quần áo.

Vinh Thiển nhìn anh ta, mặc dù ngày về nhà ngày chưa rõ, nhưng đã sớm thu dọn xong hành lý. Nhà, chính là nơi chốn nhớ thương nhất trong đáy lòng mỗi người.

Vinh Thiển ra khỏi phòng, thấy Tụng Tụng đang chơi trong phòng khách, cô nghĩ tới Gạo Nếp của cô, cô con gái như công chúa nhỏ của cô.

Thái độ Lệ Cảnh Trình có vẻ như rất cứng rắn, thật đúng là đến cảnh sát cũng không sợ.

Tối đến, Lăng Giác đưa Tụng Tụng và Vinh Thiển xuống lầu, trong nhà không có đồ ăn nên chuẩn bị ra ngoài tiểu khu mua một ít.

Hai người mới đi ra, Vinh Thiển ôm Tụng Tụng, Lăng Giác liếc nhìn bốn phía, bỗng nhiên vươn tay ôm bả vai của cô quay về. Vinh Thiển thần sắc lo lắng: "Sao vậy?"

"Có người theo dõi."

"Vẫn là những kẻ lần trước tìm chúng ta sao?"

"Một tuần rồi cô không lộ diện, hẳn đã khiến bọn chúng sinh nghi."

Vinh Thiển ôm Tụng Tụng bước nhanh vào trong khu nhà, tim cô đập mạnh thành thịch. Về đến nhà, bảo mẫu từ phòng bếp đi ra: "Sao về nhanh vậy?"

Vinh Thiển trấn định mình: "Đêm nay ăn sủi cảo đi, đừng chờ tôi, tôi ra ngoài."

Lăng Giác chặn trước mặt cô: "Đừng ra đó, bên ngoài nguy hiểm!"

Vinh Thiển xoay người lại, đi tới phòng ngủ: "Tôi gọi điện thoại."

Lúc Lệ Cảnh Trình nhận được điện thoại của Vinh Thiển, anh đang ở nhà chơi với Gạo Nếp. Thấy điện thoại reo, môi anh không khỏi cong lên:

"Alo?"

"Tới nhà đón em đi!"

"Được." Người đàn ông sờ sờ đầu Gạo Nếp, không hỏi gì thêm.

Vinh Thiển cầm túi xách ra khỏi phòng, Lăng Giác nhìn về phía cô: "Cô không lo Lệ Cảnh Trình gặp nguy hiểm sao?"

"Anh ta nói anh ta không sợ trời không sợ đất."

Trong lời nói còn có mấy phần tức giận.

Lệ Cảnh Trình nhanh chóng lái xe tới ngoài cổng khu nhà của Vinh Thiện. Cô lên xe, Lệ Cảnh Trình vẫn chưa khởi động xe ngay: "Đi đâu?"

"Em còn chưa ăn cơm tối đâu."

"Đi, anh mời em."

Vinh Thiện thắt dây an toàn. Hai người im lặng suốt đoạn đường.

Lệ Cảnh Trình nhìn khuôn mặt nhỏ của Vinh Thiện qua gương chiếu hậu; với hiểu biết của anh về cô, hẳn là cô đã nghĩ thông suốt rồi.

Ở địa điểm ăn cơm, Vinh Thiện vừa gọi món xong xong; Lệ Cảnh Trình vẫn chờ cô mở miệng.

"Có người theo dõi chúng ta."

"Tất nhiên rồi! Vừa rồi ở trên đường, có chiếc xe bám sát sau chúng ta."

"Anh không sợ sao?"

"Anh không làm chuyện trái pháp luật thì sợ cái gì?"

Vinh Thiện nếm món sứa lắc: "Bây giờ em đi đâu cũng không an toàn cả."

"Em quay về với anh không phải là sẽ an toàn sao?"

Vinh Thiện lấy thìa nhỏ chọc, khuấy mạnh trong ly thủy tinh, Lệ Cảnh Trình cười: "Nhẹ thôi, chọc hư cả bây giờ!"

"Sao anh cứ phải dùng chuyện như vậy uy hiếp em?"

"Anh không uy hiếp em!"

Lệ Cảnh Trình nhào người tới: "Em nghĩ xem! Em vẫn đang sống một mình. Quay về với anh, Gạo Nếp lại tìm được mẹ. Ba năm xa vắng, sau này còn rất nhiều, rất nhiều thời gian cho em bù đắp. Vinh Thiện, khi em nhìn gia đình người ta ngoài đường, ba mẹ dắt tay con, em không thấy xúc động sao? Suy nghĩ của con rất tinh tế nhưng trước sau con vẫn chờ em trở về làm mẹ. Rốt cuộc tim em còn cứng rắn tới khi nào đây?"

Lệ Cảnh Trình biết, phải ép cô, chỉ có buộc cô lại bên cạnh, sau này mới có thời gian, cơ hội thương yêu cô.

Vinh Thiện suy nghĩ kỹ càng xong, cô cảm thấy yêu cầu này của Lệ Cảnh Trình yêu cầu cũng không có gì quá đáng. Hơn nữa cô quả thực nhớ nhung

con, một khắc cũng không muốn rời con.

"Vinh Thiển, chúng ta còn là vợ chồng hợp pháp."

Cô ngẩng đầu nhìn Lệ Cảnh Trình. Câu người đàn ông vừa nói thật sự giống như chưa từng có tờ giấy chứng nhận ly hôn kia. Đương nhiên, Vinh Thiển không thể biết được sự thật.

"VẬY lúc nào anh về Lại Hải?"

"Còn một tháng nữa, vừa lúc quay lại làm chứng nhận để Gạo Nếp đi học."

Vinh Thiển suy nghĩ một lúc, có vẻ cô cũng không còn cách khác, càng không có cách nào cự tuyệt.

Một khi Gạo Nếp theo Lệ Cảnh Trình về Lại Hải, hai người sẽ bị chia cách từ đó. Cô cắn thìa trong miệng. Lệ Cảnh Trình chậm rãi nhấp cà phê, nét cười trong mắt cũng thấm tràn ra.

"Được, em đồng ý với anh."

Khóe miệng người đàn ông nở nụ cười.

Nhưng trong lòng Vinh Thiển cũng có một tâm tư nhỏ - cô định trước khi nghĩ được cách bắt Lệ Cảnh Trình đưa dữ liệu ra.

Còn chuyện cô đồng ý...

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình rơi xuống ngực cô. Anh không thể không bội phục mình, hình như ngay cả Vinh Thiển đang nghĩ gì anh cũng có thể nhìn ra được.

Không tin?

Không tin cứ thử xem.

"Anh làm ăn luôn tôn thờ một câu: tiền trao cháo múc. Em chuyển về Đế Cảnh trước đã, khi nào em tới, anh lập tức đưa dữ liệu cho em. Lời hứa miệng như vậy anh chưa bao giờ tin."

Quả nhiên, khuôn mặt Vinh Thiển lạnh đi, ánh mắt hận không thể đục lên mặt Lệ Cảnh Trình mấy cái lỗ.

Còn Lệ Cảnh Trình, điều quan trọng nhất chính là cố gắng gieo cho cô rõ tư tưởng bọn họ là vợ chồng hợp pháp: "Chuyện em và Lăng Giác ở chung là

không mình bạch, nói ra cũng không sợ bị cười nhạo. Anh mới là chồng chính thức của em!"

———

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 15 : Gọi một tiếng "mẹ"

Edit: Lưu Tinh

Vinh Thiển nắm chặt cái ly trong tay, khẽ mím môi.

"Anh đã làm thủ tục ly hôn?"

Lệ Cảnh Trình chỉ cảm thấy tóc gáy đều dựng cả lên, nhưng anh là ai chứ, chính là người có khả năng nói dối như cuội mà mặt không đổi sắc, tâm không run rẩy.

"Nếu anh ly hôn, em còn có thể là của anh sao? Em còn có thể ngoan ngoãn đồng ý đi cùng anh sao?"

"Đúng là không thể." Vinh Thiển không nghi ngờ anh, ngón tay vỗ về chơi đùa miệng ly.

Cô trả lời không chút do dự như vậy, không thể nghi ngờ ở trong lòng Lệ Cảnh Trình lúc này đang lục đục không yên, ánh mắt cũng trở nên u ám.

Vinh Thiển rũ mi mắt xuống, đồng thời che giấu đi một tia cảm xúc khác thường trong đáy mắt.

Cô thật sự không nghĩ rằng Lệ Cảnh Trình sẽ không ly hôn. Nhận được đáp án này, cô mới phát hiện dường như trong tim mang theo một chút niềm vui nào đó đang không ngừng nhảy nhót.

Ngón tay Lệ Cảnh Trình gõ nhẹ trên mặt bàn nhẹ, nhất định không thể cho Vinh Thiển biết sự thật về chuyện ly hôn, tạm thời cứ thế này trước.

Ăn xong cơm chiều, Vinh Thiển ngồi ở vị trí kế bên ghế lái: "Sáng sớm mai anh nhớ tới đón em."

Người đàn ông đang lái xe đột nhiên nghe nói như thế, tâm tình không khỏi kích động, nửa người trên ngồi thẳng lên: "Ngày mai trở về Đế Cảnh?"

"Em cũng không giống anh, cầm đồ của người khác còn có thể đem ra hù dọa hồ mà uy hiếp, vật kia liên quan đến bao nhiêu mạng người. Em đồng ý trở về Đế Cảnh thì anh mới có thể đem số liệu kia giao ra đúng không?"

"Đương nhiên, anh là công dân tốt rất tuân thủ pháp luật."

Thiếu chút nữa thì Vinh Thiển tức hộc máu.

Sau khi về đến nhà, Vinh Thiện thu dọn một ít đồ đạc, sau này thiếu cái gì, sẽ trở về lấy sau.

—

Đế Cảnh.

Lệ Cảnh Trình đi vào phòng khách, Thẩm Tĩnh Mạn và Thịnh Thư Lan đang ngồi trên sofa xem ti vi. Chuyện hôn lễ gác lại, Thẩm Tĩnh Mạn còn tức giận hơn so với Thịnh Thư Lan.

Thấy anh bước đến, Thịnh Thư Lan để quyển sách trong tay xuống liền đứng dậy, "Cảnh Trình, anh không cần cảm thấy khó xử, ngày mai em sẽ về Lại Hải."

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: "Anh gọi tài xế đưa em về."

Đáp án này, rất rõ ràng.

Thịnh Thư Lan khó khăn nuốt khan: "Không cần, em tự mình về được rồi."

"Anh nói, để tài xế đưa em về."

Cô đành hạ giọng nhu nhược thuận theo: "Dạ."

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi tại chỗ, cũng không lên tiếng.

Lệ Cảnh Trình bỏ tay vào túi quần: "Vừa lúc, ngày mai Vinh Thiện trở về."

Lời này rõ ràng đã kích Thịnh Thư Lan rất lớn, mặc dù cô muốn che giấu tâm sự nhưng vấn đề khiến cô khó có thể tiếp tục im lặng giả vờ: "Là ... là thật sao?"

Thẩm Tĩnh Mạn lên tiếng: "Nó muốn trở về thì con liền chiều ý?"

"Đây là ý của con."

"Con —— "

"Là con ép cô ấy."

Lệ Cảnh Trình gọi người giúp việc đến rồi dặn: "Dọn dẹp sạch phòng ngủ chính, ngày mai trước lúc bình minh, tôi không muốn nhìn thấy một chút bụi nào."

"Dạ."

Thẩm Tinh Mạn sắc mặt lo lắng: "Chuyện này bắt đầu từ khi nào, tại sao con không thương lượng với mẹ?"

"Cô ấy trở về nhà của mình, còn cần phải thương lượng cái gì?"

"Cảnh Trình, con nói vậy không đúng. Vinh Thiển đã bỏ đi ba năm nay, là ai bỏ mặc con gái con không lo?"

"Ba năm qua cô ấy chỉ là tạm thời xa nhà, ra ngoài cho khuây khỏa mà thôi."

Lệ Cảnh Trình càng nói càng mơ hồ, Thẩm Tinh Mạn hướng mắt nhìn về phía Thịnh Thư Lan.

Bà đẩy tay cô: "Ba năm này, đều là con ở bên cạnh chăm sóc Gạo Nếp, vì sao không biết tự mình tranh thủ cơ hội? Lẽ ra đã thuận lợi đính hôn, bây giờ lại thành ra như vậy, nó còn muốn đuổi con đi này!"

"Mẹ, xin đừng nói như vậy, con chăm sóc Gạo Nếp không phải vì muốn được lợi lộc gì, là con cam tâm tình nguyện."

Thịnh Thư Lan nói xong, cố che giấu những giọt nước mắt sắp tràn mi: "Con đi thu dọn đồ đạc."

Lệ Cảnh Trình thấy Thẩm Tinh Mạn tức giận, bước đến trước mặt bà vẫy vẫy tay: "Mẹ tức giận cau có mặt mày như vậy sẽ mau già đó mẹ! Lúc đó cha chê mẹ già nua cũng đừng nói con không nhắc nhở."

Thẩm Tinh Mạn vừa nghe vậy, vội vàng sờ sờ mặt mình.

Trên lầu, người giúp việc đang bận rộn dọn dẹp phòng. Lệ Cảnh Trình ôm vai đứng ở cuối giường, mắt liếc nhìn phía ngoài cửa sổ. Bóng đêm dày đặc kia không còn khiến anh thấy cô đơn tịch mịch, anh đang chờ mong ánh bình minh sáng mai.

Thịnh Thư Lan ngồi ở bên trong phòng, vừa nức nở vừa sửa sang lại y phục.

Nhưng cô không hề có một câu oán hận, ngày đó Lệ Cảnh Trình từ chối đính hôn cùng cô, cô đã nghĩ đến việc rời khỏi Đế Cảnh về nhà, nhưng Thẩm Tinh Mạn một mực ngăn cản, nói còn có thể vân hồi, làm cho cô lại thêm hi vọng.

Thịnh Thư Lan đem y phục để vào vali. Căn phòng này, cô ở đây ba năm, chỉ là vẫn không có cơ hội chuyển từ phòng khách sang phòng ngủ chính. Thấm Tĩnh Mạn cũng không quản được Lệ Cảnh Trình, bà ngồi trong phòng khách, Gạo Nếp từ trên lầu đi xuống: "Bà nội!"

Âm thanh trong trẻo ngây ngô khiến tâm tình bà có chút khởi sắc. Gạo Nếp đi tới trước mặt bà. Thấm Tĩnh Mạn ôm con bé ngồi lên đùi.

"Cháu ngoan, vẽ xong rồi à?"

"Đúng vậy."

"Hôm nay vẽ cái gì?"

Thịnh Thư Lan từ trong phòng đi ra, tới trước cầu thang vừa lúc có thể nghe thấy hai người nói chuyện.

"Vẽ mẹ."

"Mẹ?"

Thấm Tĩnh Mạn giật mình: "Cháu biết mẹ mình như thế nào sao?"

"Không biết ạ, cháu đoán mò."

Thấm Tĩnh Mạn nhìn cháu gái trong lòng. Ngày mai Vinh Thiển trở về, chắc chắn là muốn nhận lại con. Trong lòng bà lại nổi lên tức giận, Lệ Cảnh Trình luôn làm trái ý bà, cố sao Vinh Thiển kia luôn được toại nguyện?

"Gạo Nếp, bà nội nói cho cháu biết, đừng nghĩ về mẹ nữa."

"Vì sao?" Gạo Nếp vội ngẩng đầu: "Con người ai cũng có mẹ..."

"Đó là bởi vì, những người mẹ khác đều yêu con của mình, còn mẹ của cháu từ khi cháu còn rất nhỏ đã bỏ đi, không cần cháu và ba ba..."

Gạo Nếp nghe nói vậy, viền mắt liền ửng đỏ. Những lời này, vì sao ba ba chưa từng nói ình biết.

"Bà nội là người xấu, bà nội nói bậy."

"Bà nội không lừa cháu, nếu không, cháu đã lớn như vậy, tại sao mẹ cháu cũng chưa từng tìm gặp cháu?"

Thịnh Thư Lan vội đi tới, cô biết những lời này sẽ tổn thương thế nào đối với tâm hồn non nớt của Gạo Nếp, nhưng chỉ sau mấy bước, cô liền thu

bước chân trở lại.

Việc này, cô không quản được.

Huống hồ, ngày mai Vinh Thiện về rồi, cô không cần bận tâm.

Nước mắt Gạo Nếp bắt đầu lăn dài: "Mẹ cháu là người tốt!"

"Nhưng mẹ cháu không cần cháu, là cô ta vứt bỏ cháu."

Cuối cùng thì Gạo Nếp khóc toáng lên, Thẩm Tĩnh Mạn thấy thế cũng đau lòng, ôm bé vào lòng vỗ vỗ phía sau lưng.

"Không khóc, không khóc, cháu còn có ba ba, bà nội và mẹ Thư Lan mà."

"Thư Lan mới không phải mẹ cháu, không phải!"

Gạo Nếp từ trên đùi Thẩm Tĩnh Mạn nhảy xuống.

Thịnh Thư Lan bị những lời này hung hăng đâm vào tim một nhát, giả chính là giả, mặc dù ba năm qua cô bất chấp tất cả, âm thầm chịu đựng, cũng không thể đổi được một tiếng gọi mẹ của con bé.

Thẩm Tĩnh Mạn liền kéo tay Gạo Nếp: "Ngày mai mẹ cháu sẽ tới, nhưng cô ta không phải về nhà, chỉ là tới thăm cháu một chút, cô ta còn có gia đình của mình, có con trai, cháu muốn gọi người khác là ba ba sao?"

"Cháu không muốn."

"Không muốn vậy cháu đừng để cô ta trở lại."

Thẩm Tĩnh Mạn rút khăn tay lau nước mắt cho Gạo Nếp: "Cháu ngoan, cháu có chúng ta thương yêu là đủ rồi, mẹ đã không cần cháu, cháu cũng đừng cần cô ta nữa. Ta hỏi cháu, nếu như chỉ có thể chọn mẹ hoặc là ba ba, cháu muốn ai?"

"Cháu muốn ba ba."

Thẩm Tĩnh Mạn cười cười: "Vậy là được rồi, ngày mai để mẹ cháu đi, biết không?"

Thịnh Thư Lan nắm chặt bàn tay, cô cảm thấy trong lòng của mình đang có một đôi tay tà ác giữ cô lại không cho cô tiếp tục bước tới. Mặc dù cô đau lòng thay Gạo Nếp, nhưng cô chính là chỉ đứng ở đó không nhúc nhích. Đôi tay này còn đang cấu nhéo vào lòng cô, lôi ra hết tất cả oán giận bất bình, ghen ghét, cùng với đủ loại mặt trái tâm tình cô luôn cố che giấu.

Thắm Tình Mạn mang Gạo Nếp đi rửa mặt: "Những lời ngày hôm nay bà nội nói đừng cho ba ba biết, biết không?"

Thịnh Thư Lan xoay người, trở lại phòng của mình.

—

Ngày hôm sau.

Vinh Thiển ngồi trong phòng khách, cô xem đồng hồ mới 6 giờ sáng.

Suốt đêm qua cô không ngủ được, cơ hồ cả đêm không chợp mắt, cứ trần trọc, Nghĩ đến con gái sắp cất tiếng gọi cô là mẹ, cô liền kích động.

Di động trên bàn vang lên, Vinh Thiển vội nghe máy.

"A lô."

"Mở cửa." Người đàn ông chỉ nói đơn giản hai từ.

Vinh Thiển vội mở cửa liền nhìn thấy Lê Cảnh Trình đang đứng ở bên ngoài: "Sao anh lại đến sớm như vậy?"

"Nhìn bộ dạng này của em, còn nóng ruột hơn cả anh sao?" Lê Cảnh Trình xách vali ở cửa lên.

Vinh Thiển liền đi theo anh, tới dưới lầu, cô ngồi vào ghế phụ, nhẹ giọng hỏi: "Con gái còn ngủ sao?"

"Ừ, em cũng không nhìn sắc trời bên ngoài một chút."

Vinh Thiển hướng mặt ra ngoài cửa sổ: "Đúng rồi, em muốn mua chút đồ tặng cho Gạo Nếp."

"Còn sớm như vậy, những trung tâm thương mại chưa mở cửa đâu."

"Chúng ta cứ đi tìm thử xem?"

Lê Cảnh Trình nắm lấy tay cô: "Anh đã tính trước rồi, bây giờ trở về Đế Cảnh, em nấu cho con bữa cơm sáng còn ý nghĩa hơn."

Đầu ngón tay Vinh Thiển hơi thu lại, người đàn ông này quả nhiên rất chu đáo, quà có thể từ từ mua sau cũng được.

Tới Đế Cảnh, hai người cùng nhau tiến vào phòng khách, người giúp việc và bảo mẫu đã biết chuyện Vinh Thiển sẽ trở về từ tối hôm qua, các cô liền nhao nhao tiến lên: "Thiếu phu nhân."

Vinh Thiển nghe cách xưng hô này liền xua tay: "Không cần gọi như vậy."

"Em chính là thiếu phu nhân, đây là quy củ." Lệ Cảnh Trình xen vào.

Vinh Thiển dẫn đầu đi vào phòng bếp. Cô lấy nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, liếc nhìn thời gian còn sớm, liền bắt tay vào chuẩn bị.

Lệ Cảnh Trình bảo mấy người giúp việc lui xuống, còn mình thì ngồi ở bên trong phòng ăn đợi ăn sáng.

Thịnh Thư Lan đã rời khỏi Đế Cảnh từ rất sớm, cũng là sợ đụng mặt rơi vào hoàn cảnh xấu hổ.

Thẩm Tĩnh Mạn có thói quen dậy sớm, xuống lầu nhìn thấy Lệ Cảnh Trình, lại nghe tiếng động trong phòng bếp. Bà đi qua nhìn vào bên trong. Lệ Cảnh Trình nâng tầm mắt rời khỏi tờ báo: "Mẹ dậy rồi?"

Vinh Thiển nghe thấy vội quay đầu, tầm mắt giao nhau với Thẩm Tĩnh Mạn.

Đầu lưỡi cô trở nên tê dại, không biết nên xưng hô thế nào với Thẩm Tĩnh Mạn. Lệ Cảnh Trình khẽ nhếch khóe miệng: "Vinh Thiển, còn không mau gọi mẹ."

Lời này càng khiến cô xấu hổ.

Nhưng dù sao trở về Đế Cảnh, cũng không thể tránh khỏi vấn đề này, Vinh Thiển nhẹ giọng: "Mẹ."

"Tôi gánh không nổi."

Vinh Thiển cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao cô đã làm điều nên làm, người ta không muốn tiếp nhận, cô cũng không thể ép buộc.

Thẩm Tĩnh Mạn cao giọng: "Thư Lan đến khách sạn rồi, ngày mai mới có vé máy bay. Nó rất tự giác. Ngày mai ta và nó cùng trở về Lại Hải."

"Rất tốt." Lệ Cảnh Trình đáp, cũng không hề ngẩng đầu.

Vinh Thiển đương nhiên biết những lời này là nói ình nghe .

Cô trở lại phòng bếp tiếp tục làm cơm sáng, Thẩm Tĩnh Mạn nghe Lệ Cảnh Trình nói vậy, liền trừng mắt.

Đến giờ Gạo Nếp phải thức dậy, Vinh Thiển cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng, đang dọn ra bàn.

Lệ Cảnh Trình ngồi dậy: "Theo tôi lên lầu."

Vinh Thiển lòng thấp thỏm, đi tới lầu hai, Gạo Nếp vẫn còn ngủ ở bên trong. Lệ Cảnh Trình mở cửa đi vào trước, Vinh Thiển theo sau, lại thấy Gạo Nếp đang nằm trên giường khóc oa oa.

Vinh Thiển khó nén kích động, tới trước giường, Gạo Nếp quay đầu nhìn thấy cô: "Cô?"

Cô không biết nên thế nào trả lời, Lệ Cảnh Trình ngồi xuống mép giường: "Bảo bối."

Gạo Nếp thuận thế nhào tới trong ngực anh, Lệ Cảnh Trình xoa xoa đầu của bé, "Không phải con vẫn hay hỏi mẹ ở đâu sao?"

Gạo Nếp liền im bật, ánh mắt anh dịu dàng nhìn sang Vinh Thiển: "Cô chính là mẹ của con."

Lệ Cảnh Trình không ngờ con gái lại phản ứng ngược lại với dự liệu của anh.

Gạo Nếp bỗng nhiên vươn hai tay ôm chặt cổ anh, "Con không cần mẹ, con chỉ cần ba ba, không cần mẹ, ô ô —— "

Vinh Thiển không đành lòng nghe Gạo Nếp khóc thương tâm như vậy, bước chân vô thức lùi về sau. Lệ Cảnh Trình giật mạnh tay cô: "Gạo Nếp, mẹ đã trở về, con khóc cái gì?"

"Mẹ có gia đình mới, còn có em trai nữa. Mẹ trước đây không cần con, bây giờ lại muốn mang con rời khỏi ba ba. Con không cần mẹ, con chỉ cần ba ba..."

Vinh Thiển ngồi xuống mép giường, xúc động ôm lấy con: "Xin lỗi Gạo Nếp, mẹ không nên bỏ đi như vậy."

"Những lời này là ai nói với con?"

Lệ Cảnh Trình đẩy con ra một chút: "Ba ba chỉ nói với con là mẹ đã đến một chỗ rất xa, ai nói mẹ không cần con?"

Thẩm Tĩnh Mạn muốn Gạo Nếp giữ bí mật, vậy thì thật là còn khó hơn so với lên trời.

"Là bà nội. Bà nội nói hôm nay mẹ đến để mang con đi."

Đôi mắt Lệ Cảnh Trình trở nên vô cùng u ám, sắc mặt cô cũng khó coi. Anh đứng dậy đi ra ngoài, Vinh Thiện liền kéo tay anh lại: "Đừng đi."

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn, nhưng vẫn bước nhanh ra.

Gạo Nếp sợ đến kêu lên đầy sợ hãi: "Ba ba, ba ba đừng bỏ con!"

Vinh Thiện ôm chặt lấy con: "Bảo bối ngoan, mẹ đã về nhà, không phải là để mang con đi. Mà sau này mẹ sẽ không đi đâu nữa, mỗi ngày đều ở cùng con, được không?"

Trong mắt Gạo Nếp đầy sợ hãi, bé sợ một buổi tối, cũng không dám nói với ba ba: "Mẹ, mẹ có cần con không?"

Vinh Thiện vuốt ve hai gò má mềm mịn của con: "Có chứ, mẹ yêu con nhất trên đời."

"Vậy vì sao con lại có thêm em trai?"

"Em trai là con của một người bạn của mẹ, mẹ chỉ có mình con thôi, Gạo Nếp."

Gạo Nếp nhìn Vinh Thiện chăm chăm: "Mẹ thực sự là mẹ của con sao?"

"Đúng vậy, là mẹ."

"Vậy vì sao bây giờ mẹ mới về nhà?"

Vinh Thiện bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, cô rũ mi mắt xuống, một tiếng nói từ bên ngoài truyền vào: "Bởi vì mẹ lạc đường, ở bên ngoài không tìm được đường về nhà, hiện tại, ba ba đã đem mẹ mang về."

"Giống như công chúa nhỏ bị nhốt ở trong rừng rậm sao?"

Vinh Thiện nghe vậy không khỏi bật cười, cô gật đầu: "Đúng vậy, có một bà phù thủy làm pháp thuật khiến ẹ không đi được, cho nên bây giờ mới tìm được đường về nhà."

Lúc này Gạo Nếp mới nín khóc, mỉm cười, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Vinh Thiện như cũ, tựa hồ muốn thân thiết với cô hơn, lại có chút không dám.

Vinh Thiện liền ôm con gái yêu vào lòng: "Có nhớ mẹ không?"

"Nhớ, con thực sự rất nhớ mẹ."

"Đêm nay ngủ cùng mẹ nhé, mẹ sẽ tắm cho con, làm món thật nhiều món ăn ngon, chịu không?"

"Tốt quá!" Gạo Nếp ôm chặt cô: "Con muốn tắm cùng mẹ."

Một nhà ba người cùng nhau đi xuống, không thấy bóng dáng Thẩm Tĩnh Mạn đâu cả. Gạo Nếp tựa hồ chưa dám tin vào sự thật này, cả ngày luôn đeo bám theo Vinh Thiên, nói cười không ngớt, gọi mẹ không ngừng.

Vinh Thiên vốn cho là Gạo Nếp sẽ đối với cô có khoảng cách, hoặc là sẽ giống như những cảnh thường thấy trong ti vi, cô sẽ bị con gái chỉ trích, xua đuổi. Nhưng kì thực cô biết rõ kết quả này đều là nhờ sự sắp xếp của Lệ Cảnh Trình.

Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng để con gái cảm thấy vì mẹ không cần con bé mà rời đi. Là nhờ anh luôn nhắc nhở Thịnh Thư Lan không phải là mẹ.

Sau khi giao miếng ngọc cho cảnh sát, bên kia rất nhanh đã có hành động. Lăng Giác cũng mang theo Tụng Tụng chuẩn bị trở về.

Lệ Cảnh Trình tự mình lái một chiếc trực thăng đến. Trên tầng thượng của Uy Lệ, Vinh Thiên ôm chặt Tụng Tụng không buông.

"Mẹ." Tụng Tụng vừa mở miệng, Vinh Thiên cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, Lăng Giác ôm lấy đứa nhỏ: "Sau này, hi vọng còn có thể gặp lại." Tụng Tụng thấy sắp phải xa mẹ, khóc lóc dữ dội, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ba ba dù sao vẫn là không thân thiết bằng mẹ. Vinh Thiên muốn ôm đứa nhỏ, nhưng một bước này bọn họ bắt buộc phải vượt qua.

Cô không thể không buông tay....

Lệ Cảnh Trình ôm bả vai cô, Lăng Giác ôm lấy đứa nhỏ lên rục rịch, Tụng Tụng còn đang khóc náo. Vinh Thiên cố nén xúc động, bọn họ sẽ trở về với cuộc sống của mình, bất luận có bao nhiêu gian nan, đều phải cố gắng vượt qua hết.

Những gì của ngày hôm nay cũng sẽ chỉ còn là quá khứ.

Vinh Thiên đến phòng đấu giá, bàn giao công việc sau đó trở về Vinh gia.

Vinh Trạch vì hiếu thảo vẫn để Vinh An Thâm ở nhà chăm sóc, dù sao hoàn cảnh quen thuộc, cũng tốt hơn cho việc chữa trị. Vinh Thiển cũng đồng ý. Lệ Cảnh Trình đi vào phòng ngủ, không thấy Vinh Thiển, anh mở tủ đầu giường muốn lấy gì đó, nhìn thấy trang giấy bên trong.

Lấy ra vừa nhìn, là nét chữ của Vinh Thiển, cô tự mình lập ra một bảng kế hoạch. Có vẻ như cô đang sợ có việc không may xảy ra bất ngờ, nên viết ra những việc cần làm.

Tầm mắt Lệ Cảnh Trình dời đến nhóm công việc cuối cùng, nhìn thấy trên đó viết: từ biệt Thiếu Huyền.

Khóe miệng anh không khỏi nâng nhẹ lên, lại không phải đang cười. Từ biệt hẳn ta lại cần đến một ngày?

Huống hồ việc bọn họ trở về Lại Hải, hẳn là đã truyền tới tai Hoắc Thiếu Huyền, không cần cô tự mình thông báo với hẳn.

Lệ Cảnh Trình dùng sức ném tờ giấy trở vào trong ngăn kéo.

Bọn họ đã chuẩn bị khởi hành trong hôm nay. Thẩm Tĩnh Mạn đã trở về trước. Lệ Cảnh Trình mang hành lý lên xe, sau đó quay đầu lại kéo Vinh Thiển qua.

Trong xe, Vinh Thiển ôm con gái trong lòng. Gạo Nếp vẫn còn đang ngủ. Tầm mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ: "Không phải nói ngày mai đi sao?"

"Về sớm một chút, bên kia cần thu xếp một số việc."

Vinh Thiển khẽ cắn môi dưới, không ngờ thời gian lại trôi qua vội vàng như vậy. Bàn tay Lệ Cảnh Trình không khỏi nắm lại: "Làm sao vậy? Có phải còn chưa kịp từ biệt người bạn nào?"

Vinh Thiển lắc đầu: "Không có."

Lệ Cảnh Trình nhếch môi cười, nghĩ thầm, có thách em cũng không dám nói muốn gặp Hoắc Thiếu Huyền ở trước mặt tôi.

Vinh Thiển nhìn gò má anh, luôn cảm thấy anh gian xảo như cáo già.

Trong mắt anh lại càng đậm ý cười, tinh thần vô cùng sáng khoái. Vinh Thiển rốt cuộc vẫn bị anh thu phục. Anh dùng chút thủ đoạn nhỏ, cô phải ngoan ngoãn hạ vũ khí mà đầu hàng.

—
Trở lại Lại Hải.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô cùng bước vào, cô hướng nhìn anh. Lại phát hiện sắc mặt anh đặc biệt ngưng trọng, so với biểu cảm lúc này thật giống hai người hoàn toàn khác nhau.

Năm đó Lệ Cảnh Trình đến Nam Thịnh một mình, thực chất chỉ là muốn thoát khỏi nhà họ Lệ. Bây giờ sự nghiệp thành công, nhưng lại chấp nhận trở lại, nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi gia thế của nhà họ Lệ.

Huống hồ, có Vinh Thiển ở đây cũng giống như một bầu trời âm u cuối cùng đã có tia nắng ấm áp xen vào, gương mặt tuấn tú của anh nhẹ giãn ra một chút.

"Sau khi trở lại ngôi nhà đó, hạn chế tiếp xúc với mấy người đàn bà kia, bọn họ ai cũng không phải kẻ dễ bắt nạt."

Nhà họ Lệ.

Nơi này có kiến trúc như thời dân quốc.

"Chúng ta không thể ở riêng bên ngoài sao?" Vinh Thiển cũng không muốn ở cùng một chỗ cùng Cung Khanh và Cung Dụ, huống hồ còn có Thịnh Thư Lan.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: "Trừ phi không ở Lại Hải, nếu không, chúng ta đều phải ở đây. Nếu vi phạm quy củ, tiếng xấu sẽ lan truyền ra ngoài."

Vinh Thiển khó có thể tin nổi: "Quy củ có thể phá vỡ mà."

"Có thể. Nhưng tất cả người nhà họ Lệ đều phải tuân thủ."

"Vậy anh không phải còn một em trai sao? Tại sao anh ta có thể ở bên ngoài?"

"Bởi vì nó phạm lỗi bị đuổi đi, hai việc này không giống nhau."

Vinh Thiển nghe vậy chợt cảm thấy không được tự nhiên. Cô thuận miệng hỏi: "Phạm lỗi gì vậy?"

Lệ Cảnh Trình không nói gì, trên mặt cũng không để lộ bất kì cảm xúc gì khác thường. Anh giơ ngón trỏ đặt lên miệng: "Bí mật."

Chiếc xe tiến vào tòa dinh thự cổ kính, người giúp việc đang quét đám lá khô rụng đầy trên mặt đất. Mặc dù không phải là lần đầu tiên đến đây, nhưng Vinh Thiễn vẫn có cảm giác như trở về thời xa xưa.

Bánh xe dừng hẳn, quản gia chạy ra mở cửa: "Cậu cả, mợ cả."

Vinh Thiễn đứng chôn chân tại chỗ, ngẩng đầu nhìn cánh cổng sắt trước mặt. Cách đó không xa có mấy cây ngô đồng cứng cáp như những người canh gác. Thẩm Tĩnh Mạn kéo Lệ Thanh Vân từ bên trong bước ra.

Gạo Nếp cất tiếng gọi giòn tan: "Ông nội, bà nội!"

"Bảo bối ngoan của ta."

Vinh Thiễn tiến lên phía trước vài bước: "Ba, mẹ."

Thẩm Tĩnh Mạn không lên tiếng trả lời, thái độ của Lệ Thanh Vân không nhìn ra là nóng hay lạnh. Hai chị em họ Cùng lại không dễ dàng bỏ qua cơ hội như vậy.

"Chị cả, con dâu lớn trở về, sao không thấy chị có chút gì là vui mừng vậy?"

Hai bên huyết thái dương của Vinh Thiễn bắt đầu tê rần, nghĩ đến cuộc sống sau này, toàn bộ đầu óc đều căng thẳng.

Thẩm Tĩnh Mạn ôm Gạo Nếp, cũng không để ý, Lệ Cảnh Trình nhìn về phía quản gia: "Đã thu dọn phòng xong chưa?"

"Toàn bộ phòng ở cả 3 tầng đều đã thu dọn xong, mời cậu đi xem qua."

"Mang hành lý lên trước đi."

"Dạ."

Lệ Thanh Vân xoay người, liếc nhìn đám người, đột nhiên lên tiếng hỏi:

"Thư Lan đâu?"

Thẩm Tĩnh Mạn vội hỏi: "Ô kìa, Thư Lan đâu!" Bà cuống quýt nhìn xung quanh: "Thằng hai đang ở nhà..."

"Chị cả!" Cùng Dụ nghe thế nét mặt lộ vẻ không vui: "Chị nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ muốn nói con tôi đang làm chuyện xấu bậy với con nuôi chị sao?"

Lệ Cảnh Trình nghe thấy thằng hai đang ở nhà, sắc mặt cũng trở nên u ám.

lảm nhảm Bắt đầu bước sang giai đoạn Hào môn tranh đấu rồi đây.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 16 : Cậu hai "khuyh quốc khuyh thành" của nhà họ Lê

Edit: Dế Mèn

Thẩm Tinh Mạn vẻ mặt nghiêm túc: "Có gây ra được chuyện gì không, cô còn không rõ?"

Cung Dự thờ ơ nhún vai: "Có biểu không cho con trai tôi, nó cũng không thèm."

Lê Cảnh Vân ra hiệu bảo quản gia mang hành lý đi: "Được rồi! Suốt ngày nhao nhao, một giây cũng không được yên."

Người trụ cột gia đình lên tiếng, tức khắc không ai dám ồn ào nữa.

Lúc Thịnh Thư Lan ở trên lầu, nghe tiếng còi xe, cô nhào nửa người ra ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy xe đi đón đã về.

Ngay từ hai ngày trước, chỉ có mình cô bắt tay vào thu dọn căn phòng kia, ngay cả người giúp việc cô cũng không sai làm.

Cô sửa sang lại cổ áo, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Tiếng bước chân rộn ràng vang vọng trên hành lang, ngay khi cô sắp xuống lầu, đang tới gần cầu thang, cửa phòng bỗng nhiên được mở ra. Thịnh Thư Lan liếc mắt nhìn, trong lòng kinh hãi.

Không phải giờ này anh ta nên ra cửa đón cùng cả nhà sao?

Người đàn ông nhìn thấy cô, khóe môi mỏng khẽ cong lên.

Nụ cười nhạt này chẳng có chút ấm áp nào, mà như thể khiến cô rơi xuống hầm băng. Thịnh Thư Lan một tay vịn vào lan can, vừa cất bước bỏ đi, thắt lưng đã bị người ta đột nhiên ôm lấy.

Lưng cô đụng vào lồng ngực rắn chắc, Thịnh Thư Lan không dám lớn tiếng: "Cậu hai, đừng như vậy."

"Đừng thế nào?"

"Cảnh Trình và Gạo Nếp về rồi, ba mẹ vẫn đang chờ em."

Nghe vậy, người đàn ông nghiêng nửa người tới, dán môi mỏng vào dải tai cô. Lúc nói, hẳn thậm chí có thể thấy rõ mặt Thịnh Thư Lan hơi ửng hồng: "Họ về cùng nhau, còn có người phụ nữ của anh cả nữa, phải không?"

"Vì vậy tôi không thể muộn được."

Cánh tay người đàn ông vòng chặt cô, một chân đá văng cánh cửa đang khép hờ của phòng bên cạnh, hai bóng hình phản chiếu trên tường, rồi đi tới bên cạnh giường.

Thịnh Thư Lan bị người đàn ông phía sau dùng sức áp lên giường. Cô sợ hãi không dứt, khuôn mặt lợt vào giữa chần nệm: "Cậu hai, để người khác nhìn thấy không được đâu."

"Ai dám vào phòng anh? Yên tâm đi, không thấy đâu. Chẳng lẽ em còn mong chờ anh cả để ý tới em?"

Đôi mắt Thịnh Thư Lan cay đắng tràn lan. Nếu Lê Cảnh Trình thật sự để ý tới cô cũng sẽ không vứt cô một mình ở đây nhiều năm như vậy.

Hai ngón tay người đàn ông nắm lấy dải tai xinh xắn của cô, thấy chọc đùa không có kết quả, hẳn liền há miệng.

Vì hành động này của hắn mà Thịnh Thư Lan cứng đờ cả người: "Ở ngoài có người thật đấy, anh ý tứ chút!"

Kẽ răng người đàn ông day kéo cô: "Anh bảo em không được dính hôn, em lại dùng đẳng lâu như vậy. Rốt cuộc em muốn làm người phụ nữ của anh cả đến sao?"

"Tôi vốn là người của anh ấy."

Thịnh Thư Lan cảm thấy được rất rõ người phía sau cứng đờ.

Bàn tay người đàn ông lườn qua nách cô, phủ lấy phía trước người cô rồi bóp chặt; tay kia đẩy lưng quần cô ra, tiến vào trong thăm dò.

Cô cả kinh, nước mắt tràn ra, hai tay ngang đầu, nắm chặt tấm chăn màu đen tuyền: "Cậu hai, xin cậu tự trọng!"

"Tự trọng cái con khỉ!"

Đôi môi mỏng của người đàn ông in lên cần cổ cô, tấn công từng chút, từng chút một.

"Ngày nào anh cũng đối với em thế này, cũng chẳng thấy ai dám nói câu 'không được'. Bà già họ Thẩm đó đến thân mình còn không lo được, còn có thể để ý tới em sao? Thư Lan! Em lo lắng, phí sức chuẩn bị phòng làm gì? Cả nhà anh cả sẽ sống ở Đông Uyển; em còn cho là bọn họ muốn ở trong căn phòng em chuẩn bị sao? Trong mắt anh ta em được tính là gì? Ước lượng xem mình có bao nhiêu trọng lượng đi!"

Bờ môi Thịnh Thư Lan ức chế, không khỏi run run, bao nhiêu tia sáng trong mắt đều bị người đàn ông này đánh vỡ, cô khẽ rụt vai: "Ba mẹ đều ở dưới, anh buông tôi ra trước đã!"

Người đàn ông lật người qua bên cạnh. Thịnh Thư Lan được tự do, vội vàng bò dậy; anh ta lại thuận thế ôm hông cô, kéo cô ngồi lên chân mình: "Tối nay, anh tới phòng tìm em."

Thịnh Thư Lan thiếu chút nữa không giấu được vẻ kinh hoàng trong mắt, cô vuốt vuốt tóc. Người đàn ông kéo khuôn mặt cô tới: "Muốn ra ngoài?" Cô gật gật đầu mạnh.

"Hôn anh một tí, anh cho em ra."

Thịnh Thư Lan chần chừ không làm. Người đàn ông dứt khoát giữ chặt cằm cô, kéo cô lại gần rồi ghi xuống một nụ hôn sâu.

Phía dưới lầu truyền tới tiếng người làm gọi to: "Cô Thư Lan! Cô Thư Lan! Ông bà chủ bảo cô và cậu hai xuống."

Thịnh Thư Lan vội giãy ra. Lúc đứng dậy, người đàn ông vỗ nhẹ vào má cô: "Đi thôi!"

Như kiểu phạm tội lớn rồi được đặc xá, Thịnh Thư Lan bước nhanh ra ngoài cửa.

Hai người một trước một sau, làm bộ như không có việc gì, đi xuống lầu.

Thẩm Tĩnh Mạn ôm Gạo Nếp chơi ở sảnh, Lệ Cảnh Trình ôm Vinh Thiển đi vào trong. Thịnh Thư Lan đi tới, miễn cưỡng cười vui: "Cảnh Trình! Thiển Thiển!"

Vinh Thiển gật đầu với cô.

Một chuỗi tiếng bước chân khác theo chiếc cầu thang bằng gỗ truyền xuống, Vinh Thiễn không khỏi ngước đầu lên. Ở khúc cong trái màu đỏ thẫm của cầu thang, cô thấy một bóng dáng màu trắng tràn ngập vào mắt. Lọt vào tầm mắt đầu tiên là đôi chân thẳng tắp mặc cái quần dài màu xanh thẫm. Một tay người đàn ông đút trong túi quần, sau lưng là mảng tường rộng màu lọt; thế nhưng mấy bức danh họa phối hợp rất tuyệt, giúp anh ta nổi bật trên nền cảnh cực rộng.

Người đàn ông dáng vẻ nhàn nhã đi xuống, trên người mặc áo trắng cổ sâu, vóc người to lớn, tay chân thon dài. Nhìn lên nữa là ngũ quan của anh ta. Vinh Thiễn không khỏi nheo mắt lại, người đàn ông này và Lệ Cảnh Trình nhìn có vài phần giống nhau, đặc biệt là đôi môi mỏng kia. Hai mắt anh ta sâu thẳm như biển, ngũ quan vẻ như được tạo thành quá tỉ mỉ, bằng không cũng sẽ không toát ra luồng khí chất chúng sinh điên đảo như vậy. Anh ta đi tới trước mặt mọi người, cổ tay đeo đồng hồ khảm kim cương nhỏ, lấp lánh rạng rỡ.

Cung Dụ khẽ cười, sắc mặt kiêu ngạo: "Vinh Thiễn, dì giới thiệu với con. Đây là con trai dì, Lệ Cảnh Tầm."

Cùng tên với Lệ Cảnh Trình, chỉ khác một chữ.

Nhà họ Lệ nhiều quy củ. Bọn họ ai cũng có tên lót là "Cảnh".

Vinh Thiễn gật đầu: "Chào cậu."

Ánh mắt người đàn ông lướt qua gương mặt cô, nhìn sang Lệ Cảnh Trình đứng bên cạnh Vinh Thiễn: "Anh cả, lâu rồi không gặp."

Lệ Cảnh Trình nhếch môi, độ cong rất nhỏ: "Đúng vậy, lâu rồi không gặp."

Xa lạ, xa cách, chẳng có vẻ nào là anh em thân thiết.

Gạo Nếp từ trong lòng Thăm Tĩnh Mạn bổ nhào tới Vinh Thiễn: "Mẹ, ôm một cái!"

Tiếng gọi đó làm Thịnh Thư Lan giật mình. Cô ấy biết mẹ và con gái tình thâm, nhưng không ngờ Gạo Nếp có thể quyến rũ thân thiết với Vinh Thiễn nhanh như thế, thật sự như thế ba năm xa cách đó, trong chỉ nhớ của đứa trẻ cũng chỉ như là giấc mơ.

"Thư Lan, sao vừa rồi con xuống trễ vậy?" Thẩm Tĩnh Mạn lên tiếng dò hỏi.

Thịnh Thư Lan lấy lại tinh thần. Lệ Cảnh Tầm kín đáo nhìn cô ấy, hân thích nhìn bộ dáng cô túng quăn. Mỗi lần thấy Thịnh Thư Lan dù đang sợ hãi lại phải nói dối với người khác, trong người hẳn sẽ dâng lên một cơn hưng phấn và xúc động không hiểu được.

Thịnh Thư Lan miễn cưỡng nở nụ cười: "Mẹ, con ở trên lầu dọn phòng."

"Phòng ai cơ? Hửm?" Cung Khanh bưng tỉnh tiếp lời. Bà ta cười, nhìn về phía Vinh Thiển: "Thiếu chút nữa quên nói với các con, Thư Lan biết các con sắp về nên mấy ngày hôm trước đã đi chuẩn bị cho các con. Nhưng mà Thư Lan à..." Bà ta lại nhìn sang: "Bọn họ ở Đông Uyển, con tốn công vô ích rồi."

Thịnh Thư Lan lúng túng cúi đầu: "Không sao ạ! Dù không ở cũng vẫn phải dọn dẹp."

Cung Khanh và Cung Dụ nhìn nhau, nhướn mày che giấu nụ cười cứng nhắc.

Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình đã trở về, là ý gì còn chưa rõ sao?

Lệ Cảnh Trình vốn đang ở Nam Thịnh, Lệ Cảnh Tầm quay về nhà họ Lệ rồi, tương lai thế nào cũng rất rõ ràng. Chị em họ nếu muốn ở trước mặt Lệ Cảnh Vân nói giúp con không phải là chuyện dễ dàng, bây giờ còn...

Với Thẩm Tĩnh Mạn, thế cục như thế này là tốt nhất, không thể nghi ngờ.

Mặc dù bây giờ còn kẹt Vinh Thiển, người bà không thích.

Gạo Nếp ôm cổ Vinh Thiển: "Mẹ, chúng ta đi xem nhà mới đi! Được không ạ? Con nghĩ sẽ có nhiều đồ chơi lắm. Bà nội! Bà chuẩn bị hết chưa ạ?"

"Biết ngay là con thích mà! Cô Thư Lan của con đã lo hết rồi."

Gạo Nếp nhìn sang Thịnh Thư Lan, không tỏ ý nào cảm ơn; con bé đã quen với việc Thịnh Thư Lan lo liệu hết như vậy rồi.

Lệ Cảnh Vân tinh thần sáng khoái: "Các con tới Đông Uyển xem đi. Thiếu cái gì thì nói với quản gia, có gì sẽ mua thêm."

"Vâng."

Lệ Cảnh Trình bế Gạo Nếp từ tay Vinh Thiển, xoay người đi ra ngoài.

Ánh mắt Cung Dự nhìn về phía Thẩm Tĩnh Mạn: "Chị cả, người một nhà đoàn tụ là chuyện tốt nhất đó. Chị xem, cậu cả cũng đã về rồi, chẳng lẽ chị chưa từng nghĩ tới việc chuyển qua Đông Uyển ở sao?"

Thẩm Tĩnh Mạn hừ lạnh: "Chỗ con tôi ở gần, lúc nào tôi cũng có thể gặp, hà tất phải chuyển tới chuyển lui. Hơn nữa, ông ấy vẫn cần tôi chăm sóc."

Hai chị em cố ý cười ra tiếng: "Phải! Chị không thể tách rời nhà họ Lê được. Yên tâm đi, bọn tôi sẽ chia sẻ với chị."

Thẩm Tĩnh Mạn tức tối đến tái mặt. Thịnh Thư Lan đi tới bên cạnh, vịn tay bà: "Mẹ, không phải tối nay còn phải chuẩn bị tiệc nhà sao? Chúng ta đi vào bếp xem đi!"

Hai người đi ra ngoài.

Thịnh Thư Lan bước qua mặt Lệ Cảnh Tâm, người đàn ông đứng im tại chỗ. Sắc trời sắp tối làm gương mặt Thịnh Thư Lan như chìm cả vào bóng đêm.

Bên kia, quản gia dẫn theo mấy người tới Đông Uyển.

Vinh Thiển đứng trước cửa, ngẩng đầu lên. Ánh đèn trong Đông Uyển hội tụ. Cửa sắt cao cỡ chiều ột người còn treo chậu hoa nhựa. Bước vào là con đường lát đá, vòng bồn hoa hình tròn là tới cửa của Đông Uyển.

Nhà ba tầng kiểu cũ; ở hai phía đông, tây, ban công phòng xây hình bán nguyệt. ánh đèn trên mái hiên chảy xuống qua các bức điêu khắc hình cánh hoa hình.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: "Sau này chúng ta sẽ ở đây."

Vinh Thiển cảm thấy không phải chen chúc chung một mái nhà với những người kia đã là phúc đức lắm rồi .

Lệ Cảnh Trình cất đôi chân dài đi vào trước, Vinh Thiển theo phía sau. Bên trong không ngờ lại được lắp đặt các thiết bị hiện đại, rộng lớn mà xa hoa. Lệ Cảnh Trình thả Gạo Nếp xuống: "Là anh cho lắp đặt mấy thiết bị này ở Đông Uyển."

Vinh Thiển thích cảm giác này, sống thế này mới giống hiện đại.

Lệ Cảnh Trình nháy mắt, ra hiệu quản gia ra ngoài trước. Anh bảo Gạo Nếp qua chỗ khác chơi: "Vừa rồi sao thấy em thận trọng với thằng hai vậy?"

Có như vậy sao?

Lệ Cảnh Tầm ở nhà, từ trước đến nay cô lại chưa từng gặp anh ta, chung quy chỉ là hiếu kỳ, hiếu kỳ thì dĩ nhiên phải nhìn nhiều; nhưng Vinh Thiễn cũng không nói ra hết như vậy: "Người mà, ai cũng thích nhìn cái đẹp."

"Vậy là em nói nó đẹp trai?"

"Em thấy hai người các anh trông rất giống nhau."

Lệ Cảnh Trình không thêm hừ lạnh, lên tiếng: "Em không cảm thấy gương mặt nó quá nham hiểm sao?"

"Nói như anh, vậy em trai anh có thật sự tốt không?"

Bàn tay người đàn ông ôm cô vào trong lòng: "Gia nhập đại gia đình như vậy có thấy quen không?"

"Con gái em ở đây thì em nhất định sẽ ở đây."

Đã bước đi bước đầu tiên, điều Vinh Thiễn muốn làm chính là thích ứng, không để tập thành thói quen.

Lệ Cảnh Trình nghe xong, khóe môi khẽ nhếch lên.

Hai người lên lầu, Lệ Cảnh Trình đưa cô vào phòng trước. Vinh Thiễn thấy một chiếc giường rất to được đặt ở giữa.

"Buổi tối em mang Gạo Nếp qua đây ngủ."

Lệ Cảnh Trình nghe câu này có nghĩa khác: "Vậy anh ngủ ở đâu?"

"Nhiều phòng thế mà..."

Người đàn ông đi tới, ngồi ở mép giường, hai tay chống xuống hai bên người rồi lại nằm xuống: "Gạo Nếp hiếu chuyện hơn ai hết. Con bé sẽ hỏi em: Ba mẹ ở riêng có phải vì cãi nhau không? Khi đó em sẽ nói sao?"

Vinh Thiễn câm nín, ánh mắt đảo trên chiếc giường: "Lệ Cảnh Trình, mặc dù quan hệ vợ chồng của chúng ta quan hệ chưa hủy, nhưng mà..."

"Không có nhưng mà!" Người đàn ông ngắt lời cô: "Gạo Nếp sẽ ngủ ở giữa. Bây giờ mới vừa về Lại Hải, để con bé ngủ một mình con bé cũng sẽ sợ."

Anh bên trái em bên phải, em còn sợ anh làm gì được em ư?"

Câu này nghe như anh là chính nhân quân tử biết bao.

Vinh Thiển suy nghĩ, có vẻ cũng chỉ có thể như vậy.

Cả nhà nghỉ ngơi ở Đông Uyển, gần đến giờ cơm mới có người tới.

Lúc Vinh Thiển thay đồ đi tới, đi vào phòng khách chính đã thấy bàn ăn được trải dài, trên chiếc bàn dài bày các món đủ màu sắc hình dạng.

Lệ Cảnh Vân ra dấu cho người trong nhà ngồi xuống. Gạo Nếp cũng có một chỗ riêng, Thịnh Thư Lan bận rộn trong bếp xong cũng đi tới.

Cô ấy liếc nhìn, hai bên trái, phải của Gạo Nếp là Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình. Ánh mắt cô và Lệ Cảnh Tâm đụng nhau, Thịnh Thư Lan vội đưa mắt sang chỗ khác, tới ngồi xuống cạnh Thẩm Tĩnh Mạn.

Lệ Cảnh Vân động đũa trước, tiệc nhà bắt đầu như vậy.

Gạo Nếp thực sự rất kén ăn, nhìn mà không thích ăn thì không chịu há mồm; nhưng Thịnh Thư Lan lại quá quen với thói quen của con bé rồi.

Cô ấy không chịu gắp ình mà lựa mấy miếng sườn xào chua ngọt. Món này cô cố ý chuẩn bị cho Gạo Nếp. Gạt toàn bộ hành thái trên mặt, Thịnh Thư Lan cầm cái chén nhỏ đứng dậy đi qua.

"Gạo Nếp, món con thích ăn nhất. Nhanh ăn đi."

Thịnh Thư Lan cúi xuống, hành động này cũng làm ba người đang ngồi kề nhau phải tách ra.

Gạo Nếp cầm lấy chén, nhìn thấy đồ ăn, khuôn mặt nhỏ mừng vui: "Oa, nhiều quá!"

Hai tay Thịnh Thư Lan đặt trên vai bé: "Lát con muốn ăn gì cứ nói cho cô biết, cô sẽ gắp cho con, được không?"

Vinh Thiển ngồi bên hơi mỉm cười. Người khác tốt với con cô, nếu cô ra vẻ không vui thì chính là không biết phải trái: "Thư Lan, cô ngồi ăn đi, mấy món này tôi gắp được mà."

"Đúng đó!" Cách đó không xa, Cung Dụ lên tiếng: "Thiến Thiến mới là mẹ ruột của Gạo Nếp, phải hiếu Gạo Nếp hơn con."

Sắc mặt Thịnh Thư Lan cứng đờ, hậm hực quay về chỗ ngồi.

Lệ Cảnh Tầm nhấp rượu, đó là rượu nho nhà làm. Thịnh Thư Lan vừa ngồi xuống, anh ta liền gắp cánh gà thả vào bát của cô.

Thịnh Thư Lan sợ thiếu chút làm rớt chén.

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn hơi tối đi. Người một nhà ai cũng có tâm tư riêng. Cùng Khanh nhìn Lệ Cảnh Tầm ngồi phía đối diện, lại nhìn cậu cả cách đó không xa, ánh mắt cuối cùng rơi trên người Vinh Thiển: "Thiển Thiển, nghe nói sinh Gạo Nếp không lâu thì con đã bỏ đi. Ba năm qua con đi đâu?"

Trước đây, ở Lệ gia, chủ đề này bị Lệ Cảnh Vân cấm đàm luận; nhưng bây giờ Vinh Thiển đã quay về Lệ gia, có một số việc không thể không rõ ràng. Vinh Thiển đã chuẩn bị sẵn, lỡ có người hỏi.

"Mẹ hai, ba năm rồi con đi học giám định bảo vật."

"Giám định bảo vật? Là thứ gì mà quan trọng vậy, làm con có thể buông đứa con mới sinh?"

Chiếc đũa Vinh Thiển cầm khẽ chạm vào miệng chén.

"Không phải con buông con gái, mà vì lúc trước có nguyên nhân bất đắc dĩ..."

Cùng Khanh hung hăng làm tới: "Ba năm qua chẳng thèm quan tâm, tôi thực sự nghĩ không ra..."

"Mẹ hai, mẹ nghĩ không ra cũng không sao, chỉ cần Cảnh Trình nghĩ được là được rồi." Vinh Thiển gắp đồ ăn cho Gạo Nếp: "Huống hồ, con gái của mình, con còn khó chịu hơn ai hết."

"Ồ, làm mẹ mà đi cũng quyết tuyệt lắm, tôi không thấy cô luyến tiếc con chỗ nào cả."

Vinh Thiển định "người không chạm ta, ta không chạm người" nhưng ở bữa cơm tối đầu tiên, Cùng Khanh cứ luân phiên ép hỏi cô như vậy.

Hôm nay, lúc đi ra khỏi Đông Uyển, Lệ Cảnh Trình giúp cô chuẩn bị mấy câu dự phòng, Vinh Thiển chỉ bảo anh cứ mặc kệ, chẳng qua chỉ là mấy câu bàn ra tán vào, cô có thể ứng phó được.

Bầu không khí trên bàn ăn ngưng lại, trên trán Lệ Cảnh Trình đã hiện nét giận dữ.

Khẩu khí của Vinh Thiển lại là tứ lạng bạt ngàn cân (t/n: tương tự lấy nhu chế cương), cô cười cười, khuôn mặt điềm tĩnh, ôn hòa: "Mẹ hai, đương nhiên mẹ không thấy rồi, chỉ có người đã làm mẹ mới có hiểu rõ được. Phụ nữ, trước khi kết hôn, người quan trọng nhất là người nhà, là cha mẹ; sau khi kết hôn, là chồng; có con rồi, tất cả sự quan tâm chỉ dành cho con."

Vinh Thiển định nói, người phụ nữ mà không sinh được con mới là người khiếm khuyết, nhưng cuối cùng cô vẫn chừa lại một đường, không nên đắc tội tuyệt đường với người khác

Thẩm Tĩnh Mạn vừa nghe trong lòng chợt cảm thấy khoái chí: "Phải đấy! Phụ nữ ấy, có con thì suy nghĩ mới tinh tế được. Cùng Khanh, cô cũng nên học đi."

Đây là vết sẹo của Cùng Khanh, mỗi lần đề cập tới đều như bị xé toạc; bà ta tức khắc giận tái mặt.

Thịnh Thư Lan nhìn thấy đáy mắt đang xao nhãng của Lệ Cảnh Tâm dao động; anh ta ngẩng đầu, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Vinh Thiển.

Đôi mắt người đàn ông hơi nheo lại, bên trong ẩn giấu vẻ thay đổi khinh thường. Thịnh Thư Lan nắm chặt đôi đũa, cô kỳ thực vẫn không được tại sao Lệ Cảnh Tâm muốn dây dưa với mình. Cô hiểu mình, tính cách của cô, mười phần là đàn ông sẽ không thích; anh ta muốn yêu thì nên yêu người như Vinh Thiển mới phải.

Vinh Thiển ngẩng đầu lên, tầm mắt đụng phải ánh mắt Lệ Cảnh Tâm.

Người đàn ông này nhìn người khác cũng không thêm lời đi, càng không che giấu ý tứ, đôi mắt đẹp cứ mở to nhìn thẳng ngay trên bàn cơm trước mặt cả nhà.

Thịnh Thư Lan dè dặt nhìn hai người.

Cô bị Lệ Cảnh Tâm quấy phá lâu lắm rồi, anh ta là ác mộng của cô, cô không thoát ra nổi. Cô cứ nhìn chằm chằm bát cơm. Cô cũng từng nghĩ, nếu Lệ Cảnh Tâm có mục tiêu mới thì tốt biết bao?

Vinh Thiển bỗng nhiên cảm thấy nhột nhột bên hông, quay đầu sang thì thấy Lệ Cảnh Tâm đang tựa lưng vào ghế ngồi, một cánh tay quàng qua

sau Gạo Nếp. Vinh Thiến sợ nhất là bị nhột, cố nén cười, dùng khẩu hình nói với anh: "Đừng phá!"

"Chị dâu!" Lệ Cảnh Tâm bỗng nhiên mở miệng, cầm ly rượu giơ lên về phía cô: "Nếu chị là nhà giám định bảo vật, hôm nào tôi có vài món đồ bảo vật muốn nhờ chị xem một chút."

Lệ Cảnh Trình phóng tầm mắt sang, ánh mắt hai người trong không khí va xẹt ra tia lửa. Vinh Thiến gật đầu đồng ý: "Được, đương nhiên là được rồi." Ăn xong cơm chiều, Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiến dẫn Gạo Nếp về lại Đông Uyển.

Tình thần Gạo Nếp không tốt, có lẽ vì ngồi máy bay nên chưa khôi phục lại, vừa lên tới lầu đã la hét đòi tắm. Mỗi ngày này, con bé đã quen được tắm chung với Vinh Thiến. Sau khi tự cởi đồ xong, bé kéo tay Vinh Thiến: "Mẹ, mau đi tắm! Mau đi tắm!"

Vinh Thiến bế con đi vào trong, Lệ Cảnh Trình ở sau nói: "Ba tắm chung với hai mẹ con!"

"Ba! Ba là đàn ông. Da mặt dày quá!"

Vinh Thiến đóng cửa phòng tắm. Gạo Nếp tự cởi đồ xong tự ngồi vào trong bồn tắm: "Mẹ, Mau cởi đồ đi! Mau cởi đồ đi!"

Mấy ngày đầu Vinh Thiến còn cảm thấy xấu hổ, bây giờ cũng thành quen. Mẹ và con gái, hai người ngồi trong bồn tắm. Gạo Nếp đã hứng khởi trở lại, cầm chú vịt nhỏ, nghịch nước với Vinh Thiến: "Mẹ, mẹ nói xem ba có lén vào đây không?"

"Không đâu." Vinh Thiến nói xong rất chắc chắn; Lệ Cảnh Trình lẽ nào không biết xấu hổ, trước mặt con gái như vậy, hoặc anh chỉ định giả bộ chút vậy thôi.

Gạo Nếp té nước vào mặt Vinh Thiến: "Ha ha, ẹ rửa mặt này!"

Vinh Thiến nhìn nét cười đáng yêu của con. Trước đây, cô còn có suy nghĩ không muốn sinh con bé, nghĩ tới đây trong lòng cô liền thấy áy náy muốn chết. Đây thực sự là món quà trời ban, cũng là thứ quý giá nhất của cô.

Khi Lệ Cảnh Trình đẩy cửa đi vào, bên trong phòng tắm mờ mịt hơi nước, lớp kính mờ ảo nên không thấy rõ được người bên trong. Tiếng cười bên trong truyền ra, anh tiếp tục đi vào trong, vừa lúc Gạo Nếp ngẩng đầu, hét lên một tiếng: "Là ba!"

Vinh Thiển quay đầu lại, hai tay vội che trước ngực: "Anh, anh vào làm gì?"

"Anh cũng tắm."

"Ba, ba ba là đàn ông." Gạo Nếp bất mãn phản đối, cũng bắt chước Vinh Thiển làm bộ dạng ôm ngực.

Lệ Cảnh Trình nghĩ thầm, ai thích nhìn ngực nhỏ của con chứ!

Anh bước ới trước, sau đó ngồi xuống cạnh bồn tắm; Gạo Nếp mở to đôi mắt: "Ba, mau đi ra đi!"

"Gạo Nếp, chẳng lẽ con không muốn biết con từ đâu mà ra sao?"

Đây tuyệt đối là một câu hỏi hay.

Gạo Nếp tò mò, gật đầu chắc nịch: "Con muốn chứ ạ."

Vinh Thiển nghe xong mặt đỏ rần.

Trên người cô cũng không mặc đồ.

Ngón tay Lệ Cảnh Trình nghịch nước trong bồn tắm, nước gợn lăn tăn, thấm dần dần vào người Vinh Thiển, kèm theo cảm giác ngứa ngáy khó hiểu.

"Ba, con là từ đâu mà ra?"

"Từ trong bụng mẹ."

"Vậy ư?" Gạo Nếp buông ra hai xuống. Con bé tới gần Vinh Thiển, tò mò kéo đôi tay Vinh Thiển đang khoanh trước ngực: "Trên bụng mẹ có cái lỗ không?"

Vinh Thiển đỏ mặt: "Gạo Nếp ngoan nào, ba lừa con đấy."

"Vậy thì con từ đâu mà ra?"

Hình như câu hỏi này là thắc mắc của rất nhiều bạn nhỏ.

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình khẽ nở nụ cười mê hoặc lòng người. Đàn ông là như thế, vừa qua ba mươi tuổi, trên người toát ra vẻ quyến rũ chết người. Mỗi cử động của anh đều thể hiện vẻ cao quý: "Câu hỏi này phải hỏi mẹ. Mẹ sẽ không bao giờ gạt con."

Gạo Nếp giờ tay tới khiến Vinh Thiển muốn trốn đông trốn tây. Gạo Nếp lại nói: "Trong ti vi, mấy cô lúc có em bé bụng rất bự. Nhưng mà bọn con làm sao mà ra được?"

"Con ngoan, bây giờ con còn chưa hiểu mấy chuyện đó. Đợi con lớn hơn một chút, mẹ sẽ nói cho con biết, được không?"

"Con rất hiểu chuyện, cũng rất ngoan, mẹ mau nói cho con biết đi! Mau nói cho con biết đi!"

Gạo Nếp lập tức dùng chiêu này làm nũng, hai tay con bé quàng cổ Vinh Thiển, ra sức lắc lắc.

Vinh Thiển vừa đang phải đề phòng khỏi bị "lộ hàng", vừa phải dỗ con gái; còn Lệ Cảnh Trình thì ngồi bên cạnh xem kịch vui, còn để xem có tiện nghi gì để chiếm không.

Vinh Thiển bị lắc lắc như vậy nên tay đột nhiên lỏng lẻo, người ngửa ra sau. Ánh mắt Gạo Nếp nhìn xuống. Vinh Thiển vốn chỉ mặc quần lót, nhưng màu quần lại quá sáng, hơn nữa vì bị ngã ra sau nên quần cũng hơi bị tụt xuống.

Giọng Gạo Nếp vang lên lạnh lạnh: "Mẹ, tóc mẹ chỗ đó dài chưa?"

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình rơi xuống, anh chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, xúc động như thiêu như đốt tựa cứ chực nhảy ra.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 17 : Bóng đen trong phòng

Edit: Lưu Tinh

Hơi thở trở nên nóng hổi, nơi cổ họng khó khăn nuốt khan.

Lệ Cảnh Trình ở trước mặt con gái cũng không dám biểu lộ quá nhiều.

Gạo Nếp chớp chớp mắt: "Không phải là tóc chỉ mọc trên đầu thôi sao?"

Vinh Thiển vội che cái quần nhỏ đi, tức giận nhìn Lệ Cảnh Trình: "Mau tắm nhanh rồi lau mình cho con, trong đó lâu như vậy bị cảm lạnh thì làm sao?"

Cô thực sự là then quá hóa giận.

Lệ Cảnh Trình khom lưng ôm con gái lên: "Lần sau chúng ta lại nhìn nữa. Bây giờ tắm trước."

Anh tắm nhanh cho con bé, sau đó ôm con ra.

Buổi tối lúc đi ngủ mới là khó khăn nhất. Lệ Cảnh Trình đỡ con ngủ xong mới đi vào phòng tắm. Vinh Thiển thừa dịp lúc này mới vội vàng tắt ti vi, sau đó làm bộ đã ngủ say.

Lúc Lệ Cảnh Trình trở ra, tóc cũng không lau khô. Anh liếc mắt thấy Vinh Thiển đang ngủ rất say. Kỳ thực anh biết cô đang giả vờ, chỉ là anh không biết lúc anh tắm ở trong kia, tâm trạng của cô cứ phập phồng không yên, tựa như đang ngồi trong một chảo dầu sôi, giày vò rất khó chịu.

Người đàn ông đi tới trước giường, Vinh Thiển cảm giác được anh ngồi xuống, trên giường lún xuống khiến cô cảm thấy rất không an toàn.

Có vài giọt nước lạnh lạnh rơi xuống trên mặt cô. Vinh Thiển cố chịu đựng. Lệ Cảnh Trình nhìn mỗi một giọt nước đọng trên tóc anh, khi rơi xuống gương mặt kiều diễm kia, liền nở rộ như những đóa hoa xinh đẹp. Anh có chút không kìm lòng được, làn môi mỏng lưu luyến in lại dấu ấn trên làn da mịn màng của cô.

Vinh Thiển biết, muốn tên sắc lang này dừng lại thực sự còn khó hơn lên trời.

Nhưng cô đang giả vờ ngủ, cũng không thể đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Cô vờ như đang ngủ mơ, giờ tay lên vỗ vỗ mấy cái lên mặt Lệ Cảnh Trình.

Am thanh giòn giã kia vang lên khiến anh giật mình mở mắt.

Dám đánh anh?

"Con muỗi đáng ghét, tránh ra chỗ khác!"

Vinh Thiển chép miệng, sau đó trở mình đưa lưng về phía anh.

Lệ Cảnh Trình sờ sờ gò má, cô thật sự không biết sợ mà!

Anh lau khô tóc, sau đó đi qua bên kia giường.

Tiếng động lúc Lệ Cảnh Trình nằm xuống truyền tới tai Vinh Thiển, tảng đá treo lơ lửng trong lòng cô lúc này mới yên tâm hạ xuống.

Nằm ở giữa còn có Gạo Nếp đang ngủ, anh cũng không thể làm gì qua đáng đúng không?

Nghĩ như vậy, Vinh Thiển liền chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Lệ Cảnh Trình gối tay sau gáy, cùng ngủ một giường nhưng lại không thể làm gì, còn khó chịu hơn cả so với không gặp mặt.

Tướng ngủ của Gạo Nếp rất xấu, sau một hồi liền đem tay hoặc là chân gác lên người nằm bên cạnh, có lúc dùng cả hai tay ôm chặt Vinh Thiển không buông, có lúc lại đạp chân lên mặt Lệ Cảnh Trình.

Con bé trở mình, bàn tay nhỏ nhắn rơi trên ngực Vinh Thiển trước ngực, cô hiển nhiên không có phản ứng.

Lệ Cảnh Trình thấy vậy, cánh tay gian xảo cũng mò tới.

Vinh Thiển ngủ rất say, thật sự không có phản ứng gì.

Gạo Nếp lại nhích người, sát lại gần Lệ Cảnh Trình. Người đàn ông cẩn thận nhích ra tới mép giường, chỗ Gạo Nếp vừa mới nằm. Anh thuận lợi đẩy con gái ra một bên, còn mình thì chen vào nằm giữa.

Vinh Thiển nằm nghiêng, gương mặt cô kề sát gối, đang ngủ say. Ngọn lửa trong người Lệ Cảnh Trình đang hừng hực, anh duỗi tay ra, chậm rãi ôm chặt thắt lưng cô.

Anh không vội vã, nếu anh không cố gắng kìm chế, chỉ sợ rằng lại dọa cô sợ bỏ chạy.

Vinh Thiện mơ hồ cảm thấy hơi nhột, như có một hơi thở nóng rực đang phả trên mặt cô, lại như có một đôi tay đang vuốt ve khắp người mình. Nhưng cô buồn ngủ quá, không mở mắt nổi.

Lệ Cảnh Trình cố nén từng tiếng hít thở nặng nề. Mà ngay chính lúc đó, cái chân nhỏ tinh nghịch của Gạo Nếp đạp đến dưới lưng anh. Con bé không biết đang mơ chơi trò gì, liên tục đạp chân thêm mấy cái.

Bé chính là như vậy, ai muốn giành địa bàn ngủ của mình, liền đá văng người đó đi chỗ khác.

Đêm nay, Vinh Thiện chỉ cảm thấy tê nhức nơi thắt lưng, muốn trở mình cũng không được, nói chung ngủ không thẳng giấc, rất khó chịu.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại, bên tai có tiếng hít thở, trước ngực bị vật gì đó đè nặng một cách kì lạ, cô ngẩng đầu, nhìn thấy một cánh tay đang vắt ngang trên ngực mình, lại rõ ràng không phải tay của Gạo Nếp.

Vinh Thiện vội đẩy ra, Lệ Cảnh Trình hơi động vai, nhúu mày: "Chào buổi sáng."

Gạo Nếp duỗi thẳng cả hai tay hai chân trên chiếc giường lớn, một mình con bé chiếm dụng gần hai phần ba chiếc giường. Hai người lớn bọn họ lại nằm co ro, gần như dán sát vào nhau mới có thể không bị rớt xuống giường. Vinh Thiện ngồi dậy, cẩn thận nhìn lại người mình, vẫn còn mặc áo ngủ tối qua.

Lệ Cảnh Trình nằm yên, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô: "Sợ nửa đêm anh nổi thú tính sao?"

"Làm như mình vô tội ấy!"

"Sao lại không?"

Bàn tay Lệ Cảnh Trình hướng về hông của cô: "Anh cũng không có ý ngủ ở bên này, em xem tướng ngủ của Gạo Nếp kìa, thiếu chút nữa anh đã bị con bé đá xuống giường, chỉ có thể sang bên này nằm."

Vinh Thiện cào cào ngón tay vào mái tóc dài: "Anh có thể sang phòng khách nằm mà, em và con gái ngủ cùng nhau, anh cũng không cần khó chịu như vậy."

Lệ Cảnh Trình ngồi dậy, thật ra lưng anh cũng rất mỏi: "Hay là để anh đổi cái giường lớn hơn?"

"Giường này còn chưa đủ lớn sao?"

"Đổi cái lớn gấp đôi đi."

Vinh Thiển liếc xéo anh, cô biết rõ cho dù đổi cái giường lớn hơn gấp mười lần cũng không cản nổi anh bò sang bên này.

Vinh Thiển đứng dậy đi rửa mặt.

Gạo Nếp còn lười biếng muốn ngủ nướng chút nữa.

Hai người đành đi xuống lầu trước.

Trừ những bữa tiệc, may mắn là ngày thường bọn họ chỉ cần ở Đông Uyển, ở đây cũng có đầu bếp riêng và mấy người giúp việc.

Lúc Vinh Thiển đi xuống thì cơm sáng đã chuẩn bị xong xuôi.

"Cậu Lệ, mợ cả."

Vinh Thiển cười cười: "Vất vả ọi người quá."

"Mợ đừng khách khí, đây là bốn phận chúng tôi phải làm."

Hai người ngồi vào bàn ăn, Vinh Thiển ăn chút cháo ngô: "Hôm nay em định ra ngoài tìm việc làm."

"Anh có thể thu xếp chỗ làm cho em."

Vinh Thiển nghiêng đầu, Lệ Cảnh Trình bắt gặp ánh mắt của cô: "Hà tất phải cố chấp như vậy, ở Lại Hải, anh quen biết rất nhiều người, em không cần phải làm khó bản thân."

Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Được."

Có một số việc không cần phải quá cố chấp.

Có người giới thiệu, còn có thể mau chóng trở lại làm việc, sao phải từ chối?

Lệ Cảnh Trình dùng khăn cẩn thận chùi ngón tay, sau đó đứng dậy đến chỗ ngăn tủ lấy một xấp văn kiện. Anh kí tên xong đưa cho Vinh Thiển.

"Để đảm bảo quyền lợi cho em và Gạo Nếp, anh chuyển nhượng một số tài sản cho em trước."

"Sao đột nhiên lại làm vậy?"

"Chẳng có lý do gì cả. Chỉ là... em đến Lại Hải ở cùng anh, anh không thể để em tay không được."

"Em đồng ý tới đây là vì con gái."

Lệ Cảnh Trình thật muốn che cái miệng lắm điều của cô lại: "Cũng là bởi vì con gái chúng ta thôi, chuyện sau này ai biết được? Huống hồ những người trong nhà này, ai cũng không đơn giản."

Vinh Thiển cầm lấy xấp văn kiện thật dày, mở ra kiểm tra cẩn thận.

Lệ Cảnh Trình ở bên cạnh thúc giục: "Cần gì phải nhìn kĩ như vậy, ký tên mau đi, rồi tha hồ mà nhìn cả ngày cũng được."

Vinh Thiển giở đến trang cuối cùng, quả nhiên nhìn thấy có chút khác thường.

"Phần văn kiện này cần kí tên, nhưng phía trước nội dung tại sao lại trống không?"

Một trang giấy trắng, cũng chỉ có mỗi chỗ cuối cùng cần kí tên.

Lệ Cảnh Trình không ngờ lại bị cô vạch trần.

"Có sao?"

Anh làm như không có việc gì nghiêm trọng, chậm rãi bước qua, "Chắc là máy in bị trục trặc đấy mà."

Vinh Thiển nhìn kĩ những phần khác đều bình thường, Lệ Cảnh Trình lại thúc giục: "Ký đi, anh sẽ cho thư ký sửa lại sau."

Cô nghĩ đến lúc trước Lệ Cảnh Trình từng kí cái hiệp ước chết tiệt kia với Cố Tân Trúc, cô liền rút tay về: "Có ngốc mới đi ký! Ai biết sau này anh bổ sung nội dung gì vào trang văn kiện này?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình vẫn tỏ ra thản nhiên: "Vậy em kí những trang phía trước đi, sau đó đưa chứng minh thư cho tôi, tôi giao cho luật sư làm."

Không bắt cô ký tên được, nhưng có chứng minh thư của cô, anh cũng có thể đem đi làm giấy đăng kí kết hôn.

Không ngờ Vinh Thiển lại trả lời thẳng thắn: "Chứng minh thư cũng không thể tùy tiện giao cho người khác, Lệ Cảnh Trình, anh lại chưa già, thân

cường thể tráng, muốn chuyển nhượng tài sản để làm gì? Huống hồ mấy thứ này với em mà nói cũng không có ý nghĩa gì, sau này hãy nói đi."

Nói xong, cô đẩy xấp văn kiện sang bên cạnh, tiếp tục ăn.

Lệ Cảnh Trình mím môi, cũng không dám ép buộc cô, đành phải đem văn kiện mang đi.

Tổng công ty Uy Lệ vừa chuyển trụ sở về Lại Hải, Lệ Cảnh Trình rất bận rộn.

Vinh Thiển mang Gạo Nếp đi mua sắm, nhìn cái này, ngó cái kia, ưng ý liền mua.

Lệ Cảnh Trình đến phòng đấu giá bàn bạc một chút, vài ngày nữa Vinh Thiển có thể đi làm.

Trở lại Đông Uyển, Vinh Thiển dắt tay Gạo Nếp đi vào trong, bất ngờ nhìn thấy Thịnh Thư Lan từ bên trong đi ra.

"Thiển Thiển, Gạo Nếp."

"Cô Thư Lan."

Thịnh Thư Lan nghe tiếng gọi này, nụ cười trở nên cứng đờ, tầm mắt lập tức nhìn về phía Vinh Thiển: "Sao mọi người không tới cùng dùng cơm?"

"Tôi và Gạo Nếp đã ăn ở bên ngoài rồi."

Thịnh Thư Lan mặc bộ sườn xám có hoa văn tao nhã, cô lấy lại nét tươi cười: "Lúc này tôi có hái chút hoa quả trong vườn ọi người đây."

Kỳ thực những thứ này đều do người giúp việc làm.

Nét mặt Vinh Thiển như cười như không.

Đông Uyển là nơi duy nhất thuộc về bọn họ ở đây, thế nhưng Thịnh Thư Lan lại có thể tự do ra vào như vậy, luôn làm cho người ta khó lòng phòng bị.

"Cảm ơn."

"Không cần khách sáo."

Thịnh Thư Lan thấy Vinh Thiển trong tay xách nhiều thứ, liền khom lưng tiếp nhận: "Để tôi mang giúp cho."

"Không cần --" Vinh Thiển cự tuyệt nhưng không kịp, Thịnh Thư Lan đã nhanh nhẹn xách mấy cái túi lớn, nhỏ mang vào.

"Cô đến lâu chưa?"

"Lâu rồi, nhưng không thấy mọi người đâu cả."

Thịnh Thư Lan đặt mấy cái túi lên bàn trà: "Dù sao tôi cũng không có việc gì làm nên ở lại chờ mọi người."

Vinh Thiển không khỏi có chút ngượng ngùng. Cô thật sự không có cách nào làm được như Thẩm Tĩnh Mạn, để chồng mình liên tiếp cưới thêm 2 người vợ, rồi phải vui vẻ sống chung một nhà.

Nhưng Thịnh Thư Lan dù sao cũng đã chăm sóc Gạo Nếp suốt ba năm, hẳn cũng là nhất thời thói quen không bỏ được. Tốt xấu gì cô cũng không nên mở miệng đuổi khách.

"Sau này ăn cơm không cần chờ chúng tôi, Cảnh Trình vừa trở về, sẽ rất bận, tôi cũng sắp đi làm rồi. Chúng tôi ở Đông Uyển có người giúp việc hầu hạ là được."

"Cô còn phải đi làm?" Thịnh Thư Lan giật mình.

Vinh Thiển không khỏi cảm thấy kỳ quái: "Đi làm thì làm sao?"

"Không thể nào! Phụ nữ ở nhà họ Lê, sau khi kết hôn sẽ phải ở nhà chăm sóc con, hưởng hồ trong nhà cũng không thiếu tiền..."

Thiếu chút nữa Vinh Thiển đã quên rồi, cô đang sống trong một xã hội cũ giữa lòng thành phố hiện đại.

"Phụ nữ phải độc lập kinh tế mới được tôn trọng. Mặc dù tiền lương tôi kiếm được không nhiều, kém hơn đàn ông bọn họ, nhưng cũng sẽ không cần chìa tay ra xin tiền ai."

Vinh Thiển nói đến đây, nhìn thấy Thịnh Thư Lan có vẻ ngơ ngác, cô lập tức im lặng.

Thịnh Thư Lan hẳn là đã quen mỗi tháng đi lãnh tiền tiêu. Cô ấy không có hoài bão, tiền chỉ cần đủ dùng là được, tự nhiên cũng nghĩ không cần phải đi làm.

Vinh Thiển lấy mấy món đồ chơi mua cho Gạo Nếp ra, con bé nhanh nhẩu đón lấy rồi mang ra một góc ngồi chơi.

Thịnh Thư Lan ngồi trên sô pha, các ngón tay đặt trên đầu gối cứ vắn vẹo, như có điều muốn nói lại thôi. Vinh Thiển cũng không hỏi cô, Thịnh Thư Lan đành mở miệng: "Thiển Thiển, hai người dọn về đây tôi thật sự rất vui. Bình thường tôi cũng không có bạn bè nào khác, tôi hi vọng sau này chúng ta có thể thân thiết hơn một chút được không? Cô ra ngoài có thể cho tôi theo cùng?"

Yêu cầu này, hình như cũng không quá đáng.

Nhưng Vinh Thiển nghĩ đến cô ta cùng Lệ Cảnh Trình từng có quan hệ, liền không nhận được.

"Được, đương nhiên có thể." Vinh Thiển ngoài miệng thì nhận lời.

Dù sao mấy ngày nữa cô bắt đầu đi làm, cũng chuẩn bị cho Gạo Nếp đi học. Thịnh Thư Lan lộ ra vẻ vui mừng, ngoài ở trong nhà họ Lệ ra cô cũng không thể đi đâu khác, nhưng trong nhà có Lệ Cảnh Tầm, hiện tại cô có thể thường xuyên đến Đông Uyển để tránh mặt hắn.

Đến tận lúc trời tối, Thịnh Thư Lan mới quay về. Vinh Thiển cùng Gạo Nếp ăn xong cơm chiều. Đông Uyển rộng lớn như vậy, thật sự cảm thấy rất vắng vẻ.

Nằm trên giường lớn, Vinh Thiển dịu dàng dỗ con ngủ. Gạo Nếp mau chóng thiếp đi lúc nào không hay.

Tiếng cửa sổ bị gió thổi vù vù vang lên, cô đứng dậy đi tới bên cửa sổ, đóng cửa lại. Bên ngoài gió rất lớn, ánh sáng bên ngoài lại mờ lung, tựa như có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Vinh Thiển nơm nớp lo sợ, nhìn đồng hồ, đã chín giờ, Lệ Cảnh Trình còn chưa trở lại. Cô dựa vào một bên cửa sổ, ở nơi rộng lớn lại vắng vẻ như vậy, nói không sợ hãi mới là giả.

Vinh Thiển nhớ đến lúc chiều, Thịnh Thư Lan vô ý đã tiết lộ một chuyện, bà nội Lệ Cảnh Trình lúc trước chính là chết ở Đông Uyển, chết bất đắc kỳ tử, nguyên nhân cái chết không rõ ràng.

Cô bắt đầu hoảng loạn, Vinh Thiển nhìn về phía con gái đang nằm trên giường, liền đi qua tắt đèn đi ngủ.

Trong bóng tối, thính giác con người càng nhạy bén hơn. Âm thanh lòa xòa của những tán cây chẳng khác gì nanh vuốt đang ra sức cào xé vào tấm rèm bên cửa sổ.

Vinh Thiển ôm chặt Gạo Nếp, cố gắng bình tâm trở lại.

Cô muốn gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình, nhưng suy nghĩ một lúc sau vẫn không dám nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, Vinh Thiển mới có thể tiến vào mộng đẹp.

Cũng không đã qua bao lâu, Vinh Thiển bị một thanh âm kỳ quái đánh thức. Hình như là có người đang khóc, vừa giống như là đang nói chuyện. Cô mơ mơ màng màng, bất an mở mắt ra, chợt thấy một cảnh tượng kinh hoàng khiến cô thiếu chút nữa đứng tim!

Trên vách tường phía tây, một bóng người in rõ mồn một. Vinh Thiển khó khăn nuốt nước bọt, run rẩy hỏi: "Ai đó?"

Đối phương không trả lời, nhưng tiếng khóc kia càng lúc càng rõ ràng. Tay cô lần mò đến bên cạnh, xác định Gạo Nếp vẫn đang ngủ say.

Vinh Thiển ngồi dậy, chăm chú nhìn kỹ, sau đó cô sợ đến dùng tay che miệng lại, không dám phát ra một chút tiếng động.

Đó là bóng một người có búi tóc, hẳn là cái phụ nữ, nhưng bên trong phòng của cô sao có thể...

Vinh Thiển bỗng nhiên nghĩ đến những điều Thịnh Thư Lan nói.

Cô hít một hơi thật sâu.

Cái bóng hơi cử động vai, đi tới hướng cửa. Trái tim Vinh Thiển đập loạn, cô cảm giác toàn thân mình cứng ngắc không cách nào cử động. Mà bóng đen kia cô chắc chắn không phải bóng cây.

Bóng đen kia lướt nhanh về phía cửa, sau đó biến mất.

Mặc dù Vinh Thiển sợ gần chết, nhưng cô vẫn không tin trên đời này có quỷ. Cô cũng không biết lúc đó tại sao có thể can đảm như vậy, Vinh Thiển cử động, mang dép vào, bước ra ngoài.

Đôi chân cô run lên, đầu ngón tay nắm chặt vạt áo. Vinh Thiển lại không dám mở rộng cửa, chỉ dám hé mở, sau đó ló đầu ra ngoài.

Trên hành lang mở đèn sáng trưng nên càng dễ dàng quan sát cái bóng kia. Bóng đen kia có búi tóc búi cao, hình còn có trâm cài tóc. Theo cử động của cái bóng, tiếng va chạm của trâm cài vang lên lạnh lạnh.

Chân Vinh Thiển mềm nhũn, cô dần khụy xuống.

Toàn thân cô lạnh ngắt, như đang ở một nơi vô cùng lạnh lẽo. Hai tay cô ôm lấy vai mình, ngồi yên không nhúc nhích. Một lúc sau cô mới đứng dậy đi tới tủ đầu giường lấy điện thoại di động ra.

Lần này, cô không do dự nữa, nhanh chóng bấm số gọi cho Lê Cảnh Trình.

Bên kia rất nhanh liền nghe máy: "Có việc gì?"

"Khi nào anh mới trở về?"

"Sao giờ này em còn chưa ngủ?"

Vinh Thiển không dám nói lớn tiếng, cô ngồi lên giường, luôn cảm thấy như có ánh mắt đang theo dõi cô: "Trong nhà... trong nhà hình như có chuyện ma quái đang xảy ra."

Lê Cảnh Trình không khỏi cười ra tiếng: "Bởi vì không dám ngủ một mình, hay là... đang nhớ anh?"

"Em nói thật đó, không đùa đâu."

Người đàn ông nghĩ thầm, nhất định là Vinh Thiển chưa thích ứng được với hoàn cảnh này: "Anh sẽ về nhà ngay, chờ anh mười phút."

Vinh Thiển cảm thấy yên tâm hơn: "Được."

Cô đâu còn buồn ngủ nữa, Gạo Nếp lại ngủ rất say. Vinh Thiển vuốt ve mặt con, may mà không dọa đến con.

Lê Cảnh Trình đeo tai nghe, chuyên chú lái xe. Lúc sắp vào Đông Uyển, lại thấy có một bóng người từ bên cạnh nhảy ra.

Lê Cảnh Trình kinh ngạc, chẳng lẽ thật sự có ma quỷ?

Anh đẩy cửa xe ra, lại thấy là Thịnh Thư Lan, Lê Cảnh Trình tức giận: "Em gặp quỷ có phải không?"

Sắc mặt Thịnh Thư Lan đầy ủy khuất, đứng yên không nhúc nhích. Lệ Cảnh Trình đóng sầm cửa xe: "Nửa đêm không ngủ được đi ra ngoài muốn dọa chết người sao?"

Cô ta bỗng nhiên vọt tới trước ngực anh, vội vàng ôm lấy anh. Lệ Cảnh Trình đặt hai tay lên vai cô: "Bỏ đi."

Thịnh Thư Lan ngoan ngoãn buông tay ra, cô ngẩng đầu, hai mắt sưng đỏ. Cánh môi đang mím chặt của Lệ Cảnh Trình khẽ buông lỏng: "Làm sao vậy?"

"Cảnh Trình, em thực sự không muốn tiếp tục ở đây nữa..."

Anh thờ ơ đáp lại: "Vậy em có thể đi mà."

"Đi? Em có thể đi đâu?" Thịnh Thư Lan bày ra bộ dáng thống khổ: "Anh nói xem tại sao hắn ta lại trở về? Em thật hy vọng hắn vĩnh viễn đừng trở về. Cảnh Trình, chẳng lẽ anh thật không biết những ngày qua em khổ sở thế nào sao?"

Lệ Cảnh Trình giương mắt nhìn cánh cổng sắt vào Đông Uyển, phía trên có ánh đèn màu mật ong, cứ sao chẳng hề đem lại cảm giác ngọt ngào?

Thình thoảng có côn trùng bay qua, để lại âm thanh vi vo. Anh nhìn về phía phòng của mình, không còn sáng đèn. Ánh mắt anh lại rơi xuống trên mặt Thịnh Thư Lan.

"Hắn là em biết rõ nó thích em."

Vinh Thiên đợi đã hơn nửa tiếng đồng hồ, vẫn không thấy Lệ Cảnh Trình.

Cô đắp kín chăn cho Gạo Nếp, định đi xuống xem một chút.

Mặc dù sợ hãi, nhưng so ở trong phòng ôm sợ hãi, cô quyết định khoác áo, xuống lầu. Vừa mở cửa, xa xa đã nhìn thấy ánh đèn xe của Lệ Cảnh Trình. Vinh Thiên hơi nheo mắt lại, thấy rõ trước xe có hai bóng người đang ôm nhau.

Vinh Thiên tránh cửa chính, đi ra ngoài. Hai bên đều là cây cối um tùm, còn có những hàng cây cao. Cô đi bộ đi tới phía sau cánh cửa sắt. Vinh Thiên đứng lại, xuyên qua kẽ hở của lùm cây, im lặng quan sát hai người, ở đây có thể nghe rất rõ những điều họ nói.

Sắc mặt Thịnh Thư Lan trắng bệch: "Cậu hai có thể thích em? Nhiều nhất cũng chỉ là thừa dịp mọi người không có ở nhà mà bắt nạt em. Cảnh Trình, em thật muốn hỏi anh, trước đây chúng ta bên nhau tốt đẹp như vậy, ít nhất em cũng là người phụ nữ của anh. Nhưng tại sao lúc anh đi Nam Thịnh lại không đưa em theo cùng?"

Lệ Cảnh Trình cảm thấy không có gì phải giải thích: "Em cũng đã nói không thích ra bên ngoài."

"Nhưng vì anh em có thể thay đổi. Huống hồ, lúc đó anh còn chưa quen biết Vinh Thiển mà! Cảnh Trình, anh nhìn em đi! Có biết mỗi ngày của em trôi qua như thế nào không? "

"Thư Lan, anh đã có gia đình riêng của mình, không thể quan tâm chuyện của em."

Lệ Cảnh Trình chú ý tới những dấu vết đỏ hồng đầy mờ ám trên cổ Thịnh Thư Lan, nhưng vẫn nói ra những lời rất tuyệt tình.

Cô cắn chặt cánh môi, tiếng khóc yếu ớt vang lên: "Anh thật sự không còn nhớ đến khoảng thời gian chúng ta bên nhau sao? Lần đầu tiên chúng ta nắm tay, lần đầu tiên anh ôm em, còn có lần đầu tiên chúng ta ân ái, em đã trao tất cả cho anh!"

Thịnh Thư Lan như đang lên án anh đã phụ lòng cô, rốt cuộc nói hết những suy nghĩ trong lòng: "Cảnh Trình, tại sao anh lại thay lòng đổi dạ? Tại sao?" Cô khóc rất thương tâm, rất không cam lòng, rõ ràng vị trí đó ban đầu là của cô, vì sao lại bị chiếm mất?

Thịnh Thư Lan lấy hai tay che mặt: "Cảnh Trình, em chưa từng hết yêu anh, còn anh, tại sao anh lại như vậy?"

Bước chân Vinh Thiển không khỏi lui về phía sau, kéo chặt áo khoác trước ngực lại. Cho dù cô có thừa nhận hay không, Lệ Cảnh Trình và Thịnh Thư Lan quả thực đã có thời gian quấn quýt bên nhau .

Lệ Cảnh Trình vẫn không có bất kỳ hành động gì đáp lại.

Vinh Thiển trở về, trong lòng tựa hồ bị thứ gì đó đầy gai nhọn lấp đầy, vô cùng đau đớn, vô cùng khó chịu. Cô cũng không biết tại sao mình lại để ý

điều đó như vậy.

Những sợ hãi vừa rồi đã bay đi đâu mất, giống như những điều đó chẳng tính là gì.

Lệ Cảnh Trình kéo tay Thịnh Thư Lan qua, để cô đứng ở bên cạnh: "Em mau trở về đi, sau này nửa đêm đừng chạy ra ngoài nữa."

Cô khóc như một đứa trẻ, hai vai run rẩy. Lúc Lệ Cảnh Trình mở cửa xe, anh nhìn về phía cô: "Thư Lan, sự thật là anh đã thay đổi. Tình cảm không sâu đậm đương nhiên không thể kéo dài. Những gì em đã cho anh, đương nhiên anh nhớ, nhưng anh không thể vì vậy mà đánh đổi cả tương lai, hạnh phúc của mình. Anh thích em, nhưng giữa chúng ta chưa từng tồn tại tình yêu, sẽ không có hạnh phúc. Vì vậy, chúng ta không thể tiếp tục bên nhau."

Thịnh Thư Lan lặng lẽ nhìn Lệ Cảnh Trình ngồi xe, nhanh chóng lái xe vào Đông Uyển.

Ánh mắt cô ngẩn ngơ một lúc, sau đó bỗng nhiên bước nhanh đuổi theo anh.

Cánh cổng sắt đi vào Đông Uyển chậm rãi mở ra, Thịnh Thư Lan sắp vọt vào trong, thắt lưng đột nhiên bị một đôi bàn tay to bắt lấy.

Đôi chân cô bị nhắc bổng lên, phần eo bị giữ chặt. Tiếng nói người đàn ông đầy ma mị rơi xuống bên tai cô: "Còn muốn tìm cách nối lại tình xưa sao? Em không thấy hăn hoàn toàn không để mắt tới em sao? Thư Lan, sao em không biết nghe lời vậy? Thật là hư!"

Giọng nói này, đối với Thịnh Thư Lan mà nói, giống như là từ địa ngục.

Cô mở miệng vừa định nói, bàn tay người đàn ông đã chặn lại, nhanh chóng mang cô rời đi.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh lên lầu, nghĩ đến có lẽ Vinh Thiển vẫn còn đang rất sợ hãi. Anh còn nghĩ, có thể lúc anh vừa mở cửa, Vinh Thiển sẽ bổ nhào vào lòng anh? Nghĩ vậy, Lệ Cảnh Trình bước nhanh hơn, đến trước cửa phòng, anh nôn nóng vịn nắm cửa.

Thế quái nào mà cửa lại bị khóa trái?!

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 18 : Cách xa hẳn một chút, hẳn là một tên biến thái

Edit: Lưu Tinh

Lệ Cảnh Trình thử mở lần nữa, xác định cửa thật sự đã bị khóa trái.

Anh nghĩ thầm, có lẽ do quá sợ hãi nên cô mới khóa cửa.

May mà anh có mang chìa khóa trên người. Anh mở cửa ra, bên trong gian phòng đen kịt. Anh đi vào trong, tới trước giường, anh mở ngọn đèn nhỏ, khom lưng nhìn Vinh Thiển.

Bàn tay anh dịu dàng đặt lên trán cô: "Thiển Bảo?"

Nghe thấy tiếng gọi này, toàn thân Vinh Thiển liền nổi da gà cả lên, cô mở mắt ra: "Làm gì vậy?"

"Không phải em nói có quỷ sao? Quỷ đâu?"

Người đàn ông mỉm cười, những chuyện phản khoa học vô căn cứ này anh nhất định không bao giờ tin, chỉ là do chính miệng Vinh Thiển nói ra, anh cũng rất muốn được mở rộng tầm mắt một lần.

Vinh Thiển nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi ở bên ngoài, vẻ mặt biểu lộ sự mệt mỏi: "Có lẽ do gió lớn quá, em nhìn lầm rồi."

"Có phải không có tôi ở nhà, em ngủ không quen?"

Vinh Thiển giương mắt nhìn anh: "Mấy giờ rồi, sao giờ này anh mới về?"

"Có một cuộc hẹn xã giao, không ngờ lại kéo dài đến trễ thế này."

Vinh Thiển nhẹ nhàng đáp: "Vậy em ngủ đây."

Lệ Cảnh Trình thấy cô nhắm mắt lại, đành đứng dậy đi tắm.

Nằm trên giường lúc, anh tắt đèn. Tồi này Vinh Thiển không tài nào ngủ được, cô mở to mắt nhìn về phía vách tường kia. Bên trong phòng yên ắng không một tiếng động.

Cô ngừng thở, hi vọng bóng đen kia sẽ lại nhanh chóng xuất hiện, để cho Lệ Cảnh Trình cũng nhìn thử xem.

Nhưng cô đợi hơn nửa giờ, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Vinh Thiển lại xoay người lần nữa, cảm thấy bên giường như có người đang nhìn cô.

Lệ Cảnh Trình nhận thấy cô ngủ không yên: "Làm sao vậy, còn sợ sao?"

"Sao anh còn chưa ngủ?"

"Em cứ lật tới lật lui, làm sao anh ngủ được."

"Vậy em không nhúc nhích nữa."

Lệ Cảnh Trình nhào người qua, cánh tay chạm vào người Vinh Thiển, cô giật mình lùi lại: "Đừng qua đây."

"Em làm loạn gì vậy?"

Lệ Cảnh Trình dứt khoát ôm chặt cô vào lòng. Thấy cô còn đang giãy giụa, liền giơ chân lên đè chặt hai chân đang làm loạn của cô.

"Vài hôm nữa đã phải đến phòng đấu giá làm việc, em ngủ không ngon giấc làm sao có sức khỏe để làm việc?"

Vinh Thiển hơi dịu lại: "Vậy anh cũng không cần làm như vậy."

"Anh đang bảo vệ em, biết em sợ nên ôm em lại. Ngủ đi, nếu thật có quỷ, cứ bảo nó đến tìm anh."

Vinh Thiển biết, nói rằng mình gặp quỷ, thật sự cũng không có ai tin.

Cô thử nhắm hai mắt lại, chiếc cằm của anh vừa chạm vào đỉnh đầu cô, mỗi một tiếng hít thở của anh cô đều nghe thấy rất rõ ràng. Lòng cô dần yên ổn trở lại, dần dần cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo tới, mí mắt nặng như đeo chì không nâng lên nổi nữa, ngày cả lúc Lệ Cảnh Trình hôn cô, cô cũng không đủ sức đẩy anh ra.

Bên ngoài Đông Uyển.

Lệ Cảnh Tầm dùng sức đè chặt Thịnh Thư Lan vào đầu tường, cô hoàn toàn không còn đường lui. Hắn cạy mở lòng bàn tay cô, cố đan các ngón tay mình vào, sau đó nắm chặt không buông.

Thịnh Thư Lan không ngừng run rẩy, mỗi lần Lệ Cảnh Tầm tới gần, cô đều sợ đến không rét mà run. Từ nhỏ cô đã sợ hắn, từ khi bắt đầu biết chuyện, cô càng muốn tránh Lệ Cảnh Tầm, nhưng ở cái nhà này, bất luận cô trốn tới chỗ nào cũng vô dụng.

"Cậu hai, buông tôi ra đi."

"Thư Lan." Người đàn ông lưu luyến hít một hơi thật sâu bên cổ cô: "Rốt cuộc em thích anh cả ở điểm nào?"

Viên mắt Thịnh Thư Lan bắt đầu ửng đỏ: "Tôi cũng không biết, tôi chỉ là rất yêu anh ấy."

Trong mắt Lệ Cảnh Tâm lóe lên sự hung ác nham hiểm vô hạn, hắn nắm chặt tay cô: "Em biết vì sao ba năm qua tôi bỏ mặc cho em ở bên ngoài không?"

Thịnh Thư Lan đoán được đáp án, nhưng không muốn trả lời.

Hắn ta như sợ vết thương lòng của cô chưa đủ lớn, muốn dung lưỡi dao vô hình càn khoét vào sâu thêm: "Tôi không hề sợ em và anh cả sẽ nổi lại tình xưa. Bởi vì anh ta đã có người phụ nữ khác, bọn họ còn có một đứa con gái đáng yêu như thiên thần. Em cho rằng lúc đó anh ta để em ở bên cạnh để làm gì? Cũng chỉ xem em như bảo mẫu mà thôi. Hơn nữa... Anh cả ư sạch sẽ lắm. Em cho rằng anh ta còn coi trọng em sao?"

Thịnh Thư Lan tức giận trừng mắt nhìn Lệ Cảnh Tâm: "Anh ấy ư sạch sẽ, còn anh không biết sạch sẽ sao? Không phải tôi đã là người của anh ấy sao? Tại sao anh còn muốn tôi?"

Lệ Cảnh Tâm không ngờ Thịnh Thư Lan sẽ nói những lời như vậy. Hắn hơi nheo mắt lại, hai ngón tay dùng sức bóp chặt cằm cô. Thịnh Thư Lan đau đến viên mắt đỏ bừng.

"Em xác định, kiếp này chỉ yêu một mình anh ta?"

"Phải."

Giọng nói của Thịnh Thư Lan mang vẻ chắc chắn: "Sau này tôi cũng sẽ không kết hôn với bất kì ai khác, trừ anh ấy."

Lệ Cảnh Tâm cười lạnh: "Tốt thôi, chúng ta cùng chờ xem."

Thịnh Thư Lan muốn đứng dậy, nhưng vẫn bị Lệ Cảnh Tâm dùng sức ngăn lại: "Buông tôi ra."

"Tôi không buông."

"Cậu hai, thân phận cậu như vậy, cò biết bao nhiêu thiên kim tiểu thư cho cậu chọn lựa, cậu cần gì phải lãng phí thời gian với tôi."

"Thư Lan."

Lệ Cảnh Tâm áp sát mặt đến gần cô, cọ má đầy thân mật: "Chúng ta từ nhỏ cũng là thanh mai trúc mã, biết em chỉ một lòng một dạ với anh cả, mà tôi..."

Thịnh Thư Lan run rẩy, nước mắt không kìm được rơi xuống, thấm ướt lên gương mặt người đàn ông đang kề sát cô.

Lệ Cảnh Tâm hơi lui lại, nhìn thấy hai mắt cô sưng đỏ, gương mặt liên căng thẳng, sức lực nơi bàn tay cũng hơi buông lỏng. Thịnh Thư Lan không quay đầu lại, chỉ là ôm chặt hai vai khóc không ngừng. Hắn nhìn cô thật lâu, sau đó xoay người bước đi thật nhanh.

—

Vinh Thiển ngủ ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh lại, Lệ Cảnh Trình còn đang ôm lấy cô không buông.

Gạo Nếp nằm ở bên cạnh thiếu chút nữa lăn xuống đất, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, nhìn thấy ba mẹ đang nằm ôm nhau, còn mình bị cho ra rìa, liền xông tới trèo lên người Lệ Cảnh Trình: "Ba ba, vì sao con lại ngủ ở bên này?"

Lệ Cảnh Trình mở mắt, thuận miệng trả lời: "Tự con lăn qua đó. "

"Ra là vậy."

Gạo Nếp không chút nào nghi ngờ anh. Con bé có bản lĩnh trèo đèo, lội suối mà, thì chuyện trèo qua khỏi người anh mà leo qua bên này cũng là bình thường.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy con gái cùng đứng dậy. Vinh Thiển cũng nhanh chóng ngồi dậy. Anh quay đầu nhìn cô: "Hôm nay anh muốn ăn điểm tâm."

"Vậy cũng được."

"..."

Vinh Thiển đứng dậy đi rửa mặt, giao con gái cho Lệ Cảnh Trình.

Ăn xong bữa sáng, anh vội vã ra cửa. Sắp đến buổi trưa, quản gia qua mời, nói là Lệ Cảnh Vân bảo cô và Gạo Nếp qua cùng ăn cơm.

Vinh Thiển đương nhiên không thể từ chối. Gạo Nếp ở đâu cũng như nhau, chỉ cần có thể vui chơi thỏa thích là được.

Đi tới phòng khách, không thấy Thịnh Thư Lan. Thẩm Tinh Mạn gọi Vinh Thiển lại, dẫn cô lên phòng trên lầu. Vinh Thiển vừa lúc cũng có chút việc muốn hỏi bà.

"Mẹ."

Thẩm Tinh Mạn nhìn cô: "Vinh Thiển, cô thật sự muốn tái hợp với Cảnh Trình?"

"Dạ."

Vinh Thiển cũng không biết đây có tính là nghiêm túc trả lời, chẳng qua đáp cho có lệ.

"Vậy còn Thư Lan? Cô có thể đồng ý cho Cảnh Trình cưới Thư Lan làm vợ hai không?"

Vinh Thiển thật sự không thể chấp nhận được điều này: "Mẹ, con không đồng ý."

Thẩm Tinh Mạn giật mình, không ngờ Vinh Thiển lại trả lời thẳng thắn như vậy, cũng chẳng cần đắn đo chút nào.

Lúc trước rước Cung Khanh bước qua cửa, bà khó chịu muốn chết, nhưng ngoài miệng vẫn vui vẻ niềm nở, muốn lưu lình đường sống trong nhà.

"Nhưng Thư Lan chỉ có thể gả cho người nhà họ Lệ, mà theo ý tôi, nó chỉ có thể gả cho Cảnh Trình."

"Mẹ, con đã gả cho Cảnh Trình, hưởng hồ, kiếp này anh ấy chỉ có thể có một mình con làm vợ."

Cô rất kiên quyết.

Thẩm Tinh Mạn âm thầm nhịn xuống cơn tức, muốn Lệ Cảnh Trình gật đầu, trước hết vẫn phải bước qua cửa ải này của Vinh Thiển.

"Nếu như, chuyện này có liên quan đến tiền đồ của Cảnh Trình thì sao?"

"Mẹ có ý gì?"

"Tôi thuận miệng thôi, hay là cô tiếp nhận Thư Lan, tôi cũng sẽ không làm khó dễ cô nữa. Thư Lan cũng không dám nghĩ tới thay thế vị trí của cô, chỉ mong được làm vợ hai. Bằng không... Cảnh Trình cũng sẽ chẳng có gì, hai người sẽ bị tước đi cuộc sống nhưng lựa hiện giờ. Cô chọn cái nào?"

Vinh Thiển cảm thấy buồn cười: "Giữa hai việc này có liên quan gì đến nhau sau? Huống hồ, Cảnh Trình có Uy Lệ, bản thân con cũng có thể đi làm kiếm tiền. "

Thẩm Tĩnh Mạn không khỏi cười khở: "Cảnh Trình có ngày hôm nay còn không phải là do dựa vào uy thế của nhà họ Lệ sao? Nếu như ông ấy muốn thu hồi tất cả thì có gì là khó? Vinh Thiển, cô cũng đừng quá ngang tàng! Cùng lắm là trong gia đình có thêm một bộ chén đĩa, nhưng lại có thể đổi lấy một đời vinh hoa. Huống hồ, người đàn ông nếu không có sự nghiệp, còn có thể đội trời đạp đất sao? Hơn nữa cô nghĩ Cảnh Trình sẽ nhất nhất nghe theo lời cô sao? Cô đã hỏi qua ý nó chưa? Trước đó dù sao chúng nó cũng có thời gian bên nhau, nói thế nào nó cũng sẽ chấp nhận thôi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vinh Thiển bỗng nhiên trắng bệch, có người ở bên cạnh nhắc nhở cô về chuyện xưa của họ, không muốn nghe cũng không được.

Thẩm Tĩnh Mạn cũng không dám nói những điều quá đáng, cuối cùng lạnh lùng bỏ lại một câu: "Cô hãy suy nghĩ thật kỹ."

Nhìn thấy bà đứng dậy, Vinh Thiển lúc này mới nhớ tới một chuyện khác: "Mẹ."

"Nghĩ thông suốt rồi sao?"

"Con muốn hỏi mẹ một số chuyện, trong nhà có ảnh chụp những người lớn của nhà họ Lệ không? Con muốn xem một chút."

Thẩm Tĩnh Mạn gật đầu: "Có."

Vinh Thiển đi theo bà, Thẩm Tĩnh Mạn mở ngăn kéo, lấy ra một quyển album. Bà lật vài trang, Vinh Thiển cũng cẩn thận nhìn, lật đến một trang trong đó, Vinh Thiển toàn thân cứng đờ.

Thẩm Tĩnh Mạn chỉ vào gương mặt trên ảnh chụp: "Đây là bà nội của Cảnh Trình, một người phụ nữ rất truyền thống và bảo thủ."

Vinh Thiển thấy trước mắt như tối sầm lại, cô chú ý tới quần áo trên người bà nội Lệ Cảnh Trình, còn có chiếc trâm cài tóc kia, giống hệt với hình dáng người cô nhìn thấy tối hôm qua.

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có quỷ?

Thẩm Tĩnh Mạn còn đang giới thiệu mấy người còn lại cho cô biết, nhưng một chữ Vinh Thiển cũng nghe không vào.

Lúc ra khỏi phòng, Thẩm Tĩnh Mạn đi ở phía trước, bà còn phải thu xếp vài việc, liền đi rất gấp.

Vinh Thiển như có điều suy nghĩ, đi xuống thang lầu, ở cửa thang bỗng nhiên có người gọi lại.

"Chị dâu."

Vinh Thiển dừng bước, vừa lúc nhìn thấy Lệ Cảnh Tâm ra khỏi phòng.

Cô miễn cưỡng nở nụ cười: "Xin chào."

"Chị dâu, em có vài món bảo vật muốn cho chị thưởng thức, có hứng thú hay không?"

Lệ Cảnh Tâm mở toang cửa phòng mở ra, Vinh Thiển cũng không tiện từ chối. Cô theo người đàn ông đi vào, đúng lúc này, Thịnh Thư Lan từ một phòng khác bước ra, nhìn thấy bóng dáng Vinh Thiển biến mất ở sau cánh cửa phòng Lệ Cảnh Tâm.

Đi vào bên trong phòng, Lệ Cảnh Tâm rót hai ly rượu, đưa một ly cho Vinh Thiển.

Cô từ chối: "Tôi không có thói quen uống rượu trước bữa ăn."

Lệ Cảnh Tâm cũng không miễn cưỡng, đặt ly rượu xuống bên cạnh. Vinh Thiển đưa mắt nhìn bốn phía: "Cậu muốn cho tôi xem vật gì?"

Lệ Cảnh Tâm đứng ở quầy bar, khuỷu tay đặt trên mặt bàn, tay phải cầm ly rượu, nửa người trên hơi ngả về phía trước khuynh. Hắn khẽ mím môi, trong mắt đầy hứng thú chăm chú nhìn cô. Mà Vinh Thiển lại rất rõ ý tứ trong mắt hắn.

"Trên người tôi toàn bộ đều là bảo vật, chị dâu cứ nhìn cho kĩ, rồi xem muốn giám định món nào trước?"

Vinh Thiển nghe nói vậy liền biến sắc, quả nhiên là cùng một giuộc với Lệ Cảnh Trình!

Chỉ có điều, người kia đã là chồng cô.

Vinh Thiển không do dự quay đầu bước đi.

Lệ Cảnh Tâm đắc ý cười lớn.

Vinh Thiển khẽ nghiêng răng: "Cậu có chắc chắn trên người mình toàn là bảo vật đáng giá không? Nếu sau khi tôi giám định phát hiện có món nào là đồ giả, chúng ta liền vứt đi hoặc là ... trực tiếp tiêu hủy!"

Trong mắt Lệ Cảnh Tâm càng đầy hứng thú. Bảo bối mà hần nói tới, cô đã hiểu sai ý hần rồi. Hần bật cười, hần vốn chính là muốn cô nghĩ sai.

Hần đặt ly rượu xuống, làm bộ nghe không hiểu lời Vinh Thiển nói. Hần vượt qua quầy bar đi về phía trước, Vinh Thiển lui về sau: "Cậu đừng tới đây!"

"Chị dâu, tôi muốn cho chị nhìn kĩ mấy món bảo vật thôi mà."

Lệ Cảnh Tâm tháo sợi dây trên cổ xuống: "Đây là của bà nội cho tôi, chị nhìn thử xem?"

Bước chân Vinh Thiển dừng lại, đột nhiên cảm thấy xấu hổ cực kỳ, vừa rồi, cô để phòng Lệ Cảnh Tâm như để phòng lang sói, thực sự hơi quá đáng.

Cô khẽ ho một tiếng, Lệ Cảnh Tâm rất sợ cô không thoải mái, cũng không đến gần hơn nữa, chỉ là đem vòng cổ đặt vào tay Vinh Thiển .

Cô nhìn kỹ, người đàn ông trở lại trước quầy bar, ánh mắt từ đầu tới cuối khóa chặt trên người Vinh Thiển.

Thịnh Thư Lan đi ngang cửa phòng, cố gắng bước thật nhẹ nhàng.

Lệ Cảnh Tâm ngồi xuống chiếc ghế cao, phía sau quầy bar có một lỗ nhỏ cỡ lòng bàn tay, từ trong phòng có thể quan sát toàn bộ động tĩnh ở bên ngoài.

Hần nhìn thấy Thịnh Thư Lan nằm bò ở trước cửa, Lệ Cảnh Tâm không khỏi bật cười.

"Là hàng tốt, rất có giá trị, huống hồ đây là kỉ vật của bà nội tặng, càng có ý nghĩa hơn."

Bàn tay Lệ Cảnh Tâm chống cằm: "Chị dâu, lúc này tôi thấy chị với mẹ cả cùng nhau lên lầu, có phải bà ấy lại thuyết phục chị tiếp nhận Thư Lan?"

"Làm sao cậu biết?"

"Chuyện này ở nhà họ Lệ vốn cũng không phải là bí mật."

Vinh Thiển đi tới, đem món đồ trả lại cho Lệ Cảnh Tâm: "Vậy cậu nghĩ sao?"

"Câu này hỏi chị mới đúng."

Hai người ai cũng không muốn bộc lộ rõ tâm tư, lại càng muốn chụp mũ đối phương.

Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Tâm chăm chăm, người đàn ông này mặc dù trẻ tuổi, nhưng lòng dạ thâm sâu khó lường cô không đoán được, thật sự là bỏ xa Cung Khanh, Cung Dụ.

"Đương nhiên là tôi không muốn, có người phụ nữ nào thích chia sẻ chồng mình với người khác?"

"Từ nhỏ, người lớn trong nhà đã có ý tác hợp cho hai người bọn họ, ba và mẹ cả càng khỏi nói, mẹ hai và mẹ tôi tuy không ủng hộ lắm nhưng cũng phải đồng ý mà thôi. Mặc dù hiện nay anh cả đã cưới chị, nhưng Thư Lan cũng không để tâm đến thân phận, chấp nhận làm vợ nhỏ."

Vinh Thiển nhìn hẩn: "Kỳ thực chúng ta nói gì cũng vô dụng, quan trọng vẫn là Cảnh Trình."

"Kỳ thực... " Lệ Cảnh Tâm hạ thấp giọng: "Chị biết chắc anh cả sẽ không đồng ý, đúng không?"

"Có thể nói vậy."

Tâm mắt người đàn ông hơi hướng về màn hình nhỏ sau quầy bar, nhìn thấy sắc mặt Thịnh Thư Lan trắng bệch.

"Có lẽ tôi nên đến khuyên nhủ Thư Lan, bảo cô ấy hãy bỏ cuộc đi."

Vinh Thiển cười cười, không trả lời hẩn.

Lệ Cảnh Tâm đứng dậy: "Đi thôi, đến giờ ăn cơm."

Thịnh Thư Lan vội ngồi dậy, đi xuống lầu.

Lúc ăn cơm khó tránh khỏi ngồi cùng nhau, Vinh Thiển không nói chuyện với Thịnh Thư Lan, sau chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng cô vẫn không cách nào cảm thấy thoải mái.

Sau khi ăn xong, Vinh Thiển mang Gạo Nếp trở về Đông Uyển.

Phía sau truyền đến tiếng gọi: "Thiển Thiển."

Cô không quay đầu lại, cũng không dừng bước, Thịnh Thư Lan phải chạy đuổi theo cô.

"Chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Thịnh Thư Lan đứng chặn trước mặt Vinh Thiển, cô hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Chẳng lẽ lại muốn kể cho cô nghe chuyện xưa của hai người bọn họ?

Thịnh Thư Lan liếc nhìn hướng lầu hai, sau đó nhìn bốn phía, xác định không có ai rồi mới lên tiếng: "Thiển Thiển, cô không nên qua lại với cậu hai."

"Vì sao?"

Thịnh Thư Lan cũng không biết nên dùng từ nào để hình dung.

"Người này... rất không bình thường, có chút ... có chút biến thái."

Vinh Thiển nheo mắt lại, nét mặt Thịnh Thư Lan lộ vẻ khó khăn: "Tôi biết mình nói như vậy có vẻ không hay, nhưng cô nên cố gắng tránh không đụng mặt với người này."

Sau khi cô nói xong, liền vội vã rời khỏi, như rất sợ bị ai nhìn thấy.

Vinh Thiển quay đầu nhìn bóng dáng Thịnh Thư Lan, cô có chút không chắc chắn lắm, Thịnh Thư Lan nhắc nhở cô là vì muốn tốt cho cô sao?

Trở lại phòng, tim Thịnh Thư Lan đập mạnh liên tục, sợ bị Lê Cảnh Tâm phát hiện, nếu như hần biết mình ở sau lưng nói hần biến thái, hần nhất định hành hạ cô cho tới chết.

Cô cũng không biết tại sao muốn nhắc nhở Vinh Thiển, chỉ là cảm thấy khó chịu, muốn cảnh báo Vinh Thiển.

Về tới Đông Uyển, Vinh Thiển gọi toàn bộ người giúp việc trong nhà đến hỏi: "Hôm qua sau khi tôi và Gạo Nếp ra ngoài, trong nhà có người lạ nào đến không?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau: "Chỉ có cô Thư Lan."

"Còn có người khác không?"

"Không có."

Vinh Thiển gật đầu, cô đi lên lầu, cẩn thận kiểm tra bên trong phòng, cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Theo lý thuyết, nếu có người lạ vào, cô không thể không phát hiện, huống hồ cô còn mở cửa kiểm tra, lúc đó chỉ thấy bóng dáng ma quái kia, không có một bóng người nào khác.

Nhưng Vinh Thiển cũng không thể thuyết phục chính mình rằng trên đời này thật sự có quỷ.

Đêm nay, Lệ Cảnh Trình trở về rất đúng giờ.

Lúc ngủ, cũng không có điều gì ma quái xảy ra nữa.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển ở nhà điều chỉnh tư liệu, Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại nói hôm nay sẽ về trễ.

Vinh Thiển dỗ con ngủ, sau đó bật đèn bàn làm việc.

Cô chăm chú đọc tư liệu, không bao lâu, cơn buồn ngủ kéo tới, cô gục mặt xuống bàn ngủ thiếp đi.

Vinh Thiển cảm giác có bóng đen lượn lờ trước mặt mình, cô bỗng nhiên mở mắt, bắt gặp bóng đen tối hôm trước in rõ trên vách tường trắng tinh.

Cô xoa nhẹ khóe mắt, quả thật là rất giống người trong bức ảnh chụp...

Nếu nói cô không biết sợ, khẳng định là giả, tim cô như muốn nhảy tới tận cổ họng, cô sợ đến không thốt lên được lời nào...

Cái bóng dáng giật giật, sau đó hướng cửa phòng mà rời đi, hết như tối hôm kia.

Vinh Thiển đánh bạo đuổi theo, cô chạy quá hành lang, nhưng cái bóng kia rất nhanh liền biến mất ở cuối hành lang.

Cô đi xuống lầu, không thấy bất kì ai.

Vinh Thiển ôm lấy hai vai, cô chạy đi cầm điện thoại lên bấm.

Lúc Lệ Cảnh Trình trở về, Vinh Thiển đang co rúc trên ghế sofa, đèn cũng không bật, người đàn ông bước nhanh tới bên cạnh cô: "Làm sao vậy?"

"Lệ Cảnh Trình, em nhìn thấy bà nội của anh."

"Nói nhảm gì đấy?"

"Là sự thật."

Hai vai Vinh Thiển đang run rẩy: "Tối hôm trước và đêm nay, cái bóng đen đó đều xuất hiện. Em đã xem qua ảnh chụp bà nội anh, cách ăn mặc và kiểu tóc giống nhau như đúc."

Lệ Cảnh Trình đặt tay lên ôm đầu vai của cô, lúc này anh mới biết Vinh Thiển run rẩy không ngừng, anh biết sự việc rất nghiêm trọng.

"Em thấy rõ mặt không?"

"Chỉ là một cái bóng, thế nhưng em thấy rất rõ, không phải là nằm mơ."

Vinh Thiển nắm chặt tay Lệ Cảnh Trình, người đàn ông rút tay về, áp lòng bàn tay to lớn bên má cô: "Tối hôm qua thì sao, tối hôm qua có nhìn thấy không?"

Cô lắc lắc đầu.

"Nói cách khác, những lúc chỉ có em và Gạo Nếp ở nhà thì cái bóng đó mới xuất hiện phải không?"

Vinh Thiển như được thức tỉnh, cô ngồi bật dậy: "Đúng, đúng là như vậy."

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn bốn phía, Vinh Thiển lại nói tiếp: "Ngày đó, Thịnh Thư Lan nói với em là bà nội anh chết bất đắc kỳ tử ở đây. Lúc đầu em cũng không cảm thấy gì đặc biệt. Nhưng lúc em và Gạo Nếp ở bên ngoài về, cô ta lại đang ở Đông Uyển, anh nói chuyện này có liên quan đến cô ta không?"

Bàn tay đang vỗ về trên đỉnh đầu cô chợt dừng lại, tầm mắt Lệ Cảnh Trình dừng lại trên gương mặt Vinh Thiển.

"Chuyện hôm đó em muốn nói với anh, chính là chuyện này sao? Nhưng tại sao lúc sau em lại không nói nữa?"

Vinh Thiển hơi mím môi, Lệ Cảnh Trình suy nghĩ một chút: "Có phải... em đã thấy gì khác không?"

"Em không thấy gì hết."

Người đàn ông kề sát mặt cô: "Ngày đó, Thư Lan ở cửa đợi gặp anh."

"Vậy sao? Tìm anh để làm gì?"

"Mặc kệ cô ấy đang suy tính điều gì, em chỉ cần nhớ kỹ, trong lòng anh chỉ có em và con gái chúng ta, không thể chứa thêm bất kì ai khác."

Vinh Thiển kéo hai tay anh ra: "Lệ Cảnh Trình, giữa hai người từng có nhiều kỉ niệm đẹp như vậy, trong quãng thời gian ấy, không hề có em."

"Em và Hoắc Thiều Huyền cũng từng bên nhau mà. Thiển Bảo, anh mang em về nhà họ Lệ, chính là muốn nói cho tất cả mọi người biết em mới là vợ anh, là bà chủ tương lai của nhà họ Lệ."

Vinh Thiển bĩu môi: "Ai thèm làm bà chủ nhà anh!"

Thế nhưng trong mắt cô lại hiện lên ý cười kín đáo.

Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô đi lên lầu: "Còn sợ không? Để ông xã an ủi em một chút."

Trở lại phòng, Lệ Cảnh Trình đi tắm sau đó nằm ở giữa, hai người cùng dựa vào đầu giường, ai cũng không ngủ được.

Vinh Thiển căng thẳng nhìn vách tường, Lệ Cảnh Trình ôm cô vào lòng:

"Đừng sợ, đây sẽ là lần cuối cùng, anh sẽ giải quyết chuyện này."

"Anh giải quyết như thế nào?" Dường như Vinh Thiển không tin.

Lệ Cảnh Trình hôn nhẹ lên trán cô: "Em phải tin tưởng vào thực lực của chồng em chứ."

"Anh còn lợi hại hơn cả quý sao?"

"Nếu không chúng ta đánh cược đi? Trong vòng ba ngày nếu anh bắt được con quý này, em phải đáp ứng anh một điều kiện."

"Không thêm." Vinh Thiển nghĩ đến lúc trước cô bị lừa mang đến Lại Hải, vội từ chối.

"Em yên tâm đi, anh sẽ không ép buộc em chuyện em không muốn, anh chỉ muốn em cam tâm tình nguyện..."

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh: "Nếu em không đáp ứng, anh sẽ không giúp em phải không?"

"Dù sao con quỷ kia cũng không làm phiền gì đến anh."

Vinh Thiển cắn môi, suy nghĩ một chút, dù sao bình thường Lệ Cảnh Trình cũng hay giở trò không đứng đắn với cô rồi...

"Được."

"Vậy được, hôn anh một cái trước đi."

Vinh Thiển quay người đi: "Em muốn ngủ."

Cơ thể bị một vòng tay ấm áp ôm siết lại, cô an tâm nhắm mắt đi ngủ.

Ngày hôm sau, Lệ Cảnh Trình tranh thủ giải quyết xong công việc, về nhà rất sớm.

Vinh Thiển nhìn thấy anh lấy gì đó đặt trên giá sách, cô hiếu kỳ tiến lên:

"Đây là cái gì?"

"Để bắt quỷ đó." Lệ Cảnh Trình cẩn thận sắp xếp đồ đạc trên giá sách: "Con quỷ kia sẽ không còn chỗ ẩn nấp, từ nay về sau cũng không dám nữa xuất hiện ở đây nữa."

Vinh Thiển nửa tin nửa ngờ, không phải cô không tin Lệ Cảnh Trình, mà là thực sự không thể tưởng tượng nổi, cô liếc nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, lúc anh tập trung làm việc thật sự rất ... hấp dẫn cô.

Chương 19 : Bọn họ đã ly hôn

Edit: Diệu Linh

Ở trong phòng một hồi lâu Lê Cảnh Trình mới vào phòng bếp ăn cơm chiều, theo thường lệ ăn xong liền ra ngoài.

Chuyện này cũng không ai biết, người giúp việc trong nhà lại càng không biết.

Vinh Thiển ở trong phòng chờ đợi, đêm nay cô ngủ rất sớm. Trong lúc mơ hồ, cô nghe thấy loáng thoáng có một tiếng động lạ.

Cô mở mắt, trên tường lại hiện ra hình ảnh kia.

Vinh Thiển ngồi thẳng dậy, thế nhưng lần này, cô đã không còn sợ hãi như lần trước nữa.

Cái bóng trắng tinh trên tường đang đong đưa, cô co người lại, ôm chặt đầu gối. Có một thứ âm thanh phát ra, vừa như tiếng gió, lại giống tiếng người khóc rất nhỏ, rất nỉ non.

Bỗng nhiên, Vinh Thiển nhìn thấy một thứ phát ra ánh sáng màu đỏ mà Lê Cảnh Trình đã đặt trên giá sách.

Lê Cảnh Trình rời đi chưa được bao lâu, bây giờ vẫn còn ngồi trong xe. Từ vị trí này của anh có thể nhìn rõ nhất cử nhất động trong gian phòng kia, dĩ nhiên, anh cũng nhìn rõ được hình ảnh quỷ dị trên bức tường trắng!

Ngón tay anh lướt nhanh trên bàn phím máy tính, tâm trạng khá tốt, thể hiện rõ trên mặt. Tiếng gõ chữ vang lên, ánh sáng màn hình hắt lên khuôn mặt, Lê Cảnh Trình hơi nhướn mày, đôi môi hơi nhếch lên, đưa tay gõ lần cuối cùng rồi ngả người về sau, hai tay đặt sau gáy, ánh mắt chỉ hơi rời đi một lát lại quay về màn hình.

Vinh Thiển im lặng nhìn theo cái bóng quỷ dị kia lướt đi về phía cửa. Rồi bỗng nhiên, một tiếng hét chói tai vang lên, cô hoảng hồn, vội khom người bịt chặt hai tai Gạo Nếp, con bé chỉ hơi giật mình nhưng không tỉnh giấc.

Trên tường, cái bóng dần nhỏ lại thành một chấm bé tí rồi biến mất luôn.

Vinh Thiển tròn mắt nhìn, hừ, quả nhiên có người giả thần giả quỷ để hù dọa cô.

Lệ Cảnh Trình tắt máy tính, khởi động lại động cơ xe.

Một sự kiện khác xảy ra trong căn phòng khác.

Đối phương nhanh chóng tháo tai nghe, một tay che tai, màng nhĩ đau nhói như thể cả đầu sắp nổ tung ra. Vừa nãy, chỉ trong nháy mắt, màn hình trước mặt xuất hiện màu xanh kèm theo một thứ âm thanh rất khó chịu, làm người ta đau muốn chết.

Lệ Cảnh Trình trở lại Đông Uyển, nhìn đồng hồ, đã 11 giờ.

Trong phòng ngủ đèn vẫn sáng, Vinh Thiển nghe thấy tiếng bước chân tới gần cửa bỗng dừng có cảm giác ức chế kích động. Anh vừa đẩy cửa bước vào liền thấy cô đang ngồi ở mép giường.

"Thế nào, không có gì chứ?"

"Anh đã làm gì?"

Lệ Cảnh Trình tiến lên, nhìn về bức tường kia: "Nếu như trong nhà chỉ đơn giản là xuất hiện một bóng ma thì chắc chắn không phải do ai đó đóng vai, huống hồ em nói nó có trang phục giống hệt như của bà, vậy càng không thể. Anh nghĩ kỹ rồi, đó chỉ là tiểu xảo dùng một tấm ảnh khổng lồ khiến em thấy bóng ma ấy rồi bắt đầu theo trình tự. Có điều, đối phương dùng phương thức khá tiên tiến, lại quá quen thuộc với đường đi lối lại trong Đông Uyển, cho nên muốn làm việc này cũng không khó."

Vinh Thiển cười lạnh: "Chẳng lẽ vì muốn làm em sợ mà phải tốn nhiều công sức như vậy sao?"

Lệ Cảnh Trình đặt hai tay lên vai cô: "Đây là nhà họ Lệ, bọn họ dám dùng mọi thủ đoạn dồn em xuống địa ngục nhưng lại không thành, vậy thì hãy để anh cho cả đám sống mà không bằng chết đi."

Vinh Thiển nghe anh nói, bất giác liên hệ với khuôn mặt ban ngày còn mỉm cười với cô một cách chân thành mà run run.

Anh cũng không muốn cô phải suy nghĩ nhiều, lát sau đã nở một nụ cười trên môi.

Vinh Thiển giả vờ không hiểu: "Làm cái gì?"

"Anh đã thay em giải quyết chuyện lớn như thế mà giờ em giả như không có đây hả?"

"Bảo vệ phụ nữ luôn là trách nhiệm chính đáng của đàn ông!"

Bàn tay Lệ Cảnh Trình không an phận trượt dần từ bả vai xuống tới thắt lưng cô: "Nếu vậy, an ủi nỗi lòng đàn ông có phải nên là trách nhiệm của phụ nữ?"

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh: "Cũng cần nói trước, nếu anh cứ so đo tính toán như thế thì sau này ai còn dám làm việc cùng?"

Nói rồi cô cắn môi dưới, sau đó kiễng chân hôn lên má anh.

"Được rồi chứ?"

"Ai nói với em là được rồi? Ít nhất cũng phải hôn lên môi chứ?"

Vinh Thiển muốn đi ngủ, Lệ Cảnh Trình vất vả lắm mới có cơ hội này, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Anh ôm lấy Vinh Thiển, không cho cô trốn tránh.

Và dĩ nhiên, Vinh Thiển chỉ còn cách chiều theo ý anh.

Lệ Cảnh Trình nhìn chăm chăm Vinh Thiển, ở phương diện này, cô quá ít khi chủ động, kể cả hôn.

Hai người bọn họ, từ trước giờ vẫn luôn là anh chủ động theo đuổi, chưa bao giờ thay đổi, Vinh Thiển chạy ở phía trước, anh cứ miệt mài chạy theo phía sau, bất chấp mọi thủ đoạn để níu cô quay lại, có lẽ chính anh cũng đã quên mất bản thân mình là ai.

Vinh Thiển ngập ngừng hôn lên môi Lệ Cảnh Trình, vành tai đã bắt đầu phấm hồng. Hai cánh môi vừa chạm nhẹ cô đã muốn rút lui.

Không ngờ, anh giở trò, ôm eo cô khiến cô không cách nào dứt ra được.

Lệ Cảnh Trình hé môi, Vinh Thiển ngạc nhiên, giãy giụa mấy cái.

Khi đầu lưỡi anh lách qua hàm răng cô chui vào miệng, phản ứng giãy giụa của Vinh Thiển liền biến mất.

Lệ Cảnh Trình một tay đặt sau gáy cô, từ từ nhấm nháp vị ngọt nơi đầu môi, càng ngày càng mãnh liệt. Vinh Thiễn chịu không nổi, hô hấp dồn dập, thở không ra hơi, tay đặt trên ngực anh đánh mấy cái.

Lệ Cảnh Trình còn chưa thoả mãn, tay không an phận bắt đầu mò mẫm bên trong thân thể cô.

Dục vọng dâng trào, biến cơ thể thành một thanh sắt nung.

Vinh Thiễn hết chịu nổi, dùng sức đẩy anh ra: "Không được."

Thần sắc Lệ Cảnh Trình có chút tức giận, đây là cơ hội tốt mà.

"Vì sao không được? Em đã quay lại với anh rồi đấy."

"Lệ Cảnh Trình, dùng sức mạnh cưỡng ép, em không phải là đối thủ của anh."

"Chúng ta là vợ chồng, chuyện này hẳn là cặp vợ chồng nào cũng làm chứ?" Lệ Cảnh Trình nghiêm túc hỏi.

"Nhưng em không thích."

Lệ Cảnh Trình cúi đầu nhìn cô: "Em nói cái gì?"

Vinh Thiễn khẽ cắn môi dưới: "Thật sự, em không có hứng thú."

Câu này của cô rất nghiêm túc.

"Vì không thoải mái, hay vì cái gì?"

Vinh Thiễn không thể thản nhiên mà nói tiếp vấn đề này: "Em không biết vì sao người ta cứ mưu cầu danh lợi, dù sao, đối với em đều là không thích."

Lệ Cảnh Trình nhìn cô một lát rồi nói: "Nhưng mà kĩ năng của anh cũng không kém, đúng chứ?..."

Vinh Thiễn giơ tay lên đánh nhẹ vào mặt anh.

"Sao lại đánh anh?"

Cô nghiêng người, kĩ năng không kém cái gì chứ? Chẳng phải muốn nói tới kinh nghiệm từng trải với phụ nữ sao?

Đấy đều là luyện thành thói, đâu phải ai từ nhỏ đã già đời như thế.

Lệ Cảnh Trình cười cười, hiểu ra, bàn tay không an phận lại bắt đầu di chuyển: "Em thả lỏng một chút, thoải mái mà hưởng thụ, như vậy sẽ cảm

thấy chuyện này thật tuyệt vời."

"Không hề tuyệt vời."

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống mép giường: "Thiến Bảo, chẳng lẽ..."

Lần đầu tiên anh cảm thấy hơi ngượng, không biết nói tiếp thế nào. Nếu nói hết câu thì lòng tự tôn của anh sẽ thật thảm thương.

Vinh Thiến nhìn anh tò mò.

"Chẳng lẽ, em không có cảm giác ấy...?"

"Cảm giác gì?"

Lệ Cảnh Trình như bị dội một chậu nước lạnh, lát sau tứ chi đều cứng ngắt, gan bàn chân bắt đầu lạnh.

"Cảm giác ham muốn ấy."

Vinh Thiến lắc lắc đầu: "Chỉ thấy đau muốn chết."

Lệ Cảnh Trình vội vàng cầm tay cô: "Vậy em có phản ứng gì?"

Vinh Thiến rút tay về: "Chúng ta đừng nói về chuyện này nữa được không?"

Nếu Gạo Nếp nghe thấy thì làm sao đây?

"Liên quan đến hạnh phúc cả một đời người, cần phải nói rõ ràng chứ."

"Thì... cũng có chút thoải mái, nhưng hơi khó chịu."

"Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó."

Lệ Cảnh Trình chưa từng chú ý đến việc này, trước đây, mười lần thì mất chín lần cô không tình nguyện, về sau dần dần không thêm phản kháng. Có điều, dù đau cô cũng không kêu, anh còn tưởng cô nhịn được.

Anh trầm mặc, nếu vậy, nghĩa là sau lần đầu tiên ấy, trong lòng cô tồn tại một bóng ma tâm lý khá lớn.

Anh nằm trên giường ôm cô: "Hôm khác anh sẽ đưa em đi khám."

Vinh Thiến lật người, quay lưng về phía anh: "Cũng không phải bệnh gì."

Lệ Cảnh Trình biết rõ không thể vội, chỉ có thể tìm cơ hội, sau này khi cô đã có cảm giác thì mới có thể mong cô thích chuyện này.

—
Ngày hôm sau.

Lệ Cảnh Trình đã rời khỏi nhà từ sáng sớm, chạng vạng tối mới trở về, tắm rửa xong mới ôm Gạo Nếp xuống lầu.

Vinh Thiển ngồi trong phòng khách xem tivi, anh đi tới trước mặt cô: "Hôm nay, chúng ta về nhà ăn cơm."

Nói xong anh liền đi ra cửa, Vinh Thiển đành phải tắt tivi đi theo anh.

Thịnh Thư Lan quét tước sạch sẽ các gian phòng trống theo thói quen. Vừa định ra khỏi phòng đã có một cánh tay chặn ngang người.

Lệ Cảnh Tâm ngăn cô lại: "Vội vàng thế làm gì?"

Cô giật mình, thấy trên hành lang không có người khác.

"Tôi, tôi còn có việc."

"Cùng chơi một ván cờ đi."

Thịnh Thư Lan giấu hai tay giấu sau lưng: "Hôm nay tôi không được khoẻ, vừa nãy quét dọn không cẩn thận làm tay bị thương."

Lệ Cảnh Tâm nheo đôi mắt phượng dài hẹp, có vẻ nguy hiểm: "Đã không khoẻ, tại sao không nghỉ ngơi mà còn tới đây âm mưu làm cái gì?"

"Tôi..."

Lệ Cảnh Tâm đưa tay về phía cô khiến cô hoảng loạn, muốn chạy trốn khỏi đây. Hắn thuận thế ôm hông cô: "Chớ có vùng vẫy, tôi cũng không ăn thịt em, em chạy cái gì?"

"Anh còn như vậy, tôi hô lên đấy."

"Em hô đi, đợi khi cả nhà tới đây, tôi sẽ nói với ba, tôi muốn cưới em làm vợ, để xem anh cả có còn muốn em nữa hay không."

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn biết cách uy hiếp cô. Thịnh Thư Lan quả nhiên ngoan ngoãn câm miệng.

Ngón tay hắn khẽ lướt qua vành tai cô, lạnh lạnh. Lệ Cảnh Tâm ôm cô chặt thêm một chút: "Hôm nay anh cả sẽ qua đây ăn cơm chiều, em nhớ biểu hiện cho tốt."

Nói xong liền đẩy cô ra.

Thịnh Thư Lan nhìn hẫng một lát rồi vội vàng rời đi.

Cô không biết hẫng lên cơn thần kinh gì, chỉ là đối với mấy hành động biến thái của hẫng, cô sớm đã quen rồi.

Buổi tối dùng cơm, mọi người cùng ngồi xuống, Thịnh Thư Lan vẫn ngồi bên cạnh Thẩm Tĩnh Mạn.

Lệ Cảnh Vân vừa muốn cầm đũa, Lệ Cảnh Trình đã mở miệng: "Hai ngày trước, trong Đông Uyển xảy ra một chuyện quỷ quái, có ai biết không?"

"Chuyện quỷ quái?" Cung Dụ khẽ run run: "Anh đừng dọa người."

Thẩm Tĩnh Mạn liếc nhìn: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Bà nội hiện hồn về."

Cung Dụ đánh rơi chiếc đũa: "Đang vui vẻ như vậy, tự dưng cậu nói chuyện này làm gì?"

Lệ Cảnh Trình đan mười ngón tay, ánh mắt vô tình mà hữu ý nhìn về Thịnh Thư Lan: "Thư Lan, chính em đã nói với Vinh Thiển, bà đã chết bất đắc kỳ tử ở Đông Uyển."

Thịnh Thư Lan gật gật đầu: "Phải, em cảm thấy cô ấy cần được biết chuyện này"

"Ô. Không phải cũng chính em là người đã gây ra chuyện kia?"

Thịnh Thư Lan phản ứng rất chậm, đến lúc mọi người cùng đổ dồn ánh mắt về phía mình, cô mới kinh ngạc: "Mọi người đều nghi ngờ em sao? Không, không phải em."

"Thư Lan, là do em đã sai. Em nói với Thiển Thiển những lời đó làm cái gì? Xem đi, bây giờ cô ấy chỉ cần nhìn thấy bóng cây lung lay cũng đã liên tưởng đến hình ảnh đáng sợ đó, như vậy, lỗi là của em."

Thịnh Thư Lan ra sức xua tay: "Thật sự em không cố ý, chuyện kia ai cũng biết rồi mà."

"Làm sao có thể cùng một ngày, sáng em nói chuyện ấy, đến tối bóng ma liền xuất hiện?" Ngờ ngợ Lệ Cảnh Trình không nặng không nhẹ.

Thịnh Thư Lan ngẩn người, dĩ nhiên là hiểu ý tứ trong câu nói của Lệ Cảnh Trình.

"Cảnh Trình, ý anh nói em gây chuyện?"

"Thư Lan, vì sao vành tai em lại có thuốc đỏ?"

Thịnh Thư Lan mờ mịt đưa tay lên sờ tai: "Cái gì mà thuốc đỏ?"

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi kế bên cũng nhìn sang: "Thư Lan, tai con làm sao vậy?"

"Con, con không biết."

Vinh Thiển không ngờ Lệ Cảnh Trình lại nhân cơ hội mọi người tập trung đông đủ mà vạch trần tất cả như thế. Lệ Cảnh Tâm chậm rãi gấp thức ăn, Thịnh Thư Lan nuốt nước bọt: "Em không hề giả thần giả quỷ."

"Tối hôm qua tôi đã dùng chút thủ thuật phá đi "bóng ma" kia, kẻ đó chắc chắn bị thương ở tai."

Thịnh Thư Lan bất giác nhớ đến chuyện vừa xảy ra ở hành lang liền nhìn về phía Lệ Cảnh Tâm đang ngồi đối diện.

Đối phương thần thái tự nhiên, chuyên tâm gấp thức ăn, như thế chuyện mà mọi người đang nói không hề liên quan tới hẳn.

Hai chị em nhà họ Cung im lặng ngồi nghe, bấy giờ mới lên tiếng: "Thư Lan, thật không ngờ cô còn có ý đồ này đây."

"Con thật sự không làm."

Thịnh Thư Lan ra sức chối bỏ, cho cô thêm một trăm cái miệng cũng nhất định không thể giải thích mọi chuyện.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng.

Thịnh Thư Lan chưa từng thấy anh bày ra vẻ mặt ấy với mình, chân tay có chút luống cuống: "Cảnh Trình, hãy tin em..."

"Tôi biết, em vẫn còn nhớ rất rõ những chuyện gì đã xảy ra giữa hai chúng ta."

Lệ Cảnh Trình giao Gạo Nếp cho người giúp việc, ý bảo đem con bé sang chỗ khác chơi: "Vinh Thiển rời khỏi đây ba năm, em đã rất vất vả chăm sóc Gạo Nếp, cũng giúp đỡ tôi rất nhiều, tất cả tôi đều biết. Nhưng có một số

việc mãi không thể thay đổi được. Bây giờ đây, em tìm cách hại người thân của tôi, đó chính là làm tổn thương tôi. Tôi yêu Vinh Thiển, đó là điều chắc chắn, ba năm trước đã yêu, ba năm sau lại càng yêu."

Vinh Thiển nóng ruột, cúi thấp đầu, nghe thấy Lệ Cảnh Trình nói những lời này vẫn không hề ngẩng mặt.

Thịnh Thư Lan không kiềm chế được bắt đầu khóc.

Lệ Cảnh Trình lại còn nói thêm: "Đêm đó, tôi đã nói rõ với em, tôi đối với em không hề có tình yêu, cho nên em đừng trách cứ tôi vong ân phụ nghĩa, tâm trí hồ đồ. Cho dù trước đây tôi với em suốt ngày kề cận, em chăm sóc, quan tâm tôi, cùng sống trong một nhà, nhưng, tất cả đều không nói lên được điều gì cả. Sau này, Đông Uyển không chào đón em, Vinh Thiển và tôi lại càng không chào đón em, rõ rồi chứ?"

Chỉ mấy câu, tất cả đã bị thổi bay như cát bụi.

Lòng Thịnh Thư Lan bây giờ rất hỗn loạn, đau đớn có, thống khổ có, còn có cả kinh ngạc đến không thể tin được.

Người anh yêu đã trở về, cho nên anh không cần cô nữa!

Thịnh Thư Lan nắm chặt đôi đũa trong tay, trờ lờ đi, dường như cô không còn cách nào để phát tiết.

Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay Vinh Thiển: "Thư Lan, tôi đối với em không hề có loại quan hệ nào khác."

Rồi anh nhìn về phía Thẩm Tĩnh Mạn: "Mẹ, nếu mẹ cảm thấy đau lòng thay cho đứa con gái này, vậy mau mau tìm một nhà khá giả mà gả đi. Con, Lệ Cảnh Trình kiếp này chỉ có một người phụ nữ duy nhất, cô ấy cũng đã trở về rồi."

Nơi cổ họng Vinh Thiển như nghẹn lại, cô ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt phức tạp của hai chị em nhà họ Cung.

Có người phụ nữ nào lại không hi vọng người đàn ông của mình nói ra lời ấy?

Hai mắt Thịnh Thư Lan đỏ hoe, nước mắt rơi không ngừng.

Thẩm Tinh Mạn trừng mắt nhìn Lệ Cảnh Trình: "Có chuyện gì thì từ từ mà nói."

Dù gì thì cũng đang ngồi trước bàn ăn, phải để ý tí chứ?

"Mẹ, con không muốn cho Thư Lan thêm chút hi vọng nào ở con cả."

Thịnh Thư Lan cuối cùng cũng buông đũa xuống, miễn cưỡng cười nhưng giọng nói khàn khàn: "Em hiểu rồi."

Lệ Cảnh Tâm nhìn chăm chăm cô. Cô vốn luôn như vậy, mặc dù việc xảy ra không phải do mình làm nhưng vẫn luôn phải chấp nhận, không cãi cự, không giải thích.

Thịnh Thư Lan đứng lên: "Ba, mẹ, mẹ hai, mẹ nhỏ, trong người con không được khoẻ, con xin phép về phòng nghỉ ngơi."

Lệ Cảnh Vân này giờ luôn im lặng, nhìn cô rồi gật đầu: "Đi đi."

Thịnh Thư Lan đi rồi, Vinh Thiển nhìn theo bóng lưng cô, vừa hiu quạnh vừa đáng thương.

Ăn xong cơm chiều, Vinh Thiển hỏi: "Anh nói xem, thực sự là Thịnh Thư Lan làm sao?"

"Tại sao em lại hỏi vậy?"

"Cô ấy hầu như đều ở trong nhà, làm sao có cơ hội tiếp xúc với những loại kĩ xảo tinh vi như thế?"

Người như Thịnh Thư Lan chính xác là bông hoa trong nhà kính.

Lệ Cảnh Trình cầm tay cô: "Mặc kệ thế nào, chuyện này đã qua rồi, cái cốt yếu là anh muốn em thoát được bóng ma tâm lí trong lòng."

"Em làm sao?"

Anh nở nụ cười đầy hàm ý: "Anh và Thịnh Thư Lan từng có quan hệ, đấy chính là bóng ma tâm lí trong em."

Sau bữa cơm chiều này, Thẩm Tinh Mạn cực kì phiền muộn.

Nếu Thịnh Thư Lan thật sự làm ra loại chuyện đó, như vậy bà thật sự không cách nào nói giúp cô được.

Lầu trên, cửa phòng đóng chặt, Thịnh Thư Lan nằm trên giường, lòng đau đốn không thôi.

Mặc dù cửa khóa trái nhưng Lệ Cảnh Tâm vẫn có thể đi vào, trên tay là một chùm chìa khoá.

Vừa vào, tiếng khóc thương tâm liền lọt vào lỗ tai Lệ Cảnh Tâm. Hẳn chắc chắc hai tiếng: "Khóc cái gì? Dù sao cũng đâu có ai quan tâm em?"

Thịnh Thư Lan ngồi bật dậy: "Ra, ra ngoài!"

Lệ Cảnh Tâm thở dài: "Em muốn người khác nghe thấy?"

"Cứ việc, ai muốn nghe cứ nghe!" Thịnh Thư Lan hét lên, cầm gối ném về phía hẳn: "Để tôi yên."

Lệ Cảnh Tâm giơ tay bắt được chiếc gối, chợt cảm thấy buồn cười, con mèo nhỏ nay cũng đã biết phản kháng rồi sao?

Hẳn tiến lên ôm cô: "Như vậy không phải rất tốt sao?"

"Anh hại tôi, chính anh đã hại tôi!"

"Phải, tôi cũng không nói tôi là người đơn giản."

Hai mắt Thịnh Thư Lan đỏ hoe: "Vì sao lại đúng lúc như vậy, buổi tối liền có chuyện ma quái? Những lời tôi nói với Vinh Thiển, làm sao anh lại biết?"

"Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy em quá thẳng thắn, thầm nghĩ nhất định là em sẽ không giấu điều gì, nói cho cô ta biết ngày xưa bà nội chết ở Đông Uyển ngay khi cô ta chuyển tới."

Lệ Cảnh Tâm lau nước mắt cho cô: "Em xem, tôi còn hiểu rõ em hơn cả bản thân em đấy, phải không?"

Thịnh Thư Lan cảm thấy bị ai, khóc lớn, Lệ Cảnh Tâm liền ôm cô vào lòng.

"Em và anh cả luôn không rõ ràng, như vậy cũng tốt. Kể từ bây giờ em hãy xem đó là đoạn kí ức trong lòng, đừng hao tâm tổn trí dành tình yêu cho anh ấy nữa."

"Vốn dĩ..." Thịnh Thư Lan tỉnh ngộ: "Anh giả thần giả quỷ dọa Vinh Thiển, là vì..."

"Phải, là tôi muốn em với anh cả phải ngả bài."

"Tôi hận anh!"

Thịnh Thư Lan run rẩy, cô vẫn luôn cẩn thận bảo vệ mối quan hệ ấy, vậy mà đến cuối cùng lại bị chính người đàn ông trước mặt làm vỡ tan.

Lệ Cảnh Tâm nghe thấy ba chữ này, cười lạnh: "Hận tôi? Em không cần la toáng lên như thế, dùng đầu óc mà suy nghĩ kĩ xem, người thông minh như anh cả mà lại nghi ngờ một người không có năng lực như em sao? Những lời đó cũng chỉ có phụ nữ mấy người tin thôi. Anh ta đã dễ dàng phá tan được hình ảnh ma quái ấy do tôi làm, chắc chắn đã biết ai là thủ phạm. Vậy mà lại chọn trước bàn cơm mà vạch trần em. Em nghĩ là vì sao? Tôi và anh ta, đôi bên cùng hưởng lợi, anh ta biết thời biết thế, đùn đẩy mọi trách nhiệm lên người em, như vậy, vừa dứt được em lại không ai có thể trách cứ."

Thịnh Thư Lan như bị rút sạch đường khí, ngơ ngẩn ngồi ở đó không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, cô lắc đầu: "Anh ấy sẽ không làm vậy!"

Lệ Cảnh Tâm duỗi thẳng chân: "Vậy em thử giải thích xem?"

Thịnh Thư Lan vẫn cảm thấy, Lệ Cảnh Tâm sẽ không tuyệt tình đến thế.

"Hiện tại anh ta và Vinh Thiển mới là người một nhà, em còn định làm gì?"

Hy vọng trong mắt Thịnh Thư Lan vỡ tan. Cô lại che mắt khóc.

Lệ Cảnh Tâm không nghĩ tới Vinh Thiển lại khó đối phó đến thế, nhất quyết không chịu kí tên lên tờ giấy kia để anh còn lên đi làm giấy chứng nhận kết hôn, thật khiến người khác lo lắng không yên.

Mỗi năm nhà họ Lệ sẽ tổ chức một bữa tiệc, năm ngoái là do Thẩm Tĩnh Mạn thu xếp. Cung Khanh, Cung Dụ tuyệt đối không nhúng tay vào việc này, Thẩm Tĩnh Mạn thấy sắp tới ngày, trong lòng đã có tính toán.

Ngày hôm đó, nhà họ Lệ mời khách là họ hàng thân thích của Thẩm Tĩnh Mạn.

Đối phương trạc tuổi năm mươi, ăn mặc quý phái, nhìn thấy Thẩm Tĩnh Mạn liền mở miệng: "Chị."

Thẩm Tĩnh Mạn dẫn người đó lên lầu: "Mau mau lên lầu đi."

Quản gia đưa món điểm tâm qua, Cung Khanh ở trong phòng khách nghe nhạc, thấy hai người đi qua cửa liền tò mò.

Ở nơi này, biệt tài giỏi nhất của phụ nữ chính là cách vách tường ngăn vẫn nghe ra mọi chuyện.

Cung Khanh rón rén lên lầu, đi tới phòng ngủ của Thẩm Tĩnh Mạn, cởi giày cao gót rồi sán lại gần cửa.

Bên trong có giọng nói.

"Hôm nay ở lại đây ăn cơm tối đi, lâu rồi chúng ta không cùng ăn cơm."

"Chị, hôm nay em tới là có việc gấp."

"Làm sao vậy?"

"Cảnh Trình quay lại Lại Hải rồi sao?"

"Đúng vậy."

"Với ai vậy?"

Thẩm Tĩnh Mạn uống một ngụm trà: "Vinh Thiển, cả Gạo Nếp nữa."

"Nghĩa là đoàn tụ cùng vợ con nhỏ?"

Thẩm Tĩnh Mạn nói: "Cũng không hẳn, chúng cứ quần lấy nhau như keo, Cảnh Trình ngốc nghếch quá, em cũng gặp Vinh Thiển rồi đấy, chị thấy nó chẳng có gì tốt cả."

Người phụ nữ kia thấp giọng: "Vậy tại sao hai vợ chồng nó lại ly hôn?"

"Em nói cái gì?" Thẩm Tĩnh Mạn kinh hãi: "Hai đứa nó ly hôn?"

Mặc dù không hài lòng về Vinh Thiển nhưng Thẩm Tĩnh Mạn chưa từng nghĩ sẽ có loại chuyện này.

Ngoài cửa, Cung Khanh mở to hai mắt, ngẩn người.

"Không phải sao? Đơn ly hôn là do cả hai bên cùng kí cách đây không lâu."

Cung Khanh sợ bị phát hiện, vội vàng xuống lầu.

Thẩm Tĩnh Mạn cả ngày không yên. Tới lúc ăn cơm chiều, Lệ Cảnh Vân bảo quản gia đi gọi vợ chồng Vinh Thiển xuống.

Cung Khanh mừng thầm, chuyện tốt như vậy hẳn là nên chọn lúc đông người mà nói, sẽ có kịch hay để xem.

Lệ Cảnh Vân nói về chuyện tổ chức bữa tiệc, Thẩm Tĩnh Mạn nhìn Vinh Thiển, nói: "Năm nay, có lẽ lại là mẹ làm rồi."

Cùng Khanh nghe vậy, tiếp lời: "Chị à, sao lại thế được? Đây là trách nhiệm của Thiển Thiển, trước sau gì cũng phải đảm nhận, chi bằng bây giờ cứ để con bé làm luôn. Đến lúc ấy, chúng ta giới thiệu với khách mời thân phận con dâu cả nhà họ Lệ của con bé luôn!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 20 : Lệ Cảnh Trình, anh quỳ xuống!

Edit: Dế Mèn

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn tái xanh.

"Để tôi làm vậy. Thiển Thiển mới đến, có một số thứ bậc lễ nghĩa chưa hiểu."

"Chị cả, không hiểu thì chị có thể dạy mà! Trước đây chị cũng đã nói với chị em tôi như thế. Bây giờ Thiển Thiển là con dâu của chị, chị cứ giấu tịt như thế không phải là không chịu thừa nhận cô con dâu này chứ?"

Vinh Thiển cảm thấy cơm trong miệng nuốt xuống cổ họng khô khốc vô cùng.

Củng Khanh mà có thể nói tốt dùm cô ư?

"Mẹ! Mẹ hai! Chuyện tiệc tùng con chưa từng làm, thực sự là không được đâu."

"Ông à, chị em nói phải. Chúng ta đã nhận Vinh Thiển là con dâu nhà họ Lệ, có một số việc không phải nên cho nó học đi?"

Lệ Cảnh Vân thường không tham dự vào chuyện đấu khẩu của mấy người phụ nữ, nhưng chuyện này liên quan tới tiệc tùng nên cũng gắng mở miệng nói: "Phải đấy. Tĩnh Mạn, bà chỉ cho Vinh Thiển một chút, để con bé từ từ mà làm."

Vinh Thiển có cảm giác "không có trâu bắt chó đi cày" ấy...

Thẩm Tĩnh Mạn mặc dù tức giận trong lòng, nhưng tạm thời chỉ có thể đồng ý trước, hơn nữa thái độ của Lệ Cảnh Trình với Vinh Thiển cũng chẳng có gì là muốn ly hôn.

Công việc chuẩn bị tiệc rất phức tạp, từ trong tới ngoài sân, đủ kiểu cách, chuẩn mực phải chú ý. Nhìn Vinh Thiển gục xuống bàn xem tư liệu, Lệ Cảnh Trình đi qua ôm bả vai cô: "Có phải chưa thích ứng được?"

"Em chưa từng làm mấy thứ này."

Người đàn ông nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ của cô, anh để mớ giấy tờ qua một bên: "Em chỉ cần ở một bên xem là được rồi. Mẹ thường xuyên

làm mấy thứ này, sẽ có cách giúp em quen."

"Em chỉ sợ mình làm gì sai."

Thấy dáng vẻ cô lo nơm nớp, Lê Cảnh Trình không nói nữa mà đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ.

Anh không biết lúc trước anh kiên quyết phải về Lại Hải có phải là sai hay không.

Anh cảm thấy Vinh Thiển có thể ứng phó được hết, nhưng lại quên mất chuyện ứng phó này nọ làm cô tốn bao nhiêu sức lực.

Lê Cảnh Trình luôn muốn cho Vinh Thiển nửa đời sau được tràn ngập hoa sáng, rời xa nơi âm u ẩm ướt, nhưng còn có chỗ nào âm u hơn cái nhà này chứ?

Mấy ngày nay Vinh Thiển không thể không tới chỗ Thẩm Tĩnh Mạn, nhìn thấy Thịnh Thư Lan, cô thường đều ngồi im một bên, không nói chuyện.

Thẩm Tĩnh Mạn lật một trang giấy: "Trước đây, hương liệu đều do Thư Lan chuẩn bị, vừa tiện lại tiết kiệm được thời gian. Con xem?"

Vinh Thiển nhìn về phía Thịnh Thư Lan cách đó không xa.

Một số chuyện quyết định rồi mới nói. Vinh Thiển đứng dậy đi tới chỗ Thịnh Thư Lan.

"Thư Lan!"

Cô ấy giật mình: "Thiến Thiến."

"Mẹ nói hương liệu đều là cô chuẩn bị, vậy lần này có được không?"

Thịnh Thư Lan gật đầu chắc nịch: "Không thành vấn đề."

"Cảm ơn."

Cô ấy miễn cưỡng cười: "Đều vì chuyện trong nhà, không cần cảm ơn."

Dạ tiệc tối hôm nay, Vinh Thiển đi tới hội trường bố trí sớm.

Cô mặc một lễ phục trễ ngực màu vàng ánh, mái tóc đen nhánh búi sau ót, trên cổ vẫn mang sợi dây chuyền Lê Cảnh Trình tặng.

Thịnh Thư Lan đi cùng Thẩm Tĩnh Mạn qua. Thịnh Thư Lan mặc đồ luôn luôn rất bảo thủ, màu tím nhạt có vẻ là màu cô ấy rất yêu, sườn xám xẻ tà

tới đầu gối, cổ áo cao, thẳng đứng, không để lộ một chút cảnh xuân nào.

Thẩm Tinh Mạn liếc nhìn cách trang điểm của Vinh Thiển thì giật mình:

"Sao con có thể ăn mặc như vậy?"

"Mẹ, đây là lễ phục dành cho dạ tiệc."

Khuôn mặt Thẩm Tinh Mạn trầm xuống, ngay cả Thịnh Thư Lan cũng xấu hổ không nhìn thêm.

Thời gian bắt đầu bữa dạ tiệc dần được đếm ngược nên người tới có vẻ như cũng đã đến đông đủ. Lệ Cảnh Trình dẫn con gái tới. Anh đưa Gạo Nếp cho Thẩm Tinh Mạn, còn mình thì đi xã giao với những trưởng bối nhà họ Lệ.

Những chiếc ly chân dài được xếp thành hình kim tự tháp cao. Cùng với tiếng "koong", Lệ Cảnh Trình mở sâm panh, đổ rượu vào chiếc ly trên cùng, khói trắng lượn lờ tỏa ra, rượu tràn xuống tầng thứ hai, rồi tầng thứ ba.

Hầu hết những người bên dưới ngẩng đầu, xuyên qua ánh đèn rạng rỡ xa hoa kia, cách một chồng ly pha lê trong suốt, nhìn về phía người đàn ông đứng trên sân khấu.

Đã từng là một cậu ấm con nhà giàu trăm ngàn người chạy theo, phong lưu phóng khoáng, lạnh lùng mê hoặc, thủ đoạn làm ăn có hạng, với phụ nữ càng hạng nhất.

Hôm nay, anh quang minh chính đại trở về Lại Hải tranh giành vị trí đứng đầu, chắc chắn sẽ rực rỡ chói sáng!

"Này, mấy người có từng nghe tin đồn anh ta với Tổng Trĩ Ninh chưa?"

"Sao lại chưa..."

Vinh Thiển đứng lẫn giữa đám người. Xung quanh, tiếng cười nói vui vẻ cùng tin đồn tình ái một chữ không lọt khỏi lỗ tai cô.

"Nghe nói Tổng Trĩ Ninh vì anh ta mà còn..."

"Suýt!" Người bên cạnh vội ngắt lời: "Đừng lảm miêng, sắp nhảy mở màn rồi."

Vinh Thiển lấy lại tập trung nhưng chẳng thể nào thoải mái nở nụ cười.

Sâm banh được rót xong, làn sương mù như khiến tầm mắt người ta mơ hồ. Pháo bông từ hồ nước xa xa được bắn lên. Lệ Cảnh Trình mặc bộ tây trang

màu đen, cao ngất, thật mê hoặc người khác.

Trong số những người ở đây có không ít người biết thân thế của Vinh Thiển. Gạo Nếp nhìn thấy ba ở trên sân khấu lại càng muốn đi lên. Con bé né tầm tay Thẩm Tĩnh Mạn, xông lên: "Ba!"

Một tiếng kêu giòn tan, vấy gọi biết bao nhiêu sự kinh ngạc.

Lệ Cảnh Trình biết đó là cơ hội vô cùng tốt. Vinh Thiển không vào bọc của anh thì anh cũng phải nhốt cô lại rồi mới nói.

Người đàn ông khom lưng bế Gạo Nếp. Anh đi tới trước micro: "Các vị trưởng bối! Những người bạn tốt! Đây là yến tiệc đầu tiên tôi tham gia sau khi trở về Lại Hải. Thời gian trôi rất nhanh, có một số tin tốt cũng chưa kịp thông báo ọi người."

Anh nhìn Gạo Nếp trong lòng: "Thật ra tôi đã kết hôn, còn có một con gái." Xung quanh có người giật mình, có người kinh ngạc ghen tỵ, cũng có người không vui trong bụng.

Thẩm Tĩnh Mạn nhớ tới lúc trước khi nghe chuyện này, bà không ngờ con trai thật sự công khai thân phận Vinh Thiển, nhưng ly hôn là chuyện lớn, con trai bà không thể nào không biết?

Không biết đang diễn ra trò khi gì chứ?

Lệ Cảnh Trình để con xuống, bước mấy bước vào đám đông. Khi ngón tay thon dài của anh vươn về phía cô, đèn trên đỉnh đầu chiếu ngược sang, trong nháy mắt cũng hấp dẫn theo toàn bộ ánh mắt của mọi người.

"Bà xã!" Lệ Cảnh Trình khẽ gọi.

Vinh Thiển hít một hơi dài, đưa tay chậm chậm đặt vào tay anh.

Cô một tay nhắc làn váy, bước từng bước lên bậc thang. Tổng cộng cũng chỉ là mấy bước, nhưng Vinh Thiển lại thấy dài dằng dặc như đã nửa đời người.

Cô cùng anh bước qua thịnh thế phồn hoa, đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tỵ của trăm ngàn người. Lệ Cảnh Trình nắm những ngón tay cô, lực nắm khiến Vinh Thiển tin rằng cho tới bây giờ anh vẫn không rời bỏ cô.

Vinh Thiện nở nụ cười, đứng trước micro; Lệ Cảnh Trình một tay bế con, tay kia ôm vai vợ.

"Đây là nửa kia của tôi."

Lúc trước, khi bọn họ đính hôn, ai cũng có tâm tư riêng, càng chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ làm bạn một đời; nhưng bây giờ, tâm tư Lệ Cảnh Trình đã là làm bằng sắt.

Phía dưới, tiếng vỗ tay rần rần, có người nói trai tài gái sắc, cũng có người nói duyên trời tác hợp.

Thịnh Thư Lan khoác màu trắng áo choàng đứng trong đám người, có dẹt gấm thêu hoa, cũng không làm cô thấy khác.

Cô cảm thấy thật cô đơn, thật cô đơn. Mùa đông vừa qua không lâu, sao cô lại thấy lạnh như vậy?

Lệ Cảnh Trình có hạnh phúc thuộc về anh. Hình ảnh anh và Vinh Thiện nhìn nhau khiến hai mắt cô chói đau vô cùng.

Trong đám người, bỗng có một giọng nữ vang lên: "Anh Lệ, anh và cô đây là vợ chồng danh chính ngôn thuận sao?"

Lệ Cảnh Trình đảo ánh mắt qua. Anh duyệt danh sách vô số người nhưng chắc chắn anh không nhận ra người phụ nữ này: "Đương nhiên."

"Nhưng sao tôi nghe hai người đã ly hôn?"

Lệ Cảnh Trình giật mình trong lòng. Thẩm Tĩnh Mạn hoảng hốt đến độ không biết làm gì, việc này mà bị bùng nổ ngay giữa đây, Lệ Cảnh Vân không tức điên lên mới là lạ.

Bà cẩn thận nhìn sang phía người đàn ông bên cạnh. Quả nhiên, sắc mặt Lệ Cảnh Vân đanh lại, hai hàng chân mày nhíu chặt.

Đôi mắt hạnh của Vinh Thiện lập tức trợn tròn cả kinh vì tin này.

Cô cảm giác rõ Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay cô lại, sắc mặt người đàn ông cũng đanh lại, khóe môi cắn chặt.

"Là ai mời cô tới? Tôi thấy cô thực sự có ý định tới phá rối."

"Tôi có thể tới đây thì đương nhiên là khách của nhà họ Lệ. Chỉ vì tôi quá hiếu kỳ nên mới hỏi câu đó. Tôi cũng nhìn ra được anh rất hạnh phúc,

nhưng chuyện anh ly hôn chẳng lẽ là cục dân chính bị nhầm?"

Thịnh Thư Lan cũng không cách nào tiêu hóa được tin tức này.

Cô thấy người phụ nữ kia đi tới, lấy ra một tờ giấy từ trong túi xách: "Anh Lệ, tôi chỉ là một người râu ria, anh không cần giải thích với tôi. Chỉ là tôi cảm thấy cô Vinh có quyền lợi được biết."

Vinh Thiển thấy cô ta thả tờ giấy xuống sân khấu. Vinh Thiển muốn đi qua xem lại bị Lệ Cảnh Trình kéo tay lại.

Hiển nhiên là cô không tin.

Nếu lời người kia nói là thật thì Lệ Cảnh Trình đã giả bộ quá tốt.

Cô giằng tay ra mấy cái, Lệ Cảnh Trình vẫn siết chặt không chịu buông ra, tựa như nếu lần này buông tay, chỗ khuyết khó khăn lắm mới lấp lại được sẽ bị đào lên lại.

"Thiên Bảo, đừng xem!"

Vinh Thiển hạ giọng: "Vì sao?"

Gạo nếp trong lòng Lệ Cảnh Trình bất an nhìn hai người: "Ba? Mẹ?"

Vinh Thiển gắng cười, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay Lệ Cảnh Trình, xong cô bước nhanh tới, khom lưng nhặt tờ giấy lên nhìn.

Người phụ nữ dưới sân khấu ngóng lên nhìn: "Cô Vinh, đây là giấy chứng nhận ly hôn của hai người. Cô xem thời gian đi!"

Ánh mắt Vinh Thiển dờ xuống. Quả nhiên là anh đã làm thủ tục ly hôn ngay ngày đó.

Nhưng anh gạt cô, nói là chưa làm, còn dẫn cô về lại Lại Hải. Móng tay hồng hồng của Vinh Thiển bấm vào mép tờ giấy A4. Cô bước từng bước tới trước mặt Lệ Cảnh Trình, vung tờ giấy kia lên: "Thật sao?"

Cô lại nhớ chuyện Lệ Cảnh Trình muốn chữ ký của cô, còn hỏi cô chứng minh thư của cô...

Vinh Thiển thật sự cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Niềm tin của anh với cô, sự chờ đợi anh dành cho cô, cũng chỉ như vậy.

Cổ họng Lệ Cảnh Trình khô khốc, hoàn toàn vứt những người còn ở đấy ra ngoài suy nghĩ.

"Lúc trước, anh không ngờ luật sư chăm chỉ như vậy, lập tức đem đi làm thủ tục ly hôn."

Xem ra là thật rồi.

Tia hy vọng cuối cùng của Vinh Thiển tan biến.

Giọng nói bỗng nhiên nghẹn nơi cổ họng, không thể thoát ra.

Ánh mắt cô chua chát không giấu được. Cô cũng không hiểu vì sao mình thấy khó chịu, ly hôn rồi không phải rất tốt sao?

Huống hồ mảnh ngọc bích cũng đã vào tay cô, cô không phải sợ Lệ Cảnh Trình lại bày ra chuyện xấu nào nữa.

Cô mím chặt môi, tia sáng trong mắt gợn sóng, Lệ Cảnh Trình cảm thấy vô cùng đau lòng. Dưới sân khấu, nhiều người đang xem, hôm nay thân thể Vinh Thiển lại bị bày ra dưới tình huống ngỡ ngàng như thế. Cô rũ cúi đầu. Nhìn xem, anh đã đưa cô vào tình huống như thế nào.

Lệ Cảnh Vân trầm giọng: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Thẩm Tinh Mạn nào dám nói thật: "Tôi, tôi cũng không rõ lắm."

Lệ Cảnh Vân nhìn xoáy vào mắt bà: "Không nói nổi! Đang yến tiệc tốt đẹp lại xảy ra chuyện thế này! Mặt mũi nhà họ Lệ chúng ta mất hết rồi!!"

Thẩm Tinh Mạn không dám nói tiếp. Bà và Vinh Thiển nhọc nhằn vất vả lo việc mấy ngày, chưa được hưởng nửa phần công lao, bây giờ lại bị trận bão táp ly hôn này làm hỏng hết.

Vinh Thiển buông lỏng cánh tay, ngón tay bấm vào tờ giấy. Cô nhìn Gạo Nếp trong lòng Lệ Cảnh Trình: "Con yêu, chúng ta về nhà."

"Hai người đi đâu?"

"Đã ly hôn thì anh đừng xen vào chuyện của em."

Vinh Thiển bước tới, định bế lấy Gạo Nếp.

Lệ Cảnh Trình né người: "Vinh Thiển, rốt cuộc anh đối với em thế nào em không nhìn thấy sao? Giấy kết hôn thì chúng ta có thể..."

Dưới sân khấu, người phụ nữ kia lại lên tiếng: "Anh Lệ! Rốt cuộc chuyện quan trọng hôm nay anh tuyên bố là ngày kết hôn hay ngày ly hôn đây?"

Đôi mắt Vinh Thiến thấm vẻ sầu não.

Gót giầy giẫm phải lễ phục màu vàng ánh kim nên cô thiếu chút nữa té ngã. Dù sao cũng đã chật vật lắm rồi, cô xoay người muốn xuống khỏi sân khấu. Cô muốn chạy trốn xa khỏi chỗ này, không phải nhận thêm những ánh mắt đầy suy đoán hay sung sướng khi người gặp họa của những người khác.

Cô đi càng lúc càng nhanh, vừa ngoảnh đầu đã thấy rất nhiều kẻ đang ưu nhả bưng ly rượu, nhưng đều vui vẻ chỉ trỏ người một nhà cô.

"Ly hôn? Sao có thể ly hôn?"

"Anh Lệ ấy phong lưu... Cô hiểu mà..."

"Nhưng cũng có con rồi, tiếc quá!"

Vinh Thiến bỗng nhiên dừng bước. Nỗi xúc động rất lớn, dù đang đau lòng khó chịu, lại như bị người ta dí mạnh đầu xuống làn nước lạnh.

Cô nhìn thấy Thẩm Tĩnh Mạn nơm nớp lo sợ nói nói với Lệ Cảnh Vân. Hai chị em họ Cùng chầm chọc, khiêu khích, chân mày cong lên như sắp đung tới tóc.

Vinh Thiến siết chặt hai tay. Cô quay người lại, thấy vẻ tủi thân trong đôi mắt của Gạo Nếp, thấy Lệ Cảnh Trình vẻ mặt ảm đạm đứng đó. Cô giận, sắp giận điên lên rồi.

Cô bị ném ra đây cho người khác chỉ trỏ, cũng bởi vì cô bây giờ đã không còn là vợ cả nhà họ Lệ.

Người đàn ông này nói muốn cưỡng chiều cô trong lòng bàn tay nhưng lại lấy đi danh phận cơ bản nhất của cô.

Cô thật sự muốn bỏ đi, để anh ta tự thu dọn cục diện rối rắm này.

Dưới sân khấu, không biết người phụ nữ này từ nơi nào nhô ra, cô ta hai tay ôm ở trước ngực: "Cô Vinh, không biết đứa con này là trước khi kết hôn, hay là..."

Trong mắt Lệ Cảnh Trình dâng lên sóng to gió lớn, giọng nói vô cùng lạnh lùng: "Cô câm miệng cho tôi! Cút ra ngoài!"

Người phụ nữ kia cười cười: "Ha ha, đây là sự hiểu khách của nhà họ Lê sao?"

Thẩm Tĩnh Mạn cũng bước ra: "Mời cô đưa thiệp mời ra đây."

"Đây xem như là gì đây? Quê quá thành giận? Nhưng mà ly hôn là ly hôn, cũng chẳng phải chuyện gì mất mặt..."

"Phải."

Đột nhiên từ sân khấu, một giọng nữ dứt khoát tiếp lời cô ta. Người phụ nữ neho mắt, nghiêng đầu nhìn qua, cô ta thấy khóe miệng Vinh Thiển điểm một nụ cười, bước chân ưu nhã nhẹ nhàng bước về phía Lê Cảnh Trình.

Ánh mắt Vinh Thiển chăm chú nhìn thẳng người đàn ông, rồi lại nhìn về phía mọi người dưới sân khấu: "Tôi và Cảnh Trình đã ly hôn bởi vì hai người đều còn trẻ, nhất thời có một quãng thời gian xúc động. Chẳng qua chỉ là tờ giấy ly hôn thôi, có thể đại biểu được gì?"

Phía dưới có không ít trưởng bối nhà họ Lê, nghe như thế, ai ai cũng cảm thấy khó chịu.

"Giấy ly hôn chứng mà còn không đại biểu được gì?"

"Cảnh Vân, ông xem coi nó nói cái gì!"

Vinh Thiển lại nhìn về phía Lê Cảnh Trình: "Chỉ cần tôi muốn, Lê Cảnh Trình lập tức sẽ kết hôn với tôi, ngày mai chúng tôi có thể đi tới cục dân chính đem giấy hôn về. Lê Cảnh Trình, anh nói có phải không?"

Những lời này chính là lời anh mong ước được nghe, ánh mắt Lê Cảnh Trình sáng ngời, giọng nói tức thì rất to: "Phải!"

Vinh Thiển lại nhìn về phía người phụ nữ kia: "Tôi không biết cô xuất phát từ mục đích gì. Đưa thông tin này ra, nếu quả thật là muốn tốt với tôi như vậy thì tôi cảm ơn cô. Tôi kết hôn với Cảnh Trình cũng sẽ không trắng trợn phô trương, cho nên đợi lúc kết hôn lại, nhất định không quên gửi thiệp mời cô, xin cô cứ để địa chỉ liên hệ lại."

Khóe mắt người phụ nữ lộ rõ vẻ khó chịu. Thẩm Tĩnh Mạn nghe xong thì thở phào, quay trở về cạnh Lê Cảnh Vân.

Người xung quanh còn đang nhao nhao bàn tán: "Thật là lấy hôn nhân làm trò đùa."

Vinh Thiển cất cao giọng: "Lệ Cảnh Trình, anh còn không quỳ xuống?"

Người đàn ông nheo mắt, đây là muốn ra oai phủ đầu anh tại chỗ sao?

Thẩm Tĩnh Mạn nghe cô nói như thế liền tái mặt.

Bắt con trai bà quỳ trước mặt mọi người?

Thịnh Thư Lan đứng sau đám người nhưng cô vẫn có thể thấy rõ ràng toàn cảnh trên sân khấu.

Cô cảm thấy, Lệ Cảnh Trình sẽ không làm được.

Có đánh chết anh cũng không làm được.

Kiều ngạo như anh, cao cao tại thượng như anh sao có thể quỳ xuống?

Người đàn ông từ từ thả Gạo Nếp trong lòng xuống.

Vinh Thiển nhướng cao chân mày, lớp phấn trên mặt sáng làm sinh động ngũ quan bức người của cô.

Người đàn ông bước lên một bước rồi đột nhiên quỳ xuống. Anh kéo Gạo Nếp tới: "Vinh Thiển, lấy anh đi! Anh thế Gạo Nếp ở đây, làm lễ vật cầu hôn của anh."

Giọng Gạo Nếp giòn tan hỏi: "Ba, 'thế' là gì?"

Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Trình duỗi bàn tay ra, sao cô lại có cảm giác bị ép lên Lương Sơn* nhỉ?

[t/n: 逼上梁山 - bức thượng Lương Sơn: Câu chuyện những người như Tống Giang, Lâm Xung trong truyện Thủy hử, do bị quan phủ áp bức, phải lên Lương Sơn tạo phản. Sau này dùng ví với việc vì bị ép quá nên phải làm một việc gì đó. (nguồn: wordpress nguoiquaduongat)]

Nếu như cô không chìa tay, nhiều người như vậy đang nhìn, còn lời thề son sắt vừa rồi của cô nữa; mà nếu chìa tay ra, có phải cho thấy cô đã đồng ý lời cầu hôn?

Gió nhẹ chầm chậm thổi tới mặt cô. Vinh Thiển giữ đi vế do dự trong mắt, sao lo được nhiều như vậy, trước mắt cứ qua cửa ải này rồi nói sau.

Cánh tay mảnh khảnh giơ ra, lúc được giao phó vào lòng bàn tay Lệ Cảnh Trình, anh cảm nhận rõ được sức nặng đè xuống. Đây không chỉ đơn giản là một bàn tay, còn có một phần trách nhiệm, không như những cái nắm tay với những phụ nữ trước, đây là nửa đời sau của anh.

Gạo Nếp cười, tự giác rút lui, chạy xuống sân khấu tìm Thẩm Tĩnh Mạn đòi ăn.

Thịnh Thư Lan ngây ngốc nhìn chăm chăm phía trên. Vũ khúc vang lên, suýt nữa thì quên mất còn đang trong buổi tiệc.

Vinh Thiển đặt tay lên bờ vai người đàn ông, điệu nhảy mở màn này vốn là để bọn họ nhảy.

Điệu valse làm người ta xao lòng mê say. Bước chân Vinh Thiển thành thạo, khéo léo, nụ cười làm cả khuôn mặt cô đáng yêu động lòng. Không ít người dẫn bạn nhảy tiến vào.

Một cái xoay người ưu nhã, gót giày cao chót vót của Vinh Thiển bỗng nhiên giẫm lên mu bàn chân của Lệ Cảnh Trình.

"A! Ngại quá!"

Lúc này nhiều người, chẳng ai chú ý tới bọn họ. Lệ Cảnh Trình không tin, vừa nãy còn điệu luyện như vậy, sao lại phạm lỗi như người tay ngang được?

Anh nhịn đau: "Không sao, nhảy đi!"

Vinh Thiển xoay tròn, lại xoay tròn, lại giẫm phải anh.

Chân mày Lệ Cảnh Trình hơi nhướng lên, dẫn cô ra một góc: "Anh chỉ là muốn tìm một cơ hội thích hợp để nói cho em biết thôi."

"Em lại thấy anh muốn mang giấy kết hôn mà không ai hay biết?"

Đôi môi mỏng của người đàn ông ghé sát tai cô: "Anh với em thế nào em vẫn chưa rõ sao?"

"Lệ Cảnh Trình, chúng ta ly hôn rồi, đừng có dựa vào gần em!"

Vinh Thiển né mặt, tựa như không muốn anh đụng chạm.

Thẩm Tĩnh Mạn đi theo cạnh Lệ Cảnh Trình: "Ông đừng nóng giận. Cảnh Trình, thằng bé này hồ đồ thôi."

Lệ Cảnh Vân hừ nhẹ, cầm ly rượu đi chào khách.

Thịnh Thư Lan đứng dưới hồ nước, nước bắn ra khiến cánh tay để trần của cô thấy lạnh lẽo. Tình huống lúc này, với cô mà nói quả thực là vô cùng nguy hiểm. Thậm chí cô cũng không hiểu được, rốt cuộc làm sao Vinh Thiển đem tình thế đảo ngược lại được.

Trên sân khấu, hai người ghé sát nhau cùng khiêu vũ. Tư thế của Vinh Thiển khá đẹp, như một đóa hồng nở rộ, tản mát ra mùi thơm tươi mát tràn ngập, phấn chấn tinh thần.

Thịnh Thư Lan nhìn thất thần. Bỗng nhiên, bỗng nhiên có người ghé sát vào cổ cô: "Ghen tị?"

Cô quá sợ hãi, vội vàng né: "Cậu hai, chỗ này là nơi công cộng."

"Nơi công cộng thì sao vậy? Đây cũng là chỗ nhà họ Lệ."

Thịnh Thư Lan cuống quýt định đi, Lệ Cảnh Tầm chặn phía trước cô: "Trốn cái gì? Nhìn thấy chuyện chuyện lúc này chưa? Thư Lan, nếu đổi lại là em, em đã khóc trên sân khấu từ lâu rồi đúng không?"

Về điểm này, Thịnh Thư Lan không phủ nhận.

Cô khẽ cắn môi dưới: "Đúng vậy."

"Cho nên, vị trí bên cạnh anh cả, em cũng đừng mơ ước." Lệ Cảnh Tầm xoay người, không nhiều lời với cô, lẫn vào giữa đám người.

Sau dạ tiệc, Vinh Thiển tự mình đưa lễ vật cho khách, đều là những món cô đã lựa chọn kỹ càng.

Khi khách khứa về hết đã là nửa đêm, Vinh Thiển mệt tới nỗi đôi chân bắt đầu tê dại. Thấm Tĩnh Mạn vẫn mặt nặng, đợi khi Lệ Cảnh Trình chuẩn bị đưa vợ con về Đông Uyển, Thấm Tĩnh Mạn nói: "Đi đây với mẹ!"

Lệ Cảnh Trình biết bà muốn nói gì: "Giờ hơn nửa đêm, có gì để nói? Có chuyện gì để hôm khác nói."

Nhìn cảnh trước mắt, Lệ Cảnh Vân một câu cũng không nói, đi về trước tiên.

Thấm Tĩnh Mạn rất sợ chị em họ Cùng mượn cơ hội làm lớn chuyện, đành phải vội vàng đuổi theo.

Trở lại Đông Uyển, Gạo Nếp đã nằm bò trên vai Lệ Cảnh Trình mà ngủ. Vinh Thiển đá giày cao gót rơi xuống, bế con vào phòng tắm tắm. Lệ Cảnh Trình thấy vẻ mặt cô có vẻ không có gì lạ thường, như đã bình tâm lại rồi.

Đặt Gạo Nếp xuống giường, rửa mặt xong xuôi, thì đã gần sáng. Vinh Thiển thấy Lệ Cảnh Trình ngênh ngang từ phòng tắm đi ra.
"Anh ra phòng khách ngủ."

"Tại sao?"

"Chúng ta bây giờ không phải vợ chồng hợp pháp, chẳng lẽ điều ấy anh cũng không hiểu?"

Lệ Cảnh Trình biết ngay Vinh Thiển có mà xem như không có chuyện gì. Anh rũ rũ mái tóc: "Nhưng lúc này trước mặt nhiều người như vậy, em đã đồng ý lời cầu hôn của anh."

"Vậy phải giữ lời sao? Kết hôn còn có thể ly hôn chứ nói gì là cầu hôn."

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống mép giường: "Anh biết em đang dối..."

Vinh Thiển ngồi trên giường khoanh chân: "Đột nhiên em cảm thấy như thế rất tốt. Lệ Cảnh Trình, em về lại Lại Hải với anh, vốn cũng chưa chuẩn bị đầy đủ. Phải, con là mối ràng buộc trung gian giữa chúng ta; dù chúng ta có thể sẽ không thể nào giống như vợ chồng, nhưng bởi vì con, cuối cùng lại vẫn đi cùng nhau. Nhưng em thật sự chưa nghĩ thông suốt. Cả đời dài như thế, bây giờ quan hệ của chúng ta đã bị phui sạch sẽ, vừa hay có thể giúp em suy nghĩ kỹ càng."

Con người u ám của Lệ Cảnh Trình đang nhìn Vinh Thiển chăm chú, lúc Vinh Thiển thổ lộ những lời này thì chợt lộ ra thần sắc.

"Em nói thật?"

Cô gật gật đầu.

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên đẩy cô xuống giường.

"Suy nghĩ gì cơ? Trước mặt mọi người nói muốn đi làm giấy là em. Vinh Thiển, ngày mai chúng ta sẽ tới cục dân chính."

Thật ra trong lòng Vinh Thiển cũng có mong chờ. Lúc nghe được tin kia, tuy không phải sét đánh ngang đầu, nhưng cũng khiến cô cảm thấy không an lòng.

"Lệ Cảnh Trình, lúc trước biết Tụng Tụng không phải con trai mình, anh đã lập tức đi ly hôn đúng không?"

Người đàn ông biết Vinh Thiển đang nghĩ gì, anh chỉ sợ mình sắp rơi vào cảnh "vạn kiếp bất phục".

"Anh là bị em kích động khiến không chịu nổi, trong cơn tức giận mới giao cho luật sư đi làm."

Cô nằm trên giường, kéo cao chăn.

Trong lòng tức giận.

Lệ Cảnh Trình kéo chăn của cô xuống: "Thiển Bảo, chúng ta kết hôn lần nữa. Anh nhất định sẽ cho em hôn lễ long trọng nhất."

"Em không lạ gì."

Cô giận tới như vậy bên trong có mấy phần là tính tình trẻ con, ngoài ra chính là vì chuyện ly hôn không phải trò đùa.

Lệ Cảnh Trình chống hai tay bên người cô, thấy Vinh Thiển không thêm nhìn, anh nằm luôn xuống cạnh cô.

Một tay người đàn ông ôm chặt hông cô.

"Anh đã quỳ một gối trước mặt em rồi, còn trước mặt nhiều người như vậy. Vợ?"

Vinh Thiển hừ lạnh.

Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng đó liền hôn luôn xuống môi cô.

Vinh Thiển trừng to hai mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt. Anh hôn cực kỳ cẩn thận, không giống như một Lệ Cảnh Trình. Anh bỏ qua một bên sự cuồng nhiệt sắc bén, nhẹ mỗ vào cánh môi cô, thâm nhập từng chút.

Anh không có nói sai, anh quả nhiên là cao thủ ve vãn. Vinh Thiển dần dần rơi vào cảm giác kì lạ không được, khó mà thoát ra. Lệ Cảnh Trình cảm nhận được Vinh Thiển đáp lại, bàn tay anh vòng qua hông cô, ấn chặt cô vào trong ngực.

Cô thở hỗn hển, không nén được tiếng "ưm".

Khóe miệng Lệ Cảnh Trình nở nụ cười. Vinh Thiển cảm nhận được ý cười của anh, tức giận cắn xuống cổ anh một cái.

"Ai da!" Người đàn ông sờ cổ mình: "Em muốn cắn ngang đầu anh sao?"

Vinh Thiển quay lưng lại. Lệ Cảnh Trình ở sau kiên nhẫn mở miệng: "Ngày mai chúng ta đi làm giấy."

Thấy cô không nói lời nào, người đàn ông ghé lại gần tai cô.

Vinh Thiển cho rằng anh lại sắp nói mấy câu không đứng đắn, không nghĩ sát tai cô chỉ giọng nói trầm trầm của người đàn ông: "Vinh Thiển, khi nào anh mới có thể đợi được em yêu anh? Anh không cầu em yêu anh nhiều như anh yêu em; anh chỉ cầu em bắt đầu yêu anh là được rồi."

Trái tim Vinh Thiển bỗng nhiên co thắt lại.

Cô không trả lời, mà nhắm lại mắt làm bộ đang ngủ.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Vinh Thiển đã đi ra ngoài, nói muốn đi làm quen công ty mới.

Tối tận hoàng hôn, Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại tới nói muốn tới đón cô, nhưng Vinh Thiển từ chối. Cô bảo Lệ Cảnh Trình về với Gạo Nếp, tự cô sẽ lái xe về.

Trên đường về, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Tĩnh Mạn.

Sắc trời tối tăm nặng nề, hay thay đổi. Cô để điện thoại lên tai: "Alo, mẹ?"

"Thiển Thiển, không xong rồi, con mau đến bệnh viện đi!"

"Sao vậy ạ?" Vinh Thiển cả kinh.

"Tối hôm qua không ít người đã ngã bệnh, đang ở bên trong bệnh viện, con mau qua đây."

"Vâng vâng, dạ." Vinh Thiển hỏi rõ địa chỉ xong, sốt ruột cuống quýt tăng tốc.

Bỗng nhiên, phía trước không hiểu sao có người nhảy ra, Vinh Thiển tránh không kịp. Cô nghe thấy một tiếng vang lớn, người kia bị đụng văng thật xa. Vinh Thiển thấy gần như lại đụng vào tiếp, không kịp phanh xe. Bỗng

nhiên đánh lái quá tay nên không khống chế được xe, chồm lên mép đường, đụng vào một cây đại thụ..

Đầu Vinh Thiển va vào cửa sổ xe, cô lập tức cảm thấy choáng váng nặng nề, không mở mắt ra được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 21 : Muốn cứu cô, trù phi cưới Thịnh Thư Lan

Edit: Dế Mèn

Đầu Vinh Thiển đau như muốn nứt ra, cả người đều thấy đau, da đầu cũng như bị rách. Cô muốn mở mắt ra nhưng trước mắt như có một lớp bụi mờ, chẳng thể nào nhìn rõ.

Vinh Thiển muốn gọi điện thoại cho Lê Cảnh Trình, sau khi đụng phải người trong lòng cô thấy sợ hãi, cũng không biết người kia thế nào rồi.

Cửa xe sát cạnh bị một giạt ra, Vinh Thiển hỗn loạn: "Cảnh Trình?"

Một bàn tay ấm nóng bịt hai mắt của cô, nhân cơ hội cạy miệng Vinh Thiển ra đổ rượu vào. Cô vô thức muốn giãy ra nhưng sức lực của đối phương rất mạnh.

Vinh Thiển bị ép phải ngửa đầu, cổ họng bị đổ ngập vị rượu mạnh, cô thậm chí còn không kịp nuốt. Loại cảm giác này mơ hồ như bị chết chìm, không gian hít thở nhỏ hẹp bị tước đoạt hết. Vinh Thiển không né được. Rượu lướt qua cổ họng, đau như muốn xé cuốn họng cô.

Vinh Thiển cũng không biết mình bị chuốc bao nhiêu rượu, cả người mềm nhũn, đầu trống rỗng. Thấy cô dần dần lả đi, bấy giờ người kia mới đẩy mạnh cô gục xuống trên tay lái.

Lúc này, sắc trời đã tối. Màu đen từ bên kia bầu trời kéo qua, che khuất một loại tội ác đang diễn ra.

Lúc Lê Cảnh Trình vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện, Thẩm Tĩnh Mạn đang lo lắng đi lại trên hành lang.

Nhìn thấy anh tới, bà vội vàng tới đón: "Sao giờ con mới tới?"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không ít người quen phải tới bệnh viện. Bị thổ tả, có lẽ là ăn phải đồ hư."

"Nghiêm trọng không?"

Thẩm Tĩnh Mạn kéo con trai tới bên cạnh: "Đại đa số đang truyền dịch, còn hai người lớn tuổi đang phải cấp cứu ở trong. Chuyện này mẹ không dám

nói cho ba con biết."

Lúc này bà mới chợt nhớ, nhìn xung quanh: "Vinh Thiển đâu? Mẹ gọi điện thoại cho nó trước mà. Sao nó còn chưa tới?"

Lệ Cảnh Trình giương mắt: "Bọn họ nói thế nào?"

"Khi về Vinh Thiển có đưa lễ vật, mỗi người một hộp bánh macaron, bọn họ ai cũng ăn ..."

"Không thế nào."

Thái độ Lệ Cảnh Trình như đinh đóng cột.

"Macarons là loại bánh ngọt uy tín hàng đầu nhất, sao có thể có gì được? Hơn nữa, người nhà họ Lệ còn ăn nhiều đồ khác nữa, càng không thể xảy ra vấn đề. Mẹ, mẹ gọi Tiểu Trần qua đây xử lý chuyện này. Thanh toán toàn bộ tiền thuốc men, sau khi xuất viện đưa ôi người một phong bao. Chuyện bánh ngọt ấy chỉ là suy đoán, tuyệt đối đừng nói gì khác, chúng ta tự nguyện gánh lấy là vì người nằm viện là người thân của chúng ta."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe xong vội vàng gật đầu: "Được, được."

"Mẹ, mẹ gọi điện thoại cho Vinh Thiển lúc nào?"

"Lâu rồi , nó nói nó sẽ ráng tới nhanh."

Lệ Cảnh Trình chau mày, liếc nhìn phía đầu hành lang. Anh cầm di động bấm số điện thoại Vinh Thiển, nhưng bên kia không ai nghe máy.

Anh lại gọi điện thoại cho Tiểu Trần, đợi ông ta tới bệnh viện rồi, Lệ Cảnh Trình mới đưa Thẩm Tĩnh Mạn về nhà.

Về đến nhà, thấy Lệ Cảnh Trình quay người định đi, Lệ Cảnh Vân thấp giọng gọi lại: "Chờ một chút!"

Anh cho rằng ông lại muốn nói về chuyện ly hôn: "Ba, hôm nay con còn có việc đang vội."

"Vừa rồi đồn cảnh sát gọi điện tới, Vinh Thiển bị dẫn về đó rồi."

"Cái gì?"

Bước chân Lệ Cảnh Trình đã bước ra ngoài lại phải rút về, sắc mặt đông cứng, lạnh lẽo.

"Vì sao?"

"Nó đụng phải người ta, hình như còn rất nghiêm trọng, bây giờ đã bị mang về đồn cảnh sát."

Nét mặt Lê Cảnh Trình không thay đổi: "Con đi đưa cô ấy về."

"Anh cho rằng đồn cảnh sát là nhà anh sao? Hơn nữa lần này Vinh Thiện đã gây ra chuyện không nhỏ."

Thẩm Tĩnh Mạn vừa nghe liền vội khuyên nhủ: "Cảnh Trình, các con đã ly hôn rồi."

"Ly hôn rồi vẫn có thể kết hôn!" Người đàn ông không nói hơn hai câu đã đi ra ngoài.

Thẩm Tĩnh Mạn vội định đuổi theo, Lê Cảnh Vân cất giọng: "Đừng đuổi theo! Nó phải về lại thôi."

"Ông à, tôi sợ..."

"Sợ cái gì?"

Lê Cảnh Vân nâng chung trà lên, tư thái nhàn nhã nhấp trà: "Bà cứ để nó tự tìm cách đi, cũng đến lúc cho nó gặp một chút trắc trở."

—

Lê Cảnh Trình lái xe rất nhanh, bánh xe nghiền trên mặt đất cứng rắn, gào thét mà lướt.

Tới đồn cảnh sát, Lê Cảnh Trình cho xe lấn cả hai chỗ đậu, anh đóng sầm cửa xe đi thẳng vào trong. Đón anh chính là đội trưởng Triệu – người thường xuyên lui tới nhà họ Lê. Ông ta tựa như biết Lê Cảnh Trình sẽ đến.

"Cảnh Trình, lần này không phải là tôi không muốn giúp. Thật sự là to chuyện lắm."

"Người bị đụng hiện tại ở đâu?"

"Còn nằm ở bệnh viện, đang cấp cứu."

Mí mắt Lê Cảnh Trình khẽ giật, sự việc nghiêm trọng đến thế sao.

"Cứ như cách bình thường thôi, tiền bồi thường tôi sẽ không thiếu một đồng. Trước hết chú để tôi đưa người về đã."

"Cảnh Trình, nếu chỉ là đụng người chuyện đã không phải bé xé ra to. Vợ cậu uống rượu, kiểm tra độ cồn đã vượt mức được phép lái xe. Cậu nói xem, gần đây đang có đợt truy quét xử lý nghiêm những vụ việc như vậy."

"Uống rượu?" Lệ Cảnh Trình nhướn mày.

"Không đúng sao?"

"Không đời nào!"

"Đồng nghiệp của tôi đi về nói, tới hiện trường là đã nghe được mùi cồn rất nặng. Cậu đi mà xem, bây giờ cô ta còn rất mơ hồ."

Hai đường lông mày sắc bén của Lệ Cảnh Trình nhíu chặt. Nếu không phải trường hợp đặc biệt, Vinh Thiển không bao giờ uống rượu chứ nói gì say rượu rồi lái xe, cô cũng đang trên đường từ công ty trở về.

Anh theo đội trưởng Triệu tới buồng tạm giam. Mở cửa vào, Vinh Thiển đang ngồi trên một cái ghế, nửa người trên dựa vào tường, thấy Lệ Cảnh Trình, cô chợt quậy muốn đứng dậy.

Người nghiêng ngả mấy cái sắp té ngã, Lệ Cảnh Trình nhanh chóng bước tới ôm lấy cô.

"Không sao chứ?"

"Không sao."

Lúc nói chuyện, mùi rượu rất nặng. Lệ Cảnh Trình để cô ngồi xuống ghế: "Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đầu Vinh Thiển vẫn rất đau.

Lệ Cảnh Trình để ý trên trán cô có một cục sưng to cỡ quả trứng, mặc dù không thấy chảy máu nhưng nhìn thấy mà giật mình.

"Cụ thể ra sao em cũng không nhớ rõ nữa. Em vừa cúp điện thoại bỗng nhiên có người nhảy ra, em không kịp tránh nên đã đụng phải. Em vội đánh tay lái. Sau đó, có người bịt mắt em, cho em uống rất nhiều rượu."

Càng nói, khớp hàm của Vinh Thiển càng run dữ hơn: "Lệ Cảnh Trình, có người muốn hại em phải không?"

"Sau đó em bị đưa tới đây?"

"Em nghe tiếng còi hú, sau đó rất loạn."

Lệ Cảnh Trình nắm bàn tay cô: "Không sao, đừng sợ! Có anh ở đây, anh sẽ đưa em ra."

"Anh Lệ..." Có người tới cửa giục: "Xin lỗi, anh không thể ở thêm nữa."

"Tôi phải đưa cô ấy về. Về phần xử lý thế nào, đến lúc đó các anh cứ báo xuống là được." Lệ Cảnh Trình nói xong, kéo tay Vinh Thiển định ra ngoài. Năm, ba người bỗng nhiên tiến vào, dẫn đầu là đội trưởng Triệu. Ông ta nhìn: "Cậu cũng đừng làm tôi khó xử. Chuyện này phải xử đúng việc đúng tội, tin tức cũng truyền ra ngoài rồi."

"Ai có thể nhanh tay như vậy?"

Đội trưởng Triệu ra hiệu bảo mấy người còn lại đi ra ngoài trước: "Này, hay cậu về nhà thương lượng với ông nhà trước? Hai người thống nhất ý kiến đi rồi tôi mới có thể dễ dàng lo chuyện."

Vinh Thiển cảm nhận được bàn tay Lệ Cảnh Trình siết chặt lại, đầu ngón tay của cô bị bóp đau.

"Cảnh Trình?"

Anh quay đầu lại nhìn Vinh Thiển. Tối hôm qua vẫn rực rỡ lóa mắt là thế, đẹp dễ sáng người, bây giờ lại ánh sáng đó lại bị giam ở nơi thế này, Lệ Cảnh Trình không tài nào chịu nổi.

Vinh Thiển biết chuyện này lớn, cô rút mạnh tay mình về: "Anh mau về nhà đi."

"Không được!"

Đội trưởng Triệu tiến lên: "Tôi nói vậy cho cậu biết. Cậu muốn cướp người, tôi đây cũng không ngồi không. Cảnh Trình, nếu cậu bắt tôi phải khó xử thì lần sau nếu cậu đến, tôi chỉ còn cách không cho cậu gặp cô ấy."

Đáy mắt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng lạ thường, u ám và nguy hiểm.

Vinh Thiển ngồi trở lại xuống ghế, giọng nói cũng rất lạnh: "Em tin bọn họ sẽ tìm ra lẽ phải cho em."

Từ đồn cảnh sát đi ra, Lệ Cảnh Trình lái xe thẳng tới nhà họ Lệ.

Thấy anh về, quản gia đi tới, gọi: "Cậu cả, cậu chưa ăn cơm chiều ạ?"

Lệ Cảnh Trình không nói lời nào bước nhanh vào trong. Người làm đang dọn bàn, bữa cơm chiều mới kết thúc. Thăm Tĩnh Mạn đứng dậy thì thấy con trai đi vào: "Cảnh Trình..."

Lệ Cảnh Trình vượt qua bà, đi thẳng tới trước mặt Lệ Cảnh Vân: "Ba, ba có ý gì?"

Hai chị em họ Cùng đưa mắt nhìn nhau.

Sắp có trò hay để xem à?

Lệ Cảnh Vân lau hai tay sạch sẽ xong, không nhanh không chậm đứng dậy. Thịnh Thư Lan nhắc chân muốn về phòng, Lệ Cảnh Vân lại nhìn cô ta: "Thư Lan, con ngồi xuống."

Thịnh Thư Lan vừa nghe vội ngồi xuống trở lại.

Mấy người còn lại cũng đều ngồi nguyên vị trí.

Lệ Cảnh Vân ra dấu bảo Lệ Cảnh Trình ngồi xuống đã. Ngồi vào chỗ của mình xong anh mới đặt câu hỏi: "Chuyện của Vinh Thiên là ý của ba?"

"Tôi chỉ yêu cầu bọn họ giải quyết việc nào ra việc nấy."

"Nhưng cô ấy là con dâu ba."

"Bây giờ thì không phải."

Lệ Cảnh Tâm suy đoán sắc mặt ông già, tầm mắt anh ta nhìn sang Thịnh Thư Lan, ngón tay vuốt mâm hoa quả bên cạnh, không nói câu nào.

"Con sẽ không để cho cô ấy xảy ra chuyện gì đâu."

"Cảnh Trình, anh vẫn muốn cứng chọi cứng với tôi? Anh có thể thử xem ở bên ngoài, lời của tôi có lực, hay lời của anh có lực?"

Cùng Khanh và Cùng Dụ nhìn nhau, không khỏi cười khẽ; còn Thăm Tĩnh Mạn lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

Thịnh Thư Lan cúi đầu, nhìn chăm chăm mu bàn tay mình. Cô không biết Lệ Cảnh Vân lại giữ cô lại là có ý gì.

Lệ Cảnh Trình tựa người ra sau, nói: "Ba nói đi, rốt cuộc ba muốn con làm gì?"

"Cưới Thư Lan."

Thịnh Thư Lan nghe nói như thế cảm thấy khiếp sợ, lập tức ngẩng đầu, ánh mắt cô lại gặp vẻ hung ác nham hiểm trong đáy mắt Lệ Cảnh Tâm.

Lệ Cảnh Trình như thế vừa nghe chuyện rất nực cười: "Con cưới Thư Lan?"
"Phải."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Tốt lắm! Cứ để Vinh Thiển ở trong đó, không cần nói người trong bệnh viện đã chết hay là còn sống, nó say rượu lái xe, ít nhất có thể cho nó hình phạt nửa năm. Một thiên kim tiểu thư nhà giàu, được nuông chiều từ bé có thể chịu khổ trong đó không đây?"

"Đúng đó, đúng đó!"

Cùng Dụ vội vàng xen vào: "Nghe nói trong đó toàn là tội phạm cướp giết này, giết người này! Đi vào đó rồi còn không bị điên sao?"

Trong lòng bà ta không khỏi sung sướng.

Bắt Lệ Cảnh Trình cưới Thịnh Thư Lan? Tốt quá! Rất xứng à nha!

"Ba uy hiếp con?"

"Phải, tôi đang uy hiếp anh."

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn con trai ngồi cách đó không xa: "Cảnh Trình, con đồng ý đi! Con cưới Thư Lan chỉ làm nghi thức thôi, cho họ hàng bạn bè thân biết là được. Sau đó con muốn kết hôn với Vinh Thiển vẫn có thể mà!"

Lệ Cảnh Vân nghe vậy có vẻ cũng không có gì phản đối.

Thực sự hoang đường!

Lệ Cảnh Trình đột nhiên cảm thấy nực cười.

Đối diện Thịnh Thư Lan, tia sáng trong đôi mắt Lệ Cảnh Tâm nổi phong ba, anh ta cầm ly nước đưa lên miệng.

"Mọi người đều biết rất rõ, con không đời nào cưới thêm Thư Lan."

Lệ Cảnh Vân cảm thấy có một số chuyện không nên gạt nữa: "Cảnh Trình, từ nhỏ đến lớn, ý của chúng ta là muốn anh đón nhận Thư Lan. Hôm nay tôi đem chuyện nói cho anh thấu đáo. Ba của Thư Lan từng là bạn tốt nhất của tôi. Sau đó, mẹ Thư Lan vì bệnh mà qua đời, ông ấy cũng tự biết mình

không còn sống được lâu nữa nên mới phó thác Thư Lan cho tôi. Lúc đó ông ấy đã nhìn trúng anh. Tất cả tài sản nhà họ Thịnh cũng sẽ thuộc về nhà họ Lê. Yêu cầu duy nhất chính là chờ khi anh trưởng thành, anh phải lấy Thư Lan. Ông ấy biết, Thư Lan đã không còn ba mẹ phù hộ, không thể yêu cầu chúng ta quá nhiều; nếu Thư Lan thích anh thì vẫn có thể chịu thiệt mà làm vợ lẽ."

Giai thoại này là lần đầu tiên Lê Cảnh Trình nghe nói tới.

Không riêng gì anh, trừ Thẩm Tĩnh Mạn, mọi người xung quanh có vẻ cũng không biết chuyện.

Thịnh Thư Lan mắt mở to, há miệng ngây ngốc. Ăn nhờ ở đậu cho tới bây giờ, cô vô cùng cảm kích Lê Cảnh Vân và Thẩm Tĩnh Mạn, chỉ là cô không biết ở đây còn có câu chuyện như thế.

Thẩm Tĩnh Mạn vỗ vỗ bả vai cô.

Sắc mặt Cung Khanh, Cung Dụ thoát cái sụp đổ.

Gia sản nhà họ Thịnh, là bao nhiêu?

Sao bọn họ không phát hiện ra sớm, con nhỏ kia lại có bí mật đáng giá như vậy?

Lê Cảnh Trình không nhúc nhích, ánh mắt nhìn Lê Cảnh Vân qua cái bàn dài.

"Nếu con không cưới?"

"Vậy cũng không có gì. Nửa năm sau Vinh Thiển sẽ được ra, thanh danh bất hảo, phụ nữ như vậy còn muốn vào nhà họ Lê?"

Đôi mắt đẹp của Lê Cảnh Trình khẽ nhúu lại. Ý của Lê Cảnh Vân rất rõ ràng: bắt anh mở to mắt nhìn Vinh Thiển ở trong tù; hoặc, đưa cô ra, anh vẫn còn có thể cưới Vinh Thiển, nhưng phải lấy thêm một người vợ lẽ.

"Anh suy nghĩ cho kỹ đi."

Khóe miệng Cung Khanh cứng ngắc, nén bực bội, mở miệng nói: "Cảnh Trình thật tốt phúc à! Thư Lan thông tuệ hơn người, lại còn chơi chung từ nhỏ, kết hôn xong há chẳng phải cùng nhau kế thừa gia sản họ Thịnh sao?"

"Chuyện ấy đương nhiên!"

Lệ Cảnh Vân tiếp tục thả mối: "Mặc dù công ty của nhà họ Thịnh đã chuyển qua cho nhà họ Lệ, nhưng qua nhiều năm kinh doanh cũng rất phát triển. Lúc trước, nếu không phải là nhà họ Thịnh không có ai gánh vác, phát triển, sợ là không thua kém gì chúng ta."

Bàn tay Cung Dụ cầm khăn cứng ngắc, vắn khấn, siết chặt.

Lệ Cảnh Vân nhìn thẳng: "Cảnh Trình, nếu anh cưới Thư Lan, sau này anh chính là chủ của nhà họ Lệ."

Cung Dụ cuống quýt mở miệng: "Ông à, như vậy không công bằng."

Ngón tay Lệ Cảnh Tâm miết quai tách đã siết lại.

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, không nói thêm gì, đẩy ghế đi ra ngoài.

Một lúc lâu sau, người trong phòng khách mới tản đi.

Thẩm Tĩnh Mạn theo Lệ Cảnh Vân trở về phòng: "Ông à, trước mặt nhiều người như vậy sao ông lại nói ra? Tôi chỉ sợ bà hai, bà ba có tâm tư khác."

"Vạch ra ọi người biết mới có thể khiến Cảnh Trình cảm nhận được nguy cơ. Không ép nó một lần thì cả đời này nó cũng không chịu đi bước này."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe thế, lúc này mới gật gật đầu.

—

Lệ Cảnh Trình về lại Đông Uyển. Gạo Nếp đã được Thẩm Tĩnh Mạn qua đây dứt ăn bữa chiều, bây giờ đang ngồi phờ phạc trên giường xem ti vi. Thấy Lệ Cảnh Trình về, con bé vội ngồi dậy: "Ba, sao mẹ vẫn chưa về nhà?"

Lệ Cảnh Trình ôm con: "Hôm nay mẹ có việc, không về nhà được."

Gạo Nếp không giấu được thất vọng trong mắt: "Mẹ đi đâu?"

"Mẹ... Mẹ tăng ca."

"Ừm.." Gạo Nếp hiểu chuyện, an tâm: "Chỉ cần mẹ không giống lúc trước, đi tới chỗ rất xa, rất xa là được."

Bàn tay Lệ Cảnh Trình đang định đặt lên đầu con hơi ngừng lại, trong lòng anh phức tạp vô cùng.

—

Sau khi về phòng, Thịnh Thư Lan ngồi ở mép giường, hai tay nắm chặt, thực sự chưa tiêu hóa hết cái tin này.

Cô vẫn cho rằng Thẩm Tĩnh Mạn ra sức tác hợp cho cô và Lệ Cảnh Trình là bởi vì bà thật sự coi cô như con gái. Cũng có đôi lúc cô nghĩ không ra, cô chẳng qua chỉ là được gửi nhờ nuôi, cũng chẳng phải con nuôi, sao Thẩm Tĩnh Mạn lại có lòng đến thế.

Cửa phòng ngủ xoạch một tiếng.

Hai lỗ tai Thịnh Thư Lan dựng lên. Người đàn ông đi tới trước mặt cô.

"Trong lòng có phải đang nhảy nhót không?"

Thịnh Thư Lan cũng chẳng ngẩng đầu nhìn: "Mọi người đều biết trước rồi sao?"

Lệ Cảnh Tâm cười lạnh: "Chuyện này e là cũng chỉ có ba và bà cả kia biết." Anh ta thấy Thịnh Thư Lan ngồi ở đó, không có phản ứng gì, liền quắc lấy cằm cô, bắt cô phải ngẩng mắt lên nhìn.

"Cứ coi là thật thì đã sao? Anh cả hận không thể ném em ra thật xa, chẳng lẽ như vậy mà em còn cam tâm tình nguyện làm vợ nhỏ của anh ta?"

Vốn dĩ, mong ước trong lòng Thịnh Thư Lan đã bị dập tắt.

Nhưng những lời nói hôm nay như xăng hắt tới, ý niệm trong lòng cô chỉ còn là ngọn lửa tí tách bây giờ lại càng bị đốt cháy.

"Tại sao tôi không thể lấy anh ấy?"

Lệ Cảnh Tâm ngẩn người: "Ra là em cũng có tâm tư đó."

"Bọn tôi là thanh mai trúc mã cùng lớn. Tôi cũng là người của anh ấy. Hơn nữa, như thế còn có thể cứu Vinh Thiển."

Lệ Cảnh Tâm nghe vậy, cười thành tiếng: "Cứu Vinh Thiển? Em đừng nói với tôi em không nhận ra ba đang uy hiếp anh cả."

Thịnh Thư Lan đẩy tay anh ta ra: "Hôm nay anh cũng ở đó, vậy anh cũng rõ ý của ba mẹ là muốn mai mối cho tôi với Cảnh Trình. Anh và tôi không thể nào đâu."

"Khẩu khí nói chuyện cũng thay đổi luôn, tốt lắm!"

Cốc, cốc, cốc.

Một tràng tiếng gõ cửa truyền tới.

Thịnh Thư Lan cuống quýt nhìn về phía Lệ Cảnh Tâm, cô hồi hộp trả lời:
"Ai vậy?"

"Thư Lan, là mẹ."

Giọng nói của Thẩm Tĩnh Mạn.

Thịnh Thư Lan đứng dậy, đẩy Lệ Cảnh Tâm: "Mau trốn đi! Anh không mong bị người nhà nhìn thấy chứ?"

"Tôi có gì phải sợ?"

"Bị ba biết cũng không tốt cho anh đâu." Thịnh Thư Lan đẩy anh ta tới tủ quần áo.

Thẩm Tĩnh Mạn đi vào cũng chỉ nói chuyện phiếm một lúc. Thịnh Thư Lan tiễn bà ra, hồi lâu sau cũng không dám trở về phòng mình.

Sau khi về nhà, đêm đó Lệ Cảnh Trình lập tức bắt đầu nghĩ cách.

Nhưng sau đó anh nhận ra rằng Lệ Cảnh Vân thực sự luôn theo anh.

Những người anh nhờ giúp đỡ, đều là từ chỗ của Lệ Cảnh Vân, hơn nữa Lệ Cảnh Vân vốn một tay che trời ở Lại Hải. Hiện tại, phía bên kia cứ căn chặt tội danh say rượu lái xe, dù cho Lệ Cảnh Trình muốn bồi thường tiền cho xong chuyện cũng sẽ không đơn giản như vậy.

—

Trong buồng tạm giam.

Vinh Thiển khoanh chân ngồi trên giường, lần đầu tiên cô phải đi vào nơi như thế này.

Qua cửa sổ, cô nhìn ra phía ngoài, bóng đêm đã thăm thẳm nhưng lâu lâu tiếng còi báo động lại quấy nhiễu cô không cách nào ở yên ổn. Trong gian phòng sát vách đột nhiên truyền tới mấy giọng nói hùng hùng hổ hổ; ngay sau đó, hình như có đánh nhau, binh binh bốp bốp, tường như sắp bị đánh thủng, rầm rầm vọng lại.

Vinh Thiển khoanh chặt hai tay, run lấy bầy. Ở trong một nơi bầu không khí chật chội, một chút động tĩnh cũng có thể làm người ta thấy run sợ.

Cô nhớ Gạo Nếp kinh khủng. Không có Lệ Cảnh Trình cô cũng không cách nào yên tâm, tim như trống rỗng, không có nơi nào để dựa dẫm.

Vinh Thiễn cắn chặt cánh môi, không để mình phát ra tiếng kêu sợ hãi.

—

Gần như cả đêm Lệ Cảnh Trình không chợp mắt.

Sáng sớm, khi anh vô thức với với sang bên cạnh, lại chỉ thấy một khoảng trống lạnh lẽo.

Gạo Nếp nằm sát bên kia giường, phía giữa chừa một khoảng rất rộng.

Trái tim người đàn ông đau nhức, uể oải rời giường.

Anh thay đồ đi ra ngoài Đông Uyển, xa xa thấy Thịnh Thư Lan trong vườn cắt tỉa hoa cỏ.

Hai tay Lệ Cảnh Trình đứt trong túi, khi trong lòng an tĩnh lại chút anh mới đi sang đó.

"Thư Lan."

Cô ngừng tay, khuôn mặt nhỏ trắng nõn chìm giữa ánh sáng ban mai: "Cảnh Trình, tối qua ngủ không ngon?"

Anh nhìn bàn tay cô đang cầm cây kéo. Lệ Cảnh Trình biết, chỉ có khi Thịnh Thư Lan buông ý định kết hôn với anh, Lệ Cảnh Vân mới không thể đem chuyện quái quỷ này đặt lên đầu anh.

"Chuyện ba nói em nghĩ thế nào thì được?"

Lệ Cảnh Trình nghĩ, thái độ anh đã rõ ràng, chắc chắn trong lòng Thịnh Thư Lan hiểu được.

"Cảnh Trình, em muốn theo anh."

Lệ Cảnh Trình không giấu được sự kinh ngạc trong ánh mắt: "Em thật muốn vậy sao?"

Thịnh Thư Lan tránh ánh mắt người đàn ông. Cô vẫn không dám nhìn anh, cô luôn cảm thấy ánh mắt anh quá sắc nhọn, tựa như không để cô trốn vào đâu: "Đó cũng là ý của ba mẹ."

Lệ Cảnh Trình không nói gì trong một lát. Cô nghiêng mặt lên, len lén nhìn vào mắt anh.

Ánh nắng xuyên qua cành lá rậm rạp, sự ôn hòa ấm áp của anh dưới ánh nắng đã bị thay thế bằng vẻ hung ác nham hiểm nặng nề.

Thịnh Thư Lan căng thẳng siết chặt vạt áo: "Đây mơ ước từ nhỏ tới lớn của em. Cảnh Trình, thời gian anh rời Lại Hải tới thành phố Nam Thịnh, em đã cho rằng mình không có hy vọng. Anh kết hôn với Vinh Thiển, em đã nghĩ mình không còn hy vọng. Ba năm sau Vinh Thiển trở về, mãi tới lúc anh thừa nhận thân thể cô ấy trước mặt mọi người, em đã biết, em thật dự không có hy vọng. Nhưng bây giờ, mơ ước này, khó khăn lắm tro tàn mới lại cháy, em nhất định phải nắm lấy."

"Thư Lan..." Giọng nói Lệ Cảnh Trình lạnh lùng vô cùng: "Dù anh cưới em về chỉ để làm cảnh, em cũng đồng ý?"

"Nhưng ít ra, anh cũng sẽ thừa nhận em trước mặt bạn bè và những người thân thích."

Lệ Cảnh Trình bật cười, cảm thấy nực cười tới cỡ nào.

"Cho tới giờ, anh chưa bao giờ nghĩ rằng em sẽ tranh thủ ình như vậy. Xem ra anh hiểu lầm rồi."

Thịnh Thư Lan trong lòng càng cảm thấy khó chịu: "Anh đã quen em nhẫn nhục chịu đựng, quen việc anh nói sao em làm vậy, đúng không? Nhưng Cảnh Trình, em yêu anh, em tính toán ình cũng có lỗi sao? Theo anh rồi, em sẽ không tranh không giật. Có thể anh thấy em hèn hạ, chụp cơ hội không buông, nhưng em chỉ muốn danh chính ngôn thuận trở thành người của anh. Em không cam lòng cũng là sai ư?"

Lệ Cảnh Trình giơ tay ra, có vẻ không muốn nghe cô nói tiếp: "Anh không có hứng thú nghe em nói."

Người đàn ông nói xong xoay người đi nhanh khỏi đó.

Thịnh Thư Lan đuổi theo: "Cảnh Trình, mẹ nói nếu anh không chấp nhận thì sẽ mất rất nhiều thứ đó..."

Thịnh Thư Lan không biết anh có nghe lọt mấy câu này hay không.

Lệ Cảnh Trình trở lại Đông Uyển, lấy chìa khóa xe đi thẳng ra ngoài.

Đi tới sở tạm giam, dù sao họ vẫn nể mặt anh nên anh có thể vào thăm Vinh Thiển. Lệ Cảnh Trình đi vào buồng tạm giam, mới một buổi tối mà khuôn mặt Vinh Thiển đã tiêu tụy, vết sứt trên đầu vẫn chưa tan.

"Cảnh Trình."

Cô đứng dậy, giọng nói khàn khàn, giọng nói nghe như muốn khóc.

Lệ Cảnh Trình cắn răng.

Vinh Thiển thấy anh đến gần vội hỏi: "Người bị đụng sao rồi?"

"Không có gì to tát, cấp cứu xong rồi."

Trái tim Vinh Thiển được thả lỏng: "Tốt quá!"

Tâm trạng đang rất nặng nề, nếu như lại đeo một mạng người trên lưng, Vinh Thiển thật sự sợ mình đi vượt qua nổi.

"Chịu bao nhiêu khổ sở phải không?" Lệ Cảnh Trình ôm mặt cô, cẩn thận, dịu dàng.

"Không. Bọn họ không làm gì em cả, tối qua chỉ nhốt em ở đây."

Ngón tay người đàn ông di chuyển lên phía trán cô, khẽ vuốt ve: "Xức thuốc chưa?"

"Ừm."

"Anh thôi cho em."

Vinh Thiển lập tức cúi mắt xuống: "Đừng."

Lệ Cảnh Trình thối nhẹ mấy cái lên vết thương của cô, cô cảm giác được một sự dịu mát thấm dần vào da thịt.

"Người bị đụng là ai vậy?"

"Một người đàn ông trung niên. Quá trình cụ thể còn đang điều tra."

Cô là người thông minh, e là đã đoán ra được một số chuyện.

Đầu ngón tay Lệ Cảnh Trình xoa xoa dái tai Vinh Thiển: "Chờ anh! Hai ngày nữa. Hai ngày nữa anh sẽ đón em ra."

"Có thể thuận lợi vậy sao?"

"Có thể."

Lệ Cảnh Trình hôn lên đầu Vinh Thiển: "Trước đây không phải anh đã nói với em sao? Ai bắt em đi, anh sẽ dùng máy bay đại pháo cướp em về."

Vinh Thiển nắm lòng bàn tay anh: "Làm anh phải lo âu như vậy, chắc phải là người trong nhà làm phải không?"

"Là ba anh."

Không thể nói là điều này nằm ngoài dự đoán, cũng không có gì phải giật mình; có điều, ngày thường Lệ Cảnh Vân đối với cô cũng rất được, cũng chưa từng ép hỏi tới cùng chuyện cô bỏ đi. Vinh Thiển không nghĩ rằng ông ta đã ra tay là ra chiêu độc.

"Gạo Nếp đâu, con sao rồi?"

"Yên tâm đi, anh nói với con là em đi làm."

Vinh Thiển khẽ gật đầu, ngẩng mắt lên nhìn: "Lệ Cảnh Trình, có phải người ở nhà đã ra điều kiện gì với anh không?"

Anh đã biết không thể giấu được cô.

Người đàn ông cũng không có ý định làm cô ấm ức khó chịu, chuyện này sớm muộn gì cô cũng sẽ biết.

"Bọn họ bắt anh cưới Thư Lan."

Khóe miệng Vinh Thiển hơi cứng đờ: "Nếu như không cưới?"

"Anh sẽ tự mình nghĩ cách đưa em ra."

Vinh Thiển cố gắng nở nụ cười: "Cơ hội này khó khăn mới có. Bây giờ em bị vây hãm trong này, hoặc để em ngồi tù, hoặc cưới Thư Lan. Ba ở Lại Hải cũng không phải ngày một ngày hai, lời ông nói tất nhiên phải có trọng lượng hơn anh..."

Lệ Cảnh Trình lúc này thật sự hận không thể bắt Vinh Thiển ngốc đi một chút, đừng thông minh như vậy.

Anh ôm lấy Vinh Thiển từ phía sau: "Ngoài em ra anh sẽ không kết hôn với bất cứ ai."

Trong đầu Vinh Thiển nhớ lại những lời Thẩm Tĩnh Mạn đã nói với cô.

"Không cưới Thịnh Thư Lan, anh sẽ không có gì cả, đúng không?"

Lệ Cảnh Trình ngạc nhiên, không ngờ Vinh Thiển đột ngột nói ra những câu như thế. Thông minh như anh, cũng đoán ra được hẳn là do người mẹ lắm lời của mình đã tiết lộ với Vinh Thiển: "Không đâu, anh có tài sản của riêng anh."

"Lệ Cảnh Trình, anh sẽ cưới sao?"

Người đàn ông khẽ sát mặt vào khuôn mặt nhỏ của cô: "Em nói xem?"

"Em muốn chính miệng anh nói."

"Cố ép anh nói lời này lần nữa sao? Ngoài em ra anh sẽ không kết hôn với bất cứ ai."

Lệ Cảnh Trình hôn lên gương mặt cô. "Quả thật già rồi, còn nói mấy câu buồn nôn như thế, miệng anh chua quá."

Vinh Thiển xoay người lại, tóc hơi bị rối nhưng giọng nói kiên định, mạnh mẽ: "Không cưới, vậy em ở đây chờ anh đón em ra."

"Được, em nhất định chờ đấy."

—

Đông Uyển.

Bóng đêm sắp tới, Lệ Cảnh Trình đứng bất động trên ban công.

Tòa kiến trúc này đứng sừng sững tại đây đã mấy chục năm. Tầm mắt anh phóng nhìn ra phía xa xa. Người giúp việc đứng sau, gọi anh mấy lần anh mới hoàn hồn.

"Cậu Lệ, Gạo Nếp vừa đòi mẹ, bây giờ đã ngủ rồi. Tôi nghĩ đợi ăn cơm chiều xong hãy gọi cô bé dậy."

Lệ Cảnh Trình gật đầu.

Anh quay về phòng, vừa lúc điện thoại riêng trên bàn reo lên.

Lệ Cảnh Trình cầm ống nghe: "Alo."

"Anh Lệ, xin lỗi, việc anh dặn... Chúng tôi thực sự không có cách nào thu xếp. Anh cũng biết, đường vào nội thành rất khó vào. Hơn nữa, chuyện anh nói chúng tôi làm, thực sự thứ lỗi chúng tôi khó lòng nghe theo."

"Không vào được thì nhảy dù cho tôi!"

Bên kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Anh đừng làm khó dễ chúng tôi."

Giọng người bên kia đã mất đi vẻ vững vàng, Lê Cảnh Trình đập điện thoại một tiếng rầm. Nghĩ tới trong lòng lại bức bối ngay, anh thuận tay vung lên, gạt phăng điện thoại rớt xuống đất.

Thẩm Tĩnh Mạn đẩy cửa ra liền nhìn thấy cảnh này: "Trông cái tính nóng nảy của con kìa!"

Lê Cảnh Trình liếc nhìn bà: "Mặc kệ con."

"Nếu không quản con thì chiếc xe tăng kia chạy vào nhà chúng ta rồi. Cảnh Trình, con trước nay là người điềm tĩnh như vậy mà..."

"Mẹ, nếu bây giờ ba ở trong đó mẹ có còn bình tĩnh được không?"

Thẩm Tĩnh Mạn xua tay: "Nói bậy bạ gì đó. Mẹ thấy con càng lúc càng không biết lớn nhỏ."

Bà bước tới cạnh Lê Cảnh Trình: "Mẹ hỏi con, sao không chịu cưới Thư Lan? Không phải trước mặt cả nhà ba con cũng đã nói ông ấy không phiền nếu con ở cùng Vinh Thiển sao? Ba con là vẫn nghiêng về phía con, không muốn việc tốt như vậy rơi vào tay thằng hai."

Lê Cảnh Trình đứng dậy, đi tới trước giường: "Mẹ, hàng ngày đối diện Cung Khanh, Cung Dụ, mẹ có cảm giác gì?"

"Hận không thể bóp chết bọn họ."

"Con cũng không muốn Vinh Thiển sau này cũng vậy."

Thẩm Tĩnh Mạn hận không thể tát mạnh vào miệng mình: "Thư Lan không giống bọn họ."

"Ai cũng sẽ trở nên vậy, khi chưa có được thì trong lòng sẽ luôn nghĩ tới. Mục tiêu chỉ còn cách một bước chân, mẹ có thể đảm bảo cô ấy sẽ không dùng thủ đoạn?"

Lê Cảnh Trình nói xong đi ra ngoài, không quay đầu lại.

—

Buổi tối.

Ở một khách sạn xa hoa.

Buổi tiệc xong, mọi người tấp nập ra ngoài. Một cô gái cao gầy, chân đi giày cao gót màu hồng, tóc vấn đơn giản sau ót, bạn bè vây tay với cô: "Trĩ Ninh, đi thông thả."

Cô gái mỉm cười: "Hẹn gặp lại."

Mới bước xuống hai bậc thềm, cô liền thấy một người đàn ông mặc âu phục tiến tới: "Cô Tống, ông chủ muốn gặp cô."

Cô gái cười cười, trong mắt không biết là vẻ cay đắng hay còn là gì khác: "Đã nhiều năm như vậy, ông chủ của ông vẫn không đổi người, xem ra yêu cầu đối với tài xế của ông ta kém xa so với yêu cầu đối với phụ nữ."

Người tài xế nghe nói vẫn không nói gì, chỉ đi trước dẫn đường.

Ở cách đó không xa, bóng lưng cao lớn của người đàn ông lọt vào mắt Tống Trĩ Ninh.

Bả vai Lệ Cảnh Trình phủ áo khoác, cả cơ thể bao bọc trong đó. Nghe tiếng bước chân, anh quay đầu lại, vút điếu thuốc trong tay xuống mặt đất.

Tống Trĩ Ninh nhìn mắt xung quanh: "Chuyện anh nhờ em thăm dò, em không có cách nào giúp. Đây là lệnh của ông già."

Nét mặt Lệ Cảnh Trình khẽ động, anh giẫm mạnh lên điếu thuốc nằm dưới. "Đã vậy, làm phiền em rồi."

Anh xoay người, giật cửa xe ra định ngồi vào.

Khuôn mặt kiêu mị, nhỏ nhắn của Tống Trĩ Ninh lập tức tái đi. Thấy người đàn ông đã ngồi vào nửa người, cô vội vội vàng vàng mở miệng: "Chờ một chút!"

Lệ Cảnh Trình quay đầu lại nhìn cô.

"Nếu em có cách khác thì sao?"

"Cách gì?"

Giọng Tống Trĩ Ninh lạnh lùng: "Yên tâm, em sẽ không nói anh phải bán mình đâu, hưởng hồ, con người anh, còn có thể kỳ vọng anh đau lòng dùm người khác sao?"

"Cách gì?" Lệ Cảnh Trình hỏi lại lần nữa.

Tống Trĩ Ninh nắm chặt túi xách trong tay: "Đợi sau khi chuyện thành công, em sẽ gặp anh."

Lệ Cảnh Trình đi tới: "Đi, tôi đưa em về."

Tống Trĩ Ninh thật ra lái xe tới đây, nghe câu này của người đàn ông, vẻ mặt cô có vẻ vui mừng. Lệ Cảnh Trình mở cửa xe, Tống Trĩ Ninh không chút do dự, ngồi vào.

Người đàn ông nặng nề đóng cửa xe lại: "Đưa cô Tống về nhà."

"Dạ."

Ánh mắt Tống Trĩ Ninh tràn đầy vẻ lạc lõng, cô hạ cửa sổ xe: "Lệ Cảnh Trình, trái tim anh cũng tàn nhẫn lắm."

Lệ Cảnh Trình nhìn người tài xế; thấy tình trạng đó, người tài xế vội vàng khởi động xe, đưa cô gái đi.

Lệ Cảnh Trình đứng thẳng dậy, nhìn về phía dãy đèn nê ông xa xa kéo dài không dứt, sao anh lại không biết mình nhẫn tâm?

Trái tim anh, toàn bộ đã gửi trên người Vinh Thiển.

Chương 22 : Năm đó anh ấy cưỡng bức cô cũng bởi vì tôi

Edit: Diệu Linh

Vinh Thiển ôm đầu gối ngồi trên giường, ngoài việc này ra, cô không còn biết phải làm gì.

Cánh cửa đang khoá bỗng nhiên mở ra.

Hai người đàn ông bước vào, Vinh Thiển ngẩng đầu, im lặng nhìn. Một trong hai người đó mở miệng: "Đi ra ngoài."

Họ chịu thả cô đi rồi sao?

Vinh Thiển nửa tin nửa ngờ buông hai chân, nhưng Lệ Cnh Trình đã nói anh sẽ tự tới đón cô mà.

Đi ra khỏi căn phòng nhưng hai người đàn ông lại không dẫn cô ra cửa lớn. Bọn họ dẫn cô tới một căn phòng khác: "Đêm nay còn có vài người ở đây, cô hãy chịu khó ở đây đi."

Bả vai bị người ta đẩy một cái, Vinh Thiển lảo đảo đứng không vững.

Mấy người trong căn phòng này còn chưa ngủ, nghe thấy động tĩnh, từng người một ngẩng đầu nhìn lên.

Vinh Thiển cảm thấy bầu không khí này thực sự rất áp lực.

Cô nhẹ nhàng đi qua đám người, đi thẳng tới chiếc giường còn trống trong góc phòng.

Ánh mắt của mấy người kia lại đồng loạt hướng về cô.

"Này, cô phạm phải chuyện gì mà phải tới đây?"

"Trộm cắp? Cướp giật? A, không giống."

"Tôi chỉ bị tạm giữ, không phải bị bắt phạt."

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn mọi người: "Giải quyết xong mọi chuyện là có thể ra ngoài."

"Cô nói nghe đơn giản thật, chưa biết chừng bọn họ sẽ tống cô vào tù đấy."

Có một vài người vì chút chuyện vặt mà gây gổ, một người phụ nữ trung niên, vẻ mặt hung tợn lao tới đánh vào mặt người phụ nữ ngồi trên chiếc

ghế đối diện.

Ngay sau đó, một tiếng thét chói tai thảm thiết vang lên, cả đám người như lưu manh hăng máu, lao vào đánh người phụ nữ chảy máu, hai mắt đỏ ngầu. Vinh Thiển run rẩy, chỉ thầm cầu khẩn đám người kia sẽ không qua đây xử lý luôn cả cô.

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, có người đi vào can ngăn.

Giờ phút này, Vinh Thiển ngồi ở mép giường, trong lòng rất bình tĩnh.

Cô không tin lại có chuyện trùng hợp như vậy. Cô chỉ vừa mới được đưa tới căn phòng này liền xảy ra vụ xô xát kia, nghĩ thế nào cũng sẽ bị làm cho hoảng sợ chứ nói gì Lê Cảnh Trình.

Chỉ cần một ngày anh không cưới Thịnh Thư Lan thì cô sẽ còn phải ở đây thêm một ngày.

Hai kẻ gây sự bị lôi ra ngoài, người bị đánh cũng được đưa đi, Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không còn cảm thấy bản thân yếu đuối mà ngược lại, còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

--

Nhà họ Lê.

Lê Cảnh Vân đang ngồi ở sofa đọc báo.

Cửa phòng Thịnh Thư Lan bị gõ mạnh.

"Mời vào."

Cùng Dụ bưng cái chén nhỏ đi vào: "Thư Lan, mẹ thấy con buổi tối ăn rất ít nên nấu cho con bát canh hạt sen, còn nóng đấy, mau ăn đi."

Thịnh Thư Lan ngạc nhiên, đứng dậy: "Mẹ hai, mẹ đừng lo, con chỉ không muốn ăn thôi."

"Nhưng cũng phải ăn chút gì chứ."

Hai chị em Cùng Khanh, Cùng Dụ đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, thay đổi thái độ như thế này, đương nhiên là Thịnh Thư Lan biết lý do.

"Cảm ơn mẹ."

Củng Dụ cầm một nửa chiếc khăn tay mà Thịnh Thư Lan đang thêu dở lên ngắm nghía: "Con thêu rất đẹp!"

Rồi mau chóng đi vào chủ đề chính: "Thư Lan, mẹ và chị gái trước kia đối xử với con như vậy, đó cũng là vì muốn tốt cho con, dù sao sống trong gia đình có điều kiện như thế này cũng không dễ dàng gì."

"Con biết."

"Tuy chị cả rất tốt đối với con, nhưng tất nhiên cũng có dụng tâm..."

Thịnh Thư Lan yên lặng ăn hết bát canh hạt sen, Củng Dụ không nói nữa, cảm thấy có một số việc cũng không nên vội vàng làm gì: "Vậy con cứ từ từ ăn, ta ra ngoài trước."

"Vâng, cảm ơn mẹ."

Chờ Củng Dụ khép cửa lại, Thịnh Thư Lan nhổ hết hạt sen trong miệng ra, đem số canh còn lại trong bát đổ vào toilet.

--

Đã quá nửa đêm, Vinh Thiển bắt đầu mơ màng, cánh cửa lại mở ra lần nữa. Có người kêu tên cô, lại dẫn cô quay trở lại căn phòng lúc đầu.

Người dẫn đường phía trước là phụ nữ, nói với cô: "Ở đây chắc là không quen đúng không?"

"Khi nào thì tôi có thể ra ngoài?"

"Chuyện này không do chúng tôi quyết định."

Người phụ nữ dừng bước, nhìn cô: "Tôi thấy cô không phải người nghèo khổ, có lẽ chưa từng nghĩ bản thân sẽ phải vào đây, đúng chứ? Có điều, nếu cô than nghèo kể khổ, có lẽ người ta sẽ sớm thả cô ra ngoài, cô sẽ không phải khổ sở ngồi ở chốn này đâu."

Vinh Thiển hiểu ý người này, đi tới trước cửa phòng, cửa bị khoá lại.

Ước chừng mười phút sau, Lệ Cảnh Trình đi vào.

Trong tay anh là hộp cơm khuya, Vinh Thiển vừa nhìn thấy liền bật cười:

"Anh nghĩ em ở đây nghỉ dưỡng đấy à?"

"Anh biết cơm nước ở đây em nuốt không trôi."

Lệ Cảnh Trình bỏ từng thứ bên trong hộp đựng thức ăn ra, bày lên bàn. Vinh Thiển nhìn anh cẩn thận như vậy, mỉm cười: "Đã hơn nửa đêm rồi, nếu còn ăn, em sẽ trở thành mèo mập đấy."

Lệ Cảnh Trình theo thói quen cởi áo khoác, lúc này mới cảm giác được bên trong phòng rất lạnh, không có hệ thống sưởi.

Anh liền khoác áo lên người Vinh Thiển: "Không sợ, mèo mập thì có làm sao? Anh thích là được."

Mặc dù là nhà một gian, lại là căn phòng tốt nhất, nhưng dù sao đây cũng chỉ là nhà tạm giam, âm u cô quạnh không nói, chỉ riêng bốn bức tường trắng tinh đã bức người ta muốn điên lên rồi.

Lệ Cảnh Trình cầm đũa, trên bàn bày không ít đồ ăn, còn có một hộp cơm rang, anh sợ cô ăn không đủ no nên mang tới nhiều món ngon, hộp cơm cũng được xới đầy.

Thực sự Vinh Thiển cũng cảm thấy rất đói.

Cô cầm đũa Lệ Cảnh Trình đưa, lặng lẽ ăn cơm.

Hộp cơm mau chóng hết sạch. Lệ Cảnh Trình nhìn cô, cổ họng như nghẹn lại, lòng rất khó chịu: "Anh đang cố tìm cách đưa em ra khỏi đây, chờ anh hai ngày."

Vinh Thiển không nói gì, chỉ im lặng gật đầu.

Ăn cơm xong, Vinh Thiển nhìn ra bên ngoài, cởi áo khoác ra lại bị Lệ Cảnh Trình đè tay lại: "Khoác vào."

"Không còn sớm nữa, anh mau về đi."

"Đêm nay, anh ở lại đây với em."

Vinh Thiển kinh ngạc: "Bọn họ không cho đâu."

"Anh đã nói với bọn họ rồi."

Lệ Cảnh Trình thò tay vào túi áo khoác, lấy ra một bộ bài poker.

Vinh Thiển cười, cô ở đây đã cả đêm rồi, người ta ngoại trừ xem thường vẫn là xem thường, cô cũng chẳng để ý. Lấy lại tinh thần, cô cười: "Đánh bài với em sao? Anh không hối hận chứ?"

Lệ Cảnh Trình chia bài ra, nhượng mảy: "Em nói gì chứ? Anh đánh bài siêu lắm đấy."

"Trước đây khi còn đi học, bạn học đặt cho em biệt danh là thiên hạ đệ nhất vô song đấy nhé."

Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười: "Tóm lại là không được chơi xấu."

"Anh đang nói anh đấy à?"

Hai người ngồi xuống chơi bài, không màng đến hình tượng.

Vinh Thiển vượt bài, Lệ Cảnh Trình bắt chéo đôi chân dài. Bóng hai người hắt lên bức tường trắng đối diện, thêm ánh đèn vàng lơ mờ nhìn khá hài hoà. Vinh Thiển cẩn thận từng li từng tí giấu bài, không cho Lệ Cảnh Trình nhìn, rõ ràng là anh đang giúp cô thả lỏng tinh thần, giải trí, sao giờ lại giống như cô sợ anh cướp mất của cải của cô thế này?

Lệ Cảnh Trình hạ tay xuống: "Muốn xem không?"

Vinh Thiển liếc mắt, Lệ Cảnh Trình đang dùng thủ đoạn, cô để ý kỹ nhưng vẫn bị qua mắt, nhìn không ra quân bài.

Trẻ con!

Vinh Thiển tiếp tục sờ bài.

Lệ Cảnh Trình bẻ đốt ngón tay, chuẩn bị "lâm trận" nhưng lại bị Vinh Thiển chặn lại.

Anh kiên nhẫn chờ thêm một lát: "Được chưa?"

"Đợi lát nữa, em muốn đảm bảo thêm."

Chỉ là chơi bài thôi mà trông cô rất nghiêm túc.

Vinh Thiển nhẩm tính thời gian, dùng răng cắn một lá bài, Lệ Cảnh Trình chế nhạo: "Anh thấy cứ thế này, đến sáng mai cả bộ bài đều sẽ bị em ăn sạch mất."

"Anh mới ăn sạch bài ấy, mau đánh đi."

Vinh Thiển rút quân K ra liền bị Lệ Cảnh Trình chặn đứng.

Anh ngần đầu hỏi cô: "Có muốn không?"

Cô lắc đầu.

Tay Lệ Cảnh Trình cử động, quân bài trong lòng bàn tay chỉ vừa mới lộ ra chưa được một nửa, Vinh Thiển vẫn tiếp tục lắc đầu: "Không muốn."

"Ba quân át, đôi mười."

Vinh Thiển hai cây bài cuối cùng nhìn trong tay anh.

Chỉ là câu nói thôi mà anh nữ vùi dập cô thua thảm hại như thế, còn thua rất nhiều lần.

Cô hậm hực quét ánh mắt tới hai quân bài kia: "Vừa nãy em bị nhầm, không phải quân K."

"Em định giở trò?" Lệ Cảnh Trình lườm cô.

Vinh Thiển vốn dĩ đúng là định giở trò, chơi lại, giờ bị anh nói thế này nên phải thôi.

Lệ Cảnh Trình thuận thế mở ra thêm một câu khác.

"Xem đi, lại thắng rồi."

Chơi mãi, số lần thắng của Vinh Thiển ít đến thảm thương, đếm đi đếm lại cũng không thoát được mấy ngón tay.

Cô đưa tay đỡ trán: "Vốn dĩ ở đây đã tắm tối, u ám lắm rồi, tinh thần không vui lại còn bị anh sỉ nhục."

Lệ Cảnh Trình nhìn cô nhăn mày, đáy lòng vốn đang phiền muộn, khó chịu, giờ phút này cũng được buông lỏng đi đôi chút.

Anh nhìn cô, tay vẫn giữ quân bài: "Vậy để anh cho em thắng một lần, thế nào?"

"Làm thế nào mới thắng được?"

Lệ Cảnh Trình vươn tay ôm cô vào lòng, đặt cô ngồi trên chân mình, hai bàn tay giơ hẳn ra trước mặt cô để cô nhìn rõ quân bài trong tay mình.

"Ra bài đi."

Đây mới đích thị là gian lận!

Nhưng Vinh Thiển rất quyết tâm, chỉ có việc ra bài thôi cũng phải nghĩ rất lâu, sau đó mới chọn bài, đánh và thắng.

Lệ Cảnh Trình ôm chặt hông cô: "Không còn sớm nữa, ngủ chứ?"

Vinh Thiện không quay đầu lại, chỉ ngả người dựa hẳn vào phía sau, đầu tựa vào cổ Lệ Cảnh Trình.

"Người ở đây có làm khó anh không?"

Cô biết bọn họ đưa cô về phòng này là sợ Lệ Cảnh Trình biết sau lưng họ làm những chuyện gì. Mặt khác, bọn họ còn cô kể khổ với anh nữa.

Cô cúi đầu: "Dù sao họ cũng không động tay động chân với em."

"Ai dám động thủ? Anh sẽ chặt tay hẳn."

Sau khi cô đã ngủ, Lệ Cảnh Trình ôm cô lại giường.

Anh ngồi ở mép giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô. Cho đến lúc này, anh vẫn chưa thấy cô khóc lần nào.

Giường đơn thực sự rất nhỏ. Lệ Cảnh Trình đành ngồi vào chiếc ghế cạnh giường.

Vinh Thiện bị giật mình tỉnh giấc, tay quờ quạng trong bóng tối như người say chân rơi xuống nước cổ nín gì đó. Cô túm cổ áo Lệ Cảnh Trình, ra sức kéo anh lại gần mình.

Lệ Cảnh Trình vốn dĩ đang chống tay lên mép giường để ngủ, bị cô túm cổ áo lôi lại, mất đà, suýt chút nữa bổ nhào lên người cô.

Anh hoảng sợ: "Làm sao vậy?"

Vinh Thiện động động ngón tay, buông cổ áo anh ra: "Không, không có việc gì, chỉ là gặp ác mộng thôi."

Trong mắt anh hằn lên tia máu, Vinh Thiện lập tức đưa tay lên ôm ngực: "Hay là anh cố ngủ lại đi?"

"Ngày mai anh có thể ngủ bù, em cứ yên tâm ngủ đi, đêm nay anh ở bên em."

Vinh Thiện gật đầu, nhắm mắt.

Ngày hôm sau, bị tiếng bước chân ngoài hành lang đánh thức, Vinh Thiện liền tỉnh dậy, thầm khen mình ở đây mà vẫn có thể ngủ sâu đến vậy.

Cô đưa tay lên che mắt, cửa sổ phía đối diện không có rèm, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào bên trong. Mãi một lúc sau, mắt bắt đầu quen với ánh sáng, cô mới hạ tay xuống.

Cô đảo mắt nhìn quanh, không thấy Lê Cảnh Trình đâu.

Vinh Thiển cảm thấy trong lòng hẫng hụt, ngồi dậy.

Trên bàn, bộ bài poker vẫn còn đang rải rác, Vinh Thiển cuống quýt vén chăn lên, chiếc áo khoác rơi xuống đất.

Có lẽ anh vẫn chưa đi hẳn, sẽ quay lại thôi.

Nếu nói lòng cô không cảm thấy chua xót là không đúng. Thậm chí cô còn cảm thấy khoé mắt cay xè, muốn khóc. Thiếu anh nên cả căn phòng lại quay về vẻ âm u ban đầu, không có chút sinh khí.

Cánh cửa phòng lại được mở ra, vẫn là người phụ nữ tối hôm qua: "Đi thôi."

Vinh Thiển biết, bọn họ lại định đưa cô quay lại căn phòng kia.

Lê Cảnh Trình vừa sáng sớm đã rời đi, đến buổi trưa quay lại thì lại bị chặn lại ngoài cửa.

"Cậu Lê, xin lỗi, trước khi mọi việc được giải quyết xong xuôi, anh không thể quay lại đây."

Lê Cảnh Trình trừng mắt: "Vì sao?"

"Dù sao cũng chỉ là tạm giữ. Anh không thể tự do đi lại, cũng không hay cho chúng tôi."

"Lại là lão già kia phân phó?"

Người kia lúng túng, khó xử.

Lê Cảnh Trình lạnh lùng trừng mắt nhìn cánh cửa lớn rồi xoay người rời đi.

--

Trở lại nhà họ Lê, Lê Cảnh Vân vừa đọc báo vừa đợi anh.

Lê Cảnh Trình bước vào phòng khách, Thẩm Tĩnh Mạn thấy sắc mặt anh không tốt liền tiến tới kéo tay anh: "Cảnh Trình, chuyện này con đã nghĩ kĩ chưa?"

"Ba!" Anh đi thẳng tới trước mặt Lê Cảnh Vân: "Con đã nói với ba, con sẽ không cưới Thư Lan, ba còn muốn thế nào?"

"Không cưới, vậy cứ theo lệ mà làm."

"Ba đây là đang chiếu theo lệ mà làm sao?" Lệ Cảnh Trình lên tiếng hỏi lại. Lệ Cảnh Vân gấp tờ báo lại: "Người bị thương còn đang nằm trong bệnh viện, con nghĩ Vinh Thiển có khả năng ra được đó không?"

"Ai ép cô ấy uống rượu chứ hả?"

"Cảnh Trình, con chỉ vì một đứa con gái mà không màng đến tiền đồ công danh hả?"

Lệ Cảnh Trình trả lời rất tự nhiên nhưng không giấu nổi khí phách trời sinh: "Tiền đồ công danh đương nhiên muốn, nhưng phụ nữ, chỉ cần là cô ấy, con còn muốn hơn!"

"Cưới Thư Lan làm vợ hai, đối với con chỉ có lợi, không có hại."

"VẬY ba để cho em trai con cưới cô ấy đi, cổ phần của nhà họ Thịnh, ba cũng có thể cho nó hết, con không có ý kiến."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy, vỗ vai Lệ Cảnh Trình: "Con không được nói lung tung."

Vừa lúc ấy, Thịnh Thư Lan từ tầng hai đi xuống, Thẩm Tĩnh Mạn ra hiệu cho Lệ Cảnh Trình im lặng.

Thịnh Thư Lan đi tới trước mặt họ: "Ba, mẹ."

"Thư Lan." Lệ Cảnh Vân ngẩng đầu hỏi cô: "Con có muốn được gả cho Cảnh Trình không?"

Lệ Cảnh Trình liếc xéo.

Thịnh Thư Lan ngượng ngùng nhìn anh, nhỏ giọng trả lời: "Dạ."

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng cười một tiếng.

"Cảnh Trình, con nghĩ kĩ đi. Cứ để con bé Vinh Thiển ở trong ấy nửa năm, coi như cho con thời gian suy nghĩ." Lệ Cảnh Vân nói xong, một lần nữa cầm báo lên đọc.

"Ba, con thật không tin ba lại có thể ra tay với người nhà mình như vậy."

"Gạo Nếp là cháu gái ba, nhưng Vinh Thiển chỉ là người dưng không chung huyết thống, huống hồ, ba năm qua cô ta lưu lạc bên ngoài, con nghĩ ba sẽ để cho loại phụ nữ như nó bước vào nhà họ Lệ?"

Lệ Cảnh Trình gật đầu, cười lạnh trong lòng, xoay người rời đi.

Thẩm Tĩnh Mạn đuổi theo: "Cảnh Trình, Cảnh Trình..."

"Không được đuổi theo!" Lệ Cảnh Vân tức giận đứng dậy, hung hăng ném tờ báo xuống bàn: "Không biết phân biệt phải trái!"

"Ba, ba đừng tức giận." Thịnh Thư Lan khuyên nhủ.

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân thoáng dịu hơn một chút: "Thư Lan, Cảnh Trình đã không muốn thì rất khó thay đổi. Mà ba thấy thằng hai cũng có ý với con."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, nhìn về Thịnh Thư Lan.

Không cần bà nói gì, Thịnh Thư Lan cũng có quyết định cho riêng mình:

"Ba, từ nhỏ đến lớn, con chỉ yêu Cảnh Trình, ngoại trừ anh ấy ra, con sẽ không lấy ai khác."

Lệ Cảnh Vân khó xử: "Nó như vậy, rất khó cưỡng ép."

"Con có thể đợi."

Đoạn đối đáp này giữa Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Vân, một chữ cũng không thoát khỏi tai Lệ Cảnh Tầm đứng đó không xa.

Anh ta hung hăng siết chặt bàn tay, nắm thành nắm đấm.

Lệ Cảnh Trình không thèm ăn cơm trưa, lái xe đi tới bệnh viện.

Tìm được phòng bệnh người bị tai nạn kia, người đó vừa thoát qua cơn nguy hiểm, giờ đang được người nhà chăm sóc.

Người bị thương là một người đàn ông trung niên, lúc Lệ Cảnh Trình đi vào, ông ta vẫn đang nằm, có lẽ vừa mới ăn xong, Lệ Cảnh Trình liếc nhìn, thấy trên tủ đầu giường có rất nhiều hoa tươi và hoa quả, có lẽ là của người khác tới thăm.

Cô gái trẻ trong phòng đứng dậy: "Anh là?"

"Tôi tới thăm ông ấy."

"Cám ơn anh, sau khi ba xảy ra chuyện đã có rất nhiều người tốt tới thăm, thực sự cảm ơn."

Lệ Cảnh Trình đứng ở cửa, đưa ra một phong bì tiền, không nhiều nhưng cũng chẳng ít: "Tôi cũng đọc được báo nên mới tới đây."

Cô gái từ chối, Lệ Cảnh Trình đặt phong bì lên tủ đầu giường: "Ba cô không sao chứ?"

"Đã qua giai đoạn nguy hiểm."

"Vậy thì tốt."

Mấy cô thiếu nữ thường không có sức chống cự với những nam thần như anh!

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: "Ba cô chữa bệnh thế này, viện phí cao không?"

"Có, mà phía gây tai nạn cũng đã bồi thường, trả tiền thuốc men, nghe nói là lái xe khi say rượu nên mới..." Cô càng nói càng nhỏ dần.

"Cô biết người gây tai nạn không?"

"Không biết."

Đương nhiên Lệ Cảnh Vân biết Lệ Cảnh Trình quan tâm Vinh Thiển, mặc dù là tin tức, cũng không có nhắc tới Vinh Thiển.

"Cũng phải, đáng lí ra ở tuổi này, ba cô phải khoẻ mạnh để làm trụ cột gia đình."

"Ba tôi quá đáng thương." Cô gái bắt đầu khóc: "Trước khi bị tai nạn, ông biết mình mắc bệnh nan y liền chết tâm. Mẹ tôi không được khoẻ, tôi lại đang đi học..."

Lệ Cảnh Trình nhanh chóng nắm được tin quan trọng: "Thật sao? Quá bất hạnh rồi."

Cô gái nức nở: "Ông từ chối trị liệu, bởi vì chúng tôi đã bắt đầu phải vay nợ."

Lệ Cảnh Trình nói thêm mấy câu mới rời đi.

--

Nhà họ Lệ.

Phòng của Thịnh Thư Lan được đổi lại hoàn toàn mới, toàn là thứ mới mua. Hai ngày nay, Cung Khanh và Cung Dụ liên tiếp tiếp cận, Thịnh Thư Lan luôn đề phòng, nhưng tất nhiên, thịnh tình không thể chối từ, từ nhỏ đến lớn cô luôn là kẻ ăn nhờ ở đậu người ta, đến bây giờ mới được một lần thử trải qua cảm giác làm công chúa.

Hôm nay, cô bắt đầu thêu một đôi vỏ gối màu đỏ thẫm, có hình đôi chim uyên ương.

Thẩm Tinh Mạn và Lệ Cảnh Vân ra ngoài dự tiệc, không ở nhà, Thịnh Thư Lan nhàn nhã mở nhạc âm lượng lớn, đến bài Thượng Hải thì khẽ cười.

Cửa phòng bất ngờ bị mở ra, Thịnh Thư Lan hoảng hồn, quay đầu liền thấy Lệ Cảnh Tâm đi đến.

Cô tức giận: "Sau này anh không được phép vào phòng tôi."

"Vì sao chứ?" Lệ Cảnh Tâm giả vờ không hiểu, ánh mắt nhìn về tay cô.

Anh bất giác kéo dài ngữ điệu: "À, em đang gấp rút chuẩn bị cho hôn lễ với anh cả phải không?"

"Phải."

Lệ Cảnh Tâm cướp bức thêu của cô, cây kim đâm hẳn vào lòng bàn tay. Khuôn mặt anh sa sầm, rút kim ra rồi xé rách toạc bức thêu.

Thịnh Thư Lan sợ hãi hét lên, vội vàng cướp lại: "Đem trả lại đây!"

Lệ Cảnh Tâm nghiêng người, cánh tay thuận thế ôm hông cô: "Thư Lan, vì sao em luôn tìm cách chống lại tôi? Tôi cái gì cũng làm vì em, vậy em thì sao?"

"Là anh luôn chống phá tôi mới đúng. Cậu hai, tôi có cái gì tốt? Với điều kiện của anh, nên tìm một người khác tốt hơn tôi mới phải?"

"Không được." Anh thẳng thừng cự tuyệt, nhìn chăm chăm vào cô.

Mấy ngày gần đây Thịnh Thư Lan chỉ cần thấy anh liền trốn như chuột trốn mèo, gương mặt cũng có vẻ kiên cường. Anh cười: "Xem ra, em sẽ không từ bỏ hy vọng."

"Cậu hai, xin anh hãy bỏ qua cho tôi." Cô bắt đầu cầu xin.

"Thư Lan, rõ ràng em vẫn biết, anh cả sẽ không cần em."

Thịnh Thư Lan vẫn kiên trì: "Đây là chuyện của tôi."

Lệ Cảnh Tâm nghe thấy vậy, tức giận, ghé môi lại bên tai Thịnh Thư Lan:

"Chẳng lẽ em không muốn biết lí do anh cả không cần em?"

"Tôi không quan tâm tới Vinh Thiển."

"Em tưởng chỉ có lí do này thôi sao?"

Thịnh Thư Lan ngăn người ra: "Nếu không thì còn gì nữa?"

"Thư Lan, em đối với tôi không hề quan tâm." Lệ Cảnh Tâm thở dài: "Em nói xem, năm đó tôi bị đuổi khỏi nhà họ Lê là vì sao?"

"Tôi không biết."

Thịnh Thư Lan mơ hồ cảm giác có dự cảm chẳng lành.

"Cho dù lão già thương yêu anh cả hết mực nhưng ngày thường vẫn có thể coi như là dung túng cho tôi, nếu không phải là năm đó tôi "xâm phạm" em thì làm sao lại có thể bị đuổi ra khỏi nhà chứ?"

Câu cuối cùng, Lệ Cảnh Tâm nói từng chữ từng chữ một, đủ để Thịnh Thư Lan nghe rõ.

Cô sửng sốt, quay đầu lại: "Anh làm thế lúc nào?"

Lệ Cảnh Tâm buông cô ra, khoe miệng nhếch lên, mắt gian xảo: "Nếu chưa từng chạm qua em, chưa từng thân mật với em, làm sao tôi có thể biết chắc thân thể em có bao nhiêu cái đẹp và đường cong quyến rũ chứ?"

Thịnh Thư Lan lắc đầu, tim đập thình thịch: "Không thể nào, không có khả năng này, không phải vậy!"

"Ngày ấy, cả nhà đều đi vắng, anh cả cũng ra ngoài có việc, tôi vào phòng em, không bật đèn, khiến em nhầm lẫn tôi thành anh cả..."

Thịnh Thư Lan bịt hai tai, thực sự không có cách nào tiếp thu sự thật này: "Anh nói hươu nói vượn!"

"Tôi nói hươu nói vượn?"

Lệ Cảnh Tâm từng bước ép cô về sau: "Thư Lan, đến tận lúc đó tôi mới biết. Bề ngoài em có vẻ yên lặng nhưng thực chất lại rất nhiệt tình, ôm tôi mãi không buông."

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa!"

Thịnh Thư Lan sợ hãi, chân run rẩy, lão đạo ngã ngồi xuống giường: "Tôi biết, anh không muốn tôi cưới Cảnh Trình nên mới nói những lời này."

"Được, vậy tôi hỏi em, từ sau đêm đó, anh ta có bao giờ chạm vào em thêm lần nào nữa chưa?"

Thịnh Thư Lan che miệng, nước mắt tuôn rơi.

Lệ Cảnh Tâm không quên xát thêm muối vào vết thương lòng của cô: "Đó là bởi vì, anh ta cho rằng em là loại phụ nữ bẩn thỉu, cho nên không cần em. Nếu không, tại sao lại không chịu lấy em?"

Thịnh Thư Lan run rẩy, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

"Có điều, lần ấy rất không may, tôi vừa ra khỏi phòng em liền bị ba và bà cả bắt gặp, bọn họ biết em không phát hiện ra sự thật này nên mới gạt em, tất cả đều biết, kể cả anh cả."

Lệ Cảnh Tâm ngồi xuống bên cạnh Thịnh Thư Lan: "Anh cả đối với em khá tốt, sợ em nghĩ ngợi lung tung nên đành đồng ý nhận lỗi, còn tôi thì bị đuổi ra khỏi nhà họ Lệ. Nhưng tôi không hối hận, ngược lại còn mong lấy được em."

Thịnh Thư Lan ôm chặt hai vai: "Tôi không tin, tôi không tin."

"Không phải tôi đã nói, nếu như em dám làm lễ đính hôn với anh cả, tôi sẽ có quà mừng thật lớn cho em hay sao? Có muốn nhìn thử không?"

Thịnh Thư Lan ngơ ngẩn nhìn sàn nhà: "Không phải anh bảo tôi với anh xảy ra chuyện trong phòng tối không bật đèn sao? Còn có thể chụp cái gì chứ?"

Lệ Cảnh Tâm đi tới trước tivi, lấy một cái USB ra từ túi áo.

Anh ta cầm điều khiển, mở tivi.

Thịnh Thư Lan không dám tin, những tiếng rên rỉ phát ra lại chính là âm thanh của cô khi ấy.

Càng làm người ta tệ đại chính là chuyện đêm đó rõ ràng là xảy ra vào buổi tối thế nhưng hình ảnh quay được lại rõ mồn một chẳng kém ban ngày, ngay cả gương mặt Lệ Cảnh Tâm cũng được quay rất rõ ràng.

Thịnh Thư Lan che miệng lại, nhìn thấy những động tác kia mà hoa mắt. Cô hét lên: "Tắt đi, tắt nó đi!"

Lệ Cảnh Tâm không nghe theo, chắn trước màn hình: "Còn không tin sao? Hay là tôi gửi cái này qua cho anh cả?"

Mặt Thịnh Thư Lan trắng bệch, viền mắt đỏ hoe, ngân ngấn nước: "Anh dám sao?"

"Máy quay tôi dùng có thể điều chỉnh độ sáng, quay buổi tối cũng thành ban ngày. Nhưng em yên tâm, sau khi hai chúng ta phát sinh chuyện ấy, anh cả đã cho sửa sang lại hết tất cả các phòng, cho nên, hiện tại, phòng của em là nơi an toàn."

Thịnh Thư Lan thất thần, ngồi im lặng.

Sau lưng Lệ Cảnh Tâm, những tiếng rên rỉ ngày càng tăng, tựa hồ như chịu không nổi nữa.

Thịnh Thư Lan hô to một tiếng: "Tắt đi!"

Màn hình tối đen, im bật.

Anh nhếch môi: "Không chịu nổi sao?"

"Rất cuộc anh muốn thế nào?"

"Yêu cầu của tôi rất đơn giản, em không được gả cho anh ta."

Thịnh Thư Lan trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới mở miệng: "Vì sao anh luôn bức ép tôi vào bước đường cùng như vậy?"

"Thư Lan, tôi đang cứu em. Theo anh ta không danh không phận, cũng không được yêu thương, em còn muốn đánh đổi cái gì?"

Thịnh Thư Lan khóc rất nhiều. Cô vẫn luôn nghĩ, bản thân cô hoàn toàn thuộc về Lệ Cảnh Tâm, nhưng hoá ra lại không phải. Ai cũng biết thân thể cô không còn trong sạch, anh ấy, phải chăng cũng đã ghét bỏ cô từ lâu?

"Thư Lan, hiện tại, em vẫn còn mặt mũi hi vọng được gả cho anh cả ư?"

Đúng vậy, cô vẫn còn có mặt mũi mà hi vọng như thế sao?

Lệ Cảnh Tâm nhìn nhìn bộ dạng thương tâm muốn chết của cô.

"Tôi còn có thể nói cho em biết việc này, mấy năm trước, Vinh Thiên cũng từng bị anh ấy cưỡng bức. Hơn nữa còn vô cùng thâm hiểm khiến người khác không thể chấp nhận được."

Thịnh Thư Lan không rõ ý tứ của anh ta. Lệ Cảnh Tâm cười cười: "Cho nên, anh ấy giờ đây mới đối xử đặc biệt tốt với Vinh Thiên, hiểu chưa? Suy cho cùng, em chính là người phá hoại hạnh phúc của người ta đấy."

Lệ Cảnh Tâm rút chiếc USB ra, xoay người rời đi.

Giấc mộng ập ủ bấy lâu nay trong cô hoàn toàn vỡ tan!

--

Buổi tối, Lệ Cảnh Vân ngồi ở trước bàn ăn: "Thư Lan sao còn chưa qua đây?"

Củng Khanh đứng lên: "Để tôi đi xem thế nào."

Nói xong liền xoay người đi lên phòng Thịnh Thư Lan.

Rất nhanh đã thấy quay ra: "Không xong không xong rồi, Thư Lan không có ở trong phòng, có khi nào Cảnh Trình không cần con bé nên nó nghĩ quần không?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân sa sầm: "Còn không mau đi tìm!"

Thẩm Tĩnh Mạn từ bên ngoài đi vào, nghe thấy vậy liền bước nhanh tới trước mặt Lệ Cảnh Vân, khom lưng nói nhỏ vào tai ông: "Thư Lan đi tìm Vinh Thiển."

Lệ Cảnh Vân gật đầu.

--

Vinh Thiển được dẫn ra khỏi phòng, cứ tưởng là Lệ Cảnh Trình quay lại nên ôm hy vọng trong lòng.

Thế nhưng, người gặp cô lại là Thịnh Thư Lan.

Vinh Thiển không thể ngờ Thịnh Thư Lan sẽ đi đến nơi này.

Cô giấu đi vẻ ngạc nhiên, bước vào.

Thịnh Thư Lan nhìn thấy cô, gọi một tiếng: "Thiển Thiển."

Vinh Thiển nghe giọng cô ghen ghét, mắt lại sưng, rõ ràng đã khóc.

"Cô tìm tôi có việc sao?"

Không phải cô quá lạnh lùng, mà là hai người không thân thiết, hiện tại nhà họ Lệ đang ép Lệ Cảnh Trình cưới Thịnh Thư Lan, làm sao Thịnh Thư Lan lại không vui mừng cho được?

"Cô yên tâm đi, tôi và Cảnh Trình đã không còn khả năng, tôi cũng không xứng với anh ấy."

Vinh Thiển thực sự không rõ, tại sao cô ta lại nói những lời này với cô?

Thịnh Thư Lan có vẻ đã nghĩ thông suốt, mắt ngấn lệ: "Trước kia tôi và Cảnh Trình rất thân thiết, anh ấy đối với tôi cũng rất tốt, nhưng tôi không hiểu vì sao sau đó anh ấy lại lạnh lùng với tôi, không cần tôi nữa, còn rời khỏi Lại Hải, mãi đến hôm nay, tôi mới được biết oàn bộ mọi chuyện."

Vinh Thiển tự nhủ không được nghe cô ta nhưng tai lại không kìm được mà tiếp nhận tin tức.

Giọng nói Thịnh Thư Lan thê lương, có vẻ như đã chịu cú sốc rất lớn.

"Cậu hai nói, anh ta đã quan hệ với tôi, sau đó mới bị đuổi ra khỏi nhà họ Lê."

Vinh Thiển nhìn Thịnh Thư Lan che mặt khóc, đột nhiên cảm giác được, cô ta cũng rất đáng thương.

Trước đây không nghĩ ra nhưng bây giờ đã có thể giải thích rõ, Lê Cảnh Tâm bị đuổi đi có lẽ cũng vì lí do này.

"Cô đừng như vậy nữa, chuyện cũng đã qua rồi."

Thịnh Thư Lan ghen ngào: "Tôi biết mình không hề xứng với Cảnh Trình, anh ấy cũng đã biết hết mọi chuyện từ lâu, từ nay tôi sẽ không chen chân vào hạnh phúc của hai người nữa."

Vinh Thiển không biết nói gì, im lặng cúi đầu.

"Thiển Thiển, xin lỗi, thật sự xin lỗi cô."

Vinh Thiển chưa hiểu lắm.

Thịnh Thư Lan lại tiếp tục: "Lúc trước, tôi vô tình nghe được Cảnh Trình và một người khác nói chuyện anh ấy đã cưỡng bức cô. Tất cả là tại tôi, khi đó, anh ấy biết chuyện của cậu hai và tôi nên không khống chế được. Vốn dĩ tình cảm chúng tôi rất tốt, anh ấy chịu cú sốc lớn quá nên mới xảy ra chuyện ấy với cô..."

Đối với Vinh Thiển mà nói, những câu này không khác gì sấm sét giữa trời quang!

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 23 : Anh không dứt bỏ, cô cũng không buông tay

Edit: Dế Mèn

Hai bàn tay Vinh Thiến đặt trên đầu gối nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay gồng cứng, tái nhợt.

Thịnh Thư Lan vẫn đang khóc, ánh mắt xa xăm trống rỗng, như bị tâm thần. Cô ấy rất đau lòng, bàn tay đè trước ngực, tựa như sắp chết.

Vinh Thiến nghĩ, sao cô ấy có thể bình thường cho được, trái tim bị một dao khoét vào, nỗi đau đó từng chút từng chút rạch vô, tê liệt vô cùng.

Vành mắt mau chóng nóng hổi nhưng Vinh Thiến cố nén, tự nhủ đừng khóc.

Lúc này cô còn thấy khó khăn hơn.

Lời như thế bị chính miệng Thịnh Thư Lan nói ra. Đó vốn là cơn ác mộng của Vinh Thiến. Khi sự thuần khiết của cô bị xé rách, sự điên cuồng thô bạo của Lệ Cảnh Trình hoàn toàn dọa cô. Cô cũng cảm thấy, đó không phải hành động bình thường, mà đối phương dường như đang bị kích động.

Thịnh Thư Lan lau nước mắt, viền mắt đã sưng lên. Cô ấy cũng không tìm được ai khác để nói: "Thiến Thiến, thực sự xin lỗi! Tôi vẫn cho rằng tôi chẳng hại người, chẳng ai phải chịu tổn thương, nhưng tất cả mọi chuyện đều có nhân quả báo ứng. Tôi sai khi tưởng cậu hai là Cảnh Trình, tự làm dơ mình. Anh ấy làm cô tổn thương sâu sắc, bây giờ muốn cực lực bù đắp; chắc chắn không có tâm tư nào cho tôi. Là tôi, là tôi tự tay phá hủy tình yêu, hạnh phúc của mình."

Thịnh Thư Lan che miệng, khóc tới nỗi nói không nên lời.

Vinh Thiến chỉ cảm thấy hai mắt mình, ngay cả mí mắt cũng đau như cắt.

Sự thật như vậy cô thực sự không cách nào tiếp nhận.

Cô muốn bỏ đi nhưng đôi chân mềm nhũn, cả cơ thể cũng chẳng có sức lực hơn tí hơn.

Cô lại không muốn khóc trước mặt Thịnh Thư Lan. Vinh Thiến rất khổ sở cố kìm nén, cảm giác như lồng ngực tách ra, đau đến tê dại.

Thịnh Thư Lan ngẩng đầu, thấy bộ dạng Vinh Thiển như vậy.

"Thiển Thiển, cô đừng buồn. Cô yên tâm, lúc về tôi sẽ nói với ba ngay lập tức. Tôi sẽ nói ba thả cô ra, tôi cũng không muốn gả cho Cảnh Trình. Thật đấy! Sau này hai người có thể sống an ổn."

"An ổn?"

Vinh Thiển trầm mặc một lát, nghe tới mấy chữ này, mắt tràn ra nụ cười chế giễu: "Cô chạy tới đây nói với tôi những điều đó, có nghĩ sau này tôi sống an ổn được không?"

Thịnh Thư Lan giật mình: "Thiển Thiển, tôi chỉ muốn cô thấy yên tâm."

Chóp mũi Vinh Thiển chua chát, ánh mắt nhìn ra bên ngoài qua lớp cửa sổ thủy tinh. Đột nhiên cô rất muốn về nhà, rất muốn, rất muốn.

Mặc dù từ nhỏ cô không thân thiết với Vinh Trạch, nhưng anh cũng là anh ruột của cô, mặc dù Vinh An Tâm thần trí không rõ ràng, ông vẫn là ba cô. Bọn họ là những người thân nhất của cô, ít nhất sẽ không tìm hại cô nữa.

Nỗi tủi thân trong lòng Vinh Thiển giây phút này cuộn trào mãnh liệt, cô chỉ muốn nằm xuống khóc một hồi cho thỏa.

"Thiển Thiển, xin lỗi!"

Thịnh Thư Lan vẻ như cũng ý thức được có những lời không nên nói thẳng trước mặt Vinh Thiển: "Nhưng mọi chuyện đã qua rồi, chúng ta đều từng có tình yêu thanh mai trúc mã khắc cốt ghi tâm, lại không thể sống cùng thanh mai trong quãng đời còn lại. Là số mệnh."

Vinh Thiển gắng hết sức mới miễn cưỡng nhếch lên được một nụ cười.

"Tôi rất mừng là cô đã có thể nghĩ thoáng hơn. Tôi và Cảnh Trình cũng sẽ chúc phúc cho cô sớm tìm được nửa kia của mình."

Thịnh Thư Lan cười nhưng nhìn còn khó coi hơn khóc: "Tôi sợ là không có ngày đó đâu, là tội của tôi."

Vinh Thiển nhắm mắt lại: "Cô còn chuyện gì nữa không? Nếu không có chuyện gì, tôi vào đây."

"Thiển Thiển..." Thịnh Thư Lan gọi cô: "Cô đừng lo! Về nhà tôi lập tức xin ba thả cô ra."

Vinh Thiện không đáp lại, đứng dậy đi vào trong.

Vào lại phòng, có mấy người được thả ra, lại thêm hai người mới vào.

Vinh Thiện ngồi trên chiếc giường nhỏ chật hẹp, đầu óc trống rỗng. Cô ôm chặt chân mình, hai vai hơi gồng lên, nước mắt thấm ướt sũng chiếc quần jean, hai đầu gối cũng ướt, lạnh lạnh.

Nỗi khiếp sợ này cô thật sự chưa cách nào tiếp nhận được.

Nhưng Lê Cảnh Trình chưa bao giờ nói nguyên nhân năm đó, tại sao anh lại trở nên như vậy. Mặc dù anh hết sức bù đắp, nhưng lại không kể ra chữ nào.

Chắc chắn chuyện đó cũng không sai lệch thời gian lắm với khi Lê Cảnh Tâm bị đuổi ra khỏi nhà họ Lê. Vinh Thiện không dám nghĩ thêm nữa, có một số chuyện nếu biết còn đau khổ gấp ngàn lần hơn so với không biết.

Bên ngoài phòng tạm giam, một đôi mắt chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Vinh Thiện.

Một lát sau, ông ta xoay người đi ra ngoài, gọi cho Lê Cảnh Vân, đem những gì Thịnh Thư Lan nói với Vinh Thiện, và phản ứng của Vinh Thiện kể cho Lê Cảnh Vân nghe.

--

Đông Uyển.

Gạo Nếp không thôi khóc quấy, Lê Cảnh Trình mất gần nửa ngày mới dỗ được con đi ngủ.

Đắp chăn cho con xong, anh cầm lên chìa khóa xe ra cửa.

Lê Cảnh Trình đã cho người điều tra ra được chuyện người bị đụng xe làm giả bệnh án. Cũng qua các đường dây đặc biệt, anh biết được: trước khi người đàn ông ấy bị đụng xe, tài khoản của vợ ông ta được chuyển vào một trăm ngàn; sau khi nằm viện, lại nhận thêm năm trăm ngàn.

Chuyện này là thế nào còn chưa rõ ràng sao?

Mới vừa đi tới ga ra, anh nhận được điện thoại.

Người gọi là Tống Trĩ Ninh. Số của cô ấy anh đã xóa từ lâu, lần này mới lại lưu lại.

Lê Cảnh Trình không chần chừ, đưa lên tai nghe: "Alo."

"Bên anh tra được những gì rồi?"

Lệ Cảnh Trình dựa vào cửa xe: "Không khác gì lắm, đang định qua đó."

"Bên đây em cũng sẽ giúp anh thuận lợi."

Lệ Cảnh Trình cúi đầu, đôi mắt nhìn xuống mặt đường chăm chăm trở nên u ám: "Cảm ơn."

"Hai chữ này là câu khách sáo và vô dụng nhất đó! Cảnh Trình, anh nợ em một ân tình."

Tống Trĩ Ninh khẽ cười nói. Lệ Cảnh Trình có thể nghe được ý cười chua chát của cô: "Được rồi, anh đang sốt ruột đi cứu người, em cúp máy đây."

Đầu dây bên kia có tiếng tút tút. Lệ Cảnh Trình bỏ điện thoại xuống, vẫn không chần chừ, lập tức mở cửa xe ngồi vào.

--

Sở tạm giam.

Vinh Thiển theo đội trưởng Triệu đi ra ngoài, khi ra tới cửa lớn, cô mới ngẩng đầu lên.

Đối diện chính là một lò bánh mỳ, mùi thơm xộc vào mũi, không ít người đang xếp hàng mua. Vinh Thiển nhìn tới mất hồn, như trải qua ảo giác cả mấy đời.

Rồi cô đột nhiên xốc lại tinh thần.

Đội trưởng Triệu cười cười: "Đi ra đi! Có điều trước khi chưa điều tra xong rõ ràng, cô không được rời Lại Hải. Tùy theo tình hình, bọn tôi sẽ liên lạc với cô."

"Tôi không bị sao ư?" Lời nói lúc ra khỏi miệng như bị cầm, bị vướng .

"Phải. Đây cũng là ý của ông ấy."

Nghĩ đến lời Thịnh Thư Lan nói, rằng, về nhà xong cô ấy sẽ lập tức đi cầu xin Lệ Cảnh Vân, Vinh Thiển không khỏi cười lạnh.

Cô cảm thấy thật mỉa mai.

Đội trưởng Triệu nhìn bóng lưng của cô; thân hình Vinh Thiển thon gầy, bị giam hai, ba buổi trông cả người tiêu tụy không ít.

Lệ Cảnh Vân đã gọi điện tới bảo đêm nay thả người.

Vinh Thiển nhìn xung quanh, bỗng chốc không biết mình nên đi đâu.

Cố nhắc chân, chọn con đường bên trái.

Thật ra đội trưởng Triệu định nhắc cô đường về nhà họ Lê đi bên phải, hay vậy một chiếc xe cho cô, nhưng nghĩ ngại lát cuối cùng vẫn thôi.

--

Lệ Cảnh Trình vội vội vàng vàng chạy tới đồn cảnh sát, đội trưởng Triệu đích thân đi ra. Người đàn ông để xấp tài liệu trong tay lên bàn: "Người đâu?"

"Thả lâu rồi."

"Thả? Khi nào?"

"Nửa tiếng trước."

Lệ Cảnh Trình lấy điện thoại ra, nhưng bên kia đã tắt máy.

Lúc cô đi, chắc chắn đã được lấy lại túi đồ tùy thân.

Lệ Cảnh Trình lại bấm số điện thoại ở Đông Uyển, người giúp việc nói Vinh Thiển vẫn chưa về.

Người đàn ông siết chặt bàn tay: "Lúc trước không phải nói tình hình nghiêm trọng, phải nhốt lại sao?"

"Có lẽ ông nhà..." Đội trưởng Triệu hé lộ một chút: "Ông ấy biết cậu đã nắm trong tay một số thứ."

Đội trưởng Triệu cố giấu tịt chuyện Thịnh Thư Lan đã tới.

Lệ Cảnh Trình đâu có dễ tin, ánh mắt gằn lên tia nhìn độc ác: "Các ông thừa dịp thả cô ấy trước khi tôi tới, rốt cuộc đã giấu Vinh Thiển ở đâu?"

Đội trưởng Triệu ngăn người ra, thực sự là oan uổng: "Chúng tôi sao dám giấu chứ. Vậy không phải biết luật còn phạm luật sao? Huống hồ chính mắt tôi nhìn cô ấy đi ra mà."

Lệ Cảnh Trình đột nhiên túm cổ áo đối phương, đội trưởng Triệu kinh hãi:

"Cậu làm gì vậy?"

Bốp____

Lệ Cảnh Trình đâm cho ông ta một cú.

Đội trưởng Triệu bụm mặt, hoàn toàn không ngờ anh dám ra tay!

"Lệ Cảnh Trình!"

Người đàn ông đẩy ông ta ra: "Bây giờ ông đi mà nói ngay cho ông ấy biết tôi đánh ông một đấm, xem ông ấy có bắt giam tôi không?"

Lệ Cảnh Trình bỏ ông ta ở đấy, xoay người đi nhanh khỏi đó.

Anh lái xe dọc theo đường về nhà họ Lệ để tìm, nhưng Vinh Thiển vẫn chưa về tới Đông Uyển. Lệ Cảnh Trình lại tới công ty mới của cô để tìm, ai cũng nói không gặp Vinh Thiển.

Vinh Thiển dường như mất tích.

--

Thật ra, Vinh Thiển bị lạc đường.

Chính cô cũng không biết mình đang đi đâu, đường phố, nhà cửa xung quanh đều xa lạ, từng khuôn mặt càng chẳng có cảm giác gì quen thuộc.

Vinh Thiển do dự dừng ở bên đường, nhìn chỗ này, nhìn chỗ kia.

Với mọi người, cô chỉ là một người xa lạ giữa đám đông. Cô nắm chặt túi xách trong tay lấy điện thoại trong đó ra.

Mở ra xem đã thấy điện thoại hết pin từ hồi nào rồi.

Từng chiếc taxi xanh vàng lướt qua cạnh Vinh Thiển, cô cũng không vẫy lại.

Cô cảm giác hình như mình lại không có nhà.

Vinh Thiển lẻ loi đứng dưới một tàng cây.

Cô lạc đường, lạc lối về nhà.

Cô đã suy nghĩ quá đơn giản về chuyện quay về với Lệ Cảnh Trình. Thật ra, rất nhiều sự thật đều là do cô vẫn trốn tránh, chưa cách nào tiếp nhận.

Lúc này chân tay Vinh Thiển có vẻ luống cuống, bước vài bước lại quay ngược lại.

Sắc trời tối dần, đèn hai bên đèn đường tự động thấp lên.

Vinh Thiện dựa lưng vào thân cây thô ráp, nước mắt chảy ra lúc nào không hay.

--

Lệ Cảnh Trình đang tìm cô như muốn điên. Chứng minh thư của cô vẫn để ở Đông Uyển, hơn nữa con gái còn ở đây, chắc chắn Vinh Thiện sẽ không rời khỏi Lại Hải.

Anh nóng lòng, sốt ruột lái xe, trong đầu nghĩ không biết có phải do Lệ Cảnh Vân làm không. Anh lái xe từ đồn cảnh sát đi tìm, định tìm một vòng từ hướng ngược lại.

Vinh Thiện đi tới một trạm xe buýt, cô cũng không biết mình đã đi bộ bao lâu rồi.

Lệ Cảnh Trình hạ kính xe xuống, xung quanh chật cứng đoàn người vừa tan sở. Mồ hôi lạnh từ má chảy xuống, hai bàn tay siết chặt tay lái, bấm còi inh ỏi.

Chưa bao giờ anh thấy hoảng sợ như vậy.

"Vinh Thiện! Vinh Thiện!"

Vinh Thiện dường như nghe có tiếng gọi, rất quen thuộc; thế nhưng cô mệt mỏi quá. Cô ngồi xồm người xuống, hai tay ôm chặt đầu gối nên bị biển quảng cáo ở trạm xe buýt che khuất tầm nhìn.

Cổ họng Lệ Cảnh Trình nóng rát. Anh nhấn giữ còi ô tô không dứt.

Bíp bip, bip bip bip--

Xe chậm chạp nhích qua trạm xe buýt, hướng về phía vô định.

Vinh Thiện nhìn chăm chăm mặt đất, giấu mình vào thế giới của riêng cô.

Một cụ bà đi đón cháu tan học nhìn thấy cô, thân thiết đi tới: "Cô gái, cô làm sao vậy? Người thấy không thoải mái sao?"

Vinh Thiện gắng gượng ngẩng đầu: "Không sao, cháu rất ổn."

"Người nhà của cô đâu?"

Đúng vậy, người nhà của cô đâu?

Cụ bà nhìn cô, cũng không đoán chắc được tuổi của cô: "Cãi nhau với bạn trai à?"

Vinh Thiển không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Cụ bà cười cười: "Người trẻ tuổi à, đừng buồn! Lắng nghe nhau nhiều hơn, hai bên hiểu nhau là được."

Xe buýt nhanh chóng đi tới, bà cụ vội vàng dắt cháu lên xe.

Vinh Thiển nghĩ đi nghĩ lại những lời vừa rồi.

Cô từ từ đứng lên.

Thật ra, cô cũng chẳng định rời khỏi Lại Hải; có điều, nghe lời Thịnh Thư Lan nói, trong lòng cô rất khó chịu, rất khó chịu.

Cô an ủi mình, đó là gì đâu?

So với việc tự hành hạ bản thân, những lời đó chẳng có một chút uy lực nào.

Cô đã có thể vượt qua chuyện mình bị cưỡng bức và ở bên cạnh Lê Cảnh Trình rồi, như vậy, lẽ ra cô có thể chấp nhận được bất cứ điều bí mật tiếp theo mới đúng.

Vinh Thiển khẽ cắn môi, bắt đầu tự hỏi mình: Có thể không?

Cô cảm thấy trong lòng rất đau, cố ép mình không nên nghĩ về những chuyện đó nữa.

Vinh Thiển nhắc chân, tiếp tục đi.

Đi mãi tới khi kiệt sức không còn có sức lực, bấy giờ cô mới dừng lại ở ven đường.

Cô biết, cô nên về nhà.

--

Lê Cảnh Trình trở lại Đông Uyển, Vinh Thiển vẫn chưa trở về.

Người đàn ông đứng im trước cổng, trong lòng anh có dự cảm, nhất định Vinh Thiển sẽ trở về.

Thịnh Thư Lan đứng cách đó không xa nhìn anh.

Lệ Cảnh Trình đứng phía trước cửa sắt, trên người anh mặc bộ đồ màu trắng, đứng trước song cửa càng làm nổi bật từng đường nét cơ thể rắn chắc. Anh đứng ở đó, bất động mười phút, hai mươi phút.

Vẫn chỉ duy trì một tư thế đó.

Thịnh Thư Lan nhìn thấy, trong lòng vô cùng đau đớn. Cô muốn đi tới an ủi, nhưng suy nghĩ, cuối cùng vẫn đứng ngoài một bên.

Trong tầm mắt, có chiếc taxi chậm chậm chạy tới, dừng trước cổng chính của Đông Uyển. Người ngồi phía sau bước xuống. Về mặt Lệ Cảnh Trình phấn chấn hẳn lên, khuôn mặt tràn đầy nỗi vui mừng, anh đi nhanh tới.

Vinh Thiển cũng nhào tới, ôm chầm lấy anh.

Cô cũng không biết cảm giác mình giờ thế nào, giống như vừa sống sót sau tai nạn vậy, hai tay ôm lấy lưng Lệ Cảnh Trình.

"Em đi đâu vậy?"

Vinh Thiển nghe được giọng anh xen lẫn lo lắng: "Em lạc đường, nên phải bắt xe về."

Lệ Cảnh Trình hơi lùi lại, nắm tay Vinh Thiển đi vào trong.

Cô bước đi lảo đảo, nhìn tòa nhà Đông Uyển ở trước mặt lại có cảm giác sợ hãi, không muốn nhấc chân.

Lệ Cảnh Trình nhìn về phía lầu hai: "Gạo Nếp nhớ em khủng khiếp, vừa này còn khóc."

Cơ thể cứng ngắc của Vinh Thiển vì một câu nói của Lệ Cảnh Trình mà mềm ra, cô bước nhanh theo anh đi vào.

Thịnh Thư Lan bước đi, nhìn bóng lưng hai người đi vào, hai mắt dần dần phủ đầy hơi nước.

Gạo Nếp ăn xong cơm chiều lại tỉnh ngủ. Vinh Thiển mới đi tới lầu hai đã nghe tiếng con khóc: "Mẹ! Mẹ!"

Trong lòng cô bỗng nhiên đau xót, càng bước nhanh hơn.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy Gạo Nếp ngồi khóc giữa giường, trái tim Vinh Thiển chua xót khó chịu: "Gạo Nếp!"

Con vừa nghe đã gào rất to, xuống giường rất nhanh, nhào vào lòng Vinh Thiển: "Mẹ! Con tưởng mẹ lại đi tới nơi xa."

Vinh Thiển sao có thể kìm lòng được nữa, cô ngồi xổm người xuống, hôn lên trán con: "Mẹ ở đây, đừng khóc!"

"Mẹ, mẹ đi đâu vậy?"

"Mẹ đi công tác, không phải là đã về rồi sao?"

Hai tay Gạo Nếp khư khư ôm Vinh Thiển, rất sợ cô lại chạy mất: "Con yêu mẹ nhất! Yêu mẹ nhất!"

Vẻ cô đơn trong mắt Vinh Thiển liền hóa thành hư không: "Mẹ cũng yêu Gạo Nếp nhất! Yêu Gạo Nếp nhất!"

Lệ Cảnh Trình ho nhẹ, hình như hai mẹ con quên mất anh rồi.

Vinh Thiển ôm Gạo Nếp tới giường. Mấy ngày không gặp nên Gạo Nếp rất quấn mẹ, khi thì quấn quít vẽ tranh với cô, khi lại quấn quít đòi cô kể chuyện.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, ánh mắt anh chăm chăm nhìn Vinh Thiển. Anh liếc mắt một cái cũng có thể thấy có gì đó không đúng. Đội trưởng Triệu thả cô ra, đáng nhẽ cô phải đi tìm anh trước, dù di động hết pin nhưng ra ngoài vẫn có thể đón xe, sao có thể lạc đường được?

Sau khi Gạo Nếp ngủ, Vinh Thiển đi tắm qua.

Vừa mở cửa phòng tắm ra liền thấy Lệ Cảnh Trình đứng ở bên ngoài.

Anh cầm khăn lau giúp cô: "Đừng lo, người bị đụng xe ấy đã nhận tiền từ trước. Chuyện này không cần phải mấy ngày nữa mới có kết quả."

Tay Vinh Thiển vịn eo Lệ Cảnh Trình: "Em không bao giờ muốn vào nơi đó nữa."

Lệ Cảnh Trình lập tức ôm chặt lấy cô.

Cầm Vinh Thiển tựa lên đầu vai anh, trong đầu còn suy nghĩ tới những lời nói của Thịnh Thư Lan.

Tắm nước nóng xong, cả người khoan khoái không ít, mới đầu khi nghe những chuyện ấy, Vinh Thiển bị làm cho khó thở, bây giờ mới có tinh thần suy nghĩ kỹ càng.

"Lệ Cảnh Trình."

"Hả?"

"Chuyện lúc trước của em, Hoắc Thiếu Huyền đã không tài nào chấp nhận nổi. Anh nói xem, rốt cuộc là anh ấy quá yêu em, hay là chưa đủ yêu em?"

Lệ Cảnh Trình ôm cô lên, đặt xuống giường. Câu hỏi này đương nhiên Lệ Cảnh Trình trả lời rất rõ ràng: "Anh ta yêu em chưa đủ."

"Anh nói xạo."

"Vậy em nói sao?"

"Trước đây anh nói với em: bởi vì Hoắc Thiếu Huyền quá yêu em, tình cảm giữa bọn em rất thuần khiết nên anh ấy mới không thể chịu được một chút nhuốm bẩn."

Lệ Cảnh Trình tự hỏi, anh thực sự đã nói thế sao?

Có lẽ vậy.

Nhưng khi đó anh chưa yêu Vinh Thiển, đương nhiên nói vậy chỉ để cho cô dao động.

Vinh Thiển muốn hỏi anh, có phải anh với Thịnh Thư Lan cũng như vậy?

Trong lòng cô không tìm được, rất muốn hỏi cho rõ, thay vì nuốt nghẹn đau khổ, không bằng hỏi rõ ràng.

"Lệ Cảnh Trình, em hỏi anh..."

Chuông điện thoại di động của anh bỗng nhiên vang lên.

"Hỏi anh cái gì cơ?"

"Anh nghe điện thoại trước đi."

Có một số chuyện cứ khéo xảy ra như vậy.

Lệ Cảnh Trình còn không kịp nói, Thẩm Tĩnh Mạn từ đầu dây bên kia đã liên thoảng: "Cảnh Trình, Cảnh Trình không xong rồi. Thư Lan tự sát!"

"Cái gì?" Lệ Cảnh Trình nhíu mày: "Cô ấy đâu?"

"Vừa mới đưa đến bệnh viện, đang cấp cứu! Con và Thiển Thiển mau tới đi!"

"Mọi người biết Vinh Thiển về rồi, tin tức mau thật!"

Thẩm Tinh Mạn đang rất hoảng loạn: "Đừng nói những chuyện này nữa, mau tới bệnh viện đi."

Vinh Thiển nhớ lại cảnh Thịnh Thư Lan khóc sụt sùi ở sở tạm giữ.

Cô không ngờ cô ấy lại nghĩ quần trong đầu.

Họ thay đồ đi tới bệnh viện. Người trong nhà hầu như đến cả.

Thẩm Tinh Mạn ngồi cạnh Lệ Cảnh Vân. Lệ Cảnh Tâm lo lắng không yên trước cửa phòng cấp cứu.

Khuôn mặt tuần tú, nét nào ra nét đó đầy vẻ hung ác nham hiểm. Anh ta nghiến răng, ánh mắt có sự đau xót thương tiếc, xem ra anh đã dồn ép cô quá rồi .

Thẩm Tinh Mạn ở cạnh khóc: "Sao lại uống thuốc ngủ chứ?"

"Chị cả, còn vì sao nữa, vì cậu cả không chịu cưới nó chứ sao!"

"Cô câm miệng cho tôi!"

Nghe thấy trách nhiệm bị đẩy lên người con trai mình, sao Thẩm Tinh Mạn không điên lên cho được: "Tích chút đức đi! Ngày thường cô chỉ coi Thư Lan như con hầu mà sai bảo thôi."

Cung Khanh liếc xéo, không thèm nói lại với bà.

Sau một lúc lâu đèn phòng cấp cứu mới tắt.

May mà phát hiện kịp lúc, sau khi rửa dạ dày thì không còn nguy hiểm gì nữa.

Cả nhà đứng trong phòng bệnh VIP. Thịnh Thư Lan tỉnh lại, thấy nhiều người như vậy đang chăm chú nhìn mình, cô lại nhìn xung quanh, vành mắt ửng đỏ.

"Ba, mẹ, con xin lỗi."

Thẩm Tinh Mạn thở dài: "Sao nghĩ quần vậy? Mạng là của mình mà."

Cung Dụ bên cạnh khuyên: "Phải đó. Thư Lan, không muốn sống thì cũng cố mà sống, đừng làm liên lụy tới người khác."

Thịnh Thư Lan im lặng không nói gì. Lệ Cảnh Vân liếc nhìn: "Để Thư Lan nghỉ ngơi tốt đi, đừng có làm ồn!"

Thịnh Thư Lan cảm thấy trong bụng khó chịu. Ngẩng mắt lên nhìn thì thấy Vinh Thiển, khóe miệng cô khẽ cười: "Thiển Thiển, cô không sao rồi. Tốt quá!"

Lệ Cảnh Trình vốn không muốn đến bệnh viện, nhưng dù sao tính mạng của một con người quan trọng như vậy nên cũng không thể vô tình.

"Nếu không còn chuyện gì, bọn con về trước."

Nói xong, anh nắm tay Vinh Thiển định đi.

"Đợi đã!"

Thịnh Thư Lan muốn ngồi dậy, nhưng không có sức, cả người lại ngã xuống lại: "Cảnh Trình, Thiển Thiển, em có lời muốn nói."

Đúng là Vinh Thiển muốn nghe xem cô ấy muốn nói gì, chẳng lẽ cô ấy sẽ chủ động nói cho Lệ Cảnh Trình biết lúc này cô ấy đã chạy tới sở tạm giam kể gì với cô?

Vinh Thiển tự biết chuyện đó là không thể nào.

Nét mặt Lệ Cảnh Trình nhăn lại, không giấu được vẻ thiếu kiên nhẫn, cũng không ngoái nhìn lại: "Con nói lần cuối. Con sẽ không cưới Thư Lan. Ba, đừng buộc con phải trở mặt với ba."

Thịnh Thư Lan thấy Lệ Cảnh Trình lại sắp nổi nóng, vội ráng sức nói: "Ba, ba đừng giận! Mọi chuyện đều là con không tốt. Con uống thuốc cũng không liên quan gì tới Cảnh Trình, mà thật ra vì con không muốn sống nữa."

Thẩm Tinh Mạn nghe vậy chắc chắn đau lòng: "Thư Lan, con đó, sao có thể suy nghĩ vậy chứ?"

"Mẹ, mọi người đừng an ủi con! Nguyên nhân năm đó cậu hai bị đuổi khỏi nhà con đã biết rồi."

Lệ Cảnh Trình nghe thế, con người từ từ mở to, sau ngẩng lên, giận dữ nhìn về phía Lệ Cảnh Tâm.

Thần sắc người đàn ông vẫn không thay đổi, nhún vai; ngược lại, Cung Dụ đứng bên cạnh sợ hãi đổ cả mồ hôi lạnh.

Thẩm Tinh Mạn mượn dịp làm tới: "Thư Lan à, con đừng nghĩ quẩn trong lòng. Chuyện này ba sẽ làm chủ cho con, con đừng sợ!"

Thịnh Thư Lan nhìn bóng lưng Vinh Thiển: "Thiển Thiển, hôm nay tôi tới tìm cô thật ra là muốn từ biệt cô. Tôi đã nói, sau này tôi sẽ không xen vào chuyện của cô và Cảnh Trình, đó đều là lời thật lòng. Cả lời xin lỗi của tôi cũng là thật lòng."

Lệ Cảnh Trình nghe mấy câu này, không khỏi quay người lại.

"Cô nói gì với Vinh Thiển cơ?"

"Cảnh Trình, quan hệ của chúng ta từng rất tốt. Em ở cùng anh, sự thật không thể thay đổi. Em đã rất vui. Từ nhỏ, ba mẹ coi em như con ruột, em cũng tự xem mình sẽ là vợ anh..."

Lệ Cảnh Trình cảm nhận được bàn tay anh đang nắm đang muốn rút ra. Chóp mũi Thịnh Thư Lan đau xót, cô nói trong tiếng khóc nức nở: "Em thấy mình có lỗi với Thiển Thiển, chuyện của em lại để liên lụy tới cô ấy. Cảnh Trình, tuy rằng anh đứng ra chịu tiếng xấu nhưng trong lòng anh tức giận, em biết, em rất hiểu anh. Năm ấy, Vinh Thiển bị anh cưỡng bức cũng đều vì em, Huhuhu_____ "

Người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc.

Nét mặt Lệ Cảnh Trình lộ vẻ lo nghĩ, sau đó là nụ cười chế nhạo.

Vinh Thiển càng không ngờ Thịnh Thư Lan sẽ nói hết như thế. Dường như cô ấy thật sự không phải tìm cô để tìm cách gây xích mích ly gián, mà vì cô ấy thật lòng thấy áy náy.

Cung Dụ là người phản ứng đầu tiên: "Cảnh Trình cưỡng... Thiển Thiển? Chuyện khi nào?"

Vinh Thiển rút tay về, muốn né anh.

Lệ Cảnh Trình lại giữ chặt lấy tay cô. Chuyện này đã qua rồi, không ai được làm tổn thương cô.

Thịnh Thư Lan thấp giọng khóc nức nở: "Thiển Thiển, tôi thực sự rất áy náy. Xin lỗi! Xin lỗi!"

Vinh Thiển nghe Lệ Cảnh Trình ở bên cạnh bật tiếng cười rất khó nghe thấy: "Ai nói với cô những chuyện này?"

"Lúc em ở Đế Cảnh đã nghe được. Em biết anh không nén bức bối được nên mới đi tìm Vinh Thiển. Với lại, từ sau đêm đó, quả thật là anh không chạm vào em một lần nào nữa."

"Thịnh Thư Lan."

Lệ Cảnh Trình nhỏ giọng, giọng nói nghe giống như có bao nhiêu kìm nén: "Cô nói như vậy với Vinh Thiển được sao?"

"Em nghĩ cô ấy nên biết sự thật. Hơn nữa, em rất áy náy, nếu không kể ra, em sẽ suy sụp mất."

Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu, Vinh Thiển không nhìn anh. Người đàn ông kéo tay cô. Cô mất tích hóa ra là vì nguyên do này.

Lệ Cảnh Trình kéo tay Vinh Thiển đi tới trước giường Thịnh Thư Lan:

"Chuyện tôi đã làm với Vinh Thiển là tội lớn nhất, không cách nào tha thứ mà tôi đã phạm trong đời này. Vì vậy, không ai được trách việc Vinh Thiển bỏ đi ba năm! Là trước đây tôi cảm thú khốn nạn. Còn nữa, Thư Lan! Chuyện ấy hoàn toàn chẳng quan hệ gì với cô."

Ánh mắt Thịnh Thư Lan lộ sự kinh ngạc: "Thật sao?"

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng gạt qua một bên, cười nhạt: "Vậy cô nghĩ sao?"

"Là anh sợ em khó chịu trong lòng, đúng không?"

"Tôi không chạm vào cô là bởi vì tôi không muốn. Sau khi biết được sự thật đó, đối với tôi nó cũng không quan trọng. Và cũng vì tôi coi cô là một thành viên trong gia đình, tôi không muốn cô nghĩ quẩn trong đầu. Bây giờ sự tình rõ ràng cũng tốt."

Thịnh Thư Lan nằm đó bất động: "Vậy cũng tốt, nếu không em áy náy chết mất."

Vinh Thiển nhìn đôi mắt cô ấy, thấy trong mắt Thịnh Thư Lan hết sức chân thành, hình như những lời cô ấy nói đều thật lòng.

Và lại, nếu Thịnh Thư Lan thật có ý đồ như cô nghĩ, cô ấy sẽ không cần nói ra trước mặt mọi người như vậy.

Nhưng rốt cuộc là lòng dạ như thế nào, mới có thể làm ột Thịnh Thư Lan không hiểu sự đời lại lợc lờ như thế. Sau khi biết sự thật, cô ấy đã chạy ngay tới sở tạm giam nói một mạch, chẳng lẽ vì trong lòng cảm thấy áy náy thật ư?

Thẩm Tinh Mạn đứng bên cạnh giảng hòa: "Nói ra hết là tốt rồi. Thư Lan, con cũng đừng suy nghĩ nhiều, chuyện năm đó đã qua rồi."

Lệ Cảnh Trình thuận dịp tiếp lời: "Mẹ, nếu Thư Lan đã được biết sự thật thì con cũng muốn nói với mẹ vài câu. Mẹ coi như đã biết cô ấy và cậu hai từng có liên quan, bây giờ mẹ muốn thôi, hay vẫn muốn con cưới cô ấy?"

Sắc mặt Thẩm Tinh Mạn bỗng trở lên trắng bệch. Lúc trước bà che giấu mọi người trong gia đình, cười khẩy sau lưng hai chị em nhà họ Cung, bây giờ lại bị vạch trần ra hết, Thẩm Tinh Mạn sao còn mặt mũi nữa?

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân trông cũng không tốt.

"Câu nói của tôi vẫn còn đấy, ai cưới Thư Lan, người đó mới là chủ của nhà họ Lệ sau này. Cảnh Trình, anh là con trưởng, nếu anh không chịu, tôi sẽ phải lấy lại tất cả những gì nhà họ Lệ đã cho anh."

Lệ Cảnh Trình cười lạnh.

Chân mày của Vinh Thiển ẩn giấu vẻ tối tăm. Dù cô đã được thả nhưng vẫn không thể tránh được vằn đề này.

Cô cảm nhận được bàn tay Lệ Cảnh Trình đang nắm tay cô càng chặt hơn. Người đàn ông này, từ lúc sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, mỗi một bước đều tôn quý, lại tính kế từng bước để bước tới được ngày hôm nay; nhưng nếu không còn lớp bảo hộ của nhà họ Lệ, chắc chắn có những thứ anh khó khăn mới đạt được sẽ bị tước đoạt sạch sẽ.

Vinh Thiển không khỏi nắm lấy tay Lệ Cảnh Trình.

Cô nghĩ, anh không dứt bỏ thì cô cũng không buông tay.

Điều cốt yếu là, hai bàn tay này cần phải nắm chặt lấy nhau, cô không thể buông tay Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển ngó qua, thấy khuôn mặt đảo lộn chúng sinh của Lệ Cảnh Trình khê nở nụ cười, sáng chói trong suốt. Mỗi một đường nét sinh động đến nỗi

khiến Vinh Thiển kìm nén không được chỉ muốn chạm vào.

Cô thấy khóe miệng Lệ Cảnh Trình giật giật.

"Tùy ba. Ba muốn lấy lại thì con sẽ dâng cả hai tay. Có điều, sau này, con muốn yêu ai, mọi người không được quản!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 24 : Hồi về chuyện năm đó

Edit: Đế Mèn

Lệ Cảnh Trình vừa nói xong, mỗi người mỗi nét mặt.

Thẩm Tĩnh Mạn lo lắng hoảng hốt. Sắc mặt Lệ Cảnh Vân cũng thay đổi. Cung Khanh, Cung Dự không giấu được ý cười lạnh trên môi. Thịnh Thư Lan cứng đờ, nằm xuống giường không nhúc nhích. Liếc mắt nhìn qua, e chỉ có Lệ Cảnh Tầm mang nét mặt bình tĩnh, trong mắt không hiện ra một gợn sóng.

Lệ Cảnh Trình nắm chắc tay Vinh Thiển.

Thẩm Tĩnh Mạn kêu lên kinh ngạc: "Cảnh Trình! Con cứ thế mà đi sao?"

Vinh Thiển nghe trong giọng bà có nỗi ghen ngào, bước ra khỏi phòng bệnh này tức nghĩa sẽ mất đi sự bảo hộ của nhà họ Lệ.

Lệ Cảnh Trình vẫn đi ra không chút do dự.

Vinh Thiển đi theo cạnh anh, cả hai đều trầm mặc. Ra khỏi bệnh viện, Lệ Cảnh Trình lái xe thẳng về Đông Uyển.

Về tới nơi lại thấy người giúp việc đã thu dọn hành lý của hai người xong cả rồi.

Lệ Cảnh Trình thấy vẻ hoài nghi trên khuôn mặt Vinh Thiển: "Từ lúc em mất tích anh đã cho người sắp xếp. Từ tối nay chúng ta sẽ chuyển ra khỏi Đông Uyển."

Vinh Thiển gật đầu: "Dạ."

Từ ngày Lệ Cảnh Trình lập công ty riêng, anh đã hiểu các loại sản nghiệp trên danh nghĩa là thế nào.

Chỗ ở anh cũng đã ọi người quét dọn. Vinh Thiển ôm Gạo Nếp đi vào nhà mới. Thực ra trong lòng cô lo nghĩ: Đã ra khỏi nhà họ Lệ rồi thì sao không về Nam Thịnh luôn?

Nhưng trong lòng Lệ Cảnh Trình càng rõ ràng hơn. Ông già sẽ không dễ dàng để anh chạy thoát như vậy, e là đã ra lệnh phong tỏa cấm đoán từ sớm, dưới tay ông ấy còn nuôi một nhóm đặc công chuyên nghiệp.

Nghĩ tới đây, anh cảm thấy nức cười.

Lệ Cảnh Vân luôn luôn công khai tham muốn khống chế mọi thứ trong tay như thế; mà với nhà họ Lệ, đó không đơn giản chỉ vì việc kinh doanh thôi không.

Có điều, Lệ Cảnh Trình từ lúc còn trẻ đã tỏ ra anh có tài năng hơn người trong việc kinh doanh, đối với mấy chuyện khác anh không có hứng thú nhiều. Bây giờ, anh mới có được địa vị ngày hôm nay, do chính anh tạo nên.

Gạo Nếp vẫn chưa dậy, Vinh Thiển đặt con nằm xuống giường.

Vừa định đứng dậy, eo đã bị một đôi tay cuốn lấy: "Em đã nghe hết, sao lúc về nhà sao không hỏi gì anh cả?"

"Em vừa định hỏi thì mẹ gọi điện thoại qua."

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình dán sát vào lưng Vinh Thiển. Hai tay cô chống xuống mép giường.

"Lệ Cảnh Trình, năm ấy, anh muốn phụ nữ nào mà không có, sao phải lấy cách dùng sức mạnh như vậy?"

Câu hỏi này trước đây Vinh Thiển cũng đã hỏi qua.

Lệ Cảnh Trình lại không trả lời.

Cô nghe phía sau có tiếng hít thở đều đều. Vinh Thiển khom người, cả người ê ẩm: "Hay là, anh thực sự gặp chuyện gì kích động?"

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống giường, thuận thế ôm theo cô: "Nếu như anh nói, năm ấy anh phát bệnh, em tin không?"

Vinh Thiển giật mình: "Phát bệnh? Anh bị bệnh gì?"

Người đàn ông cọ cọ cằm vào cần cổ của cô, nhắm mắt: "Một loại bệnh anh không thể kiểm soát được."

Đã nói đến nước này, Lệ Cảnh Trình tựa như không muốn tiếp tục nữa. Anh cầm lấy bàn tay Vinh Thiển: "Em chỉ cần biết, vết thương anh từng gây cho em không phải như Thịnh Thư Lan đã nói."

Vinh Thiển im lặng.

Thời gian đã không còn sớm. Cô nghĩ, khi nào Lệ Cảnh Trình muốn, anh tự nhiên sẽ cho cô biết.

Có điều, Vinh Thiển không ngờ rằng, bình thường Lệ Cảnh Trình thân thể khỏe mạnh, rốt cuộc là bệnh gì mà có thể khiến anh không thể khống chế được bản thân mình?

—

Còn Lệ Cảnh Vân ở bên kia cũng nói được làm được. Ngày hôm sau ông cho thu hồi những sản nghiệp và khoản đầu tư trên danh nghĩa thuộc sở hữu của nhà họ Lệ.

Thẩm Tĩnh Mạn cả buổi tối hầu như không chợp mắt, về nhà biết được tin này thì sốt ruột nóng lòng đi tìm Lệ Cảnh Vân.

"Ông à, ông tính tuyệt tình thật vậy ư?"

"Cảnh Trình là con tôi, không ép nó không được."

"Tôi biết ông khổ tâm..." Thẩm Tĩnh Mạn cẩn thận trong việc dùng từ:

"Nhưng bức nó như vậy, tôi sợ sẽ phản tác dụng."

"Cũng được thôi." Lệ Cảnh Vân ngẩng lên nhìn bà: "Nếu thế thì để thẳng hai cưới, dù sao cũng đều là con tôi."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy, đành phải im tiếng, không nói nữa.

Hôm sau Thịnh Thư Lan xuất viện. Cung Khanh và Cung Dụ đích thân chăm lo cô ấy. Trong lòng Thẩm Tĩnh Mạn còn có chuyện khác nên cũng không có tâm trạng mà lo chuyện này.

Chuyện Vinh Thiển tông phải người, cuối cùng do Lệ Cảnh Trình ra mặt giải quyết.

Với thái độ của anh trong chuyện này, Lệ Cảnh Vân cũng không quản.

Cuối cùng, kết luận nói người kia muốn tự sát.

Lúc đó người bị bệnh nan y, không thể chữa trị, nên mới dẫn tới con đường này. Mặc dù vậy, Lệ Cảnh Trình vẫn chịu tất cả tiền thuốc men, cũng không vạch trần giao dịch đằng sau ông ta với Lệ Cảnh Vân.

Mặc kệ thế nào, con người rồi ai cũng chết, hơn nữa ông ấy cũng chỉ là vật hy sinh.

—
Đưa Gạo Nếp tới lớp mẫu giáo xong, Vinh Thiện cũng đi tới phòng đấu giá làm việc.

Thịnh Thư Lan nghỉ ngơi hai ngày, tinh thần cũng hồi phục lại.

Chiếc bàn dài không có gia đình Lệ Cảnh Trình trông có vẻ vắng vẻ. Dù bọn họ chỉ ở đây ăn vài bữa cơm nhưng Thịnh Thư Lan đã quen hơi thở của anh ở đây. Cung Dụ gấp thức ăn cho cô. Gương mặt Thịnh Thư Lan tiêu tụy, hai mắt vô thần, cơm nước trong miệng nhắm nuốt nửa ngày mới nuốt xuống được.

"Ba!"

Lệ Cảnh Vân ngẩng đầu nhìn cô.

"Ba đừng ép Cảnh Trình nữa. Dừa hái xanh không ngọt, con nghĩ thông suốt rồi."

Lệ Cảnh Tâm chau mày, nhưng những câu Thịnh Thư Lan sắp nói tiếp mới làm anh ta giật mình.

"Ba mẹ con nhất định là muốn tìm một người có thể che chở cho con. Cảnh Trình đã có Vinh Thiện; nếu như, nếu như cậu hai chịu cưới, con cũng đồng ý theo anh ấy."

Đôi đũa Thảm Tỉnh Mạn rơi xuống chén, dội lại một tiếng cạch. Trong mắt bà lộ ra sự kinh ngạc: "Thư Lan, con nói cái gì?"

"Mẹ, con đợi Cảnh Trình không phải mới mấy năm, con cũng tuyệt vọng rồi."

Lệ Cảnh Tâm cầm đũa khẽ gảy hạt cơm trong chén.

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân không thay đổi: "Con thực sự đồng ý theo Cảnh Tâm?"

Thịnh Thư Lan gật đầu.

Cung Khanh và Cung Dụ vẫn đang khó khăn tiêu hóa cái tin này.

Dù sao Thịnh Thư Lan trước giờ vẫn khẳng khái một mực với Lệ Cảnh Trình, sao đột nhiên suy nghĩ thông suốt rồi?

Thảm Tỉnh Mạn một miếng cơm cũng không nuốt vào nổi.

Lệ Cảnh Vân suy nghĩ chỉ chốc lát: "Chuyện này để ba suy nghĩ một chút."
Khóe miệng Lệ Cảnh Tâm dâng nụ cười nhạt. Thịnh Thư Lan để đứa xuống: "Con về phòng trước."

Thẩm Tĩnh Mạn cũng đứng dậy theo.

Hai người một trước một sau vào phòng. Thẩm Tĩnh Mạn đóng cửa lại:
"Thư Lan, đầu óc con hồ đồ rồi phải không?"

"Mẹ, con không hồ đồ."

"Vậy sao muốn theo thằng hai?"

"Nếu không thì con còn có thể làm gì? Chuyện năm đó đã rõ rồi, Cảnh Trình không muốn con, bây giờ trừ cậu hai ra còn ai muốn con nữa?" Thịnh Thư Lan đau khổ ôm mặt: "Bây giờ đến việc nói chuyện với con Cảnh Trình còn không có kiên nhẫn, nếu con cứ quẩn lấy không phải là không biết ý sao?"

Thẩm Tĩnh Mạn oán trách trong lòng. Còn có thể trách ai? Bây giờ con trai không còn ở trong nhà họ Lệ, nếu Thịnh Thư Lan lấy Lệ Cảnh Tâm, bao nhiêu năm bà vất vả khổ tâm như vậy sẽ mất trắng.

"Mẹ, cảm ơn mẹ từ nhỏ đến lớn xem con như con ruột, con sẽ không quên."

Thẩm Tĩnh Mạn lạnh lùng cười.

Sẽ không quên.

Thế mà bà phải gả cô cho con trai của đối thủ, lúc đó sớm muộn gì họ cũng cùng một đường thôi.

Tin này với Cung Khanh, Cung Dụ như chuyện tốt từ trên trời rớt xuống.

Dù gì cũng cưới làm vợ thôi, chủ yếu là địa vị Lệ Cảnh Tâm ở nhà sẽ được vững chắc.

—

Nếu Lệ Cảnh Trình muốn bắt đầu lại ở Lại Hải, sẽ phải dùng danh tiếng của Uy Lệ làm bước đệm chắc chắn.

Mà bước đầu tiên là phải có sản phẩm mới ra đời.

Sản phẩm di động lúc trước đã mở ra thị trường trên toàn quốc. Một dòng máy tính xách tay mới đã ở được chuẩn bị từ lâu, chờ dịp đưa ra thị trường. Đó sẽ là sự khai thác đồng thời là sự phát triển cho những thiết bị thiết yếu. Vinh Thiển từ phòng đấu giá đi ra. Biết hôm nay là ngày dòng máy tính mới ra mắt nên cô cố gắng xin nghỉ, định tới xem.

Xe chạy ngang cửa hàng bánh ngọt, Vinh Thiển xuống xe mua vài cái bánh nhỏ.

Cô lái xe tới Uy Lệ, ánh mắt lâu lâu nhìn sang chỗ ghế phụ.

Cô tới một quảng trường lớn, bên ngoài trang trí hình rồng dài. Mỗi lần đưa sản phẩm mới ra thị trường bán, ba ngày đầu đều bày ở công ty Uy Lệ của Lệ Cảnh Trình, sau đó sẽ lần lượt được bày bán ở các trung tâm thương mại lớn, siêu thị và trung tâm điện máy. Ai cũng đoán được nơi cung cấp đầu tiên ở đâu.

Vinh Thiển khó khăn lắm mới tìm được chỗ đậu xe. Ngẩng đầu lên, cô thấy một khuôn mặt lạnh lùng, mê hoặc nổi bật trên màn hình to gắn ở tường. Lệ Cảnh Trình đã cố ý sắp xếp một buổi họp báo. Người đàn ông mặc tây trang, đi giày da, đeo cà vạt đỏ tím mà Vinh Thiển thất cho anh. Hai tay anh chống xuống bục phát biểu, đóa hoa xinh đẹp bên tay càng tôn lên sự nổi bật của anh. Anh nói rất chậm, lời nói rõ ràng, giữa vẻ ung dung còn có một sự trầm ổn, mạnh mẽ.

Vinh Thiển không khỏi cong khóe miệng.

Cô phát hiện ra, Lệ Cảnh Trình trong mắt cô càng lúc càng lộ ra nhiều mặt biến hóa.

Anh không hề giới hạn trong một hình tượng nào, vẻ thờ ơ lãnh đạm khi giải mã mảnh ngọc bích, lúc dịu dàng can đảm khi nắm tay cô ra khỏi nhà họ Lệ, cũng như vẻ cao quý khi liếc mắt nhìn thiên hạ lúc này, tất cả đều mới được Vinh Thiển từ từ nhận ra.

Cửa công ty lập tức mở, cửa kính nặng nề từ từ được đẩy ra hai bên, người ở ngoài xông vào như ong vỡ tổ. Vinh Thiển muốn lên tầng cao nhất tìm Lệ

Cảnh Trình. Cô cầm bánh ngọt, chợt thấy trong dòng xoáy người đó hình như có người đang đánh nhau.

Mấy cô nhân viên bán hai cứ hét chói tai; có rất nhiều bảo vệ xông tới, nhanh chóng lôi mấy người đánh nhau ra.

Tâm trạng Vinh Thiến chùng xuống. Cô nơm nớp lo sợ rất lâu, chỉ sợ hôm nay gặp chuyện không may.

Cô hồi hộp lo âu cầm bánh ngọt lên lâu.

Trong căn phòng trên tầng cao nhất của Uy Lệ, Lệ Cảnh Trình đang đứng quay lưng lại, hai tay bắt sau người.

Vinh Thiến bước nhẹ chân tới. Trong màn hình ti vi bên cạnh đang chiếu cảnh hai người kia đánh nhau rất hăng, lại là vì một cái máy vi tính.

Vinh Thiến để bánh ngọt lên bàn.

Lệ Cảnh Trình nghe tiếng động thì xoay người lại, nét mặt điềm tĩnh, không có gì ưu sầu, ngay cả khóe miệng cũng đang nâng lên .

"Anh mới nhìn thấy em ở dưới."

Vinh Thiến hí mắt: "Anh có thiên lý nhãn?"

Tay Lệ Cảnh Trình chỉ chỉ, Vinh Thiến nhìn theo thì thấy một cái kính viễn vọng.

"Chuyện xảy ra ở dưới anh cũng nhìn thấy?"

Lệ Cảnh Trình gật đầu: "Nhìn thấy."

Khuôn mặt Vinh Thiến lộ vẻ lo lắng: "Nhất định sẽ bị ảnh hưởng phải không?"

Người đàn ông đi tới phía cô, ánh mắt đảo qua mấy cái bánh ngọt: "Cớ gì không để họ làm, vừa lúc quảng cáo miễn phí cho chúng ta. Lát nữa tin tức sẽ ra. Quảng cáo là thế."

Ngón tay Lệ Cảnh Trình chỉ chỉ trước mặt Vinh: "Bộ phận RQ của Uy Lệ sẽ tung ra thị trường: vì giành mua, người tiêu dùng bất chấp đánh nhau tới vỡ đầu."

Vinh Thiến cười xì: "Đây kiểu quảng cáo gì vậy?"

Lệ Cảnh Trình mở bị bánh ngọt: "Mua riêng cho anh à?"

"Ừm."

Người đàn ông kéo cô lại trước mặt mình, anh cầm điều khiển từ xa lên, trên bức tường phía nam từ từ thả xuống một màn màu trắng. Ngón tay Lệ Cảnh Trình gõ nhẹ máy tính, hơn mười hình ảnh luân phiên hiện trên bức màn.

"Hôm nay là ngày bán đầu tiên, em xem Uy Lệ sôi động không này."

Ánh mắt Vinh Thiến chăm chú nhìn phía trước: "Kỳ thực em vẫn không hiểu. Cũng chỉ là sản phẩm điện tử thôi, sao nhiều người lại phải giành mua vậy?"

Lệ Cảnh Trình cười khẽ, ngón tay nhéo dái tai cô: "Em đang khinh thường chồng em sao?"

Anh ôm lấy Vinh Thiến, để cô ngồi lên bàn làm việc.

Lệ Cảnh Trình cầm cái máy vi tính bên cạnh lên, cái máy màu tím nhạt, nhìn rất mát mắt. Vinh Thiến đánh giá cái máy dài khoảng năm chục centimet, không lớn lắm. Lệ Cảnh Trình mở máy tính, Vinh Thiến quan sát trong chốc lát, có vẻ cũng chẳng có gì đặc biệt.

Màn hình khởi động máy là một hình một cặp đôi được vẽ phác họa.

Vinh Thiến cảm thấy hơi quen mắt, nhìn kỹ lại, người con gái là hình ảnh cô thấy trong gương mỗi ngày, còn người đàn ông...

Không phải là người ngủ bên gối của cô sao?

"Đây là màn hình khởi động của máy?"

"Ừ."

Vinh Thiến vươn tay chỉ chỉ: "Không phải máy nào cũng thế chứ?"

"Đương nhiên rồi, hệ thống mặc định."

"Lệ Cảnh Trình, anh tự kỷ phát cuồng rồi hả?"

Lệ Cảnh Trình sờ sờ cằm mình: "Hình tượng của anh không phải là đẹp hơn hẳn so với ông bác KFC, Ronald McDonald sao?"

Anh lại ôm Vinh Thiển vào ngực, kéo tay cô tới máy vi tính. Lệ Cảnh Trình nhấn bàn phím, Vinh Thiển thấy những chữ cái dần dần chạy ra từ một chỗ, hiện ra trước mắt cô.

Ngón tay Lệ Cảnh Trình múa giữa không trung, gõ ra một trang web, trên màn hình quả nhiên có một video.

Tay Lệ Cảnh Trình lại lướt tới chấm tròn giữa video, một loạt hình ảnh nhảy ra trước mắt Vinh Thiển.

Cô ngạc nhiên vô cùng, hai mắt lấp lánh: "Cảnh Trình, sao làm thế này được vậy?"

"Vui không?"

"Vui lắm."

Đầu ngón tay Lệ Cảnh Trình lại click vào một biểu tượng, khung cửa sổ liền đóng lại.

Anh gập máy tính lại: "Cái này anh tặng em, máy màu này chỉ có một thôi, thích không?"

Vinh Thiển thích thú không muốn để xuống, bản thân cô cũng rất thích kiểu dáng này.

Cô quay đầu lại ôm chầm cổ Lệ Cảnh Trình, kéo anh lại gần rồi hôn lên má anh: "Cảm ơn anh."

Lệ Cảnh Trình khom người, cánh tay vòng chặt thắt lưng Vinh Thiển.

Hình như anh không ngờ cô sẽ hôn như vậy, nét cười nhuộm cả chân mày người đàn ông: "Nếu biết em thích như vậy thì anh đã chuẩn bị luôn một xe cho em. Nói vậy có phải em sẽ lấy thân báo đáp không."

Vinh Thiển thấy vậy liền phản ứng rất nhanh, cô vội vàng muốn rút tay về.

Lệ Cảnh Trình lại áp tới, lưng Vinh Thiển như sắp nằm hằn xuống bàn, cô vội nắm lấy cổ áo Lệ Cảnh Trình.

—

Nhà họ Lê.

Tin tức được truyền hình trực tiếp.

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân vô cùng khó coi, Thẩm Tĩnh Mạn cũng phải tạm ngừng việc đang làm dở tay.

Sức tiêu thụ rất nóng cũng khiến Thẩm Tĩnh Mạn thoáng an tâm. Cuối cùng bà cũng biết được không phải Lệ Cảnh Trình dẫn Vinh Thiển bỏ đi mà không chuẩn bị chút nào. Dù sao Uy Lệ là do anh lập ra, chẳng có gì dựa dẫm vào nhà họ Lệ.

Lệ Cảnh Vân vứt mạnh cái remote xuống mặt bàn.

Thẩm Tĩnh Mạn run run, ông ấy sẽ không tới mức cho người san phẳng công ty của con trai mình chứ?

Thịnh Thư Lan đứng cách đó không xa, cũng xem được tin này.

Lệ Cảnh Trình không chỉ độc lập về kinh tế mà đã sớm có đường lui ỉnh, đâu phải Lệ Cảnh Vân uy hiếp mấy câu là có thể thỏa hiệp. Cô chậm chạp bước tới: "Ba, ba cho Cảnh Trình và Thiển Thiển về đi. Lần này là do chính con không muốn gả cho Cảnh Trình, không liên quan gì tới anh ấy."

Thẩm Tĩnh Mạn giương mắt nhìn cô, rồi lại nhìn Lệ Cảnh Vân.

—

Uy Lệ.

Cái bánh Vinh Thiển to gần hai chục centimet, phủ mấy quả dâu, bơ dính lên trên cả thành hộp.

Vinh Thiển cắt một miếng nhỏ: "Chúc anh ra trận thắng lớn."

Lệ Cảnh Trình cầm quả dâu tây bôi kem lên khóe miệng Vinh Thiển, như sợi râu của một chú mèo con. Vinh Thiển vội lau, Lệ Cảnh Trình lại đè tay cô lại. Đôi môi mỏng nghiêng tới gần khóe miệng cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm.

Cô rùng mình, mặt đỏ bừng.

Người đàn ông cười khế: "Thiển Bảo, ban đầu anh quay về Lại Hải là nhằm tới sản nghiệp của nhà. Anh là con trưởng nhà họ Lệ, đương nhiên anh không cam lòng. Bắt anh chấp tay nhường cho nó? Dựa vào cái gì chứ? Còn nữa, lúc trước anh cũng muốn mượn cơ hội để buộc em vào cạnh mình; chỉ có về Lại Hải, em mới có thể toàn tâm toàn ý theo anh. Có điều anh không

ngờ, ba anh lại dùng điều kiện như vậy để uy hiếp anh. Bây giờ anh cũng đã cho em thấy rồi, rời khỏi nhà họ Lê, anh vẫn có thể cho em cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, cho em không còn e ngại bất kỳ sự uy hiếp nào, cho em sống theo ý mình, càng không để em vì anh mà phải thỏa hiệp. Anh có thể cho em rất nhiều như thế. Vinh Thiện, em đã hài lòng chưa?"

Vinh Thiện cắn chặt cánh môi, nhiều lần ý cười thấp thoáng trên khóe môi. Di động Lê Cảnh Trình để trên bàn bỗng vang lên. Anh liếc nhìn, là Thẩm Tĩnh Mạn.

Lê Cảnh Trình nhận điện thoại: "Alo?"

"Cảnh Trình, con và Vinh Thiện về nhà đi!"

"Mẹ, mẹ đang nói đùa gì vậy?"

Thẩm Tĩnh Mạn tiếp tục: "Thư Lan sắp kết hôn."

Lê Cảnh Trình cho rằng bọn họ vẫn còn muốn dây dưa: "Cô ấy kết hôn liên quan gì tới con?"

"Là kết hôn với thằng hai."

Ánh mắt Thẩm Tĩnh Mạn hơi trầm xuống: "Con mau về nhà, ba con sẽ không ép con nữa đâu. Tốt xấu gì con cũng là người nhà họ Lê, có một số việc phải bàn qua với con. Còn nữa, các con cũng không phải chuyển ra Đông Uyển."

"Bọn họ sắp kết hôn thì gọi bọn họ tự bàn bạc đi." Lê Cảnh Trình không chút do dự từ chối: "Còn chuyện gì nữa không?"

Giọng Thẩm Tĩnh Mạn nghe không tốt: "Cái nhà này con không cần, ngay cả mẹ cũng không cần phải không? Con vứt mẹ một mình ở lại đây là muốn nhìn mẹ bị ức hiếp mà chết hả? Dù các con không ở đây mẹ cũng bắt các con phải về nhà một chuyến!"

Nghe mấy lời này qua loa, Vinh Thiện nín vạt áo Lê Cảnh Trình, dùng khẩu hình nói: "Về đi!"

Cuối cùng Lê Cảnh Trình cũng đồng ý.

Buổi tối, Lê Cảnh Trình đón Gạo Nếp, cả nhà ba người trở về nhà họ Lê.

Gạo Nếp vọt vào trong phòng, giọng giòn tan, chào Lê Cảnh Tâm: "Chú già!"

Khóe miệng người đàn ông cứng ngắc, tay dùng sức xoa xoa đầu con bé: "Nếu chú mà già thì chẳng phải là ba con gần đất xa trời rồi ư?"

"Ba con đẹp trai nhất, đẹp trai nhất. Hứ!"

Lê Cảnh Tâm không chấp nhận với con nít. Người làm bưng cơm nước đã chuẩn bị xong lên bàn. Lê Cảnh Vân ra dấu bảo mọi người ngồi vào bàn.

Thịnh Thư Lan ngồi ở chỗ cũ, cô suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu: "Ba, về hôn sự, người là do con chọn, cho nên dù Cảnh Trình có cưới con hay không thì con cũng hi vọng ba cho nhà họ trở về Đông Uyển. Như thế mẹ cũng có người bầu bạn..."

Lê Cảnh Trình nghe xong lại từ chối không chút do dự: "Bọn con đã chuyển ra khỏi Đông Uyển thì cũng sẽ không về, nhưng con vẫn sẽ thường xuyên về thăm mẹ."

"Cảnh Trình, anh chuyển về đi, Đông Uyển chưa có tiền lệ này đâu." Thịnh Thư Lan sốt ruột nói.

Lê Cảnh Vân nhấp rượu, ông cũng biết biện pháp kinh tế chế tài không dùng được với Lê Cảnh Trình. Thịnh Thư Lan hai tay đan vào nhau: "Ba, ba nói, tài sản nếu là ba mẹ con để lại cho con, ba có thể cho con tự mình sắp xếp không?"

"Vậy con muốn cho ai?"

Thịnh Thư Lan lập tức mở miệng: "Cho Cảnh Trình."

Củng Khanh, Củng Dụ lạnh mặt.

Đem cái tốt cho Lê Cảnh Trình, vậy bọn họ cần đôi giày rách này làm gì?

Khuôn mặt Lê Cảnh Tâm cũng trầm xuống.

Cô đây là đang đánh vào mặt anh ta trước mặt mọi người?

Cổ họng Vinh Thiển càng khó chịu như hóc xương cá, Lê Cảnh Trình cũng không động đũa: "Thư Lan, anh không cần đồ của em. Những trò thêm hoa thêm gấm trước giờ anh không có hứng thú."

Lệ Cảnh Vân cũng nói: "Những thứ của nhà họ Thịnh phải đưa cho người con muốn gả."

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn mới hòa hoãn được chút lại đông cứng.

"Thư Lan, hôm nay cả nhà đều ở đây, con đã nói là muốn kết hôn với cậu hai, vậy các con cứ đính hôn trước, sau một tháng sẽ kết hôn. Bây giờ, ba hỏi con một lần cuối, con thật sự muốn lấy Cảnh Tâm sao?"

Trong đáy mắt Thịnh Thư Lan thoáng hiện ra vẻ do dự. Cô nhìn Lệ Cảnh Trình, Lệ Cảnh Trình lại thêm rơm vào lửa: "Anh cũng thấy cậu hai và em rất hợp."

Câu này đánh tan hy vọng cuối cùng của Thịnh Thư Lan.

Đối diện với ánh mắt của mọi người trong nhà, cuối cùng Thịnh Thư Lan gật đầu.

Cô ấy gắng gượng cười, quay sang Vinh Thiển nói: "Thiển Thiển, sau này tôi sẽ gọi cô là chị dâu rồi."

Chuyện này có vẻ cứ thế được quyết định xong, có điều cũng mới một, hai ngày mà sự việc đã xoay chuyển, khiến người ta cảm thấy không thật.

Lệ Cảnh Vân không muốn tiếp tục đề tài này nữa, giọng nói nghiêm túc:

"Hai anh em các anh đều đã có gia đình rồi, mấy chốn phồn hoa bên ngoài nên bớt đi một chút. Nghe nói ở Lại Hải có một chốn ăn chơi đang phát triển rất mạnh, ở đó còn dính líu tới một số vụ mua bán. Có nhà có con gái mất tích tới đó quây, thậm chí còn liên quan tới con cái nhà có chút tiền nên càng phức tạp hơn."

"Có chỗ như thế à?" Lệ Cảnh Trình vờ giật mình.

Đôi tay Vinh Thiển thiếu chút nữa làm rớt đĩa. Ngoại trừ SMX* ra, còn chỗ nào biến thái hơn?

Ở Nam Thịnh, nó đã hai lần bị đóng cửa, chẳng lẽ giờ lại mở lại?

Nét mặt Lệ Cảnh Tâm hơi động đậy: "Ba, con cũng là người sắp kết hôn rồi. Hơn nữa, con chưa bao giờ hứng thú với những thứ ấy."

"Các anh đừng để vướng vào là được, bây giờ chẳng có ai quản, cũng không ai muốn quản. Không chừng ngày nào đó phía trên dìm xuống thì có

'quả ngọt' mà ăn đấy!"

Lệ Cảnh Trình nhìn sang Vinh Thiển, nụ cười nhạt nhưng ý thì đậm, lần thứ hai bọn họ gặp nhau chính là ở nơi đó.

Lệ Cảnh Vân uống một hớp rượu, lại đổi giọng: "Anh chị đã muốn ở ngoài thì cứ tạm thời ở đó, nhưng cũng phải thường xuyên về đây. Chuyện Thư Lan chuyện coi như cũng xong rồi. Kẻ không chịu cưới, người không muốn lấy, coi như tôi đã cho hai người thỏa nguyện."

Gạo Nếp ăn cơm rất nhanh, ăn xong kéo Thẩm Tĩnh Mạn lên lầu chơi.

Vinh Thiển ngồi lại với Lệ Cảnh Trình. Lúc chuẩn bị về, cô lên lầu kêu Gạo Nếp xuống.

Vừa tới cửa phòng Thẩm Tĩnh Mạn cô liền nghe bên trong có tiếng nói.

"Thư Lan, tại sao con cứ phải quyết định như vậy? Con thế này, mẹ thực sự rất đau lòng."

"Mẹ, con thành toàn cho Cảnh Trình và Thiển Thiển, như vậy ba người bọn con sẽ không phải khó chịu. Hơn nữa, chúng ta vẫn sống chung dưới một mái nhà, con vẫn có thể chăm sóc mẹ."

Vinh Thiển nghĩ lúc này mà đi vào thì không thích hợp, định xoay người đi.

"Nó muốn cùng sống với Vinh Thiển, vẫn không bằng Tổng Trĩ Ninh năm đó đâu."

"Mẹ, đang êm đẹp sao lại nhắc tới Tổng Trĩ Ninh."

Giọng Thẩm Tĩnh Mạn trầm lắng: "Không nói nữa. Chẳng đứa nào khiến mẹ bớt lo."

Tâm trạng Vinh Thiển chùng xuống, đây đã là lần thứ hai cô nghe thấy người khác nhắc tới cái tên này.

Chương 25 : SMX - Ác mộng tái hiện

Edit: Lưu Tinh

Vinh Thiến chuẩn bị rời khỏi, đúng lúc Thịnh Thư Lan ở bên kia nhìn sang, vội gọi theo.

"Thiến Thiến!"

Vinh Thiến đành phải kiên trì bước vào.

Gạo Nếp ở một bên nhào tới: "Mẹ."

Vinh Thiến ôm con vào trong ngực, sau đó nhìn Thẩm Tĩnh Mạn nói: "Mẹ, chúng con về trước."

Thẩm Tĩnh Mạn vô cùng tức giận, cũng không thèm để ý tới cô. Thịnh Thư Lan ý bảo Vinh Thiến đi ra, cô tiện tay đóng cửa lại: "Mẹ yên tâm, con sẽ tìm cách khuyên cô ấy."

Vinh Thiến ôm lấy Gạo Nếp bước xuống dưới lầu, Thịnh Thư Lan gọi cô lại: "Thiến Thiến, những gì chúng tôi nói lúc này ... cô đã nghe thấy phải không?"

"Phải, nghe thấy một chút... "

Sắc mặt Thịnh Thư Lan có vẻ rất hoang mang: "Mẹ chỉ là nói mò thôi, hơn nữa chuyện của Cảnh Trình và Tống Trĩ Ninh đã là quá khứ, cô đừng để trong lòng."

"Tôi sẽ không để trong lòng."

Thịnh Thư Lan còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đang từ dưới lầu đi lên, cô liền im lặng, trở lại phòng Thẩm Tĩnh Mạn.

Trên đường trở về, thần sắc Lệ Cảnh Trình không rõ, Gạo Nếp nằm trong lòng Vinh Thiến bắt đầu ngáp liên tục. Đến lúc Vinh Thiến lại lần nữa cúi đầu thì nhìn thấy con gái đã ngủ rồi.

Lệ Cảnh Trình đưa tay tới nắm tay Vinh Thiến.

"Kỳ thực, anh thực sự không muốn trở lại ngôi nhà kia, nhưng anh không thể bỏ mặc mẹ được."

Vinh Thiện có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô nghe Lệ Cảnh Trình nói về Thẩm Tĩnh Mạn với tâm trạng như vậy...

"Vậy khẳng định, anh rất quan tâm mẹ."

"Anh cảm thấy, cho dù mẹ có làm gì có lỗi với anh, cho dù anh có không nghe lời mẹ, nhưng anh không thể không quan tâm tới mẹ, anh cũng muốn đưa mẹ đi cùng nhưng mẹ nhất định không rời ba lấy nửa bước."

Vinh Thiện hiểu rất rõ.

Đặc biệt là người có tư tưởng bảo thủ như Thẩm Tĩnh Mạn, chồng bà chính là ông trời của bà, một khi chồng bà không cần bà nữa, thì cũng không khác gì khoảnh khắc long trời lở đất.

Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay Vinh Thiện: "Chúng ta nói chuyện lúc bé đi."

"Được."

Có một số việc một khi đã khắc sâu vào trong ký ức, cả đời dù cố gắng thế nào cũng không thể quên.

Năm đó, Lệ Cảnh Trình bốn tuổi.

Anh còn chưa hiểu chuyện người lớn tranh đấu với nhau có ý nghĩa gì.

Lúc cha anh mới cưới thêm vợ mới, anh còn thừa dịp lúc không có Thẩm Tĩnh Mạn mà kêu người đó là "mẹ" .

Lúc đó, Cung Khanh rất tốt với anh, anh muốn gì cũng đều chiều theo. Có lẽ rất nhiều chuyện Lệ Cảnh Trình đã quên, nhưng chuyện Cung Khanh cầm một chiếc xe hơi đồ chơi lừa anh đến kho lạnh của nhà họ Lệ, anh không bao giờ quên được.

Lệ Cảnh Trình đang ngồi chơi xe, đầu vai đột nhiên bị người ta đẩy mạnh, cả người anh lao đảo ngã vào phòng đông lạnh.

Không khí lạnh ào ạt tạt vào mặt khiến anh run lấy bầy. Khớp hàm anh liên tục run lên, nhưng chủ yếu vẫn là do quá sợ hãi. Lệ Cảnh Trình bổ nhào tới đập mạnh lên cửa: "Mẹ hai, thả con ra, thả con ra!"

Cánh cửa kia cũng rất lạnh lẽo.

Khi lòng bàn tay mỏng manh của một đứa trẻ vừa chạm vào thì liền cảm nhận được cái lạnh thấu xương. Da thịt anh trở nên tê cứng như sắp bị đóng

băng.

Lệ Cảnh Trình sợ hãi ôm chặt chiếc xe đồ chơi. Bây giờ mới vào đầu xuân, quần áo mặc rất phong phanh, toàn thân anh run run, cố gắng gào to lên:

"Mẹ ơi, cứu! Cứu con, cứu con."

Kho lạnh của nhà họ Lệ nằm đơn độc ở hậu viện, chuyên dùng để trữ lượng thực phẩm lớn khi có yến tiệc, vì vậy bình thường cũng rất ít người qua lại.

Buổi tối hôm đó, Thẩm Tĩnh Mạn lo lắng tìm kiếm khắp nơi, nhưng tất cả người làm trong nhà đều nói không nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đâu.

Lúc này, Cung Khanh bước nhanh tới chỗ bà: "Chị cả, lúc chiều em có thấy Cảnh Trình chạy về hướng kho lạnh, cửa nẻo ở đó toàn là tự động, chắc nó không chạy vào đó rồi chứ?"

Thẩm Tĩnh Mạn sợ đến tái mặt, vội vàng chạy đi tìm con trai.

Hai người một trước một sau đi tới trước kho lạnh. Bà mơ hồ nghe thấy tiếng gọi yếu ớt từ bên trong phòng đông lạnh truyền ra. Bà vội vàng đẩy cửa, một luồng không khí lạnh đã hội tụ thành sương trắng đập thẳng vào mặt bà.

Hai bàn tay bà quờ quạng vội xua đi, chăm chú nhìn kỹ xung quanh, sau đó bà phát hiện một thân ảnh nhỏ bé đang cuộn mình ở cách đó không xa.

Thẩm Tĩnh Mạn vội đi vào: "Cảnh Trình, Cảnh Trình, con đừng làm mẹ sợ."

Cánh cửa to lớn lần nữa bị người ở sau đóng lại, bên trong kho lạnh rộng lớn liền trở nên tối om, đưa tay ra không nhìn rõ được năm ngón.

Thẩm Tĩnh Mạn loay hoay tìm kiếm một lúc, sau đó chân bà đụng phải ai đó, bà liền ngồi xõm xuống: "Cảnh Trình?"

"Mẹ."

Anh yếu ớt gọi mẹ, tiếng gọi nhỏ đến mức dường như không nghe được.

Nước mắt Thẩm Tĩnh Mạn tràn ra như nước vỡ đê, bà không biết phải làm thế nào, vội vàng cởi áo khoác ra bao lấy Lệ Cảnh Trình, cố gắng ủ ấm cho anh. Thẩm Tĩnh Mạn cắn giận, nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng là Cung Khanh muốn đẩy mẹ con họ vào chỗ chết.

Thẩm Tinh Mạn ôm lấy Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình, Cảnh Trình, đừng ngủ, mau nói chuyện với mẹ đi."

Bà xoa xoa hai gò má tê cứng của anh. Trên đỉnh đầu Lệ Cảnh Trình đã kết thành một lớp băng mỏng.

Thẩm Tinh Mạn lại đem thứ duy nhất còn lại để che thân thể mình mà cởi ra, bao lấy con trai. Khí lạnh làm bà rùng mình, bà cắn răng ôm chặt Lệ Cảnh Trình.

Thẩm Tinh Mạn đưa lưng về phía máy làm lạnh, bà hi vọng bản thân có thể ngăn cản bớt giá lạnh cho con. Bà liên tục xoa bóp hai tay của anh, lại không ngừng hà hơi hai bên tai anh. Bà biết, cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, nếu không có người đến cứu bọn họ nhất định sẽ chết cồng tại đây. Bà kéo tay của con trai, muốn gọi anh đứng dậy chạy bộ. Hai chân Lệ Cảnh Trình cứng ngắc, đầu óc hỗn loạn: "Mẹ, con không chịu nổi nữa."

Anh thật sự rất lạnh, rất khó chịu.

Trong lúc mơ mơ màng màng, anh nghe thấy Thẩm Tinh Mạn đập mạnh vào cửa: "Có ai không, cứu mạng, cứu mạng!"

Một khi trời tối hẳn, không còn người qua lại, bọn họ nhất định thoát không nổi.

Lệ Cảnh Trình bất động, co rúc ở góc tường. Thẩm Tinh Mạn ôm lấy anh trở lại trước cửa, bà không bỏ cuộc, chỉ là tiếng đập cửa càng ngày càng nhỏ dần.

Đến giờ cơm chiều, Lệ Cảnh Vân không thấy mẹ con Thẩm Tinh Mạn: "Người đâu?"

Cung Khanh dịu dàng đáp: "Nãy giờ cũng không thấy họ đâu, có lẽ còn ở trên lầu nghỉ ngơi."

Người làm đi lên tìm, khi trở về nói, "Đã tìm khắp trong nhà cũng không thấy bà cả và cậu chủ đâu."

"Nếu không chúng ta ăn trước đi, có lẽ chị cả đã mang Cảnh Trình về nhà mẹ đẻ không? Hôm qua hình như chị ấy có nhắc tới, nói muốn về thăm nhà một chút."

Lệ Cảnh Vân suy nghĩ một lát, do dự nói: "Đi, hỏi bảo vệ xem sao."

Củng Khanh nghe vậy, hai tay đang đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt.

Người làm gọi điện thoại hỏi xong, thần sắc đầy lo lắng: "Bảo vệ nói không thấy ai ra khỏi cửa, tài xế cũng còn ở nhà."

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân liền thay đổi: "Mau đi tìm người! Một góc cũng không được bỏ sót. "

"Dạ."

Củng Khanh nơm nớp lo sợ đi theo Lệ Cảnh Vân tới kho lạnh, người làm đang tìm chìa khóa, vẫn không thấy đâu. Lo lắng báo lại: "Rõ ràng chìa khóa tôi để ở đây, sao có thể ..."

Nét mặt Lệ Cảnh Vân lộ rõ sự kinh hãi: "Mau cho người đập cửa đi! "

"Dạ, dạ, dạ!"

Cánh cửa kho lạnh nhanh chóng bị đập nát, để lộ cảnh tượng bên trong khiến người ta không khỏi giật mình.

Thẩm Tĩnh Mạn ôm thật chặt Lệ Cảnh Trình, trên người chỉ còn mặc quần áo lót. Bà suy trì tư thế quỳ gối, cả người như bị đông cứng. Lệ Cảnh Vân vội cởi áo khoác phủ lấy người vợ, bàn tay vừa chạm đến vai bà liền rút lại vì lạnh.

Lệ Cảnh Vân muốn tách hai mẹ con hai ra, nhưng đôi tay Thẩm Tĩnh Mạn vẫn ôm chặt con không buông.

"Mau, mau đưa họ đến bệnh viện!"

Thẩm Tĩnh Mạn cho rằng lần này là chết chắc, không ngờ họ vẫn còn cao số như vậy.

Về sau, bà và Lệ Cảnh Trình đều chỉ rõ chủ mưu chính là Củng Khanh, Lệ Cảnh Vân nặng nề nhìn người đàn bà đứng trước giường bệnh, sau đó dời ánh mắt xuống nhìn chăm chăm Thẩm Tĩnh Mạn.

Củng Khanh bật khóc thành tiếng: "Chị cả, tại sao chị có thể vu oan cho em như vậy? Nói không chừng là Cảnh Trình ham chơi lấy chìa khóa tự mình chạy vào đó, chị muốn nói gì cũng phải có chứng cứ mới được, chị không thể vì Cảnh Vân đối tốt với em mà hãm hại em như vậy được..."

Lệ Cảnh Vân khẽ quát: "Người còn chưa có chết, khóc cái gì mà khóc. Tôi cũng mới hỏi qua, cũng không ai nhìn thấy Cung Khanh đi qua kho lạnh, chuyện này sẽ điều tra lại sau."

Một người phụ nữ vừa bước vào phòng bệnh, nghe được mọi chuyện, liền bước nhanh đến, tát một cái thật mạnh như trời giáng vào mặt Cung Khanh. "Mẹ!"

Mọi người đồng thanh hô lên.

Hai mắt Thẩm Tĩnh Mạn ngấn lệ, nhìn người phụ nữ kia.

Cung Khanh cũng là tiểu thư khuê các, cái tát này đau đến mức khóe miệng bà ta muốn nứt ra.

"Mẹ?" Trong mắt Cung Khanh hiện lên sự ủy khuất.

Người phụ nữ kia không thèm liếc nhìn đến Cung Khanh lấy một cái.

"Tĩnh Mạn, con không sao chứ?"

Bụng Thẩm Tĩnh Mạn đau đến sắp không chịu được, mồ hôi lạnh tỏa ra:

"Mẹ, con vẫn ổn."

"Con đừng sợ. Nếu có người còn tính toán muốn giở trò xấu hãm hại con thì trước sau gì cũng sẽ bị ta tống đi."

Cung Khanh tuy rất bất mãn nhưng đành phải nuốt cục tức này vào bụng.

Mãi cho đến khi Lệ Cảnh Trình lớn anh mới biết, Cung Khanh không có khả năng sinh con. Mà Thẩm Tĩnh Mạn từ sau lần cứu anh đó, cơ thể bị nhiễm lạnh không nhẹ, kinh nguyệt trong người thường thất thường. Thẩm Tĩnh Mạn cố gắng điều dưỡng thân thể, muốn sinh thêm đứa nữa, nhưng vẫn không có kết quả...

Vinh Thiển nghe xong, hồi lâu sau cũng không mở miệng.

Cô nhìn chăm chăm Gạo Nếp trong lòng. Mỗi đứa bé đều là một thiên sứ đáng yêu, không hề biết phòng bị trước kẻ xấu. Mặc dù không phải mẹ ruột nhưng chẳng phải chỉ là một đứa bé thôi sao?

Vì sao Cố Tân Trúc, Cung Khanh, Cung Dụ có thể tàn nhẫn đến như vậy?

"Từ nhỏ anh đã thờ ơ nhìn họ người tính kẻ ta, ta tính kẻ người. Và điều dĩ nhiên, anh cũng phải giúp mẹ anh. Dần dần, mỗi người trong nhà này đều

đầy thủ đoạn. Anh rất phiền chán, cho nên mới muốn rời khỏi Lại Hải. Nhưng anh quyết định trở về cũng vì nghĩ ẹ, anh sợ không có anh, mẹ sẽ bị người ta ăn đến xương cốt cũng không còn."

Vinh Thiển dựa đầu vào ghế ngồi: "Không ngờ, ngay từ khi anh còn nhỏ như bọn họ đã không buông tha."

"Kỳ thực mẹ anh cũng từng hãm hại thằng hai. Chỉ là bà chưa từng nghĩ muốn lấy mạng nó." Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển cười cười: "Cho nên trong nhà này già trẻ, lớn nhỏ đều không đáng tin. Hơn nữa có nhiều vợ anh thấy cũng chẳng có gì tốt, anh chỉ cần một người là đủ rồi. "

Vinh Thiển nghe vậy liền nói: "Nếu anh dám cưới thêm người nữa, em sẽ lấy thêm chồng khác."

Lệ Cảnh Trình nâng cánh tay, gõ nhẹ lên đầu cô: "Nói lại lần nữa xem?"

Cô sờ sờ đầu mình, bật cười ra tiếng.

Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển đi rồi, Thẩm Tĩnh Mạn vẫn một mình ngồi trong phòng.

"Mẹ, Cảnh Trình bọn họ đã về."

Thẩm Tĩnh Mạn ừ nhẹ một tiếng, sau đó bảo Thịnh Thư Lan ngồi xuống bên cạnh.

"Thư Lan, chuyện kết hôn con đã nghĩ kĩ rồi sao?"

"Dạ." Thịnh Thư Lan gật đầu: "Con nghĩ, nếu như con gả cho cậu hai, bọn họ biết con đã chặt đứt tâm tư với Cảnh Trình, như vậy, anh ấy mới có thể sống yên ổn ở nhà họ Lệ, cha cũng không thường xuyên nổi giận. Sau này, Cảnh Trình mới có thể thuận lợi làm chủ nhà họ Lệ."

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn cô chăm chăm: "Thư Lan, không ngờ con suy nghĩ cho nó nhiều như vậy."

"Mẹ, có lẽ đây là biện pháp tốt nhất."

Thẩm Tĩnh Mạn hiểu tính tình của Lệ Cảnh Vân, bây giờ Lệ Cảnh Trình càng dứt khoát, Thịnh Thư Lan lại muốn kết hôn với Lệ Cảnh Tầm, ông có thể hơi bớt giận. Nhưng nếu Thịnh Thư Lan gả làm vợ hai cho Lệ Cảnh

Trình, đối với việc phân chia tài sản sau này của bà và Lệ Cảnh Trình, nhất định sẽ có hại!

Thẩm Tĩnh Mạn nghĩ, bà nuôi dưỡng Thịnh Thư Lan hai mươi mấy năm, bây giờ là đến lúc cô báo đáp sao?

Trong lòng bà ngập tràn những cảm xúc phức tạp xen lẫn oán hận, Thẩm Tĩnh Mạn dù sao cũng không yên tâm.

Ngày Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Tâm đính hôn đã được ấn định.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Trước đây tin tức Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Trình đính hôn toàn bộ họ hàng thân thích đều biết, lần này lại thay đổi chú rể, càng khiến cho người ta chế giễu.

Củng Khanh, Củng Dụ bận tối mảy tối mặt, mặc dù không phải cưới hỏi đàng hoàng, nhưng dù sao yến tiệc cũng không thể qua loa.

Thẩm Tĩnh Mạn cùng Thịnh Thư Lan ra cửa mới biết toàn bộ tài xế trong nhà đều được đưa qua chỗ Củng Khanh, Củng Dụ để chạy việc, thật ra một phần cũng là họ cố ý muốn ra oai với Thẩm Tĩnh Mạn. Bà đành phải cùng Thịnh Thư Lan ra ngoài thuê xe.

"Thư Lan, con đã buông xuống được chuyện Cảnh Trình, sau này phải chung sống hòa thuận với Thiển Thiển."

"Mẹ, con biết rồi." Thịnh Thư Lan mỉm cười.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Nơi Thiển Thiển làm việc ở cách đó không xa, chúng ta đến gặp nó một chút đi. Nhân dịp này mẹ sẽ giúp hai con hòa giải với nhau. Mẹ nghĩ nhất định nó có rất nhiều hiểu lầm đối với con. Từ từ rồi nó sẽ hiểu thôi. "

"Dạ, vậy chúng ta đi thôi."

Thẩm Tĩnh Mạn kéo tay Thịnh Thư Lan qua: "Thiển Thiển đối với con vẫn đề phòng, cũng không biết chuyện con và thằng hai kết hôn, có thể lần này sẽ khiến nó bớt lo nghĩ."

"Con không muốn cùng cô ấy tranh giành Cảnh Trình."

"Nhưng dù sao thân phận của con vẫn rất tệ hại, Thiển Thiển đề phòng con không có gì là sai cả. Nói rõ ràng vẫn tốt hơn."

Xe taxi rất nhanh đã tới phòng đấu giá, hai người song song cùng xuống xe. Đi vào phòng khách, tiếp tân tươi cười rạng rỡ tiến lên phía trước: "Xin hỏi, hai người cần gì ạ?"

Thẩm Tĩnh Mạn nói đến tìm Vinh Thiển, bà bảo Thịnh Thư Lan ngồi ở đây đợi, còn bà vào gọi Vinh Thiển ra.

Lúc này vẫn còn trong giờ làm việc.

Nhưng Thẩm Tĩnh Mạn tìm đến, Vinh Thiển thế không gặp mặt. Hơn nữa sau khi nghe Lệ Cảnh Trình kể những chuyện cũ, cô đối với Thẩm Tĩnh Mạn cũng có chút thay đổi.

Nhìn thấy Thịnh Thư Lan trong đại sảnh, Vinh Thiển gật đầu chào.

Rời khỏi phòng đấu giá, Vinh Thiển lấy xe. Thẩm Tĩnh Mạn đề nghị mọi người cùng đi uống ly cà phê, Vinh Thiển liền tìm một quán cà phê ghé vào.

Thái độ của Thẩm Tĩnh Mạn đối với Vinh Thiển cũng thay đổi một trăm tám mươi độ, hình như đã vui vẻ tiếp nhận cô. Ngồi nói chuyện được một lúc, bà cầm túi xách đứng dậy: "Mẹ đi toilet một chút."

Chỉ còn lại hai người phụ nữ ngồi nhìn nhau, có chút ngượng ngùng.

"Thiển Thiển, đó chính là chỗ cô làm sao? Thật là lớn!"

"Đúng vậy, là phòng đấu giá lớn nhất ở Lại Hải, cũng là nơi uy tín lâu năm nhất."

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Vinh Thiển nhận được điện thoại.

Là một dãy số lạ.

Cô nhấn nút nghe: "A lô?"

Giọng nói Thẩm Tĩnh Mạn thanh nhẹ nhàng truyền đến: "Thiển Thiển, là mẹ đây, mẹ có chút việc gấp phải về nhà trước, con dẫn Thư Lan đi dạo đi. Còn nhớ Xương Ký không? Mẹ có đặt một miếng ngọc ở đó. Mẹ định tặng Thư Lan một miếng ngọc làm quà đính hôn, con dẫn nó đi xem coi thích không."

"Mẹ, không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, nhớ đấy. Mẹ phải đi đây, người trong nhà chắc đang đợi."

"Dạ được." Vinh Thiện cúp điện thoại, nhìn Thịnh Thư Lan: "Mẹ nhờ tôi dẫn cô đi Xương Ký."

"Đi chỗ đó làm gì?"

"Cứ đến đó trước đã."

Hai người rời quán cà phê mới phát hiện sắc trời đã u ám.

Lúc lên xe, Vinh Thiện liền lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Lê Cảnh Trình: Em đưa Thư Lan đi Xương Ký, buổi tối có lẽ sẽ về trễ.

Từ lúc nào không rõ cô đã hình thành thói quen này, nếu như về trễ sẽ nhắn tin báo anh biết.

Thịnh Thư Lan chú ý tới bên khốe miệng Vinh Thiện đang kéo lên tạo thành một nụ cười ngọt ngào. Trong lòng cô chợt cay đắng, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Vinh Thiện khởi động xe: "Không biết sao mẹ lại làm vậy..."

"Thiên Thiên, nếu không chúng ta về nhà đi, hôm khác đi xem?"

"Hay là cứ đi đi, mẹ đã dặn kĩ rồi hôm nay phải đến lấy."

Thịnh Thư Lan nghe thế cũng gật gật đầu.

Vinh Thiện lái xe trên đường một chiều, hai bên đều là hai hàng cây cao lớn. Thịnh Thư Lan nhìn thấy có những chiếc lá phiêu du rơi xuống, cô nhìn đến xuất thần. Đúng lúc đèn đỏ, Vinh Thiện ngừng xe lại.

Còn mấy giây cuối cùng, cửa xe bỗng nhiên bị cạy mở từ bên ngoài. Dưới tình thế cấp bách, Vinh Thiện muốn ấn nút khóa cửa xe nhưng đã không còn kịp.

Một vật gì đó sắc bén kề sát vào bên hông cô: "Không được động đây."

Ở ghế bên cạnh, Thịnh Thư Lan cả kinh không dám cử động, lưỡi dao sắc bén kia như muốn đâm thủng qua lớp quần áo của cô, mồ hôi lạnh bắt đầu tỏa ra: "Các người... các người muốn làm gì?"

"Lái xe thẳng về phía trước."

Vinh Thiện thầm trách bản thân, đã nói bao nhiêu lần là phải nhớ khóa cửa xe nhưng cô vẫn luôn lơ đãng trí như vậy.

"Các người muốn tiền phải không? Cứ lấy hết tiền trong túi xách đi, đừng làm hại chúng tôi. "

"Câm miệng!"

Một người trong số chúng ấn mạnh lưỡi dao về phía trước, làn da nhẵn nhụi của Vinh Thiển chột đau nhói, đành phải nghe lời chúng.

Cô cố ý lái thật chậm, hai tay ghì chặt vô-lăng, miệng lưỡi cảm giác khô khốc khó chịu, không hiểu mình đã đắc tội với ai.

"Chúng tôi mang rất nhiều tiền mặt, còn có... "

Người đàn ông bỗng nhiên giơ cánh tay đánh mạnh vào bả vai cô, Vinh Thiển đau đến ngã nhoài về phía trước, thiếu chút nữa gục trên tay lái. Sắc mặt Thịnh Thư Lan trắng bệch, hai tay ôm lấy tai: "Các người đừng đánh cô ấy, đừng đánh cô ấy."

"Mau quẹo phải!"

Như vậy là bọn chúng có mục đích khác, Vinh Thiển sợ đến nỗi cả người run rẩy nhưng cô cố ép mình phải giữ bình tĩnh.

Trên trán đã đổ đầy mồ hôi, Vinh Thiển nhìn sang Thịnh Thư Lan bên cạnh, hai ánh mắt tiếp xúc với nhau. Vinh Thiển nuốt nước bọt, cô cố gắng ra hiệu cho Thịnh Thư Lan bằng ánh mắt.

Ở đây là nội thành, bọn chúng sẽ chưa dám làm gì quá đáng.

Vinh Thiển giảm tốc độ, phía trước có ngã rẽ.

Cô bỗng nhiên ho khan hai tiếng. Vinh Thiển cũng không chắc Thịnh Thư Lan có hiểu ý cô hay không. Cô chậm rãi đánh tay lái, cả người cũng thuận thể nhích đến gần hướng cửa xe. Ngay khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Vinh Thiển đánh tay lái rẽ sang bên trái, cả người đổ nhào ra ngoài: "Thư Lan, mau!"

Thịnh Thư Lan cũng đẩy cửa ra, thế nhưng cô ngã xuống đất rất mạnh. Cô ôm lấy đầu, co rúc người lại, trong lòng đầy sợ hãi. Ngã mạnh như vậy chắc chắn mặt mũi đã bầm dập hết rồi.

Vinh Thiển nhanh chóng bò dậy, các cô đang ở phía sau chiếc xe, khoảng cách không xa lắm.

Vinh Thiện cố nhịn đau: "Thư Lan, chạy mau!"

Chiếc xe theo quán tính va vào hàng rào chắn, người đàn ông ngồi ở phía sau nhanh chóng nhảy xuống xe. Vinh Thiện không có cách nào khác chỉ có thể chạy theo hướng ngược lại.

Trên đường thỉnh thoảng có xe cộ chạy ngang qua, người đàn ông kia đuổi theo một lúc liền quay đầu, ngồi trở vào ghế điều khiển.

Vinh Thiện nhìn chiếc xe mất hút trong tầm mắt mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cảm giác đau đớn bắt đầu xâm chiếm cô, tay chân đều đau đến tê dại.

Cũng may là cô có mặc áo khoác. Vinh Thiện ôm chặt cánh tay, túi xách còn ở trên xe, cô vội vàng chạy đến ven đường, mượn điện thoại người khác để gọi cho Lê Cảnh Trình.

Quan trọng là Thịnh Thư Lan đã bị bắt lại vào trong xe.

Cô hồi hận vô cùng. Vừa rồi hai người nhảy khỏi xe cùng nhau, lẽ ra cô nên ra sức chạy. Bây giờ chắc chắn bọn chúng sẽ đề cao cảnh giác hơn, không cho cô ấy có cơ hội trốn thoát nữa.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống. Thịnh Thư Lan bật khóc: "Làm ơn thả tôi ra. "

"Đừng có tru tréo nữa, câm miệng."

Chiếc xe dừng lại. Thịnh Thư Lan ngẩng đầu, nhìn thấy một tấm bảng ghi chữ *X.

Cô bị người đàn ông đẩy ra khỏi xe.

Thịnh Thư Lan chưa kịp đứng dậy liền bị hai người đàn ông từ bên trong bước ra lôi kéo vào.

Cô hét lên: "Cứu mạng, cứu mạng!"

--

Khi Lê Cảnh Trình đến nơi, anh bước vội xuống xe đến cửa cũng không kịp đóng. Vinh Thiện ngẩng đầu nhìn anh, đôi môi không ngừng run rẩy. Lê Cảnh Trình ôm lấy cô: "Đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại thành ra thế này?"

"Có người muốn bắt cóc em, đối phương hình như không phải muốn tiền, em liều mạng nhảy xuống xe ..."

"Cái gì?" Lệ Cảnh Trình ngắt lời cô, anh nắm chặt vai cô, xoay qua xoay lại quan sát thật kĩ: "Ngã chỗ nào? Bị thương nặng lắm không?"

"Không sao, em không sao: "Vinh Thiển chỉ về hướng chiếc xe rồi đi lúc nãy: "Thịnh Thư Lan bị chúng bắt đi rồi."

"Sao em lại đi cùng cô ấy?"

"Mẹ nhờ em đưa cô ấy đến Xương Ký lấy ngọc bội, vốn là... Nhưng chuyện này nói sau đi, quan trọng là bây giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Lệ Cảnh Trình nghiêm mặt lại, cầm di động gọi người điều tra xem chiếc đang ở đâu.

Chuyện này cũng không giấu được người nhà họ Lệ, rất nhanh liền nổi lên một trận giông bão.

--

Thịnh Thư Lan bị lôi đến phòng trang điểm, những người ở đây trang điểm cho cô thật đậm, rồi thay trang phục khác. Lúc bị đẩy lên sân khấu, cô sợ đến nỗi khóc không ra tiếng. Mascara của cô vì nước mắt mà trôi hết. Có người đang giới thiệu hoàn cảnh của cô, một tiểu thư khuê các, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông. Cô nghe xong chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát. Bọn họ đang bán đấu giá người!

Lúc Thịnh Thư Lan bị bọn chúng kéo vào một gian phòng khác, sức lực phản kháng cô cũng không có.

Một người đàn ông chừng hơn năm mươi tuổi đã ra giá cao để mua cô. Không cần nghĩ cũng biết chuyện gì sắp xảy ra.

Thịnh Thư Lan ngồi co rúc ở góc tường, không ngừng van xin: "Ông muốn bao nhiêu tiền, tôi có thể cho ông. Đừng đụng vào tôi! "

"Tiểu bảo bối, đừng khóc, ba ba đau lòng lắm! Ba ba sẽ không bạc đãi cục cưng đâu."

Thịnh Thư Lan nghe thấy cách xưng hô này, thiếu chút nữa nôn mửa: "Thả tôi ra!"

"Lại đây, ba ba tắm cho nào..."

Thịnh Thư Lan bị hấn hung dữ lôi vào phòng tắm.

Cô không biết phải cầu cứu ai bây giờ.

Lệ Cảnh Tâm, anh ta có thể cứu cô hay không, có thể mang cô ra khỏi hang hùm này hay không?

Người đàn ông xé rách chiếc sườn xám trên người cô. Thịnh Thư Lan liều mạng giữ lại những vải rách tả tơi còn sót lại, liên tục khóc lóc van xin.

Đến lúc một mảnh vải che thân cũng không còn, Thịnh Thư Lan bị hấn bắt đứng dưới vòi sen. Hấn cười điên dại như một tên biến thái.

Hấn cũng cởi hết quần áo rồi ôm ghì lấy Thịnh Thư Lan.

Thịnh Thư Lan che miệng, không ngừng nôn khan.

--

Ở một căn phòng khác.

Một gã đàn ông mang xấp hình đến đưa cho người quản lý mới của *X.

"Đây là người đêm nay mới tới."

Người đàn ông nhận lấy xấp hình, nhìn thấy ảnh của Thịnh Thư Lan bỗng nhiên giật mình. Hấn nhanh chóng mở máy vi tính, mở ra một danh sách.

Đây là danh sách tên những người không thể đụng vào, mà đầu danh sách là tên của Thịnh Thư Lan!

Người quản lý quay đầu lại cho gã kia một cái tát: "Người đâu?"

"Đã... đã đưa vào phòng cho khách rồi."

"Xong rồi! Tiêu đời! Đây là người phụ nữ của ông chủ. Con mẹ nó, mắt của mày để ở đâu hả?"

"Đại ca, vậy bây giờ phải làm sao? Nếu không chúng ta giấu luôn đi?"

"Video ghi hình của mỗi phòng mày giấu được sao? Tất cả đều phải giao lại cho ông chủ!"

Người quản lý suy nghĩ một lúc, vẫn không thể kéo dài nữa: "Mau đi ngăn cản tên khách trong phòng kia cho tao! Để tao gọi cho ông chủ."

"Dạ, dạ."

--

Lúc Vinh Thiễn và Lệ Cảnh Trình về tới nhà họ Lệ, Cung Dụ nhảy bổ ra: "Vinh Thiễn, có phải cô cố ý hay không? Cô cố ý phải không? "

Lệ Cảnh Trình trả lời thay cô: "Việc quan trọng nhất hiện giờ là tìm được người. Huống hồ hai người đi cùng nhau, Vinh Thiễn có thể đùa giỡn với tính mạng mình sao?"

"Vậy tại sao cô ta lại không có việc gì?"

Lệ Cảnh Vân rống lên: "Được rồi! Câm miệng!"

Sau khi Lệ Cảnh Tâm nhận được tin tức liền ra khỏi nhà đi tìm người khắp nơi. Chiếc xe của Vinh Thiễn bị ném lại ở giữa đường. Lòng hẩn nóng như lửa đốt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Từ khi xảy ra chuyện đến giờ đã qua vài tiếng đồng hồ. Lệ Cảnh Tâm tìm kiếm loanh quanh khắp nơi cũng thấy người đâu. Trong lúc đang chán nản cực điểm, điện thoại trong tay bỗng nhiên vang lên.

Hắn tiện tay nhấn nút nghe: "Có chuyện gì?"

"Ông chủ -- "

Bên kia nói ngắn gọn mấy câu, người đàn ông liền chuyển hướng đi thẳng đến *X.

Hắn chạy nhanh như bay. Khi tới trước cửa căn phòng đang nhốt Thịnh Thư Lan, hắn thấy lão già kia đang ngồi xõm trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu. Thịnh Thư Lan thì ngồi yên không nhúc nhích, ánh mắt ngây dại. Trên mặt đất thì vứt tán loạn giày và đồ trang sức của Thịnh Thư Lan.

Trong lòng Lệ Cảnh Tâm vô cùng căng thẳng, hắn tiến lên túm lấy cổ áo lão già kia, dấn một quyền thật mạnh vào mặt lão. Lão ta kêu rên không ngừng, mấy người còn lại vội lao đến kéo Lệ Cảnh Tâm ra.

Lệ Cảnh Tâm bước tới trước giường, Thịnh Thư Lan nhìn kĩ, rõ ràng là gương mặt hắn, liền bật khóc ra thành tiếng.

Lệ Cảnh Tâm liền ôm cô thật chặt trong lòng: "Không có việc gì nữa, đừng sợ."

Thịnh Thư Lan nắm chặt vạt áo của hân, khóc như người bị tâm thần. Lệ Cảnh Tâm nắm chặt tay thành quyền, sắc mặt hung ác như muốn giết người.

Trên người cô còn lưu lại rất nhiều dấu vết xanh tím chong chéo lên nhau, trên vai còn có vết cắn đáng sợ. Lệ Cảnh Tâm gọi người mang bộ quần áo khác qua cho Thịnh Thư Lan thay, sau đó ôm cô rời khỏi *X.

--

Nhà họ Lê

Mọi người nhìn thấy hai người trở về, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nhìn sắc mặt tái mét của Thịnh Thư Lan, tựa hồ có gì đó không ổn. Thẩm Tĩnh Mạn từ trên lầu đi xuống: "Thư Lan, Thư Lan, cuối cùng cũng tìm được con. Rốt cuộc con đã đi đâu?"

Thịnh Thư Lan nhắm mắt không muốn nói chuyện, cả người còn đang run rẩy. Thẩm Tĩnh Mạn bước tới trước mặt Vinh Thiển: "Thiển Thiển, lúc ở quán cà phê, sao hai đứa không đợi mẹ mà đã rời đi? Sao có thể bỏ đi không nói tiếng nào với mẹ?"

Thịnh Thư Lan nghe vậy, hai mắt mở to kinh ngạc.

Vinh Thiển hoảng hốt: "Không phải mẹ gọi cho con, bảo là có việc gấp phải đi sao?"

"Nói bậy bạ gì đó, mẹ gọi cho con khi nào?"

Lệ Cảnh Tâm nghe vậy, liền nhú mày.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 26 : Hãy tin tưởng chồng em!

Edit: Lưu Tinh

Thịnh Thư Lan run lấy bầy.

Trong mắt Thẩm Tinh Mạn lộ ra thương tiếc, bà bước về phía cô: "Thư Lan, con làm sao vậy? Sao lại thành ra thế này?"

"Mẹ —— "

Thẩm Tinh Mạn vươn tay ra định ôm Thịnh Thư Lan lại bị Lệ Cảnh Tầm hung hăng gạt đi: "Đừng đụng vào cô ấy!"

"Con làm vậy là có ý gì?"

"Có ý gì các người còn không hiểu sao?" Lệ Cảnh Tầm cười lạnh: "Tôi thật không ngờ ngay cả Thư Lan các người cũng làm hại."

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Cung Dụ xen vào.

Thẩm Tinh Mạn sờ sờ mu bàn tay đang sưng đỏ, bà quay đầu đi tới chỗ Vinh Thiên: "Thiên Thiên, con nói mẹ đã gọi điện thoại cho con?"

"Đúng vậy, không phải mẹ nhờ con đưa Thư Lan đến Xương Ký lấy ngọc bội sao?"

Thẩm Tinh Mạn thở dài, lắc lắc đầu: "Con nói xem, mẹ biết rõ quan hệ giữa con và Thư Lan còn nhờ con đưa nó đi lấy ngọc bội của mẹ tặng sao?"

Vinh Thiên nhớ lúc đầu Thẩm Tinh Mạn tới phòng đấu giá tìm cô, còn bảo cô với Thịnh Thư Lan sau này cố gắng sống hòa thuận với nhau. Trái tim Vinh Thiên không khỏi trùng xuống.

Thẩm Tinh Mạn bước nhanh đến chỗ Lệ Cảnh Vân: "Cảnh Vân, ông bảo người gọi đến Xương Ký hỏi thì biết."

Cung Khanh vừa nghe vậy liền cầm điện thoại lên: "Để tôi gọi."

Họ Lệ vốn là khách hàng lâu năm của Xương Ký, người nhà họ Lệ ai cũng thuộc nằm lòng số điện thoại của họ. Gan bàn chân Vinh Thiên cảm giác bắt đầu phát lạnh, cô biết cú điện thoại này sẽ gây bất lợi cho cô.

Quả nhiên, còn chưa kịp gác máy, Cung Khanh đã hô lên: "Xương Ký nói không hề có chuyện này, cũng không có ai đặt ngọc bội."

Thịnh Thư Lan run rẩy, cô khóc không ra tiếng, co rúc trong lòng Lê Cảnh Tâm. Cô đưa mắt nhìn về phía Lê Cảnh Trình, nhưng anh chỉ lo che chở cho vợ của mình. Cánh tay anh đè chặt trên vai Vinh Thiển, dùng thân hình cao lớn bao bọc cô, như một bức tường vững chắc.

Thịnh Thư Lan cảm thấy ức chế vô cùng. Cô chưa từng thấy người người đàn ông nào tuyệt tình hơn Lê Cảnh Trình.

Tình nghĩa thanh mai trúc mã vốn không thể sánh bằng tình cảm phu thê. Nhưng hôm nay cô bị hãm hại ra nông nỗi này mà Lê Cảnh Trình còn có thể thiên vị như thế, cô làm sao không tức giận?

Cung Dụ nhìn cô: "Thư Lan, rốt cuộc con đã bị mang đi đâu?"

Chỗ đó quá khủng khiếp, Thịnh Thư Lan lắc đầu mạnh: "Con không biết, con không biết."

"Cảnh Tâm, làm sao con tìm được nó?"

Lê Cảnh Tâm ôm chặt Thịnh Thư Lan trong lòng: "Cô ấy bị đưa vào một hộp đêm, vừa lúc bạn con đến đó chơi thì nhận ra Thư Lan."

"Cái gì?" Sắc mặt Cung Dụ khê thay đổi: "Quá độc ác! Đem một cô gái sắp kết hôn đến cái nơi đó! Ông à, đây rõ ràng là muốn phá hủy danh dự của Thư Lan!"

Lòng bàn tay Vinh Thiển còn đang đau rát: "Con thực sự không biết, con cũng không bao giờ hại người khác."

"Thư Lan." Thẩm Tĩnh Mạn lại đặt câu hỏi: "Lúc Vinh Thiển đưa con đi nó đã nói gì?"

Thịnh Thư Lan cẩn thận nhớ lại: "Cô ấy đưa con đi Xương Ký, nói mẹ có chút việc, con..." Thịnh Thư Lan chợt nhớ ra: "Con nói nếu không thì trở về trước đi, Thiển Thiển nói hôm nay nhất định phải đi lấy món đồ gì đó."

"Xương Ký trước giờ làm gì có quy củ này!"

Thịnh Thư Lan suy nghĩ một lúc, từ từ cũng nghĩ thông suốt.

Trong mắt cô lộ toát lên vẻ khó có thể tin, bỗng nhiên cười lạnh: "Tôi còn nghĩ cô xem tôi như bạn bè, cái gì mà không so đo chuyện cũ, tôi không ngờ cô quá giỏi che giấu! Vinh Thiển, tôi đã nói rõ với cô, tại sao còn muốn hại tôi?"

Trong mắt Thịnh Thư Lan tràn đầy tuyệt vọng, không giống giả vờ đóng kịch.

"Thật sự không phải tôi."

Thịnh Thư Lan ôm mặt khóc vô cùng thống khổ, nghĩ đến lão già kia, lại muốn nôn ra.

Lệ Cảnh Tâm vẫn ôm chặt cô ta. Hai bên huyết thái dương của Lệ Cảnh Vân giật giật, cái nhà này cứ cách vài ngày lại xảy ra chuyện, không cho người ta sống yên ổn.

"Tĩnh Mạn, bà thấy thế nào?"

Thẩm Tĩnh Mạn cũng rất giận dữ: "Chuyện đã quá rõ ràng, ông à, ông xem xử lý đi."

"Đưa Vinh Thiển về Đông Uyển trước đi."

Lệ Cảnh Trình nắm tay cô: "Con sẽ điều tra việc này. Trước khi có kết luận rõ ràng, không ai được nghi ngờ Vinh Thiển."

"Cảnh Trình, con bệnh vực nó quá đáng!"

"Đúng vậy!"

Vinh Thiển không có người thân ở đây, nhưng cô không phải đơn độc chống chọi, vì cô còn có một chỗ dựa vững chắc, một người đàn ông sẵn sàng đứng ra bênh vực, bảo vệ cô.

"Thư Lan sắp đính hôn với Cảnh Tâm, các người lại làm ra chuyện này, nói cho cùng còn không phải là bởi vì tranh giành tài sản sao?"

"Vinh Thiển, tâm địa cô thật độc ác, cùng là phụ nữ mà cô lại..."

Bàn tay Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ trên vai Vinh Thiển: "Nếu quả thật là Vinh Thiển làm, tại sao cô ấy lại để người khác khống chế xe của mình? Lại còn đích thân đưa Thư Lan đi theo mình? Lúc đó cô ấy cũng ở trên xe, Thư Lan, Vinh Thiển có gọi cô cùng nhảy ra khỏi xe không?"

Đối mặt với câu hỏi của Lệ Cảnh Trình, Thịnh Thư Lan không nói gì mà chỉ giương mắt nhìn anh.

Không phải không trả lời được, mà là thật thương tâm.

Từ lúc cô bước vào nhà, Lệ Cảnh Trình không hề hỏi han đến cô lấy một câu, không hề hỏi cô có bị thương hay không, có bị người ta xâm phạm hay không?

Vậy mà bây giờ, anh đang chỉ trích cô sao?

Lệ Cảnh Trình muốn ôm Vinh Thiển xoay người rời đi.

"Ông à, cứ để cho bọn nó đi sao?"

Lệ Cảnh Trình đi nhanh về phía trước, nghe vậy cũng không có ý định quay đầu lại: "Ai muốn ngăn cản cứ thử xem?"

Lệ Cảnh Trình dứt khoát đưa Thịnh Thư Lan lên lầu.

—

Về đến nhà, hai người cùng bước vào trong.

Trên lầu, Gạo Nếp đã sớm ngủ say. Vinh Thiển như có điều suy nghĩ. Người đàn ông mở ti vi xem, tựa hồ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lệ Cảnh Trình thấy cô rầu rĩ không được vui, anh đi lên phía trước, hai tay xoa xoa mặt Vinh Thiển: "Chuyện này anh sẽ giải quyết."

"Giải quyết như thế nào?"

"Tin tưởng chồng em! Nếu không, anh không đáng mặt người đàn ông của em! "

"Thật sự em không hãm hại Thịnh Thư Lan."

Lệ Cảnh Trình kéo cô ngồi vào bên giường: "Anh biết, theo như lời mẹ anh nói, anh đã hiểu hết ý đồ của mẹ. Anh rất rõ tính tình của mẹ. "

"Chẳng lẽ thật sự là mẹ làm? Nhưng tại sao mẹ phải làm như vậy?"

Hai tay Lệ Cảnh Trình rơi xuống hai bên bả vai Vinh Thiển: "Ngày mai anh sẽ tìm cơ mời mẹ qua đây, sau khi hiểu rõ ràng chân tướng, anh mới có thể nghĩ ra đối sách."

"Thế nhưng..."

Lệ Cảnh Trình đặt ngón trỏ lên môi cô: "Đừng nghĩ ngợi nữa, mọi chuyện cứ giao cho anh."

Mặc dù trong lòng Vinh Thiển vô cùng lo lắng nhưng lời vừa đến bên miệng chưa kịp thốt ra đã bị anh chặn lại. Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng mà kiên định của anh, Vinh Thiển cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Cô biết, mình rất tin tưởng anh, anh là người duy nhất có thể cho cô một bờ vai rộng vững chắc để tựa vào.

—

Nhà họ Lê

Lệ Cảnh Tâm đi xuống lầu pha trà cho Thịnh Thư Lan.

Cùng Dụ ở cửa thang lầu ngăn cản hẳn: "Cảnh Tâm, con nói Thư Lan như vậy, cô ta có bị... hay không?"

"Không có." Hẳn nói chắc như đinh đóng cột.

"Thật không có?" Cùng Dụ không tin: "Mẹ thấy không giống, con đừng... "

Lệ Cảnh Tâm không kiên nhẫn ngắt lời bà ta: "Mẹ, người là con cứu ra, con còn không rõ sao?"

"Được, được, được. Tốt nhất là không có."

Lệ Cảnh Tâm rót chén trà mang lên lầu, hẳn để Thịnh Thư Lan ở trong phòng của mình. Hẳn cẩn thận bưng chén trà đi vào: "Thư Lan, uống miếng nước đi."

Thịnh Thư Lan ngồi ở giữa chiếc giường lớn, nghe thấy tiếng bước chân, toàn thân run rẩy: "Đừng tới đây, đừng tới đây!"

"Là anh, đừng sợ."

Lệ Cảnh Tâm ngồi xuống mép giường, trong mắt Thịnh Thư Lan không giấu nổi sự kinh sợ, cô vung tay lên, chén trà nóng lật úp, Lệ Cảnh Tâm nghiêng mình tránh đi nhưng trên đùi vẫn bị bỏng.

Thịnh Thư Lan lui về phía sau: "Ai cũng đừng tới gần tôi, ô ô ô ô."

"Thư Lan, đang ở trong nhà, em tỉnh lại đi."

"Thật đáng sợ, đó là nơi nào? Sao lại có nơi biến thái như vậy chứ?"

Cô nghĩ đến gương mặt lão già mập mạp kia, trong bụng bốc lên một trận buồn nôn. Đối phương còn bắt cô trần truồng đứng đó, Thịnh Thư Lan ôm lấy đầu: "Cứu mạng!"

Lệ Cảnh Tâm dùng sức đè lại hai tay của cô: "Thư Lan, đừng đi suy nghĩ nữa, chuyện đã qua rồi."

"Không qua được, thực sự không qua được, kiếp này tôi không thể nào quên được..."

Thịnh Thư Lan ngửa đầu, nước mắt không ngừng tuôn rơi, "Thiếu chút nữa tôi đã bị cưỡng hiếp, khắp người còn đầy dấu vết, ở đây, ở đây, ở đây nữa ..."

Cô vung tay chỉ lung tung khắp người.

Trái tim Lệ Cảnh Tâm vô cùng đau nhói. Hắn ôm lấy mặt cô, ép cô đối mặt với hắn: "Đừng nghĩ nữa, đã có anh ở đây rồi."

"Tôi làm không được." Thịnh Thư Lan khóc đến khàn cả giọng: "Tại sao Vinh Thiên lại muốn hại tôi, tại sao? Các người làm ơn tha cho tôi đi. Tôi đủ khổ sở rồi, cái gì tôi cũng không có. Tôi chỉ muốn sống yên ổn cũng không được sao?"

Lệ Cảnh Tâm nghe vậy trong lòng vô cùng khó chịu, hắn dùng sức ôm Thịnh Thư Lan ấn vào trong ngực.

"Chuyện ngày hôm nay, anh nhất định sẽ bắt bọn họ trả lại gấp bội!"

Thịnh Thư Lan khóc đến mệt mỏi, lại bị Lệ Cảnh Tâm mạnh mẽ ôm chặt không thể nhúc nhích, cô xụi lơ ở trong ngực hắn. Sau khi thiếp đi, trong giấc mộng cô cũng liên tục giật mình tỉnh giấc, Lệ Cảnh Tâm luôn an ủi, dỗ cô đi vào giấc ngủ.

—

Ngày hôm sau.

Thẩm Tĩnh Mạn nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Trình.

Tài xế lái xe đưa cô tới nhà mới của Lệ Cảnh Trình. Thẩm Tĩnh Mạn cũng muốn gặp cháu gái, vừa bước vào liền thấy Gạo Nếp chạy ào đến ôm lấy bà.

Lệ Cảnh Trình bảo bà lên lầu.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn quanh, hỏi: "Vinh Thiển đâu? Làm ra chuyện như vậy còn có tâm trạng đi làm sao?"

Hai người một trước một sau đi tới thư phòng, Lệ Cảnh Trình hai tay khoanh trước ngực, thân hình cao lớn đứng trước cửa sổ: "Mẹ, ở đây không có người khác, mẹ nói thật đi, chuyện hôm qua có liên quan đến mẹ đúng không?"

Nét mặt Thẩm Tĩnh Mạn khẽ biến sắc: "Con nói vậy là có ý gì?"

"Con là người hiếu mẹ nhất. Mẹ đã dùng số lạ gọi cho Vinh Thiển, từ số điện thoại này con hoàn toàn có thể tra ra được rất nhiều thứ. Hơn nữa trong điện thoại của Vinh Thiển có chế độ tự động ghi âm, chẳng qua là hôm qua trước mặt nhiều người con không muốn nói. Mẹ, rốt cuộc mẹ làm vậy là vì nguyên nhân gì?"

Thẩm Tĩnh Mạn còn muốn cãi lại, Lệ Cảnh Trình đã vung tay lên: "Bây giờ Thư Lan gặp chuyện không may, nếu không nói rõ ràng ba sẽ không để yên. Trừ con ra, ai có thể giúp mẹ?"

Đôi môi Thẩm Tĩnh Mạn run run, bà đã sắp xếp kế hoạch vô cùng chu đáo, không ngờ lại bị vài câu nói của Lệ Cảnh Trình lật tẩy hết.

Bà không cam lòng, nhất quyết im lặng không nói lời nào

"Mẹ hại Thư Lan, cố tình vứt cô ấy vào chỗ đó, là muốn phá chuyện của cô ấy và thằng hai phải không?"

"Thư Lan là do một tay mẹ nuôi lớn, nhưng hôm nay nó lại giúp đỡ người ngoài để đối phó mẹ, Cảnh Trình, mẹ cũng là vì bất đắc dĩ."

Đáy mắt Lệ Cảnh Trình đột nhiên tối sầm lại, dâng lên gợn sóng mang theo một chút khó có thể tin cùng đau đớn: "Mẹ, sao mẹ có thể trở thành như vậy? Thịnh Thư Lan là do mẹ tự tay nuôi lớn, mẹ thường nói xem cô ấy là con gái mình, sao mẹ có thể ra tay?"

"Nó coi mẹ là mẹ sao? Nó biết rõ mẹ và hai ả kia cả đời đấu đá một sống một chết mà. Nhưng nó lại tiếp tay cho bọn chúng tranh giành tài sản với

chúng ta, này chẳng phải đã trực tiếp tuyên tuyên án tử hình mẹ sao?" Thẩm Tinh Mạn càng nói càng kích động.

Lệ Cảnh Trình tức giận đến nổi nghiêng rằng: "Vậy sao mẹ lại lôi Vinh Thiển vào?"

"Cô ta không xứng với con, mẹ càng muốn cô ta không còn chỗ đứng trong nhà họ Lệ."

"Được lắm." Lệ Cảnh Trình thả lỏng người: "Một hòn đá ném chết hai con chim, còn biết chia rẽ nội bộ, còn biết đem người ta đưa đến cái chốn đó."

"Cảnh Trình, con cũng đừng trách mẹ. Cả đời mẹ chỉ con là con trai duy nhất. Những chuyện mẹ làm đều vì con, nhưng con lại vì Vinh Thiển tự nguyện từ bỏ tất cả. Tất cả mọi hi vọng của mẹ đều vì cô ta mà sụp đổ hoàn toàn. "

Vinh Thiển đứng ở ngoài cửa.

Lúc Lệ Cảnh Trình còn nhỏ, anh và Thẩm Tinh Mạn đều là người bị hại. Nhưng theo thời gian, Thẩm Tinh Mạn cũng dần thay đổi trở thành người vô cùng thủ đoạn. Nếu họ không ra tay trước sớm muộn cũng sẽ bị người ta hãm hại. Việc này dường như đã trở thành một phần trong cuộc sống của họ, cũng là một loại bi ai.

Thẩm Tinh Mạn không ngờ bị Lệ Cảnh Trình vạch trần, nhưng bà cũng không tỏ ra sợ hãi.

"Chẳng lẽ con định vì Vinh Thiển mà đẩy mẹ ruột mình vào chỗ chết? Định nói với mọi người chuyện này là mẹ làm? Cảnh Trình, mẹ sinh ra con, nuôi nấng con, con định báo đáp mẹ như thế sao?"

Vinh Thiển dựa vào khung cửa, bên trong phòng vẫn chưa truyền đến tiếng Lệ Cảnh Trình trả lời.

Thẩm Tinh Mạn lẩm bẩm: "Đừng trách mẹ nhẫn tâm, mẹ cũng luyện tiết Thư Lan, nhưng đây mới là cách hữu dụng nhất ."

"Mẹ nghĩ sao mà đẩy người ta vào *X?"

"Không phải cha con từng nói qua sao? Chỗ đó không ai dám đụng tới. Mẹ có người quen với tên phụ trách ở đó, chỉ cần đem người ném tới cửa là

được."

"Lúc đó Thư Lan thật sự đã bị bắt vào *X?"

"Đương nhiên."

Lệ Cảnh Trình trầm tư trong chốc lát. Lúc Vinh Thiển bị bắt, thật sự muốn nghĩ ra cách thoát khỏi đó còn khó hơn lên trời. Vậy mà Lệ Cảnh Tầm khẳng định là tìm thấy Thịnh Thư Lan ở hộp đêm, còn nói là bạn hẳn nhìn thấy người liên báo cho hẳn biết.

Không đúng.

Vinh Thiển nhú mày.

Đã vào *X, sao còn có thể báo với người ở bên ngoài?

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình trầm xuống, thời khắc này anh như từ trong mây mù tìm thấy được tia sáng.

"Mẹ." Lệ Cảnh Trình nheo mắt nhìn Thẩm Tĩnh Mạn: "Bây giờ Thư Lan không có việc gì, một đòn này của mẹ chẳng những vô dụng, còn làm cho cô ấy càng thêm ỷ lại vào thằng hai. Bọn họ bây giờ có cùng chung mối thù, con lại không ở nhà, một mình mẹ, mẹ nghĩ có thể qua nổi sao?"

Thẩm Tĩnh Mạn quả thật chưa từng nghĩ tới tình huống này, bây giờ Lệ Cảnh Trình làm cho bà thức tỉnh. Bà tỏ ra hoang mang: "Vậy sao con còn không trở về nhà?"

"Con đã dọn ra ngoài thì đã định sẽ không bao giờ trở lại. Mẹ, con hi vọng mẹ có thể chấp nhận sự thật. Vinh Thiển là người phụ nữ duy nhất của con. Thay vì nghĩ cách đối phó cô ấy, chi bằng mẹ dành thời gian đề phòng hai ả đàn bà bên cạnh ba đi. "

Lệ Cảnh Trình lại nói tiếp: "Cô ấy là con dâu của mẹ, đương nhiên cũng sẽ chỉ giúp một mình mẹ, không đi giúp người khác."

Thẩm Tĩnh Mạn lại rơi vào trầm tư.

Vinh Thiển lựa đúng thời điểm thích hợp đẩy cửa phòng bước vào.

Thẩm Tĩnh Mạn ngẩng đầu, nhìn thấy cô, sắc mặt khẽ biến. Vinh Thiển đi tới bên cạnh Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình, anh nói sẽ làm sáng tỏ mọi việc,

nhưng chuyện này chúng ta không thể khai ra mẹ, nếu không sau này mẹ làm sao còn chỗ đứng ở nhà họ Lê?"

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ đầu vai của cô: "Anh tự biết chừng mực."

Thẩm Tĩnh Mạn không ngờ Vinh Thiển đã nghe thấy mọi chuyện, bà có phần xấu hổ: "Chuyện của tôi không cần cô xen vào."

"Mẹ, mẹ nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy sao? Mẹ nghĩ cha thực sự không biết ai đứng sau? Chẳng qua là cha không muốn truy cứu tới cùng, dù sao việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài. Hơn nữa, có khả năng từ lúc mẹ bắt đầu, cha đã biết cả rồi."

"Không, không thể nào! Tuyệt đối không thể!" Thẩm Tĩnh Mạn cuống quýt xua tay: "Ông ấy không thể biết chuyện này."

"Nếu chúng ta không thể đưa ra đáp án thỏa đáng, cha sẽ không bỏ qua việc này. Nếu chúng con khai mẹ ra, cha nhất định cũng không bênh vực mẹ, để trấn an mọi người cha cũng sẽ hi sinh mẹ thôi."

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn chuyển sang xanh đen: "Vậy cô nói phải làm thế nào?"

Vinh Thiển đứng yên ở đó, vấn đề này, cô cũng đã nghĩ cả đêm.

Cô ngẩng đầu: "Dù sao tất cả mọi người đều khẳng định là con, tội danh này cứ để con gánh đi."

Thẩm Tĩnh Mạn kinh ngạc: "Cô thực sự tình nguyện nhận tội thay tôi?"

"Con đã rời khỏi nhà họ Lê, hưởng hồ còn có Cảnh Trình, con tin anh ấy sẽ không để mọi người gây khó dễ cho con. Hơn nữa con cũng đã không còn mặt mũi nào ở nhà họ Lê ... "

Lệ Cảnh Trình vội che miệng cô lại, ngăn không cho cô nói tiếp nửa câu sau.

"Phần còn lại cứ giao cho anh. Vinh Thiển, vẫn là câu nói đó, dù ông trời có sập xuống cũng để anh thay em chống đỡ, anh không cần em đứng ra hy sinh."

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thái độ của hai người, cuối cùng cũng cảm thấy yên lòng đôi chút. Vốn là nơm nớp lo sợ, này có vẻ đã tìm được chỗ dựa vững

chắc, bà cũng không cần phải sợ.

Đến tối.

Bên trong phòng khách nhà họ Lê ngồi đầy người.

Giọng nói của Lê Cảnh Vân đầy nghiêm túc: "Cảnh Trình, đây là ý gì?"

"Nó nói sẽ làm sang tỏ mọi chuyện, ông à, ông cứ chờ xem sao."

Lê Cảnh Tâm vào phòng, Thịnh Thư Lan quần chật chần nằm trên giường không nhúc nhích.

Người đàn ông đứng trước giường: "Hai vợ chồng anh cả đã đến, chẳng lẽ em không muốn xuống dưới nghe một chút... Xem họ tìm lại công bằng cho em như thế nào?"

Đôi mắt vô thần của Thịnh Thư Lan lúc này mới hơi chuyển động: "Công bằng?"

"Em cũng thế tận mắt nhìn cho rõ anh ta có thể tuyệt tình với Vinh Thiện hay không."

Cô ngồi bật dậy, để lộ đôi mắt sưng đỏ. Tối qua đến giờ cô không tài nào ngủ được, chỉ khóc không ngừng.

Lê Cảnh Tâm vén chăn lên, ôm cô đứng dậy.

Hai người vừa mới xuống lầu, Lê Cảnh Trình và Vinh Thiện cũng vừa đến.

Cung Dự bình tĩnh ngồi đợi xem bọn họ sẽ đưa ra lý do gì.

Lê Cảnh Vân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thịnh Thư Lan vẫn còn sợ hãi, rụt rè.

Lê Cảnh Trình đi tới giữa phòng khách, trước hết anh bảo Vinh Thiện ngồi xuống: "Cha, sự tình con đã điều tra xong."

Thịnh Thư Lan dùng sức mở to mắt ra, Lê Cảnh Tâm ôm chặt cô. Cô nghe thấy người đàn ông hừ lạnh lên tiếng: "Tra rõ ràng rồi? Tôi rất muốn nghe cái chân tướng sự thật của anh. "

"Chuyện này xác thực không liên quan đến mẹ." Lê Cảnh Trình liếc nhìn Thẩm Tĩnh Mạn: "Anh đã điều tra cuộc gọi đó, quả thật có người đã gọi cho Vinh Thiện, nhưng đó là một số lạ, đối phương đã cố tình giả giọng mẹ để lừa Vinh Thiện. Đương nhiên, việc này không thể nói lên điều gì. Nhưng

anh đã theo dấu vết chiếc xe của Vinh Thiển mà điều tra được rất nhiều thứ. Chuyện tiếp theo đây... có lẽ anh nên nói riêng với cậu."

Lệ Cảnh Trình ra hiệu ột người đàn ông đứng cách đó không xa đến đây.

Hắn bước vào đại sảnh, cúi đầu khom lưng, có vẻ rất hoảng sợ.

Lệ Cảnh Vân không kiên nhẫn nữa: "Có gì cứ nói thẳng ra đi."

"Thưa ông chủ, thưa các bà... " Người đàn ông quỳ xuống: "Chính tôi đã bắt cóc mợ cả và cô Thư Lan, nhưng tôi chỉ là làm theo lời người khác sai khiến, cầu xin mọi người giơ cao đánh khẽ..."

Lệ Cảnh Vân quát tháo: "Nói hết những việc mà mày biết cho tao!"

"Dạ, dạ ..."

Người đàn ông nuốt nước bọt, sau đó nói: "Đối phương ra giá cao, đưa cho tôi ảnh chụp và tư liệu về cô Thư Lan, nói là ngày thường cô ấy rất ít đi ra ngoài, bảo tôi phải theo dõi tìm cơ hội hạ thủ. Tôi liền tìm thêm hai người, thật vất vả mới chờ được cơ hội chín muồi. Hôm qua các cô ấy từ quán cà phê đi ra, liền bị chúng tôi khống chế. Lúc đó, trên xe còn có mợ cả, vì sợ sự việc phức tạp, nên để cô ấy lái xe, chỉ là không ngờ đi được nửa đường mợ cả nhảy ra khỏi xe chạy thoát. Nhưng bởi mục tiêu thực sự là cô Thư Lan, chúng tôi cũng không quan tâm đuổi theo mợ cả..."

Cùng Khanh Cùng Dụ nghe vậy, nghiêng răng ken két.

Cùng Dụ không nhịn được ,cười lạnh: "Đây chính là sự thật mà các người nói? Ngày thường Thư Lan hiền lành, không thù không oán với ai, người ngoài có thể rắp tâm hãm hại nó? Ông à, ông có tin được không?"

"Đúng vậy." Cùng Khanh hòa theo: "Đây rõ ràng là mượn cớ!"

Thịnh Thư Lan nghe vậy, tâm trạng cũng vô cùng phức tạp, không thể nói rõ đây là cảm giác gì.

Lệ Cảnh Trình vì muốn thu dọn tàn cuộc thay Vinh Thiển, quả thật có thể đem cô vứt sang một bên.

Người đàn ông kia vội vàng nói: "Hãy nghe tôi nói hết. Đối phương chỉ rõ mục tiêu là cô Thư Lan, bảo chúng tôi đưa cô ấy đến địa điểm như đã hẹn. Nhưng lúc đó tôi có loáng thoáng nghe người đó nói là vì muốn thay con

gái báo thù. Hình như con gái người đó sau khi bị bắt vào đó liền chịu không nổi nhục nhã đã tự sát. "

"Sao, báo thù?" Cùng Dụ cao giọng: "Báo thù thì tìm Thư Lan làm gì? Chẳng lẽ con gái họ bị Thư Lan bắt vào đó? Thật nực cười!"

"Chuyện này tôi cũng không rõ lắm." Người đàn ông cúi đầu: "Đối phương nói cũng muốn cho hắn ném thử mùi vị mất đi người mình yêu thương."

Cùng Dụ tiếp lời: "Đây không phải là nói đùa sao? Ông à, ông đừng tin chúng."

Cùng Dụ đứng lên, chỉ vào người đàn ông kia: "Ông nói rồi cuộc bọn chúng cho ông bao nhiêu tiền? Sao ông không nói Cảnh Tầm đã tìm được Thư Lan ở đâu?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Tầm u ám, Cùng Dụ tức giận vô cùng.

Lệ Cảnh Trình nhìn mọi người: "Không sai, tôi cũng rất muốn biết vì sao muốn báo thù lại tìm Thư Lan. Có lẽ cần điều tra thêm."

Thịnh Thư Lan run rẩy, người khác không hiểu ý tứ trong lời nói này, nhưng cô lại hiểu rất rõ.

"Cảnh Trình."

Giọng nói yêu ớt của cô chợt vang lên: "Ý của anh chính là chuyện này không liên quan đến Vinh Thiển, phải không?"

"Phải." Lệ Cảnh Trình trả lời rất thẳng thắn: "Không chỉ như vậy, em còn làm liên lụy đến cô ấy."

Thịnh Thư Lan bật cười, lồng ngực cảm giác vô cùng đau đớn. Cô khom người, cười càng lớn hơn. Tiếng cười của Thịnh Thư Lan có vẻ quý dị mà bi thương.

Một lát sau, cô ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Vinh Thiển.

"Xin lỗi, Vinh Thiển, là tôi đã liên lụy cô."

Lệ Cảnh Tầm cũng nhìn về phía cô, Vinh Thiển bất giác nổi da gà, chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn như loài rắn độc, nếu bị cắn phải sẽ lập tức thương vong.

Thẩm Tinh Mạn đứng ra hòa giải: "Sự tình đã sang tỏ rồi, Thư Lan, con cũng đừng tự trách mình, con mới là người bị hại."

Lệ Cảnh Vân nhìn Lệ Cảnh Tâm: "Chuyện này đừng ở đây, Thư Lan cũng không có việc gì, chuyện xấu truyền ra ngoài cũng không tốt."

Ông đã lên tiếng, Cung Dự cũng chỉ có cắn răng nuốt xuống cục tức vào bụng.

Thẩm Tinh Mạn cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Lúc làm chuyện này, bà cũng là vì quá tức giận mà hành động thiếu suy nghĩ. Bây giờ thật vất vả cũng coi như đã giải quyết xong.

"Cảnh Trình, cũng nhờ có con, xem ra, chúng ta đã trách lầm Vinh Thiển."

"Cha, cái chỗ như *X đã hại không biết bao nhiêu người, toàn làm chuyện thất đức, khó tránh có ngày gặp báo ứng."

Lệ Cảnh Vân phát tay một cái, đứng lên.

"Chuyện đính hôn cứ tiếp tục tiến hành như cũ. Những chuyện còn lại con đi giải quyết đi."

"Dạ."

Thịnh Thư Lan ngồi trên sofa không nhúc nhích. Nhìn thấy Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu nhìn Vinh Thiển cười khẽ. Đó là tư thế của người toàn thắng. Anh cầm tay Vinh Thiển nâng lên bên môi, đặt một nụ hôn lên đó. Vinh Thiển biết rõ ý tứ trong lời nói của Lệ Cảnh Trình.

Nhưng nghĩ đến năm đó Hoắc Thiếu Huyền bị đâm bị thương thiếu chút nữa bỏ mạng, anh mắt cô vô thức nhìn về hướng về Lệ Cảnh Tâm, hai tầm mắt chạm nhau.

Trong lòng Lệ Cảnh Tâm hiểu rõ, chuyện này tuyệt đối không chỉ là như vậy.

Chỉ là trong thâm ý của Lệ Cảnh Trình, chỉ sợ anh đã biết hẳn có liên quan tới *X.

Vinh Thiển nắm chặt tay Lệ Cảnh Trình.

Thịnh Thư Lan càng nép sát vào lòng Lệ Cảnh Tâm. Cô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương. Hôm nay, rốt cuộc cô có thể tận mắt chứng kiến sự

tuyệt tình của Lệ Cảnh Trình. Trái tim cô bị anh hung hăng xé nát. Cô bị đẩy vào vực sâu tuyệt vọng không lối thoát.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 27 : Trầm luân thành nghiện

Edit: Dế Mèn

Trên đường trở về, Vinh Thiến ngã ra sau ghế phụ, nhắm mắt nghỉ ngơi. Cuộc chiến đấu trí này làm người ta mệt mỏi, chẳng ai cảm thấy vui vẻ. Lệ Cảnh Trình chăm chú nhìn phía trước, con dốc thoai thoải hơi gập ghềnh làm Vinh Thiến mở mắt ra.

Ánh mắt cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nếu quả thật SMX là của Lệ Cảnh Tâm, vậy hai lần trước ở Nam Thịnh, Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không biết gì hay vì anh biết thời biết thế?

Vinh Thiến lại nhớ đến cảnh Hoắc Thiếu Huyền nằm trên giường bệnh, thiếu chút nữa th chết, chiếc áo sơ mi trắng toát loang lổ màu máu đỏ chói. Cô thấy mắt mình càng lúc càng đau, trái tim cũng bị dày vò theo.

Vinh Thiến và Lệ Cảnh Trình đi rồi, Thẩm Tĩnh Mạn cũng trở về phòng. Trong phòng còn lại mấy người, Cung Dụ hùng hù hống hổ hổ: "Ông ấy rõ ràng thiên vị vợ lớn, có ý gì chứ!"

"Ông ấy lúc nào chẳng thiên vị bên kia?" Cung Khanh tiếp lời: "Ngay cả..."

Nửa câu sau bà ta nuốt trở lại, không nói ra. Ngay cả Thịnh Thư Lan, tới khi Lệ Cảnh Trình không cần, mới được chuyển qua cho con trai các bà.

Lệ Cảnh Tâm nắm tay Thịnh Thư Lan, dắt đi: "Đi, về nghỉ ngơi!"

Cô ngoan ngoãn đứng dậy, đi theo sau người đàn ông.

Cung Dụ nhìn bóng hai người lên lầu.

"Chị nhìn Thư Lan xem, có phải bị gì không? Bị sợ nên choáng váng?"

"Em bận tâm nhiều như vậy làm gì! Ngu ngốc, lần này bị bà lớn tính kế, chị tức chết mà!"

Thịnh Thư Lan đi tới phòng rồi mới phát hiện đó là phòng Lệ Cảnh Tâm, cô ngoảnh lại định bỏ đi: "Em về phòng em."

"Sắp đính hôn rồi còn để ý những chuyện này làm gì?"

Lệ Cảnh Tâm ôm cô đi vào trong. Thịnh Thư Lan ngồi ở mép giường: "Anh có nghe hết những lời anh ấy nói không?"

"Nói gì cơ?"

"Anh ấy nói, người khác muốn trả thù nên mới đẩy em vào chỗ đó. Ba cũng chỉ là nhượng bộ cho gia đình yên ổn. Em chịu tổn thương như vậy, cuối cùng có ai thương thật lòng chứ?"

"Tim anh đau."

Lệ Cảnh Tâm ngồi xồm người xuống. Chuyện SMX, tất nhiên là anh ta sẽ không nói thật với Thịnh Thư Lan: "Em đừng quan tâm tới chuyện anh ta nghĩ gì nữa! Sao em không nhìn xem, hôm nay, vì Vinh Thiển mà anh ta dồn em vào "nước sôi lửa bỏng" như thế nào?"

"Em biết, em cũng thấy rất rõ." Thịnh Thư Lan đưa hai tay ôm mặt: "Mọi người, ai cũng đừng tới gần em!"

Lệ Cảnh Tâm ôm cô vào trong lòng, bàn tay vòng sau lưng cô siết chặt thành nắm đấm.

Thẩm Tĩnh Mạn ngủ qua một đêm thấy an tĩnh lại.

Bà có thói quen dậy sớm. Đi vào vườn, bà thấy Thịnh Thư Lan đứng trước một giàn hoa đang nở rộ.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn bóng lưng hiu quạnh của cô, lần này chuyện xảy ra thật sự là cú sốc quá lớn đối với cô. Thẩm Tĩnh Mạn do dự, định xoay người rời khỏi chỗ đó.

"Mẹ!"

Tiếng nói run rẩy truyền tới tai bà.

Thẩm Tĩnh Mạn dừng bước, xoay người lại: "Thư Lan!"

"Mẹ, mẹ cũng dậy sớm vậy."

Thẩm Tĩnh Mạn hơi xấu hổ: "Ừ, nhưng sao con không ngủ thêm đi?"

"Con ngủ không được."

Thẩm Tinh Mạn đi tới trước mặt Thịnh Thư Lan, thấy hoa trên giàn rụng lá tả, không ít cánh hoa đã bị cắt, tất cả đều là những bông hoa ngày thường Thịnh Thư Lan vẫn chăm chút cẩn thận. Thẩm Tinh Mạn thôi nhìn nữa:

"Sắp đính hôn rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt mới được."

"Vâng!" Thịnh Thư Lan nhặt một bông hoa bị cắt tới tận cuống: "Mẹ, mẹ nói con lấy cậu hai sẽ có hạnh phúc không?"

Thẩm Tinh Mạn cảm thấy sau lưng lạnh toát hết cả: "Thư Lan, có lẽ từ từ rồi cũng sẽ có cảm tình."

"Không phải trước đây mẹ cũng phản đối sao?"

"Mẹ phản đối thì có ích lợi gì, không phải phải xem ý của con sao." Thẩm Tinh Mạn trầm giọng.

Thịnh Thư Lan quần chặt áo khoác dài: "Mẹ, mọi người có cảm thấy con thật ô uế không?"

"Sao con lại nghĩ vậy?"

"Mẹ, con thực sự không nghĩ ra, sao Vinh Thiển lại muốn hại con?"

Cổ họng Thẩm Tinh Mạn như có miếng bông chặn lại, thở không ra hơi:

"Không phải Cảnh Trình đã nói rồi sao? Chuyện này không quan hệ tới Vinh Thiển. Là kẻ khác muốn hại con."

"Thật sự có thể tin mấy câu ấy ư?" Thịnh Thư Lan nghiêng đầu nhìn bà chăm chú: "Anh ấy tìm đại một người tới rồi nói do kẻ khác chủ mưu, phải sạch sẽ cho Vinh Thiển; vậy còn con?"

"Thư Lan, ngàn vạn lần con đừng nghĩ như vậy!" Bàn tay Thẩm Tinh Mạn bàn tay đưa về phía đầu vai cô. "Vinh Thiển... không phải người như vậy."

Thịnh Thư Lan cười lạnh: "Không phải? Càng được coi là không phải thì tâm tư mới càng sâu. Đều là phụ nữ, con không tin trong lòng cô ấy không có khúc mắc, cô ấy nhìn con không lọt mắt cũng là chuyện bình thường."

Thẩm Tinh Mạn thở dài, cũng không biết còn có thể nói gì.

Bà chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng của Thịnh Thư Lan. Thịnh Thư Lan cắt thêm một bông hoa rồi nhẹ nhàng buông tay ra, bông hoa liền rớt xuống.

Vinh Thiển có buổi bán đấu giá đầu tiên ở Lại Hải. Hôm ấy, Lệ Cảnh Trình không nói với cô rằng anh sẽ tới.

Bên trong hội trường đầy ắp người. Vinh Thiển đang bận rộn với công việc, khách ở Lại Hải toàn khách mới, có điều cô không ngờ, hội trường rộng như vậy lại chật người.

Cô không khỏi căng thẳng, thành bại là ở trận này. Hôm nay có không ít phóng viên được mời tới.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở dãy cuối cùng. Ánh đèn chiếu xuống sân khấu. Vinh Thiển không biết thật ra hơn phân nửa người tới đây đều do Lệ Cảnh Trình mời.

Những người làm cũng cảm thấy hân hoan bất ngờ, không nghĩ rằng sau khi quảng bá lại có thể thu hút nhiều người như vậy.

Vinh Thiển mặc bộ tây trang sáng màu, đeo một đôi giày cao gót sáng màu, tay áo được xấn tới khuỷu tay. Sau lời mở đầu, màn sân khấu phía sau từ từ được hạ xuống. Vinh Thiển cầm cây bút bên cạnh lên, cô xoay người, mái tóc được cô buộc cao kiểuduôi ngựa mang phong cách rất Thiển Thiển.

Cô cầm cây bút. Một bức tranh lớn nhanh chóng hình thành trên màn hình, đó là bức chân dung của Vinh Thiển, có vẻ chỉ là phác họa, chỉ bằng vài nét bút đơn giản.

Đã rất lâu rồi cô không đụng tới vẽ vời, Vinh Thiển cũng cảm thấy bất ngờ. Khoảnh khắc cầm bút lên, cô cảm giác đầu ngón tay mình đều nháy động.

Giữa đám đông, một cô gái ngẩng đầu lên, nhìn Vinh Thiển đang viết tên mình xuống.

Vinh Thiển đặt bút xuống xong xuôi, xoay người lại, bắt đầu tự giới thiệu.

Cuộc bán đấu giá bắt đầu, cũng vì sự khởi đầu đặc biệt như vậy mà bầu không khí cả hội trường sinh động hẳn lên.

Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển tự tin thuyết trình. Cô nói chưa bao giờ vấp, đầu vào đấy, nghe vào tai như gió mùa xuân.

Vật đang được đấu giá là cây bút Ngu Công, rất sáng, được trạm trổ từ loại ngọc chất lượng mà thành.

Lúc đấu giá, Lệ Cảnh Trình nhìn thấy có một cô gái liên tục giờ bảng, như thể nhất định phải có được cây bút ấy.

Cuối cùng, không ngoài dự đoán của anh, quả nhiên là cô ấy đã lấy được cây bút vào tay mình.

Cô gái hình như chỉ nhằm đúng món đồ ấy, sau khi đấu được, Lệ Cảnh Trình thấy cô ấy đứng dậy.

Mái tóc dài màu nâu vấn sau gáy, không có thêm phụ kiện nào, nếu không kể mái tóc xoắn rất nổi bật thì trông vô cùng đơn giản. Cô gái mặc một bộ váy liền áo, ở ngoài là áo khoác âu màu hồng tươi. Cô ấy cầm túi lên, nói với người bên cạnh mấy câu, sau đó xoay người rời đi.

Chỉ liếc mắt một cái, Lệ Cảnh Trình đã nhận ra cô gái.

Cô gái bước trên đôi giày cao gót, khi đi ngang qua Lệ Cảnh Trình, cô ấy ngẩn người, có vẻ bây giờ mới thấy anh.

Tổng Trì Ninh che giấu sự ngạc nhiên trên khuôn mặt, lại quay đầu lại nhìn Vinh Thiển trên khán đài. Khóe miệng cô cong lên, sau đó gật gật đầu với Lệ Cảnh Trình.

Lệ Cảnh Trình gật đầu lại, ánh mắt lướt qua cô, nhìn về phía khán đài.

Ánh mắt Tổng Trì Ninh hơi thay đổi, cô cất bước đi khỏi đó.

Buổi đấu giá kéo dài tới gần trưa, người trong hội trường lúc này mới lục tục vãn bót.

Vinh Thiển cảm giác giọng mình khô khốc, muốn tắt, nhưng nhìn trên đồng giấy tờ xếp trên bàn, tâm tình cô không khỏi tốt lên; đó là thành quả một buổi trưa của cô, dù mệt vẫn xứng đáng.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, những người còn lại trong hội trường lần lượt đứng dậy ra về.

Vinh Thiển cầm ly nước lên uống. Khi ngược mắt lên, cô mới để ý dãy ghế sau còn có người.

Cô lấy lại giọng: "Thưa anh, chúng ta..."

Lệ Cảnh Trình đứng dậy. Hình bóng anh vẫn tiếp tục đi lướt xuống dãy ghế.

Vinh Thiển đến bây giờ mới phát hiện ra anh, cô không khỏi bật cười.

Lệ Cảnh Trình nhanh chóng bước về phía cô. Cô ôm đồng giấy tờ, đi tới đón: "Chờ em một lát, em dọn dẹp xong về liền."

"Đợi một chút!" Lệ Cảnh Trình nín cô lại: "Buổi đấu giá chưa kết thúc."

Vinh Thiển nhìn xung quanh: "Hôm nay tới đây đã xong xuôi hết rồi mà."

Lệ Cảnh Trình ấn Vinh Thiển ngồi xuống chiếc ghế dựa. Anh đi lên khán đài, đứng trước micro, hai tay chống xuống mép bàn.

Một âm thanh soàn soạt truyền tới lỗ tai Vinh Thiển, có hai người đàn ông đang đẩy một cái hộp giấy rất lớn lên giữa khán đài.

Bọn họ vớt cái hộp lại đó rồi bỏ đi. Thấy cái hộp nảy lên mấy cái, Vinh Thiển bị giật mình.

Lệ Cảnh Trình nói: "Giới thiệu với bên dưới, đây là một kẻ cầm thú, mặt xanh nanh vàng, mặt người thân thú. Chiều ột mét bảy lăm, cân nặng bảy mươi lăm kí lô, ban ngày trong hình dạng người, buổi tối không việc ác nào không làm."

Vinh Thiển không khỏi siết chặt tay vào lòng, trong lòng cảm giác sợ hãi càng rõ rệt. Giọng Lệ Cảnh Trình vang vọng trong hội trường. Anh đi xuống, tới bên cạnh Vinh Thiển, nắm lấy tay cô.

Vinh Thiển bị anh đẩy tới trước hộp giấy được dán lại bằng băng keo. Lệ Cảnh Trình cầm con dao tiện ích đặt vào tay Vinh Thiển: "Mở nó ra đi!"

"Bên trong là cái gì vậy?"

"Em xem rồi biết."

Vinh Thiển do dự, Lệ Cảnh Trình lại thúc hông cô tới. Hai tay anh nắm chặt tay cô, cùng cô từ từ mở cái hộp.

Um um, um um um ____

Tay Vinh Thiển run lên, con dao nhỏ đâm vào.

Cái hộp lắc lư kịch liệt, khóe miệng Lệ Cảnh Trình nhuộm nụ cười âm hiểm: "Rạch đẹp nhé!"

Tay anh lại dùng sức, con dao nhỏ xoẹt một đường, cái hộp mở bật ra hai bên.

Một người đàn ông nhoai mặt lên, miệng dán băng dính màu đen, khuôn mặt mặc dù lem nhem mấy vết máu nhưng khi Vinh Thiển nhìn thấy ông ta, cô vẫn kinh ngạc vô cùng, thật không thể ngờ đó lại là Lý Trọng Hạo.

Cô lui về sau phía hai bước. Chân tay Lý Trọng Hạo đều bị trói, bộ tây trang quý giá trên người cũng nhăn nhoe không nhìn nổi. Nhìn thấy Vinh Thiển, hẳn ta có vẻ cũng rất giật mình, trong miệng chẳng kêu được gì.

Máu trên mặt gã đàn ông chảy vào trong cổ áo màu trắng, trông gớm ghiếc vô cùng.

Hai bàn tay Vinh Thiển không khỏi nắm chặt, cô xông tới, nắm ngay cổ áo gã kia: "Mày trả ông ngoại lại cho tao! Mày trả ông ngoại lại cho tao!"

Lý Trọng Hạo cười nhạt, Vinh Thiển xé lớp băng dính trên miệng hẳn ta ra.

"Ô! Không phải là tiểu nha đầu sao? Mấy năm không gặp, mày sống cũng tốt đấy!"

"Lý Trọng Hạo, mày có nghĩ mày sẽ có ngày bị báo ứng như hôm nay không?"

"Báo ứng thì sao, tao đã sớm chuẩn bị rồi." Lý Trọng Hạo ngửa đầu, ánh mắt liếc xéo sang Lệ Cảnh Trình: "Lúc thảng đàn ông của mày tìm tao, tao đã sẵn sàng cả rồi. Tao chỉ hối hận lúc trước không ra tay với mày sớm một chút. Tao mà "ăn" được rồi, coi nó có còn che chở mày như thế này nữa không."

Vinh Thiển tức đến nỗi ánh mắt toát lên tia nhìn dữ tợn.

Lý Trọng Hạo cười ha ha ra tiếng: "Thực ra trong thâm tâm, tao đã 'muốn' mày cả mấy trăm lần từ lâu rồi. Mày lại còn gọi tao một tiếng 'cậu'. Rất mới mẻ, rất kích thích đó!!"

Vinh Thiển cảm giác mình bị kéo ra sau, trong ánh mắt cô hiện lên tia nhìn căm phẫn. Lệ Cảnh Trình ra tay cực nhanh, con dao tiện ích rạch xuống khoeo miệng Lý Trọng Hạo. Hẳn kêu một tiếng thảm thiết, một vết thương rách dài tới bên tai.

Vinh Thiển che miệng lại, cô thấy Lệ Cảnh Trình ngồi xổm người xuống, con dao rà rà trên quần tây của Lý Trọng Hạo: "Thế này đủ mới mẻ, đủ kích

thích không?"

Lý Trọng Hạo cũng không ngờ Lê Cảnh Trình có thể xuống tay như vậy, hấn sợ hãi, trợn to hai mắt, miệng không thể nói một câu cho thành lời.

"Mày... Không..."

Lê Cảnh Trình lạnh lùng nhìn hấn chăm chăm, Lý Trọng Hạo còng người lại. Khi lần đầu tiên nhìn thấy Lê Cảnh Trình, hấn đã biết rằng thủ đoạn của đối phương còn nhiều hơn so với hấn, có như vậy mới có thể làm hấn bất cẩn rơi vào bẫy, không nghĩ rằng người vừa ra tay lại tàn nhẫn như vậy.

Hấn không dám tiếp tục mạnh miệng.

Lê Cảnh Trình quay đầu lại, nét mặt mang theo nụ cười nhạt, nhưng trong mắt Lý Trọng Hạo lại như thần chết đang tới. Cả người hấn run bắn lên.

Lê Cảnh Trình chìa bàn tay về phía Vinh Thiễn: "Đừng sợ! Qua đây!"

Vinh Thiễn thấy cổ tay áo anh có vết máu, mặc dù cảnh máu me thế này không phải là lần đầu tiên cô gặp nhưng Vinh Thiễn vẫn có loại cảm giác cực kỳ khó chịu.

Lê Cảnh Trình cười cười, là nụ cười hư hỏng thường ngày anh vẫn trêu chọc cô: "Thật sự không sao đâu, miệng hấn ra như vậy còn sợ hấn cắn được em?"

Vinh Thiễn bước tới trước, Lê Cảnh Trình lập tức kéo cô ngồi xổm xuống.

Tim Vinh Thiễn vọt thẳng lên. Lê Cảnh Trình nghịch với con dao trong tay:

"Muốn tao thêm ày vài nét nữa không?"

"Anh.. Anh muốn làm gì?"

Lê Cảnh Trình dí con dao trên khuôn mặt Lý Trọng Hạo. Con mắt tên kia cứ đảo quanh. Đầu dao sắc bén đâm vào da thịt. Lúc con dao được ấn xuống, Vinh Thiễn thấy lớp da rách ra, Lý Trọng Hạo kêu lên một tiếng kinh sợ rồi nằm đờ. Vinh Thiễn ép mình đi tới: "Mày trả ông ngoại lại cho tao!"

Cô đột nhiên chẳng còn thấy sợ, nỗi đau thương sâu sắc làm cô có thể đi tới trước mặt Lý Trọng Hạo. Lê Cảnh Trình rất lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chân anh đạp vào hai tay đối phương.

"Mày đã hại chết ông ngoại như thế nào?"

Da mặt Lý Trọng Hạo run bần bật mấy cái không ngừng. Hắn phải nói rõ ràng chuyện này cho bằng hết.

"Tôi, tôi đổi thuốc của ông ấy. Thuốc đó làm tăng xác suất tái phát bệnh, mỗi tháng tôi lại tăng lượng thuốc..."

Nước mắt cuộn trào mãnh liệt ra ngoài khóe mắt Vinh Thiển. Một cái tát giáng xuống mặt gã đàn ông. Lý Trọng Hạo đang rất đau đớn bỗng nhiên dùng đầu húc về phía Vinh Thiển. Cô bị bất ngờ không kịp đề phòng, may có bàn tay Lệ Cảnh Trình kịp lúc ghì cổ hắn lại. Khi Lệ Cảnh Trình đã đánh người thì mười phần hung hãn, hơn nữa chỉ nhắm vào phần sườn non mà đá. Phần eo mấy lần bị dính đòn rất nặng, Lý Trọng Hạo đau tới nỗi không rên lên nổi; nhưng Lệ Cảnh Trình vẫn không đổi, cứ nhắm chỗ đó mà dùng sức đập.

Lý Trọng Hạo thở hổn hển, xin tha không dứt: "Tha mạng! Tha mạng!"

Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiển tới: "Em muốn thử không?"

Cô siết chặt bàn tay người đàn ông, lắc lắc đầu.

Mặc dù hận tới chết nhưng cô ngay cả sức lực nhấc chân cũng không có.

Lệ Cảnh Trình đi ra phía sau cô: "Đừng sợ, em cứ coi hắn như chó, hoặc heo, đá cho nó kêu to mấy tiếng, còn nói được thì còn là người. Em xem, thú vị không?"

Vinh Thiển thực sự không nghĩ ra được thú vị chỗ nào.

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ hông cô: "Nhắm mặt hắn mà đá."

Cô xoay người lại, hai tay ôm lấy anh.

Lệ Cảnh Trình lại đẩy cô ra ngoài: "Em có hận không?"

"Hận."

"Đã hận thì sao không ra tay? Em hãy nhớ lại hắn đã làm chuyện gì với em, nghĩ tới ông ngoại em."

Trong mắt Vinh Thiển là khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của Lệ Cảnh Trình. Cô xoay người lại, mỗi hận thù tích tụ nhiều năm cuối cùng cũng có cơ hội có thể phát tiết.

Vinh Thiển ngồi xồm người xuống, liều đánh gã nằm trên mặt đất. Cô không thể hung hãn như Lệ Cảnh Trình, chỉ dùng hết sức mà đánh. Vinh Thiển cố nén không cho tiếng khóc bật ra ngoài. Nhìn bộ dáng của cô, Lệ Cảnh Trình nhắm hai mắt lại, trong lòng cảm thấy khó chịu đến cực điểm. Mãi tới khi cô không còn sức lực, Lệ Cảnh Trình mới kéo cô ôm vào trong ngực.

Lý Trọng Hạo quỳ ở đấy, một hai cung kính đập đầu, máu lại bắn ra, miệng lẩm nhẩm mớ hồ.

Ông ngoại chờ nhiều năm như vậy, cũng chỉ có thể chờ một lời sám hối mà thôi.

Lệ Cảnh Trình dẫn Vinh Thiển đi. Vào xe, anh chỉ vào một cái ruộng ở phía sau: "Đồ đạc của ông ngoại em, anh đã mang về giúp em rồi."

Vinh Thiển không ngoái lại, chỉ dựa lưng vào ghế.

Người đàn ông khởi động xe: "Đói bụng chưa? Anh đưa em đi ăn gì đó."

Cô đâu còn hứng thú mà ăn, lắc lắc đầu.

Vinh Thiển nhìn phía trước: "Cứ đi đâu đó được không? Em không muốn về nhà bây giờ."

Lệ Cảnh Trình cứ lái xe, một câu cũng không nói. Tới tận khi màn đêm xuống hẳn, chiếc xe vẫn chạy ở trên đường. Vinh Thiển nhìn nhà cửa hai bên san sát, gần nửa số nhà đó đã sáng đèn, hơn nửa người còn bận rộn bên ngoài.

Trên khuôn mặt, nước mắt chảy xuống lạnh lẽo. Lệ Cảnh Trình không hỏi cô đi đâu, đưa cô đi qua hơn nửa thành phố, lại theo con đường ngược lại.

Đến lúc về tới nhà, Vinh Thiển nhìn đồng hồ thì đã mười giờ.

Cô nhìn sang Lệ Cảnh Trình; mấy tiếng đồng hồ, nghĩ thôi cũng mệt muốn chết rồi.

Gạo Nếp đã ngủ từ lâu.

Vinh Thiển lên lầu trước để tắm.

Lúc đi ra vẫn không thấy bóng dáng Lệ Cảnh Trình, cô bực mái tóc ướt sũng đi xuống lầu, nhìn thấy trong bếp có ánh đèn.

Trong bếp truyền đến tiếng xào rau. Vinh Thiển nhìn xung quanh, tưởng là người giúp việc: "Cứ từ từ đi! Chúng tôi ăn gì cũng được."

Lúc tối gần mới thấy đó là Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông đem đồ ăn đã nấu xong xuôi tới bàn: "Em ăn trước đi, anh đi tắm."

Anh luôn thích tắm sạch sẽ rồi mới ăn cơm.

Vinh Thiển ngồi ở bàn cơm đợi anh.

Lúc xuống, Lệ Cảnh Trình mặc áo choàng tắm chứ không thay quần áo.

Vinh Thiển cầm ly rượu vang lên: "Em mời anh."

Người đàn ông nâng ly, cùng cô cạn ly.

"Anh nói rồi, ai bắt nạt em, anh sẽ thay em đòi lại từng món. Bọn bắt em năm đó hiện đang ở trong tù, đời này khó mà được ra. Về phần Lý Trọng Hạo, anh sẽ bắt hắn sống còn khó hơn chết."

"Được." Vinh Thiển không tìm được lời nào khác để đáp lại.

Về Lại Hải, mọi chuyện cứ xảy ra quá nhanh, không thể nào ứng phó kịp. Vinh Thiển hiểu rằng, cô phải ở bên cạnh Lệ Cảnh Trình. Cho dù sau này, thủ đoạn của anh như thế nào, có xấu xa đến nỗi người khác sẽ khinh thường đi chăng nữa.

Người đàn ông nhấp rượu, ánh mắt chăm chú nhìn cô, không chớp mắt.

Qua một vòng, Vinh Thiển cũng cảm thấy tâm tình khá hơn nhiều, cô lấy lại được khẩu vị, bắt đầu ăn cơm tối.

Lệ Cảnh Trình hầu như chỉ nhìn cô ăn. Anh đặt ly rượu xuống. Vinh Thiển ngẩng đầu, người đàn ông đang từng bước một tới gần, cơ ngực lấp ló sau cổ áo khoác mở rộng. Vinh Thiển ấn bàn tay ra sau gáy, sao cô cảm thấy có bầu không khí nguy hiểm đang từ từ tới gần?

Người đàn ông đến bên cạnh cô, bàn tay anh kéo cô lại.

Cách đó không xa là ghế sofa, Vinh Thiển bị anh kéo đi về phía trước:

"Anh làm gì thế?"

Lệ Cảnh Trình thuận thế ôm luôn thắt lưng Vinh Thiển. Một động tác ép xuống, lưng Vinh Thiển đã ngã ra lưng ghế sofa. Lệ Cảnh Trình nhìn cô

đăm đăm: "Em đã sẵn sàng chưa?"

Trong mắt anh là khát vọng, như lửa cháy lan trên đồng cỏ cháy. Vinh Thiễn nuốt nước bọt, làm bộ không hiểu: "Sẵn sàng gì cơ?"

Tay Lê Cảnh Trình lướt qua thắt lưng cô, lần xuống.

Bọn họ đang ở sau lưng ghế sofa, Vinh Thiễn chỉ có thể dựa vào bắp vai để chống người cho vững.

Người đàn ông đột nhiên ôm lấy cô, nâng cô lên cao cao rồi thả vào ghế.

Vinh Thiễn thiếu chút đã lăn xuống đất, Lê Cảnh Trình lại phủ lên cô. Mười ngón tay anh và cô đan chặt. Vinh Thiễn thấy cổ họng mình khẽ nuốt xuống. Theo đôi mày cô, nụ hôn từng chút đi xuống, sau dây dưa triền miên giữa răng và môi.

Lê Cảnh Trình tỏ ra vô cùng kiên nhẫn, ngón tay vuốt ve đôi chân cô.

Anh khẽ cắn dái tai Vinh Thiễn; cô rất mẫn cảm, ngón tay nắm lấy lớp nệm bên dưới.

Mấy năm chưa được chạm vào cô, Lê Cảnh Trình càng không dám thô lỗ tiến tới. Anh sợ cô không chịu được, lại sợ cô đau.

Lần này Vinh Thiễn không quậy nhiều. Lê Cảnh Trình đã làm xong toàn bộ khúc dạo đầu, bỗng nhiên Vinh Thiễn mở mắt ra: "Chờ chút!"

"Sao vậy?"

"Chúng ta bây giờ không phải vợ chồng."

"Làm xong sẽ thành vợ chồng." Lê Cảnh Trình cũng sẽ không như lần trước, sẽ không cho cô cơ hội hòa hoãn.

Ngón tay Vinh Thiễn bấm mạnh vào lưng anh, cảm giác kỳ lạ ấy thật không thể nào tả được.

Cô muốn khóc, Lê Cảnh Trình biết, có lẽ cô khó chịu.

Nhưng anh là ai chứ! Luôn có cách khiến người ta buông vũ khí đầu hàng.

Vinh Thiễn gần như bị mê hoặc, giọng nói rất khẽ: "Có khi nào có ai vào đây không?"

"Không đâu! Hơn nữa nếu có thì người bị nhìn thấy đầu tiên là anh."

"Em... Chúng ta lên lầu đi?!"

Lệ Cảnh Trình cũng sợ nơi này quá hẹp, khó có thể "hành động" được. Tay anh đỡ nửa người trên của Vinh Thiển dậy, cô giật mình: "Thả em xuống! Tự em đi được."

Tới khúc cua trên cầu thang, người đàn ông lại đột nhiên dừng bước, đặt Vinh Thiển ngồi trên tay vịn. Cô ngồi không vững, chỉ có thể ôm lấy anh. Vinh Thiển đề thấp giọng nói: "Mau lên thôi!"

Ở đây đèn vẫn được bật sáng loáng, nếu người làm ở dưới lầu đi ra, nhìn thấy cảnh "vui vẻ" này không phát điên mới là lạ.

Lệ Cảnh Trình ôm hông cô: "Thiển Bảo, em nói đi! Đã bao lâu rồi anh không được chạm vào em?"

Vinh Thiển giơ nắm tay đập vào bả vai anh: "Mau đi lên!"

"Em nói đi! Mau!"

"Không phải từ lúc em đi tới giờ sao?"

Lệ Cảnh Trình nở nụ cười: "Hóa ra em vẫn chưa quên."

Vinh Thiển nhận thấy anh sắp tiến tới một bước nữa, thần sắc cô phát hoảng: "Ở đây không được!"

"Lại kêu lớn đi. Coi chừng người đang ngủ lại bị em làm giật mình dậy đấy!"

Anh kéo cô lại gần mình, Vinh Thiển chỉ còn cách vòng ôm cổ anh. Cô cũng chưa bao giờ điên cuồng như vậy, trong chuyện tình ái luôn luôn tỉnh lặng, chưa từng nghĩ tới sẽ làm như thế này.

Vinh Thiển ngẩng đầu, nhìn một bức họa được treo giữa hành lang, sắc mặt ửng đỏ lên, thân thể say đắm không nghe lời cô. Lệ Cảnh Trình siết lấy hông cô, Vinh Thiển thấy sợ, đáy lòng lại càng nảy nở cảm xúc hưng phấn và kích thích. Hai loại cảm giác trái ngược tương hỗ, nhưng lại có sức mạnh kích thích thần kinh cô.

Sau một hồi làm cô mệt mỏi, lúc này Lệ Cảnh Trình mới ôm cô lên lầu, nhưng lại không vào phòng ngủ, mà là phòng tắm. Anh đặt cô lên bệ rửa mặt.

Vinh Thiên không tin mình sẽ tiếp tục bị mê hoặc thêm nữa. Nhưng khi cô dựa ra sau, đầu đụng phải mặt gương, cô quay đầu nhìn thấy trong đó một màn, mặc dù khiến cô cảm thấy đỏ mặt, nhưng diễm tình, tràn đầy xúc cảm đẹp đẽ, khiến cô không kìm được, trôi vào trầm luân.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 28: Thiên Bảo, em có yêu anh không?

Edit: Dế Mèn

Nhiệt độ trong phòng cũng từ từ cao lên một cách mơ hồ, nhìn người trước mặt dâng tới một cảm giác không thực.

Lệ Cảnh Trình ôm cô vào sát mình: "Ôm anh!"

Vinh Thiên thở hổn hển: "Em... em mệt."

"Em ngồi đừng động đây, đừng khép chân lại là được."

Vinh Thiên nghe vậy, khẽ "ừm" một tiếng, tiếng nói như có ma lực khiến Lệ Cảnh Trình càng gia tăng tốc độ, thiếu chút nữa lại muốn bỏ vũ khí đầu hàng.

Lệ Cảnh Trình mở vòi nước.

Nước lạnh từ trong bồn rửa mặt nhanh chóng tràn lên bề. Vinh Thiên đang ngồi cạnh đó, không lâu cô liền cảm giác được một làn mát lạnh đang tới. Cô bị lạnh nên muốn cự quấy người.

Lệ Cảnh Trình áp tay lên mu bàn tay cô rồi để cô ôm chặt lấy mình. Nước đụng tới da thịt trắng nõn mềm mại, cả người Vinh Thiên khẽ run rẩy, đang định đứng dậy lại bị Lệ Cảnh Trình đè lại không thể động đây.

Cô mệt mỏi, đá đá chân: "Anh đối tới chỗ nào bình thường được không?"

"Sao lại không bình thường?" Đôi môi mỏng của Lệ Cảnh Trình tiến tới bên tai: "Sau này, mỗi lần em đứng đây rửa mặt sẽ phải nhìn thật kỹ cái gương này, sáng sớm mới nâng cao được tinh thần, hm?"

Vinh Thiên nhắc chân lên: "Nhưng mà nước lạnh."

"Vậy anh giúp em tăng nhiệt."

Tiếng kháng nghị trong cổ họng cô lại vỡ vụn, câu nào cũng bị đánh thành những tiếng . Bàn tay Lệ Cảnh Trình với tới vòi nước rồi quẹt lên lưng Vinh Thiên. Cô giật bắn người, hai tay cuốn lấy cổ anh.

"Thả lỏng nào!"

Lệ Cảnh Trình khẽ cắn cắn: "Nếu không lát chịu khổ là em đấy."

Vinh Thiển nhớ tới lúc trước, khi Lệ Cảnh Trình phải kiềm chế bản thân mà không được đụng vào cô...

Lệ Cảnh Trình khàn khàn: "Em làm gì đó?"

Cô chỉ mệt mỏi muốn đi nghỉ. Tay cô lại kéo chần, Lệ Cảnh Trình đẩy tay cô ra: "Lần này em có làm gì mờ ám cũng vô dụng thôi."

Anh chưa thỏa mãn, ôm Vinh Thiển ra ngoài giường lớn. Gạo Nếp nằm một bên đang ngủ say sưa.

Vinh Thiển càng không dám gây động tĩnh gì lớn, nhưng Lệ Cảnh Trình vẫn còn nhớ những gì cô đã nói.

Người đàn ông dừng lại một chút, có vẻ như đang thăm dò. Cô mắc cỡ, khuôn mặt đỏ bừng, cắn mạnh vào bả vai anh: "Lệ Cảnh Trình, anh đủ rồi đó!"

"Anh chưa đủ. Em biết cảm giác ba năm không được đụng vào em như thế nào sao? Anh bây giờ như thú hoang chịu khổ sở lâu lắm rồi. Anh lấy xích trói em lại ba năm cho em thử nhé? Anh muốn em yêu cảm giác này."

Lệ Cảnh Trình siết eo Vinh Thiển: "Sau đó, ngày nào anh cũng cho em ăn no, được chứ?"

Càng là lúc thế này, lại càng không nghe được mấy lời buồn nôn thế này.

Vinh Thiển chỉ thấy trong cơ thể có một cảm giác tê dại, cả người lại căng ra. Lệ Cảnh Trình vẫn cho là chưa đủ, môi như muốn như không cạ vào tai Vinh Thiển, hơi thở nóng bỏng như thiêu đốt phả vào tai cô: "Được không?"

Mồ hôi cô túa ra, cô gật đầu: "Em thực sự không còn sức mà!"

Lệ Cảnh Trình thấy cô như sắp mệt lả rồi, cũng không dẫn vật cô nữa. Anh cúi người, giọng nói mang theo sự mê hoặc: "Em có yêu anh không?"

Trong khoảnh khắc đó, Vinh Thiển bỗng như chìm trong câu hỏi của Lệ Cảnh Trình.

Cô có yêu anh không?

Lệ Cảnh Trình ngược lên, thấy khuôn mặt Vinh Thiển hơi ửng hồng sau cơn triền miên vừa rồi.

Người đàn ông giữ lấy cảm cô, ánh mắt Vinh Thiện từ từ nhìn thẳng vào mắt anh.

"Thiên Bảo, em có yêu anh không?"

Nói ra thực sự rất đơn giản, rất đơn giản.

Chỉ cần mở miệng, trong lòng không phải suy nghĩ gì, người nghe muốn nghe được đáp án nào thì cứ nói cho họ biết là xong.

Nhưng cuối cùng Vinh Thiện vẫn chưa chắc chắn được.

Sau nỗi đau xót với Hoắc Thiếu Huyền, tình yêu nồng đậm bỏng cháy bị đốt sạch không còn, cô có còn sức lực để yêu nữa không?

Ba năm trước - khi bỏ đi, Vinh Thiện đã nói, cô không bao giờ muốn yêu lại.

Ba năm trôi qua rất vất vả, cô cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Tầm mắt cô đảo trên từng tắc khuôn mặt Lê Cảnh Trình, thấy ánh mắt người đàn ông lạnh đi.

Vinh Thiện muốn nói "yêu", nhưng cô lại tự hỏi: Cô yêu anh thật rồi ư?

Nếu bỏ qua mối quan hệ Lê Cảnh Trình là ba Gạo Nếp, nếu bỏ qua sự yêu chiều anh dành cho cô, bỏ qua...

Có lẽ, cũng chẳng còn gì tốt để bỏ qua.

Chính Vinh Thiện cũng không phân biệt được tình yêu, thế nào mới là yêu.

Cô hoàn toàn giao bản thân mình cho anh, là vì cô muốn cùng anh sống an lành qua ngày.

Trong mắt Lê Cảnh Trình không được được vẻ lạc lõng; tới bây giờ, Vinh Thiện ở cùng anh vẫn không phải vì yêu.

Nhưng điều anh muốn lại ngày càng nhiều.

Anh không ngừng ham muốn thân thể cô, càng muốn cả trái tim cô, anh còn muốn cô toàn tâm toàn ý cả tình và nghĩa với anh.

Anh đối với cô là yêu sâu đậm, anh chỉ có thể mong rồi dần dần Vinh Thiện cũng yêu anh như vậy.

Lệ Cảnh Trình xoay người nằm xuống bên cạnh, rút điều thuốc để trên đầu giường.

Vinh Thiển ngồi dậy, lấy chăn bao mình lại: "Đừng hút! Gạo Nếp còn ở đây."

Anh để điều thuốc lại, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Bầu không khí ân ái triền miên vừa rồi đã sớm tiêu tan, gần như không còn trong căn phòng rộng lớn.

Vinh Thiển muốn níu lại một chút ấm áp nhưng không tài nào bắt được....

Nhà họ Lệ

Thịnh Thư Lan đã về lại phòng mình nhưng không đêm nào ngủ được an ổn, mơ ác mộng liên tục.

Cùng Dụ khoác áo khoác từ trên lầu đi xuống, "Thì thế nào, quý khóc sói gào?"

Cùng Khanh kéo bà ta: "Mặc kệ nó đi! Gặp ác mộng ấy mà."

Lệ Cảnh Tâm nhanh chóng đẩy cửa đi vào, bật đèn lên: "Thư Lan!"

Thịnh Thư Lan ôm đầu ngồi giữa chiếc giường lớn, giọng khóc thê lương: "Đừng lại gần tôi! Đừng! Cứu với! Hhuhuhu..."

Người đàn ông bước nhanh tới ôm lấy cô: "Thư Lan, mở mắt ra nào! Đừng khóc, chỉ là ác mộng thôi, hết rồi!"

"Không phải mơ, nó thật sự xảy ra! Đêm nào ngày nào em cũng không thể quên được, thực sự sợ lắm!" Thịnh Thư Lan hai tay ôm chặt đầu, giọng nói đã khàn khàn. Hầu như đêm nào cô cũng như vậy. Lệ Cảnh Tâm cảm thấy khó chịu, chỉ biết siết chặt vòng tay.

"Thư Lan, hôm nào anh dẫn em đi khuây khỏa nhé! Anh có người bạn là bác sĩ tâm lý..."

"Em không muốn! Em không bị điên, sao phải đi khám?" Thịnh Thư Lan trở nên kích động: "Anh buông em ra!"

"Đủ rồi!" Lệ Cảnh Tâm đột nhiên ấn cô vào giường: "Em quậy đủ chưa?"

Đôi mắt Thịnh Thư Lan lộ vẻ kinh sợ, nước mắt lã tã chảy ra. Cô nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Ánh mắt Lệ Cảnh Tầm tràn ra vẻ đau tiếc, khuôn mặt hung ác nham hiểm. Anh ta buông hai tay ra, ngồi hướng mép giường, tâm trạng lạnh lẽo.

Thịnh Thư Lan cuộn mình lại, tiếng khóc nhỏ dần. Tay Lệ Cảnh Tầm kéo cô dậy: "Rốt cuộc em muốn thế nào?"

"Em muốn chuyện này chưa từng xảy ra, được không? Em muốn em chưa từng bị vào chỗ đó. Không gặp những chuyện như vậy, huhuhu..."

Lỗi tại Lệ Cảnh Tầm bị chọc từng chút từng chút, anh ta biết Thịnh Thư Lan không chịu được những chuyện này.

Bàn tay anh ta giơ về phía khuôn mặt cô: "Chuyện đã xảy ra, anh không có cách bắt nó quay lại như cũ. Chuyện này là do phía bà lớn làm. Em yên tâm đi! Vinh Thiển và bà già chết tiệt đó hại em thì anh cũng dùng thủ đoạn đó cho bọn họ nếm mùi đau khổ này."

Thịnh Thư Lan dần dần ngừng khóc: "Anh đừng làm em sợ! Anh định làm gì vậy?"

"Có thù tất báo. Em bị thiệt thòi, anh nhất định sẽ giúp em đòi lại."

"Em sợ."

Lệ Cảnh Tầm liền ôm cô vào lòng: "Không phải sợ! Thư Lan, nếu em không vượt qua được cửa ải này, anh vẫn cưới em. Anh chỉ cưới em, không hề muốn người nào khác."

Khuôn mặt Thịnh Thư Lan lộ vẻ giật mình, cô hơi lùi lại: "Vì sao? Em không xứng với anh."

Ngón tay người đàn ông khẽ vuốt mặt cô: "Từ nhỏ đến lớn, trong mắt em chỉ có anh cả. Bây giờ hãy quay lại nhìn anh, xem anh tốt với em thế nào."

Thịnh Thư Lan gối đầu lên bả vai anh ta. Lệ Cảnh Tầm biết: cứ tiếp tục như vậy, cô nhất định sẽ bị ép tới điên mất, phải làm cô mau chóng vượt qua được.

Ngày hôm sau.

Vinh Thiện từ phòng đấu giá về nhà, Lệ Cảnh Trình đang ở phòng khách với Gạo Nếp. Thấy cô đi vào, Gạo Nếp sai hai chân chạy về phía cô: "Mẹ!" Vinh Thiện bế con lên: "Cực cưng, hôm nay ở nhà ngoan không?"

"Rất ngoan, rất ngoan ạ!"

Vinh Thiện thấy Lệ Cảnh Trình đứng dậy, đi ngang qua trước mặt cô. Cô tưởng anh sẽ như trước – cúi xuống hôn cô, nhưng không ngờ người đàn ông nhìn thẳng, đi lên lầu, tinh thần trông rất không thoải mái.

Vinh Thiện nhìn con gái trong lòng: "Ba làm sao vậy cà?"

"Dạ?" Gạo đầu hiểu được, hỏi lại theo: "Ba làm sao vậy cà?"

Thật ra Vinh Thiện cũng đoán được đôi chút, tám phần là vì chuyện tối hôm qua.

Cô thả con xuống, bảo Gạo Nếp tự chơi.

Đi lên lầu, Lệ Cảnh Trình đang ngồi ở sô pha, Vinh Thiện đi tới: "Anh về khi nào thế?"

"Bốn, năm giờ."

Cô thấy trên bàn trà có hộp trang sức, gương mặt liền tỏa nét cười, hạnh phúc cầm lên xem. Cô mở hộp ra, thấy bên trong là một chiếc lắc tay bạch kim. "Woa, đẹp thật!"

Nói xong, định đeo lên tay.

Lệ Cảnh Trình hơi nhướng mắt lên: "Em đeo làm gì đấy?"

Vinh Thiện cầm chiếc lắc trên tay, ngắm nghía: "Tặng cho em thì đương nhiên em phải đeo rồi." Cô nhìn Lệ Cảnh Trình: "Ừa, hóa ra là anh muốn tự đeo cho em chứ gì? Nè, đeo đi!"

Lệ Cảnh Trình ngoắc ngoắc khéo miệng, nụ cười vẫn chưa vào đáy mắt:

"Ai nói là tặng cho em?"

Vinh Thiện ngẩn ra: "Không phải tặng em?"

"Em tự luyện thật!" Lệ Cảnh Trình miệng ngáp, nói.

Vinh Thiện suy nghĩ: "Đẹp thế này cũng chỉ có em là xứng thôi! Còn kiểu dáng này nữa, vừa là biết dành cho phụ nữ trẻ tuổi. Chắc chắn không cho

em thì cũng không thuộc về ai khác!"

Lệ Cảnh Trình hừ cười thành tiếng: "Dành cho phụ nữ trẻ tuổi là không sai, nhưng trên đời này, không phải chỉ mình em trẻ."

Vinh Thiển nghĩ thầm, anh đừng có mà cố tình nói lái sang thứ khác nhé.

Cô tự mình đeo chiếc lắc vào rồi ngăm nghía: "Không rộng không chật, rõ ràng là lựa cho em."

Người đàn ông lập tức kéo cô lại: "Tháo ra!"

Cô hai tay túm chặt cổ áo: "Tháo? Tháo cái gì chứ?"

Lệ Cảnh Trình thấy cô như vậy liền lôi tay cô tới trước mặt: "Vinh Thiển, sao da mặt em dày vậy hả?"

"Là anh dạy đó! Da mặt dày mới không bị thiệt."

Cô giật tay ra, lại mau chóng giắt tay ra sau lưng: "Đeo lên người em rồi thì là của em."

Lệ Cảnh Trình chỉ cười lạnh, ngả lưng vào ghế dựa.

Thấy tình trạng đó, Vinh Thiển đưa cánh tay tới, quẩn lấy cổ người đàn ông, khê lồi lồi mấy cái: "Nói mau, có phải cho em không?"

"Không phải."

"Không thì thôi, em cũng đeo lên tay rồi. Vả lại anh đâu có cô tình nhân nhỏ nào đâu, còn đưa cho ai được?"

"Làm sao em biết anh không..."

Vinh Thiển giơ một ngón tay lên ngăn, giọng mang ý cảnh cáo: "Có những lời nói ra là phải hứng trách nhiệm đó nhé!"

Lệ Cảnh Trình găng nuốt mấy chữ còn lại vào.

Anh há miệng cắn ngón tay Vinh Thiển. Cô đau rên bật một tiếng, rút tay lại rầy rầy.

Người đàn ông liếc nhìn cô: "Nếu thích thì em cứ đeo đi."

"Cái vốn vốn cho em mà."

Thấy mặt anh vẫn cứng ngắc, Vinh Thiển bèn giơ hai tay cuốn lấy cổ anh:

"Có phải vì em chưa nói em yêu anh nên anh không chịu được, đúng

không?"

Miệng anh như phát ra tiếng nghiến răng, Vinh Thiện vừa nghe được liền: anh còn dám nghiến? xem em trị được anh không.

Cô ghé mặt tới trước mặt anh: "Nhìn da mặt này coi! Cứng nhắc thế này sẽ mau có nếp nhăn đó!"

"Anh chăm sóc rất kỹ."

"Tuổi càng lớn, có đường cũng không có tác dụng đâu! Anh nghĩ coi, anh hơn em sáu tuổi đó, cũng đâu ba mươi rồi."

Vinh Thiện thấy khóe miệng Lệ Cảnh Trình nhăn lại, tay anh đẩy cô ra: "Đi đi!"

"Không đâu." Vinh Thiện cứ cuốn lấy cổ anh không buông: "Nhưng mà anh nghĩ xem, anh lấy vợ nhỏ tuổi hơn thì phải yêu thương thật nhiều chứ, hm?"

"Anh không thương em sao?"

"Thương chứ, nhưng thương bao nhiêu càng giữ chặt lấy bấy nhiêu."

Lệ Cảnh Trình rũ mi mắt xuống: "Đừng dùng giọng này nói chuyện, anh không tiêu được."

"Vậy phải sao thì anh mới dùng được?"

Bộ dạng người đàn ông cao quý, lạnh lùng mà tuấn tú, chưa kể ngày thường anh còn ăn vận ra ngoài, bao nhiêu cô gái trẻ không ngã vào? Vinh Thiện chu miệng, hôn hôn khóe miệng anh: "Thế này sao?"

Khóe miệng anh dịu bớt. Vinh Thiện hôn mấy cái Lệ Cảnh Trình mới ôm hông cô, định hôn trả.

Vinh Thiện giơ ngang cánh tay trước mặt anh: "Có phải tặng em không?"

"Không cho em chẳng lẽ anh lại đi tìm tình nhân thật?"

Vinh Thiện nở nụ cười, nghiêng người tới, chủ động hôn anh.

Lệ Cảnh Trình ôm cô vào lòng. Anh nâng cổ tay cô lên, nhẹ tháo chiếc lắc xuống. Vinh Thiện thấy anh đầu cái chốt ra, lại tiếp tục kéo, toàn bộ chiếc lắc trong tay Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên trở thành một con dao nhỏ, sắc nhọn.

"Sao làm được vậy?"

"Tặng cho em để phòng thân." Lệ Cảnh Trình xếp chiếc lược lại như cũ, đeo lại vào tay cô: "Nếu như gặp chuyện nguy cấp, nó có thể cắt dây thừng, hoặc làm kẻ khác bị thương."

Vinh Thiển cảm thấy rất mới lạ, thích thú dùng đưa cổ tay không dừng.

Người đàn ông khẽ cắn miệng cô: "Anh có nếp nhăn không?"

Vinh Thiển thôi ngẫm nữa, hai tay ôm lấy mặt anh, xoay bên này, lại qua bên kia, vài lần như vậy: "Đẹp trai đảo lộn chúng sinh, mê hoặc thế này! Mặt mũi vô cùng gợi cảm! Xem nào! Da mặt rất đẹp, ngũ quan coi được, lại trẻ, có thể sát thương người."

"Em đang bắt đầu quảng cáo đấu giá đấy hử?"

Vinh Thiển cười. Lệ Cảnh Trình thuận thế áp cô xuống sofa: "Tối nay..."

"Hửm?"

"Tối qua có thoải mái không?"

Hai mắt Vinh Thiển ngược nhìn trần nhà: "Rốt cuộc anh hỏi tối nay hay tối qua?"

"Tối qua nếu như thoải mái thì tối nay chúng ta tiếp tục."

"Ba, tiếp tục cái gì vậy?" Thành linh, một cái đầu nhỏ không biết từ đâu chui ra. Gạo Nếp tò mò nhìn hai người, lông mi chớp chớp, con ngươi lòng trắng lòng đen rõ ràng.

Vinh Thiển vội buông tay ra, Lệ Cảnh Trình giữ nụ cười: "Tiếp tục sinh em trai cho con được không?"

"Hử!" Gạo Nếp đứng thẳng đứng dậy: "Con muốn có anh."

"Ba biến đâu ra anh trai cho con?"

"Con thích anh trai thôi."

Lệ Cảnh Trình đứng dậy khỏi người Vinh Thiển. Cô đỏ mặt, sửa sang lại quần áo mình.

"Mẹ, ba mẹ vừa làm đó ạ?" Khuôn mặt Gạo Nếp đầy vẻ nghi ngờ.

"Mẹ đau thắt lưng, ba đang xoa bóp ẹ."

"Mẹ đau thắt lưng, ba còn đê lên mẹ. ba là trứng hư!"

Lệ Cảnh Trình nghiêm nghị: "Ba là người tốt."

"Ba là trứng thối, hư!" Gạo Nếp nói xong xoay người bỏ đi .

Người đàn ông sờ sờ cằm, nhìn sang Vinh Thiến bên cạnh: "Anh mà là trứng hư sao? Em ném rồi thấy thế nào?"

Vinh Thiến túm một cái gối ném vào mặt anh.

SMX.

Trong căn phòng xa hoa trên tầng cao nhất.

Người phụ trách gõ cửa phòng đi vào. Bên trong có bật đèn.

Một bóng dáng cao lớn đứng trước cửa sổ sát đất. Căn phòng này rất đặc biệt, nói một cách chính xác thì là có hơi biến thái.

Trên tường treo đầy các loại dụng cụ. Đầu giường bên này dùng dây mây kết thành một tấm lưới, trên đó treo đầy roi, giá cầm nện . Một cái giường nước lớn chiếm hết một phần tư căn phòng. Trên kệ còn trưng bức tượng tanh máu, v.v.. Vừa bước vào đây , từng tế bào trong cơ thể như muốn căng cứng.

Người phụ trách xấp giấy tờ đi vào: "Ông chủ!"

Lệ Cảnh Tâm xoay người lại.

Người phụ trách lật giấy tờ ra, đưa tới trước mặt anh ta: "Đây là hội viên mới vào. Gia cảnh, thân thế tôi đã cho người điều tra. Không có vấn đề."

Lệ Cảnh Tâm cầm lên, liếc xem: "Dạo này phải chú ý! Chỉ sợ có kẻ theo dõi hang ổ. Nhất định phải đối chiếu, điều tra cho chính xác những người mới tới."

"Dạ."

Lệ Cảnh Tâm có dự cảm không tốt. Trong lời nói của Lệ Cảnh Trình có ý khác, hẳn anh ta đã đoán ra SMX có quan hệ với mình. Nếu đã vậy, chắc hẳn anh ta sẽ không chịu để yên.

Tại một phòng đấu giá ở Lại Hải.

Lệ Cảnh Trình xuống xe, trong tay cầm tờ poster tuyên truyền. Quy mô phòng đấu giá này nếu so với chỗ Vinh Thiển làm thì nhỏ hơn. Lệ Cảnh Trình mở poster ra xem nội dung buổi đấu giá.

Vinh Thiển thích ngành nghề này, nên anh thường đấu giá một ít đồ sưu tầm tặng cô. Bất luận giá đấu bao nhiêu, chỉ cần là đồ cô thích.

Người đàn ông đi vào trong hội trường. Hôm nay, anh vì nhầm bức tranh kia mà tới.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở hàng đầu, mấy món đồ khác anh không có hứng thú nên tiện tay lật xem tư liệu.

Anh nhìn trúng bức tranh cuối cùng, sẽ được đưa ra vào cuối buổi.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu. Thực ra hội họa là tác phẩm phụ của điêu khắc. Vinh Thiển mặc đã chuyển sang làm ở phòng đấu giá, nhưng niềm say mê với điêu khắc vẫn chưa bao giờ giảm.

Sau màn giới thiệu đơn giản, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Người đàn ông ở thế nhất định phải có. Sau hai lần đấu giá, cũng chỉ còn một người ra giá với anh.

Lệ Cảnh Trình không bận tâm vấn đề tiền, càng không có hứng thú muốn biết đối phương là ai.

Bức tranh được nâng giá tới hai triệu. Người kia suy tính, cuối cùng bỏ cuộc.

Anh không chút nào bất ngờ, dù có đấu tiếp cũng sẽ vậ thôi, chỉ là sẽ dùng bao nhiêu tiền mà thôi.

Bên trong hội trường, bóng người nhao nhao dần dần cũng đi hết.

Người chủ trì tiến tới phỏng vấn, tất nhiên cũng nhận ra anh: "Anh Lệ, xin hỏi anh ra giá cao để có được bức tranh này là muốn tặng cho người nào đặc biệt sao?"

Người đàn ông mỉm cười: "Tặng cho vợ tôi."

"Chúc mừng! Chúc mừng!"

Lệ Cảnh Trình đứng lên, hội trường lớn như vậy đã vắng vẻ từ lúc nào. Liếc mắt qua, cô gái ngồi phía sau cách đó không xa càng trông có vẻ cô đơn chiếc bóng.

Ánh mắt cô nhìn đăm đăm mất hồn về phía sân khấu, tựa như vẫn chưa thấy Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông đi lên phía trước, vốn đang định đi về nhưng tầm mắt không thể không thấy cô.

Người vừa đấu giá với anh chắc hẳn là cô.

Nếu là Tống Trĩ Ninh thì Lệ Cảnh Trình cũng không lấy gì làm lạ, bởi vì cô ấy học ngành hội họa. Trước đây, khi hai người bọn họ còn qua lại, anh vẫn tặng cô những bức danh họa. Tống Trĩ Ninh từ nhỏ đã thiên phú về lĩnh vực này, theo học trường phái Ngô. Tuổi còn trẻ đã có tay nghề rất cao, năm đó rất khó để xin được một bức tranh của cô. Ở Lại Hải, cô là một tài nữ nổi tiếng.

Người đàn ông nhìn cô.

Tống Trĩ Ninh tựa như mới phát hiện ra anh đang đứng cạnh, cô lấy lại tinh thần, nụ cười tươi mang vẻ chua chát: "Chúc mừng anh!"

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình không có chút nào thay đổi: "Tôi thực sự không hiểu: em đã theo hội họa còn tới mua tác phẩm của người khác làm gì?"

"Em luôn muốn học hỏi mà." Lệ Cảnh Trình cười lạnh: "Năm ấy em xuất ngoại vẫn học chưa đủ sao?"

Máu trên mặt Tống Trĩ Ninh rút đi: "Cảnh Trình..."

Người đàn ông không đáp.

Cuối cùng Tống Trĩ Ninh vẫn không nói gì. Cô đứng dậy, lại với lấy cái áo khoác. Lệ Cảnh Trình đứng ở lối ra. Tống Trĩ Ninh chưa đi ngay, cô ngẩng đầu: "Vợ rất may mắn. Cũng rất hạnh phúc."

"Điều đó đương nhiên." Lệ Cảnh Trình nhếch môi: "Bởi vì cô ấy đã vượt qua được thử thách nên mới xứng đáng đứng cạnh tôi."

Mặt Tống Trĩ Ninh tựa như tờ giấy trắng.

Lệ Cảnh Trình có chút không muốn, nhưng giọng nói vẫn rất cứng: "Bức tranh kia em cầm đi!"

Tổng Trĩ Ninh mặc dù hơi bị giật mình nhưng vẫn lắc đầu: "Không cần. Cũng không phải anh đấu giá cho em, em không muốn."

"Em hiểu lầm rồi!" Giọng Lệ Cảnh Trình vẫn lạnh như cũ: "Lần trước em giúp tôi một việc, tôi vẫn chưa báo đáp em. Đây coi như tạ lễ em."

Khóe miệng Tổng Trĩ Ninh mím chặt. Sau một lúc lâu cô mới vờ nở nụ cười hờ hững: "Hai triệu làm quà tạ lễ. Anh Lệ, anh hào phóng thật!"

"Với tôi thì rất đáng giá, bởi vì khi đó người phải cứu là vợ tôi."

Ý cười bên miệng cô gái cứng lại.

Cuối cùng, cô lắc đầu: "Đó là em đồng ý giúp anh, không cần anh đền đáp."

"Nhưng nếu không bày tỏ gì trong lòng tôi không thoải mái."

Tổng Trĩ Ninh kiên trì: "Em không cần."

"Em vẫn ngang bướng như vậy."

Hai tay Tổng Trĩ Ninh thùy giấu dưới áo khoác. Bức tranh đã gói xong, đang được mang tới.

Lệ Cảnh Trình nhận lấy, đem bức tranh bỏ lên bàn rồi nhắc chân định đi.

Tổng Trĩ Ninh thấy tình trạng đó cũng không đưa tay nhận: "Cần phải rạch ròi vậy sao?"

"Đây là nhân tình qua lại. Huống hồ, giữa chúng ta vẫn không thân thiết tới mức có thể tự cho qua mấy chuyện ân tình."

Ánh mắt cô nhìn chòng chọc bức tranh kia. Cô ngăn người nhân viên đang chuẩn bị về: "Chờ một chút!"

Người kia quay lại.

"Đem bức tranh này đi đấu giá lần nữa. Tiền thu được hãy đem quyên hết, lấy danh nghĩa anh Lệ."

Nói xong, cô xẹt qua bả vai Lệ Cảnh Trình nhanh chóng rời khỏi đó.

"Này?" Khuôn mặt người nhân viên lộ vẻ do dự.

Lệ Cảnh Trình không nói câu nào, cũng đi ra ngoài.

Hai người đi một đường ra ngoài. Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu, nhìn về hướng xa xa: "Có phải sau khi xuất ngoại cũng chỉ ngắm tác phẩm của người khác ? Chưa từng nghe em có tác phẩm mới nào. Hết thời rồi?"

Mở miệng ra là thực sự độc địa.

Tống Trĩ Ninh cúi thấp đầu, sau một hồi mới giơ lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Lệ Cảnh Trình, không hề chớp: "Đúng vậy, em cũng không có cảm hứng hay ho nào, chỉ vẽ linh tinh không ra được bức nào. Anh Lệ bây giờ gia đình hạnh phúc hòa thuận, đâu hiểu kẻ đáng thương như tôi?"

"Cô đáng thương?" Lệ Cảnh Trình lạnh lùng cười: "Cũng là cô tự tìm !"

Tống Trĩ Ninh nhìn anh một lúc. Gương mặt cô đầy cay đắng, giọng nói đầy vẻ dòn ép: "Cảnh Trình, anh hận em như thế làm gì? Anh dùng giọng điệu ấy với em, vậy em có thể lý giải đó là vì anh vẫn chưa quên được em không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 29: Tống Trĩ Ninh là hoa đào* của anh phải không?

Edit: Dế Mèn

(* Hoa đào còn có ý chỉ "mối tình")

Tống Trĩ Ninh suy đoán sắc mặt anh, từng nét, từng nét một đều không bỏ qua.

Khuôn mặt Lê Cảnh Trình tĩnh lặng, có vẻ như không dao động là bao. Anh đứng đó, dáng người to lớn, như một gốc tùng vững chắc, đẹp đẽ qua năm tháng.

"Tôi không quên được em?" Người đàn ông cười, nghe giọng anh chỉ giống vui đùa thôi: "Đừng nói hiện tại, năm đó em cũng chỉ là người có cũng được, không có cũng không sao thôi. Chính em chọn lựa ra đi. Với em mà nói, đó cũng là kết quả tốt nhất cho em."

Sự mong đợi từ đáy mắt Tống Trĩ Ninh đang cố gắng che giấu chợt vỡ vụn ra, ô gật gật đầu: "Anh đã cho em đáp án. Tốt lắm!"

Lê Cảnh Trình thôi nhìn nữa, anh quay sang nhìn cánh cửa phòng đấu giá: "Bức tranh tôi đã đưa cho em, trả xong mối nợ ân tình đó, dù em có chịu nhận hay không."

Trong mắt Tống Trĩ Ninh dâng lên vẻ cay đắng. Người đàn ông này bá đạo đến mức không cho người khác thấy được một con đường sống.

Anh không muốn thiếu cô nên liền dùng cách này; anh không biết, anh mãi mãi nợ cô một chuyện, e là kiếp này cũng không trả được.

Lê Cảnh Trình nhắc chân bước thẳng về phía trước, không nói thêm gì với cô nữa.

Lúc đột ngột nhận được điện thoại của Hoắc Thiếu Huyền, Vinh Thiển vô cùng giật mình.

Đi ra khỏi phòng đấu giá, Hoắc Thiếu Huyền đang ở bên ngoài đợi cô. Thấy người đàn ông đứng dựa vào xe, Vinh Thiển đi nhanh tới: "Thiếu Huyền."

Vinh Thiển nhìn xung quanh: "Sao anh lại tới Lại Hải?"

"Nói ra dài dòng lắm. Đi ăn một bữa đi!"

Vinh Thiện nghĩ thầm cũng không có gì không được, bình an, thoải mái, càng chẳng thấy có ai hay chuyện gì khác lạ: "Vâng."

Hai người tới nhà hàng. Hoắc Thiều Huyền đặt phòng VIP, bảo Vinh Thiện gọi món.

Cô gọi vài món: "Được rồi, có hai người, gọi nhiều lãng phí."

Hoắc Thiều Huyền cầm lấy thực đơn, lại gọi thêm vài món.

Đợi khi tất cả các món đã được dọn lên, Vinh Thiện mới phát hiện những món Hoắc Thiều Huyền gọi đều là những món cô thích ăn. Người đàn ông nhìn chăm chăm mấy món cạnh mình, cũng phát hiện mấy món Vinh Thiện gọi là mấy món anh thích.

Anh không khỏi bật cười, vì vậy mà hai vai cũng rung nhẹ lên.

Vinh Thiện cầm đũa lên: "Ăn thôi."

Có những chuyện đã qua, đã buông xuống thì không thể cứ tiếp tục nghĩ nữa.

Hoắc Thiều Huyền rút ra điều thuốc, một tay chống cằm, cũng không động đũa, chỉ nhìn cô ăn.

Vinh Thiện ngược mắt lên liền chạm phải ánh mắt người đàn ông: "Anh vẫn chưa nói sao anh lại tới Lại Hải vậy?"

"SMX mở lại rồi. Lúc trước, nó vẫn ngậm kinh doanh buôn bán, bây giờ càng không biết sợ, đổi lại tên cũ. Vì chuyện này mà anh tới đây."

Vinh Thiện ngăn người, nổi nơm nớp lo sợ lại dâng lên: "Thiều Huyền, chuyện nơi đây anh đừng theo nữa, sẽ có người ra mặt hạ nó mà."

"Năm ấy anh cũng đã nói rồi, dù nó chạy tới đâu anh cũng sẽ đuổi theo."

Vinh Thiện lo lắng thật sự: "Nhưng những chuyện thế này rất nguy hiểm, bọn chúng toàn là bọn điên cuồng mất trí."

"Anh không sợ."

Vinh Thiện cầm đũa nhưng chẳng ăn nổi một miếng.

"Anh còn Tranh Tranh mà."

Hoắc Thiếu Huyền chỉ vào người ngồi trước mặt mình: "SMX không chỉ muốn mạng của anh, mà còn cả em."

"Thiếu Huyền, bây giờ em sống tốt lắm, anh không cần phải mạo hiểm."

Hoắc Thiếu Huyền chăm chú nhìn cô một lúc: "Chuyện này là tự anh muốn làm. Anh sẽ không kích động nữa, tìm ra nó xong anh sẽ mai danh ẩn tích luôn."

"Vậy anh tính ở lại đây bao lâu?"

"Anh tới Lại Hải để thăm hỏi một vị vai bác , muốn nhờ bác ấy giúp đỡ một chút, sẵn dịp ở lại mấy ngày."

Vinh Thiển khẽ gật đầu: "Vậy anh dạo này tốt chứ?"

"Tốt hay không thì ngày nào cũng phải sống."

Vinh Thiển gấp món, nhưng cũng chỉ gấp bỏ vào chén chứ không ăn. Cô tìm lời để nói: "Đúng rồi, hai ngày trước em có mua vòng chuối, là một đôi. Một cái cho Gạo Nếp, còn cái kia hôm khác em đưa anh, anh đưa cho Tranh Tranh nhé!"

"Được."

Mối quan hệ thanh mai trúc mã của họ không thể kéo dài sang thế hệ sau, vậy để bọn nhỏ làm kim lan tỷ muội cũng được .

Lúc Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền về, thấy trên màn hình trong đại sảnh đang chiếu tin tức.

Đúng lúc chiếu đoạn Lệ Cảnh Trình đang phát biểu.

"Anh Lệ, xin hỏi bức tranh anh có được với giá cao như vậy, anh muốn tặng cho người đặc biệt nào sao?"

"Cho vợ tôi."

Vinh Thiển dừng chân. Hoắc Thiếu Huyền cũng nghe được, ánh mắt buồn bã, không khỏi cúi xuống nhìn nét mặt Vinh Thiển.

Cô đang đứng trước anh. Lúc trước, giơ tay là có thể kéo được cô vào lòng; một khoảng thời gian buông tay nhau, nay đã xa cách thế này.

Vinh Thiển còn nhìn thấy cả bức tranh, đúng phong cách cô thích. Lệ Cảnh Trình, người này luôn luôn khiến cô bất ngờ, kinh ngạc, vui sướng.

Khóe môi cô mím lại, không khỏi cong lên; nhìn thấy cảnh này, Hoắc Thiếu Huyền vẫn cảm thấy chói mắt.

Về đến nhà, Vinh Thiển thấy xe Lê Cảnh Trình đã đậu ở đó, về sớm hơn cả cô.

Tâm trạng nhảy nhót mừng, cô đi lên lầu. Người đàn ông đang ở trong thư phòng. Vinh Thiển thấy anh hình như đang suy nghĩ thất thần, đôi mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Vinh Thiển giả vờ như chưa biết gì, một tay chống xuống mép bàn, một tay kia huơ huơ trước mặt anh: "Về lúc nào thế?"

Lê Cảnh Trình ngẩng mắt lên, mỉm cười: "Về trước em được một lúc rồi."

"Đang bận sao?"

"Ừm, còn chút việc cần làm." Ngón tay Lê Cảnh Trình gõ bàn phím, thấy Vinh Thiển đang nhìn xung quanh, tựa như đang tìm gì đó: "Tối nay ra ngoài ăn."

"Ừm, được. Em đi tắm trước."

Vinh Thiển thấy trong thư phòng không có. Bức tranh kia đâu nhỏ, lại càng không thể che đậy qua loa là giấu kín được. Cô bước chậm về phòng ngủ, tìm một vòng không thấy, chỉ chưa xốc phòng thay quần áo lên mà tìm thôi. Cô ngồi ở mép giường, nghĩ xem nơi nào có khả năng. Cũng như khi tặng sợi dây chuyền, tám phần là người đàn ông muốn cô ngạc nhiên vui mừng. Có lẽ, còn đang để trên xe?

Nói không chừng anh chờ tới tối nay, khi cô ngồi vào xe, rồi "Surprise?"?

Nghĩ như vậy, trái tim Vinh Thiển lại nhảy nhót thêm lần nữa.

Thay đồ xong xuôi, dẫn Gạo Nếp ra cửa, người một nhà đi tới ga ra. Vinh Thiển mở cửa xe nhìn vào, lại thấy bên trong trống không.

Cô ôm Gạo Nếp ngồi vào, Lê Cảnh Trình càng không có vẻ gì, cho khởi động xe như thường. Vinh Thiển không nhịn nổi, mở miệng thăm dò: "Hôm nay anh đi đâu? Công ty à?"

"Ừm." Anh đáp nhỏ.

Vinh Thiển mím cánh môi: "Bạn thế sao?"

"Bạn một chút mới là chuyện tốt." Lệ Cảnh Trình cười khẽ.

Vinh Thiển không nói gì nữa. Sau buổi cơm tối, họ cũng không đi đâu khác. Lên lầu, lại cho Gạo Nếp ngủ. Lệ Cảnh Trình vẫn im bất, không đề cập đến chuyện bức tranh, nhưng trong lòng Vinh Thiển trong lòng rất rõ: Lệ Cảnh Trình đã nói muốn tặng cho cô. Bức tranh kia nhất định là anh đã mua lại, nhưng rốt cuộc nó đi đâu rồi?

Lệ Cảnh Trình nằm trên giường, thấy cô ngồi trước mặt, đang thất thần.

"Hôm nay em về rất trễ, đi ăn cơm cũng không động đũa, sao vậy?"

Trước câu hỏi của anh, Vinh Thiển do dự không muốn nói cho anh biết.

Nhưng chuyện giữa cô và Hoắc Thiều Huyền đã sớm qua rồi, huống hồ chỉ ăn một bữa cơm thôi, cũng chẳng có gì.

"Thiều Huyền tới Lại Hải, em và anh ấy đi ăn cơm chiều."

Lệ Cảnh Trình đang xem tạp chí, tầm mắt đột nhiên ngẩng lên: "Em và anh ta gặp nhau?"

Vinh Thiển nghe giọng của anh có chút không vui. "Gặp nhau, ăn một bữa cơm thôi."

"Lại Hải rộng lớn như vậy, nếu không phải cố tình tới tìm em, chẳng lẽ đi trên đường lại tình cờ gặp được sao?"

"Hẹp hòi!"

Lệ Cảnh Trình lật mạnh trang giấy: "Hẹp hòi trước giờ."

Vinh Thiển nằm xuống bên cạnh anh, người đàn ông thuận thế ôm cô: "Tên Hoắc Thiều Huyền đó chưa dứt tình với em, gặp anh ta ít thôi, đừng để anh ta có hy vọng."

Vừa nghe thế, Vinh Thiển bỗng thấy nhớ nhà.

Gặp người Nam Thịnh ở đây lại khiến cô nhớ nhung nơi mình sinh ra lớn lên. Ánh mắt cô xuất thần, Lệ Cảnh Trình cho rằng cô lại đang nhớ chuyện trước kia, ngón tay anh bấm một cái vào hông cô: "Không được nhớ hân ta!"

Vinh Thiển đánh vào tay anh: "Em nghĩ gì anh biết chắc?"

Bức tranh kia không biết đã được giấu ở đâu , đến giờ vẫn chưa có gì chính xác.

Lệ Cảnh Trình kéo cô vào lòng mình: "Tôn Giai Lâm hôm qua còn gọi điện cho anh. Cậu ta có cảm tình thật sự với Mạc Hy đấy."

"Hai người họ tốt rồi sao?"

"Em thật sự cho là có chuyện đơn giản vậy ư? Nhà Tôn Giai Lâm cũng không phải nhà bình thường. Mạc Hi đã từng kết hôn, còn có con, nhà họ Tôn sẽ không chấp nhận cô ta đâu."

Vinh Thiển lật xem tờ tạp chí trong tay anh: "Dù sao đó là con đường của bọn họ, gian nan cũng do mình chọn ."

Lệ Cảnh Trình rút tờ tạp chí khỏi lòng bàn tay cô, ném về phía tủ đầu giường, rồi lập tức ôm chầm lấy Vinh Thiển: "Anh chỉ muốn để mắt kỹ tới em, hạnh phúc hay bất hạnh của người khác không quan hệ tới anh."

Nhà họ Lê

Hai ngày nay Thẩm Tĩnh Mạn cảm nặng, nằm trên giường không dậy nổi.

Thịnh Thư Lan cầm một cái chén đi vào: "Mẹ, mẹ đỡ hơn chưa?"

"Uống thuốc xong đỡ hơn nhiều rồi." Mũi Thẩm Tĩnh Mạn đỏ đỏ , giọng nói khàn khàn.

Thịnh Thư Lan ngồi xuống cạnh giường, khuấy chén mấy cái, múc một thìa lên thổi thổi: "Hay mẹ uống ít thuốc đông y đi."

"Để mẹ tự làm!" Thẩm Tĩnh Mạn cầm lấy cái chén: "Nhờ có con bốc thuốc, hôm qua còn nặng đầu, chân yếu; hôm nay nghỉ ngơi một ít nữa sẽ không sao nữa."

"Với con mà mẹ còn khách khí làm gì?"

"Đều nhờ vào con, bây giờ Cảnh Trình không ở nhà, người mẹ có thể dựa vào còn không phải con?"

Khóe miệng Thịnh Thư Lan khóe hơi nâng lên. Thẩm Tĩnh Mạn uống thuốc xong, cô nhận lại cái chén.

"Thư Lan à, mẹ nghe đêm nào con cũng gặp ác mộng. Chuyện kia đừng suy nghĩ nhiều, trong cái rủi còn có cái may là con không có chuyện gì, đúng không?"

"Mẹ, mẹ nói dễ dàng quá rồi." Nước mắt Thịnh Thư Lan lại muốn rớt xuống. "Cảnh đó, thực sự đời này con cũng không thể quên được."

Về chuyện xảy ra sau đó, Thẩm Tĩnh Mạn thật ra cũng rất hối hận, cho dù bà có không vui thế nào khi Thịnh Thư Lan lấy Lệ Cảnh Tâm, nhưng tốt xấu gì cô cũng do tay bà nuôi lớn.

Nhưng bà cũng không cách nào nói ra sự thật được.

Thịnh Thư Lan nhìn cái chén không trong tay, Thẩm Tĩnh Mạn không sợ đắng, một ngụm uống cạn sạch.

Vinh Thiển vốn định mang chiếc dây chuyền đi đưa cho Hoắc Thiếu Huyền, nhưng lại biết anh tạm thời phải quay về Nam Thịnh.

Lễ đính hôn của Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Tâm cũng đã gần tới.

Ở nhà cũng không gọi họ về sớm, dù gì cũng đã âm ỉ như thế, chỉ cần ngày đó có mặt cho có cấp bậc lễ nghĩa là được.

Ăn xong cơm chiều, Gạo Nếp ngồi chơi một mình. Vinh Thiển ôm mâm trái cây trong tay, ngồi cạnh Lệ Cảnh Trình.

Lại xem những tin tức mà cô không hiểu.

Vinh Thiển cầm lấy chiếc điều khiển từ xa, đổi kênh. Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu sang, Vinh Thiển dứt miếng dưa lười vào miệng anh: "Nhìn cái gì chứ, ở nhà phải nghe theo em."

Lệ Cảnh Trình cắn lấy miếng dưa. Vinh Thiển bấm tới kênh văn hóa cuộc sống, thấy phóng viên đang đi vào một tòa nhà cổ kính để phỏng vấn.

Bên trong hẳn là nơi triển lãm tranh. Phóng viên đi tới trước một hàng khung kính trưng những bức chân dung tự họa: "Vâng, cuộc triển lãm tranh hôm nay do cô Tống Trĩ Ninh tổ chức. Ở đây không chỉ có những bức họa mới từ các họa sĩ nổi tiếng khắp đất nước, còn có không ít những tác phẩm

trước đây của cô Tống Trĩ Ninh. Bây giờ, xin mời các bạn dõi theo ống kính của chúng tôi, cùng đi vào lĩnh hội một thế giới khác."

Đôi môi mỏng của Lê Cảnh Trình hơi mím lại, ngoài ra, không có vẻ gì khác.

Vinh Thiển đang ăn trái cây, xem chút nữa căn phải tay mình.

Tống Trĩ Ninh?

Là cái tên cô nghe được ở buổi tiệc lần trước đúng không?

Quan hệ của cô ấy và Lê Cảnh Trình?

Cô không nhận được nghiêng đầu sang, rồi nhìn lại lên màn hình.

Giữa màn hình là một cô gái trang điểm phong cách, áo khoác màu cam khoác trên đầu vai rất bắt mắt, tóc buộc ra sau, đôi khuyên tai trăn châu càng làm nổi làn da trắng nõn của cô ấy, gây ấn tượng đầu tiên đây là người rất có học.

Phóng viên phỏng vấn mấy câu, Tống Trĩ Ninh đều mỉm cười trả lời, tiếng nói trong nhẹ, làm người ta như đang đứng giữa gió xuân.

Tầm mắt người phóng viên bỗng nhiên chú ý tới một bức tranh trên tường, ống kính ghi hình cũng tự nhiên lia theo.

Khi cảnh này đập vào mắt, Vinh Thiển bị bất ngờ, không kịp đề phòng, không cho cô thời gian che giấu.

Bức tranh mà cô tìm tới tìm lui, lại đang được treo trên hành lang khu triển lãm của Tống Trĩ Ninh.

"Bức tranh này hình như đã được tham gia bán đấu giá phải không ạ?"

"Vâng." Tống Trĩ Ninh mỉm cười.

Vị ngọt nước của hoa quả trong miệng Lê Cảnh Trình lại biến thành đắng. Tống Trĩ Ninh ngước lên, nhìn khung ảnh. Lê Cảnh Trình khẳng khẳng bỏ bức tranh lại, khi nghe cô nói sẽ mang đi quyên góp, anh cũng không thèm chớp mắt, nhưng sau khi anh đi rồi, cô vẫn cảm thấy tiếc.

Đã bao nhiêu năm lại nhận đồ anh tặng?

Lê Cảnh Trình đã nhất quyết để bức tranh lại, phui sạch sẽ giao tình của cô, cô nhận hay không nhận cũng như nhau, chi bằng cho anh mãn nguyện.

"Nghe nói giá được bán ra là hai triệu, hóa ra là cô Tống là người mua được."

Tống Trĩ Ninh phải lắc đầu: "Chủ nhân của nó đã được đưa tin rồi, là anh ấy đưa cho tôi."

"Ô! Đấu giá hai triệu sau đó lại đưa cho người khác, xem ra quan hệ nhất định không tầm thường."

Tống Trĩ Ninh cũng không trả lời thẳng: "Chỉ là một người bạn thôi. Chúng tôi vẫn cố gắng trả các bức tranh về chỗ ban đầu."

"Tốt quá, tốt quá!"

Vinh Thiển nhìn bức tranh kia, nhưng bức tranh cũng chỉ thoáng nhanh qua mắt.

Khóe miệng cô cứng, giật giật; cô muốn xem coi mình còn nói được không, cô gắng nói nên giọng hơi cao: "Bức tranh đấy rất đẹp."

"Vậy sao?" Lệ Cảnh Trình chẳng thấy vậy: "Bình thường. Còn không bằng bức tranh sơn dầu khác."

Vinh Thiển cắn chặt môi dưới: "Em thấy cô gái này cũng rất đẹp ."

Lệ Cảnh Trình quay lại nhìn cô: "Giọng nghe vừa chua vừa than thở, có phải đã nghe được gì rồi không?"

"Không có."

Người đàn ông suy đoán thần sắc của cô: "Quan hệ giữa anh và Tống Trĩ Ninh em đã biết chưa?"

"Chưa biết!"

"Thật ra cũng không có gì, trước đó có nói chuyện nhưng sau đó đi về liền. Em đừng ghen." Lệ Cảnh Trình nghĩ bây giờ Vinh Thiển sống ở Lại Hải, có một số việc nhất định không giấu được. Mấy loại tin đồn còn vọt tới từ bốn phương tám hướng chứ nói chi là những chuyện đã xảy ra thật. Huống hồ, anh thấy cũng không cần thiết phải giấu: "Bức tranh đấy anh mua, vốn định tặng cho em. Tới lúc anh mua xong mới phát hiện người cùng đấu giá với anh lại là Tống Trĩ Ninh. Trước đó không lâu anh nợ cô ấy một ân tình, nhờ

cô ấy giúp anh một số chuyện, vì vậy anh đưa bức tranh cho cô ấy, làm quà đáp lễ."

Vinh Thiễn không hề chớp mắt nhìn anh chăm chú. Lệ Cảnh Trình cười cười: "Sao thế, không tin à?"

"Sao anh không nói với em trước?"

"Nếu anh có ý gì với cô ấy thật thì hà tất phải đưa em về lại Lại Hải?"

Vinh Thiễn bắt được một manh mối nhỏ: "Mấy ngày trước, hai người có gặp nhau?"

"Tình cờ gặp. Sau đó cô ấy giúp anh một chuyện."

Lệ Cảnh Trình không nói đó là chuyện Vinh Thiễn bị giam; lòng tự trọng của Vinh Thiễn lớn, nếu biết, cô sẽ khó tránh việc không thoải mái trong lòng.

Mặc dù những chuyện đó xảy ra rất tự nhiên liền mạch, lời Lệ Cảnh Trình giải thích nghe cũng không có chỗ nào gượng ép, nhưng Vinh Thiễn vẫn không thoải mái.

Tổng Trĩ Ninh có khí chất cao nhã, lại học hội họa, quan trọng nhất là từng quen biết Lệ Cảnh Trình.

"Không công bằng!"

"Cái gì không công bằng?"

"Lệ Cảnh Trình, rốt cuộc anh từng có bao nhiêu hoa đào hả?"

"Hiện tại anh chỉ có mình em."

Vinh Thiễn nhìn màn hình ti vi, bóng dáng ưu nhã của Tổng Trĩ Ninh tràn ngập trong mắt. Lệ Cảnh Trình cầm chiếc điều khiển từ xa chuyển sang kênh phim hoạt hình: "Cái gì cảm thấy chướng mắt thì chúng ta đừng nhìn, không thích thì đừng xem."

Gạo Nếp cũng xen vào: "Mẹ rất giỏi, không thể giấu được mắt mẹ đâu! Rất đẹp đó ạ!"

Cô xoa đầu con, không khỏi bật cười, nhưng trong lòng vẫn có một vương mắc.

Hôm nay Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Tầm đính hôn, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình đều phải tới dự.

Chuyện này tránh không được.

Buổi tiệc rượu được chọn tổ chức ở một nhà hàng năm sao ở Lại Hải. Hôm đó, tất cả gia đình, bạn bè của nhà họ Lệ đều đến chúc mừng. Đây cũng là dịp thừa nhận thân phận sau này của Thịnh Thư Lan.

Trong phòng trang điểm.

Thịnh Thư Lan mặc lễ phục màu trắng, trên đầu đội vương miện, sau khi được thợ trang điểm lại trông có vài nét giống công chúa.

Dường như đang có điều suy nghĩ, cô nhìn chăm chăm khuôn mặt trong gương. Thật sự, cô vẫn chưa hiểu nổi. Cô lấy Lệ Cảnh Tầm nói cho cùng vì bị xúc động, bây giờ chuyện đã bị đẩy tới nước này, không bước tới cũng không được.

Tiến vào hội trường, Lệ Cảnh Tầm nắm tay cô, dắt đi: "Hôm nay em rất đẹp."

Cô không khỏi mỉm cười, Lệ Cảnh Tầm dẫn cô đi mời rượu, tới chiếc bàn gần lễ đài đại gia đình họ Lệ ngồi, gồm cả Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển.

Nét cười bên miệng Thịnh Thư Lan cứng lại. Lệ Cảnh Tầm nắm bàn tay cô: "Đi."

Hai người đi qua, đầu tiên là kính ba, mẹ và Thẩm Tĩnh Mạn, sau đó mới cầm ly rượu quay sang Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình.

Hai vợ chồng cũng đứng dậy, Lệ Cảnh Trình khẽ chạm ly với người đàn ông: "Chúc hai người bạc đầu giai lão!"

Vinh Thiển bổ sung câu: "Sớm sinh quý tử!"

Màng nhĩ Thịnh Thư Lan bị giáng một cái rất mạnh, Lệ Cảnh Tầm cười nhạt: "Cảm ơn."

Vinh Thiển uống một hớp rượu, thấy ánh mắt Thịnh Thư Lan chăm chú ở khuôn mặt Lệ Cảnh Trình, không che giấu, chân tình bên trong đang cứ thế lan tràn ra ngoài. Lệ Cảnh Trình uống xong liền ngồi xuống lại. Lệ Cảnh

Tâm hiển nhiên cũng nhận thấy điều khác thường, anh ta khoác bả vai Thịnh Thư Lan, đưa cô đi.

Tiệc đính hôn náo nhiệt lạ thường, tiếng cười nói bên tai không dứt.

Màn hình lớn trên sân khấu đang phát ca nhạc, những bức ảnh Lê Cảnh Tâm và Thịnh Thư Lan chụp và những đoạn phim ngắn ngày thường.

Rất nhiều người khen không tiếc lời: "Thực sự rất đẹp đôi, trai tài gái sắc."

Bọn họ hoàn toàn quên trước kia đã từng nhận được thiệp mời đính hôn của Lê Cảnh Trình và Thịnh Thư Lan.

Lê Cảnh Vân nhìn cảnh này, sắc mặt cuối cùng cũng dịu đi. Ông ta là người rất sĩ diện, chỉ lo ai đó nhắc lại chuyện lỡ dở trước kia.

Vinh Thiển đang dứt cho Gạo Nếp ăn, đột nhiên tiếng nhạc chúc mừng đám cưới ngừng bật.

Mọi ánh mắt không khỏi nhìn lại, màn hình chớp tắt một cái, sau đó hiện lên một cảnh.

Cảnh này Vinh Thiển đã thấy qua , lúc cô và Lê Cảnh Trình cử hành lễ đính hôn ngày đó.

Địa điểm là nhà họ Lê.

Nhân vật là Thịnh Thư Lan và Lê Cảnh Trình.

Ánh mắt mọi người đều kinh ngạc. Giữa màn hình, người nam đang ôm chầm Thịnh Thư Lan. Vinh Thiển vội che mắt Gạo Nếp lại. Một buổi lễ đính hôn đang diễn ra lại chiếu video cảnh hôn nóng nôi, trong nháy mắt, đám người chột nổ tung.

Thịnh Thư Lan là người đầu tiên không chịu đựng được nữa, đưa hai tay bịt tai, một tiếng thét chói tai đâm thủng cả hội trường.

"Ai chiếu? Là ai làm?"

Tiếng ồn của đám người đã bắt đầu lan tỏa.

"Đó không phải anh Lê sao?"

"Cô dâu và anh Lê đã từng như thế thật sao?"

"Xem ra đó là ở Lê gia, vậy người lớn trong nhà chắc hẳn phải biết nhỉ?"

Lệ Cảnh Vân tức đến xanh mặt, có người mau chóng đi tắt máy chiếu.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khí bữa tiệc đính hôn bỗng ngưng vô cùng. Thịnh Thư Lan càng cảm thấy xấu hổ. Ánh mắt Lệ Cảnh Tâm trở nên hiểm độc, tầm nhìn phóng chăm chăm về cái bàn kia.

Thẩm Tĩnh Mạn cũng không biết gì, trong lòng bà dù không vui nhưng lần này cũng không có ý định đi hại Thịnh Thư Lan.

Lệ Cảnh Vân hừ lạnh, đứng dậy bỏ đi.

Trước tình hình này, nhiều khách khứa thấy nếu tiếp tục ở lại cũng vô nghĩa, rồi rít nói mình ăn rất ngon miệng. Cung Dụ rồi tới nổi mặt mày trắng bệch, chuyện này là gì đây chứ? Bà ta đứng dậy, nói: "Ngồi lát đi, ngồi lát hãy đi! Các món đã dọn ra hết đâu."

Có người khi đi ngang qua Thịnh Thư Lan, ánh mắt còn đảo một vòng trên khuôn mặt cô.

Ánh mắt đó tràn ngập khinh bỉ, kiểu cô ta đứng ở đây với danh phận vợ nhỏ mà không trong sạch, còn có quan hệ với cậu cả.

"Chắc chắc! Loạn thật!"

"Đúng đấy!" Một người đẽ thấp giọng, nói: "Như a hoàn thời xưa, hầu hạ hết kẻ to tới kẻ nhỏ, cuối cùng cũng tu thành chính quả, bị bắt ngay tại nhà."

Thịnh Thư Lan không chịu được nữa, cô đột nhiên đẩy Lệ Cảnh Tâm, chạy ra ngoài. Người đàn ông thấy tình trạng đó liền vội vàng đuổi theo.

Bên trong hội trường đã loạn lại càng loạn. Thẩm Tĩnh Mạn liếc mắt nhìn con trai ngồi bên cạnh, loại chuyện này với con bà mà nói cũng chẳng ảnh hưởng nhiều, dù sao cũng là đàn ông.

Vinh Thiển ôm Gạo Nếp đi, Lệ Cảnh Trình theo ra. Ở bên ngoài, cạnh mấy cột trụ kiểu La Mã, họ thấy Thịnh Thư Lan ngồi xồm ở đó, khóc òa.

"Rốt cuộc là ai? Ai lại muốn hại em như vậy? Em đã định sẽ sống thuận hòa với anh, sao cơ hội như vậy cũng không cho em chứ? Cậu hai, em không còn mặt mũi nhìn anh, càng không còn mặt mũi lấy anh. Anh hãy quên đi, ra ngoài tìm cô gái nào đó tốt hơn em..."

Vinh Thiện đi xuống thềm đá, những câu này lọt vào tai cô không nhằm một chữ. Lệ Cảnh Tầm ngẩng lên, hung dữ liếc nhìn sang cô.

Cô theo Lệ Cảnh Trình ra xe. Video này Vinh Thiện đã thấy trước rồi nên có chuẩn bị tâm lý, huống hồ chuyện này cô đã cho sang trang rồi .

"Anh nói xem, tiệc đang tốt đẹp như thế sao có thể có chuyện này?"

Một tay Lệ Cảnh Trình để trên tay lái. "Đương nhiên là có người cố ý ."

"Không phải... Không phải là mẹ làm chứ?"

Về điểm này, không thể nói rõ được.

Thẩm Tinh Mạn sợ nhất là hai người kia hợp sức, bây giờ chuyện loạn ra như vậy...

Qua kính chiếu hậu, Vinh Thiện thấy Thịnh Thư Lan còn ngồi đó: "Với phụ nữ, tiệc đính hôn mang ý nghĩa hạnh phúc nên khó có thể chịu được khi bị phá như vậy."

Lệ Cảnh Trình khởi động xe. Mấy thứ đó, đều là những thứ ngày thường Lệ Cảnh Tầm thích chụp lại. Đoạn video lúc này lại giống như đúc. Nhưng anh nghĩ không ra: Lệ Cảnh Tầm muốn đính hôn với Thịnh Thư Lan, vậy khẳng định không phải anh ta làm, nhưng nếu là người khác làm thì đoạn video ấy lấy ở đâu ra?

Thịnh Thư Lan đang ngồi ở đấy, Cung Khanh, Cung Dụ nổi giận dưng dưng đi ra: "Khóc cái gì mà khóc! Không sợ chưa đủ mất thể diện hả? Mau về nhà đi!"

"Mẹ!" Lệ Cảnh Tầm cắt ngang lời mấy bà ấy: "Hai người về trước đi."

Anh ta kéo tay Thịnh Thư Lan, chạy nhanh ra bãi đỗ xe.

Xe chạy được một lúc, Thịnh Thư Lan vẫn khoanh hai tay ngồi khóc.

Lệ Cảnh Tầm dừng hẳn xe ở bên đường, vẻ mặt anh ta tức giận, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo: "Thư Lan, đừng khóc!"

Cô dần dần ngừng khóc, mở đôi mắt sưng đỏ nhìn anh ta.

Lệ Cảnh Tầm nhìn thẳng vào cô: "Em còn nhớ trước đây anh đã nói với em không? Ngày anh cả kết hôn, anh đã đưa cho anh ta một đoạn video, cảnh em và anh ta thân mật. Em suy nghĩ lại chuyện hôm nay kỹ hơn đi."

Thịnh Thư Lan ban đầu có vẻ ngỡ ngác, sau một lúc suy nghĩ chợt bừng tỉnh: "Ý anh là, đoạn phim là do Cảnh Trình hoặc Vinh Thiển gửi ?"

"Tám phần là vậy."

"Nhưng vì sao phải như vậy? Em mất thể diện nhưng chẳng lẽ bọn họ còn mặt mũi đi ra ngoài sao?"

"Em nghe những người trong bữa tiệc nói gì rồi đấy. Có câu nào nói anh cả không? Nhục nhã tất cả đều đổ về em. Em nhớ lại thái độ của ba đi. Đây mới là mục đích của bọn họ."

Thịnh Thư Lan ôm chặt hai tay: "Em thật không ngờ Vinh Thiển cái gì cũng có thể làm. Cô ấy đưa em tới chỗ kia, bây giờ lại làm thế này với em, rốt cuộc em đắc tội chỗ nào với cô ta chứ?"

"Đôi khi đâu cần đắc tội. Hai mẹ của anh và bà già chết tiết ấy không phải cũng thế sao?"

Lệ Cảnh Tâm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Có một số chuyện, anh ta định đợi khi đính hôn xong sẽ làm, không ngờ phòng bị thế nào cũng vô dụng, tiệc đính hôn của anh ta vẫn bị phá hỏng.

Anh ta lửa giận bùng bùng. Thịnh Thư Lan sẽ không đi tính kế hại người. Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn sẽ bị bọn họ hành chết.

Trở lại Lệ gia, Lệ Cảnh Vân bùng phát cơn giận, nhưng chuyện này vẫn chưa rõ là ai làm, chỉ suy đoán thì không thể chắc chắn được.

Lễ đính hôn cũng đã xong, hôn lễ sẽ sau đó một tháng.

Tan giờ làm, Vinh Thiển đi ra khỏi phòng đấu giá, có một chiếc xe âm thầm bám theo. Cô lái theo con đường quen thuộc về nhà, hầu như ngày nào cô cũng đều đi qua lộ trình này, trừ phi có công chuyện gì khác.

Chiếc xe đã theo cô như vậy được mấy ngày. Nếu muốn cướp người ngay dưới mắt của Lệ Cảnh Trình thì thật không dễ dàng, chỉ có thể tìm cơ hội thích hợp ra tay.

Không tới mấy ngày, Hoắc Thiều Huyền lại đến Lại Hải. Vinh Thiển định gặp, đưa sợi dây chuyền cho anh.

Người đàn ông hạ cửa sổ xe xuống, lúc nhìn thấy Hoắc Thiếu Huyền, ánh mắt lóe lên. Đây đúng là cơ hội vô cùng tốt!

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 30 : Xé rách sự thuần khiết

Edit: Dế Mèn

Lúc Vinh Thiện tan sở, Hoắc Thiếu Huyền đã chờ cô ở cửa .

Vừa hay cô cũng mang theo sợi dây chuyền. Vinh Thiện đi tới: "Thiếu Huyền."

Hoắc Thiếu Huyền mở cửa xe, ra hiệu bảo cô ngồi vào: "Đi uống gì đi! Vừa hay có một số việc muốn nói em."

"Việc gì cơ?"

"Về SMX."

Vinh Thiện vốn định sẽ về sớm một chút, nhưng cuối cùng cô vẫn khom lưng ngồi vào ghế phụ.

Lúc Hoắc Thiếu Huyền lái xe, cô lấy cái hộp gấm trong túi xách ra đưa cho anh: "Đưa cho Tranh Tranh nhé!"

Người đàn ông cầm lấy, còn mở hộp ra xem: "Cảm ơn em! Em rất có mắt nhìn đấy."

Vinh Thiện mỉm cười, cất cái hộp lại giùm anh: "Anh nói SMX sao rồi?"

"Hai ngày nay, những người theo dõi cho anh biết một tin: người trong đó khả năng có mối quan hệ với nhà họ Lê."

Vinh Thiện không giật mình, nhưng vẫn hơi lo nghĩ; Lê Cảnh Tâm có thể làm SMX phát triển đến bây giờ, chắc hẳn anh ta làm việc cũng cẩn thận.

"Thiếu Huyền, anh tuyệt đối đừng bị kích động đó!"

"Trải qua mấy chuyện trước kia rồi, anh sẽ không xúc động nữa."

Vinh Thiện vẫn mơ hồ có dự cảm không tốt.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Cô mở túi lấy máy. Là Lê Cảnh Trình.

Vinh Thiện trả lời lập tức: "Alo?"

"Đang ở đâu đấy?"

"Ở trên xe."

Lệ Cảnh Trình đáp nhẹ: "Về nhà sớm nhé! Lát ra ngoài ăn cơm."

Vinh Thiển nhìn sang Hoắc Thiều Huyền: "Em đang đi với người khác."

Mi mắt Lệ Cảnh Trình đang rũ xuống liền hơi ngẩng lên: "Không phải là Hoắc Thiều Huyền chứ?"

Vinh Thiển cắn cắn cánh môi: "Ừm... "

Từ trong miệng còn được kéo dài hết cỡ, Lệ Cảnh Trình nghe xong cười lạnh: "Lá gan em to rồi phải không?"

"Cũng chẳng có gì, đừng có keo kiệt thế!"

"Đừng ở ngoài với người khác, bên ngoài nguy hiểm em không biết sao?"

Vinh Thiển muốn cười, Hoắc Thiều Huyền có thể hại cô sao?

"Lát về rồi."

Trong lòng Lệ Cảnh Trình một nghìn lần một vạn lần không đồng ý nhưng anh biết rõ, trừ mình ra, ai cũng có thể hại Vinh Thiển, nhưng Hoắc Thiều Huyền sẽ không hại cô.

"Em đưa điện thoại cho anh ta đi!"

Vinh Thiển hai mắt tròn tròn: "Anh điên rồi."

"Đưa cho anh ta! Anh phải nói vài câu."

Hai lỗ tai Hoắc Thiều Huyền đang dựng thẳng. Thưa ra anh đã nghe được hết rồi, tay anh giựt lấy di động trong tay Vinh Thiển. "Tôi và anh có gì để mà nói?"

"Một tiếng sau, không, nửa tiếng sau phải chờ Vinh Thiển về lại cho tôi."

Hoắc Thiều Huyền tất nhiên sẽ không nghe theo anh: "Một tiếng? Còn chưa đủ uống hai tách cà phê , tối nay chúng tôi còn định đi ăn cơm."

"Cô ấy là vợ tôi."

"Vậy thì sao?"

"Hoắc Thiều Huyền, da mặt anh làm bằng cái gì vậy, dùng bếp lò nướng cháy đúng không?"

"Sao anh biết? Anh thấy tận mắt rồi sao?"

Vinh Thiện ngồi nghe, đầu còn nhỏ mà ấu trĩ quá! Cô vội vàng lấy di động lại: "Em về liền thôi."

"Cơm chiều ở nhà cũng có, đừng có ăn ở ngoài với hần ta đấy!"

"Ừ!" Vinh Thiện đồng ý: "Anh dẫn Gạo Nếp đi nhé!"

Vừa rồi mới nói tối ra ngoài ăn, sau lại thành ở nhà cũng có cơm chiều!

"Thiện Bảo!" Lệ Cảnh Trình gọi cô: "Về sớm một chút, mấy ngày này tốt nhất là đừng ở ngoài lâu, anh lại không có ở cạnh em."

"Không sao đâu! Yên tâm đi, em về liền."

Hoắc Thiều Huyền mặt nặng, không phải chỉ ăn một bữa cơm sao? Có cần phải làm quá như vậy không?

Vinh Thiện cúp điện thoại xong, sửa lại mái tóc dài. Hoắc Thiều Huyền hơi nhếch cánh môi, ánh mắt nhìn cô có chút không được tự nhiên. Vinh Thiện cười cười: "Càng lớn càng như bị thời gian quay ngược."

Anh hừ nhẹ, nghĩ thầm: tình đẹp thì chết yếu.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là ý nghĩ ghen tuông, trong lòng anh tất nhiên hi vọng Vinh Thiện có thể có hạnh phúc.

Xe chạy từ từ về phía trước. Vinh Thiện nhìn ra ngoài cửa sổ. Buổi chiều, bầu trời bị nhuộm một màu đỏ nhạt kì dị, bôi lên lớp kính trong suốt. Vinh Thiện hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngũ quan nhu hòa. Trên chiếc ghế dài ven đường, một đôi tình lữ trẻ tựa vào nhau. Mái tóc dài, kiêu diễm của cô gái tựa trong lồng ngực chưa thể nói là vững chắc của chàng trai.

Năm tháng này, quãng thời gian tươi đẹp này.. Cô suy đoán trong lòng, là một đôi thanh mai trúc mã?

Ánh mắt Hoắc Thiều Huyền cũng nhìn theo ra ngoài, anh không khỏi thất thần.

Sau nhiều năm, tới tận ngày hôm nay, anh vẫn hối hận, tiếc nuối mối tình năm ấy.

Có lẽ, anh vẫn chưa buông tay hần được.

Anh thường xuyên tự hỏi mình, rốt cuộc anh và Vinh Thiện đã sai ở đâu? Đã lỡ bao nhiêu bước?

Xe tiếp tục tiến về trước. Vinh Thiện lấy lại tinh thần, Hoắc Thiếu Huyền nắm tay lái, hai người cũng không nói quá nhiều. Mỗi tình nóng bỏng năm đó đã bị chôn cất, không thể kịp nữa, cũng không cách nào cháy lại.

Có một chiếc xe màu đen lướt qua bên cạnh.

Hoắc Thiếu Huyền lơ đãng quét mắt, Vinh Thiện thấy trông mắt anh lộ vẻ u ám. Cô nhìn chiếc xe đang trước, có vẻ chẳng có gì đặc biệt. "Thiếu Huyền, sao vậy?"

Hoắc Thiếu Huyền không trả lời, vội vàng đuổi theo.

Chiếc xe kia hình như rất cẩn thận, chốc chốc tăng tốc, chốc chốc lại chậm lại. Vinh Thiện cũng căng thẳng theo: "Thiếu Huyền, đừng đi theo! Không phải chúng ta còn phải ăn cơm sao?"

Nghĩ đến chuyện anh bị đâm trọng thương lần trước, trái tim Vinh Thiện còn sợ hãi.

Nhà cửa hai bên đường dần dần thưa thớt. Hoắc Thiếu Huyền cho xe dừng ở ven đường, anh quay đầu sang nói với Vinh Thiện: "Thiện tiểu nhị, anh còn có việc, em xuống thuê xe về trước đi!"

Lòng Vinh Thiện nóng như lửa đốt: "Không được, ở đây chỉ mình anh, anh không thể qua đó được."

Bàn tay Hoắc Thiếu Huyền nắm chặt cổ tay cô: "Anh sẽ không vì xúc động mà làm chuyện gì đâu. Dù theo dõi anh cũng sẽ không để đối phương phát hiện. Ở đây chắc chắn sẽ có xe tới nhanh thôi, Thiện tiểu nhị, nghe lời!"

Nói xong, bàn tay anh đẩy vai Vinh Thiện .

Cô cầm túi, lúc xuống xe, vẻ mặt rất lo lắng.

Vừa lúc, cách đó không xa có xe taxi đang thả khách, Vinh Thiện vẫy vẫy tay, chiếc xe chạy lại gần cô.

Hoắc Thiếu Huyền thấy vậy mới nhấn chân ga đuổi theo tiếp.

Vinh Thiện ngồi vào ghế phụ, nói địa chỉ nhà. Hoắc Thiếu Huyền nhìn qua kính chiếu hậu, anh đương nhiên không thể để Vinh Thiện lại gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Tài xế quay đầu xe đi hướng ngược lại.

Thấy vẻ mặt cô tâm sự, tài xế bắt đầu lái qua chuyện nhà: "Vừa rồi là bạn trai cô à? Cãi nhau sao?"

Khả năng liên tưởng tốt thật! Vinh Thiển lắc lắc đầu: "Không phải."

"Tôi đã gặp rất nhiều đôi trẻ tuổi giống hai người vậy. Không sao đâu, chưa qua đêm nay có thể anh ta đã tới dỗ cô rồi."

Vinh Thiển còn đang lo lắng cho Hoắc Thiếu Huyền, chẳng nghe lọt được mấy câu ấy.

Người tài xế cầm một chai nước khoáng chưa khai, đưa cho Vinh Thiển:

"Đừng mặt mày sầu khổ nữa, uống miếng nước đi!"

"Không! Tôi không cần, cảm ơn!"

"Đừng khách khí!" Tài xế nhét chai nước vào tay cô: "Tôi để sẵn nhiều lắm. Không ít người còn gọi tôi là chú nhiệt thành đấy! Dù sao chỉ một chai nước thôi mà."

Vinh Thiển cầm chai nước trong tay nhưng không đụng giọt nào. Người lạ có đưa gì cho cô cô cũng không dám đụng. Mặc dù trên đời này người tốt vẫn nhiều hơn kẻ xấu, nhưng đề phòng vẫn hơn.

Vinh Thiển nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt người tài xế cũng thôi nhìn chai nước trong tay cô. Cô nói rất ít, vẫn luôn nhìn xem có đang đi đúng đường hay không. Thế nhưng, sự cảnh giác có kéo dài rồi cũng buông lơi, cô nghĩ tới tinh thần vì chính nghĩa của Hoắc Thiếu Huyền, nhưng ngàn vạn lần anh đừng gặp chuyện không may.

Xe Hoắc Thiếu Huyền theo tới cửa sau của SMX.

Anh không áp sát gần.

Cửa xe mở ra. Hoắc Thiếu Huyền cầm ống nhòm lên, anh thấy một người đàn ông bước từ ghế sau xuống.

Thế nhưng, bóng lưng ấy không giống những gì anh đã tìm hiểu được.

Hoắc Thiếu Huyền thấy đối phương đi vào, anh không hành động tùy tiện.

Để ống dòm xuống, đang định gọi cho Vinh Thiển, anh lại thấy chiếc xe lúc nãy và mấy chiếc xe khác trong bãi bắt đầu nổ máy.

Anh mơ hồ nhận ra có chuyện không đúng, vội vàng quay đầu xe. Qua kính chiếu hậu, anh thấy cánh cổng sắt đang từ từ kéo vào.

Hoặc Thiếu Huyền đột ngột đánh tay lái, húc vào chiếc xe phía trên để mở đường, nhằm thẳng đường về phía lối ra. Máy chiếc xe kia rượt theo sau.

Anh rất rõ: hôm nay nếu bị bao vây ở đây thì sẽ xong đời.

Cánh cổng sắt đã gần đóng lại, Hoặc Thiếu Huyền tăng tốc độ. Lúc xe lao tới, lực húc rất mạnh khiến những kẻ bám sau bị đánh bật ra nhưng cánh cổng sắt vẫn bị anh húc văng. Khi xe lao sượt qua, anh vẫn có thể thấy những tia lửa bắn ra ngoài.

Lần này, chiếc xe trông không nhìn nổi nữa; anh mặc kệ. Lái xe đi được một lúc, Hoặc Thiếu Huyền bỗng kịp nhớ ra, anh vội vàng gọi cho Vinh Thiển.

Bên kia trả lời rất nhanh.

"Alo, Thiếu Huyền, anh không sao chứ?"

"Anh không sao, em về tới nhà chưa?"

"Sắp rồi."

Nghe được người kia không có chuyện gì, trong lòng ai cũng nhẹ nhõm.

Hoặc Thiếu Huyền thở hốt hển, không kể chuyện bên này cho Vinh Thiển nghe: "VẬY em về nhà sớm nhé!"

"Vâng, anh cũng cẩn thận!"

"Anh biết rồi."

Hoặc Thiếu Huyền cúp điện thoại. Vinh Thiển ngẩng đầu lên, chợt phát hiện con đường này có vẻ không đúng: "Sao lại rẽ qua đây?"

"Đi đường tắt."

"VẬY à?" Vinh Thiển làm bộ bình tĩnh, nhưng con đường này không thông với đường về về nhà. Cô không vạch trần: "Đúng rồi... dừng ở đây lát đi, tôi đi mua ít đồ."

Tên tài xế nghe vậy càng tăng tốc, không nói gì nữa.

Vinh Thiển biết có chuyện không bình thường, tay mở cửa xe nhưng cửa đã bị khóa từ trước.

Tên tài xế quẹo sang một nơi khác rồi đột nhiên cho xe dừng hẳn. Vinh Thiển còn chưa nói gì đã thấy một bàn tay vươn về phía mình. Khăn tay trong tay hắn nhanh chóng bịt miệng mũi cô lại, cô chỉ vùng vẫy được mấy cái liền hôn mê.

Lúc Vinh Thiển tỉnh lại, xung quanh rất yên tĩnh, cô không lập tức la hét hay hoảng sợ kêu lên.

Lúc trước đã có kinh nghiệm nên cô mau chóng tỉnh táo lại, trước tiên cô phải biết xung quanh có ai không.

Vinh Thiển thử mở mắt, lại thấy trong phòng rất tối, tới nỗi giơ tay không thấy được năm ngón; coi như một tia sáng cũng không có chứ đừng nói có ánh trăng hay ánh đèn lọt vào được. Nơi này hình như là căn phòng ở địa ngục, đã vào thì đừng nghĩ tìm lối ra.

Vinh Thiển hoảng hốt. Cô từ từ ngồi dậy, cái giường phát ra tiếng động.

Rất nhỏ, chẳng đáng kể.

"Tỉnh rồi sao?"

Một giọng nam không rõ truyền tới tai Vinh Thiển, cô cả kinh co rúm người lại: "Đây là đâu?"

"Đương nhiên là chỗ tốt."

Vinh Thiển sờ sờ dưới người, cô xác định đó là một cái giường, cô trấn tĩnh mình: "Chẳng lẽ là SMX?"

"Cô thích chỗ đó?"

"VẬY anh là ai?"

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Cô thích SMX?"

Vinh Thiển nghe giọng mình rất chói: "Nơi biến thái đó ai thích?"

"Chồng cô không thích sao?" Tên đàn ông cười khẽ hai tiếng: "Cô không tò mò anh ta ở trong đó đã chơi đùa bao nhiêu phụ nữ sao? Chơi ở đâu? Dùng tư thế gì chơi?"

Vinh Thiển vẫn không bị chọc tức: "Đó là chuyện đã qua rồi. Hơn nữa, ngay cả tôi cũng từng vào đó, còn có thể yêu cầu anh ấy trước đây phải sạch sẽ hơn sao?"

Tên đàn ông cười ha ha thành tiếng. Vinh Thiển nuốt nước bọt, nỗi sợ hãi trong lòng đang từ từ sinh sôi. Cô vẫn sợ nhất là SMX. Nếu lần thứ ba bị vào đây, cô sợ mình không có cơ hội mà ra nữa.

"Anh bắt tôi tới đây rồi cuộc là vì sao?"

"Dù sao cũng không vì tiền."

Trái tim Vinh Thiển càng rơi lộp bộp. Cô định khiến cho tên đó nói thật nhiều, nhưng cô chắc chắn giọng nói này cô chưa từng nghe qua; hoặc đó là một người lạ, hoặc hẳn đã xử lý giọng nói.

Cô ngồi ở mép giường. Đối phương coi bộ cũng không gấp gáp, chỉ muốn xem cô có sốt ruột hay la hét đau thương gì không.

"Thực ra, việc tôi tò mò nhất là rồi cuộc cô có gì hấp dẫn Lê Cảnh Trình, anh ta lại có gì hấp dẫn cô?"

Thấy Vinh Thiển không nói gì, hẳn nói thẳng: "Lúc trước, khi bị vào SMX, cô cũng biết hẳn không sạch sẽ rồi đấy. Có điều hẳn là đàn ông, chẳng bị sao cả. Chỉ sợ người phụ nữ không còn trong sạch phải chịu người ta nhạo báng."

Vinh Thiển lấy lại khẩu khí: "Giờ không phải xã hội cũ. Huống hồ, nếu như phạm tội quan hệ khi người phụ nữ không muốn sẽ phải bị luật pháp trừng trị."

"Vậy nếu có người làm việc kín kẽ, cả luật pháp cũng thế làm gì thì sao đây?"

Lo lắng trong lòng cô cứ từ từ lộ ra ngoài: "Muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm."

"Ha ha ha ha ____" Tên đàn ông cười to. Vinh Thiển bỗng nhiên hỏi: "Anh là Lê Cảnh Tâm đúng không?"

Hắn vẫn không tỏ gì khác thường: "Hiện tại cô có thể tưởng tượng tôi thành bất cứ người nào, thậm chí là Lê Cảnh Trình. Đợi lát tôi sẽ cho cô được vui vẻ."

Vinh Thiển không giấu được kinh sợ, giọng nói mang theo sự run rẩy:

"Anh... rồi cuộc sao anh phải làm thế này?"

"Tôi muốn làm thí nghiệm, muốn khảo nghiệm các người. Theo tôi biết, cô và người yêu thanh mai trúc mã bị chia cách cũng bởi vì cô bị cưỡng bức. Nếu như tình huống tương tự xảy ra với Lệ Cảnh Trình, cô nói hẳn còn muốn cô được hay không?"

Vinh Thiển kinh hãi, nỗi sợ hãi từ lòng bàn chân nhảy thẳng tới đỉnh đầu.

Cô lui về sau, nhưng cô không thể thấy rõ xung quanh, thậm chí còn không biết cửa nằm ở hướng nào.

Cô sợ muốn thét lên, cứ coi như hét rách cổ họng cũng không có ai ở đây để cứu cô.

Vinh Thiển chỉ có thể kéo dài thời gian: "Anh đã biết chồng tôi là Lệ Cảnh Trình thì phải biết thủ đoạn của anh ấy. Anh ấy sẽ không bỏ qua cho anh đâu."

"VẬY ĐI! TÔI SẼ CHỜ HẮN."

"Đối phó với tôi chẳng được gì cho anh đâu. Bình thường tôi không có khả năng kết thù kết oán với anh; nếu người anh muốn tìm là Lệ Cảnh Trình, anh đi mà đấu trực tiếp với anh ấy, không cần thiết phải lôi tôi vào."

Nghe xong lời cô, hắc cười lạnh.

Vinh Thiển biết tính kế như vậy còn nói mình không thể nào kết thù kết oán với người khác.

Cô ta ném Thịnh Thư Lan vào SMX. Thịnh Thư Lan thiếu chút nữa bị cô ta dồn vào ngõ cụt. Và lại, chuyện ở buổi tiệc đính hôn ấy không thể là Thịnh Thư Lan tự biên tự diễn, cô ấy không làm được chuyện như vậy.

Tên đàn ông cúi người lục lọi gì đó, bàn tay túm mắt cá chân Vinh Thiển kéo cô lại.

Vinh Thiển giơ chân lên đá. Có cú trúng vào ngực hắc khiến hắc kêu rên.

Vinh Thiển thừa thế đạp tiếp mấy cái mới giãy ra được.

Nhưng cô bị hụt, cả người ngã nhào từ trên xuống đất. Cú ngã này rất nặng, trong một lúc cô gần như không cách nào động dậy.

Tên đàn ông vòng qua cuối giường đi tới trước mặt cô: "Tôi khuyên cô đừng phí sức. Ngoan ngoãn, tôi sẽ cho cô được vui vẻ."

"Mày nằm mơ đi!"

Bên kia, Lê Cảnh Trình liên tục nhìn đồng hồ, từ lúc anh gọi điện tới giờ đã hơn một tiếng.

Nhưng Vinh Thiển vẫn chưa về.

Đây là vì ăn cơm với Hoắc Thiếu Huyền mà quên luôn giờ giấc?

Không phải chỉ là gã "tiền nhiệm" thôi sao? Có gì hay ho mà nói chuyện chứ!

Lê Cảnh Trình lấy di động ra. Điện thoại vẫn có tín hiệu nhưng không ai nhận máy.

Tay anh cầm điện thoại, nhịp mấy cái vào đầu gối, ánh mắt không khỏi nhìn về phía cửa sổ.

Lòng Vinh Thiển nhuộm sự tuyệt vọng. Cô mơ hồ hiểu ra: Hoắc Thiếu Huyền hẳn là đã bị bọn chúng cố tình dụ đi. "Các người làm gì Thiếu Huyền rồi?"

"Tôi định bắt cả hắn luôn. Quan hệ giữa hai người... không phát sinh chuyện gì cũng đáng tiếc nhỉ? Cô nói thử xem, nếu tôi bỏ thuốc hắn, liệu hắn có ý chí để không đụng vào cô không? Nói vậy thôi, vở ấy mà thành thì mới đặc sắc! Tôi đoán Lê Cảnh Trình giết anh ta được đấy."

Khớp hàm Vinh Thiển run lên, cả người run hết lên: "Mày hiểm độc!"

"Có điều, diễm phúc của hắn quá ít. Hắn thoát mất rồi. Thực ra nếu tôi nói thẳng với hắn, có khi hắn sẽ tự động quay lại cửa. Không biết khi hắn đụng vào cô thì coi là cô tự nguyện hay bị cưỡng bức nhỉ?"

"Mày đồ biến thái!" Vinh Thiển không kìm được tức giận.

"Chửi đi! Cứ chửi đi!" Tên đàn ông vươn tay tới, lòng bàn tay đụng chạm vào mặt Vinh Thiển, cô dứt khoát quay mặt đi.

Hắn cũng không tốn lời với cô, cánh tay nhoài tới ôm eo Vinh Thiển, nhấc mạnh cô lên, ném lên chiếc giường lớn. Tóc tai cô bù xù, quơ tay vùng vẫy, nhưng bị tên đàn ông kìm chặt, kẹp trên đỉnh đầu không thể cử động.

"Đừng đụng vào tôi!"

Hắn bắt đầu xé quần áo cô. Mặc dù biết sẽ vô ích nhưng khi thời khắc cuối cùng đang tới, Vinh Thiễn vẫn thét lên theo bản năng: "Cứu với! Cứu với!"

"Cô la đi! La rách cổ họng cũng không ai nghe."

"Buông tôi ra! Đừng làm như vậy với tôi!"

"Cô ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Tôi và cô đều có kinh nghiệm. Tôi sẽ cho cô được thoải mái bùng nổ."

Vinh Thiễn nghe những câu đó suýt ói vì kinh tởm. Hắn lại xé áo cô, hai tay cô vội vàng che ngực.

"Khoan! Từ lúc tôi mất tích tới giờ đã lâu rồi, Lệ Cảnh Trình chắc chắn có cách tìm ra tôi đang ở đây, anh mau thả tôi đi!"

"Cô muốn kéo dài thời gian sao? Không còn kịp rồi. Chờ lúc hắn tới được đây chúng ta đã xong chuyện rồi."

Hơi thở Vinh Thiễn dồn dập: "Tôi sinh con rồi, anh còn muốn không?"

"Tôi không chê."

Ngón tay hắn túm lấy đai quần cô, tiếp tục dùng sức mạnh. Vinh Thiễn vùng tay vào mặt hắn. Âm thanh cái tát giòn tan, trong bóng tối yên tĩnh nghe càng chói tai.

Tên kia dừng lại một lúc. Vinh Thiễn mới đứng dậy lại đột nhiên bị hắn siết chặt cổ.

Cảm giác ngộp thở khiến vết thương ở cổ cô lại gây ảo giác đau đớn. Nhịp thở của cô dần dần đuối. Cô biết những lúc này không thể lấy cứng chọi cứng, nhưng đã đến ải này, cô đâu còn cách khác?

Sức lực để giãy cũng dần mất, Vinh Thiễn chỉ cảm thấy mình sắp chết đi. Cô không ngừng lắc đầu, miệng phát ra những tiếng rưng rức.

Thứ tên đàn ông muốn không phải mạng cô, hắn nới lỏng hai tay ra: "Dám không nghe lời lần nữa tôi lấy cái mạng cô!"

Vinh Thiễn thở lấy thở để. Lồng ngực được rót luồng không khí tươi mát, cô hít ngậm lớn mà thở, miệng vẫn cứ nói: "Đừng đụng vào tôi!"

Tên đàn ông lôi cô tới đầu giường. Hắn nghiêng người lấy thứ gì đó trong hộc tủ đầu giường ra.

Hắn đương nhiên không đòi nào muốn làm thật với Vinh Thiên, nhưng nổi tuyệt vọng và nhục nhã đó, hắn nhất định phải cho cô ta nếm phải.

Hắn vứt thứ đồ chơi tình dục ấy xuống cạnh . Hắn sẽ không đùa giỡn gì với Vinh Thiên, càng không có chuyện thân mật triền miên với cô ta.

Hắn cười nút, kéo khóa quần cô xuống. Vinh Thiên không phải đối thủ của hắn. Cô với cả hai tay tới, chiếc lược trên tay phát ra tiếng rất trong, rõ.

Vinh Thiên đột nhiên nhớ tới món đồ trên cổ tay mình.

Đôi chân cô vẫn đạp giầy, hai tay giơ lên đỉnh đầu, ngón tay nhẹ nhàng mở chốt. Cô tháo chiếc lược ra, làm thành một con dao nhỏ vô cùng sắc.

Tên đàn ông giật quần cô xuống. Vinh Thiên mặc dù cũng rất sợ nhưng cô hiểu rõ: nếu không ra tay, hôm nay cô sẽ bị hủy hoại ở đây.

Lúc này mang cô vào đây, hắn đã vét sạch đồ đạc trên người cô nhưng lại không hề đề phòng trang sức của cô.

Quần bị giật tới xuống đầu gối, Vinh Thiên bỗng nhiên ngồi dậy, đầu gần như đụng vào đối phương. Hai tay cô nắm chặt con dao nhỏ, đâm mạnh về phía trước. Tên đàn ông hét một tiếng thảm thiết. Ở góc độ đó, con dao đã cắm trúng ngực.

Con dao nhỏ rất bén nhưng không gây vết thương lớn. Vinh Thiên rất sợ. Cô giáng cánh tay xuống, dao thứ hai vào bụng. Khi tên đàn ông vội vã lùi lại, Vinh Thiên lại vọt tới trước, cho hắn dao thứ ba.

Tên đàn ông ôm bụng, máu tươi chảy ròng ròng. Vinh Thiên không kịp kéo quần lên, cô tụt xuống xuống muốn bỏ chạy.

Cánh tay lại bị tên đàn ông tóm chặt. Vinh Thiên dễ dàng bị đẩy ngã, đầu va phải thứ gì đó.

Cô thấy vầng đầu hoa mắt, không gượng dậy được.

Tên đàn ông thở dốc hỗn hển, miệng buông mấy câu dữ tợn: "Hôm nay có chết tao cũng kéo mày làm đệm lưng."

Hắn biết mình biến thái, nếu không chuyện thế này cứ giao kẻ khác làm là được, cần gì phải tự mình ra tay.

Nhưng điều hắn muốn là một lần được nhìn thấy Vinh Thiển sợ hãi, nghe được tiếng thét chói tai của cô ta.

Vinh Thiển bị ném lên giường, đầu đau muốn nứt. Cô lắc lắc đầu, hai tay chống người để dậy nhưng cô đau tới nỗi hoàn toàn không có sức lực, ngã vật xuống giường bất động .

Tên đàn ông dò dẫm, muốn tìm đường ra ngoài. Bàn tay vừa chạm được vào tường, đôi chân đã mềm nhũn không nghe lời, cuối cùng lả đi, ngã xuống mặt đất.

Hắn nghĩ thầm, người phụ nữ này ra tay thật độc, đúng là muốn đâm chết hắn mà.

Hắn mất máu quá nhiều, không ngờ lại bị lưỡng bại câu thương (t/n: đôi bên đều bị thương tích). Hắn dần dần chống đỡ hết nỗi, từ từ ngất đi.

Vào lúc này, cánh cửa được nhẹ nhàng mở ra.

Ánh đèn trong hành lang chiếu vào, cô gái dừng bước chân. Cô thấy đôi chân thon dài của người đàn ông, áo sơ mi trắng bị nhuộm máu, vết máu ở bụng và ngực vẫn đang loang rộng.

Cô tiện tay đóng cửa lại, dùng di động rọi đường đi vào.

Vinh Thiển mơ hồ tỉnh lại. Cô thấy một chùm tia sáng, nhưng hầu như không thấy được người đang đi tới.

Cô tưởng lại là tên đàn ông kia, sợ hãi lắc đầu: "Đừng tới đây. Đừng đụng vào tôi!"

Người kia đi tới trước giường, cố gắng giữ lấy điện thoại nằm trong lòng bàn tay. Tay cô ta nhấc một góc chăn lên, đắp qua đầu Vinh Thiển.

Tia sáng duy nhất biến mất gần như không còn. Vinh Thiển nắm chặt bàn tay muốn ngồi dậy nhưng sức lực của cô chỉ có thể giúp cô gắng gượng để không tới nỗi hôn mê hoàn toàn.

Cô gái kia lại dùng di động chiếu chiếu, nhìn thấy món đồ cạnh đó.

Cô ta hướng ánh mắt sang Vinh Thiển, cầm món đồ kia lên.

Vinh Thiên cảm giác được rất rõ mình bị đẩy ra. Cô xấu hổ và giận dữ, chân muốn đá nhưng lại bị đối phương ấn mạnh lại xuống.

Thứ kia vô cùng chân thật, lại làm bằng công nghệ cao, cũng không lạnh như băng .

Vinh Thiên cảm giác như bị xé rách. Cô há miệng, sự kiên cường chịu đựng lúc này bật ra thành tiếng thốt khổ.

"Lệ Cảnh Trình..."

Cô kinh hãi gọi.

Đối phương vẫn không ngừng lại. Vinh Thiên cắn môi dưới, không lên tiếng nữa. Nước mắt chảy xuống . Lần này, cô lại phải chịu cái cảm giác rất rõ rệt và tàn nhẫn khi sự thuần khiết lại bị tước đoạt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 31 : Em muốn anh đau lòng chết sao?

Edit: Rika

Vinh Thiển thật hận bản thân mình lúc đó, vì sao không ngắt mà quên đi, mà lại nhớ rõ ràng chuyện đó xảy ra trên người mình đến thế.

Đối phương đè đầu gối của cô xuống, chỉ xâm nhập, sau đó chậm rãi thối lui, không có những hành động gì khác.

Cô ta thu thu dọn thứ trên giường sau đó đi tới trước mặt người đàn ông, cố hết sức nâng hân ta lên.

Vinh Thiển nghĩ điện thoại chưa bị bọn chúng lấy mất, đang để ở trong xe, Lệ Cảnh Trình chắc sẽ mau chóng tìm được.

Cô ta rất lo Vinh Thiển nghe ra điểm gì khác lạ, liền dìu hân ta đi. Trọng lượng khá nặng, tiếng bước chân cũng nặng nề. Vinh Thiển vốn nghĩ đối phương đã bị thương, nghe tiếng động như thế, cô càng tin chắc hơn.

Trong căn phòng lớn, sự yên tĩnh được khôi phục lại.

Lúc bỏ đi, cô gái kia phải dùng sức lực mới mở cửa phòng ra được.

Vinh Thiển động dậy người, muốn bò dậy, nhưng cả người mềm nhũn. Cô nằm tại chỗ, phía sau lưng từng lớp mồ hôi lạnh túa ra.

Lệ Cảnh Trình đã lái xe tới đi tìm. Điện thoại gọi liên tục nhưng không có ai bắt máy, Lệ Cảnh Trình liền biết đã có chuyện không hay xảy ra.

Anh liền gọi điện thoại cho Hoắc Thiếu Huyền.

Một phút này, cả người anh run rẩy.

"Thiển tiểu nhị?"

Nghe giọng của Lệ Cảnh Trình, Hoắc Thiếu Huyền cũng cảm thấy không thích hợp: "Tôi đã nhìn cô ấy lên taxi trở về."

"Lúc nào?"

"Một, hai tiếng trước."

Lệ Cảnh Trình lúc này đã phản nộ: "Cô ấy chưa về nhà!"

"Cái gì?" Hoắc Thiếu Huyền kinh hãi: "Cô ấy ở đâu?"

"Bởi cô ấy đi gặp anh nên tôi mới an tâm, không ngờ lại gặp bất trắc."

Hoặc Thiếu Huyền mặc đồ vào, định ra ngoài: " Tôi đi tìm."

"Không cần! Tôi đã định vị điện thoại của cô ấy, tôi đi tới đó trước."

"Ở đâu?"

Lệ Cảnh Trình tắt điện thoại, không dài dòng với anh ta nữa.

Anh đạp chân ga, tiếng xe rít lên khiến nhiều người bị giật mình. Hai tay anh nắm chặt tay lái.

Nếu đối phương đã ra tay, nhất định là đã có sự chuẩn bị. Ngày thường có anh đi cùng cô nên không có gì xảy ra. Lệ Cảnh Trình càng nghĩ càng sợ, theo một đường chạy thẳng.

Nơi này cũng không phải SMX, nhìn qua chỉ giống một biệt thự bình thường.

Lệ Cảnh Trình thấy có chiếc taxi trước cửa. Sau khi xuống xe, anh đi thẳng tới đó, thấy túi xách của cô đặt bên cạnh ghế tài xế.

Lệ Cảnh Trình nhú mào, cầm lấy túi xách sau đó nhìn về phía biệt thự.

Cửa mở ra. Từng giọt máu rơi vãi, kéo dài trên mặt đất. Lệ Cảnh Trình theo vết máu đi vào. Tới lầu hai, nhìn thấy mấy dấu máu anh càng giật mình, tim anh càng lúc càng hoảng loạn, bước chân cũng trở nên dồn dập.

Vết máu rơi tới một gian phòng thì hết. Lệ Cảnh Trình đứng ở bên ngoài, thậm chí không dám đi vào; nhưng anh không thể do dự được. Nhấc chân bước vào, bên trong một mảng tối thui, anh đưa tay bật đèn lên.

Hiện ra trước mặt anh là một hình ảnh khiến trái tim anh co thắt dữ dội, hơi thở như bị tắc nghẽn, lồng ngực cảm thấy đau đớn, cứ dần dần khuếch tán.

Vinh Thiện nằm thẳng đơ giữa giường, mặt bị che lại, quần bị kéo thẳng xuống đầu gối. Giường chiếu hỗn loạn. Yết hầu anh đau đớn, cảm giác như bị dao cắt ngang qua, từng dao từng dao, không nhẹ không nặng, nhưng cũng đủ làm anh đau đến chết đi sống lại.

Lệ Cảnh Trình bước nhanh tới, lấy chần ra. Thấy Vinh Thiện nhắm hai mắt, anh sợ hãi, đưa tay vỗ vỗ mặt cô: " Tỉnh mau! Tỉnh! Vinh Thiện?"

Cô mơ màng như vừa sống lại, giật mình một cái rồi từ từ mở mắt ra.

Khi nhìn rõ người trước mặt rồi, cô không khóc không la, mơ hồ như vừa tỉnh lại từ giấc ngủ say: "Cảnh Trình?"

"Anh đây!"

"Em nhức đầu." Vinh Thiển đưa tay day day đầu.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: "Đừng nhức nhích, kéo bị thương. Chúng ta về nhà thôi."

"Được."

Vinh Thiển thử nhức nhích nhưng không bò dậy nổi. Lệ Cảnh Trình liền tới dìu cô.

Ánh mắt của cô dần dần rơi xuống cái quần ở đầu gối, trái tim Lệ Cảnh Trình căng thẳng, cho rằng cô sẽ có phản ứng gì quá kích động, anh nhanh chóng kéo lưng quần của cô lên. Vinh Thiển cúi thấp đầu, một tay đề lên bả vai anh.

Anh khó khăn nuốt nước miếng, ngẩng mắt nhìn cô.

Cô ngồi ở mép giường, sau đó từ từ đứng dậy, kéo quần lên.

Lệ Cảnh Trình thấy khó chịu. Anh thay cô kéo khóa, cài nút vào.

Vinh Thiển thấy trên nền nhà có một bãi máu, tim cô đập nhanh.

Lúc đó cô đã ngất đi, chỉ mơ hồ nhớ là đối phương đã bỏ đi.

Nhìn thấy cái lằn tay trên giường, Lệ Cảnh Trình nhật lên. Vết máu trên đó đã khô.

"Em đã đâm hấn vài dao. Cụ thể là mấy dao, em cũng không nhớ nữa."

Lời nói tắc nghẹn ngay cuống họng. Anh đưa tay vỗ vỗ đầu Vinh Thiển:

"Làm tốt lắm!"

Anh muốn bế cô đi, nhưng cô lại tránh ra: "Em tự đi được, em không bị thương."

Lệ Cảnh Trình và cô bước ra ngoài. Vết máu ở khắp hành lang. Nơi này hoàn toàn xa lạ, hai người đi ra ngoài. Vinh Thiển nhìn thấy chiếc xe taxi kia, từng bước từng bước khó khăn đi theo anh ra xe.

Ngồi vào ghế cạnh tài xế, cơ thể Vinh Thiện mềm nhũn, lâm vào sự tuyệt vọng cùng chán nản.

Cô ngẩng đầu nhìn ngôi nhà từ từ biến mất qua gương chiếu hậu. Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại, rất nhanh sau đó liền có người tới, niêm phong căn biệt thự đó lại.

Về đến nhà, Gạo Nếp đã ngủ từ lâu, Lệ Cảnh Trình đi vào ôm con gái sang phòng khách. Lúc anh về phòng, Vinh Thiện đã vào phòng tắm.

Bên trong truyền ra tiếng nước ào ào, rất vang dội.

Tựa như muốn tẩy rửa đi tất cả.

Vinh Thiện không mở đèn, bên trong phòng tắm một mảng đen nhánh. Cô ôm đầu vai, ngồi xồm bên trong bồn tắm, để nước lạnh xối vào người. Cô lạnh đến run rẩy, răng va lập cập. Vừa rồi cô không khóc nhưng lúc này, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lệ Cảnh Trình đứng ngoài cửa; tuy không nghe được tiếng khóc của cô, nhưng anh biết trong lòng cô còn đau đớn hơn gấp nghìn lần so với anh.

Anh đưa tay bật đèn lên. Ánh đèn sáng choang chiếu vào người cô, cô càng xấu hổ vô cùng, lại thấy có người đang đi tới. Trong lòng cô thoáng bình tĩnh; nhìn ngọn đèn, tựa hồ cảm thấy trong phòng tắm lạnh quá.

Phải! Năm đó, xảy ra chuyện tương tự như vậy, cô cũng trốn trong phòng tối; sau đó, không phải vì sợ mà cô luôn bật đèn khi ngủ đó sao?

Đây không phải là chuyện cô cần trốn tránh. Vinh Thiện đưa tay lau lung tung trên mặt, tắm rửa thật sạch.

Lệ Cảnh Trình dựa lưng vào tường. Sau một hồi, tiếng động bên trong mới dừng lại.

"Kẹt" một tiếng, cửa được mở ra, Vinh Thiện mặc áo ngủ từ bên trong đi ra.

Anh đứng thẳng người, thấy hai mắt cô đỏ bừng, anh nhìn mà đau lòng.

Vinh Thiện "Ặc" một tiếng hỏi: "Sao anh lại đứng ở đây?"

"Anh chờ em tắm xong."

"Em cũng không phải là con nít."

Cô lau tóc đi về phía trước, thấy Gạo Nếp không có ở đó, trong lòng cô cũng hiểu.

Dưới lầu truyền đến tiếng còi xe. Hoắc Thiếu Huyền lần lượt gọi điện vào cả hai máy, Lệ Cảnh Trình tắt điện thoại của cả hai người.

Vinh Thiển ngồi bên giường: "Em rất tốt."

Lệ Cảnh Trình tắt đèn, thậm chí không để ý tới cô vừa tắm xong, nằm xuống bên cạnh cô: "Ngủ đi!"

Vinh Thiển không nhắm mắt lại. Cô giơ tay lên che mắt. Tên kia... hẳn chỉ đi vào rồi ra liền, không có động tác gì hơn. Mục đích của hắn ta rõ ràng là muốn làm bắn cô.

Cô khẽ cắn môi dưới, không muốn khóc lên. Hơi thở hỗn loạn vang vào tai anh, anh biết cô đang khóc.

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Vinh Thiển gối đầu lên ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn mà mạnh mẽ của anh. Đầu vai cô khẽ run, lúc này cô cũng không muốn nói gì hết.

Vinh Thiển biết bộ dạng cô khi ấy đã bị anh nhìn thấy. Thật ra trong lòng anh cũng đã sớm rõ.

Nhưng Lệ Cảnh Trình không chắc: lúc anh đến, Vinh Thiển đang hôn mê, có lẽ cô sẽ không biết chuyện gì xảy ra lúc cô hôn mê?

"Lệ Cảnh Trình!" Cô đột nhiên mở miệng: "Ai ở dưới vậy? Cứ bóp kèn hoài làm em không ngủ được."

"Anh cũng không biết. Để anh đuổi hắn đi."

Vinh Thiển nắm chặt áo Lệ Cảnh Trình lại: "Có thể là Thiếu Huyền?"

"Anh ta lo lắng làm gì chứ? Thật ra điện thoại của em có chức năng định vị mà."

Vinh Thiển không trả lời.

"Lúc đầu, anh cũng hơi hoảng sợ, nhưng giờ cũng đã tìm được em. . ."

Vinh Thiển cắt ngang lời anh: "Cảnh Trình, lúc đó thấy em, có phải anh hoảng sợ lắm không?"

Lệ Cảnh Trình cố gắng không nghĩ tới hình ảnh khi này, gắng sức để giọng nói mình nhẹ nhàng: "Không có. Anh chỉ cần biết em không bị thương là được. Em lại hôn mê nên anh muốn xem thử trên người em có bị thương không, vì thế quần của em mới. . ."

Vinh Thiển nhất thời không nhìn được mà khóc. Cảm giác được ngực mình nóng hổi, Lệ Cảnh Trình liền ngừng nói.

Hai người im lặng trong chốc lát. Phần nộ và vô lực đã bốc tới đỉnh điểm, nhưng lúc này anh không thể ra ngoài, càng không thể biểu lộ ra.

Anh cố gắng nhẫn nhịn, kiềm nén ý muốn giết người.

Ôm cô như thế cũng gần một tiếng đồng hồ, người trong lòng lại không hề động đậy, anh cho rằng cô đã ngủ.

Lòng cô đè nặng, trái tim đã bị xé thành trăm ngàn mảnh. Cô không thể lừa mình dối người rằng chuyện này chưa hề xảy ra.

Cô cố nén tiếng khóc. Giọng nói rất khê, âm mũi khàn khàn nghe có một chút chua xót.

Giọng cô ngay bên tai anh, nói với anh: "Em bị cưỡng bức. Cảnh Trình, em bị cưỡng bức."

Vinh Thiển cũng không rõ mình đang muốn anh nghe hay là không.

Cô chỉ cảm thấy bàn tay đang ôm cô siết chặt lại; hóa ra anh cũng chưa ngủ.

"Anh không quan tâm, em đừng suy nghĩ nhiều."

Đến giờ phút này, Lệ Cảnh Trình mới biết những lời này vô nghĩa cỡ nào. Không phải anh giả vờ; mà nếu thật thì sao cơ? Nghe được những lời này cô sẽ cảm động ư? Lòng cô đã bị đóng băng, cô sẽ cảm thấy đây chỉ là những lời an ủi mà thôi.

Vinh Thiển nhắm mắt, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Lúc trước, không phải Hoắc Thiếu Huyền cũng nói những lời như thế sao?

Anh an ủi cô, nhưng chung quy không phải hai người họ vẫn không thể vượt qua bức tường đó sao?

Đây không phải là trước kia nữa, cũng không phải là quan hệ mập mờ giữa bạn trai cũ với bạn gái cũ. Cô không chỉ mang đến cho anh sự khó chịu, mà

còn đập nát trái tim anh.

Đau thương như thế, nhưng cả khả năng chịu đựng cô cũng không thể gánh được.

Lệ Cảnh Trình nằm xuống, nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, trán cụng trán trong bóng tối.

"Anh biết, nhất thời em khó mà quên được, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng."

Vinh Thiển kéo cổ tay anh, ngay chút sức lực để khóc cũng không còn. Anh đem cô ôm vào lòng.

Anh biết, điều cô muốn . . . không phải là nghe những câu này.

Vinh Thiển dán vào người anh, trong lòng thầm hỏi anh.

Lúc trước anh nói cô và Hoắc Thiều Huyền yêu nhau như thế nhưng cũng không có cách nào để vượt qua. Giờ đây anh cũng yêu cô sâu đậm như thế, cho dù chuyện thế này anh cũng có thể bỏ qua không?

Cô mệt mỏi. Lệ Cảnh Trình đứng dậy, lấy nửa viên thuốc ngủ ở tủ đầu giường cho cô uống.

Vinh Thiển chìm vào giấc ngủ. Lệ Cảnh Trình bật ngọn đèn trên tường, thấy cô co rúc trên chiếc giường lớn, hai hàng lông mày cô bất an nhíu lại.

Anh đứng dậy, đi xuống lầu.

Hoắc Thiều Huyền nhấn một hồi còi, dựa vào cửa xe.

Lúc này đã là đêm khuya. Bước chân Lệ Cảnh Trình đi tới trước. Hoắc Thiều Huyền thấy có người liền bật dậy, đẩy cửa xe ra: "Vinh Thiển đâu? Tìm được rồi?"

"Anh về đi. Cô ấy không có việc gì."

"Anh không cần gạt tôi. Cô ấy bị làm sao?"

Lệ Cảnh Trình bảo người mở cổng ra, anh vung tay đánh Hoắc Thiều Huyền một đấm. Đối phương không đánh trả. Biết có chuyện nghiêm trọng, anh không để ý tới đau đớn, tay lau vết máu trên mép: "Cô ấy thực sự xảy ra chuyện sao?"

Ánh mắt Hoắc Thiều Huyền đau xót, trong mắt toát ra tia ảo não.

Sắc mặt Lê Cảnh Trình rét lạnh. Hoắc Thiều Huyền cũng nhìn thấy, tim lại càng chìm vào đáy cốc.

Lê Cảnh Trình xoay người bước vào nhà. Hoắc Thiều Huyền ngẩng đầu nhìn về phía trên lầu. Nếu Vinh Thiển đã an toàn trở về; có thể nói, nếu cô gặp chuyện không may thì đó chính là...

Hoắc Thiều Huyền không dám nghĩ thêm nữa. Lê Cảnh Trình đi vào, cánh cổng sắt đóng lại.

Anh đưa người vào thân xe, nổi hổ thẹn và ân hận tự trách chất đầy lồng ngực. Lúc đó anh thực sự đã không suy nghĩ kỹ, càng không ngờ tới đám người đó lại nhắm vào chính Vinh Thiển.

Hoắc Thiều Huyền khó chịu. Chuyện trước kia anh cùng cô đã trải qua một lần, nếu thật sự lại một lần nữa. . .

Hai chân anh mềm nhũn, phải dựa vào xe, không đứng thẳng nổi.

Lê Cảnh Trình trở vào nhưng chưa lập tức lên lầu.

Bóng cây lắc lư hóa thành một đôi tay bóp lấy cổ anh. Lê Cảnh Trình đứng dưới tán cây, nhịn không được vung quyền đánh vào thân cây. Cơn đau nhói đâm vào các đốt ngón tay truyền đến lồng ngực. Thân cây rung rung, lá cây rơi ào xuống đất.

Anh thu tay lại, sờ sờ mu bàn tay. Lê Cảnh Trình không thấy đau, trong lòng đều chết lặng.

Anh vẫn không lên lầu, anh muốn để cho cô một giấc ngủ an ổn. Hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Lê Cảnh Trình đã sai người trong nhà phải chăm sóc Vinh Thiển thật kỹ, đặc biệt không cho bất cứ ai vào nhà, xong xuôi anh mới lái xe ra ngoài.

Xe đi thẳng tới nhà họ Lê.

Lúc này trời còn chưa sáng, nhà họ Lê vẫn chìm trong vắng vẻ.

Lê Cảnh Trình đi vào trong. Mấy người giúp việc nhìn thấy anh liền ngăn ra: "Cậu cả, sớm như vậy đến có chuyện gì sao?"

"Thằng hai đâu?"

"Cậu hai? Không thấy ạ! Từ tối hôm qua đã không nhìn thấy."

Lệ Cảnh Trình đi vào. Quản gia đi theo sau anh, thấy sắc mặt của anh không thích hợp: "Cậu cả, cậu ngồi đi đã, để tôi đi gọi ông chủ."

"Không cần!" Lệ Cảnh Trình đi tới trước cửa phòng Lệ Cảnh Tầm, nói: "Mở cửa ra!"

"Cái này?" Vẻ mặt quản gia hơi bối rối: "Tôi. . ."

Lệ Cảnh Trình không nói hai lời, giơ chân lên đạp cửa. Tầm cửa rất chắc nhưng bị anh đá mấy cái cũng rung lên. Quản gia thấy vậy, thầm nghĩ không ổn. Lệ Cảnh Trình cũng đã vào được.

Đi vào bên trong, ngay cả bóng người cũng không thấy. Lệ Cảnh Trình nhìn khắp phòng, trên giá sách để nhiều thứ, Lệ Cảnh Trình đi tới hết toàn bộ xuống, lại thấy một cuộn băng bị phá hư.

Mọi người còn chưa kịp rời giường đã bị tiếng động làm cho tỉnh giấc.

Cùng Dụ khoác áo đi tới xem: "Ai da! Chuyện gì xảy ra thế? Cảnh Trình, cậu làm gì vậy? Sao có thể tùy tiện vào phòng riêng của Cảnh Tầm? Cậu..."

Lệ Cảnh Vân và Thẩm Tĩnh Mạn, Thịnh Thư Lan và Cùng Khanh cũng tới.

Cùng Khanh và Cùng Dụ đương nhiên là hòa về một phía, đợi cơ hội xé giọng hô to: "Đó! Ông xem đi. Thừa dịp Cảnh Tầm không ở nhà. . ."

Lệ Cảnh Trình hai ba bước đi tới, mặt mày âm trầm, giọng nói lạnh lẽo: "Thằng hai đâu?"

"Cảnh Trình, chuyện gì xảy ra đây?" Lệ Cảnh Vân mở miệng hỏi.

"Ba, Cảnh Tầm đâu?"

Lệ Cảnh Vân liếc nhìn đồng hồ trong phòng: "Nó thỉnh thoảng có việc."

"Các người mau chóng đi tìm nó về đây! Nó đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, rất có khả năng chết ở ngoài rồi."

"Cái gì?" Cùng Dụ kinh hãi: "Cảnh Trình, cậu sao lại đi nguyên rủa con trai tôi?"

Bà ta nhào tới, muốn hỏi cho rõ ràng: "Chẳng lẽ cậu đã làm gì con trai tôi?"

Lệ Cảnh Trình không kiên nhẫn, một tay đẩy bà ta ra. Cùng Dụ ngã nhào xuống đất, bị đau liền rống to lên. Thẩm Tĩnh Mạn trong lòng run sợ, không

biết Lê Cảnh Trình đang bị làm sao.

"Cảnh Trình, anh nói rõ xem nào?" Lê Cảnh Vân lên tiếng lần nữa.

"Nó dùng SMX hại người, bây giờ đã bị báo ứng. Có người theo dõi cho đâm nó rồi, tám phần mười là chết."

"SMX gì? Cậu đừng ngậm máu phun người!"

Ánh mắt Thịnh Thư Lan đảo trên mặt đất. Sắc mặt Cung Dụ trắng bệch. Lê Cảnh Vân nghiêm nghị nhìn hai bà ta: "Cảnh Tầm đâu?"

"Cái này tôi không biết. Tôi hôm qua có gọi điện nhưng tắt máy."

Lê Cảnh Vân nhìn Lê Cảnh Trình, nói: "Anh đi theo tôi."

Hai người một trước một sau đi lên lầu. Vào phòng của Lê Cảnh Vân, ông liền mở miệng hỏi: "Cảnh Tầm đâu?"

"Ba, câu này không nên hỏi con."

"Anh đã làm gì nó?"

Lê Cảnh Trình đi tới trước giường: "SMX khó hạ như vậy không phải nhờ đằng sau có quan hệ với ba sao?"

"Tôi chỉ không muốn đem mạng của nó và tiền đồ gộp vào thôi."

"Cho nên mới liều mạng bảo vệ nó."

"Cảnh Trình, nó là em anh đấy!"

Lê Cảnh Trình cười nhạt: "Nếu nó xuất hiện trước mặt con, con sẽ lấy mạng nó!"

Lồng ngực Lê Cảnh Vân phập phồng: "Anh dám!"

"Ba thấy con có dám hay không?"

"Vô liêm sỉ!"

Khuôn mặt Lê Cảnh Trình vẫn không biểu lộ gì: "Nếu ba không giao nó ra đây thì con sẽ tự tìm. Tìm được nó rồi sẽ không để cho ba thấy mặt nó nữa."

Lê Cảnh Vân đưa tay đè ngực, không mở miệng được: "Rốt cuộc nó làm gì chọc giận gì tới anh?"

"Ba, có một số việc ba dính vào sẽ không tiện. Chuyện của thằng hai một khi bị phanh phui, đó sẽ là một tội lớn, không phải chỉ định một vài tội là

cho qua."

"Cũng bởi vì vậy tôi càng không thể để nó bị bắt."

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình hơi hướng phía sau giường lớn. Bọn họ đang ngủ nên lại bị đánh thức nên trên giường rất bừa bãi. Anh thấy trên gối đầu giường còn có vài sợi tóc của Lệ Cảnh Vân.

Lệ Cảnh Vân đi tới trước kệ sách uống thuốc, Lệ Cảnh Trình liền cầm lấy tóc cất đi.

"Cảnh Trình, Cảnh Tầm dù có sai lầm, tôi sẽ từ từ dạy lại nó nhưng không được lấy mạng nó, cứ cho nó nếm trải mấy hình phạt nặng thôi. Và lại, nó làm những chuyện kia cũng đâu uy hiếp gì đến lợi ích của anh. Anh nhắm một mắt mở một mắt cho qua có gì không được?"

Lệ Cảnh Trình nhắc chân lên đi ra ngoài. Lệ Cảnh Tầm tuy không uy hiếp tới lợi ích của anh, nhưng hằn dầy xéo tâm can của anh.

Đang đi xuống lầu dưới, Lệ Cảnh Trình đã bị Thẩm Tĩnh Mạn kéo lại:

"Cảnh Trình, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Đừng dọa mẹ!"

"Không có việc gì."

"Không có việc gì sao con lại như vậy?"

Thịnh Thư Lan ngồi trên ghế sa lon cũng đứng dậy. Ánh mắt anh nhìn lướt qua cô, Thịnh Thư Lan nhanh chóng mở miệng: "Em không có thấy cậu hai, lẽ nào anh ấy đã xảy ra chuyện?"

Lệ Cảnh Trình một chữ cũng không nói, để hai người ở đấy, bỏ đi.

Mới vừa ra khỏi nhà họ Lệ, điện thoại liền reo.

"Alo, anh Lệ! Theo lời dặn của anh, đã phân tích được mẫu máu tối hôm qua rồi ạ."

"Tôi cũng vừa lấy được một thứ. Anh chờ tôi một chút!"

"Vâng."

Lệ Cảnh Trình rút ra cái khăn giấy, để tóc của Lệ Cảnh Vân lên trên.

Sau khi đưa mẫu tóc cho người kia, Lệ Cảnh Trình liền trở về nhà.

Anh bước lên lầu, Vinh Thiển vẫn còn ngủ. Lệ Cảnh Trình nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường. Gạo Nếp đã ngủ dậy liền ào vào phòng, mở miệng ồn ào nói: "Ba ba, sao con lại ngủ ở phòng kia?"

Lệ Cảnh Trình thở dài, nhưng Vinh Thiển vẫn bị đánh thức.

Gạo Nếp nhào vào lòng Vinh Thiển: "Mẹ! Mẹ! Ôm ôm!"

Vinh Thiển giơ tay ôm chặt con gái. Cảm giác chân thực này, sau khi ngủ, ký ức lại hiện lên rõ ràng.

Chóp mũi cô chua xót, vành mắt ửng đỏ. Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm Gạo Nếp: "Nhanh đi đánh răng! Ba dẫn con xuống lầu ăn điểm tâm."

"Dạ được."

Gạo Nếp nói xong, xoay người đi vào phòng tắm.

Lệ Cảnh Trình kéo hai tay Vinh Thiển. Thấy băng cá nhân trên mu bàn tay anh, Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh: "Tay anh làm sao vậy?"

"Không cẩn thận bị xước."

Vinh Thiển co đầu gối lại. Trầm mặc cả một đêm, trước mặt con gái cô càng không thể khóc lớn được. Hai tay ôm chặt vai, cô cố gắng nhớ lại chuyện tối hôm qua: "Giọng nói của hã ta em không nghe rõ, nhưng hã biết rất rõ về chúng ta, biết được quan hệ của em và Hoắc Thiếu Huyền, việc lần đầu tiên em bị cưỡng bức hã cũng biết". Vinh Thiển nghẹn ngào: "Hã cũng biết SMX. Mục đích hã nhắm vào em là. . ."

Lệ Cảnh Trình che miệng cô: "Đừng suy nghĩ, cũng đừng nói nữa!"

Nước mắt Vinh Thiển rơi trên tay anh: "Có một số việc không như em muốn, em cũng chẳng muốn nó xảy ra. Lệ Cảnh Trình, anh nghe em nói! Em bị chiếc taxi kia chở tới đó. Lúc đó em bị hôn mê, khi tỉnh lại đã ở trong căn phòng đó. Em thử thăm dò xem hã có phải Lệ Cảnh Tầm hay không, nhưng hã không nói, cũng không có một tiếng động nào."

Vinh Thiển bóp cánh tay anh: "Hã còn nói, lúc đầu hã có kế hoạch cho em và Hoắc Thiếu Huyền.. muốn để Thiếu Huyền đụng vào em. Mục đích của hã là nhắm vào anh và em. Hã đụng vào em, đụng vào em. . . không phải bởi vì nguyên nhân khác, mà cố ý muốn làm bẩn em."

Lệ Cảnh Trình nhìn hai hàng nước mắt của cô. Rõ ràng, đau đớn cùng cực, thương tâm khó chịu, cô là người đau khổ nhất, nhưng biểu hiện bên ngoài của cô lại kiên cường hơn ai hết.

Vinh Thiển còn muốn nói nữa: "Lúc đầu em tưởng là Lệ Cảnh Tâm, nhưng hẳn đã muốn kết hôn với Thịnh Thư Lan, không có lý do để làm thế với em."

Lệ Cảnh Trình đưa tay đặt sau đầu cô, cẩn thận kéo cô lại trước mặt mình: "Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!"

Vinh Thiển nghĩ: chỉ mới vài câu, anh đã không chịu nổi sao?

Lệ Cảnh Trình trán tựa trán cùng cô: "Em muốn anh đau lòng đến chết sao?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 32 : Anh yêu em

Edit: Rika

Nước mắt Vinh Thiên tràn đầy vành mắt, cô bây giờ không muốn nghe bất cứ lời an ủi nào.

Cô nghĩ cuộc đời của cô vừa mới tìm được lại sự sống, nhưng một lần nữa, tình yêu đẹp của cô lại bị phá hủy. Cô chẳng nắm giữ được chút nào mà lần này lại bị hủy diệt. Vất vả lắm cô mới có được một gia đình hạnh phúc.

Lệ Cảnh Trình ôm cô vào trong ngực, cho cô gối đầu lên vai anh.

Gạo Nếp từ trong phòng tắm đi ra, thấy cảnh này liền nhanh chân chạy tới: "Ba! Mẹ! Ba mẹ làm sao vậy?"

Vinh Thiên nhắm hai mắt, dán chặt vào vai Lệ Cảnh Trình để áo sơ mi của anh thấm hết nước mắt mình, sau đó cô miễn cưỡng ngẩng đầu: "Không có gì. Mẹ và ba đang nói chuyện."

"Mẹ, hôm nay mình đi viện hải dương học nha, con muốn xem cá heo."

Lệ Cảnh Trình sờ sờ bàn tay con gái: "Hôm nay chúng ta sẽ không ra ngoài. Con với cô Tiên chơi trong sân thôi nhé?"

Gạo Nếp không cam lòng, còn định vò vĩnh, nhưng khi thấy đôi mắt Vinh Thiên, con bé lại im lặng.

Đúng là mẹ con tâm tư liên thông! Bé thấy mẹ có vẻ buồn, chẳng lẽ bé còn nháo loạn không ngoan sao.

"Được ạ!"

Lệ Cảnh Trình gọi người giúp việc dẫn Gạo Nếp đi chơi, trong nhà không ai được quấy rầy.

Vinh Thiên ngồi ở cạnh giường, Lệ Cảnh Trình chuẩn bị bữa trưa cho cô. Thế giới giữa hai người quá mức an tĩnh, an tĩnh quá làm cô bắt đầu suy nghĩ miên man.

Cô bất giác nhớ đến mấy năm trước, khi Hoắc Thiếu Huyền mang cô ra ngoài, trong lòng anh hẳn khó chịu hơn cô, càng khó mà chấp nhận.

Cũng có một quãng thời gian rất dài, Hoắc Thiếu Huyền không bao giờ đề cập đến chuyện cô bị cưỡng bức. Anh yêu cô, đây là điều không thể nghi ngờ; Vinh Thiển cũng nhờ vào tình cảm này mới từ từ đón nhận anh.

Nhưng chuyện giờ này giống như một tờ giấy trắng bị rạch một dao, hay bị ngón tay đâm một lỗ. Vết rách to như thế muốn sửa chữa cũng không được. Đó là một vết nhơ, không thể tiếp nhận được.

Lệ Cảnh Trình bây giờ có thể cùng cô, dần dần làm những đau xót trong cô tan biến, nhưng nó lại giống như cây gai đâm vào trong thịt, mỗi khi nhớ tới lại khiến cô đau nhức không thôi. Nơi đó bỗng nhiên trở thành cấm địa, không thể đụng, cũng không thể chạm vào.

Chỉ cần anh yêu cô, cô cũng không cần nhớ đến nó.

Huống chi anh là Lệ Cảnh Trình.

Anh trước kia đã từng gây ra chuyện này cho cô, làm tình yêu giữa cô và Hoắc Thiếu Huyền tan vỡ; nhưng hôm nay, loại chuyện này lại rơi xuống đầu anh.

Thật ra, kết quả cũng như nhau.

Xa nhau đã khó khăn như thế, cùng một chỗ lại càng khó hơn gấp bội.

Dần dần, khoảng cách sẽ càng lúc càng lớn; tình cảm tốt đẹp biến thành giày vò, ôm vào trong ngực thì đau khổ, mà vứt đi thì lại hối tiếc.

Nhà họ Lệ.

Thẩm Tĩnh Mạn cả ngày tâm trạng không yên. Cùng Khanh và Cũng Dụ cũng điên giống vậy. Phòng của Lệ Cảnh Tầm bị phá thành như thế, hai người còn không lợi dụng cơ hội mà làm to chuyện lên sao.

Lệ Cảnh Vân nhin không được nữa quát to: "Mau đi tìm thằng hai về đây! Xem coi có phải nó chết ở ngoài rồi không!"

Ông chủ gia đình đã nói như vậy, hai chị em họ Cùng lúc này mới ý thức được lời nói của Lệ Cảnh Trình không đơn giản chỉ để hù dọa các bà.

"Ông à, lẽ nào Cảnh Tầm thực sự xảy ra chuyện?"

"Cậu cả sao lại biết được? Có phải cậu cả làm không?"

Lệ Cảnh Vân đã tìm Lệ Cảnh Tâm khắp nơi. Ông bị phiền tới mức đau đầu: "Đi chỗ khác, để cho tôi được thanh tĩnh!"

Thịnh Thư Lan đi vào phòng khác. Nhìn thấy Thẩm Tinh Mạn đứng trước cửa sổ sát đất, cô liền bước tới bên cạnh: "Mẹ, đừng lo lắng! Không có chuyện gì đâu."

"Con xem bộ dạng của Cảnh Trình, mẹ sợ nó sẽ phát bệnh."

"Bệnh?" Về mặt Thịnh Thư Lan không thể giải thích được: "Cảnh Trình có bệnh gì cơ?"

Thẩm Tinh Mạn ý thức được mình đã nói sai, vội vàng lên tiếng: "Cảnh Trình từ trước đến nay không bao giờ nổi giận trước mặt người khác. Con xem hôm nay, trời còn chưa sáng, nó đã đến ồn ào. Không biết rốt cuộc là có chuyện gì nữa?"

"Mẹ, con có câu này không biết có nên nói hay không?"

"Cái gì?"

Thịnh Thư Lan thận trọng nhìn bà: "Cảnh Trình nói SMX gì đấy là của cậu hai. Là cái gì thì chúng ta đều đã rõ ràng. Anh ấy tức giận như vậy, nguyên nhân khẳng định có liên quan tới Vinh Thiển."

Thẩm Tinh Mạn suy nghĩ lời Thịnh Thư Lan nói, mắt tròn xoe, miệng mấp máy không nói nên lời: "Con, con ý nói Vinh Thiển có liên quan tới chuyện này?"

"Con chỉ đoán mò. Nhìn bộ dạng hôm nay của anh ấy, ít nhiều cũng liên quan tới cậu hai. Nói cách khác, anh ấy có thể động tay động chân gì đó."

"Lúc đó mẹ cũng thực sợ hãi. Cái thằng này!"

Ánh mắt Thịnh Thư Lan thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ. Qua lớp cửa sổ thủy tinh, cô đưa tay lên, lúc rút tay về, trên kính hình thành một dấu tay ẩm hơi nước.

"Chúng ta đều ở trong nhà họ Lệ, chuyện không thể liên quan tới chúng ta. Nếu đó là chuyện công ty lại càng không thể. Hơn nữa, Cảnh Trình chạy tới như vậy, chẳng lẽ Vinh Thiển lại không biết? Nhưng cô ấy lại không đi theo. Mẹ, con lo lắng! Lúc con xảy ra chuyện ở nơi kia, đêm nào cũng nằm

thấy ác mộng. Mẹ nói nếu như Vinh Thiến gặp phải chuyện không may, vậy phải làm sao?"

Thẩm Tĩnh Mạn càng nghe càng sợ, càng nghĩ càng thấy khả năng này cũng rất lớn.

"Không được. Mẹ phải đến một chuyến."

"Mẹ!" Thịnh Thư Lan kéo bà: "Mẹ xem bộ dạng của Cảnh Trình, lẽ nào còn có thể tới đó hỏi được sao? Loại chuyện này tốt nhất không được để cho ai biết."

Khuôn mặt Thẩm Tĩnh Mạn bình tĩnh: "Không được, mẹ lo lắng!"

"Mẹ!" Thịnh Thư Lan kéo bà: "Mẹ hãy nghe con nói! Hay là chúng ta mời một thầy tướng. Lệ Cảnh Trình đứng ra làm ăn, đã tách khỏi nhà họ Lệ. Chuyện quang trọng như thế ảnh hưởng rất nhiều đến tiền đồ. Thuận tiện, chúng ta đến xem Vinh Thiến luôn."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe lời này xong, liền nói: "Ý này hay! Thư Lan, nhờ có con! Mẹ đi liên hệ với thầy Bảo đây."

Cùng Dụ đứng lúc từ trên lầu đi xuống, thấy Thẩm Tĩnh Mạn đột nhiên rất tươi tắn, liền phản nộ nói: "Thư Lan, con ở đây làm cái gì?"

Thịnh Thư Lan nghe thấy, giật mình: "Mẹ!"

"Hôm nay Cảnh Tầm tung tích còn chưa rõ, cô còn có tâm tư ở đây nói chuyện phiếm với người khác. Con trai tôi là chồng chưa cưới của cô đấy! Đừng có làm loạn!"

Lúc Thẩm Tĩnh Mạn đi ngang qua Cùng Dụ, lạnh lùng thêm thêm một câu: "Đúng thế, mau mau mà đi tìm con đi. Không biết là chết ở xó xỉnh nào rồi. Em gái, chúng ta đều mệnh khổ, cả đời chỉ có một đứa con. Em nói nếu như chúng nó có mệnh hệ gì, nửa đời sau của chúng ta phải sống như thế nào?"

Cùng Dụ tức đến mặt lúc trắng lúc xanh, lồng ngực ứ chế, cũng chẳng còn tâm tư nào mà đấu khẩu cùng Thẩm Tĩnh Mạn.

Lúc Vinh Thiến xuống lầu, Lệ Cảnh Trình cũng đã chuẩn bị cơm nước xong.

Anh kỳ thực cũng không có tâm tư mà ăn uống, nhưng vẫn chuẩn bị vài món ngon. Đôi đũa trong tay Vinh Thiển gấp chẳng được mấy hạt cơm, Lệ Cảnh Trình liền gấp cho cô mấy món cô thích.

Vinh Thiển đưa vào trong miệng, sau đó khó khăn nuốt xuống. Quả thực cô ăn không vô.

Mười ngón tay của anh cũng đặt trên bàn, anh thật sự ăn không vô.

Lúc trước, anh gây ra sự đau khổ trên người cô. Lúc đó anh nghĩ cô là người giải thoát cho anh, thậm chí còn có tư tưởng thỏa mãn biến thái. Nếu như không phải sau này gặp lại nhau, cả đời này Lệ Cảnh Trình cũng chẳng nhớ tới buổi tối hôm đó. Cái ký ức kích thích cùng điên cuồng ấy, nếu như người đó không phải là Vinh Thiển, anh thậm chí ngay cả yêu, hay hổ thẹn, tự trách cũng chẳng có.

Lệ Thanh trình đột nhiên cảm giác được rõ rệt nhân quả báo ứng, câu này không phải lời nói suông.

Vinh Thiển lại ăn một miếng, lại không cách nào nuốt trôi được.

Cô đặt đũa xuống, hướng mắt lên nhìn anh: "Lệ Cảnh Trình."

"Có phải không đói không?"

"Công ty bận rộn, anh đi đi, em thực sự không có việc gì."

Lệ Cảnh Trình dựa sát người vào : "Công ty không có chuyện gì quan trọng, anh khó có dịp ở nhà với em."

"Em biết anh lo lắng cái gì, em chắc chắn sẽ không nghĩ quẩn trong lòng đâu."

Anh vẫn không đứng dậy, ánh mắt đưa xuống nhìn trên người Vinh Thiển :

"Anh không sợ em nghĩ quẩn trong lòng. Anh chỉ sợ em đè nén nó xuống. Thật sự không sao, anh cũng chẳng để ý lắm."

"Lệ Cảnh Trình, anh yêu em không?" Vinh Thiển bỗng dừng cắt lời anh.

Anh không chút do dự trả lời: "Yêu. Yêu rất nhiều."

"Nếu yêu, tại sao anh không quan tâm ? Chẳng lẽ em là người không quan trọng với anh?" Hai tay cô để đũa xuống. Mi mắt sụp xuống, bi thương từng

chút từng chút dâng lên: "Lệ Cảnh Trình, em đã nghe rất nhiều câu an ủi, nào là cũng không quan tâm... nhưng em chưa nghe lời nào là chân thật cả." Anh đi tới bên cạnh Vinh Thiển, thấy hai mắt cô đục ngầu. Sự phẫn nộ hoàn toàn bị anh đè nén trong lòng. Không tìm được cách phát tiết, anh đưa tay ôm cô vào trong ngực: "Vậy em chỉ cần nhớ kỹ một câu: mặc kệ em thế nào, anh cũng yêu em, nếu em muốn chạy, anh cũng sẽ chạy."

Vinh Thiển nhéo hông anh.

Đàn ông khi gặp phải tình huống này, thông thường sẽ có hai loại phản ứng: một là một cước đá văng, hai là làm bộ không để ý.

Không có loại thứ ba – loại thật sự không bận tâm.

Ăn cơm xong, Vinh Thiển lên lầu.

Lúc xế chiều, người giúp việc ôm Gạo Nếp cuống quít chạy tới.

"Cậu Lệ, cô chủ hình như bị sốt."

Lệ Cảnh Trình bật dậy, từ sofa đứng lên ôm lấy con gái. Sờ một cái, quả nhiên nóng hổi: "Sáng nay không phải vẫn bình thường sao?"

"Sáng nay vẫn bình thường, cũng không thấy uể oải gì cả. Có lẽ do phơi nắng nhiều. Tôi đoán chừng cô chủ bị lạnh rồi."

Lệ Cảnh Trình nghĩ tới đêm qua con bé nằm ngủ một mình trong phòng, cũng không có bảo mẫu để ý. Gạo Nếp từ trước đến nay tướng ngủ khá xấu, chắc chắn đã đạp chăn rồi. Trong lòng anh hoảng hốt, chuyện lớn như vậy mà anh lại không quan tâm tới con.

Gạo Nếp khó chịu xoay mình. Hơi thở nóng hổi phả vào cổ anh, hai con mắt đầy tơ máu, trán càng nóng hổi.

Bảo mẫu mang nhiệt kế tới. Sau một lát lấy ra xem, 39.0C. Đã bị sốt cao rồi.

Anh cũng không dám tùy tiện lấy thuốc cho Gạo Nếp uống. Hơn nữa vì cảm thấy áy náy, anh vội vàng ôm con gái đứng dậy: "Tôi đưa con bé đi bệnh viện."

Bảo mẫu đi theo sau. Lệ Cảnh Trình cũng không quay đầu lại: "Ở nhà làm đúng nhiệm vụ của mình: không được cho ai vào nhà, bất cứ là ai. Cũng

không được để cô chủ ra ngoài. Còn nữa..." Lệ Cảnh Trình đứng trước bệ thay giày: "Đừng nói cho cô ấy biết con bé bị bệnh."

"Vâng!"

Anh ôm Gạo Nếp đi. Gạo Nếp cũng nháo loạn âm ỉ như ngày thường, con bé yên tĩnh khác thường làm cho anh càng thêm lo.

Khi Thẩm Tĩnh Mạn và Thịnh Thư Lan tới, Lệ Cảnh Trình đã đi tới bệnh viện khá lâu.

Bảo vệ không mở cửa. Thẩm Tĩnh Mạn đương nhiên không buông tha, ở ngoài ồn ào một trận cho đến khi bảo mẫu đi ra.

"Bà chủ! Cô Thư Lan!"

"Nhanh mở cửa!"

"Cậu Lệ đã dặn. . ."

Thẩm Tĩnh Mạn gầm lên một tiếng: "Tôi là mẹ ruột của nó, nhà của nó chẳng lẽ tôi không được đi vào?"

"Không phải ạ, nhưng cậu Lệ đã nói bất cứ ai cũng không được vào nhà."

"Cô không muốn làm nữa phải không? Để tôi và Thư Lan bên ngoài, cô bảo Vinh Thiển xuống đây nói với tôi, xem nó có cho tôi vào không."

Bảo mẫu dù sao cũng chỉ là bảo mẫu, hơn nữa Thẩm Tĩnh Mạn lại có quan hệ ruột thịt với Lệ Cảnh Trình, chắc chắn không thể ngăn cản được.

Thanh Tĩnh Mạn cùng Thịnh Thư Lan và một người đàn ông trung niên đi vào trong.

Khi vào phòng khách, Thẩm Tĩnh Mạn đưa mắt nhìn xung quanh: "Vinh Thiển đâu?"

"Cô chủ trong người khó chịu, đang ở trên lầu nghỉ ngơi ạ."

"Vừa hay, mau gọi cô chủ xuống! Tôi có mời thầy tới, tiện bảo nó xuống đây."

Vinh Thiển thay xong đồ, đi xuống lầu dưới, thấy một người đàn ông mặc áo choàng dài, cầm vật gì đó đi đi lại lại trong phòng. Vinh Thiển xốc lại tinh thần, lên tiếng gọi: "Mẹ!"

Thịnh Thư Lan nhìn sắc mặt của Vinh Thiển, ngoài trừ hơi tái nhợt, có vẻ không có gì khác nữa.

Ánh mắt Thẩm Tĩnh Mạn cũng thấy cơ thể Vinh Thiển không tốt. Bà cứ để cho thầy tướng đi lại trong phòng: "Vinh Thiển, hôm nay không đến phòng đấu giá à?"

"Vâng, hôm nay con được nghỉ."

Thẩm Tĩnh Mạn đơn giản đi thẳng vào vấn đề: "Sáng nay Cảnh Trình đã về nhà một chuyến, ở trong phòng thẳng hai đập phá đồ đạc, con có biết chuyện gì xảy ra không?"

Vinh Thiển kinh ngạc: "Con không biết."

"Con là vợ nó, chẳng lẽ lại không biết?"

Cô lắc đầu.

Thẩm Tĩnh Mạn có chút thất vọng: "Mẹ thấy nó vào phòng thẳng hai phá đồ, có vẻ rất sốt ruột."

Vinh Thiển đưa mắt nhìn về phía Thịnh Thư Lan: "VẬY, cậu hai không có nhà sao?"

"Không có. Từ hôm qua đã không thấy bóng dáng của nó, trong nhà cũng đang điên lên."

"Thư Lan, hai người sắp kết hôn, chẳng lẽ cô cũng không biết sao?"

Thịnh Thư Lan lắc đầu: "Anh ấy làm cái gì, chưa bao giờ nói với tôi. Nếu như tôi biết, tôi cũng sẽ không giấu giếm."

Thẩm Tĩnh Mạn thở dài. Thịnh Thư Lan đưa mắt nhìn cô: "Thiển Thiển, cô không sao chứ? Sắc mặt cô có vẻ không tốt."

Vinh Thiển sờ sờ mặt mình: "Không có việc gì. Nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi."

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Lệ Cảnh Trình, trong lòng không nén được bất an.

Thầy tướng coi phong thủy xong, Thẩm Tĩnh Mạn đứng dậy: "Thế nào?"

"Phong thủy cực tốt, có lợi cho việc chiêu tài. Ánh nắng đầy đủ sung túc, cũng có thể đảm bảo nhà họ Lệ con cháu đầy đàn."

Thẩm Tinh Mạn nghe xong những lời này: "Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!"

"Nhưng mà. . ."

"Nhưng mà cái gì?" Tim Thẩm Tinh Mạn lần thứ hai bị treo lên.

Thầy tướng nhìn về phía Vinh Thiển: "Cô Vinh sắc mặt trắng bệch, giữa ấn đường mở rộng, sợ rằng sẽ gặp tai họa."

Vinh Thiển dựa vào sô pha, hoàn toàn không tin những lời này. Thẩm Tinh Mạn nhìn cô, không chắc chắn. Sắc mặt bà tái mét như tờ giấy, vừa nhìn cô vừa nói: "Thầy Bảo, vậy phiền thầy tính toán thử xem."

"Được." Thầy Bảo ngồi ở sô pha: "Ngày sinh tháng đẻ đều đã đưa cho tôi, tôi xem một quẻ xem sao."

Vinh Thiển không ngờ Thẩm Tinh Mạn lại mê tín như thế, ngay cả Thịnh Thư Lan cũng tin.

Thầy Bảo đem một bộ bài và một thanh kiếm dài đặt lên bàn trà. Ông ta bấm ngón tay tính toán, miệng lầm bẩm: "Cô Vinh có phúc tướng, gia cảnh giàu có, tương lai cũng đại phú đại quý, nhưng khi còn nhỏ đã để tang mẹ, cũng làm phúc khí này giảm đi không ít. Thế nhưng, sau đó bất kể là ở gia đình nhà chồng hay ở nhà mẹ đẻ, sự nghiệp phát triển vô cùng thuận lợi, từng bước nâng cao."

Thẩm Tinh Mạn kích động vỗ vào lưng Thịnh Thư Lan, như thể có vô số núi vàng đang được đặt trước mặt bà.

Vinh Thiển một chút cũng nghe không vào. Cô không còn mẹ, điều này tám chín phần là Thẩm Tinh Mạn đã tiết lộ cho ông ta.

Thầy Bảo tiếp tục bấm đốt ngón tay: "Nhưng vận mệnh của cô tương đối bấp bênh. Kiếp trước cô chủ là một gốc hoa đào mọc trên vách đá. Đẹp thì có đẹp, nhưng cũng không có ai có thể nhìn thấy và thương thức."

Mặt Vinh Thiển càng lạnh. Ông ta càng nói càng thấy khó tin.

"Nhưng hôm nay, hương vị hoa đào trên người cô vẫn chưa tan hết, dễ trâu hoa ghẹo nguyệt. Cô và cậu Lê đương nhiên là tuyệt phối, là một đôi do trời đất tạo nên, đó là mơ ước của rất nhiều người, về điểm ấy, cô Vinh cần phải nhớ thật kỹ."

Vinh Thiễn nghĩ thầm, chuyện này ông ta biên đạo rất hay, nhưng suy nghĩ lại, có vẻ có không ít người có ý nhằm vào cô.

"Cô Vinh sẽ xảy ra hai đại kiếp nạn, mỗi kiếp nạn đều giống nhau." Thầy Bảo nói xong, ngón tay lại bấm, một lát sau tiếp tục nói: "Kiếp nạn đầu tiên, xảy ra lúc cô ở tuổi vị thành viên, một nhánh hoa đào bị giày vò. Kiếp nạn thứ hai. . ."

Đôi mắt đang vô thần của cô chợt trợn tròn, hít thở trở nên khó khăn.

Thầy Bảo mới vừa rồi xem phong thủy, đều cho kéo rèm lên hết.

Lệ Cảnh Trình đã ôm Gạo Nếp về. Bảo mẫu ở cửa đón anh, vẻ mặt lo lắng:

"Cậu Lệ, bà chủ và cô Thư Lan, cùng một người tự xưng là thầy tướng đang ở đây."

Lệ Cảnh Trình đưa con gái cho bảo mẫu: "Con bé đang ngủ, đừng quấy rầy nó."

"Vâng!"

Anh đi vào, không phát ra một tiếng động.

Thầy Bảo đang tiếp tục nói: "Ôi, không tốt rồi! Tôi hẳn phải sớm nhắc nhở cô Vinh mới đúng."

Thẩm Tĩnh Mạn gấp đến độ không chờ được: "Sao vậy?"

"Kiếp nạn thứ hai..." Ánh mắt thầy Bảo như một tia sáng bắn về phía Vinh Thiễn: "Đã phát sinh vào tối hôm qua."

Vinh Thiễn ngồi trên ghế, tay muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng lại phát hiện không có gì để nắm cả. Cả người cô giống như đang phiêu du bồng bềnh, trôi dạt trong biển rộng mênh mông, ngay cả một cọng rơm cứu mạng cũng không có.

Lệ Cảnh Trình nhìn thấy Vinh Thiễn đang sợ hãi, nhìn thấy cô đứng ngồi không yên, miệng không nói gì. Hình ảnh đó đập vào mắt anh, chạm trúng chỗ đau đớn nhất.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thầy Bảo nói: "Nghe thầy nói là hai kiếp nạn như nhau, chẳng lẽ...?"

"Xảy ra giống nhau." Thầy Bảo tựa hồ muốn nói lại thôi: "Cũng có thể người thì khác nhau."

Bước chân của Lệ Cảnh Trình cũng đã bước vào.

Hai tay Vinh Thiển đặt trên đầu gối nắm chặt lại. Mười ngón tay đâm vào lòng bàn tay đau đớn. Đôi tay nhỏ bé của cô chẳng có bao nhiêu thịt, móng tay đâm vào như thể đâm vào cả xương tủy.

Thẩm Tĩnh Mạn giật mình nhảy dựng lên: "Thầy nói cái gì?"

Hai tai của Vinh Thiển ong ong, cô liều mạng nuốt xuống dòng nước mắt ấm nóng. Thịnh Thư Lan kéo tay Thẩm Tĩnh Mạn: "Mẹ, đừng nóng vội! Nghe thầy nói cho xong đã!"

Vinh Thiển muốn mở miệng. Cô muốn hỏi một câu. Nhưng hỏi gì đây? Còn cái gì cần cô phải nói đây?

Chuyện hôm qua còn chưa tiêu tán, cô khó chịu, cắn chặt răng.

Trong lúc mơ hồ, hình như cô nghe được tiếng bước chân quen thuộc. Cô không cần nhìn, chỉ nghe thôi cũng cảm thấy rất an tâm.

Lệ Cảnh Trình bước tới bàn trà, ánh mắt lạnh vô cùng, lạnh lẽo hung ác nhìn ba người: "Ai cho các người vào nhà?"

Thẩm Tĩnh Mạn kích động không thôi, chỉ vào Vinh Thiển phía đối diện: "Cảnh Trình, có đúng Vinh Thiển bị. . ."

Ánh mắt anh đảo qua bàn trà. Anh cầm lấy chuôi kiếm gỗ đào rồi đột nhiên giơ chân lên đạp vào đồng bài. Thầy Bảo sợ run người.

Lệ Cảnh Trình cầm đồ lên ném vào mặt ông ta: "Dựa vào mấy lá bài với khúc gỗ mục này mà nói bậy nói bạ, ông có tin tôi cắt miệng ông không?"

Thẩm Tĩnh Mạn xem không được xua tay: "Thầy Bảo rất có danh tiếng. Cảnh Trình, con đừng có xúc phạm ông ấy!"

Lệ Cảnh Trình cầm cái hương án trên bàn lên, đột nhiên đi tới gần trước mặt thầy Bảo: "Ông biết bảm độn bói toán phải không? Ông tự bói ình một quẻ, tiếp theo ông sẽ xảy ra chuyện gì?"

Thầy Bảo giơ tay lên che chắn: "Cậu muốn làm gì?"

"Tôi cho ông thời gian bói."

"Tôi nói toàn bộ đều là sự thật. Cô Vinh thực sự trước kia là một cây đào, thực sự trêu hoa ghẹo nguyệt."

Bàn tay Lê Cảnh Trình bóp lấy cằm ông ta, cạy khớp hàm ông ra, sau đó dùng sức nhét cái hương án vào miệng ông ta.

Thầy Bảo vung hai tay giãy dụa. Thẩm Tĩnh Mạn ở bên cạnh kéo tay anh: "Cảnh Trình, mau buông tay! Con làm thế là bất kính đó!"

"Tránh ra!" Lê Cảnh Trình vung tay, nện một đấm vào hương án.

Tiếng người đàn ông kêu lên thảm thiết, hàm răng bị tách đôi, nơi khoe miệng có máu chảy ra.

Thịnh Thư Lan sợ đến nỗi bịt tai lại. Vinh Thiển cũng bị giật mình.

Lê Cảnh Trình nắm cổ áo ông ta nói: "Cút."

Thầy Bảo nào dám ở lại, ù té chạy ra ngoài.

Thẩm Tĩnh Mạn trong lòng còn sợ hãi, trước giờ bà chưa bao giờ phát hiện ra con trai bà lại bạo lực thế này?

Thịnh Thư Lan khó khăn đứng dậy: "Mẹ, chúng ta... chúng ta cũng đi thôi."

Ánh mắt Lê Cảnh Trình lạnh lẽo quét về phía Thẩm Tĩnh Mạn: "Đưa hẳn tới là chủ ý của ai?"

Thịnh Thư Lan khó khăn nuốt nuốt nước miếng. Thẩm Tĩnh Mạn nhìn mặt anh, cũng có chút sợ hãi.

"Mẹ chỉ muốn ông ấy xem phong thủy một chút, không có ý gì khác."

"Là chủ ý của ai?"

Thịnh Thư Lan ở bên không dám mở miệng. Thẩm Tĩnh Mạn cũng giả bộ như câm điếc.

Lê Cảnh Trình đi về phía trước. Anh đi tới trước mặt Thịnh Thư Lan, kéo cổ áo cô, để cô nhìn thẳng vào anh: "Tôi đã nói rồi. Vinh Thiển ở đâu thì cô không được đến đó!"

"Em.. em đi cùng mẹ." Thịnh Thư Lan bị anh kéo nhón chân lên.

"Cảnh Trình, anh đừng như thế! Em sợ lắm!"

Lồng ngực Vinh Thiện bế tắc khó chịu, cô đưa tay vỗ vỗ ngực: "Cảnh Trình, em muốn ngủ một lát."

Lệ Cảnh Trình vung tay xô Thịnh Thư Lan ra. Vừa lúc bảo mẫu đi tới, anh liền nói: "Đi ra hết đi! Tôi bây giờ không muốn nhìn thấy ai hết!"

"Con..." Thẩm Tĩnh Mạn định tiến tới, Thịnh Thư Lan thấy thế liền đưa tay kéo bà lại: "Mẹ, hay là chúng ta về trước đi!"

Bảo mẫu thấy bầu không khí không ổn, cũng vội nói: "Đúng đấy bà chủ, hai người về trước đi."

Vinh Thiện nhìn bọn họ ra khỏi phòng khách. Nửa người trên của cô vô lực dựa vào ghế sofa, Lệ Cảnh Trình vội ngồi xuống cạnh cô.

Vinh Thiện đưa hai tay ôm mặt. Sau một lúc lâu mới có tiếng khóc khe khẽ truyền ra.

Lệ Cảnh Trình ôm cô vào trong lòng. Mười ngón tay cô kéo cổ anh: "Em một mình vẫn có thể chịu đựng được, cũng có thể từ từ không nghĩ đến nó nữa. Em định dẫn mọi nỗi đau đớn nhất xuống ở đáy lòng, nhưng thế không đúng sao? Lệ Cảnh Trình, em không chịu nổi cảnh tượng hết lần này đến lần khác bị người ta vô tình hay cố ý nhắc tới. Sợ bọn họ vỗ vào vai em mà nói này nói nọ, nói em phải dũng cảm đối mặt... những lời này là những lời em không muốn nghe nhất! Em không kiên cường, cũng không muốn giả vờ, cũng không ép được mình. . ."

Anh ôm chặt cô vào lòng. Hai tay anh siết chặt như muốn đem cô sát nhập vào trong người anh.

Nếu như có thể, anh rất muốn thu nhỏ cô lại rồi bỏ vào trong ngực, mỗi giây mỗi phút, mỗi phân mỗi tắc đều không rời xa nhau. Có như thế, anh mới có thể ngăn chặn được những lời thương tổn của bên ngoài đối với cô.

"Lệ Cảnh Trình, cửa ải này khó quá, em thật sự không vượt qua được."

Vinh Thiện đau đớn khóc thành tiếng. Cô đau liệt một ngày đêm, giờ lại để cho người ta nói thế này.

Cô sợ những ngày sau sẽ thế, cho dù là nghe thấy một tiếng khóc trong ti vi, cô thật sự sẽ không chịu nổi.

Cái cảm giác bị người khác xâm phạm và sụp đổ, làm sao cô có thể hoàn toàn xóa bỏ đây?

"Em cứ bình tĩnh mà ở đây, anh sẽ không cho bất cứ ai tới gần nơi này. Ngôi nhà này chỉ thuộc về riêng chúng ta, anh đảm bảo!"

Vinh Thiển lắc đầu, nước mắt thấm ướt vào trong áo anh.

"Nhưng trong lòng em không thể. Lòng em nếu như đủ cứng rắn, người khác nói gì cũng sẽ mặc kệ."

Vinh Thiển há miệng, cắn nhẹ vào ngực anh.

"Em cứ cắn đi. Cắn mạnh vào !"

Vinh Thiển từ từ tăng thêm lực. Cô cho rằng mình rất kiên cường, nhưng trên thực tế cô lại không chịu nổi một đòn.

Bàn tay anh khẽ vuốt mái tóc cô. Lực của cô rất lớn, anh cũng rất đau, nhưng đau đớn đó cũng không bằng một phần vạn sự khó chịu trong lồng ngực.

Nếu như đau đớn trên người anh có thể đau được thay cho cô, anh cũng nguyện ý để mình đau đớn.

Vinh Thiển ngây ngốc ở trong lòng anh: "Em đã thế này.. Lệ Cảnh Trình, anh còn yêu em làm gì?"

"Câu hỏi này anh đã suy nghĩ từ lâu rồi. Sau khi em dẫn theo Tụng Tụng quay về Nam Thịnh, trực giác của anh bảo rằng, đứa bé kia chính là con của anh. Sau đó khi phát hiện ra không phải, anh mặc dù trong cơn tức giận muốn đính hôn với Thịnh Thư Lan nhưng anh cũng đã tự hỏi bản thân mình có thể hết yêu em không? Rồi anh cũng tìm ra đáp án. Anh mặc kệ em và người đàn ông khác đã có con với nhau. Anh vẫn tình nguyện yêu em. Như vậy, trước đây anh đã chấp nhận thế rồi, bây giờ chẳng lẽ không thể tiếp nhận được chuyện này sao?"

Ngực anh đã bị thấm ướt, anh thấy đôi mắt đen của cô đầy bất an.

"Đừng nghĩ nữa!"

Vinh Thiển gật đầu. Lệ Cảnh Trình biết khả năng không nghĩ nữa là rất nhỏ. Anh hôn lên đỉnh đầu cô: "Anh yêu em."

Vinh Thiện giơ hai tay ra, ôm chặt lấy anh.

Cô thực sự sợ. Hơn nữa, cảm giác sợ hãi này, cô căn bản không thể nói cho Lê Cảnh Trình biết được.

Bởi vì chuyện nó đã xảy ra, gần như cô đang lặp lại quỹ đạo giống như mấy năm trước, cô không có cách nào không nghĩ đến nó.

Lần đầu tiên cô gặp chuyện không may, Hoắc Thiếu Huyền cũng ôm cô thế này, cũng nói với cô là anh yêu cô.

Anh cũng nói anh không quan tâm, nói cô đừng suy nghĩ nhiều.

Anh còn nói : Thiện tiểu nhị, anh sẽ cưới em. Anh yêu em, muốn em.

Vinh Thiện dùng sức ôm anh thêm nữa. Cô không biết mình còn có tự tin nữa không.

Lát sau, phần nộ qua đi. Cô không biết trong lòng Lê Cảnh Trình nghĩ gì.

Tình cảm của bọn họ không sâu đậm như cô với Thiếu Huyền lúc trước ; như thế, khi sóng gió ập tới, Vinh Thiện có cái gì để níu kéo?

Đến lúc đó, tình cảm tan vỡ, cô liệu có khả năng tiếp nhận được không?

Vinh Thiện giơ hai tay ôm chặt lấy cổ anh, giấu tiếng khóc nơi cổ họng. Cô cố gắng kiềm chế bản thân. Lê Cảnh Trình hôn mặt cô, muốn truyền cho cô một chút ấm áp.

Buổi tối, Vinh Thiện hầu như không ăn gì.

Chuyện Gạo Nếp bị bệnh Lê Cảnh Trình cũng đã nói cho cô biết. Anh giao con gái cho bảo mẫu chăm sóc. Uống thuốc hạ sốt xong, con bé cũng đã ngủ.

Lê Cảnh Trình đi lên lầu. Thấy cô đã ngủ, lúc này anh mới mặc áo vào, đi ra ngoài.

Bên ngoài Đông Uyển.

Thịnh Thư Lan không hề nghĩ rằng anh sẽ đến tìm cô.

Cô thay quần áo đi ra ngoài. Xa xa cô nhìn thấy bóng dáng của Lê Cảnh Trình. Thịnh Thư Lan mặc dù với chuyện chiều nay rất sợ hãi, nhưng cô thực sự không muốn bỏ qua cơ hội này.

Cô đi tới bãi cỏ phía trước. Lệ Cảnh Trình mở cửa sổ xe xuống : "Lên xe đi !"

Thịnh Thư Lan ngồi vào ghế lái phụ. Anh khởi động xe. Cô không khỏi nghi hoặc nhìn anh : "Cảnh Trình, anh tìm em có chuyện gì không?"

"Anh đưa em tới một nơi."

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt Lệ Cảnh Trình. Cô nín chặt góc áo, trên khuôn mặt anh sớm đã tan đi sự tức giận ban chiều.

"Chuyện hồi chiều không phải là cố ý. Anh cũng biết, nhà mình rất tin thầy Bảo. Thực sự chỉ mời ông ấy đến xem phong thủy."

"Em biết từ trước tới giờ anh không tin chuyện này."

Thịnh Thư Lan ngồi gọn gàng bên ghế lái phụ, cô gật đầu : "Vâng, cũng không biết thầy Bảo tính thế nào lại nói kiếp trước của Vinh Thiện là một cây đào".

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn cô, trong mắt mang theo một ý cười nhạt: "Nếu như anh vụt tiền trước mặt ông ta, em có tin ông ta sẽ nói kiếp trước nữa của Vinh Thiện là Võ Tắc Thiên không ?"

Thịnh Thư Lan nghe vậy không dám lên tiếng.

Xe chạy nhanh về phía trước. Thịnh Thư Lan đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cảnh Trình, anh có còn nhớ không ? Con đường này trước đây chúng ta thường đi qua, anh còn đưa em đi hóng gió."

Lệ Cảnh Trình chuyên chú nhìn phía trước, lái xe.

Thịnh Thư Lan tựa như đang nhớ lại những hồi ức tốt đẹp: " Mấy năm trước, anh cũng ở trước cửa chờ em, cho em đi ra ngoài ngắm cảnh. Khi đó thật hạnh phúc !"

Cô hoàn toàn đắm chìm vào trong đó: "Cảnh Trình, cách đó không xa còn có một quán ăn nhỏ, anh còn nhớ không?"

"Nhớ." Lệ Cảnh Trình nói một từ . "Anh đang đưa em tới một nơi trước đây chúng ta thường tới."

Thịnh Thư Lan nghe anh nói như thế, tim không khỏi nhảy nhót, ánh mắt cũng chuyển sang hưng phấn.

Lệ Cảnh Trình lái xe thẳng tới công viên trò chơi.

Thịnh Thư Lan đẩy cửa xe ra, trên mặt không giấu được sự vui vẻ. Cô nhảy người lên: "Sao em không nhớ trước đây mình đã từng tới nơi này?"

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng nhếch miệng: "Đêm nay tùy em vui chơi, chỉ có hai chúng ta."

Cô vui vẻ, vội vàng đi theo Lệ Cảnh Trình đi vào.

Đi qua một loạt kiến trúc Châu Âu, những cột trụ hình tròn cao dài kiểu La Mã. Giữa sườn núi có một ngọn đèn lóa mắt, vòi nước phun bắn lên ước chừng cao vài thước. Thịnh Thư Lan nhìn quanh, cảm thấy mình như trở về tuổi thơ. Lệ Cảnh Trình nhắc chân lên bước về phía trước. Cô không kịp thưởng thức khung cảnh đẹp đẽ, kchỉ có thể đuổi theo anh.

Thấy vòng xoay ngựa gỗ, cô rất muốn chơi, nhưng nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đã ngồi lên xe thăm quan, cô liền đi qua.

Họ tới bên bãi biển nhân tạo, diện tích cũng không lớn, xung quanh còn có cát vàng.

Lệ Cảnh Trình đẩy hàng rào đi vào, nhìn khu trò chơi trước mặt.

Trò cối xoay gió siêu tốc.

Thịnh Thư Lan nuốt nước miếng: "Cảnh Trình, anh muốn chơi sao?"

Anh tựa như rất thích cảm giác kích thích kiểu này, còn cô chưa bao giờ dám chơi.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô. Cô không khỏi sợ hãi, lùi về sau: "Em không chơi. Em sợ !"

"Gan em bé thế ! Có gì phải sợ? Anh chơi cùng em."

Thịnh Thư Lan muốn lùi lại. Lệ Cảnh Trình kéo cô, anh ấn mạnh cô vào ghế ngồi, cài dây an toàn, sau đó đóng cửa lại.

Cô kéo tay Lệ Cảnh Trình : "Cảnh Trình, anh ngồi với em."

Anh đi tới cạnh cô, đưa tay vỗ vỗ ghế: "Em có biết điểm cao nhất của nó là bao nhiêu không?"

"Em.. em không biết."

"VẬY em có biết trò chơi này kích thích ở chỗ nào không?"

Thịnh Thư Lan sợ như muốn khóc lên: "Không biết. Cảnh Trình, thả em ra, em không muốn chơi trò này."

"Thật ra cũng không thể coi là đáng sợ. Cho người mình xoay tròn ba trăm sáu mươi độ. Trong khoảnh khắc sẽ cảm giác như mình sắp chết. Em cứ nhắm mắt lại là được."

Thịnh Thư Lan níu chặt cánh tay Lê Cảnh Trình: "Em không chơi ! Không !"

"Thư Lan, anh hỏi em một vấn đề, em nói thật nhé ?"

"Được, được, anh hỏi đi."

"Thằng hai ở đâu?"

Thịnh Thư Lan ngẩn ra: "Em thực sự không biết. Anh ấy sau khi đi ra ngoài thì không thấy về. Không phải anh tới nhà cũng không tìm được anh ấy sao?"

"Em là vợ chưa cưới của nó, lẽ nào nhất cử nhất động của nó em lại không biết?"

"Cảnh Trình, em thực sự không biết. Thường ngày anh ấy cũng không nói với em. Hãy tin em !"

Lê Cảnh Trình vỗ vỗ vai Thịnh Thư Lan.

Anh lui về sau hai bước, cầm lấy bộ đàm bên cạnh nói chuyện.

Cối xoay gió từ từ đi lên. Thịnh Thư Lan cảm thấy chân mình rời khỏi mặt đất, hoảng sợ mở to hai mắt: "Cảnh Trình, em bị bệnh sợ độ cao, anh thả em xuống được không?"

Ghế dưới thân rung rinh. Tốc độ càng lúc càng nhanh. Hai đùi của Thịnh Thư Lan đơng đưa trong không trung. Cô sợ phải nhắm mắt lại, nhưng đã ở trên này, có nhắm mắt căn bản cũng chẳng có tác dụng gì.

Trong không trung, hô hấp của cô như bị tắc nghẽn, trái tim dường như ngừng đập. Cối xoay gió đã nâng đến độ cao nhất. Thịnh Thư Lan không khỏi trợn mắt, xa xa nhìn thấy nhà cửa nhỏ xíu dưới chân. Cô ức chế nhưng không thể kêu thành tiếng được, hoàn toàn không còn phản ứng. Ghế ngồi

lại tung bay rung lắc dữ dội. Cả người cô như bị trọng lực hút xuống bằng một lực cực mạnh, dù có dây an toàn giữ lại, nhưng cảm giác sợ hãi này là cảm giác rõ rệt nhất cả đời Thịnh Thư Lan.

Nước mắt cô tràn cả ra ngoài. Cô khàn giọng kêu: "Cứu! Cứu em với, Cảnh Trình!"

Lệ Cảnh Trình cầm lấy bộ đàm nói tiếp: "Anh hỏi em một lần nữa: thằng hai ở đâu?"

"Em thực sự không biết. Em không lừa anh. Aaaa___ thả em xuống! Em không muốn chết!"

Đây cũng không phải là một con thoi đóng đũa, Thịnh Thư Lan bị rung lắc toàn thân. Cô mở mắt ra, nhìn người mình như sắp va phải cái cây, cô sợ đến cắn chặt răng, lại từ độ cao hơn mười mét rơi thẳng xuống.

Trái tim trong nháy mắt ngừng đập, cảm giác khó chịu mãnh liệt xông lên, cô xé giọng cầu cứu: "Cảnh Trình!"

"Đừng tưởng rằng như thế là tôi có thể tin cô. Cô là người của thằng hai, không có khả năng chuyển của nó cô lại không biết. Thư Lan, chúng ta đều từ trong ngôi nhà đó mà ra, cô muốn nói cô là người đơn thuần sao?"

Thịnh Thư Lan tắc nghẹn, nói không nên lời.

Sau một vòng, người cô chầm chậm đi xuống đất. Khi hai chân cô chạm đất, hai tay buông thõng hai bên. Lệ Cảnh Trình bước tới: "Còn không chịu nói sao?"

Khuôn mặt nhỏ của Thịnh Thư tái nhợt, bàn tay cầm chặt cổ tay Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình, chúng ta là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, em có nói dối hay không chẳng lẽ anh không biết?"

"Thanh mai trúc mã thì sao? Có đôi khi càng là người bên cạnh thì càng không nhìn thấu được. Thư Lan, tôi đối với cô cũng đã bỏ qua khá nhiều, cũng không muốn làm tan vỡ tình cảm của chúng ta. . . nhưng cô làm tôi khá thất vọng."

Thịnh Thư Lan nghe vậy, không khỏi cười ra tiếng: "Muốn xóa được đâu có dễ vậy chứ."

"SMX là thằng hai mở. Cô đừng nói với tôi là cô không tin. Trong đó hoạt động thế nào chính cô cũng biết. Tôi khuyên cô sớm thành thật nói đi."

"Có cho em quyền lựa chọn sao? Nếu em không lấy anh ấy, ba sẽ ép anh cưới em, anh có chịu không?"

Đối mặt với chất vấn của Thịnh Thư Lan, Lê Cảnh Trình chỉ nhếch miệng cười: "Nói như vậy, tất cả đều vì muốn tốt cho tôi?"

Nước mắt rơi trên mặt cô. Cô vốn là vì lo cho anh, nhưng trong mắt anh cô chẳng qua chỉ là muốn cưới anh mà thôi.

"Chuyện tối hôm qua cô có biết không?"

"Tối hôm qua có chuyện gì?"

Lê Cảnh Trình giúp cô tháo dây an toàn ra, xô mạnh không cho cô bước xuống: "Thằng hai đối với cô cũng chỉ có thế. Cô kêu sợ hãi như vậy còn nó trốn ở đâu, hay chết thật rồi?"

"Cảnh Trình, chúng ta có gì thì nói chuyện, được không? Em rất sợ. Em thực sự khó chịu. Thả em xuống dưới đi mà !"

Lê Cảnh Trình lui về sau, nhìn cối xoay gió siêu tốc nâng lên.

Đã nếm qua loại sợ hãi này, Thịnh Thư Lan cả đời không muốn nếm lại lần nữa.

Cô lắc đầu: "Không ! Không!"

Âm thanh sợ hãi vang vọng trong không trung. Đủ mọi ánh sáng hắt vào gương mặt tà mị tuần lãng của Lê Cảnh Trình. Thịnh Thư Lan cảm giác cả người mình như bay ra ngoài. Cô không còn cài dây an toàn, cô thực sự sợ hãi. Giọng nói hoàn toàn tắc nghẹn, không kêu được câu nào, tiếng thét ngưng đọng trong lòng. Đến một độ cao sau đó lại bị rơi xuống, cô cảm giác mình lại phải chết.

Mặt đất cách càng lúc càng gần, thật giống như đứng ở tòa nhà cao hơn mười tầng mà nhảy xuống.

Thân thể bị va đập mạnh. Cối xoay gió đột nhiên dừng lại khi còn cách mặt đất khoảng một mét. Thịnh Thư Lan nghe được tiếng 'răng rắc', cả người cô như rơi ra khỏi ghế, ngã nhào xuống đất.

Lệ Cảnh Trình bước tới, người Thịnh Thư Lan sợ hãi đến co quắp, thân thể run bật.

Anh ngồi xổm xuống. Từ trong miệng Thịnh Thư Lan vang ra vài tiếng rờ rạc: "Em.. em thực sự không biết Cảnh Tầm ở đâu."

"Không biết. Không biết sao?" Lệ Cảnh Trình nhìn bộ dáng của cô, thực sự là đang sợ hãi, ngay cả sức lực ngồi dậy cũng không có. "Nhưng cô phải nhớ kỹ: tôi và Vinh Thiển đã rời khỏi nhà họ Lệ, chúng tôi cần cuộc sống yên bình. Thư lan, đừng cho là tôi không biết thầy Bảo kia là do ai khởi xướng mời tới."

"Cảnh Trình, anh hiểu lầm rồi, thật không phải em."

"Trong ba năm Vinh Thiển không ở đây, tôi vẫn nhớ lòng tốt của cô nên mới dung túng cho cô; nhưng tôi cần phải nói cho cô biết một câu: 'Một vừa hai phải'."

Lòng bàn tay Thịnh Thư Lan bị trầy rách da. Lệ Cảnh Trình đè đầu vai cô lại: "Thầy tướng kia còn nói, kiếp nạn thứ hai của Vinh Thiển xảy ra vào tối hôm qua. Cô còn dám nói là cô không biết thằng hai ở đâu?"

Cô xiết chặt hai tay: "Thầy Bảo nhìn thấy được là do bản lĩnh của thầy ấy. . ."

"Nhờ cô nói với thằng hai: đừng để cho tôi tìm được nó! Rơi vào tay tôi, tôi sẽ không cho nó chết tử tế đâu."

Hai vai Thịnh Thư Lan run rẩy. Lệ Cảnh Trình đứng dậy, ánh mắt u tối lướt qua cô.

Thịnh Thư Lan thấy Lệ Cảnh Trình bỏ đi, bóng lưng hiu quạnh mà quyết tuyệt.

Nước mắt cô rơi xuống mặt đất lạnh băng: "Cảnh Trình! Đừng bỏ em lại! Cho em theo với!"

Thịnh Thư Lan khó khăn ngồi dậy, chỉ thấy bóng dáng của anh rất mờ nhạt.

Lệ Cảnh Trình lái xe về đến nhà. Biệt thự lớn như vậy chìm trong bóng đêm tĩnh lặng cùng bi thương.

Anh đi lên lầu, thấy Vinh Thiên vẫn còn ngủ. Anh rón rén đi tới bên giường, đưa tay xoa mặt cô. Anh ngắm nhìn cô như đang ngắm một bức tranh. Bóng của anh in lên tường.

Tay còn lại từ từ siết thành nắm đấm. Anh cũng là người, trái tim cũng là máu thịt, từng dao từng dao cắt xuống, làm sao lại không đau chứ?

Anh hỏi mình có yêu Vinh Thiên không? Chắc chắn là anh rất yêu.

Yêu thì nhất định phải chấp nhận tất cả.

Ngực Lệ Cảnh Trình sao lại không đau? Sao lại không quan tâm cơ chứ? Nhưng trước mặt cô, anh không thể biểu hiện ra; tuy đau đớn, lại không được thể hiện.

Chương 33 : Hãy lấy anh lần nữa!

Edit: Dế Mèn

Vinh Thiển ngủ không an giấc, bàn tay lạnh lẽo của Lệ Cảnh Trình vừa chạm vào mặt cô cô liền tỉnh.

Vinh Thiển từ từ mở mắt ra , Lệ Cảnh Trình che giấu cảm xúc đang dâng trong đôi mắt mình.

"Anh đi đâu vậy?"

"Ra ngoài đi một vòng thôi."

Vinh Thiển ngồi dậy, ánh mắt nhìn gương mặt anh một lượt: "Cảnh Trình, đừng nóng vội tìm hân! Chúng ta chẳng có chứng cứ nào, huống hồ bên ngoài nguy hiểm lắm."

"Em đâm nó ba dao không phải là chứng cứ sao?"

Vinh Thiển khẽ lắc đầu: "Hân sẽ không để chúng ta dễ dàng tìm ra vậy đâu ."

Lệ Cảnh Trình nắm lấy hai tay cô. Anh biết sẽ rất khó, huống hồ ông già đang có ý che chở hân; Lệ Cảnh Trình mà bắt được hân, quả thực còn khó hơn lên trời.

"Nó không thể trốn cả đời. Hiện tại chắc chắn đang ở đâu đó dưỡng thương."

Vinh Thiển giơ ngón trỏ lên, quẹt trên mí mắt anh một cái: "Ngủ một giấc đi! Cảnh Trình, chúng ta vẫn phải sống."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, cảm giác đau tiếc trong lòng lại rỉ ra. Anh đứng dậy đi tắm. Khi ra, anh thấy Vinh Thiển đang nằm trên giường đọc sách.

Anh nằm thẳng xuống cạnh cô, ôm lấy cô vào lòng.

Vinh Thiển thật ra có thấy anh đi vào, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên trang sách. hai người chỉ nằm như vậy, chỉ nghĩ đến chuyện kia.

Lệ gia.

Thẩm Tinh Mạn suy nghĩ chuyện hồi chiều, lật qua lật lại không ngủ được, trong lòng nặng nề, hít thở cũng không tốt .

Lệ Cảnh Vân mở mắt ra: "Bà có muốn ngủ không vậy?" Ông ta vén chăn định đứng dậy.

Thẩm Tinh Mạn ôm ông ta lại: "Tôi không trở mình nữa là được chứ gì."

Bà biết ông ta định đi tới phòng hai con hồ ly tinh kia.

Lệ Cảnh Vân phát phát tay, sau đó nằm xuống giường lại.

Thấy thời cơ tốt, Thẩm Tinh Mạn ngồi dựa vào đầu giường: "Cảnh Trình hôm nay rất lạ. Ông nói... liệu có thực sự là thằng hai không?"

"Thằng hai có thể làm gì?" Lệ Cảnh Vân hỏi lại.

"Chuyện này không ổn; bằng không, sao ai cũng không tìm được nó?"

Lệ Cảnh Vân bức bối trong lòng: "Không đứa nào khiến tôi bất lo!"

"Tôi sợ nhất là thằng hai nổi tâm tư xấu... Ông à, Cảnh Trình cũng là con trưởng của nhà họ Lệ. Tôi thấy nó như thế, nhất định thằng hai đã làm..."

Thẩm Tinh Mạn muốn nói lại thôi.

"Bà muốn nói gì cứ nói thẳng đi."

Thẩm Tinh Mạn đánh bạo mở miệng: "Ông à, nếu thật xảy ra chuyện, ông cũng đừng thiên vị thằng hai đấy."

Lệ Cảnh Vân trầm mặc một lúc. Tim Thẩm Tinh Mạn đập thình thịch, vẻ bất mãn giấu trong đáy mắt.

Người đàn ông thở khẽ, nhìn bà: "Cảnh Trình là con trưởng không sai, nhưng tôi cũng không thể không có Cảnh Tâm. Cảnh Tâm càng không thể xảy ra chuyện gì."

"Vì sao chứ?" Giọng Thẩm Tinh Mạn không kìm được, cất cao: "Nếu nó quả thật đã làm sai chuyện gì thì không có lý do gì để che chở nó hết."

"Vậy bà nói Lệ gia dựa vào một mình Cảnh Trình được không? Tôi đặt toàn bộ người trong nhà này trên vai nó được không?"

Thẩm Tinh Mạn nghe ra chút ý tứ trong lời nói ông ta nói: "Ông à, ông... Ông có ý gì?"

"Cảnh Trình có bệnh, còn cần tôi nhắc bà sao?"

Cả người Thẩm Tĩnh Mạn rét lạnh, hai bàn tay nắm chặt. Bà bưng tỉnh hiểu ra. Có vẻ như tất cả sự tình đã có lời giải thích hợp lý. "Cho nên, ông phải thủ sẵn đúng không? Ông muốn thắng hai luôn luôn được an toàn, phòng trường hợp không may Cảnh Trình có chuyện gì ngoài ý muốn, thì sẽ tiếp quản Lệ gia?"

"Đời này tôi cũng chỉ có hai đứa con trai này. Nếu Cảnh Trình không gặp phải chuyện không may thì nó là người hoàn toàn xứng đáng để cai quản Lệ gia. Nhưng thắng hai là lá bài không thể bỏ."

Cơ thể Thẩm Tĩnh Mạn như bị rút hết sức lực: "Thật không ngờ! Hóa ra ông vẫn luôn tính toán như vậy."

"Bà cũng đừng trách tôi! Tôi bảo Cảnh Trình cưới Thư Lan, cũng là muốn cho nó có được một sự đảm bảo chắc chắn. Tiếc rằng nó sống chết không chịu."

Nghe vậy, Thẩm Tĩnh Mạn trong lòng càng thêm bế tắc. Lệ Cảnh Vân nhìn bà: "Ý định của tôi, Cảnh Trình chắc chắn đã biết từ lâu. Bằng không nó sẽ không gấp rút dựng sản nghiệp như vậy. Bây giờ đủ lông đủ cánh, tương lai không phải bị động, cho nên, bà không phải khó chịu làm gì."

Coi như đây là điều duy nhất làm Thẩm Tĩnh Mạn có thể vui mừng.

Nhưng hôm nay có mấy câu phải nói cho rõ, trong lòng bà lại thấy thấp thỏm.

"Bà cũng biết đấy, bệnh của Cảnh Trình cũng khó chữa..."

Tâm tình Thẩm Tĩnh Mạn bị kích động: "Lúc nhỏ thắng bé rất khỏe mạnh, nhất định là do con tiện nhân Cung Khanh kia. Nếu không thì sao ả vừa vào cửa không lâu thì con tôi đã xảy ra chuyện?"

"Bà coi cái bộ dạng này của bà đi! Khác gì đám đàn bà chanh chua ngoài đường ngoài chợ không? Bà tận mắt thấy Cung Khanh ra tay à?"

Bà ghen giọng. Lệ Cảnh Vân hừ lạnh, sau một lúc lâu, nói giọng bình tĩnh: "Sau đợt phát bệnh lúc nhỏ, Cảnh Trình bây giờ vẫn ổn đúng không?"

Thẩm Tinh Mạn vội dịu giọng: "Đúng vậy. Sau khi nó lớn, tôi chưa thấy tái phát."

Lệ Cảnh Vân gật đầu. Vậy thì tốt.

Màn đêm từ từ sâu thẳm, trăng cao, sao lạnh, đọng trên đầu cành có vẻ lạnh bạc hiu quạnh.

Thịnh Thư Lan ngồi xồm trên mặt đất mà khóc lớn. Cô dần dần nhận ra: Lệ Cảnh Trình đã vứt cô lại đây, sẽ chẳng ai tới đưa cô về, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cô ngừng khóc. Hai đầu gối bị rách da, đi một bước thôi cũng đau nhói.

Đi trong công viên giải trí rộng lớn như vậy khiến Thịnh Thư Lan lạc hướng. Cô đi ngang qua căn nhà ma tối đen đáng sợ, bên trong truyền ra những tiếng thét chói tai, ở cửa, hình ảnh hai con quỷ đi tới đi lui, cô sợ phải bịt hai lỗ tai lại, cầm đầu chạy thẳng về trước.

Khó khăn lắm mới ra khỏi công viên giải trí, cô theo con đường cái đi về phía trước.

Vừa đi vừa khóc, nghĩ đến sự tuyệt tình của Lệ Cảnh Trình, tim cô đau muốn chết.

Một chiếc xe chạy chậm qua, ánh mắt cô gái lơ đãng liếc mắt ra ngoài cửa sổ. Cô cho xe chạy chậm lại, cuối cùng cho xe dừng hẳn ở bên đường.

"Thịnh Thư Lan?"

Thịnh Thư Lan ngừng lau mắt, ngẩng đầu lên nhìn xem, đôi mắt không thôi giật mình: "Tổng.. Tổng Trĩ Ninh?"

Cô gái nhìn cảnh tượng trước mặt: "Khuya thế này rồi sao cô còn ở ngoài này?"

"Tôi không biết đường về."

Tổng Trĩ Ninh nhìn dòng xe cộ tới lui trên con đường cái: "Chẳng lẽ cô không biết thuê xe sao?"

Hai mắt Thịnh Thư Lan đỏ bừng. Tổng Trĩ Ninh thấy cô ấy vẫn đang khóc. Cô vốn không muốn xen vào chuyện này, còn bao nhiêu mối quan hệ phức

tạp hỗn loạn trong đấy; nhưng thấy bộ dạng cô ấy thế này, để cô ấy lại cũng không ổn. "Cô lên xe đi, tôi chờ cô về."

"Không, không cần đâu."

"Không sao đâu, sẵn đường mà."

Thịnh Thư Lan nghe vậy, gật gật đầu.

Tổng Trĩ Ninh cầm cái áo khoác trên ghế phụ lên, che phủ một phần đôi tay cô đang cầm lái.

Thịnh Thư Lan mở cửa ngồi vào: "Cám ơn cô."

"Cô còn ở Lệ gia à?"

"Ừm."

Tổng Trĩ Ninh lái xe rất chậm. Thịnh Thư Lan ngồi ở ghế bên không ngừng khóc. Cô ấy nhỏ giọng khóc nức nở, dường như bị ảm ức rất nhiều .

Hai hàng lông mày thanh tú của Tổng Trĩ Ninh nhíu lại. Cô và Thịnh Thư Lan không thân, nhưng trước đây ít ít nhiều nhiều cũng có chạm mặt, cô cũng biết quan hệ giữa cô ấy và Lệ Cảnh Trình .

Cô không chịu được khi Thịnh Thư Lan cứ khóc như vậy. Nhưng giờ Thịnh Thư Lan khóc như vậy, cô thấy nhưng không thể trách.

"Cô đừng khóc! Hay tôi bảo người trong nhà tới đón cô?"

"Không.. không cần."

Tổng Trĩ Ninh cầm một chai nước, đưa cho cô ấy: "Uống đi!"

"Cảm ơn!" Thịnh Thư Lan mở nắp chai nhưng không uống. Cô ấy nhìn

Tổng Trĩ Ninh: "Sao cô đồng ý đưa tôi về?"

"Hơn nửa đêm, một người lang thang bên ngoài có an toàn được không?"

Tổng Trĩ Ninh có hơi hối hận, thật sự cô không nên đi lo chuyện lung tung:

"Hơn nữa, cô cũng không là người xa lạ."

Thịnh Thư Lan nghe nói như thế, lại càng khóc dữ như bệnh. Tổng Trĩ Ninh không khỏi ngạc nhiên , cô dừng xe hẳn ở ven đường. "Cô đừng khóc! Thế này như thế tôi đang hại cô vậy."

"Không, không phải." Thịnh Thư Lan nghẹn ngào, hai vai run rẩy không ngừng: "Cô còn có thể tốt như vậy với tôi; còn tôi với Cảnh Trình cảm tình nhiều năm mà anh ấy.. anh ấy thực sự tàn nhẫn. Huhuhu..."

"Ý cô là Lệ Cảnh Trình vứt cô giữa đường?"

Thịnh Thư Lan lắc đầu, vừa lau nước mắt, vừa nghẹn ngào kể chuyện ở công viên giải trí cho Tống Trĩ Ninh nghe.

Nét mặt Tống Trĩ Ninh không khỏi giật mình: "Sao anh ấy phải làm vậy? Hơn nữa cô và anh ấy... Mặc dù Lệ Cảnh Trình đã kết hôn, nhưng cô vẫn là con gái nhà họ lệ mà."

"Anh ấy... anh ấy hiểu lầm tôi."

Hai tay Tống Trĩ Ninh để bên người. Chuyện của bọn họ cô không muốn hỏi kỹ, chỉ thuận miệng an ủi vài câu: "Nếu hiểu lầm thì nói rõ ra là được. Cô đừng ngồi đây mà khóc, khóc có ích lợi gì đâu? Là cách vô ích nhất đấy! Thay vì khóc thì hãy dành thời gian mà làm chuyện khác."

"Cô không hiểu rồi. Cảnh Trình yêu Vinh Thiển như vậy sao nghe lọt lời tôi cho được?"

Tống Trĩ Ninh không khỏi ảo não. Để cô ấy lại thì không phải, nhưng nghe cô ấy nói những lời này, trong lòng mình lại khó chịu. Cô vuốt lại tóc: "Tôi chờ cô về trước đã."

Thịnh Thư Lan hãy còn chìm đắm trong thế giới nội tâm của mình. Hai mắt vì khóc mà sắp sưng hơn cả hột đào: "Buổi chiều tôi và mẹ có mời vị đại sư tới xem cho Vinh Thiển. Chính vị đại sư ấy nói Vinh Thiển tối hôm qua bị người ta... Nhưng Cảnh Trình lại đổ tất cả lên đầu tôi huhuhu..."

"Vinh Thiển..." Tống Trĩ Ninh khó tin, trợn to đôi mắt hạnh.

"Lúc chúng tôi tới, sắc mặt cô ấy rất khó coi. Vị đại sư khẳng định mình không nói sai. Cảnh Trình đã đánh ông ta bị thương ngay tại chỗ."

Tống Trĩ Ninh nghe xong cảm thấy buồn cười: "Trách sao anh ấy không nổi giận cho được. Hai người quá mê tín! Những chuyện hủ hoại sự trong sạch của người ta như thế sao lại đi ăn nói bừa bãi?"

"Trước đó Cảnh Trình có về nhà tìm cậu hai, chúng tôi đã cảm thấy có chuyện lạ. Sau khi vị đại sư tới xem, thái độ của Vinh Thiển cũng rất khác thường." Thịnh Thư Lan cầm lấy khăn tay Tống Trĩ Ninh đưa cho. Cô lau khôe mắt: "Nếu Vinh Thiển mà thật sự gặp chuyện đó, tôi cũng rất khó chịu. Nhưng Cảnh Trình không phân tốt xấu. Nghe ý của anh ấy còn muốn nói tôi và cậu hai bắt tay nhau, huhuhu..."

Tống Trĩ Ninh cũng rất kinh ngạc. Cô ngồi tựa vào chiếc ghế da. Lệ Cảnh Trình đối với phụ nữ luôn luôn rất hà khắc. Nếu sự thật như lời Thịnh Thư Lan nói, theo tính tình anh, anh không thể nào chấp nhận được Vinh Thiển. Nếu là người làm ấm giường có lẽ còn được, nhưng thân phận Vinh Thiển bây giờ lại là vợ anh.

Thịnh Thư Lan khóc sụt sùi. Khuôn mặt Tống Trĩ Ninh vẫn được phủ lớp trang điểm tinh xảo, cô khởi động xe: "Những chuyện này cô cũng đừng đi nói lung tung. Có khi chỉ là suy đoán, nếu bị truyền đi cũng không tốt. Cô chắc cũng hiểu, với một người đàn ông thì họ quan tâm thứ gì nhất rồi đấy."

"Tôi biết, còn không phải sự trong sạch của người phụ nữ sao?"

"Cô biết thì tốt rồi."

Thịnh Thư Lan dần thôi khóc. Tống Trĩ Ninh cũng không hỏi kỹ, cô lái xe rất chậm. Thịnh Thư Lan cẩn thận quan sát khuôn mặt cô: "Vinh Thiển chưa đi tìm cô sao?"

"Cô ấy tìm tôi làm gì?" Tống Trĩ Ninh biết rõ ý của Thịnh Thư Lan. Cô không khỏi vẽ một đường cong ngoài cánh môi màu hồng đào: "Chẳng lẽ bởi vì tôi và Lệ Cảnh Trình từng có quan hệ? Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, nếu cô ấy không chịu đc, thì ở cạnh anh ấy sớm muộn cũng bị tức chết thôi."

"Buổi dạ tiệc lần trước có không ít người tới. Lúc đó rất nhiều người không biết thân phận của Vinh Thiển nên đã nhắc tới chuyện trước kia giữa cô và Cảnh Trình, tôi biết cô ấy có nghe được."

"Nghe cũng đã nghe rồi, cũng chẳng có gì lén lén lút lút." Tống Trĩ Ninh tỏ thái độ rất hào hiệp .

Thịnh Thư Lan gật đầu: "Đúng vậy, bọn họ lúc đầu không biết Vinh Thiển là vợ Cảnh Trình. Lúc sau Cảnh Trình mới tuyên bố ọi người biết." Cô kể cho Tống Trĩ Ninh nghe, suốt ngày ở trong nhà bị kiềm nén, ngay cả người nói chuyện cũng không có: "Có điều sau đấy, chẳng biết người đó là ai lại nói lớn rằng Cảnh Trình và Vinh Thiển đã ly hôn. Ba mẹ đều rất giận. Dạo này mọi chuyện cứ lộn xộn, chắc bọn họ cũng chưa đi..."

"Bọn họ... ly hôn rồi ?"

"Ừm, có lẽ cũng vì như vậy mà tâm trạng Cảnh Trình mới không tốt."

Thịnh Thư Lan lại nhanh chóng quay lại đề tài cũ: "Nhưng nói vậy thì tôi cũng không đi hại bọn họ. Anh ấy không nên nghĩ tôi như vậy."

Mạch suy nghĩ của Tống Trĩ Ninh đã bay đi rất xa, hai tay cô nắm chặt tay lái.

Cô đưa Thịnh Thư Lan về Lệ gia. Thịnh Thư Lan mở cửa xe bước ra xong xoay lại nói với Tống Trĩ Ninh: "Cám ơn cô!"

"Mau vào đi."

Thịnh Thư Lan sập cửa xe lại.

Ánh mắt Tống Trĩ Ninh liếc nhìn tòa nhà cổ, trong lòng cô có loại cảm xúc khó tả đang dao động. Tống Trĩ Ninh lấy áo khoác ra, vứt xuống chỗ ghế phụ rồi mới cho xe chạy đi.

Hai ngày sau, Lệ Cảnh Trình nhận được một cuộc điện thoại.

Anh cố né Vinh Thiển, đi ra ngoài ban công: "Alo."

"Anh Lệ, DNA không trùng khớp."

"Không khớp?"

"Phải."

Ánh mắt xa xăm của Lệ Cảnh Trình nhìn phía xa xa: "Biết rồi. Tiếp tục tra tung tích của hắn!"

"Vâng."

Lệ Cảnh Trình lấy điện thoại rời khỏi tai. Con cái nhà họ Lệ từ lúc sinh ra đã được cho đi xét nghiệm máu mủ với Lệ Cảnh Vân. Nếu vậy, bây giờ chỉ

có hai loại khả năng: một, tên đàn ông kia không phải là Lệ Cảnh Tầm; hai, sau khi hấn rời khỏi đó, đã có người dọn dẹp hiện trường, hơn nữa còn dựng hiện trường giả như thật.

Lệ Cảnh Trình tin chắc khả năng đầu tiên là không thể nào. Chắc chắn Lệ Cảnh Tầm đã bị đâm bị thương, nếu không sao bây giờ vẫn không thấy bóng dáng.

Thời gian Lệ Cảnh Trình bắt đầu rời nhà tới lúc tìm được Vinh Thiển cũng không lâu, có thể làm chu đáo như thế đúng là khó có người làm được.

Anh đưa hai ngón tay miết giữa trán, viền mắt lại cảm thấy chua xót khó chịu.

Gạo Nếp đã mau chóng hạ sốt, ở nhà nghỉ ngơi khỏe xong lại nói nhao nhao ầm ĩ.

Vinh Thiển vẫn như cũ, trừ hôm bị kích động khóc một trận lớn, hầu như cô đều im lặng.

Lệ Cảnh Trình phải tìm cách dẫn cô ra ngoài, không thể để cô ngày nào cũng trong nhà phiền muộn.

Vinh Thiển bị anh nắm tay lôi ra ngoài. Vừa mới bước được một bước, cô đã dừng lại: "Chúng ta đi đâu?"

"Đi ăn cơm chiều."

"Em ăn không vô."

"Ăn không vô cũng phải đi ra ngoài một chút, anh không thể nhìn em như vậy mãi được."

Vinh Thiển có hơi bài xích. Cô dùng sức giãy tay khỏi Lệ Cảnh Trình: "Em muốn yên tĩnh một chút không được sao?"

Người đàn ông lại kéo cô: "Coi như em đi với anh, anh muốn đi ra ngoài."

Vinh Thiển cắn nhẹ môi dưới. Lệ Cảnh Trình thấy tình cảnh đó liền siết chặt bàn tay cô.

Hai người tới ga ra. Vinh Thiển thấy một chiếc xe đậu bên ngoài, trông rất quen. Lệ Cảnh Trình đi lấy xe cách đó một quãng nên cô ra ngoài trước.

Hoắc Thiếu Huyền nhìn thấy bóng cô, liền vội đẩy cửa xe ra. Anh đi nhanh tới. Lúc Vinh Thiển nhìn thấy anh, cô giật mình, gần như không nhận ra anh.

Mới mấy ngày mà Hoắc Thiếu Huyền đã như biến thành người khác.

Cầm lún phún râu chưa được cạo, râu mọc trên người cũng hơi nhẵn, người trông rất uể oải.

Anh là người luôn luôn chú trọng tới vẻ bề ngoài; Vinh Thiển há hốc miệng.

Cổ họng Hoắc Thiếu Huyền hơi nghẹn: "Thiển tiểu nhị!"

Cô cười cười: "Sao anh lôi thôi thế này?"

Trong lòng Hoắc Thiếu Huyền khó chịu tới cực điểm. Từ lúc gặp chuyện không may đến bây giờ, trong lòng anh cứ như bị vật gì kéo nhéo đau, hàng ngày hàng đêm đều đau, đau tới vật vã.

Vinh Thiển cho rằng anh không biết chuyện của mình, cô gượng cười: "Anh canh ở đây làm gì thế?"

Cô vẫn giữ trên khuôn mặt nụ cười gượng ấy. Lệ Cảnh Trình lái xe ra cửa lớn xong cũng bước xuống.

"Hai người định ra ngoài à?"

Lệ Cảnh Trình tiến tới ôm vai Vinh Thiển: "Phải, tôi đưa cô ấy ra ngoài ăn cơm chiều."

Trong lòng ba người đều mờ mịt như nhau.

Vinh Thiển cho rằng Hoắc Thiếu Huyền chưa biết. Hoắc Thiếu Huyền lại không chắc Vinh Thiển có biết anh đã biết hết rồi hay chưa.

Trước mặt Lệ Cảnh Trình, Hoắc Thiếu Huyền đổi cách xưng hô: "Vinh Thiển, em khỏe không?"

Khóe miệng cô giấu kín vẻ cay đắng: "Thiếu Huyền, em khỏe lắm."

Vậy ư ?

Anh muốn nói rằng anh đã biết hết, nhưng nói thẳng ra như vậy chỉ làm Vinh Thiển thêm chật vật trước mặt mọi người.

Anh vô cùng tự trách mình nhưng lại không nói ra được, cổ họng mắc nghẹn rất khó chịu. Vinh Thiện nhìn thấy khóe mắt Hoắc Thiếu Huyền đỏ. Trừ chuyện của cô ra, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy anh như vậy. Vinh Thiện có chút hoảng. Trông Hoắc Thiếu Huyền như ngủ không ngon, cứ canh ở đây, chẳng lẽ anh đã biết rồi?

Vinh Thiện có cảm giác như mình bị người ta lột hết quần áo. Cô hoang mang ôm lấy thắt lưng Lệ Cảnh Trình, tựa như chỉ có cách ấy mới có thể giúp cơ thể đang lảo đảo muốn ngã của cô chống đỡ được.

Vòng ôm của Lệ Cảnh Trình lại siết chặt, mười phần mang dự vọng chiếm hữu.

Vinh Thiện khó khăn mở miệng: "Thiếu Huyền, bọn em đi ăn cơm."

Hoắc Thiếu Huyền không nhích chân. Trong đầu anh tràn ngập cảnh tượng năm đó. Trong mắt đều là hình ảnh sau khi anh đưa được Vinh Thiện về nhà, cô đã điên cuồng trốn chạy. Anh chỉ sợ trong lòng cô nghĩ quẩn. Bị một lần còn có thể dũng cảm mà vượt qua, nhưng nếu lại bị một lần nữa thì sao đây?

Anh không tin Vinh Thiện có thể cứ vậy mà quên, hiện tại cô gắng gượng cười, nên sẽ phải khổ sở nén nhịn hơn đúng không?

Anh không muốn Vinh Thiện phải giả bộ với anh, nhưng Hoắc Thiếu Huyền càng không có dũng khí để nói rằng: Vinh Thiện, thật ra anh biết hết rồi. Em muốn khóc thì hãy khóc đi, muốn la hét hãy cứ la hét đi.

Hoắc Thiếu Huyền ngày thường ăn nói hơn người, nhưng lúc này đầu lưỡi lại hoàn toàn cứng đờ.

Lệ Cảnh Trình ôm Vinh Thiện đi ra xe. Hoắc Thiếu Huyền nhìn hai người rời đi. Năm đó, anh sống trong bóng tối cùng Vinh Thiện, cùng cô khổ sở, cùng cô chịu những giày vò; nhưng Lệ Cảnh Trình lại lựa chọn phương cách hoàn toàn khác.

Gặp chuyện không may chưa quá hai ngày, anh ta đưa cô ra ngoài như vậy cô có chịu được không?

Xe nổ máy tiến về phía trước. Vinh Thiến không quan tâm mình đang đi đâu, cô nhắm mắt tịnh dưỡng, mãi đến khi Lệ Cảnh Trình mở cửa xe dẫn cô xuống.

Chỗ ăn cơm chiều là một nơi tương đối tĩnh lặng, là một nhà hàng tư nhân, rất có tiếng trong xã hội thượng lưu; chủ yếu là vì không gian tốt, một bên là núi, bên kia là biển, các buổi ăn trong ngày đều phải đặt trước.

Vinh Thiến ngẩng đầu lên nhìn, có thể mơ hồ đoán Lệ Cảnh Trình chắc đã bao hết chỗ này.

Cô bỗng không thích sự im lặng quá mức này; nếu chỉ có hai người, trong lòng cô ngược lại sẽ nghĩ ngợi lung tung.

Vinh Thiến nhát chân, Lệ Cảnh Trình liền kéo cô đi vào trong. Đẩy cửa đi vào, cô mới phát hiện mình suy nghĩ quá nhiều. Bên trong đây người ngồi ăn cơm, chỉ có hai chỗ gần cửa sổ của họ là còn trống.

Ngồi vào ghế, Vinh Thiến nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Lệ Cảnh Trình đẩy cái chén trong tay: "Anh hát cho em một bài nhé."

"Hát bài gì cơ?"

"Lát em sẽ biết."

Vinh Thiến thấy anh đứng dậy, cô vội đưa tay ngăn: "Đừng! Đừng qua đó!"

Cô không muốn mình trở thành mục tiêu ọi người chú ý. Bây giờ cô chỉ muốn đào một cái hố chôn mình thôi, càng sâu càng tốt.

Nhưng Lệ Cảnh Trình chân dài đã bước tới rồi. Vinh Thiến căng thẳng hết cả người, không khỏi nhìn xung quanh, loại lo sợ này cứ cuốn tới, khiến cô tới chỗ trốn cũng chẳng có mà trốn.

Lệ Cảnh Trình đi lên lầu hai. Chủ nhà hàng này biết anh. Vừa định chào hỏi, anh đã thấy Tổng Trĩ Ninh đang cười nói vui vẻ với bà chủ.

Bà chủ cười cong cả đôi mày, ánh mắt lơ đãng quét sang: "Cậu Lệ!"

Tầm mắt Tổng Trĩ Ninh cũng hướng sang bên này.

Lệ Cảnh Trình thẳng tới: "Tôi muốn mượn cây piano một lát."

"Được thôi. Cậu Lệ cho chúng tôi thưởng thức, tôi còn trông mong tới đâu ấy chứ!"

Bà chủ và Tống Trĩ Ninh lần lượt đứng dậy. Bà chủ mời Lệ Cảnh Trình ngồi: "Tôi đi sắp xếp, sẽ rất nhanh thôi."

Chờ sau khi bà ấy đi, Tống Trĩ Ninh mở miệng trước: "Không ngờ lại gặp anh ở đây."

Lệ Cảnh Trình tất nhiên cũng không ngờ.

Để làm bớt bầu không khí xấu hổ, Tống Trĩ Ninh cười với anh: "Rất ít khi anh hát, em cũng muốn nghe một chút."

"Hôm nay tôi đi cùng vợ, tôi không muốn có gì khiến cô ấy hiểu lầm."

Đối diện với ánh mắt lạnh nhạt xa cách của Lệ Cảnh Trình, ánh mắt Tống Trĩ Ninh không kìm được mà lộ ra vẻ khó tin: "Ý của anh là...?"

"Nếu như không có việc gì, em hãy đi trước đi. Nếu tôi biết em ở đây, tôi sẽ không đưa cô ấy tới. Cô ấy biết rõ chuyện trước đây của tôi và em, tôi không muốn cô ấy có chút gì không vui."

Khuôn mặt sắc xảo của Tống Trĩ Ninh trở nên tái nhợt. Cô ôm lấy áo khoác đang phủ trên cánh tay, ánh mắt nhuốm đẫm sự tự giễu. Cô hít thở sâu, cuối cùng vẫn gật đầu: "Được! Em bảo đảm em sẽ không xuất hiện trước mặt hai người, cũng sẽ không để cô ấy thấy em, được rồi chứ?"

Lệ Cảnh Trình ngay câu cảm ơn cũng không nói, cứ như vậy xoay người xuống lầu.

Tay Tống Trĩ Ninh che miệng, tiếng nghẹn ngào nhỏ tràn ra cổ họng. Cô đi tới lan can, qua chân đế thủy tinh, cô nhìn rất rõ cảnh tượng bên dưới.

Cô thấy Vinh Thiển ngồi yên bên cửa sổ, đang nhìn xung quanh, tìm bóng dáng Lệ Cảnh Trình.

Không lâu sau, tiếng đàn du dương vỗ về an ủi những bất bình và nông nổi trong lòng. Tiếng đàn ấy quanh quẩn nơi không gian tầng dưới, sau cùng giọng hát của người đàn ông phiêu nhẹ bay lên lầu hai.

"Đặt em trong lòng bàn tay, thành khăn thắt nén hương,

Chỉ cần một ngọn nến cũng đủ thắp sang Kinh Luân

...

Anh nguyện trọn đời trọn kiếp cung dưỡng em,

Chỉ mong ánh mắt đang xoay chuyển của em dừng lại..."

Ca khúc "Cung Dưỡng Ái Tình" này nổi lên cùng một bộ phim truyền hình. Lúc Tống Trĩ Ninh nghe anh hát, cô đã rất kinh ngạc .

Cô tưởng Lệ Cảnh Trình sẽ hát một bài nước ngoài nào đó anh thuộc , chứ không phải ca khúc kiểu ngôn tình tiểu bạch này.

Lệ Cảnh Trình được ưu đãi có chất giọng hay. Từng ca từ cất ra từ miệng anh. Vinh Thiển không cần dùng gu thưởng thức tinh tế, bài hát này cô đã quá quen .

Lúc trước cô thích nó cũng vì yêu những ca từ ấy.

Cả trong đoá sen tĩnh đế, cô cũng đã viết một câu ước thế này: Em nguyện trọn đời trọn kiếp yêu thương, chăm lo hạnh phúc của anh.

Lệ Cảnh Trình khi đó đã giận dữ. Anh không tìm được mà hỏi cô: Hạnh phúc của Hoắc Thiều Huyền có cô yêu thương, chăm lo, vậy còn anh thì sao?

Ánh mắt người đàn ông từ đằng xa hướng về Vinh Thiển. Mãi rất nhiều năm, tới ngày hôm nay, anh mới hiểu thấu được.

Anh nguyện trọn đời trọn kiếp yêu thương, chăm lo hạnh phúc của Vinh Thiển.

Cô hạnh phúc thì anh mới có thể hạnh phúc.

Những ngón tay thon gầy của Lệ Cảnh Trình lướt nhảy trên những phím đen trắng. Anh không cầu thiên trường địa cửu, chỉ mong được ở bên nhau.

Vinh Thiển nhìn anh, thấy phía sau anh, ngoài cửa sổ, là biển rộng. Sóng biển gào thét dựng lên đập vào đá xanh. Nước mắt Vinh Thiển mờ mịt khóe mắt. Cô không gắng kìm nén, nước mắt nóng hổi chảy xuống khuôn mặt.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Tâm tình trong mắt Lệ Cảnh Trình như đại dương sâu rộng. Tống Trĩ Ninh si ngốc nhìn chăm chú bên dưới, tới lúc có người tới đứng bên cạnh cũng không phát hiện ra.

Ca khúc kết thúc, phía dưới truyền tới những tràng vỗ tay.

Vinh Thiển lau nước mắt, thấy có rất nhiều ánh mắt đang nhìn sang, cô cảm thấy không được tự nhiên. Lệ Cảnh Trình đứng dậy đi về phía cô. Vinh

Thiên ngẩng lên. Lúc này đây, cô càng cảm thấy người đàn ông này thật xuất chúng. Anh đứng ở nơi cao cao, mà cô lại càng ngày càng thấp, thấp tới nỗi không có gì xứng với anh.

Trước giờ Vinh Thiên chưa bao giờ có cảm giác này. Cô càng nghĩ vậy trong lòng lại càng lẩn quẩn. Lệ Cảnh Trình đi tới trước mặt cô rồi đột nhiên quỳ một gối xuống.

Cô sợ đến nỗi đứng dậy: "Anh... anh làm gì vậy?"

Anh xòe tay ra, Vinh Thiên thấy trong đó là chiếc nhẫn. Lệ Cảnh Trình đề thấp giọng nói, không muốn người khác được nghe những lời này: "Vinh Thiên, lấy anh lần nữa đi! Anh bảo đảm sẽ không buông tay em. Sau này hạnh phúc của em sẽ do anh chăm lo vun đắp. Anh sẽ vun trồng hạnh phúc ấy, mãi mãi không để nó có ngày điêu linh."

Nỗi lòng Vinh Thiên phức tạp. Cô ngơ ngẩn nhìn người đàn ông trước mặt. Tổng Trĩ Ninh không nhìn được nữa, ghen ngào thành tiếng.

Bà chủ vỗ nhẹ vai cô hai cái: "Em đó, cần gì phải vậy chứ? Có một số việc lại cứ giấu ở trong lòng không chịu nói ra. Nhìn thấy cậu ấy có người khác, trong lòng em lại khổ sở."

Tổng Trĩ Ninh quệt nước mắt. Người bạn kinh ngạc: "Hóa ra bọn họ vẫn chưa kết hôn!"

Bà chủ nhìn Tổng Trĩ Ninh, đập nhẹ bả vai cô: "Em xuống đó đi! Phải luôn tranh thủ cơ hội ình. Chẳng lẽ em muốn buông tay như vậy ư?"

Tổng Trĩ Ninh nhìn đăm đăm bóng dáng Lệ Cảnh Trình: "Nếu bây giờ em xuống đó, chị có tin sau này ngay cả nhìn em Lệ Cảnh Trình cũng không muốn không?"

"Nhưng dù em thế này, cậu ấy cũng đâu muốn thấy em!"

Tổng Trĩ Ninh mạnh mẽ nuốt tiếng ghen ngào, lau sạch sẽ nước mắt.

Vinh Thiên khẽ cắn cánh môi. Cô biết vì sao Lệ Cảnh Trình lựa lúc này cầu hôn cô.

Thật ra, với bọn họ, chuyện này cũng không tạo ra gì khác biệt.

Nhưng sự tình đã xảy ra như vậy, có vẻ cũng chỉ có thế này mới khiến cô an lòng hơn. Lời cầu hôn này hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của Vinh Thiễn.

Cô không muốn Lệ Cảnh Trình thương xót; huống hồ, cô nên lấy tư thái gì để đứng cạnh Lệ Cảnh Trình đây?

Sự kiêu ngạo của cô sớm đã không còn.

Người đàn ông kéo cô tới, Vinh Thiễn lại hoảng hốt thối lui. Anh đứng dậy, kéo cánh tay Vinh Thiễn. Nửa người trên của anh nghiêng tới, đôi môi mỏng tiến tới bên tai cô: "Em đừng suy nghĩ nhiều. Anh chỉ muốn em được danh chính ngôn thuận ở bên cạnh anh."

Anh nâng bàn tay cô lên, đưa nhẫn tới ngón áp út của cô.

Cô lại nắm bàn tay lại, không cho anh đeo nhẫn vào. Viên mắt Vinh Thiễn đỏ hoe, cô lắc đầu với Lệ Cảnh Trình: "Không thể, em không thể."

"Vì sao không thể? Dù không có tờ giấy kết hôn, em vẫn là vợ anh."

Vinh Thiễn nắm chặt bàn tay, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay với những mạch máu màu xanh đen.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 34 : Tay tôi làm cô giết mình đúng không?

Edit: Dế Mèn

Vinh Thiển một mực không chịu xòe tay ra.

Lệ Cảnh Trình tách ngón tay cô. Người xung quanh chưa từng thấy qua cảnh cầu hôn nào kỳ quái như vậy. Rõ ràng chuyện này lẽ ra là chuyện ấm áp vui vẻ, nhưng nhìn sắc mặt Vinh Thiển rõ ràng đang rất đau khổ.

Tống Trĩ Ninh càng thêm chắc chắn những gì Thịnh Thư Lan nói.

Không phải là không có lửa thì sao có khói sao?

Vinh Thiển rất có khả năng đã xảy ra chuyện.

Nhưng Tống Trĩ Ninh không hiểu: Lệ Cảnh Trình, cô ấy đã bị như vậy, anh còn muốn ư?

Điều này cũng không giống phong cách hành xử của Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển nắm bàn tay, ngẩng đầu vào nhìn mắt người đàn ông: "Đừng như vậy, được không?"

"Vinh Thiển, anh hai tay dâng ông chồng này cho em, em có muốn không?"

"Em... em đương nhiên muốn." Cô không né tránh.

"Muốn nhận thì cứ nhận, đáng được hưởng thì cứ hưởng. Hơn nữa bên cạnh em còn có anh, em không phải sợ."

Từng ngón tay Lệ Cảnh Trình lại vỗ về ngón tay cô, cho tới khi nhiệt độ nơi đầu ngón tay anh làm tan chảy cô. Bàn tay Vinh Thiển từ từ mở ra, cô nhìn Lệ Cảnh Trình chậm chậm đeo nhẫn vào.

Cuối cùng, chiếc nhẫn cũng được đeo vào hết ngón áp út của cô.

Vừa rồi Vinh Thiển thật sự muốn chạy trốn chết. Sự ngọt ngào và ấm áp lúc này không thích hợp với cô. Đôi tay Lệ Cảnh Trình ôm cô vào trong lòng, chiếc cầm kiên nghị đặt trên vai thon gầy của cô, làm cô không thể động đậy.

Tống Trĩ Ninh nhìn tới xuất thần. Hình ảnh họ ôm chặt lấy nhau đẹp đẽ nhưng trong lòng cô như bị hắt một chậu mực đen. Cho tới bây giờ cô chưa

từng nghĩ một người đàn ông phong lưu, khó chiếm được trái tim như anh lại có một ngày vì một người phụ nữ mà làm được như thế.

Người bạn đứng bên nhìn, lắc lắc đầu, lại đụng vào bả vai cô: "Lừa chị nữa! Em cũng đừng nhiều lời, chị còn không biết em sao? Nếu còn yêu thương sâu sắc thì hãy tranh thủ đi! Nào, chị đưa em xuống!"

Nhưng Tống Trĩ Ninh vẫn đứng đó bất động. Nhớ những lời Lệ Cảnh Trình nói lúc nãy, cô quay người đi tới dãy ghế sofa. Tống Trĩ Ninh cầm quả táo lên nâng, nhấc, hết đổi qua tay này lại sang tay kia.

"Hôm nay là thế giới của hai người bọn họ, em xuống đó thì thành ra gì?"

"Em không nghĩ tới việc thế giới ấy đáng ra nên thuộc về em sao?"

Tống Trĩ Ninh giơ quả táo tới trước mặt: "Từ đầu em chẳng có ý nghĩ gì khác cả. Nếu người khác cứ nhắc bên tai em, tâm tư xấu lại trỗi dậy, rồi lại không cam lòng. Cho nên, chị cũng đừng nói nữa."

"Cái gì mà tâm tư xấu, đó là điều em đáng được có."

Tống Trĩ Ninh không nói lời nào, cũng không đi tới cầu thang để xem nữa.

Vinh Thiển mân mê ngắm chiếc nhẫn trên tay. Lệ Cảnh Trình cầm ly rượu vang. Anh không uống ngụm nào, chỉ lắc lắc ly theo thói quen, thường thức sắc đỏ mê mị kiều diễm của rượu qua miệng ly.

Thình lình cô ngẩng lên, ánh mắt đụng phải Lệ Cảnh Trình.

"Cảnh Trình."

"Ừm?"

Vinh Thiển cầm lấy ly rượu trong tay anh, rượu vang trong đó được cô uống một hơi cạn sạch. Cô dán ly rượu vào một bên má. Lệ Cảnh Trình không ngăn cản, cầm chai vang lên ý hỏi "nữa không?"

Cô lắc lắc đầu: "Em thấy khó chịu nên muốn uống một hớp."

"Có bài hát thế nào nhỉ? Hôm qua đã không kịp, ngày mai sẽ đáng tiếc, hôm nay lấy anh được không?"

Vinh Thiển để ly rượu xuống, hai tay chống cằm: "Lệ Cảnh Trình, sao trước đây em không phát hiện ra anh mà cũng hát tình ca nhỉ?"

Anh cười cười, ngón tay trở cong cong khều khều mũi cô: "Em muốn nói anh già rồi chứ gì?"

Vinh Thiển mỉm cười, nhắm hai mắt lại: "Đàn ông bốn mươi như đóa hoa, anh bây giờ vẫn là nụ hoa, là quãng thời gian rất đẹp."

"Vậy thì em là đạo tặc hái hoa, đã ngắt đóa hoa anh đây từ lâu rồi."

Hai má Vinh Thiển vì uống nhiều rượu mà ửng hồng. Lệ Cảnh Trình lấy nữa xiên một miếng bít tết, đưa tới miệng cô: "Ăn một chút đi!"

Môi cô hé ra, cái miệng nhỏ nhai chậm rãi.

Hoắc Thiều Huyền theo họ tới nơi này nhưng anh không theo vào. Anh đứng ở phòng ăn bên ngoài, nhìn hình bóng Vinh Thiển qua lớp kính cửa sổ sát sàn rất rộng.

Nhất cử nhất động của cô đều rơi vào trong mắt anh. Trông Hoắc Thiều Huyền khó khăn hơn Lệ Cảnh Trình. Lệ Cảnh Trình che giấu vô cùng tốt như người không có chuyện gì. Có lẽ thực sự chỉ khi chính mình vượt qua được, mới có thể đưa người khác vượt qua.

Lúc đứng dậy đi về, Lệ Cảnh Trình vô tình nhìn hướng đầu cầu thang.

Tổng Trĩ Ninh nếu muốn đi, nhất định phải đi ngang qua chỗ đó. Anh đã bảo cô ấy nếu không có việc gì thì hãy về trước, ý của anh là cô ấy chờ để Vinh Thiển thấy.

Mà cô ấy quả nhiên không xuất hiện.

Lệ Cảnh Trình biết hiện tại Vinh Thiển đang trong thời kỳ nhạy cảm, chỉ một người hay việc có liên hệ với anh đều có khả năng kích động cô, huống chi người ấy còn là Tổng Trĩ Ninh.

Lệ Cảnh Trình không khỏi ngước mắt, trên cầu thang cũng không có ai.

Ít nhiều anh cũng coi như rất hiểu tính tình Tổng Trĩ Ninh: không dây dưa dài dòng, cũng không thích ngây thơ mà dây dưa vào.

Về đến nhà, Lệ Cảnh Trình nói Vinh Thiển thu dọn hành lý, cô ngồi đấy nhìn Lệ Cảnh Trình lấy cái rương ra.

"Chúng ta sắp đi đâu sao?"

"Đưa em ra ngoài thả lỏng một chút."

Vinh Thiển lắc đầu: "Em không muốn đi."

"Anh bảo đảm em sẽ được tới một nơi em chưa từng tới."

Cô đâu có tâm trạng nhưng Lệ Cảnh Trình rõ ràng đã quyết định rồi, cũng sắp xếp xong hành lý giúp cô .

Mấy ngày nay, Lệ Cảnh Trình hầu như không cho cô cơ hội được yên tĩnh. Sáng sớm hôm sau anh đã kéo Vinh Thiển rời giường.

Gạo Nếp cũng đi theo. Vinh Thiển ôm con ngồi ở ghế sau, ánh mắt thất thần nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Từ lúc đặt chân ra khỏi nhà đã hơn một giờ, cũng không phải đi hướng ra sân bay. "Rốt cuộc chúng ta đi đâu?"

"Tới rồi em sẽ biết."

Nếu là đi giải sầu, chắc hẳn là nơi du ngoạn thắng cảnh nào đó.

Thêm hai giờ lái xe nữa, lúc này xe mới đến nơi.

Tầm mắt Vinh Thiển nhìn ra ngoài. Bốn phía núi vây quanh, còn thấy cả hoàng thổ*, rốt cuộc chỗ này là đâu?

(*t/n: Hoàng thổ là tên gọi của các trầm tích đất bùn đọng lại từ các trận bão trên cao nguyên trong quá khứ)

Gạo Nếp vỗ tay một cái, hưng phấn kêu to: "Chú Giải phóng quân!"

Vinh Thiển nhìn lại, quả nhiên thấy có mấy người đang làm nhiệm vụ.

Cổng sắt từ từ mở ra, Lệ Cảnh Trình lái xe đi vào. Vinh Thiển thấy sân tập quân sự hiện ra trước mặt, cô hơi căng thẳng: "Sao chúng ta lại tới đây?"

Lệ Cảnh Trình cho xe dừng hẳn , anh xuống xe đi lấy hành lý.

Vinh Thiển thấy một dãy nhà trệt hiện ra trước mắt; có người đi tới giúp xách đồ.

Đi vào chỗ ở, trong đó là mấy cái giường tầng đơn giản. Lệ Cảnh Trình đứng ở ngoài nhìn sắc trời, lúc đi vào anh nói: "Chúng ta đi ăn cơm trước."

Gạo Nếp đã quen được nuông chiều nên không quen ở đây, nhìn đâu cũng đều là cây, còn không thì là đất sét, bùn cát. Con bé kéo vạt áo Vinh Thiển:

"Mẹ, chúng ta về nhà đi, con muốn đi công viên Disneyland."

Nghe con nói thế, Lệ Cảnh Trình đi tới bế con: "Hôm khác ba dẫn con đi Disneyland. Lát nữa, ba dẫn con đi chơi bắn súng, được không?"

Vinh Thiễn dè dặt theo sau anh: "Cảnh Trình, chỗ này đâu có được đi lung tung?"

Người đàn ông cười cô: "Đây chỉ chỉ mô phỏng chiến trường để chơi đánh trận giả thôi, không phải căn cứ quân sự thật đâu. Đừng sợ!"

Nghe nói vậy, trái tim đang treo lơ lửng của cô mới được yên tĩnh lại.

Gạo Nếp mấy hôm trước có xem show "Binh sĩ đột kích", cũng rất có hứng thú với các chú. Nghe ở đây còn có trò chơi, con bé rất phấn khích.

Vinh Thiễn chưa từng chơi mấy trò điên cuồng thế này. Lúc xế chiều, có người cho cả nhà mặc quần áo giả trang, còn dùng màu bùn quét lên mặt họ. Gạo Nếp tung ta tung tãng, không có bộ đồ nào vừa với con bé nên con bé chỉ choàng áo ngoài, nhìn như mặc áo choàng không tay, trông vô cùng buồn cười.

Gạo Nếp tất nhiên được phân cùng một đội với Vinh Thiễn. Vinh Thiễn thần sắc mệt mỏi, chẳng khơi dậy được chút thích thú nào nhưng lại bị con gái lôi kéo vào trong sân bãi .

Tìm được một chỗ mai phục tốt, Gạo Nếp ngắm nghía cây súng giả trong tay, cơ bản chẳng thể gây sát thương. Cùng chơi còn có mấy người nữa. Lệ Cảnh Trình cũng chung một đội với hai mẹ con.

Gạo Nếp nhìn chăm chú cây súng trong tay, chu cái miệng nhỏ kêu: "Ba , con muốn đổi súng."

"Con không cầm nổi đâu, đừng quấy!"

"Người ta chỉ muốn đánh người xấu thôi mà."

Lệ Cảnh Trình giơ một ngón tay lên chặn trước môi: "Cẩn thận, không được nói chuyện! Tập trung chú ý!"

Vinh Thiễn trên đầu đội một mũ cao bồi. Lệ Cảnh Trình và đội trưởng lấy ra một tấm bản đồ, đang nói gì đó.

Cô ôm con vào lòng, nhìn bộ dạng Gạo Nếp thực sự rất buồn cười.

"Mẹ, trò này không vui chút nào!"

Mấy trò trận giả này đương nhiên là thích hợp với nam giới. Vinh Thiễn giơ cây súng trong tay lên, mặc dù không phải súng thật, nhưng trọng lượng không khác là bao.

Về mặt Lệ Cảnh Trình chuyên chú, tựa như đang ở trên chiến trường thật. Thảo luận với đội trưởng xong, anh đứng dậy tới bên Vinh Thiễn, cầm lấy cây súng trong tay cô, chỉ cho cô cách lên đạn, cách bắn. Lệ Cảnh Trình chỉ vào chính mình: "Đối thủ sẽ mặc áo may-ô màu đỏ, chỉ cần em bắn trúng, trên người họ sẽ bị dính khói màu xanh, tức là bị 'chết', hiểu chưa?"

"Được."

Vinh Thiễn nhìn Gạo Nếp, thấp giọng nói: "Chúng ta ngồi ở đây."

Gạo Nếp gật đầu lập tức. Kế sách lừa dối này thật là hay!

Đoàng đoàng đoàng !

Bỗng nhiên, một loạt tiếng súng gào thét qua tai, cứ như súng bắn thật. Gạo Nếp sợ, che tai lại, Vinh Thiễn cũng bị giật mình ngơ ngẩn. Lệ Cảnh Trình kéo tay cô, tay kia bế con: "Chạy mau!"

Vinh Thiễn không kịp nghĩ gì khác, theo Lệ Cảnh Trình chạy vào cánh rừng cách đó không xa.

Người đàn ông giao con cho cô. Có bóng người lướt qua, Lệ Cảnh Trình nổ súng bắn trúng, trên người người kia có khói xanh tỏa ra. Vinh Thiễn thì vội che mắt con lại.

Lệ Cảnh Trình biết cô lo Gạo Nếp sẽ sợ , bị ám ảnh. Lệ Cảnh Trình sờ sờ mặt con: "Đừng sợ! Chúng ta chỉ đang chơi trò chơi thôi, con chào chú ấy đi."

Gạo Nếp sợ sệt giơ tay vẫy vẫy người nọ. Người nọ cởi áo may-ô đang bốc khói ra, làm mặt quỷ với Gạo Nếp.

"Haha, chú ấy vui quá!"

Vinh Thiễn và con gái ngồi xõm bên gốc cây. Cô không có ý định nổ súng vào người khác. Lệ Cảnh Trình lại dẫn mẹ con cô đi thẳng. Hai mẹ con cũng đã quen đi theo sau anh, quen được anh bảo vệ.

Kỹ thuật bắn súng của Lệ Cảnh Trình rất chuẩn, gần như chỉ cần một phát đã có thể giải quyết xong một đối thủ. Vinh Thiển hoài nghi không biết anh có hay tập súng không.

Đi qua chiếc cầu độc mộc phía trước là có thể vào doanh địa của đối phương, chỉ cần rút được cờ màu đỏ lên là thắng.

Đương nhiên, ở đây cũng là nơi bị mai phục nhiều nhất.

Lệ Cảnh Trình đi trước, Vinh Thiển ôm chặt con. Đường đi cũng không tốt, thường có mấy bụi gai mắc vào ống quần. Người đàn ông dắt tay cô, anh quan sát địa hình bốn phía. Lúc quay đầu lại, đột nhiên anh thấy một họng súng đen ngòm nhắm phía sau lưng Vinh Thiển.

Lệ Cảnh Trình không nói hai lời lập tức ôm cô nằm xuống. Cánh tay giơ lên, tiếng súng của anh gần như cùng lúc với đối phương.

Vinh Thiển thấy một làn khói mờ màu vàng tỏa từ người Lệ Cảnh Trình.

Gạo Nếp chớp chớp con mắt: "Ba , ba 'chết' rồi sao?"

Vinh Thiển thoáng như bị kích động lớn. Lệ Cảnh Trình nằm đó bất động. Cô giơ tay định kiểm tra người anh nhưng lại hoảng đến độ không biết bắt đầu từ đâu.

Đối phương cũng trúng đạn, cởi áo may-ô ra, đi tới: "Không ngờ vẫn bị anh hạ. Đi! Chúng ta đi trước, xem coi rốt cuộc bên nào thắng."

Vinh Thiển đứng dậy, hai tay cô xô người trước mặt.

Người nọ lão đảo mấy bước: "Sao.. sao vậy?"

Lệ Cảnh Trình ngồi thẳng dậy, cởi áo may-ô ra. Vinh Thiển giận đỏ mặt.

Người nọ thấy tình trạng đó, vô tội dang hai tay: "Chỉ là trò chơi thôi, cô đừng nổi giận chứ!"

Chớp mũi Vinh Thiển cay xót. Khoảnh khắc khi Lệ Cảnh Trình ngã xuống , thật sự cô có cảm giác như trời sập xuống, hai tay cô cứ túm lấy anh, cứ nắm lấy tay anh. Lồng ngực Vinh Thiển tắc nghẹn, nỗi đau cứ lan ra.

Lệ Cảnh Trình kéo bàn tay Vinh Thiển, ý bảo cô ngồi xuống.

Anh đẩy con gái tới trước mặt cô: "Giờ chỉ có thể dựa vào em để bảo vệ con thôi."

Vinh Thiển sờ sờ người anh. Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười: "Anh cũng đâu chết thật, không có sao hết."

Trong thoáng chốc cô như mất phương hướng. Người đàn ông lúc này bị Vinh Thiển xô đi tới cạnh, nói: "Chúng ta là 'người chết' rồi, không được nói chuyện nữa. Anh làm trái quy tắc trò chơi rồi."

Lệ Cảnh Trình cầm súng đặt vào tay Vinh Thiển, rồi giao Gạo Nếp cho cô. Cô vốn, tuyệt đối không muốn chơi cái trò này, nhưng đột nhiên tới nước này, Vinh Thiển cảm thấy mình phải tiến tới.

Cô kéo tay con, cẩn thận từng li từng tí đi về phía cầu độc mộc. Ở đây mai phục quá dày, tiến một bước là có thể bị hạ, Vinh Thiển chọn đi đường vòng.

Lúc tiếp cận mục tiêu, Gạo Nếp không nhịn được mở miệng: "Mẹ, con muốn ở cùng ba, con muốn nhà mình ở cùng nhau."

"Ngoan, chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau."

"Nhưng bây giờ ba không có ở đây."

Vinh Thiển muốn nói đây chỉ là trò chơi, chơi xong là có thể gặp ba.

Vừa định mở miệng đã nghe đến một tiếng "A!" Trên áo Gạo Nếp cũng bốc khói vàng. Vinh Thiển cứ theo cách Lệ Cảnh Trình đã chỉ mà lên đạn. Khi đối phương sắp bắn phát thứ hai, cô liền bắn một phát trúng ngay người ấy. Để súng xuống, Vinh Thiển vội ôm con: "Gạo Nếp, con không sao.. con không sao chứ?"

Cô hoảng đến độ nước mắt mờ mịt. Cái cảm giác lo lắng này Gạo Nếp không hiểu được, con nít lại không hiểu hết những gì mình nói: "Mẹ, con cũng 'chết' rồi sao?"

Những lời này khiến nước mắt Vinh Thiển lại chảy ra.

Cô lắc đầu không ngừng: "Không, con sống rất tốt, con và ba đều sống."

Vinh Thiển ôm chặt con gái. Không biết sao cô lại có cảm giác mất đi nay lại tìm thấy. Cô vui mừng vì đó không phải là sự thật, vui mừng vì người cô yêu vẫn còn sống tốt. Chỉ khi bị cái cảm giác bỗng nhiên mất đi một người,

bức ép mình không cách nào quay đầu lại, cô mới có thể nhận ra rõ: sự bình yên ở hiện tại mới là điều quý trọng nhất với cô .

Gạo Nếp lau mắt cho Vinh Thiến: "Mẹ, đừng khóc! Chỉ là trò chơi thôi."

Con bé tựa như chợt nhớ ra điều gì, mau chóng làm mặt quỷ: "Con không được nói chuyện đâu."

"Không!" Vinh Thiến hôn mãi khuôn mặt nhỏ bé của con: "Con nói chuyện với mẹ đi! Mẹ thích nghe con nói chuyện."

"Mẹ đừng khóc! Con với ba ở với mẹ, rất yêu mẹ. Đúng không mẹ?"

"Đúng đúng." Vinh Thiến ôm chầm lấy con, cũng chẳng nhặt súng, cứ vậy xoay người bỏ đi.

Gạo Nếp chỉ chỉ lá cờ màu đỏ ở đấy, dễ lấy như trở bàn tay: "Mẹ, lấy cờ! Lấy cờ đi!"

Vinh Thiến cũng không quay đầu lại. Trên đời này không thể không có hố trũng, cũng không có gì không bỏ xuống được. Cuối cùng, tất cả mọi người sẽ nghĩ ra được; chỉ cần sống, mở mắt ra nghe được tiếng hít thở của người mình yêu, như vậy đã là hạnh phúc lớn nhất.

Lệ Cảnh Trình thấy Vinh Thiến bước qua cầu độc mộc đi tới, tay đang bế con.

Người đàn ông bên cạnh rút điều thuốc: "Các anh thua rồi."

Lệ Cảnh Trình cười cười, ánh mắt chắc nịch: "Không, chúng tôi thắng!"

Vinh Thiến bước nhanh hơn. Lệ Cảnh Trình đứng dậy, cô bổ nhào tới.

Người đàn ông ôm chầm lấy hai người nữ quan trọng trong cuộc đời mình.

Vành mắt Vinh Thiến ửng hồng. Lệ Cảnh Trình hôn lên má cô. Cô vui mặt vào cổ anh, không muốn cho người ngoài thấy mình khóc.

Người kia quả nhiên nhìn thấy cảnh này thì không hiểu: "Trò chơi thôi mà, khóc cái gì chứ?"

Cánh tay Vinh Thiến ôm thắt lưng Lệ Cảnh Trình. Tay anh ôm chặt lấy cô:

"Đừng khóc! Cũng đừng sợ! Anh và con ở cạnh em."

Về lại nơi ở, Vinh Thiến tắm rửa, lau chùi sạch sẽ mấy vết màu trên mặt.

Lệ Cảnh Trình từ sau ôm cô, hôn lên mái tóc cô. Vinh Thiện lấy khăn khô lau mặt: "Sao anh vào đây được?"

"Ở đây cửa không khóa được."

Cô giật mình, Lệ Cảnh Trình cười, ôm hết người cô: "Hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai anh lại dẫn em đi chỗ khác."

Cô gối đầu vào ngực anh: "Có phải em rất nhát gan không?"

"Không. Em kiên cường, dũng cảm hơn tất cả phụ nữ anh biết."

Vinh Thiện nhắm hai mắt, kéo cánh tay Lệ Cảnh Trình: "Đừng lo cho em! Đúng, em dũng cảm lắm."

Người đàn ông hôn lên đỉnh đầu cô, không nói gì nữa.

Hôm sau, Lệ Cảnh Trình đưa Gạo Nếp tới chỗ cũ nhờ người chăm giúp.

Anh dẫn theo Vinh Thiện tới một nơi trống trải, là bãi đáp trực thăng. Vinh Thiện và anh bước lên. Trực thăng từ từ cất cánh. Vinh Thiện nhìn xuống, núi và sông từ từ nhỏ dần trong tầm mắt. Trực thăng bay rất chậm, khi đã lên tới một độ cao nhất định liền ngừng lại, không bay tiếp nữa.

Lệ Cảnh Trình ngồi cạnh cô: "Độ cao này dưới tám trăm mét, đừng sợ!"

Nói xong, anh mặc cho cô phục trang gì đó giống anh.

Vinh Thiện chưa rõ sự tình: "Đây là gì đây?"

"Dù để nhảy."

Cô rất sợ: "Em.. sao lại bảo em nhảy dù?"

"Em sợ độ cao à?"

Vinh Thiện lắc lắc đầu: "Nhưng độ cao này em không chịu nổi."

"Lúc đầu nhảy dù anh cũng thấy sợ, nhưng nhảy xuống xong cả cơ thể và tinh thần em sẽ thanh tỉnh lại."

Vinh Thiện nắm lấy tay anh: "Thật sự em không muốn."

Lệ Cảnh Trình dẫn cô tới cửa sau. Vinh Thiện liếc mắt một cái, độ cao này đối với ngành hàng không đúng là không cao, nhưng đủ khiến một người bình thường sợ mềm nhũn cả chân. Lệ Cảnh Trình đỡ lấy hông cô: "Có anh nhảy cùng em, không phải sợ! Thực sự không sao hết, em cứ ôm eo anh."

Tay Vinh Thiển vịn cửa khoang, việc này không phải cứ hạ quyết tâm là được .

Lệ Cảnh Trình hôn lên má cô: "Cùng anh đếm nhé! Một, hai, ba!"

Vinh Thiển cảm giác có một lực mạnh đẩy cô ra ngoài. Cô đánh bạo, dang hai tay ra, bật nhảy.

Gió mạnh đập vào mặt khiến cô có cảm giác cả dù nhảy cũng sẽ bị gió thổi quất đi mất. Thắt lưng Vinh Thiển được ai ôm chặt. Tiếng của Lệ Cảnh Trình ngay bên tai cô: "Mở mắt nào!"

Cô thử nghe theo, nhìn hết thấy cảnh tượng phía xa xa. Cả người trôi giữa không trung, thoáng như mình đang thật sự bay. Vinh Thiển liên tục hét to, không phải là sợ hãi nhưng là rất muốn trút nỗi lòng. Hai tay cô chụm lại bên miệng: "Lệ Cảnh Trình! Lệ Cảnh Trình!"

Người đàn ông không khỏi cong môi. Anh thích nhất là được nhìn thấy mặt tươi sáng rạng rỡ này của Vinh Thiển .

Lúc mới gặp gỡ, cô bị vùi sâu trong vũng bùn, nhưng sự ung dung và lạnh lợi đã làm anh dừng bước lại. Vinh Thiển nghiêng đầu nhìn vào mắt anh: "Em không ngờ nhảy xuống rồi lại chẳng thấy sợ chút nào."

"Rất nhiều chuyện chỉ là do mình sợ rồi sinh nghĩ ngợi thôi."

Giống như châm cứu, khi rươi còn xẹt qua da thịt , các tế bào thần kinh trong người đều căng thẳng, nhưng lúc châm kim rồi lại chẳng còn thấy đau hay sợ nữa.

Vinh Thiển dang hai tay. Trên bầu trời mù mờ nứt ra một vệt nắng chiếu vào người họ.

Vinh Thiển hét tới mệt. Sau khi đáp xuống đất, Lệ Cảnh Trình giúp cô cởi dù ra. Cô tiện thể nằm xoài trên bãi cỏ.

Người đàn ông ngồi cạnh cô, Vinh Thiển gối đầu lên đôi chân anh.

Lệ Cảnh Trình khom người, che cho cô khỏi bị chói mắt.

Vinh Thiển mở hai mắt: "Ra ngoài trời thật thoải mái."

Ngón tay người đàn ông vẽ theo đường lông mày cô. Vinh Thiển kéo tay anh: "Công việc ở phòng đấu giá lở dở nhiều lắm, sau khi quay về em phải

đi làm ngay thôi."

"Nghỉ ngơi thêm vài ngày đi."

Vinh Thiển mỉm cười: "Trong lòng em đã tính rồi. Em muốn đi làm, em còn muốn sống một cuộc sống bình thường cho thật tốt."

"Được."

Vinh Thiển nghiêng người, mặt dán vào đùi anh: "Em ngủ."

Lệ Cảnh Trình vuốt ve khuôn mặt cô, giúp cô hưởng thụ thời khắc thanh tịnh này.

Trở lại Lại Hải, ngày hôm sau Vinh Thiển quả nhiên đi làm ngay.

Lệ Cảnh Trình không lo lắng về cô. Nếu muốn vượt qua, không phải dựa vào một ngày hai ngày là được, nhưng cuối cùng cô cũng đã có quyết tâm, cũng có đủ cứng cỏi.

Vinh Thiển ngồi trong phòng làm việc, chỉnh sửa lại các tư liệu, có không ít thông tin cần phải làm giấy tờ.

Một tràng tiếng gõ cửa truyền vào tai, Vinh Thiển cũng không ngẩng lên xem: "Mời vào."

Đi vào là cô trợ lý nhỏ tuổi của cô. Trợ lý để tư liệu lên trên bàn: "Lát sẽ có khách tới. Sếp bảo chị đi tiếp."

"Được."

Vinh Thiển hỏi thời gian chính xác. Xong mấy việc đang dở tay, cô lập tức đi sang phòng tiếp khách.

Người đó vẫn chưa tới. Vinh Thiển đợi chừng mười phút đồng hồ liền thấy có người mở cửa ra.

Nhìn thấy người bước vào, Vinh Thiển giật mình.

Tổng Trĩ Ninh trang điểm nhẹ nhàng tinh xảo, mái tóc thẳng vẫn cột sau đầu. Cô ấy mỉm cười, gật đầu với Vinh Thiển: "Chào cô!"

"Chào cô!"

Vinh Thiển có cảm giác giọng mình như bị mắc giữa cổ họng.

Trong tay Tống Trĩ Ninh cầm đồ, cô ấy đặt túi lên trên bàn: "Đây là mấy bảo vật tôi ủy thác cho phía các cô."

Vinh Thiển cầm lên, xem cẩn thận tỉ mỉ. Tống Trĩ Ninh cũng đang nhìn cô. Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, không biết tình địch trong mắt hóa ra cái gì.

Không thể phủ nhận, ít nhất Vinh Thiển đúng mẫu như vậy, từ cái nhìn đầu tiên đã có thể hấp dẫn Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển trước tiên định giá cho cô ấy nghe, sau đó nói một chút quy định của phòng đấu giá. Vinh Thiển không biết Tống Trĩ Ninh có biết quan hệ giữa cô và Lệ Cảnh Trình không, nhưng trực giác phụ nữ cho cô biết Tống Trĩ Ninh đã một rõ hai ràng.

"Nếu cô không có ý kiến gì, chúng ta có thể ký hợp đồng ngay bây giờ."

Tống Trĩ Ninh khước miệng vẫn luôn mỉm cười, nét mặt ôn hòa: "Tôi không có ý kiến."

"Tốt lắm!" Vinh Thiển ký tên mình lên bản hợp đồng trước, lại sau đưa cho Tống Trĩ Ninh: "Mời!"

Tống Trĩ Ninh cầm áo khoác. Cô ấy cảm thấy bất tiện nên đứng dậy: "Ngại quá!"

Nói xong, cô ấy lấy áo khoác xuống, mặc vào lưng ghế .

Vinh Thiển đưa bút cho cô ấy, Tống Trĩ Ninh đưa tay nhận. Ánh mắt Vinh Thiển cứ thế mà tự nhiên rơi xuống trên cánh tay cô ấy.

Trong mắt không giấu được vẻ giật mình, Vinh Thiển kinh ngạc, không kìm được mà nhìn Tống Trĩ Ninh.

Cô ấy cười cười, tựa như không để ý: "Tay tôi làm cô giật mình đúng không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 35 : Tối hôm qua anh ở cùng một chỗ với ai? (Đặc sắc!!)

Edit: Rika

Vinh Thiển xốc lại tinh thần rất nhanh, cô mỉm cười thân thiện.

Tống Trĩ Ninh chậm rãi viết xuống tên của mình.

Vinh Thiển nhìn chăm chăm gò má cô ta, cô ít nhiều biết được chuyện của Tống Trĩ Ninh, tay thành như thế, không thể nào vẽ tranh được nữa.

Tống Trĩ Ninh cầm khủy tay xoa xoa vài cái, sau đó cô thả bút lại trên bàn, lấy áo khoác khoác lên vai.

"Vây món bảo bối này làm phiền cô."

"Đừng khách sáo, đây là việc tôi phải làm." Vinh Thiển cầm lại tập tài liệu, cô đứng dậy đi tới bên cạnh Tống Trĩ Ninh.

Cô ta đến tìm mình, Vinh Thiển thầm nghĩ nhất định là có việc, dù sao trước kia Tống Trĩ Ninh cũng có quan hệ với Lệ Cảnh Trình, cô ta cũng có khả năng không biết người vợ bên cạnh Lệ Cảnh Trình bây giờ chính là Vinh Thiển.

Người tìm tới cửa, hoặc là kể chuyện xưa, hoặc là châm chọc khiêu khích.

Vinh Thiển cũng đều đã chuẩn bị xong tất cả.

Nếu muốn đối mặt với những lời bàn tán, trước tiên bản thân phải vững vàng.

Cô thẳng lưng, Tống Trĩ Ninh cầm túi, nhìn vào mắt cô thật lâu: "Tôi đây chỉ cần chờ tin tức là được?"

"Đúng, khi bán đấu giá thành công, tôi sẽ thông báo cho cô."

"Được." Tống Trĩ Ninh đứng lên: "Vây tôi xin phép cáo từ."

Vinh Thiển có chút giật mình, cô cũng đứng dậy, nhìn thấy Tống Trĩ Ninh cầm túi rời đi, không nói gì, cứ như vậy mà biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

Vinh Thiển không khỏi cảm thấy kỳ quái, lẽ nào cô ta đến đây, thực sự chỉ là vì bảo vật?

Tổng Trĩ Ninh dừng trong phòng đấu giá một chút, lúc ra ngoài, vừa vặn Vinh Thiển cũng từ trên lầu đi xuống.

Hai người lần lượt bước vào trong thang máy rồi ra ngoài, lúng túng. Vinh Thiển đi ở phía trước, xa xa liền nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đứng trước cửa chính chờ cô.

Cô đi tới, liền hỏi: "Đến bao lâu rồi?"

"Gọi điện cho em xong thì đến"

Lệ Cảnh Trình đi tới mở cửa giúp cô, chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, anh giật mình, khẽ nhú mào.

"Cô ấy tới đây làm gì?"

Vinh Thiển biết anh nói Tổng Trĩ Ninh.

"Cô ấy có món bảo vật muốn chúng em bán đấu giá."

"Ai là người chịu trách nhiệm?"

Vinh Thiển nói: "Là em."

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình càng hung ác nham hiểm, nhắc chân bước tới hướng về phía Tổng Trĩ Ninh.

Vinh Thiển muốn nắm lấy cánh tay anh: "Đừng đi."

Lòng bàn tay cô lướt qua áo anh, trong nháy mắt nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đã bước nhanh về phía trước, cô vội đuổi theo.

Tổng Trĩ Ninh khoác áo, vừa thấy Lệ Cảnh Trình, cô dừng lại: "Cảnh Trình."

Anh đứng chặn trước người cô: "Lại Hải có nhiều phòng đấu giá đến thế, vì sao lại tới đây?"

Tổng Trĩ Ninh nhìn thấy thân ảnh Vinh Thiển xuất hiện sau Lệ Cảnh Trình, Lệ Cảnh Trình như vậy, trái lại làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ.

"Nhưng ở Lại Hải, chỉ có nơi này là có danh tiếng, đáng tin cậy."

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng nhếch miệng: "Vậy tại sao hết lần này đến lần khác lại tìm tới Vinh Thiển?"

"Đây là sự sắp xếp của phòng đấu giá, em cũng không có chỉ mặt gọi tên."

"Cảnh Trình." Vinh Thiển kéo ống tay áo của anh: "Chuyện cũng không phải như anh nghĩ."

"Bất kể là vô tình hay cố ý, cô nên cách xa Vinh Thiển một chút."

Lời nói thẳng thừng như thế, Tống Trĩ Ninh lúc này sững sờ tại chỗ, cô như thế nào cũng không nghĩ tới, buông tay Lệ Cảnh Trình, sau này gặp lại, anh lại tuyệt tình đến thế.

Cô không nói gì, cụp mắt xuống, bên ngoài nhìn cô vẫn bình thường như thế, nhưng kỳ thực bên trong rất hỗn loạn.

Lệ Cảnh Trình kéo cánh tay Vinh Thiển, Tống Trĩ Ninh chậm rãi mở mắt ra: "Là em sai rồi, sau này nếu nhìn thấy anh, em sẽ cố gắng tránh đi, có được không?"

Anh hừ lạnh một tiếng, mang theo Vinh Thiển chuẩn bị rời đi, sau đó, ánh mắt nhìn lên áo khoác của cô ta.

Cô ta tựa hồ cũng chú ý tới anh, đưa tay kéo lại, giắt một cánh tay khác.

"Một Tống Trĩ Ninh thời thượng trước đây, hóa ra cũng chỉ là người thế này."

Trong mắt Tống Trĩ Ninh mờ mịt, hai chân bước đi: "Em đi trước."

Vinh Thiển nghiêng đầu qua chỗ khác thấy cô ta nhấc chân rời đi, bước chân kiên nghị hữu lực, nhưng lúc ánh mắt giao nhau, cô thấy rõ ràng trong khóe mắt Tống Trĩ Ninh có nước mắt rơi xuống.

Vinh Thiển không khỏi nắm chặt tay, không biết tại sao, trong ngực bởi vì những lời nói này của Lệ Cảnh Trình mà cảm thấy khó chịu, cảm thấy trong giọng nói của anh có chút phiền muộn, Vinh Thiển cũng tùy ý để anh dắt cô đi.

Tống Trĩ Ninh ngồi vào trong xe, vẫn chưa khởi động xe, cô gục đầu lên tay lái, khóc không thành tiếng, chỉ là nhẹ nhàng mà ghen ngào.

Cô biết ý tứ của câu Lệ Cảnh Trình nói kia.

Trước kia, Tống Trĩ Ninh là người được giới thượng lưu rất ưa thích, tài hoa hơn người, luôn luôn xuất hiện trong những lễ phục xa xỉ trong những bữa

tiệc, mặc dù là ngày thường, cô cũng ăn mặc rất thời trang, đôi tay vẽ ra những bức tranh tuyệt vời, tinh tế động lòng người.

Nhưng hôm nay, cô tới đây, thói quen ăn vận tỉ mỉ của cô lúc này phải phối thêm một cái áo khoác, bằng không, cô sẽ không có cảm giác an toàn.

Cô vốn là người như thế, đã từng cho rằng sau khi vứt bỏ sự kiêu ngạo, cô tự nhiên không có dũng khí đem thân hình mình phơi bày ra ngoài, cô chỉ có thể che che giấu giấu, không để cho người khác nhìn thấy.

Vinh Thiển không yên lòng cài dây an toàn vào, khuôn mặt tuần tú của Lệ Cảnh Trình hơi trầm xuống, cô nhìn vào mắt anh.

"Cảnh Trình, kỳ thực cô ấy chỉ đến vì bảo vật."

"Em cũng đừng tiếp xúc nhiều với cô ta là được."

Vinh Thiển nghĩ đến phản ứng mới vừa rồi của Lệ Cảnh Trình, lúc đó, nhất định là để bảo vệ cô, không muốn cô bị ảnh hưởng bởi những chuyện trước đây, nhưng Vinh Thiển luôn cảm thấy, hẳn là còn có nguyên nhân khác.

Cô nghĩ đến tay của Tổng Trĩ Ninh, lẽ nào lúc trước xa nhau, có liên quan đến tay của cô ta.

"Cảnh Trình. . ."

Cô thử mở miệng.

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn cô: "Hử?"

Vinh Thiển muốn xác định Lệ Cảnh Trình có biết chuyện cái tay của Tổng Trĩ Ninh không, nhưng nghĩ lại, nếu như chân thành quan tâm nhau, sẽ không vì cái tay ấy mà xa nhau được.

"Không có chuyện gì."

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình dừng trên mặt cô, sau đó đưa tay tới nắm lấy tay cô: "Không chỉ là Tổng Trĩ Ninh, dù là những người trước kia từng theo anh, anh đều không muốn em tiếp xúc với họ, Thịnh Thư Lan là người nhà họ Lệ, anh không có biện pháp. Nhưng anh tự biết, trong lòng em đã từng có một Hoắc Thiếu Huyền, anh đã chịu không nổi, hướng chỉ anh. . ."

Nói đến đây, anh cười cười, anh đã từng có nhiều người, thật đúng là không thể nói rõ được.

Nói đến nước này, anh dường như đang tự đào một cái hố sâu chôn mình vào.

Vinh Thiển vừa nghe, quả nhiên đã bỏ tay anh ra, nhưng anh vội nắm lại rất nhanh: "Anh không muốn bọn họ tới trước mặt em mà nói này nói nọ, mặc dù em không để trong lòng, nhưng em đừng suy nghĩ, giữa em và anh chỉ là vui đùa."

Vinh Thiển biết, nhưng trong lòng cô, lại hình thành một mớ hỗn độn.

Cô cầm lại tay anh, nói: "Em nghĩ anh đối với Tống Trĩ Ninh, không giống như cùng Thịnh Thư Lan."

"Không giống nhau, chỉ có em thôi."

Trong lòng cô không hiểu sao lại phiền não: "Vậy anh và Tống Trĩ Ninh, vì sao lại xa nhau?"

"Em như thế nào lại có hứng thú chuyện của anh và người khác như thế?"

"Em hiểu kỳ."

Lệ Cảnh Trình im lặng một lát, sau đó buông tay cô ra, rồi đặt lên tay lái: "Kỳ thực cũng không phải chuyện gì, có một ngày, bỗng nhiên cô ấy gọi điện thoại, nói muốn ra nước ngoài, sau đó một đi không trở lại."

"Anh có đi tìm cô ấy không?"

"Có. . ."

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên im lặng, quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt cô ảm đạm.

Lúc trước cũng có đi tìm, còn nói không có tình cảm sao?

"Đây đều là chuyện đã qua."

Thần sắc Vinh Thiển mệt mỏi, cô trở nên rất miễn cảm, lo được lo mất.

Về đến nhà, Gạo Nếp cũng từ trường học về, Vinh Thiển nhìn thấy con, tâm tình tự nhiên cũng khá hơn nhiều.

Ăn cơm tối xong lên lầu, Vinh Thiển nhìn qua một sổ ghi chép, Lệ Cảnh Trình làm xong việc, tắm xong đồng hồ cũng đã điểm mười một giờ đêm.

Anh vén chăn lên nằm bên cạnh cô, cô đang mơ mơ màng màng ngủ, bỗng nhiên bị một thứ lạnh như băng ôm lấy, cô sợ run cả người, chỉ là không mở mắt ra.

Lệ Cảnh Trình hôn lên cổ cô, hô hấp của cô ngưng trệ, giống như bị một vật nặng nề ép tới mức không thở nổi, ngực cô phập phồng, như bị bóng đè, muốn mở mắt nhưng không được.

Lệ Cảnh Trình đưa tay vào trong áo ngủ của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, Vinh Thiển thúc vai ra sau.

Anh kêu lên một tiếng, Vinh Thiển mơ màng nói : "Đừng chạm vào tôi, đừng chạm vào tôi."

Lệ Cảnh Trình sờ sờ cái mũi thiếu chút nữa bị đụng gãy, vội vàng trấn an: "Là anh."

Vinh Thiển xoay người, nhìn thấy gương mặt rõ ràng trước mắt, sợ bóng sợ gió một hồi, sau đó cô thở mạnh.

"Gặp ác mộng?"

Vinh Thiển giơ bàn tay lên vỗ vỗ gương mặt tỉnh xảo của Lệ Cảnh Trình: "Em còn tưởng bị gấu lớn tập kích."

"Em là nói anh mập?"

Cô cười cười chui đầu vào trong chăn: "Anh tự hiểu."

Lệ Cảnh Trình một tay kéo cô ra ngoài, thuận thế chặn cô lại: "Nặng sao, hử?"

Vinh Thiển cảm giác được lửa nóng trên người anh, cô không cười được, Lệ Cảnh Trình nhìn sắc mặt của cô, đưa tay xoa bóp vành tai cô, anh biết cô đang sợ cái gì.

Anh xoay người nằm bên cạnh cô, nằm bên phải ngủ cũng không được, nằm bên trái cũng không xong, nói chung, cả người rực lửa, hơn nữa lại tập trung ở một chỗ, rất có thể bị vỡ ra.

Vinh Thiển lúc này, khẳng định không có cách nào muốn cùng anh ân ái.

Cô thấy anh khó chịu như vậy, liền mở miệng: "Em nghĩ anh nên tìm 'Ngủ cô nương' hỗ trợ."

"Em muốn anh đi tìm phụ nữ sao?"

Vinh Thiển nhìn tay của anh, Lệ Cảnh Trình lập tức hiểu được, lần thứ hai đứng dậy: "Anh đề chết em."

Hôm sau.

Lệ Cảnh Trình sớm đã tỉnh dậy, anh ngăm nhìn gương mặt trong ngực mình, ngón tay di chuyển trên gò má của cô, Vinh Thiển cau mày một cái né ra, Lệ Cảnh Trình cười cười.

Lúc Vinh Thiển mở mắt ra, anh đã đứng trước giường mặt quần áo: "Hôm nay Tôn Giai Lân đến, có thể tối anh mới về."

Mặc dù Vinh Thiển không thích Tôn Giai Lân, nhưng dù sao anh ta cũng là bạn tốt lâu năm của Lệ Cảnh Trình.

"Được."

Lệ Cảnh Trình chọn quán bar, tương đối thanh tĩnh, cũng đã rất nhiều năm rồi anh chưa đến đây.

Tâm tình của Tôn Giai Lân không tốt lắm, trước mặt Lệ Cảnh Trình uống rất nhiều rượu, anh nhìn thấy bộ dáng chán chường của cậu ta, không khỏi lắc đầu: "Cậu muốn uống chết, tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu."

"Nếu thật sự có thể chết được thì tốt rồi."

Lệ Cảnh Trình đề miệng ly lại, hỏi: "Có chuyện gì làm cho cậu biến thành khổ sở thế này?"

"Cậu nói, Hoắc Thiều Huyền có gì tốt?"

Lệ Cảnh Trình hừ lạnh: "Một điểm cũng không so được với tôi."

Tôn Giai Lân cũng hừ lạnh một tiếng: "Vậy tại sao phụ nữ đều yêu thương anh ta?"

"Ai nói cho cậu là phụ nữ đều yêu thương anh ta?"

"Mạc Hy đến bây giờ vẫn chưa rời bỏ anh ta, nhà tôi vốn không đồng ý chuyện của tôi và cô ấy, cô ấy cũng không lo lắng, hoàn toàn mơ mộng muốn quay về bên cạnh Hoắc Thiều Huyền, cậu nói đi, tôi là cái gì?"

Tôn Giai Lâm uống liên tiếp vài ly rượu.

Nhìn Lệ Cảnh Trình ngồi đó, uống rất ít, còn Tôn Giai Lâm đã rót tràn một ly: "Có phải anh em hay không? Nếu đúng, uống nào!"

Chỉ là vài hớp rượu, Lệ Cảnh Trình cũng không tránh.

Hai người càng uống càng nhiều, Tôn Giai Lâm cảm thấy mình sắp ói ra, liền khó chịu lao tới toilet.

Lệ Cảnh Trình chống trán, đầu óc có chút không tỉnh táo, miệng đến bên mép ly, nghĩ đến một số việc, trong lòng phiền muộn, một hơi uống cạn.

Tôn Giai Lâm trở lại chỗ ngồi, uống liên tục, trong miệng nồng nặc mùi rượu: "Cậu nói mình thích Mạc Hy chỗ nào nhỉ, cùng Hoắc Thiếu Huyền sinh hoạt vợ chồng, chẳng còn nguyên vẹn, vênh váo cái gì?"

"Chính là da mặt cậu dày, không nên yêu cô ấy." Lệ Cảnh Trình không chút khách khí nói.

Tôn Giai Lâm đưa tay chỉ vào Lệ Cảnh Trình: "Cũng chỉ có cậu là tốt số, cậu nói xem, lúc cậu và Vinh Thiển cưới nhau, cô ta cũng chẳng phải là xử nữ, nhưng cũng thật con mẹ nó vênh váo, nhưng con mẹ nó số phận trên người, người cưỡng bức cô ta lại chính là cậu, ha ha ha ha, tôi con mẹ nó sao không có cái phúc khí này?"

"Câm miệng." Lệ Cảnh Trình mí mắt nặng trĩu, còn chút ý thức: "Cẩn thận tôi đánh cậu."

"Thôi đi cha." Tôn Giai Lâm đưa tay vỗ vỗ vai Lệ Cảnh Trình: "Trước kia cậu yêu cô ta như thế, yêu tới mức không quan tâm. Nếu như để Vinh Thiển gặp lại loại sự tình này giống như trước, tôi xem cậu. . ."

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên đâm Tôn Giai Lâm một cái.

Anh ta vốn đã đứng không vững, lần này trực tiếp té trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Lệ Cảnh Trình phiền não kéo cà-vạt, ánh mắt hung ác dọa người, người pha rượu thấy thế, liền bảo hai người mang Tôn Giai Lâm đi.

Lệ Cảnh Trình đem chai rượu trong tay mở ra: "Mang tới hai ly."

Tôn Giai Lâm, thực sự đáng ăn đòn.

Ngón tay anh đè xuống giữa hai hàng lông mày, đầu đau như muốn nứt ra, thân thể cũng không nghe theo mình mà lảo đảo, may mà có người đi qua, Lệ Cảnh Trình ngã vào trước ngực đối phương.

Người đó sợ tới mức đẩy anh ra, Lệ Cảnh Trình ngồi dậy: "Thật xin lỗi."

Vừa ngược mắt nhìn, nghĩ đối phương rất quen mắt, Tống Trĩ Ninh nhìn thấy anh, chỉ có thể nuốt lại phần nộ, cô nghĩ đến lời hôm qua anh nói, xoay người muốn đi.

Anh vỗ vỗ cái trán: "Chờ một chút."

Tống Trĩ Ninh dừng bước, thấy anh như vậy, bên cạnh anh cũng không có ai, sợ anh thật sự xảy ra chuyện.

Trong lòng cô cũng có chút không tự nhiên, khẩu khí cứng ngắc: "Chuyện gì?"

Lệ Cảnh Trình đem cô kéo đến bên cạnh, cầm ly rượu lên đưa cho cô, cô cũng không cự tuyệt, sau khi nhận lấy khế cùng anh chạm ly.

Anh nhìn chăm chăm động tác một hơi uống cạn sạch ly rượu của cô, Tống Trĩ Ninh uống xong, đem ly rượu rỗng đặt lên trên bàn: "Vợ anh đâu, gọi cô ấy tới đón anh."

"Tôi không muốn cô ấy thấy tôi thế này."

Khóe miệng Tống Trĩ Ninh nở nụ cười trào phúng, đầu óc cô đúng là bị hỏng, mới có thể đi quản chuyện của anh ta.

Thấy cô xoay người muốn đi, Lệ Cảnh Trình đột nhiên mở miệng: "Tống Trĩ Ninh, lúc trước cô làm sao vậy?"

Cước bộ cô dừng lại, nhưng cũng không quay đầu: "Em làm sao?"

"Tôi vẫn thắc mắc, lúc tôi phát bệnh, rõ ràng cô cùng với tôi, nhưng sau đó cô đi đâu?"

Lệ Cảnh Trình gác chân lên, ánh mắt mê ly, Tống Trĩ Ninh biết anh đã quá say, nếu không sẽ không chủ động hỏi lại chuyện năm đó: "Hay là, cô thấy bộ dáng kinh khủng của tôi, bị hù chạy mất?"

Tống Trĩ Ninh vô thức ôm hai tay lại, không muốn nhớ tới một màn kia.

Cô hít thở thật sâu, xoay người đối mặt với Lệ Cảnh Trình.

"Tùy anh nghĩ như thế nào, để em đưa anh về."

"Không cần."

Lệ Cảnh Trình đứng dậy muốn về nhà, không muốn để cho Vinh Thiện ở nhà lo lắng.

Tống Trĩ Ninh thấy anh như vậy, đứng trước mặt anh không nhúc nhích, nghĩ đến vừa rồi là Lệ Cảnh Trình gây sự, trong lòng cô nổi lên một chút bất bình: "Nếu anh hỏi em như thế, vậy em cũng có một vấn đề muốn hỏi anh, vợ anh đã nhìn thấy tình trạng điên cuồng của anh chưa? Cô ta có khả năng tiếp nhận được sao?"

Lệ Cảnh Trình nheo mắt lại, ánh mắt toát lên tia nhìn hung dữ. Tống Trĩ Ninh cũng không sợ: "Cô ấy không biết sao?"

Anh đưa tay chống trên quầy bar, lúc trước anh cưỡng bức cô, cũng là lúc anh phát bệnh sao?

Vinh Thiện phải chịu đau đớn đó, nguyên nhân là vì anh.

Anh lạnh lùng cười: "Khiến cô thất vọng rồi, cô ấy biết, đồng thời, cô ấy vẫn nguyện ý theo tôi."

Trong mắt Tống Trĩ Ninh tràn đầy kinh ngạc, hai người đối mắt nhìn nhau, cuối cùng cô là người thua trận: "Quên đi, đó cũng là chuyện quá khứ rồi, tôi đi tìm người đưa anh về."

Nói xong, cô đi lên nâng Lệ Cảnh Trình.

Anh cũng không còn nhiều khí lực, cánh tay bị Tống Trĩ Ninh kéo qua choàng lên vai cô, dìu anh ra ngoài, Tống Trĩ Ninh tìm chìa khóa xe trên người anh: "Anh yên tâm, em để người khác đưa anh về, để anh khỏi phải nghĩ em bụng dạ khó lường."

Đem chìa khóa giao cho bảo vệ nhà xe, Tống Trĩ Ninh thuận miệng nói: "Tìm giúp tôi một tài xế."

Hai người đứng dưới màn đêm, ánh đèn trong quán bar hắt ra rất xa, Tống Trĩ Ninh không khỏi ngẩng đầu lên, thấy hai mắt Lệ Cảnh Trình nhắm lại, tựa hồ có thể ngủ trong khi đứng.

Cô nghĩ đến thái độ của anh, không chỉ là trái tim băng giá, mà lòng cũng đau đớn nữa.

Tổng Trĩ Ninh xoay người, ma xui quỷ khiến thế nào lại móc ra chai nước hoa từ trong túi xách, cánh tay vòng ra sau anh, xịt một chút lên cổ áo anh. Anh làm cho cô khố sở, cô cũng không muốn anh dễ chịu.

Tài xế rất nhanh lái xe đến cửa, hỗ trợ Tổng Trĩ Ninh đưa anh lên xe.

Cô vốn định lưu lại trên cổ áo anh vệt son môi, nhưng khẳng định Lê Cảnh Trình sau khi nhìn thấy sẽ tìm cô mà hỏi tội, còn dùng nước hoa, đặc biệt đối với phụ nữ mà nói, chẳng lẽ không nghĩ thấy được sao?

Chờ Lê Cảnh Trình tỉnh lại, muốn tính sổ, thì mùi cũng đã tan hết.

Vinh Thiển đưa mắt nhìn ra ngoài, sắp đến hừng đông rồi, Lê Cảnh Trình vẫn chưa trở về.

Cô đi tới trước ban công, nhìn thấy ánh đèn xe sáng ngời, vệ sĩ tiến lại hỏi, người bước ra không phải là Lê Cảnh Trình.

Cô choàng vội cái áo khoác lên rồi xuống lầu.

Đi tới cửa, từ trong tay vệ sĩ tiếp nhận Lê Cảnh Trình.

Mùi nước hoa xộc vào mũi cô, cô đưa tay đỡ lấy hông anh: "Cảnh Trình, anh không sao chứ, sao lại uống nhiều như thế?"

Trọng lượng toàn thân Lê Cảnh Trình đều đặt trên đầu vai cô, Vinh Thiển mở miệng nói, mùi nước hoa càng tỏa ra nồng nặc, hơn nữa, mùi này rất quen, hôm nay cô đã người thấy mùi này trên người của Tổng Trĩ Ninh.

Cô lắc lắc đầu, gạt suy nghĩ hoang đường trong đầu đi.

Cố hết sức dìu Lê Cảnh Trình lên lầu, khẳng định là không lên nổi tới phòng ngủ chính, phòng con gái càng không được, Vinh Thiển chỉ có thể đưa anh tới phòng gần nhất, Lê Cảnh Trình say như chết nằm một đống trên giường, không chịu dậy tắm, cứ như vậy giang tay giang chân ngủ.

Không còn cách nào khác, Vinh Thiển không thể làm gì khác hơn là cởi quần áo ra lau người cho anh.

Mùi hương dính chặt vào trên quần áo, Vinh Thiển cầm đồ ném xuống sàn, lấy khăn lông vắt khô, cẩn thận lau người anh.

Trong đầu miên man suy nghĩ, cô tới Lại Hải lâu như vậy, chưa bao giờ nghe qua một tin đồn về Tống Trĩ Ninh, nhất định là cô được gia giáo nghiêm khắc, chí ít là cũng biết giữ mình trong sạch.

Động tác trong tay chậm rãi dừng lại, không khỏi suy nghĩ lung tung.

Vinh Thiển cũng không muốn như thế, nhưng có đôi khi, cô không thể khống chế được suy nghĩ của chính mình.

Toàn thân Lệ Cảnh Trình nóng như lò thiêu, Vinh Thiển xoa xoa, rất rõ ràng là thấy thân thể anh nổi lên phản ứng.

Tay của anh đưa tới...

Vinh Thiển lau chà người anh đến đỏ hồng, một tay đem chân đạp lại, ngăn chặn động tác của anh.

Lệ Cảnh Trình kêu rên một tiếng, bỗng nhiên ngồi dậy.

Vinh Thiển nhìn thấy anh nhú chặt mày, nửa người trên cúi xuống, một tay kia nắm tay cô kéo vào trong chăn.

Cô bị anh kéo về phía trước, đánh vào ngực anh.

Anh thở phì phò, bàn tay đưa ra sau đầu cô ôm lấy rồi hôn môi cô.

Anh vẫn còn mùi nước hoa, lau cũng không hết, Vinh Thiển trong đầu suy nghĩ lung tung, cảm giác được toàn thân anh buông lỏng, tựa hồ đã ngủ rồi.

Vinh Thiển kinh ngạc ngồi ở mép giường trong chốc lát, sau đó vào phòng tắm sạch sẽ.

Tắm xong, nằm bên cạnh anh, Vinh Thiển lăn qua lăn lại, khó ngủ, ngực có chút đau xót, cô chậm rãi suy nghĩ.

Giữa người và người, không có cách nào so sánh được.

Vừa mới so sánh, cô đã thua cuộc.

Người cô bị vấy bẩn, vĩnh viễn không có cách nào chiến thắng người khác được.

Lúc Lệ Cảnh Trình tỉnh lại, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, từng vệt sáng cầu vồng chiếu vào, uống say nên anh khá đau đầu, anh động dậy người, cảm giác trong chăn trơn trượt thoải mái, vừa xốc lên nhìn, hóa ra anh trần truồng mà ngủ.

Vinh Thiển nghe được động tĩnh, từ trong phòng tắm đi ra: "Anh tỉnh rồi."

Anh gõ đầu mình một cái: "Là em cởi đồ cho anh?"

"Quần lót là do anh tựa cởi."

Lệ Cảnh Trình cười yếu ớt, trong đôi mắt thoáng hiện lên một tia cơn đau:

"Anh như thế nào lại một thân trần truồng, hóa ra là đã nhể nhại mồ hôi vui sướng một hồi."

Vinh Thiển khom lưng nhặt quần áo và đồ dùng hàng ngày trên mặt đất lên, mùi nước hoa qua một đêm, đã tan đi hết: "Tối hôm qua, anh ở cùng với ai?"

"Tôn Giai Lâm, không phải anh đã nói trước với em sao?"

"Chỉ có hai người các anh?"

Lệ Cảnh Trình vén chăn lên, trần truồng chuẩn bị tới phòng thay đồ, anh ngẫm nghĩ trong chốc lát, anh hình như còn đánh Tôn Giai Lâm một cái, sau đó, hình như gặp một người quen, nói chuyện gì đó.

"Đúng, chỉ có hai người bọn anh."

Khóe miệng Vinh Thiển mím chặt, anh không nói, cô có hỏi cũng chẳng có ý nghĩa.

Vậy mùi nước hoa, nếu như không phải tiếp xúc gần gũi, làm sao có thể lưu lại mùi hương đậm đặc như thế?

Lệ Cảnh Trình mặc quần áo tử tế rồi đi vào phòng tắm, từ phía sau ôm cô, cọt nhả hài hước nói: "Tối hôm qua có làm gì em không?"

"Anh còn có thể làm được gì?"

"Vậy em có hay không giúp anh. . ."

Vinh Thiển đem đồ lót cầm trong tay ném một cái: "Lệ Cảnh Trình, anh tự mình làm đi."

"Ái chà..." Anh ôm lấy cô không tha: "Anh thích em tắm cho anh."

"Anh thật biến thái."

"Em nghĩ thế à?" Môi mỏng của Lệ Cảnh Trình dán bên tai cô, nhìn mặt cô đỏ hồng: "Anh đem nơi bí ẩn nhất của mình giao cho em rửa ráy, đã nói lên

anh hoàn toàn là của em, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng chạm vào." Vinh Thiển rửa hai tay, Lệ Cảnh Trình tiến đến, tựa hồ thấy cô có tâm sự nặng nề.

"Làm sao vậy, mất hứng?"

Vinh Thiển lau chùi đôi tay nhỏ bé, cúi đầu: "Cảnh Trình, sau này anh đừng ra ngoài nữa."

"Được." Anh mở miệng đáp ứng: "Khó có dịp Tôn Giai Lâm đến, anh mới đi với cậu ta."

Có một số việc, không nên vạch trần.

Vinh Thiển rất quý trọng hiện tại, cô không muốn ngờ vực vô căn cứ, làm lay động cái cô vừa mới gây dựng lên, nhất là ngôi nhà này.

Lệ Cảnh Trình cho rằng cô mất hứng vì chuyện tối hôm qua anh say rượu: "Anh hứa với em, sẽ không có lần sau nữa."

"Được." khóe miệng của cô giãn ra, cô nghĩ, chỉ cần anh ở nhà, chắc sẽ không có chuyện gì: "Không có lần sau."

Mặc dù trong lòng còn nặng nề, nhưng Vinh Thiển vẫn chịu được, vẫn chưa vượt qua giới hạn chịu đựng của cô.

Ở trong phòng làm việc, làm xong một buổi đầu giá, Vinh Thiển cầm ly uống nước cho thông cổ.

Ánh mắt cô nhìn chăm chú vào máy tính, tiếng gõ cửa vang lên, thư ký mở cửa đi vào.

"Cô Vinh, cô có thư chuyển phát nhanh."

Vinh Thiển đưa tay cầm lấy: "Cảm ơn."

Thư ký đi ra ngoài, đem cửa đóng lại, Vinh Thiển dựa người vào lưng ghế, đem thư xé ra.

Cô cảm thấy điên đảo, đồ vật bên trong rơi ra.

Hoàn toàn ngoài ý muốn của cô, cũng hoàn toàn không cho cô chuẩn bị tâm lý.

Vinh Thiển thấy một xấp ảnh chụp.

Trong đó là cảnh chồng cô ôm một người phụ nữ.

Mà người phụ nữ kia, chính là Tống Trĩ Ninh.

Vinh Thiển giật mình hoảng hốt, thiếu chút nữa đẩy ghế ngã ra sau, một màn này, thật sự bất ngờ, làm cô không kịp đề phòng.

Trái tim cô co rút mãnh liệt, hô hấp dồn dập không có quy luật, hai tay cô nắm chặt hai bên ghế, cố gắng ổn định thân mình, cô muốn mình bình tĩnh để thoát khỏi tình cảnh này.

Tối hôm qua, quả nhiên là Lệ Cảnh Trình ở cùng một chỗ với Tống Trĩ Ninh.

Vinh Thiển ra sức nhắm mắt lại, không muốn xem, một chút cũng không muốn xem.

Hai tay ôm lấy đầu, chớp mũi chua xót, nước mắt như muốn trào ra, cô đem mắt mình mở thật to ra.

Góc độ chụp của bức ảnh rất hoàn hảo.

Trong đó, Lệ Cảnh Trình tựa vào người Tống Trĩ Ninh.

Hai bàn tay của cô nắm chặt lại, tùy ý để móng tay đâm vào da thịt, sắc mặt cô tái nhợt.

Bọn họ đứng trước cửa ôm nhau, hai tay Tống Trĩ Ninh tự nhiên ôm Lệ Cảnh Trình, mà anh lại không có chút phản ứng là muốn đẩy cô ta ra.

Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?

Giữa bọn họ, đều không phải là chuyện đã qua sao?

Hơn nữa, tại sao Lệ Cảnh Trình lại lừa gạt cô?

Trong lòng cô cực kỳ mâu thuẫn, cô cầm một xấp tài liệu lên, đem những tấm hình kia che đi.

Vinh Thiển đưa hai tay che mắt lại, ngả người ra sau, đầu ngón chân cô di chuyển cái ghế đến bên cửa sổ, phía bên ngoài, gió mát thổi vào như một đôi tay ôn hòa, nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt cô, khóe mắt của cô chảy ra những giọt lệ trong suốt.

Tâm tình của cô lúc này, căn bản không thể dùng lời để nói hết được, Vinh Thiển dụi mắt một cái, đứng dậy, cầm xấp ảnh đi ra ngoài.

Đi tới phòng uống nước, Vinh Thiển đem từng tấm ảnh bỏ vào máy hủy tài liệu, cô đau lòng nhìn những bức ảnh bị cắt nát, cô ngơ ngẩn nhìn từng động tác của cái máy.

Cho đến khi trong tay cô chỉ còn lại một tấm hình.

Vinh Thiển cố nén đau đớn trong lòng, ánh mắt rơi xuống tấm hình kia. Cô không thấy được nét mặt của Lê Cảnh Trình, chỉ thấy anh đứng đó, bối cảnh chọn vô cùng tốt, ánh đèn mờ ảo nhu hòa, giữa trung tâm là một đôi nam nữ xinh đẹp. Vinh Thiển cắn chặt môi, cảm giác được đau đớn, sau đó mới chậm rãi buông ra.

Cô đem ảnh chụp về phía máy hủy tài liệu, đột nhiên lý trí có phản ứng cực mạnh.

Tối hôm qua, Lê Cảnh Trình sau khi trở về vẫn say mèm, mà ảnh này vừa vặn chụp ở quán bar, vậy khẳng định lúc đó anh cũng đã quá say.

Cũng có thể, anh và Tống Trĩ Ninh chỉ vô tình gặp nhau, có lẽ thấy anh uống say, nên cô ta dìu anh?

Vinh Thiển xem kỹ tấm ảnh lần nữa, huông hồ, đã có người cố ý để cô xem những tấm hình này, khẳng định sẽ tận lực giấu diếm.

Vinh Thiển biết, mặc dù suy nghĩ này có hơi chút gượng ép, nhưng cô cần phải tin tưởng Lê Cảnh Trình, không chỉ bằng mấy tấm hình này mà đã hoài nghi anh.

Gượng ép mà nói, bọn họ ở cùng một chỗ mà bị chụp thế này, nhưng động tác lại vô cùng thân thiết.

Đem tấm ảnh sau cùng hủy đi, Vinh Thiển xoay người trở lại phòng làm việc.

Tư liệu về cuộc bán đấu giá được đưa đến, Vinh Thiển liếc nhìn, bảo vật của Tống Trĩ Ninh đã được bán đi.

Vinh Thiển do dự một hồi, nhưng cuối cùng vẫn nhắc điện thoại gọi cho cô ta.

Tống Trĩ Ninh sẽ đến rất nhanh.

Đem bì thư ném vào trong thùng rác.

Cô đi đến phòng tài vụ lấy séc, khi trở lại phòng làm việc, vừa vặn nhìn thấy Tổng Trĩ Ninh.

"Xin chào."

"Xin chào." Tổng Trĩ Ninh theo Vinh Thiển đi vào.

"Không nghĩ tới, chỉ thời gian ngắn như vậy đã bán được."

"Đồ của cô được bảo quản rất tốt, phiên đấu giá cũng diễn ra rất kịch liệt."

Vinh Thiển đem tấm séc đưa tới cho Tổng Trĩ Ninh, cô ngồi trở lại ghế làm việc: "Kỳ thực có chuyện, tôi rất tò mò."

"Chuyện gì?"

"Tôi nhìn cô không giống một người thiếu tiền, bảo vật mua được vừa là thưởng thức vừa là để tăng tỉ giá của nó, bảo vật của cô tôi đã xem qua, trong khoảng ba năm rưỡi nữa, còn có thể tăng thêm giá."

Tổng Trĩ Ninh cầm tờ séc trong tay rồi nhìn, môi khẽ vểnh lên, nhưng trên mặt không giống như là đang cười: "Giữ lại làm cái gì? Nhìn vật nhớ người? Còn không bằng bán đi."

Vinh Thiển yên lặng, Tổng Trĩ Ninh mặc dù không nói vật ấy là ai tặng cô, nhưng nhìn nét mặt của cô, Vinh Thiển cũng lờ mờ đoán ra.

Tay cô đặt trên đầu gối: "Thế cũng tốt, nếu đã là chuyện cũ, sao không lựa chọn quên đi một cách thẳng thắn."

"Nói thì rất dễ, nhưng tình cảm khi đã ăn sâu vào trong máu thích, không phải như bệnh uống thuốc là hết, trừ khi sống lại một lần nữa, máu thịt trong người thay đổi đi"

Vinh Thiển nở nụ cười, làm bộ nghe không hiểu: "Lời cô Tổng nói nghe thật dọa người, làm sao có thể hoàn toàn thay đổi máu thịt được. Điều quan trọng là phải xem nó có đáng giá hay không, không muốn nhìn vật nhớ người, vì sao? Đối phương đã không muốn để cho cô ghi nhớ mình, trong lòng cô nếu còn nhớ thương, hay là do chấp niệm quá sâu? Nói cách khác, người ta đã sớm quay đi."

Tổng Trĩ Ninh bị Vinh Thiển nói trúng tim đen, lồng ngực tức thì khó chịu.

Vinh Thiển cầm lấy ly nước, uống miếng nước, một bên quan sát sắc mặt của Tống Trĩ Ninh.

Cô ta cười, đưa tay vuốt tấm séc: "Cho nên mới phải bán, không phải sao?"

Vinh Thiển mỉm cười, mùi nước hoa trên người Tống Trĩ Ninh bay vào trong mũi cô, chỉ một chốc nữa thôi, toàn bộ phòng làm việc sẽ tràn ngập mùi này.

Mùi thơm ngào ngạt hơn, nhưng quá nồng liệt, rất hợp với khí chất của Tống Trĩ Ninh.

"Cô Vinh, cô tuổi trẻ nhưng đã đạt được thành tựu như vậy, rất nhiều người ước ao được như cô."

"Cảm ơn" Vinh Thiển hai tay cầm ly nước: "Kỳ thật, tôi có thói quen nghe người ta gọi mình là bà Lệ."

Nụ cười đông cứng lại nơi khóe miệng Tống Trĩ Ninh, đôi mắt hơi nhú lại: "Đúng, hẳn là nên gọi bà Lệ."

Vinh Thiển cũng không phải là người thích gây sự, trong lời nói cũng không đề cập tới quan hệ của Lệ Cảnh Trình và Tống Trĩ Ninh, cho dù, đó là chuyện rõ ràng, nhưng cô cũng không để tâm: "Cô Tống, nếu cô còn có vật muốn bán đấu gò, thì hãy mang đến đây, chúng tôi sẽ tìm phương án bán tốt nhất cho cô."

"Được."

Tống Trĩ Ninh đem tấm séc bỏ vào trong túi xách: "Vậy tôi đi trước."

Vinh Thiển đứng dậy: "Không tiễn."

Mãi đến lúc Tống Trĩ Ninh rời đi, cô ta vẫn không nói về chuyện ngày hôm qua.

Ảnh chụp không phải là Tống Trĩ Ninh gửi, nếu không, vừa rồi hẳn là cơ hội tốt để cô ta điều võ giương oai.

Cô ta không nói, có thể nghĩ là Vinh Thiển còn không biết.

Trước khi tan làm, Vinh Thiển nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Trình, nói anh đã ở dưới lầu chờ cô.

Vinh Thiên cầm túi đi xuống dưới, cô tận lực làm cho tâm tình mình thả lỏng, làm bộ không có chuyện gì.

Mấy ngày tiếp theo, Lệ Cảnh Trình đều đúng giờ tới đón cô về nhà, sáng sớm anh cũng tự mình đưa cô đi làm, sau khi về đến nhà, anh hầu như không bước ra khỏi cửa, mặc dù có đi ăn tối bên ngoài, cũng sẽ mang theo cô và con gái đi.

Vinh Thiên cầm một cuốn sách nằm trên sofa đọc, mấy tấm hình đó rất khó để vớt ra khỏi đầu cô, cho nên cả người cô bứt rứt khó chịu, đi làm cũng không muốn, ngay cả ăn cũng chẳng có tâm trạng.

Cô nghĩ, nếu cô lựa chọn tin tưởng Lệ Cảnh Trình, có mấy lời cô nên hỏi rõ.

Vinh Thiên đưa mắt nhìn người đàn ông cách đó không xa, cô để sách xuống, đứng dậy đi tới.

"Cảnh Trình."

"Hử?"

Vinh Thiên nhìn thẳng vào mặt anh: "Hôm đó, anh ở quán bar với Tôn Giai Lâm, thực sự không còn ai khác?"

Lệ Cảnh Trình đưa ngón tay gõ gõ, anh tỉ mỉ suy nghĩ: "Em muốn hỏi cái gì, hỏi trực tiếp đi."

"Đêm đó, anh và Tống Trĩ Ninh ở cùng một chỗ?"

Ánh mắt u ám của Lệ Cảnh Trình đột nhiên nheo lại, trong mắt tràn ngập nghi ngờ, có chút khó chịu: "Anh cùng Tống Trĩ Ninh?"

"Lúc anh trở về, trên người anh toàn là mùi nước hoa của cô ấy, hôm sau em còn nhận được một xấp ảnh chụp, trong đó chụp anh và cô ấy ôm nhau trước cửa."

Lệ Cảnh Trình đẩy ghế ra đứng lên: "Anh và cô ta ôm nhau?"

Vinh Thiên cắn môi: "Ảnh chụp em đã hủy, nếu không, em nhất định cho anh tận mắt nhìn thấy."

Anh thông thả bước đi trong thư phòng, hai tay ôm trước ngực, cố gắng nhớ lại chuyện đêm đó, anh chỉ nhớ là anh gặp được một người quen, rồi nói với

người đó mấy câu, anh đi tới trước mặt Vinh Thiễn.

"Anh thực sự uống say, không nhớ gì cả."

"VẬY mà anh còn nhớ anh cùng Tôn Giai Lâm uống rượu, lại còn nhớ phải về nhà?"

Lệ Cảnh Trình đưa tay muốn ôm cô, cô nghiêng người tránh né: "Lệ Cảnh Trình, anh. . ."

Anh vẫn mạnh mẽ đưa tay ôm cô vào trong ngực, cằm anh đặt trên đỉnh đầu cô, không cho cô cơ hội trốn tránh: "Anh không nghĩ tới là có những tấm hình kia, Thiễn Bảo, anh và Tống Trĩ Ninh đã là quá khứ, anh thấy cô ta tránh còn không kịp, làm sao có thể ôm cô ta được?"

Vinh Thiễn tùy ý để anh ôm, anh nói như thế, cũng làm cho trong lòng cô thoải mái không ít.

Chỉ ít tức nghẹn trong lòng dễ chịu hơn.

Lệ Cảnh Trình nghĩ cô đang tức giận: "Nhất định là chuyện tốt bị người ta chụp được, anh say đến bất tỉnh nhân sự, còn có thể có tâm tư gì cơ chứ?"

Vinh Thiễn nhếch khóe miệng, Lệ Cảnh Trình ở trước miệng cô nói: "Xem này xem này, có thể treo được một cái bình đây."

Cô há mồm cắn một cái vào ngón tay anh.

Lệ Cảnh Trình bị đau kêu lên: "Giống như răn cắn ấy."

Anh đưa mắt nhìn cô, thấy cô cười yếu ớt, trong lòng cảm thấy khó chịu, anh đưa mắt nhìn ra xa, trong đáy mắt hiện ra một tầng hung ác.

Vinh Thiễn để cho tâm tư của mình giải phóng ra, cũng cố gắng không nghĩ đến nữa.

Anh đã đợi cô ba năm, trong lòng cô biết, cô nên tin tưởng anh.

Lệ Cảnh Trình đem chuyện này để vào trong lòng, nhưng quả thật anh không nhớ rõ lắm.

Hôm sau, khi đưa Vinh Thiễn đến công ty, Lệ Cảnh Trình liền quay xe trở về Uy Lệ.

Tống Trĩ Ninh có một cửa hàng triển lãm tranh, Lệ Cảnh Trình lái xe qua, thấy cửa hàng đã mở cửa, anh liền đi thẳng vào trong.

Hai cô gái trẻ tuổi tiến lên chào đón: "Xin chào."

"Bà chủ của các cô đâu?"

"Bà chủ ở trên lầu ạ."

Lệ Cảnh Trình sải chân dài bước đi, hoàn toàn không quan tâm lời nói của hai cô gái.

Đi tới lầu hai, có một phòng làm việc độc lập, Lệ Cảnh Trình bước tới, cũng không gõ cửa, trực tiếp đưa tay mở cửa đi vào.

Tống Trĩ Ninh giật mình, động tác muốn cởi áo khoát dừng lại: "Cảnh, Cảnh Trình, sao anh lại tới đây?"

"Tôi với cô đã ôm nhau ở quán bar?"

Tống Trĩ Ninh ngẩn ra: "Đêm đó anh uống say."

"Tôi cũng có chút ấn tượng, còn tưởng là giả, nếu tôi ôm cô, vì sao cô lại không đẩy tôi ra?"

Tống Trĩ Ninh không hiểu gì cả: "Là anh uống say, em chỉ đỡ anh đi ra ngoài, tìm một tài xế cho anh, đừng nói là tôi không nên dìu anh chứ?"

"Không chạm vào tôi là tốt nhất." Ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn Tống Trĩ Ninh chăm chăm: "Vậy tại sao Vinh Thiển lại nhận được ảnh chụp, là chuyện gì xảy ra?"

"Ảnh chụp gì?" Tống Trĩ Ninh hỏi lại, nhìn thấy bộ dáng này của Lệ Cảnh Trình, cô như hiểu ra, tiện đà khước miệng nhếch lên nở nụ cười trào phúng: "Ý anh là muốn nói, em chụp hình rồi gửi cho Vinh Thiển cảnh hai chúng ta ôm nhau?"

Anh nhìn cô một lát, sau đó lạnh lùng thu hồi tầm mắt: "Tôi không rõ, nhưng chúng ta đã không còn quan hệ, mặc dù tôi say ngã ở trong quán bar với cô cũng không liên quan, không cần cô tới dìu tôi."

Trong lòng Tống Trĩ Ninh se lại: "Cảnh Trình, anh nghĩ đối với em như vậy là công bằng sao? Bởi vì vợ anh nói một câu, anh cứ như vậy đến chát vấn em, không được cho em lảng vảng trước mặt anh, em đã chọc gì tới các người?"

"Tôi chỉ nghĩ, không muốn mang đến những phức tạp không cần thiết đến cô ấy. Có một số việc quá trùng lặp, tôi cần phải đề phòng."

Môi Tống Trĩ Ninh run lên, cố gắng kiềm nén để mình không bật khóc.

Vành mắt cô đỏ hoe, thấy Lê Cảnh Trình nhấc chân muốn rời đi, cô càng thấy khó chịu, không đáng, cô cần phải sống tiếp, tiền đồ bị hủy, không phải là do anh sao?

Tống Trĩ Ninh bỗng nhiên xông lên trước vài bước, chắn trước mặt Lê Cảnh Trình.

Anh từ trên cao nhìn xuống, mắt lạnh lùng: "Làm gì vậy?"

"Lê Cảnh Trình, rốt cuộc trong lòng anh chứa cái gì?"

"Cô quản tôi?"

Anh tiến lên, Tống Trĩ Ninh lui về sau, cô đưa tay ngăn lại cánh cửa: "Anh tùy tiện xông vào phòng làm việc của em, giờ còn muốn an ổn mà rời đi sao?"

"Tôi không cần cô làm gì cả, cái này cô tự mình hiểu lấy."

Tống Trĩ Ninh giang hai cánh tay, Lê Cảnh Trình mơ hồ nhìn cô, Tống Trĩ Ninh cởi áo khoác ra: "Không phải là anh hỏi em, lúc trước em đi đâu sao? Được, hiện tại em sẽ nói cho anh biết..."

e

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 36 : Đem anh bồi thường cho em

Edit: Rika

Áo khoác màu đỏ bị Tống Trĩ Ninh kéo xuống đầu vai trong nháy mắt, thần sắc Lệ Cảnh Trình vẫn lạnh nhạt, cho đến khi nhìn thấy cánh tay phải của Tống Trĩ Ninh.

Xung quanh vùng lông mày của anh nhú chặt, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Tống Trĩ Ninh.

Đôi mắt cô đỏ ngầu, chóp mũi chua xót khó chịu.

Trong mắt Lệ Cảnh Trình hiện lên tia sắc bén, khóe mắt hơi híp lại: "Tay cô làm sao vậy?"

Tống Trĩ Ninh nắm phần xương nhô ra nơi khuỷu tay: "Lúc trước, em bị thương nặng, xương tay bị lệch, không chữa được, hiện giờ em cũng không dám lộ ra cánh tay của mình, huống chi là nói đến vẽ tranh, cho nên khi anh nói một Tống Trĩ Ninh ưu nhã đã đi đâu, em cũng muốn hỏi, em muốn tìm lại chính mình như thế nào đây?"

Lệ Cảnh Trình mơ hồ ý thức được, dường như chuyện này có liên quan tới anh.

Cô khẽ nuốt nước miếng, từ trước đến nay Tống Trĩ Ninh rất kiên cường, không bao giờ khóc, nhưng giờ phút này, nước mắt cô cứ tuôn rơi từng giọt.

"Đây là lý do cô ra nước ngoài?"

"Em không cách nào đối mặt với nó được, người nhà đưa em đi ra nước ngoài trị liệu."

Lệ Cảnh Trình rũ mi mắt xuống, đột nhiên cảm giác được trong phòng làm việc to như thế, nhưng dường như anh không thở nổi, Tống Trĩ Ninh rũ hai tay xuống, nơi khuỷu tay lộ ra rất rõ ràng.

"Là tôi, làm cô bị thương?"

Tống Trĩ Ninh vẫn đứng ngăn trước cánh cửa không nhúc nhích: "Lệ Cảnh Trình, mấy năm trôi qua, em cho rằng lúc em trở lại, anh vẫn còn ở đấy,

nhưng em lại phát hiện ra mình cũng chỉ là một người đi ngang qua anh, căn bản không có tương lai"

Đúng thế, một người có tính cách cao ngạo như Tống Trĩ Ninh, khi trở lại Lại Hải, nghe được những chuyện xấu của Lệ Cảnh Trình cùng ai, sự thật là anh đâu có thời gian nghĩ tới cô?

"Dù sao thì tôi cũng đi tìm cô, nhưng đoạn tình cảm như thế, là chính cô mở miệng nói kết thúc."

Tống Trĩ Ninh vỗ vỗ khuỷu tay: "Em đã như thế này, nếu không mở miệng, chẳng lẽ chờ anh nói với em sao?"

Lệ Cảnh Trình đi về phía bên cạnh, đôi chân thon dài dựa vào bàn làm việc: "Cô cứ khẳng định như vậy, chẳng lẽ cô cho rằng bởi vì tay cô bị như thế mà sẽ bỏ cô sao? Đây là tiêu chuẩn về tình yêu của cô sao?"

Tống Trĩ Ninh trợn tròn mắt, thực sự không nghĩ là Lệ Cảnh Trình sẽ nói ra những lời này.

Đáy mắt cô nhóm lên một ngọn lửa, rất nhỏ, nhưng sáng rực, nếu như lại nghe thêm một lần nữa, quả thật ánh mắt có thể thiêu cháy vạn vật.

Tống Trĩ Ninh buông tay, khóe mắt hơi giật giật: "Cảnh Trình, anh nói thật?"

Lệ Cảnh Trình khoanh hai tay trước ngực không nói gì.

"Em thừa nhận, lúc đó em không tự tin, rồi mẹ em ở nước ngoài có quen biết một bác sĩ, nói muốn giúp em trị liệu, sau lại muốn biến mất khỏi nơi này, em càng nghĩ càng khó quay đầu lại."

Gân xanh nổi trên trán, sắc mặt ngưng trọng, anh nhớ kỹ chuyện năm đó, khi phát bệnh thì anh ở cùng một chỗ với Tống Trĩ Ninh.

Anh cố đem cô đẩy ra, cô té ngã, anh cũng không muốn mình phát bệnh bị người nhìn thấy, để cô rời đi, không nghĩ tới, anh đã hủy đi một cánh tay của cô.

Trong lòng Lệ Cảnh Trình thắt lại, càng thấy phiền não.

"Cảnh Trình, mặc kệ giữa chúng ta như thế nào, em vẫn luôn giữ vững ý định ban đầu, em cũng không muốn anh phải chịu trách nhiệm."

Ánh mắt anh rơi vào tay cô: "Thực sự không còn cách nào chữa trị sao?"

Tống Trĩ Ninh lắc đầu: "Không, nếu không thì không cần đợi vài năm sau mới xuất hiện với bộ dáng này."

Cô đập giày cao gót hướng tới Lệ Cảnh Trình, anh vừa nói câu kia, cô nhớ kỹ, cũng cảm thấy chấn động và vui vẻ.

Tống Trĩ Ninh đi tới gần trước mặt anh, hai người gần như là dính vào nhau, lúc này cô mới dừng lại.

Ánh mắt cô dịu dàng, hiện rõ lên sự chờ mong.

"Cảnh Trình, nếu lúc trước em không rời đi, anh có bỏ em không? Có lẽ, khi em cho anh biết rõ chân tướng, anh sẽ ghét bỏ em chứ?"

Lệ Cảnh Trình suy nghĩ một chút, cũng lắc đầu.

Tống Trĩ Ninh lệ rơi đầy mặt, cô đưa tay nắm lấy hai tay anh: "Thật vậy sao?"

"Nếu là lúc trước, tôi chắc chắn sẽ không ghét bỏ cô, hơn nữa tay của cô vì tôi mà thành ra như thế, hẳn cô hiểu tôi là người như thế nào, nhưng cô không hề có chút lòng tin nào vào tôi cả."

Cổ họng cô tắc nghẹn, tựa hồ như suy nghĩ về những lời anh nói.

Sau một lúc lâu, cô cắn môi, cảm nhận được sự đau đớn, lúc này mới lên tiếng: "Vậy bây giờ thì sao, hiện tại có còn kịp không?"

Hai mắt Tống Trĩ Ninh tràn đầy mong đợi, nhìn chăm chăm vào anh.

Anh đưa tay đẩy cô ra: "Tôi đã có vợ, con cũng đã có rồi."

Cô che mặt khóc thành tiếng, tay cong cong, càng nhìn càng thấy nghiêm trọng, trong ngực anh không khỏi khó chịu, nghĩ đến Tống Trĩ Ninh tài hoa trước kia, tuổi còn nhỏ nhưng đã có thiên phú làm bao người ngưỡng mộ.

Tống Trĩ Ninh vẫn không tìm anh, là cô sợ loại đáp án này, cô cũng có lòng tự ái của chính mình.

Lệ Cảnh Trình đưa tay đặt lên bả vai cô, lòng bàn tay dùng sức.

"Tôi sẽ tìm người điều trị cho cô."

Tống Trĩ Ninh khóc, rồi lại bật cười: "Sau đó thì sao?"

Nét mặt anh hiện lên một tia cảm xúc, nhưng chỉ là thoáng qua, Tống Trĩ Ninh đưa tay sờ sờ khủy tay của mình: "Em không cần sự đồng tình của anh, nói cách khác, em cũng không cần chờ cho tới hôm nay, Cảnh Trình. .
."

Hai chữ sau cùng, bị cô nuốt ở trong cổ họng.

Tống Trĩ Ninh ngẩng đầu, không để ý là chảy nước mắt, cô đi lên phía trước, hai tay cố gắng vòng ra sau lưng ôm anh thật chặt.

Cái ôm ấm áp quen thuộc như vậy, Tống Trĩ Ninh áp mặt vào cổ anh, Lệ Cảnh Trình cảm giác được cổ truyền đến một luồng ấm áp nóng hổi.

"Cảnh Trình, vì sao anh không chờ em một chút?"

Cô biết, hỏi như vậy, là cô cũng không đúng, dù sao lúc trước cũng là cô im lặng bỏ đi.

Nhưng những lời này cô vẫn nén trong lòng, không nói, không hỏi, cô cực kỳ khó chịu

Lệ Cảnh Trình đưa hai tay giữ vai cô lại, đem cô đẩy ra: "Trĩ Ninh, tôi sẽ bồi thường cho cô."

"Bồi thường?" Tống Trĩ Ninh đưa mắt nhìn anh: "Anh muốn bồi thường em như thế nào?"

"Cái gì cũng được, nhưng không phải là dùng tình cảm."

Nửa câu đầu chưa kịp hòa tan vào trong đáy lòng của cô, đã bị nửa câu sau hung hăng đánh gãy.

Cô buông hai tay xuống: "Vì sao không thể là tình cảm?"

"Bởi vì tôi đã có Vinh Thiển, tôi không còn có tình cảm dư thừa dành cho cô."

Chóp mũi Tống Trĩ Ninh đỏ bừng, mắt có chút ưu thương, chuyện cô bị thương vẫn cất giấu không nói, người ta nói cô ngu ngốc, nhìn người khác hạnh phúc, còn cô lại một mình trốn đi liếm láp vết thương, cô cũng là con người, đương nhiên là không cam lòng, nhưng kết quả như thế này, thà rằng đừng nói ra.

"Anh thật sự yêu cô ấy sao?"

"Tôi nếu không yêu cô ấy, thì sẽ không cưới cô ấy, cũng sẽ không bảo cô ấy sinh con cho tôi."

Tống Trĩ Ninh lui về sau vài bước, một kích này quá nặng nề, làm cô thất thần một hồi lâu sau.

Lệ Cảnh Trình đứng dậy: "Tôi lập tức thu xếp bác sĩ hội chẩn lại cho cô."

Cô lắc đầu: "Anh muốn em nói bao nhiêu lần anh mới hiểu, vô dụng thôi."

"Vô dụng, vậy thì cắt đứt đầu khớp xương, rồi để nó tái tạo lại một lần nữa, tôi không tin là không có cách nào chữa trị hết tay của cô."

"Anh vẫn cảm thấy em thua thiệt, muốn đền bù sao?"

Tống Trĩ Ninh lau khô nước mắt, mí mắt dưới mơ hồ hiện lên một chút bóng đen: "Anh không cần phải làm như vậy, tay là của em, anh đi đi, hãy coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

Trong lòng anh không khỏi trầm trọng, Tống Trĩ Ninh đi tới trước, lấy ra một ít khăn giấy lau chùi khóe mắt.

Cô nhìn mình trong gương, không thể tin là chuyện đã qua vài năm, vậy mà cô vẫn thương tâm như thế.

"Cảnh Trình, anh có từng, yêu em không?"

Lệ Cảnh Trình nghiêng người sang nhìn cô: "Tôi với cô, từng có những giây phút vui vẻ cùng tình cảm mãnh liệt, không thể không phủ nhận, tôi đối với cô không giống với người khác."

Tống Trĩ Ninh kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng dáng mình trong gương.

"Trước đây, có thể tôi không phân biệt rõ ràng giữa yêu và không yêu.

Nhưng từ khi gặp Vinh Thiển, cho tới bây giờ, tôi cảm thấy từ trước tới giờ đây mới chính là tình yêu, nếu không yêu, thì làm sao tôi lại có tình cảm sâu nặng với Vinh Thiển như thế? Cô ấy rời khỏi tôi ba năm, bên người tôi xuất hiện rất nhiều phụ nữ, nhưng không có ai có thể so sánh được với cô ấy dù chỉ là một sợi tóc. Tôi cũng chưa bao giờ nhìn qua người khác, huống chi nói đến vấn đề tình cảm, cô muốn hỏi là tôi có từng yêu cô không? Tôi chỉ có thể nói, nếu như tôi yêu, thì tại sao trong thời gian cô không ở đây tôi

vẫn đi yêu người khác, Trĩ Ninh, cô ở trong lòng tôi, điều đó, tôi cũng không chối bỏ."

Lệ Cảnh Trình nói một lèo, không vòng vo, không do dự nói ra khỏi miệng.

"Thật không nghĩ tới, giữa chúng ta lại là như thế."

Lệ Cảnh Trình nhìn Tống Trĩ Ninh cố gắng duy trì sự kiên cường, đối với cô anh cũng coi như hiểu được, trong lòng dù đau đớn, nhưng cô cũng không muốn biểu hiện ra bên ngoài.

Trong lòng anh cũng có chút đau đớn, đã nhiều năm như vậy, anh thấy cô đi không một lời từ biệt, anh cũng là người cao ngạo, đối với chuyện này cũng canh cánh trong lòng, nhưng lại không muốn ép hỏi ra kết quả như thế.

Tống Trĩ Ninh nghĩ đến Vinh Thiển.

"Cô ấy cũng chỉ dựa vào khuôn mặt, cô ấy có chỗ nào tốt?"

"Cô không trải qua chuyện của cô ấy, đương nhiên không biết cô ấy tốt như thế nào."

"Nhưng cô ấy đã thấy qua cánh tay bị thương của em."

Ngày đó, lúc ký hợp đồng ở phòng đấu giá, ánh mắt kinh ngạc của Vinh Thiển, cô vẫn còn nhớ rõ.

"Có thể cô ấy kiêng kỵ mối quan hệ trước kia của chúng ta, cho nên không nói cho anh biết."

Lệ Cảnh Trình đứng thẳng người, đưa mắt nhìn Tống Trĩ Ninh.

"Vinh Thiển đối với chuyện của tôi và cô, chỉ biết sơ sơ mà thôi, còn cô, tôi và cô không thể nào như xưa nữa, cô ấy sẽ không bao giờ đem vết sẹo của người khác ra làm trò đùa."

Anh nói, tất cả đều hướng về Vinh Thiển.

Tống Trĩ Ninh ngồi xuống sô pha, hai tay đặt lên đầu gối.

Lệ Cảnh Trình cảm thấy buồn bực: "Tôi đi trước."

Cô không nói gì nữa, đưa mắt nhìn anh đi ra ngoài.

Toàn thân Tống Trĩ Ninh vô lực, cô ngã người vào sô pha, chỉ cảm thấy thân thể tứ chi lạnh như băng.

Cô nên sớm nghĩ kết quả sẽ là như thế này.

Nếu không, khi Lệ Cảnh Trình nghe cô nói xong, hẳn là phải ôm lấy cô an ủi, sau đó vứt bỏ Vinh Thiển quay lại với cô mới đúng.

Nhưng, tình cảm giữa bọn họ, dù thế nào đi nữa anh cũng không nên có loại phản ứng này.

Tống Trĩ Ninh ôm chặt đầu gối, cắn môi cố đem nước mắt nuốt ngược trở về.

Lệ Cảnh Trình đi ra ngoài hành lang trưng bày tranh, quay đầu lại liếc nhìn. Anh ngồi lên xe rời đi, chỉ cảm thấy phiền muộn, gần đây có rất ít chuyện làm anh vừa lòng.

Buổi tối, Vinh Thiển đi làm về.

Cô kể về chuyện thú vị ở phòng đấu giá, quay đầu lại thì thấy Lệ Cảnh Trình đưa tay chống đầu, cả người không tập trung.

"Cảnh Trình, anh làm sao vậy?"

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên hoàn hồn: "Không có gì, nghĩ đến chuyện làm ăn thôi."

Vinh Thiển rất là miễn cảm, nhưng cũng không hỏi kỹ, hai người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, Lệ Cảnh Trình đưa tay chống lên tai trái, Vinh Thiển bị tổn thương, Lệ Cảnh Trình nói năng làm việc đều rất cẩn thận, lúc này, lại không thể cho cô biết anh đang nghĩ về chuyện của Tống Trĩ Ninh. Đối với Vinh Thiển mà nói, mỗi ngày ngoại trừ đi làm, thời gian còn lại ở cùng con gái, hoặc xem thời sự, tin tức.

Hôm nay là cuối tuần, Lệ Cảnh Trình nói ở nhà với cô, nhưng khi nhận được điện thoại liền đi ra ngoài.

Vinh Thiển chán nản xem tin tức.

Tin đầu tiên hấp dẫn ánh mắt của cô, khu triển lãm tranh 'Ninh Trí' nhận được tài trợ rất lớn, các phóng viên đối với chuyện của Tống Trĩ Ninh tựa hồ luôn rất để bụng, tránh không được lại đưa tin lên tivi. Có người suy đoán người ra tay tài trợ rộng rãi có phải hay không là tình nhân bí mật của

Tổng Trĩ Ninh, cũng có người nói cô từng có quan hệ với Lê Cảnh Trình, Vinh Thiển cảm thấy trong lòng buồn bực, tay cầm lấy điều khiển từ xa, nhưng cũng không chuyển kênh.

Từ trước tới giờ Lê Cảnh Trình đều không làm việc gì vào cuối tuần, nhưng lần này lại trùng hợp như thế, hôm nay Tổng Trĩ Ninh khai trương khu triển lãm, anh lại không có nhà.

Cô tức giận, muốn gọi điện thoại cho Lê Cảnh Trình, nhưng điện thoại còn chưa kết nối, cô đã cúp máy.

Cô thực sự không muốn như thế, nghi ngờ này nọ, làm cái gì cũng không tập trung được.

Lê Cảnh Trình đi đến tối mới về, lên lầu thì thấy Vinh Thiển đang nằm, anh cởi áo khoác ra rồi đi đến bên cạnh cô.

"Người làm nói em không ăn cơm tối, xảy ra chuyện gì sao?"

"...."

"Hay đồ ăn không ngon, hay là không muốn ăn?"

Anh đưa bàn tay ra sờ vào trán cô, Vinh Thiển kéo tay anh xuống, bỗng nhiên cô tiến về phía trước ôm anh.

Lê Cảnh Trình thuận thế nắm đầu vai cô: "Hôm nay em sao thế?"

Cô ôm anh thật chặt, muốn để mình có nhiều cảm giác an toàn hơn.

"Cảnh Trình, hai ngày nữa sinh nhật ba em, em muốn quay về Nam Thịnh, anh đi cùng em chứ?"

"Được". Lê Cảnh Trình liền đáp ứng: "Đương nhiên là được chứ."

Hiện tại Vinh Thiển đang điên cuồng nhớ lại thành phố quê hương mình, cũng điên cuồng nhớ tới người thân.

Vinh Trạch ở nhà cũng đã bắt đầu chuẩn bị, nhà họ Vinh đã lâu không có chuyện náo nhiệt như thế, từ sau khi Vinh An Thâm gặp chuyện không may, Lê Cảnh Trình giải quyết tận gốc làm cho bao nhiêu người muốn giẫm lên nhà họ Vinh. Lần sinh nhật này, là Vinh Trạch chuẩn bị thật lớn.

Lê Cảnh Trình sau khi mang Vinh Thiển rời đi, hạng mục đầu tư lúc trước mới từ từ sinh lời, sự thực chứng minh, ánh mắt lúc trước của Lê Cảnh

trình, chỉ cần có vốn, Vinh Thị chỉ cần ngồi đợi lấy tiền là được.

Vinh Thiển nói hai ngày trước cô đã chuẩn bị quà tặng, cô dọn dẹp hành lý, cô còn muốn dẫn Lệ Cảnh Trình và bé Gạo Nếp đưa tới trước mặt Vinh An Thâm, để ông nhìn kỹ một chút.

Phiền muộn trong lòng dần tan biến vì suy nghĩ sắp về lại nhà, Lệ Cảnh Trình cũng kiên nhẫn theo cô đi mua sắm, còn chọn lựa vài lễ vật tinh mỹ.

Nhà họ Lệ.

Thịnh Thư Lan nhiều ngày nay rất an tĩnh, sau nỗi kinh hoàng đêm đó, cô trở về nằm tròn một ngày một đêm.

Người nhà họ Lệ không tìm được nơi ở của Lệ Cảnh Tâm, Lệ Cảnh Vân suốt ngày mặt mũi hầm hầm, bầu không khí trong nhà rất áp lực.

Cung Dự thấy nàng, cũng không thể tức giận: "Cảnh Tâm như thế, con xem một chút, suốt ngày bộ mặt như trái khổ qua đắng, thật muốn nguyên rửa nó chết sao?"

"Mẹ, anh ấy không có việc gì".

"Làm sao con biết nó không có việc gì?"

Thịnh Thư Lan thất thần: "Con đoán vậy."

"Hừ..."

Kiểu nói chuyện này cô đã thấy quen rồi.

Thịnh Thư Lan vẫn nhẫn nhục chịu đựng, hai ngày này, cô luôn nghĩ đến chuyện đêm đó.

Lúc đó trong ngực khó chịu, cô thầm nghĩ tìm người nói chuyện, vừa vặn gặp Tống Trĩ Ninh, thế nhưng lúc này, trong lòng cô lại cảm thấy bắt đầu hối hận.

Cô cùng Tống Trĩ Ninh nói khá nhiều, cũng nói về chuyện của Vinh Thiển.

Đêm đó, Lệ Cảnh Trình thiếu chút nữa đem cô hù chết ở trong khu vui chơi, nói trong lòng không tức giận thì là giả, hơn phân nửa là cô cảm thấy thất vọng.

Thịnh Thư Lan đứng dậy đi tới vườn, đã nhiều ngày cô cũng tỉnh táo lại, cô tựa hồ càng ngày càng không giống chính mình nữa.

Bên này, Vinh Thiển đã sớm xử lý tốt chuyện ở phòng đấu giá, thuận tiện xin nghỉ phép, hiện tại, cô mong chờ từng ngày từng ngày để về nhà.

Điện thoại của Lệ Cảnh Trình đặt trên tủ đầu giường reo lên, Vinh Thiển cầm lên, còn chưa kịp nhìn, chỉ thấy anh nhanh chóng bước đến.

Anh cầm lấy điện thoại trong tay cô, đưa mắt nhìn, sau đó nhanh chóng ra ngoài sân.

Vinh Thiển không khỏi giật mình, anh mà cũng có lúc tránh mặt cô để nghe điện thoại sao?

Anh nói chuyện điện thoại rất lâu, Vinh Thiển đi tới cửa sổ sát đất, thấy tay Lệ Cảnh Trình chống lan can, nửa người trên nghiêng về phía trước, anh nghiêng mặt sang một bên, sắc mặt có vẻ nghiêm túc và ngưng trọng, cũng không biết là đang nói chuyện gì.

Bàn tay Vinh Thiển nắm chặt lại.

Trong lòng cô bất an, trước đây, Lệ Cảnh Trình có thể nào cô chưa bao giờ quan tâm, thậm chí còn tùy tiện để anh đi ra ngoài uống rượu vui chơi.

Nhưng bây giờ cô quan tâm, cô như hoàn toàn biến thành người khác vậy.

Vinh Thiển nhìn chằm bóng lưng của anh, loại quan tâm này, Vinh Thiển không che giấu, Lệ Cảnh Trình nói gì đó, cô loáng thoáng nghe được, hình như là tay, là vẽ gì gì đó.

Trong lòng cô bế tắc khó chịu, bàn tay cô vò góc áo thành một cục, như muốn xé nát ra.

Không cần phải hỏi, anh đang nói về Tống Trĩ Ninh.

Dù sao, cũng là người trong lòng trước kia, sẽ phải quan tâm.

Vinh Thiển không còn lòng tin, xét về mọi phương diện cô không thể hơn Tống Trĩ Ninh, huống chi, trên người cô lúc này đã bị vấy bẩn, ở trong lòng của Lệ Cảnh Trình, chỉ sợ cũng tạo thành một cây gai.

Vinh Thiển xoay người, cô nghĩ cô ngay cả chút gì đó để tự hào cũng không có.

Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại xong, xung quanh vùng lông mày vẫn nhúu chặt: "Được rồi, anh thay tôi hẹn thời gian, nhất định phải mời được người đó, đến lúc đấy thôi sẽ đích thân tới."

"Được, tôi sẽ cố gắng."

"Không phải là cố gắng, mà là phải nhất định."

Thanh âm của đối phương lần thứ hai truyền đến: "Người đó thực sự rất khó hẹn gặp, hơn nữa cần có thời gian, ấn định một ngày nào đó, anh cho chủ có chuyện gấp gáp nào cũng phải đến."

"Được, cứ quyết định vậy đi."

Anh cúp điện thoại, xoay người quay về phòng ngủ.

Hôm nay lên đường, máy bay bay lúc 14h30, Vinh Thiển dậy thật sớm.

Lệ Cảnh Trình ôm cô từ phía sau: "Nhìn mặt em kìa, vui đến vậy sao?"

"Đó là đương nhiên, nhanh thu dọn một chút, buổi chiều phải đi rồi."

"Hành lý nhét vào cốp sau, đến giờ thì đi."

Lệ Cảnh Trình đứng dậy nhìn Gạo Nếp, con bé hôm nay cũng ăn mặc đẹp, điện thoại trong túi anh vang lên, anh cầm lấy rồi nghe máy.

"Được được, tôi lập tức tới ngay."

Vinh Thiển ngừng ra: "Anh muốn đi đâu."

"Anh có người quan trọng cần gặp, trước khi xuất phát anh sẽ về, trưa nay có khả năng anh không ăn cơm, đừng chờ anh."

Vinh Thiển nhìn anh khoác áo đi ra ngoài, cô nhanh chóng đuổi theo: "Nhớ kỹ, hai giờ rưỡi là máy bay cất cánh, cần phải về sớm, còn phải kiểm tra an ninh nữa."

"Anh đã biết, chờ anh."

Vinh Thiển nhìn anh rời đi, trong lòng cô bỗng trở nên trống rỗng, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy con gái đi ra ban công.

Xe của Lệ Cảnh Trình chạy nhanh ra bên ngoài, rất nhanh khuất xa tầm mắt.

Đáng lẽ ra Tống Trĩ Ninh đang ở trong phòng triển lãm, nhưng đã bị anh mang đi, cô ngồi ở ghế lái phụ: "Anh đã đầu tư vào phòng tranh của em, còn muốn bồi thường cái gì nữa?"

"Cô nếu có tài năng hội họa, tôi sẽ giúp cô hoàn thành mơ ước."

Tống Trĩ Ninh lạnh nhạt: "Lệ Cảnh Trình, em không cần anh cảm thấy áy náy."

Xe chạy nhanh về phía trước, đi tới một ngôi biệt thự, Lệ Cảnh Trình bảo cô xuống xe.

Tống Trĩ Ninh ngẩng đầu nhìn: "Nơi này là...?"

"Tôi dẫn cô tới gặp một người."

Cô xoay người muốn rời đi, Lệ Cảnh Trình nắm lấy cổ tay cô: "Rất hiếm khi tổng giám đốc Vương mới nghỉ ở đây một đêm, tôi cũng phải dùng mấy mối quan hệ mới hẹn được."

"Tổng giám đốc Vương? Tổng giám đốc Vương của Vương Quốc?"

"Đúng vậy."

Tống Trĩ Ninh cảm thấy có một tia hy vọng, dù sao cô cũng ra nước ngoài chữa bệnh nhưng không có kết quả, nghe được cái tên này, cô nhin không được cũng muốn thử xem sao.

Theo Lệ Cảnh Trình đi vào trong, ông Vương đang ngồi ở trong phòng khách đợi hai người, Lệ Cảnh Trình nói rõ lý do đến đây, đem Tống Trĩ Ninh đưa tới trước mặt ông, ông đưa tay đẩy cái kính lão trên sống mũi: "Mời ngồi."

Tống Trĩ Ninh rất lo lắng, gần giống như là bị tuyên án tử hình.

Ông ta đứng lên nói: "Đưa tay cô cho tôi nhìn một chút."

Lệ Cảnh Trình thấy cô bất động, thay cô đem áo khoác cởi ra, ông Vương kéo cánh tay phải của cô, tay trái của cô bỗng nhiên đưa tới nắm chặt tay Lệ Cảnh Trình, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô, nhưng cô lại trốn tránh, lúc ông Vương kiểm tra tay cô, ánh mắt cô chỉ nhìn xuống chân của mình chăm chăm.

Tâm trạng của anh cũng khá trầm trọng, sau một lúc lâu, thấy ông Vương ngồi lại vào ghế.

"Thế nào?"

Ông Vương lắc đầu, thở dài: "Thương thế quá nặng, tôi chỉ có thể giải phẫu cố gắng khôi phục lại vẻ ngoài, nhưng quá trình này rất gian khổ, hơn nữa có chút mạo hiểm, huống hồ, tôi sợ cô Tổng không thể chịu được loại khổ cực này."

"Chỉ có thể khôi phục lại vẻ bề ngoài?"

"Nếu muốn cầm bút vẽ tranh thì không thể được, hiện tại tay này cử động cũng đã bất tiện, rất khó dùng sức, tôi bây giờ cũng không có biện pháp."

Tổng Trĩ Ninh đem áo khoác phủ lên trên đầu vai, nói vài tiếng cảm ơn rồi rời đi, Lệ Cảnh Trình cũng nhìn ông gật đầu nói: "Cám ơn."

Anh đi ra ngoài, Tổng Trĩ Ninh chạy rất nhanh, tiếng giày cao gót vang lên lanh lảnh, cô không chờ anh ở cửa, mà hướng phía ngược lại chạy đi.

Lệ Cảnh Trình cũng không kịp lái xe, anh chạy đuổi theo cô, Tổng Trĩ Ninh đau chân, thiếu chút nữa té ngã, cô đem giày cao gót đá qua một bên, tiếp tục chạy bằng chân không.

Lệ Cảnh Trình nhanh chóng đuổi theo, đưa tay kéo cánh tay cô lại.

Cô dùng sức vung ra, mắt đỏ ngầu: "Lệ Cảnh Trình, không cần anh giả nhân giả nghĩa, không cần anh chữa tay cho em."

"Cô nghĩ rằng tôi muốn quản chuyện của cô sao?"

Lệ Cảnh Trình mặt mũi khó chịu: "Tôi chỉ không thích thiếu nợ người khác!"

"Được, vậy anh trả lại cho em, vẽ tranh là tất cả hạnh phúc với em, hiện tại hạnh phúc của em đã không còn, anh trả lại cho em, anh đem chính bản thân bồi thường cho em, được không, hả?"

"Tôi đưa cô trở về."

"Không cần anh đưa em về!" Nước mắt Tổng Trĩ Ninh rơi đầy mặt.

"Cảnh Trình, anh đem bản thân anh bồi thường cho em, có được không?"

"Tôi đã có vợ, đừng. . .quyến rũ tôi nữa, nếu không chữa được tay của cô, tôi sẽ có biện pháp khác bồi thường cho cô."

Tống Trĩ Ninh nghe anh nói, đưa tay chỉ vào mặt anh: "Anh điên rồi!"

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: "Đi thôi."

Anh nhớ kỹ thời gian Vinh Thiển đã dặn. Tống Trĩ Ninh nhìn thấy dáng vẻ anh như đang rất vội vã, xem ra anh không có nhiều thời gian. Cô không nói lời nào, xoay người tiếp tục chạy theo hướng ngược lại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 37 : Thiên Bảo rơi vào vại giấm

Edit : Dế Mèn

Tống Trĩ Ninh bước nhanh về phía trước, bàn chân trần trắng trẻo dẫm lên nền đất xù xì, cánh tay xuôi hai bên người. Lệ Cảnh Trình đứng tại chỗ rất lâu. Anh nghiêng đầu nhìn về phía ngôi biệt thự. Nhớ lời của chủ nhiệm Vương, anh nhắc đôi chân cứng ngắc bước nhanh theo sau Tống Trĩ Ninh. Tống Trĩ Ninh nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần, nhưng cô không cười nổi. Lệ Cảnh Trình đuổi theo cô cũng vì sợ cô gặp chuyện không may, thương hại cô sao?

Cô luôn luôn kiêu hãnh, trước giờ không chịu được cảnh người khác cứ một mực bám dính lấy mình; nhưng lúc này, việc cô đang làm được coi là gì đây?

Lệ Cảnh Trình đi tới trước mặt cô, chặn đường cô lại : "Trong lòng đang nghĩ quần à?"

Tống Trĩ Ninh cũng không ngẩng mặt lên: "Em nghĩ quần thì năm đó em chịu được kết quả này sao? Bây giờ chẳng qua là chịu thêm lần nữa thôi, chẳng lẽ em không chuẩn bị tâm lý được sao?"

Lồng ngực Tống Trĩ Ninh phập phồng mấy cái, vẻ khó tin trong mắt sớm biến thành phần nộ.

Cô thực sự không hiểu được - sao Lệ Cảnh Trình có thể bình thản mà nói ra những câu gây tổn thương người khác như vậy chứ!

Tống Trĩ Ninh nắm tay lại đánh vào ngực anh: "Lệ Cảnh Trình, năm đó, lúc em khổ sở sợ hãi, anh đã tới sao? Khi hết lần này tới lần khác em nghe người ta nói cánh tay mình không cứu chữa được nữa, anh đã tới sao? Bây giờ anh nói chuyện đã lạnh lùng như thế thì cũng đừng xen vào chuyện của em nữa!"

"Cố bám dính lấy chuyện năm đó phải không? Tống Trĩ Ninh, tôi để em đi chưa?"

Cô dừng tay lại, Tống Trĩ Ninh đã rớm nước mắt: "Anh đang muốn em phải ân hận về những việc đã làm sao?"

"Tôi muốn em nhìn hướng về phía trước mà sống."

Tống Trĩ Ninh lại đánh vào ngực anh mấy cái: "Lệ Cảnh Trình, những câu này không phải là thất vọng, mà là tuyệt vọng, tuyệt vọng! Anh hiểu cái cảm giác đó ư?"

Sao Lệ Cảnh Trình lại không hiểu?

Lực đánh của hai tay cô cũng không thể mạnh như nhau. Anh giữ hai tay Tống Trĩ Ninh lại, anh chưa từng thấy bộ dáng phát điên này của cô.

"Đã không thể vẽ tranh vậy hãy làm tốt việc ở phòng triển lãm đi. Tôi có thể giúp em."

Tống Trĩ Ninh gục đầu vào ngực Lệ Cảnh Trình.

"Đi thôi, tôi chờ em về."

"Trong lòng em khó chịu, không muốn về phòng triển lãm, càng không muốn về nhà."

Lệ Cảnh Trình nắm lấy bả vai cô, khẽ đẩy cô ra : "Vậy chỉ ít tôi đưa em tới nơi nào an toàn đã, em muốn ngồi ở đâu thì cứ ngồi."

Tống Trĩ Ninh nhìn ra được anh đang mất kiên nhẫn; mà giữa cô và Lệ Cảnh Trình, sợ là anh chỉ vì trách nhiệm và áy náy thôi; dù là niệm tình cũ, nhưng cũng vì đôi tay cô, đúng không?

Cô không la khóc. Chẳng có ý nghĩa.

Tống Trĩ Ninh quay lại chỗ cũ, nhặt chiếc giày bị rơi, mang vào.

Lau khô nước mắt, cô vẫn là một Tống Trĩ Ninh kiêu ngạo. Nhìn bóng lưng cô đi tới cạnh xe, Lệ Cảnh Trình đi theo qua.

Ăn xong cơm trưa, Gạo Nếp ôm búp bê từ trên lầu đi xuống: "Mẹ, khi nào chúng ta đi ạ?"

"Đợi ba về là đi liền."

"Ba hư đi đâu rồi ạ?"

Gạo Nếp rất muốn tới chỗ ông ngoại, chắc chắn ở đó chơi rất vui. Con bé nhích mông ngồi sát lại Vinh Thiển: "Mẹ, mẹ gọi cho ba đi!"

Vinh Thiển như mới chợt nghĩ ra. Cô lấy di động, tìm số của Lê Cảnh Trình.

Tiếng chuông điện thoại trong không gian yên tĩnh chật hẹp nghe có vẻ càng vang dội. Lê Cảnh Trình lấy ra xem, vừa lái xe vừa nghe máy.

"Alo."

"Cảnh Trình, anh xong việc chưa?"

Lê Cảnh Trình đưa ánh mắt liếc lên kính chiếu hậu, lướt qua hình ảnh Tổng Trĩ Ninh ngồi bên cạnh.

"Vẫn chưa. Vừa mới tiếp chuyện với một vị tiền bối xong, còn chút việc nữa."

"Hai giờ rưỡi chiều nay máy bay bay..."

Tất nhiên là Lê Cảnh Trình nhớ rõ, cũng không dám quên: "Anh biết, anh nhất định sẽ về gấp."

"Được." Vinh Thiển an tâm hơn một chút: "Anh lái xe cẩn thận, vẫn còn kịp, đừng gấp quá nhé!"

"Được."

Từ đầu tới cuối Tổng Trĩ Ninh chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không nói câu nào.

Lái xe được nửa đường, bầu không khí vẫn không được thoải mái. Lê Cảnh Trình mở nhạc. Tổng Trĩ Ninh nghe thấy bài hát mình quen thuộc, nét mặt cô không khỏi thay đổi.

"Cảnh Trình, em bỏ anh đi mấy năm, lúc đầu em nghĩ rất đơn giản, đại loại như rất nhiều phụ nữ... Khi đã thật sự muốn ở cùng anh, em đều có ý nghĩ như vậy. Em nỗ lực muốn làm mình xứng với anh, em cũng không biết tại sao lúc đó có thể có ý nghĩ mãnh liệt như vậy."

Lê Cảnh Trình lắng nghe ca từ.

Giọng Tổng Trĩ Ninh êm ái nhưng không khỏi làm người ta buồn bã.

"Chẳng lẽ, Vinh Thiển không như thế sao?"

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, cười cười: "Trong mắt cô ấy, cô ấy luôn luôn xứng với tôi, cũng chưa bao giờ đuổi theo tôi."

"Có sự tự tin như vậy thật tốt."

Tống Trĩ Ninh ngã người vào lưng ghế: "Cảnh Trình, xin lỗi! Vừa nãy em thất thố quá."

"Quả thật tôi rất ít khi được nhìn thấy bộ dạng thất thố của em."

Tống Trĩ Ninh dùng khăn ướt lau lớp trang điểm trên mắt đã hư hết.

"Có lẽ vì bị đè nén quá lâu. Nhưng anh thật sự không thể trách em, vì trong lòng em oán hận anh quá thôi ; bây giờ, chẳng lẽ anh không cho em được có quyền đó sao?"

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn ngoài cửa sổ: "Đương nhiên là có thể."

Cô nghiêng đầu, nhìn chăm chăm khuôn mặt người đàn ông. Với anh mà nói, có kẻ lẽ, trách móc tình cũ nhiều mấy cũng vô dụng. Khi đàn ông tuyệt tình thực sự khiến người ta thất vọng.

Xe chạy giữa dòng xe cộ đông đúc. Lệ Cảnh Trình thấy cách đó không xa có quán cà phê: "Ở đây đón xe cũng tiện. Nếu em thực sự không muốn về, cứ vào đó ngồi rồi hãy về."

"Cảnh Trình, hay anh cứ đưa em tới Đông Thành đi ! Mấy ngày trước em có xem ấn phẩm quảng cáo, em muốn đi mua một bức."

Lệ Cảnh Trình không khỏi nhú mày, Đông Thành nằm ở hướng ngược lại.

"Em cứ về nhà trước đi, tôi sẽ cho người của tôi tới chở em đến phòng triển lãm."

"Em không cần!" Tâm tình Tống Trĩ Ninh không khỏi kích động: "Đừng dùng cái gọi là vật chất ấy để bồi thường em nữa! Lệ Cảnh Trình, em cũng không thiếu tiền."

Tay cô phủ lên đôi lông mày: "Em chỉ có yêu cầu nho nhỏ đấy thôi, mà anh còn muốn đùn đẩy."

Lệ Cảnh Trình không nói nữa. Dù bây giờ có đến Đông Thành nhưng chạy về nhà chắc cũng vẫn kịp.

Lệ Cảnh Trình quay đầu xe lại. Tống Trĩ Ninh nhắm hai mắt dưỡng thần. Không ai nói lời nào nữa.

Xe máy chóng chạy ra đường cao tốc, đi qua hơn nửa nội thành, hướng phía đông thành phố mà đi.

Vinh Thiển đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Lệ Cảnh Trình về nhà là ra sân bay ngay.

Tống Trĩ Ninh chớp mắt một lúc trên xe. Lúc xe dừng hẳn, Lệ Cảnh Trình thấy đầu cô nghiêng sang một bên. Anh cởi dây an toàn ra, đưa tay khẽ đẩy bả vai cô.

Cô hơi ngáp, bộ dáng còn buồn ngủ: "Tối rồi ư?"

"Ừm, tối rồi."

Tống Trĩ Ninh nhìn ra ngoài, đẩy cửa xe ra đi xuống. Cô đi được hai bước; thấy cô không cầm túi theo, Lệ Cảnh Trình cầm lấy rồi bước xuống xe.

Hai ba bước chân anh đã tới cạnh cô: "Đồ của em."

Anh nhìn lại, thấy sắc mặt Tống Trĩ Ninh tái nhợt, mồ hôi lạnh theo bên má chảy xuống.

"Em bị sao vậy?"

Tay cô đè bụng dưới, xua xua tay: "Không sao, chỉ đau bụng thôi."

"Tôi chở em tới bệnh viện."

"Không cần đâu." Tống Trĩ Ninh đưa hai tay ôm bụng: "Bệnh cũ, ráng chịu một chút là hết thôi."

Vẻ mặt cô khổ sở, nhìn chằm chằm phía cửa vào: "Em nhìn trúng bức tranh này lâu rồi, nhất định phải có nó. Em còn tính đem về treo ở cửa sảnh phòng trưng bày nữa. Cảnh Trình, anh có thể phụ em lấy bức này không?"

Trông sắc mặt Tống Trĩ Ninh rất khó coi, nhưng lại kiên quyết không chịu quay về.

Lệ Cảnh Trình nắm cánh tay cô, dìu cô vào. Đi vào trong hội trường, Lệ Cảnh Trình ngồi cạnh Tống Trĩ Ninh.

Có người đi tới đưa nước, Lệ Cảnh Trình lấy một ly nước ấm giúp cô.

Tổng Trĩ Ninh ôm ly nước trong tay. Lệ Cảnh Trình cũng không biết khi nào bức tranh kia sẽ được đưa ra. Anh bắt chéo đôi chân dài, ánh mắt nhìn chăm chăm lên sân khấu.

Trước kia, Tổng Trĩ Ninh luôn thích tựa đầu lên bả vai anh; giờ này, cô im lặng ngồi đấy, cô cũng biết vị trí đó không phải của cô .

Buổi đấu giá đã đi qua hơn phân nửa thời gian.

Lệ Cảnh Trình lấy di động ra xem, gửi một tin nhắn cho Vinh Thiển: Hai mẹ con ra sân bay trước đi, khả năng anh sẽ tới trễ.

Lúc Vinh Thiển đọc tin nhắn, lòng cô trùng xuống. Cô biết Lệ Cảnh Trình đã sắp xếp công chuyện xong xuôi từ mấy ngày trước, cho nên việc anh đột ngột vương công chuyện thế này không thể nào là vì công việc ở công ty được.

Vinh Thiển nhớ tới cuộc điện thoại mình nghe hôm đó. Cô không thể ép mình không nghĩ ngợi lung tung.

Lệ Cảnh Trình ngồi chờ trong hội trường, vừa định nói gì đó thì người Tổng Trĩ Ninh lại nghiêng sang phía người anh.

Người đàn ông thấy vai cô đang run rẩy: "Em sao vậy?"

"Đau quá!"

Anh cũng mặc kệ mấy bức tranh vớ vẩn gì đó, lập tức bế cô ra ngoài.

"Em còn ngang bướng? Phải đợi tới lúc mình không chịu nổi mới được?"

Lệ Cảnh Trình bế Tổng Trĩ Ninh vào xe, lái xe tới bệnh viện gần nhất.

Trong phòng khám, nữ bác sĩ phụ khoa nhìn hai người: "Đau bụng kinh vẫn nghiêm trọng như vậy sao?"

"Vẫn vậy."

"Trước đó có bị nhiễm lạnh không?"

"Dạ, mấy hôm trước có chơi trò dội nước đá, không ngờ lại thành ra nặng thế này."

Vị bác sĩ kêu lên: "Thế chất cô như vậy còn chơi dội nước đá, cẩn thận sau này không sinh nở được."

Lệ Cảnh Trình đứng cạnh hỏi: "Bây giờ không sao chứ?"

"Uống thuốc giảm đau đi. Uống nhiều nước nóng. Người trẻ tuổi phải biết bảo vệ sức khỏe của mình."

Lệ Cảnh Trình lấy thuốc xong lập tức cho Tống Trĩ Ninh uống luôn, sau đó lại lái xe đưa cô về.

Dọc đường đi, Tống Trĩ Ninh ngồi im lặng, mái tóc cô cột sau ót. Khuôn mặt thanh tú nhưng không rạng rỡ, sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy. Lệ Cảnh Trình cho xe dừng hẳn, ngẩng đầu nhìn dãy nhà chung cư trên con đường. Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn nhớ nhà cô ở đâu.

Tống Trĩ Ninh cựa quậy để ngồi dậy nhưng cả người chẳng có chút sức lực nào.

Lệ Cảnh Trình dứt khoát mở cửa xe, bế cô xuống.

Cô vẫn ở chỗ cũ.

Hai người đứng trong thang máy chật hẹp. Tống Trĩ Ninh nhìn mình trong gương: "Em không đổi chỗ ở, định xem anh có tới tìm em không."

Lệ Cảnh Trình không cho cô lời đáp lại nào.

Đi vào nhà, anh định cho cô ngồi xuống sofa: "Mau nghỉ ngơi đi! Uống thuốc xong nghỉ ngơi một hồi sẽ khỏe thôi."

"Cảnh Trình, anh ngồi với em một lúc có được không?"

"Hôm nay tôi phải đi Nam Thịnh. Em tự chăm sóc mình cho tốt đi."

Tống Trĩ Ninh cầm cái gối để lên bụng: "Bài trí ở đây có khác với lúc anh thường lui tới không?"

"Tôi không còn nhớ trước đây ở đây trông thế nào rồi." Lệ Cảnh Trình rót giúp cô ly nước ấm rồi để thuốc lên bàn trà.

Tống Trĩ Ninh thấy anh đang đi ra cửa: "Cảnh Trình, đây sự bồi thường mà anh nói tới sao?"

Lệ Cảnh Trình mở cửa ra: "Tôi nói rồi, bồi thường không đại biểu cho tình cảm."

Đi ra khỏi nhà Tống Trĩ Ninh, Lệ Cảnh Trình nhìn đồng hồ. Có lẽ không kịp rồi.

Tống Trĩ Ninh đi tới phía cửa sổ, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đi rất nhanh, xe của anh chạy nhanh như mũi tên rời cung. Cô cũng hiểu rõ: Lệ Cảnh Trình đối với cô được như vậy cũng không phải dễ dàng gì. Dù sao trước đây cô cũng đã từng thấy Lệ Cảnh Trình tàn nhẫn với những cô gái khác.

Lúc Lệ Cảnh Trình lái xe về nhà lấy đồ, đúng như anh dự đoán, Vinh Thiển và Gạo Nếp đã không còn ở nhà.

Sân bay.

Vinh Thiển ôm con, chuẩn bị lên máy bay. Gạo Nếp lôi kéo cổ áo cô: "Mẹ, ba đâu?"

Cô không đành lòng làm con buồn: "Ba có chút việc, sẽ tới trễ."

"Vậy chúng ta chờ ba một chút, được không ạ?"

Gạo Nếp giãy nảy, không chịu đi, kéo vạt áo Vinh Thiển: "Con muốn đi với ba."

Sân bay đang liên tục thông báo mời tới quầy làm thủ tục, Vinh Thiển đành phải ngồi xổm xuống dỗ con: "Ngoan, ba sẽ đi chuyến sau. Đợi lúc con tới nhà ngoại ăn cơm tối là ba đến nơi rồi, được không?"

"Thật không ạ?"

"Thật! Mẹ không lừa con."

Vinh Thiển ôm con, mỗi bước đi gần như rất chậm, nhưng tới lúc lên máy bay rồi cô cũng không thấy bóng dáng Lệ Cảnh Trình.

Gạo Nếp ngồi cạnh cửa sổ, khi máy bay cất cánh, con bé hưng phấn chỉ vào tầng mây: "Mẹ, nhìn kìa! Mây nhiều như kẹo bông vậy!"

Lúc này, trong lòng Vinh Thiển khó yên. Trước lúc ra cửa, Lệ Cảnh Trình đã nói rõ, nhưng sau đó anh cũng chỉ nhắn tin, cũng chẳng gọi cho cô một cú điện thoại.

Rốt cuộc bây giờ anh đang làm gì?

Chiếc xe của Lệ Cảnh Trình vừa dừng trong bãi đỗ, anh lập tức đẩy cửa xe ra, nhắm phía phòng chờ mà đi.

Nhưng máy bay đã bay từ nửa tiếng trước.

Người đàn ông vội vàng mua vé chuyển khác, vẻ gấp gáp như được viết trên mặt anh. Chuyển tiếp theo phải đợi hai tiếng đồng hồ nữa.

Anh ngồi ở ghế tựa, may mà khoảng cách thời gian không lâu lắm, nếu không anh chỉ có thể tìm cách khác.

Vinh Thiển vừa xuống máy bay, tài xế mà Vinh Trạch sắp xếp liền chở cô về nhà.

Ở nhà họ Vinh, Vinh An Thâm theo Vinh Trạch ra ngoài đón. Mặc dù không nhớ chuyện trước kia nhưng ông cũng hiểu người tới thăm mình là con gái và cháu ngoại.

Vinh Thiển tiến lên ôm lấy ông: "Ba!"

"Thiển Thiển! Mau mau vào đi!"

Giang Tụng Giai tinh mắt, khi mọi người đi vào trong, cô ấy kéo Vinh Thiển ra một bên: "Lệ Cảnh Trình đâu?"

"Anh ấy... anh ấy tạm thời có việc, sẽ tới trễ."

Giang Tụng Giai nhìn sắc mặt cô, thấp giọng nói: "Ở Lại Hải lạ người lạ chỗ, em đã quen được chưa? Người nhà họ Lệ có tốt với em không?"

"Em sống rất tốt. Dù lạ người lạ chỗ nhưng bên cạnh em còn Cảnh Trình và con."

Giang Tụng Giai vẫn không yên lòng: "Chị luôn sợ em ở ngoài phải chịu khổ. Khó khăn em mới về được một lần mà Lệ Cảnh Trình lại bận rộn như vậy! Về nhà là tự ai nấy đi à?"

Vinh Thiển nghe vậy, mặc dù trong lòng đang khó chịu, nhưng ngoài miệng vẫn vô thức bảo vệ: "Vốn đã mua vé đi chung nhưng khi bọn em đến sân bay thì anh ấy lại nhận được điện thoại. Chị Giai Giai, thật mà! Chị đừng suy nghĩ nhiều."

"Được rồi, dù sao cuộc sống của em, cũng chỉ có em hiểu thôi."

Giang Tụng Giai cầm lấy đồ đạc trong tay cô, cười cười: "Mau vào đi, chị có nhiều chuyện muốn kể lắm."

Lúc xế chiều, Vinh Thiển nói chuyện hồi lâu với Vinh An Thâm.

Gần chạng vạng, Vinh Thiển đang ngồi ở trong phòng; Lệ Cảnh Trình mua được vé máy bay xong liền nhắn tin cho cô, nói cho cô biết giờ bay.

Người giúp việc đang chuẩn bị cơm chiều.

Thời gian càng lúc càng trễ, nhìn sắc trời đã mờ tối, xa xa đèn đường đua nhau bật sáng.

Vinh Thiển dẫn Gạo Nếp đi xuống. Trên cái bàn tròn, thức ăn đã được dọn đầy bàn; Giang Tụng Giai nhìn, nói: "Thiển Thiển, Lệ Cảnh Trình hôm nay đến kịp không?"

"Anh ấy nói sẽ bay chuyến chiều nay."

"Vậy chúng ta chờ chút vậy." Vinh Trạch ở cạnh nói xen vào.

Vinh Thiển kéo ghế ra trước, đỡ Vinh An Thâm ngồi xuống: "Chúng ta vừa ăn vừa đợi đi, cũng không phải khách nào quan trọng."

"Cứ chờ một chút đi." Vinh Trạch nhìn cửa, đáy mắt chợt sáng lên: "Ngoài cửa hình như có người kìa."

Ngoài cửa lớn, đèn xe taxi sáng rõ. Không lâu sau, người giúp việc đã dẫn Lệ Cảnh Trình vào.

"Cậu Lệ tới! Cậu Lệ tới rồi!"

Vinh Thiển cầm đĩa lên gấp thức ăn cho Gạo Nếp. Lệ Cảnh Trình vừa nhìn liền biết cô đang giận.

Anh chào hỏi Vinh An Thâm và mọi người xong. Vinh Trạch vội vàng bảo Lệ Cảnh Trình ngồi xuống.

Anh cởi áo khoác, ngồi xuống sát cạnh Vinh Thiển: "Bà xã, xin lỗi! Anh tới trễ."

"Không sao." Vinh Thiển mặt mày mỉm cười, bộ dáng dịu dàng như nước:

"Anh có việc mà, đương nhiên công việc phải quan trọng rồi."

Lệ Cảnh Trình bị cô nói liền có hơi chột dạ. Tay ôm bả vai cô: "Anh chạy tới sân bay chậm một bước, đành tới sau."

"Nhanh ăn cơm đi, không còn sớm đâu! Hay là không đói bụng lắm?"

Vinh Thiện gấp cái đầu cá thả vào chén của anh.

Gạo Nếp cắn miếng sườn xào chua ngọt, miệng nhem nhuốc, mũi còn dính tương, thấy như vậy liền cất cao giọng, nói: "Mẹ, ba không thích ăn đầu cá. Ba sợ đầu cá bẩn."

Vinh Thiện nét cười dịu dàng, lau cái miệng nhỏ của con. Đối diện với ánh mắt của những người khác, cô nói bằng giọng nhu hòa: "Gạo Nếp nhớ nhầm rồi. Ba thích nhất là ăn đầu cá, nhiều dinh dưỡng nhất."

"Thật sao?"

Lệ Cảnh Trình gầy gầy thứ gọi là đầu cá trong chén, chỉ có thể nhắm mắt: "Phải, ba thích ăn đầu cá."

"A, vậy ba mau ăn đi!" Gạo Nếp cầm lấy miếng xương sườn tiếp tục "chiến đấu": "Phải ăn sạch nha, đừng lãng phí đó!"

Vinh Thiện chuyên tâm đối phó với con tôm bự trên tay.

Lệ Cảnh Trình ho nhẹ, kể sát cô hơn một chút: "Giận sao?"

"Không có à nha! Trong lòng không khỏi khó chịu thôi."

"Đừng!" Lệ Cảnh Trình có chút hoảng hốt: "Đừng để tâm trạng không tốt!"

Vinh Thiện không nói nhiều với anh. Thỉnh thoảng cô và Giang Tụng Giai nói với nhau mấy câu. Lệ Cảnh Trình ăn cũng không thấy ngon. Sau buổi cơm tối, người một nhà ở trong phòng khách ngồi một lúc sau đó mới lên lầu nghỉ ngơi.

Lệ Cảnh Trình vừa vào phòng đã muốn ôm Vinh Thiện. Cô đẩy cánh tay anh ra, nhanh chân tránh.

Người đàn ông ở sau giải thích: "Thật sự là có việc gấp, sau này sẽ không vậy nữa."

"Vậy anh nói xem chuyện gì quan trọng mà có thể làm anh quên giờ giấc?"

Lệ Cảnh Trình mở miệng giải thích: "Không phải anh quên mà là anh chạy không kịp."

Vinh Thiện ngồi xuống mép giường: "Chẳng lẽ có liên quan tới Tống Trĩ Ninh?"

Trong lòng người đàn ông càng căng thẳng; tại sao cổ ấy có thể nghĩ ra là Tống Trĩ Ninh?

Lại nhìn thần sắc Vinh Thiển - trong mắt chất chứa phần nộ, cũng chẳng trách cô giận; hiện tại, Lệ Cảnh Trình tuyệt đối không dám đưa mình vào chỗ chết.

"Không phải!"

Vinh Thiển nhìn vào hai mắt anh: "Thật không phải sao?"

Lệ Cảnh Trình lại mất hết dũng khí.

Anh ngồi xuống cạnh Vinh Thiển: "Anh chỉ đi chào một vị tiền bối. Ông ấy khó lắm mới đến Lại Hải một chuyến, anh phải lấy bao nhiêu quan hệ mới gặp được ông ấy."

Vinh Thiển nhìn vào con người Lệ Cảnh Trình, lại vừa nghĩ: thật sự anh không nhất thiết phải lừa dối cô.

Huống hồ, Vinh Thiển nguyện ý tin tưởng anh.

Thần sắc cô cũng được thả lỏng hơn: "Nhanh đi tắm đi! Buổi tối nghỉ sớm một chút."

"Được rồi." Người đàn ông nghiêng tới, hôn Vinh Thiển: "Vẫn là bà xã thương anh."

Lệ Cảnh Trình cởi áo khoác ra, Vinh Thiển cầm lấy, lấy áo choàng tắm ra cho anh.

Tống Trĩ Ninh uống thuốc xong không lâu liền cảm thấy dễ chịu hơn chút ít. Cô nằm ngã vào sofa mà ngủ, khi tỉnh lại đã là gần mười giờ tối.

Bụng cô đói kêu vang. Cô cầm di động lên xem. Mới đứng dậy, lại chợt nhớ ra gì nên cô lại ngồi xuống. Cô soạn tin nhắn, gửi qua cho Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển vừa mới treo áo khoác của Lệ Cảnh Trình lên, di động trong túi áo anh liền phát ra âm báo tin nhắn.

Cô do dự, nhìn về phía phòng tắm.

Cho tới giờ Vinh Thiễn chưa bao giờ xem tin nhắn của anh. Cô thu tay về nhưng lại không yên lòng.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô là vợ anh, xem tin nhắn của anh thì có làm sao?

Có bao nhiêu phụ nữ không lén xem di động của chồng chứ? E rằng tới chín mươi chín phần trăm người đã xem.

Nghĩ vậy, Vinh Thiễn một tay vớ vào túi, lấy di động ra, thấy trên màn hình hiện hiện ba chữ "sữa máy tính".

Đây là tên danh bạ gì vậy?

Trong di động của Lệ Cảnh Trình lại đi lưu số của thợ sữa máy tính sao?

Vinh Thiễn không có hứng thú, nhưng ma xui quỷ khiến cứ nhìn chăm chăm màn hình một lúc, lại bị ma xui quỷ khiến mở tin nhắn ra xem.

Quả nhiên là nội dung bên trong khác xa một trời một vực: Cảnh Trình, cảm ơn anh đã đưa em về. Lần sau có cơ hội lại đi với anh tới lấy bức tranh kia.

Nửa câu sau đã có thể cho biết danh tính người kia.

Vinh Thiễn nắm chặt di động, tức giận đến run cả người. Từng cơn lạnh lẽo từ lòng bàn chân cứ vọt thẳng lên

Cửa truyền tới tiếng động, Lệ Cảnh Trình mở cửa, từ trong phòng tắm đi ra. Vinh Thiễn chớp hai tay sau lưng, đi tới mép giường ngồi.

Lệ Cảnh Trình dang hai tay ra : "Hôm nay mệt chết đi được! Bà xã, mau đi tắm, nghỉ ngơi sớm một chút."

Vinh Thiễn ngồi đó không nhúc nhích.

Mãi đến khi Lệ Cảnh Trình đi tới trước mặt, Vinh Thiễn mới ngẩng đầu lên.

Cơ ngực và cơ bụng rắn chắc của người đàn ông lộ rõ. Anh cúi người xuống, nhìn vào mắt Vinh Thiễn: "Còn đang giận chuyện hôm nay sao? Em đừng giận ! Hôm khác anh bồi thường, sẽ bồi thường cho em, được không?"

Ngón tay Vinh Thiễn nắm chặt, trên mặt vẫn không mảy may lộ vẻ tức giận.

"Em không giận. Hơn nữa, em tin anh."

"Ngoan !"

Vinh Thiến thật sự muốn đập cho anh một cái.

Cô làm bộ như không có chuyện gì, cố giữ cho giọng nói thật bình thường :

"Em mới phát hiện máy tính em hư rồi, phải tìm người sửa thôi."

"Máy vi tính? Hư ở đâu cơ?"

"Không mở máy được."

Lệ Cảnh Trình vẫn chưa phát hiện ra điều gì.

"Vậy để ngày mai anh xem cho."

"Anh bận công việc như vậy, hay gọi thợ tới đi."

"Có anh ở đây còn gọi thợ làm gì?"

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống bên cạnh Vinh Thiến. Môi cô mím thành một đường thẳng, nhưng khóe mắt vẫn cong lên: "Vậy thường ngày máy tính hư, anh đều tự mình sửa à?"

"Ừm." Giọng người đàn ông nghe có vẻ tràn đầy đắc ý.

Vinh Thiến cười lạnh: "Lệ Cảnh Trình, vậy anh còn lưu số thợ sửa máy tính làm gì?"

Nụ cười tươi rói của Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên cứng đờ. Anh 'ngoài cười nhưng trong không cười' nhìn về phía Vinh Thiến.

Cô đứng dậy, tay đang cầm di động đưa ra trước mặt: "Lệ Cảnh Trình, cái người sửa máy tính ấy hẹn anh lần sau đi lấy tranh, xem ra tình cảm với người ta không tầm thường đâu!"

Lệ Cảnh Trình vừa mới tắm xong, cơ thể lại thấy chảy mồ hôi.

Anh từ mép giường đứng dậy : "Bà xã!"

"Người này rốt cuộc là ai?"

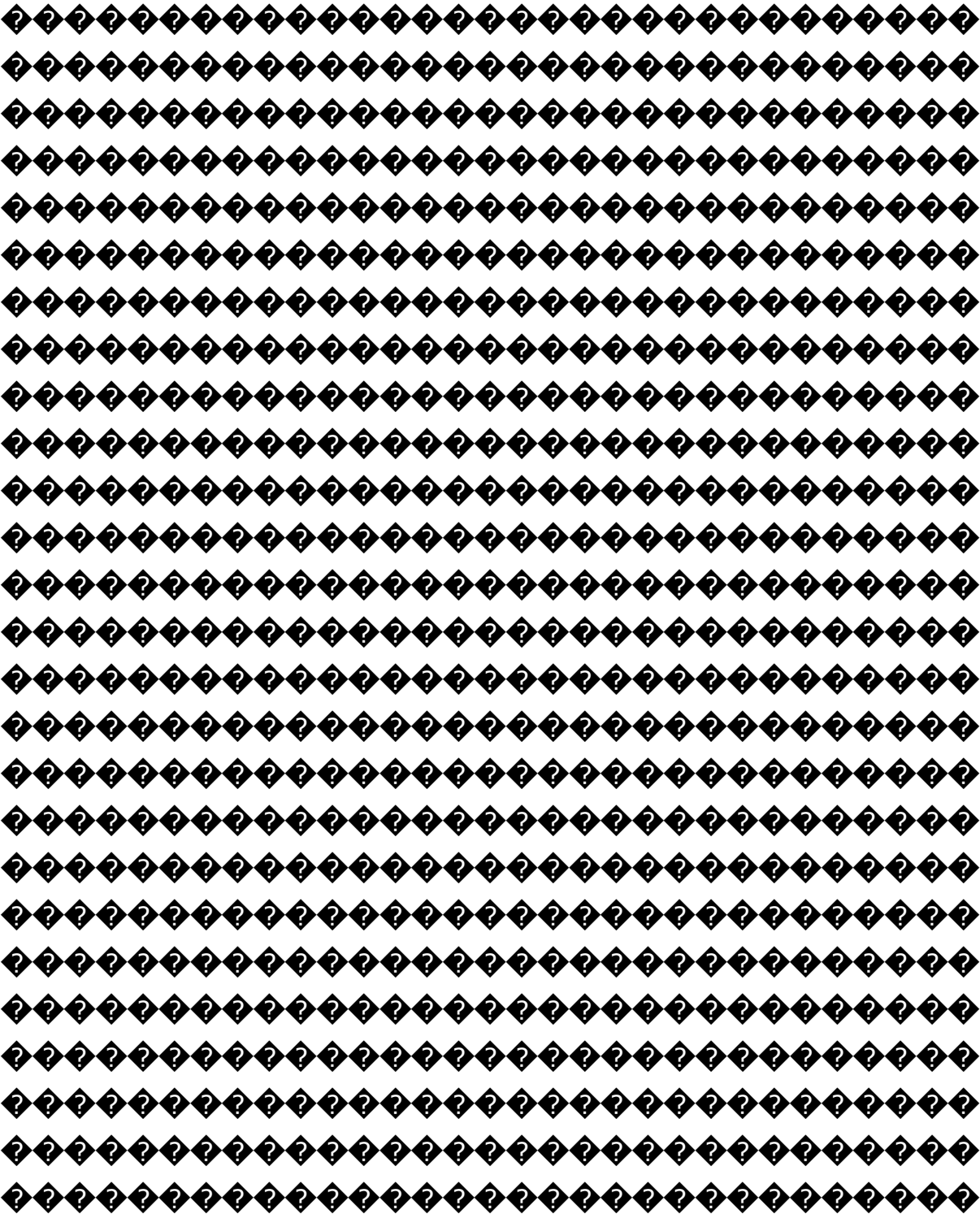
"Trong lòng em chắc cũng đoán ra rồi."

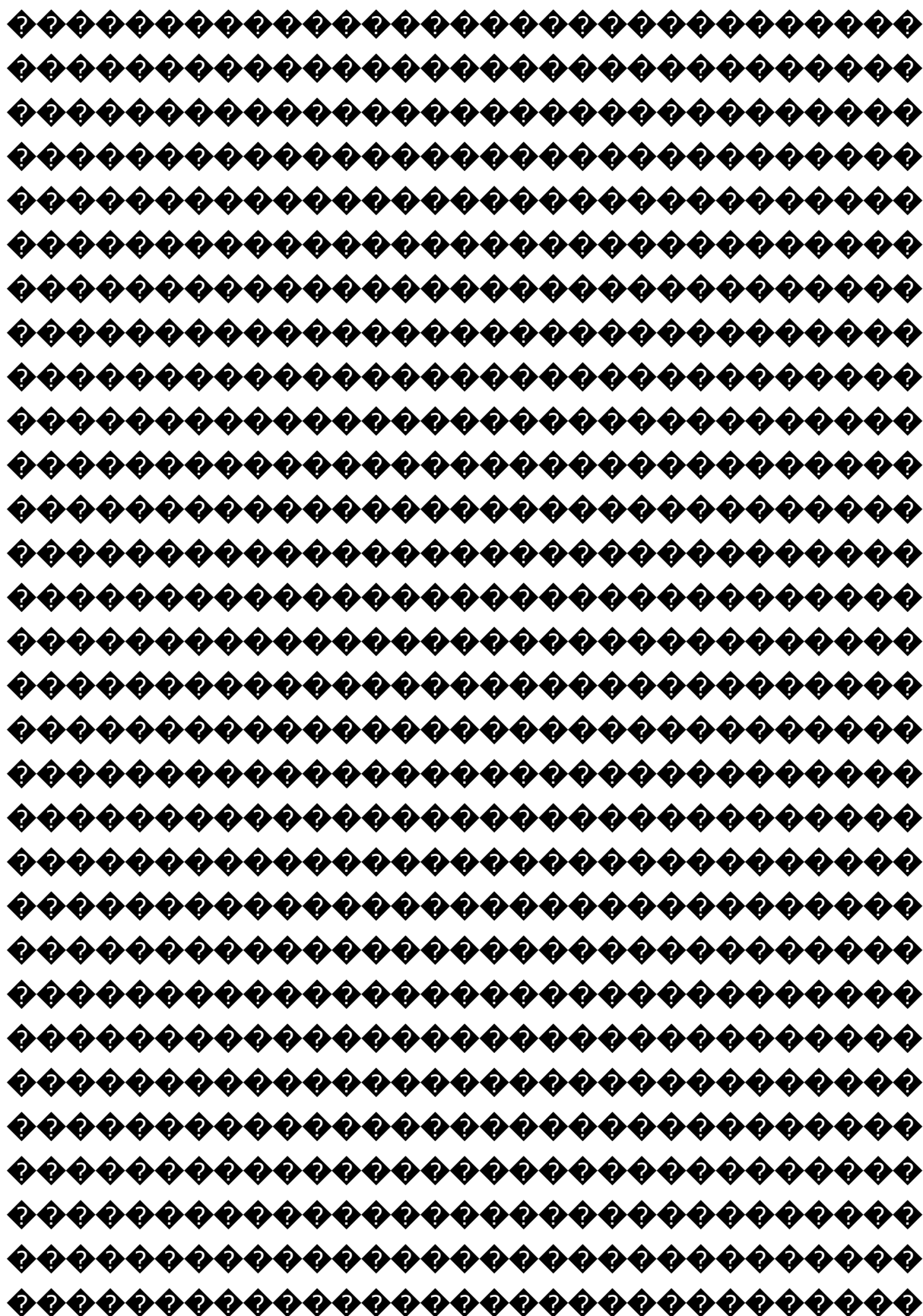
Vinh Thiến tức giận không chịu được, cánh tay run rẩy, ngón trỏ chỉ vào Lệ Cảnh Trình: "Anh thế mà.. Anh thế mà đi lưu số của Tổng Trĩ Ninh là sửa máy tính, sao anh không lưu là 'giao thức ăn'* luôn đi ?!

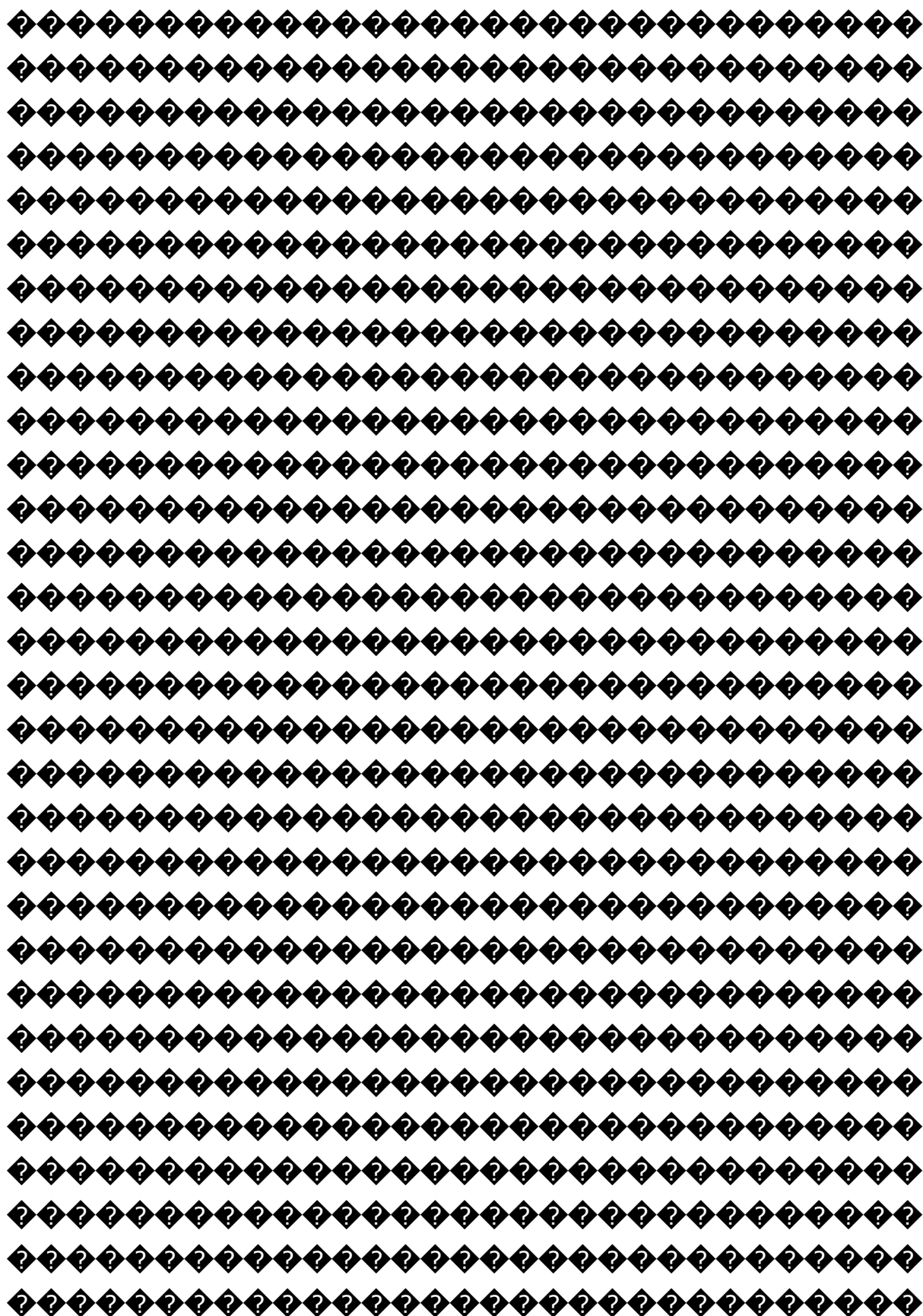
(t/n : chữ 'giao' đồng âm với chữ 'Tổng', đọc là 'sòng')

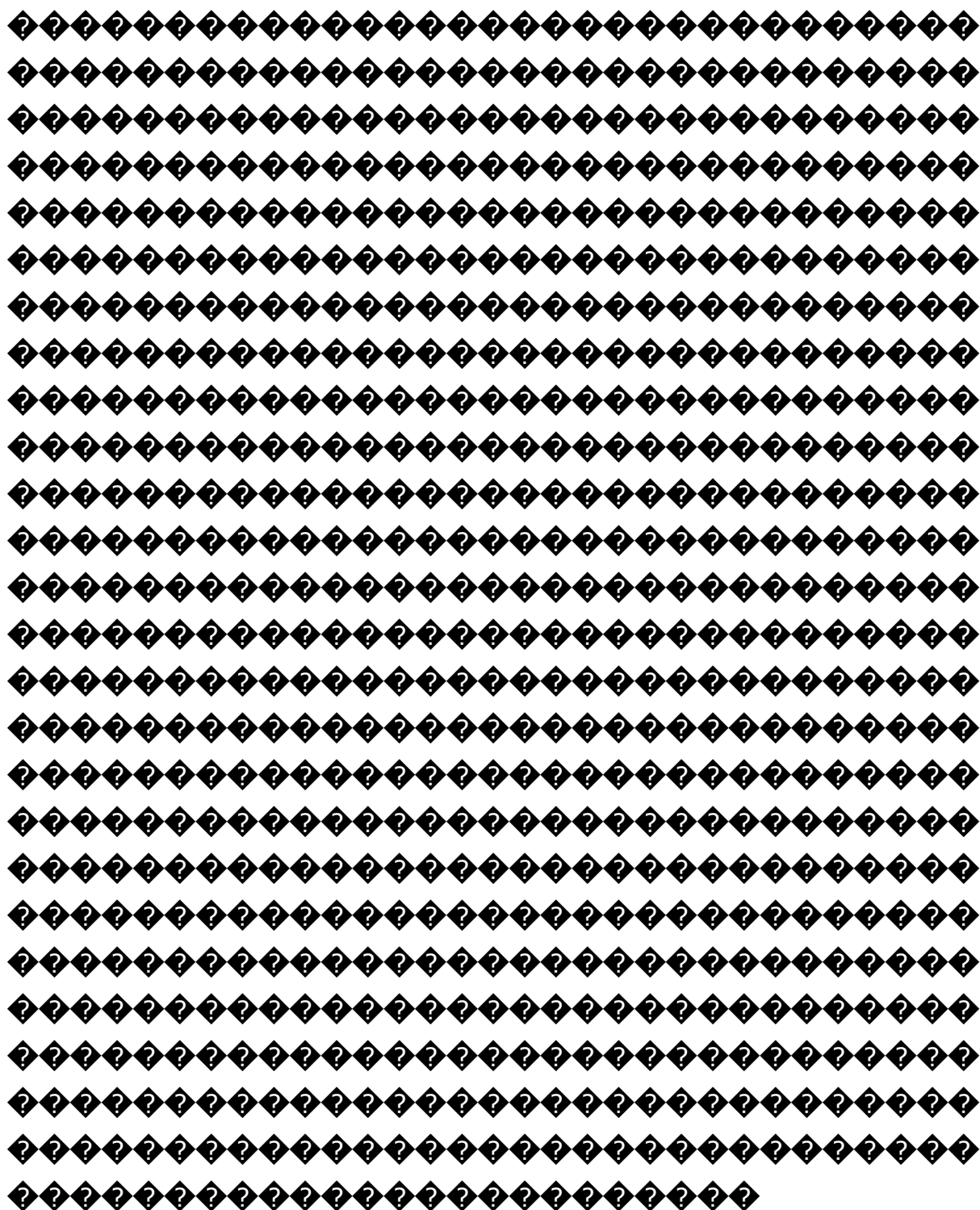
"Lúc đó anh bấm lưu đại thôi."

Lệ Cảnh Trình cười, giọng nói mang theo một chút đùa giỡn: "Em đừng giận ! Hôm nay anh có chở cô ấy đi bệnh viện một chuyến. Anh sợ em giận. Em ngồi ngồi trong phòng xem, hình như có người rơi vào vại giấm..."

Chương 38 : Lệ Cảnh Trình bị trói

Edit: Rika

Nét mặt Vinh Thiễn khẽ thay đổi, như cười như không: "Đưa cô ta đi bệnh viện, tại sao?"

Lệ Cảnh Trình vừa muốn nói, nhưng "bệnh" của Tống Trĩ Ninh lại là đau bụng kinh, anh nên mở miệng như thế nào?

"Chuyện là, tổng giám đốc Vương ở Lại Hải, anh vất vả lắm mới hẹn được, anh đưa Tống Trĩ Ninh đến để ông ta xem tay, sau đó thân thể cô ấy khó chịu, anh mang cô ấy đến bệnh viện."

Vinh Thiễn cầm điện thoại trong tay: "Cô ta đi khám tay, tại sao anh lại đưa cô ta đi?"

Lệ Cảnh Trình biết rõ, có một số chuyện không nên lừa gạt Vinh Thiễn, nếu bị cô phát hiện, thà tự mình nói ra trước còn hơn.

Anh tiến lên, Vinh Thiễn lui lại về phía sau.

Lệ Cảnh Trình mở miệng: "Anh chỉ muốn ôm em một cái."

"Anh đừng có nằm mơ."

Anh thấy cô tránh né mình, không thể làm gì khác hơn là buông hai tay ngồi xuống mép giường, kỳ thực, anh hoàn toàn chưa nghĩ ra cách giải thích cho cô dễ hiểu, muốn ôm cô, chỉ là lời nói ra lại khó.

"Năm đó Tống Trĩ Ninh rời đi, anh cũng canh cánh trong lòng, lòng tự trọng bị tổn thương, cảm thấy anh và cô ấy như thế, vì sao lại không một nói một lời mà rời đi?"

Vinh Thiễn dựa vào tủ đầu giường, im lặng.

"Mãi đến ngày đó, nhìn thấy cánh tay của cô ấy. . ."

Vinh Thiễn nghĩ tới ý tứ trong những lời này, Lệ Cảnh Trình cũng không để cho cô có thời gian suy nghĩ linh tinh: "Anh đã nói với em, lúc trước anh làm em tổn thương, là bởi vì anh phát bệnh, đối với Tống Trĩ Ninh cũng vậy, tay của cô ấy là do anh gây ra."

Cái miệng nhỏ nhắn của Vinh Thiển khẽ nhếch lên, quả thật là cô không muốn cánh tay bị thương của Tống Trĩ Ninh có chút quan hệ nào tới Lệ Cảnh Trình.

Anh thu lại ý cười, sắc mặt không khỏi ngưng trọng: "Anh còn nhớ, trước đó anh mạnh mẽ đẩy cô ấy ra, nhưng anh không nghĩ tới cô ấy lại bị thương nặng như vậy."

Vinh Thiển đem điện thoại ném lên trên tủ đầu giường: "Cô ấy đối với anh, có phải chưa dứt tình cũ hay không?"

"Có thể là không cam lòng, cô ấy bị thương một tay, anh lại có sự nghiệp như ý cùng gia đình hạnh phúc."

Cô đứng dậy, do dự một lúc rồi bước tới bên cạnh Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển vòng tay qua người anh, để anh ngả vào trong lòng cô.

"Trong người anh, rốt cuộc là có bệnh gì?"

Lệ Cảnh Trình buông hai tay đặt trên đầu gối, lắc đầu: "Nguyên nhân của bệnh thì không rõ, anh làm kiểm tra tổng quát cũng không tìm ra được, bác sĩ nói nguyên nhân là do tâm trí của anh, nhưng ngoại trừ lần bị nhốt trong kho lạnh, từ bé đến giờ anh hoàn toàn không gặp tương tổn gì cả."

Vinh Thiển cũng hiểu được, cô thẳng lưng: "Lúc anh phát bệnh, chính bản thân mình cũng không không chế được sao?"

Lệ Cảnh Trình lắc đầu: "Giống như bị phát điên vậy, đầu đau như muốn nứt ra, không thể phát tiết ra ngoài, toàn thân giống như bị dao cắt."

Rốt cuộc thì Vinh Thiển cũng không đành lòng, cũng không muốn để anh nghĩ thêm nữa, cô đưa hai tay ôm chặt đầu anh, sau một lúc lâu, cô nghĩ đến chuyện anh mới làm, lập tức buông tay ra.

Anh đang nghiêng nửa người, giơ tay lên muốn kéo cô lại: "Làm sao vậy?"

"Anh vì làm cô ta bị thương mà muốn bồi thường, vì sao lại không nói cho em?"

Cơn giận của Vinh Thiển còn sót lại chưa tiêu tan: "Đừng nói là sợ em tức giận, Lệ Cảnh Trình, anh có dám cam đoan, anh đối với cô ta một chút xíu tình cũ cũng không còn chứ?"

Lệ Cảnh Trình đưa tay lên cao: "Quan niệm của gia đình anh nặng như vậy, em còn không hiểu sao?"

"Em không hiểu." Vinh Thiển nghĩ anh thật sự là tài tình, cô cầm lấy điện thoại của anh mở ra xem: "Em còn phải nhìn xem, có phải trong danh bạ còn có người sửa máy điều hòa không khí không, hay là còn có người chuyên sửa ống nước nữa?"

Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười: "Thật không có, chỉ có sửa máy vi tính."

"Anh còn tự mình đưa cô ta về nhà?"

"Lúc từ bệnh viện đi ra, anh cũng không thể đem cô ấy ném bên lề đường."

Vinh Thiển tức giận, mặc dù đã nghe anh giải thích, nhưng cơn ghen trong ngực vẫn không có cách nào tiêu tan được.

Anh lừa gạt cô, sự việc bại lộ mới nghĩ đến chuyện thành khẩn khai báo.

Cô đọc kỹ tin nhắn, càng đọc càng bức bối.

"Anh làm em nhớ kỷ niệm xưa."

Lệ Cảnh Trình vốn đang nằm ngửa trên giường, nghe cô nói, lại ngồi dậy:

"Có gì đâu, đây chỉ là những lời khách sáo."

"Anh hiểu rõ cô ta thế sao? Cho nên mới biết đây chỉ là những lời khách sáo?"

Lệ Cảnh Trình phát hiện ra một điều, hiện tại anh có nói cái gì cũng đều là sai.

Anh đưa tay cầm lấy điện thoại, Vinh Thiển lách người ra: "Anh có muốn nhắn lại không?"

"Anh nhắn lại làm cái gì?"

Vinh Thiển đi đến cạnh anh "Anh đã nói, muốn bù đắp chuyện cái tay của cô ấy, nhưng sau đó lại không gặp nhau."

Anh nghĩ rồi cảm thấy buồn cười, có đôi khi tâm tư của phụ nữ, không có cách nào suy đoán được, lúc thì lòng dạ hẹp hòi, lúc thì cố tình gây sự:

"Không nhắn lại, cô ấy cũng hiểu rõ, anh đã có vợ con."

"Đây là lúc cho anh một cơ hội có quyết tâm đó."

Lệ Cảnh Trình nhìn cô một cái, đưa tay cầm lấy điện thoại trong tay cô.
Do dự một chút, liền soạn một tin nhắn.

Tổng Trì Ninh không nghĩ tới Lệ Cảnh Trình sẽ nhắn tin lại, nghe tiếng chuông tin nhắn vang lên, cô đưa tay cầm lấy, vừa nhìn màn hình thấy là Lệ Cảnh Trình, tim cô đập loạn vài nhịp.

Đưa tay mở tin nhắn ra, thấy một hàng chữ.

'Nếu tay của cô không có cách nào trị hết, sau đó có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ tận lực giúp cô, nhưng chúng ta đừng gặp nhau nữa.'

Tổng Trì Ninh kinh ngạc nhìn màn hình một lát, ngón tay run rẩy.

Lửa trong lòng bùng cháy, cô đem nước mắt ép vào, buộc chính mình phải tỉnh táo lại, cô suy nghĩ một lúc, có thể tin nhắn ấy Vinh Thiển đọc được, cho nên. . .

Tổng Trì Ninh hoàn toàn không xác định được đây là do Vinh Thiển nhắn hay là do anh, cô chần chừ trong chốc lát, nhắn tin lại.

"Cô là Vinh Thiển? Tôi hiểu rất rõ anh ấy, đây không phải là cách anh ấy nói chuyện. Nhưng có một số việc, tôi cần nói rõ với cô, có lẽ là cô hiểu nhầm, hôm nay thân thể tôi không khỏe, Cảnh Trình chỉ là đưa tôi về nhà thôi, nếu gây bất tiện với cô, tôi rất xin lỗi."

Lệ Cảnh Trình nhìn chằm chằm tin nhắn trên màn hình, Vinh Thiển đưa tay cầm lấy đọc, Lệ Cảnh Trình chỉ thấy sắc mặt cô lạnh lùng.

"Anh không lừa em chứ, là do cô ấy thân thể khó chịu."

Vinh Thiển nắm chặt bàn tay: "Vì sao cô ấy lại nghĩ là em?"

Chuyện này, dây dưa với người nào cũng không tốt, Lệ Cảnh Trình hạ giọng: "Anh không biết, thôi không suy nghĩ nữa, chúng ta đi ngủ thôi."

"Anh còn muốn ngủ?"

"Thiển Bảo, anh đã giải thích với em rồi, hơn nữa, anh cũng không có bảo cô ấy nói như thế."

Vinh Thiển không nói, gục đầu xuống, ngón tay bấm chữ trên màn hình thật nhanh.

'Cảnh còn người mất, mọi chuyện nên kết thúc.'

Tống Trĩ Ninh đọc tin nhắn, trong nháy mắt dường như hiểu rõ.

Ý nghĩa trong lời này, rõ ràng cỡ nào.

Người ngoài thì cũng chỉ là người ngoài, không còn là người trước kia nữa.

Vinh Thiển đưa điện thoại trả lại cho Lệ Cảnh Trình, vén chăn lên chui vào.

Lệ Cảnh Trình nhìn tin nhắn gửi đi, đưa điện thoại bỏ lên trên bàn, sau đó ôm cô vào lòng.

"Còn tức giận? Tin nhắn cũng đã gửi rồi, giảm nhiệt đi."

Vinh Thiển vẫn như cũ đưa lưng về phía anh: "Anh gạt em, nói là sợ em tức giận, thật ra là vẫn không tin em, có đúng hay không?"

Lệ Cảnh Trình ôm cô xoay mặt vào mình: "Em nếu nghĩ tiếp nữa, ý tứ bên trong cũng bị em vặn vẹo hết, không phải là không tin tưởng, mà là anh không muốn đặt thêm một mớ việc nặng nề đè lên người em nữa, Thiển Bảo, để em thoải mái không phải là tốt hơn sao?"

Cô ngây người, cũng không hiểu vì sao chỉ là một tin nhắn ngăn ngủi mà cô lại có phản ứng lớn như vậy.

Vinh Thiển xoay người, ngửa mặt nằm bên cạnh Lệ Cảnh Trình, anh cúi đầu hôn lên trán cô.

"Anh còn muốn em giống như trước đây, vui vẻ, trong sáng, không nên có nhiều chuyện không vui như thế."

Vinh Thiển cũng không muốn thế, nhưng có đôi khi, có rất nhiều chuyện không phải cô có thể không chế được.

Dù sao Tống Trĩ Ninh cũng là người yêu cũ của Lệ Cảnh Trình, hưởng hồ, người đàn ông của cô còn thiếu nợ người yêu cũ một cái tay hoàn chỉnh, có một số việc không thể nói cắt đứt là hoàn toàn quên đi được.

Cô đưa tay ôm hông của anh, nhắm hai mắt lại, anh đưa tay tắt đèn ngủ trên đầu giường, ôm cô đang chìm vào giấc ngủ.

Trong đêm đen, ánh mắt anh như toát ra những tia nhìn lạnh lẽo, ngón tay vỗ vỗ bả vai Vinh Thiển.

Hôm sau, Lệ Cảnh Trình ngủ thẳng giấc mới tỉnh lại, rèm cửa trong phòng đã được kéo ra, mặt trời lên cao, ánh mặt trời chiếu thẳng vào trong phòng.

Anh nhú mày, mắt còn chưa mở hết, môi mỏng khê nhếch lên: "Thiến Bảo, có phải em tăng cân hay không, ép cánh tay anh tê rần."

Bên tai, không có tiếng đáp lại.

Lệ Cảnh Trình chậm rãi mở mắt ra, Vinh Thiến cùng Gạo Nếp không có ở đây, anh muốn đứng dậy, lại phát hiện ra hai tay của mình đã bị trói lại.

Cái này...

Anh không thể nào nghĩ tới, đời này còn có thể bị Vinh Thiến áp đảo lần thứ hai.

Quan trọng hơn, đây đang là ở nhà họ Vinh. Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, đã mười rưỡi.

Anh giãy dụa vài cái, sợi dây Vinh Thiến dùng để buộc anh là cà vạt.

Nếu để người khác nhìn thấy tình trạng này, quả thật là Lệ Cảnh Trình quá mất mặt.

Cửa phòng ngủ bị người nào đó đẩy ra, tiếng bước chân vang lên, Gạo Nếp vui vẻ đi tới trước giường: "Ai da, ba ba, làm sao ba biến thành thế này?"

"Mẹ con đâu?"

"Mẹ đi nói chuyện với ông ngoại rồi."

Gạo Nếp ung dung đứng lên, chăm chú xem xét: "Ba ba, ba bị chú cảnh sát trói lại sao?"

Lệ Cảnh Trình không trả lời: "Mau đi gọi mẹ lên đây."

"Mẹ nói mẹ không rảnh, con thấy ba cũng mới tỉnh dậy, ba ba, chúng ta chuẩn bị ăn cơm thôi."

"Gạo Nếp ngoan, con đi gọi mẹ, nói ba ba phải rời giường."

Gạo Nếp đưa hai tay ôm má, nhìn chăm chăm cái cà vạt: "Được rồi."

Lệ Cảnh Trình thấy con gái xoay người đi ra ngoài, Gạo Nếp đi tới hành lang, thấy người giúp việc từ trong phòng dọn dẹp xong đi ra, bé liền nhanh chóng chạy đến gọi: "Dì ơi, ba ba con bị trói."

"Hả?" Trong mắt người giúp việc hiện lên tia nhìn khó hiểu: "Bị trói?"

"Dì mau tới cứu ba ba con."

Người giúp việc bị Gạo Nếp kéo vào trong phòng.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một cảnh làm cô tròn tròn mắt há hốc mồm, động tác trở nên cuống quýt, bỏ chiếc khăn trải giường qua một bên chạy nhanh tới, trong miệng còn lẩm bẩm: "A, cậu Lệ, là ai trói cậu vào vậy? Ai da, sao ở trong nhà mà cũng xảy ra chuyện như vậy được, thật là đáng sợ."

Người giúp việc đưa tay gỡ không ra, vội vội vàng vàng đến độ như kiến bò trên chảo nóng: "Cậu Lệ, tôi đi gọi người đến hỗ trợ, cậu chờ chút."

"Chờ một chút..." Sắc mặt Lệ Cảnh Trình trở nên u ám, giật giọng gọi lại, cô ta muốn để cho toàn bộ người trong nhà này biết chuyện hết sao?

"Tìm cây kéo cắt ra."

"Hả? Được, vâng vâng."

Gạo Nếp ghé vào mép giường: "Ba ba, ba còn muốn con đi gọi mẹ nữa không?"

"Đừng." Lệ Cảnh Trình vội gọi con lại, nếu để cho bé đi gọi, tám phần mười là mọi người đều biết.

Người giúp việc tìm được cái kéo, vội đi tới: "Cậu Lệ, đây là cà vạt hàng hiệu đó, bao nhiêu tiền một cái đó."

"Bảo cô cắt thì cứ cắt đi."

Sao cô ta lại nói nhảm nhiều như vậy.

Người giúp việc cẩn thận cắt, sợ cắt trúng vào tay anh: "Ai da, sao lại buộc chặt thế này, a a a, cậu Lệ cẩn thận, ai da, là ai mà lại hện tay của cậu như thế chứ?"

Lệ Cảnh Trình nhìn trần nhà, thầm nghĩ người giúp việc trong nhà họ Vinh này nói chuyện như hát hí kịch, có thể nói chuyện một cách đàn hoàng được không?

Hơn nữa, còn không có tí não nào, người có thể đem anh cột vào đây, ngoại trừ cô chủ nhà các người, còn có thể là ai chứ?

Thật vất vả hai tay mới được tự do, Lệ Cảnh Trình ngồi dậy, xoa hai cổ tay: "Chuyện này, không được nói với bất cứ ai."

Người giúp việc ra sức gật đầu: "Vâng."

"Đi ra ngoài đi."

Người giúp việc đem đồ vừa nãy vứt trên mặt đất ôm vào trong ngực rồi đi ra ngoài.

Xuống lầu dưới, đi tới phòng giặt quần áo, bên cạnh cô nàng chính là người ngày thường hay nói chuyện, cô liền tiến tới: "Nói cho cô nghe một chuyện, nhưng đừng có nói cho người khác biết đó nha."

"Chuyện gì vậy?"

"..."

Bên trong vườn, người làm vườn đang chăm sóc hoa cỏ, một cậu người làm tiến tới: "Tôi cho anh biết một chuyện, do có quan hệ tốt với anh mới nói, nhưng ngàn vạn lần không được truyền ra ngoài."

"Chuyện gì chứ?"

Bên trong phòng bếp, bếp chính đang chuẩn bị cơm trưa.

Một người đi vào, ghé miệng vào tai người đầu bếp: "Nói cho anh biết một chuyện, nhưng đừng nói là tôi nói."

"..."

Lệ Cảnh Trình rửa mặt xong đi xuống lầu, cảm thấy bầu không khí hôm nay có chút quái dị.

Ánh mắt người giúp việc trong nhà nhìn theo anh, có người chụm đầu ghé tai, chỉ trỏ.

Anh đi vào trong phòng khách, Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh, không hề lộ ra chút thay đổi nào, cô thân mật tiến lên ôm cánh tay anh: "Em thấy anh ngủ rất say, nên không gọi anh dậy."

Lệ Cảnh Trình thật muốn nói cô hai mặt, trước mặt mọi người thân mật tình cảm, sau lưng lại dùng sức ngáng chân anh.

Gạo Nếp theo ở phía sau, bởi vì ba ba cấm bé không nói tới chuyện ba ba bị trói, lại dùng một món đồ chơi làm điều kiện trao đổi, cho nên bé liền im lặng.

Lệ Cảnh Trình ngồi vào bên cạnh Vinh Thiễn, cô cầm bàn tay của anh, ngón tay lạng lẽ bấm lên cổ tay anh một cái: "Cảm giác như thế nào?"

"Rất không thoải mái."

"Sau này anh gạt em một lần, em sẽ trối anh một lần."

Trên bàn cơm, hai tay của Lệ Cảnh Trình đã khôi phục tự nhiên.

Đầu bếp bưng một chén canh đặt trước mặt anh: "Cậu Lệ, đây là món canh đặt biệt chuẩn bị cho cậu, có công dụng lưu thông máu."

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình nhanh chóng thay đổi, mấy người làm bên cạnh không nhìn được bật cười, cô chủ nhà mình thật dũng mãnh, khẩu vị khá nặng, cả nhà đang thảo luận, liệu có phải Lệ Cảnh Trình bị trối cả đêm như thế hay không?

Vinh Thiễn ho nhẹ: "Cười cái gì?"

Vinh Trạch cũng không hiểu chuyện gì: "Mọi người làm sao vậy?"

Tất cả mọi người đồng thanh nói: "Không có gì, không có gì."

Ăn cơm xong, Lệ Cảnh Trình kiểm soát mang Vinh Thiễn lên lầu, anh khóa trái cửa phòng, Vinh Thiễn thấy cây kéo cùng mấy đoạn cà vạt nằm trên tủ đầu giường.

Cô giường cầm lên: "Không phải anh nói, anh cho phép em đối với anh giống như trước sao?"

"Vinh Thiễn, lá gan của em to lên có phải không, hử?"

"Hình như to lên một chút."

Chân dài của Lệ Cảnh Trình ép tới gần, Vinh Thiễn hai tay ôm thắt lưng:

"Làm gì đó, hiện tại người trong nhà từ trên xuống dưới đều biết, a...."

Nửa câu sau bởi vì động tác của anh mà tắt ngúm, Vinh Thiễn bị anh đẩy ngã xuống giường, còn chưa kịp đứng lên, đã bị Lệ Cảnh Trình ngồi lên trên.

"Ai da, thật là nặng."

Lệ Cảnh Trình đè lại hai vai của cô: "Anh cho em ngang ngược."

"Rõ ràng người sai là anh, giờ anh còn lý luận."

Lệ Cảnh Trình vừa nghe, nghĩ tới chuyện cô trả thù ngày hôm qua: "Em lợi dụng đêm tối trả thù, tâm tư kín đáo đó."

"Mau xuống dưới, eo em bị anh ngồi muốn gãy đôi rồi."

"Anh làm cái gì mà đem eo em chặt đứt?"

"Cút ngay." Vinh Thiến then quá hóa giận: "Dám bẻ cong ý em nói."

Anh cúi người xuống, môi mỏng tiến đến bên vành tai cô, mới vừa rồi ồn ào giờ cô lại rất yên tĩnh: "Thiến Bảo, rất tốt, em phải luôn luôn nhớ kỹ, anh là người đàn ông của em, chỉ là của một mình em, anh thích em bá đạo ngang ngược chiếm anh làm của riêng ăn cùng giấm chua."

Vinh Thiến đỏ mặt, nghiêng đầu vùi vào trong chăn: "Ai muốn chiếm anh làm của riêng chứ?"

"Người mơ tưởng tới anh rất nhiều."

"Tự kỷ." Vinh Thiến ngắt lời anh.

Lệ Cảnh Trình lại nói tiếp: "Anh thích bởi vì đó là cảm giác phòng vệ của em, em nếu không thích, thì như lời em nói. Trực tiếp làm cho bọn họ cách xa anh, anh đồng ý cho em làm như thế."

Vinh Thiến khẽ cắn môi dưới, nhìn Lệ Cảnh Trình: "Anh không cảm thấy đáng tiếc?"

"Tiếc cái gì?" Khóe miệng anh nhếch lên: "Chuyện đã qua, đều không còn gì, em nếu để ý thì em có thể biểu đạt ra, nếu không..."

"Đương nhiên là em để ý." Vinh Thiến tiếp lời anh: "Em không muốn anh tiếp xúc nhiều với Tống Trĩ Ninh, cũng không muốn anh và những người phụ nữ khác có quan hệ gì hết, Lệ Cảnh Trình, anh đã nói, anh là của em có phải không?"

"Anh là của em, từ trước cho đến giờ và về sau cũng không thay đổi."

Khóe mắt cô hiện lên ý cười, cô bá đạo, có chút không nói lý lẽ được.

Bao nhiêu người dùng ánh mắt mơ ước nhìn Lệ Cảnh Trình, cô cũng là phụ nữ, cô rất nhạy cảm.

Anh chính là người đàn ông ưu tú, cho nên, đã là của cô thì người khác đừng hòng mơ tưởng tới.

Cho nên, một màn nói chuyện này ầm ập đến cỡ nào.

Mặc dù lúc trước khắc khẩu, không vui vẻ, nhưng hai người bọn họ giống như những đôi yêu nhau bình thường, to tiếng một chút, hết giận lại yêu thương nhiều hơn.

Nhưng Vinh Thiển cũng không giống như người khác, cô yêu cầu Lệ Cảnh Trình như thế, cũng không nghĩ đến bản thân mình.

Lệ Cảnh Trình cưng chiều cô, đem cô nâng niu trong tay, mới có thể tùy ý nường nhịn cô, nhưng nếu có một ngày nào đó gặp chuyện thật sự, đối phương chỉ nói một câu cũng có thể đem lòng tin của Vinh Thiển phá vỡ.

Anh vẫn chưa chú ý tới anh mắt của cô, anh hôn lên gò má cô, trong lòng cô có chút áp lực: "Được rồi, mau xuống đi."

Anh xoay người nằm bên cạnh cô, thuận thế đưa tay ôm cô vào lòng.

Hôm nay là sinh nhật của Vinh An Thâm, tiệc chiêu đãi được đặt tại một nhà hàng năm sao ở Nam Thịnh, khung cảnh hoành tráng, hầu như người thân thích đều được mời đến.

Vinh Thiển mặc lễ phục đứng bên cạnh Lệ Cảnh Trình, Vinh Trạch cùng Giang Tụng Giai vội vàng chào khách, nhà họ Hoắc cùng nhà họ Vinh là bạn tri kỷ, mặc dù chuyện của Hoắc Thiếu Huyền cùng Vinh Thiển không thành, nhưng vì giao tình, tất nhiên Hoắc Thiếu Huyền cũng tham gia.

Lệ Cảnh Trình tiếp xúc rất ít với Vinh An Thâm, Vinh Thiển thì nói chuyện với mấy người bạn cũ, Lệ Cảnh Trình thì ngồi bên cạnh cha vợ.

Vinh An Thâm nói chuyện cũng rất ổn, thỉnh thoảng cũng có chút mơ hồ, nhưng so với trước kia thì đã tốt hơn rất nhiều.

Ông vui cười hơn hở, mặc một bộ vest mới, cả người tỏa sáng.

Lệ Cảnh Trình ngồi nói chuyện cùng ông, mắt thấy tiệc tối sắp bắt đầu, Vinh An Thâm bỗng nhiên sờ bụng: "Cảnh Trình, ba muốn đi toilet."

"Được, con đưa ba đi."

Vinh An Thâm cũng không biết đường đi, ông đi theo Lệ Cảnh Trình vào toilet.

Vinh Thiển ở bên trong tìm một vòng, cũng không thấy bóng dáng của hai người, khiêu vũ sắp bắt đầu, cô muốn gọi điện thoại, lại phát hiện để quên trong túi xách ở trong phòng nghỉ.

Giờ lành đã đến, sáu lẻ sáu tiếng chuông vang lên.

Vinh Trạch đi tới: "Cảnh Trình đâu?"

"Em cũng không biết, chắc là theo ba đi ra ngoài, chờ chút xem sao?"

"Nhưng giờ tốt không thể chờ được, nhiều người đang nhìn như vậy."

Vinh Trạch nhìn Vinh Thiển: "Nếu không chúng ta nhảy một bài đi, chỉ là bài khai tiệc, một chút hình thức là được."

"Được."

Vinh Thiển đi theo Vinh Trạch ra bên ngoài, trên thảm cỏ xanh đầy người, mọi người đứng thành một đoàn, bánh kem tám tầng to lớn đã được thắp đèn, Vinh Thiển đi tới trước, Vinh Trạch đưa mắt nhìn xa xa, thấy Lê Cảnh Trình còn chưa tới, định tiến lên.

Không ngờ, bên cạnh anh có người nhanh hơn một bước bước đến.

Hoắc Thiếu Huyền cầm tay Vinh Thiển, cô kinh ngạc, Hoắc Thiếu Huyền nói một câu: "Đã lâu chưa nhảy với em."

Nhạc vang lên, Vinh Thiển đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay Hoắc Thiếu Huyền, hai người khiêu vũ, kỹ thuật nhảy ưu mỹ xứng đôi, Hoắc Thiếu Huyền mang theo Vinh Thiển, cô không có chút cảm giác xấu hổ nào, Lê Cảnh Trình cùng Vinh An Thâm đi ra, thấy một màn như vậy, anh không khỏi nhú mày, trong lòng như có đốm lửa nhỏ bốc lên.

Anh đẩy mọi người nhanh chóng đi ra ngoài, Vinh Thiển nhìn thấy anh, còn chưa kịp ngăn cản, tay anh đã chen vào, Lê Cảnh Trình bá đạo ôm ngang eo cô, đừng nói là khiêu vũ cùng Hoắc Thiếu Huyền, ngày cả nhìn, anh cũng không cho.

Bàn tay Hoắc Thiếu Huyền rơi vào khoảng không, anh cười cười, anh là thay Lê Cảnh Trình giải vây, không cảm kích anh thì thôi, còn làm ra chuyện ấu trĩ như thế.

Vinh Thiên không ngờ Lệ Cảnh Trình lại dong đưa chân, kỹ thuật nhảy của hai người tao nhã xinh đẹp, trong mắt Hoắc Thiều Huyền, ít nhiều có chút hệt hăng.

Anh không thể nhìn được hình ảnh này, bước đi quay về trong đám người, vừa vặn có một thân ảnh vội vã đi qua, anh cũng không nhìn ra dáng dấp của người nọ ra sao, một tay kéo lấy cô ta vào trong sà kê vũ.

Cô ta giật mình: "Anh làm cái gì?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Hoắc Thiều Huyền nhận ra người này.

Cô ta hiển nhiên cũng nhớ anh, lúng túng lắc đầu: "Buông ra."

"Không còn kịp rồi, kê vũ cùng tôi bài này."

Cô bị anh mạnh mẽ ôm eo: "Tôi không biết kê vũ."

"Bây giờ còn có mấy người phụ nữ không biết kê vũ chứ?"

Hoắc Thiều Huyền nhẹ nhàng bước chân, cô một bước lại một bước dẫm lên chân anh.

Cô nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, tôi thực sự không biết kê vũ."

Hoắc Thiều Huyền dẫn theo cô vài bước, nhưng liên tục bị đạp chân.

Sắc mặt cô đỏ hồng, trước mặt mọi người làm trò ngốc như thế, từ trước tới nay kỹ thuật nhảy Hoắc Thiều Huyền rất tuyệt, lại tìm một người không biết kê vũ, anh nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng: "Cô chăm chú một chút."

"Tôi căn bản không biết bước chân thế nào."

"Tôi dạy cô."

Lệ Cảnh Trình bên kia nhìn hai người, không khỏi nhếch môi cười: "Nhìn xem, còn muốn cướp người của anh."

Hoắc Thiều Huyền đếm nhịp trong miệng, nhưng dù sao, đối với cái người không biết nhảy này, lại một bước không lưu tình dẫm lên mắt cá chân anh.

"Ai vậy, sao lại nhảy thành như thế?"

"Đúng, là tới để làm trò sao?"

Hoặc Thiếu Huyền ngẩng đầu lên, thấy nụ cười bên môi của Lệ Cảnh Trình, trong lòng có chút phần nộ, anh nhìn người trước mặt hận không thể đá cô ta ra, anh đưa tay ra sau lưng cô, đem cô áp vào trong lồng ngực mình, môi mỏng dán vào, từ vị trí của Vinh Thiển nhìn vào, giống như hai người đang ôm hôn.

Lệ Cảnh Trình có chút hả hê nhìn nét mặt Vinh Thiển.

Nhắc lại một số bạn mới vào nhà một chút về nội quy của NCU

1. Không thúc giục hay comment gây khó chịu.
2. Nhóm không yêu cầu phải vote hay like mới post truyện nên mong mọi người tôn trọng công sức của nhóm.
3. Không truyện do nhóm edit để đăng ở các trang khác.
4. Nếu các bạn không đủ kiên nhẫn để chờ hoặc muốn đọc convert, điều đó là tùy các bạn nhưng yêu cầu không hỏi bản convert/raw.

Hiện tại thì nhóm vẫn đang cố gắng hoàn thành bộ "Thà đừng gặp gỡ", bộ "Nguy tình thử ái" do thiếu Editor nên chưa biết cụ thể khi nào có tiếp T_T
Và tin buồn dành cho fan của Từ Khiêm là câu chuyện về anh ý vẫn đang tạm gác lại (chưa có thông báo cụ thể về thời gian tiếp tục sáng tác của Yêu đầu)

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 39 : Bị tình địch xát muối vào vết thương

Edit: Rika

Anh sợ nhìn thấy vẻ mặt mất mát, lo lắng của Vinh Thiến .

Vinh Thiến nhìn cách đó không xa, Lệ Cảnh Trình mang cô uyển chuyển nhảy, muốn kéo tầm mắt của cô trở về, nhưng Vinh Thiến lại không kiêng nể gì cả, cứ nhìn chăm chăm như vậy.

Lệ Cảnh Trình thử vài lần vẫn không có kết quả: "Hừ, mang theo một người không biết gì ra khiêu vũ, anh xem thử cậu ta nhảy thế nào."

Vinh Thiến không nói, ngẩng đầu nhìn anh.

A, vẫn không thức thời, còn dám trờn anh.

Lệ Cảnh Trình bước dài chân, đem Vinh Thiến quay sang một bên, Vinh Thiến cup mắt lại, Lệ Cảnh Trình nhìn, thấy tâm tình của cô có vẻ không tốt.

"Làm sao thế, nhìn khó chịu?"

"Em chẳng qua là cảm thấy, giữa người và người, còn có thể dựa vào duyên phận."

Vinh Thiến tay đặt trên bờ vai rắn chắc của anh: "Nếu không, gặp nhiều lần như thế, sẽ không phải là người phụ nữ đó."

"Em cũng nhận ra."

Rốt cuộc cũng là người đã từng phá hủy hạnh phúc của cô, gương mặt đó, cô làm sao có thể quên được cơ chứ?

Cô nhìn chăm chăm động tác dưới chân, tận lực để không đập phải chân Hoắc Thiều Huyền, anh rũ mi mắt xuống, chỉ thấy một cái đầu màu đen:

"Cô tại sao lại tới đây?"

Cô cho rằng anh không nhận ra cô, nương theo bước chân của anh, cô nói: "Tôi tới đây có việc gấp, vừa mới xử lý xong."

Một khúc nhạc đã xong.

Lệ Cảnh Trình ôm Vinh Thiến đi ra.

Cô gái giã tay ra khỏi lòng bàn tay Hoắc Thiếu Huyền, nhắc váy lên rất nhanh rồi đi.

Mãi đến khi tiệc sinh nhật kết thúc, Vinh Thiển cùng Hoắc Thiếu Huyền cũng chưa nói chuyện với nhau, Lệ Cảnh Trình dính lấy cô thật chặt, hầu như một tắc cũng không rời.

Buổi tiệc này, người được mời đến đều là người Vinh Thiển quen biết, cô vui vẻ chào bọn họ, không cần suy nghĩ người khác sẽ hãm hại mình, cũng không cần đề phòng gì cả.

Một vài con gái của người trong họ, tuổi cũng không xê xích gì với cô lắm, trước đây còn ở Nam Thịnh thường đi chơi chung, Vinh Thiển uống nhiều hơn mấy chén, lúc Lệ Cảnh Trình mang cô rời đi, cô đã hơi ngà ngà say, hầu như xụi lơ không nhúc nhích trong ngực anh.

Giang Tụng Giai đã sớm mang Gạo Nếp cùng Vinh An Thâm về nhà, một già một trẻ này không thể đủ sức mà chơi đùa cả ngày.

Vinh Thiển ngồi bên ghế lái phụ, Lệ Cảnh Trình lái xe ra ngoài thật xa, lúc này mới nhìn thấy dây an toàn còn chưa thắt vào.

Anh dừng xe ở bên đường, rướn người tới định thay cô cái dây an toàn vào.

Cô đang say mềm nhũn ngồi trên ghế bỗng nhiên vươn hai tay đặt lên cổ của Lệ Cảnh Trình, chôn đầu vào cổ anh: "Cảnh Trình..."

Một tiếng nói ra rồi lại mang theo tiếng khóc nức nở, tay Lệ Cảnh Trình đang nắm ở hông cô, theo bản năng tâm trầm xuống: "Làm sao vậy, Thiển Bảo?"

"Em uống say."

Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười: "Nhìn em còn có thể nói là mình say, xem ra em vẫn còn rất tỉnh táo."

Tiếng khóc của cô lại vang lên, cô ôm chặt đầu anh: "Hôm nay em gặp lại rất nhiều người quen. . ."

"Anh thấy rồi."

"Em kiêu ngạo hướng bọn họ giới thiệu anh, nói về quan hệ của hai chúng ta, còn nói chúng ta còn có một đứa con gái xinh xắn. . ."

Lệ Cảnh Trình bị cô ôm đầu, cũng để mặc cô thoải mái dựa vào trước người mình, nghe tiếng cô khóc nhỏ dần: "Bọn họ đều ao ước được như em, nói em thật có phúc."

"Hâm mộ em là chuyện tốt, bởi vì người khác không có cho nên mới hâm mộ."

Nước mắt cô rơi xuống cổ anh: "Ai cũng nói là em may mắn, bạn em nói, suốt đời chỉ có một người, lời này em cũng thích, thế nhưng, Cảnh Trình, em không thể quên được cái cảnh bị người ta xâm chiếm, vết nhơ xấu xí kia sẽ cả đời đi theo em, em muốn quên đi, nhưng thật không có biện pháp..."

Lệ Cảnh Trình hạ ghế xuống để cô nằm, sau đó anh cũng nằm bên cạnh cô.

"Nếu em cảm thấy khó chịu, cứ nói ra, khóc một trận cho đã, ngày mai và tương lai, anh vẫn yêu em như thế."

Vinh Thiện có cảm giác vô lực thật sâu đậm, cô ôm cánh tay anh, trong mắt tràn đầy nước mắt, cô xuất thần nhìn chăm chăm đỉnh đầu của anh: "Vì sao, ở trong lòng anh, rốt cuộc em có thứ gì không giống với người khác? Lệ Cảnh Trình, loại chuyện này, anh hẳn là. . ."

Lệ Cảnh Trình giơ ngón trỏ lên chặn môi cô lại, ngữ khí của anh mang theo vào phần lưu luyến và triền miên, tựa hồ có một loại lực lượng ma mị, lôi kéo sự chú ý của người khác, buộc lòng phải lắng nghe anh nói: "Mặc kệ thế nào, trong lòng đừng để ý tới, cũng đừng nhớ tới những chuyện đã qua. Em cho đó là vết nhơ, em nghĩ phải rời đi, để nhổ cây gai kia ra, còn không bằng nỗi đau đớn của ba năm trước, cái loại nhớ đến khắc cốt ghi tâm này, làm anh sống không bằng chết. Mỗi ngày anh đều sống trong u tối, liếc mắt ngẩng đầu, nhưng vẫn không thể nhìn thấy được một chút ánh sáng. Cho nên, nếu không tồn tại cái loại suy nghĩ này trong đầu, thì cũng đừng suy nghĩ đến để nó ảnh hưởng đến mình, Vinh Thiện, anh yêu em, yêu không phải là vì em là cô gái trong sáng ngây thơ lúc ban đầu, cũng không phải bởi vì anh chịu trách nhiệm gì với em cả. Anh yêu em, anh cũng muốn em yêu anh, thậm chí, sẽ có một ngày em đáp lại tình yêu của anh, yêu anh sâu đậm như thế."

Nước mắt Vinh Thiển lại tuôn rơi, Lệ Cảnh Trình đưa tay lau nước mắt cho cô.

Anh cúi người hôn lên môi cô, trần trọc triền miên, Vinh Thiển đưa hai tay ôm lấy sau lưng anh. Ngón cái của Lệ Cảnh Trình vuốt ve vành tai cô, anh cũng uống không ít rượu, hôm nay dục vọng trào lên khó khống chế, lực đạo trong tay anh cũng từ từ nặng thêm.

Cô 'ừm' một tiếng, lại làm anh càng không khống chế nổi.

Bộ lễ phục hôm nay Vinh Thiển mặc rất dễ cởi, bàn tay anh đẩy làn váy lên, Lệ Cảnh Trình chịu không nổi, cả người ngồi dậy, đầu gối đặt bên cạnh người cô, anh cởi áo áo vest ra, gỡ bỏ thắt lưng, cô đưa mắt nhìn vào mắt anh, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này mới giật mình, đây là đang ở bên trong xe, nhưng xe lại dừng bên lề đường.

Cô vội vàng ngồi dậy đưa tay giật lại khóa quần của anh: "Đừng, em cũng không muốn có hành động 'lộ liễu' trước mặt mọi người như thế này."

Lệ Cảnh Trình ngồi dậy bấm một cái nút, kính chắn gió chậm rãi bị che lại, ngón tay anh lại bắt đầu lưu loát cởi quần áo.

Xe dừng ở khu vực náo nhiệt, xe cộ qua lại không ít, Vinh Thiển cũng không có lá gan lớn như thế, nhiều lắm là uống say chút mà thôi, thật sự lại làm ra cái gì thế này.

Lệ Cảnh Trình thấy không gian trong xe quá nhỏ, tay chân không hoạt động thoải mái, anh khom người ngồi dậy, đem quần áo chỉnh đốn lại, thân thể lúc ẩn lúc hiện, chiếc xe cũng nhin không được mà lắc qua lắc lại.

Một đôi tình nhân tản bộ đi qua, chàng trai dừng lại nói: "Woa, xe chấn động, xe chấn động!"

"Thiệt hay giả, nơi này là phố xá sầm uất cơ mà."

"Đương nhiên là thật, nếu không thì đóng cửa sổ chặt lại làm gì, em không thấy vận động kịch liệt như thế, xe cũng lắc lư tới lợi hại như vậy à?"

Chàng trai cầm điện thoại ra rất nhanh: "Anh phải chụp hai tấm, rồi tung lên mạng, khẳng định sẽ là tin hot nhất."

"Này, đừng như thế, không tốt đâu."

"Người ta dám làm, mình dám chụp, này, để đó cho anh."

Vinh Thiển cuống quít sửa lễ phục xong, cô cũng không đoái hoài tới Lê Cảnh Trình quần áo đang xốc xếch, chàng trai kia đang cầm điện thoại chuẩn bị chụp ảnh, đi tới phía trước nhìn: "Ái chà, không ngờ công tác bảo vệ tốt như thế?"

Cô gái đi tới bên cạnh chàng trai: "Đi nhanh lên đi, đừng xen vào chuyện của người khác."

"Anh đã nói bên trong đang làm "chuyện tốt" gì chứ, nếu không thì không thể che chắn kín như thế này?"

"Anh có đi hay không?"

"Ai da, anh đây hứng thú cũng tới, chúng ta về nhà cũng làm một hồi nha?"

Vinh Thiển nhìn hai người vừa nói chuyện vừa đi xa, lúc này mới ngồi dậy, thay anh kéo quần lên: "Mau trở về nhà, Gạo Nếp không có thói quen ở một mình."

Lê Cảnh Trình ngồi vào ghế lái, thở dài một hơi: "Chịu đựng như thế này, thật sự là chuyện khó chịu nhất."

Kính chắn gió chậm rãi thu hồi lại, đôi tình nhân kia vừa đi quay đầu liếc nhìn, Lê Cảnh Trình khởi động xe, buổi sáng Nam Thịnh có mưa, xe chạy nhanh về phía trước, cách đó không xa có vũng nước đọng, cũng không nhiều lắm, Lê Cảnh Trình tăng tốc chạy đi.

"Này, đi kiểu gì đó!" Chàng trai mắng chửi, đồng thời nói tiếp, lời nói rơi vào trong tai Lê Cảnh Trình: "Lái xe thể thao rất tốt, xe chấn động cũng rất tốt."

Vinh Thiển đưa mắt nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, rồi lại nhìn nhìn Lê Cảnh Trình bên cạnh, người này thật ấu trĩ, thực là. . .

Trở lại nhà họ Vinh, Gạo Nếp đã ngủ.

Vinh Trạch còn chưa trở về, Giang Tụng Giai đang ngồi trên sofa ở trong phòng khách chờ Vinh Trạch về.

Vinh Thiển ý bảo Lê Cảnh Trình lên lầu trước, cô đi tới bên cạnh Giang Tụng Giai, gỡ bỏ giày cao gót, khoanh chân tìm tư thế thoải mái mà ngồi:

"Chị dâu."

"Hả?"

"Có chuyện em vẫn muốn hỏi chị."

Giang Tụng Giai mới tắm xong, tóc xõa ra, cô quay đầu nhìn vào ánh mắt do dự của Vinh Thiển: "Chị biết em muốn hỏi gì, là chuyện của chị cùng Vinh Trạch phải không?"

Vinh Trạch cưới cô, không phải là vì yêu cô, cái loại trạng thái vợ chồng sống chung với nhau nhưng không hề có tí tình cảm nào quả thật rất khó duy trì.

Vinh Thiển rất lo lắng: "Đã nhiều năm như vậy, chị đối xử tốt với ba cùng lo toan chuyện trong gia đình, em cũng đã nhìn thấy."

Giang Tụng Giai mỉm cười: "Đúng vậy, lúc đầu, chị cảm giác sống một ngày bằng một năm, nhưng chị tin tưởng trái tim con người đều làm bằng máu thịt, chị chân thành với anh ấy, ắt hẳn có một ngày anh ấy sẽ cảm nhận được."

Vinh Thiển không chắc chắn lắm, nhưng cô thật sự bội phục sự kiên trì của người phụ nữ trước mặt, không có tình cảm vợ chồng, nhưng cô lại cố gắng chống đỡ nhiều năm như thế.

Giang Tụng Giai hướng bàn tay về phía bụng xoa nhẹ, ánh mắt Vinh Thiển di chuyển theo, cô phát hiện Giang Tụng Giai làm động tác này khá lâu, Vinh Thiển bỗng nhiên kinh ngạc hỏi: "Chị dâu, chị...?"

Giang Tụng Giai mỉm cười: "Hai tháng rồi."

Trong mắt cô tràn ra ý cười, Vinh Thiển nở nụ cười: "Thật tốt quá, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay."

"Chị cũng thật bất ngờ."

Vinh Thiển nắm tay Giang Tụng Giai: "Anh hai có biết không?"

"Biết, chính là anh trai em mang chị đi làm kiểm tra."

"Thật sự là, chị còn dám lừa em nữa."

Giang Tụng Giai giơ tay lên, gõ đầu cô một cái: "Vốn là nghĩ hôm nay sau khi trở về sẽ nói với hai đứa, không nghĩ tới..." Cô cười lắc đầu: "Muốn

nâng cốc chúc mừng cũng không có."

Vinh Thiển nghĩ Giang Tụng Giai chịu đựng nhiều năm như thế thật không dễ dàng gì, cuối cùng cũng đã đơm hoa kết trái.

Đi lên lầu, Vinh Thiển đem chuyện này nói với Lệ Cảnh Trình.

Anh không che giấu được sự kinh ngạc: "Mang thai?"

"Đúng vậy, ba sắp được ôm cháu nội rồi."

Lệ Cảnh Trình cay độc nói: "Không phải nói Vinh Trạch thích đàn ông sao?"

"Xì, không cho phép anh đổi giới tính người ta nha."

"Vậy nếu anh cho phép em thích phụ nữ, cùng phụ nữ lên giường, em sẽ có cảm giác gì?"

Vinh Thiển nhú mào, suy nghĩ trong chốc lát: "Không phải là vẫn có những người thích như thế sao? Bọn họ đã cố gắng như thế, nhất định Vinh Trạch sẽ làm tốt thôi."

"Chắc là thế." Lệ Cảnh Trình ngồi lên mép giường: "May là anh chỉ thích phụ nữ."

Anh thuận thế đưa tay ôm cô đặt trên đùi: "Về nhà có thích không?"

"Lệ Cảnh Trình, một ngày nào đó chúng ta có trở về Nam Thịnh không?"

Anh im lặng một lát không nói chuyện, ngay tại lúc Vinh Thiển nghĩ anh sẽ không trả lời, lúc này anh mới chậm rãi mở miệng: "Có, chờ chúng ta có đứa thứ hai, chúng ta sẽ về lại Nam Thịnh."

"Ai muốn sinh thêm đứa nữa?" Vinh Thiển đánh một cái vào chân anh.

"Chỉ có một đứa nó sẽ cô đơn lắm. Khi trở về, cần phải tranh thủ, anh sẽ sớm hôm "cày cấy gieo trồng"."

Gạo Nếp đang ngủ mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy hai người ngồi một chỗ, bé đứng dậy ôm lấy cánh tay anh: "Ba ba, mau ngủ với con, mau lên mau lên."

Anh định tối nay "ăn một bữa no đủ", nghĩ Gạo Nếp sẽ ngủ thêm nữa, nhưng bé ngủ đã nhiều, tinh thần phấn chấn, quần quít lấy anh, chờ bé con ngủ, Vinh Thiển đã sớm ngủ say mất rồi.

Ở lại nhà họ Vinh thêm hai ngày nữa, sau đó bọn họ mới quay về Lại Hải. Sinh hoạt quay trở lại như cũ, Vinh Thiển đi tới phòng đấu giá, công tác tồn đọng lại khá nhiều, cô đưa tay chống trán, thư ký cầm điện thoại tiến đến, cô thuận tay cầm rồi áp lên tai.

"Alo."

"Cô Vinh, có vị khách VIP muốn gặp cô."

Vinh Thiển nhướn mắt, nói: "Nếu như đối phương là Tống Trĩ Ninh, vậy thì không cần gặp."

"Nhưng, cô ấy đã đến."

Ánh mắt Vinh Thiển lạnh lẽo: "Ngay cả một người mà cũng không ngăn được sao? Công việc của tôi còn rất nhiều, nói hôm nay tôi không tiếp khách."

Thư ký thấy Vinh Thiển tức giận, liền nói: "Không phải như thế, cô Vinh, nhưng..."

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Vinh Thiển đem điện thoại trong tay bỏ ra. "Mời vào."

Người vào quả nhiên là Tống Trĩ Ninh.

Vinh Thiển ngẩng đầu lên nhìn cô ta, bên miệng Tống Trĩ Ninh mang theo nụ cười: "Đừng trách thư ký của cô, là tôi cố ý đến đây."

"Cô có chuyện gì sao?"

Tống Trĩ Ninh ngồi vào ghế đối diện cô: "Tôi là đến giải thích với cô chuyện kia."

"Chuyện gì?" Vinh Thiển giả vờ không hiểu.

Tống Trĩ Ninh tựa lưng vào ghế: "Tôi gửi cho Cảnh Trình tin nhắn, cô nhận tin phải không?"

"Có chuyện gì thì mời cô nói thẳng."

"Cô đừng hiểu lầm, hôm đó quả thực là anh ấy đi cùng tôi, anh ấy mang tôi đi xem cái tay, sau đó, chúng tôi đến buổi đấu giá, nhưng sau đó tôi lại đau

bụng kinh, anh ấy không thể làm gì khác hơn là đưa tôi đến bệnh viện, cho nên mới không kịp đến sân bay."

Vinh Thiển đang ký tên, làm sao Tống Trĩ Ninh biết Lệ Cảnh Trình bị trễ máy bay?

Chỉ có một khả năng, là Lệ Cảnh Trình nói cho cô ta biết, hoặc là Lệ Cảnh Trình trễ máy bay là do cô ta dùng thủ đoạn.

Hiển nhiên Vinh Thiển tin là lý do sau.

Cô cười cười: "Không sao, Lệ Cảnh Trình cũng trở về trước giờ cơm tối, hơn nữa, tay cô là do anh ấy gây ra, cho nên anh cũng nên có trách nhiệm."

Tống Trĩ Ninh nhìn biểu hiện bình thường trên mặt Vinh Thiển, nhưng cô ta không tin, cô ta tin chắc rằng tin nhắn hôm ấy, là do Vinh Thiển nhắn lại.

"Vinh Thiển, cô thật may mắn, nhận được rất nhiều thứ vốn không thuộc về mình."

Vinh Thiển không nói, để cho cô ta nói cho tự mừng thầm, dù sao chính diện đối chọi nhau mới có ý nghĩa.

"Lời này tôi nghe không hiểu, tôi có cái gì không nên có?"

"Lệ Cảnh Trình."

Vinh Thiển khoanh hai tay trước ngực: "Tôi không nghĩ rằng là tôi không xứng với anh ấy."

Trong lời nói của Tống Trĩ Ninh cũng không có ác ý gì, cô ta chỉ giống như đang nói chuyện, ở trong mắt cô ta, không ai có khả năng xứng đôi với Lệ Cảnh Trình: "Lúc trước, tay tôi bị thương, nhưng tôi nghĩ tôi không có cách nào đứng bên cạnh người anh ấy, cho nên hôm nay thành ra cục diện như thế này, tôi cũng không trách được ai."

"Nếu cô biết, nên sớm buông tay."

"Tôi biết, cô có thể đồng ý tiếp nhận anh ấy thì cũng thật là tốt. Lúc đó cô bị tạm giam, cô có biết vì sao cô được thả ra không?"

Chuyện này, từ đầu đến cuối Lệ Cảnh Trình cũng chưa từng nói với cô.

Vinh Thiển nghe ý tứ của cô ta, không khỏi phát giác ra mảnh khoe bên trong.

"Ba của Lệ Cảnh Trình trăm phương nghìn kế giam cô trong đó, Cảnh Trình đến tìm tôi, qua nhiều năm như thế, lần đầu tiên anh ấy đến tìm tôi, nhưng lại là vì chuyện của cô, Vinh Thiển, cô nghĩ mình có mặt mũi lớn thế sao?"

Trong ánh mắt cùng lời nói của Tống Trĩ Ninh lộ ra vẻ châm chọc, nhìn biểu tình của Vinh Thiển, nghĩ là cô chắc chưa biết chuyện này.

Vinh Thiển nghe những lời này của cô ta xong, ngược mắt lên nhìn cô ta:

"Tôi là vợ anh ấy, chồng đi tìm cách giúp vợ là chuyện rất bình thường, hơn nữa cũng không phải là cô không biết, mười triệu tiền đầu tư vào phòng triển lãm tranh, không phải là thù lao tốt nhất sao?"

"Cô có ý gì?"

Tống Trĩ Ninh nghe cô nói, đôi mắt thanh tú xinh đẹp không khỏi trợn lên:

"Tôi từ trước tới giờ không muốn một phân tiền nào của anh ấy, tình cảm của tôi không phải là vì tiền tài của anh ấy."

"Tôi biết, cô cũng đừng tức giận, Cảnh Trình có cách bồi thường đặc thù, anh ấy đối với mỗi người, đương nhiên là trừ tôi ra, đều chọn cách giải quyết vấn đề đơn giản mà trực tiếp nhất."

Sắc mặt Tống Trĩ Ninh tái nhợt, Vinh Thiển đứng dậy rót nước, cũng rót cho cô ta một ly: "Về chuyện tay của cô, tôi thay mặt anh ấy nói một tiếng xin lỗi với cô. Nếu có khả năng bù đắp, chúng tôi tuyệt đối không quên."

Lời này của Vinh Thiển, hay nói đúng hơn là Lệ Cảnh Trình đối với cô ta ngoại trừ cảm thấy hổ thẹn, thì chẳng còn chút tình cảm gì khác.

Tống Trĩ Ninh thở sâu, bàn tay xuôi ở bên người không khỏi nắm chặt lại. Những lời này, cô không cần Vinh Thiển thời thời khắc khắc nhắc nhở cô như thế.

"Tôi rất ổn, ngoại trừ tiền, hai vợ chồng cô có thể bồi thường cái gì cho tôi?"

"Cô Tống, tôi rất tiếc cho cô chuyện lúc trước, nhưng có một số việc đã qua không có biện pháp vãn hồi lại, tôi khuyên cô đừng nên nhớ tới nữa."

"Cô dựa vào cái gì mà nói như thế với tôi?" Tống Trĩ Ninh từ nhỏ đến lớn, hầu như chưa nếm qua cay đắng nào, trong xương tủy đương nhiên cũng có

chút kiêu ngạo: "Chỉ bằng chuyện cô bị người ta cưỡng bức mà Cảnh Trình vẫn yêu cô, cô cảm thấy toàn bộ người trong thế giới này sẽ vây quanh cô sao? Cô nói cô và anh ấy xứng đôi, cô thấy mình sạch sẽ sao?"

Tống Trĩ Ninh vừa nói xong, cũng giật cả mình.

Cô chưa bao giờ biết, cô cũng đã từng trôi qua những ngày giống như những người phụ nữ như thế, đâm thẳng vào vết thương của người khác, cô thậm chí có chút hối hận, cô thu lại ánh mắt ác ý, không khỏi cảm thấy ảo não.

Vinh Thiển sau khi nghe xong những lời này, cả người cô hầu như đứng không vững nữa, cô cũng đã nói, không phải là cô không vượt qua được, mà là có từng người từng người nhắc lại trước mặt cô.

Bàn tay cô nắm chặt cạnh bàn, để mình đứng thẳng, lưng cô như muốn cong lại, nhưng cô phải cố gắng giữ vững bản thân mình.

"Những lời này, cô nghe được ở đâu?"

Tống Trĩ Ninh nhướn mắt nhìn cô: "Cô không cần quan tâm tôi nghe được ở đâu."

Vinh Thiển khó khăn động bước chân, ngồi vào ghế làm việc, cả người cô tê dại, đây là vết sẹo xấu xí nhất khó lành miệng nhất của cô, nhưng hết lần này tới lần khác cứ bị người khác vạch trần, chỉ là lời nói nhưng lại biến thành kim châm, đâm thẳng vào cô, làm cô không có khả năng chống đỡ được.

Nhưng cô không thể biểu hiện ra trước mặt Tống Trĩ Ninh.

Cô nghĩ đến những lời Lệ Cảnh Trình đã nói, vết bẩn trên người cô, không bằng việc cô rời đi ba năm, lúc cô khó chịu, liền đem những lời này đọc đi đọc lại, tựa hồ cũng tiếp thêm một chút dũng khí cho cô.

"Đúng là tôi từng bị cưỡng bức..."

Tống Trĩ Ninh không ngờ Vinh Thiển lại thành thật như thế, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý, không nghĩ tới Vinh Thiển lại thừa nhận.

"Cô nói không sai, tôi không sạch sẽ, nhưng cô có biết, dựa vào cái gì mà tôi có khả năng thoải mái tiếp nhận Lệ Cảnh Trình hay không, bởi vì người

cưỡng bức tôi chính là Lệ Cảnh Trình."

"Không có khả năng..." Tống Trĩ Ninh nghe vậy, thiếu chút nữa từ trong ghế đứng bật lên: "Anh ấy muốn hạng người nào mà chẳng có, không đáng giá dùng thủ đoạn này?"

"Theo như tôi biết, tay cô bị thương cũng là do anh ấy làm ra, tôi cũng nghĩ tới, cô và anh ấy rời xa nhau, anh ấy cũng không hẳn đến mức tìm bừa một người phụ nữ làm ra chuyện này. Nhưng có những chuyện mình không nghĩ đến, mà nó lại vẫn cứ xảy ra, bởi vì cùng một nguyên nhân, chúng ta đều gặp Lệ Cảnh Trình lúc anh ấy phát bệnh."

Tống Trĩ Ninh thân mình mềm nhũn như không còn chút sức lực nào.

Vinh Thiển đưa mắt nhìn lại cô ta: "Anh ấy phát bệnh, điên cuồng như thế nào tôi không cần phải nói, cô cũng biết đấy, chỉ là cô lựa chọn rời đi, còn tôi, ở đây trải qua những tháng ngày thống khổ đau đớn trong địa ngục, cũng không muốn gặp ai, nhưng tôi cố gắng đi lên, biến hồ thẹn ban đầu thành yêu, Tống Trĩ Ninh, bước đầu tiên cô đã thua tôi."

Tống Trĩ Ninh giống như một người thất bại Vinh Thiển chỉ nói sơ việc cô đã trải qua, bởi vì cô bây giờ không có dũng khí vạch trần mình trước mặt người khác.

Tống Trĩ Ninh khóe miệng cứng ngắc: "Tôi chỉ biết, có một số chuyện, là tôi nghĩ quá đơn giản. Dựa vào hiểu biết của tôi đối với Lệ Cảnh Trình, anh ấy không phải là người dễ dàng tiếp nhận người khác, nếu có ngày người phụ nữ của anh ấy bị người khác xâm hại, dù thế nào đi chăng nữa anh ấy cũng không thể chấp nhận được."

Trong lòng bàn tay của Vinh Thiển tràn đầy mồ hôi, cô cố gắng tiếp thêm dũng khí cho chính bản thân mình.

Nhưng loại dũng khí này, một thời gian sẽ khô kiệt, cũng không phải là có vô cùng tận.

"Cô xác định cô rất hiểu anh ấy sao? Nếu như thật sự yêu nhau, thì không cần quan tâm."

Tống Trĩ Ninh không khỏi cười ra tiếng, có lẽ là nghĩ Vinh Thiển quá đơn giản: "Yêu càng sâu, mới có thể quan tâm càng nhiều, phụ nữ gặp phải chuyện này, cuộc đời sẽ bị phá hủy, bao nhiêu người có thể may mắn được như cô? Người khác thì tôi không biết, nhưng Lệ Cảnh Trình tuyệt đối sẽ không, những người anh ấy từng tiếp xúc, người nào người nấy không thân thể trong sạch cũng là bản thân trong sạch."

Về mặt Vinh Thiển lãnh đạm, mở miệng nói: "Đúng, tôi vận khí khá tốt."

Tống Trĩ Ninh cảm giác mình không cần phải nói gì nữa, cô đứng lên: "Tôi đã đến để giải thích chuyện kia, nếu không có gì hiểu lầm, vậy tôi đi trước."

Vinh Thiển cũng không lên tiếng.

Tống Trĩ Ninh cầm túi xoay người, nghĩ nghĩ quay lại, nhìn vào mắt Vinh Thiển: "Nếu Cảnh Trình yêu cô, cô tất có điểm mạnh của mình, tôi nếu có lời không đúng, tôi xin lỗi."

Vinh Thiển miễn cưỡng nở nụ cười.

Cô đúng là có nói qua, nhưng lơ đãng đã đâm sâu vào trong lòng Vinh Thiển, rất sâu.

Ngay cả một chút xoa dịu cũng không có.

Nhưng cô không thể trước mặt người khác thể hiện mình yếu đuối: "Không sao."

Tống Trĩ Ninh sau khi đã khuấy cho nước đục, liền rời đi.

Lệ Cảnh Trình tan làm đến phòng đấu giá đón cô, nhưng lại không thấy bóng dáng cô đâu.

Gọi điện thoại cho cô, cũng không ai bắt máy.

Lệ Cảnh Trình đi vào hỏi mới biết được, Vinh Thiển đã sớm tan làm.

Trong lòng anh dâng lên một dự cảm xấu, nhìn dòng xe cộ trên đường, anh sợ Vinh Thiển lại vứt bỏ anh một lần nữa.

Nhưng anh rất nhanh đã tỉnh táo lại, anh tin tưởng cô, tin tưởng cô đang từ từ tiếp nhận tình cảm của mình, cô sẽ không từ bỏ anh.

Chương 40 : Theo em một đêm được không?

Edit: Rika

Lệ Cảnh Trình đi tới trước xe, cả người hoảng loạn, trong chuyện tình yêu của anh, anh tựa như sắm vai người theo đuổi, anh sợ trong mắt Vinh Thiện anh sẽ từ từ mờ hồ tan biến, cuối cùng, một chút cũng không nắm bắt được. Tay chống vào xe, tựa người vào, ngẩn ngơ ngồi trên xe ngắm về nơi xa xăm.

Vinh Thiện luôn vô thức vây mình trong một vòng tròn, mới vừa đi tới sát phía ngoài, lấy hết dũng khí đi ra, nghĩ sẽ không có chuyện gì, nhưng rốt cục lại đẩy cô xuống vực sâu.

Lệ Cảnh Trình biết, đó là bởi vì cô vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Một chiếc xe chậm rãi đi tới, cửa sổ xe hạ xuống, Tống Trĩ Ninh chống tay lên cạnh cửa sổ, người hơi nghiêng về phía trước: "Cảnh Trình."

Lệ Cảnh Trình ngược mắt nhìn cô ta.

"Sao anh lại đến đây?" Tống Trĩ Ninh hỏi.

"Lời này hẳn là nên hỏi cô mới đúng."

"Con đường này thường ngày em đi qua", Tống Trĩ Ninh đẩy cửa xe ra đi xuống: "Anh tới đón Vinh Thiện à?"

Lệ Cảnh Trình giơ tay lên xem đồng hồ.

"Tôi biết Vinh Thiện ở đâu."

Ánh mắt anh lúc này mới nhìn cô: "Cô ấy ở đâu?"

"Lên xe đi."

Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại cho Vinh Thiện lần nữa nhưng không có ai bắt máy.

Tống Trĩ Ninh đi vào trong xe trước, Lệ Cảnh Trình do dự một hồi, cũng ngồi vào xe.

Xe chậm rãi rời khỏi phòng đấu giá, anh đưa mắt nhìn con đường phía trước: "Làm sao cô biết cô ấy ở đâu?"

"Cảnh Trình, xem ra là anh đối với cô ấy thật khác biệt, chỉ vài chữ nhắc tới cô ấy, anh liền lên xe ngay."

"Tôi và Vinh Thiến lúc quay về Nam Thịnh, lúc đó nhận được tin nhắn của cô, là do cô cố ý phải không?"

Tổng Trĩ Ninh không khỏi bật cười, ánh mắt từ từ chuyển lạnh: "Anh cho là, em cố ý?"

"Trong lòng cô cảm thấy Vinh Thiến đọc được tin nhắn là tốt, chỉ có cô là hy vọng như thế."

Bàn tay Tổng Trĩ Ninh nắm chặt tay lái, cô tức giận: "Đọc được thì sao, em không có nói gì quá đáng, huống hồ, cô ấy nếu như một chút rộng lượng cũng không có, thì làm sao xứng với anh?"

"Tôi tốt như vậy sao?"

Cô cười ra tiếng, ánh mắt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn gò má Lệ Cảnh Trình: "Ở trong mắt anh, anh không thấy mình là người hoàn hảo sao? Làm sao, ngay cả một chút tự tin cũng không có?"

"Cô nghĩ tôi hoàn mỹ, vì cô chung đụng với tôi còn chưa đủ sâu, nhân vô thập toàn, tôi sống với Vinh Thiến, thì thấy mình có rất nhiều khuyết điểm."

Tổng Trĩ Ninh lái xe rất chậm, lời Lệ Cảnh Trình nói, cô nghe thực chói tai.

"Vậy với Vinh Thiến, trong mắt anh cô ấy có bao nhiêu khuyết điểm?"

Lệ Cảnh Trình khẽ nhú mày, ngoại trừ không yêu anh. . .

"Không có khuyết điểm."

Tổng Trĩ Ninh cười trào phúng, cô bỗng nhiên đạp mạnh chân ga, chiếc xe như mũi tên rời cung, chạy như bay trên đường, làm những tán lá cây rơi rụng tả tơi, nghiền nát dưới bánh xe.

"Cô có đúng hay không tìm cô ấy nói cái gì?"

Tổng Trĩ Ninh không quay đầu lại: "Nếu hai người tình cảm bền chặt, còn sợ người khác nói lời gì khó nghe sao?"

Đi tới trước một tòa kiến trúc, Tống Trĩ Ninh đi xuống trước, Lệ Cảnh Trình đẩy cửa xe ra, Tống Trĩ Ninh đi tới mở cửa ra: "Hôm nay tôi đi tìm Vinh Thiển, tôi thừa nhận, tôi còn mang cô ấy tới đây."

"Cô đến tốt cùng đã làm gì cô ấy?"

Giọng nói của Lệ Cảnh Trình lộ vẻ tức giận, Tống Trĩ Ninh chưa từng thấy qua anh hung hãn như thế, cô không khỏi ngẩn người, trong đáy lòng hiện ra tia sợ hãi: "Anh muốn biết phải không? Nhìn thấy cô ấy sẽ biết."

Phản ứng đầu tiên của Lệ Cảnh Trình, là Vinh Thiển bị bắt cóc.

Anh đi theo phía sau Tống Trĩ Ninh vào trong, đây là một quán bar, thuộc sản nghiệp của nhà họ Tống.

Hai bên vườn nho hình thành một lối đi nhỏ, Lệ Cảnh Trình đi vào trong đó, trời cũng đang hoàng hôn nên ánh mặt trời chiếu xuống không quá lớn, đã bị lá cây che khuất.

Tống Trĩ Ninh xuôi cánh tay ở bên người, trong mắt cô tràn đầy mờ mịt, Lệ Cảnh Trình rốt cuộc đem cô xem thành hạng người nào?

Cô đi tới trước một căn phòng, mở cửa ra.

Lệ Cảnh Trình đem cô đẩy ra, đi nhanh vào trong.

Bên trên bàn có mười mấy cái bình, một mùi men rượu bốc lên, Tống Trĩ Ninh đem cửa sắt khóa trái, Lệ Cảnh Trình gặp phải chuyện của Vinh Thiển liền sốt ruột cuống quýt, cũng không chú ý tới động tác phía sau của cô ta.

Anh đi vào đưa mắt nhìn, lúc xoay người lại thì ánh mắt đã lạnh thấu xương: "Người đâu?"

Tống Trĩ Ninh dựa vào cửa sắt: "Cảnh Trình, anh nghĩ rằng em bắt cóc cô ấy?"

"Tôi không có thời gian nói chuyện với cô, Vinh Thiển ở đâu? Hôm nay cô tìm cô ấy đã nói những gì?"

Cô đạp giày cao gót tiến lên, tiếng gót giày chạm vào mặt đất vang lên âm thanh bén nhọn, Tống Trĩ Ninh đi tới trước quầy bar, trên bàn để một máy quay đĩa cũ, cô tiện tay quay quay, bên trong truyền ra bản nhạc du dương quen thuộc.

Lệ Cảnh Trính ý thức được Vinh Thiển không ở nơi này, anh xoay người muốn rời đi.

Tống Trĩ Ninh rót vài ly rượu, mắt thấy Lệ Cảnh Trính phải đi, cô bước nhanh lên phía trước, từ sau lưng ôm lấy phần hông rắn chắc của anh:

"Cảnh Trính, anh đối với em như thế sao?"

"Buông tay ra."

"Em không buông!"

"Cô nên biết, tôi không thích cái này nhất."

Tống Trĩ Ninh gối đầu lên tấm lưng rộng lớn của anh: "Cảnh Trính."

Giọng nói cô mang theo tiếng nước nở, đây là lần đầu Lệ Cảnh Trính thấy cô như thế. Lúc trước, cô kiêu ngạo, cao cao tại thượng, chỉ là rời khỏi mấy năm, cô liền chủ động tìm tới anh.

Lệ Cảnh Trính nhìn cánh tay của Tống Trĩ Ninh: "Lúc trước tôi không nên tìm cô giúp đỡ, như thế, quan hệ của chúng ta sớm đã cắt đứt sạch sẽ."

"Anh biết rất rõ ràng, em không bỏ được lòng tự trọng tìm anh, anh hiểu, chỉ một câu nói của anh cũng có thể làm cho em một lần nữa dấy lên mong muốn, vì chuyện của Vinh Thiển, nên anh sẽ tới tìm nhờ em giúp đỡ. Cảnh Trính, lẽ nào em không quay lại tìm anh, anh thực sự cả đời sẽ không chủ động tìm tới em sao?"

Lệ Cảnh Trính gạt hai tay của cô ra, nước mắt cô rơi xuống, đi tới cầm một ly rượu uống cạn: "Anh có biết mấy năm nay em đã sống như thế nào không? Người nhà thúc giục em kết hôn, nhưng con người của em, không tìm được người em thích, thì em sẽ không chấp nhận. Em chờ anh, chờ lại chờ, rốt cuộc là chờ cái gì? Chờ anh mang theo con gái cũng một người phụ nữ trở về, em có thể chấp nhận sao? Đồng thời, cái mà anh ban tặng, vì sao Vinh Thiển có thể có tất cả những gì của anh, mà em lại một mình thừa nhận mọi thống khổ?"

Tống Trĩ Ninh liên tục uống vài ly rượu.

Hôm nay sau khi cô đi tìm Vinh Thiển, trong lòng cảm thấy không công bằng, Vinh Thiển bị đoạt đi sự thuần khiết, còn cô, bị đoạt đi là một cánh

tay.

Nhưng kết quả hai người nhận được là cái gì?

Tổng Trĩ Ninh lệ rớt đầy mặt, ngón tay đâm thẳng vào lòng ngực mình:

"Cảnh Trình, anh nhìn em một chút, nhìn em một chút, anh đã từng ôm em, hôn em, cũng đã từng tặng quà cho em, em vẫn yêu anh như thế, nhưng anh không còn là anh trước kia nữa."

Lệ Cảnh Trình giống như là chơi đùa với cô vậy.

"Những lời này, không phải là chỉ có mình cô nói như thế với tôi."

Thịnh Thư Lan cũng từng nói qua, còn có một số người nữa cũng thế nhưng anh thật không nhớ nổi bọn họ.

Tổng Trĩ Ninh cũng không muốn dây dưa, phóng khoáng đoạn tuyệt, rồi bỏ đi, thật tốt, nhưng cô lại không có khí độ như thế

Cô cầm ly rượu tiến lên, kéo cánh tay Lệ Cảnh Trình: "Chúng ta uống một ly."

"Tôi không uống."

"Sợ em bỏ thuốc sao?"

Lệ Cảnh Trình đưa tay nắm lấy cằm của cô đem mặt cô kéo đến đối diện mình: "Cô nói, cô và Vinh Thiển đều được tôi đáp lễ, là có ý gì?"

"Vinh Thiển bị anh cưỡng bức có đúng không?"

Tổng Trĩ Ninh gạt tay Lệ Cảnh Trình đang nắm cằm cô: "Cũng bởi vì bị anh cưỡng bức, cho nên anh phải chịu trách nhiệm?"

Trong tai Lệ Cảnh Trình, hôm nay không nghe được hai chữ.

"Tôi đối tốt với cô ấy, không phải bởi vì trách nhiệm."

Tổng Trĩ Ninh cố sức giật lại tay của Lệ Cảnh Trình, cả người ngã vào trước ngực anh, hai tay cô gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của anh: "Cảnh Trình, Cảnh Trình. . ."

Ngoại trừ gọi tên của anh, cô một chữ cũng không nói nên lời.

Tình yêu, cũng không phải là cô cúi người cầu xin là có thể có được.

Mà cô không cần anh thương hại, chỉ là chấp niệm trong lòng cô, cô chỉ cảm thấy mình cực kỳ khó chịu, cô ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn chăm chú trên mặt anh, cô hôn lên, khóe môi anh mím chặt, giống như trước kia từ chối đáp lại sự kịch liệt của cô, Lệ Cảnh Trình đưa tay muốn gỡ tay cô ra. Tống Trĩ Ninh lại chấp nhất nhón chân lên, từng chút từng chút hôn lên mặt anh, lên môi anh.

Nước mắt cô dính lên trên gương mặt tuấn tú của anh, sau đó, cô ôm chặt anh, vùi đầu vào cổ anh khóc rống lên.

Tay của anh vô thức nắm chặt lại, anh không quen thuộc với Tống Trĩ Ninh, cô tính tình lúc nào cũng ngạo mạn, chưa bao giờ tỏ ra yếu kém trước mặt anh.

Lệ Cảnh Trình đặt tay lên vai cô, sau đó đẩy cô ra: "Rốt cuộc là cô đã nói gì với Vinh Thiển, vì sao cô lại biết chuyện này?"

"Vinh Thiển, Vinh Thiển." Trong mắt Tống Trĩ Ninh tràn đầy thất vọng: "Anh muốn biết, thì tự mình đi hỏi cô ấy."

Lệ Cảnh Trình lướt qua vai cô đi tới cửa, Vinh Thiển không có khả năng vô duyên vô cớ mà đem chuyện này nói với Tống Trĩ Ninh.

Lệ Cảnh Trình đưa tay mở cửa, bị khóa trái.

Giày cao gót của Tống Trĩ Ninh lại vang lên bên cạnh anh: "Anh theo em một đêm được không?"

"Tống Trĩ Ninh, cô điên rồi."

"Em điên rồi, thật sự điên."

Lệ Cảnh Trình chế trụ cổ tay của cô đem cô kéo tới trước: "Hiện tại Vinh Thiển không nghe điện thoại, người cũng không thấy, cô ấy nếu xảy ra chuyện gì, cô hãy chờ tôi xử lý cô."

"Tay của em cũng đã bị hủy, anh muốn xử lý em thế nào nữa?"

"Đến lúc đó, cô ở trong mắt tôi cũng không đáng giá một đồng, chuyện của cô, tôi không xen vào nữa, cũng sẽ không cảm thấy áy náy với cô, cô đối với tôi mà nói, còn không bằng một người xa lạ."

Sắc mặt Tống Trĩ Ninh trắng bệch như tờ giấy trắng, trừ trong túi áo cầm ra một cái chìa khóa, không nói tiếng nào đưa tới tay Lệ Cảnh Trình.

Anh rất nhanh mở cửa ra, Tống Trĩ Ninh chỉ thấy một bóng lưng, anh đi cực nhanh, rất nhanh đã biến mất trong mắt cô.

Lệ Cảnh Trình trở lại phòng đấu giá của Vinh Thiến, điện thoại của cô vẫn không ai bắt máy.

Anh không khỏi lo lắng, anh rất sợ Vinh Thiến gặp chuyện gì bất trắc, anh lái xe đi tìm khắp nơi, trong lòng vừa hoảng vừa vội.

Vinh Thiến ngồi trong đám người đi lại tấp nập, trong lòng khó chịu, nhưng cũng không dám chạy loạn một mình.

Phía đối diện có cặp tình nhân cầm đồ ăn đút cho nhau, Vinh Thiến cầm chặt ly trà sữa trong tay, sắc trời âm u, chợ đêm tấp nập được bày biện ra, Vinh Thiến nghĩ linh tinh, cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài cũng không át được suy nghĩ của cô.

Cô muốn trốn tránh, cô đã sống trên đời hai mươi mấy năm, nhưng mọi biện pháp đối với cô cũng vô dụng.

Cô cũng sẽ không chạy trốn, dừng cảm đối mặt với nó, chỉ là quá trình này cần một thời gian rất dài, cô cần chậm rãi tiếp nhận nó.

Thân thể tựa như bị người đâm vào một vết thương, mắt thấy đã kết vảy, chỉ cách khoảng cách lạnh lặn không xa, nhưng lại lần thứ hai vỡ ra, mặc kệ máu chảy, mắt thấy cô đã an ổn trở lại, vòng đi vòng lại, sau đau nhức, vẫn là đau nhức.

Lệ Cảnh Trình luống cuống, anh đã quên, có người từ một nơi bí mật ở gần đó bảo vệ Vinh Thiến.

Đương nhiên, không có chuyện, những người đó cũng không nói cho anh biết.

Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không nghĩ tới phải gọi điện thoại cho bọn họ.

Anh chỉ biết là, Tống Trĩ Ninh nói gì đó, nếu không thì tại sao Vinh Thiến phải đi?

Vinh Thiện uống xong ly trà sữa, đứng dậy, không biết phải đi đâu, cô liền đi tới một siêu thị gần đó.

Lúc đi ra, trong tay mang theo túi lớn túi nhỏ, hầu như đem cả người cô che hết, cô cố gắng đem đồ bỏ vào trong xe, sau đó lái xe về nhà.

Người làm thấy cô trở về, sốt ruột muốn gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình: "Cô chủ, cậu Lệ rất lo lắng, gọi không dưới mười cuộc, hỏi cô đã về chưa?"

Vinh Thiện ý bảo người làm mang đồ đạc linh tinh lên lầu: "Bảo anh ấy đừng nóng vội, từ từ mà về."

"Vâng."

Lệ Cảnh Trình vô cùng lo lắng chạy về nhà, Vinh Thiện đã đem đồ ăn cắt ra rồi rửa xong, một nồi lẩu đặt ở giữa bàn, rất nhiều đồ ăn.

"Hôm nay bỗng nhiên em muốn ăn lẩu, liền đi tới siêu thị mua đồ, điện thoại bỏ trong túi, không biết anh gọi."

Tất cả, không có một chút khác lạ.

Lệ Cảnh Trình tiến lên phía trước, đem cô ôm chặt vào trong lòng: "Anh còn nghĩ là không nhìn thấy em nữa."

Vinh Thiện thêm thịt vào món lẩu đang sôi: "Em không về nhà, thì còn có thể đi đâu?"

Lệ Cảnh Trình tay càng buộc chặt: "Ngày hôm nay, có chuyện gì không vui sao?"

"Không có."

Vinh Thiện đem tay anh bỏ ra: "Mau ăn đi, em đói rồi."

Lệ Cảnh Trình ngồi vào bên cạnh cô, sắc mặt cô tự nhiên, đưa tay gấp rau cho Gạo Nếp.

Ăn cơm tối xong, bé chơi ở dưới lầu, Lệ Cảnh Trình theo Vinh Thiện lên lầu.

Đi vào trong phòng ngủ, thấy trên giường chất đầy túi mua sắm, Vinh Thiện đi tới, xoay người ôm lấy cổ anh, ngón tay chọc chọc cổ anh.

Lệ Cảnh Trình bất thành hình bị động tác của cô dọa: "Làm gì thế?"

"Em mua quần áo cho anh, anh thử xem."

Vinh Thiển thay anh cởi quần áo, từ trong túi cầm ra quần áo mới, Lệ Cảnh Trình nhìn số đo, không nói gì, Vinh Thiển mặc áo vào cho anh, đến lúc gài nút thì mới phát hiện ra, nhỏ.

Vinh Thiển hai tay kéo cổ áo, cô tiến lên, đầu hướng tới trước ngực Lệ Cảnh Trình: "Ngay cả size của anh mà em cũng không biết, Lệ Cảnh Trình, xin lỗi."

Anh đưa tay khẽ vuốt sau đầu cô: "Rồi em cũng biết, size lớn hơn cái này hai số, nhớ kỹ."

"Em chưa từng tìm hiểu kỹ về anh, nhưng ngay cả số đo của em anh cũng biết. . ."

"Bởi vì anh dùng tay đo, đem toàn thân em đo một hồi, rồi ghi nhớ lại."

Áo Lệ Cảnh Trình rộng mở, lộ ra phần cơ bụng rắn chắc, anh ở trên môi cô hôn xuống: " Nếu không, tối nay anh sẽ nằm im để cho em đo đạc, lúc đó em chắc chắn sẽ nhớ thật sâu sắc."

Anh ôm Vinh Thiển, hai người kề sát, Vinh Thiển cảm giác được nửa người trên của anh như cái bàn ủi, nóng kinh người.

"Em có mua cho anh quần và áo vest, nhưng chắc cũng không vừa rồi."

"Không sao, không vừa thì mua lại."

Vinh Thiển đưa tay ôm lấy hông của anh, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt chứa ý cười: "Anh nhìn cũng không mập lắm, vì sao lại mặc đồ không vừa?"

"Cái này gọi là cơ bắp, hiểu không? Em sờ thử đi."

Vinh Thiển giơ chân lên đá anh một cái, bỗng nhiên hé miệng cắn vào xương quai xanh của anh.

Lệ Cảnh Trình kêu rên một tiếng, giữa đôi môi mỏng tràn ra âm điệu mập mờ.

Thường ngày, cho dù là một anh mắt, Vinh Thiển cũng không có thiết tha đến thế, nhưng lúc này, nhìn một cái anh cũng cảm giác mình chịu không nổi, chớ nói chi là cái loại trêu đùa này.

Toàn thân trong nháy mắt căng thẳng, như mũi tên căng trên dây cung, tùy thời bay vút ra.

Vinh Thiển quét đầu lưỡi qua nơi xương quai xanh bị cắn, Lệ Cảnh Trình có thể xác định, anh không phải tự mình đa tình, mà là cô đang quyến rũ anh thật sự.

Bàn tay anh khẽ vuốt sau lưng cô, anh hé mở mắt, nhìn thấy cô lại làm cả người căng thẳng.

Vinh Thiển tựa đầu vào trước ngực anh, động tác của cô, cùng với vẻ mặt này, hoàn toàn kích thích anh.

Lệ Cảnh Trình tiến lên phía trước, đem chân của Vinh Thiển đặt vào mép giường, anh cố sức, đem cô áp xuống, lưng chạm được mặt nệm mềm mại, hai tay cô ôm sau lưng anh, cô ngậm khẽ một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ mê ly.

"Cảnh Trình?"

Toàn thân Lệ Cảnh Trình như vỡ ra từng mảnh.

Nhiều nghi vấn đến bên miệng, nhưng còn đâu tâm tình mà hỏi nữa.

Bàn tay anh vuốt ve eo cô, mới vừa rồi kích thích chưa đủ lắm, anh nửa nằm trên giường, quần áo thuận thế tản ta, anh nheo lại đôi mắt đẹp: "Thiển Bảo, hôn anh."

Giọng nói mang theo tiếng khàn khàn nhưng thâm trầm và mị lực, trong nháy mắt bầu không khí như muốn nổ tung.

Lệ Cảnh Trình miệng khô lưỡi khô, nơi lồng ngực bị Vinh Thiển thổi một hơi, làm lỗ chân lông cả người anh như co lại, anh thế nào cũng chưa từng lĩnh giáo qua thủ đoạn này của Vinh Thiển.

Cô vùng lên, cũng không ôn nhu, mà trực tiếp như thế, vừa cắn vừa gặm, vừa đau vừa yêu, Lệ Cảnh Trình bị chiêu thức này của cô làm cho điên loạn, Vinh Thiển từ trước ngực anh nhóm lên, cắn một ngụm lên cằm của anh.

Lệ Cảnh Trình nhin không được, kinh hô một tiếng, xoay người đem Vinh Thiển đặt dưới thân.

Tay cô che miệng anh, nói: "Anh chưa tắm."

"Không còn kịp rồi, làm xong sẽ tắm."

Tiếng hít thở của Lệ Cảnh Trình rất nặng, bị kích thích nên anh thở khá gấp. Vinh Thiển đưa hai tay ôm lấy cổ anh, đem thân thể giao hoàn toàn cho anh, nếu như cô vẫn không thích ứng được, thì làm sao có thể hy vọng quên được mọi chuyện?

Lệ Cảnh Trình hôn lấy cái cổ trơn bóng của cô, bàn tay từng bước đi xuống, cả người Vinh Thiển căng thẳng, cô nắm chặt chần, bàn tay to của anh đem quần áo của cô cởi ra.

Chờ cho làm xong hết, anh cố gắng kiềm sự kích động, đứng dậy gỡ thắt lưng ra.

Trên mặt Vinh Thiển đỏ hồng, cô chột mở mắt: "Chờ một chút!"

Lệ Cảnh Trình cởi quần ra: "Ai cũng không thể ngăn cản được anh, chứ đừng nói cái gì mà dừng với chả lại!"

"Hình như kinh nguyệt tới."

"Cái, cái gì?" Lệ Cảnh Trình kích động, hai chân quỳ gối bên người cô, ngực phập phồng: "Em đang nói玩笑?"

"Thật mà." Vinh Thiển nghĩ một chút: "Hai ngày nay kinh nguyệt sắp tới, em nào biết, không tin anh tự xem đi."

Cô vừa nói như vậy, Lệ Cảnh Trình thực sự kéo quần lót của cô nhìn xem.

Vinh Thiển đưa hai tay lên che mắt, một lát sau, Lệ Cảnh Trình chán nản nằm bên người cô, thở phì phò, cố gắng dẹp ngọn lửa đang náo động trong người.

Vinh Thiển không khỏi bật cười: "Xác suất gặp phải chuyện này không cao, anh nói phải làm sao?"

"Anh hoài nghi em là cố ý lấy sắc dụ người, sau đó đem anh vứt sang một bên tự sinh tự diệt."

Cô ngồi dậy, hai chân gác qua đùi Lệ Cảnh Trình, anh vuốt ve chân của cô, động tác này làm cô cảm thấy vô cùng thân thiết, cô đứng dậy đi vào toilet, thuận tiện tắm rửa.

Khi ra khỏi toilet, Lệ Cảnh Trình vẫn duy trì động tác nằm ban nãy, Vinh Thiển đi tới, nằm xuống bên cạnh người anh.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: "Thiến Bảo."

"Hử?"

"Hôm nay Tổng Trĩ Ninh tìm em?"

Vinh Thiển nhìn chằm chằm chùm đèn treo trên trần nhà, cách điệu xa hoa:

"Làm sao anh biết?"

"Cô ấy nói với em những gì?"

"Không nói gì cả, chỉ là giải thích chuyện tin nhắn, anh cũng đừng suy nghĩ nhiều."

Tổng Trĩ Ninh thật thủ đoạn.

Lệ Cảnh Trình nghiêng người sang: "Còn gì nữa?"

Vinh Thiển không muốn để cho không khí thật vất vả mới hòa hoãn bị tiêu tan: "Tùy tiện nói chuyện vài câu, không phải chuyện gì quan trọng."

Lệ Cảnh Trình ôm eo cô, Vinh Thiển dựng một bức tường ngăn cách anh, anh cũng không thể chủ động chạm vào.

Nhưng Lệ Cảnh Trình vẫn còn biện pháp khác, để cho cô mau chóng quên đi việc kia.

Chỉ là, không thể để cập tới.

Hôm sau.

Thịnh Thư Lan không yên lòng đứng ở trong vườn, từ ngày Lệ Cảnh Tầm mất tích đến nay, một chút tin tức cũng không có.

Cùng Dụ thường nhịn không được mà khóc, nhưng cô lại không dám tới trước mặt bà. Thịnh Thư Lan tưới nước cho hoa, điện thoại đặt trong túi bỗng nhiên vang lên.

Cô nhìn màn hình, là một số lạ.

Thịnh thư Lan đưa điện thoại lên: "Alo?"

"Thư Lan, là anh."

Thịnh Thư Lan quá sợ hãi, tay run lên, nhưng không nghe âm thanh của đầu bên kia, cô liền nói: "Anh, anh ở đâu?"

"Yên tâm đi, anh chưa chết đâu."

"Người nhà tìm anh đến phát điên rồi đó."

"Anh biết."

Thịnh Thư Lan cẩn thận nhìn bốn phía: "Bao giờ anh trở về?"

"Anh mà về bây giờ, không phải là chui đầu vào chỗ chết sao?" Lệ Cảnh Tâm nói, cũng không nói về tính mạng của bản thân hiện giờ: "Có ai làm khó dễ em không?"

"Không, không có."

"Thư Lan, anh nhớ em."

Mặt Thịnh Thư Lan khẩn trương: "Rốt cuộc là anh đang ở đâu?"

"Anh hiện tại rất an toàn, một hai tháng nữa anh trở lại, không thể để cho người khác thấy anh bị thương được."

Lệ Cảnh Tâm nằm ở trên giường, nghĩ đến nhát dao của Vinh Thiển: "Em ở nhà cũng cần phải cẩn thận, cần phải suy nghĩ chu đáo."

"Anh đã liên lạc với mẹ anh chưa?"

"Không." Lệ Cảnh Tâm không thể nói nhiều: "Bị mẹ biết, còn có thể trốn được sao? Em cũng đừng nói cho các mẹ biết là được."

"Được."

Có mấy lời không thể nói qua điện thoại, Lệ Cảnh Tâm mấy ngày nay đều dưỡng bệnh, nhưng anh vẫn có mấy lời muốn hỏi: "Anh cả có làm loạn ở nhà không?"

"Có, mấy hôm trước, Cảnh Trình thực dọa người, bây giờ còn đang tìm anh khắp nơi."

"A, anh không vội, anh ta gấp cái gì?" Lệ Cảnh Tâm cũng biết là ông già che chở cho anh ta.

Thịnh Thư Lan nhìn xung quanh: "Mẹ cả tới rồi, em tắt máy đây."

"Ừ."

Thịnh Thư Lan đem điện thoại cất vào trong túi, Thẩm Tĩnh Mạn đi tới:

"Thư Lan, con gọi điện thoại cho ai thế?"

"Không có ai, chỉ là điện thoại quảng cáo sản phẩm."

"Điện thoại quảng cáo, mà con lại nghe lâu thế?"

Thịnh Thư Lan thu lại sự hoảng loạn trong mắt: "Đối phương cũng không cho con thời gian nói, mà con lại không muốn cắt ngang, có vẻ không lịch sự."

Thẩm Tĩnh Mạn nửa tin nửa ngờ: "Thư Lan, chẳng hai bữa giờ có liên lạc với con không?"

"Không có, con căn bản cũng không biết anh ấy rốt cuộc làm sao?"

"Nếu nó có gọi cho con, con trước tiên phải nói ẹ biết, hiểu chưa?"

Thịnh Thư Lan gật đầu: "Vâng ạ."

"Cảnh Trình mấy ngày trước đi Nam Thịnh, đi cũng không nói với mẹ, để mẹ chuẩn bị ít quà."

Thịnh Thư Lan an ủi: "Mấy cái này, Cảnh Trình chắc sẽ làm tốt."

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi lên ghế: "Mẹ còn nghe nói, gần đây Tống Trĩ Ninh có qua lại với nó."

"Tống Trĩ Ninh?" Thịnh Thư Lan nghĩ thầm, không phải là cuộc nói chuyện của cô với cô ta gây ra ảnh hưởng gì chứ?

"Mẹ cũng không muốn Cảnh Trình cùng người khác dính dáng không rõ, không được, mẹ phải đi một chuyến."

"Mẹ." Thịnh Thư Lan đưa tay dè vai bà lại: "Mẹ đã quên chuyện lần trước sao? Hơn nữa, có một số việc vợ chồng son bọn họ có thể giải quyết tốt."

Thẩm Tĩnh Mạn tuy rất lo, nhưng cũng vỗ vỗ tay Thịnh Thư Lan: "Con nói đúng, nghe rất có lý."

Lệ Cảnh Trình từ lần trước về nhà náo loạn, từ đó tới giờ chưa về lại.

Anh nằm trên giường, nhìn Vinh Thiển đứng dậy mặc quần áo, gương mặt cô lúc này tràn ngập sự kiên nghị làm anh thật yêu thương, tối qua anh tình

nguyện để Vinh Thiển nằm trong ngực anh mà khóc một trận, Tống Trĩ Ninh làm ảnh hưởng tới cô, anh sẽ giúp cô hả giận.

Bị tình địch xát muối vào vết thương, cái loại đau đớn khổ sở này, cô lại là người nhận lấy.

Lệ Cảnh Trình ngồi dậy, đem Vinh Thiển kéo vào trong lòng: "Hôm nay anh không đến công ty, anh ở nhà với em."

"Em muốn đi siêu thị mua truyện cổ tích cho Gạo Nếp."

"Được, em muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi, ok?"

Vinh Thiển đưa tay búng trán anh một cái: "Láu cá."

Lệ Cảnh Trình hơi nheo mắt, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ sát đất lên gương mặt tuấn lãng của anh, anh nở nụ cười: "Vậy em phải thưởng cho anh cái gì đó."

Vinh Thiển nhéo hai má anh: "Hôm nay mời anh ăn ngon."

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ hông cô, sau đó vén chăn đứng dậy.

Gạo Nếp nghe ba mẹ muốn ra khỏi nhà, cũng đòi đi, Lệ Cảnh Trình ôm bé lên: "Hôm nay con còn phải đi học."

"Ba ba đáng ghét."

"Khi về ba sẽ mua cho con búp bê Barbie."

Lệ Cảnh Trình cũng không muốn con gái phá hư thế giới riêng của hai người.

Lái xe ra ngoài, Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển: "Bụng có khó chịu không?"

"Không sao."

Không đầy ba giây đồng hồ, tức thì Vinh Thiển phản ứng lại: "Anh hỏi vấn đề này làm gì?"

Lệ Cảnh Trình sửng sốt: "Thuận miệng hỏi thôi."

Vinh Thiển nghiêng người sang: "A, em nhớ ra rồi, anh đưa Tống Trĩ Ninh đi bệnh viện, là vì cô ta bị đau bụng kinh."

Anh nuốt nước miếng: "Anh hỏi em một chút, em có cảm giác gì?"

"Lệ Cảnh Trình, người khác cũng đau bụng kinh, anh cũng muốn chạy tới chạy lui sao?"

Lệ Cảnh Trình lái xe, buồn cười: "Không cần."

Vinh Thiển nghĩ nghĩ như thế nào, cảm thấy không được tự nhiên.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hờn giận, Lệ Cảnh Trình không khỏi đưa ngón tay ra sờ soạng gò má của cô: "Bà xã nổi giận sao?"

"Băng vệ sinh em dùng hết rồi, đợi anh mua cho em."

"..."

Không phải phụ nữ đều nhỏ mọn như vậy đấy chứ?

Đi tới trung tâm mua sắm, hai người nắm tay đi vào, Lệ Cảnh Trình cùng cô mười ngón tay đan vào nhau, xương của Vinh Thiển nhỏ nhắn, nắm trong tay thật thoải mái.

Tống Trĩ Ninh mang kính râm đang ngồi ở khu nghỉ ngơi, bên cạnh chất đầy túi mua sắm.

Cô uống một ngụm cà phê đắng, tâm tình không tốt, sau liền đứng dậy đi quẹt thẻ.

Tiếng bước chân vang lên, một đám cô gái trẻ tuổi mang theo túi mua sắm, giày cao gót nện xuống nền nhà vang lên lạnh lạnh.

"Tống Trĩ Ninh? Làm sao mà tự nhiên nhắc đến cô ta?"

Tống Trĩ Ninh dựng thẳng tai lên, xem ra, có người lại đem cô vào trong câu chuyện của bọn họ.

"Không phải là cô ta vênh váo tự đắc sao? Còn không để chúng ta vào trong mắt, cô ta là cái gì, gia cảnh lớn, xinh đẹp? Vậy thì có ích lợi gì, tay cô ta không phải cũng tàn phế sao?"

"Hả, tay làm sao?"

Tống Trĩ Ninh nắm chặt tay, run run.

"Các cô còn không biết sao? Trước đây Tống Trĩ Ninh rất thích vẽ tranh, nhưng bây giờ không thấy cô ta cầm bút nữa, phòng triển lãm tranh của cô ta cũng không thấy một tác phẩm của cô ta, đây là cái gì?"

"Ha ha! Đáng đời."

Khóe miệng Tống Trĩ Ninh run rẩy, nhưng cô cũng không muốn dây dưa gì với bọn họ.

Cô ngược mắt nhìn, thấy cách đó không xa là Vinh Thiển cùng Lê Cảnh Trình.

Hai người nắm tay nhau, bọn họ không hề che giấu tình cảm của mình.

Tống Trĩ Ninh cầm ly cà phê trong tay nhịn không được mà run rẩy, rồi đột nhiên đem cái ly thả xuống đất.

"Choang" một tiếng, cái ly vỡ vụn, nước cà phê màu nâu tràn ra.

Một phụ nữ đã đi qua vài bước hô to: "Ai mà không có mắt vậy?"

Tống Trĩ Ninh tháo kính mắt xuống, đôi mắt sưng đỏ, cô đứng lên, đối phương thấy thế, tự biết lời khi nãy khẳng định là cô nghe được, nhưng cũng không có một chút xấu hổ hay tỏ ra yếu kém: "Hóa ra là cô."

Vinh Thiển nghe được động tĩnh, mắt không khỏi nhìn sang.

Tống Trĩ Ninh mang một cái mũ màu trắng tinh khiết cùng bộ âu phục dài, túi áo may đường viền hoa, cô gái trẻ tuổi nhìn mắt cô: "Cô xin lỗi đi."

"Tại sao tôi phải xin lỗi?"

"Tống Trĩ Ninh, cô không ai dạy dỗ sao? Dem cà phê hắt lên người người khác, chẳng lẽ không cần nói xin lỗi?"

"Cô ở sau lưng nói xấu người khác, là ai dạy cô thế?"

Lê Cảnh Trình nhìn thấy bọn họ, khoác tay lên vai cô , nói: "Chúng ta đi lên lầu trên."

"Được."

Bọn họ hướng tới cầu thang tầng trên đi.

Tống Trĩ Ninh đối diện với cô gái dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo: "Cô khoác áo khoác làm cái gì? Trước đây không phải cô rất thích sexy sao? Còn bình luận nói cái gì là lễ phục thích hợp mặc cho dạ hội, rồi khí chất này nọ, giờ lại che che giấu giấu?"

Sắc mặt Tống Trĩ Ninh biến đổi: "Tôi mặc gì là phong cách của tôi, không cần cô bình luận."

"Tôi thấy là thân thể cô đúng là có vấn đề. Tống Trĩ Ninh tài hoa hơn người, hiện giờ không dám khoe tay mình ra, bây giờ có thể mời cô vẽ tặng chúng tôi một bức tranh để chúng tôi đại được mở rộng tầm mắt được không?"

Tống Trĩ Ninh cười nhạt, cầm lấy kính râm rời đi.

Cô nhìn thấy Lệ Cảnh Trình cùng Vinh Thiển gần bước lên thang máy.

Cô gái kia nhìn ra ý đồ của cô, một bước che trước mặt Tống Trĩ Ninh, mạnh mẽ đem áo khoác âu phục của cô kéo ra, tay phải của cô cứ thế lộ ra ngoài.

"Ai da!"

Có tiếng người thét chói tai.

"Thật là đáng sợ."

Nét mặt Tống Trĩ Ninh tràn đầy sự xấu hổ, bàn tay cô nắm chặt lại, cô gái kia hơi giật mình, cao giọng nói: "Tại sao có thể như thế? Thật là dọa người, Tống Trĩ Ninh, tay cô làm sao vậy?"

Cô ta cứ nhìn chăm chú vào tay cô, Tống Trĩ Ninh giật mình, cô cao ngạo như vậy, tôn quý như vậy, nhưng một tay của cô, vĩnh viễn trở thành vết thương xấu xí nhất.

Tống Trĩ Ninh đứng tại chỗ, bị bọn họ chỉ trỏ, cô hoảng loạn, sắc mặt quặt cường của cô từ từ sụp xuống.

Bước chân Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên dừng lại, Vinh Thiển cũng thu hồi lại bước chân.

Tống Trĩ Ninh xoay người lấy áo khoác mặc vào, lại bị một cô gái đá đi chỗ khác.

Cô ngồi chồm hổm dưới đất, hai tay ôm lấy người, cô cảm thấy khó chịu khi lộ bộ dáng xấu xí trước mặt người khác, người khác nhục nhã cô, nhìn cô mà hả hê, có thể đổi lấy được sự yêu thương của Lệ Cảnh Trình sao?

Cô gái từ trên cao nhìn xuống: "Sau khi bị Lệ Cảnh Trình chơi đùa, tay biến thành như thế, Tống Trĩ Ninh, cô thật sự có năng lực."

Vinh Thiên cảm giác được bước chân của anh muốn đi, cô đang nắm tay anh, tự động buông ra, không ngờ anh lại nắm chặt hơn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 41 : Khắc khẩu

Edit: Lưu Tinh

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn động tác của Vinh Thiện.

Tống Trĩ Ninh cố tình lôi kéo mấy cái, đối phương cũng không có ý định buông ra.

Cô ta đứng lên: "Cô đang muốn khiêu khích tôi sao?"

"Là ai hắt cà phê lên người ta trước?"

Người phụ nữ trừng mắt nhìn cô: "Tống Trĩ Ninh, kỳ thực thật cũng không có gì, chẳng phải chỉ là một tay sao? Gia thế cô tốt như vậy, sao không chữa trị thật tốt?"

"Chuyện của tôi, không cần cô nhắc nhở."

Cô ta cười khẽ: "Chỉ là, tôi rất tò mò, vì sao tay cô lại thành ra như vậy?"

Tống Trĩ Ninh hít mạnh một hơi, nhìn chăm chăm áo khoác trên mặt đất.

Người phụ nữ kia nhịp nhịp chân mấy cái: "Tôi khuyên cô, cố gắng che đậy cũng đâu ích gì? Thôi thì cứ thoải mái phơi bày ra đi, tuy là ... có hơi khó coi một chút..."

Lệ Cảnh Trình rảo bước, Vinh Thiện nhìn anh lạnh lùng bước về phía trước.

Tống Trĩ Ninh phát hiện anh đang đi về phía này, cô liền đứng yên tại chỗ, cũng không đôi co nữa.

Sống trong xã hội thượng lưu đã lâu, Tống Trĩ Ninh trước giờ chỉ có xem thường người khác chứ chưa từng chịu ủy khuất như vậy.

Mà cô gặp phải cơ sự này, cũng chỉ vì cánh tay kia.

Lệ Cảnh Trình đi tới trước mặt mọi người, cúi xuống nhặt chiếc áo khoác trên mặt đất lên.

Người phụ nữ kia thấy vậy, sợ đến không nhúc nhích. Lệ Cảnh Trình im lặng phủi sạch chiếc áo khoác. Lúc này cô ta mới lấy lại phản ứng.

Anh phủi sạch vết bẩn xong, choàng chiếc áo trở lại trên vai Tống Trĩ Ninh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Vinh Thiện thì đứng bất động ở đằng xa.

"Anh... Anh Lê, thật khéo, gặp được anh ở đây."

Lệ Cảnh Trình gật đầu: "Chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước."

Cô ta nháy mắt với mấy người bên cạnh, cả đám vội rời khỏi.

Tống Trĩ Ninh nhìn về phía Vinh Thiển đang đứng ở gần cửa thang lầu. Cô không thể khóc lóc sụt sùi được.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô không nói gì. Tống Trĩ Ninh đem tay phải giấu đi, cô đeo kính râm vào, một tay kia cầm lấy túi xách trên ghế.

Cô và Lệ Cảnh Trình cứ như vậy mà bước ngang qua nhau.

Vinh Thiển nhìn thấy Tống Trĩ Ninh đi khỏi, lúc này mới đi tới bên cạnh Lệ Cảnh Trình.

Có thể thấy hẳn là Tống Trĩ Ninh vẫn không cam lòng, nhưng cô ta không làm chuyện dây dưa không có kết quả. Lại nói, cánh tay cô vốn là vì Lệ Cảnh Trình mà thành ra như vậy.

Vinh Thiển khoác tay Lệ Cảnh Trình.

Anh cười gượng : "Sẽ không giận anh chứ?"

"Chỉ là trong lòng có chút không thoải mái."

Lệ Cảnh Trình lướt nhẹ ngón trỏ trên mặt cô, loại chuyện "anh hùng cứu mỹ nhân" này lẽ ra không nên làm trước mắt cô.

"Lệ Cảnh Trình." Bàn tay Vinh Thiển nắm chặt: "Anh nợ người ta, lúc nào mới có thể một lần trả hết?"

Giọng nói của cô yếu ớt, mặc dù biết không có khả năng giữa hai người bọn họ lại xảy ra chuyện gì, nhưng Lệ Cảnh Trình làm như vậy, cô thật sự không cách nào không suy nghĩ. Anh kéo tay cô hướng về phía mình, ôm cô thật chặt.

Tống Trĩ Ninh đứng ở khúc quanh, nhìn hai người ôm nhau rời đi, cô không khỏi ôm chặt cánh tay của mình.

Thái độ của Lệ Cảnh Trình kiên quyết như vậy, mặc dù biết cô bị ức hiếp, cũng chỉ có thể ra mặt như thế, lại không dám thể hiện nhiều hơn.

Tống Trĩ Ninh quay người rời khỏi trung tâm thương mại.

Vinh Thiện đi tới khu sách dành cho thiếu nhi, cùng Gạo Nếp chọn mấy quyển truyện cổ tích. Lệ Cảnh Trình ở bên cạnh nhìn một chút, sau đó rút ra hai quyển, Công chúa Bạch Tuyết và Nàng tiên cá.

Vinh Thiện rất thích xem mấy món đồ chơi trên kệ, say sưa ngắm nhìn đến không buông tay. Nhưng những thứ này ngày thường Gạo Nếp cũng đã có rất nhiều.

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: "Thích thì mua đi, vừa nãy cũng nói muốn mua đồ chơi cho con mà."

Vinh Thiện nhìn giá, đến hơn một ngàn.

Lệ Cảnh Trình cầm lấy, định đi thanh toán.

"Thôi đi, mấy hôm trước đã mua nhiều đồ chơi lắm rồi, không thể cưng chiều con bé như vậy."

"Con gái phải được cưng chiều chứ." Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiện đi tới quầy thu ngân: "Con muốn cái gì, anh sẽ cho cái nấy. Anh xem sau này người đàn ông nào có thể tùy tiện bắt cóc được con gái chúng ta."

"Xin hỏi quẹt thẻ hay trả bằng tiền mặt?"

"Quẹt thẻ."

Vinh Thiện thấy Lệ Cảnh Trình định quẹt thẻ, cô nhớ ra mình có mang theo tiền mặt, liền vội lấy tiền của mình ra trước.

Lệ Cảnh Trình chặn mu bàn tay cô, lấy thẻ của mình đưa cho nhân viên thu ngân, sau đó lấy một cái thẻ khác đưa cho Vinh Thiện: "Đây là thẻ phụ của anh, sau này em muốn mua gì thì cứ dùng nó để thanh toán."

Vinh Thiện mỉm cười: "Em muốn gì không phải anh sẽ tự mình mua cho em sao, em giữ thẻ của anh để làm gì?"

Cô nhét cái thẻ trở lại ví của anh: "Sau này ra ngoài, chi tiền lớn thì anh ra, còn những thứ vặt vãnh thì để em."

Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười: "Em biết bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ nghĩ cách làm sao tiêu được tiền của anh không?"

Vinh Thiện thản nhiên nói: "Vậy em cũng chỉ phải suy nghĩ một chút, xem ai thực sự có khả năng đó?"

Một người phụ nữ khác cũng đang chuẩn bị thanh toán nghe được cuộc nói chuyện đó, không khỏi ngẩng đầu nhìn hai người.

Lệ Cảnh Trình cầm tay Vinh Thiển cùng đi lên tầng ba. Người phụ nữ kia sau khi xác định hai người đã đi xa, lúc này mới lấy điện thoại di động ra.

Bên kia rất nhanh đã có người nhận cuộc gọi.

"A lô."

"Này, Trĩ Ninh, cậu về đến nhà chưa?"

"Vẫn chưa, còn ở trên đường."

Vốn là lúc đầu hai người cùng nhau đi dạo, mua sắm.

"Tôi nói cậu biết, tớ vừa nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đi cùng một người phụ nữ khác... "

Tổng Trĩ Ninh nghe bạn mình nói vậy, liền tháo tai nghe xuống, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo.

Trở lại phòng trưng bày, một nhân viên liền chạy tới bên cạnh Tổng Trĩ Ninh: "Cô Tổng, vừa rồi có người mua bức họa đến."

"Đâu rồi?"

"Tôi đã bảo họ mang vào phòng làm việc của cô."

Tổng Trĩ Ninh bước lên lầu. Cô cầm bức họa lên xem. Lệ Cảnh Trình đúng là nói được thì làm được, quả nhiên tặng cho cô.

Anh thật đúng là ra tay hào phóng.

Giống như tiền bạc chẳng là vấn đề, chỉ cần có thể dùng tiền mua được, anh nhất định giúp cô toại nguyện.

Tổng Trĩ Ninh đặt bức họa xuống bàn, gương mặt trở nên u ám.

Ngày hôm sau, Uy Lệ.

Mấy người của bộ phận lễ tân nhìn người phụ nữ trước mặt, có chút khó xử:

"Xin hỏi, cô có hẹn trước không?"

"Cô chỉ cần nói, tôi là Tổng Trĩ Ninh, ông chủ của các người sẽ đồng ý gặp tôi. "

Chưa đầy một phút, Tổng Trĩ Ninh đã có thể bước vào thang máy chuyên dụng của Lệ Cảnh Trình.

Đến trước phòng làm việc của anh, thư ký tự mình mở cửa cho cô: "Cô Tổng, mời vào."

Cô hất cằm, cao ngạo bước vào.

Mọi người nhao nhao lên: "Người nào vậy, sao phải kính cẩn như thế?"

"Suýt..." Cô thư ký ngồi trở lại bàn làm việc: "Là tình nhân cũ của ông chủ, bây giờ ông chủ đã kết hôn rồi thì sao? Phàm là những người có thể đến nơi này, chúng ta đều không thể đắc tội. Thế sự thay đổi khó lường mà, chuyện sau này không nói trước được. "

"Vậy cũng đúng."

Tổng Trĩ Ninh đi thẳng tới bàn làm việc của Lệ Cảnh Trình, cả căn phòng rộng lớn được một dãy ghế sofa ngăn cách không gian chia làm hai. Sau lưng Lệ Cảnh Trình là một dãy cửa sổ sát đất, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào tạo cảm giác như hào quang đang tỏa sáng trên vai anh, mái tóc cắt ngắn gọn gàng càng tăng thêm mấy phần khôn khéo và lạnh lùng.

Tổng Trĩ Ninh đứng lại, Lệ Cảnh Trình cũng buông bút trong tay ra.

Anh khẽ ngẩng đầu lên: "Tìm tôi có việc gì?"

"Bức họa kia, em đã nhận được."

"Ừ. "

Lệ Cảnh Trình ngả lưng về phía sau: "Không cần cô phải cảm ơn, mà mặc dù có muốn cảm ơn cũng không cần tự mình chạy tới Uy Lệ như vậy."

"Em sẽ không nói hai chữ đó với anh." Tổng Trĩ Ninh đặt túi xách lên bàn:

"Như anh đã nói, đó là những thứ em đáng nhận được."

Có vẻ cô đã nghĩ thông suốt, Lệ Cảnh Trình nghe được câu này, có chút hài lòng.

"Ngồi đi."

Tổng Trĩ Ninh kéo chiếc ghế ra, thong thả ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt trên gương mặt Lệ Cảnh Trình.

Hai người giằng co như vậy chỉ trong chốc lát, vẫn là Lệ Cảnh Trình đánh vỡ sự trầm mặc trước: "Tìm tôi còn có việc gì khác sao?"

"Anh cảm thấy sự bồi thường tốt nhất chính là dùng tiền phải không?"

"Đó là cách trực tiếp nhất và tốt nhất."

Bởi vì điều mà Tống Trĩ Ninh muốn, Lệ Cảnh Trình không thể cho được.

Tống Trĩ Ninh cười lạnh, đối diện với người đàn ông này, cô lại không cách nào thoải mái cười như trước: "Nhưng anh biết, em cũng không thiếu tiền."

"Tôi đương nhiên biết, nhưng dù sao như vậy cũng có thể giúp cô được hưởng thụ nhiều thứ hơn nữa. "

Tống Trĩ Ninh rũ mi mắt xuống một chút, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh:

"Tốt lắm, em muốn anh đưa thẻ phụ cho em."

"Cái gì?" Lệ Cảnh Trình cho là mình nghe lầm.

"Em muốn thẻ phụ của anh." Tống Trĩ Ninh nhắc lại lần nữa.

Lệ Cảnh Trình xoay xoay chiếc bút trong tay: "Cô muốn bao nhiêu tiền, cứ mở miệng, tôi có thể cho cô."

"Em cần là một bảo đảm, chứ không phải mấy lời vô nghĩa của anh. Lệ Cảnh Trình, tiền của anh có tiêu xài cả đời cũng không hết, chỉ là một chiếc thẻ phụ thôi mà ? Có phải anh thấy tiếc hay không?" Tống Trĩ Ninh khiêu khích anh.

Lệ Cảnh Trình quả thật có chút khó xử.

Vốn dĩ chiếc thẻ đó anh muốn đưa cho Vinh Thiển .

"Tôi có thể cho cô thứ khác."

"Đây là bồi thường mà anh nói đó sao?" Tống Trĩ Ninh lại lần nữa bỏ lại một câu nói: "Chẳng qua là anh đưa xấp chi phiếu cho em, cũng chỉ là kí tên anh lên xấp chi phiếu thôi mà, sau này em cần gì, thích gì thì tự mua lấy, dùng tiền của anh theo đúng ý anh. Bây giờ anh cảm thấy không đáng rồi phải không?"

Lệ Cảnh Trình hơi nheo lại mi mắt.

Đúng vậy, chẳng qua là chi phiếu mà thôi. Hơn nữa đây là điều kiện bồi thường duy nhất của Tống Trĩ Ninh đưa ra, anh muốn chấm dứt dây dưa

càng sớm càng tốt.

Lệ Cảnh Trình thôi không do dự nữa: "Được."

Lòng ngực Tống Trĩ Ninh đau đớn, vết thương cũ lại rách toạc ra. Quả nhiên chỉ cần nói là vì bồi thường, chỉ cần là dùng tiền, anh sẽ đồng ý ngay.

Khóe miệng cô cong lên: "Thật hào phóng nha."

Lệ Cảnh Trình rút ra một xấp chi phiếu từ trong ví da.

Tống Trĩ Ninh đưa tay tiếp nhận, trong mắt cô tràn đầy châm chọc: "Không ngờ, quá khứ đau khổ có thể được xoa dịu bằng cách này. "

"Quá khứ gì đó vốn không thể thay đổi được, chỉ còn cách buông tay là được."

Tống Trĩ Ninh đặt tay lên đầu gối, nắm chặt hai tay, lòng bàn tay bên phải nhói đau.

"Chi phiếu này không có hạn ngạch đi?"

"Cô xem thử chẳng phải sẽ biết sao." Lệ Cảnh Trình cầm ly nước lên, sau đó đặt lại chỗ cũ: "Tôi vốn định đưa Vinh Thiển, cho nên, không có giới hạn."

"Vậy tôi thật có lỗi với cô ấy quá." Giọng điệu Tống Trĩ Ninh trở nên yếu ớt, nhưng ánh mắt vẫn trói chặt trên người anh không buông.

Lệ Cảnh Trình bắt chéo chân: "Cô cũng không cần quá áy náy."

"Có phải em quẹt thẻ càng nhiều thì anh càng thấy an lòng?"

"Cô có thể hiểu như vậy."

Tống Trĩ Ninh nhét xấp chi phiếu vào trong túi: "Đưa em đi ăn tối đi. "

"Tôi có hẹn."

Cô nhìn đồng văn kiện trên bàn anh, lần này anh thản nhiên từ chối như vậy, có lẽ thật sự bận công việc. Bình thường nếu có thể, mọi yêu cầu của cô, anh đều đáp ứng.

Tống Trĩ Ninh thấy ở lại cũng không có ý nghĩa, liền cầm túi xách đứng lên: "Em đi đây."

"Ừ."

Sau khi Tống Trĩ Ninh rời khỏi Uy Lệ hậu, liền đi thẳng đến trung tâm 4S. Di động Lệ Cảnh Trình nhanh chóng nhận được tin nhắn, cô vừa tiêu phí một chiếc xe đua mấy trăm vạn.

Anh xóa tin nhắn đi, sau đó lại tập trung làm việc.

Liên tục mấy ngày, Lệ Cảnh Trình nhận được rất nhiều tin nhắn. Nhưng anh hoàn toàn không để trong lòng, tiền này tốn ra tuyệt đối không đau lòng.

Vinh Thiển vào trung tâm thương mại, định mua cho Lệ Cảnh Trình mấy chiếc áo sơ mi.

Bước vào khu trang phục nam, Vinh Thiển đứng trước tủ quần áo cẩn thận lựa chọn. Ở đây toàn là quần áo giá cao cấp, luôn có nhân viên đứng ở bên cạnh nhiệt tình tư vấn. Vinh Thiển có chút đắn đo, nhưng ba chiếc áo trong tay cũng không tệ.

Tống Trĩ Ninh đi ngang qua, nhìn thấy Vinh Thiển, cô ta liền dừng bước.

Vinh Thiển không ngờ lại gặp Tống Trĩ Ninh ở đây. Tống Trĩ Ninh cũng vào chọn quần áo, nhưng không chào hỏi Vinh Thiển.

Vinh Thiển căn bản không muốn mua hết mấy chiếc áo trong tay, Lệ Cảnh Trình có rất nhiều áo rồi, quyết định chọn chiếc màu xanh ngọc.

Tống Trĩ Ninh đến quầy thanh toán trước cô.

"Xin hỏi quẹt thẻ hay tiền mặt?"

"Quẹt thẻ."

Nhân viên phục vụ dẫn Vinh Thiển tới chỗ thanh toán: "Bà Lệ, mời bà qua đây."

Cách xưng hô này rơi vào tai Tống Trĩ Ninh trở nên thật khó nghe, cô ta rút xấp chi phiếu trong túi ra.

Cô ta cầm bút, viết xuống ba chữ Lệ Cảnh Trình lên tờ chi phiếu.

Nhân viên thu ngân vừa cầm tờ chi phiếu, đôi mắt liền tròn tròn, Vinh Thiển cầm thẻ chuẩn bị thanh toán, cũng nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của nhân viên thu ngân.

Tống Trĩ Ninh cười khẩy: "Thôi để ở đây một lúc, tôi còn muốn xem thêm."

"Dạ được."

Vinh Thiện rất là miễn cảm, cảm thấy cái nhìn của nhân viên thu ngân kia không đơn giản.

Khi kí tên, cô viết tên của mình.

Ánh mắt của nhân viên thu ngân lại thay đổi.

Trực giác của cô cho biết nhất định là có chuyện.

Tâm mắt Vinh Thiện không khỏi hướng về Tổng Trĩ Ninh.

Nhân viên phục vụ đem túi quần áo đưa cho cô: "Bà Lệ, được rồi."

"Cảm ơn." Sau khi cô nhận lấy, liền nhanh chóng rời khỏi.

Hai chiếc áo sơ mi lúc này Vinh Thiện bỏ lại, Tổng Trĩ Ninh cầm lên mang tới trước quầy tính tiền: "Gói lại cho tôi."

"Dạ."

Lúc Tổng Trĩ Ninh ký tên, cô cảm thấy rất thỏa mãn khi viết tên Lệ Cảnh Trình.

Nhân viên phục vụ mơ hồ đoán được mối quan hệ giữa hai người, liền mang thêm mấy chiếc áo sơ mi tới: "Cô Tổng, mấy kiểu này cũng không tệ, màu cũng đang thịnh hành, cô muốn xem qua một chút không?"

Tổng Trĩ Ninh vừa nhìn, nhưng không phải là món Vinh Thiện muốn mua. Cô suy nghĩ chỉ chốc lát: "Gói lại."

"Dạ."

—

Vinh Thiện không yên lòng trên suốt quãng đường về đến nhà. Sau khi vào phòng, cô vén chăn lên bỏ chiếc áo trên giường.

Khi cô đi xuống dưới lầu cũng là lúc Lệ Cảnh Trình vừa từ công ty trở về.

Gạo Nếp ngồi ở trước bàn ăn, trong tay còn cầm mấy món đồ chơi hôm trước ba mẹ mua cho. Vinh Thiện đem mấy món đồ chơi cất lên: "Lúc ăn cơm đừng có nghịch."

Gạo Nếp miệng đầy cơm, vươn tay muốn lấy về: "Cho con chơi một chút thôi."

"Không được, ăn xong rồi chơi tiếp."

Con bé bắt mẫn cắn hạt cơm trong miệng, nhai đến nát nhừ cũng không nuốt .

Vinh Thiện đem đồ chơi ném lên trên ghế: "Con hỏi ba ba xem có đồng ý cho con vừa ăn vừa chơi như vậy không."

"Ba ba..."

"Nghe lời mẹ đi con."

Gạo Nếp hoàn toàn bị đả kích: "Hai người cùng một phe mà."

Lệ Cảnh Trình nghĩ thầm, giờ con mới biết sao.

"Ba ba và mẹ một phe, mới có thể sinh ra con đó."

Vinh Thiện gấp thức ăn cho con bé: "Ăn nhiều một chút."

Ba người một nhà đang cùng nhau ăn cơm, không khí vui vẻ cực kì ấm áp. Lúc này người giúp việc tiến vào.

"Cậu Lệ, mợ cả, có người giao hàng đến."

Gạo Nếp đẩy chén cơm qua một bên: "Con ăn no rồi."

Vinh Thiện ôm con lên, vừa ngẩng đầu, thấy theo sau người giúp việc trong nhà còn có hai người đàn ông trẻ tuổi, trong tay mang theo ba cái túi, mà cái nhãn hiệu kia cô nhìn rất quen, chính là chỗ cô mua áo chiều nay.

"Có một vị khách nhờ chúng tôi chuyển đến đây."

Người đàn ông đem túi bỏ lên trên bàn.

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn mắt, đối phương cúi người xuống, sau đó xoay người rời đi.

Lệ Cảnh Trình biết nhãn hiệu này, hơn hai mươi phần trăm áo sơ mi của anh đều là sản phẩm của nó. Khóe mắt anh mỉm cười: "Em mua sao?"

Vinh Thiện im lặng, Lệ Cảnh Trình mở túi ra: "Hay thật, em mua đúng số đo của anh."

Anh vẫn vô tư cầm áo lên xem: "Không tệ nha, nhất định anh sẽ mặc thường xuyên. "

Hắn đẩy túi sang bên cạnh, chuẩn bị tiếp tục ăn cơm.

Vinh Thiện ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng: "Vì sao không xem tiếp, có thích hay không?"

Anh chưa nhận thấy điều gì khác thường: "Em mua, anh đều thích."

"Em cũng không biết anh thích kiểu dáng thế nào, anh xem thử đi."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, để đũa xuống: "Sao lại mua đến ba cái?"

Anh lấy áo ra khỏi túi: "Rất đẹp mắt, màu sắc cũng tốt, Thiện Bảo quả là có mắt thẩm mỹ rất tốt."

Vinh Thiện nhận ra là những chiếc áo cô đã bỏ lại không mua. Vinh Thiện đã biết chuyện này là ai làm .

Cô không khỏi trầm mặc, Lệ Cảnh Trình vẫn còn đang bận khen ngợi. Đột nhiên một tờ giấy nhẹ bay trượt ra khỏi chiếc áo sơ mi, Vinh Thiện đã kịp liếc nhìn thấy phần kí tên kia.

Lệ Cảnh Trình cầm tờ giấy trong tay, toàn thân rùng mình một cái, anh đã biết không phải Vinh Thiện mua.

Vinh Thiện ngồi yên bên cạnh anh: "Ra là anh tự mình mua."

Ý tứ chế nhạo rất rõ ràng.

Lệ Cảnh Trình ném mấy chiếc áo đi: "Thiện Bảo..."

Vinh Thiện đứng lên, Lệ Cảnh Trình liền bắt lấy cổ tay cô, cô giật mạnh ra:

"Thẻ của anh vì sao lại ở trong tay cô ta? Tại sao cô ta lại kí tên của anh?"

"Em đừng giận, nghe anh nói đã."

Vinh Thiện nhìn mấy cái túi: "Đấy! Anh xem có thích không nữa đi?"

Lệ Cảnh Trình nào dám gạt đầu: "Không thích, anh vốn đã biết mấy kiểu tệ như vậy làm sao do em mua cho được."

"Phải không?"

Vinh Thiện giật mạnh tay khỏi Lệ Cảnh Trình, bước nhanh lên lầu hai.

Anh không chút do dự mà đuổi theo phía sau. Lệ Cảnh Trình muôn ôm cô, nhưng Vinh Thiện đã nhanh chân đi tới trước giường, đem chăn xốc lên.

Vinh Thiện xốc ngược cái túi, chiếc áo sơ mi rơi ra: "Đây mới là em mua cho anh."

Lệ Cảnh Trình sắc mặt cứng ngắc, khó khăn nuốt nước bọt.

Đáy mắt âm u của anh cũng từ từ sáng ra: "Em đựng mặt Tống Trĩ Ninh ở trung tâm thương mại?"

"Còn nữa, ba chiếc áo cô ta mua cho anh, đều là em chọn, em do dự không dám mua nhiều, nhưng không ngờ, người ta hào phóng biết bao, mua hết cho anh!"

Vinh Thiển ném cái áo trong tay lên người Lệ Cảnh Trình.

Nhưng lời này đã trực tiếp cho Lệ Cảnh Trình một kích, anh ôm lấy Vinh Thiển: "Do cô ta nói nếu muốn bồi thường thì đưa cho cô ta thẻ phụ của anh..."

Vinh Thiển liền cảm thấy có tiếp tục cãi nhau cũng không ích gì, cô ngồi xuống bên mép giường: "Giữa hai người, khẳng định lại là không có gì, anh lại chỉ là bồi thường, phải không?"

Lệ Cảnh Trình nhìn sắc mặt cô, chiêu này của Tống Trĩ Ninh, tuy nói là vụng về vô cùng, nhưng cái này là "đánh rắn đánh đập đầu", đối Vinh Thiển thực sự là đả kích rất lớn.

Anh ngồi xổm người xuống, Vinh Thiển giật lấy chiếc áo sơ mi trong tay anh, muốn xé toạc đi, Lệ Cảnh Trình vội ôm lấy cô: "Đừng!"

Đầu ngón tay cô càng dùng sức, nút áo đã rơi xuống sàn. Nhưng dù sao thì chất liệu áo quá tốt, rốt cuộc cũng không rách được: "Em đi lấy kéo."

"Đừng mà, ngoan."

"Lệ Cảnh Trình, từ nay về sau em không mua bất cứ thứ gì cho anh nữa."

Anh đẩy chiếc áo sơ mi qua một bên, tay anh ôm chặt thắt lưng Vinh Thiển: "Đừng mà, anh rất thích, thực sự rất thích đó."

"Anh nói, rốt cuộc Tống Trĩ Ninh có ý gì?"

"Anh thông minh như vậy còn không đoán được sao." Lệ Cảnh Trình dịu dàng giúp cô vén tóc ra sau tai.

Vinh Thiển cúi đầu: "Cô ta đối với em như vậy, cũng là anh cho phép sao."

Giọng cô rất nhẹ, rất nhẹ, mang theo mấy phần ủy khuất. Lệ Cảnh Trình cảm thấy căng thẳng trong lòng, Vinh Thiển nói không sai, anh ghì chặt cô

vào lòng: "Tin anh đi, không có lần sau nữa đâu."

"Làm sao anh biết được? Tống Trĩ Ninh đối với anh có thể chết tâm sao?"

Lệ Cảnh Trình hôn lên cổ cô: "Lần này anh nhất định làm cô ta tuyệt đối hết hi vọng, em chờ xem đi."

Lệ Cảnh Trình trước nay không phải người dễ mềm lòng, anh năm lần bảy lượt nhường nhịn Tống Trĩ Ninh cũng vì không muốn thiếu nợ người khác. Cô muốn hành hạ anh thế nào cũng được, nhưng giới hạn của anh, chính là tuyệt đối không được đụng đến Vinh Thiển.

Kiếp này, anh nợ nhiều nhất chính là Vinh Thiển, cho nên, ai cũng không thể bắt Vinh Thiển gián tiếp trả nợ thay anh.

Nói cho cùng, nếu anh còn nghĩ muốn dùng cách này trả nợ, hẳn là cả đời cũng trả không xong.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 42 : Phát bệnh

Edit : Lưu Tinh

Tổng Trĩ Ninh cầm ly rượu vang lên, im lặng nhìn ra bên ngoài ban công. Cô biết, lúc này Lệ Cảnh Trình chắc chắn không được yên ổn, mà cô cũng biết có thể đã ép Lệ Cảnh Trình đến bước đường cùng.

Cô vẫn như cũ không kiêng nể gì mà điên cuồng quẹt thẻ của Lệ Cảnh Trình. Kỳ thực, cô không thiếu thứ gì, mà làm vậy cô cũng chẳng thấy khuây khỏa bao nhiêu. Hơn nữa Lệ Cảnh Trình vẫn đứng đưng chẳng đếm xỉa gì đến cô, Tổng Trĩ Ninh dần dần cũng mất hứng. Cô gửi đồ đến nhà họ, một màn trắng trợn như vậy mà Vinh Thiển cũng không đến tìm cô, chẳng phải đã phí công vô ích rồi sao.

Uy Lệ.

Đây là lần thứ hai Tổng Trĩ Ninh bước vào phòng làm việc của Lệ Cảnh Trình.

Anh biết cô đến đây, đã chuẩn bị sẵn tinh thần đợi cô.

Tổng Trĩ Ninh đi tới trước bàn, đặt cái thẻ lên bàn: "Trả lại cho anh."

"Vì sao?"

"Lúc đầu, em cho rằng điên cuồng mua sắm có thể làm cho lòng mình dễ chịu một chút. Em thừa nhận, em rất thích cảm giác khi ký tên của anh, thế nhưng, mua nhiều thứ như vậy, lại không mua được thứ mà mình muốn."

Tổng Trĩ Ninh ngẩng đầu lên nhìn Lệ Cảnh Trình: "Trừ việc mua được cho anh mấy chiếc áo sơ mi."

"Thật khó cho cô, còn cố ý bảo người mang đến nhà tôi."

Tổng Trĩ Ninh cảm thấy hình như chuyện đó chẳng ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của anh và Vinh Thiển.

"Em đã tiêu nhiều tiền của anh như vậy, cũng muốn mua chút gì đó cho anh. "

Khóe môi Lệ Cảnh Trình khẽ nhếch lên: "Nếu như tiền mua được hạnh phúc của cô, cũng là đáng giá."

Tống Trĩ Ninh lắc đầu: "Em không cảm thấy hạnh phúc, cho nên em mới trả thẻ lại cho anh."

"Vậy cánh tay kia của cô, chắc tôi vẫn chưa trả nợ xong?"

"Anh còn phải hỏi sao?"

Lệ Cảnh Trình gật đầu: "Trĩ Ninh, cô về trước đi, hôm nay tôi còn có cuộc họp."

Tống Trĩ Ninh khó mà tin được: "Anh không giận sao?"

"Là tôi nợ cô."

Cô nghe vậy thì cũng hơi thả lỏng tâm tư một chút.

Lệ Cảnh Trình vẫn luôn mỉm cười, tựa hồ tâm tình cũng không tệ. Tống Trĩ Ninh cảm thấy giống như cảm giác trước kia đã trở về.

"Vậy em về phòng trưng bày trước, hôm khác cùng anh bữa cơm được không?"

"Cũng được."

Trên mặt Tống Trĩ Ninh biểu lộ sự mừng rỡ: "Vậy em đi đây."

"Ừ."

Lệ Cảnh Trình nhìn bóng lưng Tống Trĩ Ninh đi ra, làn môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Về đến nhà, mấy ngày nay Vinh Thiển cũng đã hết giận, chỉ là trầm mặc, rất ít khi nói cười.

Lệ Cảnh Trình lên lầu, đẩy cửa phòng ra. Vinh Thiển giật mình, nắm chặt thứ đang cầm trong tay, chính là chiếc áo sơ mi kia.

Sau đêm đó, cô đã cất chiếc áo thật kỹ trong phòng phòng thay quần áo, cũng không cho Lệ Cảnh Trình lấy ra mặc. Những chiếc cúc áo thật khó khăn mới có thể nhặt lại hết. Lệ Cảnh Trình bước tới trước mặt Vinh Thiển, thấy cô đang khâu lại cúc áo.

Trong lòng anh dâng lên cảm xúc sung sướng khó tả, liền ngồi xổm xuống nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: "Việc này để người giúp việc làm là được rồi."

Vinh Thiển tiếp tục cẩn thận khâu từng li từng tí, sau khi xong việc, cô đặt chiếc áo sang một bên.

Lệ Cảnh Trình cầm lên xem: "Anh mặc thử."

Nói rồi anh liền cởi áo. Vinh Thiển đứng lên cất hộp kim chỉ đi, sợ Gạo Nếp không cẩn thận bị đâm trúng.

Trước giờ cô chưa từng làm việc này, nhưng thật ra cũng không khó, chỉ cần nhìn người khác làm qua một lần, cũng có thể bắt chước làm theo.

Sau khi thay xong, Lệ Cảnh Trình khoe khoang trước mặt cô: "Thế nào, coi có đẹp không?"

"Cái là do em chọn." Vinh Thiển nói.

"Bởi vậy mới nói bà xã anh có mắt thẩm mỹ tốt nhất."

Cô giúp anh cài chiếc cúc trên cùng, Lệ Cảnh Trình nhìn chăm chăm từng động tác của cô, hai tay anh mân mê gò má non mịn: "Đột nhiên hôm nay anh nghĩ nếu như ngày nào đó anh xảy ra chuyện gì, em làm sao bây giờ?"

Vinh Thiển vội ngẩng đầu: "Anh nói bậy gì đó?"

Lệ Cảnh Trình dang rộng vòng tay ôm cô vào lòng thật chặt: "Bệnh của anh không biết lúc nào sẽ tái phát. Nếu như ... lúc anh phát bệnh bị em nhìn thấy, em nhất định phải bình tĩnh không được hoảng sợ, phải chạy trốn thật xa, đảm bảo không bị anh tổn hại, có biết không? "

Vinh Thiển nghe vậy không khỏi hoảng lên, cô chống tay trước ngực Lệ Cảnh Trình: "Anh làm sao vậy? Cảm thấy không thoải mái ở đâu sao?"

"Không có, anh đang nói đến trường hợp xấu nhất có thể xảy ra."

"Nếu không hôm nào chúng ta đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe đi?"

Lệ Cảnh Trình vừa xắn tay áo, vừa mỉm cười: "Không cần, có kiểm tra cũng chẳng ra bệnh gì đâu."

Những lời này của Lệ Cảnh Trình khiến Vinh Thiển lo lắng không yên.

Sau khi trở về, Tống Trĩ Ninh cũng ngẫm nghĩ lại, thái độ của Lệ Cảnh Trình chuyển biến như vậy có lẽ là bởi vì Vinh Thiển đã cùng anh cãi vã. Dựa vào sự hiểu biết của Tống Trĩ Ninh về Lệ Cảnh Trình, anh tuyệt đối không phải người nhẫn nại, cũng không thích bị gò bó. Nếu Vinh Thiển cứ cãi mãi, anh nhất định không để yên cho cô làm loạn.

Mấy ngày sau vẫn không thấy Lệ Cảnh Trình gọi điện thoại cho cô.

Tống Trĩ Ninh đợi không nổi nữa, liền gọi cho anh.

Giọng điệu Lệ Cảnh Trình rất bình thản: "Alo."

"Cảnh Trình, đêm nay có rảnh không?"

"Có."

Tống Trĩ Ninh nâng khuỷu tay lên: "Cùng ăn tối đi?"

"Cũng được, cô chọn địa điểm đi."

"Ở khách sạn Hoàng Hải, thế nào?"

"Được."

Tống Trĩ Ninh không ngờ Lệ Cảnh Trình nhận lời nhanh như vậy: "Vậy em đặt bàn trước."

"Không cần, vừa lúc tôi cũng mời khách ở đó, sau khi xong việc tôi sẽ gọi cho cô."

"Vậy hẹn anh tối nay."

Sau khi ngắt điện thoại, ngón tay Lệ Cảnh Trình vờ về màn hình một lúc, sau đó anh nhú mào, như chợt nhớ ra điều gì, anh đẩy ghế ra đứng dậy, đi thẳng đến phòng đấu giá Vinh Thiển làm việc.

Trên đường đi, Lệ Cảnh Trình nhắn tin cho Tống Trĩ Ninh số phòng đã đặt trước.

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn bên ngoài một chút, sau đó tiếp tục chơi trò chơi trên điện thoại: "Sao đột nhiên lại muốn ra ngoài ăn cơm?"

"Anh cũng muốn hưởng thụ thời gian của hai người."

Lệ Cảnh Trình cũng có chút không yên lòng, ánh mắt như nhìn xa xăm.

Đến khách sạn Hoàng Hải, Lệ Cảnh Trình ôm Vinh Thiển cùng vào phòng đặt trước. Trong căn phòng rộng lớn ngoài bàn ăn còn có khu nghỉ ngơi, mấy hàng ghế sofa làm dãy ngăn cách, ngoài ra còn có khu giải trí hát karaoke và toilet riêng.

Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiển ngồi xuống, anh cởi cà vạt, bàn tay đột nhiên ghì chặt trên bả vai Vinh Thiển.

Vừa trượt ngón tay trên màn hình, Vinh Thiển vừa ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lệ Cảnh Trình: "Làm sao vậy?"

"Em ngồi đây, anh ra kia một lát."

"Được."

Lệ Cảnh Trình đi tới trước sofa, cảm thấy đầu có chút đau, anh xoa xoa hai bên huyệt thái dương.

Sau khi nhận được tin nhắn, Tống Trĩ Ninh lập tức lái xe đi. Nghĩ tới đây là một cơ hội hiếm có, cô hẳn là nên nói nói cho Vinh Thiển biết người đàn ông của cô đang lén lút gặp người cũ ở bên ngoài.

Nhưng Tống Trĩ Ninh vẫn không làm vậy, trước mắt nên suy tính kỹ trước đã, nếu không sơ suất một chút liền không thể cứu vãn. Trong lòng Lệ Cảnh Trình chỉ có áy náy với cô, cô không thể làm lớn chuyện lên được.

Cô thật vất vả mới tranh thủ được một cơ hội tốt như vậy.

Vinh Thiển lẩm nhẩm hát theo bài "Người đến người đi", cô rất thích ý nghĩa lời bài hát này. Cô chuyên chú xem MV, hát đến phân nửa lúc quay đầu lại, cô nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đang ôm đầu, có vẻ rất đau đớn. Cô liền buông micro chạy qua chỗ anh.

"Cảnh Trình, anh làm sao vậy?"

Lệ Cảnh Trình khoát khoát tay: "Hình như anh bị sốt thôi."

Vinh Thiển liền đặt tay sờ lên trán anh, quả nhiên rất nóng: "Chúng ta mau đến bệnh viện đi."

"Lúc xế chiều hôm nay anh đã cảm thấy hơi đau đầu một chút, không sao đâu, anh uống thuốc rồi."

"Thuốc không thể tùy tiện uống như vậy, hay là đi bệnh viện đi?"

Thân hình cao lớn của Lệ Cảnh Trình ngã vào trong ghế sofa: "Anh nghỉ ngơi một lát là được, không sao đâu."

Vinh Thiển làm sao không lo lắng?

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên. Lệ Cảnh Trình nhắm nghiền hai mắt, Vinh Thiển chạy vào toilet, thấy bên trong có sẵn khăn mặt, liền mang ra cho anh.

Tổng Trĩ Ninh bước vào, thấy cửa phòng rộng mở, trong lòng không kìm nổi sự vui vẻ.

"Cảnh Trình."

Vinh Thiển vừa từ trong toilet đi ra, liền ngăn người, Tổng Trĩ Ninh càng không nghĩ tới cô đang ở đây: "Cô?"

Phía sau, trên ghế sofa có tiếng động.

Vinh Thiển liếc nhìn người đàn ông đang ngồi trên đó, Lệ Cảnh Trình ngồi dậy, có vẻ rất mệt mỏi, mắt cũng không mở ra.

Tổng Trĩ Ninh khẽ kinh ngạc: "Anh làm vậy là có ý gì?"

"Trĩ Ninh, tôi gọi cô đến đây là muốn cho cô triệt để hết hy vọng."

"Hai người định diễn trò ân ái trước mặt tôi sao?"

Lệ Cảnh Trình cúi thấp đầu: "Tôi đã yêu Vinh Thiển, vì vậy tôi không muốn cô ôm bất kỳ ảo tưởng và hi vọng nào với tôi. Tôi chỉ có thể bồi thường cho cô, cũng có thể hết lòng giúp đỡ cô."

"Lệ Cảnh Trình!" Trước mặt Vinh Thiển bị anh cự tuyệt như vậy, Tổng Trĩ Ninh lòng như đao cắt: "Anh thật nhẫn tâm."

"Với bất kì ai tôi cũng nhẫn tâm, trừ vợ tôi."

Vinh Thiển đứng bên cạnh không nói tiếng nào, lúc này, người thông minh sẽ không đi cảm thêm nửa câu vào.

Lệ Cảnh Trình vào vệ cô, yêu thương cô, nhưng cô sẽ không thừa thế mà châm chọc hay khiêu khích Tổng Trĩ Ninh. Cho cô ta có một đường lui, mới có thể tránh được nhiều phiền toái về sau.

Tổng Trĩ Ninh nhìn chiếc bàn tròn bày biện thịnh soạn, bữa cơm đáng lẽ dành cho cô, nay lại bị người khác giẫm lên.

"Cho nên bày trò như vậy anh cũng không hề cảm thấy áy náy chút nào phải không?"

"Cô luôn dựa vào sự áy náy của tôi mà năm lần bảy lượt làm tổn thương người tôi yêu. Tôi nói cho cô biết, tôi chưa hối tội tính sổ với cô là đã tốt với cô lắm rồi!"

Tống Trĩ Ninh nuốt không trôi cục tức này: "Lệ Cảnh Trình, đây là người tôi từng yêu đó sao?"

Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Trình, này giờ anh vẫn chỉ cúi thấp đầu. Cô cảm thấy có cái gì không đúng, hai vai anh đang phát run: "Cảnh Trình?"

Khóe mắt Tống Trĩ Ninh chực trào nước mắt. Lệ Cảnh Trình khề kều lên, Vinh Thiển ngồi xuống bên cạnh anh: "Anh làm sao vậy, anh đừng làm em sợ."

Mười ngón tay anh đan xen vào tóc, gân xanh trên mu bàn tay nổi đầy lên. Bên dưới cổ tay, cách mạch máu cũng chuyển sang màu xanh đen bất thường. Giọng Lệ Cảnh Trình chuyển sang khan đục, như đang có chịu đựng gì đó: "Vinh Thiển, em đi mau!"

"Đi cái gì mà đi " Vinh Thiển tức giận: "Anh xem em là con nít ba tuổi sao? Bệnh mà không chịu đi bệnh viện, mau đứng lên cho em."

Cô chủ động kéo Lệ Cảnh Trình dậy, nhưng anh vẫn ngồi yên tại đó. Vinh Thiển không đủ sức, đành ngồi trở xuống.

Tống Trĩ Ninh hãy còn chìm đắm trong bi thương. Lệ Cảnh Trình lại nói tiếp: "Tống Trĩ Ninh, cô luôn miệng nói yêu tôi, thật sự yêu tôi sao?"

"Tình cảm của em đối với anh, anh còn hoài nghi sao?"

"Vậy tôi nên tin cô sao?"

Tống Trĩ Ninh nhìn về phía Vinh Thiển: "Em dám khẳng định, em yêu anh rất nhiều, hơn hẳn cô ta!"

Vinh Thiển nắm chặt tay, Tống Trĩ Ninh lại cất cao giọng: "Ít nhất, em không nhìn ra cô ta yêu anh chỗ nào."

Vinh Thiển đặt tay lên vai Lệ Cảnh Trình: "Hai người nói đủ chưa? Lệ Cảnh Trình, nếu anh không chịu đến bệnh viện, em đi đây!"

Anh vẫn không mở miệng, Tống Trĩ Ninh cười châm chọc: "Cô cứ đi, không ai ngăn cản cô."

Vinh Thiển liền cầm túi xách đứng lên, hướng cửa mà đi.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu, Tống Trĩ Ninh nhìn anh, sau đó ngẩn ra, cảm thấy lạnh buốt như rơi vào hầm băng. Ánh mắt này của anh giống hệt năm xưa lúc phát bệnh. Lệ Cảnh Trình mắt đầy tơ máu, khuôn mặt dữ tợn. Tống Trĩ Ninh bỗng nhiên lui về phía sau hai bước, giày cao gót nện loạng choạng xuống nền, khuỷu tay cô ta chạm trúng cái giá bên cạnh, bình hoa trên đó suýt nữa rơi xuống đất.

Vinh Thiển nhìn cô ta, sau đó lại nhìn Lệ Cảnh Trình.

Năm đó lúc anh phát bệnh, cô đã bị bịt mắt nên không rõ tình huống như thế nào. Cô càng không muốn tiếp tục ở lại nơi này xem bọn họ dây dưa.

Lệ Cảnh Trình thấy cô còn đứng tại chỗ: "Em mau đi đi!"

Nét mặt Vinh Thiển đầy hờn giận, tay đưa về phía cửa.

Tống Trĩ Ninh run rẩy, lắp bắp: "Cảnh... Cảnh Trình, có phải anh sắp phát bệnh không?"

Bàn tay Vinh Thiển khựng lại, ánh mắt cô không khỏi kinh ngạc. Lệ Cảnh Trình đi lên phía trước hai bước, nhưng cả người lão đạo không vững, hai tay anh chống lên bàn. Toàn thân Tống Trĩ Ninh run rẩy, sắc mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Vinh Thiển muốn tiến lên, Tống Trĩ Ninh liền hô to: "Đừng qua đó!"

Gương mặt Lệ Cảnh Trình trở nên dữ tợn, như sắp phát điên lên, tay anh chạm trúng một cái ly, liền cầm lấy ném đến trước mặt Vinh Thiển: "Đừng qua đây! Các người đi đi! Đi!"

Những mảnh vụn thủy tinh vụn vãi khắp nơi, Tống Trĩ Ninh che miệng lại, cảnh tượng này rất giống năm đó ...

Cô dựa vào tường không nhúc nhích, từ cánh tay như truyền đến cảm giác đau nhói. Hai mắt Lệ Cảnh Trình đỏ ngầu, gương mặt nhăn nhó trở nên dữ tợn rất đáng sợ.

Vinh Thiện dùng chân gạt những mảnh vỡ qua một bên. Cô muốn đi qua, Lệ Cảnh Trình đột nhiên xoay người, mười ngón tay bấu chặt vào cạnh bàn, anh dùng sức đến nỗi lộ cả khớp xương. Cả chiếc bàn lớn vì sức nặng của anh mà rung lắc cả lên. Tổng Trĩ Ninh đánh bạo muốn tiến lên, Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên ngẩng đầu.

Trong ánh mắt anh là sự hung ác bạo ngược, đến cả Vinh Thiện cũng bị dọa cho hoảng sợ. Tổng Trĩ Ninh vô thức lùi lại, dựa sát vào tường.

Lệ Cảnh Trình nhắc bổng chiếc bàn lên, những âm thanh đồ vật rơi vỡ vang lên loảng xoảng như muốn xé thủng màng nhĩ mọi người. Tổng Trĩ Ninh mơ hồ có thể dự đoán được chuyện gì xảy ra tiếp theo, hai người phụ nữ các cô cơ bản không thể ngăn cản một Lệ Cảnh Trình đang sắp phát điên.

Cô chạy nhanh đến cửa phòng, dùng sức kéo ra nhưng lại phát hiện cửa đã bị khóa.

Tổng Trĩ Ninh kinh hãi, bàn tay đập mạnh lên cánh cửa: "Thả tôi ra! Cứu mạng a!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 43 : Lệ Cảnh Trình, sau này có em yêu anh (đặc sắc)

Edit: Đế Mèn

Lỗ tai Vinh Thiển hoàn toàn không nghe thấy tiếng Tống Trĩ Ninh kêu cứu, cũng không cảm giác được. Bọn họ bị vây trong thế cực sắp chết, có muốn chạy cũng không chạy được.

Cô chỉ cảm thấy lúc này Lệ Cảnh Trình nhất định đang thấy vô cùng khó chịu.

Anh không phải diễn viên, không thể diễn được loại bệnh bị ác ma khống chế tinh thần này. Bàn tay Lệ Cảnh Trình đè lấy đầu mình. Vinh Thiển thậm chí còn bị xúc động khi nhìn thấy vẻ mặt, tay chân và cơ thể anh.

Tống Trĩ Ninh không kêu nữa, chỉ dán chặt vào tấm cửa.

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình hoảng hốt. Bỗng nhiên anh bước tới. Đế đôi giày da cứng chắc giẫm lên mảnh sứ vỡ vụn, phát ra tiếng kêu kệt. Anh như một ngọn núi lớn đang sụp xuống, ánh đèn chiếu xuống càng kéo dài bóng dáng anh, đôi chân nặng nề, lúc di chuyển như kéo theo một con ác ma trên người.

Tống Trĩ Ninh lắc đầu, cô nghĩ Vinh Thiển nhất định đã điên rồi. Cô ấy cũng đã từng thấy Lệ Cảnh Trình phát điên, sao lại còn đứng bất động ở đó?

Tống Trĩ Ninh tưởng bệnh của Lệ Cảnh Trình đã ổn rồi, ít nhất là sau hai lần ấy, anh sẽ không bị tái phát nữa.

Nhưng ai có thể ngờ...

Thấy rõ người đàn ông đã nhắm mục tiêu, Tống Trĩ Ninh vội đi vòng qua sau Vinh Thiển. Cô vượt qua cái bàn tròn bị anh xô ngã, rút điện thoại di động trong túi xách ra.

Vinh Thiển nghiêng đầu nhìn, cô biết rõ cô ấy định làm gì. Cô đi nhanh tới kéo Tống Trĩ Ninh: "Cô làm gì vậy?"

"Báo.. báo cảnh sát."

Vinh Thiển kinh sợ: "Cô điên rồi sao? Không được!"

"Cô mới bị điên! Cô muốn ở đây chờ chết sao?" Ánh mắt Tống Trĩ Ninh kiên định.

Vinh Thiển đè tay cô ấy lại: "Cô cho rằng anh ấy muốn lấy mạng chúng ta thật sao?"

"Vinh Thiển, chẳng lẽ hiện tại cô muốn tranh cãi với tôi việc ai yêu anh ấy hơn sao?" Tống Trĩ Ninh giãy khỏi vòng kiềm của Vinh Thiển, cô ấy vung tay lên: "Nếu anh ấy có thể khống chế được, tay tôi lại ra thế này ư? Anh ấy còn cưỡng bức cô. Lúc phát bệnh, anh ấy sẽ không nhận ra được người quen, bây giờ nếu không ra khỏi đây được, chúng ta có thể sẽ chết trong tay anh ấy thật đó!"

Tống Trĩ Ninh lấy di động, lại định bấm số.

Một tay Vinh Thiển nắm chặt màn hình di động: "Nếu như cô báo cảnh sát, Lệ Cảnh Trình sẽ 'xong' mất!"

"Sao 'xong' được? Anh ấy đâu giết ai."

"Chuyện này chắc chắn sẽ không giấu giếm được, cô làm như vậy là gián tiếp phá hủy anh ấy."

Tống Trĩ Ninh nghe vậy, cười lạnh: "Bây giờ cô lại nói với tôi, phải thế nào mới là tốt cho anh ấy, thế mới gọi là yêu anh ấy? Các người thật ích kỷ!"

Vinh Thiển giữ chặt điện thoại của Tống Trĩ Ninh không buông: "Tôi đã nói trước với cô rồi, có tác dụng không? Cô đã từng thấy bộ dáng anh ấy phát bệnh, đã biết tay mình bị anh ấy phá hủy, vậy sao cô còn muốn nhớ anh ấy mãi không quên? Nếu trong lòng cô còn yêu thì cô không thể báo cảnh sát!"

Vì Tống Trĩ Ninh dùng sức, nên một góc móng tay như muốn nứt ra.

Lệ Cảnh Trình đi tới sau lưng hai người. Vinh Thiển cảm giác mình bị đẩy tới, cô lão đảo đụng trúng tường. Di động của Tống Trĩ Ninh rơi xuống đất. Vinh Thiển ôm cánh tay, tim cô cũng bị xé đau.

Đúng là Lệ Cảnh Trình bị điên rồi. Thậm chí, khóe miệng anh nhìn nghiêng như thể anh đang rất khó khăn để chống cự; khóe miệng giật giật dữ tợn khiếng người ta thấy được ngay người này không bình thường.

Mồ hôi hột từ trên trán anh chảy xuống, ngoằn ngoèo làm người ta khiếp sợ. Tống Trĩ Ninh nhìn chăm chăm bộ dạng của Lệ Cảnh Trình, cô nuốt nước bọt, vừa rồi cô không nên do dự. Cô lùi lại: "Cảnh.. Cảnh Trình?"

Lệ Cảnh Trình hình như hoàn toàn không nhận ra cô. Ánh mắt anh nhìn chăm chăm, vẻ hung hãn trong mắt có thể ăn tươi nuốt sống người khác. Anh vươn tay rồi đột nhiên nắm chặt vai Tống Trĩ Ninh.

Xương quai xanh truyền tới cơn đau nhức khiến Tống Trĩ Ninh hoàn hồn giây giụa, cô xô mạnh Lệ Cảnh Trình ra. Cơ thể người đàn ông đã suy yếu, bàn chân giẫm phải cái đĩa nên bị trượt.

Vinh Thiển nhào tới ôm lấy hông anh: "Cảnh Trình, anh nhận ra em không? Anh đừng làm em sợ! Bình tĩnh một chút được không? Bây giờ chúng ta đi liền, chúng ta tới bệnh viện!"

Lệ Cảnh Trình đứng thẳng dậy, quay đầu sang nhìn Vinh Thiển.

Đáy mắt đang dao động kịch liệt tựa như thoáng lảng lại một chút, nhưng cũng chỉ là trong khoảnh khắc, khắc sau lại lập tức nổi sóng.

Anh hất tay Vinh Thiển ra rồi đột nhiên xoay người, đè mạnh vai Vinh Thiển. Cô bị anh lôi mấy bước tới trước sofa, ấn vào trong ghế.

"Cảnh Trình, anh đừng như vậy, em biết anh khó chịu..."

Lệ Cảnh Trình thở dốc, hỗn hển, mái tóc cắt ngắn càng để lộ ra vẻ sắc bén vô cùng, cả ánh mắt anh cũng khiến người ta hoảng loạn, thấy lạnh lẽo . Tống Trĩ Ninh bước lại chỗ lúc nãy, cẩn thận, rón ra rón rén nhặt di động lên.

Vinh Thiển định đứng dậy lại bị Lệ Cảnh Trình ấn mạnh xuống lại, khoe mắt cô liếc thấy động tác của Tống Trĩ Ninh .

"Đừng báo cảnh sát..."

Ngón tay Tống Trĩ Ninh run rẩy, chỉ sợ câu nói Vinh Thiển sẽ khiến Lệ Cảnh Trình lại chú ý tới cô.

Tâm trạng Vinh Thiển tràn đầy lo lắng hỗn loạn. Giọng cô cấp bách, run rẩy: "Hiện tại người gặp nguy hiểm là tôi, tôi không cần cô báo cảnh sát.

Tống Trĩ Ninh, trên tường có gắn điện thoại của nhà hàng, cô gọi nhân viên phục vụ tới! Đừng báo cảnh sát!"

Tống Trĩ Ninh được cô nhắc nhở, nơm nớp lo sợ lùi tới cạnh cửa sổ.

Vinh Thiển đang quay đầu sang một bên, hoàn toàn không chú ý tới người đàn ông trên đỉnh đầu.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình bất giác ôn hòa. Nhất định là Vinh Thiển đang lo lắng, lớp phấn trang điểm mịn màng trên khuôn mặt đã mờ hời cuốn trôi hết, nhưng anh lại cảm thấy Vinh Thiển lúc này cực kỳ đẹp đẽ. Cô không điên loạn kêu cứu, cũng không nóng lòng sợ hãi. Cô thậm chí còn suy nghĩ cho anh, muốn che giấu mặt khó coi nhất của anh cho anh.

Tống Trĩ Ninh tìm thấy số của nhà hàng, cô sốt ruột gọi điện.

Vinh Thiển quay đầu lại, ánh mắt lại đụng ánh mắt Lệ Cảnh Trình. Người đàn ông túm lấy cổ áo cô, hung hăng nhắc cô lên ghế sofa; sau đó anh đứng thẳng dậy, quay về phía Tống Trĩ Ninh mà bước nhanh tới.

Anh đi rất nhanh. Lệ Cảnh Trình giơ cánh tay lên, gạt phắt một cái ghế nằm ngang đường.

Chiếc ghế tựa ngã lăn xuống mặt đất, phát ra tiếng rảng rắc. Tống Trĩ Ninh sợ tái mặt, lúc trước cô cũng đã bị anh ném như vậy. Môi cô run rẩy không thôi.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lộ tia hung dữ. Vinh Thiển bật nhanh dậy, đi nhanh qua bên đó, hai cánh tay gầy yếu ôm chặt thắt lưng Lệ Cảnh Trình: "Cô còn đứng ngây ra đó làm gì?! Mau gọi điện thoại đi!"

Tống Trĩ Ninh vội nhấc tay xuống. Động tác này có vẻ đã khơi cơn giận dữ của Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển không phải đối thủ của anh, anh kéo theo cô đi lên phía trước.

Tống Trĩ Ninh trèo lên cửa sổ, người co rúm chặt: "Đừng để anh ấy qua đây, cô mau cản anh ấy đi!"

Cô ấy xua tay, hình như cô coi Lệ Cảnh Trình là một con quái vật.

Cô ấy thậm chí đã quên bản thân mình đã từng yêu người đàn ông này nhiều thế nào.

Nhưng Tống Trĩ Ninh không lo được nhiều như thế. Anh ấy không bình thường, đang không bình thường đó! Tình yêu và sự quan trọng của mạng sống xa nhau lắm!

Cô sợ hãi túm rèm cửa sổ che người mình, cái loại đau đớn cắt thịt cô không muốn thử lần thứ hai. Huống hồ lúc này Lệ Cảnh Trình hoàn toàn điên rồi, cho dù làm người khác bị đau như thế nào cũng không rõ, không có chút nào áy náy.

Hai tay Vinh Thiển dùng sức, cô sợ Lệ Cảnh Trình sẽ vùng ra mất. Cô ghì chặt cánh tay mình, vì dùng sức mà cánh tay cô chảy ra những vết máu do bị móng tay bấm vào.

Vinh Thiển kiễng chân, không ngừng nói chuyện bên tai Lệ Cảnh Trình, muốn kéo thần trí đã sụp đổ của anh trở lại: "Cảnh Trình, em là Vinh Thiển đây! Anh hay gọi em là Thiển Bảo, anh nhớ không? Có phải đầu anh đang đau lắm không? Còn chỗ nào không ổn không? Đừng sợ, anh đừng sợ! Gạo Nếp, ừ, con gái chúng ta, còn đang ở nhà chờ chúng ta đó. Nó nói muốn ăn kem. Anh đã nói sẽ mang về cho con một phần thật ngon, anh đừng quên..." Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không nghe vào, anh chỉ muốn lao tới.

Bấm điện thoại xong, Tống Trĩ Ninh sợ hãi hét lên: "Alo, mau cứu với! Phòng Vip 018 bị khóa trái rồi, mau cho người tới chỗ tôi đi!"

Vinh Thiển nghe vậy, trong lòng được thả lỏng. Chắc chắn nhà hàng sẽ nhanh cho người tới, cô sẽ không phải lo Lệ Cảnh Trình lại gây ra mầm mống tai vạ gì lớn nữa.

Khuôn mặt cô cười, kẻ sát lại bờ vai rộng của Lệ Cảnh Trình. Người đàn ông đẩy cô ra thật mạnh. Vinh Thiển bị hất trái hất phải nhưng vẫn khư khư ôm anh, không hề buông tay: "Cảnh Trình! Cảnh Trình!"

Thấy anh lại kích động, Vinh Thiển mở miệng cắn thật mạnh vào lưng anh; lúc nhả ra, cô đồng thời kiễng chân, môi cô ghé tới bên tai anh: "Chúng ta sẽ được về nhà ngay thôi, đừng sợ, thực sự đừng sợ!"

Lệ Cảnh Trình thấy Tống Trĩ Ninh trốn rúc ở đó, trên khuôn mặt đều là nước kẻ mắt lem luốc. Cô ấy không ngừng phất tay xua đuổi, anh có thể

hiếu nổi sợ hãi của cô ấy. Phát hiện ánh mắt Lệ Cảnh Trình đang nhìn vào mình, Tống Trĩ Ninh đưa hai tay che mặt: "Đừng tới đây, một tay của em đã bị hủy rồi..."

Vinh Thiển vẫn đang nhẹ giọng trấn tĩnh anh. Thật ra, từ lúc Lệ Cảnh Trình có trí nhớ tới giờ, đây là lần đầu tiên anh nghe có người bảo anh đừng sợ.

Vinh Thiển cảm giác anh đã đứng im. Bàn tay nhỏ bé luôn vỗ về trước ngực anh. Cô không biết rốt cuộc Lệ Cảnh Trình mắc bệnh gì, nhưng nhất định là nó làm anh khó chịu đến cực điểm, bằng không, một Lệ Cảnh Trình luôn luôn che giấu, nén nhịn sẽ không thể khống chế được mình như thế này.

Ngoài hành lang truyền tới tiếng động, rất nhanh liền có người mở cửa.

Tống Trĩ Ninh thấy tình trạng đó, liền nhảy từ trên song cửa xuống. Cô nắm chặt di động lao nhanh ra phía cửa.

Nhân viên phục vụ đi vào, mắt chữ o mồm chữ a nhìn chăm chăm cảnh trước mắt. Lực ở cánh tay Vinh Thiển hơi giãn ra. Cô đứng cạnh Lệ Cảnh Trình, khoác một cánh tay anh lên bả vai mình, đỡ lấy anh.

"Chuyện này..?"

"Ngại quá, chúng tôi sẽ bồi thường. Vừa nãy có chút ngoài ý muốn."

"Mọi người không sao đấy chứ?" Nhân viên phục vụ rất muốn tới xem:

"Anh Lệ, hình như anh không khỏe, có cần đưa tới bệnh viện không?"

"Anh ấy bị sốt, không có việc gì cả. Về nhà uống thuốc là được."

Vinh Thiển khó khăn đỡ Lệ Cảnh Trình lên sofa. Anh ngồi rất gần cô, lúc Vinh Thiển lấy ví tiền ra, Lệ Cảnh Trình thấy tay cô thực ra đang run rẩy.

Cô rút tấm chi phiếu ra, xoay người lại đưa cho nhân viên phục vụ: "Đây là tiền cơm và tiền bồi thường."

Nhân viên phục vụ không nhận: "Không sao đâu ạ! Chị đưa anh Lệ về nhà trước đi. Hàng tháng Ủy Lệ đều kết toán, đến lúc đó tính chung là được."

Vinh Thiển nghe vậy, cất tờ chi phiếu vào lại ví.

Tay cô nâng Lệ Cảnh Trình dậy. Người nhân viên định tiến lên giúp: "Tôi giúp chị đưa ra xe nhé?"

"Không cần không cần." Vinh Thiển rất lo Lệ Cảnh Trình không khống chế được, làm người ta bị thương. Cô nhắc cánh tay người đàn ông lên; Lệ Cảnh Trình, trái lại, không phá, ngoan ngoãn đứng dậy.

Vinh Thiển nhìn mớ bừa bãi trên mặt đất: "Đây là chuyện nho nhỏ ngoài ý muốn. Nếu Uy Lệ đã hợp tác lâu dài với phía các anh, tôi hi vọng chuyện này sẽ không truyền đi, để tránh có gì phiền toái không cần thiết."

"Chị yên tâm, chúng tôi hiểu."

Vinh Thiển một tay đỡ hông Lệ Cảnh Trình, tập tễnh đi tới.

Bàn tay người đàn ông không khỏi ôm chặt bả vai cô.

Trọng lực cả người anh giao phó trên người cô. Mỗi một bước đi, Vinh Thiển đều rất tốn sức, nhưng cô cảm thấy những điều này đều không là gì cả. Cô chỉ muốn anh được an tĩnh lại, nếu ồn ào quá cũng thật muốn điên, cũng phải về nhà rồi.

Cánh cửa được đóng lại.

Cô không muốn người khác nhìn thấy mặt này của chồng cô.

Lệ Cảnh Trình không khỏi cảm động. Vinh Thiển túm lấy áo khoác anh, hai người dìu đỡ nhau ra khỏi Hoàng Hải Quốc Tế.

Ở bãi đỗ xe, Tổng Trĩ Ninh đóng sập cửa xe. Cô rất sợ hãi, thậm chí cô phải bật hệ thống sưởi hơi. Cô ôm chặt cánh tay, cả người ngã vào trong ghế ngồi.

Cô đã cho rằng: nếu đối mặt lần nữa, có thể cô sẽ cố gắng giữ bình tĩnh, sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy nữa, nhưng nỗi sợ hãi đó là cảm giác từ trong đáy lòng lan tới, hơn nữa, tay cô bị thương là sự thật. Không phải à Tổng Trĩ Ninh không yêu Lệ Cảnh Trình, chỉ là lúc anh phát bệnh, cô thực sự rất sợ hãi. Tổng Trĩ Ninh run rẩy, ngẩng đầu, nhìn hai bóng dáng đang lao đảo đi ra cửa.

Lệ Cảnh Trình có vẻ đã bình tĩnh hơn rất nhiều, bằng không một Vinh Thiển gầy yếu sao có thể đỡ được anh?

Cô ấy cẩn thận mở cửa bên ghế phụ, sau đó cho Lệ Cảnh Trình ngồi vào, lại cẩn thận thắt chặt dây an toàn cho anh.

Vinh Thiển khởi động xe, chiếc xe từ từ rời Hoàng Hải Quốc Tế. Tống Trĩ Ninh dựa đầu vào cửa sổ xe, con mắt chăm chú nhìn với theo. Nước mắt nhịn không được chảy xuống, nóng hổi, lướt qua khuôn mặt cô.

Cô cảm thấy, cô và Lệ Cảnh Trình đã kết thúc thật rồi. Hành động hôm nay của cô, sau khi Lệ Cảnh Trình hồi tưởng lại, liệu anh có còn nhớ mãi nửa phần tốt kia của cô không?

Hai tay Tống Trĩ Ninh ôm mặt. Lần gặp nhau này, cô không nên chất chứa những cảm xúc không cam lòng ấy, cũng không nên để cho những mặt tốt đẹp nhất của mình lại bị tan biến trong mắt Lệ Cảnh Trình .

Vinh Thiển tập trung lái xe, ánh mắt nhìn hướng phương xa, lâu lâu lại nhìn người ngồi bên. Lệ Cảnh Trình khép hờ hai mắt, lúc này anh yên tĩnh như một đứa trẻ.

Cô lại bỗng nhiên đau lòng, cảm thấy rất khó chịu.

Về đến nhà, Vinh Thiển đỡ anh đi xuống. Người giúp việc thấy cảnh này liền nhao nhao chạy tới giúp.

Đi lên lầu, Vinh Thiển cho Lệ Cảnh Trình nằm xuống. Người đàn ông kéo tay cô: "Không đi bệnh viện, cũng không cần kêu bác sĩ."

Cô vỗ vỗ mu bàn tay anh , xoay người lại phân phó: "Chăm sóc cô chủ nhỏ cho tốt. Cứ nói cậu Lệ bị bệnh sẽ lây cho con bé, bảo con bé hãy tự chơi trong phòng."

"Vâng."

Một người trong số đó không yên lòng: "Bệnh như vậy, không phải nên đi bệnh viện sao?"

Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Trình, cô hơi do dự, sau đó lắc đầu: "Không cần, trong nhà có thuốc. Cơn sốt cũng nhanh, ra mồ hôi là được. Tôi sẽ chăm anh ấy."

"Tốt rồi."

Mấy người giúp việc sau khi rời khỏi phòng cũng đóng cửa phòng lại luôn.

Bàn tay Vinh Thiển để lên trán Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình?"

Người đàn ông từ từ mở mi mắt: "Sợ lắm phải không?"

"Không có."

Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay Vinh Thiển: "Đừng cho người khác biết."

"Yên tâm đi, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, tất cả mọi chuyện em sẽ lo thay anh."

Lệ Cảnh Trình muốn cười, anh thực sự không có thói quen dựa vào phụ nữ. Cô lo? Con người nhỏ bé này có thể lo được gì đây?

Tầm nhìn trước mặt mơ hồ, anh thấy Vinh Thiển đứng dậy. Bóng dáng cô bận rộn, hết tìm thuốc hạ sốt cho anh uống, sau lại vắt khăn ướt để lên trán anh. Lệ Cảnh Trình sốt mơ mơ màng màng. Anh rất hiếm khi bị bệnh, nhưng chỉ cần thấy không khỏe một chút thôi là bệnh tới như núi sập.

Anh muốn ngủ một giấc, nhưng cả người rất đau nhức. Lòng bàn tay bỗng nhiên lạnh lạnh, anh mở mắt ra, nhìn thấy Vinh Thiển đang cầm miếng bông chấm cồn, lau cho anh.

"Vinh Thiển."

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Lệ Cảnh Trình sắc mặt mơ hồ: "Sao em không đi?"

"Đi? Em đi đâu cơ?"

"Có phải anh lại phát bệnh không?"

Vinh Thiển để lọ cồn lên tủ đầu giường lại. Cô nghiêng người tới trước cho Lệ Cảnh Trình có thể thấy rõ mặt mình. Một tay Vinh Thiển đặt bên người anh, tay kia giơ lên, vuốt ve chân mày anh: "Phát bệnh gì chứ! Chỉ bị sốt thôi, mơ hồ thay đổi tính tình, người anh ấy, gen tốt thế này thì có bệnh gì chứ?"

Lệ Cảnh Trình không nhịn được cong đôi môi mỏng lên. Vinh Thiển trong mắt anh lúc này rất đáng yêu, cả Gạo Nếp cũng không bằng một phần vạn của cô lúc này.

Ngón tay anh bẹo hai má Vinh Thiển: "Em nói vậy thì anh an tâm."

"Vậy anh nghỉ cho khỏe đi." Vinh Thiển nhét hai tay anh vào chăn: "Đừng quậy, ra mồ hôi là khỏe thôi, chịu khó một chút."

Cô đứng dậy, cầm khăn mặt đi vào phòng tắm.

Khép cửa lại, Vinh Thiện mở vòi nước, giặt đi giặt lại khăn mặt. Chóp mũi không khỏi chua chát, cô hít một hơi, ngẩng đầu nhìn mình trong gương. Mắt cô đỏ, đục ngầu, nếu không vì phải cố gắng chịu đựng, cô đã rơi nước mắt ngay trước mặt Lê Cảnh Trình rồi.

Cô đã thấy dáng vẻ người bệnh rất nhiều, có thể thấy người bị bệnh nan y cũng không thống khổ như Lê Cảnh Trình.

Lúc đó anh hoàn toàn không khống chế được, hình như anh cũng không nhớ chuyện đã xảy ra. Vinh Thiện dùng khăn mặt lau khóe mắt, may mắn là anh không gây ra chuyện gì khác người.

Lê Cảnh Trình nhìn về phía phòng tắm. Cô quên bỏ rèm xuống, nhất cử nhất động của Vinh Thiện ở bên trong anh đều thấy rõ ràng.

Anh không nói cho Vinh Thiện biết, kỳ thực anh đã đóng kịch.

Những ký ức thống khổ hãy còn mới mẻ, khiến anh đã khắc sâu những biểu tình và động tác lúc ấy. Anh giấu được cả Vinh Thiện và Tống Trĩ Ninh, thiếu chút nữa cũng gạt được luôn chính mình.

Lê Cảnh Trình cũng có do dự.

Phải vạch trần vết sẹo khó coi nhất nhất của mình trước mặt người khác không hề là chuyện đơn giản, nhưng anh không muốn cho Tống Trĩ Ninh lại lấy anh ra làm vẻ thua thiệt, rồi làm thương tổn Vinh Thiện. Anh cũng muốn nhìn kỹ xem năm đó, sau khi Tống Trĩ Ninh bị anh đẩy ra, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Vinh Thiện trở lại phòng, ngồi yên ở mép giường. Lê Cảnh Trình trùm chăn, cơ thể nóng nực khó chịu, trên mặt trên người đều là mồ hôi: "Nóng quá!"

Vinh Thiện đè chăn xuống: "Ráng chịu một chút đi!"

Đầu cô dựa vào cần cổ Lê Cảnh Trình: "Thật ra, em cũng rất sợ. Em không biết như vậy có được không, không đi tìm bác sĩ thực sự có sao không?"

Bệnh của anh rốt cuộc là bệnh gì?"

Lê Cảnh Trình sốt tới mơ màng, cho tới giờ anh chưa bao giờ khó chịu thế này.

Vinh Thiện lấy nhiệt kế đo cho anh. Tới bốn mươi độ!

Một phòng, hai người.

Lệ Cảnh Trình mở mi mắt ra. Anh luôn thấy có bóng người đảo đảo qua trước mắt, tựa như chưa bao giờ ngừng.

Anh rất đau lòng, muốn cô đừng lo lắng, muốn nói cho cô mình không bị phát bệnh, chỉ là giả bộ.

Nhưng Vinh Thiện hết lau người cho anh, lại trở người giúp anh. Trong mắt anh, cô cứ bận rộn như vậy khiến Lệ Cảnh Trình đã cảm động lại đau lòng. Vào lúc khó chịu nhất, Lệ Cảnh Trình cảm giác đầu mình như nứt, hơi thở nóng hổi kinh người. Anh nghĩ tới hồi nhỏ, khi lần đầu tiên phát bệnh.

Năm ấy, anh còn rất nhỏ.

Chính là quãng thời gian vô ưu vô lự, chỉ có điều Thẩm Tĩnh Mạn luôn dặn anh phải tránh Cung Khanh cho xa. Bà nói bà ta lừa bọn họ vào kho lạnh, thiếu chút nữa làm bọn họ chết cứng.

Lúc anh phát bệnh, người giúp việc trong nhà cũng nhìn thấy.

Thẩm Tĩnh Mạn sốt ruột gọi Lệ Cảnh Vân về.

Khi đó Lệ Cảnh Trình còn là một cậu bé, nhưng một mình Thẩm Tĩnh Mạn gần như không ôm nổi anh. Cho tới bây giờ Lệ Cảnh Trình còn nhớ được những ánh mắt đó, có người nói anh trúng tà, có người nói anh có bệnh.

Lệ Cảnh Vân vội vội vàng vàng chạy về nhà. Lệ Cảnh Trình cắn Thẩm Tĩnh Mạn một phát, đánh đá lung tung trong phòng.

Cậu bé đập nát bình hoa, xô ngã giá sách, sức lực mạnh đến kinh người.

Thật ra vì cậu thấy khó chịu nên chỉ có thể phát tiết bằng cách đó. Thẩm Tĩnh Mạn che miệng khóc: "Cảnh Vân, chuyện gì xảy ra thế này? Có phải gọi bác sĩ không?"

Lệ Cảnh Vân gương mặt trắng bệch, đi tới ôm Lệ Cảnh Trình, Thẩm Tĩnh Mạn đứng bên phụ. Lệ Cảnh Vân rất vất vả ôm lấy cậu: "Cảnh Trình, rốt cuộc con làm sao vậy?"

Sắc mặt cậu dữ tợn, như phát cuồng. Khuôn mặt Lệ Cảnh Vân trầm xuống: "Chẳng lẽ là động kinh?"

"Không thể nào, con em rất khỏe mạnh, không bị bệnh đó được đâu!"

Lệ Cảnh Trình chân tay vung đá lung tung, miệng kêu la những âm thanh khó chịu. Cậu thấy khó chịu, nhưng cậu vẫn còn con nít, căn bản không thể diễn đạt rõ cảm giác của mình ra sao.

Lệ Cảnh Vân bịt miệng cậu lại: "Không được la!"

Chuyện này mà truyền đi, nhà họ Lệ sẽ mất hết mặt mũi.

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình đỏ ửng. Thẩm Tĩnh Mạn đứng bên cạnh sợ, khóc: "Cảnh Vân, anh mau buông tay ra đi! Như vậy Cảnh Trình sẽ khó chịu lắm."

Cậu bé mở miệng, cắn mạnh Lệ Cảnh Vân một cái.

Ông ta rít một hơi lạnh, đột nhiên ném Lệ Cảnh Trình xuống giường lớn. Cậu bé cựa quậy ngồi dậy, đầu lắc lư trái phải, hai tay rõ ràng muốn tấn công.

Lệ Cảnh Vân mắng: "Súc sinh!"

Thẩm Tĩnh Mạn đau lòng không chịu nổi, bà đi tới ôm con: "Cảnh Trình, con đừng dọa mẹ nữa, con tôi ..."

Lệ Cảnh Trình xòe bàn tay tới, mu bàn tay Thẩm Tĩnh Mạn liền bị cào ra mấy vết máu.

Lệ Cảnh Vân nhìn cảnh tượng không nhận ra cả người thân này, sau này lớn lên sẽ càng nguy. Ông ta thở hỗn hển, không hề nghĩ ngợi, miệng buột ra câu: "Bà xem bà đi! Sinh thứ quái vật gì vậy?!"

Thứ quái vật!

Còn nhỏ tuổi nhưng Lệ Cảnh Trình nhớ rất rõ ba chữ đó.

Đó là lời từ miệng cha ruột anh nói ra.

Hai mắt Lệ Cảnh Trình nhắm nghiền, hơi thở hỗn hển. Vinh Thiển lau trán cho anh. Chân mày anh bất an nhăn lại. Bỗng nhiên anh chụp lấy cổ tay Vinh Thiển: "Anh không phải quái vật."

Vinh Thiển nghe thấy rất rõ. Miệng của cô hơi há ra, để anh tùy ý siết tay mình.

"Anh đương nhiên không phải quái vật. Anh là Lệ Cảnh Trình."

Cổ họng anh nuốt nhẹ: "Không ai yêu anh cả. Anh chỉ bị bệnh, nhưng anh không phải quái vật."

Lời nói Lệ Cảnh Trình trở nên mơ hồ, nhưng Vinh Thiển vẫn nghe được, một chữ không sót. Tay cô gạt mớ tóc lộn xộn trên trán Lệ Cảnh Trình ra. Khuôn mặt này như một bức điêu khắc được tạc tỉ mỉ, người ngoài chỉ được thấy lớp màu bảo vệ, kiêu ngạo của anh, không thấy được mặt yếu đuối kia. Vinh Thiển nhìn anh một lúc thật sâu. Ngón tay cô lướt qua sống mũi kiên nghị của người đàn ông.

Người này là chồng cô, là ba của con gái cô, là người đàn ông đã đợi cô mấy năm.

Anh vẫn đang đợi trái tim cô. Vinh Thiển cảm thấy viền mắt đau nhức. Bọn họ từng có những cử chỉ thân mật nhất, từng có những khoảng cách gần gũi nhất, cô cũng luôn biết điều Lệ Cảnh Trình rất muốn là điều gì.

Cô đã an tâm, thanh nhàn hứng đón sự cam tâm tình nguyện của anh. Vinh Thiển nghiêng người tới, khắc đôi môi mỏng lên trán Lệ Cảnh Trình.

"Không ai yêu anh cũng không sao cả. Lệ Cảnh Trình, sau này có em yêu anh rồi."

Lệ Cảnh Trình đang ngủ, hai đường chân mày từ từ giãn ra. Vinh Thiển hôn trán anh thật lâu chưa rút lại.

Anh cảm thấy mình không nóng như vậy nữa, người cũng không khó chịu. Vinh Thiển sửa chăn lại cho anh, chờ cho người anh ra mồ hôi một chút lại giúp anh lau, thay đồ.

Lệ Cảnh Trình ngày thường vẫn chăm chỉ rèn luyện sức khỏe, cơ thể đương nhiên cũng khỏe. Khi tỉnh lại, anh thấy rõ cơn đau nhức trong người đã biến mất.

Anh nhìn bốn phía, vẫn không bắt gặp bóng dáng Vinh Thiển. Tay anh vô thức hướng sang bên cạnh tìm kiếm, bàn tay chạm vào một người.

Lệ Cảnh Trình quay đầu nhìn lại. Vinh Thiển mặc đồ ngủ đang nằm ở cạnh anh, anh vừa đụng phải, cô đã lập tức mở mắt ra.

"Khỏe hơn chút nào không?"

Lệ Cảnh Trình muốn động dậy người: "Khá hơn nhiều."

Vinh Thiển lập tức đỡ anh, tay sờ trán anh: "Không còn nóng, chỉ sợ sốt đi sốt lại thôi. Lát phải uống nhiều nước đấy."

Lệ Cảnh Trình nhắc một cánh tay lên, ôm chặt cô vào trong lòng. Vinh Thiển giẫy mấy cái: "Người anh toàn là mùi mồ hôi!"

"Em còn ghét à?"

"Ngày thường nhìn anh sinh long hoạt hổ* lắm mà, bị bệnh cả đời rồi sao còn lăn qua lăn lại như con nít vậy."

Vinh Thiển đuổi lưng, cô cũng có cảm giác mình gặt được thành tựu: "Tự nhiên không cần phải tới bệnh viện, được em chữa "ngựa chết thành ngựa sống" là được rồi."

"Em nói anh là ngựa chết?" Lệ Cảnh Trình đã hết sốt nhưng cả người vẫn yếu. Anh thuận thế dựa vào người Vinh Thiển.

Cô để anh dựa vào mình, rất hưởng thụ cảm xúc đầy tràn này. Vinh Thiển tựa đầu vào anh: "Đói không?"

"Anh muốn ăn em."

Vinh Thiển nhéo đùi anh: "Em không tin anh còn sức lực đó đâu."

Lệ Cảnh Trình thối hơi vào bên tai cô: "Muốn thử một chút không?"

Cô bị nhột nên phải ngửa cổ ra. Lệ Cảnh Trình kéo cô lại phía mình: "Thiển Bảo, lúc nhìn thấy bộ dáng của anh, em sợ không?"

"Cũng tạm."

"Cái gì mà cũng tạm?" Người đàn ông không khỏi cong môi: "Nói dối cũng không biết cách. Lúc đó không phải nói là em chẳng sợ chút nào sao?"

"Với anh còn cần nói dối sao?" Vinh Thiển nghiêng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt cô gần như trong suốt: "Lúc đó em rất sợ anh không khống chế được mình, nên em phải dùng sức, rồi nói chuyện với anh. Cảnh Trình, sau này anh đừng sợ! Bệnh của anh có thể khống chế. Anh xem, lần này không phải không có gì xảy ra sao?"

Lệ Cảnh Trình nghe xong, miệng nhuốm chút cay đắng.

Vinh Thiển không biết anh giả bệnh, đương nhiên cũng không biết cảm giác lúc phát bệnh thật đau đến nỗi không muốn sống nữa.

Lời nói của Lệ Cảnh Trình đến bên miệng, vốn muốn nói mình chỉ giả bộ, nhưng nhìn thấy hy vọng và vẻ vui mừng trong mắt Vinh Thiển, anh lại không nỡ nói ra.

Bàn tay anh vuốt ve từng tấc da trên bả vai Vinh Thiển. Tựa như vừa nhớ ra điều gì, mắt anh bỗng nhiên sáng lên: "Lúc bị sốt mơ mơ màng màng, hình như anh có nghe được một câu nói."

Vinh Thiển không hiểu: "Câu gì cơ? Em nói với anh nhiều lắm."

"Anh nghe có người nói, Lệ Cảnh Trình, sau này có em yêu anh."

%

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 44 : Trả lại người đàn ông cho cô

Edit: Dế Mèn

Mặt Vinh Thiến đỏ lên, ánh mắt có hơi trốn tránh.

"Lệ Cảnh Trình, nhất định là anh sốt nên hồ đồ rồi."

Cô trượt xuống giường: "Đói chết đi được! Em phải đi ăn gì đó."

Lệ Cảnh Trình kịp bắt lấy cổ tay cô, dùng sức kéo cô tới trước mình. Hai tay anh vòng hông cô, áp cằm vào gần cổ cô: "Chẳng lẽ anh thật sự nghe nhầm à? Xem ra, không khi nào anh được người ta đau, người ta yêu."

Cô nghĩ tới câu nói lúc anh mơ ngủ, tim bỗng nhiên lại đau xót.

Vinh Thiến vùng khỏi hai tay anh, ngồi đối diện với anh. Cô ôm mặt người đàn ông: "Anh không phải quái vật."

Lệ Cảnh Trình ngẩn ra, ánh mắt khóa chặt người phụ nữ trước mặt: "Câu này em nghe ở đâu?"

"Lệ Cảnh Trình, nếu ai dám nói anh quái vật, em sẽ bảo vệ anh."

Đôi mắt người đàn ông bật ra ý cười: "Em bảo vệ anh thế nào đây?"

Vinh Thiến suy nghĩ, cười khê: "Giúp anh đánh nhau được chứ?"

Người đàn ông nhìn thẳng vào cô không chớp. Ngón tay anh cầm lấy một lọn tóc của Vinh Thiến: "Vì sao không cho Tổng Trĩ Ninh báo cảnh sát? Tối hôm qua anh như vậy, lẽ ra hai người phải báo cảnh sát mới có thể bảo đảm an toàn ình."

"Một người sống, luôn muốn cố gắng tồn tại. Lệ Cảnh Trình, em không dám nói anh không sai, nhưng anh chỉ là bị bệnh. Có bệnh thì chúng ta có thể khắc phục, cũng có thể nhờ y học, tìm cảnh sát có ích lợi gì?"

Đầu ngón tay Vinh Thiến xẹt qua chân mày người đàn ông, cuối cùng dừng lại ở đó.

Cô như đang dồn sức lấy dũng khí.

Vinh Thiến thở sâu: "Lệ Cảnh Trình, sau này có em yêu anh. Em nghĩ, em nhất định có thể yêu anh thật nhiều."

Đây không phải là anh đang mơ, lại càng không phải ảo cảnh, mà là lời chân thật từ miệng Vinh Thiến nói ra. Ánh mắt cô hết sức chân thành kiên định. Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay cô: "Nói lại mấy lần anh nghe nào!"

"Anh không nghe rõ thì thôi."

"Từng câu từng chữ anh đều nghe rõ, nhưng anh vẫn muốn nghe nữa."

"Lệ Cảnh Trình, thực ra có được một người phụ nữ muốn yêu anh cũng đâu khó."

Lời này tất nhiên Lệ Cảnh Trình hiểu rõ: "Nhưng muốn em yêu anh lại bao nhiêu khó khăn? Ngàn ngàn vạn vạn yêu đương cũng không bằng tim em dao động. Thiến Bảo, anh chỉ muốn em."

Anh giữ cầm Vinh Thiến, kéo cô lại gần mình rồi hôn. Sự chờ đợi của anh không bị héo rũ, anh đã đợi được nghe những lời này của Vinh Thiến .

Cho dù cô chỉ nói Sau này có em yêu anh.

Cho dù cô chưa nói: Lệ Cảnh Trình em yêu anh.

Cho dù cô không có nói rõ ra: Lệ Cảnh Trình em yêu anh.

Nhưng đối với Lệ Cảnh Trình mà nói, đó lời ngôn từ đẹp dễ nhất anh từng được nghe trên đời. Lúc này anh phấn khởi vô cùng; trong người, cảm giác hết sức lực đã sớm tiêu biến. Vinh Thiến bị hấn hôn tới choáng đầu hoa mắt, cô đẩy mạnh ngực anh ra: "Anh đang bị bệnh, coi chừng lây đó."

"Trên người anh không giống như có bệnh sao? Em đâu sợ bị lây."

"Á, anh —— "

Lệ Cảnh Trình thuận thế ôm thắt lưng Vinh Thiến, áp cô xuống giường lớn.

"Anh khỏe lại rồi, bây giờ "sinh long hoạt hổ" lại rồi, có thể đè chết hai con trâu đấy."

Vinh Thiến nhìn chăm chú gương mặt này. Cô bị xúc động, mà cũng chỉ có người đã đi tới bước này mới có thể hiểu rõ. "Hàng ngày, chúng ta đều có chuyện phiền lòng, công việc không thuận lợi, hoặc chuyện tình cảm không tốt. Lúc Gạo Nếp bị bệnh, em thường tự nhủ, những thứ ấy chẳng là gì cả, người nhà khỏe mạnh mới quan trọng nhất; nhưng không quá hai ngày, những cảm xúc hơi tiêu cực lại ảnh hưởng tới mình. Cảnh Trình, bây giờ

em thực sự cảm thấy: vô bệnh vô nạn thì tất cả chướng ngại khác cũng sẽ đi qua cả."

Ngón tay anh mơn trớn khuôn mặt cô, rơi xuống trên động mạch cổ của Vinh Thiển. Đầu ngón tay anh cảm giác được nhịp đập. Lệ Cảnh Trình mỉm cười, nói: "Đúng vậy, sống bình an mới là điều tốt nhất."

Nhớ tới căn bệnh của Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển vẫn có chút lo nghĩ: "Tối qua sao Tống Trĩ Ninh lại xuất hiện ở phòng đó? Còn nữa, lúc đó là ai khóa cửa?"

Ánh mắt người đàn ông rất tự nhiên: "Anh cũng không biết, có lẽ vừa lúc cô ấy tới đó, nhìn thấy chúng ta."

"Không đúng." Vinh Thiển rõ nhớ rõ hoàn cảnh khi đó: "Anh nói là anh gọi Tống Trĩ Ninh tới."

Lệ Cảnh Trình cứ theo lời Vinh Thiển mà nói: "Anh vốn định nói chuyện rõ ràng với cô ấy nhưng lại sợ em không muốn vào cùng, cho nên không nói trước cho em biết. Cô ấy trả thẻ lại cho anh, nhưng lại luôn muốn sự bồi thường khác. Anh muốn cho cô ấy hết hy vọng, đâu ngờ lại không khống chế được..."

Vinh Thiển khẽ cắn môi dưới: "Em thực sự không nghĩ ra ai đã khóa trái cửa."

Ánh mắt cô hướng về phía Lệ Cảnh Trình, con người đảo trộn tròn: "Anh, em nghĩ... sao có thể đúng lúc như vậy? Nhưng mà..."

Trên mặt Vinh Thiển toát ra vẻ do dự. Cô liền nhéo gò má Lệ Cảnh Trình, sau đó lôi lôi kéo kéo: "Sao em nhìn anh đâu thấy anh giống đang diễn? Hơn nữa, diễn rất giỏi. Ai lại đi giả bị bệnh chứ?"

Lệ Cảnh Trình không khỏi chột dạ: "Nhưng mà anh không biết diễn đâu."

"Ừ!" Cô rất đồng ý. Bộ dáng anh lúc đó, sợ rằng Ảnh Đế* cũng không diễn đạt được như thế."

(*Từ tôn vinh các nam diễn viên đạt được nhiều giải thưởng điện ảnh lớn)

Ngón tay Lệ Cảnh Trình vẽ vòng tròn trên thắt lưng trơn mịn của cô. Vinh Thiển sợ nhột, người cong về phía anh. Người đàn ông mang theo giọng nói

ma mị: "Cho anh!"

Thần sắc trên mặt cô cứng đờ. Bầu không khí đang ấm áp tốt đẹp, Vinh Thiển lại không có được cảm xúc. Lệ Cảnh Trình không đợi đến khi cô trả lời đã đè người xuống. Anh hôn cẩn thận tỉ mỉ, không muốn đụng chạm đến vết thương của cô.

Cô mẫn cảm thế này. Mỗi khi đến giây cuối cùng, bình thường cả người cô luôn luôn căng cứng như một cây cung. Hơi thở Vinh Thiển càng lúc càng nóng rực, giống như khi Lệ Cảnh Trình phát sốt. Bên trong căn phòng to như thế chỉ có tiếng cời bỏ quần áo cùng âm thanh một trầm một bổng tương hợp .

Vinh Thiển kéo chân bên cạnh qua, che đi nửa khuôn mặt mình. Lệ Cảnh Trình theo xương quai xanh nhô lên của cô mà hôn. Một cơ thể đẹp đẽ nhất đang bung nở trước mắt. Cô căng thẳng nắm chặt ga giường.

Nước da Vinh Thiển trắng nõn như tuyết, nhưng cô không thể quên được việc thân thể này đã dơ thật rồi. Cô không muốn nhìn thấy bất cứ cảm xúc đau tiếc hay đau đớn nào từ trong mắt Lệ Cảnh Trình toát ra. Đầu ngón tay anh xoa hình xăm trên bụng cô, sau đó anh hôn.

Anh há miệng, và cắn.

Vinh Thiển cong người lên, cô mắc cỡ muốn né tránh. Cổ họng Vinh Thiển nuốt nhẹ; cô vươn tay ra, vừa lúc đụng được đầu của người đàn ông.

Tình ý trong lồng ngực cô động mạnh, không thôi cuộn cuộn; máu trong người như sôi trào.

Lúc Lệ Cảnh Trình đi vào cơ thể cô, anh hoàn toàn không cho Vinh Thiển chuẩn bị. Loại cảm xúc này, trong nháy mắt, làm cả trái tim Vinh Thiển ngập tràn. Anh không do dự, cũng không lặp đi lặp lại nhiều lần cho cô thời gian thích ứng. Chỉ cần cô có thể cho anh, anh sẽ không hề che giấu mà cho cô thấy sự kích tình và phấn khích, muốn cô trước sau như một của anh.

Anh cùng cô triền miên trầm luân. Nét mặt Lệ Cảnh Trình chìm đắm trong sự trầm luân. Vinh Thiển nhìn đắm đắm đôi mắt mê li của người đàn ông. Trái tim treo lơ lửng của cô cũng đang từ từ hạ xuống, bởi vì cô không còn

phải dè dặt từng li từng tí nữa, cũng không phải quan tâm tới cảm thụ của Lệ Cảnh Trình. Hành động của anh đã nói cho cô biết, mặc dù trong lòng anh có quan tâm tới chuyện đó, nhưng quyết tâm muốn cô không thay đổi, quyết tâm muốn cùng cô sống cuộc sống này thật tốt lại càng không đổi khác.

Lần đầu tiên Vinh Thiển có loại cảm giác cất được gánh nặng.

Cô đã bị quá nhiều thứ đè nén. Mỗi lần thân thiết, cô cũng rất sợ Lệ Cảnh Trình cuối cùng sẽ bỏ cuộc, thế nên, cô thà tự mình đẩy anh ra trước. Thực ra cô đã phải chịu đựng rất nhiều, hơn bất cứ người nào khác. Không chỉ thân và tâm bị tàn phá, cô còn phải bận tâm tới người đàn ông cạnh mình. Cô thận trọng như vậy chỉ vì sợ người đàn ông còn để tâm, sẽ làm tổn thương cả hai người.

Tình đã tới nơi sâu, Lệ Cảnh Trình cúi người ôm chặt lấy Vinh Thiển, dùng sức đặt cô vào trong ngực mình.

Vinh Thiển có cảm giác khắc sâu thỏa mãn. Hai tay níu chặt cổ Lệ Cảnh Trình, cô hôn nhẹ lên mái tóc anh.

Lệ Cảnh Trình rất hưởng thụ cảm xúc đó, dường như tất cả mọi vật được dâng tới trước mặt anh cũng không bằng nụ hôn mở lòng ra này của Vinh Thiển.

Khoảnh khắc anh phóng thích, cả cơ thể và trái tim đều bị người phụ nữ này vét sạch.

Lệ Cảnh Trình không nở buông xuống, cũng không nở rời ra. Lần này Vinh Thiển không ghét bỏ sức nặng của người anh, trong lòng cô vẫn còn vấn vương căn bệnh của anh: "Cảnh Trình, bệnh của anh trước khi phát tác có dấu hiệu gì không?"

Anh lắc đầu, lúc này không thích hợp để thảo luận đề tài này.

"Vậy, cơ thể sẽ cảm thấy thế nào? Có đau không?"

Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển bằng ánh mắt ân cần. Khóe miệng anh hơi cúi xuống: "Vừa rồi anh không đeo bao."

"Hả?"

Vinh Thiện nghĩ nghĩ, đột nhiên phản ứng: "Cái gì?"

"Thiên Bảo, sinh cho anh đứa nữa nhé? Một mình Gạo Nếp buồn lắm."

"Anh xuống ngay cho em!"

Hai tay Vinh Thiện đè ngực anh mà đẩy, sức lực này quả thực kinh người, tức thì xô Lệ Cảnh Trình ngã ra giường.

Chuyện anh phát bệnh, Vinh Thiện cũng không nhắc tới nữa.

Cả mấy ngày Tống Trĩ Ninh không đi tới phòng triển lãm. Hôm nay, nhân viên ở phòng triển lãm gọi điện thoại cho cô, nói là có việc cần cô tới xử lý. Tống Trĩ Ninh lái xe tới.

Phòng triển lãm mở trong trung tâm thành phố, xung quanh là những con phố nhỏ, yên tĩnh với những quán cà phê phong cách trang nhã, lịch sự khác thường. Khi ánh mắt cô lơ đãng lướt ra phía ngoài, cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đang dừng ở ven đường .

Đó là xe của Lệ Cảnh Trình.

Tống Trĩ Ninh cho xe chạy chậm lại, chạy được chục mét, cô lại cho xe quay lại.

Mặc dù hơi do dự, nhưng Tống Trĩ Ninh vẫn xuống xe.

Vào trong quán cà phê, quả nhiên cô thấy Lệ Cảnh Trình đang ngồi một mình ở đây. Tống Trĩ Ninh đi tới. người đàn ông ngẩng đầu nhìn thấy cô, cũng không biểu lộ quá nhiều ngạc nhiên, dường như biết cô sẽ đến.

"Ngồi đi."

Tống Trĩ Ninh gọi tách cà phê, nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Sao anh lại ở đây?"

"Tôi đã tới đây mấy ngày rồi, muốn coi thử lúc nào thì cô tới gặp tôi."

Sắc mặt cô phức tạp nhìn Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông cũng không nói gì, từ tốn uống cà phê. Hai tay Tống Trĩ Ninh đặt trên đầu gối, trầm mặc chốc lát rồi vẫn người mở miệng trước:

"Anh.. khá hơn chút nào không?"

"Ý cô là sao?"

Tống Trĩ Ninh tựa như lấy hết dũng khí mới nói được ba chữ: "Bệnh của anh."

"Cô thấy tôi có khỏe không?"

"Cảnh Trình, xin lỗi!"

Lệ Cảnh Trình nắm quai tách, cái tách trắng nõn càng nổi bật lấp lánh ở đầu ngón tay anh. "Không cần nói xin lỗi với tôi, thực ra phản ứng của cô rất bình thường."

"Khi anh phát bệnh, có nhận ra em không?"

"Tôi nhớ mỗi một cảnh tượng lúc đó, cả từng câu nói của hai người. Tôi chỉ không khống chế được bản thân mình thôi."

Tống Trĩ Ninh cứng đờ, lưng gầy như mềm nhũn, cơ thể bị rút hết sức lực. Nhân viên phục vụ đem cà phê tới, cô cũng quên cả nói cảm ơn. Hai tay ôm tách cà phê, ánh mắt Tống Trĩ Ninh rơi vào dòng sóng nước màu nâu kia.

"Cảnh Trình, em biết, lần này nhất định em đã làm anh thất vọng rồi."

"Tôi không thất vọng về cô." Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn: "Tôi cảm thấy trong tình huống lúc ấy, gặp bất kỳ ai họ có lẽ cũng sẽ hành động như cô. Cho nên, tôi cũng không ôm hy vọng quá lớn với cô."

Tống Trĩ Ninh thấy hòng mình có vị chất. Cô cong môi, nhưng không thể nở được một nụ cười thật sự: "Cái này gồm bất cứ ai, nhưng không bao gồm Vinh Thiển đúng không? Cô ấy rất dũng cảm."

"Cô ấy là vợ tôi, cô ấy rất hiểu thế nào để bảo vệ tôi."

Tống Trĩ Ninh càng có cảm giác mình bị châm biếm xuống rất thấp, rất thấp; nhưng cô không có cách nào che giấu.

Lúc đó tất cả nỗi sợ hãi của cô đều xuất phát từ nội tâm. Cô muốn giải thích, lại không biết bắt đầu làm từ đâu. Lệ Cảnh Trình đêm đó đã thấy rõ rõ ràng rành; cô còn nói phải gọi cảnh sát, còn phất tay xua đuổi anh.

Tống Trĩ Ninh chống một tay lên trán. Tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi.

"Sau này, em có không cam tâm nữa cũng vô ích, bởi vì chính em còn không có lòng tin mình có thể tới đứng cạnh anh. Nhìn anh như thế, trong

lòng em tràn ngập những tổn thương với đau đớn của năm đó. Em đã thực sự rất sợ. Cảnh Trình! Em chỉ xin anh đừng dùng ánh mắt xa lạ nhìn em! Em thực sự không muốn nhắm vào anh đâu! Em chỉ là, em chỉ là trong lòng không vượt qua được..."

"Tôi biết rất rõ." Lệ Cảnh Trình tiếp lời cô: "Một thời tôi và cô, hôm nay đặt dấu chấm hết đi. Sau này, cô hãy sống cuộc sống vui vẻ của chính mình đi."

Tống Trĩ Ninh nghe vậy, vành mắt đỏ ửng nhưng cô không nói thêm bất kỳ câu dây dưa nào.

Có một số chuyện, kết quả đều là do mình làm ra.

Cô khẽ hít sâu: "Sau khi em bị thương ở tay, gia đình bảo em xuất ngoại, em đã không nói cho anh biết. Thật ra, lúc đó là do em sợ anh đến tìm em, em nhất thời không có cách nào chấp nhận được. Em cũng sợ bệnh của anh sẽ thường xuyên tái phát. Em muốn ra nước ngoài xong sẽ suy nghĩ kỹ giữa chúng ta còn có thể tiếp tục không. Mỗi lần em quyết định dẹp mọi chuyện sang một bên, định trở về cạnh anh, tay em lại nhắc em cơn ác mộng đêm đó. Em đã nghĩ nhiều năm như vậy, anh chắc đã đi được xa rồi, không còn là của em nữa."

Ngón tay Lệ Cảnh Trình gõ miệng tách: "Chuyện trước kia đều đã qua rồi, cô sợ tôi cũng là bình thường."

"Nhưng em yêu anh!"

"Cô yêu tôi? Cô cũng nói với Vinh Thiển về điều đó. Thật ra trong chuyện tình cảm giữa tôi và Vinh Thiển, tôi luôn luôn là người theo đuổi. Trước kia tôi cũng đã nói, cô ấy chưa bao giờ thừa nhận yêu tôi, nhưng chính người phụ nữ chưa bao giờ nói câu yêu giống cô, lại là người ôm chặt lấy tôi trong thời khắc nguy cấp nhất. Tống Trĩ Ninh, lúc đó, cô đã ở đâu?"

Giọng Lệ Cảnh Trình nhàn nhạt, không có chút nào phẫn nộ hay tức giận.

Lúc anh thổ lộ những lời này, anh trái lại rất tự hào vì mình có được người phụ nữ như vậy.

Tống Trĩ Ninh không cần hồi tưởng, hình ảnh đêm đó đến nay cô vẫn có thể nhớ rõ. Khi đó, cô đứng trên bệ cửa sổ, trốn phía sau rèm cửa. Cô thở dài một hơi, cố gắng lấy dũng khí đặt dấu chấm hết cho đoạn tình cảm này.

Sau này cô không bao giờ cần dây dưa nữa, không bao giờ cần làm chuyện mình không thích nữa; chút không cam lòng còn sót lại, cũng đã bị chính mình dập tắt.

Tống Trĩ Ninh không khỏi thầm hỏi: lúc trước, nếu như cô không bước đi, mà cứ liều lĩnh ôm Lệ Cảnh Trình thì bọn họ sẽ có kết quả ra sao?

Có lẽ trong cuộc đời Lệ Cảnh Trình sẽ không có một Vinh Thiển chen vào.

Tống Trĩ Ninh uống một hơi cạn sạch tách cà phê. Đang muốn khóc.

Cô đứng dậy: "Em phải tới phòng triển lãm."

Lệ Cảnh Trình gật đầu, nhìn Tống Trĩ Ninh cầm túi lên đi ra ngoài.

Anh cảm thấy trên vai rất nhẹ nhõm. Anh ưu nhã hớp ngụm cà phê, ánh mắt hơi híp lại. Nghĩ đến Vinh Thiển, nghĩ đến người vợ của mình, anh lại không nhịn được, nở nụ cười.

Phòng đấu giá.

Cô thư ký gõ vang cửa phòng làm việc, Vinh Thiển ời vào. Ngẩng đầu, cô thấy trong tay cô thư ký ôm một bó hoa to.

"Đâu ra đấy?"

"Đương nhiên là có người đưa tới cho chị rồi."

Cô thư ký để hoa lên bàn làm việc: "Rất nhiều người đều nhìn thấy. Chị Vinh à, chị thật hạnh phúc!"

Vinh Thiển rút tấm thiệp ra, mặt trên viết ngắn gọn mấy chữ: Bà xã, anh yêu em.

Gần đây da mặt Lệ Cảnh Trình càng ngày càng dày, luôn luôn làm chuyện buồn nôn như cơm bữa này!

Cô nâng niu tấm thiệp. Cô thư ký cười nhẹ, rời khỏi phòng.

Khóe miệng Vinh Thiển không nhịn được hơi cong lên.

Một ngày thật đẹp!

Cô thích bình lặng nên cũng không để lộ cảm xúc thật đang dâng lên trong lòng.

Người đi tìm Lệ Cảnh Tâm vẫn chưa có động tĩnh gì.

Lệ Cảnh Trình biết, ông già đã nhúng tay vào thì sự tình sẽ trở nên nghiêm trọng.

Nhưng khả năng lớn nhất vẫn là Lệ Cảnh Vân đã tìm được Lệ Cảnh Tâm, sắp xếp cho hắn một nơi anh không có cách nào vượt qua được .

Lại hơn một tháng nữa trôi qua.

Tiết trời tiến vào mùa nóng nhất.

Lệ Cảnh Trình ở trong biệt thự, nơi đã hoàn toàn là đất trời tự do của một nhà bọn họ. Mọi người đều rất hưởng thụ thời khắc này.

Nhưng nếu là chút yên tĩnh với những cơn sóng mạnh bên ngoài, thời gian tự khắc sẽ không kéo dài được lâu.

Cảm giác an tường này đã bị một cú điện thoại phá vỡ.

Lúc Vinh Thiển nghe máy, bên trong truyền đến giọng của Thẩm Tĩnh Mạn.

"Mẹ ạ!"

"Thiển Thiển à..." Thẩm Tĩnh Mạn mở miệng hỏi: "Cảnh Trình có ở đây không?"

"Dạ, anh ấy ở trong thư phòng."

"Con cho người gọi nó nghe điện thoại!"

"Vâng." Vinh Thiển ra hiệu bảo người giúp việc ở cạnh đó tới: "Đi lên lầu hai, nói bà chủ gọi điện tới."

"Dạ."

Thẩm Tĩnh Mạn thấy Vinh Thiển nhận điện thoại, vừa lúc có bà mấy lời muốn dặn dò cô: "Thiển Thiển, thằng hai về rồi."

"Cái... cái gì ạ?" Đầu lưỡi Vinh Thiển thắt lại, chẳng nói được đủ câu.

Thẩm Tinh Mạn vội vàng nói tiếp: "Ba con cho gọi các con buổi tối về nhà ăn cơm, con nhất định phải khuyên Cảnh Trình đấy! Đừng có lỗ măng như lần trước, có chuyện gì từ từ mà nói, biết không?"

Vinh Thiển cả người đông lạnh. Móng tay bấm cả vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn kéo tri giác về lại được chút ít, lúc này cô mới gật đầu đồng ý: "Dạ!"

Có tiếng "cạch" truyền tới lỗ tai, giọng Lệ Cảnh Trình từ điện thoại khác truyền tới: "Mẹ, có chuyện gì sao?"

Thẩm Tinh Mạn đem chuyện Lệ Cảnh Tầm đã về nói với anh. "Ba con nói, bảo buổi tối ba người nhà các con phải quay về, không ai được vắng mặt. Cũng lâu rồi mẹ không gặp cháu."

"Nó còn dám về à?"

"Cảnh Trình, mẹ chỉ sợ con hồ đồ. Con nhất định đừng kích động đó, nếu không Cùng Khanh Cùng Dụ lại châm ngòi thổi gió."

Lệ Cảnh Trình trầm mặc một lát: "Con biết rồi."

Cúp điện thoại xong, Vinh Thiển ngồi trầm mặc ở sô pha. Lúc Lệ Cảnh Trình xuống, anh ngồi xuống cạnh cô, nắm tay Vinh Thiển: "Đêm nay anh phải về nhà."

"Anh và mẹ nói chuyện em đều nghe hết. Ba bảo chúng ta về hết."

"Em và Gạo Nếp ở nhà."

Vinh Thiển đặt bàn tay lên tay Lệ Cảnh Trình: "Đừng lo cho em, em đã chuẩn bị tâm lý trước rồi. Nếu hẳn đã về, sau này chúng ta còn rất nhiều cơ hội. Cảnh Trình, chúng ta phải đối mặt với chuyện này."

Khuôn mặt anh tuấn của Lệ Cảnh Trình căng ra, trong mắt lóe ra tia âm u lạnh lẽo, như hận không thể xé Lệ Cảnh Tầm ra.

Anh đương nhiên không nỡ để Vinh Thiển đi. Phải nhìn kẻ cường bức mình mà làm như không có việc gì cần bao nhiêu dũng khí đây?

Còn đau hơn so với việc khoét một nhát dao vào người mình.

"Anh không muốn em thấy nó."

Cố họng Vinh Thiến hơi cuộn nhẹ, làm cô đau vô cùng: "Ba bảo chúng ta tối nay qua, chắc chắn là có chuyện muốn nói. Cảnh Trình, em không sợ, em phải đi."

Cô sợ Lệ Cảnh Trình không khống chế được mình, lại gây ra chuyện không hay. Vinh Thiến cũng không quan tâm anh có đồng ý hay không, đứng dậy đi thu xếp.

Lúc Lệ Cảnh Trình chuẩn bị ra cửa, Vinh Thiến ôm Gạo Nếp xuống, theo anh lên xe.

Suốt quãng đường tới nhà họ Lệ, vòng tay Vinh Thiến ôm con gái không khỏi siết chặt. Có người đứng ở cổng. Vinh Thiến nhìn kỹ, lại là Thịnh Thư Lan.

Lệ Cảnh Trình dừng xe xong, bế lấy con gái từ tay Vinh Thiến. Thịnh Thư Lan sau khi nhìn về phía phòng khách, thấy không ai chú ý tới bên này, cô ta bước nhanh chạy tới trước: "Cảnh Trình! Thiến Thiến!"

Lệ Cảnh Trình vẫn bộ dạng hồ hững, Vinh Thiến gật đầu với cô ta.

Thịnh Thư Lan tựa như không phát giác ra bầu không khí quái lạ này:

"Cảnh Trình, cậu hai đã về rồi, anh đừng kích động, sẽ không tốt cho anh."

Lệ Cảnh Trình hừ lạnh: "Không phải cô là vợ sắp cưới của nó sao? Chạy tới nói mấy câu này, không sợ nó nói cô ăn cây táo, rào cây sung?"

"Em chỉ ra chào..."

Người đàn ông lập tức kéo Vinh Thiến bước nhanh vào.

Củng Khanh, Củng Dụ đang vây quanh Lệ Cảnh Tầm nói chuyện. Trên bàn trà trong phòng khách bày đầy các hộp lễ mừng. Nhìn thấy mấy người đi vào, Củng Dụ cất cao giọng nói: "Ai da, Cảnh Trình và Thiến Thiến tới à! Mau vào đây đi, Cảnh Tầm cũng mang đồ về cho cô cậu này."

Ánh mắt Vinh Thiến không khỏi đụng ánh mắt Lệ Cảnh Tầm. Khóe mắt người đàn ông hơi nhếch lên, thâm ý trong đó e là chỉ có Vinh Thiến mới hiểu. Cô đột nhiên cảm thấy nhấc chân cũng thật khó khăn. Cô không dám tiến lên, như bị người ta cởi hết quần áo ném tới trước mặt kẻ khác.

Ánh mắt Lệ Cảnh Tâm như rắn độc khiến cả người Vinh Thiển không thoải mái, khó chịu đến cực điểm, cổ họng như bị kìm kẹp, không thở được.

Cùng Dụ đứng dậy, vẻ mặt đặc ý: "Cảnh Trình à, lần trước con quậy như vậy thật ra là hiểu lầm rồi. Cảnh Tâm được ba các con giao nhiệm vụ xuất ngoại, có điều phải giữ bí mật, không nói được với ai cả. Con xem xem, nhiều đặc sản thế này, đều là mua tặng vợ chồng con đấy! Chuyện kia sau này đừng ai nhắc lại nữa!"

Lệ Cảnh Trình nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên sofa. Hai tay Vinh Thiển ôm lấy cánh tay anh, rất sợ anh kích động.

Lệ Cảnh Trình cũng nắm lấy một tay cô. Thẩm Tĩnh Mạn thì xanh mặt, ngồi ở sofa: "Chuyện gì mà phải ra ngoài hai tháng? Sao trước đó tôi không nghe thấy ông ấy nói gì hết?"

"Chị cả, có một số việc bị người ngoài biết thì không tốt mà!"

"Cô..."

Thịnh Thư Lan theo sau, Lệ Cảnh Tâm vẫy tay với cô ta. Cô ta chậm chạp ngồi xuống cạnh hân ta.

Lệ Cảnh Tâm cầm cái hộp lên đưa cho Thịnh Thư Lan: "Cho em."

"Cảm.. cảm ơn."

"Cảnh Trình! Vinh Thiển!" Thẩm Tĩnh Mạn gọi hai người: "Qua bên này ngồi."

Gạo Nếp đi tới trước, Lệ Cảnh Trình kéo tay Vinh Thiển.

Trái tim Cung Khanh, Cung Dụ lúc này mới được yên, lôi kéo Lệ Cảnh Tâm, không ngừng nói chuyện.

Người đàn ông nhìn qua phía bên kia: "Chị dâu, tôi cũng có quà cho hai người."

Vinh Thiển cắn chặt răng, mắt bắn ra tia hận, hận không thể lăng trì Lệ Cảnh Tâm.

Lệ Cảnh Trình cười lạnh: "Quà của cậu chúng tôi không có phúc nhận."

"Đừng như vậy chứ! Cảnh Tâm cũng là có lòng tốt."

Lệ Cảnh Tâm đẩy một cái hộp tới trước mặt Vinh Thiện. Hắn ta đứng dậy, mở nắp hộp ra. Vinh Thiện nhìn thấy bên trong là một cái USB.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 45 : Chị dâu, chị mang thai rồi sao?

Edit: Lưu Tinh

Quá sợ hãi, Vinh Thiển nắm chặt lòng bàn tay. Lệ Cảnh Tầm vô duyên vô cố đưa cái USB ra đây, có thể đoán được nội dung bên trong hẳn là...

Vinh Thiển không dám nghĩ thêm nữa. Thịnh Thư Lan giương mắt nhìn về phía Vinh Thiển: "Thiến Thiển, cô làm sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy."

Sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, có một số việc khi đã xảy ra, dù không cố nhớ cũng sẽ không cách nào quên hẳn, chứ đừng nói là luôn có người cố tình gợi nhắc như vậy. Hai tay Vinh Thiển gắt gao nắm chặt làn váy trên đầu gối.

Đáy mắt Lệ Cảnh Trình âm u lạnh lẽo, một tay anh đưa qua cầm lấy tay Vinh Thiển, tay kia cầm lấy cái USB: "Trong này có gì?"

"Cũng không có gì đặc biệt." Lệ Cảnh Tầm cười cười.

Anh nắm chặt USB, Lệ Cảnh Vân từ trên lầu đi xuống, ông mặc một bộ quần áo màu xám thoải mái: "Tập trung hết ở đó làm gì vậy?"

Củng Khanh và Củng Dụ kéo Lệ Cảnh Tầm đứng dậy, sắc mặt Thẩm Tĩnh Mạn trầm xuống.

Mọi người ngồi vây quanh ở trước bàn ăn.

Củng Dụ là vui vẻ nhất, kéo con trai ngồi bên cạnh nói chuyện không ngừng. Lệ Thanh Vân gấp thức ăn trước, sau đó lạnh lùng nghiêm nghị liếc nhìn Lệ Cảnh Trình. Lúc này anh cũng bắt đầu hạ giọng xuống.

"Có chuyện này trước đây tôi không nói mọi người, thời gian Cảnh Tầm đi vắng là vì công ty có một dự án hợp tác làm ăn, là tôi yêu cầu nó giữ kín bí mật. Chuyện này dừng ở đây."

Củng Dụ mở miệng đây đặc ý: "Đúng rồi, Cảnh Tầm làm sao có thể ra ngoài gây sự đến bị thương thiếu chút nữa mất mạng chứ? Ngày thường nó luôn an phận, tuân thủ quy định nghiêm ngặt, làm việc luôn có chừng mực."

Thật ra trên dưới trong nhà đều biết Lệ Cảnh Vân đang che chở cho Lệ Cảnh Tâm.

Thẩm Tinh Mạn nhìn về phía Vinh Thiển, ý bảo cô đừng làm cho Lệ Cảnh Trình xúc động.

Vinh Thiển rũ tầm mắt xuống.

Nhà họ Lệ là một gia tộc lớn và tiếng tăm, không chấp nhận tai tiếng truyền ra bên ngoài, mọi thứ đều phải minh bạch, sạch sẽ. Nếu Lệ Cảnh Vân không đi bước này, chỉ e sẽ ảnh hưởng đến công việc làm ăn.

Cô cảm thấy mọi thứ trước mắt dần trở nên mờ lung, nhạt nhòa. Vinh Thiển không muốn ăn nữa, Lệ Cảnh Vân gọi bọn họ trở về chính là vì muốn nói chuyện này.

Vinh Thiển nghĩ đến cái USB kia, cô tưởng tượng đến nội dung bên trong. Khả năng lớn nhất chính là một màn cô bị làm nhục. Cô thất thần một lúc, không đọng đến một hạt cơm. Lệ Cảnh Trình thấy cô như vậy, không đành lòng chút nào. Anh ghét sát bên cô, dịu dàng an ủi: "Không có chuyện gì đâu, bên trong USB không thể có thứ đó."

Vinh Thiển càng nắm chặt tay anh hơn, cô đương nhiên không tin. Lệ Cảnh Trình vuốt ve những ngón tay của cô: "Nó sẽ không ngu ngốc đến mức trả lại những hình ảnh đó chúng ta để làm chứng cứ chứng minh nó là chủ mưu đứng sau chuyện đó. Lúc này nó càng phải tìm cách che giấu thật kỹ, không để anh lần được dấu vết."

Vinh Thiển nghe vậy thì hơi bình tĩnh lại một chút.

Ăn xong cơm chiều, Lệ Cảnh Vân ôm Gạo Nếp vào phòng khách cùng bé con chơi đùa. Thẩm Tinh Mạn bảo Vinh Thiển theo bà lên lầu.

Lệ Cảnh Tâm cũng kéo Thịnh Thư Lan trở về phòng, hai tháng không gặp, đương nhiên có rất nhiều lời muốn nói cùng cô ta.

Cửa phòng vừa đóng lại, Lệ Cảnh Tâm liền ôm lấy Thịnh Thư Lan đẩy lên giường. Cô khẩn trương muốn đẩy hẳn ra: "Đừng như vậy, buông tôi ra."

Lệ Cảnh Tâm áp chặt cô xuống giường, bàn tay không thể chờ đợi thêm nữa, bắt đầu lần mò vào trong quần áo cô.

"Thư Lan, anh nhớ em đến muốn phát điên. Ở bên ngoài lâu như vậy, mỗi đêm anh đều muốn em, muốn thân thể mềm mại của em."

"Đừng, bị người khác thấy không hay đâu."

"Ở đây là phòng của anh, không ai nhìn thấy."

Thịnh Thư Lan chống hai tay trước ngực Lê Cảnh Tâm: "Vết thương của anh không sao chứ?"

"Không sao, anh phước lớn mạng lớn, vết thương nhỏ có là gì." Lê Cảnh Tâm nói xong, liền muốn cởi mấy cúc áo sơ mi ra: "Không tin, anh cho em xem thử."

"Đừng, tôi tin, tôi tin."

Lê Cảnh Tâm ôm chặt Thịnh Thư Lan, không cho cô giãy dụa, ngón tay vỗ về từng đường nét trên gương mặt cô: "Anh đặc biệt tiếc nuối không thể làm cho xong, không thể trút giận thay em."

Thịnh Thư Lan nghe xong, ánh mắt có chút dao động: "Cậu hai, như vậy là được rồi. Sau lần đó tôi nghĩ nếu chuyện kia thực sự do Vinh Thiện làm, chúng ta cũng không nên đối với cô ấy như vậy. Cậu vì tôi mà muốn trút giận, nhưng nếu như quả thật Tôi sợ tôi sẽ áy náy cả đời."

"Có cái mà áy náy ? Người khác cho anh một thước, anh sẽ phải cho bọn họ một trượng!"

"Nhưng dù sao cũng liên quan đến danh tiết của một người phụ nữ."

Lê Cảnh Tâm đã quá hưng phấn nhớ người đang nằm dưới thân. Hắn hưng hăng hôn lên môi Thịnh Thư Lan, đến lúc nó sưng đỏ mới buông ra: "Thư Lan, em không thể quá thiện lương như vậy, biết không?"

Cốc cốc.

Một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, Lê Cảnh Tâm không kiên nhẫn cất giọng hỏi: "Ai?"

Đối phương không trả lời, chỉ kiên trì gõ cửa lần nữa.

Lê Cảnh Tâm nhíu mày nghĩ xem là ai, hắn đứng lên, cũng không thèm sửa sang lại quần áo, đi mở cửa.

"Ô, là anh cả."

Thịnh Thư Lan nghe thế vội vàng từ trên giường ngồi dậy, luống cuống tay chân cài lại hai cúc áo đã bị Lệ Cảnh Tâm cởi ra.

Cô ta vội đứng lên: "Cảnh, Cảnh Trình."

Anh đóng cửa lại, cũng không nhìn cô ta lấy một cái, chỉ đi thẳng tới gần Lệ Cảnh Tâm.

"Làm sao vậy, anh cả?"

"Cởi ra."

Lệ Cảnh Tâm không khỏi bật cười: "Cởi? Muốn tôi cởi quần áo hay cởi quần thôi?"

Lệ Cảnh Trình vươn tay kéo vạt áo của hắn. Sắc mặt Lệ Cảnh Tâm liền trầm xuống, đè lại cổ tay anh: "Tôi gọi anh một tiếng anh cả, thế nhưng Lệ Cảnh Trình, anh cũng đừng làm quá."

Anh đưa chân đá mạnh vào đầu gối Lệ Cảnh Tâm, hắn không kịp phòng bị nên lao đảo ngã ra chiếc giường lớn ở phía sau.

Lệ Cảnh Trình nhân thế lấy đầu gối đè lên người Lệ Cảnh Tâm không cho hắn ngồi dậy. Anh kéo áo hắn lên, vết đâm rất nhỏ và mặc dù đã khâu lại, nhưng chỉ mới hai tháng, nhìn kỹ vẫn có thể thấy vết sẹo.

Lệ Cảnh Trình cắn chặt răng, sắc mặt dữ tợn, Lệ Cảnh Tâm không sợ chết, còn cười nói: "Làm sao vậy, tôi ra ngoài xui xẻo bị thương, anh đây cũng muốn quan tâm sao?"

Thịnh Thư Lan thấy vậy rất sợ mọi chuyện bị vỡ lở ra, cô bước lên phía trước kéo tay Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình, có gì từ từ nói."

Lệ Cảnh Trình gạt tay, Thịnh Thư Lan bị đẩy sang một bên.

Lệ Cảnh Tâm nằm trên giường thấy thế, sắc mặt hắn liền thay đổi, hắn muốn ngồi dậy. Không ngờ Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay đâm mạnh xuống vết thương trên bụng hắn. Lệ Cảnh Tâm đau đến nửa người trên bật dậy, vết thương còn chưa khỏi hẳn, lần này thì gay rồi. Lệ Cảnh Tâm che bụng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Anh làm gì vậy? Cứ làm như tôi là người làm nhục vợ anh không bằng."

Một tay Lệ Cảnh Trình túm lấy cổ áo hắn, ra sức siết chặt.

Thịnh Thư Lan sợ hãi, xông tới ôm lấy hông của anh: "Cảnh Trình, mau buông tay!"

Lệ Cảnh Tâm càng cười lớn hơn, có vẻ như đang phát điên rồi!

Dưới tình thế cấp bách, Thịnh Thư Lan bật thốt lên: "Cảnh Trình, nếu anh không buông tay, em đành phải gọi Vinh Thiển qua đây, em cho cô ấy thấy cảnh anh em các người tương tàn."

Cơ thịnh nộ trong mắt Lệ Cảnh Trình dần tản đi một chút.

Đêm nay Vinh Thiển sẽ lại trở về thời gian miễn cảm yếu đuối nhất, chỉ cần xảy ra chút chuyện cũng có thể khiến cô suy sụp thêm. Lệ Cảnh Trình từng nói không quan tâm, từng nói có thể quên, nhưng anh muốn lấy mạng hăn ngay tại đây, chẳng khác nào trước mặt hăn cho Vinh Thiển một cái tát sao? Nếu không vì lý do đó, anh sẽ bóp chết Lệ Cảnh Tâm không thương tiếc.

Thịnh Thư Lan nhân cơ hội đó kéo cánh tay anh ra.

"Cảnh Trình, có gì từ từ nói, được không? Ba mẹ còn ở bên ngoài."

Cô dùng sức kéo Lệ Cảnh Trình lùi lại.

Lệ Cảnh Tâm vượt vượt cổ của mình, hăn cũng không phải hiền lành gì, ánh mắt hăn lên tia nhìn tà ác: "Anh cả, anh hung dữ như vậy, không định cho tôi một lý do sao? "

Lệ Cảnh Trình tức giận giơ tay chỉ thẳng vào mặt hăn, Thịnh Thư Lan thấy vậy vội vàng đẩy anh ra ngoài: "Vừa nãy em nghe nói Gạo Nếp đòi về nhà. Con bé không tìm thấy anh sẽ khóc toáng lên đấy. Cảnh Trình, có gì hôm khác rồi hãy nói."

Anh đi tới cửa, quay đầu lại nhìn Lệ Cảnh Tâm: "Tao sẽ không lấy mạng của mày. Tao muốn dồn mày vào chỗ sống không bằng chết!"

Lệ Cảnh Tâm ngồi ở mép giường, thái độ lại rất thản nhiên không có chút gì sợ hãi.

Lệ Cảnh Trình kéo cửa đi ra ngoài.

Từ giờ phút này, anh phải giả vờ như không có gì xảy ra. Vinh Thiển sẽ không nháo nhào làm loạn, nhưng nhất định sẽ quan sát mọi biểu hiện của anh. Mặc dù biết ẩn nhẫn rất vất vả, nhưng tình cảm của bọn họ vừa mới

đang từ từ vững chắc, Lệ Cảnh Trình không thể liều lĩnh để mất Vinh Thiễn lần nữa.

Sau khi anh đi khỏi, Thịnh Thư Lan đóng cửa lại. Cô xoay người, dựa lưng vào ván cửa, toàn thân bị mồ hôi thấm ướt.

Hít một hơi thật sâu, sau đó Thịnh Thư Lan ngẩng đầu nhìn Lệ Cảnh Tâm. Hẳn vẫn ngồi yên ở mép giường, Thịnh Thư Lan đi tới: "Cậu không sao chứ?"

"Em xem thái độ của anh ta kìa! Anh còn chưa đụng tới Vinh Thiễn, anh ta lại hận đến không thể giết anh."

"Chắc hẳn là tức giận cách anh làm."

Lệ Cảnh Tâm lắc lắc đầu: "Không đúng, nhất định là có chỗ nào không đúng."

Thịnh Thư Lan có chút khẩn trương: "Có cái gì không đúng đâu, Vinh Thiễn đã đâm người bắt cô ấy một nhát. Cảnh Trình nhìn thấy vết sẹo của anh, dù anh chưa thực sự làm nhục cô ấy, nhưng anh ấy biết rõ anh là thủ phạm, đương nhiên là giận sôi lên."

Thấy hẳn đang trầm tư, Thịnh Thư Lan liền đổi đề tài: "Có khi nào anh ấy nói chuyện này với ba?"

"Anh còn phải sợ sao? Chỉ dựa vào vết thương, có thể nói lên điều gì? Huống hồ lúc đó trên mặt đất cũng không phải máu của anh, dù cho tìm cảnh sát đến cũng không thể định tội anh."

Thịnh Thư Lan bất an ngẩng đầu, nhìn về phía đồng hồ trên tường: "Không còn sớm nữa, tôi về phòng trước."

"Chờ một chút", Lệ Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn cô ta: "Đêm đó, anh đi cùng với em. Anh bảo em đợi ở một gian phòng khác đừng bước ra. Thư Lan, cuối cùng người đưa anh ra khỏi phòng có phải em hay không?"

Thịnh Thư Lan khó khăn nuốt nước bọt: "Lúc đó tôi cũng không biết anh định làm gì Vinh Thiễn. Anh nói muốn cho tôi bất ngờ, về sau tôi đợi mãi không thấy anh mới sang phòng bên đó tìm thử. Không ngờ lại thấy anh ngồi dưới đất, toàn thân là máu, tôi liền kéo anh rời khỏi."

"Vậy em không thấy Vinh Thiến sao?" Con người Lệ Cảnh Tâm lộ ra khôn khéo lợi hại.

"Thấy, có thấy."

"Cô ta đã tỉnh sao?"

Thịnh Thư Lan cắn chặt môi dưới: "Cô ấy còn hôn mê, tôi không dám lên tiếng vì sợ bị cô ấy nghe thấy sẽ làm liên lụy anh. Tôi nghĩ tốt nhất là mang anh rời khỏi trước, nếu không bị người ngoài phát hiện biết giải thích thế nào? Chính tôi đã cõng anh ra khỏi phòng ..."

"Sợ bị phát hiện cái gì?" Lệ Cảnh Tâm bắt được sơ hở trong lời nói của cô ta: "Vinh Thiến đã bị hôn mê, trong phòng xuất hiện một người hay hai người thì có gì khác nhau chứ?"

Thịnh Thư Lan không phải là đối thủ của hắc, phía sau lưng bắt đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Tôi không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ phải mau mang anh đi."

Lệ Cảnh Tâm một tay chống đỡ bụng, nhịn đau đứng lên, hắc vẫy vẫy tay với Thịnh Thư Lan: "Thư Lan, em qua đây."

Cô hơi chần chừ, Lệ Cảnh Tâm liền kéo tay cô. Sắc mặt Thịnh Thư khẩn trương: "Có cần gọi bác sĩ hay không? Miếng vết thương của anh không có gì thật sao?"

"Em nói có phải anh cả thật sự nghĩ tôi đã làm nhục Vinh Thiến?"

"Cũng có thể là vậy."

Cánh tay Lệ Cảnh Tâm vòng qua vai Thịnh Thư Lan, đem toàn bộ sức nặng cơ thể đè trên người cô: "Đỡ anh qua bên kia."

"Tôi... tôi muốn trở về phòng, trong người thấy không khỏe lắm."

"Sợ cái gì? Chúng ta cũng sẽ phải kết hôn, có ai không biết chúng ta có quan hệ?"

Thịnh Thư Lan đỡ hắc ngồi lại mép giường: "Tốt nhất anh đừng nên đi lung tung."

Lệ Cảnh Tâm khẽ rên một tiếng: "Một quyền này của anh cả chắc làm vết thương của anh nứt nứt ra rồi."

"Vậy làm sao bây giờ, gọi bác sĩ sao?"

Lệ Cảnh Tâm nắm chặt cổ tay Thịnh Thư Lan: "Em ở đây chăm sóc tôi là được."

Anh lấy điện thoại ra gọi: "Mau gửi thứ đó đến đây cho tôi."

Mí mắt Thịnh Thư Lan giật mạnh, nhìn chăm chăm Lệ Cảnh Tâm. Đợi anh ngắt điện thoại, lúc này mới làm bộ như không có gì lơ đãng hỏi: "Anh bảo người ta gửi cái gì vậy?"

"Đoạn băng ghi hình đêm đó."

"Hả?" Thịnh Thư Lan kinh hãi, "Anh..."

Lệ Cảnh Tâm mỉm cười: "Em nên biết, anh làm việc luôn rất cẩn thận."

Một lát sau, di động của Lệ Cảnh Tâm vang lên, ngón tay hần lướt trên màn hình điện thoại.

Thịnh Thư Lan chăm chú nhìn di động trong tay hần.

Sau khi lấy lại tinh thần, Lệ Cảnh Tâm chuyên chú nhìn tập tin video đang được gửi qua. Thịnh Thư Lan như ngồi trên đống lửa. Đoạn đầu của video cũng không có gì khác thường, cho đến khi Lệ Cảnh Tâm nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của một người bước vào phòng.

Hần nhìn thấy Thịnh Thư Lan bước về phía trước, đi tới bên giường, đem chăn đắp lên mặt Vinh Thiển. Sau đó, cầm dụng cụ trên giường lên...

Sắc mặt Lệ Cảnh Tâm nghiêm nghị, hần là vạn lần không ngờ còn có chuyện này, chẳng trách anh cả muốn tìm hần liều mạng.

Sau đó, hần tránh đi nơi khác để dưỡng thương, video đêm đó cũng chưa xem qua. Hần cho rằng cùng lắm là Lệ Cảnh Tâm phát hoảng vì Vinh Thiển bị bắt cóc thôi, nhưng...

Cổ họng Thịnh Thư Lan trở nên khô khốc vô cùng, cô ta luống cuống đứng dậy, lại bị Lệ Cảnh Tâm ôm trở lại: "Em chạy cái gì?"

Trên mặt anh đậm ý cười, rồi bỗng nhiên liền thoải mái cười to lên: "Thư Lan, không phải em đã làm rất tốt sao? Hần là nên ình tràng vỗ tay mới phải."

Thịnh Thư Lan muốn đẩy tay Lệ Cảnh Tâm ra, nhưng không can nổi sức của hăn, sắp phát khóc lên .

Lệ Cảnh Tâm cũng không cho cô ta cơ hội trốn tránh, hăn kéo Thịnh Thư Lan kéo gần chính mình: "Thư Lan, em rất có tố chất nha! Nhìn xem, căn bản là mọi người không ai hoài nghi em."

"Không, tôi cũng không muốn như vậy."

"Nhưng em đã làm như vậy."

Thịnh Thư Lan lắc đầu: "Tôi cũng không biết vì sao lại làm vậy, lúc đó tôi bị ma xui quỷ khiến, ô ô ô."

"Thư Lan..." Lệ Cảnh Tâm ôm lấy gương mặt cô ta: "Từ xưa tới nay em đã kiềm chế quá lâu, cần phải phát tiết, rất bình thường thôi mà! Không cần tự trách mình, em đã đẩy Vinh Thiển xuống thẳng địa ngục, đã trả thù cô ta được rồi."

"Nhưng tôi cảm thấy rất hối hận." Thịnh Thư Lan che mặt, nước mắt theo kẽ tay tràn ra: "Mấy ngày nay, tôi càng nghĩ càng cảm thấy không nên làm như vậy, tôi đêm đó cũng không biết tại sao, ô ô."

Lệ Cảnh Tâm dựa vào đầu giường, ánh mắt khóa chặt trước mặt cô.

Nếu không phải xảy ra chuyện vừa rồi, hăn sẽ vô duyên vô cớ trở thành kẻ chết thay!

Thịnh Thư Lan cũng chưa từng nói chuyện này với hăn. Hăn có chút không nhìn thấu được long dạ người phụ nữ này. Muốn nói cô ta nhát như chuột thì sự việc kia cô ta lại làm thẳng tay không chút do dự. Muốn nói cô ta nham hiểm thì nhìn bộ dáng cô ta bây giờ lại không giống như đang giả vờ, hình như thực sự là rất hối hận.

Thịnh Thư Lan khóc hồi lâu, lúc này đôi mắt sưng đỏ mới nhìn sang Lệ Cảnh Tâm: "Nếu không, bây giờ tôi nói rõ mọi chuyện cho Vinh Thiển biết. Sau này Cảnh Trình sẽ không gây phiền toái cho anh nữa."

"Vậy em nghĩ anh cả sau khi biết rõ sẽ làm gì với em?"

Thịnh Thư Lan nghĩ đến lần đó ở công viên giải trí, toàn thân run rẩy, mặt lộ vẻ kinh sợ.

"Em xem anh ta hận đến không thể giết anh kìa. Dù cho không thật sự xâm hại Vinh Thiển, nhưng những ngày qua bọn họ cũng phải khổ sở chịu đựng dẫn vật, em bảo đảm anh ta sẽ không đòi gấp bội trên người em?"

"Vậy tôi phải làm sao?"

Bàn tay Lệ Cảnh Tâm phủ lên vai Thịnh Thư Lan, bỗng nhiên đẩy cô ngã xuống giường: "Thư Lan, tội lớn như vậy em cứ nhiên lại bắt tôi chịu thay, em nói em định bồi thường tôi thế nào?"

Thịnh Thư Lan cắn chặt răng: "Đừng như vậy..."

....

Sau khi rời khỏi phòng của Lệ Cảnh Tâm, Lệ Cảnh Trình nôn nóng xuống lầu thì thấy Lệ Cảnh Vân đang thông thả bước lên. Sau khi thấy anh, ông nói: "Theo tôi qua đây."

Hai người đi tới thư phòng ở tầng ba. Lệ Cảnh Trình đi vào sau đó đóng cửa lại: "Ba bảo vệ nó thật triệt để."

"Cảnh Trình, nó tốt xấu gì cũng là em trai anh."

"Nhưng ba có hỏi qua nó đã làm chuyện cầm thú gì không?"

Lệ Cảnh Vân làm như mắt diếc tai ngơ, cầm chén trà nóng trên bàn lên:

"Tôi biết trong lòng anh tức giận, nhưng chuyện này đã qua, tôi càng không hi vọng lật lại làm gì."

"Chuyện này? Ba biết con đang đang nói đến chuyện gì sao?"

Lệ Cảnh Vân nhướng mắt nhìn anh nhìn: "Anh với Vinh Thiển bây giờ cũng không còn quan hệ vợ chồng, nhân lúc này thì chia tay luôn đi. Để người phụ nữ dơ bẩn như thế trong nhà chỉ thêm xấu hổ. "

Lệ Cảnh Trình vô cùng giận dữ, không ngờ Lệ Cảnh Vân lại trả lời như vậy.

Hai tay anh nắm chặt thành quyền, hung hăng dấm xuống mặt bàn: "Vậy ra ba thật sự biết rõ mọi chuyện?"

"Cảnh Trình, chỉ là một người phụ nữ thôi, không đáng để ảnh hưởng đến tình cảm anh em. Sau này danh tiếng sản nghiệp của nhà họ Lệ còn phải dựa vào anh và Cảnh Tâm gánh vác. Phụ nữ tìm bừa người nào mà chẳng giống nhau?" Thái độ của Lệ Cảnh Vân trước sau vẫn vậy.

Lồng ngực Lệ Cảnh Trình kịch liệt phập phồng mấy cái.

"Cô ấy là vợ con."

"Vợ thì thế nào? Cô ta đã không còn xứng với anh."

Lệ Cảnh Vân nhìn thấy trong mắt con trai lộ ra tia hung ác, cái loại tàn ác này tựa như ngay cả ông ta cũng không để vào mắt. Ông ta liền nhớ đến lần anh phát bệnh lúc bé, sắc mặt trở nên lạnh lẽo: "Thế nào, lời nói tôi nói anh nghe không rõ, có phải không?"

Lệ Cảnh Trình đè nén phần nộ, nỗi đau đớn này thật sự khiến anh tê tâm liệt phế.

Nếu anh muốn động đến Lệ Cảnh Tâm, sẽ phải lật đổ Lệ Cảnh Vân trước. Cái ý nghĩ này, mặc dù rất điên cuồng, nhưng Lệ Cảnh Trình lại hạ quyết tâm từ đây. Anh đứng thẳng lưng.

Lệ Cảnh Vân hoàn toàn nhìn không thấu nội tâm anh.

"Ba, con sẽ cho thấy ba có thể giúp nó một tay che trời cả đời hay không."

"Vậy anh thử xem."

Vinh Thiển không yên lòng ngồi trong phòng Thẩm Tĩnh Mạn. Bà cũng đi qua đi lại mấy lần: "Hai người ở thư phòng hình như rất âm ỉ."

Bà hiện tại cũng không tâm tư suy nghĩ tiếp nhận hay không tiếp nhận Vinh Thiển nữa. Lệ Cảnh Trình trước đây từng nói rất đúng, ở cái nhà này, cũng chỉ có Vinh Thiển mới có thể cùng bà đứng chung chiến tuyến.

Vinh Thiển đứng lên: "Mẹ, con xuống xem Gạo Nếp."

"Được, đi đi."

Cô chậm rãi đi xuống tầng ba, vô tình thấy Thịnh Thư Lan vội vội vàng vàng như bị ai rượt đuổi ở tầng dưới. Vinh Thiển vội theo đi xuống, lúc ở khúc quanh lại gặp Lệ Cảnh Tâm.

Không gian chật hẹp như vậy cũng chỉ có hai người.

Vinh Thiển nắm chặt vạt áo bên người.

Lệ Cảnh Tâm cản đường cô: "Chị dâu, đi đâu mà vội vã như vậy?"

Cô nhìn bốn phía xung quanh, không có ai.

Vinh Thiển đột nhiên cảm giác sợ hãi: "Tôi muốn đi xuống."

"Vậy thì đi thôi."

Lệ Cảnh Tâm tránh qua một bên, Vinh Thiển bước nhanh về phía trước.

Không ngờ bỗng nhiên bị Lệ Cảnh Tâm kéo tay lại, hần dễ dàng vây hãm

Vinh Thiển trong ngực mình, hai tay chống lên lan can phía sau lưng cô.

Toàn thân cô phát run như bị một con rắn hổ mang đe dọa. Vinh Thiển muốn giãy giụa, nhưng bị khống chế trong không gian quá nhỏ, cô cũng không dám xoay người, đành phải thấp giọng nói: "Buông tôi ra!"

"Chị dâu..." Lệ Cảnh Tâm càng áp sát người về phía trước, Vinh Thiển mở to hai mắt, vừa rồi Thịnh Thư Lan từ phòng hần chạy ra, cho nên khẳng định là hần đang còn trong cơn cao trào.

Vinh Thiển điều chỉnh lại váy, cái loại cảm giác này khiến cô nhịn không được muốn nôn ra. Lệ Cảnh Tâm kề sát cô: "'Nhất dạ phu thê bách nhật ân"*, đừng tuyệt tình như vậy."

(*Giống như câu một đêm cũng nên nghĩa vợ chồng)

"Cầm thú!"

"Tôi thích chị lắm tôi như vậy, nghe rất êm tai."

Ngón tay Vinh Thiển bấu chặt vào lan can: "Không sợ người khác từ trên lầu nhìn xuống dưới sẽ thấy sao?"

"Tôi sợ cái gì? Tôi và chị dâu tâm sự một chút, ai muốn nghe thì nghe."

Lệ Cảnh Tâm ngẩng nhìn gương mặt Vinh Thiển đang tái mét, "Chị dâu, kỳ thực cảm giác lúc đi vào... rất tuyệt, kiếp này tôi không thể quên được."

Vinh Thiển cảm giác trái tim mình đau đớn như bị xé thành trăm mảnh.

Toàn thân cô cứng ngắc, hận không thể cùng hần liều mạng. Hần không biết liêm sỉ mà còn không ngừng xát muối vào vết thương trong lòng cô.

Vinh Thiển đột nhiên nôn khan, Lệ Cảnh Tâm cúi xuống kề bên tai cô: "Chị dâu, chị mang thai rồi sao?"

Cô ngẩn ra, nghĩ đến lời của hần, lại càng muốn nôn thêm.

Lệ Cảnh Tâm xoa xoa mu bàn tay Vinh Thiển: "Nếu mà có thật, chị cứ yên tâm sinh đứa bé ra. Không phải con anh cả, thì cũng là con của tôi. Dù sao cũng là giọt máu của nhà họ Lệ, chúng tôi sẽ đón nhận cả."

"Mau cầm miệng!" Vinh Thiển tức giận vô cùng.

Lệ Cảnh Tâm dùng sức khống chế cô: "Chị đừng vội, có mấy lời tôi còn chưa nói hết đâu."

"Anh không phải là người!"

"Mắng đi, chị thích mắng, tôi thích nghe."

Vinh Thiển nghĩ thầm, người này nhất định là bệnh thần kinh. Cô sốt ruột muốn đi, nhưng Lệ Cảnh Tâm dường như không sợ lớn chuyện. Ở phía dưới có người giúp việc đang quét dọn, ngẩng ngẩng lên đầu là có thể nhìn thấy bọn họ.

Vinh Thiển thử giãy giụa cũng không xong, cô chỉ có thể nghĩ cách khác. Cô xoay người, đối mặt với Lệ Cảnh Tâm.

"Vừa rồi anh cả đâm tôi một quyền, anh ấy nôn nóng muốn tìm tôi tính sổ, chị có biết không?"

Hắn ngày càng áp sát người Vinh Thiển. Mặc dù cách một lớp vải vóc, nhưng cái loại cảm giác tiếp xúc đó vẫn khiến Vinh Thiển ghê tởm chịu không nổi.

Tay cô chống trước bụng hắn. Lệ Cảnh Tâm cười cười: "Chị dâu, chị cũng không cần thay tôi lo lắng, anh cả không tìm được chứng cứ gì đâu, bằng mấy lời kích động của anh ấy, ba nhất định cũng không cho là thật."

"Tôi đang lo tương lai anh nhất định sẽ chết quá thảm!"

"Tôi không ngờ chị thật sự quan tâm tôi đến vậy!"

Vinh Thiển tức giận đến nghiến răng: "Tránh ra!"

"Không tránh thì làm gì tôi?"

"Nếu không tôi làm anh bị thương, cũng đừng trách tôi."

Lệ Cảnh Tâm chống thẳng hai tay: "Vậy tôi cũng muốn thử xem..."

Ở khoảng cách này, Vinh Thiễn không thể ra sức, chỉ có thể bị chịu đựng bị vây nhốt. Sắc mặt cô xanh đen, giơ tay phải lên, nhớ đến mấy màn võ thuật ở trên mạng, hai ngón tay Vinh Thiễn đâm vào mắt Lệ Cảnh Tầm mắt. Hắn không ngờ cô xuất chiêu này. Hai mắt đau nhức khiến Lệ Cảnh Tầm lão đảo lui về phía sau. Vinh Thiễn tiếp tục hung hăng nâng đầu gối thúc vào phần dưới người hắn.

Lệ Cảnh Tầm đau đớn kêu rên, bàn tay chống trên sàn nhà.

Vinh Thiễn vượt lại vạt váy. Trên lầu truyền đến tiếng bước chân, Lệ Cảnh Trình và Lệ Cảnh Vân một trước một sau đang đi xuống.

Lệ Cảnh Vân nhìn con trai đang ngồi xồm trên sàn: "Làm sao vậy?"

Lệ Cảnh Tầm đổ mồ hôi lạnh, nói không nên lời.

Lệ Cảnh Trình nhìn sắc mặt Vinh Thiễn, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì. Anh vội bước xuống lầu, đem Vinh Thiễn kéo ra phía sau. Sau đó Lệ Cảnh Trình kéo hắn lên, ném về phía lan can.

Nửa người trên của Lệ Cảnh Tầm lơ lửng, Lệ Cảnh Trình nắm lấy cổ áo hắn đè ngược ra sau.

"Cảnh Trình, anh làm gì vậy? Dừng tay!" Lệ Cảnh Vân ở phía sau anh gầm lên.

Cùng Khanh, Cùng Dụ ở tầng dưới cũng vội vã chạy lên: "Ai ô, Cảnh Tầm, cẩn thận a!"

Lệ Cảnh Tầm trên mặt không có chút nào sợ hãi, khước mắt hắn lộ ý cười. Cái loại đó ánh mắt, hình như chỉ có Vinh Thiễn và Lệ Cảnh Trình có thể hiểu. Ánh mắt của hắn ái muội quét về phía Vinh Thiễn: "Anh cả, chúc mừng anh nha, hình như chị dâu mang thai rồi."

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình biến đổi, đương nhiên biết hắn không phải nói thật. Lời này của Lệ Cảnh Tầm đang đang khiêu khích anh.

Lệ Cảnh Vân đi tới gần họ: "Mau thả em trai anh ra. Kéo nó lên!"

Lệ Cảnh Trình nghe không vào, anh như muốn thả tay ra cho hắn rơi xuống dưới. Hai chị em họ Cùng sợ hãi kêu lên, cả người Lệ Cảnh Tầm lung lay đưa qua đưa lại.

Vinh Thiển vội đi qua kéo tay Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình, chúng ta về nhà đi."

Lệ Cảnh Trình vẫn không buông tay, chị em họ Củng chạy tới, vừa khóc lại gào lên: "Lão gia, ông mau cứu Cảnh Tâm đi."

Sắc mặt Vinh Thiển bình thản. Không phải cô không đau, cô cũng bội phục mình, cứ nhiên lại có thể lý trí như vậy.

Cô kéo tay Lệ Cảnh Tâm: "Cậu hai, tôi giúp cậu."

Lệ Cảnh Tâm cảm thấy kỳ quái, tầm mắt liếc về phía Lệ Cảnh Trình, làm ra cái loại biểu tình ái muội.

Anh cùng Vinh Thiển ra sức kéo. Một tay kia của Vinh Thiển cầm lấy thắt lưng hắn.

Không đúng!

Một cơn đau khủng khiếp truyền đến khiến hắn choáng váng, hắn như bị thứ gì đâm trúng.

Chỉ là lực sát thương cũng không lớn, nhưng là đau muốn chết. Vinh Thiển đã lén giấu kẹp tóc trong lòng bàn tay: "Cậu hai, hình như cậu chảy máu rồi."

Hắn cúi đầu nhìn, quả nhiên có một chấm máu đỏ tươi, vẫn là ở vị trí vết thương cũ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 46 : Bị gài bẫy

Edit: Lưu Tinh

Củng Dụ sợ hãi kêu lên: "Ô kìa, tại sao có thể như vậy? Cảnh Tâm, con không sao chứ?"

Vinh Thiển kéo Lệ Cảnh Trình sang bên cạnh.

Củng Khanh thấy vậy bèn châm thêm dầu vào lửa: "Lão gia, nhất định là Cảnh Trình đã giở trò rồi, ông nhìn xem, sao có thể chảy máu chứ?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân u ám, Thầm Tĩnh Mạn cuống quýt từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bà đương nhiên không thể ngồi yên.

Mọi người bắt đầu tranh cãi không ai chịu thua ai, Vinh Thiển bèn chen vào nói một câu: "Ba, con thấy cậu hai hẳn là đã bị thương từ trước rồi. Cảnh Trình lúc này hơi kích động một chút nhưng trên tay anh ấy rõ ràng không cầm bất kì thứ gì mà. Cậu hai, có phải vết thương cũ của cậu bị nứt ra hay không?"

Củng Dụ liền cuống quýt muốn vén áo sơ mi Lệ Cảnh Tâm lên: "Con à, con bị thương thật sao? Bị thương ở đâu vậy?"

Lệ Cảnh Tâm vốn đang đau chết đi được, hấn đẩy tay Củng Dụ ra: "Mẹ, con không sao."

"Còn nói không sao, con xem máu chảy nhiều hơn rồi kìa." Củng Dụ nhất quyết muốn ven lên xem.

"Được rồi! Còn ra thể thống gì!" Lệ Cảnh Vân tức giận gầm lên. Củng Dụ sợ đến cuống quýt rút tay về.

Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình nhìn nhau một cái, sau đó nhìn về phía Lệ Cảnh Vân.

Ông ta đang trừng mắt liếc cô, có vẻ đang hết sức kìm nén: "Tôi không hi vọng mọi người sống cùng một nhà lại bất hòa với nhau. Thằng hai mới trở về, để nó nghỉ ngơi nhiều một chút, Cảnh Trình, các người đi về trước đi."

"Lão gia." Củng Dụ nhỏ giọng trách móc: "Ông xem Cảnh Trình vừa rồi rõ ràng là muốn lấy mạng Cảnh Tâm mà!"

"Không phải bây giờ nó vẫn còn sống sờ sờ sao?" Lệ Cảnh Vân bức bối trả lời. Cùng Khanh thấy vậy liền kéo tay áo em gái, ý bảo bà đừng nói nữa. Thẩm Tĩnh Mạn đi tới bên cạnh Vinh Thiển: "Thiển Thiển, mau xuống dưới trông Gạo Nếp."

"Dạ." Vinh Thiển kéo Lệ Cảnh Trình đi cùng.

Hai chị em họ Cùng không cam tâm, trừng mắt nhìn theo bọn họ đi khỏi. Lệ Cảnh Tâm đè chặt lại bụng, ánh mắt vẫn như cũ lưu luyến nhìn theo bóng lưng Vinh Thiển.

Mấy lần hăn đều không phòng vệ trước cô, kết quả bị cô làm cho thương tích đầy mình. Gặp người phụ nữ khác, hăn là đã khóc nháo lên, không giống cô có thể bình tĩnh mà tính kế trả đũa.

Sau khi Thẩm Tĩnh Mạn cũng theo họ đi xuống, Lệ Cảnh Vân mới gần giọng: "Còn dám sinh sự, tôi đập gãy chân anh!"

Lệ Cảnh Tâm cười cười, tựa hồ không thêm để ý.

Sau khi xuống dưới, Vinh Thiển liền ôm lấy Gạo Nếp cùng về nhà. Con bé lên xe ngồi không bao lâu đã thiếp đi. Lệ Cảnh Trình nhìn Vinh Thiển qua gương chiếu hậu, sau đó vươn tay qua nắm tay cô thật chặt. Vinh Thiển nắm lại tay anh: "Cảnh Trình, đừng lo lắng, em không sao đâu."

"Thật không?"

"Nếu em không chịu nổi nữa, nhất định sẽ nói cho anh biết."

Lệ Cảnh Trình nghe vậy cảm thấy nhẹ nhõm hơn, anh cầm tay Vinh Thiển lên dịu dàng hôn cô.

Từ lúc gặp chuyện không may đến giờ, Vinh Thiển đã rất khó khăn mới vượt qua được. Bây giờ kẻ xấu xa đó lại xuất hiện trước mặt cô, tuy không thể xem hăn như vô hình nhưng cô sẽ không yếu đuối để bản thân gục ngã thêm lần nữa. Nếu không, những cố gắng trước đây của họ đều trở nên vô nghĩa.

Về đến nhà, Vinh Thiển ôm Gạo Nếp lên phòng ngủ. Sau đó cô thấy Lệ Cảnh Trình ngồi ở trước bàn, trong tay đang cầm cái USB kia.

Vinh Thiển không khỏi căng thẳng. Sau khi rời khỏi nhà họ Lê, cô trốn tránh lâu như vậy, bây giờ cũng nên dừng cảm đối mặt với chuyện này. Cô đi qua, đem USB cắm vào trong máy vi tính.

Lệ Cảnh Trình nhất thời hoàn hồn, đè lại tay cô: "Để anh."

Vinh Thiển đi tới bên cạnh anh: "Không phải anh nói bên trong không có gì sao? Đừng lo lắng, cứ để em mở."

Anh nhìn chằm chằm bóng dáng kiên cường của Vinh Thiển, rốt cuộc vẫn không đành lòng, đè lại tay cô nhất quyết không buông ra: "Để anh mở cho."

Vinh Thiển nhìn vào mắt anh, tay cô điều khiển con trỏ chuột, bỏ qua những run rẩy của đầu ngón tay, click mở USB.

Bên trong có một tập tin, mang tên là "Rất đặc sắc, cần phải xem".

Vinh Thiển cảm thấy cổ họng khô khốc đến phát đau. Tay cô dứt khoát click một cái, sau đó liền nhắm mắt lại.

Lệ Cảnh Trình ôm chặt hông cô.

Vinh Thiển cảm giác được một vòng tay ấm áp luôn ở phía sau sẵn sàng bảo vệ, bao bọc lấy cô. Cô chậm rãi mở mắt ra, sau khi nhìn rõ những hình ảnh bên trong mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng chỉ là mấy bức ảnh phong cảnh mà thôi.

Lệ Cảnh Trình ôm cô vào lòng: "Xem đi, không có chuyện gì."

"Lần này không có, chưa chắc sau này cũng không. Hắn ta biến thái như vậy, nói không chừng ngay lúc đó cũng có đặt camera rồi."

Chiếc cằm cương nghị của anh khẽ cọ vào bả vai Vinh Thiển. Anh xem như cũng hiểu con người Lệ Cảnh Tâm, đáy mắt anh chuyển lạnh trở nên thâm sâu khó lường. Vinh Thiển sợ chuyện không hay sẽ trở thành sự thật, với tính cách của tên súc sinh kia, có chuyện gì mà không dám làm?

Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô đến bên giường, cả hai người đều không ngủ được. Cô không muốn rời khỏi Lệ Cảnh Trình, nhưng anh là con trưởng của nhà họ Lê, chỉ cần cô còn ở nhà họ Lê một ngày, thì ngày đó cũng không tránh khỏi chạm mặt với Lệ Cảnh Tâm.

Anh ôm cô từ phía sau, sau khi Vinh Thiển uống ly sữa nóng, cũng phải đến hơn hai giờ sáng mới có thể mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Vinh Thiển vừa mới ngủ không lâu, đột nhiên cô run rẩy, cuộn tròn người lại. Lệ Cảnh Trình bèn bật đèn ngủ ở đầu giường lên. Mồ hôi lạnh đã túa ra đầy trán Vinh Thiển. Sau đó cô hét lên: "Đừng, đừng!"

Vinh Thiển choàng tỉnh, ngồi bật dậy.

Lệ Cảnh Trình ôm chặt bả vai cô, vội lấy khăn tay giúp cô lau mồ hôi.

Sau khi xác định người bên cạnh là Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển mới lảng lảng nói: "Em... Hình như em mơ thấy ác mộng."

"Đừng sợ, không phải anh đang ôm em ngủ sao?"

Lệ Cảnh Trình lại vỗ về cô dần trở lại giấc ngủ. Trong vòng ôm ấm áp của anh, Vinh Thiển nhẹ giọng nói: "Em không sợ nữa, anh mau ngủ đi."

Gần như cả đêm Lệ Cảnh Trình đã không chợp mắt.

Khi Vinh Thiển thức dậy, nhìn thấy anh ngồi dựa vào đầu giường. Cô kê gối nằm gối đầu lên bụng anh, ngược nhìn chiếc cảm thon gầy đẹp đẽ: "Có phải anh đêm qua không ngủ được?"

"Có ngủ."

Giọng anh hơi khàn khàn, bàn tay to lớn bỗng chốc bao phủ lên gương mặt Vinh Thiển: "Chắc phải bồi bổ cho em thôi, hình như gương mặt em gầy guộc hẳn đi."

Vinh Thiển vươn một cánh tay, Lệ Cảnh Trình phối hợp đè xuống đầu, tay cô chỉ ôm lấy anh sau gáy đưa anh đi xuống kéo, Vinh Thiển khuynh đứng dậy hướng anh cầm cằm miệng, anh bị đau, phát ra một tiếng kêu rên.

"Cảnh Trình, có phải ba đã biết chuyện kia?"

Hai tay anh chống bên người: "Sao lại hỏi như vậy?"

"Từ trong ánh mắt anh, em đã đoán được. Anh muốn dàn xếp ổn thỏa, đã như vậy, Cảnh Trình, đừng tìm Lệ Cảnh Tâm mà đấu nữa."

"Em yên tâm đi, việc anh muốn làm sẽ không để bọn họ bắt được bất kì nhược điểm nào."

Vinh Thiên thở dài một hơi. Lúc trước cô cũng cho rằng mình và Vinh Trạch cũng không cách nào hòa hợp. Không ngờ chuyện ở nhà họ Lê gia còn phức tạp hơn, mới là chân lý sinh tồn.

Lệ Cảnh Tâm ở nhà tịnh dưỡng vài ngày. *X đã bị ép ngừng kinh doanh, Lệ Cảnh Vân trong lòng hiểu rõ, việc này nếu như đồn ra ngoài, ngay cả ông cũng khó mà che chở cho Lệ Cảnh Tâm, chỉ có thể thừa dịp người ngoài chưa kịp thu thập chứng cứ mà đóng cửa *X trước.

Lệ Cảnh Tâm cầm ống nghe điện thoại trên bàn lên, gọi xuống dưới lầu: "Bảo Thư Lan lấy cho tôi ly nước."

"Cô Thư Lan đang ở ngoài hoa viên, cậu hai, tôi..."

"Nói với cô ấy nếu trong vòng mười phút không thấy mặt, tôi cho cô ấy biết tay."

Người giúp việc nghe vậy đành phải đi gọi người.

Thịnh Thư Lan cuống quýt trở lại tòa nhà chính, bưng tách trà lên cho hần. Lệ Cảnh Tâm đang nằm trên giường, thấy cô vào phòng liền vỗ nhẹ mép giường: "Không phải anh nói em phải ở đây chăm sóc anh, không được chạy lung tung sao?"

"Anh... Vết thương của anh không phải không đáng ngại sao?"

Lệ Cảnh Tâm kéo cổ tay cô qua: "Một mình anh ở đây mà được sao."

"Tôi thấy có gì không ổn chứ?"

"Có phải em muốn anh nói sự thật ọi người biết không?"

Lệ Cảnh Tâm nhìn vào sắc mặt tái nhợt của Thịnh Thư Lan mà không khỏi cười thầm. Chiêu uy hiếp này của hần có thể dung dài dài mà không biết mệt. Thịnh Thư Lan liền im bặt, không dám cãi lại nữa. Lệ Cảnh Tâm cầm tách trà lên uống, ngón tay chỉ chỉ vào chiếc bàn cách đó không xa. Thịnh Thư Lan thấy vậy liền đứng dậy đi qua. Trên bàn bày đầy đủ giấy bút, nghiên mực. Lệ Cảnh Tâm buồn chán thì thôi còn muốn kéo theo cô.

"Mài mực đi rồi vẽ cho anh một bức tranh sơn thủy."

Thịnh Thư Lan như đứng trên đồng lửa, bị loại người này nắm được nhược điểm thì đừng hòng có ngày yên thân.

Cô mài mực, rồi chấm mực bắt đầu vẽ tranh. Trong lòng không yên đương nhiên vẽ cũng không tốt. Thịnh Thư Lan không ngừng hối hận, cũng không biết sao lại đi đến bước đường này. Hiện tại mỗi ngày cô phải bưng bút vẽ sẹo để sống yên ổn qua ngày.

Lệ Cảnh Tâm nhìn chăm chăm cô, như có điều suy nghĩ. Cô hạ bút xuống: "Nếu không, hay là chúng ta nói cho Vinh Thiện biết sự thật đi, nói cô ấy biết mình không bị người ta xâm phạm, là bị anh tính kế... Được không?"

"Sao không nói thẳng là em đi?"

"Không!" Thịnh Thư Lan sợ hãi lắc đầu: "Tuy mới đầu trong lòng tôi cũng thấy bất bình, cũng hận cô ấy. Nhưng thời gian qua em cũng đã thông suốt rồi, cứ tiếp tục thế này trong lòng em cũng chẳng thấy thoải mái gì. Cậu hai, hãy giúp tôi tháo gỡ nút thắt này đi."

"Thư Lan, em nghĩ quá đơn giản rồi. Hơn nữa chuyện không nên làm em cũng đã làm rồi, còn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?"

Trong mắt Lệ Cảnh Tâm, từ nhỏ đến lớn Thịnh Thư Lan ở nhà họ Lê bị người ta bắt nạt, cô học cách kiềm chế đã lâu. Bây giờ mới học được cách phản kháng, nhưng chung quy cô vẫn chưa đủ nhẫn tâm lấn xảo quyết.

"Nếu anh cả biết do em làm, chắc chắn sẽ lột da, róc thịt em."

"Đừng, đừng cho anh ấy biết."

"Thư Lan, anh cho em hai lựa chọn. Hoặc là duy trì hiện tại, sau này nghe lời anh. Hoặc là, em nói tất cả từ đầu chí cuối cho anh cả biết."

Chóp mũi Thịnh Thư Lan đau xót, cô nắm chặt bút trong tay.

Được vài ngày, Lệ Cảnh Tâm đã cảm thấy khó chịu không muốn ngồi yên nữa. Hắn xuống dưới lầu, tình cờ thấy mọi người đang tụ họp trong phòng khách.

Lệ Cảnh Tâm thông thả đi tới.

"Hôm nay có gì nóng nhiệt sao?"

Thẩm Tĩnh Mạn không muốn nhìn hắn, ngoảnh mặt sang chỗ khác.

Cung Dự không giấu nổi vẻ vui sướng, bà ta phất khăn tay, đứng dậy đi tới bên cạnh con trai.

"Chúng ta đã bàn bạc xong rồi, mười ngày nữa chính là ngày hoàng đạo, ngày tốt như vậy sẽ chọn để tiến hành hôn lễ của con và Thư Lan."

"Thực sao?"

"Tiểu tử thối, nhìn con mừng rỡ như vậy! Chuyện này sao có thể lừa con?"

Khóe môi Lê Cảnh Tâm không khỏi nhếch lên. Cung Dụ vui vẻ nhìn về phía Thẩm Tĩnh Mạn: "Thời gian cũng không còn nhiều. Vốn định sau khi đính hôn một thì thì kết hôn, giờ cũng có thể tiến hành rồi. Con đó, chuyên tâm làm chú rể đi."

"Cảm ơn ba, cảm ơn mẹ."

Lê Cảnh Vân vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, ông hừ một tiếng: "Mấy ngày này ngoan ngoãn chờ cho tôi, đừng gây chuyện."

"Con biết rồi, nhất định sẽ ngoan ngoãn."

Cung Dụ ngồi vào bên phải Lê Cảnh Vân, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói: "Lão gia, trước đây ông đã nói, ai cưới Thư Lan, sau này không chỉ được hưởng toàn bộ tài sản của nhà họ Thịnh, còn có thể làm chủ nhà họ Lê, chắc là ông không quên chứ?"

Thẩm Tĩnh Mạn nghe thấy vậy liền quay sang đây.

Lê Cảnh Vân đứng lên: "Tôi đã nói hiện giờ điều quan trọng nhất là bảo con trai của bà đừng sinh chuyện nữa."

"Ai ô, ông yên tâm đi, yên tâm đi." Cung Dụ lộ rõ vẻ mừng rỡ trên mặt, Lê Cảnh Vân không muốn nghe Thẩm Tĩnh Mạn lải nhải, liền bước lên lầu.

Tâm tình Lê Cảnh Tâm hôm nay rất tốt. Hắn chọn chiếc xe đua, định rủ đám bạn đi đâu vui đùa một chút. Mấy ngày này ở nhà dưỡng thương, xương cốt toàn thân đều muốn rụng rời cả rồi.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Lê Cảnh Tâm nhìn vào tấm kính chiếu hậu. Hai anh em nhà họ Lê có cùng một đặc tính, đó chính là tự kỷ.

Đầu ngón tay vuốt ve chân mày, gương mặt này là trời sinh, anh tuấn tà mị. Lúc hắn thu hồi ánh mắt cũng đồng thời nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào tiệm thuốc. Lê Cảnh Tâm dừng xe ở ven đường, chỉ chốc lát, liền thấy Vinh Thiển từ bên trong ra.

Cô lái xe về phía trước, Lệ Cảnh Tầm bám sát theo sau. Trải qua chuyện lần trước, Vinh Thiễn đi đâu cũng đều rất cẩn thận. Cô theo thói quen nhìn vào kính chiếu hậu, biết mình bị theo dõi, cũng nhận ra xe của đối phương xe. Cô không tăng tốc mà dừng xe dưới một bóng cây.

Lệ Cảnh Tầm muốn thay đổi biện pháp kích thích cô, hấn thích nhìn bộ dạng kinh hãi của cô hơn.

Vinh Thiễn cầm túi xách bước xuống xe.

Lệ Cảnh Tầm đẩy cửa xe ra, đi tới trước mặt cô: "Tôi thấy chị từ trong tiệm thuốc bước ra, có phải đã mang thai thật không?"

"Tôi mang thai thì có quan hệ gì tới anh?"

Lệ Cảnh Tầm khoanh hai tay trước ngực: "Chị nói vậy quá vô tình rồi. Nói không chừng..."

Vinh Thiễn trầm giọng cắt ngang lời hấn: "Tôi bị cảm, đến đó mua thuốc uống thôi."

"Chị dâu, sao chị phải khẩn trương như thế?"

Lúc này tâm tình Lệ Cảnh Tầm cực kì vui vẻ. Nghĩ đến mười ngày sau kết hôn hôn, những gì muốn lấy hấn đều đạt được. Hấn ăn nói càng không chút kiêng dè: "Chẳng lẽ khi gặp tôi, chị không nhớ tới chuyện đêm đó chút nào sao?"

Tay hấn đưa tới vuốt ve gò má Vinh Thiễn: "Chị đâm tôi bị thương hai lần, không chút nào thương tiếc sao?"

Vinh Thiễn lùi về sau, tựa lưng vào cửa xe: "Tôi cảnh cáo anh, đừng đến gây chuyện với tôi nữa."

"Khẩu khí thật lớn." Lệ Cảnh Tầm đứng thẳng người dậy: "Nào, cùng tôi thảo luận vấn đề này một chút, chị nghĩ anh cả có để tâm không? Chị nghĩ trong đầu anh ấy có tưởng tượng cảnh chúng ta cùng nhau triền miên hay không? Anh ấy đương nhiên sẽ không nói chị biết, sợ chị khó chịu. Vậy còn chị, lúc anh ấy tiến vào... không hề nhớ đến tới tôi sao?"

Vinh Thiễn cầm lấy bình xịt hơi cay giấu sẵn trong túi xách, cô xịt thẳng vào mắt Lệ Cảnh Tầm. Hấn chỉ kịp nhìn thấy cô cầm một món trang sức

nào đó màu hồng phấn. Hắn không kịp phòng bị, muốn tránh nhưng không còn kịp rồi.

Mắt bị bắn trúng, Lê Cảnh Tâm cúi người xuống: "Mẹ kiếp!"

Người phụ nữ này chắc chắn kiếp trước có luyện công phu.

Cùng lúc đó, một chiếc xe thương vụ dừng ở phía trước bọn họ. Hai người đàn ông từ trên xe bước xuống, sau đó mỗi người giữ một bên người Lê Cảnh Tâm, kéo hắn lên xe. Vinh Thiến hoảng hốt liền mở cửa xe ngồi vào trong sau đó khóa trái cửa xe.

Mục tiêu của đối phương hiển nhiên là Lê Cảnh Tâm.

Sau khi hắn bị bắt vào xe, chiếc xe đó nhanh chóng chạy như bay rời khỏi hiện trường.

Một lúc sau Vinh Thiến mới hoàn hồn, đây là bắt cóc sao?

Cô lấy di động trong túi xách ra. Vinh Thiến không muốn báo cảnh sát ngay mà trước tiên là gọi cho Lê Cảnh Trình.

"Cảnh Trình, em nhìn thấy Lê Cảnh Tâm bị bắt cóc."

Giọng anh điềm tĩnh: "Ừ, em mau trở lại đi, lúc này đến tiệm thuốc làm gì vậy?"

"Anh đang ở nhà sao?"

"Anh vừa về đến nhà."

Vinh Thiến gật đầu, nhìn chiếc xe phía sau lưng, chủ nhân của nó vừa bị bắt đi. Cô không khỏi khẩn trương: "Em... em cứ như vậy mà đi sao?"

"Vậy em còn muốn như thế nào nữa?"

Vinh Thiến cúp điện thoại. Về đến nhà cô mới chợt nhớ, làm sao Lê Cảnh Trình biết cô đến tiệm thuốc?

Lê Cảnh Tâm bị kéo lên xe, đôi mắt đau nhức, hai tay cũng bị người khác dùng băng dính trói lại, nhưng hắn không tỏ ra kinh hoảng: "Các người là ai? Muốn làm gì?"

Đối phương không trả lời, kê một chiếc bình thủy tinh đến sát bên miệng hắn. Lê Cảnh Tâm cắn chặt răng không chịu mở miệng. Người kia liền giật

mạnh đầu hấn ngựa về sau. Lệ Cảnh Tầm rên lên, chất lỏng trong bình từng ngụm, từng ngụm chảy vào trong miệng hấn.

Xe chạy như bay về phía trước, sau khi đến nơi, chiếc xe liền phanh gấp.

Hai người kéo Lệ Cảnh Tầm đi tới cửa, một người trong đó đi qua gõ cửa. Bọn họ cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh. Sau đó cánh cửa mở ra, bọn họ liền giao người cho đối phương.

Lúc rời đi, hai người ngẩng đầu nhìn chữ *X đập vào mắt.

Ở đây làm việc mấy ngày, không phải nhân viên nội bộ căn bản không được vào. Nhưng mật mã cửa sau đã bị phá, nơi này cũng như chỗ không người.

Lệ Cảnh Tầm bị bắt đi về phía trước, trong miệng mơ hồ cảm giác cay đắng. Hấn dự cảm không tốt, chuyện này tám phần là hai vợ chồng anh cả tính kế hãm hại hấn.

Lúc Vinh Thiển vào phòng ngủ, Lệ Cảnh Trình đang từ ban công đi tới. Cô bước nhanh qua, hai tay đặt bên hông anh: "Em thật bị hù chết. Em rất sợ lại gặp phải loại chuyện đó."

"Yên tâm đi, không có lần sau."

"Đúng rồi, sao anh biết em đến tiệm thuốc?"

Lệ Cảnh Trình ôm vai cô cùng đi vào trong: "Mọi hoạt động của em đều sẽ có người báo cáo với anh."

Vinh Thiển nghiêng đầu nhìn anh: "Vậy chuyện của Lệ Cảnh Tầm là sao?"

Làn môi mỏng đang mím lại của anh không khỏi giương lên thành một đường cong hoàn hảo. Anh vỗ vỗ vào hai má Vinh Thiển: "Bà xã, em làm rất tốt, anh rất tự hào."

"Chuyện gì chứ?"

Thấy Lệ Cảnh Trình đi về phía trước, Vinh Thiển đuổi theo ôm lấy cánh tay anh: "Chẳng lẽ là anh cho người bắt cóc hấn..."

"Cái này gọi là gây ông đập lưng ông."

Lệ Cảnh Trình mở chai rượu, lấy ra hai cái ly. Chợt nhớ tới điều gì đó, anh ngừng rót rượu: "Em đến tiệm thuốc mua gì vậy?"

Vinh Thiển cảm thấy không thoải mái: "Em mua que thử."

"Làm sao vậy?"

"Tháng này em đã trễ một ngày, cảm thấy hơi lạ."

Rượu vừa chảy tới cổ họng, Lê Cảnh Trình liền bị sặc.

Anh kích động bỏ ly xuống, xông tới ôm chầm lấy Vinh Thiến: "Thiến Bảo, em có thai? Chúng ta lại sắp có con?"

Vinh Thiến bị anh ôm chặt đến phát đau, cô đập vào bả vai anh: "Anh kích động cái gì, mới trễ một ngày thôi mà."

"Mau thử ngay thôi!"

Lê Cảnh Trình khó nén niềm vui sướng. Anh cẩn thận ôm vai cô dìu vào toilet: "Anh với em cùng thử."

Vinh Thiến bật cười ra tiếng: "Anh thật là! Bây giờ mới trễ một ngày, hơn nửa buổi sáng thử mới chính xác nhất. Lê Cảnh Trình, sao anh còn nóng ruột hơn cả em vậy?"

"Con của anh, anh có thể không vội sao?"

"Ai nói em mang thai đâu?"

Bàn tay Lê Cảnh Trình phủ lên bụng cô nhẹ nhàng vuốt ve: "Anh nói đó."

Cô cười vuốt ve tay anh. Nghĩ đến chuyện vừa rồi, cô không khỏi lo lắng: "Cảnh Trình, anh làm vậy không sợ xảy ra chuyện sao?"

Anh biết cô đang nói chuyện gì: "Không sao đâu, anh chỉ muốn cho nó hưởng thụ một chút."

Lê Cảnh Trình ôm Vinh Thiến từ phía sau: "Nó muốn kết hôn, anh liền tặng nó một món quà lớn."

Vinh Thiến dựa đầu vào vai anh. Trực giác cho cô biết món quà lớn này nhất định sẽ khiến Lê Cảnh Tâm phải đau đầu.

Ngày hôm sau, Lê Cảnh Trình nhận được điện thoại.

Là Lê Cảnh Vân đích thân gọi, bảo anh và Vinh Thiến lập tức về nhà.

Vinh Thiến cũng chưa kịp thử thai liền vội vàng vàng ra ngoài .

Tới nhà họ Lê, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì.

Cả đêm qua Lê Cảnh Tâm không về.

Củng Dụ ngồi trên sô pha khóc, Lệ Cảnh Vân lạnh mặt: "Cảnh Trình, anh thành thật nói cho tôi biết, chuyện này có liên quan đến anh không?"

Lệ Cảnh Trình tỏ vẻ khó hiểu: "Chuyện gì? Đây cũng không phải lần đầu tiên nó không về nhà mà."

Chợt ngoài cửa có một người giúp việc chạy vào báo: "Ông chủ, bà chủ, cậu hai đã về!"

Thẩm Tĩnh Mạn hừ lạnh: "Chuyện gì cũng đổ lên người con tôi, thật nực cười!"

Lúc Lệ Cảnh Tầm bước vào, dáng vẻ có chút chật vật. Quần áo nhăn nhúm, sắc mặt phờ phạc. Hắn quét mắt về phía Lệ Cảnh Trình cùng Vinh Thiển đang ngồi, không nói lời nào chuẩn bị lên lầu.

"Đứng lại!" Lệ Cảnh Vân khế quát: "Tối hôm qua đi đâu?"

Bước chân hắn dừng lại một chút, sau đó cũng không trả lời, đi nhanh lên lầu.

Lệ Cảnh Vân tức giận vô cùng, Củng Dụ vội vàng kéo tay ông: "Lão gia, lão gia, có lẽ Cảnh Tầm chỉ là cùng bạn bè đi đâu vui chơi một chút thôi."

Thịnh Thư Lan từ trong phòng bước ra, nhưng không ngờ, chuyện lớn hơn nữa còn ở phía sau.

Bảo vệ gọi điện thoại vào, nói có chuyện quan trọng muốn tự nói với Lệ Cảnh Vân. Sau khi nghe điện thoại, Lệ Cảnh Vân ngồi yên trên sô pha không nói tiếng nào.

Thần kinh mọi người cũng căng thẳng không kém. Chỉ có Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển là điềm tĩnh. Lát sau, có một người đàn ông trung niên bước vào, theo sau còn có một cô gái trẻ tuổi.

Cô ta diện một chiếc váy ngắn, đang khóc lóc thê thảm. Trên cánh tay và dưới đùi lộ ra một vài vết bầm tím.

Lệ Cảnh Vân đứng lên: "Mau tới đây ngồi."

Hai người là người quen cũ.

Người đàn ông trung niên ôm đồm nói: "Ông Lệ, chuyện này ông phải làm chủ mới được. Thanh danh con gái tôi đã bị hủy hoại. Hoàn toàn bị hủy

hoại!"

Mọi người không hiểu, Cung Dụ trợn mắt, nhìn quen loại này tới cửa tìm quan hệ người.

Lệ Cảnh Vân đành phải trấn an : "Ông đừng vội, có việc từ từ nói."

"Giao tình nhiều năm của chúng ta tốt như vậy, nếu không phải vì bất đắc dĩ tôi cũng sẽ không mở miệng. Nhưng ông xem..."

Ông ta kéo con gái mình đến trước mặt Lệ Cảnh Vân. Cô gái trẻ vẫn đang khóc, Vinh Thiển chú ý tới vết bầm trên cổ cô ta.

Người đàn ông trung niên tiếp tục lấy trong túi giấy ra một xấp ảnh chụp: "Ông tự mình xem đi."

Lệ Cảnh Vân nhận lấy xấp ảnh, đầu óc như sắp nổ tung. Ông ta như khó mà tin được: "Này, này —— "

Cung Dụ mơ hồ đoán được có chuyện chẳng lành. Bà ta đứng dậy nhìn thử xem, sau đó trợn tròn mắt. Con trai bà sao lại bị chụp ảnh đang làm chuyện kia? Còn nữa, đây là chỗ nào? Trên tường treo đầy roi và đủ loại dụng cụ khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

"Hiện tại cách giải quyết duy nhất chính là gả con gái tôi cho con trai ông. Nếu không nó còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa!"

Lệ Cảnh Vân nhàn nhã bật chiếc bật lửa bằng bạch kim. Âm thanh tí tách vang lên lạnh lẽo mà thâm thúy.

Cung Dụ nghe vậy nhảy dựng lên, cười cô ta? Nhà này tuy cũng làm quan chức nhưng làm sao môn đăng hộ đối với nhà họ Lệ? Đúng là vọng tưởng mà!

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 47 : Đưa bé trong bụng cứu cô

Edit: Dế Mèn

"Ông à!" Cùng Dụ gấp tới nỗi sắc mặt thay đổi: "Chuyện này nhất định phải tra ngọn ngành đầu đuôi đã!"

"Ý của bà là tôi lấy sự trong trắng của con tôi ra để vu cáo hãm hại cậu hai?"

Cùng Dụ hất mặt lạnh lùng: "Nhưng nói như ông không chính xác. Dựa vào mấy tấm ảnh thì nói được cái gì? Có khi là đôi bên tự nguyện ấy chứ?"

Cô gái đứng cạnh đó nghe nói vậy che miệng bật khóc thành tiếng, vẻ mặt tủi hổ.

Lệ Cảnh Vân trừng mắt với Cùng Dụ: "Bà không nói gì thì người khác cũng không nói bà cam điếc dẫu." "

Người đàn ông trung niên kia lắc đầu, bộ dáng thờ hờn hển.

Lệ Cảnh Vân ngồi xuống sô pha.

Thịnh Thư Lan này giờ cứ đứng ở sau nên tầm mắt liền thấy những tấm ảnh kia. Cô sợ quá, khi cô nhìn kỹ hơn, cả miệng há hốc.

"Đi kêu tên súc sinh kia xuống!"

Cùng Dụ vẻ mặt oan uổng, nhưng vẫn phải đứng dậy.

Mới đi được hai bước đã thấy Lệ Cảnh Tâm sửa soạn xong xuôi, đã tắm và thay đồ, có điều người trông vẫn hơi tiều tụy.

Lệ Cảnh Trình cười lạnh. Sao không tiều tụy cho được, bị chuốc lượng thuốc gấp đôi, một đêm mười lần như sói cũng không phải nói chơi.

Lệ Cảnh Vân thấy hấn đi xuống mà mặt vẫn không đổi sắc thì tức giận, ném mớ ảnh về phía bàn trà: "Anh nói đi, có phải anh đã làm chuyện xấu xa gì không?"

Lệ Cảnh Tâm liếc nhìn, không lên tiếng phủ nhận.

Cô gái kia giương mắt nhìn hấn, sau đó càng khóc dữ dội hơn.

"Ông Lệ, ông nói chuyện này phải làm sao đây?"

Lệ Cảnh Vân trầm mặc một lát: "Cảnh Tầm, anh nói đi, tối hôm qua anh thực sự..."

"Ba..." Tầm mắt Lệ Cảnh Tầm lướt qua Thịnh Thư Lan. Mặc dù cô không lên tiếng, nhưng tốt xấu gì cũng có hôn ước với hắn, hiện tại cô yên tĩnh đứng đó như mất hồn. Lệ Cảnh Tầm ngồi vào chỗ đối diện với Vinh Thiển, ánh mắt nhìn thẳng vào vợ chồng họ: "Hôm qua khi đang đi trên đường, con bị một nhóm người bắt đi. Bọn chúng hạ thuốc con, con bất đắc dĩ thôi."

"Ôi trời!" Cung Dụ kêu lên sợ hãi: "Còn có chuyện như vậy! Ông à, tôi đã biết Cảnh Tầm không phải người như vậy mà."

"Bà câm miệng!" Lệ Cảnh Vân tức giận, miệng cũng run lên: "Nói cách khác, người trong ảnh thật sự là anh?"

Bọn họ đã đưa ảnh chụp ra trước, vậy chắc chắn là còn có những chứng cứ mà hắn cãi không được.

Lệ Cảnh Tầm hơi nheo mắt lại: "Phải."

Lệ Cảnh Vân giơ tay lên định đánh, người đàn ông trung niên kia vội cản lại: "Ông Lệ, bây giờ không phải lúc để đánh, mà nên suy nghĩ cách giải quyết như thế nào."

Với bối cảnh của mình, Lệ Cảnh Vân tất nhiên coi thường nhà họ Tôn nhỏ bé; ông ta ngồi ở trên sofa khểnh nhún mào: "Ý ông là muốn bọn chúng lấy nhau?"

"Đấy là điều đương nhiên! Sự tình ầm ỹ như vậy, con tôi còn có thể gả cho người khác ư?"

"Ông yên tâm. Chuyện này tôi sẽ cho chìm xuống..."

Người đàn ông kia nghe xong, sắc mặt càng thêm nghiêm nghị: "Ông Lệ, ông có ý gì?"

"Ông cũng biết, Cảnh Tầm và Thư Lan sắp kết hôn."

"Chuyện đó tôi mặc kệ. Hơn nữa..." Giọng nói người đàn ông kia trở nên mạnh mẽ, kiên quyết; ánh mắt nhìn sang phía Thịnh Thư Lan: "Cô gái này là con nuôi của nhà họ Lệ đúng không? Trước đây không phải nói cô ấy là

vợ chưa cưới của cậu cả nhà họ Lê sao, sao giờ thay đổi rồi? Ông Lê, tôi không muốn làm lớn chuyện này, nhưng vì con gái, tôi cam nguyện giương cái bản mặt già nua này ra với bất cứ giá nào. Nếu ông định lấy quyền ra đàn áp người, tôi cũng phải đi tìm người phân xử."

Thẩm Tinh Mạn ngồi nghe từ nãy tới giờ, sự tình bên trong đã rõ ràng.

Bà ngồi bên hợp thời châm ngòi thổi gió: "Ông à, những người sau lưng chúng ta chắc chắn sẽ nhìn chăm chăm vào nhà họ Lê và nhà họ Tôn. Cho hai đứa chúng nó lấy nhau là cách tốt nhất."

Bà nghiêng qua, ghé vào tai Lê Cảnh Vân: "Nếu nhà họ Tôn mà đi kiện cáo khắp nơi, tới lúc "lửa sém lông mày" rồi, ông muốn bảo vệ thằng hai cũng không được."

Bị một đòn thế này, lại bị người ta nắm bằng chứng, không phải đâm lao phải theo lao sao?

Lê Cảnh Tâm nghe thấy vậy chỉ cảm thấy buồn cười.

Vành mắt Thịnh Thư Lan đỏ hoe, cô vẫn chưa nói câu nào.

Lê Cảnh Vân trầm tư chỉ trong chốc lát: "Vậy cứ làm như thế đi, chọn một ngày cho bọn chúng kết hôn."

"Ba?" Lê Cảnh Tâm khó có tin cất giọng: "Ba bảo con cưới cô ta?"

"Chuyện do anh gây ra đương nhiên anh phải chịu trách nhiệm."

Ánh mắt Lê Cảnh Tâm hung dữ nhìn về phía đối diện: "Chị dâu, chị được toại nguyện rồi."

Tâm mắt những người còn lại nhao nhao nhìn về phía Vinh Thiển. Cô ngơ ngác, vẽ mặt kinh ngạc rồi giơ tay ra, chỉ chỉ vào mình: "Tôi?"

Lê Cảnh Tâm cười lạnh.

Vinh Thiển ưỡn khuỷu nhìn về phía Lê Cảnh Tâm, rồi lại nhìn cô gái kia:

"Tôi và cô biết nhau ư?"

Đối phương lắc lắc đầu.

Vinh Thiển xòe hai tay ra: "Chú hai, chú sẽ không đi nói tôi hại chú đấy chứ? Thuốc đó tôi cho chú uống à?"

Lệ Cảnh Tâm tự nhiên biết "ngậm bồ hòn làm ngọt", "có nổi khổ nói không nên lời" nghĩa là gì.

Lệ Cảnh Trình nở nụ cười, nghiêng người đứng dậy cầm lấy một tấm ảnh: "Ồ, chỗ này là ở đâu vậy? Hình như tôi chưa từng thấy."

Lệ Cảnh Vân được nhắc như thế liền tỉnh ra, liếc nhìn cách bài trí trong tấm ảnh. Có mấy tấm còn chụp rất rõ chữ SMX. Sắc mặt ông ta biến đổi hẳn, mọi thương lượng lời thối đều biến mất: "Anh phải kết hôn với con gái nhà họ Tôn, chuyện này quyết định vậy đi."

Thịnh Thư Lan cắn chặt môi.

Mi mắt Lệ Cảnh Tâm đang rũ xuống chợt ngẩng lên: "Con sẽ không cưới cô ta."

"Mày dám làm càn?!"

"Làm càn thì làm càn! Lúc trước ba cũng đâu buộc anh cả phải cưới? Đời này của con chỉ cưới một mình Thư Lan."

Củng Dụ mắt thấy hai người sắp gây gổ, lại nghe ý của Lệ Cảnh Vân như thể không cưới không được, vội vàng mở miệng khuyên: "Cảnh Tâm à, đừng để mình hồ đồ! Vốn Thư Lan sẽ chỉ làm vợ lẽ của con, không đăng ký, sau này con vẫn có thể cho nó đi theo con."

Thịnh Thư Lan khó khăn trốn sau sô pha, đi không được, ở lại cũng không xong; hình như bất cứ kẻ nào cũng có thể chen được vào chỗ của cô.

Trước kia cô nghĩ mình không phải gả cho Lệ Cảnh Tâm, nhưng chưa bao giờ nghĩ mình bị rơi vào tình thế xấu hổ thế này.

Lệ Cảnh Tâm thấy cô trông như muốn khóc, trái tim hẳn vẫn kiên định:

"Mẹ, mẹ đừng nói bất kì cái gì nữa! Có lời con vẫn chưa nói ẹ biết, mặc dù mọi người bảo con chỉ cưới Thư Lan về làm lẽ, nhưng trước lúc chuẩn bị lễ kết hôn, con và cô ấy đã đi làm giấy kết hôn rồi."

"Cái gì?"

Mấy giọng nói đồng thời kêu lên kinh ngạc.

Đôi mắt Thịnh Thư Lan lại càng tròn hơn, khó tin nhìn về phía Lệ Cảnh Tâm.

Người đàn ông rút lại vẻ bất cần đời trong ngày thường: "Con từ nhỏ đã có cảm tình với Thư Lan, con sẽ không cưới người khác."

Thịnh Thư Lan vịn tay mình lên thành ghế sa lon. Cô không nghĩ được gì nữa, thậm chí cô luôn luôn bài xích Lệ Cảnh Tâm, cho rằng anh ta cùng lắm cũng chỉ là nhàn hạ, buồn chán, muốn đùa giỡn cô, không thể nào có cảm tình thực sự.

Củng Dụ nghe thấy vậy, cơ thể như rơi vào hầm băng. Bà thế mà hoàn toàn không nhận ra phía sau Lệ Cảnh Tâm còn một tâm tư như thế.

Ngay cả Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiến khi nghe thấy chuyện này cũng không khỏi nhìn về phía người đàn ông kia.

Từng cơ mặt Lệ Cảnh Vân như căng hết cả: "Chuyện bây giờ đã ầm ỹ, anh không cưới, anh còn muốn thế nào nữa?"

"Bọn họ muốn thế nào thì cứ thế nấy."

"Vô liêm sỉ!"

Lệ Cảnh Tâm không thềm quan tâm: "Con cũng không muốn bị một cuộc hôn nhân không hạnh phúc trói chặt cả đời. Ba, kẻ hãm hại con, con có thể tra ra."

"Tra cái gì mà tra!" Lệ Cảnh Vân ngắt lời hằn, ánh mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh: "Ông Tôn, ông đưa con gái đi về trước. Ông yên tâm, chuyện hôn sự tôi sẽ định, hai người về trước nghỉ ngơi cho tốt đã."

"Có những lời này của ông Lệ thì tôi an tâm."

Bọn họ anh một câu, tôi một câu đã đem chuyện hôn sự Lệ Cảnh Tâm ra định xong.

Quản gia đi tới tiễn hai người kia về.

Khóe môi Lệ Cảnh Trình hơi cong lên: "Em hai, chúc mừng cậu nhé!"

Thẩm Tĩnh Mạn cũng không giấu được ý cười: "Chuyện tốt tới liên tục nha! Cái nhà này của chúng ta đã có thể náo nhiệt rồi."

"Tôi sẽ không cưới."

Lệ Cảnh Vân liếc hắt, cầm mấy tấm ảnh trên bàn, đi lên lầu: "Đi với tôi lên đây!"

Lệ Cảnh Trình nắm bàn tay nhỏ của Vinh Thiển: "Chúng ta về nhà thôi."

Trên đường trở về, Vinh Thiển không nhịn được hỏi: "Anh nói xem Lệ Cảnh Tâm có cười không?"

Anh lắc đầu: "Không chắc. Lời nó nói lại ngoài dự đoán của anh."

Vinh Thiển cầm cái túi bên cạnh lên: "Cảnh Trình, cái cô nhà họ Tôn ấy nhìn cũng thật tội nghiệp. Làm như vậy có không đúng không? Làm tổn hại danh dự trong trắng của người ta."

"Đáng thương?"

Lệ Cảnh Trình cười, bẹo mặt Vinh Thiển: "Đừng chỉ nhìn vẻ ngoài. Cái cô tiểu thư nhà họ Tôn kia bình thường phóng đảng vô cùng, không thể đếm nổi rốt cuộc cô ta có bao nhiêu người tình. Em cho rằng mặc quần áo vào là có thể giả vờ ngây thơ à? Lần này cơ hội vô cùng tốt, vừa được hưởng thụ một phen lại còn có thể câu được cậu hai nhà họ Lệ. Bọn họ nhất định sẽ cắn chặt không nhả."

"Nếu cậu hai kiên quyết không đồng ý thì sao?"

"Vậy anh sẽ cho nó nếm đòn mạnh hơn. Người nhà họ Tôn nếu bị bức tới một lúc nhất định, dù không có quyền thế như nhà họ Lệ, nhưng họ cũng có người trong đường dây của chúng ta, tới lúc đó thằng hai cũng đừng mong được thoải mái."

Lệ Cảnh Tâm tính tình ngang tàng vô cùng, Lệ Cảnh Vân nói thẳng vào câu chuyện: "Những hình này chụp ở SMX, cường bức con người ta là chuyện nhỏ. Anh đừng cho là tôi không biết cái nơi rách nát kia có quan hệ thế nào với anh. Nếu chuyện bị lộ ra, anh ngồi tù cả đời cũng không đủ."

"Ba là sợ chuyện của con bại lộ sẽ liên lụy tới ba đúng không?"

Lệ Cảnh Vân ném xấp ảnh lên bàn: "Cùng lắm tôi công bố không nhận thằng con trai như anh!"

"Không nhận con liệu có được không? Ba còn trông chờ vào anh cả sao? Ba dung túng với con như vậy không phải cũng là vì anh cả bị bệnh?"

"Chuyện này anh nghe ai nói?"

Lệ Cảnh Tâm hất cằm: "Ba, con sẽ không cưới người khác."

Lệ Cảnh Vân vung tay gạt đổ mọi thứ. Người đàn ông bước lùi về sau tránh, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mở cửa phòng lại thấy Thịnh Thư Lan đang đứng ở bên ngoài.

Hắn đóng sầm cửa lại, rồi lập tức giữ chặt cổ tay cô, mang cô xuống lầu dưới. Thịnh Thư Lan gần như không theo kịp bước chân của hắn. Lệ Cảnh Tâm về phòng mình, mở cửa đi vào xong liền khóa lại.

Thịnh Thư Lan trầm mặc, đứng giữa phòng.

"Nói chuyện!"

Cô dè dặt ngẩng đầu: "Cậu hai, cậu đừng như vậy."

"Anh nói rồi bao nhiêu lần rồi. Đừng có gọi anh là cậu hai gì đó! Gọi tên anh!"

Người đàn ông tính khí dữ dằn, xé mạnh cổ áo; Thịnh Thư Lan run cả người. thấy cô bị dọa tới sợ như vậy, Lệ Cảnh Tâm mới nhẹ giọng lại.

Căn trong khôi phục sự yên tĩnh. Thịnh Thư Lan đi tới trước: "Anh đừng làm ba nổi giận. Hơn nữa, cũng thật sự không nghĩ ra được cách nào khác."

"Sao? Mẹ anh muốn em tới làm thuyết khách à?"

Một câu đã vạch trần hết. Thịnh Thư Lan lần nữa phải ngậm chặt miệng.

"Còn em, em muốn sao?"

Thịnh Thư Lan ngẩng lên nhìn hắn: "Em không ngờ anh thừa sự nói chúng ta đã đi làm giấy."

"Vậy bây giờ biết rồi thì em nghĩ thế nào?"

"Cậu hai... Không, Cảnh Tâm, trong nhà đều bảo anh lấy em làm lẽ, anh hà tất..."

Lệ Cảnh Tâm đi qua, ngồi thẳng xuống mép giường: "Anh và em nói thẳng đi. Anh sẽ không như ba anh, bà lớn bà nhỏ vây quanh. Anh chỉ muốn cưới một người, hoặc là không cưới."

Thịnh Thư Lan bị những lời này của người đàn ông làm cho cảm động, chớp mũi cô cay cay: "Nhưng mà, bây giờ chúng ta không có cách nào."

Lệ Cảnh Tâm vẫy tay với cô, ra hiệu bảo cô tới. Hấn kéo tay Thịnh Thư Lan, để cô ngồi cạnh mình.

"Chỉ cần anh quyết không đồng ý, bọn họ có thể làm gì anh?"

"Nhưng họ có bằng chứng."

Lệ Cảnh Tâm nằm ngửa ra sau. Việc này phiền muốn chết, hấn không muốn nghĩ nữa. Hấn kéo Thịnh Thư Lan, áp cô vào trong người. Thịnh Thư Lan kinh hoảng: "Đừng!"

"Sợ cái gì? Sau khi anh trở về, đây cũng đâu phải lần đầu tiên anh muốn em."

Mấy ngày tiếp theo, Lệ Cảnh Tâm đều bị nhốt trong nhà họ Lệ, đi một bước cũng khó.

Nhưng miệng hấn rất cứng, nói sao cũng không chịu kết hôn với cô tiểu thư nhà họ Tôn kia.

Hôm nay khi thức dậy, Vinh Thiển cảm thấy ngực như bị đè nặng, rất khó chịu.

Cô ngồi ở mép giường. Bàn tay Lệ Cảnh Trình phủ lên hông cô: "Sao vậy?"

"Có lẽ đói bụng."

Người đàn ông ngồi dậy: "Không phải em vẫn chưa 'có' sao? Thử lại đi!"

"Hai ngày trước thử không thấy, có lẽ tháng này đến muộn." Vinh Thiển thấy vẻ mặt anh khẩn trương: "Anh phấn khích dữ vậy? Cho dù có thai, phản ứng khi có thai cũng đâu có sớm như vậy."

Vinh Thiển lười biếng duỗi lưng. Lệ Cảnh Trình lấy que thử thai trong ngăn kéo ra: "Đi thử đi!"

Cô cầm lấy, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lệ Cảnh Trình đang ở phòng thay đồ thay quần áo, qua tấm gương dài sát đất, anh thấy Vinh Thiển thò đầu vào.

Anh nghĩ: Lại chưa có kết quả.

Lệ Cảnh Trình thuận miệng nói: "Đêm nay bắt đầu, tiếp tục cố gắng."

Tay Vinh Thiển siết que thử thai, cô bước vào hai bước, chìa cái que trước mặt anh

Lệ Cảnh Trình thấy trên đó có một vạch hồng.

Anh luồn dây nịt vào thắt lưng quần: "Không sao..."

Ngón tay Vinh Thiển di xuống, vạch hồng thứ hai đập vào mắt Lệ Cảnh Trình, anh chột ngừng tay. Lệ Cảnh Trình khó tin cầm lấy que thử thai: "Đây là sao?"

Thời điểm mấu chốt sao còn vờ ngớ ngẩn nữa?

Vinh Thiển giật lại: "Tự mình tra baidu đi."

Cô xoay người định đi, Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên ôm chặt cô lại, ôm cô vào lòng: "Có rồi? Có rồi?"

"Em cũng không biết có chính xác không, hai ngày trước thử vẫn không thấy."

"Đúng! Chắc chắn là đúng!"

Giọng nói Lệ Cảnh Trình lộ ra vẻ hưng phấn, còn ôm ngang Vinh Thiển lên, xoay một vòng: "Tốt quá! Anh lại làm ba rồi!"

Vinh Thiển đẩy tay anh, cũng không biết sao lại mang thai liền vậy: "Em vẫn chưa chuẩn bị tốt đâu."

Lệ Cảnh Trình hôn lên trán cô: "Lần này anh không đụng tay đụng chân gì cả, con và chúng ta có duyên nên mới tới."

Cô có hơi lo lắng. Đứa bé này tới cô đương nhiên không bài xích, nhưng cô lại không có được cảm giác an toàn chắc chắn.

"Cảnh Trình, sau này chúng ta về Nam Thịnh nhé, được không?"

Lệ Cảnh Trình nhớ mình đã hứa với cô, bàn tay anh gạt nhẹ tóc vướng trên má Vinh Thiển: "Được, anh sẽ nhanh chóng thu xếp chuyện ở đây. Con của chúng ta sẽ được sinh ở Nam Thịnh."

"Thật sao?"

Lệ Cảnh Trình gật đầu, trong lòng nhảy nhót khiến ngũ quan anh sinh động, ôn hòa không ít.

Mấy ngày nay, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình luôn luôn bị kêu về nhà họ Lệ. Lệ Cảnh Vân đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, uy hiếp cũng một mớ, nhưng thái độ của Lệ Cảnh Tâm vẫn rõ ràng như vậy.

Chuyện Vinh Thiển mang thai, trừ hai người ra, không ai biết cả.

Hai người ngồi ở sô pha. Lại là một cuộc họp gia đình.

Lệ Cảnh Vân sắc mặt căng cứng, giương mắt nhìn về phía Vinh Thiển:

"Theo camera trên xe Cảnh Tâm ghi lại, xe của nó lúc đó dừng ở sau xe cô. Cô với nó còn có mấy hành động gây gổ nữa, có đúng không?"

Vinh Thiển ngây ngốc nhưng không kinh hoảng, cô suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Lệ Cảnh Vân: "Ba, con chỉ dùng bình xịt phòng kẻ xấu thôi."

"Tại sao?"

Vinh Thiển thần sắc tự nhiên, bình thường: "Con nói rồi, phòng kẻ xấu."

Cùng Dụ cười lạnh: "Chẳng lẽ Cảnh Tâm có thể làm gì cô?"

"Tôi đã xem kỹ đoạn video." Lệ Cảnh Vân bắt chéo chân: "Nó cũng không có hành vi gì quá khích cả, nhưng cô lại ra tay như thế. Ngay khi cô vừa ra tay, nó lập tức bị người mang đi. Nếu cô nói là không liên hệ gì tới cô, có phải là quá trùng hợp rồi?"

Nghe thế, Vinh Thiển hoàn toàn hiểu ra.

Ý của Lệ Cảnh Vân là muốn cô chịu trách nhiệm chuyện này. Lệ Cảnh Tâm đã không chịu cưới, vì thế ông ta lập tức tìm một người ngoài, không có quan hệ gì với mình.

Với Lệ Cảnh Vân, Vinh Thiển chính là con thí tốt nhất.

Lệ Cảnh Trình nghe thế, ánh mắt không che giấu được sự lạnh lẽo và dữ dội đang dâng lên: "Ba, bình xịt kia là con đưa cho Vinh Thiển. Nếu không gặp nguy hiểm, cô ấy sẽ không dùng."

"Anh cả, ý anh là tôi thèm muốn chị dâu?"

Lệ Cảnh Trình thấy được vẻ ám muội và khiêu khích trong mắt người đàn ông, anh vẫn không nổi giận, tay khoác vai Vinh Thiển: "Từ nhỏ, tư duy

của cậu đã không giống người khác, tôi còn không rõ?"

Nghe câu này của Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiễn nghĩ ra được một câu trả lời tuyệt hảo.

"Ba, thực sự con không biết đám người đó từ đâu ra. Con dùng bình xịt với chú hai không phải là vì chú ấy đụng tay đụng chân. Ba xem video hẳn cũng thấy, chú ấy nói với con không ít. Câu cuối chú ấy nói là: 'Chị dâu, chị thích SMX không? Bình thường tôi hay vào đó chơi. Rất kích thích!' Chú ấy còn kéo tay con định kéo đi, nói dẫn con đi xem. Ba, ba cũng biết cái nơi SMX đó. Đạo này Lại Hải bao nhiêu người bị hoảng sợ. Con vừa nghe mấy thứ này liền hoảng sợ, muốn xô chú hai ra."

Lệ Cảnh Trình gắng che nụ cười nơi khóe miệng. Vợ anh thật lợi hại, đầu óc linh hoạt, mồm miệng nhanh nhẩu. Bàn tay người đàn ông nắm lại, thường cho cô một nụ cười mê hoặc, chết người không đền mạng.

Lệ Cảnh Tâm lắc chân: "Tôi nói với chị như thế?"

"Đúng vậy."

"Hừ!"

"Đừng hừ! Nếu cậu bảo là cậu không nói thì hãy đưa bằng chứng đi."

Lệ Cảnh Tâm bị tức ghen.

Lệ Cảnh Vân đầu đầu không ngớt: "Chuyện này đã có camera trên xe ghi lại làm chứng. Nói chung Vinh Thiễn vẫn không thoát được việc mình có liên quan. Tôi tính sẽ giao cho cảnh sát xử lý."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe vậy, sắc mặt khẽ thay đổi: "Ông à..."

Nếu Vinh Thiễn bị đưa đi, mặc dù không phải cô làm, tội danh đó cũng có thể bị biến thành thật. Thẩm Tĩnh Mạn rất rõ tình thế hiện giờ, đương nhiên không muốn lại mất đi cô con dâu duy nhất.

Nhớ tới chuyện lần trước, Vinh Thiễn hít một hơi lạnh, không khỏi nhích lại gần Lệ Cảnh Trình.

Người đàn ông nắm chặt bàn tay cô: "Ba, ba tính làm như vậy thật?"

Lệ Cảnh Vân cũng không nhìn anh: "Ai làm thì người nấy phải chịu. Nếu như không phải Vinh Thiễn làm, tức khắc sẽ không đổ oan được cho nó."

Lệ Cảnh Trình hoàn toàn bị chọc giận: "Lại muốn dùng thủ đoạn này phải không? Một khi bị vào đó là đã bị ba định đoạt. Đến lúc đó, lại thêm thằng hai là bị ép buộc, ba chỉ cần để Vinh Thiển ra gánh tội thay, đền bù cho nhà họ Tôn."

"Thằng hai vốn là bị hãm hại."

Lệ Cảnh Trình định đứng dậy lại bị Vinh Thiển nhanh kéo tay lại. Anh nhìn cô.

Lệ Cảnh Vân để chân xuống: "Cứ quyết định như vậy! Tôi đi gọi điện."

Cùng Khanh, Cùng Dụ nhìn nhau, đáy mắt lộ vẻ đắc ý.

Lệ Cảnh Vân đi được hai bước, Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn bóng lưng ông ta: "Ba, Vinh Thiển đang mang thai con của con, mang thai cháu nội của nhà họ Lệ."

Bước chân của Lệ Cảnh Vân đột ngột thu lại, lão đảo.

"Thật không?" Thẩm Tĩnh Mạn nhảy lên đầu tiên: "Thiến Thiển có thai?"

Người đàn ông nhìn Lệ Cảnh Vân xoay người lại, khóe miệng anh vẽ ra một đường cong bên ngoài: "Đã đi bác sĩ rồi, là thật. Ba, Gạo Nếp lớn rồi, không phải ba vẫn ngóng cháu trai sao? Bây giờ Vinh Thiển đang mang thai, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, sau này con sẽ không cưới người khác, càng không muốn có thêm đứa nào nữa."

Đáy mắt Lệ Cảnh Tâm nảy ra tia âm u.

Thua ở bước cuối cùng! Còn thua ở trên bụng Vinh Thiển!

Lệ Cảnh Vân quay về chỗ cũ.

Từng đứa một, đều không cho ông ta bớt lo; cứ lấy chuyện cưới vợ, sinh con ra uy hiếp ông.

Lệ Cảnh Trình dựa người ra sau: "Đây có thể là cháu trai đầu tiên của nhà họ Lệ. Ba, Vinh Thiển vốn không làm gì, nếu muốn hại thằng hai, cô ấy lại tự mình ra tay sao? Nếu phải vào cục cảnh sát, đứa bé phải làm sao bây giờ? Rốt cuộc ba muốn đứa cháu này không?"

Lệ Cảnh Vân tức tối không nói lên lời: "Cháu của tôi, đương nhiên tôi muốn."

Nói đến nước này, Lệ Cảnh Trình không nói thêm gì nữa.

Củng Dụ siết chặt khăn tay. Thẩm Tĩnh Mạn đứng dậy tới cạnh Vinh: "Khi nào? Mấy tháng rồi?"

"Mẹ, mới hơn một tháng."

"Hừ! Cũng chưa biết có phải con trai." Củng Dụ trầm giọng.

Trước mặt Lệ Cảnh Vân, nếu Thẩm Tĩnh Mạn so đo quá với bà ta cũng không tốt. Củng Dụ không muốn vượt mất cơ hội duy nhất này: "Ông à, nếu ông muốn bế cháu, Cảnh Tâm cũng có thể mà! Chuyện này đã nói rõ là do Vinh Thiển hại. Ông không thể cứ vậy mà quên chứ? Hơn nữa, đứa đầu là gái, đứa thứ hai ai dám chắc?"

Bàn tay Vinh Thiển để lên bụng. Cô không tranh, không cướp, nhưng cũng không có nghĩa cô để người ta cười trên đầu.

"Mẹ, mang thai thì có một phần hai khả năng. Thật ra mẹ cũng có hi vọng rất lớn để bế cháu. Chú hai và cô tiểu thư họ Tôn cũng rất xứng đôi, lại còn có một đê mê vợ chồng thắm thiết, nói không chừng lại đúng lúc có thai luôn."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 48 : Cậu hai cũng tranh làm cha

Edit: Đế Mèn

"Cô..."

Câu này của Vinh Thiển là lời hay sao? Là rửa bà thì có!

Củng Dụ sụp mặt, không nhin được nhìn về phía con trai mình.

Sắc mặt nghiêm nghị này giờ của Lệ Cảnh Vân bây giờ mới hòa hoãn một chút: "Trong nhà lại sắp có thêm người là chuyện tốt. Bất kể là cháu trai hay cháu gái, chỉ cần nó họ Lệ thì tôi đều thích."

Về điểm ấy, Thẩm Tĩnh Mạn tin lắm.

Lệ Cảnh Vân không thích Vinh Thiển, nhưng lại thương yêu Gạo Nếp rất nhiều. Gạo Nếp muốn chơi cưỡi ngựa, ông liền sẵn lòng quỳ trên giường cho bé chơi. Cho nên, dù cho Vinh Thiển sinh con gái tiếp, chỉ cần đứa bé họ Lệ, với Lệ Cảnh Vân thì cũng đều như nhau.

Chị em Củng Khanh, Củng Dụ tùm lại một chỗ: "Chị, chị nói làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao, cô vẫn nên thuyết phục Cảnh Tâm cưới đi. Cưới một mình Thư Lan với cưới cả hai, cô thấy cái nào tốt?"

Đương nhiên là cưới cô nhà họ Tôn, lại còn được Thịnh Thư Lan và tài sản nhà họ Thịnh, càng tuyệt hơn.

Lệ Cảnh Vân hỏi một số chuyện nữa, sau đó lại lên tiếng: "Cảnh Trình, hai đứa vẫn nên chuyển về Đông Uyển đi. Để người trong nhà chăm sóc Vinh Thiển, ba cũng yên tâm hơn."

"Không cần." Lệ Cảnh Trình lập tức cự tuyệt: "Con tính tháng sau đưa Vinh Thiển về lại Nam Thịnh."

"Về Nam Thịnh?"

"Phải." Lệ Cảnh Trình nắm tay Vinh Thiển, trả lời dứt khoát.

Lệ Cảnh Vân nghe thế lại không đồng ý: "Cháu nhà họ Lệ chúng ta đương nhiên phải sinh ở nhà họ Lệ."

"Ba, ba cứ lo chuyện thằng hai đi. Người nhà họ Tôn đã ép tới cửa rồi, nếu không đồng ý, chắc chắn bọn họ sẽ không chịu để yên. Nhà họ Tôn ấy mặc dù không được coi là danh môn vọng tộc, nhưng đã lấn lộn quan trường lâu vậy; nói không có một chút bản lĩnh thì không thể nào."

Lệ Cảnh Vân nghĩ tới chuyện này lại thấy đau đầu.

"Gọi Thư Lan tới đây."

Người giúp việc ở cạnh đó "vâng" một tiếng rồi đi về phía phòng của Thịnh Thư Lan.

Sắc mặt Lệ Cảnh Tâm mặt hơi biến đổi: "Ba gọi cô ấy tới làm gì?"

Hắn không muốn Thịnh Thư Lan đối mặt với chuyện này nên hôm nay mới bảo cô trốn trong phòng đừng ra.

Lúc Thịnh Thư Lan đi ra, Lệ Cảnh Vân không cho cô chút thời gian, ông ta nói thẳng: "Thư Lan, cậu hai muốn lấy cô tiểu thư họ Tôn, chuyện này con thấy thế nào?"

"Ai nói con muốn lấy?"

"Anh không cưới? Anh không cưới thì vào nhà lao mà ngồi!"

Củng Dụ sợ run hết người, sắc mặt Thịnh Thư Lan cũng tái nhợt.

Củng Dụ vội cho Thịnh Thư Lan "làm nhiệm vụ": "Thư Lan à, Cảnh Tâm có ý với con chúng ta cũng đều biết. Con đừng lo lắng, hôn nhân chỉ là tờ giấy, nó yêu con mới là thật."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe xong, thấy mình như đang bị người ta bôi vẽ vào mặt, nhưng lúc này bà cũng không tiện xen miệng vào.

Thịnh Thư Lan siết vạt áo mình, cúi gằm đầu không nói. Nhìn bộ dáng này của cô, Củng Dụ thấy cả người bốc hỏa: "Cô nói chuyện đi chứ!"

Thịnh Thư Lan cắn chặt môi, trước đây cô vẫn luôn nghĩ mình không quan tâm. Cô cũng từng ôm quyết tâm đi theo Lệ Cảnh Trình, một đời làm lẽ; nhưng bây giờ Lệ Cảnh Tâm đã hứa hẹn với cô. Nếu có sự lựa chọn, ai lại không muốn thân phận người vợ quang minh chính đại trên tờ giấy hôn thú chứ?

"Các người chó có ép cô ấy!" Lệ Cảnh Tầm đứng dậy, đi qua kéo tay Thịnh Thư Lan: "Tôi nói không cưới là không cưới, ngồi tù phải không, vậy thì ngồi."

Hắn đã tin chắc, ăn chắc rằng Lệ Cảnh Vân sẽ không nỡ để hắn vào đó.

Chuyện này cuối cùng lại chẳng có kết quả đầu vào đầu.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình quét qua căn phòng: "Còn gì nữa không? Nếu không có việc gì, con và Vinh Thiện đi trước. Hôn sự của thằng hai định khi nào thì cho con biết một tiếng, con sẽ chuẩn bị sẵn quà."

Hai người đứng dậy, Lệ Cảnh Vân cũng không ngăn lại.

Vừa mới định đi, bên ngoài đột nhiên truyền tới một trận huyên náo. Gân xanh trên huyết thái dương của Lệ Cảnh Vân giật giật. Thẩm Tĩnh Mạn đưa mắt nhìn: "Lại chuyện gì nữa vậy?Ồn ào chưa đủ mệt sao chứ?"

Câu nói vừa dứt, tiểu thư họ Tôn cùng vài người khác nữa tiến vào.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu bước nhanh về phía Lệ Cảnh Vân: "Ông Lệ, ông xem này!"

Ông ta đưa di động tới trước mặt Lệ Cảnh Vân. Ông tỏ ra hơi phản cảm, tựa như quyền uy của mình đang bị khiêu chiến, nhưng vì đứa con này, ông chỉ có thể nhịn.

Trong di động là một đoạn video được quay rõ. Khuôn mặt Lệ Cảnh Tầm được zoom kỹ, phản ứng của cô tiểu thư họ Tôn kia mới chính là điểm nhấn. Vừa xem đã thấy đây là một cảnh cường bạo. Cảnh tượng kịch liệt, cô gái trong đó khóc tới tấp giọng.

Thật sự không nhẫn tâm nhìn thẳng để xem!

Mí mắt Lệ Cảnh Vân giật mấy cái, vội quay đầu đi.

Người đàn ông kia ngồi xuống, bắt đầu đàm phán: "Cái này là có người gửi qua điện thoại di động của tôi, nói là mấy ngày sau sẽ cho đăng trên mạng. Ông Lệ, chuyện này không thể kéo dài được nữa. Nếu bị đưa lên mạng thật, đời này của con tôi thật sự sẽ bị hủy."

Trong lòng Lệ Cảnh Vân thật ra cũng rõ, hai đứa con ông đấu tới đấu lui, những chuyện này chín mươi chín phần trăm là do Lệ Cảnh Trình làm ra

hết.

Ông ngẩng mắt lên, hung dữ nhìn đứa con đầu.

Lệ Cảnh Trình ôm chặt vợ.

Cô tiểu thư họ Tôn vừa khóc, nhìn qua trông còn chật vật khổ sở hơn cả Thịnh Thư Lan. Người lớn trong nhà cũng ra mặt, diễn một vở tuồng bức hôn.

"Ba, bọn con đi trước."

Lệ Cảnh Trình cũng không có hứng xem mấy chuyện này.

Trong lòng anh còn chìm đắm trong niềm vui Vinh Thiển có thai. Lúc vô bổ thế này, anh về nhà chơi, nói chuyện với vợ con còn hơn.

Ngồi trên xe, Lệ Cảnh Trình cẩn thận giúp Vinh Thiển thắt dây an toàn: "Bà xã, con trai, chúng ta xuất phát nào!"

"Sao anh biết là con trai?"

"Anh muốn em sinh con trai cho anh."

Vinh Thiển nghiêng người: "Lệ Cảnh Trình, anh trọng nam khinh nữ!"

"Suyt, đừng kích động."

Lệ Cảnh Trình ôm chầm lấy cô: "Anh đã có con gái, đương nhiên nghĩ có thêm con trai sẽ tốt. Một trai một gái sẽ rất tuyệt, đời này anh có ba bảo bối, đời người của anh sẽ viên mãn."

"Vậy nếu là hai đứa con gái thì sẽ không viên mãn phải không?"

Người đàn ông cười, định hôn cô, lại bị Vinh Thiển vội né tránh.

"Phụ nữ một khi quá để tâm sẽ thật sự thủ đoạn."

Bàn tay Vinh Thiển phủ lên bụng: "Em cảm thấy có con gái rất tuyệt. Gạo Nếp là chiếc áo bông nhỏ thân thiết của em."

Nhà họ Lệ

Gây ầm ĩ cả ngày, cuối cùng đám người đó cũng đi về.

Lệ Cảnh Vân bị dồn đến mức này nên dứt khoát hạ lệnh "chết": "Nếu anh không chịu cưới thì rút ngay đi cho tôi! Chuyện sau này của anh tôi sẽ

không quản nữa."

Củng Dụ chỉ thiếu nước chưa quỳ xuống cầu xin ông: "Ông ơi, ông nguôi giận! Cảnh Tầm còn trẻ, để tôi nói chuyện đằng hoàng với nó."

Trước đây, bất luận là chuyện gì, Lệ Cảnh Tầm đều có thể xử lý khôn khéo, có mức độ; nhưng lần này có thể nào cũng không chịu cúi đầu.

Củng Dụ ở bên tai ông luôn miệng khóc, ông ngại phiền nên núp ở trong phòng không ra ngoài.

Mãi qua nửa đêm, xác định người trong nhà đều đã ngủ, lúc này Lệ Cảnh Tầm mới rón rén đi tới phòng Thịnh Thư Lan .

Mở khóa đi vào, bên trong tĩnh lặng. Thịnh Thư Lan cũng không ngủ được, nghe thấy có tiếng bước chân, cô cũng đoán được ai đến nhưng vẫn mở miệng: "Ai?"

Lệ Cảnh Tầm đi tới giường, vén chăn chui vào, hai tay hẩn ôm hông cô: "Thư Lan, là anh."

"Anh, sao anh lại tới đây?"

"Anh nhớ em nghĩ đến lại không ngủ được."

"Đừng như vậy, ba mẹ bây giờ không cho phép..."

"Không cho phép cái gì?" Lệ Cảnh Tầm nghiêng tới hôn cô: "Em yên tâm, anh sẽ không cưới thứ đàn bà dâm đãng kia."

Thịnh Thư Lan núp kín trong chăn không dám cựa quậy: "Nhưng tình thế bây giờ, anh không cưới cũng không được."

"Anh có cách."

"Cách gì?" Thịnh Thư Lan suy nghĩ mấy ngày cũng không ra đầu mối: "Cô họ Tôn ấy quyết tâm muốn anh cưới, chẳng lẽ có thể mua chuộc được cô ấy sao?"

Lệ Cảnh Tầm cười cười: "Đầu óc em thật đơn giản. Nếu có thể mua được cô ta, cô ta đã không kết bè với anh cả để tính kế anh."

"Vậy em thực sự không nghĩ ra được cách nào."

"Thư Lan, anh muốn bảo vệ em khỏi bị thương tổn, nhưng mà..." Lệ Cảnh Tầm sờ lên đầu cô: "Chuyện tiếp theo, nếu như anh không liều, chúng ta

thật sự sẽ không có tương lai."

Thịnh Thư Lan nghe thấy vậy, xoay người lại túm áo hăn: "Anh đừng làm bừa! Em sợ!"

"Chuyện anh phải làm sẽ khiến em thấy khó chịu, nhưng đây là cách duy nhất."

"Chuyện... chuyện gì cơ?"

Trong bóng đêm, Lệ Cảnh Tâm hôn Thịnh Thư Lan: "Đến ngày đó em sẽ biết. Nhưng em nhất định đừng khó chịu, em phải biết chuyện đó là không có khả năng."

Trái tim Thịnh Thư Lan treo lơ lửng. Cô căn bản không biết lời của Lệ Cảnh Tâm có ý gì .

Bàn tay người đàn ông vuốt ve bờ hông cô, đôi môi mỏng tiến đến bên tai cô: "Cho anh!"

Cơ thể hăn chuyển động trong chăn, nghiêng đổ trong Thịnh Thư Lan...

Vinh Thiển có thai, nhưng không ngờ có thai lần hai còn khó chịu như vậy. Vốn nghĩ sẽ có thể có được những ngày thanh tịnh, nhưng thường thường trời không toại lòng người .

Cô và Lệ Cảnh Trình đều là người nhà họ Lệ nên khó tránh khỏi việc phải về đây.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn cô chăm chú, ngay cả nước uống và hoa quả cũng đều là người giúp việc của bà tự chuẩn bị, quyết không cho phép người của chị em họ Cung tới gần nửa bước.

"Thiển Thiển à, mẹ đã dặn nhà bếp chuẩn bị mấy món thanh đạm để ăn sáng."

Nhìn Thẩm Tĩnh Mạn tinh thần vô cùng tốt, bà thấp giọng: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay ông nhà sẽ phải tuyên bố. Thằng hai phen này thảm. Nếu nó không chịu cúi đầu, ông nhà sẽ thu hồi tất cả những gì đã cho nó. Xem nó không còn tiền ăn cơm, gân cốt còn cứng được không."

Lệ Cảnh Trình lật xem tờ tạp chí, còn Vinh Thiển ngồi nói chuyện với Thẩm Tĩnh Mạn.

Tối giờ cơm chiều, người một nhà lại tề tựu.

Chị em họ Cùng hoàn toàn không có tinh thần. Bọn họ sốt ruột muốn bốc hỏa, thậm chí còn lấy cái chết ra uy hiếp nhưng Lệ Cảnh Tâm căn bản không chịu, hoàn toàn đánh chìm bọn họ .

Lệ Cảnh Trình dẫn Vinh Thiển ngồi vào bàn.

Lệ Cảnh Vân ngồi ở vị trí chủ tọa. Thịnh Thư Lan dè dặt ngồi vào cạnh Thẩm Tĩnh Mạn. Lệ Cảnh Tâm là người cuối cùng tới bàn.

Hắn kéo ghế ra, nhưng không ngồi. Ánh mắt nhìn về phía Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình ngồi cách đó không xa: "Anh trai tốt của tôi, nhờ anh ban tặng, bây giờ ba nhất định bắt tôi phải cưới cái cô họ Tôn kia."

"Đâu có chuyện gì tới tôi?" Lệ Cảnh Trình đương nhiên giả ngu.

Người đàn ông biết bữa cơm tối nay có ý nghĩa gì - ông già đã quyết tâm. Ngón tay Lệ Cảnh Tâm nắm chặt lưng ghế, một tay chống mép bàn. Để dứt bỏ cuộc hôn nhân này, hắn sẽ tính bằng bất cứ giá nào.

Lệ Cảnh Tâm liếc nhìn Thịnh Thư Lan. Thịnh Thư Lan ra hiệu bảo hắn mau ngồi xuống, đừng chọc giận Lệ Cảnh Vân.

Không ngờ, Lệ Cảnh Tâm lại cố tình mở miệng: "Ba, thực ra có quá nhiều chuyện trong nhà này trong lòng tự hiểu, không cần nói ra. Lần trước anh cả tới đập phòng con, ba biết tại sao không?"

Lệ Cảnh Vân sắc mặt hơi biến đổi: "Anh ngồi xuống cho tôi!"

Vinh Thiển không kìm nén được căng thẳng, bàn tay túm chặt làn váy.

Tầm mắt Lệ Cảnh Tâm bỗng nhiên quét về phía Lệ Cảnh Trình: "Anh cả, sao anh cứ khẳng định đứa bé trong bụng Vinh Thiển là của anh?"

Một câu nói, anh và Vinh Thiển liền biết thâm ý. Khóe mắt Lệ Cảnh Trình giật giật: "Chú hai, chú mẹ nó đừng miệng chó phun không được ngà voi!"

Phía bên kia Lệ Cảnh Tâm lại đột nhiên làm một hành động khiến người ta lú lú. Hắn quỳ xuống, quay mặt sang Lệ Cảnh Vân: "Ba, con biết sai rồi. Con từ nhỏ đã mê chơi, không chịu nghe lời dạy bảo. Con cũng không phải

bị người ta bỏ thuốc một lần. Lần trước anh cả phát hỏa, về tình thì có thể thông cảm, bởi vì con đã đụng vào người không nên đụng."

Vinh Thiển rít một hơi lạnh.

Thẩm Tĩnh Mạn hơi siết chặt lòng bàn tay: "Lời của cậu là có ý gì?"

"Sau chuyện đó, trong lòng con vẫn luôn bức bối. Con biết con thật có lỗi với anh cả và chị dâu, nhưng con thân bất do kỷ*. Mãi tới khi con biết được Vinh Thiển có thai, ba, con không thể gạt chuyện này nữa. Đứa bé trong bụng Vinh Thiển có thể là của con !"

Một lời đi xuống, như quả bom lọt mắt giữa nơi đoàn người đông đúc nhất.

Thẩm Tĩnh Mạn cả kinh, hai mắt tròn tròn, khóe miệng run rẩy, một chữ không nói nên lời.

Cùng Khanh, Cùng Dụ cũng có cảm giác thở không ra hơi.

Lệ Cảnh Vân đứng dậy.

Một cái tát mạnh mẽ giáng tới.

Lệ Cảnh Tâm ngã qua một bên, bàn tay phải nắm ghế mới không té xuống. Hắn quỳ lại như cũ, lau khóe miệng. Từ góc độ của Thịnh Thư Lan lại thấy đáy mắt ẩn sâu của người đàn ông dâng lên ý cười.

Vinh Thiển sắc mặt trắng như tờ giấy, hai tay run rẩy. Cô căng thẳng muốn ôm Lệ Cảnh Trình. Nếu lúc này anh đứng dậy nổi giận, cả ý chết tâm cô thật cũng có.

Nhưng chuyện cô lo lắng vẫn chưa xảy ra. Mặc dù Lệ Cảnh Trình lúc này có ý muốn giết người nhưng anh cực lực nhẫn nại.

Anh giơ tay, nắm lấy tay Vinh Thiển, sau đó siết thật chặt.

Lệ Cảnh Vân ngã ngồi xuống ghế: "Mày câm miệng cho tao!"

"Ba, ba không muốn biết sao? Chuyện trùng hợp thế này không phải là không có. Lúc trước mẹ con không phải một lần đã mang thai ngay sao?"

Bàn tay Lệ Cảnh Trình nắm tay Vinh Thiển lại lần nữa căng cứng.

"Chú hai, vì không muốn kết hôn với cô tiểu thư họ Tôn mà lời như thế chú cũng nói được?"

"Anh!" Lần đầu tiên hắn mở miệng gọi anh: "Tôi biết anh không chấp nhận, bằng không hôm đó anh cũng sẽ không phát hỏa như vậy. Tôi ở bên ngoài hai tháng là vì trốn anh. Anh bây giờ đuổi cùng giết tận tôi là vì không bỏ xuống được chuyện giữa tôi và Vinh Thiển. Nhưng đứa bé trong bụng chị ấy, anh dám cam đoan trăm phần trăm là của anh?"

"Lời nói vô căn cứ." Lệ Cảnh Trình căng khỏe miệng, nhưng câu chữ bật ra nghe nhẹ tênh: "Đứa bé trong bụng Vinh Thiển mới hơn một tháng, mà mất tích tới giờ đã bao lâu rồi?"

"Hơn một tháng cũng chỉ do anh nói, rốt cuộc là mấy tháng ai biết được?" Lệ Cảnh Trình hận không thể đấm vỡ khuôn mặt đó.

Lệ Cảnh Vân đập xuống mặt bàn một cái: "Chưa sợ mất đủ thể diện phải không? Câm miệng lại!"

Thịnh Thư Lan run rẩy. Cô cúi gằm đầu, hoàn toàn không ngờ Lệ Cảnh Tâm nói ra những lời kinh người, cứ thế mà thừa nhận chuyện đó.

Thẩm Tĩnh Mạn khó có thể khôi phục lại sự bình tĩnh, không khỏi nhìn về phía hai người: "Thật... có thật không?"

"Mẹ, mẹ cũng hồ đồ theo rồi phải không?"

Giọng nói Lệ Cảnh Trình không thay đổi: "Con của con, trong lòng con không rõ hay sao? Dăm ba câu nói của thằng hai mẹ có thể tin?"

Thẩm Tĩnh Mạn suy nghĩ kỹ, thấy cũng phải.

Lệ Cảnh Vân một tay chống trán, đầu óc nhanh muốn nổ tung.

Lệ Cảnh Tâm đứng dậy: "Nếu mọi người bắt con cưới cô họ Tôn kia, con sẽ nói cho cô ta chuyện của con và Vinh Thiển. Con còn nói con đã có con. Ba!"

Lệ Cảnh Tâm đứng lúc thêm một câu: "Nếu đứa bé trong bụng Vinh Thiển thật là của con, vậy đứa cháu đích tôn này sẽ tính là của anh cả hay của con?"

Lệ Cảnh Trình nghe thấy thế, lửa giận xông thẳng khắp người. Vinh Thiển đề lên mu bàn tay anh. Cô yếu thế nhất, mặc dù trên mặt không tỏ ra gì khác thường, nhưng trong lòng sớm đã bị lẳng trì ngàn vạn dao. Nhưng cô

không được biểu lộ chút gì, hiện tại người khác cũng chỉ bán tín bán nghi; nếu cô gục đổ, chuyện này sẽ thành ván đã đóng thuyền, nửa đời sau của cô sẽ bị hủy bởi cái mồm của Lệ Cảnh Tâm.

"Ba, đưa bé trong bụng con mấy tháng sao lừa được. Con không biết tại sao chú hai muốn bôi xấu danh dự của con như vậy. Bệnh viện cũng đã dự đoán ngày sinh, theo cách nói của chú ấy, con của con chẳng phải sẽ phải sinh sớm mấy tháng? Con hiểu tâm tình của chú ấy, phải cưới người mình không muốn cưới, khó tránh khỏi việc muốn dùng hết khả năng tìm lối thoát. Nhưng có một số việc là do tự mình làm ra, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước sao lại làm? Người thanh bạch không cần nói ra cũng là người thanh cao. Chờ lúc con sinh đứa bé này mọi chuyện đều sẽ rõ."

Lệ Cảnh Tâm nghe vậy, không giận mà cười: "Chị dâu, chị chắc chắn như vậy sao?"

"Tôi chỉ có Lệ Cảnh Trình, đương nhiên tôi chắc chắn."

Lúc bày tỏ những lời này, cô cảm thấy lòng bàn chân đổ hết mồ hôi.

Lệ Cảnh Tâm dồn ép cô, lúc này Vinh Thiển phải kiên cường, dù Lệ Cảnh Trình có nói đỡ cũng vô dụng, Lệ Cảnh Tâm chỉ muốn xé rách lớp ngụy trang của cô, khiến cô phải tự sụp đổ. "Sao chị không sợ tôi có quay phim?"

Vinh Thiển chợt thấy hít thở cũng đau đớn. Nhìn ý cười chắc chắn của Lệ Cảnh Tâm, cô nắm lấy tay Lệ Cảnh Trình. Ý Vinh Thiển là bảo anh đừng nói gì. Những lúc thế này, những lời đáp trả của cô sẽ hữu dụng hơn lời anh nói rất nhiều.

Cô cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí: "Tôi không sợ, bởi chuyện này là giả dối, không có thật."

"Vậy sao?" Lệ Cảnh Tâm cười lạnh, nói.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình nghiêm khắc. Hắn đã vạch mặt ra, ngày hôm nay tình thế được công khai, không phải chỉ mở miệng thăm dò.

Vinh Thiển kỳ thực cũng đang đánh cuộc một lần, lại còn là một ván cược mình không nắm chắc: "Nếu chú có thật, tôi cũng không trông mong chú che đậy đâu."

Lệ Cảnh Tầm đổi giọng: "Ba, vậy dò nước ối chẳng phải sẽ biết sao?"

"Loại phẫu thuật đó rất nguy hiểm!" Thẩm Tinh Mạn xen vào câu. "Làm không tốt sẽ sinh non. Cậu hai, bụng dạ cậu thật khó lường đó!"

Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Tầm bây giờ, hăn vẫn luôn biến thái, vẫn luôn căn người.

"Ba, nếu mọi người thực sự không tin, có thể đi bệnh viện kiểm tra. Đứa bé đã bao nhiêu tháng sẽ do bác sĩ định đoạt."

Lệ Cảnh Vân hừ lạnh: "Chưa đủ mất thể diện có phải không? Chẳng lẽ muốn âm ỉ to chuyện thì mới chịu?"

Trong chuyện này, cãi nhiều cũng không có gì khác, Lệ Cảnh Trình kéo Vinh Thiển tay đứng dậy: "Vậy thì rất đơn giản. Chờ con của con sinh ra, mọi người tha hồ xem. Về chuyện thằng hai, các người tự mà coi. Có cưới hay không đều là đường chết, chớ lôi vợ chồng chúng tôi vào!"

Anh kéo Vinh Thiển đi thẳng ra ngoài. Ngồi vào xe, sắc mặt người đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị, một tay vịn tay lái: "Thằng hai là đang đập nôi dìm thuyền*, chiêu này mà cũng nghĩ ra được."

(*t/n: đập nôi dìm thuyền: kiên quyết làm cho bằng được. Thành ngữ gắn với nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc Tây Sở bá vương Hạng Vũ)

"Thật ra, hăn nói những lời này nhưng cũng không dám chắc chắn. Bản thân hăn cũng là người thông minh, không phải không biết. Em nghĩ, hăn vì không còn cách nào nên mới phải kéo dài thời gian như vậy, tạm thời muốn ba trầm tĩnh lại rồi mới nói tiếp."

Lệ Cảnh Trình giơ tay lên khẽ vuốt đầu Vinh Thiển: "Thông minh!"

Mắt anh nhìn về phía trước: "Hai ngày nữa, anh sẽ lập tức đưa em về Nam Thịnh."

Vinh Thiển dán mặt sát vào lòng bàn tay Lệ Cảnh Trình.

Có điều, vì sao cô có dự cảm rất không tốt?

Cô chắc chắn mình không thể rời khỏi đây dễ dàng như thế.

Chương 49 : Hai người phụ nữ mang thai

Edit: Rika

Nhà họ Lê.

Củng Dụ cẩn thận nhìn Lê Cảnh Vân.

Bên trong phòng khách bầu không khí ngưng trệ, hít thở không thông, Thẩm Tĩnh Mạn trầm mặc: "Ông à, nhiều năm như vậy, tôi và cả hai chị em họ đều hồ đồ, bởi vì tôi nghĩ gia đình hòa thuận thì sẽ hưng thịnh, nhưng chuyện thăng hai làm hôm nay, ông cũng nên nói một chút, riêng cá nhân tôi, tôi tuyệt đối tin tưởng Vinh Thiển."

"Ôi, chị đương nhiên là phải tin tưởng vợ của con trai mình rồi."

Thẩm Tĩnh Mạn hung hăng trừng mắt nhìn Củng Dụ: "Đợi đứa bé được sinh ra, tôi xem cô thử có muốn hay không tôi cắt miệng cô."

"Này, nói không chừng lại là cháu trai của tôi thì sao?"

Lê Cảnh Vân đứng lên, quay sang đấm Lê Cảnh Tâm một quyền.

"Ai da! Lão gia!" Củng Dụ sợ hãi kêu lên, đi tới.

Lê Cảnh Vân xoay người rời đi, anh vỗ vỗ mặt, mắt thấy Củng Dụ đi tới, anh ta động thân, khóe mắt cười như cũ: "Mẹ, con không sao, không chết được."

"Ba con cũng thật là, xuống tay nặng như vậy."

Lê Cảnh Tâm nhìn về phía Thịnh Thư Lan ngồi trên ghế sofa, anh nháy mắt với cô, ý bảo cô cùng anh ra ngoài.

"Mẹ, mẹ giúp con làm một chút đồ ăn, lúc tối con chưa ăn được miếng nào."

"Được, được."

Lê Cảnh Tâm bàn tay xoa xoa ghế ngồi, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Tĩnh Mạn đi nhanh lên lầu tìm Lê Cảnh Vân, lúc này không thể để cho hai mục hồ ly tinh kia ở bên tai ông mà thôi gió*.

(*ý nói là nói này nói nọ, không có ý tốt, kiểu như châm dầu vào lửa)

Thịnh Thư Lan cúi thấp đầu đi ra bên ngoài, Lệ Cảnh Tâm đứng trước giàn hoa, nụ hoa đung đưa trong gió, Thịnh Thư Lan đứng bên cạnh anh: "Anh hà cớ gì phải làm thế?"

"Anh nếu không như vậy, anh còn có thể lấy em sao?"

Thịnh Thư Lan đưa mắt nhìn phía sau, xác định không có ai, lúc này mới lên tiếng: "Nhưng chúng ta cũng không thể làm như vậy, càng không thể liên lụy tới đứa bé trong bụng Vinh Thiển, đứa bé vô tội."

"Ở trong cái nhà này, ai sinh ra cũng mang nghiệp chướng nặng nề. Ai không vô tội, là em sao?"

Thịnh Thư Lan bị anh nói một câu làm cô không nói được gì: "Em không nghĩ tới anh lại làm như vậy, anh thu tay lại không được sao?"

"Tên đã căng trên cung thì không thể rút lại được, việc đã đến nước này, đường lui toàn bộ đã bị phá hỏng." Lệ Cảnh Tâm giơ tay lên, đưa tay nắm một đóa hoa hồng nở rộ: "Thư Lan, anh có chuyện này cần em làm, em có thể chứ?"

Ánh mắt Thịnh Thư Lan né tránh, hai tay khấn trương nắm lại.

Lệ Cảnh Tâm đem đóa hoa ngắt ra, Thịnh Thư Lan nhìn anh, nghĩ đến lời Lệ Cảnh Tâm nói: "Em, em có chuyện muốn hỏi anh."

"Chuyện gì?"

"Cái kia, SMX có liên quan tới anh sao?"

Lệ Cảnh Tâm đem đóa hoa cài lên đầu cô, đầu ngón tay anh bỗng ngừng lại: "Lời anh ta nói mà em tin sao?"

"Nhưng . . ."

"Anh nói đứa bé trong bụng Vinh Thiển là của anh, em tin không?"

Thịnh Thư Lan đương nhiên biết không có khả năng, cô lắc đầu.

Lệ Cảnh Tâm thu tay lại, xoa mặt Thịnh Thư Lan: "Câu hỏi vừa rồi, em vẫn chưa trả lời anh."

Thịnh Thư Lan nuốt nuốt nước miếng, Lệ Cảnh Tâm cũng đoán được một chút: "Lúc này, không thể để cho anh cả quay về Nam Thịnh, phải bắt bọn họ ở lại Lại Hải."

"Thế nhưng, chân ở trên người bọn họ. . ."

"Cho nên, anh mới cần em làm, cần em mở miệng nói."

Thịnh Thư Lan lắc đầu: "Em không muốn hãm hại mẹ."

"Đó không phải là hãm hại, chỉ là cho bà thêm chút lo âu, làm cho tinh thần của bà không tốt như bây giờ mà thôi."

Sau khi Lệ Cảnh Tâm bị thương, để lót đường cho tương lai, cố ý thông báo cho Thịnh Thư Lan, nhưng nhìn bộ dáng của cô, chắc không thể làm được.

Lệ Cảnh Tâm nắm lấy đầu vai của Thịnh Thư Lan: "Bọn họ trở lại một ngày, ba lại càng ép anh cưới người phụ nữ kia, chỉ khi bọn họ ở lại đây, anh mới có khả năng tránh được chuyện này, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian, Thư Lan, chúng ta đã cùng bước lên một thuyền rồi."

Thịnh Thư Lan giật mình, không nói ra lời.

Hai người trở lại phòng trong, Lệ Cảnh Tâm kéo cô tới nhà bếp, mở một ngăn tủ ra, cầm ra một hộp trà: "Đây là trà mà mẹ cả thường uống, em pha cho bà một ly."

"Anh?"

Môi mỏng của Lệ Cảnh Tâm tiến đến bên tai cô: "Liều lượng, anh đã tăng thêm một chút rồi, Thư Lan, đừng sợ."

Lệ Cảnh Tâm cầm tay của Thịnh Thư Lan, lấy trà bỏ vào trong ly, rồi đem cái ly đặt vào trong tay cô.

"Không, không thể như vậy!"

Anh đem cái ly thả xuống, hai tay đặt lên bả vai cô: "Chỉ có biện pháp như vậy mới có thể giữ chân bọn họ lại, ngoan."

Thịnh Thư Lan nói cái gì cũng không chịu, bị Lệ Cảnh Tâm đẩy mạnh lên lầu, cô mỗi bước đều căng thẳng, anh ta ở phía sau lưng cô nói: "Anh về phòng trước, chờ tin tức tốt của em."

Cô nghe thế, ngực cuối cùng cũng buông lỏng.

Thịnh Thư Lan một mình đi tới lầu ba, cô cố ý liếc nhìn phía dưới cầu thang, phát hiện Lệ Cảnh Tâm còn chưa rời đi.

Cô cẩn thận đi tới trước phòng của Thẩm Tĩnh Mạn, đến trước cửa, cô dừng lại cước bộ, Lệ Cảnh Tâm vẫn còn ở phía dưới, chỉ là theo góc nhìn của cô không thể thấy được anh ta.

Cô vòng vo một hồi, sau đó đi tới căn phòng sát vách, ước chừng mấy phút sau, lúc này mới bưng ly trà trống rỗng đi ra.

Thịnh Thư Lan lần nữa đứng trước phòng Thẩm Tĩnh Mạn, cũng không tiến vào, Lệ Cảnh Tâm cười nhạt, xoay người đi xuống lầu.

Vinh Thiển xếp đồ, Lệ Cảnh Trình cũng không muốn cô ở lại Lại Hải. Lẳng nhăng một thời gian, đứa trẻ trong bụng cũng đã hai tháng.

Mặc dù bản thân anh tạm thời chưa thể rời đi được, nhưng trước tiên phải đưa Vinh Thiển trở về.

Hai tay anh đặt ở eo cô: "Sau khi trở lại Nam Thịnh, chúng ta lại trở về ở Đế Cảnh."

"Được, vẫn là ở nơi cũ thì quen hơn."

Lệ Cảnh Trình từ trong tay cô lấy ra một xấp đồ: "Việc này để cho người làm làm là được rồi, hưởng hồ còn tới hai, ba ngày nữa mới đi, có đủ thời gian để cho em xếp đồ."

Vinh Thiển nghiêng đầu tựa lên vai anh: "Chỉ là chuyện ở phòng đấu giá có chút khởi sắc, em rời đi như vậy cũng thật không cam lòng."

"Vậy cũng không có cách nào, an tâm dưỡng thai mới là quan trọng, hơn nữa, có con trai rồi thì nên cách xa đồ cổ ra một chút."

"Vì sao?"

"Tà khí."

Vinh Thiển ngồi dậy: "Lệ Cảnh Trình, anh cũng mê tín sao?"

"Anh không tin, nhưng ảnh hưởng tới con trai anh, anh nhất định phải tin."

Lệ Cảnh Trình đưa tay hướng tới bụng Vinh Thiển: "Phòng ngừa thăng hai "chó cùng rút chậu", bên nhà em anh đã an bài người ở đó, em yên tâm đi, nó không uy hiếp được chúng ta."

Vinh Thiển xòe bàn tay ra vỗ về gò má của Lệ Cảnh Trình: "Chỉ cần trong lòng chúng ta không có làm chuyện xấu, thì anh ta không có cách nào uy

hiếp được chúng ta, Cảnh Trình, em sẽ cố gắng."

"Em thế này là tốt rồi." Lệ Cảnh Trình hôn môi cô, nhìn cô thong dong bình tĩnh anh thực sự mừng rỡ không thôi.

Còn hai ngày, Vinh Thiển muốn tới phòng đấu giá giao lại công tác.

Điện thoại đặt trên bàn của cô đổ chuông, là một dãy số lạ, Vinh Thiển do dự một lúc lâu mới bắt máy: "Alo?"

"Nha đầu chết giẫm, nửa ngày mới nghe điện thoại, lăn ra đây cho bà."

"Lâm, Lâm Nam?" Vinh Thiển giật mình: "Sao cậu lại đổi số?"

"Ai da, đây là số công tác, tiết kiệm tiền."

"Đi chết đi!" Vinh Thiển không khỏi giãn mặt ra: "Đi công tác ở đâu thế?"

"Lại Hải."

"Thực sự?".

"Xạo cậu làm gì?" Lâm Nam một bên mang theo hành lý ra ngoài: "Buổi tối nhớ đãi tớ một bữa tiệc lớn, chúng ta đã lâu chưa tụ tập lại."

"Được, địa điểm tùy cậu chọn."

Lâm Nam cười cười kéo hành lý đón xe ở ven đường: "Gặp được một thiếu phu nhân, tớ đương nhiên phải hưng hăng mà bòn rút."

"Vậy khi nào thì cậu rảnh?"

"Tớ đến khách sạn trước, người khá mệt, ngủ một giấc tỉnh táo rồi gọi điện thoại cho cậu, chúng ta đi shopping chứ?"

Vinh Thiển đáp ứng, đã lâu không thấy Lâm Nam, trong lòng đương nhiên rất vui vẻ.

Cô ở phòng đấu giá bận rộn một ngày, nhưng vẫn không thấy điện thoại của Lâm Nam.

Mãi đến lúc khi màn đêm buông xuống, Vinh Thiển đứng bên cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, cảnh đêm ở Lại Hải hiện lên trong mắt cô là một thành phố phồn hoa sầm uất, Vinh Thiển cầm điện thoại gọi lại cho Lâm Nam, nhưng điện thoại tắt máy.

Chẳng lẽ ngủ tới giờ vẫn chưa dậy?

Vinh Thiển nhìn ra ngoài, sau đó gọi điện thoại đến khách sạn mà Lâm Nam nói, nghe được đối phương bên đó trả lời, cô sợ hãi, Lâm Nam căn bản còn chưa vào khách sạn.

Trong nháy mắt Vinh Thiển hoảng loạn, cô cầm lấy túi xách ở dưới lầu, nhưng khi đi ra lại bàng hoàng nhìn thấy thân ảnh một người đàn ông.

Dự cảm xấu dâng lên, Vinh Thiển vội đi tới Lệ Cảnh Tâm: "Cậu, tại sao lại ở đây?"

"Tôi thấy cô đang mang thai, mà bước đi lại vội vã thế, thật là lo lắng cho cô."

"Lo cho tôi làm cái gì?"

"Lo cô không cẩn thận mà không giữ được cái thai."

"Lâm Nam ở đâu?" Vinh Thiển thốt ra.

Lệ Cảnh Tâm đưa mắt nhìn cô, Vinh Thiển nhìn vào mắt anh ta lạnh lẽo, trong lòng càng thêm chắc chắn: "Tôi hỏi cậu, bạn tôi đang ở đâu?"

"Tôi cũng không biết."

"Tránh ra, tôi còn có việc."

Lệ Cảnh Tâm chống vào cửa xe: "Chị dâu, tôi thật không muốn chị rời khỏi Lại Hải."

"Cút!"

Trên mặt Lệ Cảnh Tâm không có chút tức giận nào, khóe miệng vẫn nở nụ cười tà nịnh: "Tôi cũng không biết từ cút viết như thế nào, bạn của cô lớn lên thật đẹp mắt, hay là giống như cô, không phải đã sớm rơi vào SMX."

Vinh Thiển cầm chìa khóa xe trong tay: "Cậu đã làm gì cô ấy?"

"Không làm gì cả."

"Lệ Cảnh Tâm, cậu đừng giả vờ như mình là người không liên quan."

Hắn ta hai tay ôm trước ngực: "Tôi chỉ có một điều kiện, cô tốt nhất nên ở lại Lại Hải, ở dưới con mắt của tôi, để cho tôi mỗi ngày đều thấy cô, thì cô ta sẽ không có việc gì."

Vinh Thiển trăm triệu lần không nghĩ tới, lại xảy ra chuyện như vậy, Lê Cảnh Trình muôn vàn phòng bị, lại không ngờ tới Lâm Nam hôm nay sẽ đến Lại Hải.

Cho nên, đã có lòng hại người, thì cho dù chỉ là một lỗ kim nhỏ cũng có thể liều mạng mà đi vào.

Vinh Thiển tức giận không kiềm được: "Cậu trước tiên đem cô ấy thả ra!"

"Chỉ cần cô một ngày một đêm không đi, tôi có thể đảm bảo cô ta an toàn."

"Được, tôi không đi."

"Tôi nghĩ, tôi không cần phải chụp lại chút gì đó chứ? Vạn nhất cô đổi ý, tôi cũng có thể đem hình ảnh đó ra ngoài chứ nhỉ?"

Vinh Thiển vung lên một cái tát, Lê Cảnh Tâm phản ứng cực nhanh, nhưng vẫn bị đầu ngón tay cô quét qua mặt, anh ta sờ sờ mặt: "Cô muốn hủy dung tôi sao?"

"Đừng nghĩ ai cũng ác độc giống như cậu?"

Lê Cảnh Tâm cười cười dựa vào xe, muốn nói gì đó, chỉ thấy cách đó không xa có hai người đàn ông đi tới.

Anh ta chờ hai người đó tới, giơ hai tay lên nói: "Nhờ các anh nói với Lê Cảnh Trình, tôi cùng vợ của anh ấy đang ôn chuyện."

Anh ta đường đường chính chính nhìn về phía Vinh Thiển: "Chuyện gì cần nói tôi cũng đã nói xong, chị dâu suy nghĩ một chút nha."

Nghe dạng khẩu khí như thế, Vinh Thiển tức muốn thổ huyết.

Lê Cảnh Tâm thu hồi hai tay lại rồi rời đi.

Vinh Thiển tức giận không kìm được, nhưng lại không liên lạc được với Lâm Nam, Lê Cảnh Trình biết được tin tức trước tiên để cô về nhà trước.

Cô kinh ngạc ngồi ở ghế sofa, rất nhanh kéo đầu ngón tay Lê Cảnh Trình: "Cảnh Trình, làm sao bây giờ? Lâm Nam hiện tại khẳng định rất sợ hãi, còn không biết cậu ấy đã gặp phải chuyện gì, anh mau mau nghĩ biện pháp cứu cậu ấy đi."

Lê Cảnh Trình đưa bàn tay vỗ về vai cô: "Thằng hai quả thật bất chấp tất cả, em đừng vội, anh đã cho người đi tìm rồi."

"Anh ta biến thái như vậy, có thể hay không đối với Lâm Nam..."

"Sẽ không." Lệ Cảnh Trình an ủi cô: "Đừng sợ, cũng đừng lo lắng."

Vinh Thiển lo lắng, lúc này căn bản chẳng nghe được lời Lệ Cảnh Trình nói, anh nhìn chăm chăm vào gương mặt căng thẳng của cô: "Đường từ sân bay đến khách sạn, anh đã cho điều tra, em đừng lo lắng, chuyện này cứ giao cho anh."

Hai ngày sau, Vinh Thiển rơi vào khủng hoảng trầm trọng, tin tức của Lâm Nam vẫn không có.

Nhà họ Tôn ép rất chặt, Lệ Cảnh Vân đã nói cười, nhưng nhà họ Lệ chậm chạp, vẫn chưa có động tác gì cả.

Lệ Cảnh Tâm vẫn giữ thái độ kiên quyết như cũ, ngày qua ngày, anh ta cũng không phải ngồi chờ chết, chỉ có thể cật lực từ chối.

Thịnh Thư Lan ở trong phong không ngừng đi lại, Lệ Cảnh Tâm từ bên ngoài trở về, cũng không đi tìm cô.

Mãi đến khi ăn cơm tối xong, Thịnh Thư Lan mới gặp riêng anh.

Hai người đứng ở trong vườn, Thịnh Thư Lan khẩn trương: "Có chuyện này, em không biết có nên nói với anh không?"

"Chuyện gì?"

"Kính nguyệt tháng này của em chưa có đến."

Lệ Cảnh Tâm sắc mặt vẫn không khác thường, ngơ ngẩn, sau một lúc lâu, lúc này mới trợn to hai mắt: "Em lặp lại lần nữa?"

"Em cũng không chắc lắm."

Lệ Cảnh Tâm nheo mắt lại: "Lúc anh và em ở cùng với nhau, em có lên uống thuốc hay không?"

Thịnh Thư Lan lắc đầu: "Em đi đâu tìm thuốc?"

Cô tay cô bị anh mạnh mẽ nắm lấy, Lệ Cảnh Tâm kéo cô bước nhanh ra ngoài.

Lái xe tới bệnh viện, làm một kiểm tra đơn giản, Lệ Cảnh Tâm lo lắng đứng ở trong phòng chờ kết quả.

Thịnh Thư Lan thấy anh đi tới đi lui, một lát sau, Lệ Cảnh Tầm đi tới máy in.

Anh đứng sững một chỗ, Thịnh Thư Lan đứng dậy đi tới bên cạnh anh: "Cảnh Tầm?"

Anh nhanh chóng ôm lấy cô xoay tròn: "Thư Lan, anh đã làm cha, anh thực sự có con của mình!"

Thịnh Thư Lan sợ tới mức ôm lấy cổ Lệ Cảnh Tầm: "Anh trước tiên buông em xuống."

Lệ Cảnh Tầm vui vẻ không thôi, đưa bé đến thật đúng lúc, thậm chí hẳn không cần suy tính thêm gì nữa, lúc này hẳn sẽ nắm chắc thắng lợi.

"Thả em xuống, em, em khó chịu."

Hắn ôm cô vào lòng, sau đó đeo nhẫn đính hôn cho cô.

Đi ra khỏi bệnh viện, sắc mặt hẳn vui vẻ, tựa như rất khó có thể tin nổi điều này, Thịnh Thư Lan ngồi ở bên ghế lái phụ, trong tay cầm tờ kết quả xét nghiệm, hai chữ 'Dương tính' như đánh thẳng vào tinh thần của cô.

Trong lòng cô dày đặc, cảm giác nói không nên lời.

Lệ Cảnh Tầm điều chỉnh kính xe, khoe mắt mỉm cười, Thịnh Thư Lan nhìn hẳn, còn hẳn thì cầm lấy tay cô: "Anh ngay bây giờ sẽ đi nói với ba, chúng ta đã có con, em nhất định phải kiên trì, em thì nói chỉ có thể cưới anh, em cứ đem con sinh ra, lúc đó ba chỉ có thể thỏa hiệp."

"Nếu như thế, vậy cũng đừng ngăn cản Vinh Thiển nữa, bọn họ muốn đi, thì để họ đi đi."

"Em nghĩ quá đơn giản." Lệ Cảnh Tầm đưa tay xoa mặt cô, ánh mắt lộ ra tia hung ác nham hiểm: "Vinh Thiển có thai trước em, nhưng anh nhất định không thể để cho con của cô ta sinh ra trước em."

>

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 50 : Đứa bé này, không giữ được

Edit: Rika

Thịnh Thư Lan nhìn sắc mặt hắn.

"Đây không phải chỉ là kém vài ngày." Thịnh Thư Lan suy nghĩ, không có khả năng nào cả, cô trợn tròn hai mắt: "Anh không biết à?"

Lệ Cảnh Tâm khởi động xe.

Thịnh Thư Lan lắc lắc cánh tay hắn, Lệ Cảnh Tâm bị cô lắc tay thiếu chút nữa mất phương hướng: "Em không muốn sống nữa à?"

"Đứa bé vô tội, Lệ Cảnh Tâm, anh đừng làm gì."

"Nếu để con của anh cả sinh ra, thì con của chúng ta sẽ không có nơi sống yên ổn."

Thịnh Thư Lan thật không rõ, không phải mọi thứ hiện giờ cũng rất tốt sao?

Cô nắm chặt cổ tay Lệ Cảnh Tâm: "Chúng ta có thể kết hôn, tài sản của nhà họ Thịnh em sẽ là của anh, Cảnh Tâm, anh đừng làm điều sai lầm nữa, không lo ăn lo mặc, sống như thế không tốt sao?"

"Thư Lan." Lệ Cảnh Tâm đưa tay còn lại nắm tay cô: "Rốt cuộc em còn tâm tư với anh cả không?"

"Không còn." Thịnh Thư Lan dùng sức lắc đầu, cô không dám nói chính bản thân mình vẫn chưa quên Lệ Cảnh Tâm.

"Em chờ anh ấy nhiều năm như vậy, cuối cùng kết quả nhận được là gì, anh ấy đối với em không có chút tình cảm nào cả."

Lúc ở khu trò chơi, sau đó cô sinh bệnh, cô cũng thấy rõ, cô dù có không cam lòng, có suy nghĩ như thế nào, cũng không dám thể hiện ra.

"Thực sự?"

"Nếu như anh không tin, thì cứ nghĩ thế đi."

"Tin, anh tin."

Lệ Cảnh Tâm cười nắm chặt bàn tay cô: "Em nói, con của chúng ta sẽ là bé trai hay bé gái?"

"Như nhau, là con của em thì em đều thích."

Lệ Cảnh Tâm nắm vững tay lái, chuyên tâm nhìn về phía trước.

Vinh Thiển dựa người vào ghế sofa, trong tay ôm một cái gối đầu, ánh mắt nhìn sà nhà chăm chú.

Lệ Cảnh Trình đi vào, nhìn thấy nước hoa quả trên bàn vẫn còn nguyên, anh liền ngồi vào bên cạnh cô: "Làm sao vậy? Nghe nói cơm tối em cũng không ăn?"

Vinh Thiển đứng dậy, ôm nàng hông anh: "Trong lòng em khó chịu, Lâm Nam khẳng định đã xảy ra chuyện, bằng không đến giờ cũng sẽ không có một chút tin tức."

Lệ Cảnh Trình đem máy tính đặt lên bàn, anh vỗ vỗ vai Vinh Thiển: "Đứng lên."

Cô ngồi dậy, đầu dựa vào Lệ Cảnh Trình, ngón tay anh nhảy múa trên bàn phím, sau cùng, nhấn một phím, Vinh Thiển nhìn thấy một mạng lưới số liệu xuất hiện trước mặt cô: "Đây là cái gì?"

"Sau khi Lâm Nam nói chuyện điện thoại với em xong, là đi theo con đường này, em xem." Lệ Cảnh Trình đưa tay chỉ vào một điểm, ngón trỏ thon dài chỉ vào, kéo dài rồi rơi vào một điểm khác: "Ở chỗ này, tín hiệu biến mất."

Đầu ngón tay vẽ trên máy tính một vòng: "Anh đảm bảo, cho dù quét ba tấc đất lên anh cũng tìm được Lâm Nam cho em."

Vinh Thiển nắm chặt hai tay, trán đung vào tay: "Em đã đáp ứng Lệ Cảnh Tâm sẽ không quay về Nam Thịnh, tại sao anh ta còn chưa thả người?"

"Nó không thả người, là sợ em đổi ý, nó giam Lâm Nam ngày nào, thì chúng ta không thể đi ngày ấy, cho nên, Lâm Nam không có việc gì."

"Nếu cậu ấy xảy ra chuyện, em thật không biết phải làm gì nữa."

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô, hiện tại, chuyện quan trọng trước mắt là cần mau chóng tìm ra Lâm Nam, nói lời an ủi lúc này cũng vô nghĩa.

Sáng hôm sau, điện thoại của Lê Cảnh Trình trên tủ đầu giường rung lên, Vinh Thiện mở mắt ra, đưa tay cầm lấy.

Lê Cảnh Trình cầm điện thoại từ trong tay cô: "Alo?"

Vinh Thiện chống người dậy, lông mày Lê Cảnh Trình đang nhíu lại vì ngủ chưa đủ giấc bỗng nhiên giãn ra: "Tìm được rồi? Được, tôi lập tức đến ngay."

Sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt của Vinh Thiện: "Tìm được Lâm Nam rồi?"

"Đúng, anh đi một chút."

"Không, em đi cùng với anh."

"Nguy hiểm, em không biết sao?"

"Không sao, em sẽ chú ý."

Lê Cảnh Trình nhìn vào mắt cô, không có cách nào, liền nói: "Vậy đứng lên thay quần áo."

Anh thật sự là không có cách nào từ chối khi nhìn vào ánh mắt của cô.

Đi đến nơi hẹn, xung quanh nhà dân, sân bay không xa vùng ngoại thành, có mấy thôn nhỏ, Vinh Thiện xuống xe, thấy khói bếp lượn lờ, xa xa mặt trời vừa mọc, cô cẩn thận đi bên cạnh Lê Cảnh Trình, đi trên đường đá, đi vào một hộ gia đình.

Đi vào cánh cửa sắt, một bức tường gạch đỏ, Vinh Thiện xa xa đang thấy Lâm Nam rúc đầu vào trước ổ gà, đưa tay lấy trứng bên trong ra.

"Lâm Nam!"

Cô quay đầu lại, trứng trong tay thiếu chút nữa bị vứt trên mặt đất, Lâm Nam đứng dậy nhào tới Vinh Thiện: "Thiên Thiên, là cậu, Thiên Thiên."

Cô hung hăng ôm lấy Vinh Thiện, Lâm Nam kích động tới mức nước mắt đều rơi xuống.

"Cậu cuối cùng cũng tìm được mình, mình ở trong này điện thoại cũng không gọi được, đi ra ngoài cũng không được, mình sắp ngạt đến chết rồi."

Người trong nhà này cũng bị người của Lê Cảnh Trình khống chế, thấy cô ôm Vinh Thiện không buông, Lê Cảnh Trình khịt mũi, đưa tay đẩy đầu vai

Lâm Nam: "Được rồi."

"Làm gì, để tôi ôm vợ anh tí không được à, mấy ngày nay đã hủ chết tôi rồi."

"Cô không cảm thấy trên người cô rất hôi sao?" Lệ Cảnh Trình không chút khách khí nói.

Lâm Nam giơ cánh tay lên ngửi thử: "Đâu có hôi?"

"Đó là do mỗi ngày cô đều ở lại đây, nên không cảm giác được mùi hôi thối"

Vinh Thiển đưa mắt nháy Lệ Cảnh Trình một cái, ý bảo anh chớ có nói lung tung, cô kéo tay Lâm Nam: "Cậu ở đây thế nào? Bọn họ có hay không làm khó dễ cậu? Có hay không. . ."

"Không có, không có..." Cánh tay Lâm Nam ôm lấy đầu vai của Vinh Thiển: "Ngoại trừ hạn chế tự do của mình, mọi thứ còn lại đều rất tốt, phong cảnh đẹp, không khí trong lành, còn có nhạc cụ nhà nông nữa."

Trên đường trở về, Vinh Thiển lôi kéo cánh tay của Lâm Nam xin lỗi: "Thật xin lỗi cậu, cậu mới đến đây, lại gặp phải chuyện này, đều là do mình không tốt."

"Mắc mớ gì tới cậu. . ."

Hai người người một lời ta một lời, lúc ở nhà hàng ăn cơm trưa, Vinh Thiển có ý muốn đưa Lâm Nam về nhà, cũng không dám để cô ở bên ngoài.

Chuyến công tác của Lâm Nam cũng bị hoãn lại, cũng đã xin phép lãnh đạo, bên kia để cho cô ngày mai qua.

Vinh Thiển muốn hộ tống Lâm Nam, giúp cô làm xong chuyện công tác, Vinh Thiển còn muốn cô ở lại hai ngày để tham quan Lại Hải.

Lâm Nam cùng Gạo Nếp cũng khá quen thuộc, nghe Gạo Nếp gọi một tiếng dì làm lòng cô mềm nhũn.

Đối mặt với một bàn đồ ăn, hai mắt Lâm Nam sáng ngời: "Mình cũng chỉ ở đây có mấy ngày, Thiển Thiển, cậu mời mình ăn rồi mua quần áo ình, thật sự không dùng đến, cậu xem thân thể mình khỏe mạnh thế này, thật sự không có chuyện gì."

"Cậu nghĩ gì thế, mình là mua tặng cậu, ít bữa nữa bụng mình to lên sẽ không được mặc quần áo đẹp, cho nên muốn nhìn cậu mặc đẹp một chút." Lâm Nam cắn chiếc đũa, con mắt cười thành hình bán nguyệt: "Có một người bạn là phú bà thật tốt, mà chồng thổ hào của người bạn phú bà cũng rất tốt."

"Dì ơi, cái gì là thổ hào?"

Gạo Nếp lặp lại, vẻ mặt nghiêm túc: "Con chỉ biết có đế nhũ."

Miếng cơm trong miệng Lâm Nam thiếu chút nữa phun ra ngoài, Lệ Cảnh Trình liếc mắt nhìn Vinh Thiển, cuối cùng cũng biết được cái giá trị của người chồng thổ hào.

Ngày đó, vừa về tới nhà họ Lệ, Lệ Cảnh Tâm liền công bố tin tức Thịnh Thư Lan mang thai.

Cùng Khanh và Cùng Dụ đầu tiên là sợ run một lát, đây rốt cuộc là tin tốt hay tin xấu?

Nhưng đối với Thẩm Tĩnh Mạn mà nói, không khác gì sét đánh ngang tai. Lệ Cảnh Vân một hồi lâu cũng không nói lời nào.

Cùng Dụ hồi phục tinh thần, phản ứng lại đầu tiên, bước nhanh tới Thịnh Thư Lan, nắm cánh tay cô: "Ai da, Thư Lan mang thai, đây là song hỷ lâm môn, không, tam hỷ lâm môn."

"Chuyện này xác định?"

"Ba, chuyện mang thai chẳng lẽ con có thể nói xạo sao?" Lệ Cảnh Tâm ngồi xuống bên cạnh Thịnh Thư Lan.

Lệ Cảnh Vân vui vẻ, mắt thấy nhà họ Lệ khai chi tán điệp (con cháu đầy đàn), tuy ông cưới được ba bà vợ, nhưng chỉ có hai người sinh cho ông hai đứa con trai, bây giờ Lệ Cảnh Vân chỉ đặt niềm hi vọng lên mấy đứa con, thấy bọn họ sinh nhiều con, tương lai sẽ làm cho nhà họ Lệ phát dương quang đại. (làm rạng rỡ tổ tông)

Lệ Cảnh Tâm liếc nhìn Lệ Cảnh Vân, hiện tại là thời cơ tốt nhất, không sợ ông không đồng ý.

"Con vẫn nói câu kia, con muốn cưới Thư Lan, con sẽ không cưới con gái nhà họ Tôn."

Cùng Dụ vội vàng kéo ống tay áo anh ta, thấp giọng nói: "Cưới cả hai không tốt sao?"

Lệ Cảnh Vân đặng hắng, tựa như đang suy nghĩ, ông nhìn Thịnh Thư Lan: "Thư Lan, trong nhà này, chúng ta sớm đã xem con như ruột thịt, con nhu thuận thông minh, cuối cùng ba muốn hỏi con ý của mình, con nên nói thật, chuyện thẳng hai cưới vợ, con thấy thế nào?"

Lệ Cảnh Tâm cầm tay Thịnh Thư Lan: "Đừng sợ, nói thật đi."

Đầu ngón tay chạm vào nhau, Thịnh Thư Lan cúi thấp đầu, trong lòng cô đương nhiên không muốn để cho Lệ Cảnh Tâm cưới vợ, ai lại muốn để chồng mình cưới thêm vợ bé.

Nhưng muốn cô nói ra miệng, Cùng Khanh cùng Cùng Dụ khó tránh khỏi không hài lòng.

Lệ Cảnh Tâm biết suy nghĩ của cô: "Đừng sợ, chỉ cần chuyện anh muốn làm, ai cũng không thể ép buộc được."

Thịnh Thư Lan nhìn anh ta một chút, sau đó mặt giãn ra thoải mái: "Ba, con mong muốn sau này con của con quang minh ở nhà họ Lệ."

Cùng Dụ vừa nghe, sắc mặt đại biến: "Ý của con, là nói Cảnh Tâm không phải quang minh chính đại sao?"

"Không, ý con không phải như thế."

"Chính là ý này chứ ý gì?"

"Câm miệng."

Cả ngày còn chưa đủ phiền sao, Lệ Cảnh Vân rống một tiếng giận dữ, Cùng Dụ cũng không dám mở miệng nữa, Lệ Cảnh Vân yên lặng trong chốc lát: "Được rồi, con đã ở nhà này hai mươi mấy năm, ba con với ba cũng là bạn thân, đây là chuyện duy nhất ba có thể làm thay ông ấy."

Lệ Cảnh Tâm biết chắc chắn ông già sẽ đồng ý, cũng biết tận dụng cơ hội, hăn sống chết không chịu cưới, Lệ Cảnh Vân đương nhiên sẽ không có biện pháp nào.

Nhưng Thịnh Thư Lan nghe thế, kích động không được, thiếu chút nữa cảm động đến rơi nước mắt: "Cảm ơn ba, cảm ơn ba."

Lệ Cảnh Vân vung tay: "Chuyện của nhà họ Tôn không cần phải để ý, ba sẽ nghĩ biện pháp."

"Cảm ơn ba."

Lệ Cảnh Vân trừng mắt nhìn Lệ Cảnh Tầm, ngón tay chỉ anh ta: "Sau này còn dám gây sự lung tung, con xem ba có dám lột da con ra không."

"Ba, ba yên tâm đi, con cũng đã làm cha, con nhất định sẽ ngoan ngoãn."

Lệ Cảnh Vân đứng lên, thực đau đầu, nhưng chỉ là một gia tộc nhỏ, ông vốn cũng không để trong mắt.

Nhà họ Tôn nhận được hồi đáp, Tôn Chính Đình giận điên lên, tiểu thư nhà họ Tôn mỗi ngày ở nhà không dám ra khỏi cửa.

Lệ Cảnh Trình tự mình đến thăm hỏi, nhưng Tôn Chính Đình nghe nói là người nhà họ Lệ, làm thế nào cũng không muốn gặp.

Mãi đến khi Lệ Cảnh Trình đem một vật đưa cho người làm giao cho Tôn Chính Đình, anh lúc này mới có thể bước vào cửa nhà họ Tôn.

Tôn Chính Đình bực dọc ngồi ở sô pha, nhìn thấy Lệ Cảnh Trình tới, ông ngẩng đầu hỏi: "Mấy thứ này cậu lấy ở đâu ra?"

"Chú Tôn khẳng định không hiểu rõ rồi, Uy Lệ tốn không dưới mười vạn để làm ra kỹ thuật mới, có thể phá vỡ bức tường ngăn cản."

Lệ Cảnh Trình nhìn USB trong tay Tôn Chính Đình: "Vật như thế, bên tôi còn có cả đống."

Tôn Chính Đình nghe vậy, sắc mặt tái xanh: "Rốt cuộc là cậu muốn làm gì?"

"Chuyện đó, nói cho cùng là do nhà họ Lệ chúng tôi, nhưng thẳng hai làm việc không có liêm sỉ, không chịu phụ trách, tôi cũng chỉ có thể đứng ra tận lực làm giảm tổn thất cho gia đình ngài, sẽ không để hình ảnh của Tôn tiểu thư bị lan truyền trên internet."

Sắc mặt Tôn Chính Đình từ từ giãn ra: "Cậu có thể đảm bảo?"

"Đương nhiên."

"Ha, nhà họ Lê các người cuối cùng vẫn còn một người đàn ông có trách nhiệm."

"..."

"Ý thế hiệp người!"

"Chủ yếu vẫn là thằng hai không chịu cưới, ngài cũng biết, ba tôi từ trước đến nay tương đối cứng chiều nó."

Tôn Chính Đình nghĩ đến chuyện nhà mình, toàn thân bốc hỏa: "Tôi thật không nghĩ tới Lão Lê sẽ là người như vậy, lẽ nào con gái tôi bị như thế là đáng đời sao?"

"Ba tôi là người tương đối chính trực, người khác không muốn làm, thì ông sẽ không bức bách."

"Chính trực?" Tôn Chính Đình phảng phất như nghe được một câu chuyện cười: "Cậu là con của ông ta, đương nhiên sẽ nói như vậy."

"Ba tôi hơi thiên vị đối với thằng hai, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, chú Tôn, nếu chú thực sự nuốt không trôi chuyện này, vậy cũng không có biện pháp, trừ phi ngày nào đó ba tôi suy sụp đi..."

Tôn Chính Đình sắc mặt bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng, chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng: "Nhà họ Lê các người ở Lại Hải một tay che trời, cho nên con gái của tôi như thế, ngoài việc chịu đựng thì còn có thể làm được cái gì?"

Lệ Cảnh Trình từ đâu mang ra một hộp bạch kim, 'tách' một tiếng mở ra, từ bên trong lấy ra một điều thuốc đưa cho Tôn Chính Đình.

"Chú Tôn, ba cháu lớn tuổi rồi, cháu cho rằng ba cháu nên thôi lui."

Tôn Chính Đình nhận lấy điều thuốc, nhìn thẳng vào mặt Lệ Cảnh Trình:

"Lời cậu nói có ý gì?"

"Nếu chú thực sự nuốt không trôi cục tức này, đừng kìm nén."

Tôn Chính Đình đưa USB đặt lại trên bàn: "Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta vào thư phòng."

Lệ Cảnh Trình đứng lên, cùng Tôn Chính Đình đi lên lầu.

Hai người ở trong thư phòng nói chuyện gần một tiếng, Lê Cảnh Trình nhìn tư liệu trước mặt: "Đây không phải là ba của tôi sao?"

"Đúng, là ông ấy, thì như thế nào, cho dù bỏ đến vị trí cao nhất, nhưng đối với quyền thế cùng tiền chỉ cần biết yêu cầu ngày càng cao, ba cậu làm việc cũng không phải cẩn thận, nếu có người báo lên. . ."

"Ba của tôi sẽ chết chắc..."

"Cho tới nay, tất cả mọi người đều nghĩ Lê Cảnh Vân không thể công phá được, nhưng tôi biết. . ."

Tôn Chính Đình đưa ngón tay chỉ người trên màn ảnh: "Người này có phương pháp lật ông ta."

Khóe mắt Lê Cảnh Trình không khỏi giật giật: "Quả nhiên là cái gì cũng không có khả năng hoàn hảo được, xem ra cần phải có một chút thời gian."

"Chuyện cậu Lê làm, đương nhiên là cẩn thận."

Để đạt được sự tín nhiệm của Tôn Chính Đình, anh tự nhiên cũng muốn giao ra một vài con bài chưa lật ra ngoài, Lê Cảnh Trình nhếch khóe miệng: "Có mục tiêu, cần một chiêu bắn trúng, nếu như đánh gần chết, đợi đối phương phục hồi tinh thần lại, người chết sẽ là chúng ta."

"Tôi tán thành ý kiến của cậu, không có trăm phần trăm nắm chắc, tôi tuyệt sẽ không ra tay."

Lê Cảnh Trình nhếch môi cười, Lê Cảnh Tâm cười con gái nhà họ Tôn, đối với anh một điểm tốt cũng không có, nay nó không cưới, mà kết quả này, mới là điều mà Lê Cảnh Trình mong muốn nhất.

Bằng không, anh cũng sẽ không trăm phương nghìn kế chọn trúng con gái nhà họ Tôn.

Mặc dù Cung Dụ bất mãn đối với Thịnh Thư Lan, nhưng nghĩ đến vận mệnh của một người vợ bé, nhưng trong bụng cô còn đang mang cháu của bà, cho nên bà rất cẩn thận hầu hạ.

Lê Cảnh Tâm cùng Thịnh Thư Lan đi tới bệnh viện kiểm tra, toàn bộ Lại Hải cũng chỉ có bệnh viện này là bệnh viện chăm sóc sức khỏe cho bà mẹ

và trẻ em tốt nhất.

Lâm Nam cùng Vinh Thiến đang ngồi ở ghế chờ đợi: "Tại sao phải xếp hàng, Lệ Cảnh Trình cũng có quyền thế mà?"

"Mọi người đều là phụ nữ có thai, đi ra ngoài thật không dễ dàng, chen ngang có gì tốt đâu."

Vinh Thiến cầm tạp chí trong tay lật lật: "Lâm Nam, cậu định chừng nào có con? Mình giờ cũng đã có đứa thứ hai rồi."

"Tớ hiện giờ không phải là sự nghiệp đang phát triển sao?" Lâm Nam khoát tay: "Hơn nữa nhìn cậu ghen như vậy, mình có bóng ma tâm lý."

Vinh Thiến cười cười, nhìn màn hình tivi phía trên.

Hôm này là chủ nhiệm Khúc chẩn đoán, người so với ngày thường còn nhiều hơn. Lâm Nam nhìn trước mắt, rồi nói: "Lệ Cảnh Trình giờ sao còn chưa tới?"

"Chắc là kẹt xe."

"Mình nói cậu ở nhà chờ anh ấy, anh ấy không muốn cậu một mình đi ra ngoài, cậu còn muốn tự mình lái xe."

Vinh Thiến che lỗ tai lại: "Cậu một đường đến đây đều nói miết, anh ấy cũng có chuyện cần làm, cũng không thể mỗi ngày ở cạnh mình được."

Hai thân ảnh đi tới, Vinh Thiến cũng không chú ý, cho đến lúc bóng dáng của một người đàn ông đứng trước mặt cô.

Lệ Cảnh Tâm nắm chặt tay Thịnh Thư Lan, Vinh Thiến ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng.

"Chị dâu, hóa ra chị cũng tới đây."

Lâm Nam hơi nghi ngờ, đưa mắt nhìn Vinh Thiến: "Em trai của Lệ Cảnh Trình?"

Ánh mắt Lệ Cảnh Tâm rơi xuống bụng cô: "Tới khám thai sao?"

Vinh Thiến trả lời câu hỏi của Lâm Nam: "Là tên cầm thú giam cậu lại."

"Cái gì?" Lâm Nam hét to, nhưng suy nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy, cổ không khỏi rụt lại, trong lòng trăm vạn lần mắng hấn là tên súc sinh.

Lệ Cảnh Tầm cũng không tức giận: "Anh cả không đi cùng chị, có phải không thể xác định là con của anh ta, cho nên không hăng hái?"

"Này, anh nói cái gì đó?" Lâm Nam muốn đứng dậy, bị Vinh Thiển kéo lại. Thịnh Thư Lan đem Lệ Cảnh Tầm đẩy về phía trước hai bước: "Anh có thể đừng cứ lúc nào cũng gây sự được không?"

Lâm Nam cảm thấy tức giận: "Này, này, Thịnh Thư Lan không phải. . ."

Vinh Thiển thu hồi lại tầm mắt: "Chuyện của bọn họ, cậu không hiểu được đâu."

Lệ Cảnh Tầm bỏ tay Thịnh Thư Lan ra, hành lang đều là những người phụ nữ có thai đang xếp hàng, anh ta chống tường nhìn về phía Vinh Thiển:

"Chị dâu, anh cả có phụ nữ ở bên ngoài, chị có biết không?"

Người chung quanh đều nhìn qua, dù sao Vinh Thiển cũng không có chồng đi cùng, trong đó cũng không thiếu vài ánh mắt đồng tình.

Vinh Thiển thản nhiên nhìn anh ta: "Phụ nữ? Cậu muốn nói chuyện trước kia của anh chú và vợ chú sao?"

Sắc mặt Lệ Cảnh Tầm khẽ biến: "Chị cũng thật ghê gớm."

"Đàn ông và đàn bà ở cùng một chỗ, người thua thiệt luôn là đàn bà, cho nên, chị nên cầu khẩn mình sinh con cho tốt đi."

Thịnh Thư Lan nhiều lần giục Lệ Cảnh Tầm: "Đi thôi, đừng nói nữa."

"Cô đã kiểm tra rồi sao? Đứa bé trong bụng đích thực là con của anh trai tôi?"

Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người xung quanh, Vinh Thiển đem tạp chí trong tay quăng lên bàn: "Vậy cậu đã đưa Thịnh Thư Lan đi kiểm tra rồi sao? Cậu xác định thật là con của cậu, mà không phải là dính bầu do lần ở trong SXM?"

"Cô!" Đó là chuyện Lệ Cảnh Tầm không muốn nhắc tới nhất.

Vinh Thiển đứng lên: "Tôi đã kiểm tra rồi, còn có, từ khi mang thai, tâm tình của tôi vẫn tốt, nhưng lúc này không phải là chú nên quan tâm vị hôn thê của mình sao, người ta nói phụ nữ mang thai tâm trạng thay đổi thất thường, nếu tâm tình không tốt, thai nhi rất có thể bị dị dạng."

Lệ Cảnh Tâm muốn tìm cơ hội gây khó dễ cho Vinh Thiển, nhưng Thịnh Thư Lan bên cạnh nghe thấy những lời này, không khỏi cúi đầu.

Vinh Thiển cầm túi lên: "Đứa bé là con của ai, trong lòng mình là người rõ ràng nhất, không nên nói đùa giỡn, cẩn thận sau này gặp báo ứng."

Phía đầu hành lang, Lệ Cảnh Trình vội vội vàng vàng chạy tới liền dừng lại. Tình hình bên kia, anh thấy rất rõ ràng.

Lệ Cảnh Tâm thấy sắp đến phiên Vinh Thiển, anh ta đẩy vai Thịnh Thư Lan: "Tôi và chủ nhiệm Khúc đã hẹn xong, đi thôi."

"Người này tại sao lại như vậy? Sao lại chen ngang?"

Vinh Thiển đem túi thả lại xuống ghế: "Không sao, chờ một chút cũng được."

Lệ Cảnh Trình xoay người, cầm điện thoại gọi một cuộc.

Anh nói chừng hai ba phút, sau đó cúp điện thoại, lúc này mới đi tới Vinh Thiển.

Lâm Nam thở hốt hển, thấy anh tới liền tố cáo: "Lệ Cảnh Trình, vợ của anh sắp bị người ta khi dễ đến chết rồi."

Lệ Cảnh Trình ngồi vào bên cạnh người Vinh Thiển: "Làm sao thế?"

Lâm Nam kể lại mọi chuyện, Lệ Cảnh Trình nghe xong, đem Vinh Thiển ôm vào trong lòng: "Lập tức sẽ giúp em hả giận, nó là em khó chịu, anh để cho nó khóc luôn."

Vinh Thiển tựa như không nghe ra ý tứ gì từ câu nói của Lệ Cảnh Trình.

Chủ nhiệm Khúc trước tiên đưa phiếu xét nghiệm cho Thịnh Thư Lan, đầu tiên là muốn xem thử có khả năng mang thai ngoài tử cung hay không.

Lệ Cảnh Tâm ôm Thịnh Thư Lan tới phòng B, do đi cửa sau, cho nên đến chỗ nào cũng rất thuận tiện.

Thịnh Thư Lan nằm trên giường nhỏ, bác sĩ đang làm kiểm tra, Thịnh Thư Lan không khỏi khẩn trương: "Xin hỏi, đứa bé có khỏe không?"

Bác sĩ lại không nói gì, bụng truyền đến từng đợt lạnh lẽo, Thịnh Thư Lan khẽ cắn môi, một lúc lâu, bác sĩ cầm hai tờ giấy của cô: "Đứng lên đi, đi ra ngoài chờ kết quả."

Thịnh Thư Lan chà lau sạch sẽ, sau đó đi ra ngoài.

Người nọ đưa mắt nhìn, sau đó từ máy tính đem một tấm hình siêu âm khác, đánh lên tên Thịnh Thư Lan.

Lệ Cảnh Tầm cầm được tờ kết quả, Thịnh Thư Lan kéo tay anh ta, ánh mắt hai người cùng di chuyển tới câu đánh giá kết quả.

Cái nhìn này, làm cho người phải run sợ.

Trên đó viết "Mang thai ngoài tử cung!"

Thịnh Thư Lan che miệng lại, nước mắt trong hốc đảo quanh. Lệ Cảnh Tầm giận tái mặt, cả người hẫng như chìm trong bóng đêm vô tận, thậm chí hẫng không tìm được một từ an ủi Thịnh Thư Lan.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Đối mặt với nước mắt của cô, Lệ Cảnh Tầm lúc này mới hoàn hồn: "Đừng nóng vội, chúng ta tìm chủ nhiệm Khúc, khẳng định sẽ không phải là kết quả như thế."

Hẫng dìu cô về phía trước, đi tới phòng chủ nhiệm Khúc, cửa vừa vặn mở ra, Vinh Thiển kéo cánh tay Lệ Cảnh Tầm mỉm cười, quay lại thấy Thịnh Thư Lan mặt đầy nước mắt.

Lệ Cảnh Tầm thần sắc ngưng trọng, đẩy cửa ra đi thẳng vào trong.

Vinh Thiển thấy cửa bị khép lại: "Bọn họ làm sao vậy?"

Lệ Cảnh Tầm nhún vai: "Không biết, có thể kiểm tra không tốt."

Thịnh Thư Lan theo Lệ Cảnh Tầm đi tới trước bàn làm việc, anh ta đem tờ giấy xét nghiệm của phòng B tới trước mặt, chủ nhiệm Khúc liếc nhìn.

Anh ta rõ ràng cảm giác được mảy của cô ta nhả lại. Thịnh Thư Lan lòng như treo lên, chủ nhiệm Khúc cúi đầu: "Thai ngoài tử cung, cái này không thể được."

"Vậy, cái gì là thai ngoài tử cung?"

Chủ nhiệm Khúc nhìn về phía Thịnh Thư Lan: "Đứa bé này, không nằm bên trong tử cung."

Thịnh Thư Lan biết, kết quả này rất không tốt cho đứa bé, nhưng cô vẫn còn ôm hi vọng: "Vậy, vậy có biện pháp nào không?"

Chủ nhiệm Khúc đem kết quả đặt lên bàn: "Chỉ có thể bỏ đi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 51 : Buộc em vào lưng quần mang theo bên người

Edit: Dế Mèn

Đôi mắt phượng hẹp dài của Lệ Cảnh Tâm tròn tròn: "Bác sĩ nói cái gì?"

"Quá trình phơi đi vào tử cung không tốt, nếu như không bỏ, ống dẫn trứng và tử cung có thể sẽ bị tổn hại. Anh hãy suy nghĩ đi."

Hai tay Thịnh Thư Lan để lên bụng: "Không thể nào! Con trong bụng tôi rất khỏe, tôi có thể cảm nhận được."

Chủ nhiệm Khúc cũng cảm thấy tiếc: "Thật đáng tiếc, nhưng đây là lời khuyên của tôi."

Vành mắt Thịnh Thư Lan đỏ bừng. Cô đứng bên cạnh, Lệ Cảnh Tâm ôm bả vai cô. Chủ nhiệm Khúc cầm cây bút lên: "Tốt nhất là phải mau lên. Nếu thực sự luyến tiếc, hay hôm nay hai người cứ về trước đi?"

Lệ Cảnh Tâm kéo Thịnh Thư Lan: "Đi!"

Đi ra ngoài hành lang, không ít thai phụ nhìn hai người, đều dùng ánh mắt tò mò nhìn.

Chân Thịnh Thư Lan mềm nhũn, cô đỡ tường đi mấy bước cũng không nổi. Lệ Cảnh Tâm để cô ngồi xuống.

Những thai phụ kia nhìn thấy như vậy, trong lòng không khỏi sợ hãi, bắt đầu châu đầu lại, ghé tai nói: "Chắc hẳn kiểm tra thai có vấn đề rồi."

"Đúng vậy. Lát nữa tôi cũng phải đi thử máu..."

Lâm Nam ngồi đó chờ Vinh Thiển và Lệ Cảnh Tâm, thấy cảnh đó, đang định mở miệng đùa bỡn mấy câu; dù nhớ lại chuyện lúc trước Lệ Cảnh Tâm làm, nhưng cô ấy vẫn không thể nói được.

Khám xong trở về, Vinh Thiển tay mang theo cái túi. Lâm Nam đi tới đón lấy: "Được không?"

"Được."

Lâm Nam giơ tay về phía bụng Vinh Thiển: "Con nuôi của tớ ngoan không?"

Lệ Cảnh Trình từ trên nhìn xuống, ánh mắt giao với mắt Lệ Cảnh Tầm. Khóe miệng anh hơi cong: "Đương nhiên là ngoan. Tất cả bình thường, phát triển rất tốt."

"Tôi nói rồi mà, người tốt được báo đáp." Lâm Nam giơ một tay lên, ôm cánh tay Vinh Thiển vào trong ngực mình: "Đi thôi, về nhà!"

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn hai người đang ngồi đó, rồi ôm Vinh Thiển bỏ đi. Thịnh Thư Lan dựa đầu vào vai Lệ Cảnh Tầm. Bàn tay người đàn ông để xuôi bên người nằm chặt lại, nhưng miệng vẫn lên tiếng an ủi: "Thư Lan, em đừng sợ! Chúng ta sẽ đi bệnh viện khác, tìm bác sĩ khác. Anh không tin số mệnh không công bằng với chúng ta như vậy."

Thịnh Thư Lan rơi nước mắt, cô lắc đầu: "Cảnh Tầm, vô dụng thôi. Ở Nam Thịnh, ai cũng biết chủ nhiệm Khúc là bác sĩ phụ khoa giỏi nhất, chúng ta không có cách nào đâu."

Lệ Cảnh Tầm lập tức ôm chặt lấy cô, trong lòng rất khó chịu. Sự hưng phấn và mừng vui lúc đầu đã bị nỗi đau vô tận thay thế. Hắn hôn Thịnh Thư Lan: "Không sao, không sao, có anh ở đây."

Tay Thịnh Thư Lan túm vạt áo hắn: "Em đã hy vọng con khỏe mạnh biết chừng nào. Em muốn nó bao nhiêu!"

Mỗi lần nhìn Gạo Nếp, Thịnh Thư Lan cũng đều mong đợi mình cũng có thể có một đứa trẻ tinh quái lanh lợi như thế. Cô sẽ cùng con lớn, cùng con đi qua xuân hạ thu đông, chứng kiến con khóc, cười trên đường đời.

Lệ Cảnh Tầm thấy cô khó khăn như vậy, cảm giác trong lòng không biết diễn tả thế nào. Lúc đầu hắn cho rằng, trong lòng Thịnh Thư Lan không có hắn, mang con của hắn cũng sẽ không có bao nhiêu tình cảm. Nhưng hôm nay thấy bộ dạng của cô, trái tim hắn quả thật cũng đau chết theo.

Trên đường trở về, Lệ Cảnh Tầm nắm chặt tay cô.

Thịnh Thư Lan nước mắt đầy tràn, nhìn hắn: "Em không sao."

"Hôm khác anh và em lại đi khác bệnh viện được không? Nghe lời!"

Cô lắc lắc đầu: "Cảnh Tầm, em không muốn nằm trên đó lần nào nữa. Sự thật tàn khốc như thế em không có khả năng tốt để chịu đựng đâu."

Ánh mắt hẩn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không trả lời.

"Hai ngày nữa, anh hãy cùng em đi đi, có lẽ em với đứa bé này thực sự không có duyên."

Lệ Cảnh Tâm tiện thể ôm cô vào trong lòng: "Về nhà, trước hết đừng nói với ai, biết không?"

Cô nhắm hai mắt lại, gật gật đầu.

Về tới nhà, Cung Khanh, Cung Dụ đương nhiên phải hỏi; Lệ Cảnh Tâm bảo Thịnh Thư Lan về phòng nghỉ ngơi trước: "Kiểm tra thấy rất tốt, đừng lo."

Thẩm Tĩnh Mạn nghe thấy liền ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa lúc đụng phải Cung Dụ.

"Chị cả, nghe thấy không? Trong bụng Thư Lan rất có thể là con trai đấy."

"Vậy thì sao? Cháu tôi cũng sẽ được sinh ra trước."

Bà đứng dậy, lên lầu.

Thịnh Thư Lan trốn mãi trong phòng, cơm cũng do Lệ Cảnh Tâm mang lên.

Sau khi ăn xong, người đàn ông đi ra cửa. Thấy hai chị em họ Cung không có ở đó, Thẩm Tĩnh Mạn cẩn thận đi tới cửa phòng Thịnh Thư Lan. Lúc đi vào, bà mơ hồ nghe có tiếng khóc nức nở. Thẩm Tĩnh Mạn đi tới trước giường: "Thư Lan, sao con khóc vậy? Đang mang thai mà, vậy không tốt đâu."

"Mẹ..." Thịnh Thư Lan ngồi dậy, đột nhiên ôm chầm lấy tay Thẩm Tĩnh Mạn.

"Trong lòng con khó chịu."

Bà ngồi xuống mép giường: "Làm sao vậy?"

Mặc dù Cung Khanh Cung Dụ bất đắc dĩ chấp nhận cô, nhưng rốt cuộc quan hệ cũng không sứt sảng, cũng sẽ không cùng cô tâm sự. Thịnh Thư Lan ôm chặt Thẩm Tĩnh Mạn: "Có chuyện con không biết nói thế nào."

"Với mẹ cũng không thể nói sao? Con là mẹ nuôi từ nhỏ mà."

"Mẹ, con đi khám, thai không tốt. Bác sĩ nói thai ngoài tử cung."

"Cái gì?" Thẩm Tĩnh Mạn lùi lại: "Con chắc không?"

Thịnh Thư Lan hai mắt khóc đỏ hoe: "Con thấy rất khó chịu."

"Vậy sao không nghe các con nói gì hết?"

"Cảnh Tầm bảo con đừng nói, nhưng con..." Thịnh Thư Lan ôm mặt, có vẻ đau đớn muốn chết.

Ánh mắt Thẩm Tĩnh Mạn nhìn về hướng xa xa. Biết rõ đứa bé không ổn mà còn che giấu, tim bà run lên bần bật.

Không tốt! Chuyện này là chủ ý đánh ra oai của thằng hai đây! Nói không chừng còn muốn biến thành cố hãm hại, đem chuyện hư thai đổ lên đầu Vinh Thiển và đứa bé.

Màn kịch này phim truyền hình diễn nát rồi, nhưng cũng là chiêu độc ác nhất mà hữu hiệu nhất.

"Mẹ, chỉ khi mang thai rồi mới biết cảm giác thân sinh cốt nhục không giống như những thứ khác."

Thẩm Tĩnh Mạn hoàn hồn lại, thuận miệng an ủi: "Con cũng đừng suy nghĩ nhiều quá! Bây giờ không được không phải sau này không có cơ hội. Sức khỏe quan trọng, có hiểu không?"

Thịnh Thư Lan gật gật đầu.

Thẩm Tĩnh Mạn để cô nằm xuống giường, nói chuyện một hồi lâu mới ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình nhận được điện thoại của Thẩm Tĩnh Mạn, bảo bọn họ phải mau về nhà họ Lệ.

Lệ Cảnh Trình tất nhiên không muốn về, nhưng Thẩm Tĩnh Mạn gọi cả vào điện thoại bàn, gọi cả vào di động Vinh Thiển. Cô cũng không tiện từ chối, đành phải đồng ý.

Về ngôi nhà cũ, bầu không khí nhìn không có gì khác thường, hình như cũng không có chuyện gì trọng đại. Vinh Thiển không nghĩ ra vì sao Thẩm Tĩnh Mạn lo lắng không yên, cho gọi cô và Lệ Cảnh Trình về nhà.

Cung Dự cầm cái chén trong tay người làm: "Thư Lan, ăn nhiều một chút, sau này sinh con ập ập."

Lệ Cảnh Tầm ngồi cạnh. Thịnh Thư Lan tay ôm chén sứ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cảm giác nói không nên lời.

Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình tới nơi, vừa mới ngồi không bao lâu, đã thấy có người xách hòm thuốc đi vào.

Lệ Cảnh Vân thả tờ báo trong tay xuống: "Hôm nay vừa lúc Vinh Thiển và Thư Lan đều ở nhà, tôi mời thầy Vệ tới bắt mạch."

Lệ Cảnh Tầm nghiêng đầu: "Ba, cũng đã đi khám rồi, ba làm thế này không phải là thừa sao?"

"Anh biết cái gì, tôi luôn luôn tin Trung y."

Thịnh Thư Lan nhìn Lệ Cảnh Tầm. Có một số việc, cô không muốn đợi tới lúc bị vạch trần mới nói. Cô vừa định đứng dậy nói, lại bị Lệ Cảnh Tầm đè đầu gối xuống.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thấy hết màn này. Tối hôm qua, bà đã thuận tiện thổi gió bên tai. Bà muốn xem coi Lệ Cảnh Tầm còn giấu giếm, dối gạt được chuyện này không.

Thầy Vệ bắt mạch cho Vinh Thiển trước. Thần sắc cô tự nhiên, ngồi dựa cạnh chồng.

Thầy Vệ gật đầu: "Mạch của mợ cả vẫn bình ổn. Đứa trẻ cũng rất khỏe mạnh."

Lệ Cảnh Trình không khỏi nhìn về phía Thẩm Tĩnh Mạn. Bà sống chết bảo bọn họ trở về, chuyện này nhất định là do bà bày ra hết. Đôi mắt anh hơi nheo lại, bà làm lớn chuyện ra như vậy, thật sự...

Anh nhìn nhìn mẹ mình, đợi xem bà có phản ứng gì.

Thầy Vệ đi tới trước Thịnh Thư Lan: "Mợ hai, mời!"

Thịnh Thư Lan căng thẳng nắm hai tay. Lệ Cảnh Tầm vỗ nhẹ vai cô:

"Không sao đâu! Bắt mạch thôi mà, cũng không có lấy máu."

Nếu bị nói toạc ra cùng lắm thì nói mình không biết, do bác sĩ kiểm tra không thấy gì.

Ngón tay Thầy Vệ đặt trên cổ tay Thịnh Thư Lan.

Thẩm Tình Mạn đang chờ kết quả được công bố, bà đã không thể đợi được xem sắc mặt hai chị em họ Củng.

Một lát sau, thầy Vệ đứng dậy: "Chúc mừng chúc mừng!! Mạch của hai mợ đều rất tốt, không có bất thường."

Thẩm Tình Mạn giật mình. Cái gì?

Thịnh Thư Lan càng bị giật mình. Cô quay đầu nhìn về phía Lệ Cảnh Tâm, trong mắt hấn cũng có vẻ giật mình giống hệt.

Lệ Cảnh Vân yên lòng: "Vậ thì tốt! Thầy Vệ, thầy vất vả rồi!"

Người làm tiền ông ấy về.

Nét mặt Lệ Cảnh Vân vẫn căng thẳng này giờ cuối cùng cũng hơi giãn ra: "Mẹ con đều bình an mới là chuyện mừng nhất. Hôm nay Vinh Thiển và Cảnh Trình ở lại đây đi! Ăn cơm tối xong hãy về! Tình Mạn, bà bảo người làm chuẩn bị cho tốt đi!"

Thẩm Tình Mạn chột hoàn hồn: "Được được."

Sau khi Lệ Cảnh Vân đứng dậy, Lệ Cảnh Tâm lập tức kéo Thịnh Thư Lan đi: "Chúng ta ra ngoài!"

Thịnh Thư Lan theo hấn bước nhanh ra ngoài. Cô đề thấp giọng: "Có phải thai ngoài tử cung thì bắt mạch không được?"

"Anh dẫn em đi bệnh viện khác kiểm tra."

Bên trong phòng khách, cũng chỉ còn lại có ba người. Lệ Cảnh Trình ngồi xuống cạnh Thẩm Tình Mạn: "Mẹ sao vậy? Trông như gặp ma."

"Chắc chắn là có vấn đề!"

"Vấn đề gì?"

"Rõ ràng Thư Lan đã nói nó thai ngoài tử cung, sao bây giờ lại không có việc gì?"

"Đúng. Đó là do bệnh viện nói như vậy."

Thẩm Tình Mạn suy ngẫm ý tứ trong lời nói của Lệ Cảnh Trình: "Con muốn nói gì?"

Vừa nói bà vừa nghĩ, nghe giọng điệu này của thằng cả, nó đã biết chuyện của Thịnh Thư Lan, nhưng hai đứa kia chắc chắn sẽ không nói cho nó biết. Thấm Tĩnh Mạn còn đang suy nghĩ, đầu óc thiếu chút nữa cũng quay mòng mòng. Bà chợt giật mình: "Chẳng lẽ?"

Lệ Cảnh Trình cười cười: "Mẹ, chuyện mẹ thích làm nhất chính là tự ình thông minh."

"Ô kìa!" Thấm Tĩnh Mạn tức giận vỗ vỗ chân mình, lại giơ tay muốn tát mặt mình, nhưng rốt cuộc không xuống tay được. Bà ảo não vô cùng: "Thư Lan đã nói sẽ đi lấy đứa bé xuống. Mẹ, mẹ thực sự đáng đánh đòn mà!"

"Mẹ!" Lệ Cảnh Trình bắt chéo đôi chân dài: "Mẹ cũng đừng như vậy! Con chỉ là muốn giáo huấn thằng hai tí thôi. Trước khi phẫu thuật bỏ thì luôn luôn buộc phải kiểm tra lại."

"Không phải vậy." Thấm Tĩnh Mạn càng nghĩ càng hối hận: "Tối hôm qua mẹ cũng nói với Thư Lan vậy, nhưng nó nói nó sẽ không đi kiểm tra nữa. Nó không muốn chịu đau khổ lần nữa."

Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ vai Thấm Tĩnh Mạn: "Nếu thật như vậy, họ cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo. Có điều, hiện tại ít nhiều thì mẹ cũng thật sự là đại ân nhân của bọn họ rồi."

Thấm Tĩnh Mạn nghe thấy vậy càng muốn học máu.

Chuyện gì đây chứ!

Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Tâm từ bệnh viện trở về, thần sắc rõ ràng không giống nhau. Thịnh Thư Lan khỏe miệng mím môi cười, bước nhanh về phía Thấm Tĩnh Mạn.

Bà gượng cười, kéo Thịnh Thư Lan ngồi xuống cạnh mình: "Thư Lan, thầy Vệ là mẹ nói ba con kêu tới. Trong nhà ai cũng tin tưởng ông ấy, mẹ thì mẹ không tin mấy thứ thiết bị tây y kia. Mẹ chỉ sợ con biết sẽ phản đối, cho nên mới gạt con. Con xem, thầy Vệ đã nói không có việc gì, con cũng có thể an lòng rồi?"

Thịnh Thư Lan hai tay ôm chặt bà: "Mẹ, cảm ơn mẹ! Thực sự cảm ơn mẹ! Chuyện này ít nhiều cũng nhờ có mẹ."

Thẩm Tinh Mạn cắn nát cả hàm răng, nhưng cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng: "Có gì mà cảm ơn, mẹ là mẹ con mà."

Thịnh Thư Lan cảm động thiếu chút rơi nước mắt. Bây giờ với cô, Thẩm Tinh Mạn ít nhiều đã giúp cô chuyển khám nhầm, còn bảo vệ con của cô.

Nhưng Lệ Cảnh Tâm biết rõ: sự tình không đơn giản như vậy.

Một bác sĩ chuyên nghiệp lại có thể đọc sai siêu âm ba chiều?

Hôm qua, hai vợ chồng ông cả đã tới bệnh viện. Việc này mười phần do Lệ Cảnh Trình làm ra .

Lệ Cảnh Vân khẳng khẳng bắt bọn họ ăn xong cơm chiều mới được về.

Vinh Thiển vừa hay muốn tới Đông Uyển lấy vài thứ, nên nói Lệ Cảnh Trình đi cùng.

Cứ đúng giờ lại có người tới Đông Uyển quét tước. Vinh Thiển ngồi trên lầu, nghe tiếng bước chân trống rỗng truyền vào lỗ tai, cô nhớ đến một chuyện, liền hỏi: "Cảnh Trình, lúc trước bà nội sao mà mất?"

"Khi đó anh còn nhỏ, nghe mẹ nói bà không cẩn thận ngã xuống cầu thang. Phần nhiều do bà nội bị cao huyết áp, uống bao nhiêu thuốc cũng không bao nhiêu tác dụng. Thường ngày sức khỏe bà nội không tốt, thường bị choáng đầu, khó chịu."

Vinh Thiển gật đầu. Hai người tới phòng ngủ cũ. Đồ đạc chuyển vào trong đó cũng không có gì thay đổi lắm. Trên bệ cửa sổ để chậu hoa lúc trước cô trồng, bây giờ thấy đã trở bông rồi.

Lệ Cảnh Trình lại đi với cô lên thư phòng. Những cuốn sách để trong đó hầu như không bị mang đi. Vinh Thiển tiện tay cầm một cuốn. Cô đi tới chiếc ghế mây: "Buổi chiều em ở đây đọc sách, thoải mái hơn là ngồi đợi."

Tay Lệ Cảnh Trình lắc cái ghế "Vậy anh ở đây với em."

Bàn tay Vinh Thiển sờ sờ đầu anh: "Thật là ngoan!"

Người đàn ông không khỏi bật cười: "Em coi anh là cái gì mà nựng vậy?"

Ngón tay Vinh Thiển lật trang sách: "Cảnh Trình, những lời anh và mẹ nói lúc này là có ý gì?"

"Lời nào cơ?" Lệ Cảnh Trình bắt đầu giả bộ hồ đồ.

"Tấm phim siêu âm là anh làm cho người động tay vào à?" Vinh Thiển ngẩng mắt lên nhìn anh.

"Em chớ để ở trong lòng, những chuyện ấy không liên quan tới em."

Vinh Thiển biết, đây là thủ đoạn tới lui giữa hai anh em bọn họ. Dù Lê Cảnh Trình có không dùng tới nhưng, không chừng ngày nào đó Lê Cảnh Tâm cũng sẽ làm với cô.

"Làm một người mẹ không thật dễ dàng. Đó là con của chú hai, cũng là con của Thịnh Thư Lan. Thịnh Thư Lan không làm gì sai tới nỗi phải mất đi cốt nhục của mình."

Lê Cảnh Trình nghe vậy, đứng dậy, một tay chống vào thành ghế mây:

"Được, anh biết rồi."

Giữa bọn họ, không cần phải nói thêm gì. Vinh Thiển mỉm cười, cầm sách lên lại.

Lê Cảnh Trình đi qua một bên nhận điện thoại. Sau khi cúp máy anh đi tới chỗ Vinh Thiển: "Ba bảo anh tới, em đi với anh đi."

"Không muốn." Vinh Thiển thích ý giơ cánh tay lên: "Anh đi đi, em ở đây nghỉ ngơi một lúc. Khi nào ăn cơm tối em sẽ qua đó."

"Nhưng anh không an tâm."

"Đông Uyển gần nhà chính như vậy sẽ không xảy ra chuyện đâu. Ai dám giở trò xấu giữa ban ngày ban mặt như vậy chứ?"

Lê Cảnh Trình không thể làm gì: "Thật sự anh nên lấy dây buộc em vào lưng quần anh mà mang theo."

Vinh Thiển cười ra tiếng: "Nhưng mà em nặng bằng hai người đó, coi chừng kéo tuột luôn quần anh."

"Nữ lưu manh!"

Cô cầm cuốn sách trong tay đập tới: "Anh mới lưu manh đó!"

Lê Cảnh Trình sửa sang lại chỗ bị cô đập: "Thật biết chọn chỗ mà đập, còn nói mình không có."

"Được rồi! Đi mau, đi mau đi!"

Cô nhắm mắt lại, làm bộ như mình muốn đi ngủ.

Vinh Thiển nghe tiếng bước chân truyền vào lỗ tai. Cô cũng thấy mệt, cũng lười mở mắt.

Không biết mình đã ngủ tới mấy giờ, cô mơ hồ nghe thấy mấy tiếng động. Nghe thoáng qua như tiếng chuột chạy vậy. Vinh Thiển mở hai mắt ra. Sắc trời trông sáng sủa. Nhìn đồng hồ, cô mới ngủ chưa được một tiếng.

Lỗ tai lại truyền đến tiếng vang kỳ quái kia.

Vinh Thiển bỏ sách xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Cô theo cầu thang đi lên lầu các. Ở trên có một gian phòng, là nơi Lê Cảnh Trình ở hồi bé. Bà nội đặc biệt thương yêu đứa cháu này, nên cho nó hẳn một phòng trên lầu các, vừa có thể ngủ trưa, còn có thể làm trò chơi thiên địa.

Vinh Thiển đẩy cửa phòng ra.

"Kẹt" một tiếng.

Cô bị dọa nhảy bắn lên. Sàn nhà kiểu cũ đã có không ít khe nứt, lớp sơn bên ngoài cũng đã bị mài đi không ít. Sàn nhà nhìn loang lỗ, xưa cũ. Tiếng động vừa rồi hẳn là do sàn nhà bị nứt tạo thành.

Căn phòng này, cách bài trí này đã hai mươi mấy năm, chưa từng được tu sửa.

Vinh Thiển đi vào. Cô nhìn khắp bốn phía. Cuối cùng, cô không khỏi ngời xồm xuống, nhìn chăm chăm những đường vân trên sàn nhà .

Tay cô đi theo đường vân đó. Nhà họ Lê không hổ danh là hào môn thế gia, xài đồ gì cũng rất kỹ lưỡng, tỉ mỉ. Những đường vân này kết thúc thành vườn cây hoa nở rộ, những cành cây vươn dài trông vô cùng đẹp mắt.

Ngón tay đi tới chỗ khe nứt trên sàn, đây có lẽ cũng là chỗ bắt đầu vết nứt.

Đầu ngón tay Vinh Thiển bị thứ gì đâm phải; cô đau, vội rút tay lại.

Nhìn kỹ, đầu ngón tay bị châm ra máu .

Cô không khỏi cúi người xuống, gần giữa đường vân của hoa văn, cô thấy có một cây kim tiêm găm thẳng. Vinh Thiển đứng dậy lấy cây kéo. Cô quỳ ở đó, cố gắng một hồi lâu mới lấy được thứ đồ đó ra.

Nhưng lại là một cây kim tiêm đã gỉ.

Cô không khỏi giật mình. Cùng lúc đó, một chuỗi tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới.

Vinh Thiển ném cây kéo sang bên cạnh, đứng dậy.

Lúc Cung Khanh đi vào, nhìn thấy Vinh Thiển, bà ta hoảng sợ: "Cô... sao cô ở đây?"

"Mẹ hai, câu này phải là con hỏi mẹ mới đúng."

Cung Khanh nuốt nước bọt, thần sắc nhìn qua trông rất không bình thường. Ánh mắt bà ta quét về bốn phía: "Phòng này hai mươi mấy năm không có ai ở, cô - một phụ nữ đang mang thai sao lại chạy tới đây?"

Vinh Thiển tay cầm kim tiêm thả xuôi bên người: "Con nghe thấy có tiếng động nên qua xem."

"Tiếng động?" Cung Khanh rụt lại đôi chân đang định nhảy vào: "Tiếng động gì?"

"Con cũng không biết tả sao. Mới đầu là binh binh rầm rầm, sau đó hình như là tiếng bước chân."

"Cái gì?" Cung Khanh sắc mặt càng toát ra trắng bệch: "Nhất định cô nghe lầm rồi. Ở đây không có ai khác, sao có tiếng chân được?"

Vinh Thiển hơi nhún vai: "Con cũng không biết. Có điều, lần trước con đã thấy bà nội."

"Cô đừng nói bậy!"

"Con không lừa mẹ hai. Nhìn y như đúc với trong hình con được xem."

Cung Khanh nhắm chặt mắt: "Tôi tới đây muốn nói với cô mấy câu, cô đừng có dọa người."

"Mẹ hai, bà nội cũng là người thân của mẹ, mẹ sợ bà nội làm gì?"

Cung Khanh xoay người, cũng không đợi Vinh Thiển mà đi thẳng xuống lầu.

Vinh Thiển nhìn Cung Khanh bỏ đi. Cô nằm sấp xuống, lại tìm một vòng trên sàn nhà nhưng không phát hiện ra gì khác lạ.

Lệ Cảnh Trình nói chuyện xong với Lệ Cảnh Vân thì đi tới Đông Uyển.

Vinh Thiển đưa kim tiêm cho anh xem: "Cái này phát hiện trên lầu các."

"Sao lại có kim tiêm được?"

"Nhìn qua có vẻ đã rút ở trên đó lâu rồi." Vinh Thiển dốc kim tiêm xuống, trong đáy ống tròn hình như còn có chất gì lắng ở dưới. "Có phải tiêm thuốc xong thì làm rơi?"

"Có thể. Anh nhớ hồi bé, có một lần anh bị sốt rất nặng. Bác sĩ gia đình ngày nào cũng đến tiêm."

Lệ Cảnh Trình nói đến đây, thần sắc hơi ảm đạm. Anh nhìn Vinh Thiển: "Bà nội không yên lòng nên đưa anh tới lầu các. Mỗi lần bác sĩ tới chích, bà luôn tự mình chăm sóc anh. Nhưng anh chưa hết bệnh thì bà đã qua đời."

"Trùng hợp vậy sao?" Vinh Thiển không khỏi nhìn cây kim tiêm kia: "Có thể vào làm bác sĩ nhà họ Lệ mà làm rút kim tiêm được ư?"

"Mẹ anh nói, lúc đó người làm trong nhà đều bận ở dưới, không ai để ý có người vào Đông Uyển hay không. Cuối cùng ba anh kết luận là bà nội vì chăm anh nên quá mệt, nên tim bị hồi hộp, trượt chân té cầu thang."

"Vừa rồi em còn nhìn thấy mẹ hai vội vội vàng vàng đi lên lầu các, sắc mặt lạ lắm. Em vẫn thấy bà ta là lạ sao ấy!"

Lệ Cảnh Trình bọc cây kim tiêm lại: "Em tới chỗ mẹ trước đi, anh đi ra ngoài."

"Dạ."

Đi vào nhà chính, chị em họ Cử đang vây quanh Thịnh Thư Lan nói chuyện. Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thấy con dâu mình liền vội kêu cô qua. Cử Khanh cẩn thận nhìn cô. Vinh Thiển thần sắc tự nhiên, ngồi nói chuyện với Thẩm Tĩnh Mạn.

Trước lúc sắp ăn cơm chiều, Vinh Thiển nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Trình.

Giọng anh nghe như đang kìm chế không để kích động: "Phân tích ra thành phần chất còn sót trong đó rồi."

"Có gì không ổn sao?"

"Bệnh của anh có lẽ từ cây kim kia mà ra."

Vinh Thiển không khỏi giật mình: "Độc ác quá!"

"Thông thường thời gian đã lâu như vậy sẽ rất khó phân tích được, nhưng nồng độ thuốc quá cao, kết tinh..."

Vinh Thiển trầm giọng: "Cảnh Trình, anh về đây trước đi."

Lúc này, cô chỉ muốn ôm anh một cái, chia sẻ với anh.

Cúp điện thoại, cả người Vinh Thiển như ngâm trong nước đá. Cô nhướng mắt nhìn Cung Khanh đi vào phòng ăn. Vinh Thiển đứng dậy đi theo vào. Cung Khanh mặc sườn xám xẻ tà, ngón tay ngắt một chùm nho. Vinh Thiển đứng cạnh bà ta: "Mẹ hai, mẹ biết Cảnh Trình đi đâu không?"

"Cậu cả làm gì, có liên quan gì tới tôi?" Cung Khanh bỏ nho vào miệng.

"Hôm nay ở lâu các, con phát hiện ra được một vật."

Cung Khanh ngừng nhai: "Vật.. vật gì?"

"Một cây kim tiêm gỉ sét. Con đang suy nghĩ, trên lầu sao có thể có thứ đồ này? Con đưa nó cho Cảnh Trình rồi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 52 : Cảnh Trình, em sẽ bảo vệ anh! (Diệu kể vạch trần sự thật)

Edit: Lưu Tinh

Hai mắt Cung Khanh trợn tròn, có vẻ rất kinh ngạc: "Kim tiêm?"

"Đúng vậy, trên sàn nhà phát hiện kim tiêm, cũng không biết ai đã dùng."

Ngón tay Cung Khanh vịn vẹo không yên, bà ta cố gắng bình tĩnh nói:

"Trước đây Cảnh Trình ở đó, có bác sĩ gia đình hay lui tới, nhất định là không cẩn thận đã làm rơi."

Vinh Thiển cười lạnh trong lòng, cô nâng mi mắt nhìn về phía Cung Khanh. Bà ta ngẩn ra, chợt cảm thấy ánh mắt cô lạnh thấu xương. Nếu ánh mắt có thể giết người, có lẽ Vinh Thiển đã đâm bà ta thật nhiều nhát. Bà ta hơi hoảng loạn, sau đó đứng thẳng người.

"Vinh Thiển, cô nói những lời này là có ý gì chứ?"

"Mẹ hai..." Vinh Thiển ung dung cầm quả cam trên bàn lên gọt: "Cảnh Trình đã mang kim tiêm đi phân tích, chắc cũng sắp có kết quả."

Cung Khanh hoảng hốt nhả trái nho vừa cho vào miệng ra, chỉ sợ trong lúc kích động nuốt cả vào họng.

"Chắc chỉ là kim tiêm thuốc hạ sốt thôi mà."

Vinh Thiển bất ngờ dùng sức bổ quả cam ra. Quả cam bị cắt thành hai nửa, cô tiếp tục hung hăng đâm thêm mấy nhát lên quả cam: "Mẹ hai, con nghe Cảnh Trình nói lúc trước khoảng thời gian Cảnh Trình bị bệnh cũng là lúc bà nội xảy ra chuyện ngã cầu thang ngoài ý muốn?"

"Đúng vậy, mẹ không chịu để người giúp việc chăm sóc Cảnh Trình, muốn tự mình làm, do quá vất vả mới bất cẩn như vậy..."

Thật đúng là không biết xấu hổ.

Con dao trong tay Vinh Thiển dứt khoát đâm một nhát xuyên thủng quả cam.

Lời Cung Khanh nói, không chỉ che giấu cho việc xấu của bà ta, đồng thời còn đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên người Lệ Cảnh Trình.

Cô gọt quả cam lên: "Con gọt cam xong rồi, mẹ hai muốn ăn một miếng không?"

Điên rồi.

Cùng Khanh khẽ vuốt ngực.

Có tiếng bước chân truyền đến cách đó không xa, Vinh Thiển bỏ con dao gọt hoa quả trong tay xuống, đi tới bên cạnh anh.

Thân hình cao lớn của Lê Cảnh Trình lướt qua mấy người, Vinh Thiển thuận thế vịn vào cánh tay anh, lòng bàn tay cô hơi dùng sức đỡ anh tựa vào người mình.

Lê Cảnh Trình nhìn cô, Vinh Thiển mỉm cười với anh, dịu dàng hỏi: "Anh sao rồi?"

Đôi môi mỏng khẽ lướt qua gò má cô: "Rất tốt."

Vinh Thiển nhìn về phía Cùng Khanh cách đó không xa, sau đó cười lạnh.

Cùng Khanh cảm thấy tim mình đập mạnh liên hồi. Từng ấy năm tới nay, bà vẫn bảo Lê Cảnh Vân sửa sang lại Đông Uyển. Nhưng Thẩm Tĩnh Mạn nói Đông Uyển đối với Lê Cảnh Trình có rất nhiều kỉ niệm ý nghĩa, lại là nơi bà nội anh từng ở qua, ba lần bảy lượt, Lê Cảnh Vân cũng không đồng ý.

Lúc trước Lê Cảnh Vân đồng ý cho vợ chồng Lê Cảnh Trình dọn ra ở Đông Uyển, lòng bà ta còn thấp thỏm khó chịu đến giờ. Hôm nay, nghe Vinh Thiển nhắc lại chuyện cũ, bà ta càng không yên lòng. Chuyện kia bà ta đã giấu kín hai mươi mấy năm luôn sợ bị người khác phát hiện. Đến lúc đó đối với bà ta mà nói chính là một kích trí mạng. Nhưng mới vừa rồi trong lời nói của Vinh Thiển có vẻ như đã phát hiện ra gì đó. Cùng Khanh nghĩ quả cam nát bét kia, lại càng hoảng hốt.

Lê Cảnh Trình gấp thức ăn cho Vinh Thiển, nhưng bản thân dường như không động đũa đến. Cùng Khanh chột dạ, vừa ngẩng đầu, liền chạm đến ánh mắt lạnh lùng của anh. Bà vội cúi đầu lẩn tránh.

Trên bàn cơm mọi người không ai nói chuyện, Vinh Thiển ăn vài miếng, bỗng nhiên nói: "Ba, bà nội qua đời nhiều năm rồi sao?"

Thẩm Tinh Mạn cảm thấy kỳ quái: "Vinh Thiển, sao tự nhiên lại hỏi như vậy?"

"Hôm nay ở Đông Uyển, con phát hiện thứ này."

Cùng Khanh giật mình, đôi đũa trong tay thiếu chút nữa rơi xuống bàn.

Lệ Cảnh Trình thấy vậy, thần sắc trở nên nghiêm nghị. Bàn tay anh phủ lên thắt lưng Vinh Thiển. Mặc dù tìm thấy kim tiêm, nhưng lúc này muốn vạch trần Cùng Khanh thì vẫn chưa đủ chứng cứ, đối với bọn họ cũng sẽ không có lợi.

Anh muốn mở miệng ngăn cản.

"Thứ gì?" Lệ Cảnh Vân đã đặt đũa xuống, hỏi.

Vinh Thiển xoay người cầm túi xách lên. Lệ Cảnh Trình dõi theo cô từng bước lấy tấm ảnh trong đó ra.

Sắc mặt Cùng Khanh trắng bệch, đầu còn nuốt nổi cơm.

Vinh Thiển đứng dậy đi đến trước mặt Lệ Cảnh Vân, đưa ảnh chụp cho ông xem.

Đây là ảnh Lệ Cảnh Vân hồi bé: "Con vô tình tìm thấy trên lầu, phía sau còn có bút tích của bà nội."

Lệ Cảnh Vân nhìn tấm ảnh đã ố vàng, trong lòng không khỏi xúc động. Ông lật phía sau tấm ảnh lên xem. Cùng Khanh cũng nghiêng đầu sang nhìn.

Chỉ là mấy dòng chữ đơn giản.

Nhưng nét chữ ngay ngắn, đẹp đẽ, rất có lực: "Chúc con trai mẹ luôn khỏe mạnh. Hi vọng khi con khôn lớn có thể hài lòng với mọi thứ, không giống như Hoàng Hà cuồn trào mãnh liệt mà như một dòng chảy êm đềm, trầm ổn."

Lệ Cảnh Vân nắm chặt tấm ảnh trong tay, thần sắc cũng kích động: "Mẹ."

"Lão gia, ông chú ý sức khỏe, đừng quá kích động."

Vinh Thiển trở về ngồi bên cạnh Lệ Cảnh Trình: "Lúc trước bà nội ra đi quá đột ngột nên chắc cũng không kịp trấn trối điều gì. Lúc còn sống, bà luôn dành hết mọi yêu thương cho Cảnh Trình, tận tâm chăm sóc anh ấy. Thế mà

lại có thể... Ba, nếu con là ba, con cũng không cách nào chấp nhận được, vì vậy con rất hiểu nỗi đau này của ba."

"Đúng vậy." Lê Cảnh Vân như nhìn vật nhớ người: "Lúc bà ra đi, mọi người đều bất ngờ. Đây là chuyện ngoài ý muốn không thể trách ai. Nhưng nếu là có người cố ý hãm hại bà, tôi nhất định sẽ không cho người đó được chết tử tế!"

Cùng Khanh chột mắt ghen, nuốt không trôi.

Thẩm Tĩnh Mạn đã sớm cảm thấy chuyện này có phần kỳ quặc: "Thật ra theo lý mà nói mẹ luôn rất cẩn thận, không thể xảy ra chuyện như vậy."

Vinh Thiển liền phối hợp: "Ba, con xin lỗi, ở trên bàn cơm lại nhắc chuyện buồn khiến bà đau lòng. Chuyện cũng đã qua rồi, chúng ta mau ăn cơm đi."

"Phải đó! Phải đó! Thức ăn đều nguội lạnh cả rồi." Cùng Khanh vội vàng cầm đũa lên.

Lê Cảnh Vân lại không muốn ăn nữa, ông cầm tấm ảnh nhìn đến thất thần.

Sau khi ăn xong, Cùng Dụ liền hỏi: "Chị, chị làm sao vậy? Cứ như người mất hồn vậy."

"Không, không có gì."

"Vinh Thiển kia bày đặt giả thần giả quỷ, thật nhàm chán."

Cùng Khanh miễn cưỡng cười: "Bởi vậy mới nói."

Lê Cảnh Tâm ngẩng đầu: "Mẹ hai, nhất định mẹ đang có chuyện gì giấu mọi người. Con thấy hôm nay sắc mặt mẹ rất không ổn."

"Mẹ có thể có chuyện gì chứ." Cùng Khanh liên tục vuốt tóc: "Chính là nhìn thấy trong nhà lại muốn sinh con trai, cao hứng."

"Chị..." Cùng Dụ cầm tay bà: "Cảnh Tâm cũng là con trai chị, chúng ta có ngày hôm nay, cũng đều nhờ chị."

Cùng Khanh gật đầu nhưng trong lòng bà ta hiểu rõ nếu sự việc kia bại lộ, chỉ sợ ngay cả chị em tốt cũng khó mà che chở cho nhau.

Lúc Vinh Thiển và Lê Cảnh Trình sắp rời khỏi thì Thẩm Tĩnh Mạn đi theo tiễn bọn họ tới cửa. Vinh Thiển nhìn thấy Cùng Khanh đang đứng trong sân.

Hai người bước ra, Vinh Thiện đi tới bên cạnh Cung Khanh.

"Mẹ hai."

Bà ta xoay người lại: "Phải về rồi sao?"

Vinh Thiện tiến lên, ở bên tai bà nói nhỏ: "Mẹ hai, hôm khác con sẽ tới tìm mẹ nói chuyện sau. Hôm nay có mấy lời không tiện nói."

Sắc mặt Cung Khanh khẽ thay đổi, nhìn theo bóng lưng Vinh Thiện kéo tay Lệ Cảnh Trình đi xa dần như người mất hồn.

Chiếc xe chậm rãi rời khỏi Lệ gia. Vinh Thiện ngồi không yên, nghiêng người nhìn về phía Lệ Cảnh Trình: "Không có cách nào khác chứng minh chính bà ta đã sử dụng kim tiêm đó sao?"

Lệ Cảnh Trình chuyên chú lái xe nhưng không giấu nổi sự lạnh lẽo trong ánh mắt.

"Kỳ thực, năm đó sau khi bà nội mất, ba anh đã gọi tất cả mọi người trong nhà tập trung lại, bao gồm cả mẹ anh và hai mẹ nhỏ, mỗi người đều bị thẩm vấn riêng. Tuy không đến nỗi dùng hình bức cung nhưng ba anh đã cử người có chuyên môn thẩm vấn đến. Nhưng cuối cùng vẫn không tra được gì, rốt cuộc vẫn xác định do trượt chân ngã. "

Vinh Thiện có chút thất vọng: "Chỉ bằng một kim tiêm, hoàn toàn không thể nói rõ điều gì. Bà ta có thể nói là của bác sĩ để quên, cũng có thể nói là do người giúp việc trong nhà làm."

Lệ Cảnh Trình đã dự đoán trước được những trường hợp đó: "Chuyện đã xảy ra lâu như vậy, nếu muốn lấy dấu vân tay cũng khó. Những người giúp việc năm đó người thì đã nghỉ việc, người thì đã chết. Huống hồ khi ấy cũng đã nói không thấy ai khả nghi lên lâu."

"Cảnh Trình, hôm nay anh có chú ý sắc mặt mẹ hai không?"

"Đương nhiên, là có tật giật mình." Lệ Cảnh Trình nắm chặt tay lái, "Trước đây anh cũng nghĩ chuyện là ngoài ý muốn. Nhưng anh thật không ngờ bệnh của anh lại có liên quan đến hai chị em bà ta. Lúc đó vô tình đã tạo cơ hội tốt cho họ giở trò. Anh lại còn quá nhỏ, cứ tưởng là bác sĩ tiêm ỉn..."

"Có thể là như thế này." Vinh Thiến ngồi thẳng dậy: "Sau khi bà ta tiêm cho anh, vừa lúc bị bà nội nhìn thấy, sau đó..."

Khi xâu chuỗi hai sự kiện với nhau, khả năng này là rất lớn. Lệ Cảnh Trình đập mạnh vào tay lái: "Anh nhất định phải bắt bà ta khai toàn bộ sự thật."

Vinh Thiến vỗ nhẹ lên mu bàn tay Lệ Cảnh Trình: "Chuyện này nếu để cảnh sát tra rõ, chắc chắn cũng sẽ xử bà ta án tử. Nhưng chúng ta bây giờ chỉ là suy đoán, nói ra chưa chắc đã có người tin."

Lệ Cảnh Trình thừa biết lúc trước cũng vì Lệ Cảnh Vân trong cơn thịnh nộ đã không tra rõ sự việc, Cung Khanh mới có thể dễ dàng che giấu đến tận hôm nay.

Hai ngày sau, Lệ Cảnh Trình nhận được báo cáo kết quả xét nghiệm dung dịch trong ống tiêm kia. Bệnh của anh quả nhiên vì dung dịch đó gây nên.

Vinh Thiến cầm lấy tư liệu xem, cô ngồi lên trên đùi anh: "Đã biết nguyên nhân gây bệnh, sẽ có phương pháp trị liệu thôi phải không?"

"Nó ở trong cơ thể anh bấy lâu ít nhiều đã gây biến đổi tế bào rồi. Vinh Thiến, thật sự anh không dám chắc ..."

Vinh Thiến hôn lên khóe môi anh: "Cảnh Trình, anh tin em không?"

"Đương nhiên tin. Toàn bộ niềm tin của anh đều đặt hết vào em."

Vinh Thiến vòng tay qua cổ anh: "Em sẽ bảo vệ anh."

Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười, Vinh Thiến có chút hờn dỗi: "Anh không tin à?"

"Anh tin, anh tin mà."

Lúc bà nội anh gặp chuyện không may đến nay, nhà họ Lệ cũng đã thay đổi nhân sự khá nhiều rồi. Trừ việc may mắn tìm được ống tiêm kia, tất cả dường như rơi vào ngõ cụt.

Ngày hôm sau, Thẩm Tĩnh Mạn cùng Cung Dụ đến một nhà hàng.

Đẩy cửa đi vào, bên trong chỉ có Vinh Thiến.

Cung Dụ không khỏi cảm thấy kỳ quái: "Chị cả, chị nói muốn em theo chị ra ngoài một chuyến, nhưng chị còn hẹn thêm cả con dâu mình là có ý gì đây?"

Vinh Thiện mở miệng nhờ, Thẩm Tĩnh Mạn đương nhiên đáp ứng cô:
"Thiên Thiên có một số việc muốn nói với em, ta ra ngoài chờ trước.

Thẩm Tĩnh Mạn nói xong liền đi ra ngoài.

Củng Dụ đứng bất động tại chỗ, hai tay ôm trước ngực, không khỏi cười lạnh: "Mẹ chồng nàng dâu các người muốn giở trò quỷ gì?"

"Mẹ nhỏ, mời mẹ ngồi xuống. Con nào dám giở trò quỷ gì đâu."

Củng Dụ liếc cô một cái, sau đó chậm rãi đi qua.

Vinh Thiện rót cho bà ta chén trà: "Con tìm mẹ là có chuyện muốn mẹ xác nhận dùm một chút."

"Chuyện gì?"

Vinh Thiện đặt ấm trà xuống: "Cảnh Trình mắc phải căn bệnh kì quái, mẹ biết không?"

Chuyện này mặc dù không công khai, nhưng hai chị em họ Củng sao có thể không biết. Ở trên giường Lệ Cảnh Vân còn không quên bảo hai người không được nói gì, dặn không được lấy chuyện đó ra đả kích mẹ con Thẩm Tĩnh Mạn.

Củng Dụ nâng chén trà lên, cười đến vui sướng khi thấy người gặp họa:

"Cô mới biết sao? Thế nào, hồi hận khi gả vào nhà họ Lệ rồi?"

"Mẹ nhỏ, vậy là mẹ biết Cảnh Trình mắc bệnh gì sao?"

"Bệnh điên đó!" Củng Dụ tức giận cao giọng: "Cùng một bệnh với bà già đó!"

Vinh Thiện nghe vậy thật muốn xé cái miệng bà ta ra, nhưng cô vẫn cố gắng nhẫn nại. Cô lấy một túi tư liệu trong túi xách ra đẩy tới trước mặt Củng Dụ: "Mẹ nhỏ xem thử đi."

"Đây là cái gì?" Củng Dụ lười phải đọc.

"Mấy hôm trước, con ở Đông Uyển tìm được một ống kim tiêm. Sau khi mang đi phân tích thì phát hiện chính dung dịch trong ống tiêm là nguyên nhân gây ra bệnh của Cảnh Trình."

"Kim tiêm?" Cuối cùng Củng Dụ cũng bắt đầu nghiêm túc lắng nghe lời Vinh Thiện nói: "Này, vậy thì có liên quan gì đến tôi?"

"Mẹ cũng biết bà nội xảy ra chuyện trong lúc Cảnh Trình đang bệnh. Người này có thể ra vào Đông Uyển tự do thì chắc chắn không phải người ngoài, hơn nữa... mục tiêu còn là Cảnh Trình..."

Túi tài liệu trong tay Cung Dụ rơi xuống mặt bàn: "Vinh Thiển, cô có ý gì? Ý cô nói tôi hạ độc nó sao?"

"Mẹ nhỏ, mẹ đừng vội, cũng đừng trách con nghi ngờ mẹ. Có động cơ hãm hại Cảnh Trình nhất... trong nhà cũng chỉ có mẹ và mẹ hai."

"Tôi..." Cung Dụ á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới phản ứng lại: "Vậy cô đi tìm lão gia đi, đi đi! Xem ông ấy có tin lời cô nói hay không. Vinh Thiển, muốn nói gì cũng phải có bằng chứng mới được."

"Mẹ nhỏ, con đã bảo mẹ đừng nóng vội. Con chính là không muốn kinh động đến ba. Hơn nữa chuyện này đối với mẹ đương nhiên ít nhiều cũng bất lợi. Mẹ nghĩ xem, Cảnh Trình gặp chuyện không may, người được lợi nhất là ai? Là mẹ đó! Mẹ hai không có con, bà ấy không cần tranh đấu làm gì. Nhưng tính đi tính lại ba cũng chỉ có hai người con trai thôi."

Ánh mắt Cung Dụ không khỏi liếc về hướng túi tài liệu kia. Vinh Thiển tiếp tục nói: "Con không có chứng cứ, nhưng chuyện con trưởng nhà họ Lê bị hạ độc, dẫn đến ... như mẹ nói, là bệnh điên, mẹ nghĩ khi ba biết được chuyện này, ba sẽ nghĩ như thế nào?"

"Tôi... tôi thật sự không làm loại chuyện đó!"

Vinh Thiển nâng chén trà lên, khẽ nhấp môi: "Cũng đâu có ai nói là mẹ làm. Nhưng chỉ có điều đến lúc đó, con cũng không biết ba có tin mẹ hay không. Hơn nữa, con cũng nói thẳng, chuyện này có khả năng còn liên quan đến chuyện bà nội gặp chuyện không may."

"Cái gì?" Cung Dụ kinh ngạc.

"Cảnh Trình nói, chỉ có duy nhất lần đó anh ấy sốt cao nên mê man không biết ai đã tiêm ình, cứ nghĩ là bác sĩ. Mà bà nội cũng đúng hôm ấy không may mà ngã cầu thang."

Cung Dụ cảm thấy toàn thân lạnh toát. Vinh Thiển khẽ mím môi, cân nhắc xem tiếp theo nên nói thế nào.

Củng Dụ nhấp một ngụm trà, kỳ thực trà rất nóng nhưng bà dường như không còn cảm giác được gì.

"Vinh Thiển, cô muốn nói gì cứ nói thẳng đi."

"Mẹ nhỏ, con chỉ muốn biết chân tướng sự việc thôi."

"Tôi không biết."

"Vậy con hỏi mẹ, giữa mẹ và mẹ hai, ai là người có khả năng nhất? Mẹ có thể cho con biết không?"

Củng Dụ nhìn cô, vừa định mở miệng lại thôi. Ánh mắt lại nhìn về phía túi tư liệu kia. Bây giờ Thịnh Thư Lan đang mang thai, Lệ Cảnh Tâm bị cấm túc ở nhà. Hiện tại là thời khắc mấu chốt, không thể đắc tội với Vinh Thiển được. Nhỡ đâu chẳng may cô ta nói bậy bạ gì đó với Lệ Cảnh Vân, mặc dù không có bằng chứng cụ thể, nhưng tính tình Lệ Cảnh Vân nóng nảy nhất định sẽ không để yên.

Bà ta hít một hơi thật sâu: "Dù sao cũng không phải tôi làm."

Vinh Thiển nghe vậy, cười gật đầu, "Mẹ nhỏ, kỳ thực con cũng cảm thấy mẹ hai có động cơ làm việc này hơn."

Lúc Củng Dụ rời đi vẫn không biết rốt cuộc Vinh Thiển tìm bà là có mục đích gì. Nhưng trong lòng bà ta lại thấp thỏm lo lắng, như treo một tảng đá lơ lửng không yên.

Thẩm Tĩnh Mạn đẩy cửa bước vào: "Cứ như vậy để bà ta đi sao?"

"Mẹ, có một số việc không thể nóng vội."

"Mẹ có thể không vội sao? Nghe con nói mà mẹ chỉ hận không thể tìm hai con cáo già kia mà liều mạng!"

Vinh Thiển đứng dậy, kéo Thẩm Tĩnh Mạn qua ngồi xuống cạnh mình.

"Mẹ liều mạng thì tại con phải làm thế nào đây? Tại con còn chưa báo hiếu ẹ, mẹ không muốn nhìn cháu trai chào đời sao? Mẹ đừng nóng. Hôm nay mẹ về cứ bình thường như không biết gì. Trò hay còn ở phía trước."

Thẩm Tĩnh Mạn hơi hoài nghi liếc nhìn Vinh Thiển.

Củng Dụ về đến nhà, vừa lúc Củng Khanh từ trên lầu đi xuống: "Không phải em cùng bà lớn ra ngoài sao? Sao lại về một mình?"

Cùng Dụ nhìn chị mình từ trên lầu đi xuống, cổ họng cảm giác khô đắng, nhất thời nói không nên lời đến.

"Làm sao vậy?" Cùng Khanh thấy bà ta im lặng không nói gì, bỗng nhiên có chút khẩn trương: "Em... Có phải mẹ chồng nàng dâu bọn họ hện em rồi bỏ em lại một mình không?"

Dù sao hai người cũng là chị em ruột, Cùng Dụ có thể cảm giác được Cùng Khanh hơi mất tự nhiên. Bà ta miễn cưỡng cười: "Không có gì, em có chuyện khó chịu với bà ta nên về trước."

Cùng Dụ xoay người né tránh ánh mắt của Cùng Khanh, bước vào phòng Thịnh Thư Lan.

Mấy hôm nay Lâm Nam vẫn đang ở Lại Hải, nhưng bận rất nhiều công việc.

Lệ Cảnh Trình vào phòng, không thấy bóng dáng Vinh Thiển đâu. Anh ra ban công thì thấy Vinh Thiển đang tựa đầu vào ban công ngủ say.

Bàn tay anh vừa chạm đến bả vai Vinh Thiển, cô liền giật mình mở mắt ra. "Sao vậy? Anh thấy em ngủ rất say, không ngờ vừa chạm vào liền tỉnh dậy rồi."

"Em vừa nằm mơ thôi."

Lệ Cảnh Trình nhìn về hướng bàn trà, thấy xấp tài liệu kia.

Anh cầm lên liếc nhìn: "Không phải bảo em mặc kệ rồi sao? Chuyện này cứ để anh lo."

Vinh Thiển xoa nhẹ thắt lưng, sau đó dựa vào bả vai Lệ Cảnh Trình: "Đôi khi, suy nghĩ của phụ nữ và đàn ông không giống nhau."

Lệ Cảnh Trình nhìn cô.

Vinh Thiển nhìn lại anh: "Ô a, nhìn cái điệu bộ này là biết anh không phục phải không?"

"Em ở nhà lo dưỡng thai đi, đừng ra ngoài làm loạn, lẩn qua lẩn lại."

Vinh Thiển cãi lại: "Em lẩn qua lẩn lại khi nào chứ?"

Lệ Cảnh Trình nhếch môi cười: "Anh sẽ chịu trách nhiệm chống đỡ giông tố, còn em chỉ cần lo... Xinh đẹp như hoa."

"Xinh đẹp như hoa!"

Hai người đồng thanh nói.

Vinh Thiển xoa xoa mặt mình: "Em vẫn biết mình đẹp như hoa sẵn rồi."

Lệ Cảnh Trình liền ôm lấy cô: "Sao trước đây anh không phát hiện da mặt em dày như vậy?"

Vinh Thiển làm bộ giận dỗi giơ chân lên đá Lệ Cảnh Trình một cái, nhưng không giấu được ý cười trong đáy mắt. Sau đó cô lại tựa người vào vai anh:

"Cảnh Trình, kỳ thực có một số việc không nhất định phải có chứng cứ cụ thể. Đối với ba mà nói chuyện bà nội qua đời và bệnh của anh tuyệt đối không thể khoan dung. Chỉ cần có một chút nghi vấn là có thể..."

"Anh không muốn cho bất luận kẻ nào có cơ hội xoay chuyển."

Đây rõ ràng là phương thức làm việc khác nhau.

Hai tay Vinh Thiển gói ở sau gáy: "Muốn tìm được chứng cứ, e rằng còn khó hơn so với mò kim đáy biển. Cảnh Trình, anh có tin em sẽ có cách tốt nhất tìm ra sự thật hay không?"

Lệ Cảnh Trình chỉ cười không nói gì. Anh chăm chú nhìn cô.

Trong lòng Vinh Thiển hiểu rất rõ, Lệ Cảnh Trình nghĩ cô là phụ nữ chân yếu tay mềm, lại không quyền không thế, còn có thể làm được gì?

Nhưng cô chính là cố chấp như vậy đấy. Cô cảm thấy, anh là của cô, ngoài cô ra còn ai có tư cách giúp anh.

Sau khi nhận Cung Khanh được điện thoại của Vinh Thiển, suy nghĩ hồi lâu, vẫn là quyết định đi gặp cô.

Tại chỗ hẹn, Vinh Thiển đã đợi sẵn.

Cung Khanh mặc bộ sườn xám màu lam, tóc búi sau gáy. Mặc dù đã lớn tuổi nhưng có thể nhìn ra lúc còn trẻ bà ta cũng là một mỹ nhân.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Vinh Thiển đang nằm trên giường mát xa, vỗ tay xuống bên cạnh ý bảo Cung Khanh cũng nằm xuống: "Mẹ hai, đừng khẩn trương như vậy, thả lỏng đi."

"Có gì nói thẳng đi."

"Hôm đó con tìm được kim tiêm mẹ còn nhớ không? Giờ đã có kết quả phân tích rồi."

Cùng Khanh đặt túi xách xuống, nằm lên một chiếc giường mát xa khác. Có người liền bước qua xoa bóp cho bà.

Vinh Thiển mỉm cười nói tiếp: "Mẹ yên tâm đi, những người này đều cầm điếu, sẽ không nghe thấy chúng ta nói chuyện."

"Có kết quả thì sao chứ? Có liên quan gì tới tôi?"

"Thực ra con đã gặp mẹ nhỏ rồi."

Cùng Khanh nhớ đến chuyện mấy hôm trước, thật không ngờ Cùng Dụ lại giấu kỹ như vậy.

"Vậy thì sao?"

Vinh Thiển giơ tay cầm lấy điện thoại bên cạnh, bật một đoạn ghi âm lên.

Cùng Khanh vểnh tai nghe, sau một lúc, bà nghe thấy một câu: "Vậy con hỏi mẹ, giữa mẹ và mẹ hai, ai là người có khả năng nhất? Mẹ có thể cho con biết không?"

"Dù sao cũng không phải tôi làm."

Cùng Khanh nhắm chặt hai mắt, trong lòng tức giận vô cùng. Bà không thể sinh con, lao tâm vì mẹ con Cùng Dụ nhiều năm như vậy, mệt mỏi không ít. Nhưng khi gặp chuyện, bà ấy lại không có đến một câu nói giúp mình, trái lại phũ phàng sẽ mọi trách nhiệm.

Lồng ngực Cùng Khanh phập phồng mấy cái, cuối cùng, vẫn duy trì sự bình tĩnh: "Điều này nói lên được gì chứ? Tìm được kim tiêm thì nhất định là tôi làm sao? Vinh Thiển, cô cũng quá hồ đồ rồi."

"Mẹ hai, con tìm mẹ chỉ là muốn cùng mẹ bày tỏ quan điểm của mình."

Thợ đấm bóp huých nhẹ vào cánh tay Cùng Khanh, bà mở mắt ra, đối phương đưa cho cô bà một chén nước. Vừa lúc bà muốn che giấu tâm tình hoảng loạn của mình nên liền nhận lấy rồi uống một hơi cạn sạch.

"Tôi không cần nhiều lời với cô làm gì." Cùng Khanh thẳng thừng nhắm mắt lại: "Tôi ngủ một giấc rồi về. Hôm nay nhận lời đến đây cũng là nể mặt

cô lắm rồi."

Sau đó quả nhiên bất kể Vinh Thiển nói gì, bà ta cũng đều im lặng không đáp lại.

Thẩm Tinh Mạn từng nói mặc dù Cung Khanh có vẻ ít nói hơn Cung Dự nhưng bà ta mới chính là người thâm độc khó lường.

Xem ra, quả nhiên là như vậy.

Vinh Thiển nằm một lúc : "Mẹ hai, mẹ không muốn xem qua kim tiêm kia sao? Con có mang theo này."

Mi mắt Cung Khanh khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn không mở : "Không liên quan đến tôi, tôi không có hứng thú."

"Vào đi." Vinh Thiển bất chợt hô lên, ngay sau đó cánh cửa bị đẩy ra.

"Mẹ hai, con có thứ này muốn tặng mẹ."

Cung Khanh chậm rãi mở mắt. Bà ta thấy một cô gái đang đi tới. Cô gái nắm chặt một vòng trang sức trong tay. Trên chiếc vòng đó có móc một đầu kim tiêm.

Toàn bộ kí ức năm đó đột nhiên lũ lượt kéo tới. Cung Khanh cảm thấy toàn thân vô lực, rã rời. Bàn tay cô gái hơi đông đưa, đầu kim liền phát ra ánh sáng chói mắt khiến bà ta phút chốc cảm thấy mệt mỏi.

"Một, hai, ba!"

Cô gái đỡ lấy Cung Khanh, đặt bà ta nằm yên trên giường.

Vinh Thiển ngồi dậy, bảo hai người khác trong phòng: "Ra ngoài đi."

Cô gái đốt một chén tinh dầu, sau đó vui vẻ cười nói: "Có thể làm cho người ta thả lỏng tinh thần, cũng sẽ không ảnh hưởng đến thai nhi."

Cung Khanh mê mị như đang tiến vào cõi mộng, nhưng đưa tay lên lại không thấy rõ được năm ngón. Lúc này liền xuất hiện một giọng nói bắt đầu chỉ dẫn bà ta : "Ở phía trước có một cánh cửa, hãy mở nó ra."

Vinh Thiển nghe thấy Cung Khanh đáp lại: "Tôi không mở được."

"Hãy dùng sức hơn nữa."

Lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến sự kì diệu của thuật thôi miên. Vinh Thiển hồi hộp đến gần như nín thở, sợ quấy rầy đến bọn họ.

"Bà đã nhìn thấy gì?"

Củng Khanh chậm rãi mở miệng : "Một cầu thang, tôi đang từ từ đi lên trên, ở đây rất quen thuộc."

Bà đi tới tầng trên, trong tay siết chặt một ống tiêm, cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang nằm trên giường. Hôm nay, người giúp việc ở Đông Uyển cũng không có trong phòng. Lê Cảnh Trình bị bệnh đã mấy ngày vẫn không khá lên chút nào. Bà nội anh liền không cho bọn họ ở lại trong nhà chính.

Củng Khanh đi vào. Trên đầu Lê Cảnh Trình đang chườm một chiếc khăn ướt. Bà ta đi tới bên giường, xốc chần lên.

"Mẹ mày hại tao kiếp này không sinh con được, tao bắt mày phải chết không được tử tế."

Lúc Vinh Thiển nghe được câu này toàn thân liền lạnh toát. Chuyện Thẩm Tĩnh Mạn bị nhốt trong kho lạnh nhất định cũng do Củng Khanh làm.

Mũi kim bén nhọn nhanh chóng chui vào trong cánh tay trắng nõn của Lê Cảnh Trình. Anh không vùng vẫy, chỉ khẽ kêu một tiếng, cũng không mở mắt nổi. Gương mặt Củng Khanh dữ tợn đến đáng sợ, muốn trút toàn bộ dung dịch trong ống tiêm vào người anh. Nhưng đúng vào lúc này, cửa phòng lại bị người khác đẩy ra.

"Cô đang làm gì vậy?!" Một giọng phụ nữ từ phía sau lưng truyền đến.

Củng Khanh sợ đến vội rút ống tiêm về, nhưng bởi vì sốt ruột mà kim tiêm còn dính lại trên mu bàn tay Lê Cảnh Trình. Bà ta vội nhổ nó ra vứt đi.

"Mẹ? Con, con..."

Bà nội anh chỉ liếc sơ qua đã đoán được Củng Khanh vừa làm gì : "Cô tiêm cái gì cho Cảnh Trình vậy?"

"Không có, không có ! Con chỉ sờ trán nó một chút..."

Bà nội anh không nói nhiều nữa mà xoay người đi thẳng ra ngoài. Bà vừa đi tới trước cầu thang liền hô lên: "Người đâu ? Mau tới đây!"

Chợt nhớ trong nhà chính không có ai, bà liền sốt ruột vội đi xuống.

Củng Khanh liền đuổi theo, ống kim tiêm trong tay vô tình rơi xuống.

Nhưng bà ta không quan tâm nhiều như vậy, chạy ra trước cửa phòng liền níu tay bà nội anh : "Mẹ, mẹ đừng như vậy mà! Thực ra con chỉ tiêm thuốc hạ sốt cho Cảnh Trình thôi, mẹ tin con đi."

"Nếu không có làm thì cần gì phải hốt hoảng như vậy? Lôi kéo tôi làm gì?"

"Mẹ, mẹ tin con đi được không?"

"Củng Khanh, buông ra!"

"Con không buông, có trời đất chứng giám con có to gan cỡ nào cũng không dám làm vậy, mẹ ời!"

Bà nội anh gạt tay Củng Khanh ra. Củng Khanh lại muốn níu lấy lần nữa :

"Mẹ, mẹ, mẹ —— "

Củng Khanh bỗng nhiên thét chói tai, bà nội Lệ Cảnh Trình đang ngã nhào xuống dưới.

"Mẹ, con không cố ý ! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Mình giết người rồi! Không được, không được la lên! Chuyện này không liên quan đến mình, là tự bà ta trượt chân té xuống."

Củng Khanh lắc lắc đầu, hai tay níu chặt cổ áo, bà ta đột nhiên mở to mắt, vội vàng nhìn bốn phía, rồi phát hiện trong phòng chỉ có Vinh Thiển.

Củng Khanh thở hỗn hển.

Vinh Thiển đang nằm trên một chiếc giường khác, có vẻ cũng vừa mới tỉnh lại, cô xoa xoa khóe mắt: "Mẹ hai, mẹ làm sao vậy? Làm con giật nảy mình."

"Cô vừa làm gì tôi vậy?"

"Con có thể làm gì?" Vinh Thiển chỉ tay về phía vòng trang sức: "Con chỉ tặng đồ ẹ. Cũng vừa mới thiếp đi một chút đã bị mẹ đánh thức."

Củng Khanh nửa tin nửa ngờ: "Đây không phải là chứng cứ của cô sao? Vì sao lại cho tôi?"

"Vật này sao có thể làm chứng cứ, ai có thể khẳng định đây là của mẹ ? Bây giờ con tặng nó ẹ, sau này, nếu như mẹ con lại tìm cách xoi mói con, con hi

vọng mẹ hai có thể giúp con nói đỡ vài lời được không?"

Dây thần kinh đang căng như dây đàn của Cung Khanh lúc này mới khẽ buông lỏng. Bà ta lau mồ hôi, thì ra là muốn lấy lòng mình thôi. Bất quá đúng là chỉ dựa vào một ống kim tiêm, nói ra ai tin chứ?

Cung Khanh mang giày vào, cầm lấy túi xách đứng dậy đi ra ngoài.

Trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, từ nay về sau cô đã có thể ngủ yên rồi.

Vinh Thiển cầm lấy túi xách bên cạnh, lấy máy ghi âm bên trong ra, quả nhiên là lần nào chiêu này cũng hữu dụng.

Tối hôm đó, Vinh Thiển đứng thử quần áo trước gương. Cô nhìn chính mình trong gương đến xuất thần. Trận này cô nhất định phải thắng. Lúc cô cùng Lệ Cảnh Trình tới nhà họ Lê, mọi người đang chuẩn bị dùng cơm tối. Thẩm Tĩnh Mạn thấy hai người vội nói: "Chắc vẫn chưa ăn tối phải không? Để mẹ bảo người giúp việc chuẩn bị."

"Mẹ, không cần đâu." Vinh Thiển kéo tay Lệ Cảnh Trình, tay kia nắm chặt dây đeo túi xách.

Sau khi ăn xong, Lệ Cảnh Vân bước vào phòng khách trước, sau đó hai vợ chồng Lệ Cảnh Trình liền đi theo.

Trước đó Lệ Cảnh Trình cũng không biết ý định của Vinh Thiển. Cho đến lúc cô mở miệng nói chuyện với Lệ Cảnh Vân, anh hơi ngạc nhiên, nắm chặt tay Vinh Thiển hơn.

Cô nắm lại tay anh, bắt đầu kể lại đầu đuôi sự việc cho Lệ Thanh Vân nghe. Trên bàn cơm, mọi người ăn xong chuẩn bị rời đi, Lệ Cảnh Vân liền to tiếng gọi: "Tất cả tối đây cho tôi."

Trong lòng Cung Khanh run sợ, theo bọn họ lên lầu.

Vinh Thiển lấy máy ghi âm, bật nút mở.

Bên trong đều là giọng của Cung Khanh, chốc lát còn có một giọng nữ hỏi chuyện: "Vì sao lại đẩy bà ấy xuống lầu?"

"Tôi không có cố ý, tôi sợ người khác biết. Nếu mọi người tra ra đó là thuốc gì, tôi sẽ chết chắc."

Thẩm Tinh Mạn nghe vậy liền tức giận đến nghẹn lời: "Cùng Khanh, bà thật độc ác!"

Cùng Dụ vô cùng kinh hoàng nhìn về phía chị mình.

Sắc mặt Cùng Khanh thì trắng bệch, đôi môi run rẩy. Đến nước này bà ta chỉ có thể phủ nhận: "Không phải tôi, thật sự không phải tôi. Đoạn băng ghi âm này là giả. Rõ ràng là cô ta bày kế hãm hại tôi. Lão gia, ông tin tôi đi, tôi đã theo ông nhiều năm như vậy, ông là người hiểu tôi nhất."

Bà ta vội ôm lấy chân Lệ Cảnh Vân, Thẩm Tinh Mạn thấy vậy bước tới đẩy bà ta ra: "Hóa ra mẹ thực sự là bị bà hại chết! Cùng Khanh, bà đúng là không bằng súc sinh."

Máy ghi âm vẫn còn tiếp tục phát nội dung bên trong. Cùng Dụ vội vàng quỳ xuống: "Lão gia, chị ấy không phải là người như vậy đâu. Bây giờ khoa học kỹ thuật hiện đại như vậy, có thể làm giả được mà. Là Vinh Thiển rắc tâm hãm hại chị ấy."

Hai bên huyết thái dương Lệ Cảnh Vân nổi đầy gân xanh. Lần trước chỉ bằng một tấm hình, Vinh Thiển đã ít nhiều hiểu được con người ông.

Nếu trong thời cổ đại, ông có thể là một đế vương ngu ngốc. Nhưng có ngốc đến mức nào cũng không làm ngơ trước việc mẹ mình chết trong tay người phụ nữ đêm đêm nằm bên cạnh mình.

Vinh Thiển không tin ông sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy.

Lệ Cảnh Vân đứng dậy, cũng không nghe muốn nghe Cùng Khanh giải thích nữa. Bà ta liều mạng ôm lấy chân ông: "Lão gia, ông nghe tôi nói đi. Cái chết của mẹ không liên quan đến tôi mà."

Lệ Cảnh Vân liền túm lấy cổ áo Cùng Khanh kéo bà ta dậy. Ông đẩy bà ta sang một bên, sau đó hung hăng tát một cái như trời giáng.

Cùng Khanh lão đảo ngã phịch xuống sàn nhà.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 53 : Vinh Thiên thử mài thứ khác

Edit: Lưu Tinh

Cả người Củng Khanh ngã phịch xuống sàn. Củng Dụ đứng một bên cũng đang bị sốc, hoàn toàn không nghĩ mọi chuyện xảy ra đột ngột như vậy. Trong lòng Thẩm Tĩnh Mạn cũng dồn nén không biết bao nhiêu cảm xúc chực dâng trào.

Có cảm phần, có đau lòng. Thử hỏi con trai bà từ khi còn nhỏ xú đã bị người ta hạ độc, có người mẹ nào không thấy xót xa?

Thịnh Thư Lan hoảng hốt đến nỗi luống cuống níu tay Lệ Cảnh Tâm: "Sao... Sao lại thế này? Phải làm sao đây?"

Lệ Cảnh Tâm nắm chặt lấy tay cô ta.

Đương nhiên là Củng Khanh nhất quyết không thừa nhận. Nếu không cái mạng của bà ta còn giữ được sao? Bà ta quỳ gối trên sàn, hai tay cố gắng ôm lấy chân Lệ Cảnh Vân một lần nữa: "Lão gia, chúng ta đã là vợ chồng hai mươi mấy năm nay, ông nên biết tôi không dám làm những chuyện này."

"Không dám làm? Chuyện Tĩnh Mạn và Cảnh Trình bị nhốt trong kho lạnh cũng không phải do bà làm sao?"

Củng Khanh nghe vậy liền òa khóc: "Tôi không có, không có!"

Củng Dụ không dám nói nhiều. Từ lúc bước chân vào nhà họ Lệ, hai chị em họ đã được sủng ái không ít. Củng Khanh không may xảy ra chuyện, về sau bà chỉ có thể tự dựa vào chính mình. Bà không nghĩ thêm nữa, liền quỳ gối trước mặt Lệ Cảnh Vân.

Thẩm Tĩnh Mạn vẫn ngồi yên như cũ.

Củng Dụ bắt đầu cầu xin: "Lão gia, nhất định có người muốn hãm hại chị ấy. Củng Khanh không thể hại mẹ... "

"Cảnh Vân, hãy tin tôi."

"Giọng nói này chẳng lẽ không phải của bà?"

Củng Khanh càng giữ chặt chân ông hơn: "Không phải! Chắc chắn bọn chúng đã xử lí qua đoạn ghi âm này. Lão gia, ông phải làm chủ cho tôi!"

Lệ Cảnh Vân từ trên cao nhìn xuống gương mặt Củng Khanh, sự phẫn nộ trong mắt ông quá rõ ràng, gần như không thể che giấu: "Bà không nghe thấy sao? Có thể quen thuộc sự bài trí bên trong Đông Uyển như vậy, còn biết rõ về bức tranh trên cầu thang, không phải bà thì còn ai?"

Củng Khanh lắc đầu, tóc tai rối bù: "Lão gia, đúng là trước đây tôi thường xuyên ra vào Đông Uyển. Nhưng ông đừng quên, bây giờ vợ chồng Cảnh Trình chắc hẳn cũng quen thuộc bên trong như vậy!"

Vinh Thiển không khỏi bội phục Củng Khanh, đến nước này bà ta còn có thể ngụy biện như thế, kiên quyết đổi trắng thay đen, mà trên bộ mặt giả tạo của bà ta không có lấy một nửa điểm hối hận.

Củng Dụ nghe vậy cũng cố gắng nói đỡ cho chị mình: " Đúng đó lão gia, chỉ một đoạn ghi âm không thể nói lên điều gì."

Vinh Thiển nắm tay Lệ Cảnh Trình, trong mắt anh lại nhuốm ý cười. Nụ cười của anh chứa đầy hàm ý sâu xa. Vẫn biết với bằng này thứ vẫn chưa đủ ép Củng Khanh nhận tội, hiện giờ chỉ có thể khiến Lệ Cảnh Vân nghi ngờ Củng Khanh mà thôi.

Thẩm Tĩnh Mạn thấy Lệ Cảnh Vân im lặng hồi lâu, bà do dự một lúc, vừa định mở miệng thì cánh tay Lệ Cảnh Vân liền vung ra.

Củng Khanh lãnh trọn một cái tát như trời giáng, miệng đầy máu tươi. Củng Dụ thấy thế hoảng hốt kêu lên thất thanh, chân tay mềm nhũn ra, ngã sập trước bàn trà. Củng Khanh khó có thể tin, ôm lấy mặt mình: "Lão... lão gia?"

Lệ Cảnh Vân hung ác chỉ tay về phía bà ta: "Để tôi nhắc cho bà nhớ. Sau khi mẹ qua đời, tôi đã cho thu dọn toàn bộ tranh từ tầng trệt đến tầng áp mái. Củng Khanh, thời điểm đó Cảnh Trình vẫn còn nhỏ, lại bệnh tật liên miên, không hề biết những chuyện này. Đừng nói với tôi là Vinh Thiển bịa chuyện giỏi như vậy!"

Củng Khanh choáng váng, tức giận nhìn Vinh Thiển.

Quả nhiên đủ thâm độc!

Ban đầu là ghi âm lời nói của Cung Dụ, muốn bà có ác cảm với em mình. Sau đó thì giở trò ma quỷ khiến bà kể hết sự thật. Cung Khanh xoa xoa khóe miệng đang đau nhức, dù sao có chết bà cũng không nhận. Bà ta lắc đầu: "Lão gia, thực sự không phải tôi làm."

Dù sao cũng không có bằng chứng rõ ràng, chỉ cần bà không thừa nhận.

"Được!" Lê Cảnh Vân gật đầu, trong mắt hiện ra tia nhìn dữ tợn.

Vinh Thiển đã đoán đúng, trong trường hợp này, ông không cần thêm bất kì bằng chứng nào cả, chỉ bằng đoạn ghi âm này ông đã có thể phân định đúng sai. Thậm chí nếu Cung Khanh vẫn cứng miệng không thừa nhận, ông cũng sẽ có cách khác để bắt bà ta nói ra sự thật.

"Người đâu, lấy gia pháp ra đây. "

Cung Dụ nghe thấy thế liền hoảng hốt: "Lão gia, cầu xin ông đừng làm như vậy, tôi cầu xin ông."

Quản gia do dự không dám đi, Thẩm Tĩnh Mạn liền trừng mắt: "Không lẽ đợi tôi tự mình đi lấy?"

Quản gia biết điều liền lên lầu.

Khi trở xuống, trên tay quản gia cầm theo một chiếc roi. Nửa đầu roi làm bằng sắt cứng như côn, phần tua rua còn lại được bện từ đuôi ngựa.

Gương mặt Cung Khanh lộ ra sự kinh hãi: "Lão gia, ông thực sự muốn làm điều đó với tôi?"

Lê Cảnh Vân không nói gì, hung hăng quật xuống. Những tiếng thét chói tai vang lên khắp phòng khách, khiến người nghe không khỏi sởn gai ốc.

Thẩm Tĩnh Mạn cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Những tội ác, những đau khổ mà bà ta đã gây ra ẹ con Thẩm Tĩnh Mạn, cuối cùng cũng phải chịu trừng phạt thích đáng.

Lê Cảnh Vân ra tay vô cùng tàn nhẫn. Thịnh Thư Lan chỉ nhìn thôi cũng run rẩy vì sợ hãi. Đang là mùa nóng, Cung Khanh chỉ mặc quần áo mỏng và màu sáng tươi sáng. Lúc này một vài vết máu đã bắt đầu rỉ ra.

Vinh Thiện biết bà ta có chết cũng không hết tội, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này vẫn có chút khó chịu. Cô nắm lấy bàn tay to lớn của Lê Cảnh Trình, anh thuận thế ôm cô vào lòng.

"Cùng Khanh, nếu bà còn không nhận, tôi còn đánh tiếp!"

Bà ta đau muốn chết đi sống lại, nhưng kiên quyết không mở miệng thừa nhận. Cùng Dụ sợ hãi trèo lên ghế sofa, ngồi co ro trên đó. Từng đợt roi lại lạnh lùng quật xuống. Vinh Thiện cảm thấy ớn lạnh. Tuy không quất vào người cô, nhưng nhìn thôi cũng đủ biết đau đớn cỡ nào.

Cùng Khanh bò loạn trên sàn, ra sức la hét: "Lão gia rủ lòng thương xót! Cứu chị, Cùng Dụ cứu chị với!"

Nước mắt Cùng Dụ lăn dài, nhưng nào có dám nói một lời.

Bàn tay Lê Cảnh Tâm không khỏi nắm chặt, hằn bắt lấy cổ tay Lê Cảnh Vân: "Ba, còn đánh nữa coi chừng xảy ra án mạng."

Cùng Dụ bật khóc thành tiếng: "Phải đó lão gia!" Lê Cảnh Vân tức giận quát: "Chẳng lẽ ta còn ngại giết một mạng này sao?"

Sau đó ông gạt Lê Cảnh Tâm qua một bên.

Lần thứ hai Lê Cảnh Tâm nhào tới, Lê Cảnh Vân hoàn toàn bị cơn giận làm ù quáng, ông quật thẳng một roi xuống tay hằn. Lê Cảnh Tâm không kịp né tránh, vội dè lại mu bàn tay đang sưng đỏ của mình

"Ai dám cầu xin cho bà ta, ta đánh luôn người đó!"

Cùng Khanh quỳ rạp trên sàn, cố gắng phủ nhận như vậy vẫn không được. Hiện tại không ai có thể giúp được bà ta. Cùng Khanh thở hổn hển: "Lão gia, đừng đánh nữa, tôi nói, tôi nói!"

Lê Cảnh Vân nheo mắt nhìn bà ta.

Cùng Khanh cúi đầu khóc: "Mẹ đúng là bị tôi đẩy ngã xuống lầu. Nhưng không phải tôi cố ý đâu. Lúc đó mẹ đi nhanh quá, tôi muốn kéo mẹ lại không ngờ lại trượt tay ..."

Cùng Khanh khổ sở chịu đựng những vết thương đau như cắt trên da thịt: "Lão gia, tôi biết lỗi rồi. Lẽ ra tôi nên nói ông biết sớm hơn."

Vinh Thiện thấy vậy bèn lên tiếng: "Mẹ hai, vậy còn kim tiêm tìm được trong phòng thì sao? Hơn nữa dung dịch trong ống tiêm lại chính là nguyên nhân gây ra bệnh của Cảnh Trình."

Củng Khanh phóng ánh mắt oán hận về phía Vinh Thiện, nhưng cô bình tĩnh rút xấp tư liệu trong túi xách ra: "Trong đoạn băng ghi âm chính mẹ hai đã kể tường tận quá trình tiêm thuốc vào người Cảnh Trình. Lúc đó anh ấy chỉ là một đứa bé thôi, đâu ngờ người mẹ hai thường ngày đối xử dịu dàng ân cần với mình lại có thể ra tay tàn độc như vậy? Lúc anh ấy chịu bao nhiêu đau đớn và khổ sở khi phát bệnh, chắc hẳn mọi người vẫn chưa quên đi? Mấy năm trước chính con cũng đã chứng kiến khoảnh khắc ấy. Ba, Cảnh Trình không phải là quái vật. Anh ấy bị người ta hãm hại, là nạn nhân của sự tranh đoạt quyền lợi."

Thẩm Tĩnh Mạn càng nghe càng thấy xót xa, bà bưng mặt khóc nức nở: "Con trai của tôi..."

Khóe miệng Lê Cảnh Trình giật nhẹ, cũng may là anh chưa bị Củng Khanh tiêm thuốc độc giết chết.

Vinh Thiện lại nói tiếp: "Mẹ hai, lúc mẹ đang tiêm cho Cảnh Trình đã bị bà nội phát hiện. Không phải mẹ vô tình, mà là cố ý đẩy bà nội xuống."

Củng Khanh nghiêng răng, hung dữ hét lên: "Cô ngậm máu phun người!"

Lê Cảnh Vân tiếp tục quật roi xuống.

Từ trước đến nay Vinh Thiện vốn không phải người lòng dạ sắt đá. Gặp người hành khất trên đường cô còn động lòng thương xót. Thế nhưng so với tình trạng hiện tại của Củng Khanh, hai việc hoàn toàn không giống nhau. Không làm thì sẽ không phải chịu tội.

Củng Khanh quằn quại đau đớn trên sàn nhà, mồ hôi lạnh túa ra hòa lẫn với máu tươi, đau đến tê tâm liệt phế.

Bà ta không chịu được nữa, tốt xấu gì cũng đã được nuông chiều từ bé, nay lại bị đối xử tàn bạo như vậy. Bà ta xoay người, trừng mắt về phía người đang ngồi tại bàn trà: "Mẹ chết cũng tại bà ấy mà thôi! Tôi không thể sinh con, đừng nói chuyện này không liên quan tới bà ấy!"

Thẩm Tinh Mạn bắt chéo chân, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Cung Khanh: "Bà không sinh con được thì đừng đổ lỗi cho người khác. Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi chứ?"

"Bà hại tôi thế thảm như vậy, tôi cũng không để con trai bà được sống vui vẻ. Tôi chính là muốn biến nó thành quái vật đấy!"

Thẩm Tinh Mạn cầm chén trà lên hất vào mặt bà ta: "Đồ điên! Chính bà đã nhốt tôi và Cảnh Trình vào kho lạnh, hại tôi không thể sinh con nữa. Nếu không phải tại bà thì Cung Dụ có thể bước chân vào cửa sao?"

Cung Khanh đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, suy yếu nằm đó: "Rốt cuộc bà đã dùng cách gì hại tôi không sinh con được?"

Thẩm Tinh Mạn cười nhạt: "Tôi không làm, làm sao nói?"

"Đến nước này bà còn muốn tôi chết cũng không nhắm mắt sao?"

"Hóa ra bà cũng biết mình đáng chết đến mức nào à?!"

Cung Khanh tóc tai rối bời, không còn nửa phần dáng dấp của một phu nhân cao sang quyền quý nữa.

Bà ta quay đầu nhìn về phía Lệ Cảnh Vân: "Lão gia, tôi cũng muốn giúp ông có con nối dõi tông đường, nhưng tôi lại không thể sinh con. Lúc em gái tôi chưa gả vào nhà họ Lệ thì lại may mắn giữ được trong mình giọt máu của ông. Không cần nghĩ nhiều cũng biết nhất định năm xưa mẹ cùng Thẩm Tinh Mạn bày trò, không muốn tôi sinh con cho ông!"

Cung Khanh biết mình không tránh khỏi đại nạn, cũng quyết kéo theo Thẩm Tinh Mạn.

Bà ta trợn mắt: ""Là tôi nhốt mẹ con các người vào kho lạnh đấy, vậy thì thế nào? Tôi không chỉ muốn lấy mạng bà, tôi còn muốn bà và con trai chết cồng cả đi! Tôi còn trẻ tuổi như vậy, dư sức sinh cho Cảnh Vân vài đứa con trai."

Thẩm Tinh Mạn nghe vậy không kiềm được tức giận, bà đứng bật dậy: "Bà có khả năng đó sao? Cung Khanh, bà hại tôi thành như vậy, tôi... "

Những lời kể tiếp gần thốt ra, khóe miệng Cung Khanh liền lộ ra ý cười.

Vừa đúng lúc đó Vinh Thiển liền nắm lấy cổ tay Thẩm Tinh Mạn, ý bảo bà

đừng nói nữa. Cô kéo Thẩm Tĩnh Mạn ngồi.

"Mẹ..."

Vinh Thiển nói: "Mẹ hai đã làm nhiều chuyện thất đức như vậy, trời phạt bà ấy không sinh con được, như vậy cũng là thích đáng rồi."

Lồng ngực Thẩm Tĩnh Mạn phập phồng, nghe Vinh Thiển nói mới hơi bình tĩnh lại một chút. Trong lòng bà vẫn còn sợ hãi, vừa rồi thiếu chút nữa đã trúng kế của Cung Khanh.

Bà gật đầu, nhìn Vinh Thiển: "Nói hay lắm, đúng là báo ứng!"

Cung Khanh hung hăng trừng mắt nhìn Vinh Thiển. Lệ Cảnh Vân quẳng cây roi xuống: "Cung Khanh, hai mươi mấy năm qua mặc dù biết bà thường ra tay sau lưng tôi, nhưng tôi vẫn luôn mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua cho bà."

"Lão gia, ông không bao giờ hiểu được đâu. Tôi luôn khao khát có một đứa con. Thẩm Tĩnh Mạn tuy không thể sinh thêm, nhưng cũng đã có một đứa con của mình. Tôi hận, như vậy đối với tôi công bằng sao?"

Lệ Cảnh Vân nặng nề bóp trán: "Nhiều năm qua chúng ta đã ở bên nhau..."

Cung Dụ nghe vậy đôi mắt sáng lên: "Đúng đó lão gia, hãy vì tình nghĩa bao nhiêu năm qua mà cho chị ấy con đường sống."

Ánh mắt ông liền chuyển lạnh: "Tiêm thuốc hạ độc con trai tôi, hãm hại mẹ tôi, hai việc này đã đủ để tôi lấy mạng bà! Nhưng bây giờ xã hội có luật pháp riêng, tôi giữ lại cái mạng này cho bà. Bà tự mình đi đâu thú đi, nói không chừng sẽ được khoan hồng."

Cung Khanh nghe vậy không khỏi sợ hãi: "Các người không thể làm vậy với tôi! Các người không có chứng cứ. . ."

Lệ Cảnh Vân đứng lên: "Lôi bà ta ra ngoài."

Cung Khanh vội vã nhào tới cản bước chân ông: "Lão gia, chúng ta là vợ chồng, ông bỏ qua cho tôi đi. Tôi ... tôi không bao giờ trở về nhà họ Lệ nữa, được không?"

"Vọng tưởng!" Lệ Cảnh Vân thẳng thừng đá bà ta sang một bên.

Quản gia gọi người tới kéo Cung Khanh lôi ra ngoài.

Củng Dụ chịu đựng này giờ, cuối cùng trong giây phút thấy chị mình bị đưa đi, bà đã khóc và hét lên một tiếng: "Chị!"

Lệ Cảnh Vân quét mắt về phía bà: "Thích thì cuốn gói đi theo bà ta."

Củng Dụ cắn chặt răng, im lặng đầy oán giận, đành trơ mắt nhìn chị mình bị lôi đi.

Bầu không khí trong phòng căng thẳng vô cùng. Thịnh Thư Lan ngồi xuống bên cạnh Củng Dụ. Bà ta trút giận lên người Thịnh Thư Lan: "Cô khóc cái gì? Lá gan cô nhỏ xíu như vậy! Tôi có thể trông đợi gì ở cô chứ?"

Thẩm Tĩnh Mạn liếc mắt về phía họ: "Bà trút lên người Thư Lan thì ích gì?"

Lệ Cảnh Vân nhìn chăm chăm vào vết máu trên mặt đất, rồi nhìn lên Lệ Cảnh Trình. Thẩm Tĩnh Mạn lau nhẹ khóe mắt: "Tất cả là tại tôi, tôi sơ suất chỉ nghĩ Cảnh Trình mắc bệnh lạ, không nghĩ rằng"

Vinh Thiển đột nhiên huých nhẹ eo bà, Thẩm Tĩnh Mạn liền chú ý tới sắc mặt của Lệ Cảnh Vân. Lúc này ông đang hoàn toàn chìm đắm trong bi thương. Thẩm Tĩnh Mạn liền đi tới bên cạnh, đặt tay lên vai ông, dịu dàng an ủi: "Cảnh Vân, ông phải giữ gìn sức khỏe đây! Chuyện này đã được làm sáng tỏ, mẹ ở dưới cửu tuyền cũng được yên lòng."

Lệ Cảnh Vân ngẩng đầu nhìn vào mắt bà: "Những năm qua bà đã phải chịu quá nhiều khổ sở, thật không dễ dàng."

Thẩm Tĩnh Mạn gần như đã khóc vì xúc động.

Lệ Cảnh Tâm và Thịnh Thư Lan cùng dìu Củng Dụ lên lầu. Vừa bước vào phòng, Củng Dụ khóc rít lên: "Cảnh Tâm, con phải mau cứu mẹ hai đi."

"Mẹ, chuyện đã như vậy chúng ta cần phải hành động cần thận hơn mới được."

"Vinh Thiển kia sao có thể độc ác như vậy chứ? Trong lúc chúng ta không phòng bị đã thay Thẩm Tĩnh Mạn loại trừ được mẹ hai của con. Chúng ta đúng là đã quá xem thường cô ta." Củng Dụ nghiến răng nguyền rủa.

Thịnh Thư Lan không dám nói tiếng nào. Lệ Cảnh Tâm ngồi xuống mép giường: "Mẹ ngủ sớm đi. Bây giờ ba đang tức giận. Đợi một thời gian chúng ta sẽ cầu xin ba sau. Dù sao mẹ và mẹ hai cũng là chị em ruột, nếu

không khéo để ba nghi ngờ hai người cấu kết với nhau e là mẹ có trăm cái miệng cũng không giải thích nổi."

Cùng Dụ nghe vậy đành ngậm đắng nuốt cay trong lòng.

Thấm Tĩnh Mạn tiễn Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển đến cửa, bà kéo tay Vinh Thiển qua: "Đang mang thai nên cẩn thận một chút. Nếu không có gì quan trọng thì tốt nhất ở nhà tịnh dưỡng đi con."

"Con biết rồi mẹ."

Thấm Tĩnh Mạn vỗ nhẹ vào lưng cô, sau đó lại quay sang nhìn con trai mình. Bà chỉnh lại cổ áo cho Lệ Cảnh Trình: "Cảnh Trình à, bác sĩ nói thế nào? Bệnh của con sẽ không nghiêm trọng chứ?"

"Mẹ."

Lệ Cảnh Trình an ủi bà: "Bệnh của con đã lâu không còn tái phát nữa mà. Thuốc đó đã sớm hết tác dụng trong người con rồi."

Lệ Cảnh Trình bảo bà trở vào nhà, sau đó nắm tay Vinh Thiển. Cô ngẩng đầu trừng mắt với anh: "Anh nói dối. Lúc đó anh ngang nhiên ở trước mặt em và Tổng Trì Ninh đóng kịch thật giỏi."

Lòng bàn tay anh thuận thế dán chặt vào eo cô: "Hôm nay em thật sự khiến anh phải suy nghĩ lại."

"Cho anh một bất ngờ lớn thôi."

"Em quá tự tin đó, dám khẳng định là "bất ngờ" chứ không phải "khủng hoảng" nha."

Cô mỉm cười: "Em tin là ba sẽ tin tưởng em."

Lệ Cảnh Trình nhớ đến chuyện vừa rồi, vẫn cảm thấy có chút khó chịu: "Đây có được tính là may mắn không? Lần sau nếu không nắm chắc thì đừng hấp tấp quá làm gì. Nếu không lỡ em xảy ra chuyện anh biết phải làm sao?"

"Cảnh Trình."

Vinh Thiển cầm lấy tay anh, mười ngón tay đan chặt vào nhau không một kẽ hở: "Nếu như quá để ý thu thập chứng cứ gì đó, đôi khi chúng ta sẽ bỏ lỡ

mất cơ hội hiếm có. Và lại... đánh mất một người phụ nữ cũng không thể so với việc lỡ mất cơ hội giành lại công bằng ẹ mình."

Lệ Cảnh Trình nhìn chăm chăm cô một lúc, sau đó nhéo mũi cô một cái: "Thật đúng là miệng lưỡi bén nhọn!"

"Có sao?" Vinh Thiển giả vờ như đang làm động tác mài một vật gì đó:

"Em đúng là có thể kiên nhẫn mài một hòn đá thành nhỏ xíu nha."

"Thử mài thứ khác đi."

"Mài cái gì?"

Lệ Cảnh Trình cúi đầu nói nhỏ với cô hai từ.

Vinh Thiển xấu hổ, nhảy dựng lên thiếu chút nữa đụng đầu vào gò má Lệ Cảnh Trình. Anh nở nụ cười đầy quyến rũ, nắm lấy tay cô: "Đi, đi về nhà rồi mài."

Ngày hôm sau, Vinh Thiển có hẹn với Lâm Nam.

Thẩm Tĩnh Mạn sáng sớm đã gọi điện thoại tới, tâm tình có vẻ rất tốt. Bà cẩn thận dặn dò Vinh Thiển phải chú ý bồi bổ sức khỏe, chuyên tâm dưỡng thai.

Sau khi ngắt điện thoại, Vinh Thiển không khỏi mỉm cười, vui vẻ cùng Lâm Nam đi ra ngoài. Họ đi dạo một vòng siêu thị, sau đó hai người cùng ngồi uống nước ép trái cây tươi: "Sao cậu mua nhiều đặc sản vậy?"

"Tất nhiên rồi, làm quà biếu mấy trưởng bối trong nhà, rồi họ hàng thân thích nữa đó."

Vinh Thiển lắc đầu mỉm cười.

Bỗng nhiên có người gọi: "Vinh Thiển."

Lâm Nam ngẩng đầu nhìn lên, là Thịnh Thư Lan.

Cô ấy bèn ngồi nhích ra xa Vinh Thiển một chút: "Hình như không còn chỗ trống cho cô ngồi đâu."

Thịnh Thư Lan có chút xấu hổ: "Vinh Thiển, có thể cùng tôi đi mua ít đồ được không?"

"Cậu hai không sợ tôi ăn thịt cô sao?"

"Anh ấy dặn tôi tránh xa cô, nhưng tôi không có ai làm bạn, vả lại tôi cũng rất quý cô."

Lâm Nam nghe vậy thiếu chút nữa bị sặc. Đầu óc cô ta có vấn đề thật sao?

"Cô vẫn nên nghe lời hăn đi."

"Vinh Thiện, giữa chúng ta chắc là có gì đó hiểu lầm rồi." Thịnh Thư Lan cầm lấy túi xách: "Tôi thực sự ở nhà quá buồn chán, và tôi cũng không muốn ở một mình cả ngày, người duy nhất tôi có thể nghĩ tới là cô." Lâm Nam trợn mắt, nhìn về phía xa xa. Lúc này, cô liền giật mình kinh ngạc: "Hoắc ... Hoắc Thiếu Huyền!"

Hoắc Thiếu Huyền vốn không chú ý bên này, nhưng vì Lâm Nam hô khá to nên anh cuối cùng anh cũng nghe thấy. Sau đó, anh liền bước qua đây.

Vinh Thiện đặt chiếc cốc của mình xuống: "Thiếu Huyền, anh cũng có việc đến đây sao?"

"Ừ."

Lâm Nam chỉ tay: "Nào, ngồi xuống."

Hoắc Thiếu Huyền kéo ghế qua, đồng thời liếc nhìn Thịnh Thư Lan. Cô ta gật đầu với anh.

"Đây là vợ của em trai của chồng của Vinh Thiện." Lâm Nam thuận miệng giới thiệu.

Hoắc Thiếu Huyền hơi nheo mắt, nhìn chăm chăm Thịnh Thư Lan, sắc mặt đặc biệt ngưng trọng.

Vinh Thiện uống một ngụm nước trái cây. Theo sự hiểu biết của cô về Hoắc Thiếu Huyền, hình như anh đang có tâm sự.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 54 : Vợ chồng trâu chọc lẫn nhau

“Ờ... anh đến đây từ lúc nào?” Lâm Nam có chút mong chờ nhìn người đàn ông bên cạnh. Hoắc Thiếu Huyền nhìn sang Thịnh Thư Lan: “Tôi đi công tác.”

Vinh Thiển biết anh cố ý giấu giếm.

Lâm Nam nghe vậy càng thêm vui vẻ: “Em cũng đi công tác, Đúng rồi, Thiển Thiển lại sắp làm mẹ rồi đó.”

Sắc mặt Hoắc Thiếu Huyền hơi căng ra, ánh mắt rơi xuống gương mặt nhỏ của Vinh Thiển: “Thiển tiểu nhị, chúc mừng em.”

Lâm Nam nhìn thấy ánh mắt của anh thì trong lòng hơi khó chịu. Cho đến hôm nay cô vẫn cảm thấy bọn họ từng yêu nhau sâu đậm như thế, dù trải qua bao nhiêu chuyện thì dường như trong lòng đối phương vẫn tồn đọng bóng dáng của người kia.

“Anh không ở Nam Thịnh, Tranh Tranh ở nhà một mình được sao?”

Hoắc Thiếu Huyền gật đầu: “Ba mẹ anh sẽ trông con bé.”

Thịnh Thư Lan muốn mở miệng, nhưng ngay cả Lâm Nam cũng không chen vào nói câu nào thì sao cô ta có thể lên tiếng?

Sau khi ngồi xuống, Vinh Thiển nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Trình. Vừa đi dạo được một lúc, cô và Lâm Nam còn muốn đón Gạo Nếp tan học về.

Hoắc Thiếu Huyền đứng dậy đưa các cô ra khỏi trung tâm thương mại.

Thịnh Thư Lan cũng đi theo.

Đi tới cửa, Vinh Thiển nói với Hoắc Thiếu Huyền mấy câu, sau đó nhìn về phía Thịnh Thư Lan: “Tài xế đưa cô tới đây sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Vinh Thiển mỉm cười: “Vậy tôi không tiễn cô.”

Thịnh Thư Lan bước xuống bậc thang, vừa muốn mở miệng, cả người bị ai đó kéo vào lòng. Lệ Cảnh Tầm có chút tức giận: “Ai cho em đi cùng với cô ta?”

Hai tay Thịnh Thư Lan chắn trước ngực hăn, thật vất vả mới đứng vững được. Cô ta ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Cẩn thận kéo bị cô ta ăn thịt cũng không biết”.

Lệ Cảnh Tâm ở ngay trước mặt Vinh Thiển nói thẳng thừng như vậy khiến Thịnh Thư Lan cảm thấy có chút xấu hổ: “Cảnh Tâm, anh đừng như vậy.”

“Lúc em nói muốn ra ngoài, anh có dặn em phải cách xa Vinh Thiển một chút không?”

Hoắc Thiều Huyền đứng bên cạnh Vinh Thiển

Lệ Cảnh Tâm ngang nhiên trừng mắt với anh, không hề kiêng dè, không những vậy nếu nhìn kĩ thì trong ánh mắt hăn còn có lửa giận đang âm ỉ muốn bùng cháy. Hoắc Thiều Huyền cũng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm lại Lệ Cảnh Tâm. Nếu như có thể, anh đã sớm phanh thây kẻ này ra.

Vinh Thiển dịu dàng nói: “Thư Lan, cô hăn nên nghe lời chú hai, cũng đừng nên ra ngoài đi lại nhiều. Thế giới bên ngoài phức tạp như vậy, ở yên trong nhà họ Lệ vẫn an toàn nhất.”

Vinh Thiển vỗ nhẹ vai Lâm Nam : “Đi thôi.”

Lâm Nam liếc nhìn Lệ Cảnh Tâm , lại nhìn Thịnh Thư Lan : “Đúng vậy, ở nhà canh chừng chồng cho cẩn thận đi...”

Thật ra Lâm Nam muốn nói canh chừng Lệ Cảnh Tâm thật kĩ để hăn đừng ra ngoài hại người.

Thịnh Thư Lan nhìn các cô sắp đi khỏi: “Thiến Thiến, xin lỗi, tôi thật sự không nghĩ con người cô âm hiểm đâu. Tôi chỉ muốn làm bạn với cô.”

Cánh tay Hoắc Thiều Huyền giơ ra cản Thịnh Thư Lan đang muốn bước tới gần, sau đó tiện thể đẩy cô ta trở về bên cạnh Lệ Cảnh Tâm: “Cẩn thận báo ứng rơi trúng người thân của mình.”

Lệ Cảnh Tâm cười lạnh: “Con người tôi phúc lớn mạng lớn, cứ từ từ hưởng thụ cuộc sống thôi.”

Hoắc Thiều Huyền đưa Vinh Thiển đến bãi đỗ xe. Anh lẳng lẳng nhìn cô rời đi, sau đó mới lái xe trở về khách sạn.

Về đến nhà, Vinh Thiện muốn mở túi xách lấy gói quà ra, Lâm Nam vội đề lại tay cô,

“Để tối nay rồi xem.”

“Là gì vậy?”

“Cũng không có gì đặc biệt. Tặng cho cậu trang phục chống phóng xạ ấy mà.”

Vinh Thiện không tin Lâm Nam có thể tặng món quà tầm thường như thế.

Cô thò tay vào sờ thử, đụng trúng một đoạn dây lưng nhỏ.

Vinh Thiện duỗi ngón tay ra, cảm giác vải vóc càng ngày càng ít dần ...

“Lúc đi dạo phố dám lén lút bỏ lại mình, rõ ràng là có ý đồ xấu.”

Lâm Nam bắt đầu biện minh cho mình: “Cậu đang mang thai, là đang mang thai đó biết không?Mình cũng chỉ vì hạnh phúc của cậu nha.”

“Vì hạnh phúc của mình mới ghê chứ!”

Vinh Thiện bật cười, ngồi xuống mép giường: ày cho phụ nữ mang thai, nếu để Lệ Cảnh Trình nhìn thấy, lăn qua lăn lại xảy ra chuyện... cậu có chịu trách nhiệm không?”

“Ai da, đúng là mình đã quên điếm ấy.”

Lâm Nam vỗ vỗ trán: “Vậy cậu phải bảo người đàn ông của mình biết tiết chế thôi.”

“Muốn anh ấy tiết chế mà cậu còn mua thứ này tặng mình? Chẳng khác gì bắt anh ấy uống tình dục.”

Lâm Nam nghe vậy liền ngồi xuống bên cạnh cô, làm ra vẻ ngưỡng mộ:

“Coi bộ cậu rất có kinh nghiệm nha.”

“Đi chỗ khác!” Vinh Thiện đẩy Lâm Nam ra: “Cô nương ời, đầu óc có thể trong sáng một chút không? Lúc học đại học, cậu vẫn là một khuê nữ cơ mà! Bây giờ cậu lại tặng thứ kia cho mình, thật đúng là... Coi bộ cậu cũng có tố chất lắm đấy, sao không mở cửa hàng kinh doanh luôn đi!”

“Ý kiến hay!” Lâm Nam vỗ đùi

Vinh Thiển cất bộ quần áo vào, cô mỉm cười nhìn về phía Lâm Nam. Qua nhiều năm như vậy, bạn của cô vẫn không chút nào thay đổi. Nhưng nói thật Vinh Thiển phải giấu bộ quần áo đó thật kĩ.

Lâm Nam ở trên lầu ba. Vinh Thiển muốn cô ấy ở lại đây nghỉ ngơi. Buổi tối, hai người ngồi trên sofa nói chuyện.

Lệ Cảnh Trình mở chai rượu vang đỏ, nhưng không rót cho Vinh Thiển.

Cô liếc nhìn: “Sao không có ly của em?”

“Phụ nữ đang mang thai không được uống rượu.”

“Uống một chút không sao đâu.”

Lệ Cảnh Trình không thèm nghe lời cô, anh xoay qua cạ ly với Lâm Nam.

Vinh Thiển ầm ức. Sau khi ăn xong cơm chiều, Lệ Cảnh Trình nói chuyện với cô, cô cung mảy may trả lời.

Trở lại trên lầu, Vinh Thiển khoanh chân ngồi trên giường xem tivi. Lệ Cảnh Trình đã thay bộ quần áo mặc ở nhà.

“Hôm nay ra ngoài mệt lắm không?”

“Đi dạo có gì mệt?”

“Có đụng mặt ai không?”

Vinh Thiển cũng không thèm nhí đến anh lấy một lần. Chuyện cô đã gặp Hoắc Thiếu Huyền rồi còn cùng anh ấy nói chuyện vui vẻ, hẳn là Lệ Cảnh Trình đã biết.

Vinh Thiển chăm chú xem tivi đến không chớp mắt. Lệ Cảnh Trình bị phốt lờ, đứng dậy đi thẳng đến trước mặt cô.

Vinh Thiển nghiêng đầu qua trái, qua phải, vẫn bị người đàn ông đáng ghét cản trở tầm nhìn. Cô bỏ bộ điều khiển tivi xuống: “Anh làm gì thế?”

Hai tay Lệ Cảnh Trình chống trên giường, nữ người cuis về phía trước: “Có một mỹ nam ở ngay trước mặt, em có tâm trạng xem tivi sao?”

Thần kinh! Đúng là đồ tự kỉ mà!

Vinh Thiển sờ sờ mặt Lệ Cảnh Trình: “Ô... quả nhiên là mịn màng.”

Vinh Thiển lại ngoảnh mặt đi: “Chỉ có điều mỗi ngày đều nhìn đến phát chán!”

Lệ Cảnh Trình lại bị phốt lờ, mặt anh lộ vẻ khó có thể tin được. Anh ngang bướng cản trước mặt Vinh Thiển lần nữa: “Em nhìn gương mặt này đến phát chán rồi sao?”

Vinh Thiển vừa bình tĩnh nhìn anh, sau đó hai tay nắm lại, giơ lên hai quả đấm nhỏ phóng tới hai má anh. Cô nhào nặn gương mặt anh thành đủ hình, đủ kiểu một hồi, rồi chớp nhẹ hàng mi cong vút.

“Vậy anh thấy em có đẹp hay không?”

“Rất đẹp”

“Xinh đẹp như hoa có phải không?”

Lệ Cảnh Trình gật đầu tán thành: “Đây là điều tất nhiên!”

Vinh Thiển làm bộ như suy sụp, xô Lệ Cảnh Trình qua một bên: “Chính anh cũng thừa nhận em đẹp. Em năm nay mới bao nhiêu tuổi chứ? Lệ Cảnh Trình, anh lại già hơn em đến sáu tuổi, em thật là đáng thương mà!”

Lệ Cảnh Trình tức đến nghẹn họng, mỗi lần đùa giỡn với nhau cô lại lôi vấn đề tuổi tác ra đả kích anh.

“Em thật ấu trĩ.”

Vừa nghe vậy cô liền lập tức phản bác, miệng lưỡi bén nhọn bắt đầu phát huy tác dụng: “Em mà ấu trĩ sao?”

Cô mở to hai mắt: “Em mà ấu trĩ thì cũng là vì em còn trẻ, còn phơi phơi. Anh hiểu chưa? Cỡ như chú ấy à? OUT!”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy thật sự không nhịn được: “Khiêu khích anh sao?”

Đôi mắt anh nheo lại: “Đừng nói là không chỉ em uống rượu mà em kiếm chuyện gây sự với anh nhé.”

“Ai nói vậy chứ?”

Vinh Thiển cẩn thận soi mói từng đường nét, biểu cảm trên gương mặt anh. Ánh mắt cô sắc bén có thể so với tia X. Thế nhưng tia X quét qua quét lại cũng không quét ra được một nếp nhăn, Muốn đả kích người khác cũng phải có chứng cứ rõ ràng. Cô giả vờ tiếp tục xem tivi.

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống trước mặt cô: “Thiên Bảo, em hẳn là nên vui mừng vì anh lớn hơn em sáu tuổi chứ không phải cùng tuổi với em.”

Vinh Thiên nhăn mặt khó hiểu: “Thì sao? Dù gì anh vĩnh viễn đi trước em, vĩnh viễn già hơn em. Lúc em hai mươi mấy tuổi thì anh đã ba mươi, sau này lúc em năm sáu chục tuổi thì anh đã bảy tám chục tuổi rồi.”

Cô rõ ràng là mặc sức chà xát lên nỗi khổ tâm của người ta.

Không cho cô uống rượu, cô cho anh tức chết.

Anh cười cười, kéo tay cô: “Đồ lòng dạ hẹp hòi.”

“Anh mới lòng dạ hẹp hòi.”

Lệ Cảnh Trình hiểu rất rõ cô, nói cô một câu cô có thể trả về mười câu.

“Em nghĩ xem, muốn tìm người cùng tuổi với mình, em không có kinh nghiệm, người đó cũng không có bản lĩnh. Một khi gặp chuyện không may, rốt cuộc ai sẽ đứng ở trước thay ai chống đỡ?”

Vinh Thiên nhìn Lệ Cảnh Trình, anh sờ soạng sờ hai gò má cô: “Nhất định là em.”

“Ai nói?” Vinh Thiên chu môi lên: “Người đó nhất định sẽ bảo vệ em.”

Hai người tuổi tác tương đồng, kinh nghiệm như nhau, người đó lấy gì giúp em chống đỡ?”

“Bởi vì...” Vinh Thiên cố tình kéo dài giọng, nhưng vẫn không nói tiếp.

Lệ Cảnh Trình cười cười, ánh mắt nhu hòa, trong mắt anh tràn đầy lưu luyến: “Anh hơn em sáu tuổi. Sáu năm đó em có biết nó thể hiện điều gì không?”

Vinh Thiên khẽ cắn môi dưới,

“Sáu năm đó cho thấy kinh nghiệm của anh hơn em rất nhiều, cho biết anh sẽ đau lòng vì em. Vinh Thiên, chọn một nửa cho đời mình, không phải chỉ nghe người đó ngoài miệng nói sẽ yêu em trong bao lâu, mà là phải xem rốt cuộc người đó có yêu em hay không?”

Vinh Thiên rũ mi mắt xuống, Lệ Cảnh Trình chỉ nói một câu đơn giản nhưng đã khiến cô vô cùng cảm động.

Nhưng cô ngoài miệng vẫn cứng rắn: “Nói không chừng người khác cũng sẽ đau lòng vì em?”

“Nhưng người đó sẽ không cùng em sinh một bé con tên là Gạo Nếp.”

Cô dậm chân: “Đáng ghét!”

Lệ Cảnh Trình nhích lại gần cô một chút, thuận thế ôm chặt hông cô: “Cuối cùng cũng có thể bắt Cùng Khanh nhận tội.”

Nghe anh nói thế, Vinh Thiển nhìn anh, sau đó cô xòe bàn tay nhỏ ra xoa xoa sau đầu anh, có vẻ như anh rất thích mỗi khi cô làm vậy.

Lệ Cảnh Trình tựa trán mình vào trán Vinh Thiển: “Anh thật không tin chuyện không thể nắm chắc như vậy khi vào tay em lại trở thành kì tích. Thiển Bảo, em khiến anh phải thay đổi cách nhìn về em rồi.”

“Đừng khen em nhiều quá, em sẽ tưởng là thật đó!”

“Cho phép em hoang tưởng một lần.”

Vinh Thiển lầm bầm: “Vậy mà không cho người ta uống rượu vang.”

Anh ôm cô vào lòng: “Có lẽ anh đã suy nghĩ mọi việc theo chiều hướng quá phức tạp, đôi khi cũng cần nghĩ đơn giản một chút, giống như em vậy.”

“Cảnh Trình, mọi chuyện đã qua rồi, anh đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

“Ngày Cùng Khanh bị đuổi đi, mặc dù anh không tỏ thái độ gì đặc biệt nhưng kì thực đêm đó anh đã muốn nói cho em biết. Thiển Bảo, em là niềm kiêu hãnh của anh, là tất cả những gì tốt đẹp nhất ông trời đã ban cho anh. Hình tượng của em ở trong lòng anh bấy lâu đã thay đổi rất lớn đó.”

“Vậy sao?”

Vinh Thiển bật cười, quàng hai tay ra sau ôm lấy sườn anh: “Em chỉ sợ vòng tay này quá nhỏ, quá yếu đuối, không đủ sức nắm giữ anh.”

“Không đâu, chỉ cần em luôn ở bên cạnh anh, anh cũng sẽ giữ chặt em không buông.”

Vinh Thiển có chút ngượng ngùng, hai má cô ửng đỏ: “Lệ Cảnh Trình, anh thật là sến quá đi.”

“Em không thích sao?”

Anh cũng không chắc cô thích nghe hay không. Nhưng chỉ cần cô thích nghe, anh sẽ nói cho cô biết tâm tư của mình.

“Tất cả đều là những lời từ tận đáy lòng của anh đó.”

Lệ Cảnh Trình đỡ cô nằm xuống giường, anh đè chặt một tay cô: “Anh biết gần đây em hay nôn nghén, rất khó chịu, để anh cùng em chịu đựng.”

Cô không khỏi bật cười: “Anh muốn chịu thế nào?”

Anh giúp cô gạt những lọn tóc lòa xòa trước trán qua một bên: “Anh không thể thay em chịu những khổ sở này. Nhưng đêm nay, trừ việc uống với Lâm Nam một hớp rượu, anh đã không động thêm lần nào nữa. Để anh nhớ xem, hôm nay chúng ta có món cá quế, thịt bò hầm, tôm chiên trứng muối,... Rất nhiều món ngon nhưng em không hề động đũa đến. Thiển Bảo, em không phát hiện sao? Chỉ cần là món em không ăn, anh cũng không ăn. Hôm nay em ăn rất nhiều sau dưa, salad, và cả đồng khoai tây, em lại không phát hiện sao? Những thứ ấy chỉ có hai vợ chồng chúng ta ăn thôi.”

Quả thật lúc đó Vinh Thiển chỉ lo nói chuyện với Lâm Nam, không để ý nhiều như vậy.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình trối chặt trên mặt cô. Vinh Thiển khẽ nuốt nước bọt.

“Cảnh Trình, anh không cần làm như vậy đâu. Bởi vì em mang thai nên khẩu vị mới thay đổi như vậy.”

“Anh thấy em ăn không ngon miệng, trong lòng cũng rất xót xa. Ăn gì cũng giống nhau thôi, anh chấp nhận cùng em trải qua giai đoạn này.”

Vinh Thiển khẽ mỉm cười, hai tay lại vòng qua sau cổ anh.

“Ông xã, anh làm em cảm động quá! Anh luôn vô tình mà hữu ý làm tan chảy trái tim em. Em sắp bị anh cưỡng chiều đến hư rồi.”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy đột nhiên toàn thân không được tự nhiên.

Vinh Thiển nói khẽ vào tai anh: “Thế nào, cảm thấy buồn nôn sao?”

“Thật là buồn nôn.”

“Vậy anh thích nghe không?”

“Thích.”

Lệ Cảnh Trình ôm chặt cô: “Thích đến nỗi mỗi ngày đều muốn nghe em nói những điều này.”

Vinh Thiển hôn lên tai anh, sau đó hé môi cắn nhẹ vào da tai anh.

Cảm giác ấm áp khiến cả người Lệ Cảnh Trình trở nên căng thẳng, mãi cảm tới cực điểm. Anh gạt áo cô sang một bên, Vinh Thiển lại thổi nhẹ bên tai anh: “Hôm nay Lâm Nam tặng cho em một thứ, từ trên xuống dưới có đến năm dây đan chéo nhau, anh nói có mặc được không?”

“Em mặc cho anh xem đi, mặc đi mà!”

Vinh Thiển lại há miệng cắn da tai anh, khiến Lệ Cảnh Trình bật rên lên.

Vinh Thiển buông lỏng hai tay, nhìn anh: “Anh biết là gì không?”

Lệ Cảnh Trình sờ sờ lỗ tai mình: “Không phải là áo lót sao?”

“Nhưng nó rất phức tạp, hay là cho qua đi?”

Anh bật cười: “Càng phức tạp anh càng thích.”

Vinh Thiển chui vào trong chăn: “Thôi đi, bác sĩ nói ba tháng đầu phải kiêng cử.”

Lệ Cảnh Trình bị trêu chọc đến phát hỏa: “Lúc này em đâu có nói thế?”

“Tại em quên mất.”

Vinh Thiển tựa vào đầu giường có chút nũng nịu: “Em đang mang thai mà, đầu óc hay quên trước quên sau, hình như miệng cũng phản ứng chậm hơn bình thường”

Lệ Cảnh Trình cởi hai nút áo, Vinh Thiển liền mím môi, vấy tay với anh.

Anh cúi người cuống trước mặt cô, ngón tay Vinh Thiển níu lấy cổ tay áo anh, gạt sang một bên để lộ ra vòm ngực lấp ló bên trong.

“Ôi, Lệ Cảnh Trình, gần đây anh có tập thể hình sao? Nhìn cơ ngực kìa, thật là săn chắc, chắc chắn.”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy liền cởi toàn bộ áo sơ mi ra, phơi bày trọn vẹn vòm ngực rộng lớn trước mặt cô.

Vinh Thiển nhìn trái nhìn phải, sau đó đưa tay sờ soạng người anh: “Thật là săn chắc nha, cơ bụng không tệ chút nào.”

Cô buông lời gợi tình như thế là sao Lê Cảnh Trình chịu nổi. Anh chăm chú nhìn đôi môi đỏ mọng của cô: “Nhìn em kìa, thèm muốn đến sắp chảy cả nước bọt.”

“Biểu diễn thêm chút đi?”

Lê Cảnh Trình đứng thẳng nửa người trên: “Sao? Thấy hài lòng không?”

“Hài lòng, hài lòng! Anh già hơn em đến sáu tuổi nhưng bù lại biết chăm chút cơ thể. Vậy cũng được.”

Anh vươn tay kéo cô áp sát vào ngực mình: “Hay là cùng anh vận động một chút đi?”

Vinh Thiển đánh vào thắt lưng anh: “Bình thường anh vận động ở đâu?”

“Trên giường.”

“Già rồi mà không biết xấu hổ, già mà không đứng đắn...”

Vinh Thiển không ngừng mắng anh nhưng Lê Cảnh Trình chỉ tỏ vẻ vô tội, anh nằm sấp xuống, dang rộng tay chân: “Ngồi lên lưng anh đi.”

Cô liếc nhìn, sau đó trèo lên ngồi ở vị trí thắt lưng anh.

Anh làm động tác chống đẩy: “Thiển Bảo, giờ anh mới biết em cũng rất hào sảng nha. Thật là nhiệt tình quá, lên xuống không ngừng

“Anh nói nhảm gì đó?”

Thân hình cường tráng của Lê Cảnh Trình không ngừng vận động, Vinh Thiển cũng dập dùi lên xuống như đang ngồi ngựa gỗ. Bên ngoài phòng, Gạo Nếp đập cửa ầm ầm muốn vào, bảo mẫu do dự một chút nhưng cũng đành chiều theo con bé.

Cánh cửa vừa hé mở, ánh mắt Gạo Nếp liền sáng lên.

Là cười ngựa nha, cười ngựa nha!

Con bé liền chen vào, bảo mẫu cũng không dám nhìn thêm nữa mà lập tức ôm lấy Gạo Nếp trở ra ngoài: “Suyt, tiểu thư ngoan, ba mẹ đang làm việc quan trọng, đừng vào trong đó quấy rầy, biết không?”

“Vì sao vậy?”

Vấn đề này bảo mẫu không biết phải trả lời thế nào, đành dùng thứ khác đánh lạc hướng Gạo Nếp.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình ra khỏi phòng, quần áo vô cùng chỉnh tề, tươm tất.

Ngồi trước bàn ăn, Lâm Nam nhìn cô đến không chớp mắt, Vinh Thiển hẳn bản không chú ý đến phản ứng của cô.

Lệ Cảnh Trình tự tay chuẩn bị bữa sáng cho Vinh Thiển. Gạo Nếp cắn một miếng bánh bao: “Mẹ, mẹ, tối hôm qua con muốn ngủ với mẹ.”

“Mẹ đang mang thai em trai không thể ngủ với con được.”

“Thật sao?”

Gạo Nếp cũng không phải dễ lừa: “Vậy tại sao ba ba có thể ngủ với mẹ?”

Lâm Nam lập tức ngừng ăn, con bé hỏi rất hay, hỏi đúng vấn đề cô đang thắc mắc nha.

“Bởi vì ba ba ngủ ngoan hơn con, không đập lung tung.”

Cái này cũng gọi là lý do sao?

Đôi mắt Gạo Nếp lộ vẻ ai oán: “Vậy mà hôm qua con thấy hai người chơi trò cưỡi ngựa, còn không cho con chơi cùng.”

Phụt.

Lâm Nam thiếu chút nữa cười sặc sụa, cưỡi ngựa? Cưỡi ngựa sao? Đừng trách cô đầu óc đen tối, bất kì ai nghe thấy cũng sẽ nghĩ...

Vinh Thiển ho nhẹ, thật là oan uổng mà.

“Con nhìn lầm rồi.”

“Không phải đâu! Hai người chơi ở trên giường đó. Ba ba còn làm như vậy, như vậy nè.”

Gạo Nếp ném cái thìa trong tay xuống, con bésa chống hai tay lên bàn, sau đó bắt chước Lệ Cảnh Trình làm động tác chống đẩy,

Đây rõ ràng là..

Lâm Nam che mũi, sợ mình sẽ phun máu mũi ra mất.

Vinh Thiên cuống quýt xua tay: " Lâm Nam, cậu đừng hiểu lầm. Thật sự không phải như cậu nghĩ đâu."

"Mình không nghĩ gì hết, thật đó."

Dù sao chắc chắn là con bé nói đến phương diện kia rồi.

Chương 55 : Ân tình bị vứt bỏ

Gạo nếp giận dỗi nhìn hai người

Lệ Cảnh Trình cầm lấy một lát bánh mì: “ Ba đang tập hít đất”

Lời anh nói là thật. Anh, Lệ Cảnh Trình khi nào phải nói dối chứ?

Vinh Thiển không ngừng gật đầu, phụ họa:”Phải! Phải đó!”

Lâm Nam nghĩ thầm, hai vợ chồng cậu cứ giả bộ đi, khác gì lừa gạt con gái nhà mình chứ.

“Hít đất mà mẹ còn ngồi trên người ba mà làm nũng, nói nhẹ nhẹ thôi.”

Hai má Lâm Nam đỏ bừng, đôi mắt len lén nhìn Vinh Thiển hết lần này tới lần khác. Tình huống này là gì đây? Hành sự mà không khóa cửa sao?

“Đó là vì sức ba rất khỏe, mẹ...”

Vừa nói xong chữ cuối cùng Vinh Thiển cảm thấy cứ càng tỏ lại càng đen. Cô dứt khoát ngậm miệng.

Lâm Nam mím miệng cười quái dị. Nhóc con này đúng là bản sao của hai người, xem con gái hai người đi, có nói có mấy câu thôi mà làm cả bố lẫn mẹ đều không phản ứng kịp.

Nhà họ Lệ.

Thịnh Thư Lan nằm trên giường lớn. Cô ngủ dậy trễ, vừa mở mắt liền thấy một khuôn mặt tuần tú ghé tới trước mặt mình.

"Anh, sao anh lại ở đây chứ?"

“Bé lười, em coi đã mấy giờ rồi?” Lệ Cảnh Tầm giơ cái đồng hồ nhỏ ở đầu giường tới trước mặt cô. Thịnh Thư Lan liếc nhìn:” Ôi trời! Trễ thế này rồi, em phải dậy thôi.”

“Đang mang thai mà, muốn ngủ bao lâu thì em cứ ngủ.”

Thịnh Thư Lan gối đầu lại xuống gối, lười biếng nghiêng người qua một bên, nhưng thoáng nghĩ tới điều gì đó nên vẫn chồm dậy: “ Không được, thế này không có quy củ gì cả.”

“Quy củ gì chứ! Vợ chồng ông cả còn ra ở riêng, chẳng phải càng không có quy củ?”

“Nhưng còn mẹ...”

Thần sắc Lê Cảnh Tâm hơi ảm đạm. Hai tay hằn đan vào nhau, gối sau đầu, nằm hẳn xuống giường: “Mẹ còn chìm đắm trong chuyện của mẹ hai, không quản em nhiều được đâu. Huống hồ, trong bụng em có

con, em đừng sợ này sợ kia! Cứ ưỡn ngực, không ai dám làm khó dễ em.”

Thịnh Thư Lan co đầu gối lên: “Em không thích mọi người như vậy, có con mới đặc biệt chiều cố tới em.”

Lê Cảnh Tâm nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, hấn kéo cô đến cạnh mình:

“Chúng ta sắp kết hôn rồi, anh sẽ cho em được ngẩng đầu ưỡn ngực, không liên quan gì tới con cả.”

“Sau này anh cứ nên ngủ ở lầu hai đi. Chúng ta dù sao còn chưa kết hôn mà, bị nhìn thấy không tốt.”

“Nhà họ Lê từ trên xuống dưới đều biết em có thai, sợ gì chứ?”

Lê Cảnh Tâm để cô gối lên ngực mình: “Thư Lan, chúng ta danh chính ngôn thuận.”

“Cảnh Tâm, anh thật sự muốn cưới em sao?”

Người đàn ông liếc nhìn cô: “Đến lúc này em còn để tâm, nghi ngờ nữa?”

Thịnh Thư Lan vội lắc đầu, khóe miệng hơi nhoẻn. Cô cũng chỉ mới biết không lâu: nguof mình có thể giao phó cả đời không nhất định là người mình yêu thương sâu sắc. Người ấy yêu cô, như vậy là đủ rồi.

Không lâu nữa, cô sẽ có con của mình, có một gia đình nhỏ, có thể an ổn sống qua ngày.

Đây là hi vọng trước giờ của Thịnh Thư Lan, chỉ có điều nam chính đã thay đổi mà thôi.

Lê Cảnh Tâm vỗ về đầu vai cô: “Thư Lan, vì sao em còn muốn đi cùng Vinh Thiên?”

Trong lòng em cảm thấy áy náy.”

“Có gì phải áy náy? Là cô ta tính kế với em trước.”

Thịnh Thư Lan ôm chặt tấm chăn mỏng: “ Trừ Vinh Thiển, em thật không có người bạn nào để chơi thân. Em hi vọng anh và Cảnh Trình hòa thuận, em và Vinh Thiển cũng hòa thuận. Lúc rảnh rỗi, em trao đổi kinh nghiệm với cô ấy sau khi sinh. Tương lai con chúng ta còn có thể học chung một trường. Cảnh Tâm, anh đừng đấu với họ nữa.”

“Mẹ hai từ nhỏ đối với anh rất tốt mà không vì điều gì khác. Chẳng nhẽ em muốn anh mở to mắt mà nuốt xuống cơn giận này hay sao?”

“Nhưng mà mẹ hai đã thừa nhận bà nội chết là do mẹ làm.” Thịnh Thư Lan dè chừng mở miệng

Lệ Cảnh Tâm không nói gì trong một lát.

Thịnh Thư Lan xích lại hơn một chút: “Cảnh Tâm?”

Hắn lấy lại tinh thần, mở miệng an ủi: “Yên tâm đi, anh sẽ không chủ động tìm phiền phức với bọn họ đâu.”

“Thật sao?”

Người đàn ông cười cười: “Nhưng mà em phải tránh xa Vinh Thiển biết không? Em nghĩ xem, mẹ hai mặc dù không đứng ngừng một số việc dù sao cũng đã giấu được hai mươi mấy năm, lại bị Vinh Thiển hai ba bước lật tung lên. Em nói người như vậy có đơn giản không?”

“Cảnh Tâm, hay đem nói chuyện kia cho bọn họ biết đi? Cảnh Trình biết sự thật rồi cũng sẽ không đấu với anh đến cùng nữa”

“Anh ta hận em, em cũng không sao?”

Thịnh Thư Lan đã từng trước nhớ sau mong. Cô ngẩng đầu nhìn hắn: “Anh ấy đã hận em rồi. Anh ấy cho rằng tất cả mọi chuyện, em đều có tham gia một phần, Đã như vậy, biết hay không thật ra cũng không có gì khác lắm.”

Lệ Cảnh Tâm hơi giật mình. Trước đây, Thịnh Thư Lan nhất định liều mạng chứ không chịu để mình có một chút ấn tượng xấu trong lòng Lệ Cảnh Trình; nhưng lúc này, vì muốn cho Lệ Cảnh Trình không đấu với hắn nữa, cô thấy không còn cần thiết nữa.

Có giật mình, nhưng hắn cũng rất kinh ngạc vui mừng.

Cô đang suy nghĩ cho hắn, thực sự muốn cùng hắn sống qua ngày.

Sau khi dậy, Thịnh Thư Lan một mình tản bộ trong vườn, Lê Cảnh Vân rất lo con trai sẽ gây chuyện nên SXM chưa được mở lại để tiếp tục kinh doanh. Ông cũng chặt đứt nguồn kinh tế của hần, chỉ quy định cho tiền sinh hoạt mỗi tháng.

Thời gian này, ông ta cũng không muốn lại mất đi con trai.

Lê Cảnh Tâm lái xe, hần lái xe loanh quanh không có mục tiêu, sau hơn nửa giờ mới bắt đầu tăng tốc. Xác định không có ai bám theo, hần chạy tới trước một ngôi biệt thự.

Người làm mở cánh cổng sắt. Hần lấy ra vài thứ trong rương để phía sau. Chủ nhân ngôi biệt thự đang ở bên trong chờ hần. Lê Cảnh Tâm đi vào , chào hỏi đối phương.

Người đàn ông kia cũng trên dưới bốn mươi, nhìn thấy hần, liền gọi thân thiết: “Nào, nào! Cậu hai, mau ngồi!”

Lê Cảnh Tâm ngồi xuống sofa: “Ngại qua, mạo muội quấy rầy anh.”

“Cậu nói gì thế! Hai ngày trước nói chuyện trong điện thoại cũng được rồi, nhưng vẫn muốn gặp mặt cậu.”

Người giúp việc đưa trà lên. Lê Cảnh Tâm nói rõ mục đích đến đây: “Gần đây tôi tìm được một nơi rất tốt. Kiến trúc xây dựng bên trong cũng đã hoàn thành sơ bộ.”

“Cậu đang nói căn mật thất đó phải không?”

“Phải”

Tất cả tài khoản ngân hàng của Lê Cảnh Tâm đều bị Lê Cảnh Vân cho đóng băng. Ông già đã bắt đầu quản thúc chặt; nếu không phải vì còn thiếu một khoản đầu tư, hần lại phải tìm tới đây?

“Hạng mục này nghe cũng rất hấp dẫn.”

“Đúng vậy. Hơn nữa trước khi được trải nghiệm, sẽ không thể xác định đây chỉ là một trò chơi. Bên trong từng mắt xích hoàn toàn giống nhau.”

Người đàn ông bắt chéo đôi chân dài” Đầu tư thì có thể thôi. Lại nói, tôi cũng tin vào mắt nhìn của cậu hai.”

Khóe miệng Lê Cảnh Tâm hơi cong lên.

“Có điều...” Người đàn ông dừng một chút: “Tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì? Anh nói đi.”

“Tôi có đứa con gái năm nay hai mươi lăm tuổi. Buổi tiệc từ thiện tối hôm trước nó có gặp cậu...”

Lê Cảnh Tâm hoàn toàn không có ấn tượng: “Sau đó thì sao?”

“Cho nên, việc đầu tư thì có thể, nhưng tôi hi vọng có thể dùng cách thức làm thông gia.”

Loại yêu cầu này Lê Cảnh Tâm cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy.

Hai người con trai nhà họ Lê đều quá ưu tú; vọng tưởng dùng việc hôn nhân làm điều kiện buộc chặt việc buôn bán, cũng có khối người.

“Xin lỗi, tôi sắp kết hôn.”

“Chuyện của hai người tôi có nghe được một số. Cậu hai, tôi không cần cậu trả lời ngay, cậu có thể trở về suy nghĩ cho kỹ. Bây giờ ông Lê quản cậu rất nghiêm, cậu muốn độc lập e là rất vất vả.”

Lê Cảnh Tâm nhìn xuống đất.

Người đàn ông kia để chân xuống: “Em tôi cũng không thua kém so với vị hôn thê của cậu, cũng không muốn gì nhiều, cưới hỏi đàng hoàng với một tờ giấy hôn thú mà thôi”

Anh ta đứng dậy: “Cậu suy nghĩ một chút đi. Tôi hi vọng cậu hai lấy sự nghiệp làm trọng. Đàn bà thôi, chỉ cần cô ta camtaam tình nguyện theo cậu, mấy thứ như danh phận cũng đâu giống cơm ăn.”

Người đàn ông kia nói xong, xoay người đi về phía cầu thang.

Lê Cảnh Tâm nhìn chăm chăm bóng anh ta đi lên lầu. Hắn cũng không ở lại, đứng dậy bỏ đi

Lê Cảnh Vân biết, những chuyện Lê Cảnh Tâm đã làm cần phải được che đậy. Bằng không hậu quả là không thể gánh nổi. Ông chỉ có thể chặt đứt đường tiền bạc của hắn, để hắn tạm thời rút lại tâm tư, sau này đường hoàng trải nghiệm, tiếp quản một số chuyện làm ăn của công ty.

Về lại nhà họ Lê, Thịnh Thư Lan đang ngồi một mình trong phòng khách. Thấy hăn đi vào, cô thả tấm áo le đã đan được một nửa xuống. Nhìn thấy bộ dạng của cô, Lê Cảnh Tầm đi qua ôm vai cô” “Đan có gì hay đâu, đến lúc đó đi mua là được mà.”

“Sao giống nhau được, tự mình đan mới ấm chứ.”

Cô yên lặng ngồi đó, đan hết mũi này đến mũi khác. Bàn tay Lê Cảnh Tầm để xuôi bên người không khỏi nắm chặt. Nếu hăn muốn đợi trời đập đất, nhất định phải tự mình làm được chuyện lớn. Lê Cảnh Tầm cũng không chịu nổi bản thân mình bây giờ. Suốt ngày không có việc gì làm thì tương lai ở đâu? Mặc dù ông già đã có nói lòng, nhưng chuyện hăn muốn làm, Lê Cảnh Vân tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nhưng nếu vậy thì phải hi sinh, bỏ Thịnh Thư Lan.

Hăn ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người con gái. Chính hăn đã phải đợi bao nhiêu năm tình yêu không dễ mới có được này?

Chính Lê Cảnh Tầm cũng không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào hăn đã yêu Thịnh Thư Lan.

Cõ lẽ là từ khi rất nhỏ, chưa hiểu chuyện nhi?

Hăn thực sự đang sợ. Với thân phận một kẻ vô tích sự như thế này mà đứng ở sau lưng cô, lời hứa bảo vệ cô, đem lại bình an cho cô, hăn còn có thể làm được không?

Thịnh Thư Lan ngẩng đầu nhìn hăn, thấy hăn nhìn mình đăm đăm không hề chớp mắt: “Sao... sao vậy?”

“Không có gì, muốn nhìn em quá thôi.” Hăn ôm cô lại gần mình.

Thịnh Thư Lan mặc dù không giỏi đọc suy nghĩ của người khác, nhưng cô nhìn ra được Lê Cảnh Tầm có chuyện trong lòng. Cô nghĩ, anh ấy bây giờ ngày nào cũng ngồi ở nhà, khó tránh khỏi tâm tình không tốt; hơn nữa, chuyện của Cùng Khanh khiến trong nhà như thế một tầng áp suất đè lên. Thịnh Thư Lan không nói gì. Đợi sáng hôm sau, khi Lê Cảnh Tầm đi rồi, cô cũng len lén ra ngoài.

Vinh Thiển dậy rất sớm nhưng nằm trên giường không dám ngồi dậy.

Lệ Cảnh Trình nâng cánh tay cô đang gối lên, ngồi dậy, thay đồ xong anh đi rửa mặt.

Trở lại giường, anh thấy cô còn đang nằm: “Có phải thấy không thoải mái ở đâu?”

“Hai ngày này đặc biệt khó chịu, em cũng không muốn ngồi dậy.”

“Anh bảo người làm nấu cháo trắng, ăn chút đồ nóng, dạ dày sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Vinh Thiển cự mạnh người, vừa mới ngồi thẳng dậy liền thấy khó chịu, nôn khan. Lệ Cảnh Trình vội vào phòng tắm lấy khăn mặt, che miệng cho cô. Vinh Thiển cũng không ói ra được gì, khuôn mặt nghẹn đỏ, gần muốn khóc, bộ dạng nhìn rất tội.

“Lệ Cảnh Trình, anh mang thai giúp em đi. Em khó chịu!”

“Anh cũng muốn chứ, nhưng không phải không thể sao?” Người đàn ông thuận thế ôm lấy cô: “Bà xã à, chịu khó chút nữa. Em cứ nghĩ như vậy đi, lúc mang thai em có thể sai anh bất cứ lúc nào, anh nguyện ý làm trâu làm ngựa cho em. Em bảo anh sang đông, anh không dám sang tây.”

“Sinh con xong rồi, có phải đái ngô này sẽ n\ bị rút lại không?”

Lệ Cảnh Trình cười, lau khóe miệng cho cô: “Sao có thể? Sinh con rồi anh lại tốt với em gấp đôi.”

Vinh Thiển xoa xoa dạ dày, vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng vì những lời này của người đàn ông mà thoáng bớt được một chút. Anh đối với cô đã đủ tốt rồi, nếu như hơn gấp bội, Vinh Thiển cũng không tưởng tượng được, chắc sẽ được yêu chiều tới trời luôn nhỉ?

Lệ Cảnh Trình lấy miếng bánh mì bên cạnh, cho cô cắn một miếng, nếu không lát đánh răng lại muốn ói cả nửa ngày.

Lâm Nam đồng ý hôm nay ở nhà với Vinh Thiển, không đi đâu cả, liền xem phim cùng cô.

Thịnh Thư Lan thuê xe tới đây, người trong nhà cũng không biết. Cô mang theo cái túi, đứng trước cánh cổng sắt của ngôi biệt thự.

Bảo vệ không cho cô vào, cô đã bị Lệ Cảnh Trình liệt vào nhân vật nguy hiểm.

Đợi bên ngoài, Thịnh Thư Lan lại là phụ nữ mang thai, cô mệt nên phải dựa song cửa.

Lúc Lệ Cảnh Trình lái xe ra, nhìn thấy bóng dáng cô, người đàn ông hạ cửa xe xuống, vẻ mặt không vui và dè phòng hiện rõ trên mặt: “Sao cô lại tới đây?”

“Cảnh Trình...” Thịnh Thư Lan đứng thẳng dậy, dè dặt mỉm cười: “Em tới tìm Thiển Thiển.”

“Ồ?” Trong đôi mắt Lệ Cảnh Trình lộ ra ý cười chế nhạo: “Lại cho vị đại sư nào tới giả thần giả quỷ, đúng không?”

Sắc mặt Thịnh Thư Lan hơi tái đi, cô không ngừng xua tay: “Cảnh Trình, chuuyeenj trước kia cho qua được không? Anh và Cảnh Tâm đừng đấu nhau nữa! Hai người là anh em ruột, sinh ra cùng một gốc, sao lại nở đót nhau*?”

(Sau khi Tào Phi lên ngôi, muốn loại trừ Tào Thực, một lần giữa triều, ành vua lấy đầu đề”Anh em” (nhưng trong bài không được nói đến “anh, em”) bắt Tào Thực bước bảy bước, phải làm xong bài thơ, nếu không sẽ bị tội. Tào Thực vừa rơi nước mắt vừa đọc:

Nấu đậu bằng dây đậu

Đậu ở trong nồi khóc.

Rằng cùng một gốc sinh,

Đốt nhau sao mà gấp!

Nguồn:wiki)

“Câu này, cô nên đi nói với nó.”

“Em hi vọng anh cũng có thể nghe, những gì không thoải mái trước đây, một đường xóa bỏ hết, được không?”

Vinh Thiển và Lâm Nam đi tới phòng ngủ.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rất tốt, mặc dù nóng nhưng mỗi ngày đều phải phơi nắng. Các cô đi ra ban công, ánh mắt Vinh Thiện nhìn về phía cổng theo phản xạ.

Lâm Nam chăm chú nhìn: “Đó không phải là Thịnh Thư Lan sao? Sao cô ta như âm hồn không tiêu tan vậy?”

Lệ Cảnh Trình nghe cô nói xong, xoay người định đi. Thịnh Thư Lan đuổi theo: “Cảnh Trình, chờ một chút!”

Một tay người đàn ông đã mở cửa xe, gương mặt Thịnh Thư Lan tỏ vẻ mong đợi: “Có thể cho em vào gặp Thiện Thiện không? Em đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

Cô giơ cái túi trong tay lên: “Em ở nhà không làm gì nên đan rất nhiều quần áo. Hai đứa be thời gian sinh cũng không cách nhau lắm, em muốn đưa cho cô ấy.”

Lệ Cảnh Trình cũng không cảm kích: “Cảm ơn ý tốt của cô, chỉ cần con tôi cần, tôi có thể mua cả trung tâm mua sắm.”

“Cái này ở ngoài không mua được đâu. Đây là tấm lòng của em.”

Thịnh Thư Lan lấy bộ đồ đã đan ra, màu hồng phấn cùng với hoa văn mấy trái dâu ở trước ngực, trông đáng yêu cực kì.

“Nhìn xem, em bé nhất định sẽ thích.”

Lệ Cảnh Trình hơi nheo mắt lại: “Cô chắc rằng sẽ là con gái?”

Thịnh Thư Lan há hốc miệng. Cô thực sự không có nghĩ sâu xa, chỉ vì cô thực sự thích con gái cho nên đều đan đồ cho con gái.

“Em... Xin lỗi, em thực sự không nghĩ tới. Cảnh Trình, em sẽ về đan lại.”

Lệ Cảnh Trình cầm lấy bộ đồ trong tay cô.

Anh đưa lên mũi thì ngửi thấy có mùi.

“Thú gì thơm vậy?”

“Chắc là nước giặt quần áo, em giặt rồi mới đem tới.”

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình hơi thay đổi, vứt bộ quần áo xuống đất ngay trước mặt Thịnh Thư Lan: “Ai biết được cô có bỏ thêm thứ gì trong đó không? Cầm về đi, giữ lại cho con cô mặc.”

Vinh Thiên nhìn thấy rất rõ. Nhớ đến cái túi thơm thời gian cô mang thai Gạo Nếp, tay cô không khỏi phủ lên bụng. Cô muốn an tâm dương thai cũng khó khăn vậy sao?

Chương 56 : Anh Lệ thích nhất là làm những việc buồn nôn

Lâm Nam nhìn chăm chăm về phía cổng không rời mắt: “Thiến Thiến, Thịnh Thư Lan này làm gì vậy nhỉ?”

Vinh Thiến đứng im ở đó, lắc lắc đầu.

Thịnh Thư Lan giật mình, nhìn bộ đồ nằm dưới đất, trên khuôn mặt cô ngập tràn vẻ khó tin.

“Cảnh Trình?”

“Cô muốn tôi cảnh cáo cô bao nhiêu lần? Không được lại gần Vinh Thiến nữa!”

“Em không có ý nghĩ gì với cô ấy...”

Trong ánh mắt Lệ Cảnh Trình, sự u ám đã tích tụ, bàn tay đặt trên mũi xe từ từ nắm lại.

“Tôi với Lệ Cảnh Tâm, dù cúng cha khác mẹ, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không coi nó là em trai mình. Nếu có một ngày, tôi còn hi vọng có thể tự tay xé xác nó ra!”

Thịnh Thư Lan run rẩy, trong miệng định nói ra mấy câu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Lệ Cảnh Trình như vậy liền nuốt trở lại.

Lệ Cảnh Trình xoay người định ngồi vào xe: “Cô đi đi! Tôi sẽ không cho cô vào đâu.”

Nửa câu sau nói bị tiếng sập của chặn lại. Thịnh Thư Lan mắt nhìn chiếc siêu xe xa xỉ tuyết trần kia chạy đi. Cô đứng ở đó một lát, lát sau mới ngồi xổm xuống, nhặt bộ quần áo kia lên.

Đây là bộ đồ cô đã đan từng mũi từng mũi.

Khóe mắt Thịnh Thư Lan rưng rưng, túi thân vô cùng.

Lâm Nam nhìn Vinh Thiến, biết quan hệ trước kia của Thịnh Thư Lan và Lệ Cảnh Trình, cô ấy chuyển đề tài: “Thiến Thiến, không phải cậu muốn xem phim với tớ sao? Phòng chiếu phim nhà cậu cao cấp quá, cậu mau đi chuẩn bị đi!”

Vinh Thiến hoàn hồn lại: “Được, cậu đi với tớ đi?”

Lâm Nam xua tay: “Tớ không nghịch mấy thứ đồ cao cấp ấy đâu. Bánh ngọt điểm tâm ngon lắm, tớ đi lấy hai miếng, để lát xem phim ăn.”

“Đồ con mèo tham ăn!”

Thấy Vinh Thiện đi lên lầu rồi, Lâm Nam len lén vội đi xuống lầu.

Cô ấy bước nhanh ra chỗ cổng. Thịnh Thư Lan còn ngồi xõm ở đó, Lâm Nam tức giận mở miệng: “Này, cô tới làm gì?”

Thịnh Thư Lan cất bộ đồ vào lại túi: “Cô là bạ học của Thiện Thiện đúng không?”

Cô đứng dậy đi tới: “Tôi tới đưa mấy bộ đồ cho em bé.”

“Cô nói xem, cô giả bộ như vậy là có ý gì? Trước đây ở Nam Thịnh, cô đã tính toán thế nào? Thiện Thiện mệt vì cô bao nhiêu? Bây giờ cũng đã nói rõ ràng không làm bạn được mà cô còn tới?”

“Không phải như thế!”

Thịnh Thư Lan căng thẳng nắm miệng túi: “Tôi tới là vì Cảnh Tầm, giữa anh em bọn họ có chút hiểu lầm...”

Lâm Nam nghĩ tới tên Lệ Cảnh Tầm biến thái kia thì hận nghiêng răng nghiêng lợi. Còn đi bắt cóc người khác, nhìn qua cũng biết không phải loại người tốt đẹp gì. Không phải người cùng nhà thì khhoong vào cùng một cửa. Đầu óc Lâm Nam xoay chuyển rất nhanh, ánh mắt cô ấy quét trên người Thịnh Thư Lan.

“Cô sắp kết hôn có phải không?”

“Ừ.”

Cô khẽ gật đầu, mắt nhìn thẳng Lâm Nam: “Sắp rồi. Đến lúc đó cô đi cùng với vợ chồng Thiện Thiện nhé!”

Ánh mắt Lâm Nam có ý đùa xấu.

“Vây chúc mừng cô nha! Có điều, cũng là phụ nữ tôi nhắc nhở cô; cô chắc chắn Lệ Cảnh Tầm toàn tâm toàn ý với cô hả?”

“Đương nhiên, tôi tin vậy.”

“Cắt!”

Lâm Nam hừ nhẹ: “Cô có cái gì nào? Có tiền à? Cô xem Lê Cảnh Trình đi; cưới Vinh Thiển rồi tình cảm như vậy, vì sao à? Bởi vì nhà họ Vinh ở Nam Thịnh cũng là gia đình có uy danh. Lại nói, còn có tài sản của ông ngoại cô ấy nâng đỡ. Như thế mới gọi là môn đăng hộ đối. Thực ra tôi có chuyện chưa nói cho cô biết, hôm qua tôi nhìn thấy Lê Cảnh Tâm đi dạo trong trung tâm thương mại. Tôi còn nghe cô gái kia bảo anh ta cưới cô ta, nhà cô ta có tiền, có thể giúp anh ta thăng tiến rất nhanh. Cô chắc chắn không biết đúng không?”

Sắc mặt Thịnh Thư Lan tái nhợt như tờ giấy, cái túi trong tay bị vò kêu xoàn xoạt.

“Cô nói bậy.”

“Tôi lừa cô làm gì cơ?”

Lâm Nam bắt đầu nói liên thoảng: “Cô gái kí á, tướng mạo bình thường, nhìn không đẹp bằng cô; nhưng cả người toàn hàng hiệu. Ngón tay đeo viên to như trứng bồ câu làm lóa cả mắt tôi, vừa nhìn đã biết là con nhà giàu. Nhưng Lê Cảnh Tâm lúc đó không nói gì, cho nên tôi phải nhắc nhở cô một câu cho thỏa đáng. Suy cho cùng cô đang mang thai mà, đúng không?”

Thịnh Thư Lan đứng im trước song cửa, ánh mắt âm u.

Vinh Thiển đợi nửa ngày không thấy Lâm Nam tới. Thấy có bóng hai người đứng ở phía cổng xa, Vinh Thiển đi tới: “Lâm Nam, không phải cậu muốn xem phim sao?”

“Ừ, phong cảnh ở đây không tồi”

Vinh Thiển nhìn Thịnh Thư Lan, thấy cô ấy đang đứng ngơ ngẩn ở đó: “Sao cô lại tới đây?”

Thịnh Thư Lan cầm túi, quay người đi, đi được hai bước lại quay đầu lại:

“Tôi về đan một bộ nữa, đan bộ cho bé trai.”

Lâm Nam thấy cô ấy quay người bỏ đi, chỉ ngón tay theo bóng lưng Thịnh Thư Lan: “ Có ý gì chứ? Đây không phải rõ ràng nói các cậu không thích con gái sao?”

Thịnh Thư Lan không nghe được một chữ.

Vinh Thiên thấy cô ấy bước đi cứng ngắc về phía trước. Cô xông tới cạnh Lâm Nam nói: “Cậu vừa nói với cô ấy cái gì vậy?”

Lâm Nam dang hai tay: “Không có gì, chỉ nói chuyện với cô ấy thôi. Cô ấy mời tớ tới uống rượu mừng.”

Vinh Thiên nửa tin nửa ngờ: “Đi thôi.”

Thịnh Thư Lan không thuê xe, cứ men theo con đường mà đi về. Đầu óc cô hỗn độn không ngừng.

Lâm Nam nói không sai. Lệ Cảnh Vân cứ nói cô có tài sản gia đình để lại, nhưng chưa bao giờ giao cho cô. Bây giờ, không ai có thể giúp đỡ Lệ Cảnh Tầm một bước tiến cao, cô không nên ích kỉ cản trở anh.

Nhưng cô cũng có khát vọng về một gia đình chứ! Đứa bé sau này có thể danh chính ngôn thuận mang họ của ba nó. Thịnh Thư Lan lau khóe mắt. Cô đi rất nhanh, muốn quay về hỏi cho rõ ràng.

Cách đó không xa, có mấy đứa trẻ chơi đùa ở ven đường. Cậu bé trong tay cầm súng bắn bi bắn xuống đất. Mấy viên bi đủ màu sắc lăn qua lăn lại. Một viên trong đó rơi xuống trước mặt Thịnh Thư Lan, cô không hề phát hiện nên giẫm phải.

Lúc ngã xuống, Thịnh Thư Lan vô thức bảo vệ bụng mình. Cô nghĩ thầm: thôi, con của cô...

Lúc Lệ Cảnh Tầm vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện. Trong một phòng bệnh, Thịnh Thư Lan đang nằm truyền dịch. Hắn bước nhanh tới: “Chuyện gì xảy ra?”

Thịnh Thư Lan cười yếu ớt với hắn: “Không sao đâu, bị vấp ngã.”

“Đang yên lành sao lại ngã?”

“Em giẫm phải một viên bi.”

Sắc mặt Lệ Cảnh Tầm trầm xuống: “Em đã đi đâu?”

Cô né tránh không nhìn: “Không, chẳng đi đâu cả. Ra ngoài đi đây đó thôi.”

“Em không cho bảo mẫu đi cùng, cũng không gọi tài xế, rốt cuộc là đi đâu?”

Ánh mắt Lệ Cảnh Tâm đảo qua tủ đầu giường. Hắn cầm lấy cái túi, nhìn: “Em nói thật cho anh biết, đi đâu vậy?”

Thịnh Thư Lan bấm mấy ngón tay mình: “Anh đừng hỏi có được không?”

“Những cái này đều là tự tay em đan. Em đi tìm Vinh Thiển?”

Sắc mặt Thịnh Thư Lan mang theo vẻ kinh ngạc. Thực ra cũng không khó đoán, trừ Vinh Thiển, cô còn có thể tìm ai ở cái thành phố Nam Thịnh này?”

Lệ Cảnh Tâm nhìn thấy vết bẩn trên bộ quần áo: “Cô ta không muốn?”

“ Là Cảnh Trình. Anh ấy sợ em giấu thứ gì trong đó.”

“Em..”

Lệ Cảnh Tâm giận không kìm được, ngồi bật dậy. Thịnh Thư Lan đột nhiên giơ hai tay ôm đầu. Người đàn ông nhìn thấy bộ dạng này của cô, hắn đau còn nhẫn tâm chỉ trích, chỉ hạ giọng: “Vậy em ngã ở đâu?”

“Tại em không nhìn đường. Những phụ huynh đó đưa em tới bệnh viện, em đã bảo mấy chị ấy về rồi.”

“Đây rõ ràng là ông cả cố ý...”

Thịnh Thư Lan nhìn hắn: “Không đâu, họ không có ở đó.”

“Sao em ngốc như vậy? Em xảy ra chuyện ở bên ngoài biệt thự của bọn họ. Anh đã bảo em tránh bọn họ cho xa. Em thì trái lại, giỏi lắm, còn tự động đưa tới cửa. Bọn họ chỉ ước gì em xảy thai thôi!”

Lệ Cảnh Tâm nín thở: “May mắn! Phúc lớn mạng lớn, đứa bé mới không có chuyện gì.”

Thịnh Thư Lan nhớ lời Lâm Nam nói, cô kéo tay Lệ Cảnh Tâm: “Nhìn anh vậy, em cũng nóng ruột. Em muốn tạo mối quan hệ tốt với Vinh Thiển.”

“Em nóng ruột thì được gì?”

Cô cúi thấp đầu: “Xin lỗi, em đã chẳng giúp gì được cho anh, còn làm anh thêm phiền.”

Lệ Cảnh Tâm thở dài, tay ôm cô vào trong lòng: “Thư Lan, em chỉ cần khỏe mạnh, anh mới có thể yên tâm. Sắp tới hôn lễ rồi, đừng làm anh lo lắng!”

Thịnh Thư Lan hơi nhếch cái miệng nhỏ: “Cảnh Tầm, anh muốn kết hôn với em sao?”

Lệ Cảnh Tầm ấn chặt cô vào trong ngực: “Anh không kết hôn với em, thì tìm ai đây?”

Hắn đã nghĩ kĩ. Hắn tuyệt đối sẽ không vì sự nghiệp mà bán hôn nhân của chính mình. Hắn, Lệ Cảnh Tầm, kiếp này chỉ cần Thịnh Thư Lan, sẽ bao dung sự nhu nhược và nhát gan của cô, bao dung cô hết thảy tất cả, tất cả bởi vì hắn yêu cô.

Thịnh Thư Lan nghe vậy, cảm thấy yên lòng.

Lệ Cảnh Tầm lùi người lại, ánh mắt hướng về phía bụng cô. Hắn luôn luôn không có thiện cảm với Vinh Thiển, chuyện hôm nay, mười phần có liên quan tới cô ta.

Từ khi Vinh Thiển mang thai, Lệ Cảnh Trình và người trong nhà thực ra đều phản đối việc cô đi làm ở phòng đấu giá. Một là lo cô vất vả, hai là cảm thấy cô căn bản không cần thiết phải đi làm.

Nhưng Vinh Thiển vẫn không đồng ý, ai nói mang thai sẽ phía ngoan ngoãn ngồi ở nhà?

Cô vẫn luôn tin rằng, mặc kệ chồng mình xuất sắc bao nhiêu, có tiền bao nhiêu, kết hôn xong, phụ nữ không nên đánh mất chính mình. Có lẽ aanh ấy có thể hứa hẹn cho mình một đời hưởng vinh hoa phú quý

và yêu chiều vô tận; mười năm sau, hai mươi năm sau, người đàn ông vẫn sẽ như trước, nhưng phụ nữ thì sao? Vì vất vả lo cho gia đình, trừ tiền và người đàn ông này thì chẳng có gì.

Vinh Thiển cái gì cũng không thiếu, nhưng cô không muốn sau này cô và Lệ Cảnh Trình thiếu đi tiếng nói chung.

Lâm Nam theo các đồng nghiệp đi chơi ở ngoại thành Lại Hải. Vinh Thiển vừa lúc cũng muốn tới văn phòng đấu giá xử lý chút chuyện.

Bước vào cửa văn phòng, cô thấy cô thư kí ôm cái bình hoa, trong đó còn cắm đầy hoa bách hợp tươi. “Chị Vinh, cái này dành cho chị.”

“Khi nào lại được cái quyền lợi này thế?”

“Không phải biết chị mang thai sao? Sếp nói, phụ nữ mang thai phải luôn giữ tâm tình cho tốt. Sáng nay có một số đồ được đưa tới, cái này là đồ giả nên khách hàng phá lệ gửi cho. Chị xem hoa văn, màu sắc này mới đẹp làm sao! Gửi có một cái thôi, để dành cho chị đấy!”

Cô thư kí theo Vinh Thiến đi vào phòng làm việc.

Cô bỏ tư liệu trong tay lên trên bàn: “Không phải chị Lý cũng đang có thai sao?”

“Suyt!” Cô thư kí nhỏ giọng nói: “Bảo bối này sếp nói giữ lại cho chị.”

Quan hệ giữa người với người cứ như vậy, qua lại tất cả đều vì thực tế. Tài cán của Vinh Thiến mang đến nhiều lợi ích hơn cho công ty, tức khắc mọi việc đều sẽ được ưu tiên nghĩ cho cô

Cô liếc nhìn bình hoa kí, thực sự đẹp; nhưng Vinh Thiến rất biết cư xử:

“Mang sang phòng chị Lý đi! Chị ấy mang song thai, lại ở tuổi khá cao rồi. Chị còn khỏe, không cần phải vỗ về tâm hồn đâu. Chị thấy chị ấy hay bị áp lực, em cũng chú ý chị ấy nhiều hơn chút!”

Cô thư kí tiếc nuối lắc lắc đầu: “VẬY ĐƯỢC RỒI, EM MANG ĐI VẬY.”

Vinh Thiến cười nói: “Đi đi.”

“Đúng rồi.”

Cô thư kí lại đẩy cửa đi vào: “Quên nói với chị, không phải còn một nhóm hàng được đưa tới sao? Ý của sếp là để chị xem qua, nhưng không ít đâu, cơ thể chị thế này xem được không?”

“Ở đâu cơ?”

“Sảnh trưng bày số hai.”

Vinh Thiến giơ tay làm dấu OK: “Không thành vấn đề.”

Ngồi trong phòng xử lý xong một ít tư liệu, Vinh Thiến liền đi tới sảnh trưng bày số hai.”

Bên trong có mở điều hòa. Lúc đi vào, Vinh Thiến thấy run. Cô chỉnh nhiệt độ máy điều hòa lên một chút.

Vinh Thiển vốn định mở cửa sổ, nhưng cô thư kí trẻ tuổi ở sau cô cứ kêu nóng. Vinh Thiển phóng tầm mắt nhìn: “Ai hào phóng thế này?”

“Nhất định là đại gia rồi. Ông ta nói đã lục tìm khắp cả nước đấy. Em nghĩ, thật hay giả chắc chắn cũng không đáng giá, lại còn muốn nhờ vào đôi mắt tinh của chị.”

Vinh Thiển ngồi ở trước chiếc bàn có khăn trải bằng lụa. Sảnh trưng bày số hai cũng không lớn, nhưng thường chỉ dùng để tiếp khách VIP. Cô cầm lấy một món đồ sứ, cẩn thận, nhẹ nhàng cầm lên.

Khi làm việc, Vinh Thiển rất nghiêm túc, gần như không có chuyện gì có thể làm cô phân tâm, ở giữa sảnh trưng bày số hai đứng nửa buổi chiều.

Cô thư kí thả cuốn vở ghi chép trong tay xuống, cúp điện thoại: “Chị Vinh, em ra ngoài một chuyến.”

“Được.”

Vinh Thiển chăm chú vào công việc đang dở tay, vừa lúc cô định đi rót chén nước. Lúc đứng dậy cô đột nhiên cảm giác trước mắt tối như mực. Cô đứng im một lúc, tay vỗ nhẹ trán hai cái mới khôi phục lại được.

Xem ra, không thể ngồi lâu được.

Cầm ly nước trở lại chỗ cũ nhưng cứ có cảm giác muốn nôn ra ngoài, Vinh Thiển uống hai ngụm, bàn tay vỗ nhẹ liên tục vào ngực. Cô lấy miếng mơ chua trong túi ra cho vào miệng, một lúc lâu sau mới thấy khá hơn nhiều. Di động trên bàn đồng thời cũng reo lên.

Vinh Thiển vội cầm lên, nhìn tên hiện trên màn hình, khóe miệng bất giác nhếch lên: “Alo?”

“Bà xã, anh đang ở dưới công ty em.”

Vinh Thiển nhìn đồng hồ trên tường: “Mới ba giờ mà, anh tới làm gì vậy?”

“Đón em tan làm.”

Vinh Thiển nhìn đồng hồ đang bày trên bàn: “Em còn nhiều việc phải làm lắm.”

“Mau dọn bớt đi.”

Lệ Cảnh Trình nói xong, liền cúp điện thoại.

Vinh Thiển nhìn màn hình di động, cũng không biết anh nói thật hay giỡn. Giờ này mà anh đã tới đợi cô về?

Cô tựa bên cửa sổ, muốn xem coi thật có xe của Lê Cảnh Trình ở phía dưới không, có điều tầng lầu cao quá, không thể thấy được.

Cửa phát tiếng kêu lạch cạch. Vinh Thiển quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng Lê Cảnh Trình.

“Anh tới thật!”

Giọng nói mang theo mấy phần ý làm nũng.

Lê Cảnh Trình đóng cửa lại: “Chỗ em có xịt mùi thơm gì à?”

“Đâu có.” Vinh Thiển để cái ly trong tay xuống, sao lúc cô vào không nghĩ thấy gì nhỉ?

Cô dang hai tay ra muốn ôm. Lê Cảnh Trình đi tới. Vinh Thiển gần đây càng ngày càng như con gái anh. Hai tay cô ôm chặt hông anh, mặt chôn vào ngực anh.

“Dễ chịu thật! Cho em dựa vào một lát.”

“Ngực anh đâu có mềm, dễ chịu ở đâu được?”

Vinh Thiển không khỏi bật cười: “Anh không thể nghiêm chỉnh một chút ha?”

“Anh có chỗ nào không đứng đắn?”

Vinh Thiển nhắm mắt lại: “Sao sớm như vậy đã tới đón em? Em còn nhiều việc lắm, chưa hết bận đâu.”

Lê Cảnh Trình chú ý tới những món đồ cổ.

“Không phải bọn họ ở đây coi em như vật nuôi chứ? Hận em không thể không ăn không uống bán mạng cho họ, hừm?”

Khóe miệng cô vẫn giữ độ cong ôn hòa, nụ cười mang theo một chút thỏa mãn: “Cảnh Trình, ôm em một cái thôi!”

Lê Cảnh Trình, người đàn ông này, bên ngoài thì tỏ vẻ đường hoàng, nhưng Vinh Thiển gần như là làm cho anh thay đổi theo ý mình.

Lê Cảnh Trình à, anh thích nhất mấy chuyện buồn nôn.

“Mau ôm một cái thôi!”

Người đàn ông nghe vậy, gân cốt vừa mềm nhũn lại ngửa ngáy: “Không phải đang ôm em sao?”

Vinh Thiển cọ cọ vào cần cổ anh: “Dễ chịu quá!”

Sắc mặt đang căng của anh lại buông lỏng, nét cười cứ như vậy tỏa ra.

Nhìn một đồng hồ cổ bày ở đây, trong lòng Lê Cảnh Trình không thoải mái.

“Anh đã bảo em cách xa mấy thứ này ra một chút. Âm khí quá nặng. Nhìn thế nào anh cũng không thấy vừa mắt.”

Chương 57 : Bí mật trong cổ vật

Vinh Thiển liếc nhìn thấy thần sắc anh không được thoải mái.

“Những thứ này có gì không ổn sao?”

“Dù sao chúng cũng được chôn dưới lòng đất mấy trăm năm, em nói âm khí có nặng hay không?”

“Sẽ không đâu.” Vinh Thiển đặt hai tay lên bả vai anh: “Như vậy mới càng đáng giá. Anh thử nhìn kĩ lại đi, trông chúng thật đáng yêu! Có biết bao người thích mê đấy!”

“Thiến Bảo, em có phải phụ nữ bình thường không vậy?”

Phụ nữ yêu đồ cổ, cũng không đến mức này chứ?

Và hãy nhìn căn phòng này xem, bày đầy đĩa, bát, cái tẩu, còn có y phục rách rưới?!

Vinh Thiển ghé miệng đến bên tai Lệ Cảnh Trình, khẽ thở dài: “Em có phải phụ nữ bình thường hay không anh còn không biết sao?”

Những lời này trước đây Lệ Cảnh Trình thường dùng để chọc ghẹo cô, nay lại bị Vinh Thiển mang ra đáp trả. Lệ Cảnh Trình giữ cô ngồi yên trên bàn, hai tay anh chống ở bên người Vinh Thiển.

“Đương nhiên anh biết rõ, so với tất cả mọi người am càng giống phụ nữ nhất.”

“Ồ, anh nói vậy là sao?”

Vinh Thiển giả vờ nhú mày nhưng ánh mắt không giấu nổi ý cười.

“Anh từng nếm qua nên đương nhiên biết.”

Vinh Thiển mặc kệ anh lo mồm mép, cô lén giở trò xấu, nhét một quả mận vào trong miệng anh. Đầu lưỡi vừa tiếp xúc với quả mận, Lệ Cảnh Trình liền nhú mày. Anh dùng răng giữ quả mận, nghiêng đầu về phía Vinh Thiển. Vinh Thiển thấy vậy bèn lùi về sau, vừa che miệng cười: “Không ăn đâu.”

Thấy anh lại muốn đưa qua đây, cô bắt đầu xua tay: “Anh không muốn ăn thì nhả ra là được rồi, đừng đút cho em,”

Một tay Lê Cảnh Trình giữ chặt sau gáy cô, tay kia lại nâng cằm cô lên, quả mận được anh nhẹ nhàng cho vào miệng cô.

Vinh Thiển đành phải ngậm lấy, sau đó trừng mắt với anh.

Lê Cảnh Trình liếm nhẹ khóe môi, tỏ ý khiêu khích. Vinh Thiển nghiêng răng, thanh âm từ trong miệng cô phát ra vì quả mận mà nghe có chút buồn cười: “Thật đáng ghét!”

“Em còn chê anh buồn nôn không?” Lê Cảnh Trình dí ngón trỏ vào trán cô. Cô nhăn mặt, ầm ừc muốn chết.

“Về nhà thôi.”

Vinh Thiển vừa nhai quả mận, vừa ngấm mấy món đồ trên bàn: “Nếu không anh trở về làm việc thêm hai tiếng nữa đi, khoảng năm giờ đến đón em được không?”

“Không được!” Lê Cảnh Trình cự tuyệt không chút do dự, anh cầm lấy túi xách bên cạnh Vinh Thiển: “Đi ngay bây giờ.”

“Không muốn!”

“Làm nũng cũng vô ích.”

“Không muốn! Không muốn! Em không thích làm việc bỏ dở giữa chừng.”

Lê Cảnh Trình ôm lấy thắt lưng cô, Vinh Thiển đưa chân đặt ngang người anh, hai tay cô quàng lên cổ Lê Cảnh Trình.

“Nếu em không sợ người ta chê cười thì cứ tiếp tục.”

Vinh Thiển nghe vậy đành phải bỏ chân xuống. Lê Cảnh Trình liếc nhìn:

“Còn bao lâu nữa em mới làm xong?”

“Dù thế nào cũng phải mười ngày, nửa tháng nữa, còn phải viết báo cáo nữa.”

Mặc dù anh không mê tén, nhưng tất cả những thứ này chôn dưới lòng đất lâu như vậy, có thể tốt cho sức khỏe sao? Anh ôm lấy thắt lưng Vinh Thiển mang cô rời khỏi.

Trên xe, Vinh Thiển vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô đột nhiên cảm thấy tức ngực và buồn nôn, rất khó chịu. Cô vuốt vuốt trước ngực, Lê Cảnh Trình nhìn cô: “Làm sao vậy?”

“Có lẽ trưa nay quá nóng bức, có chút ngột ngạt, em muốn nôn...”

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô qua: “Anh nói đừng tiếp xúc với những thứ đó rồi mà.”

“Chưa có cơ sở khoa học nào chứng minh đồ cổ sẽ gây hại cho phụ nữ mang thai mà. Nếu không người ta đã không bỏ cả đồng tiền để mua chúng về đặt trong phòng ngủ. Anh thì biết gì?!”

“Em nói cái gì?”

Vinh Thiển dựa lưng vào ghế: “Không nói nữa, lại muốn nôn rồi.”

Thịnh Thư Lan bị dọa một trận. Sau khi về đến nhà, Lệ Cảnh Tầm thương lượng với Lệ Cảnh Vân muốn dời hôn lễ lại chừa mười ngày. Ảnh cưới đã có, chỉ cần đi lấy về. Chỉ là ở trong mắt người ngoài thì cô dâu này gặp quá nhiều chuyện không hay, là điềm xấu. Hai anh em đẩy qua đẩy lại, đính hôn rồi kết hôn, không biết còn kéo dài đến khi nào.

Vinh Thiển ở nhà ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, Lệ Cảnh Trình đưa cô đến phòng đấu giá. Cô còn khom lưng cùng anh hôn tạm biệt, kiều thân mật này khiến người khác nhìn thấy cũng có chút đỏ mặt ngượng ngùng. Khóe môi Lệ Cảnh Trình ẩn hiện ý cười ấm áp. Anh vấy tay với Vinh Thiển nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ điều gì đó.

Vinh Thiển vừa bước vào trong, thư ký trông thấy liền chạy tới: “Chị Vinh”

Vinh Thiển mỉm cười với cô ta.

“Được chông chờ đi làm thật là hạnh phúc nha.”

“Thôi đừng nói nhiều nữa, hôm nay phải đẩy nhanh tiến độ làm việc lên đây.”

“Ai da, những thứ như vậy! Phòng đấu giá cũng không phải mình chị là người giám định mà.”

Vinh Thiển vừa cười vừa bước tiếp: “Người khác thế nào tôi không cần biết, cứ làm tốt việc của mình thôi.”

Vào phòng làm việc, Vinh Thiện lấy chiếc cốc của mình rồi cùng thư ký đến sảnh số hai. Vừa đẩy cửa vào, thư ký liền trừng mắt nhìn cảnh tượng lộn xộn bên trong: “Các người là ai?”

Một người đàn ông trung niên đang ngồi ở đó liền thông thả đứng dậy: “Xin chào cô Vinh.”

Vinh Thiện cảm thấy người này nhìn rất quen: “Ông là Thôi lão?”

“Đúng vậy.”

Vinh Thiện cúi người xuống: “Xin chào, ông sao có thể...”

“Có người nhờ tôi. Kể từ hôm nay những công việc cô hãy giao cho bọn họ, cô cứ ngồi trong phòng làm việc chính tư kiệu là được.”

Thôi lão vừa nói vừa chỉ vào hai người thanh niên khác trong phòng.

Vinh Thiện có chút khó hiểu. Thôi lão cũng không phải người của phong đấu giá, vậy mà có người nhờ làm việc này? Là người nào?

Vinh Thiện nheo mắt lại, nhất định là Lệ Cảnh Trình.

Sau khi nói vài câu khách sáo, Vinh Thiện muốn làm việc cũng không được, thư ký vội vàng kéo cô ra ngoài.

“Nhất định là ý của đức ông chồng chị, anh ấy thật là quá cưng chiều chị nha.”

“P.”

“Á, chị nói tục.”

Vinh Thiện xoa đầu cô ta: “Chị đang ôn chữ cái tiếng Anh thôi.”

Trở lại phòng làm việc, Vinh Thiện liền gọi điện thoại cho Lệ Cảnh Trình, anh cũng không che giấu mà nhận tội ngay: “Anh chỉ muốn tốt cho em, giám định hết đồ đạc cũ nát đó em được bao nhiêu tiền? Anh cho em.”

“Vấn đề không phải là tiền.”

“Vậy vấn đề là gì?” Ý cười trong giọng nói của Lệ Cảnh Trình truyền tới tai Vinh Thiện: “Tài năng của em ai cũng biết, không phải giám định thêm đồ đạc đó mới có thể được khẳng định. Hãy cho những người trẻ tuổi hơn em có thêm cơ hội học tập đi.”

Vinh Thiển nắm chặt di động trong tay: “Anh mới già đó, hừ.”

Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Lệ Cảnh Trình chặc chặc hai tiếng, bây giờ cô đã nhạy cảm như vậy, sau này khi cô bốn mươi tuổi mà nói cô già chắc cô cũng còn giậm chân thành thịch.

Vinh Thiển chán nản ngồi trước máy tính, trong tay cầm tư liệu ghi chép của ngày hôm qua. Cô mặc trang phục chống phóng xạ, bắt đầu đánh máy vi tính. Công việc tại sảnh số hai cũng phải còn mười ngày nữa mới hoàn tất.

Vinh Thiển đặt xấp tư liệu lên bàn, cầm cốc nước lên định ra phòng nghỉ lấy nước ép trái cây. Vừa lúc nhìn thấy chị Lý đang ở đó, Vinh Thiển chào hỏi: “Chị Lý, sao lại nằm bò ở đây vậy?”

Người phụ nữ trông rất phờ phạc: “Vinh Thiển đó sao? Hết bận rồi à?”

Cô kéo ghế lại ngồi xuống: “Sao sắc mặt chị trông khó coi như vậy?”

“Không biết nữa, gần đây tôi luôn cảm thấy cả người như không còn chút sức lực nào, toàn thân khó chịu.”

Vinh Thiển gọt một quả táo đưa cho chị ấy: “Đến bệnh viện kiểm tra xem sao?”

“Tháng trước tôi đã kiểm tra sức khỏe rồi, tất cả đều bình thường.” Chị Lý xoa xoa bụng: “Gần đây trong người tôi rất khó chịu, nhũ cũng không ngon, vô cùng mệt mỏi.”

“Để tôi ép cho chị cốc nước trái cây nhé.”

Vinh Thiển vừa cầm cốc nước đứng dậy liền nghe thấy một trận m\nôn khan ở phía sau. Vừa muốn quay đầu lại thì cô đã nghe thấy tiếng lách cách, Vinh Thiển vội kêu lên: “Chị Lý!”

May mà chị ấy ngã xuống ghế, chiếc cốc trong tay rơi xuống đất. Vinh Thiển muốn ra ngoài gọi người giúp đỡ, nhưng vừa mới đỡ chị Lý đứng dậy, chị ấy đã mở mắt: “Tôi không sao, hơi choáng váng một chút thôi.”

Vài người cùng nhau đỡ chị ấy về phòng làm việc, Vinh Thiển bảo bọn họ hãy quay trở lại làm việc trước.

“Tại sao ở đây toàn ngăn gió vậy?”

“Nhiệt độ trong phòng ở mức ổn định như vậy là tốt nhất.”

Cô cầm chiếc áo khoác của chị Lý ở trên bàn lên, ánh mắt lướt qua bình hoa gần đó, bên trong còn cắm vài bông bách hợp.

Chị Lý nhìn qua đó: “Rất đẹp phải không? Nghe nói nó có tác dụng giúp tinh thần phụ nữ mang thai được thư giãn hơn. Bách hợp này là công tôi sáng nay cố ý mua cho tôi, tôi tự mang đến.”

“Ừm, rất đẹp.”

Chị Lý che miệng, ngả đầu sang bên cạnh” “Oe...”

Vinh Thiên hỏi han: “Đến thời điểm này thì chị đã sớm qua khỏi giai đoạn ốm nghén rồi chứ?”

“Lúc trước vẫn rất tốt, không hiểu sao mấy hôm nay...” Chị Lý mở ngăn kéo lấy ra một ít mút quả cho vào miệng: “Cô ăn không?”

Vinh Thiên xua tay, tầm mắt không khỏi hướng về cái bình hoa kia, trong mắt cô lộ ra vẻ nghi hoặc” “Nhà chị gần đây có lắp đặt thêm thứ gì không?”

“Không có, một hai năm nay vẫn giữ nguyên như thế.”

Vinh Thiên khom lưng, nhìn chăm chăm cái bình hoa kia. Cô chăm chú quan sát, những họa tiết trên thân bình được chạm khắc rất tinh xảo, rất sống động, nhìn lâu khiến người ta có cảm giác đau mắt.

Cô đưa tay sờ lên chiếc bình, trên đầu ngón tay cảm giác nham nhám, như lướt qua vô số hạt cát, tuy không rõ ràng nhưng Vinh Thiên làm nghề này nên xúc giác đặc biệt mẫn cảm. Cô rút tay lại, sự do dự trong đáy mắt ngày càng in đậm.

“Chị Lý, có thể cho tôi mượn bình hoa này để nghiên cứu một chút được không?”

“Được, cô cầm đi đi.”

Ôm bình hoa trở lại phòng làm việc, Vinh Thiên mở ngăn kéo lấy chiếc kính lúp ra. Soi một lúc quả nhiên phát hiện có chút khác thường. Cô lấy con dao nhỏ cẩn thận cạo một ít bột phấn trên bề mặt chiếc bình. Sau đó Vinh Thiên liền gọi điện cho Lê Cảnh Trình. Nhận điện thoại xong anh liền

cho người tới phòng đấu giá lấy thứ bột phấn đó về. Vinh Thiển gọi người mở khóa nhà kho. Quả nhiên những món đồ được cất giữ trước đây đều giống nhau được phủ một lớp bột phấn trên bề mặt

Người giám định chỉ phụ trách giám định thật giả, tính toán xem niên đại của cổ vật, làm những thao tác xử lý đặc thù trên bề mặt cổ vật. Vì vậy không ai phát hiện sự khác thường này.

Vinh Thiển đem bình hoa đặt tại phòng làm việc của mình. Buổi tối, Lê Cảnh Trình tới đón cô. Vinh Thiển ngồi vào trong xe, thấy anh có vẻ trầm mặc: “Có kết quả chưa?”

Lê Cảnh Trình không nói tiếng nào, Vinh Thiển nhìn thấy một túi tài liệu trong xe liền tiện tay với lấy, rút giấy tờ trong đó ra xem: “Em xem không hiểu, nội dung bên trong là gì vậy?”

“Từ ngày mai trở đi, em phải ở yên trong nhà không được ra ngoài.”

“Trước tiên anh hãy nói cho em biết những thứ ấy rốt cuộc là gì”

Hai tay đang đặt trên cô lẳng của Lê Cảnh Trình bỗng nhiên nắm chặt, ánh mắt anh lạnh thấu xương, hung hăng nhìn chăm chăm phía trước đến không chớp mắt

“Em còn nhớ chuyện lúc trước khi chúng ta trở về nhà họ Lê, Thịnh Thư Lan đã đưa cho em một túi thơm không?”

Vinh Thiển giật mình.

“Chính là loại phấn hoa ấy.”

Vinh Thiển mệt mỏi tựa lưng vào ghế, cô trầm tư một lúc.

“Em đã biết nhất định là cùng một loại. Khi ở trong môi trường kín gió, thứ phấn hoa này sẽ càng phát huy công dụng tốt hơn.” Vinh Thiển khẽ cắn môi: “Bình hoa này cũng là cố ý cho em, đối phương muốn đảm bảo em sẽ hít phải cả ngày.”

Lúc Lê Cảnh Trình vừa nhìn thấy bản báo cáo này, anh cũng cảm thấy da đầu trở nên tê dại.

Vinh Thiển chợt nhớ ra một chuyện: “Làm sao bây giờ, chị Lý cũng đang mang thai, đứa nhỏ sẽ không có việc gì chứ?”

“Trước hết ngày mai em hãy bảo cô ta đến bệnh viện kiểm tra xem. Cũng may là em đã phát hiện kịp thời, nếu không...”

Nửa câu sau Lê Cảnh Trình không nói tiếp nhưng Vinh Thiển có thể nghe ra sự phẫn nộ của anh. Nghĩ đến hậu quả khó lường có thể xảy ra, tay chân cô trở nên lạnh ngắt.

Ngày hôm sau, Vinh Thiển nói rõ mọi chuyện cùng chị Lý, sau đó đưa chị ấy đến bệnh viện. Bác sĩ nói chị Lý cần phải ở lại bệnh viện để theo dõi một thời gian. Tuy nhiên điều đáng mừng là hiện tại cũng không có biểu hiện gì đáng ngại, cũng may là phát hiện kịp thời.

Lúc Vinh Thiển về đến nhà, trong phòng ngủ đã bày ra vài cái rương lớn. Người giúp việc đang giúp bọn họ thu dọn hành lý. Lê Cảnh Trình bước tới bên cạnh, ôm lấy hông cô: “Sau hôn lễ thường hai, anh sẽ đưa em trở về Nam Thịnh.”

Hôn lễ của Lê Cảnh Tâm, bọn họ nhất định phải tham dự.

“Vậy còn anh thì sao?”

“Anh sẽ đưa em và Gạo Nếp về nhà trước, đến lúc đó, anh còn muốn trở lại xử lý một số việc.”

Vinh Thiển gật đầu: “Vậy em chờ anh.”

Hôn lễ của Lê Cảnh Tâm được nhà họ Lê chuẩn bị vô cùng chu đáo. Bởi vì thân phận của Thịnh Thư Lan trong nhà họ Lê là con gái nuôi, theo quy định thì đón dâu nhất định phải đón bên ngoài, nên tối ngày trước hôn lễ cô ta được sắp xếp ở khách sạn.

Lê Cảnh Tâm mặc âu phục trắng tinh bước ra cửa, chuẩn bị đón dâu, Lê Cảnh Vân cho người hộ tống hăc suốt toàn bộ lộ trình. Cũng vì ông biết hăc trước đây làm nhiều chuyện xấu, gây thù chuốc oán với nhiều người nên phải cẩn thận đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Vinh Thiển Cùng Gạo Nếp ngồi bên cạnh Thẩm Tĩnh Mạn.

Lê Cảnh Vân nghiêm nghị nhìn con trai lớn: “Cảnh Trình, hôm nay là đại sự của Cảnh Tâm, nhất định phải sóng yên gió lặng.”

Lệ Cảnh Trình đương nhiên hiểu ý của ông: “Ba, những lời này ba nói với con cũng vô dụng thôi. Bên ngoài có biết bao nhiêu người muốn mạng của nó?”

“Anh...” Lệ Cảnh Vân tức giận: “Hai người là anh em ruột đấy!”

Lệ Cảnh Trình cười cười, trong mắt không hề giấu giếm sự châm biếm. Anh đi qua ôm lấy Gạo Nếp.

Lệ Cảnh Vân thấy thái độ của anh như vậy cũng đành nghiêng rằng không nói thêm gì nữa.

Ngồi trong khách sạn, Thịnh Thư Lan yên lặng ngồi trước bàn trang điểm. Thợ trang điểm đang chuyên chú vẽ chân mày cho cô ta. Thật sự cô ta không nghĩ đến bản thân sẽ có ngày mặc váy cưới, rồi được Lệ Cảnh Tầm rước về.

“Cô dâu, uống nước trái cây này.” Trợ lý hoa trang mang một cốc nước ép dưa hấu đưa cho cô ta.

Thịnh Thư Lan nhận lấy nhưng không cẩn thận làm rơi chiếc cốc lật úp trên người. Nước ép dưa hấu đỏ rực nhanh chóng lan ra làm nhòe chiếc váy cưới trắng tinh.

Trợ lý liền vội vàng rút khăn giấy giúp cô ta lau đi vết bẩn. Thịnh Thư Lan giật mình, ngơ ngác nhìn chiếc váy nhiễm màu đỏ hồng, rõ ràng là màu của máu. Sắc đỏ trong phút chốc làm lóa mắt cô ta, khiến cô ta thảng thốt.

Chương 58 : Hôn lễ nhuộm máu

“A, xin lỗi, xin lỗi, cô không sao chứ? Tôi không cố ý.”

Thịnh Thư Lan nhận lấy chiếc khăn tay, miễn cưỡng cười: “Không sao đâu.”

“Oa! Cô dâu thật rộng lượng.”

Thật ra trong lòng cô ta rất bất an, càng ngắm nhìn bản thân trong gương thì càng nhận thấy thần sắc không được tốt lắm.

Lệ Cảnh Tâm dẫn đầu đoàn người đi đón dâu.

Kết hôn đương nhiên là phải chọn ngày tốt. Hắn ta ngồi ở kế bên tài xế.

Đoàn xe bắt đầu lăn bánh rời khỏi nhà họ Lệ, thẳng tiến đến khách sạn Thịnh Thư Lan đang ở.

Lệ Cảnh Tâm lấy điện thoại gọi cho Thịnh Thư Lan: “Nửa tiếng nữa sẽ đến nơi.”

Ngón tay cô ta lướt qua màn hình, cảm thấy bình tĩnh hơn một chút, khoe môi cũng không nhịn được mà khẽ nhếch lên.

Lệ Cảnh Tâm nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài: “Tình hình thế nào?”

“Phía trước có một đoàn xe cản đường.” Tài xế vốn là bạn thân của Lệ Cảnh Tâm, người đó mang kính râm màu hoàng kim: “Cậu xem những chiếc xe phía trước đều che lại biển số, hơn nữa tất cả đều cùng một loại xe. Ở Lại Hải này ai lại dám gây sự với người của nhà họ Lệ chứ?”

Lệ Cảnh Tâm nhíu mày, phía trước là một dãy xe những chiếc xe màu đen nối dài đến che khuất cả tầm nhìn. Hắn nhìn đến xuất thần, với tốc độ này nhất định sẽ bị trễ giờ lành.

“Cậu không thể vượt qua sao?”

“Làm sao vượt qua? Cả một hàng dài như vậy! Cậu không muốn trong ngày kết hôn lại bị cảnh sát sờ gáy chứ?”

Lệ Cảnh Tâm giơ đồng hồ lên xem giờ. Người bạn bên cạnh cũng bắt đầu sốt ruột: “Phía trên mỗi chiếc xe đều buộc nhiều bóng bay như vậy, đúng là không tầm thường! Cậu xem, toàn bộ tầm nhìn phía trước đều bị cản trở.”

Nói rồi hắn ta dùng sức nhấn còi inh ỏi.

Lệ Cảnh Tâm dựa vào lưng ghế, lúc nâng tầm mắt lên cũng đồng thời nhìn thấy một chiếc xe ở giữa đoàn xe phía trước bất chợt bung túi khí ra, dải lụa màu hồng buộc những quả bóng liên tục ra, tung bay phấp phới, thỉnh thoảng đung vào kính chắn gió.

Lệ Cảnh Tâm nói lỏng cả vạt một chút, cảm thấy vô cùng bức mình. Xuyên qua kính chiếu hậu, hắn nhìn thấy những quả bóng vừa tụt dây kia đang tự do hòa vào giữa không trung. Bánh xe chậm chạp lăn về phía trước, gần như ngang bằng với vận tốc người đi bộ. Thật vất vả mới nhích được từng bước đến gần khách sạn kia.

Lệ Cảnh Tâm nắm mạnh vào tay lái: “Không phải bọn chúng cũng muốn theo đến khách sạn chứ?”

Vậy thì lúc trở về cũng sẽ bị gây cản trở. Lệ Cảnh Tâm cảm thấy nhức đầu, ấn ấn tay vào giữa trán. Hắn thò đầu ra, liếc mắt nhìn phía trước. Xa xa có thể nhìn thấy khách sạn kia chỉ còn cách đó không xa.

Bọn họ cũng không hề chú ý tới tất cả tài xế của những chiếc xe phía trước đều mặc âu phục màu đen, đeo kính đen, trên tai đeo sẵn tai nghe bluetooth, sẵn sàng đợi chỉ thị.

Một giọng nói trầm thấp đầy từ tính truyền đến trong tai họ, “Một – hai chạy song song, ba – bốn vọt lên trước, còn lại hành sự tùy theo hoàn cảnh, duy trì tốc độ này.”

Hai tay Lệ Cảnh Tâm khoanh trước ngực: “Có lẽ nên gọi cho cảnh sát giao thông xử lý.”

Người bên cạnh hắn cười cười: “Chuyện vui của cậu thôi, cảnh sát giao thông cũng không rảnh mà đến giải quyết đâu. “

Trên thực tế, cả hai làn đường đều đã bị chiếm hết. Rồi bỗng nhiên mấy chiếc xe đồng loạt chạy sát vào hai bên đường, để lộ ra một khoảng cách, hắn xoa tay: “Trời, lương tâm thức tỉnh rồi à? Chúng ta nên vượt lên không?”

Lệ Cảnh Tâm gật đầu: “Lên đi.”

Chiếc Rolls-Royce dẫn đầu vọt lên phía trước. Lệ Cảnh Tâm nhìn về phía sau, phát hiện hai chiếc xe màu đen nhanh chóng lấp vào khoảng trống đó, hoàn toàn cô lập xe của hắn với đoàn xe phía sau.

Tình huống hiện tại là xe hoa của Lệ Cảnh Tâm hoàn toàn bị bao vây ở giữa.

“Mau tăng tốc.”

“Ok!”

Người lái xe liền tăng tốc về tới phía trước.

“Không ổn, phía trước sao lại có đến bốn chiếc xe? Không thể vượt qua được.”

Lệ Cảnh Tâm đưa ngón trỏ lên miệng, khẽ cắn một cái.

“Không được rồi. Muốn ra cũng không được. Cảnh Tâm, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Những chiếc quả bóng với đủ màu sắc rực rỡ che khuất tầm nhìn của Lệ Cảnh Tâm. Giữa đoàn xe, một chỉ thị lại được đưa ra.

“Dừng!”

Chiếc xe hoa của Lệ Cảnh Tâm cũng bắt buộc phải giảm phanh lại.

Làn đường xe chạy cứ như vậy mà bị chiếm hết. Lệ Cảnh Tâm liếc nhìn đồng hồ lần nữa: “Tôi đi xuống xem một chút.”

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Cậu cũng đã nói đây là địa bàn của nhà họ Lệ.”

Lệ Cảnh Tâm đẩy cửa xe ra, hắn mang đôi giày da bóng loáng, vừng vàng tiến về phía trước.

Mà ở nơi nào đó, một đôi mắt tinh anh lạnh lợi như chim ưng đang chăm chú nhìn màn hình máy vi tính, ngón giữa thon dài đeo một chiếc nhẫn, lạnh lùng mà cao quý nhưng cũng không bì kịp với khí chất của người đàn ông này.

Ngón tay anh đang đặt trên đầu gối nhẹ nhàng gõ mấy cái, đến khi thấy thời cơ đã đến thì đầu ngón tay bỗng nhiên dừng lại.

Đây cũng giống như đang chơi một trò chơi, Lệ Cảnh Tâm cũng sẽ có lúc khẩn trương. Hẳn thậm chí có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình truyền tới trong tai.

Bỗng nhiên hàng trăm quả bóng rực rỡ nhiều màu sắc đồng loạt hướng hẳn mà bay tới, khiến Lệ Cảnh Tâm không kịp đề phòng.

Lệ Cảnh Tâm dường như chìm trong biển quả bóng. Hẳn giật mình lui về phía sau hai bước, những quả bóng tươi đẹp nối tiếp nhau va vào mặt hẳn. Mà hẳn hoàn toàn không hề nhìn thấy hàng xe ở phía trước đã thay đổi vị trí, hiện giờ lại chạy sát vào hai bên lề đường.

Xe hoa của Lệ Cảnh Tâm cũng bị vô số quả bóng bao vây xung quanh, người lái xe liền mắng: “Mẹ kiếp, cái quái gì đang diễn ra vậy?”

Một chiếc xe bỗng nhiên từ hướng ngược lại xông tới, Lệ Cảnh Tâm lo tránh những quả bóng mà không hề hay biết. Đợi đến lúc hẳn kịp nhìn thấy chiếc xe ấy, cũng là lúc cả người hẳn đã bay lên trời, mọi chuyện diễn ra nhanh đến nỗi thậm chí hẳn không có thời gian để cảm nhận cảm giác đau đớn.

Người lái chiếc xe hoa liên tục nhấn còi, bất ngờ có một vật nặng rơi xuống mũi xe. Vật nặng đó từ từ trượt xuống từ trên đỉnh chiếc Rolls-Royce.

Người lái xe bị dọa không ít, hẳn ngẩng đầu lên, đập vào mắt là nửa thân trên của Lệ Cảnh Tâm với bông hoa hồng trước ngực.

Hẳn sợ đến há hốc mồm, kêu cũng không kêu ra tiếng. Hẳn trừng mắt nhìn Lệ Cảnh Tâm trong bộ âu phục trắng từ từ hoàn toàn ngã nhào khỏi mũi xe, rồi rơi trên mặt đất.

Ngồi trước màn hình máy vi tính, bên tai anh truyền đến giọng nói: “Đại ca, đã xong.”

Anh gấp màn hình máy tính lại, đứng lên, hai tay đặt trong túi, thông thả đi tới trước cửa sổ. Làn môi mỏng mím lại dưới ánh mặt trời chói chang càng làm tăng thêm vài phần tinh xảo, lạnh lùng mà kiêu ngạo.

Chiếc xe vừa gây ra tai nạn kia cũng không bỏ trốn ngay, tài xế còn ngây ngốc ngồi bất động ở bên trong. Nhưng chỉ lát sau, người đó đã nổ máy.

Người bạn của Lê Cảnh Tâm vội vàng xuống xe, ngón tay hần run rẩy bấm điện thoại gọi cho Lê Cảnh Vân.

“Bác... Bác ... không xong rồi.”

Hần liếc nhìn thấy đối phương dường như còn muốn làm gì đó: “Mày, mày muốn làm gì?”

Đúng vào lúc này, từ phía sau truyền đến âm thanh gào rú của hai cỗ xe việt dã, chúng phanh gấp tạo nên một tràng âm thanh vô cùng chói tai. Những người trên hai chiếc xe việt dã đó đều là tâm phúc của Lê Cảnh Vân đi theo bảo vệ Lê Cảnh Tâm.

Thế nhưng dù đã chuẩn bị kỹ, họ đều không ngờ sẽ gặp phải chuyện ngoài ý muốn thế này. Bọn họ vội vã xuống xe, người dẫn đầu ngồi xổm xuống trước mặt Lê Cảnh Tâm.

“Cậu hai, cậu hai!”

Mặt đất loang lổ vết máu của hắn khiến người khác trông thấy mà giật mình. Người bạn của Lê Cảnh Tâm thất thần nhìn đoàn xe màu đen kia đang theo hai hàng thẳng tắp nối nhau lao đi như bay.

“Các người đứng lại!”

Nhưng trong không khí chỉ còn phảng phất mùi máu tươi.

—

Vinh Thiển ngồi ở bên cạnh tài xế. Thẩm Tĩnh Mạn và Lê Cảnh Vân vẫn còn ở nhà, cô và Lê Cảnh Trình muốn đến khách sạn trước.

Vì biết con đường kia chắc chắn kẹt xe nên Lê Cảnh Trình cho đi đường nhỏ khác. Khi sắp đến nơi, Vinh Thiển không khỏi kinh ngạc: “Cảnh Trình, anh xem sao lại có nhiều bóng bay như vậy?”

Lê Cảnh Trình ngẩng đầu, trên bầu trời mùa hè giăng đầy những quả bóng rực rỡ đủ loại màu sắc. Cũng vì thời tiết khô nóng mà không ít quả bóng dần chuyển màu và từ từ biến mất trong không trung. Lê Cảnh Trình hạ cửa kính xuống: “Có lẽ gần đây cũng có người kết hôn.”

Khách sạn đã ở ngay trước mắt, xe của họ dần giảm tốc độ lại.

Vinh Thiển nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ. Một chiếc xe chạy ngang qua mặt cô, mà người ở phía sau xe kia khiến cô tròn tròn mắt, vô thức ngồi bật dậy: “Ôi —— “

“Trông thấy người quen sao?” Lệ Cảnh Trình nhìn theo tầm mắt cô.

Kia rõ ràng là Hoắc Thiếu Huyền, nhưng tại sao anh ấy lại xuất hiện ở đây?

Vinh Thiển nhú mào: “Không, có lẽ em nhìn lầm thôi.”

Ngón tay anh gõ nhẹ vào tay lái: “Có thể nhìn lầm người khác, nhưng nhất định không được nhìn lầm ông xã của mình.”

Trong lòng Vinh Thiển còn đang mải nghĩ đến chuyện khác nên không nghĩ thấy mùi dấm trong lời nói của anh. Chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo lên, cô định thay Lệ Cảnh Trình nhận cuộc gọi thì anh đã vươn tay ra trước.

“A lô?”

Người bên kia có vẻ đang có chuyện rất gấp, nhưng Vinh Thiển vẫn không thể nghe rõ rốt cuộc là có chuyện gì.

Cô quan sát sắc mặt Lệ Cảnh Trình nhưng nhìn không ra là đang vui hay giận. Khóe miệng anh kéo ngang thành một đường thẳng, trong ánh mắt u ám cũng có chút mơ hồ không đoán ra tâm tư. Vinh Thiển nháy mắt với anh mấy cái, Lệ Cảnh Trình khoát tay ý bảo cô đừng làm rộn.

Một lát sau, anh để điện thoại xuống.

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn phía trước: “Tới rồi.”

Nhưng Lệ Cảnh Trình đột nhiên tăng tốc.

“Sao vậy? Không phải chúng ta đến khách sạn đó sao?”

“Cảnh Tâm đã xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn xe, hiện đang cấp cứu.” Lệ Cảnh Trình nói ngắn gọn.

Vinh Thiển nghe vậy liền giật mình sợ hãi. Cô ngồi thẳng dậy, nghiêng người muốn quay ra sau tìm chiếc xe vừa rồi nhưng đã sớm không thấy bóng dáng.

Lệ Cảnh Trình lại nhìn cô: “Vừa rồi em nhìn thấy ai?”

“Tai nạn xảy ra ở đâu?” Vinh Thiển dường như không nghe thấy câu hỏi của Lệ Cảnh Trình.

“Thì ở phía trước.”

Trong nháy mắt tay chân cô chuyển lạnh ngắt. Vinh Thiển nhớ trước đây Hoắc Thiều Huyền từng nói *X là nguyên nhân khiến họ bị tổn thương sâu sắc, anh nhất định không bỏ qua.

Anh kiên nhẫn đợi lâu như vậy chính là muốn bắt Lệ Cảnh Tâm phải đổ máu trong chính ngày hôn lễ của mình!

Sau khi nhận được tin tức, cảnh sát liền đến phong tỏa hiện trường.

Lúc Lệ Cảnh Trình đến, anh nhìn thấy kia đầu xe kia bị lồm vào, có thể nghĩ chắc chắn tốc độ rất nhanh và lực rất mạnh.

Hoắc Thiều Huyền ngồi sau xe, không ngừng nghĩ đến khoảnh khắc vừa rồi lướt qua Vinh Thiển. Một cú điện thoại gọi đến: “Xin lỗi, chúng tôi còn chưa kịp ra tay thì bên kia đã xảy ra chuyện.”

Hoắc Thiều Huyền ngắt điện thoại, khước miệng nhếch lên nụ cười vừa lạnh lùng vừa đẹp đẽ. Chỉ trách Lệ Cảnh Tâm đã làm quá nhiều chuyện xấu, ai cũng muốn lấy mạng của hân.

—

Trong bệnh viện, Lệ Cảnh Vân và Cung Dụ cũng ở đó.

Cung Dụ khóc sụt sùi bên ngoài phòng phẫu thuật. Thẩm Tĩnh Mạn ngồi ở hành lang, Lệ Cảnh Vân lại vô cùng trầm mặc, khiến người ta không dám đến gần.

Vinh Thiển ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tĩnh Mạn: “Mẹ.”

Thẩm Tĩnh Mạn ngẩng đầu nhìn cô. Lúc này, mặc dù bình thường bọn họ không hòa thuận với nhau, nhưng Thẩm Tĩnh Mạn cũng không dám biểu lộ thái độ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Lệ Cảnh Trình đi tới bên cạnh Lệ Cảnh Vân. Cung Dụ nhìn qua, bỗng nhiên xông tới.

“Cảnh Trình, chắc chắn chuyện này là do cậu làm! Cậu muốn hại chết Cảnh Tâm mà! Mau trả con trai lại cho tôi!”

Thẩm Tinh Mạn nghe vậy liền tỏ ra không vui. Bà rất tức giận, vừa chuẩn bị đứng dậy thì Vinh Thiển đã đè tay bà lại, lắc lắc đầu.

Lúc này, Lệ Cảnh Tâm sống chết ra sao còn chưa biết. Cung Dụ trong tâm trạng đau đớn và lạc lõng. Nếu làm ầm ĩ cùng bà ta chỉ sợ không hợp lẽ.

“Mẹ nhỏ, con rất hiểu tâm trạng của mẹ. Nhưng Cảnh Tâm xảy ra chuyện như vậy khiến con cũng cô cùng bàng hoàng. Con hoàn toàn không biết gì cả.”

“Không biết gì?! Các người rắp tâm muốn đuổi chị tôi ra khỏi nhà, bây giờ còn muốn hại chết con trai tôi. Rõ ràng là các người muốn ép chết tôi mà!”

Hôm nay Cung Dụ mặc chiếc sườn xám màu hồng, trên cổ điểm xuyên một chuỗi trân châu. Bộ y phục này là năm xưa Lệ Cảnh Vân đã tặng cho bà.

Bà ta đã đã mất cả tiếng đồng hồ để trang điểm cho thật đẹp trong ngày vui của con trai mình.

Cung Dụ liên tục sấn tới muốn cào cấu Lệ Cảnh Trình.

Lệ Cảnh Vân không nhịn được nữa, liền đẩy bà ta qua một bên: “Bọn chúng là anh em ruột. Dù thế nào thì Cảnh Trình cũng sẽ không làm hại đến tính mạng của em trai mình. Hiện tại Cảnh Tâm còn đang cấp cứu, bà cho tôi yên tĩnh một chút được không!”

Thịnh Thư Lan là người cuối cùng nhận được điện thoại. Khi tất cả mọi người đã vào đến bệnh viện thì chỉ còn mình cô ta lẻ loi trong khách sạn.

Con trai sống sót còn chưa biết, làm gì còn ai bận tâm đến cô dâu.

Trước khi nhận được tin tức thì Thịnh Thư Lan đã mơn mõi ở khách sạn đợi hơn hai tiếng đồng hồ. Điện thoại của Lệ Cảnh Tâm thì mãi không liên lạc được.

Cho đến khi có người gọi đến, cô ta hoảng hốt mặc nguyên cả váy cưới chạy thẳng đến bệnh viện. Bên ngoài hành lang, cô ta nhìn thấy mọi người đang có mặt ở đây, bèn vội chạy tới.

“Ba, mẹ, Cảnh Tâm rốt cuộc làm sao vậy?”

Cùng Dụ dùng khăn tay bưng mặt mũi, bà ta đang khóc lóc vô cùng thảm thương, cũng không trả lời cô ta.

Thẩm Tinh Mạn nhìn cô ta: “Cảnh Tâm bị xe đụng, có lẽ rất nghiêm trọng, hiện giờ đang cấp cứu ở bên trong.”

Thịnh Thư Lan không nhịn được liền bật khóc, cô ta cắn chặt cánh môi: “Sao có thể như vậy? Anh ấy nói khoảng nửa giờ nữa sẽ đến nơi, con đợi anh ấy mãi ...”

Vinh Thiển nhìn lớp trang điểm lem nhem trên mặt cô ta thì đoán được trên đường đến đây có lẽ cô ta cũng đã chảy không ít nước mắt. Tuy Vinh Thiển chưa từng có một hôn lễ long trọng, nhưng làm cô dâu thì đều có tâm tình giống nhau. Ngày cưới nhất định phải là ngày ngọt ngào nhất, hạnh phúc nhất, chứ không phải xảy ra tai nạn như thế này.

Thịnh Thư Lan ngồi xồm trên mặt đất, ôm lấy đầu gối khóc rống lên. Cùng Dụ hung hăng trừng mắt với cô ta: “Khóc khóc khóc, nếu không phải vì cô thì Cảnh Tâm đã không trở thành như vậy. Cô đúng là đồ xấu xa, không đi hại người khác lại hại Cảnh Tâm! Con tôi thực sự là bị mù mới có thể coi trọng cô. Cô là đồ sao chổi.”

Hiện tại, những lời tổn thương này đã không còn có khả năng khiến Thịnh Thư Lan cảm thấy đau.

Thực sự, một chút cũng không đau.

Lời nói tuy đã kích lòng người, nhưng cũng không thật sự làm đau thân thể. Cô ta chỉ cần giả vờ như không nghe thì cũng không có gì đáng để bận tâm.

Thẩm Tinh Mạn thấy vậy liền kéo Thịnh Thư Lan đứng dậy: “Con đang mang thai, đừng quá xúc động.”

Lúc này Cùng Dụ mới nhớ trong bụng Thịnh Thư Lan còn có đứa cháu của mình. Bà ta lau nước mắt, đành phải nhịn xuống.

Thịnh Thư Lan ngồi xuống bên cạnh Vinh Thiển, chỉ dám khóc thút thít. Đôi môi đã bị cô ta cắn đến bật máu, cả gương mặt chìm trong làn nước mắt.

Vinh Thiển nhìn cô ta, sau đó rút khăn tay trong túi xách chìa ra trước mặt cô ta. Thịnh Thư Lan ôm mặt khóc: “Anh nhất định phải không có việc gì, nhất định!”

Ca phẫu thuật kéo dài đến tận lúc chạng vạng. Khi các bác sĩ bước ra, bọn họ đều cúi thấp đầu. Thịnh Thư Lan như hoàn toàn sụp đổ.

“Không!”

Lệ Cảnh Vân cũng có chút gấp gáp, nhưng ông cố giữ bình tĩnh: “Thế nào?”

“Phải chuyển vào phòng điều trị tăng cường, tình hình rất không lạc quan. Xương sườn, xương đùi đều bị gãy, quan trọng nhất là phần đầu. Mặc dù hiện tại tạm thời có thể bảo vệ tính mạng, nhưng còn phải theo dõi thêm một thời gian. Ngài yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Hai mắt Thịnh Thư Lan nhòe đi vì nước mắt, rốt cuộc vẫn là tin xấu.

Lệ Cảnh Vân mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế tựa.

Bên ngoài phòng điều trị tăng cường, mọi người có thể nhìn thấy Lệ Cảnh Tâm nằm trên giường bệnh. Thịnh Thư Lan áp cả người lên bức vách thủy tinh, cô ta đã khóc suốt từ lúc đến đây.

Thẩm Tĩnh Mạn kéo Lệ Cảnh Trình đến bên cạnh mình: “Thiến Thiển còn đang mang thai cần phải nghỉ ngơi. Bây giờ thằng hai đã như vậy, các con về trước đi.”

Lệ Cảnh Trình gật đầu.

Suốt đoạn đường đi tới bãi đỗ xe cho đến lúc đã ngồi vào trong xe, Vinh Thiển vẫn không yên lòng. Lệ Cảnh Trình nổ máy, chiếc xe rời đi. Đường phố náo nhiệt cũng không cách nào làm xao lãng sự bất an trong lòng Vinh Thiển.

Cô nhìn Lệ Cảnh Trình. Khuôn mặt tuấn tú của anh vẫn cứ nhàn nhạt, không có chút biểu hiện nào như mừng rỡ hay khuây khỏa khi thấy Lệ Cảnh Tâm như vậy. Lúc này Vinh Thiển cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Phía trước tấp nập xe cộ. Thông qua kính chiếu hậu, Lệ Cảnh Trình cũng phát giác ra sự khác thường của Vinh Thiển.

Anh nhìn kỹ phía trước, khuỷu tay đặt ngoài cửa xe: “Thiên Bảo.”

Vinh Thiên nhìn anh: “Có chuyện gì sao?”

“Lúc này ở bên ngoài khách sạn, có phải em đã trông thấy ai? Em đừng giấu anh, em không thể gạt được anh đâu.”

Lệ Cảnh Trình bỗng nhiên nắm lấy tay Vinh Thiên, cô có chút giật mình: “Thiên Bảo, hãy nói thật với anh.”

Vinh Thiên không ngờ từng cử chỉ nhỏ của cô cũng không qua được mắt anh. Nơi mà Hoắc Thiếu Huyền xuất hiện chỉ cách nơi Lệ Cảnh Tâm xảy ra tai nạn khoảng vài km. Mà hôm nay lại là ngày đặc biệt quan trọng của Lệ Cảnh Tâm. Hoắc Thiếu Huyền xuất hiện ở đó tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên .

Chương 59 : Vì em mà anh bị liên lụy, có đáng không?

Dọc đường đi, Vinh Thiễn không nói lời nào nữa.

Về đến nhà đã là tối khuya, những ngày này hầu như chẳng ai ăn uống gì nhiều.

Vinh Thiễn đi ngang qua ghế sofa liền ngã vào nằm đó luôn. Lệ Cảnh Trình bỏ chìa khóa xe lên bàn trà: “Nhanh lên lâu tắm rửa, ăn một chút gì đi.”

Vinh Thiễn ậm ừ nhỏ nhẹ hai tiếng, mắt chớp hai cái, dậy không nổi.

“Anh bảo người làm làm ít món cho em.”

“Không muốn ăn, em muốn ngủ thôi.”

“Cho dù muốn ngủ cũng phải lâu. Còn ở bệnh viện cả ngày nay. Em ngủ đi, trên người toàn mùi thuốc khử trùng.”

Vinh Thiễn bất mãn mím đôi môi nhỏ, vẫy tay về phía anh, Lệ Cảnh Trình chụp lấy. Vinh Thiễn ngáp một cái: “Mấy giờ rồi mà anh còn sạch sẽ.”

Lệ Cảnh Trình lập tức ôm lấy cô: “Em không chịu đi thì anh bế em đi là được chứ gì?”

Đi tới phòng ngủ, tinh thần Vinh Thiễn tốt hơn nhiều. Tắm rửa xong, cô nhìn thấy trên tủ đầu giường có để một ít sủi cảo vừa làm xong. Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, tay lật qua lật lại tờ tạp chí nào đó không rõ.

Vinh Thiễn đi tới nằm xuống giường, Lệ Cảnh Trình nhìn cô: “Tự ăn hay anh đút đây?”

Cô ngoan ngoãn ngồi dậy, nhận lấy cái chén.

Vinh Thiễn biết, Lệ Cảnh Trình chắc chắn vẫn muốn hỏi chuyện lúc nãy.

Cô bỏ một miếng sủi cảo vào miệng: “Chú hai ra như vậy, anh, trong lòng anh nghĩ sao?”

“Hay em trả lời câu hỏi lúc nãy của anh trước đi.”

Vinh Thiễn không định giấu giếm: “Em đã nhìn thấy Hoắc Thiếu Huyền.”

Lệ Cảnh Trình trầm ngâm chốc lát: “Hoắc Thiếu Huyền?”

Vì ngữ điệu nghiêm túc của người đàn ông mà Vinh Thiện thấy cổ họng như nghẹn lại: “Anh ấy... anh ấy có lẽ vừa lúc đi ngang qua thôi.”

“Gia nghiệp và gia sản của nhà họ Hoắc đều ở thành phố Nam Thịnh. Huống hồ, anh ta cũng không phải là lần đầu tiên đến Lại Hải, trong lòng đang tính toán cái gì sao anh không biết?”

Vinh Thiện tay bưng cái chén, trong lòng thấy hụt hẫng, cô cảm thấy Hoắc Thiếu Huyền hoàn toàn có thể làm chuyện đó.

“Nếu quả thật là anh ấy làm, hiện tại anh định thế nào?”

Lệ Cảnh Trình nhìn thẳng vào cô một lúc: “Thằng hai, tốt xấu là cũng là em trai anh.”

Lòng Vinh Thiện chùng xuống, trong nháy mắt có thứ cảm giác rơi vào đáy cốc.

Chẳng lẽ là ý anh em thân thuộc?

Cô gắng cười nhạt: “Em đoán cũng có khi em nhìn lầm rồi, lúc đó cái xe kia chạy rất nhanh...”

Lệ Cảnh Trình biết trong lòng cô lo lắng, vẫn sợ nhà họ Lê anh đối phó với Hoắc Thiếu Huyền.

“Dù thằng hai là em trai anh, nó đã mở SMX, làm nhiều chuyện táng tận lương tâm, nhưng chỉ cần nó không đụng chạm tới anh. Ngày thường có tranh đấu, nhưng thời khắc sống chết, người nhà họ Lê vẫn sẽ bảo vệ nó...”

Vinh Thiện hoàn toàn không có tâm trạng mà ăn, cụp mắt xuống.

Một bàn tay phủ lên mặt cô, đầu ngón tay Lệ Cảnh Trình xoa mấy cái trên má cô.

“Nhưng mà, tội nó đã phạm với anh là tội không thể tha thứ. Sống chết do số, đó là chuyện của nó.”

Vinh Thiện thuận thế gối đầu lên bả vai Lệ Cảnh Trình.

—

Ngày hôm sau, phía bên kia vẫn không có tin tức.

Sáng sớm Lệ Cảnh Trình đã nhận được điện thoại của Lệ Cảnh Vân, bảo anh mau qua đó.

Vinh Thiện cũng chẳng thể nào ngủ ngon, sau khi Lệ Cảnh Trình ra cửa cô cũng xuống giường.

Lúc trước, khi đi gặp Hoắc Thiếu Huyền, cô cũng có nghe anh nói mình ở khách sạn nào.

Vinh Thiện đi xe tới đó, nói rõ mục đích gặp với tiếp tân. Cô tiếp tân sau khi gọi điện thoại lên phòng xác nhận mới cho cô lên.

Cô nhấn chuông cửa; gần như chỉ sau hai, ba giây, cửa liền mở ra.

“Thiếu Huyền!”

Hoắc Thiếu Huyền nghiêng người ra ngoài: “Sao em lại tới đây?”

Vinh Thiện đi vào, nhìn thấy một cái vali đi đường đang mở sẵn, hành lý đã được xếp vào một nửa. Vinh Thiện xoay người lại: “Chuyện ngày hôm qua có liên quan tới anh không?”

“Em nói chuyện Lệ Cảnh Tâm bị đâm xe sao?”

“Quả nhiên là anh.”

Vinh Thiện không khỏi lo lắng. Chuyện này đã bị nhà họ Lệ phong tỏa, ngay cả đài truyền hình cũng không dám đưa tin.

“Thiếu Huyền, sao anh phải như vậy?”

“Nó làm hại em còn chưa đủ sao?”

Hoắc Thiếu Huyền đi tới bên giường, đem xấp áo sơ mi đã xếp xong bỏ vào chiếc vali da. Cơn tức giận rốt cuộc chưa tiêu tan, anh cầm một chiếc sơ mi ném mạnh xuống giường.

“Thiên tiểu nhị, đây là chuyện nó đáng lắm! Nó đáng chết sớm!”

Vinh Thiện đi tới cạnh anh: “Thiếu Huyền, chuyện này mà bị điều tra ra, anh cũng phải ngồi tù.”

Hoắc Thiếu Huyền nghĩ tới kế hoạch của mình, vốn rất hoàn hảo, không để lại dấu vết.

“Nó chết rồi sao?”

“Đang nằm trong phòng điều trị đặc biệt.”

“Hừ! Nếu không phải do Lệ Cảnh Vân bảo vệ, chắc chắn nó không chết tử tế được.”

Hiện tại việc Vinh Thiển quan tâm nhất không phải mấy thứ này.

“Em không muốn anh gặp chuyện không may.”

Hoắc Thiều Huyền trầm tĩnh xuống, ánh mắt nhìn sang Vinh Thiển, thấy sắc mặt cô hơi tái, vẻ mặt tràn ngập lo nghĩ và lo lắng. Hoắc Thiều Huyền nhìn thẳng vào cô trong một lúc: “Anh không sao.”

“Chuyện anh ở Lại Hải cũng bị người khác biết...”

Vinh Thiển gấp đến độ giọng nói cũng thay đổi. Cô bước tới, nhét lung tung đồ đạc của Hoắc Thiều Huyền vào trong vali. Cô suy nghĩ, lại nói: “Đừng mang theo thứ gì cả, anh về Nam Thịnh trước đi.”

Hoắc Thiều Huyền nhìn khuôn mặt nghiêng của cô. Thấy cô như vậy, anh đương nhiên đau lòng. Anh kéo tay Vinh Thiển.

“Em đừng căng thẳng, chuyện kia không can hệ tới anh.”

“Sao có thể không can hệ?” Vinh Thiển bỏ tay anh qua một bên: “Đi mau, anh đi mau lên!”

Hai tay Hoắc Thiều Huyền giữ chặt bả vai cô.

“Trước đây, anh vẫn thích đáng vẻ lo lắng của em dành cho anh.”

Giọng Vinh Thiển cứng hơn một chút: “Thiếu Huyền, vì em mà bị liên lụy có đáng không? Hai mươi mấy năm qua, anh đều luôn vì em; hiện tại cũng được rồi. Anh thế này lại vì em mà liên lụy cả nửa đời sau của mình, em không nhận nổi đâu.”

“Anh làm cho em, không cần em báo đáp, vì anh vui vẻ chấp nhận.”

Chóp mũi Vinh Thiển chua xót: “Anh tới Lại Hải lâu như vậy, em đã biết là sẽ xảy ra chuyện, nhưng em vẫn không ngăn cản được. Thiếu Huyền, em thà rằng Lệ Cảnh Tâm còn sống. Em chỉ muốn anh được an ổn thôi.”

Hoắc Thiều Huyền lau khóe mắt cho cô.

“Phải, tất cả anh đều đã sắp xếp xong xuôi, nhưng có người ra tay nhanh hơn anh một bước. Anh đã hi vọng thù này anh có thể tự mình báo. Thiển tiểu nhị, đừng lo! Chuyện này không liên quan tới anh.”

Nhưng Vinh Thiển nghe như đây rõ ràng là đang an ủi cô.

Cô túm cánh tay Hoắc Thiếu Huyền: “Anh mang theo đồ hết chưa? Chúng ta đi!”

Hoắc Thiếu Huyền bị cô lôi đi hai bước.

“Chờ chút!”

Anh đi tới trước tủ đầu giường, từ bên trong lấy ra một phong thư công văn.

Vinh Thiển không nói nữa, kéo anh đi ra khỏi phòng.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài khách sạn. Vinh Thiển đứng ở cửa, tầm mắt nhìn xung quanh.

“Trên đường ra sân bay, nhất định phải cẩn thận!”

“Yên tâm đi!” Hoắc Thiếu Huyền giơ tay lên, bàn tay lại cứng giữa không trung. Anh cũng không biết sao, chỉ là trong trí nhớ, động tác này đã là thói quen. Anh rút tay lại cũng không phải, nên liền xoa xoa đầu Vinh Thiển:

“Anh có đem người của mình tới đây.”

Hoắc Thiếu Huyền gọi điện thoại bảo tài xế lái xe tới cửa chính của khách sạn.

Vinh Thiển trên mặt chứa đầy vẻ nghiêm túc, nét lo lắng trên trán cũng không giấu được. Mỗi khi thấy Hoắc Thiếu Huyền lên xe rồi, trái tim cô đang treo lơ lửng lúc này mới hạ xuống.

Hoắc Thiếu Huyền hạ cửa sổ xe xuống. Sâu trong mắt ẩn chứa tình cảm, anh nhìn Vinh Thiển thật sâu.

“Thiển tiểu nhị, anh chờ em về Nam Thịnh.”

Khóe miệng cô khẽ cong lên, xua tay với Hoắc Thiếu Huyền. “Đi mau đi!”

Đi mau! Rời khỏi chỗ này mau!

Hoắc Thiếu Huyền không sợ, nhưng anh không chịu được khi nhìn bộ dáng Vinh Thiển lo lắng như vậy.

“Thiển tiểu nhị, chuyện này thật không phải anh làm. Em xem em khẩn trương thế nào kìa, thả lỏng một chút đi!”

Vinh Thiển lúc này sao nghe được mấy câu ấy.

Cô chỉ gật đầu, muốn cho Hoắc Thiếu Huyền mau đi.

Thấy xe của người đàn ông đã chạy ra khỏi khách sạn, Vinh Thiển không khỏi thở phào nặng nề. Cô bước nhanh tới bãi đỗ xe đi lấy xe.

—

Lệ Cảnh Trình và Lệ Cảnh Vân đi tới sở tạm giữ giam, gặp người chủ chiếc xe Xiali kia.

Đối phương cúi đầu, vài sợi tóc rũ xuống trán, có vẻ phờ phạc. Nhìn thấy hai người, người đó sốt ruột giải thích. Những lời này, ông ta đã nói gần không dưới trăm lần: “Thật không can hệ với tôi. Tôi có cái công trình cần phải đi kết toán, nhưng tính tình lại vội vàng hấp tấp. Lúc đó mấy chiếc xe ấy chặn phía trước, tôi ấn còi thế nào cũng không được, bên cạnh còn mấy chiếc khác cũng bị ngáng đường cơ. Hai người nói xem, kết hôn cũng phải tính toán để không gây cản trở trật tự giao thông chứ đúng không? Tôi đang vội thật, quay xe lại cũng đã không kịp. Tôi lại phải ra sân bay, chậm một chút sẽ không lấy được tiền...”

Ngón trỏ Lệ Cảnh Trình gõ nhẹ mấy cái trước trán, tỏ ý giận dữ rõ ràng. Con người anh lạnh thấu xương quét về phía người đàn ông kia: “Nói điếm chính!”

“Tôi, tôi...” Người đàn ông bị dọa một lúc nói không nên lời, một lát sau mới dùng sức nuốt nước miếng: “Lúc đó, mấy chiếc xe chặn phía trước bỗng tản ra, khinh khí cầu cũng bay đi hết. Vừa thấy có thể vượt, tôi chần chẫn sẽ cho xe tăng tốc chạy lên rồi! Tới khi bị đụng, tôi còn không kịp phản ứng nữa. Muốn trách thì trách cái đoàn xe kia, thực sự, tôi là người vô tội nhất đó!”

Lệ Cảnh Vân đập một cái xuống mặt bàn. Người đàn ông kia sợ tới thiếu chút nữa nhảy bắn lên.

“Theo tôi biết, sau khi bị đụng xe của ông vẫn còn cho nổ máy. Dám nói không có ý định hại người?”

“Oan uổng quá!” Người kia nhìn bốn phía, bộ dạng muốn nói nhưng lại thôi: “Nhưng tôi đã sớm sợ tới chết, tôi định chạy trốn ...”

Lệ Cảnh Trình và Lệ Cảnh Vân đi khỏi sở tạm giam.

“Hiện tại, điểm mấu chốt nhất là đoàn xe kia.”

Lệ Cảnh Vân đứng ở trước cửa co giãn, ánh mắt sáng rực, nhìn chăm chăm dòng ngựa xe như nước trước mặt.

“Chỉ cần nó từng xuất hiện Lại Hải, ba có thể bắt nó phải xuất hiện!”

Lệ Cảnh Trình tất nhiên tin những lời này của ông già. Trong tay ông nắm quyền cao, hưởng hồ một đoàn xe rêu rao như vậy, còn hoành hành ngang ngược, tới lui không ngớt ở khu náo nhiệt như thế. Diễn viên chính vừa ra đã rơi vào thảm kịch, có thể nói chạy là chạy thoát được sao?

Lệ Cảnh Trình vẫy tay ra hiệu tài xế lái xe qua đây.

Hai người vừa mới định đi thì thấy một người đàn ông đi rất nhanh tới. Lệ Cảnh Trình nhìn ông ta, lúc trước còn bị anh đâm cho một đâm. Lệ Cảnh Trình không có ấn tượng tốt với ông ta.

Người đó lên tiếng chào hỏi xong, nói gọn gàng dứt khoát: “Hai người hãy đi với tôi tới một chỗ ạ.”

“Tìm được đoàn xe rồi ?”

“Có thể nói là vậy.”

Lệ Cảnh Vân suy nghĩ xong, gật đầu: “Được.”

Bố con nhà họ Lệ ngồi xe nhà, phía trước là xe cảnh sát mở đường. Lệ Cảnh Trình nhìn phía ngoài cửa sổ. Xe tiếp tục tăng tốc, chạy như bay. Người đàn ông lấy điện thoại di động ra, định gọi cho Vinh Thiển, nhưng sau đó lại thôi.

Hôm qua cô lặn lội cả ngày tới tối, lại đi ngủ trễ, giờ này chắc hẳn đang ngủ bù.

Tầm mắt Lệ Cảnh Vân rơi xuống trên tay Lệ Cảnh Trình. “Chuyện thăng hai, anh thấy thế nào?”

“Thấy thế nào là sao ạ?”

“Ba không nói đó là chủ ý của con.”

Đội mắt hẹp dài của Lệ Cảnh Trình quét ra phía ngoài cửa sổ.

“Tự làm bậy thì không thể sống.”

“Đến lúc này rồi, anh còn...”

“Ba, tới lúc này ba còn thiên vị. Đừng nghĩ rằng ba sẽ có thể che chở bảo vệ nó cả đời. Lúc trước thằng hai bắt nhiều cô gái trẻ, có người nào không có tiền có thể, không đẹp cũng phải có tài. Ba suy nghĩ xem, nhà kẻ khác không có nhân vật tâm cỡ? Bọn họ một khi tra ra ông chủ phía sau SMX là thằng hai, còn không cho nó chết!”

Gương mặt Lê Cảnh Vân nặng nề, mây đen giăng đầy: “Đợi tìm được đoàn xe kia rồi, điều tra xong kẻ sau bức màn là ai, ba sẽ cho bọn chúng xem!”

“Vậy ba cứ tìm được người trước rồi hãy nói đi?”

Lê Cảnh Trình hạ cửa xe xuống, một làn không khí mặn chát nhảy vào xoang mũi. Người đàn ông nhìn ra ngoài, không để ý là xe đã chạy ra bờ biển.

Xe lần lượt dừng lại. Lê Cảnh Vân đẩy cửa xe bước xuống, cảnh trước mặt làm ông ta kinh ngạc ngẩn người.

Đậu kín trên bờ cát màu vàng kim là hai, ba chục chiếc xe thể thao xếp dạt ra thành hình chữ “nhân (人)”. Dấu bánh xe còn khá rõ. Thân xe sáng bóng óng ánh dưới sắc màu xanh thẳm của biển rộng. Cửa máy chiếc xe đua đều được mở ra, thấp thoáng có thể thấy nội thất xa hoa bên trong. Toàn bộ những chiếc xe dàn hàng giống như một đàn chim ưng bay lượn giữa trời. Không cần nghĩ cũng biết, mấy chiếc xe này bị vớt lại ở đây.

Lê Cảnh Vân tức giận run cả người. Rõ ràng là khiêu khích không thêm che đậy!

Lê Cảnh Trình đứng cạnh ông ta, anh nhìn một lúc.

“Xem ra là lái xe thẳng tới đây rồi bỏ lại.”

Cảnh sát đi tới trước mặt hai cha con.

“Chiếc xe nào cũng có một điểm giống nhau là không có biển số.”

“Nếu đã dương dương như vậy, có thể tìm được số đăng ký 4S để kiểm tra lại?” Lê Cảnh Vân cũng không tin không có cách nào.

Đối phương cũng thật hào phóng. Cú đâm xe này có thể nói đã liệng đi một số tiền lớn, xem ra đối phương không hề quan tâm chút tiền ấy.

Lệ Cảnh Trình nhìn hướng xa xa: “Sợ là sợ những chiếc xe này đều theo con đường bất chính mà qua đây. Đối phương đã ném xe ở đây thì nhất định đã chuẩn bị chu toàn hết rồi.”

Lệ Cảnh Vân nhắm chặt mắt, lúc mở ra, cơ thể cũng bị chao đảo.

“Ba, vẫn nên về nghỉ ngơi trước đi.”

“Phải đó. Ông Lệ, sức khỏe quan trọng. Chúng tôi có tin gì sẽ lập tức báo cho ông trước.”

Lệ Cảnh Trình đỡ Lệ Cảnh Vân về lại xe. Anh nhắc đôi chân dài, ánh mắt liếc nhìn bãi xe lần cuối.

Tài xế nhà họ Lệ đánh tay lái. Lệ Cảnh Vân cười lạnh: “Làm giỏi thật.”

“Nói không chừng, chủ cái xe Xiali kia bị oan thật. Nếu như vậy, đám người đó thật quá đáng sợ.”

Lệ Cảnh Trình ngồi dựa hẳn vào ghế: “Dưới tình huống như vậy mà đã kịp an bài chu đáo, bọn chúng chắc hẳn đã điều tra kỹ. Chúng ta hôm đó đã cho vệ sĩ tháp tùng, nhưng theo hành động ở hiện trường mà phán đoán, người của đoàn xe kia xác thực không làm gì cả, càng chẳng đụng chạm chút nào vào thẳng hai cá. Dù có bắt được đối phương thật, chúng vẫn có thể khẳng khái nhấn mạnh mình chỉ muốn phô diễn trên đường thôi. Cảnh sát sẽ định án lên người chủ xe Xiali, như vậy càng khiến ông ta bị oan. Chuyện này kết quả cuối cùng cũng chỉ là bồi thường tiền rồi xong việc.”

“Thứ tôi muốn là đền mạng!”

Lệ Cảnh Trình đã nói đến nước này, anh liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lệ Cảnh Vân đắm đắm vào chân mình, gió biển thổi làm ông thấy hơi nhức.

“Lát nữa, con đi với ba qua bệnh viện.”

“Con đi làm gì cơ?”

“Anh là con trưởng nhà họ Lệ, hơn nữa là anh cả của nó!”

“Được thôi! Đem chuyện này giao cho con, con sẽ điều tra.”

Lệ Cảnh Vân không lên tiếng.

Xe lái thẳng tới bệnh viện. Lúc Lệ Cảnh Trình tới, Thẩm Tinh Mạn đã ở đó. Trước đây làm hung dữ là vậy, bây giờ lại tỏ ra nhiệt tình là thế, Lệ Cảnh Trình nhìn mà cảm thấy buồn cười.

Lệ Cảnh Tâm vẫn chưa tỉnh. Thịnh Thư Lan tinh thần ngây ngốc, bám trụ ngoài phòng bệnh, người trông tiều tụy đi không ít.

Thẩm Tinh Mạn ra đón: “Ông, sao ông lại tới đây? Ở đây có tôi và Cùng Dụ, ông ở nhà nghỉ ngơi nhiều chút đi!”

Cùng Dụ nghe thế, ngậm cơn hận trong miệng. Thẩm Tinh Mạn đương nhiên hi vọng Lệ Cảnh Vân đừng đến, như vậy, sự sống chết của con bà sẽ không có người quan tâm.

Cùng Dụ lau nước mắt, đi tới ôm cánh tay Lệ Cảnh Vân: “Ông ơi, bác sĩ nói tình trạng Cảnh Tâm không được lạc quan, chúng ta chuyển viện đi! Ra nước ngoài đi được không? Ông nhất định phải có biện pháp. Ông cứu con tôi đi!”

Lệ Cảnh Vân nhìn qua lớp cửa kính.

Thẩm Tinh Mạn đứng bên chen vào: “Cùng Dụ, cô thì biết gì! Cậu hai bị lăn qua lăn lại chưa đủ sao? Đưa ra nước ngoài lại phải ngồi máy bay, cô thế này không phải là bảo nó đi chịu chết ư?”

Cùng Dụ nghe vậy: “Bà... bà rửa con tôi?”

Lệ Cảnh Vân rút cánh tay ra: “Tinh Mạn nói rất có lý. Bà chẳng biết gì cả, cũng đừng có làm loạn thêm.”

Lệ Cảnh Trình dựa vào tường. Thịnh Thư Lan hai mắt sừng đỏ, hết tối qua lại đang tiếp tục ở đây một đêm nữa.

“Ba, cho dù thế nào, chúng ta cũng phải chữa. Chỉ cần có thể duy trì mạng sống thì sao cũng được.”

Giọng cô ấy suy yếu, cơ thể càng gầy yếu hơn. Cô ấy ngồi đó, rất bình thường, cất giọng lên làm người ta giật mình.

Như thế kẻ bị lãng quên cuối cùng cũng lên tiếng.

Lệ Cảnh Vân đứng đó rồi đột nhiên lấy điện thoại trong túi ra.

Lệ Cảnh Trình thấy sắc mặt ông trong nháy mắt chùng xuống. “Mấy người ở lại đây! Cảnh Trình, đi theo ba!”

Hai người đi ra bệnh viện. Lệ Cảnh Trình giơ tay xem đồng hồ.

“Con phải về nhà xem sao.”

“Vừa lúc con hãy đưa Vinh Thiển tới đây.”

Chân Lệ Cảnh Trình đang cất bước chợt dừng lại.

“Tại sao ạ?”

“Con nói với nó: Hoắc Thiểu Huyền không đi được.”

Lệ Cảnh Vân bỏ lại câu đó xong ngồi vào trong xe.

Khí Lệ Cảnh Trình về đến nhà, Vinh Thiển đang nằm trên giường không có sức lực. Anh cúi người xuống: “Không thoải mái ở đâu à?”

“Không có.”

Người đàn ông ngồi xuống mép giường. “Hôm nay đi gặp Hoắc Thiểu Huyền à?”

Vinh Thiển đẩy tấm chăn đơn trên người ra: “Sao lại hỏi vậy?”

“Ba bảo anh chuyển lời cho em, Hoắc Thiểu Huyền không đi được.”

“Cái gì?” Vinh Thiển ngồi thẳng người dậy: “Anh ấy về Nam Thịnh thôi mà. Vả lại chuyện kia quan hệ gì tới anh ấy?”

“Hỏi lại em, đi gặp Hoắc Thiểu Huyền?”

Vinh Thiển cắn nhẹ cánh môi; cuối cùng, dưới con mắt lạnh thấu xương của anh, gật đầu.

Đôi mắt Lệ Cảnh Trình nheo lại: “Sau lưng anh lén đi gặp bạn trai cũ cũng chỉ có em!”

“Đừng nói khó nghe như vậy, căn bản không có chuyện như thế.”

Lệ Cảnh Trình nằm xuống, nằm thẳng lên mu bàn chân Vinh Thiển: “Bên phía ba, chúng ta kệ đi, đừng để ý tới.”

“Đợi đã!” Vinh Thiển đẩy bả vai Lệ Cảnh Trình: “Sao ba biết hôm nay Hoắc Thiểu Huyền sẽ rời khỏi đây?”

“Chắc chắn là sai người theo dõi.”

“Chẳng lẽ ba biết Hoắc Thiếu Huyền...”

Lệ Cảnh Trình nhìn cô: “Thật sự đúng là Hoắc Thiếu Huyền làm?”

Vinh Thiển nín bật.

“Em muốn đi tìm ba hỏi cho rõ ràng.”

“Em đang mang thai, không lo tâm trạng sẽ bị kích động?”

Thủ đoạn của Lệ Cảnh Vân, Vinh Thiển coi như cũng đã biết. Thấy cô thật hấp tấp, Lệ Cảnh Trình dùng tay ép mạnh vào hai bên má Vinh Thiển, cô đau, kêu lên: “A! Đau!”

“Đứng dậy đi! Đi xem thử trúc mã của em còn sống hay chết.”

Nói chuyện gì mà độc mồm!

Vinh Thiển không nói câu nào, đi theo sau Lệ Cảnh Trình.

Hai người tới nhà họ Lệ. Lệ Cảnh Vân ở phòng khách chờ bọn họ.

Vinh Thiển gọi “ba”, sau đó ngồi xuống sô pha.

Lệ Cảnh Vân một lời cũng chưa cất, ngón tay đập nhẹ xuống bàn trà. Tầm mắt Vinh Thiển nhìn sang, để ý thấy có một xấp hình chụp.

Cô cầm lên, nhìn kỹ từng tấm một. Đều là hình sáng nay cô đi gặp Hoắc Thiếu Huyền.

“Ba, ba sai người theo dõi con?”

“Cô là con dâu nhà họ Lệ chúng tôi. Vào thời điểm thế này, tôi đương nhiên phải cho người bảo vệ cô cho tốt. Có điều, sáng sớm cô chạy tới khách sạn làm cái gì? Còn giục Hoắc Thiếu Huyền đi nhanh. Giữa hai người các cô có bí mật gì không thể cho ai biết?”

Sắc mặt Vinh Thiển không thay đổi: “Hoắc Thiếu Huyền đang ở đâu ạ?”

“Đây là thái độ cô nói chuyện với tôi?”

“Ba, con không cảm thấy con và Hoắc Thiếu Huyền có chỗ nào không đúng. Anh ấy về Nam Thịnh là tự do của anh ấy.”

Lệ Cảnh Vân chỉ chỉ mớ hình trong tay Vinh Thiển: “Tôi điều tra, hẳn đã ở đây cũng không phải một ngày hai ngày. Lần này Cảnh Tầm gặp chuyện không may tuyệt đối không thoát khỏi có liên quan tới hẳn.”

Lệ Cảnh Trình lấy xấp ảnh trong Vinh Thiển, cẩn thận xem từng bức một.

“Ba, cô ấy chỉ đi tiền Hoắc Thiếu Huyền, không có gì cả.”

“Anh còn muốn nói giúp cho nó?” Lệ Cảnh Vân tức giận khôn nguôi. “Việc này tám phần là Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền làm ra, còn cố ý chọn ngày kết hôn của Cảnh Tâm.”

Vinh Thiển nghe vậy cảm thấy chói tai vô cùng.

“Ba, ba biết con trai bảo bối của ba trước đã làm gì sao? Sau khi SMX ở Nam Thịnh bị đập, cậu ta đã thuê người đâm Hoắc Thiếu Huyền mấy dao. Nếu không phải anh ấy mạng lớn thì đã chết lâu rồi!”

“Giờ không phải là chưa chết sao?” Giọng nói của Lệ Cảnh Vân rất nhẹ nhàng: “Cho nên, hẩn ghi hận trong lòng, muốn trả thù phải không?”

“Ba đừng gài bẫy để con nhảy vào. Chuyện này không quan hệ tới Hoắc Thiếu Huyền. Với con càng không quan hệ. Hơn nữa, chú hai không phải còn chưa chết đó sao?” Vinh Thiển nhặt lời của Lệ Cảnh Vân mà ném lại.

“Cô...” Lệ Cảnh Vân tức giận đứng dậy.

Lệ Cảnh Trình nắm tay Vinh Thiển.

“Ba, nhà họ Hoắc ở Nam Thịnh cũng là nhà có uy danh, ba tùy tiện giam người, không sợ người ở trên biết?”

“Tôi sợ cái gì?” Lệ Cảnh Vân ưỡn thẳng lưng lên.

Vinh Thiển cảm thấy trước đây Lệ Cảnh Vân có hơi cổ hủ, không ngờ còn lạm dụng chức quyền như vậy. Cô cũng đứng dậy: “Ba, con tôn trọng ba vì vậy con xin hỏi ba một tiếng, Hoắc Thiếu Huyền ở đâu ạ?”

“Chết rồi!” Lệ Cảnh Vân chắc nịch ném ra hai chữ.

Chương 60 : Ma quỷ thức tỉnh

Lồng ngực Vinh Thiến nghẹn lại. Lệ Cảnh Trình đứng dậy ôm vai cô, muốn cho cô bình tĩnh. Vinh Thiến cắn nhẹ môi dưới, cô vẫn chưa tức giận đến mức hồ đồ.

“Chết? Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Cô thừa nhận chuyện này là cô và Hoắc Thiếu Huyền làm ra ?”

Nghe những lời này, Vinh Thiến cảm thấy không thể nói lý nữa: “Ba, ba suy đoán cũng phải có căn cứ.”

“Đây không phải suy đoán, đây là sự thật.”

“Ba bảo con qua đây chính là để ép con nhận những chuyện con chưa từng làm, phải không?”

Lệ Cảnh Vân cười lạnh: “Tôi có biện pháp bắt Hoắc Thiếu Huyền mở miệng.”

“Ba muốn làm gì?” Vinh Thiến cất giọng, dự cảm không ổn trong lòng càng thêm mãnh liệt: “Ba còn muốn lạm dụng hình phạt riêng sao?”

“Đây là Lại Hải, không phải Nam Thịnh. Nhà họ Hoắc hẳn có quyền thế, cũng không quản được tới tôi.”

“Ba ____!!!”

Lệ Cảnh Trình nắm chặt cổ tay Vinh Thiến: “Đi thôi.”

“Đi?” Vinh Thiến khó tin quay sang nhìn anh: “Em phải tìm ra Hoắc Thiếu Huyền.”

“Đi!”

“Em không đi!” Vinh Thiến quỳnh lên, hai mắt trừng với người đàn ông.

Lệ Cảnh Trình thấy tình trạng đó liền dứt khoát bế ngang cô lên, bước nhanh ra ngoài. Vinh Thiến vỗ bả vai Lệ Cảnh Trình: “Thả em xuống, mau thả em xuống!”

Tới khi cô bị nhét vào ghế lái phụ, tay Vinh Thiến định đẩy ra cửa xe. Lệ Cảnh Trình lập tức kéo cô trở về, dùng dây an toàn thắt lại để giữ cô ngồi im. “Đừng quậy!”

“Hoắc Thiếu Huyền có thể bị chết không?”

“Em cũng hồ đồ rồi phải không?” Ánh mắt Lệ Cảnh Trình không chứa chút hơi ấm nào, nhìn cô chăm chú.

“Ông ấy còn có chuyện gì không làm được sao? Ông ấy nói đúng đó. Đây là Lại Hải, chúng ta phải chịu khoanh tay, không có cách nào.” Cái miệng nhỏ của Vinh Thiển thở hỗn hển, tâm trạng càng lúc càng kích động:

“Chuyện này liên quan gì tới Hoắc Thiếu Huyền?”

“Không có vấn đề gì thì sao em lại phải tới khách sạn tìm anh ta, rồi bảo anh ta mau đi?”

Vinh Thiển á khẩu không trả lời được. Lệ Cảnh Trình cài dây an toàn.

“Hiện giờ Hoắc Thiếu Huyền chắc chắn không sao. Ba tuy nói như vậy, nhưng trong giai đoạn nhạy cảm thể này ba sẽ không tùy ý làm bậy. Muốn cứu Hoắc Thiếu Huyền thì em phải nghe anh.”

“Anh có cách?”

Khuôn mặt Lệ Cảnh Trình lạnh đi, anh không nói chuyện. Vinh Thiển đẩy đẩy cánh tay anh.

Lệ Cảnh Trình nghiêng mặt sang nhìn cô. Trong con người tối sầm tích tụ tia sắc bén mà chói lọi, tựa như một gai nhọn đặc biệt đâm vào người.

“Hoắc Thiếu Huyền là gì của em?”

Biết rõ còn cố hỏi. Vinh Thiển mím môi dưới: “Bạn.”

“Nếu anh ta là bạn em, anh không đáng phải mạo hiểm như vậy.” Lệ Cảnh Trình thu hồi ánh mắt lại, lại nhìn về phía xa xa.

“Việc sau này anh cần làm, là phải đẩy anh em ruột vào hố lửa. Những việc nó làm, dù đủ để nó phải vào hố đó, nhưng nếu tự anh ra tay, tính chất việc này chắc chắn không giống nhau.”

“Lệ Cảnh Tâm đã như vậy, chúng ta còn có thể làm gì với hắn?”

“Hoắc Thiếu Huyền là gì của em?” Người đàn ông lại lên tiếng hỏi.

Tâm mắt Vinh Thiển nhìn khuôn mặt nghiêng của Lệ Cảnh Trình: “Anh ấy từng là người yêu thanh mai trúc mã của em. Bây giờ đảo lại, giữa em và anh ấy là loại quan hệ bảo vệ lẫn nhau.”

Đúng vậy, không vì tình yêu, lại càng không nói chuyện giữa bọn họ căn bản không thể tồn tại tình bạn, chỉ là vì thói quen bảo vệ nhau ấy.

“Nói cách khác, không cứu không được?”

“Ừm.” Cô đáp khẽ.

“Hắn là tình địch của anh.” Lệ Cảnh Trình dựa người vào ghế dựa: “Anh cứu anh ta không phải gây phiền phức cho mình sao?”

“Nếu anh coi anh ấy là tình địch, vậy anh ấy bây giờ thực sự phải gánh chịu danh hiệu tình địch xằng bậy này, sau này, xem ra phải chứng thực lại mới được. Tiết kiệm cho mình lại gây thêm phiền phức.”

Lệ Cảnh Trình chỉ chỉ ngón trỏ giữa không trung về phía cô: “Hắn dám!”

“Mạng sắp không còn rồi, có gì nữa mà dám hay không?”

Vinh Thiên đón ánh mắt Lệ Cảnh Trình, khẩu khí càng không tỏ ra yếu kém chút nào. Người đàn ông không khỏi bật cười, xua tay: “Không chấp nhận với em.”

Đưa Vinh Thiên về nhà xong, Lệ Cảnh Trình vẫn không xuống xe, mà đi tới một chỗ khác. Khi về, anh cầm trong tay một cái túi da trâu màu đen. Thấy anh bận rộn trong thư phòng, Vinh Thiên cũng không vào quấy rầy.

Ngày hôm sau, cô dậy khá trễ. Hôm qua cứ lo lắng về chuyện Hoắc Thiếu Huyền, Lệ Cảnh Trình đã giúp cô an tâm hơn nhưng cô thế nào vẫn không ngủ được. Cầm chiếc remote trên tủ đầu giường lên, cô mở ti vi. Giọng cô phát thanh viên tin thời sự vang vang có lực: “Rạng sáng hôm nay, trên mạng đang lan truyền nhanh chóng một thông tin. Theo đó, những cô gái mất tích cách đây không lâu đều bị đưa vào một nơi ăn chơi gọi là SMX, mà ông chủ SMX này lại là cậu ấm nhà họ Lệ.”

Tiếp theo, phần lớn đều đưa tin về bối cảnh nhà họ Lệ, cả việc hiển hách thế nào, có tiền thế nào.

“Cùng thời gian với khi bản tin được phát sóng, trên weibo, cảnh sát đã có những lời hồi đáp đầu tiên. Sự kiện SMX này ảnh hưởng vô cùng lớn đối tới xã hội, một khi được xác minh, chắc chắn sẽ phải tuân theo pháp luật

đúng lẽ công bằng. Hiện tại đã thành lập tổ chuyên án. Việc điều tra vụ án đang tiến thêm một bước ...”

Vinh Thiển dụi mắt, xác định mình không nhìn lầm. Ngay trên địa bàn nhà họ Lê mà bị kẻ khác lôi ra ánh sáng, thế chẳng khác nào cho Lê Cảnh Vân một cái bạt tai thật nặng. Cô vặn nhỏ tiếng tivi lại.

“Cảnh Trình? Cảnh Trình?” Gọi nhưng không ai trả lời. Vinh Thiển rửa mặt xong xuôi rồi xuống lầu. Người giúp việc tới đón cô: “Cô chủ, ăn một chút gì nhé?”

“Mọi người đâu?”

“Cậu Lê sáng sớm đã đi ra ngoài.”

Người giúp việc đi vào bếp, đem từng món bưng ra. Vinh Thiển liếc nhìn:

“Trong nhà cũng không phải có khách, sao lại chuẩn bị nhiều như vậy?”

Người giúp việc cười híp mắt, nói: “Cậu Lê lúc đi có dặn, hôm nay là ngày lành, bảo cô ăn đã ngủ đã, nghe được chuyện gì cũng đừng bận tâm, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng*.”

(t/n: Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng: mọi chuyện cứ để tự nhiên, sẽ tự có cách giải quyết)

Vinh Thiển kéo ghế ra. Cái bàn to như vậy nhưng cơm bày ra cũng muốn chật cả bàn. Cô nghĩ đến tin tức kia.

“Anh ấy có nói đi đâu không?”

“Không nói chuyện đó ạ.”

—

Nhà họ Lê.

Sáng sớm Lê Cảnh Vân đã bị tiếng đập cửa của người quản gia làm giật mình tỉnh giấc.

Mặc đồ hăn hoi đi xuống lầu, thấy bên trong phòng khách có mấy người ngồi, sắc mặt Lê Cảnh Vân tự khắc lạnh đi.

Bọn họ đều tới vì Lê Cảnh Tâm.

Thịnh Thư Lan chăm nom ở phòng bệnh. Cô vắt khăn mặt lau tay cho Lê Cảnh Tâm. Cung Dự nằm xoài một bên. Nghe tiếng cửa mở, tưởng là bác sĩ

tới kiểm tra, ánh mắt hai người không khỏi ngoái nhìn lại.

“Ba!”

“Ông!”

Cùng Dụ nhìn thấy phía sau còn vài người đi theo.

“Bọn họ là...?”

Lệ Cảnh Vân trầm giọng không nói gì, mặt lạnh như tảng băng. Ông đi tới trước giường bệnh, những người theo tới. “Đây là thằng hai nhà tôi, ngay ngày kết hôn bị kẻ khác có ý định đâm xe bị thương, đến giờ vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm.”

Những người kia nhìn nhau. “Quan hệ giữa anh ta với SMX, ông có biết từ trước không?”

“Tôi muốn hỏi, sao các anh lại điều tra tới thằng hai? Nó người làm ăn chân chính đảng hoàng, không thể nào liên quan tới những chỗ đó.”

Thịnh Thư Lan nghe xong, không khỏi lo lắng: “Không đâu! Mọi người nhất định truy cứu sai rồi.”

Trên khuôn mặt Lệ Cảnh Vân lộ ra thần sắc bi thương vô cùng rõ ràng.

“Chuyện này rõ ràng có kẻ vu oan hãm hại. Không có bất kỳ chứng cứ nào thì sao có thể nói rõ thằng hai...”

“Ông Lệ, thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Nếu không phải vì có mười phần chứng cứ, phía trên cũng sẽ không thành lập tổ chuyên án. Chuyện này xảy ra ở Lại Hải, vốn nên do bên này coi, nhưng cái người nặc danh tố cáo đó có vẻ cũng không đơn giản. Chuyện đã kinh động cấp trên, nhất định phải tra cho ra.”

Lúc này Thịnh Thư Lan mới rõ thân phận những người này. Hai mắt cô sừng đỏ, cổ họng nghẹn khóc nức nở: “Anh ấy thế này, đương nhiên các anh nói thế nào thì thế nấy rồi.” Thịnh Thư Lan lau nước mắt: “Sao không điều tra ai đã hại anh ấy ra như vậy trước đi?”

“Có nhân tất có quả. Cô hãy yên tâm, sớm muộn cũng có ngày chân tướng rõ ràng.” Người đàn ông đứng đầu nói: “Sau này trong quá trình điều tra, hy vọng sẽ nhận được sự hợp tác hết sức của mọi người.”

Bàn tay Thịnh Thư Lan đưa lại gần cánh tay Lệ Cảnh Tâm. “Nếu anh ấy vẫn nằm thế này thì sao?”

“Nếu sự tình đúng như nguồn tin cho biết, thì sau khi cậu ấy tỉnh lại, vẫn phải chịu tuân theo chế tài của pháp luật.”

Củng Dụ vừa nghe xong liền vầng đầu hoa mắt. Thế không phải con bà hôn mê hay tỉnh lại cũng chỉ có một con đường tối tăm không lối thoát?

“Người các anh cũng gặp rồi, thứ cho tôi không tiến được.” Lệ Cảnh Vân hạ lệnh đuổi khách.

“Chúng tôi còn phải đi gặp bác sĩ điều trị để giải thích chuyện xảy ra. Nếu cậu hai muốn rời Lại Hải thì phải có được sự phê chuẩn.”

Nghe vậy, Lệ Cảnh Vân cảm giác quyền uy của mình bị khiêu chiến một cách lớn lao. “Nếu vẫn gắng xin ra nước ngoài chữa trị thì sao?”

“Xin thì cũng sẽ nhanh được phê chuẩn thôi. Chúng tôi sẽ phái người theo bảo vệ an toàn cho cậu hai.”

Người đàn ông đứng đầu ra hiệu những người phía sau đi ra. Ông ta liếc nhìn người đàn ông trên giường bệnh: “Ông Lệ, chuyện này quá lớn, chúng tôi cũng không có cách nào khác. Lúc trước tin tức mấy vụ án mất tích đã gây ra dư luận không ít. Hiện tại tất cả con mắt người dân và truyền thông đều đang nhìn chăm chăm, ai có suy nghĩ muốn chặn cái động này lại thì tức là thiêu thân, lao đầu vào lửa. Tôi khuyên ông một câu, người khôn giữ mình; nếu không, toàn bộ nhà họ Lệ sẽ bị dính líu.”

Củng Dụ che miệng, khiếp sợ không thôi. Đến bây giờ bà ta còn chưa hiểu rõ lời bọn họ nói là có ý gì.

SMX gì? Cô gái mất tích nào? Những thứ ấy có quan hệ thế nào với con bà?

Lệ Cảnh Vân đứng phía cuối giường, thật lâu không có nói chuyện. Thịnh Thư Lan ngồi ngây ở đó, nhìn chăm chú Lệ Cảnh Tâm trên giường bệnh. Người đàn ông kia nói xong những lời đó cũng xoay người đi ra .

Mũi Thịnh Thư Lan nhuốm chua xót khó chịu nổi.

“Ba, SMX rốt cuộc có quan hệ gì với Cảnh Tâm?”

Lệ Cảnh Vân một chữ không nói. Cung Dụ không ầm ĩ như thường ngày, bà ta cũng rất muốn biết đáp án.

Một tràng tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Lệ Cảnh Vân bắt máy: “Alo.”

Tin tức trong điện thoại, mặc dù ông đã chuẩn bị tinh thần, nhưng sau khi chính tai nghe được vẫn có chút không tiếp thu được. Giá cổ phiếu công ty trên diện rộng đều rớt xuống, không có một chút gì khả năng có thể ổn định lại. Các quầy kinh doanh, trang trí trong các trung tâm thương mại bị dỡ bỏ. Cả các bảng quảng cáo cũng đều bị người ta hất mực.

Tin tức này chẳng khác nào một tiếng sét giữa trời quang, những người thân trong các gia đình đó trong ngày thường tức giận nhưng không dám nói gì, cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết. Con gái, hay chị em họ hàng họ, tương lai sáng rộng đã bị chôn vùi sau khi bị đưa vào SMX; cơn giận dữ này sao có thể nuốt xuống được?

“Ông?” Cung Dụ lên tiếng thăm dò.

“Mấy ngày này hãy chăm Cảnh Tâm cho tốt. Tôi phải đi ra ngoài xem.”

“Lúc thế này, ông muốn đi đâu cơ?” Cung Dụ không khỏi đứng dậy. Hiện tại Lệ Cảnh Vân chính là trụ cột của cả nhà, nhất định không thể sụp đổ.

“Lên kinh*.”

(t/n: lên kinh đô, thủ đô, Bắc Kinh)

Nghe thấy hai chữ này, Cung Dụ lập tức im lặng trở lại. Ông già tự mình ra cửa, còn không phải vì chuyện của thằng con?

Cửa phòng bệnh được mở ra, Lệ Cảnh Trình và Thẩm Tĩnh Mạn đi vào.

Thẩm Tĩnh Mạn đi tới trước giường.

“Thế nào, có chuyển biến tốt không?”

Thịnh Thư Lan khóc, lắc lắc đầu.

Lệ Cảnh Vân nháy mắt với con trai, ý bảo anh đi ra với ông. Đi ra ngoài hành lang, Lệ Cảnh Vân hai tay chấp sau người.

“Cảnh Trình, chuyện sáng nay, chắc hẳn con cũng đã nghe cả.”

“Vâng.”

“Có người muốn đưa thằng hai vào chỗ chết!”

“Ba, áp lực dư luận lớn như vậy, cả giá cổ phiếu của Uy Lệ cũng chịu ảnh hưởng, chứ nói gì công ty trong nhà. Ba định làm thế nào?”

Lệ Cảnh Vân thở dài: “Công ty bên này, con thay ba ổn định trước đã. Ba muốn lên kinh một chuyến.”

“Thời gian này, sẽ không ai chịu nhúng tay. Ai mà giúp chúng ta thì chính là nhóm lửa tự thiêu*.”

(*tự chuốc lấy phiền phức)

“Nhưng ba vẫn phải thử xem.”

Lệ Cảnh Trình dựa vào tường: “Rồi, con sẽ thay ba xem công ty.”

Lệ Cảnh Vân liếc nhìn bên trong phòng bệnh: “Bất luận thế nào, phải bảo vệ Cảnh Tầm cho tốt. Cảnh Trình, ba vẫn luôn suy nghĩ, kẻ phía sau màn đẩy tay rất cuộc là ai. Nhưng điều duy nhất ba có thể xác định chính là, hẳn tuyệt đối không thể nào là con!”

Người đàn ông nhìn thẳng vào mắt anh.

Con mắt Lệ Cảnh Vân rất sắc bén, tựa như muốn đem Lệ Cảnh Trình nhìn thấu hết cả. Nhưng ánh mắt của anh dường như không có lấy một chút gợn sóng nào, ngay cả Lệ Cảnh Vân, người cha ruột này, khi tiếp xúc cũng cảm thấy có cảm giác thất bại.

“Đương nhiên không phải là con.” Giọng Lệ Cảnh Trình lạnh nhạt, nói.

Lệ Cảnh Vân lại nhìn anh lần nữa: “Ba về thu dọn, tranh thủ đêm nay đi ngay.”

“Vâng.”

Thấy ông ta định đi, Lệ Cảnh Trình hợp thời mở miệng: “Ba, lần này tới Lại Hải, Hoắc Thiếu Huyền còn gặp vài người quen cũ của ba. Bên nhà họ Hoắc đã ở có hành động. Chuyện thằng hai ba đã không có cách xác định chắc chắn thì vẫn nên thả hãn sớm, bằng không chuyện này mà bị rò rỉ ra, dù ba lên kinh trăm lần cũng vô dụng.”

Lệ Cảnh Vân trầm tư trong chốc lát.

“Lúc này, trong chảo đã đủ thứ rối loạn rồi, sợ nhất là có kẻ có ý quăng thứ gì vào thêm..”

Lệ Cảnh Vân nhăn mày, sau một lúc lâu, giọng nói mang một chút thất bại: “Ba biết.”

Lệ Cảnh Trình nhìn theo bóng dáng ông ta bước nhanh rời khỏi đó. Anh đứng dậy, đi tới phía ngoài phòng bệnh, nhìn vào phía trong qua cửa sổ thủy tinh.

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi cạnh Thịnh Thư Lan. Cùng Dụ lần lượt nói chuyện bên tai Lệ Cảnh Tầm.

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình lạnh đi. Tầm mắt anh hướng về phía cửa sổ bên trong phòng bệnh, nơi có ánh nắng trong suốt mà nhỏ vun từ bên ngoài hơi chiếu vào. Sắc vàng ánh rực rỡ, làm lòng người say, cũng làm ấm đáy mắt tối rét của Lệ Cảnh Trình.

—

Về nhà.

Vinh Thiển nghe thấy ngoài cổng sắt truyền tới tiếng vang, cô đi dép đi ra. Lệ Cảnh Trình đỗ xe xong bước tới phía cô. Vinh Thiển bước tới nhào vào lòng anh. “Sáng sớm đi đâu thế?”

“Công ty hôm nay loạn lắm, anh phải đi văn phòng rồi chứ.”

“Tham tiền!”

Người đàn ông kéo tay cô, Vinh Thiển dừng bước. “Vừa rồi nhận được điện thoại của Thiếu Huyền, anh ấy về Nam Thịnh rồi.”

“Như vậy em an tâm rồi?”

Vinh Thiển đi theo cạnh Lệ Cảnh Trình, người đàn ông dẫn cô vào nhà:

“Anh ta có nói gì không?”

“Không, anh ấy chỉ nói không có việc gì, không nhắc tới một chữ chuyện của ba.”

“Em làm ơn nhớ việc mình là phụ nữ có thai giúp anh đi. Cũng chỉ có anh có thể mắc câu.”

Bàn tay Lệ Cảnh Trình thuận thế ôm phía dưới lưng cô. “Em chắc chắn rằng anh có thể mắc câu?”

“Lệ Cảnh Trình.” Ngón tay Vinh Thiến chọt chọt vào má anh: “Trong mắt anh em không có sức hấp dẫn, có phải không?”

“Sao có thể chứ! Trong mắt anh, cũng chỉ có em là có sức hấp dẫn với anh.” Vinh Thiến kiễng đầu ngón chân, Lệ Cảnh Trình lập tức ôm cô. “Về phòng rồi phá.”

Vào phòng, Vinh Thiến đi thẳng tới giường lớn, Lệ Cảnh Trình tháo cà vạt ra. “Nóng quá!”

Cô khoanh chân ngồi giữa giường: “Anh làm vậy là tự mình bị tổn thất mất 8%, em sợ Uy Lệ không chịu nổi.”

Người đàn ông đi qua, gác đôi chân lên giường: “Yên tâm đi, Uy Lệ không bị liên lụy nhiều, cùng lắm cũng chỉ là tạm thời. Ông già hiện tại vẫn luôn tìm cách bảo vệ thằng hai. Trước mắt nó vẫn còn chưa tỉnh, coi như có phải dính vào điều tra cũng không có bị ảnh hưởng gì lớn.”

Vinh Thiến cúi đầu hôn trán anh: “Cảnh Trình, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh cái gì?”

“Anh làm việc, luôn luôn phải nằm trong tay mười phần chắc mới ra tay. Lần này, em biết anh vì cái gì. Rút củi đáy nồi, anh gánh vác, lo xa nhiều hơn em, phải gánh chịu nguy hiểm nào em cũng không biết được.”

Lệ Cảnh Trình nhắm hai mắt lại: “Em yên tâm, anh còn một thân phận, anh là con trưởng nhà họ Lệ.” Anh kéo một tay Vinh Thiến qua: “Nó làm thương tổn em, bây giờ là lúc nó trả nợ.”

“Cảnh Trình.”

“Đừng nghĩ gì cả! An tâm ở nhà dưỡng thai, làm một cô gái nhỏ ở trong lòng anh mà hưởng thụ ấm áp hạnh phúc, được không?”

“Anh lại bắt đầu buồn nôn!”

—

Lệ Cảnh Trình kể từ ngày này bắt đầu rất bận. Uy Lệ có cả một độ ngũ một tay anh đưa lên, không khiến anh bận tâm nhiều; nhưng tổng công ty bên

nhà họ Lê lại không như vậy. Giá cổ phiếu bị tổn hại nặng, tựa hồ có thể bị hủy hoại. Đây là một án tử chưa được công bố. Có thể thấy con đường này có bao nhiêu khó khăn.

Sau khi lên kinh, Lê Cảnh Vân như thể biến mất, một chút tin tức cũng không có.

Lê Cảnh Tâm vẫn nằm trên giường bệnh, không có chút dấu hiệu tỉnh dậy, Thịnh Thư Lan đứng bên cửa sổ tỉa chậu hoa, những thứ này đều cô lấy trong vườn nhà mang đến .

Vừa tưới cây, cô nhìn sắc trời.

“Mẹ, mẹ về đi, buổi tối có con chăm được rồi.”

Củng Dụ cầm cái túi bên cạnh lên: “Tôi sẽ bảo người làm qua đây vậy. Cô còn mang thai.”

Thịnh Thư Lan mặc áo chống phóng xạ. “Cũng không có việc gì nhiều cần làm, một người vậy là đủ rồi.”

“Ngày nào cũng tiếp xúc với máy móc thế này, cũng không biết đứa bé...” Đây mới là điều Củng Dụ quan tâm nhất.

Bàn tay Thịnh Thư Lan phủ lên bụng: “Không sao, ban ngày con đều đi ra ngoài một lúc.”

“Được, vậy có chuyện gì cứ gọi điện thoại.”

“Dạ.”

Củng Dụ đi rồi, Thịnh Thư Lan ngồi xuống mép giường. Bên cạnh có một cái giường khác, cô dạo này đều ngủ trên đấy.

Ăn xong cơm chiều, cô nằm bò cạnh người Lê Cảnh Tâm; mệt mỏi kéo tới, mau chóng chìm vào mộng đẹp.

Đang mơ màng, hình như mặt cô bị cái gì đụng vào, Thịnh Thư Lan chợt quậy, còn mơ hồ nghe có giọng nói.

Cô còn buồn ngủ, ngóc đầu lên, cặp mắt đau dữ dội.

“Thư Lan, Thư Lan.”

Thịnh Thư Lan bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, mắt mở trừng. Lúc đứng dậy, bởi vì kích động, cô đụng phải chiếc ghế tựa, khiến nó ngã lộn xuống

mặt đất.

Hai tay cô chống bên tai Lệ Cảnh Tâm.

“Cảnh Tâm, Cảnh Tâm, anh nghe được em nói chuyện không?”

Mi mắt Lệ Cảnh Tâm chớp chớp: “Anh chết, hay còn sống?”

“Nói nhăng cuội gì đấy! Đương nhiên còn sống!”

Lệ Cảnh Tâm khó khăn khẽ động đậy khóe miệng: “Hóa ra là còn sống, tốt thật!”

Thịnh Thư Lan gối lên ngực hân: “Em thực sự nghĩ anh sẽ không chịu được.”

Cô như chợt nhớ ra chuyện gì: “Cảnh Tâm, bên ngoài hỗn loạn hết rồi. Truyền thông và trên mạng cũng có chứng cứ anh đã mở SMX. Ba vì chuyện này mà bôn ba đây đó. Còn có cảnh sát tới bệnh viện.”

Lệ Cảnh Tâm thở ra mấy hơi. Thịnh Thư Lan nhớ ra hân mới tỉnh lại, không thể nói chuyện, cô kích động xoa xoa khóe mắt: “Em đi gọi bác sĩ. Em bảo bọn họ tới xem xem.”

Lệ Cảnh Tâm dùng chút ít sức lực còn lại kéo ống tay áo Thịnh Thư Lan: “Đừng! Đừng đi!”

“Tại sao? Phải làm kiểm tra cẩn thận em mới có thể yên tâm.”

“Thư Lan..” Lệ Cảnh Tâm còn rất yếu, hân ra hiệu cô lại gần. Thịnh Thư Lan khom lưng, ghé tai tới bên Lệ Cảnh Tâm.

“Chuyện anh tỉnh lại, không được nói cho bất cứ ai biết.”

Chương 61 : Vạch trần

Thịnh Thư Lan trở lại trước giường, vừa muốn hỏi vì sao, nhưng nhớ tới lúc trước cảnh sát đã nói, cô cẩn thận nhìn xung quanh: “Thế nhưng anh như vậy, em rất lo lắng.”

“Tĩnh ... cũng đã tĩnh, anh không chết được đâu.” Lệ Cảnh Tâm kéo đầu ngón tay của cô: “Ngồi xuống cạnh anh.”

Thịnh Thư Lan đưa tay sờ lên bụng mình: “Rốt cuộc ;à ai hại anh thành ra như thế này?”

“Anh hôn mê bao lâu rồi?”

“Em vẫn sợ anh không tỉnh lại.” Thịnh Thư Lan đưa tay bịt miệng, thật muốn khóc.

Cô đã gần ba mươi tuổi đầu, nhưng lại dựa vào nhà họ Lệ mà sống, hôm nay, ông trời của cô là Lệ Cảnh Tâm, cô thật không thể nghĩ được, nếu có một ngày Lệ Cảnh Tâm ngã xuống, cô sẽ ra sao?

“Anh có đói không, có muốn ăn gì không?”

Lệ Cảnh Tâm lắc đầu: “Anh chẳng có chút cảm giác thèm ăn, Thư Lan, anh nằm mơ.”

“Anh mơ thấy cái gì?”

“Trong giấc mơ, là một nơi tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, nhưng anh lại nghe được tiếng khóc của em, anh men theo tiếng khóc đi tới, mở mắt ra, liền nhìn thấy em.”

Thịnh Thư Lan nhếch môi cười: “Cảnh Tâm, chúng ta nên làm gì bây giờ? Người bên ngoài đang chờ để bắt anh, anh cũng không thể nằm trên giường bệnh cả đời được.”

Toàn thân Lệ Cảnh Tâm vô cùng đau đớn: “Anh bây giờ có muốn đi cũng không được, yên tâm đi, sẽ có biện pháp, đến lúc đó, anh sẽ mang em rời khỏi Lại Hải, đến một nơi không ai biết chúng ta, bắt đầu lại một lần nữa, được không?”

Thịnh Thư Lan nghe vậy, có chút vui mừng, lại khó có thể tin: “Thật, thật sự phải không? Chúng ta sẽ rời đi?”

“Chờ anh thân thể tốt hơn, chúng ta liền rời đi.” Lệ Cảnh Tầm vỗ vào mu bàn tay cô: “Giờ em nên suy nghĩ, em thích đi đâu nhất?”

Cánh môi cô cong lên thành vòng cung: “Em nghĩ, ở thôn quê sẽ không ai biết chúng ta, chúng ta sẽ xây nhà trồng hoa được không?”

“Được, đương nhiên là được.”

Thịnh Thư Lan không khỏi khẽ cười.

“VẬY nói với anh một chút, mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?” Lệ Cảnh Tầm mơ hồ cũng có thể đoán ra, khẳng định có người đâm sau lưng hắn.

“Ba đang nghĩ biện pháp, tin tức truyền thông cũng bao vây rất chặt, mẹ nói chuyện này rất rắc rối, mọi người cũng không biết phải làm sao?”

“Điện thoại của em đâu?”

“Ở đây.”

“Đem tin tức điều tra được cho anh xem”

“Cảnh Tầm, anh cần phải nghỉ ngơi.”

“Không có việc gì.”

Thịnh Thư Lan thấy thế, không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại lên mạng, Lệ Cảnh Tầm nằm trên giường bệnh không thể nhúc nhích, sau khi tỉnh lại thì sức khỏe vẫn rất yếu, chờ tới lúc Thịnh Thư Lan đưa điện thoại tới thì hắn lại lâm vào trạng thái hôn mê.

Nhà họ Lệ xảy ra chuyện lớn như thế, Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình không có khả năng rời đi. Lệ Cảnh Trình chống đỡ toàn bộ nhà họ Lệ, Vinh Thiển cũng phải ở bên cạnh anh, hơn nữa Lệ Cảnh Tầm bị như thế, có thể nói chỉ ít hiện tại là an toàn, không cần lúc nào cũng đề phòng có người hãm hại cô.

Vinh Thiển xuống xe, Lệ Cảnh Trình từ bên trong đưa đồ ra cho cô. Ngoại trừ chuyện không may ngày đó, Vinh Thiển cũng chưa đến bệnh viện lần nào.

Đi tới phòng bệnh, Thịnh Thư Lan ngồi bên giường, hai tay cầm điện thoại cũng không biết nhìn cái gì, vẻ mặt nghiêm túc.

Củng Dụ lau tay cho Lệ Cảnh Tầm, đưa mắt nhìn Thịnh Thư Lan, thấy thế rốt cục không nhịn được: “Nhìn cái gì, nhìn từ sáng đến giờ, chỉ thấy cô cầm cái điện thoại, bộ không có điện thoại là chết à? Lệ Cảnh Tầm sống chết không rõ, cô còn có tâm trạng như thế.”

Nói xong, đem khăn tay vứt xuống người Thịnh Thư Lan. Cô vội vàng cầm lấy: “Mẹ, con xin lỗi.”

Củng Dụ tức giận tới thở không ra hơi: “Nhìn cô thế làm sao mà một lòng một dạ được? Thư Lan, có phải trong lòng cô còn có suy nghĩ khác?”

“Con không có, thật không có.”

“Từ lúc tôi đến tới giờ, cô cứ nhìn chăm chú cái điện thoại, có cái gì hay mà nhìn?”

“Con ... con xem tin tức về Cảnh Tầm.”

Củng Dụ càng thêm tức giận không có chỗ phát tiết: “Con người đều như vậy, bên ngoài trăm lời đồn đại, ngôn ngữ thị phi, cần cô phải xem sao? Cảnh Tầm hiện tại còn bất tỉnh, đó mới là vấn đề...”

Củng Dụ lại bắt đầu ghen ngào, đã nhiều ngày như thế, Lệ Cảnh Tầm vẫn không thấy tiến triển gì cả, làm bà thực lo lắng, lo tới bạc trắng tóc.

Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình đứng ở cửa, cô ho nhẹ một tiếng.

Lúc này hai người trong phòng mới chú ý bên này, Thịnh Thư Lan ngồi dậy, điện thoại rơi xuống đất.

Củng Dụ đưa mắt hung hăng trừng cô một cái, thật là, có một chút mà cũng sợ hãi đến thế.

“Mẹ nhỏ.”

Lệ Cảnh Trình tiến lên phía trước, đem hộp quà đặt lên tủ đầu giường:

“Thằng hai vẫn thế sao?”

“Ừ.” Củng Dụ lãnh đạm trả lời. Vinh Thiển đi tới, khom lưng thay Thịnh Thư Lan nhặt điện thoại lên, trên màn hình vẫn còn sáng, là tin tức về SMX.

Cô đưa điện thoại cho Thịnh Thư Lan. Thịnh Thư Lan cuống quýt nhận lấy

Lệ Cảnh Trình ngồi bên giường bệnh nhìn Lệ Cảnh Tâm rồi nói: “Có cần tôi mời chuyên gia, tổ chức hội chuẩn* không?”

(Các trường hợp bệnh nhân đã được chẩn đoán xác định, sau ba ngày điều trị trong khoa không biến chuyển bác sĩ có trách nhiệm mời bác sĩ trưởng khoa thăm lại người bệnh và cho ý kiến hướng dẫn điều trị tiếp.)

Củng Dụ không trả lời, nghĩ thầm anh làm gì có tâm địa tốt như thế?

Thịnh Thư Lan lên mở miệng từ chối: “Không, không cần.”

“Vì sao?” Vinh Thiển nói tiếp: “Sau khi chuyên gia hội chuẩn, mới có thể có cơ hội tốt hơn để chữa trị, dù cho chỉ là một tai hi vọng, chúng ta cần phải thử xem sao.”

Củng Dụ nghe cũng cảm thấy bị thuyết phục: “Cảnh Trình, Cảnh Vân không ở nhà, con chính là chủ, mẹ hi vọng con và Cảnh Tâm có thể xóa đi mọi hiềm khích lúc trước.”

“Mẹ nhỏ, thằng hai đã như thế rồi, con cũng chỉ mong nó mau chóng tỉnh lại.”

Củng Dụ gật đầu không ngừng: “Đúng, con nói đúng.”

Thịnh Thư Lan hai tay khẩn trương nắm lại: “Bác sĩ nói Cảnh Tâm tỉnh lại là do tự bản thân thôi, cũng đã phẫu thuật rồi, lại hội chẩn, ai có thể nắm chắc một trăm phần trăm anh ấy sẽ tỉnh lại?”

“Thư Lan, lời này của cô là ý gì?” Củng Dụ lời nói tràn đầy bất mãn.

“Mẹ, bình thường Cảnh Tâm rất trọng sĩ diện, nhất định anh ấy không muốn người ta nhìn thấy mình thế này, càng lại không muốn bị nhiều người như thế vây xem.”

Vinh Thiểnnhìn thoáng qua Thịnh Thư Lan, cô đứng ở trước giường, Lệ Cảnh Tâm im lặng nằm ở đó, cô khom lưng xuống, nhìn Lệ Cảnh Tâm.

“Thư Lan, buổi tối đều là cô ở lại đây sao?”

“Vâng, đúng, đúng.”

Vinh Thiển không khỏi đưa mắt nhìn Củng Dụ: “Mẹ nhỏ, cô ấy còn đang mang thai, hay là để người khác ở lại trông coi.”

“Không cần!” Thịnh Thư Lan vội vàng ngăn cản Cung Dụ, nói: “Người khác chăm sóc, con không an tâm.”

Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Tâm lần nữa, sau đó cô đứng dậy: “Trong phòng nhiều máy móc thiết bị như thế, cô là phụ nữ có thai, mà suốt ngày ở lại đây, thật sự không tốt.”

“Mẹ cũng định đêm nay ở lại.”

“Mẹ, thân thể của mẹ không tốt lắm...”

Vinh Thiển gật đầu: “Thư Lan, hiện giờ chú hai như thế, cô là hi vọng duy nhất của mẹ nhỏ, bảo toàn đứa bé trong bụng quan trọng hơn.”

“Tôi, tôi biết.”

Thịnh Thư Lan thấy ánh mắt Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Tâm chần chừ, trong lòng thấp thỏm lo âu: “Thiến Thiến, hai người về trước đi, cô cũng mang thai, Cảnh Tâm đã không còn nguy hiểm, mọi người cũng yên tâm đi, khi nào anh ấy tốt lên, tôi sẽ thông báo cho hai người đầu tiên.”

“Được, vậy cô cần phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

Lệ Cảnh Trình lạnh lùng liếc nhìn, sau đó đưa tay kéo Vinh Thiển rời đi.

Cửa phòng bệnh được đóng lại, Cung Dụ bất mãn trừng Thịnh Thư Lan:

“Vì sao không đồng ý để chuyên gia hội chẩn?”

“Mẹ.” Thịnh Thư Lan giọng mang do dự, cô muốn nói cho Cung Dụ biết, nhưng chuyện của Lệ Cảnh Tâm càng nhiều người biết càng không tốt, chỉ có Cung Dụ không biết, thì người ngoài mới không phát hiện ra được: “Mẹ không nghĩ đó là thủ đoạn của bọn họ sao? Bọn họ là thực sự lo cho Cảnh Tâm sao? Hơn nữa, bác sĩ trưởng khoa đã nói không có biện pháp, thì hội chẩn có thay đổi được gì đâu?”

Cung Dụ nghe thế, yên lặng ngồi lại chỗ của mình.

Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình ra khỏi bệnh viện, cô mang giày đế bằng, tóc dài rối tung thả sau lưng, bộ váy áo liền màu củ sen che kín hai đầu gối, bên ngoài khoác cái áo màu xám tro, cả người phảng phất như một cô nữ sinh thanh thuần.

“Cảnh Trình?”

“Sao vậy?”

“Anh nói, chú hai có thể nằm trên giường cả đời như thế hay không?”

Lệ Cảnh Trình tới bãi đậu xe, đưa tay mở cửa xe, người hơi nghiêng, gương mặt anh tuần sáng ngời ngời dưới ánh mặt trời: “Vì sao lại hỏi như thế?”

“Vừa nãy, em quan sát tỉ mỉ, không biết có phải cảm giác của em có đúng hay không, em thấy làn da dưới mắt cậu ta động đập, em đã từng xem trên ang giả vờ.”

Lệ Cảnh Trình ý bảo cô lên xe trước, anh thay cô thắt dây an toàn xong, Vinh Thiển nói tiếp: “Hơn nữa, phản ứng của Thịnh Thư Lan rất kỳ lạ, bình thường cô ta rất nhất gan, nghe được chuyện gia hội chần, nhất định sẽ cất lực tranh thủ, nhưng lúc nãy cô ta lại một mực cự tuyệt, còn không cho người khác ngủ lại ban đêm, em không biết có đúng không, hay là do em suy nghĩ nhiều.”

“Nếu như thằng hai tỉnh lại, nó biết chuyện xảy ra bên ngoài, thì nó sẽ làm thế nào?”

Vinh Thiển suy nghĩ một chút: “Cái gì cũng không thể làm được, càng không thể để cho người khác biết được cậu ta đã tỉnh lại. Một khi cảnh sát lần thứ hai điều tra, cậu ta phạm vào tội nặng như thế, chỉ có thể chuyển vào nhà tù mà tiếp tục dưỡng bệnh.”

Lệ Cảnh Trình gõ đầu ngón tay trên tay lái, anh không khoit thở dài: “Còn một khả năng rất lớn, nó muốn rời đi.”

Vinh Thiển nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Thế nhưng, hiện tại cậu ta bị thương như vậy, muốn rời đi cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“Chuyện về chiếc xe, anh vẫn đang điều tra.” Lệ Cảnh Trình khởi động xe:

“Anh muốn xem xem, người nọ là đặc biệt nhắm vào thần hai, hay là muốn đối phó với toàn bộ nhà họ Lệ của chúng ta.”

Vinh Thiển không giấu được lo lắng: “Người này khẳng định địa vị cũng không nhỏ, anh ngàn vạn lần phải coi chừng, đừng rước họa vào thân.”

“Yên tâm đi, anh sẽ chú ý.”

Bệnh viện.

Củng Dụ mời một bảo vệ cao cấp tới, nhưng đến chạng vạng, Thịnh Thư Lan dù thế nào cũng không chịu đi: “Mẹ, con ở lại cùng Cảnh Tâm, con không sao đâu.”

Củng Dụ nói hồi lâu, nhưng cô cũng không nghe, Thịnh Thư Lan, ai nói cô ta nhu nhược, khi bùng lên cũng bùng bình như ai.

“Vậy con cần phải cẩn thận, để mẹ bảo người làm mang thức ăn tới.”

“Mẹ. Con không đói lắm, nhưng con muốn ăn cháo, mẹ bảo nhà bếp làm giùm con nha.”

Củng Dụ gật đầu, mặc dù ăn được là chuyện tốt, nhưng Thịnh Thư Lan cũng thật là không tim không phổi.

Buổi tối, bệnh viện lâm vào một mảnh tĩnh mịch, Thịnh Thư Lan khẽ gọi vài tiếng vào bên tai Lệ Cảnh Tâm: “Cảnh Tâm?”

Hắn chậm rãi mở mắt ra. Lúc này cô ta mới cảm thấy sợ hãi: “Ban ngày, em thiếu chút không giả bộ được.”

“Sau này, em sẽ gặp rất nhiều những chuyện như thế này, không ai có thể giúp em, Thư Lan, anh còn cần sự giúp đỡ của em, em có khả năng chống đỡ chứ?”

Cô cắn cắn môi, cố gắng để cho bản thân mình thật kiên cường: “Em sẽ cố gắng.”

“Được rồi, anh có muốn ăn một chút gì không?”

Lệ Cảnh Tâm cả người không động đậy được, Thịnh Thư Lan dứt từng muỗng cháo cho hắn, hắn không khỏi cảm động: “Thư Lan, anh sẽ mau chóng khôi phục trở lại bình thường.”

“Anh đừng vội, đừng cố quá sức.” Thịnh Thư Lan nỗ lực khuyến khích hắn: “Chú ý nghỉ ngơi thật tốt là được.”

Lệ Cảnh Tâm tất nhiên cũng có nghị lực hơn người, hắn ăn cháo xong, nói: “Thư Lan, em tìm một lý do, đừng để Vinh Thiên tới bệnh viện nữa?”

“Vì sao?”

“Em đâu không lại cô ta, sớm muộn gì cũng bị lộ.”

Thịnh Thư Lan rũ mắt xuống, nghĩ đến chuyện ban ngày, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Nếu như cô ấy lại đến, em sẽ tìm cách làm âm ỉ với cô ấy một trận.”

Tựa hồ, đó là biện pháp tốt nhất.

Lệ Cảnh Tâm thấy cô thất thần, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Em không muốn trở mặt với cô ấy, em muốn cùng chung sống hòa bình với Vinh Thiển.”

“Em cho là, hôm nay cô ta thật sự có ý tốt tới thăm anh sao?”

Thịnh Thư Lan uốn cạo cháo trong chén: “Tất cả em đều nghe theo anh.”

Sáng sớm, Vinh Thiển bị âm thanh phía bên ngoài đánh thức, cô đứng lên, thì thấy Lệ Cảnh Tâm đang đứng ngoài ban công.

Vinh Thiển phủ thêm áo khoác đi tới bên cạnh anh, đưa mắt nhìn, cô giật mình.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sắt màu nâu nay, là những tờ băng rôn biểu ngữ, bên trên là chữ đỏ, đập vào mắt tựa như một loại thần chú. Vinh Thiển cảm thấy cả người không khỏe, không khỏi khép chặt cổ áo lại: “Tại sao lại có thể như thế?”

Lúc này anh mới phát hiện ra cô đang đứng bên cạnh mình: “Sao em lại ra đây?”

Vinh Thiển đặt tay trái lên lan can, mặc dù hơi xa, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng những chữ phía trên.

Đa số là đèn mạng cho bọn họ.

Một số người thân bi phần ở bên ngoài chửi bới, đòi bọn họ giao Lệ Cảnh Tâm ra, nghe vào trong tai, còn có cả tiếng khóc.

Vinh Thiển nghĩ động tĩnh lớn như thế, con gái làm sao bây giờ?

“Gạo Nếp đâu?”

Lệ Cảnh Tâm kéo cô qua: “Đừng sợ, con còn đang ngủ, anh bảo bảo mẫu mang con lên lầu ba rồi, nơi đó cách âm rất tốt, sẽ không nghe thấy những lời này.”

Vinh Thiển lúc này mới an tâm.

“Cái này...”

Lệ Cảnh Trình khoanh tay lại: “Nhà bên kia cũng bị náo loạn, đa số là những người dân tự phát đứng lên, bọn họ nghĩ nhà họ Lệ chúng ta lấy thúng úp voi, làm ra loại chuyện này, khẳng định là nghĩ chúng ta lừa gạt qua cửa, cho nên bọn họ muốn làm lớn chuyện, em xem, còn có truyền thông báo chí tới lấy tin tức.”

“Trước đó, toàn bộ người dân Lại Hải đều bàng hoàng, hôm nay, hung thủ phía sau bức màn bị kéo ra, tất cả những phần nộ và sợ hãi trước kia cũng đã đạt tới một điểm cực đại.”

Vinh Thiển nghiêng đầu tựa lên vai Lệ Cảnh Trình: “Em thật sự không hiểu nổi, nhà anh có quyền có thế, có hai người con trai, không cần dốc sức làm việc, sống phóng túng cũng đủ để cậu ta an nhàn cả đời, cậu ta vì sao phải làm những chuyện như vậy?”

“Thằng hai từ nhỏ đã không bình thường, kinh doanh SMX, tiền lời chỉ là thứ yếu, chỉ sợ là để thỏa mãn tâm lý biến thái của nó mới là quan trọng.

Vinh Thiển thấy bảo vệ mang theo nhiều người ra ngăn cản đám đông đang gào thét ầm ĩ, cũng không biết bọn họ làm như thế nào mà tránh được trạm kiểm soát. Thấy trong đám người, có những người phụ nữ khóc rống bị đẩy ngã trên mặt đất, loại đau đớn này, Vinh Thiển cũng từng cảm nhận rất sâu sắc.

Nếu lúc trước người chạm vào cô ở SMX không phải là Lệ Cảnh Trình, chỉ sợ hiện tại cô chỉ còn lại nửa cái mạng, không ngờ cô lại may mắn như thế. Vinh Thiển suy nghĩ, Lệ Cảnh Tầm vphair chịu trách nhiệm về những việc đã xảy ra cho bọn họ. Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ đầu vai của cô: “Hôm nay, anh có việc rời khỏi Lại Hải.”

“Anh đi đâu?”

“Về chiếc xe đựng thằng hai, có chút đầu mối.”

Chương 62 : Đại Boss kinh diễm lên sân khấu

Vinh Thiển vừa nghe vậy càng khẩn trương hơn, tim đập mạnh liên hồi. Cô ôm lấy cánh tay Lệ Cảnh Trình.

“Đối phương làm việc tàn nhẫn như vậy, anh ngàn vạn lần đừng đi!”

“Đây chỉ chút manh mối, vẫn chưa xác định chắc chắn.” Lệ Cảnh Trình vuốt ve gương mặt cô.

“Nhưng nếu như đối phương muốn nhắm đến người của nhà họ Lệ, vì em, anh càng muốn điều tra rõ chuyện này.”

“Vậy anh đi bao lâu?”

“Hôm nay đi, ngày mai nhất định trở về.”

Ánh mắt Vinh Thiển lần nữa lại hướng về phía cửa lớn, trong lòng cô mặc dù lo lắng, nhưng vẫn gật đầu: “Được, em chờ anh.”

Sau khi Lệ Cảnh Trình rời khỏi Lại Hải, Vinh Thiển vẫn muốn đến bệnh viện. Chuyện của Lệ Cảnh Tâm phải nhanh chóng xác định.

Tài xế đưa cô đến nơi. Vinh Thiển ôm một bó hoa đi vào trong, vừa đến khu nội trú thì liền nhìn thấy người giúp việc trong nhà họ Lệ.

Đối phương cũng rất cung kính chào hỏi cô: “Mợ cả.”

“Cô mang bữa sáng tới cho Thư Lan à?”

“Dạ phải. Thức ăn trong bệnh viện không hợp khẩu vị, bà nhỏ bảo tôi mỗi bữa đều đem cơm đến cho cô ấy.”

Vinh Thiển liếc nhìn hộp đựng thức ăn trong tay cô ta, bên trong xếp vài chiếc ẩm chén.

“Cô ấy ăn uống vẫn tốt chứ?”

“Mấy hôm trước cô ấy ăn rất ít. Tối hôm qua, bà nhỏ bảo tôi chuẩn bị một phần cơm một phần cháo trắng, nói mợ hai đói bụng. Sáng sớm hôm nay vừa nhìn quả nhiên cô ấy đã ăn xong rồi!”

“Mấy ngày này cô ấy đã rất mệt mỏi, suy sụp, nhất định cũng sẽ cảm thấy đói.” Vinh Thiển thuận miệng nói: “Cô về trước đi.”

“Dạ.”

Vinh Thiện đi tới trước phòng bệnh. Củng Dụ vẫn chưa tới, Thịnh Thư Lan nhìn thấy Vinh Thiện liền giật mình: “Vinh... Thiện Thiện.”

Cô đi qua, đặt bó hoa lên trên tủ đầu giường.

“Hôm nay trông cô có vẻ đã khá hơn, bên ngoài thời tiết rất đẹp, có muốn đi dạo một chút không?”

“Không được.” Thịnh Thư Lan vội vàng từ chối: “Tôi phải ở đây trông chừng anh ấy.”

“Cảnh Tâm vẫn chưa tỉnh, cô không cần khẩn trương như thế.”

Mỗi lần đối mặt với Vinh Thiện, Thịnh Thư Lan đều có cảm giác thua kém cô. Đặc biệt là những lúc có bí mật cất giấu trong lòng, cô ta càng sợ nói chuyện với Vinh Thiện.

“Tôi muốn ở đây, nhờ đâu anh ấy tỉnh lại bất ngờ thì sao?”

Vinh Thiện đứng ở bên giường.

“Thư Lan, cô rất tin vào kỳ tích.”

“Kỳ tích vẫn có khả năng xuất hiện.”

Vinh Thiện gật đầu: “Không sai. Mọi việc đều có thể, đừng từ bỏ hi vọng.”

Thịnh Thư Lan kéo cái ghế bên cạnh qua: “Ngồi đi.”

“Cô suốt ngày trông chừng ở đây, không mệt sao?”

“Mệt cũng không còn cách nào khác ...”

Vinh Thiện nhìn thấy trên mu bàn tay Lệ Cảnh Tâm vẫn còn cắm một ống tiêm rất to, chất dịch trong suốt vẫn đều đặn truyền vào cơ thể hẳn.

“Ở bệnh viện cũng tốt, yên tĩnh một chút, mấy ngày nay trong nhà cũng loạn đến không ra gì.”

“Đều...đều là những người đó sao?”

“Đúng vậy, sáng nay thiếu chút nữa tôi không ra ngoài được.”

Thịnh Thư Lan cúi đầu, nhìn ngón tay của mình: “Thực ra tôi không tin những chuyện đó do Cảnh Tâm làm.”

Khóe môi Vinh Thiện khẽ nhếch lên như cười như không: “Đó là lòng tin của cô, không ai có thể ép buộc được.”

Ánh mắt cô liếc về phía giường bệnh, hai mắt Lệ Cảnh Tâm vẫn nhắm nghiền. Nếu hẳn thực sự đã tỉnh, nhưng cứ phải nằm trên giường giả vờ thế này thì cũng thật tài! Hẳn phải chịu đủ loại dẫn vật.

Thịnh Thư Lan che miệng, bắt đầu thấy khó chịu. Vinh Thiển lấy ly nước trên tủ đầu giường đưa cho cô ta.

“Nôn nghén sao, mấy hôm nay tôi cũng bị.”

“Tôi không ngờ mang thai lại mệt mỏi như vậy.”

“Ăn gì cũng không được mới là đáng sợ. Cô có thể ăn nhiều cam, vừa kích thích vị giác, bổ sung nhiều vitamin C, lại tránh nhạt miệng.”

“Phải không?” Thịnh Thư Lan cố gắng ghi nhớ lời cô: “Tôi nhìn thấy cơm nước đã muốn nôn, căn bản ăn không vô.”

Vinh Thiển cười cười, dễ dàng bắt được sơ hở trong câu trả lời của Thịnh Thư Lan. Không lâu sau thì Cung Dụ đến. Vinh Thiển đứng dậy muốn cáo từ, Thịnh Thư Lan đi tới giúp Cung Dụ xách mấy cái túi gì đó. Vinh Thiển đứng ở cạnh giường bệnh, ánh mắt cô hướng về tay của Lệ Cảnh Tâm.

Trong lòng cô nảy sinh một ý định. Hai người kia đứng ở phía trước cửa sổ, không nhìn tới bên này. Vinh Thiển làm bộ muốn đi về phía trước, cô thò tay ra hướng kim tiêm trên mu bàn tay Lệ Cảnh Tâm. Cô hết sức cẩn thận, không để phát ra một động tĩnh nào.

Cho nên, Lệ Cảnh Tâm càng không chuẩn bị trước.

Ngón trỏ cô bỗng nhiên đè lên trên kim tiêm, làm mũi kim đâm sắc bén đâm vào mu bàn tay hẳn sâu hơn một chút, cảm giác đau đớn khiến hẳn vô thức khẽ động dậy ngón tay. Lệ Cảnh Tâm cố gắng chịu đựng, nhưng động tác nhỏ này vẫn không thể nào qua mắt Vinh Thiển được. Vinh Thiển cầm túi xách đứng dậy đi về hướng Thịnh Thư Lan.

Lệ Cảnh Tâm đau đến nỗi thái dương đổ đầy mồ hôi lạnh.

Thịnh Thư Lan còn đang suy nghĩ làm cách nào để kiếm chuyện cãi vã với Vinh Thiển. Bởi vì cô ta sợ Vinh Thiển sẽ đến phòng bệnh mỗi ngày, nhưng cô ta trời sinh nhất gan, căn bản không cách nào kiếm cớ mở miệng gây sự trước được.

“Mẹ nhỏ, con về trước.”

Thái độ của Cung Dụ vẫn hờ hững như trước: “Ừ.”

“Thư Lan, cô không muốn ra ngoài cho khuây khỏa một chút sao? Mỗi ngày đều chôn chân ở đây không tốt đâu, trong phòng này đầy mùi thuốc khử trùng. “

Thịnh Thư Lan liếc nhìn Cung Dụ: “Mẹ, con đi một lát sẽ trở lại.”

Cung Dụ cũng không cản cô ta. Thịnh Thư Lan đi theo phía sau Vinh Thiển. Thôi thì quyết tâm làm thẳng một lần để sau này Vinh Thiển đừng đến nữa. Hai người đi tới hành lang, bước vào thang máy để đi xuống.

“Thư Lan, cô phải giữ gìn sức khỏe, thời gian mang thai thời gian phải đặc biệt cẩn thận.”

“Cảm ơn, tôi tự biết lo cho mình.”

Vinh Thiển như đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó: “Đúng rồi, Thư Lan, có chuyện này cần phải nhắc nhở cô. Nếu như Cảnh Tâm tỉnh lại, cô phải bồi bổ cho cậu ấy thật nhiều. Những chất truyền dịch kia vốn không có bao nhiêu dinh dưỡng, sức khỏe cậu ấy chắc chắn bị suy yếu. Cần nhất là phải ăn nhiều đồ bổ, thịt cá không được giảm khẩu phần, cơm cũng rất quan trọng, biết không?”

“Nhưng, nhưng vừa mới phẫu thuật có thể ăn nhiều như vậy không?”

“Làm sao mà giống nhau chứ. Cậu ấy bị như vậy cần phải đại bổ, bồi bổ xong rồi thì thân thể mới mau chóng hồi phục.”

Thịnh Thư Lan gật đầu lia lịa, ghi nhớ tất cả những lời Vinh Thiển nói, nhưng cô ta vẫn kịp nhớ ra, vội vàng phản ứng: “Nhưng mà những chuyện này chờ sau khi Cảnh Tâm tỉnh lại rồi hãy nói, hiện giờ tôi không có tâm trạng.”

Đến một hành lang khác, Vinh Thiển làm bộ nhìn phía trước mắt: “Không còn sớm nữa, Thư Lan, cô đi dạo một mình nhé, tôi phải đi trở về, Gạo Nếp còn phải đến trường .”

“Được, cô mau đi đi.”

Cho đến lúc Vinh Thiển đã đi xa, Thịnh Thư Lan mới nhớ này giờ cô đã quên mất chuyện quan trọng cần phải làm. Cô ta vẫn chưa mở miệng làm cho Vinh Thiển dừng đến nữa.

Trở lại phòng bệnh, Thịnh Thư Lan đi tới phía trước cửa sổ, Cùng Dụ nhìn ra bên ngoài đến xuất thần.

“Mẹ, đêm nay con muốn ăn nhiều hơn, mẹ dặn nhà bếp nấu canh thêm nhiều thịt một chút, nấu canh bồ câu cũng được.”

Cùng Dụ nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, mặc dù Lệ Cảnh Tầm không thể nghe thấy nhưng Cùng Dụ vẫn cố gắng đè thấp giọng xuống: “Cô thật là biết thưởng thức!”

Thịnh Thư Lan tràn đầy ủy khuất: “Con... con thực sự muốn ăn.”

“Ăn cho chết luôn đi!” Cùng Dụ hung hăng trừng mắt, nhưng dù sao trong bụng cô ta cũng là cháu mình, Lệ Cảnh Tầm đang hôn mê, bà chỉ có thể dựa vào đứa bé này.

“Thôi thôi, nếu cô ăn được thì cứ ăn.”

Vinh Thiển đi tới cổng bệnh viện thì thở một hơi dài, xem ra, Lệ Cảnh Tầm thực sự đã tỉnh.

Vào buổi tối, người giúp việc theo thường lệ mang thức ăn đến bệnh viên cho Thịnh Thư Lan, hôm nay họ chuẩn bị một mâm lớn đầy thịt gà. Cùng Dụ đi rồi, cô ta gọi Lệ Cảnh Tầm dậy cùng ăn cơm. Hắn nhìn mâm thức ăn: “Có thể ăn những món này sao?”

“Đương nhiên có thể, anh phải ăn mới có thể mau khôi phục.”

Lệ Cảnh Tầm cũng không biết vết thương của mình thế nào, hắn hôn mê đương nhiên không biết toàn thân đã làm những cuộc phẫu thuật nào. Thịnh Thư Lan gấp một đĩa thịt gà đưa đến miệng hắn: “Lát nữa uống chút canh gà, còn có con bồ câu nữa.”

“Em muốn anh ăn no chết sao.”

“Hứ, nói nhăng gì đấy!” Thịnh Thư Lan đút một muỗng cơm cho hắn.

Lệ Cảnh Tầm còn đang trong thời gian khôi phục, vẫn còn rất yếu, căn bản không thể ăn quá nhiều thứ, nay lại bị Thịnh Thư Lan ép ăn như vậy. Cô ta

hoàn toàn tin rằng phải ăn thật nhiều mới có thể mau chóng hồi phục. Lê Cảnh Tầm ăn được chừng nửa bát, thực sự là không nuốt nổi nữa, liền đẩy cái bát ra.

Lúc sáng sớm, tiếng xột xoạt khiến Thịnh Thư Lan giật mình thức giấc. Cô ta vội vàng đứng dậy, thấy chần đấp trên người Cảnh Tầm xột xoạt động đậy: “Làm sao vậy?”

“Có chút không thoải mái?”

“Vết thương đau nhức phải không?”

“Không phải.”

Thịnh Thư Lan khom lưng nhìn, vết thương vẫn ổn: “Có phải vì đang trong thời gian dưỡng bệnh nên như vậy?”

Thịnh Thư Lan quay lưng đi vắt khăn định lau mặt cho Lê Cảnh Tầm.

Hôm nay, Cùng Dụ tới bệnh viện rất sớm. Bà ta sắp xếp lại một số đồ dùng trong phòng.

“Ừm...”

Dường như có tiếng rên rỉ, Cùng Dụ vội vàng xoay người. “Cảnh Tầm, Cảnh Tầm, con đã tỉnh phải không?”

Thịnh Thư Lan bỏ cái khăn trong tay xuống, vội chạy qua: “Mẹ, mẹ, mẹ đã nghe thấy gì sao?”

“Hình như là tiếng của Cảnh Tầm.”

“Phải không?” Thịnh Thư Lan giả bộ gọi mấy tiếng: “Cảnh Tầm, anh đã tỉnh phải không?”

Cô ta nhét tay Lê Cảnh Tầm vào lại trong chăn.

“Mẹ, nhất định là mẹ nghe lầm rồi.”

Khắp người Lê Cảnh Tầm đều cảm thấy rất khó chịu, hẳn thật sự sợ không thể chịu đựng nổi nữa.

Đến giờ bác sĩ vào kiểm tra phòng, họ nhìn nhìn thiết bị, lại kiểm tra đến vết thương của hắn.

Thịnh Thư Lan muốn khẳng định lại một việc: “Bác sĩ, cho tôi hỏi nếu như anh ấy tỉnh, có phải tôi nên tắm bổ cho anh ấy thật nhiều để anh ấy có thể mau chóng hồi phục hay không?”

Một vị bác sĩ ở một bên đang ghi lại tình trạng bệnh, chăm chú ghi cũng không ngẩng đầu lên: “Đùa sao? Thể chất bệnh nhân như vậy còn có thể đại bổ? Lúc vừa tỉnh dậy chỉ có thể ăn một chút thức ăn lỏng thôi.”

“Cái gì?” Thịnh Thư Lan bối rối: “Nhưng anh ấy bị chấn thương mà?”

“Anh ta bị tai nạn xe, xương sườn đâm xuyên qua gan. Sau ca phẫu thuật kia, các cơ quan nội tạng bên trong cơ thể bệnh nhân cần phải có thời gian để hồi phục dần dần. Chờ anh ta tỉnh lại, y tá sẽ dọn dò những món có thể ăn được.”

Thịnh Thư Lan nghĩ đến hôm nay Lệ Cảnh Tâm bị khó chịu, cô ta như hít phải một ngụm khí lạnh: “Nếu như lỡ cho ăn rồi thì sao?”

“Vậy thì rất có khả năng bị dính ruột.”

Vành mắt cô ta lập tức đỏ lên, bác sĩ nhìn cô ta, gấp lại bệnh án trong tay, ánh mắt lại lần nữa hướng về giường bệnh. Anh ta lấy đèn pin, định đi kiểm tra nhãn cầu của Lệ Cảnh Tâm.

Thịnh Thư Lan thấy vậy liền nhào tới trên người Lệ Cảnh Tâm: “Lúc nào anh mới có thể ăn uống bình thường trở lại đây? Em sẽ đích thân nấu canh cho anh uống. Dù anh chỉ có thể ăn thức ăn lỏng gì đó, em cũng nguyện ý ngày ngày nấu cháo cho anh, anh mau tỉnh lại đi.”

Bác sĩ nhìn cảnh tượng đó cảm thấy không tiện quấy rầy họ, lập tức bảo người còn lại: “Đi thôi.”

Thịnh Thư Lan vẫn không đứng dậy ngay, môi cô ta mấp máy bên tai Lệ Cảnh Tâm: “Xin lỗi, xin lỗi, anh đừng xảy ra chuyện gì đấy!”

Cung Dự cảm thấy Thịnh Thư Lan có gì đó hơi lạ, sao đột nhiên lại chỉ hỏi về vấn đề ăn uống.

“Cô đúng là đồ ngốc, chỉ biết có ăn!”

Thịnh Thư Lan không đáp lời, cô ta hiện tại chỉ sợ Lệ Cảnh Tâm lại gặp chuyện không may.

—
Xa xa, mặt biển mênh mông vô bờ dần hiện ra dưới ánh nắng mặt trời. Ánh nắng chói chang chiếu khắp mặt biển khiến người ta có cảm giác vô định.

Một chiếc du thuyền lớn mạnh mẽ rẽ sóng mà lướt đi trên mặt biển, bọt nước trắng xóa nổi đầy hai bên thân thuyền. Vì đang trên biển nên gió lạnh thấu xương, từng đợt gió liên tục gào thét giữa không gian rộng lớn.

Lệ Cảnh Trình đứng ở đuôi thuyền, anh vừa cùng một người thương lượng xong chuyện.

Ở phía trước du thuyền, một người đàn ông đứng trước cánh cửa gỗ nhẹ hai cái.

“Vào đi.”

Anh ta đi vào, không gian ấm áp bên trong khiến người ta có cảm giác thư giãn hơn, nhưng anh ta vẫn bước đi rất nhanh: “Ông chủ.”

Người kia nói ngắn gọn mấy câu.

Lệ Cảnh Trình đang tựa vào lan can, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền đến. Anh quay đầu nhìn lại chỉ kịp thấy một bóng lưng màu trắng. Trong chốc lát người đó xoay người lại, là một cô gái đi chân trần, trên cổ chân cô ta còn mang một chiếc lắc tinh xảo.

Cô gái dáo dác nhìn bốn phía xung quanh như đang tìm đường rời khỏi đây. Nhưng giữa biển mênh mông thế này, trừ phi có cánh mới có thoát được.

Ngay sau đó, càng nhiều tiếng bước chân dồn dập truyền tới, sau đó lập tức xuất hiện vài người đàn ông cao lớn. Cô gái cắn răng, sau đó đột nhiên bước lên lan can: “Đừng tới đây!”

Nhìn tư thế này, đại Boss còn chưa lên sân khấu.

Lệ Cảnh Trình dựa lan can, ung dung xem náo nhiệt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, cô gái kia bị dồn vào đường cùng. Có tiếng bước chân nhàn nhã vang lên.

Cộp, cộp....

Một đôi chân thon dài hiện ra trước mắt mọi người. Người này vô cùng cao lớn, vai rộng hông hẹp, gương mặt lại càng tinh xảo đến không cách nào

diễn tả bằng lời. Vẻ đẹp đó khiến cho vạn vật phải ganh tị. Trục giác của Lê Cảnh Trình luôn luôn rất chính xác, người này mang theo vẻ âm u, thâm sâu khó lường.

Nhưng sự âm u đó cũng không làm lu mờ được vẻ cao quý từ trên người anh ta. Hai loại khí chất này vốn không nên cùng tồn tại trên một người. Gió lạnh liên tục tràn tới, một người vệ sĩ đứng gần đó vội mang áo khoác đến phủ lên đầu vai anh ta. Bởi vì chiều cao không tương xứng nên người kia phải hơi kiễng gót chân.

Người còn lại cầm lấy cái ghế mang qua chỗ anh ta. Người đó vững vàng ngồi xuống chỗ của mình, thông thả bắt chéo chân.

“Cô muốn chạy sao?”

Giọng nói ấy vừa lạnh lùng, vừa gợi cảm đến khó tin. Từng câu, từng chữ là lướt truyền đi trong gió.

Hai tay cô gái bám chặt trên lan can: “Họ Phong kia, anh đúng là điên thật rồi!”

Anh ta nâng tay lên, ra vẻ ung dung ngắm nghía chiếc nhẫn trên ngón giữa. Cô gái thấy thế vô cùng tức giận: “Anh thích cướp đồ của người khác như vậy sao?”

“Không phải cô muốn nhảy sao? Nhảy đi! Ở dưới kia có rất nhiều cá mập đã đói meo nhiều ngày rồi đây! Chúng đang đợi cô đó. Tôi sẽ mở to mắt ra xem trong lúc chúng tranh nhau xé xác cô ra thì sẽ xé áo trước hay quần trước? Hoặc là có con bản lĩnh hơn, nhiều khi một phát có thể xé nát quần lót luôn.”

Cô gái kia không ngờ anh ta có thể thốt ra những lời như vậy. Cô ấy xấu hổ đỏ mặt. Làn gió thổi qua, thổi tung làn váy cô lên, lộ ra một đôi chân trắng trẻo, mịn màng lấp ló bên dưới.

“Đồ lưu manh!”

“Chọc cô một chút cho vui thôi. Qua đây, đừng giận dỗi nữa.”

Mái tóc cô bị gió thổi ngược ra phía sau, nhưng cô gái không bận tâm đến:

“Tôi không muốn. Anh gạt tôi!”

“Tôi gạt cô cái gì?” Anh ta cười lạnh.

“Anh gạt tôi, anh nói chị tôi đang ở trên du thuyền này!”

Anh ta nghe vậy không khỏi bật cười: “Do cô nghe nhầm thôi, tôi nói chị của cô và ba của tôi đang ở trên giường...”

“Anh mau câm miệng!” Cô gái thẹn quá hóa giận. Cô không thể chịu được những lời chế nhạo ác ý kiểu đó nữa: “Mau thả tôi ra, tôi phải về nhà, tôi không muốn ở đây.”

Chương 63 : Chơi cũng đã chán, trả lại cho cô

“Tôi cũng không cần cô quay về, đó là đường có thể lên thiên đường, cô mhuoons đi sao?” Giữa đôi lông mày, sự chắc chắn và khí phách lộ ra không chút nào che giấu.

Mười ngón tay cô gái bấu vào song lan can dưới người, cơ thể bị gió biển thổi run lẩy bẩy, tựa như lúc nào cũng có thể rơi xuống. Hai vai cô rụt lại, lạnh run bắn lên; nhưng với cô mà nói, bước về phía trước một bước còn không bằng nhảy vào hải lý ở đằng sau.

“Anh cho thuyền vào bờ đi.”

Khóe miệng người đàn ông vẫn luôn vẽ một nụ cười nhạt ra nên ngoài, tựa như mà mực nhạt hắt chiếu vào tờ giấy Tuyên Thành màu trắng. Đứng giữa khung cảnh như vậy càng giống như trong một bức tranh.

Anh ta vươn tay lại phía cô gái: “Qua đây!”

“Chị tôi rốt cuộc ở đâu?”

Phía giữa đôi lông mày người đàn ông hơi nhăn lại: “Còn muốn tôi lặp lại lần nữa sao?”

“Anh khốn khiếp!”

Lệ Cảnh Trình không khỏi bật cười, phụ nữ chính là thế. Vinh Thiên ban đầu hình như cũng mắng anh như vậy. Các cô không biết, đã làm những chuyện như vậy còn sợ bị mắng là khốn khiếp sao?

Du thuyền với tốc độ như chẻ tre như cũ, băng về phía trước. Gió biển càng lúc càng lớn. Đứng trên boong thuyền, mùi vị mặn chát ấy chỗ nào cũng thấy. Cái áo khoác đắp tên vai người đàn ông dù bị tốc ngược lung tung nhưng trông vẫn rất phong độ.

Bộ đồ trên người anh ta rất mỏng, theo nhịp thở tựa như cũng nhìn thấy được lồng ngực rộng đang phập phồng, cơ bụng săn chắc. Cổ áo cũng bị gió thổi sát ngược lên phần cổ, nơi xương quai xanh như ẩn như hiện, tạo nên một bức sắc nam đồ vô cùng hấp dẫn.

Ngón tay cô gái đông lạnh tới tê dại. Gió bốn phía thổi tán loạn làn váy cô lên. Chiếc váy bắt đầu bay nhảy; có một lúc, cô không kịp đề lại, làm đôi

chân trắng nõn lộ hết ra.

Những người bên cạnh thấy tình trạng đó, nhao nhao quay người, đưa lưng về phía cô. Người đàn ông đặt đôi chân dài xuống. Một động tác đứng dậy làm cô gái như chim sợ cành cong, tìm kiếm xung quanh nhưng tìm tới tìm lui tìm đâu lối ra?

Anh ta từng bước một bước tới gần, bước chân ổn định vững chãi. Cô không thể lui được nữa, thoáng chốc như bị nhốt trong vòng vây chật hẹp. Vào lúc này, gã thợ săn có đủ thời gian để thu dọn cô. Cô bàng hoàng sợ hãi, kinh sợ vô cùng.

Thấy người đàn ông sắp đi tới rồi. Đông ngh tặc giăng co quá mờ ám, người đàn ông chỉ cần nghiêng người tới là có thể khóa chết đường đi của cô. Cô gái vừa định nhảy xuống lan can để chạy, cánh tay dài của anh ta liền thu lại, vây cô trong vòng ôm ấm áp của mình. Mái tóc dài của cô quật phải mặt, gây một cảm giác đau rát.

Người đàn ông giơ bàn tay lên, hai ngón tay nắm cầm của cô, hơi dùng sức. Cô đau tới nỗi muốn chửi người. Cô chú ý tới bàn tay anh ta: “Chiếc nhẫn này là của tôi định tặng cho người khác.”

Anh ta giơ ngón tay giữa lên, động tác rõ ràng mang theo ý sỉ nhục: “Vậy sao? Cho ai?”

“Dù sao cũng không phải là anh.”

“Tặng cho tiểu bạch kiểm của cô à?”

Mí mắt người đàn ông rũ xuống chú ý tới sợi dây chuyền trên cổ cô. Có một chiếc nhẫn lồng vào đó, chỉ có điều hơi nhỏ, vừa nhìn là biết kiểu dành cho nữ.

“Còn nhỏ tuổi đã học người ta tặng nhẫn cho nhau, vậy tới tuổi nói chuyện gã chồng thì sao? Lên giường à?”

“Tôi không xấu xa như anh!”

Người đàn ông rất nhanh. Để ý thấy ánh mắt anh ta lạnh lẽo, cô vừa định lấy tay che, chợt thấy sau gáy có cơn đau rát. Miệng la lên, đôi mắt hạnh trợn tròn, cô giơ tay muốn giật lại. Anh ta giơ cao sợi dây chuyền lên, lại

tháo chiếc nhẫn trên ngón giữa ra: “Gấp cái gì, tôi chơi cũng chán rồi, trả lại cô.”

Cô gái đang nửa tin nửa ngờ, chỉ thấy anh ta thả chiếc nhẫn vào sợi dây, cặp nhẫn lại ở gần với nhau, lại thành có đôi có cặp. Sợi dây nằm ở đầu ngón tay thon dài của người đàn ông, cô đưa tay định lấy.

Nhưng không ngờ, mắt cô ngẩng thấy chiếc nhẫn bay theo đường parabol. Cô nghe thấy âm thanh hai chiếc nhẫn va vào nhau, trong và rõ. Giữa không trung, hai chiếc nhẫn cùng theo sợi dây mà tách nhau ra, song song rơi vào trong biển rộng mênh mông.

Cuối cùng, rung động và động tĩnh đều không còn. Cổ họng người đàn ông phát ra âm thanh tiếc nuối thờ dài: “Rớt xuống biển rồi, chắc chắn sẽ bị tách xa nhau, cô còn muốn chúng đầu bạc đến già?”

“Anh biến thái!”

Đột nhiên anh ta lại giữ chặt cằm cô lại: “Chị cô không phải nói rồi sao, bảo tôi chăm sóc tốt cho cô, sau này chúng ta chính là người một nhà.”

Xương cốt chỗ đó của cô nhanh chóng bị bóp nát, cô gái đau nhắm chặt mắt lại.

“Chị tôi và ba anh kết hôn, anh có tức giận cũng đừng trút lên đầu tôi.”

Cô gái giận dữ trừng mắt với anh ta. Lúc nói chuyện, động tác của cô vẫn muốn đẩy tay người đàn ông ra, nhưng rốt cuộc không có sức lực.

“Chị tôi yêu ba anh thực sự.”

Giọng cười chế nhạo của người đàn ông đâm vào tai cô. Cô gái lạnh lùng liếc anh ta: “Anh hẳn phải gọi tôi là dì nhỏ.”

Gió biển lạnh thấu xương tốc đến, mái tóc ngắn của người đàn ông bị thổi tung càng làm nổi sự âm u lạnh lẽo. Cô không sợ chết lại nói: “Đừng có mà không quy cách như vậy, mau thả dì nhỏ về đi!”

Lúc này, cô không hiểu cái gì gọi là nhỡ lông trên thân hổ. Cũng không biết có câu nói là sương mồm khổ thân. Ngón tay đang quặp cằm cô lại đổi sang giữ chặt gương mặt cô. Đầu ngón cái và ngón trỏ dùng sức, cạy mở khớp hàm cắn chặt của cô. Miệng cô há ra đau không chịu được. Gió biển từng

đột từng đột thối tới. Cô giật giật đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần tú của người đàn ông đang áp tới gần.

Cho đến khi anh ta hôn lên cánh môi cô, sau đó tiến thêm một bước nữa cướp đoạt. Khớp hàm của cô bị anh ta giữ chặt. Ý muốn muốn cắn anh ta xoay trong đầu cô cả một trăm vòng, nhưng cô căn bản không có cách nào phản kháng. Anh ta như đế vương, bất luận người dưới phản kháng giãy giụa thế nào, tay anh ta nắm quyền sát sinh, anh ta muốn thế nào thì thế nấy, cô chỉ có thể chịu sự ép buộc mà chịu đựng.

Lệ Cảnh Trình thôi xem nữa, anh nhìn đồng hồ. Cũng gần tới giờ, anh cũng nên vào trong khoang thuyền bàn chuyện thôi.

Cô gái kia hướng ánh mắt cầu cứu sang phía anh. Anh nhìn, không nghĩ ngợi gì khác, chỉ nghĩ đến Vinh Thiển. Đã có một buổi tối anh không về rồi, không biết cô ngủ có ngon không.

Anh xoay người, một tay đút vào trong túi. Có một số đàn ông như vậy, đối với người phụ nữ nhà mình chiều chuộng lên trời xuống đất, với phụ nữ khác quả thực là cầm thú, thấy chết không cứu.

Cuối cùng, cô không cản được anh ta, mà ngược lại bị anh ta cắn. Người đàn ông dùng ngón tay cái lau cánh môi mình. Ánh mắt mê hoặc đảo khắp trên người cô gái. Cô cũng đã là một cô gái trưởng thành. Nhớ đến cách xưng hô kia, khóe miệng người đàn ông lại tràn ra tiếng cười lạnh: “Tôi thích nhất cách gọi này đấy dì nhỏ, bộ dạng yêu kiều, rất phóng dăng.”

Cô mím môi, vốn đang đau, còn muốn xát muối vào vết thương của cô: “Anh thật không phải người bình thường!”

Người đàn ông cười thành tiếng, nhưng nét cười không có ở trong đáy mắt. Anh có hứng thú với coo, nói thế nào đây?

Có lẽ, chưa cùng với dì nhỏ lần nào nên muốn thử xem sao?

Một người đàn ông đi tới cạnh anh ta: “Ông chủ!”

Người đàn ông đứng thẳng lại: “Cô muốn đi thì cứ tìm cơ hội mà đi. Nếu cảm thấy chịu không nổi thì ngoan ngoãn về phòng đợi cho tôi.”

Với phụ nữ, anh thật sự không bao giờ có kiên nhẫn. Vui đùa, chơi cũng đã chơi, chơi đùa dĩ nhiên cũng sẽ quên đi.

Người đàn ông không tạm nghỉ chút nào, xoay người đi vào trong. Chỉ có điều, trình độ hôn của cô thật sự không giỏi, Đầu lưỡi người đàn ông lướt xuống khóe miệng, khóe mắt, chân mày nhuốm chút ý cười. Mùi vị cũng không tồi!

Căn phòng to được lắp đặt các thiết bị xa hoa mà sang trọng. Các tiện nghi có trong khoang thuyền muốn cái gì cũng đều có.

Lệ Cảnh Trình bắt tay người mình đang muốn gặp, đối phương cũng là người quen cũ đã nhiều năm rồi anh không gặp.

“Lát nữa, tôi giới thiệu cho anh một người.”

Cửa khoang được mở ra, đối phương không gõ cửa hay thông báo gì. Dẫn đầu là người đàn ông với khóe miệng hơi nhếch lên, cười lạnh.

“Vào đây nào! Giới thiệu...”

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn thẳng người đàn ông, tầm mắt hai người giao nhau. Vừa rồi ở trên boong thuyền, thực ra người đàn ông đã nhìn thấy Lệ Cảnh Trình, nếu đối là người khác dám ở chỗ anh mà xem náo nhiệt thì đã bị anh ném xuống biển từ sớm rồi. Nhưng Lệ Cảnh Trình không giống những kẻ đó. Vì sao lại không giống?

Hai người đồng thời giơ tay, lúc bắt tay, hai người nghiêng tới, vai đụng vai rồi mới lùi lại.

Người trung gian hiểu ra, cười nói: “Hóa ra các anh đã biết nhau trước.”

Hai người ngồi xuống sofa. Thực ra họ không được tính là có thâm giao, nhưng đàn ông có thể kết bạn ở rất nhiều nơi, ví dụ như, vũ trường hay quán bar.

Có sở thích tương đồng, sau này bàn chuyện cũng tiện.

Lệ Cảnh Trình không khỏi ước lượng tình thế. Người đàn ông đối diện này, bối cảnh sau lưng anh ta được che giấu rất kín với bên ngoài, muốn đào sâu thêm gần như rất khó. Chỉ biết là con trai một của nhà họ Phong, thủ đoạn

phi thường, tuổi còn trẻ đã là một nhân vật không tầm thường, làm việc luôn luôn tuân theo nguyên tắc: nhanh, độc, tuyệt.

“Anh Phong, cho chút mặt mũi đi! Chơi cũng đừng xảy ra tai nạn chứ!”

Người trung gian ý cười mờ ám, nhìn chằm chằm đôi môi dính vết máu của anh ta.

“Đầu lưỡi người đàn ông khẽ chuyển động, anh ta đưa ngón tay cái lau đi:

“Không phải muốn nói chuyện bến tàu sao?”

Như thế chuyện vừa rồi sớm bị anh ta vứt ra sau đầu.

Lệ Cảnh Trình nhìn qua người bạn: “Không phải cậu còn có việc sao?”

Người kia chỉ chỉ vào mình, ánh mắt lộ vẻ không hiểu. Lệ Cảnh Trình mỉm cười, không thể không hoài nghi chỉ số thông minh của anh ta.

“Phải, phải, phải!” Bộ dáng rõ ràng hoàn toàn tỉnh ngộ: “Tôi còn rất nhiều việc, các anh cứ từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện nhé!” Người đàn ông kia bước nhanh ra ngoài và đóng cửa lại.

Lệ Cảnh Trình đi thẳng vào vấn đề, suy cho cùng đang sốt ruột muốn về nhà với vợ.

Anh lấy từ trong túi ra một xấp ảnh chụp. Có ảnh hiện trường tai nạn xe của Lệ Cảnh Tâm, cũng có ảnh hai hàng xe hiên ngang trên bãi biển. Anh thả xấp ảnh xuống bàn trà. Người đàn ông kia vẫn không cầm lấy, chỉ liếc xéo nhìn: “Anh muốn hỏi gì?”

Những thứ trên bờ biển, tôi cũng là hỏi thăm rất nhiều mới biết đó là thuộc hạ của anh Phong.”

Trong lòng người đàn ông cũng sáng rõ như gương: “Đúng vậy.”

“Anh Phong đã không phủ nhận, có một số việc tôi cũng muốn nói rõ ràng.”

Người đàn ông giơ tay.

“Cách đây không lâu, có người vận chuyển những chiếc xe tư nhân này tới Lại Hải, về phần làm gì...”

Thực ra Lệ Cảnh Trình cũng đoán ra được một số vấn đề. Anh cũng là người thông minh, cái nào có thể nói rõ, cái nào nên nói nửa vời, phương diện này anh đã sớm tu luyện thuần thục.

“Em trai tôi trên đường tới chỗ hôn lễ bị đụng xe nghiêm trọng, đến giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh...”

Người đàn ông kia lấy chai rượu khui ra, rót cho mình ly rượu. Nếu so với Lệ Cảnh Trình, anh ta còn trẻ hơn vài tuổi, nhưng những cái giò tay nhấc chân bá đạo và ung dung đã đạt tu vi tới mức độ nhất định, nét mặt bình lặng, ngũ quan như tạc không chỉ hai chữ tinh xảo là có thể hình dung.

Nghe Lệ Cảnh Trình nói, mí mắt anh ta thậm chí cũng không nghiêng xuống, trong xương cốt đã thấm vẻ ngạo nghễ khiến người ta nhìn đặc biệt thấy khó chịu.

Lệ Cảnh Trình nói tiếp: “Nhà họ Lệ ở Lại Hải coi như cũng có chút uy danh. Xảy ra chuyện này, ba tôi đã tự mình lên kinh. Tất cả vì muốn tìm ra kẻ đứng đằng sau. Những chuyện thăng em tôi làm trước đây đủ để nó phải ngồi gục trong tù mấy chục năm; mặc dù tôi tiếp nhận trọng trách này từ tay ba tôi, nhưng chuyện thay thăng hai giải quyết hậu quả, tôi chưa bao giờ làm. Ai gây ra nghiệt, kẻ ấy phải đích thân gánh chịu. Thật ra, trong lòng tôi chỉ có một đáp án rõ ràng.”

“Đáp án gì?” Người đàn ông kia nghe vậy, cuối cùng cũng ngẩng mặt lên.

“Không biết sau lưng người đó có thù oán với một mình thăng hai, hay là có thù oán với toàn bộ nhà họ Lệ?”

Lệ Cảnh Trình bắt chéo chân dài. Trong lời nhàn nhạt có một sự vững vàng. Lời nói vừa dứt, sự nghiêm nghị mạnh mẽ còn đọng đầy lại.

Khóe miệng người đàn ông hơi nhếch lên. Bỗng nhiên, anh ta cầm ly rượu hướng về phía Lệ Cảnh Trình: “Làm một ly?”

Lệ Cảnh Trình cầm ly lên. Lúc ly thủy tinh cộng vào nhau phát ra âm thanh trong rõ, êm tai dễ nghe.

Ai cũng hiểu, cái cộng ly này rốt cuộc đại biểu cho cái gì. Có một số chuyện không cần nói cũng biết, dĩ nhiên không cần phải nói thẳng.

Khóe mắt người đàn ông mỉm cười: “Anh tới đây, là vì chuyện này?”

“Trước đó tôi vẫn chưa chắc chắn.” Nói chuyện nói ba phần, Lệ Cảnh Trình cũng cười hợp thời mà dừng lại.

Hai bên chưa tới lúc có thể nói ra hết, ai cũng có suy nghĩ chỉ lột trần những gì có thể, để chừa lại cho mình một tay. Người đàn ông đứng dậy, đi tới bên gia rượu, kéo cánh cửa tủ bên dưới.

“Ông già nhà anh lên kinh, là vì chuyện SMX nhỉ?”

“Phải.”

“Cố gắng dồn người khác vào chỗ chết, điên rồ.” Anh ta xoay người, thân thể cao to dựa nghiêng vào giá rượu, nhìn chăm chăm Lê Cảnh Trình không rời mắt.

“Đây là muốn đưa người ta vào chỗ chết!”

“Chỗ chết? Chưa tới mức đó.” Lê Cảnh Trình dựa người ra sau, đổi sang một tư thế nhàn nhã.

“Chỉ là cho nó một bài học thôi.”

Người đàn ông hợp thời bắt lấy manh mối trong lời nói. Đôi môi mỏng hơi mím lại. Hai bên thăm dò nhau chẳng để lộ dấu vết, nhưng đã đạt tới hiệu quả cần có. Lê Cảnh Trình và người đàn ông dùng cơm trưa trên du thuyền. Phía trước chính là nơi đến.

Lê Cảnh Trình gửi tin nhắn cho Vinh Thiển. Lúc du thuyền cập bờ, hai người đứng trên boong thuyền. Gió biển ào ào thổi đến, người đàn ông nhìn Lê Cảnh Trình: “Hi vọng sau này chúng ta càng có nhiều cơ hội hợp tác.”

Lê Cảnh Trình cười đáp lại: “Đương nhiên.”

Khách trên thuyền lục tục đi xuống. Bỗng nhiên, có một bóng dáng xông vào phía trước. Lê Cảnh Trình liếc nhìn, cô gái kia coi như cũng thông minh, biết đi giày vào. Cô gái xô đoàn người ra, chạy nhanh về phía trước. Lên được bến tàu rồi, cô không ngoái đầu lại, nhắm hướng nam mà đi.

Một trong đó người đàn ông từ sau bước nhanh tới trước mặt bọn họ.

“Ông ... Ông chủ!” Tay hắn ta chỉ về phía bóng lưng cô gái.

Người đàn ông phất tay, ý bảo hắn ta đi: “Cứ để cô ấy chạy.” Ánh mắt anh ta nhìn về phía xa xa. Bóng lưng cô gái càng lúc càng nhỏ, anh ta lại chẳng có chút lo lắng, chắc hẳn tin rằng cô sẽ không chạy thoát. Đây là địa bàn

của anh ta. Trước cô còn bị anh soát người, một xu xũng không giấu được, còn có thể chạy đi đâu?

Lát sau đã có người đưa cô tới trước mặt anh ta.

Người đàn ông tự mình đưa Lệ Cảnh Trình xuống du thuyền. Hai người lại nói chuyện một lúc, lúc này Lệ Cảnh Trình mới lên đường về Lại Hải.

Vinh Thiển nơm nớp lo sợ cả hai ngày, cô luôn cảm thấy người Lệ Cảnh Trình muốn tìm cũng không phải người dễ động vào. Đợi tới nửa đêm về sáng anh vẫn chưa trở lại, cô nằm bò trên giường ngủ lúc nào không hay. Lúc Lệ Cảnh Trình đẩy cửa đi vào, trong phòng vì anh mà vẫn sáng đèn, cũng đột sáng luôn trái tim anh.

Chương 64 : Bầu trời của nhà họ Lê thay đổi

Lệ Cảnh Trình cố gắng bước nhẹ chân.

Vinh Thiển ghé mặt vào chăn mà ngủ, cũng không đắp gì, một bên khuôn mặt gác lên hai bàn tay đang dán vào nhau.

Trong cơn mơ màng buồn ngủ, cô cảm giác có người đang hôn mình, hô hấp bị tước đoạt. Vinh Thiển lầm râm hai tiếng, giơ tay lên định đánh. Lệ Cảnh Trình dựa đầu vào ngực cô: “Là anh.”

Cô bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc ngồi dậy, hai tay hơi ôm lấy đầu anh. Lệ Cảnh Trình dụi hai cái: “Mang thai hình như ngực lại lớn hơn.”

“Cô lại cuống quýt buông ra: “Anh nói cái gì đó?”

Người đàn ông cười, ôm hông cô: “Vợ, anh về rồi.”

Vinh Thiển tựa như giờ mới nhìn rõ anh, hai tay cô ôm mặt anh, nhìn trái nhìn phải: “Không sao chứ?”

“Không phải đang yên lành ở đây sao?”

Mặc dù không khóc, nhưng cô lại có cảm giác vui mừng tột độ, kích động muốn khóc, Lệ Cảnh Trình để cô nằm lại xuống giường, vùi đầu vào cần cổ Vinh Thiển hít khẽ.

“Thơm quá!”

“Em vừa mới tắm xong, đương nhiên là thơm rồi.”

Lệ Cảnh Trình đứng dậy: “Anh đi tắm đã.”

Cô cũng không buồn ngủ, đợi anh quay ra. Lệ Cảnh Trình vén chăn lên, ôm Vinh Thiển vào lòng: “Nhớ anh không?”

Cô cười, gật gật đầu.

Bàn tay Lệ Cảnh Trình sờ sờ khuôn mặt Vinh Thiển. Chứng kiến mối tình kinh thiên động địa của Vinh Thiển và Hoắc Thiếu Huyền, anh vẫn luôn cảm thấy giữa anh và cô bình lặng đến mức tựa như cứ trực tiếp nhảy vọt qua giai đoạn đó.

Ít nhất, Vinh Thiển chưa từng bộc lộ tiếng lòng với anh một câu: Lệ Cảnh Trình, em yêu anh.

Mà ba chữ này lại là điều Lê Cảnh Trình một lòng chờ đợi.

Đầu ngón tay anh gạt những sợi tóc con trước trán Vinh Thiển ra: “Thiển Bảo, anh nhớ em.”

Lê Cảnh Trình vẫn một bộ dạng thâm tình chân thành, Vinh Thiển thì cảm thấy ngượng ngùng: “Nhớ em cái gì cơ?”

“Nhớ em ở đây, nhớ ở đây...”

Ngón tay anh từ trên người cô từng chút dời xuống. Vinh Thiển vừa định nói “không được”, lời nói liền bị Lê Cảnh Trình ngăn lại trong miệng.

Lồng ngực anh dao động như thủy triều cuộn trào mãnh liệt. Bàn tay Lê Cảnh Trình xoa bờ hông cô, nơi mẫn cảm của cô. Trong phòng ngủ mở cửa sổ, gió đêm mát lạnh như một đứa trẻ nghịch ngợm xông tới, Vinh Thiển ý loạn tình mê: “Đừng! Ba tháng đầu không được.”

“Anh đảm bảo sẽ nhẹ nhàng.”

Cô làm bầm, giọng mang theo một chút kháng nghị: “Anh lúc nói nhẹ nhàng, nhưng rồi...”

“Nhưng rồi thế nào?” Lê Cảnh Trình thở dài, thật sự muốn làm nhưng lại khó khăn.

“Anh sẽ lấy hành động thực tế chứng minh.”

Thần kinh Vinh Thiển treo lơ lửng. Mang thai gặp phải vấn đề này, tim luôn muốn treo lên. Nhìn gương mặt thân thuộc bên dưới, có chút động tác Lê Cảnh Trình lại không có cách nào làm tiếp, càng từ từ thì càng bào mòn người ta, còn không bằng ban đầu đừng làm.

Anh đang khẩn trương lại hưng phấn, động tác đứt quãng gần như hành hạ một tiếng đồng hồ liền.

Lê Cảnh Trình nằm xuống cạnh Vinh Thiển, thần sắc không có chút nào thả lỏng. Có vẻ như anh vẫn chưa thỏa mãn, xoay người ôm lấy cô: “Mười tháng mang thai, lúc này cũng chỉ là bắt đầu.”

Vinh Thiển cúi thẳng đôi chân, cũng không dám lộn xộn. Sau một hồi, nguồn nhiệt còn đọng trong gian phòng mới từ từ tản ra ngoài.

Cô nhớ ra chuyện, vội mở miệng: “Cảnh Trình, thẳng hai thật ra tỉnh rồi.”

“Làm sao em biết?”

Vinh Thiển đem chuyện cô thăm dò nói với anh: “Hắn ta cứ như vậy nằm trên giường bệnh, ngay cả bác sĩ cũng bị lừa.”

“Hai ngày nữa hắn là ba sẽ về.” Lệ Cảnh Trình không nói cái gì nữa, bàn tay xoa đầu vai cô.

Ngày hôm sau, trước khi đi làm, Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiển lại đi một chuyến tới bệnh viện.

Thịnh Thư Lan nhìn thấy hai người, liền vội đứng dậy: “Hai người tới rồi!”

Lệ Cảnh Trình chú ý tới cái chén trên tủ đầu giường, bên trong đựng đầy cháo trắng.”Thằng hai sao rồi?”

“Vẫn như cũ, cũng không biết còn nằm tới khi nào.”

Bàn tay Thịnh Thư Lan để xuôi bên người nằm chặt lại, sợ bị người khác nhìn ra điều gì. Hôm đó, sau khi Vinh Thiển đi, Lệ Cảnh Tâm liền nói có lẽ cô ấy đã biết, cô ấy lấy đầu kim đâm tuyệt đối là cố ý.

“Cô là phụ nữ xó thau lại thường ở bệnh viện, chắc chắn không thể lâu dài được, tôi sẽ mời một người tới chăm cho thằng hai.”

Thịnh Thư Lan nghe thấy vậy, cuống quýt xua tay: “Không, không cần phiền...”

“Vào đi!” Khẩu khí của Lệ Cảnh Trình mang theo vẻ uy nghiêm không cho người cự tuyệt. Cửa phòng bệnh được đẩy ra, đi vào là một người đàn ông rất trẻ, cùng lắm chỉ hơn ba mươi.

“Anh ta từng học ngành hộ lý chuyên nghiệp, lại khỏe mạnh, một số việc cô không làm được vừa lúc anh ta có thể làm.”

Vẻ kinh hoàng bày trên mặt Thịnh Thư Lan: “Thực sự không cần đâu! Và lại, tôi hy vọng có thể tự mình chăm sóc Cảnh Tâm.”

“Hai người vẫn tiện hơn một người. Cô có thể giao phó cho anh ta làm một số việc nặng.” Vinh Thiển hợp thời chen miệng nói.

Thịnh Thư Lan còn định cự tuyệt, Lệ Cảnh Trình nhìn giường bệnh: “Một khi thằng hai có tin tức, lập tức cho chúng tôi biết.”

“Được.”

Hai người vừa mới định đi về của phòng bệnh lại được đẩy ra lần nữa. Lê Cảnh Vân phong trần mệt mỏi mà tới đây, ông xách theo túi công văn, vừa xuống máy bay đã tới đây.

Thịnh Thư Lan kích động tới đón: “Ba! Ba đã về!”

Cô ấy cầm lấy cái túi trong tay Lê Cảnh Vân, Lê Cảnh Vân đi tới trước giường bệnh: “Vẫn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt sao?”

Ngay trước mặt vợ chồng Lê Cảnh Trình, Thịnh Thư Lan tất nhiên không dám nói thật, con mắt đỏ đỏ, gật gật đầu: “Dạ.”

Lê Cảnh Trình hai tay khoanh trước ngực: “Ba, cảnh sát sáng sớm nay đã tới nhà.”

Lê Cảnh Vân khuôn mặt u sầu; lần này lên kinh, nhưng thái độ tỏ ra đều rõ ràng; quyết không thể thiên vị; không dừng ở đó, còn muốn nghiêm trị không tha.

“Tới thì tới! Cảnh Tâm vẫn như vậy, chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

“Nhưng bên cảnh sát khẳng định họ muốn tra rõ.”

Lê Cảnh Vân trầm mặc một lát sau đó nói: “Chỉ là báo cáo nặc danh thôi. Bọn họ có cách để nói SXM là của Cảnh Tâm, thì ba cũng có cách nói SMX là của người khác.”

Khóe mắt Lê Cảnh Trình khẽ nheo lại, không ngờ việc đã đến nước này, Lê Cảnh Vân còn muốn lật lại.

Trong mắt Thịnh Thư Lan có sự lo lắng. Người đàn ông Lê Cảnh Trình đưa tới đứng trước giường không nhúc nhích; ánh mắt Lê Cảnh Vân đảo qua, tựa như cũng mới thấy anh ta.

“Đây là?”

Thịnh Thư Lan vội đón lời: “Đây là hộ lý Cảnh Trình tìm tới.”

Lê Cảnh Vân vừa nghe, sắc mặt lập tức nhìn cũng chẳng khác hơn: “Một hộ lý, lúc chú đang nói chuyện mà dám ở lại trong phòng bệnh!”

“Ba!” Thấy thái độ ông như vậy, Thịnh Thư Lan tựa như bắt được cọng cỏ cứu mạng: “Cảnh Tâm không cần hộ lý. Anh ấy bây giờ hôn mê, cùng lắm

cũng chỉ cần xoa bóp thôi, con và mẹ hoàn toàn có thể làm.”

Lệ Cảnh Trình chen vào: “Có đàn ông dù sao cũng dễ dàng hơn.”

Thịnh Thư Lan đi tới gần Lệ Cảnh Vân hơn. Thần sắc cô gấp gáp đưa lưng về phía những người còn lại trong phòng bệnh.

“Ba, Cảnh Tâm vẫn luôn vậy. Anh ấy không muốn nhiều người thấy mình khổ sở. Nếu con không chăm sóc được thì mấy người giúp việc trong nhà đâu? Con không muốn anh ấy đã nằm vậy mà còn không được tự nhiên...”

Lệ Cảnh Vân ban đầu có hơi không kiên nhẫn. Bản thân ông phiền lòng nhiều chuyện như vậy, vì một hộ lý mà muốn ông lãng phí miệng lưỡi mình nữa sao?

Nhưng ông có nhìn thấy Thịnh Thư Lan không ngừng nháy mắt với ông, vẻ lo lắng rõ ràng trong đáy mắt, tay cô kín đáo chỉ về phía giường bệnh. Lệ Cảnh Vân hiểu được, ông nhìn về phía người hộ lý: “Chúng tôi ở đây không cần, cậu đi đi!”

Ông cau mày, lại nhìn về phía Lệ Cảnh Trình: “Nếu Thư Lan cảm thấy bạn quá thì ba sẽ sắp xếp.”

Vinh Thiển nắm tay Lệ Cảnh Trình, hai người không nói gì.

Thịnh Thư Lan cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Ba, ba ngồi đi, đợi lát bác sĩ sẽ tới xem.”

Lệ Cảnh Trình ra hiệu người hộ lý kia đi ra trước: “Vậy bọn con cũng đi trước.”

Thịnh Thư Lan vội vàng gạt đầu, hạn không thể tự mình tiễn hai người ra khỏi bệnh viện.

Cô đi tới trước phòng bệnh, xác định Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình đi xuống rồi, lúc này cô mới khóa trái cửa phòng lại.

Lệ Cảnh Vân đang định há miệng hỏi, liền nghe từ giường bệnh truyền tới một tiếng gọi yếu ớt: “Ba.”

Lệ Cảnh Vân vội đứng dậy.

“Thằng hai?” Ông cũng đoán ra được một chút mục đích Thịnh Thư Lan làm vậy, nhưng thế nào cũng không ngờ Lệ Cảnh Tâm đã tỉnh lại.

“Ba, ba đừng lo, con không sao.”

“Chuyện khi nào?”

Thịnh Thư Lan đi tới cạnh giường: “Sau khi Cảnh Tâm tỉnh lại, con không dám gọi điện cho ba, sợ bị người khác biết. Ba, cuối cùng ba cũng đã về.”

Trong mắt Lệ Cảnh Vân cũng không giấu được kích động: “Không sao, không sao, chỉ cần người tỉnh, tất cả mọi sự phía sau ba cũng có thể giải quyết.”

Lệ Cảnh Tâm nén cơn đau ở ngực: “Ba, con sợ bên anh cả sẽ không chịu để yên. Hiện tại con nằm trên giường bệnh không thể nhúc nhích, hơn nữa con cảm thấy bọn họ đã biết chuyện con tỉnh lại. Bên anh cả nhất định sẽ chiêng trống rùm beng hành động.”

Lệ Cảnh Vân xuống mép giường: “Hai anh em các người trước giờ không cùng một bàn...”

“Ba...” Thịnh Thư Lan thiếu nước chưa quỳ xuống, nói: “Con và Cảnh Tâm đã nói chuyện cả rồi. Chờ sau khi anh ấy khỏi hẳn, chúng con sẽ xuất ngoại. Anh ấy nhất định bị oan, ba cứu anh ấy đi!”

Ánh mắt ông không khỏi nhìn Thịnh Thư Lan, nếu nó bị oan uổng, sao có thể bỏ xuống tất cả mà đi? Nhưng Lệ Cảnh Vân không quan tâm mấy chuyện đó, hiện tại ông chỉ muốn bảo vệ đứa con này, cho dù có phải trực xuất ra ngoài.

Những chuyện ngoài kia thực ra cũng không được coi là đáng sợ; Lệ Cảnh Vân tung hoành ở Lại Hải nhiều năm như vậy, nếu muốn làm cho một người đi ra ngoài, có gì mà không đơn giản?

Sợ là sợ bị người trong nhà mình đấu, bên thẳng con cả sẽ cản chặt không chịu nhả ra.

Trong đầu ông tức thì có một chủ ý.

Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình đi xuống lầu dưới. Người đàn ông mở cửa xe: “Xem ra ba cũng biết rồi.”

Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh: “Ba biết thì trước tiên sẽ làm gì?”

“Đương nhiên sẽ thừa dịp thẳng hai bệnh nặng hôn mê, xin ra nước ngoài chữa trị rồi thoát ra ngoài, cũng sẽ không có nhiều trói buộc.”

Anh khởi động xe, xe từ từ tiến về phía trước.

Gạo Nếp đã đi học, là ngôi trường lớn nhất cả Lại Hải, học phí một kì cũng chừng một trăm ngàn.

Ngày thường, đưa đón con bé hầu như đều là người giúp việc và tài xế trong nhà, Vinh Thiến cũng bớt chút thời giờ để đi đón.

Xe nhà họ Lê đậu ở bên ngoài.

Vừa đến giờ tan học, muốn qua cổng đều phải có thẻ quét mới được đi qua. Thẩm Tinh Mạn nhìn thấy bảo mẫu bế Gạo Nếp từ trong đám người ra, bà do dự không chịu xuống xe..

Lệ Cảnh Vân ngooiff bên nhìn bà: “Đó là cháu bà, chỉ đón về nhà ăn bữa cơm thôi, sợ cái gì?”

“Không phải tôi sợ. Tôi lo bảo mẫu không chịu giao cháu cho tôi.”

Lệ Cảnh Vân thấy Gạo Nếp sắp lên xe, ông đẩy Thẩm Tinh Mạn ra sau đó dẫn đầu bước xuống.

“Gạo Nếp!”

“Ông nội!”

Thẩm Tinh Mạn đi theo sau Lệ Cảnh Vân, hai người một trước một sau đi tới trước mặt con bé. Lệ Cảnh Vân giơ tay muốn bế.

“Bảo mẫu về mặt đề phòng: “Xin lỗi ông, cậu Lệ còn đang ở nhà chờ cô chủ về.”

“Hỗn xược!” Lệ Cảnh Vân nghiêm mặt: “Đây là cháu tôi, tôi cũng không được bế? Cô nói với Cảnh Trình, tôi đưa Gạo Nếp về nhà ăn cơm tối.”

“Không được!” Không ngờ, bảo mẫu vẫn giữ thái độ cương quyết: “Cậu Lệ đã phân phó, dù ông chủ hay bà chủ muốn gặp cô chủ cũng phải mời về nhà trước.”

Lệ Cảnh Vân tức giận tới nỗi khóe miệng run run: “Cô còn dám nói lần nữa!”

“Xin lỗi, chúng tôi cầm tiền lương của cậu Lệ, đương nhiên chỉ có thể nghe lời cậu ấy.” Nói xong, ông Thẩm Tĩnh Mạn chui vào trong xe rất nhanh.

Ngay cả Thẩm Tĩnh Mạn cũng kinh sợ, nhưng phản ứng sau đó cũng mau chóng như một khúc nhạc mừng.

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân u ám. Thẩm Tĩnh Mạn nhún ông, không dám nói gì. Cho tới bây giờ ông ấy chưa từng tới trường của Gạo Nếp, sao lần này lại đích thân bay tới đây chứ?

Vinh Thiển nhàn hạ được mấy ngày, phong đấu giá lại không yên. Sáng sớm cô đã nhận được điện thoại phía bên đó, nói dữ liệu cô nhập lần trước có vấn đề lớn.

Vinh Thiển tới nơi mới biết tính nghiêm trọng của chuyện này, còn có thể vì thế mà thừa tới kiện cáo.

Lúc còn ở công ty, Lệ Cảnh Trình nhận được điện thoại ở nhà. Bảo mẫu đem một màn từ đầu chí cuối vừa rồi ở trước cổng trường nói cho anh biết. Buổi tối trở lại, anh tới phòng đấu giá của Vinh Thiển đón cô, nhưng cô còn chưa hết bận, toàn bộ người của công ty đều bận sút đầu mẻ trán. Lệ Cảnh Trình vẫn đợi tới khi cô đỡ bận hơn, lúc này mới đón cô về nhà.

Đậu xe ở gara xong, Lệ Cảnh Trình quay đầu lại nhìn. Nửa người Vinh Thiển nghiêng qua, đầu dựa vào cửa xe, giống như đã sớm chìm vào mộng tưởng.

Người đàn ông nâng tay lên, gạt tóc cô ra sau đầu. Việc này, không cần nghĩ anh cũng có thể biết do Lệ Cảnh Vân làm ra. Ông ấy vì bảo vệ thằng con trai yêu, vì không cho Lệ Cảnh Trình nhúng tay mà trăm ngàn kế muốn cản chân anh.

Một khi Lệ Cảnh Trình bị cản chân, bên Lệ Cảnh Vân sẽ dễ làm hơn

Người đàn ông thu tay lại. Có điều ông ấy coi như là cha ruột anh, nhưng cũng đã phạm vào điều tối kỵ của anh. Những tranh đấu gay gắt trên thương trường Lệ Cảnh Trình thấy đã nhiều, nhưng Lệ Cảnh Vân ngàn lần không

nên, vạn lần không nên có chủ ý đánh tới người phụ nữ và con gái của anh.

Hôm nay, trời vừa hừng đông, Lê Cảnh Vân đã dậy.

Vì chuyện thăng hai, ông đã bận ba không ít, đi xuống lầu, lại phát hiện Lê Cảnh Trình đang ngủ trong phòng khách.

Ông hơi giật mình: “Sao con lại tới đây?”

“Con tới gặp mẹ.”

Lê Cảnh Vân chuẩn bị đi ăn sáng, lại nghe một loạt tiếng bước chân bước nhanh tới.

“Ông chủ, không xong rồi...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy có vài người đi tới.

Lê Cảnh Vân đứng trước bàn ăn: “Các anh tới là có chuyện gì sao?”

“Ông Lê, mời ông theo chúng tôi đi về giúp đỡ việc điều tra.”

“Điều tra cái gì? Chuyện con tôi tôi đã nói rõ ràng rồi.”

Người còn lại dứt khoát nói rõ: “Ông bị nghi là không làm tròn chức trách được giao. Mời ông theo chúng tôi đi về tiếp nhận việc điều tra.”

Một hồi nói hỗ trợ, một hồi lại thành điều tra.

Lê Cảnh Vân đương nhiên biết hàm nghĩa là gì.

“Các anh nhầm rồi chẳng?”

“Ông vẫn nên theo chúng tôi đi về trước đã.” Nói xong, hai người tiến tới, mỗi người một tay giữ hai bên ông.

Thẩm Tinh Mạn thấy tình trạng đó, quá sợ hãi: “Các anh làm gì đó? Các anh biết ông ấy là ai không?”

Lúc này, Lê Cảnh Trình cũng đứng dậy: “Ba, ba yên tâm đi, con sẽ để ý thăng hai đảng hoàng.”

Lê Cảnh Vân bước về phía trước hai bước, tựa như đột ngột tỉnh ngộ. Ông khó tin nhìn Lê Cảnh Trình chăm chăm một lát. Đôi mắt trợn lên vì kinh ngạc đến khó tin, miệng giậm dữ vọt ra một câu: “Nghịch tử! Nghịch tử!”

Chương 65 : Ba ba yêu mẹ nhất

Lệ Cảnh Trình mím môi, sắc mặt anh thâm sâu khó lường. Lệ Cảnh Vân vô cùng kích động: “Cảnh Trình, sao anh có thể làm vậy?”

Lệ Cảnh Trình từ trên cao nhìn chăm chăm xuống người cha uy nghiêm của mình: “Ba. Con không hiểu ba muốn nói gì.”

“Tôi thật sự là đã nuôi một con sói ở bên cạnh! Vậy mà tôi còn có thể tin nhiệm anh như thế!”

“Ba, cũng không phải chuyện gì to tát. Bất quá chỉ là tiếp nhận điều tra, hơi mất thời gian một chút mà thôi.”

Sắc mặt Lệ Cảnh Vân chuyển sang màu xanh đen, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Thẩm Tĩnh Mạn ở bên cạnh. Nếu như chỉ là chuyện nhỏ, cấp trên cũng sẽ không phái người xuống, trừ phi cái lỗ thủng này đã không còn che nổi nữa.

“Nhìn xem bà đã dạy con giỏi cỡ nào, có thể nhẫn tâm hại cha mình như vậy!”

Thẩm Tĩnh Mạn kinh ngạc, nhìn mấy người mang Lệ Cảnh Vân đi, bà đuổi theo.

“Cảnh Vân, Cảnh Vân!”

Lệ Cảnh Trình kéo tay bà lại: “Mẹ, đừng đuổi theo, vô dụng thôi.”

Thẩm Tĩnh Mạn quay đầu lại, nước mắt đã sớm lăn dài: “Cảnh Trình, những gì ba con nói là sự thật phải không?”

Lệ Cảnh Trình đi thẳng đến hướng sôpha, ngồi xuống: “Khờng sai.”

Bà càng không tin con trai mình có thể thẳng thắn thừa nhận như thế: “Tại sao con có thể làm như vậy?”

“Sao mẹ không hỏi lại xem ba đã làm những gì?”

“Con...”

“Ba một lòng che chở cho thằng hai, nếu như con không làm đến bước này thì những gì con đã cố gắng gây dựng sẽ không cách nào giữ được.”

Thẩm Tĩnh Mạn vẫn không cách nào tiếp nhận việc này, chân tay bà luống cuống: “Thế nhưng... thế nhưng dù sao ông ấy cũng là ba của con,

ông ấy cũng đã lớn tuổi rồi.”

“Cho nên...” Lệ Cảnh Trình tiếp lời Thẩm Tĩnh Mạn: “Ông ấy nên về hưu mới đúng.”

Cùng Dụ đứng ở cửa cầu thang nghe được, vội vội vàng vàng chạy xuống: “Các người đã làm gì ông ấy vậy?”

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi xuống sofa, ngơ ngẩn không nói lời nào.

Cùng Dụ gấp đến không đợi được: “Rốt cuộc ông ấy làm sao vậy?”

Đối với phụ nữ trong nhà họ Lệ mà nói, Lệ Cảnh Vân chính là trời. Hôm nay một khi bầu trời này sụp đổ, bọn họ cũng như mất đi đường sống.

Lệ Cảnh Trình nâng mi mắt lên, ngữ khí lạnh lùng, không nhanh không chậm nói: “Mẹ nhỏ, nếu như con là mẹ, con sẽ khuyên thằng hai đi tự thú, tự mình gánh chịu tội lỗi do chính mình gây ra.”

“Anh nói nhăng gì đấy?” Cùng Dụ không khỏi rít lên: “Cảnh Tầm đang nằm hôn mê bất tỉnh nhân sự trên giường bệnh, anh còn muốn bỏ đá xuống giếng sao?”

“Bây giờ mẹ hãy đến bệnh viện, nói cho thằng hai biết ba đã bị người ta bắt đi, chắc chắn nó sẽ lập tức tỉnh lại.”

“Nói hươu nói vượn!”

Thẩm Tĩnh Mạn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào bình hoa trên bàn trà, bà như con rối bần thần đứng dậy, hai tay chậm rãi che mặt: “Tôi thật không ngờ sẽ có ngày hôm nay. Cảnh Trình, ông ấy là ba con, là chồng của mẹ...”

Cùng Dụ lo lắng chuyện bên bệnh viện, liếc nhìn bọn họ thật nhanh rồi lập tức rời khỏi.

Lệ Cảnh Trình đứng dậy, ngồi vào bên cạnh Thẩm Tĩnh Mạn, cánh tay anh dịu dàng choàng qua vai Thẩm Tĩnh Mạn, để bà gối lên bờ vai rộng lớn của anh.

Đây cũng là lần đầu tiên Lệ Cảnh Trình làm vậy với bà.

“Mẹ, nếu không phải bất đắc dĩ, con cũng sẽ không làm vậy. Ba vì thằng hai hết lần này đến lần khác hãm hại Vinh Thiển. Ngày đó ba cùng mẹ đến

trường cũng vì muốn lợi dụng Gạo Nếp ép con không được nhúng tay vào chuyện của thằng hai. Con không thể cứ bị uy hiếp như thế. Vì cái gọi là “hiếu thảo” mà không đếm xỉa gì đến sự an toàn của Vinh Thiện và Gạo Nếp. Con yêu Vinh Thiện, con cũng chưa từng giấu giếm mẹ, nếu ai muốn hại cô ấy, con nhất định sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ cô ấy. Con không thể khoanh tay, đứng đưng đứng nhìn cô ấy giãy giụa trong dòng nước xoáy.”

Nước mắt Thẩm Tĩnh Mạn không ngừng tuôn rơi: “Những gì con nói mẹ đều hiểu, cũng ít nhiều biết những chuyện ba con đã làm. Thế nhưng Cảnh Trình, ông ấy là chồng của mẹ.”

Mặc dù kiếp này ông ấy có đến ba người phụ nữ, người ông ấy yêu nhất cũng không phải bà, nhưng Thẩm Tĩnh Mạn lại yêu ông ấy nhất.

Bàn tay Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ lên bả vai bà: “Mẹ, con chỉ có thể nói xin lỗi với mẹ.”

Sau khi Cung Dụ rời khỏi nhà họ Lệ, bà ta lập tức đến bệnh viện. Bà ta không ngừng bảo tài xế tăng tốc.

Tại phòng bệnh, các bác sĩ đã kiểm tra phòng xong, Thịnh Thư Lan vừa muốn đưa muống đến bên miệng Lệ Cảnh Tầm liền vội thu tay về.

Cung Dụ buông túi xách, bước tới giường bệnh. Thịnh Thư Lan giả vờ như đang ăn, Cung Dụ không yên lòng ngồi xuống bên mép giường: “Ba con đã bị người ta bắt đi rồi.”

Bàn tay Thịnh Thư Lan run lên: “Mẹ nói sao?”

“Chuyện chỉ mới xảy ra thôi. Họ nói là muốn đưa ông ấy về hợp tác điều tra, trước khi đi ông ấy và Lệ Cảnh Trình đã cãi nhau một trận. Ông ấy nói đã bị nó hãm hại. Thật không ngờ nó có thể thẳng tay như vậy.”

Trên giường bệnh, bỗng nhiên có tiếng ho nhẹ, Lệ Cảnh Tầm lên tiếng: “Mẹ nói cái gì?”

Cung Dụ sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Cảnh Tầm, con, con ... con đã tỉnh?”

Thịnh Thư Lan vội xua tay ý bảo bà ta nói nhỏ lại: “Mẹ, chuyện này còn chưa có ai biết.”

“Vậy là hai người...” Cung Dụ không khỏi đề thấp giọng: “Chuyện lớn như vậy lại dám gạt tôi.”

“Đừng nói nhiều nữa, rốt cuộc ba đã xảy ra chuyện gì”

Cung Dụ kể lại từ đầu đến cuối chuyện vừa rồi ở nhà họ Lê. Lê Cảnh Tâm nghe vậy chợt cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Hiện tại, ngay cả chỗ dựa vững chắc nhất của hắn đã bị Lê Cảnh Trình đẩy ngã.

“Cảnh Tâm, mẹ thấy có vẻ là Cảnh Trình biết con đã tỉnh.”

“Nhưng hiện giờ con muốn đi cũng không đi được.” Bàn tay Lê Cảnh Tâm đặt trước ngực.

Hiện tại cho dù là một con chim cũng đừng hòng bay ra khỏi cái bệnh viện này, chứ nói chi là người sống dở chết dở như hắn. Chỉ riêng việc tự mình đi toilet cũng đã là cả một vấn đề.

Cung Dụ ngồi ở mép giường, che mặt mà khóc: “Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Ba con có nhiều bạn bè như vậy, mẹ phải đi tìm bọn họ.”

“Mẹ...” Lê Cảnh Tâm gọi bà lại: “Cây đổ bầy khỉ tan, đã xảy ra chuyện lớn như vậy bọn họ muốn tránh còn chẳng kịp. Bây giờ đã điều tra tới ba, còn ai có khả năng chịu giúp đỡ?”

“Vậy phải làm sao? Mở to mắt nhìn cảnh sát mang con đi sao?”

Thịnh Thư Lan cầm chặt cái bát trong tay, bắt đầu khóc.

Cung Dụ không ưa bộ dáng này của cô ta: “Khóc khóc khóc, trừ khóc ra cô còn có thể làm gì? Nếu cô được một phần thông minh như Vinh Thiển thì Cảnh Tâm đã không dễ dàng bị hại thành như vậy.”

Thịnh Thư Lan đang nước nỡ, nghe Cung Dụ nói như thế liền sợ đến không dám để bật lên tiếng nấc nữa.

“Mẹ, mẹ đừng nói Thư Lan như vậy nữa. Hiện giờ cũng chỉ con hai người ở bên cạnh con.”

Thịnh Thư Lan đặt cái bát xuống tủ đầu giường: “Em nhất định sẽ nghĩ cách giúp anh.”

Lệ Cảnh Tâm lắc đầu: “Không còn cách nào.”

Cô ta ở Nam Thịnh, trừ nhà họ Lệ còn có thể dựa vào ai? Thường ngày ra đường nếu như không có tài xế, cô cũng có thể bị lạc đường. Như vậy ai còn có thể trông chờ vào Thịnh Thư Lan làm giúp mình chuyện gì? Thịnh Thư Lan khẽ cắn môi dưới, ngược mắt nhìn phía ngoài cửa sổ. Trên tia nắng vàng chiếu lên phiến lá xanh mượt tạo nên màu xanh ngọc bích vô cùng hoàn hảo. Thế giới ngoài kia đẹp đến thế. Lệ Cảnh Tâm đã đồng ý cho cô một cuộc sống mới.

Chỉ cần rời khỏi Nam Thịnh, bọn họ có thể bắt đầu lại từ đầu. Quên đi đoạn kí ức xưa cũ, quên đi những lỗi lầm đã gây nên. Hiện tại, cô ta đã có một người toàn tâm toàn ý yêu mình thật lòng, còn có đứa bé trong bụng, chỉ cần xông qua cửa ải này, bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Lệ Cảnh Trình về đến nhà. Vinh Thiển cũng mới ngủ dậy, đang thay quần áo cho Gạo Nếp. Lệ Cảnh Trình đi lên tầng hai, xa xa đã nghe thấy giọng nói truyền ra ngoài hành lang.

“Mau mau mau, giơ tay lên, mau!”

“Mẹ.” Tiếng nói kháng nghị của Gạo Nếp vang lên: “Đầu của con, đầu.”

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Vinh Thiển cùng con gái mệt mỏi ngủ một giấc đến gần trưa, người giúp việc cũng không đánh thức các cô. Gạo Nếp lại làm ồn ã, Vinh Thiển khó khăn bắt con bé chịu ngoan ngoãn nghe lời: “Mau ngồi xuống!”

Gạo Nếp còn ở trên giường nháy nhót hát vang: “Bạn là của tôi, trái táo nhỏ ơi ~”

Cái mông nhỏ xoay xoay.

Lệ Cảnh Trình đẩy cửa phòng ra, Vinh Thiển lầm bầm trong miệng: “Trẻ mất rồi! Xong đời, thật mất thể diện.”

Cô cúi người xuống, Gạo Nếp không chịu ngồi xuống, cô chỉ có thể bắt con bé đứng yên: “Mau, hai tay ôm cái đầu nhỏ đi nào.”

Hai tay Gạo Nếp giơ cao ôm lấy đầu mình, Vinh Thiễn xốc chân con bé lên, bé đứng không vững liền ngã xuống, nằm chống vó.

“Ai ô, mẹ đánh con.”

Lệ Cảnh Trình bước đến cầm lấy chiếc quần trong tay Vinh Thiễn, anh xốc chân Gạo Nếp lên, con gái hôm nay đặc biệt làm ầm ĩ rất không nghe lời. Hai chân con bé muốn đập đá lung tung, Lệ Cảnh Trình lại có cách đối phó, đẩy chhan con lên cao thành góc vuông, Gạo Nếp chỉ đành chấp nhận bị anh lật qua lật lại.

“Ai cho con bắt nạt mẹ.”

“Ba ba thiên vị.” Gạo Nếp ôm đầu, Lệ Cảnh Trình rất nhanh đã mặc xong quần áo cho con. Sau đó mới bắt Gạo Nếp đứng yên đó.

Vinh Thiễn mệt đến thở dốc, chỉ chỉ tay về hướng Lệ Cảnh Trình: “Sau này, giao hết cho anh đó.”

Lệ Cảnh Trình ôm Gạo Nếp, lại bắt đầu mang giày cho con bé: “Đi xuống lầu, tìm bảo mẫu dọn điểm tâm cho con ăn.”

Gạo Nếp chu miệng lên: “Ba ba vì sao bệnh vực mẹ? Mẹ làm con té đó.”

Lệ Cảnh Trình vỗ vào mông con bé một cái: “Hôm nay bị con làm cho muộn giờ ăn rồi, trừ một lần mua đồ chơi.”

Gạo Nếp sờ sờ cái mông nhỏ của mình, sau đó nhanh chóng ra khỏi phòng.

Vinh Thiễn vẫn mặc bộ đồ ngủ tối hôm qua. Cô dang rộng tay chân nằm phịch xuống chiếc giường lớn: “Mệt chết được, giống như đánh trận ấy.”

“Em bảo người giúp việc làm không được sao?”

“Em muốn Gạo Nếp cảm nhận được tình thương của mẹ thôi.”

Lệ Cảnh Trình thuận thế nằm xuống bên cạnh cô, đầu gối lên cánh tay cô:

“Vậy em cũng cho anh cảm nhận chút tình thương được không?”

“Thôi đi! Anh lớn như vậy rồi, còn không biết xấu hổ.”

Anh thất thần ngắm nhìn khóe miệng cô đang dần hiện lên ý cười ấm áp. Lệ Cảnh Trình ôm cô vào lòng: “Thiễn Bảo, hôm nay, ba đã bị người ta tới bắt đi.”

Cánh môi Vinh Thiễn cứng đờ, trong mắt cô lộ vẻ kinh ngạc: “Sao có thể?”

Lệ Cảnh Trình vội che miệng cô, không muốn cô hỏi thêm gì nữa. Vinh Thiển liền hiểu ra, đáy mắt tràn ngập vẻ ôn nhu. Cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay Lệ Cảnh Trình, chậm rãi nắm lấy tay anh.

Anh nhìn cô mỉm cười: “Mau xuống giường thôi, không thể nhịn bữa sáng.”

Vinh Thiển giúp anh vuốt thẳng lại vạt áo. Cô hiểu nếu không thể nắm chắc mười phần thẳng, Lệ Cảnh Trình sẽ không dễ dàng ra tay. Anh đứng thẳng dậy, quay đầu lại nhìn cô, Vinh Thiển ngồi dậy: “Mẹ đâu rồi?”

“Ở nhà.”

“Em muốn hỏi... mẹ thế nào?”

“Thật ra sự việc cũng không đến nỗi tệ như vậy.”

Lệ Cảnh Trình hơi mím môi: “Em không phải còn muốn đến phòng đấu giá sao?”

“Đúng rồi!” Vinh Thiển vội vàng đứng lên: “Giải quyết xong công việc hôm nay, em sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.”

Lệ Cảnh Trình xoa xoa đầu cô, qua hôm nay, anh sẽ làm cô càng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều...

Gạo Nếp đang lười biếng nằm bò ở trên bàn ăn. Nhìn thấy hai người xuống, con bé liền ngẩng đầu lên.

Lệ Cảnh Trình giúp Vinh Thiển kéo ghế ra. Gạo Nếp thấy vậy, chu môi lên thật cao: “Ba ba, ba đã nói con là bảo bối ngoan của ba đó?”

“Có nói.” Lệ Cảnh Trình đón lấy cái bát trong tay người giúp việc.

“Ba đã nói yêu Gạo Nếp nhất đó?”

“Chưa từng nói.”

“...”

Gạo Nếp nóng nảy: “Ba đã nói vậy mà! Có nói thì nhận đi!”

“Ba ba yêu mẹ nhất, cho nên nhất định chưa từng nói với con như vậy.”

Điểm này Lệ Cảnh Trình có thể khẳng định chắc chắn.

Gạo Nếp nghe như vậy bị đả kích một cú trời giáng. Cái miệng nhỏ thường ngày hau huyền thuyên bây giờ không nói được lời nào nữa, hốc mắt con bé đỏ ửng lên như sắp khóc.

Vinh Thiển vội đề đưa xuống: “Lệ Cảnh Trình, sao anh lại nói như thế?”

“Con không muốn làm bạn với mẹ, con không muốn phải bảo vệ mẹ, con không muốn đến trường nữa.” Gạo Nếp quay mặt đi, thực sự là thương tâm quá.

Gạo Nếp vốn là muốn nói với Cảnh Trình thêm một câu, chính là: con yêu ba lắm, ba nói mẹ sau này đừng bắt nạt con nữa nha.

Vinh Thiển nhìn thấy Gạo Nếp như vậy, cô rất đau lòng. Vinh Thiển ôm con gái vào lòng: “Gạo Nếp ngoan nhất, mẹ yêu con nhất.”

Lệ Cảnh Trình nhướn mày nhìn con bé.

Gạo Nếp ngẩng mặt lên: “Thật không ạ? Con cũng yêu mẹ nhất.”

Gạo Nếp mở rộng hai tay: “Mẹ, con ôm một cái.”

Lệ Cảnh Trình thật không nhìn được hai mẹ con như vậy: “Ăn sáng mau rồi ba ném con vào trường học”

“Mẹ, hôm nay mẹ đến đón con sao?”

“Ừ, mẹ đi đón con.”

“Vậy con rất muốn làm bạn với mẹ.” Gạo Nếp tựa đầu trước ngực cô: “Cảm ơn mẹ.”

Vinh Thiển đặc ý nháy mắt với Lệ Cảnh Trình. Anh cười cười, anh đặc tội với con gái không phải chỉ để bà xã được hưởng lợi như vậy sao?

Nhà họ Lê.

Thịnh Thư Lan cúi đầu đi vào, người giúp việc chào hỏi, cô ta cũng không ngẩng đầu lên. Thẩm Tĩnh Mạn ngơ ngẩn ngồi trên sofa, dường như vẫn còn nghĩ đến sự việc kia. Thịnh Thư Lan đi tới trước mặt bà. Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thấy một bóng người xuất hiện trước mặt, rooif cứ như vậy quỳ gối xuống.

“Thư Lan, con làm gì vậy?”

“Mẹ, cầu xin mọi người hãy buông tha cho Cảnh Tâm đi.”

Thẩm Tinh Mạn vội kéo cô ta đứng dậy: “Con còn đang mang thai, đừng quỳ như vậy.”

Thịnh Thư Lan vừa ngồi xuống ghế sofa, liền bắt đầu khóc thút thít:

“Cảnh Tâm đã ra nông nỗi này rồi, mẹ, mẹ giúp con nói với Cảnh Trình mấy câu đi, cầu xin anh ấy giơ cao đánh khẽ, chúng con sẽ đi thật xa rồi khỏi nơi này không bao giờ trở về nữa còn không được sao?”

“Thư Lan.” Thẩm Tinh Mạn thở dài: “nhà họ Lê xảy ra chuyện lớn như vậy, mẹ cũng không có tâm trạng lo nghĩ gì nữa. Mẹ chỉ là không biết tại sao con vẫn còn một lòng hướng về thằng hai?”

Mười đầu ngón tay Thịnh Thư Lan đan chặt vào nhau: “Có lẽ, mẹ sẽ nghĩ là con đã thay lòng đổi dạ qua nhanh, mẹ, con hơi là thấy rõ ràng Cảnh Trình không hề yêu con, một chút cũng không... Con chỉ khát khao một gia đình, dù chỉ là một cơ hội nhỏ con cũng muốn hi vọng một lần. Cảnh Tâm đã vì con từ bỏ hết những trò chơi phù phiếm, anh ấy toàn tâm toàn ý yêu con như vậy không phải chỉ mới ngày một ngày hai. Khó khăn lắm con mới có thể nghĩ thông suốt muốn cùng anh ấy bình yên sống qua ngày.”

Sau khi Thẩm Tinh Mạn nghe những lời này, bà lại nhìn căn phòng khách vắng ngắt, hai mắt cũng có chút ẩm ướt: “Mẹ cũng không biết vì sao lại ra nông nỗi như ngày hôm nay. Nhà họ Lê sụp đổ rồi sau này mẹ phải làm sao?”

“Mẹ, mẹ giúp con cầu xin Cảnh Trình đi.” Thịnh Thư Lan khẽ cắn môi dưới: “Chuyện trước kia, bao gồm cả việc Thiển Thiển đẩy con vào *X, tất cả con đều bỏ qua hết được không?”

Thẩm Tinh Mạn nghe vậy, cổ họng cảm thấy khô đắng, chua xót vô cùng. Chuyện này bà đã âm thầm giữ trong lòng bấy lâu nhưng mỗi lần nghe thấy Thịnh Thư Lan nhắc đến đều cảm thấy áy náy, đau lòng.

Thực sự lúc trước bà bị ma quỷ ám ảnh, nếu không sao có thể nở xuống tay với người bà xem như con gái ruột, yêu thương, nuôi dưỡng hơn hai mươi mấy năm qua?

Thẩm Tĩnh Mạn che mặt, khó có thể mở miệng. Bà do dự. Bây giờ nhà họ Lê như vậy, bà cũng không cần giấu diếm nữa: “Thư Lan, chuyện đó là mẹ đã nói dối.”

“Mẹ nói cái gì?”

“Chuyện đó... không hề liên quan tới Thiển Thiển. Thư Lan, mẹ xin lỗi con, là do mẹ hồ đồ quá.”

Thịnh Thư Lan nghe vậy đại khái cũng đã hiểu ý bà: “Chẳng lẽ?”

Thẩm Tĩnh Mạn đè thấp giọng xuống: “Là mẹ đã thuê người làm chuyện đó, xin lỗi, con muốn trách thì trách mẹ đi.”

“Vì sao?” Thịnh Thư Lan dù cho có một trăm cái đầu cũng không đoán ra chuyện này là do Thẩm Tĩnh Mạn làm.

“Mẹ lúc đó giận đến hồ đồ, Thư Lan, xin lỗi.”

Thịnh Thư Lan khó có thể tin đây lại là sự thật. Cô ta ngây ngốc đứng dậy. Thẩm Tĩnh Mạn vừa muốn mở miệng, liền thấy bên ngoài có người tìm tới. Đối phương ngheeng ngang tiến vào, thực ra người này trước đây đã từng đến nhà họ Lê.

Thịnh Thư Lan nhìn hẩn ta, không khỏi run người.

“Cô Thư Lan cũng ở đây sao? Cậu hai khá hơn chút nào chưa?”

Cô ta vội vàng lắc đầu.

“Trước đây anh ta tìm tôi muốn hợp tác một hạng mục, tôi muốn đem em gái mình gả cho anh ta. Nhưng anh ta lại cự tuyệt, xem ra cậu hai đối với cô Thư Lan rất nặng tình nặng nghĩa.”

Thịnh Thư Lan cũng không biết confcos chuyện như thế. Ánh mắt hẩn khóa chặt trên người cô ta. Thịnh Thư Lan cảm thấy không được tự nhiên. Cô đối với người này không hề có chút thiện cảm, trái lại ngập tràn sợ hãi. Cô đứng dậy đi ra ngoài, đầu óc còn chìm đắm trong những lời Thẩm Tĩnh Mạn vừa nói.

Thịnh Thư Lan mơ hồ nghe thấy trong ý rử của người kia hình như là đến tìm Lê Cảnh Vân. Đi ra đến cửa lớn, hai mắt Thịnh Thư Lan đỏ hồng. Cô

đang đi bộ về phía trước thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

“Cô Thư Lan.”

Cô xoay người, nhìn thấy người phía sai, liền cảnh giác đề phòng: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn đến thăm cậu hai một chút, dù sao trước đây cũng là bạn bè với nhau.”

“Anh ấy còn đang hôn mê, không cần đâu.” Nói xong, Thịnh Thư Lan muốn đi tiếp

Nhưng người kia liền cản đường cô: “Chuyện của cậu hai ầm ĩ như vậy. Dù cho anh ta tỉnh lại cũng khó mà đối mặt. Chẳng lẽ các người không nghĩ tới việc đưa anh ta trốn đi sao?”

Mi mắt Thịnh Thư Lan rung lên, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng trong lòng cô ta vẫn có chút chờ mong: “Hiện tại nhà họ Lê đã như vậy, Cảnh Trình cùng Cảnh Tâm lại không cùng chí hướng. Không ai có thể giúp được.”

“Vậy cô nghĩ tôi thế nào?”

Thịnh Thư Lan tỏ ra kinh ngạc: “Anh chịu giúp?”

“Mặc dù sẽ có phiền phức, nhưng dù sao cậu hai cũng là bạn tôi.”

Sắc mặt Thịnh Thư Lan liền trở nên vui vẻ: “Thật sai? Thật tốt quá.”

“Chỉ có điều tôi cũng sẽ không định giúp không như vậy.”

Ánh mắt hần không có ý định tốt di chuyển trên người cô ta: “Cô định trả ơn tôi thế nào? Thế nào mới xứng đáng với những việc tôi sẽ làm giúp cậu hai?”

Chương 66 : Nói sự thật cho Vinh Thiện

Thịnh Thư Lan nghe vậy vội vàng trả lời: “Được, anh muốn bao nhiêu tiền?”

Nhà họ Lê suy sụp, nhưng tiền vẫn không phải ít.

Người đàn ông kí cười ha ha ra tiếng: “Cô nhìn bộ dáng tôi thiếu tiền sao?”

Thịnh Thư Lan không khỏi sốt ruột, hai tay xuôi bên người: “Thù lao anh nói chẳng lẽ không phải là tiền?”

“Đương nhiên không phải. Tôi muốn thứ gì, cô Thư Lan thật sự không biết sao?”

Thịnh Thư Lan không hề chớp mắt nhìn đối phương chăm chăm: “Chờ ba tôi ra, nhất định sẽ trả ơn anh, cầu xin anh...”

“Ông Lê phen này vào đó là lành ít dữ nhiều, e là người nắm quyền nhà họ Lê sau này chính là Lê Cảnh Trình. Anh ta và cậu hai chưa bao giờ hợp nhau. Cô Thư Lan, có một số việc cần phải lưu ý thời cơ. Ngàn năm một thưở nếu mà bỏ lỡ, sau này hối hận không kịp.”

“Anh... anh thật có thể giúp tôi sao?”

“Tôi nói được thì làm được.” Người đàn ông rút một cái thẻ trong túi ra.

“Đây là phòng tôi thuê dài hạn ở khách sạn Quốc Tế. Nếu cô đã nghĩ thông suốt, trong ba ngày tới tìm tôi lúc nào cũng được.”

Hắn ta nói thẳng ra như vậy, Thịnh Thư Lan muốn phớt lờ ý tứ đó cũng không được.

Cô cứng nhắc nhận cái thẻ phòng.

Người đàn ông giơ tay lên, vỗ vỗ vai cô: “Tôi chờ cô.”

Cả người cô run run, bàn tay siết lại, tấm thẻ đâm vào lòng bàn tay đau nhói.

Trở lại bệnh viện, Cung Dụ buồn bã, ủ rũ ngồi ở mép giường.

Rèm trên cửa kính cũng bị thả xuống. Thịnh Thư Lan đi vào. Lê Cảnh Tâm đang mở mắt. Ông dẫn nước tiểu đã được rút ra, nhưng vẫn đề ở đấy. Cả

trăm ngày bị thương động gân cốt, người hăn bây giờ rất suy yếu.

Thịnh Thư Lan đi tới cạnh giường: “Cảnh Tâm, anh nhẫn nhịn chút nữa, em nhất định nghĩ cách đưa anh đi.”

Củng Dụ trừng mắt với cô.

Lệ Cảnh Tâm kéo tay cô tới: “Thư Lan, em hãy an tâm dưỡng thai cho tốt. Chuyệnj của anh không cần em bận lòng. Dù bọn họ có biết anh tỉnh rồi, dù họ có bắt anh, anh cũng không cần em ra mặt vì anh.”

“Nó thì ra mặt được gì?”

Củng Dụ miệng đầy khinh bỉ: “Cảnh Tâm, con chỉ có thể tự mình đứng dậy cho nhanh đi thôi, dựa vào chính con.”

Hai tay Lệ Cảnh Tâm gác lên song giường, định thử đứng dậy. Hăn nếu muốn đứng dậy lần nữa thì phải rời khỏi được cái giường rách này.

Vừa xoay người, cơn đau lại làm hăn ngã xuống. Lệ Cảnh Tâm bật rên lên. Thịnh Thư Lan vội đứng dậy đề bờ vai hăn: “Cảnh Tâm , em xin anh, chớ lộn xộn.”

“Cô xin nó thì có lợi ích gì?” Củng Dụ ngồi bên lạnh lùng nói: “Nếu cô có thể xin thì đi mà xin người khác! Xin những người đó coi có thể giúp được chút gì không.”

Thịnh Thư Lan thu tay về. Củng Dụ lập tức kéo Lệ Cảnh Tâm, muốn lôi anh dậy: “Cứ nằm, cha con các người sẽ xong đời hết! Đứng lên cho mẹ!”

Thịnh Thư Lan thấy tình trạng đó, vội nhào tới phủ lên người Lệ Cảnh Tâm.

“Mẹ, mẹ đừng có như vậy được không? Anh ấy mới làm phẫu thuật xong. Con đã nói con sẽ nghĩ cách mà.”

Trong mắt người đàn ông là một nỗi đau đớn và bi phẫn đè nén. Tay hăn ôm lấy Thịnh Thư Lan: “Anh không cho em mở miệng van xin bất cứ kẻ nào!”

Mặt cô vùi vào cần cổ Lệ Cảnh Tâm. Ánh mắt người đàn ông quét về phía Củng Dụ đứng cạnh: “Mẹ đi về trước đi.”

Củng Dụ không nói lời nào, cầm túi đứng dậy đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa truyền vào lỗ tai Lệ Cảnh Tâm. Bàn tay hẩn vỗ nhẹ sau lưng Thịnh Thư Lan: “Đừng nghe mẹ! Em cứ vậy ở bên cạnh anh, anh mới an lòng.”

Cô vẫn chưa đứng dậy ngay, nước mắt nóng hổi lăn dài trên cổ Lệ Cảnh Tâm. “Cảnh Tâm, anh đã có ý với em từ sớm, tại sao còn không nói sớm cho em biết chứ?”

Lệ Cảnh Tâm sờ sờ sau đầu cô, ánh mắt hướng về xa xa.

“Thư Lan, chúng ta như vậy, không được tính là thanh mai trúc mã nhỉ? Tất cả chỉ là anh đơn phương. Từ nhỏ em đã thích anh cả, mà anh lại thường hay đối nghịch với em. Thừa dịp người trong nhà không chú ý, anh xé nút áo em, còn khi ăn cơm lại dùng dao tìm váy em. Chẳng lẽ em thực sự không biết, càng như vậy, càng bởi vì anh thích em sao?”

“Vâng.” Thịnh Thư Lan bây giờ nghĩ lại, đúng là cô không biết, bởi vì khi đó cô đã để cả trái tim trên người Lệ Cảnh Trình.

“Xin lỗi.”

Cô từ từ đứng dậy, mắt sưng lên rất to. Thịnh Thư Lan tựa như lần đầu tiên nhìn kĩ người đàn ông đáng lẽ cô quen thuộc nhất. Lệ Cảnh Tâm cũng là một kẻ đẹp trai, trước kia, cô đều né tránh anh ta; đừng nói là nhìn kĩ, nhìn thấy bóng dáng xa xa thôi, cô cũng đã hận không thể đào đất mà chui xuống.

Ngón tay anh ta vuốt nhẹ chân máy của Thịnh Thư Lan. Trong lòng cô khó nén được xót xa, nhưng cô vẫn kìm nước mắt, cúi người hôn lên trán người đàn ông.

Lệ Cảnh Tâm không khỏi nâng môi cười, cánh tay hẩn ôm chặt Thịnh Thư Lan: “Thư Lan, anh yêu em.”

Cổ họng cô nuốt nhẹ, lùi người ra sau, ngồi xuống ghế: “Đêm nay, em nói mẹ đến đây ở với anh nhé! Bụng em không thoải mái lắm, muốn về nhà ngủ một giấc.”

“Không thoải mái ư? Mau tìm bác sĩ xem.”

Thịnh Thư Lan lắc đầu: “Giường ở đây nhỏ quá, tối hôm qua em ngủ không ngon thôi.”

Lệ Cảnh Tâm gật gật đầu: “Em về sớm đi.”

Thực sự cho tới bây giờ Thịnh Thư Lan cũng đã nghĩ kĩ. Chỉ cần có một tia hi vọng, cô cũng phải thử.

Đi tới khách sạn Quốc Tế, Thịnh Thư Lan nắm cái thẻ phòng, cô đứng bên ngoài gần nửa tiếng đồng hồ.

Bước chân không khỏi bồi hồi, cuối cùng, vẫn bước vào. Đi tới tầng trệt, Thịnh Thư Lan nhấn con số trên cánh cửa, đi tới trước cửa căn phòng kia. Vừa mới nhấn chuông cửa, cửa phòng đã được mở ra.

Người đàn ông kia mặc áo ngủ, nước trên tóc vẫn chưa khô, ý cười xấu xa trên mặt hắn càng thêm rõ ràng: “Cô Thư Lan, mời vào.”

Cô giật mình đứng ở cửa phòng, cảm thấy phía trước như địa ngục, nhưng cô không vào cũng không được.

Thấy cô dường như do dự, người đàn ông đột nhiên lôi cô vào, tấm cửa sau lưng cô nặng nề đóng lại.

Thịnh Thư Lan run rẩy. Người đàn ông kéo tay cô, cô cảm thấy buồn nôn, lòng bàn tay ướt mồ hôi. Người đàn ông đưa cô đến giường. Cô liếc mắt thấy trên tấm ga giường màu trắng có thứ đồ chơi tình dục kia, Thịnh Thư Lan cúi gằm đầu hết cỡ.

Ánh mắt của người đàn ông cũng nhìn qua, trong mắt nổi lên vẻ phẫn hận và tức giận. Hắn nở nụ cười quỷ dị: “Chưa từng chơi à?”

“Anh thả tôi đi đi.”

Người đàn ông ôm bả vai cô: “Không muốn cứu người đàn ông của cô sao?”

Thịnh Thư Lan khom người. “Anh đưa anh ấy đi trước.”

“Vậy cô phải cho tôi một chút lợi lộc chứ?” Người đàn ông ôm Thịnh Thư Lan ném mạnh xuống giường. “Hôm nay, tôi không đụng vào cô. Đợi sau khi chuyện thành công, cô lại cho tôi lần nữa, được chứ?”

Thịnh Thư Lan sợ hãi rụt vai: “Tôi cho anh thứ khác được không?”

“Cô đã tới thì chắc chắn đã nghĩ kĩ. Tôi không thích mặc cả.” Người đàn ông ấn cô ngã xuống giường. Hắn hung dữ nhìn chăm chăm vào Thịnh Thư Lan. Thực sự là, không phải hắn không muốn, mỗi lần hẹn gặp Thịnh Thư Lan, hắn quả thật có ý nghĩ đó, chỉ là...

Người đàn ông cầm thứ đồ chơi ở trên giường kia lên: “Cô cười, hay tôi cười đây?”

“Khi nào anh sẽ đưa Cảnh Tâm đi?”

Lúc nào cũng có thể, nhanh nhất là ngày mai.”

Thịnh Thư Lan khó khăn nuốt xuống, cô từ từ thôi phản kháng. Người đàn ông thấy tình trạng đó, tay bắt đầu động tác xé rách.

Mặc dù không phải chính mình “ra trận”, nhưng gã đàn ông lại muốn đổi cách chơi đùa cô.

Thịnh Thư Lan cảm thấy cả người như bị xé toạc, cô liên tục hét chói tai.

Gã đàn ông trừng to mắt: “Tôi cho cô kêu đấy! Hiệu quả cách âm ở đây rất tốt, cô kêu đi! Xem ai tới cứu cô?”

Cô đếm số rồi lại đếm số, đếm tới khi sức cùng lực kiệt, đếm tới lúc mệt mỏi, tới lúc không thể đếm nổi nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, tóm lại, bên ngoài trời chắc chắn đã tối.

Người đàn ông nằm xuống bên cạnh, vút thứ trong tay đi.

Thịnh Thư Lan khép đôi chân lại, rất khó khăn cự người. Cô kéo quần lên, rùng động tác đều cứng ngắc như con rối.

Người đàn ông nhìn chăm chăm bóng lưng cô, trên mặt không có chút nào khô khan.

Hắn chậm chậm ngồi dậy: “Hầu hạ cô được không?”

Nửa người trên Thịnh Thư Lan cong lại. “Anh đã nói thì không thể không giữ lời.”

Người đàn ông trượt xuống giường, ngồi xuống cạnh Thịnh Thư Lan, một tay nắm cầm Thịnh Thư Lan, kéo cô lại gần mình: “SMX đó, cô đã vào bao giờ chưa?”

Thịnh Thư Lan sợ hãi run rẩy: “Buông tôi ra.”

“Trước đây tôi có nhìn trúng một cô gái, quan hệ của chúng tôi rất tốt, chỉ là không công khai với bên ngoài. Nhưng, cô ấy lại bị bắt vào chỗ quỷ quái đó; sau khi ra được, người không ra người quỷ không ra quỷ. Cô ấy còn định đi báo cảnh sát. Cuối cùng, có kẻ gửi cho tôi một đoạn video.”

Gã đàn ông bấm vai Thịnh Thư Lan: “Cô biết sau khi xem tooi cảm giác thế nào không?”

Thịnh Thư Lan không ngừng lắc đầu: “Cảnh Tầm bị oan, SMX không phải của anh ấy.”

“Oan uổng cái shit!” Gã đàn ông tức giận không kìm được, miệng ghé tới tai Thịnh Thư Lan, đột nhiên cất giọng, âm điệu khiến cô kinh sợ nhảy bắn lên

“Buồn cười là, tối hôm trước chúng tôi còn lên giường. Khi tôi nhìn thấy những gì trong bức ảnh, cô biết trong đó biến thái thế nào sao? Hả?”

Gã đàn ông không nói ra, khi hắn thấy mấy tấm ảnh xong, lại nhớ đến đêm hôm trước còn triền miên, thứ tượng trưng cho đàn ông của hắn đã không còn “dậy” được nữa.

Hai tay Thịnh Thư Lan ôm đầu, cô không nhúc nhích: “Anh đã nói là sẽ giúp, không thể không giữ lời.”

“Phải, tôi đã hứa.” Ngón tay gã đàn ông bỗng nhiên chọt mấy cái vào đầu cô: “Sau khi cô về nói chuyện với cậu hai, ngày mai tôi sẽ an bài, chuyện sau hôm nay, thù mới nợ cũ xóa bỏ tất cả.”

Thịnh Thư Lan khó tin nhìn về phía hắn. Gã đàn ông đứng thẳng dậy, đi vào phòng tắm.

Cô không có chần chừ, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài. Trên hành lang, ánh đèn tỏa màu mật ong nhàn nhạt, rơi trên gương mặt cô, cả khuôn mặt có vẻ tái nhợt vô cùng.

Thịnh Thư Lan đi chưa được mấy bước đã cảm thấy không thoải mái, hai tay cô ôm lấy bụng, muốn về nhà sớm đi nghỉ.

Vinh Thiển bước ra khỏi cánh cửa lớn của khách sạn Quốc Tế. Hà Mộ sắp tới đây hưởng tuần trăng mật. Chi phí đi nước ngoài rất cao, Lại Hải lại vốn là thành phố du lịch, lại nữa, kinh tế của cô ấy và nhà trai đều có hạn, muốn làm đám cưới kết hợp du lịch. Vinh Thiển bao trọn chi phí khách sạn cho bọn họ coi như là quà cưới.

Bạn mình sắp tới đây, cô tất nhiên cũng muốn đến xem trước.

Vinh Thiển cầm chìa khóa xe đi tới bãi đỗ xe. Mới đi tới xe mình, bỗng nhiên thấy một người ngồi đó làm cô giật mình. Cô vỗ ngực, đánh bạo tiến tới: “Cô sao thế?”

Cô cúi xuống, nhìn kỹ lại, là Thịnh Thư Lan. Vinh Thiển định xoay người bỏ đi, nhưng thấy Thịnh Thư Lan dựa vào bánh xe, thần sắc đau đớn không thôi, Vinh Thiển không khỏi dừng chân: “Cô không sao chưa?”

Khó khăn lắm mới nhìn rõ được người trước mặt mình, Thịnh Thư Lan ôm chầm lấy cánh tay Vinh Thiển: “Thiến Thiến, cứu cứu tôi!”

Nghe vậy, Vinh Thiển cũng luống cuống, cô nhìn kỹ xung quanh Thịnh Thư Lan: “Cô không thoải mái ở đâu?”

“Tôi đau bụng.”

Nhớ tới cô ấy còn đang mang thai, Vinh Thiển không nghĩ ngợi gì, tay nâng Thịnh Thư Lan dậy. Cách một chiếc xe là xe của Vinh Thiển, cô mở cửa xe, cho Thịnh Thư Lan ngồi vào.

“Cô đừng sợ, tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Vinh Thiển mở ngọn đèn nhỏ trong xe lên. Cô nghiêng mặt qua, ánh mắt nhìn phía quần cô ấy.

Có vết máu hồng chảy ra.

Vinh Thiển không kịp nghĩ gì khác, vội lái xe đi bệnh viện.

Thịnh Thư Lan đau khổ ôm bụng: “Thiến Thiến, liệu tôi có bị xảy thai không?”

“Không phải cô nên ở bệnh viện sao? Sao lại chạy tới khách sạn chứ?”

Thịnh Thư Lan nghe vậy, cắn chặt môi dưới, dựa người vào cửa xe, nghĩ đến chuyện vừa rồi, lúc này cô như bị vây trong cơn ác mộng chưa tỉnh lại

được.

Hai tay Vinh Thiển nắm chặt tay lái, ánh mắt Thịnh Thư Lan nhìn sang thấy mu bàn tay cô ấy nổi gân xanh, thậm chí cô ấy còn vượt đèn đỏ.

Trong lòng cô vô cùng khó chịu, môi bị Thịnh Thư Lan cắn tới chảy máu: “Thiển Thiển!”

Vinh Thiển đáp nhẹ, không yên lòng.

Thịnh Thư Lan khó có thể mở miệng, cũng không biết mở miệng thế nào. Sống tới lớn chừng này, cô thực sự một người bạn cũng không có, càng không biết những chuyện đối nhân xử thế, nhưng rốt cuộc vẫn là cô sai rồi, hơn nữa vô cùng sai. Cô thật tình muốn coi Vinh Thiển là bạn. Thịnh Thư Lan càng không hiểu, vì sự tình gì lại đi tới tình cảnh không xong như hôm nay.

Đôi mắt bị nước mắt che khuất, Thịnh Thư Lan cố gắng nửa ngày, rốt cuộc lấy hết dũng khí: “Thiển Thiển, xin lỗi!”

Vinh Thiển vẫn tập trung nhìn về phía trước.

Cô ấy không nhìn cô, như vậy cũng tốt, có như vậy Thịnh Thư Lan mới có dũng khí thẳng thắn: “Tôi biết, Cảnh Trình và Cảnh Tâm nước lửa không hòa, đều là vì hai chúng ta. Mẹ đã nói cho tôi biết, chuyện tôi vào SMX không liên quan tới cô, nhưng lúc trước tôi và Cảnh Tâm đều cho đó là cô. Cũng đúng là anh ấy đã bắt cô, nhưng mà, anh ấy không muốn đụng vào cô thật. Sau khi cô đâm anh ấy bị thương xong, thật ra là tôi... Tôi cầm thứ trên giường, là tôi.”

Vinh Thiển cả kinh một tay từ trên tay lái rơi xuống trên đùi. Cô quay lại nhìn về phía Thịnh Thư Lan: “Cô nói cái gì?”

“Xin lỗi, lúc đó tôi hận vô cùng, đầu óc hồ đồ. Tôi nghĩ mãi không ra, tôi thật tình với cô, tại sao cô muốn đẩy tooi vào SMX? Tôi sụp đổ. Đoạn băng ở tiệc đính hôn cũng là tôi gửi...” Thịnh Thư Lan nói đến đây, hai tay ôm mặt. “Xin cô đừng hận tôi, tôi cũng rất khó chịu.”

Thịnh Thư Lan ngay cả dũng khí liếc nhìn Vinh Thiển cũng không có.

Người Vinh Thiện rơi vào lưng ghế. Lúc này, thật sự cô như chỉ dựa vào trực giác để lái xe. Dù Lệ Cảnh Trình chưa bao giờ nhắc tới chuyện kia trước mặt cô, trong ngày thường cũng như thật sự không sao cả, nhưng chung quy vẫn là một cây gai độc. Vinh Thiện cho rằng, cây gai này, đời này cô cứ mơ tưởng mà rút đi.

Tâm tình lúc này nói không nên lời. Oán hận ư?

Có vẻ như không có.

Trách cứ sao?

Hình như, cũng không có.

Cô chỉ cảm thấy rất nhẹ nhõm, tay cô đã bị ghim chặt lâu như vậy, cuối cùng cũng đã được buông lỏng.

Đưa Thịnh Thư Lan đến bệnh viện, Vinh Thiện đẩy cửa xe ra: “Cô tự đi được không?”

Thịnh Thư Lan buông tay ôm mặt ra, gật gật đầu.

Vinh Thiện đỡ cô ấy xuống. Thịnh Thư Lan đi rất chậm, lâu lâu nhìn sang Vinh Thiện bên cạnh. Hai người một câu cũng không nói. Thịnh Thư Lan cũng không hỏi được câu, liệu Vinh Thiện có tha thứ cho cô không.

Gọi cấp cứu xong, Vinh Thiện cũng không đi ngay.

Lúc bác sĩ đi ra, cô tiến tới: “Thế nào ạ?”

“Đứa bé chắc chắn là không giữ được, cần phải làm phẫu thuật nạo sạch tử cung.”

Phía sau, Thịnh Thư Lan tập tễnh đi ra. Vinh Thiện nhìn cô ấy: “Cô còn xuống giường làm gì?”

Thịnh Thư Lan thất thần dựa vào tường. “Con của tôi, con của tôi, đã không còn.”

Vinh Thiện mím chặt môi. Thịnh Thư Lan ngồi xồm xuống khóc rống, tiếng khóc xé rách hành lang, truyền đi: “Vì sao lại vậy? Tôi muốn con tôi! Ai tới cứu nó với!”

Bác sĩ có vẻ đã quen nhìn mấy cảnh này: “Nên nhanh đi thôi, dứt khoát đừng kéo dài thời gian.”

Vinh Thiển từ từ ngồi xuống: “Thịnh Thư Lan, đứa bé không giữ được, tôi biết cô khó chịu, nhưng cô phải suy nghĩ cho sức khỏe của mình.” Bác sĩ lắc đầu xong bỏ đi. Thịnh Thư Lan khóc tới tê liệt tâm phế, sau một lúc lâu, dần dần ngừng khóc, đôi mắt đỏ hoe nhìn về phía Vinh Thiển: “Chỗ đó, thật sự là của Cảnh Tâm sao?”

Vinh Thiển gật đầu.

Trên mặt Thịnh Thư Lan tràn đầy nỗi thống khổ: “Quả nhiên! Nhân quả báo ứng. Thực sự là báo ứng mà!”

“Giờ cô đừng suy nghĩ những thứ này, tôi chờ cô dậy đi làm phẫu thuật.”

Thịnh Thư Lan ngồi xuống chiếc ghế trên hành lang: “Thiến Thiển, cô đi về trước đi, tôi phải tới chỗ Cảnh Tâm. Đứa bé không còn, tôi muốn để bọn họ tạm biệt nhau.”

“Cô cần gì phải làm thế này?”

“Tôi không thể để con tôi ra đi không rõ ràng như vậy.” Thịnh Thư Lan che miệng lại, lau khô nước mắt xong, lúc này mới vất vả đứng dậy.

Vinh Thiển thở dài: “Tôi đưa cô đi.”

Thịnh Thư Lan cúi đầu: “Không cần đâu, cùng bệnh viện, mẹ thấy cô cũng không hay.”

Cô ấy chống tường, một tay ôm lấy bụng đi về phía trước. Vinh Thiển đứng tại chỗ. Trong mắt cô, Thịnh Thư Lan luôn là một người nhu nhược; bây giờ, con của mình không còn, sau khi khóc vẫn muốn để con và Lệ Cảnh Tâm chào tạm biệt nhau. Hai cơn đau đè lên người, cô ấy có thể chịu được không? Thế nhưng, cô ấy đi từng bước một kiên quyết, dường như dù có một ngọn núi lớn đè xuống đây, cô ấy vẫn có thể cố gắng ưỡn thẳng lưng. Bởi vậy, mỗi người đều có một tiềm lực ở bên trong. Người hạnh phúc thì thường không cần, chỉ cần trốn phía sau người đàn ông của mình, làm cô gái bé nhỏ là được; nhưng có vài người, dù cô ấy tính cách nhu nhược cực điểm, dù bị dồn đến cùng, nhưng vẫn muốn tự mình vượt qua.

Vinh Thiển thu hồi tầm mắt, xoay người đi khỏi bệnh viện.

Về đến nhà, lúc xuống xe cô nhìn báo hiệu trên màn hình điện thoại mới phát hiện Lệ Cảnh Trình đã gọi tới mấy cuộc.

Cô bước nhanh không dừng trong vườn, nhanh chóng vào tới cửa chính, xa xa nhìn thấy Lệ Cảnh Trình đang đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách. Thấy bóng dáng cô, anh bước nhanh ra.

Khóe miệng Vinh Thiễn không khỏi dâng lên, nhào vào ngực anh

Lời của Lệ Cảnh Trình mang theo lo nghĩ: “Đi đâu mà điện thoại cũng không nghe.” Vinh Thiễn nghe tiếng tim người đàn ông đập,, cô không khỏi kiễng đầu ngón chân, nói vào tai Lệ Cảnh Trình.

Chương 67 : Cảnh Trình, em biết anh yêu em

Vinh Thiển cảm giác cả người Lệ Cảnh Trình cứng lại. Cô giống như ôm một pho tượng đá, cô định lui ra lại bị Lệ Cảnh Trình chặn ở sau lưng, một lần nữa ngả vào ngực anh.

“Em lặp lại lần nữa.”

Mắt Vinh Thiển hơi ướm, cô kiễng đầu ngón chân, đôi môi mỏng ghé đến bên tai Lệ Cảnh Trình: “Về phòng, em từ từ nói cho anh biết.”

Anh lập tức bế cô lên, nhưng chính anh cũng chìm đắm trong sự ngạc nhiên không thoát ra được.

Gạo Nếp bước từ phòng khách đi ra: “Ba, con cũng muốn được bằng một cái.”

Lệ Cảnh Trình nhìn con bé: “Bảo cô bảo mẫu bế con đi.”

Gạo Nếp bất mãn nhào tới ôm lấy chân anh: “Ba bế mẹ, không bế con, ghét!”

Vinh Thiển vỗ vỗ vai Lệ Cảnh Trình: “Thả em xuống đây đi!”

“Con có muốn ăn khoai tây chiên KFC không?” Ngày thường, mấy thực phẩm bỏ đi này Lệ Cảnh Trình không cho Gạo Nếp đụng vào; con bé nghe nói vậy, hai mắt sáng lên: “Vậy lát ba tắm cho con được không?”

“Đi đi!” Lệ Cảnh Trình nhắc chân.

“Con gái muốn ba tắm cho.”

Cuối cùng Gạo Nếp cũng nói lỏng tay, nói: “Bởi vì chân tay mẹ hay vụng về lắm, là lá la.”

Trên trán Vinh Thiển đầy vạch đen, trời đất quỷ thần ơi, có thể đừng kéo cô xuống nước được không?

Lệ Cảnh Trình bế Vinh Thiển đi lên lầu. Mỗi một bước, Vinh Thiển đều có thể cảm giác được anh đang kích động và phấn khích. Cô không khỏi ngẩng mắt, một cảm giác hơi nhói truyền đến. Lệ Cảnh Trình bế cô vào trong phòng, nhẹ nhàng thả cô xuống chiếc giường êm. Vinh Thiển nhân thể ôm lấy cổ anh, không cho anh đứng dậy.

“Cảnh Trình!”

Hai tay anh chống bên người Vinh Thiển, tai ghé tới bên khóe miệng cô. Câu tiếp theo hẳn là câu nói có thể khiến cả người và thần kinh anh được thả lỏng nhất mà anh được nghe trong đời?

Miệng Vinh Thiển như muốn đung vào tai Lệ Cảnh Trình: “Cảnh Trình, trong lòng em hơi khó chịu.”

Anh có chút ngờ ngẩn: “Chuyện em mới vừa nói không phải là chuyện tốt đó sao?”

Nếu anh không nghe nhầm, đó chắc là chuyện vô cùng tốt!

“Em mới từ bệnh viện về. Bác sĩ nói đứa bé của Thịnh Thư Lan không giữ được.”

“Sao em đung mặt cô ấy được?”

Cánh tay Vinh Thiển vẫn ôm anh không buông, cô đem chuyện gặp Thịnh Thư Lan nói cho Lệ Cảnh Trình.

Ánh mắt Vinh Thiển ẩn giấu một chút phức tạp, hơi thở nóng hổi bay bên tai Lệ Cảnh Trình: “Cảnh Trình, là chính miệng Thịnh Thư Lan nói cho em biết. Chú hai không có đung vào em, là Thịnh Thư Lan dùng thứ dngj cụ kia...”

Lệ Cảnh Trình giật mình, bất động một lát, không biết vì vui quá hay vẫn còn tức giận. Vinh Thiển ghì cổ anh: “Có nghe em nói chuyện không?”

Người đàn ông lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn thẳng vào Vinh Thiển, chăm chú không buông.

“Anh có chút chưa tiếp thụ được.”

“Chưa tiếp thụ được?” Mắt Vinh Thiển tròn tròn: “Anh không tiếp thụ được việc em không bị người khác dụng qua?”

“Không phải, không phải!” Lệ Cảnh Trình trên thương trường luôn luôn sát phạt quyết đoán, tài ăn nói luôn luôn hạng nhất, một Lệ Cảnh Trình đen vẫn có thể nói thành trắng được, lúc này lại nói năng hoàn toàn lộn xộn.

“Anh không chịu nổi.”

“Anh không chịu được cái gì?”

Lệ Cảnh Trình lập tức chôn mặt vào ngực cô: “Đừng bắt lỗi trong lời nói của anh! Anh đã kích động thì sẽ không nói chuyện.”

Vinh Thiến rất rõ loại cảm giác này, cũng giống như lúc cô biết được, đầu cô hoàn toàn trống rỗng. Cô cũng không biết làm sao mình đưa được Thịnh Thư Lan đến bệnh viện rồi sao mình về nhà được. Cô đưa tay sờ sau đầu Lệ Cảnh Trình.

“Cảnh Trình, rõ ràng anh đã nói không quan tâm, đã không quan tâm thì...”

Người đàn ông thân thể động đậy một chút, hơi thở nóng cháy phả vào cần cổ Vinh Thiến. Anh ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với cô, hai tay từ tốn ôm lấy khuôn mặt Vinh Thiến.

“Anh không bận tâm; nhưng so với anh, em còn bận tâm hơn nhiều. Đây không phải cái gai của anh, Thiến Bảo, là của em! Nếu nó cứ mãi đâm vào da thịt em, em vẫn sẽ luôn cẩn thận dè dặt. Rồi em sẽ quan sát những cử chỉ của anh, xem anh có thật sự không để ý hay không. Em càng cẩn thận thì lại càng sợ hãi. Cho dù đã bước ra khỏi cái vòng xoáy đó nhưng em lại không có cách ngăn mình khỏi những cơn ác mộng. Mỗi lần giật mình tỉnh giấc, em cũng không dám đánh thức anh; bởi em sợ nếu nhắc tới sẽ lại đụng vết thương của anh. Thiến Bảo, thật ra em không dễ chịu gì đó, anh đều biết.”

Vinh Thiến nghe anh nói, ánh mắt nhìn khuôn mặt Lệ Cảnh Trình chăm chú. Hóa ra, mỗi lần khi cô gặp ác mộng, anh đều biết; có điều anh giả bộ ngủ, sợ lại xát muối vào vết thương của cô. Vinh Thiến càng không ngờ, Lệ Cảnh Trình có thể hiểu cô như thế, thực sự là hoàn toàn đọc thấu lòng cô.

Hai tay cô đổi sang ôm hông anh: “Cảnh Trình.”

Người đàn ông để khuôn mặt cô vào lòng mình, anh xoay người nằm xuống bên cạnh, đôi chân vòng qua người cô kéo cô lại. Vinh Thiến nằm cong như vậy không nhúc nhích: “Cảnh Trình, lúc hơi khó tiếp thu, em cũng sẽ không nói chuyện. Thật sự như người thoáng cái nhảy tới thiên đường vậy!”

Lệ Cảnh Trình hôn mạnh lên gương mặt cô: “Vậy đừng nói nữa.”

Ngón tay cô sờ mấy cái nút áo trước ngực Lệ Cảnh Trình. “Lúc đó, điều em giật mình nhất không phải là hành vi của Thịnh Thư Lan, mà là vì cô ấy tự

nhiên đem chuyện này nói cho em biết.”

Bọn họ đều nắm chặt tay nhau. Trong giọng nói Lệ Cảnh Trình ẩn giấu vẻ hơi tiếc nuối: “Không phải em nói rồi sao? Cô ấy đã biết chuyện mình vào SMX không liên quan tới em. Cô ấy làm như vậy, chắc cũng là vì bóng ma trong lòng không tan đi được.”

Vinh Thiển cảm thấy hơi đau đầu: “Cảnh Trình, việc đã đến nước này, em không biết nên nói thế nào. Trước đây em nghĩ rất đơn giản. Sau khi về Lại Hải, vào nhà họ Lệ, trải qua quá nhiều chuyện mình không muốn trải qua, tư tưởng với suy nghĩ càng lúc càng phức tạp. Anh biết không, lúc Thịnh Thư Lan đáng vẻ vô cùng đáng thương yếu ớt xuất hiện trước mặt em, em cảm thấy thật đáng sợ, bởi em nghĩ em hoàn toàn không nhìn thấu được cô ấy, càng không tin thật sự tồn tại một nơi như nhà họ Lệ. Nhưng mà, hôm nay khi cô ấy nói cho em biết, cô ấy dùng những dụng cụ kia để làm giả, ngược lại, em lại thấy cô ấy không đáng sợ chút nào, Cảnh Trình, giữa người với người sao lại biến thành như vậy?”

Cầm Lệ Cảnh Trình dán lên đỉnh đầu Vinh Thiển: “Bởi vì khi chúng ta không hại người, không phải lúc nào cũng phải đề phòng được người khác hại chúng ta; dần dần, tạo thành lớp phòng bị chắc chắn.”

Vinh Thiển nhắm hai mắt lại. Lệ Cảnh Trình nghiêng tới, chậm chậm hôn mặt cô. Anh phát hiện cả người cô đều rất lạnh, Lệ Cảnh Trình lấy chăn bọc cả hai vào trong.

Bệnh viện.

Thịnh Thư Lan nhịn đau đi tới phòng bệnh của Lệ Cảnh Tầm. Cô mở cửa đi vào, đầu tiên là đứng trong phòng nghỉ mặc áo khoác vào, rồi rón rén vào trong. Cô đánh thức Cùng Dụ đang nằm trên giường: “Mẹ! Mẹ!”

Cùng Dụ ngủ mơ mơ màng màng, nghe thấy động tĩnh, không khỏi mở mắt ra. “Trời ơi, hơn nửa đêm, cô định hù chết người à?”

“Mẹ, mẹ mau về nhà đi, con ở đây.”

“Phiền cô chết được! Không phải nói đêm nay không tới sao?”

Thịnh Thư Lan đau không chịu được, khom người. “Con ở nhà cũng không ngủ được, mẹ nên về đi.”

Cùng Dụ mang theo vẻ mặt bất mãn, vừa bò dậy vừa dặn dò: “Vậy cô để ý Cảnh Tâm cho đàng hoàng đấy.”

“Dạ, mẹ cứ yên tâm.”

Cùng Dụ đi gày xong rời bệnh viện.

Trên quần Thịnh Thư Lan dính máu, mỗi một bước đi đều đau lòng và khó chịu. Cô đi tới trước giường. Lệ Cảnh Tâm động dậy đầu, từ từ mở mắt ra: “Thư Lan, sao em lại tới đây?”

Thịnh Thư Lan hai đầu gối quỳ trên mặt đất. “Em ở nhà ngủ không được, nghĩ nên đến đây với anh.”

Lệ Cảnh Tâm thấy cô quỳ ở đó. “Nền đất không lạnh sao? Mau đi ngủ đi.” “Em không ngủ được.”

Lệ Cảnh Tâm kéo áo khoác của cô, muốn cô đứng dậy. Thịnh Thư Lan ôm chặt cánh tay hắn: “Cảnh Tâm, anh yên tâm đi, ngày mai sẽ có người tới dẫn chúng ta đi.”

“Ai dẫn chúng ta đi?”

Thịnh Thư Lan kề mặt cánh tay sát người đàn ông: “Lúc em ở nhà, em mơ một giấc mơ rất đẹp. Em mơ chúng ta đi tới một nơi thế ngoại đào nguyên*, không có bụi trần, ồn ào náo động. Em trồng một vườn trà thật rộng; đúng mùa hoa sơn trà nở, khắp trên núi đều là một màu trắng ấy. Cảnh Tâm, chúng ta hãy ở đó sống thật tốt nhé, không bao giờ đi đâu nữa được không?”

(* chỉ nơi tiên cảnh, bồng lai, đẹp đẽ vô cùng)

“Thư Lan...” Vẻ tằm tối trong mắt Lệ Cảnh Tâm thoáng bị vẻ ôn hòa mở lối: “Em yên tâm, nếu có một ngày như vậy, anh nhất định sẽ đưa em đi.”

“Sẽ có. Ngày đó sẽ đến rất nhanh thôi.”

Lệ Cảnh Tâm nhìn khuôn mặt cô, trong phòng bệnh chỉ bật một ngọn đèn nhỏ và mờ, nhưng hắn vẫn thấy rõ trên mặt Thịnh Thư Lan ngấn lệ.

“Thư Lan, có phải em đã xảy ra chuyện gì không?”

Thịnh Thư Lan cắn chặt cánh môi, lắc lắc đầu: “Tại sau khi mơ xong, em ngủ không được thôi.”

“Bây giờ em không phải nghĩ gì cả, an tâm dưỡng cho khỏe, để con ở trong bụng phát triển khỏe mạnh. Anh sẽ nhanh hồi phục thôi, đừng lo cho anh!”

Thịnh Thư Lan cầm tay Lệ Cảnh Tầm, dán mặt mình vào mu bàn tay hắn. Có mấy lời, cô không nói nên lời. Bụng lại truyền đến từng đợt co rút đau đớn, cái cảm giác trút xuống đó khiến cô vô cùng sợ hãi. Cô nắm chặt ngón tay thon dài của người đàn ông: “Cảnh Tầm, em sợ lắm!”

“Sợ cái gì?” Lệ Cảnh Tầm muốn đứng dậy, nhưng không ngờ lại động tới vết thương. Thịnh Thư Lan vội ngừng đầu: “Anh đừng cựa quậy!”

Lệ Cảnh Tầm kéo cánh tay cô: “Em đứng lên cho anh! Nền đất lạnh như vậy!”

Thịnh Thư Lan bất đắc dĩ đứng lên, nút cài trên áo khoác cô bung ra, áo dài tới đầu gối. Lệ Cảnh Tầm bảo cô ngồi ở mép giường: “Được rồi, khóc cái gì?”

“Em nghe mẹ nói, ba tạm thời còn lâu mới được ra, trong nhà loạn cả lên.” Cô cúi người, nằm bò trên ngực Lệ Cảnh Tầm.

“Điều em có thể làm, chỉ là ở bên cạnh anh thôi.”

“Có em ở cùng, anh đã đủ hài lòng rồi.”

Thịnh Thư Lan cắn chặt môi. Cô thực sự đau lắm, cơ thể đau, trong lòng càng đau, đau đến linh hồn như muốn giã ra khỏi cơ thể. Lệ Cảnh Tầm nhìn về phía chiếc giường cách đó không xa, mắt hắn mang ý cười: “Em xem em kìa! Đan bao nhiêu đều là áo len cho con gái, em chắc chắn là con gái vậy ư?”

“Mỗi lần em nhìn Gạo Nếp lại đều hi vọng mình cũng có thể có đứa con như vậy.” Viên mắt Thịnh Thư Lan không khỏi lại chua chát: “Cảnh Tầm, anh nói em có thể có tốt số vậy không?”

“Em ngốc à, em không làm chuyện xấu, nhất định sẽ muốn sao được vậy.” Bàn tay Lệ Cảnh Tầm đung bả vai Thịnh Thư Lan. Dù có làm chuyện xấu, đó đều là hắn; nếu bị báo ứng, cứ báo ứng trên người hắn là được.

Thịnh Thư Lan ghen ngào thốt lên tiếng. Lệ Cảnh Tâm khẽ dùng sức đẩy cô ra. “Em nhất định có chuyện gạt anh! Rốt cuộc là sao vậy?”

Cô nắm tay người đàn ông: “Cảnh Tâm, nếu quả thật chúng ta có thể rời Lại Hải, anh hứa với em, chúng ta sẽ bắt đầu lại được không? Sống một cuộc sống bình thường nhất, được không?”

“Em nói cho anh biết đi, còn ai có thể giúp anh? Còn ai khả năng đưa anh đi?” Tay kia của Lệ Cảnh Tâm bấm vào vai Thịnh Thư Lan: “Rốt cuộc em đã đi tìm ai?”

“Em không có. Em... Em chỉ nói giả như.”

Lệ Cảnh Tâm suy đoán sắc mặt cô, sắc mặt cô trông tái nhợt đi, gần như trong suốt.

“Thư Lan, đừng nên tin người khác! Lời nói đơn giản, chỉ nói thì không có bằng cứ! Những lúc thế này, những kẻ khác chỉ biết bỏ đá xuống giếng, không thể nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đâu!”

“Cảnh Tâm, dù có một chút hi vọng chúng ta cũng đừng nên bỏ qua!”

Lệ Cảnh Tâm là người thông minh. Trong câu nói ấy đã lộ ra manh mối, khiến hấn trong nháy mắt có loại cảm giác hoảng hốt, không nắm bắt được.

“Em nói thật cho anh, em đã đi tìm ai?”

Môi Thịnh Thư Lan run run, đè nén nỗi thống khổ tột cùng, những lời nói vừa rồi của Lệ Cảnh Tâm cũng khiến lòng cô hoảng loạn vô cùng.

Thực sự, khi tên đàn ông biến thái kia nói ra ngọn nguồn, Thịnh Thư Lan trong lòng cũng không dám ôm hi vọng; thế nhưng, chung quy vẫn phải nắm lấy tia hi vọng cuối cùng. Cô hi vọng đối phương sau khi trút hận, có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước mà giúp cô một phen.

Thịnh Thư Lan nhìn sắc trời bên ngoài, cô lau nước mắt: “Cảnh Tâm, em đi toilet.”

Cô đứng dậy, bởi vì mặc áo khoác màu đậm, cô nghĩ Lệ Cảnh Tâm chắc sẽ không nhìn thấy.

Thịnh Thư Lan đi ra khỏi phòng bệnh, khó khăn dựa vào tường, cả cơ thể đều run rẩy, nỗi đau này khiến cô dường như đứng cũng không vững. Cô

lấy điện thoại trong túi ra, ấn số điện thoại của tên đàn ông kia.

Tuy nhiên, lần này tới lần khác, đối phương đều không nhận máy.

Thịnh Thư Lan càng lúc càng tuyệt vọng, cuộc gọi cuối cùng, nước mắt cô rơi đầy mặt: “Anh nghe máy đi! Nghe đi! Cầu xin anh,, giúp tôi lần này thôi! Tôi cầu xin anh đó!”

Cô không dám khóc lớn tiếng, cứ nghẹn ngào trong cổ họng, nước mắt lau hết rồi nhưng tầm mắt vẫn mờ mờ như cũ. Mười mấy cuộc điện thoại, đối phương không ngắt máy, chỉ là không nhận.

Thịnh Thư Lan đưa hai tay che mặt, khóc rống. Ánh đèn ở hành lang dè lên đầu vai của cô, mờ tối và tràn ngập cảm giác vô lực.

Cô cất điện thoại vào lại trong túi, xoay người, chậm chạp đi vào phòng bệnh.

Thịnh Thư Lan cúi thấp đầu, đi tới bên giường, bỗng nhiên nghe thấy Lê Cảnh Tầm gọi cô: “Thư Lan!”

Trong giọng nói ấy tràn đầy bi thương, cô có thể nghe ra. Cô ngẩng đầu.

Tay Lê Cảnh Tầm chỉ hướng mép giường, ánh mắt Thịnh Thư Lan nhìn sang, trong mắt cô lập tức dâng lên vẻ kinh hãi. Trên ga giường màu trắng, chỗ cô ngồi lúc này, có vết máu rất rõ ràng.

Cánh tay Lê Cảnh Tầm run rẩy: “Thư Lan, em... em làm sao vậy?”

Thịnh Thư Lan òa khóc thành tiếng. Cô bổ nhào tới ôm lấy Lê Cảnh Tầm: “Xin lỗi anh!”

“Con bị sao vậy? Em nói cho anh biết, con bị làm sao vậy?”

“Thật xin lỗi!”

Chỉ cần ba chữ, Lê Cảnh Tầm đã hiểu.

Đôi mắt phượng hẹp dài của hắn trợn trừng. Vẻ khó tin và thống khổ chỉ biểu hiện được qua nét mặt; dần dần, con người u ám bị lấp đầy bởi một tầng hơi nước, khiến người ta nhìn vào cảm thấy thật bi thương bi ai vô cùng.

“Tại sao? Tại sao có thể như vậy?”

Thịnh Thư Lan đau, không nói nên lời. Hai tay Lê Cảnh Tầm bấm chặt vào bả vai Thịnh Thư Lan.

“Ngay cả tên cho con anh cũng đã nghĩ rồi. Em nói em thích con gái, không sao, chỉ cần là con của chúng ta thì anh đều thích. Anh nằm trên giường bệnh, hi vọng duy nhất chính là em và con. Thư Lan, em nói cho anh biết tại sao lại như vậy?”

Không có được đáp án, Lê Cảnh Tầm kích động không nhịn được, tay hằn đấm Thịnh Thư Lan ra.

“Mau kêu bác sĩ! Nói không chừng vẫn được, chẳng lẽ em muốn chảy máu như vậy mà chết sao?”

Thịnh Thư Lan lắc đầu, tựa như không dám đối mặt với Lê Cảnh Tầm:

“Không còn kịp rồi, đã không còn kịp rồi!”

Cô tiến tới muốn ôm lấy hắn, nhưng hắn lại như một pho tượng nằm ở đó, trong chớp mắt, không thấy một chút ánh sáng trong mắt hắn.

Nước mắt cô rơi đầy mặt, khóc tới nỗi hai vai không ngừng run rẩy: “Cảnh Tầm, chúng ta từ biệt con lần cuối đi. Em cũng khó chịu lắm, nhưng em không muốn anh có chuyện gì. Anh nhất định phải ở bên cạnh em...”

Di động của Thịnh Thư Lan bỗng nhiên vang lên.

Trong mắt cô lóe ra một tia sáng. Thật kinh ngạc! Cô vội với tay lấy, nhưng không ngờ, Lê Cảnh Tầm nhanh hơn giữ tay cô lại.

Thịnh Thư Lan thất kinh, hai người giành nhau cái di động.

Có vẻ cũng không phải một cuộc gọi thoại mà là một tin nhắn.

Lê Cảnh Tầm mặc dù bị thương, nhưng tay vẫn khỏe, hắn giật lấy di động, liếc nhìn rồi mở ra.

Bên kia gửi tới một đoạn video.

Là cảnh Thịnh Thư Lan đã trải qua ở khách sạn Quốc Tế. Những tiếng hét chói tai, đau khổ đâm xuyên màng nhĩ Lê Cảnh Tầm. Thịnh Thư Lan vươn tay ra: “Đừng xem! Cầu xin anh đấy!”

Ngón tay người đàn ông nắm chặt như muốn ngắt đứt cái điện thoại. Mặt hắn trắng bệch, thần sắc khuôn mặt làm người ta khi nhìn thấy kinh sợ đến

cực độ. Cảnh cuối cùng là cảnh Vinh Thiện đỡ Thịnh Thư Lan dậy.

Lệ Cảnh Tâm khẽ híp mắt lại, sự cảm hận trong mắt hắt dăng lên đến mức cao nhất. Thịnh Thư Lan cuống quýt đứng dậy, không ngờ mắt mũi tối sầm lại, té lăn xuống đất. Trong nháy mắt, màu đỏ của máu nơi mép giường nhuộm đỏ hai tròng mắt của Lệ Cảnh Tâm.

Hắn thình lình rống giận một tiếng, như con mãnh thú bị nhốt trong cũi không thoát ra được, sự cuồng dã và nỗi tuyệt vọng đi cùng cơn gào thét. Hắn đau như tim gan dạ phổi đồng thời bị giày xéo mạnh. Lệ Cảnh Tâm nghiêng người, một tay nắm chặt mép giường.

“Thư Lan!”

“Cảnh Tâm, anh đừng như vậy.” Nhìn thấy hắn như vậy, cô rất sợ.

“Em xin anh...”

Đôi mắt Lệ Cảnh Tâm trừng trừng, một dòng nước mắt chảy theo khóe mắt chảy ra ngoài. Hắn im lặng nằm ở đó, như đã bị tước đi nửa cái mạng.

Thịnh Thư Lan co đôi chân lên, người co lại thành một nhúm. Đôi mắt của Lệ Cảnh Tâm cuối cùng cũng có tiêu cự, hắn vươn tay về phía Thịnh Thư Lan.

“Mau đi kêu bác sĩ qua đây, em không muốn sống có phải không?”

Dòng mồ hôi theo gương mặt cô chảy xuống, hai đùi Thịnh Thư Lan va đập vào nhau. Cô bắt đầu nằm cuộn trên mặt đất. Lệ Cảnh Tâm dùng hết toàn lực mới nhích lại được tới mép giường, nhưng cánh tay vươn ra căn bản không với được tới Thịnh Thư Lan đang ngồi trên mặt đất.

“Thư Lan!”

“Đau quá! Cảnh Tâm, cứu em! Em sợ lắm!”

Thịnh Thư Lan vốn muốn tự mình đi làm phẫu thuật, nhưng không ngờ bị mất máu quá nhiều, một chút sức lực cô cũng không có. Lệ Cảnh Tâm vươn căng tay ra, thiếu chút nữa bị ngã xuống. Thịnh Thư Lan chảy nước mắt.

“Anh đừng lo cho em. Là em có lỗi với anh, ngay cả con của chúng ta cũng không giữ được, không những vậy còn bị người ta làm nhục.”

Một tay Lê Cảnh Tầm túm lấy song giường: “Đừng nói những chuyện đó, con đã không còn... anh không muốn em lại có chuyện.”

Hắn thấy máu đã tràn ra trên nền gạch.

Hai tay Thịnh Thư Lan nãy còn ôm chặt bụng đã buông ra; Lê Cảnh Tầm gọi cô mấy tiếng, cô cũng không có phản ứng. Cánh tay người đàn ông giơ ra giữa không trung. Lần đầu tiên hắn cảm thấy bất lực như vậy. Hắn nằm đây như một phế nhân; lúc Thịnh Thư Lan cần hắn nhất, hắn lại không có cách nào bảo vệ cô.

Bàn tay Lê Cảnh Tầm nắm thành quyền, dấm mạnh mấy cái xuống giường. Nghĩ đến đoạn video kia, trong lòng càng đau như bị cả trăm đôi tay xé rách.

Hắn chưa bao giờ biết, hóa ra có một số việc sẽ mang lại thương tổn lớn như vậy, sâu như vậy!

Lê Cảnh Tầm nằm trên giường bệnh, hắn thật sự cảm thấy tuyệt vọng; con không còn, Thịnh Thư Lan lại thành như vậy. Hắn nhớ đến cảnh cuối cùng trong đoạn video kia.

Vinh Thiễn.

Vinh Thiễn.

Nếu không phải bọn họ từng bước dồn hắn như thế, hắn sao bị vây ở trong bệnh viện thế này?

Nếu không phải vậy, sao Thịnh Thư Lan sẽ nghĩ tới ăn được cả ngã về không?

Nước mắt trên khóe mắt người đàn ông. Hắn không còn nhớ rõ, lần cuối cùng mình khóc là khi nào.

Hắn đưa ngón tay tới, lau sạch sẽ hết nước mắt. Lê Cảnh Tầm lấy di động của Thịnh Thư Lan gọi tới một số. Đợi đến khi bên kia bắt máy, giọng hắn đã trở nên lạnh lẽo: “Alo. Tôi cần anh làm một việc cuối cùng cho tôi. Anh đừng quên, chỗ đó anh cũng bỏ nửa số vốn vào; nếu bây giờ tôi khai ra, đối với anh mà nói, không có một chút lợi nào đâu.”

Bên kia do dự nhưng vẫn đồng ý.

Lệ Cảnh Tâm xóa cuộc gọi.

Ánh mắt hần nhìn về phía Thịnh Thư Lan đang nằm trên mặt đất; mặc dù không cam lòng, nhưng hần vẫn nhắc tay lên.

Ánh mắt chạm tới cái chuông báo động trên đầu giường; hần không do dự, nhấn tay xuống.

Hần khó khăn xịch lại gần mép giường. Lệ Cảnh Tâm gỡ hết dây trên người. Hần nén lòng, sau đó lật người một cái.

Lúc té xuống đất, lực va đập làm hần đau gần như muốn ngất, vết thương trên người trong phút chốc tựa như vỡ ra. Lệ Cảnh Tâm nằm trên mặt đất, đợi cảm giác đau đớn tan đi một chút, lúc này mới nhích đến bên cạnh Thịnh Thư Lan.

Hần vươn hai tayoom cô vào trong lòng, cầm dán chặt vào cô, muốn cho cô sự ấm áp nhất.

Bàn tay Lệ Cảnh Tâm từng chập một vỗ vỗ sau lưng Thịnh Thư Lan.

“Em nói xem, sao anh lại thích đồ ngốc như em chứ? Đầu óc chẳng thông minh, chỉ có bị kẻ khác tính kế. Em chưa một lần giúp được anh, nhưng mà Thư Lan, anh yêu em, làm sao bây giờ?”

Hần càng ôm chặt cô hơn. “Thư Lan, kiếp sau anh vẫn là không muốn yêu em.” Chóp mũi hần chua xót khó chịu, giọng cũng hơi thay đổi: “Không, kiếp sau, em hãy thông minh hơn chút đi, được không? Hết cách rồi, có lẽ anh vẫn sẽ yêu em.”

Nhân viên điều trị và chăm sóc vọt vào phòng bệnh rất nhanh; khi thấy cảnh như vậy, tất cả đều sợ ngây người.

Lệ Cảnh Tâm nhìn sang bọn họ: “Mau cứu cô ấy!”

Bọn họ ba chân bốn cẳng chạy tới. Lệ Cảnh Tâm nhìn Thịnh Thư Lan được mang ra ngoài, mình cũng được đưa về giường lại. Bác sĩ bắt đầu kiểm tra toàn thân cho hần. Người đàn ông nằm đó không nhúc nhích; đã như vậy, tiếp tục giả bộ cũng khoong cần thiết nữa.

Ngày hôm sau.

Nghe tiếng di động vang lên, Lệ Cảnh Trình rút lại cánh tay Vinh Thiên đang gối lên, ê ẩm lại không có cảm giác. Anh nghiêng người, cầm di động lên bắt máy.

“Alo.”

“Alo, anh Lệ, cậu hai tỉnh rồi.”

Lệ Cảnh Trình còn chìm đắm trong mộng đẹp lúc này.

“Không phải đã tỉnh từ sớm sao?”

“Nghe nói là tỉnh lại lúc sáng sớm. Sáng sớm hôm nay, cảnh sát nhận được tin tức cũng đã đến bệnh viện. Bác sĩ đã cho làm kiểm tra tổng quát, cũng chắc chắn rồi.”

Vẻ mơ màng trong mắt Lệ Cảnh Trình trong nháy mắt tiêu tan: “Được, tôi biết rồi.”

Xem ra, thằng hai không còn kiên nhẫn nữa rồi.

Chương 68 : Vinh Thiễn gặp nạn

Vinh Thiễn cựa người, mở hai mắt ra, vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn: “Sao vậy?”

“Thăng hai tỉnh rồi.”

Cô cũng hơi mơ màng: “Không phải tỉnh lâu rồi sao?”

“Anh tới bệnh viện xem.”

Vinh Thiễn ngồi dậy: “Em cũng đi.”

Lúc hai người chạy tới bệnh viện, hai người cảnh sát đứng ngoài phòng bệnh của Lê Cảnh Tầm tra hỏi kỹ thân phận của họ xong mới cho vào.

Đi vào trong có mấy người đang ngồi vây quanh giường của Lê Cảnh Tầm, một cái máy ghi âm được đặt ở đầu giường, còn có người phụ trách việc ghi chép.

Nhìn thấy hai người đi vào, khóe miệng Lê Cảnh Tầm dâng lên nụ cười lạnh và đây thêm ý: “Anh trai và chị dâu tôi tới rồi! Nhìn thấy tôi tỉnh lại, không phải hai người rất thất vọng chứ?”

Vinh Thiễn kéo cánh tay Lê Cảnh Trình; càng như vậy, Lê Cảnh Tầm càng cảm thấy chói mắt. Dựa vào cái gì người khác có thể hạnh phúc, mà hẳn phải rơi xuống bước này?

Lê Cảnh Trình đứng trước giường hẳn. “Sao chú không nói, là tự chú gieo gió gặt bão?”

“Đứa bé trong bụng Thư Lan chẳng lẽ có tội sao?”

“Chú ra thế này, cũng phải trách người khác mới được sao?”

Thực ra Lê Cảnh Trình và Vinh Thiễn cũng không biết rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Thịnh Thư Lan bị xảy thai.

Người cảnh sát đang ngồi đứng dậy, lên tiếng chào hỏi Lê Cảnh Trình:

“Chuyện SMX, anh ta đã thăng thẩn thú nhận.”

Ánh mắt Lê Cảnh Trình quay sang người đàn ông nằm trên giường bệnh.

Tên đã rời khỏi cung cũng không quay lại được; chuyện của Lê Cảnh Tầm đã bị đưa ra ngoài ánh sáng, hơn nữa còn bị phơi bày triệt để, kinh động tới bên trên, lại gây ảnh hưởng vô cùng lớn, căn bản cũng không thể che giấu

được nữa. Bằng không, sẽ không ngoại trừ chuyện Lệ Cảnh Vân cũng bị kéo theo.

“Chú hai...” Lệ Cảnh Trình nhìn thẳng vào người đàn ông: “Tôi khuyên chú, đã đến nước này, chú vẫn nên lập công chuộc tội đi. Càng nổi sự thật, với chú mới càng có lợi.”

Tia sáng trong con người Lệ Cảnh Tâm hơi âm u đi: “Sự thật? Anh cả, thà anh cứ cười đi, tôi không cần anh mè nheo khóc chuột, giả từ bi.”

Thấy hẳn vẫn tỏ thái độ này, Vinh Thiển kéo kéo khuỷu tay Lệ Cảnh Trình: “Chúng ta đi thôi,, lúc này còn không bằng đi xem Thịnh Thư Lan thế nào.”

Lệ Cảnh Tâm gần như giật mình muốn nhảy lên: “Cô ấy không cần các người đi xem! Vinh Thiển, cô còn có tâm đi hại cô ấy nữa?”

“Vừa lúc bây giờ chú đang nằm viện, tôi đề nghị chú đi gặp bác sĩ tâm lý trước đi, coi xem mình có bị chứng tưởng tượng mình bị hại không?”

“Tôi cảnh cáo cô: tránh xa cô ấy ra!”

Ánh mắt Vinh Thiển trong suốt, trong đáy mắt phản chiếu bộ dạng tâm thần của Lệ Cảnh Tâm.

“Nếu chú không muốn cô ấy bị thương tổn thì chú không nên là nhiều chuyện không có tính người như vậy. Bây giờ, chỗ dựa cứng chắc nhất cô ấy có thể dựa vào đã sụp đổ, chú nói những thứ này thì có lợi gì?”

Bày tay Lệ Cảnh Tâm nắm thành quyền thành linh đập xuống mép giường.

“Cô mà dám xuống tay với Thư Lan thì tôi sẽ cho cô thấy!”

“Đây là chú đang đe dọa sao?”

Vinh Thiển khẽ nhếch môi mỉm cười, nói với Lệ Cảnh Trình: “Đi thôi!”

Cô đi được hai bước, phía sau truyền tới một loạt tiếng các thứ bị ném xuống mặt đất. Vinh Thiển quay đầu lại nhìn Lệ Cảnh Tâm: “Chú có bản lĩnh thì xừ đuổi theo tôi thử, chú có bản lĩnh thì cứ chặn tôi lại thử.”

Người đang làm nhiệm vụ ghi chép nhìn sang Lệ Cảnh Tâm: “Khống chế tâm tình lại!”

Đi ra ngoài cửa, ánh mắt Vinh Thiển xuyên qua lớp kính cửa sổ nhìn vào bên trong, bao nhiêu thất vọng.

“Không ngờ, đã đến giờ này, hắn còn có thái độ như vậy.”

Cô để tay vào lòng bàn tay Lê Cảnh Trình.

“Em bị đưa vào SMX, nhưng hắn em là người may mắn nhất khi bị đưa vào đó nhỉ? Ký ức đó không chỉ là một dao trên người, sau cơn đau thì thôi.

Nhiều cô gái vẫn chưa tới hai mươi, vốn đang ở tuổi vàng son lại bị đẩy nhào xuống địa ngục. Đến lúc này, người ta có lẽ chỉ thấy kẻ khởi xướng bị báo ứng, có ai thực sự chứng kiến người bị hại đằng sau thế nào? Hạnh phúc của trăm ngàn con người từ lúc đó đã bị hủy sạch rồi.”

Từ lúc đó, những người họ đều sợ ánh sáng, cho dù xinh đẹp hay gia cảnh tốt, cũng không đỡ được chuyện trên lưng đã gánh một vết bẩn.

Lê Cảnh Trình ôm cô vào lòng. “Cho nên, câu nói của anh vẫn còn đó. Thăng hai làm quá nhiều điều thất đức, chính nó phải trả những món nợ đó.”

Hai người theo hành lang đi về phía trước. Tới khoa phụ sản hỏi thăm xong, Vinh Thiển đi lên lầu ba khu nội trú, cô tìm được phòng bệnh của Thịnh Thư Lan.

Còn chưa đi vào đã nghe bên trong có tiếng mắng chửi.

“Ngay cả đứa bé cũng không bảo vệ được, cô còn nói mình không cố ý?”

Giọng Cung Dụ rất chát chúa. Bà ta tức giận đến nổi tay ôm ngực mãi không buông xuống.

“Bây giờ Cảnh Tâm như vậy, cô muốn cho nó đoạn tử tuyệt tôn phải không?”

Vinh Thiển đẩy cửa ra, thấy Thịnh Thư Lan nằm xoay mặt vào trong, nằm trên giường bệnh không động đậy.

Cô ấy không khóc sụt sùi như thường ngày, có lẽ vì quá tuyệt vọng nên ngay cả sức để khóc cũng không có.

Cung Dụ nhất quyết không tha: “Bây giờ cảnh sát tới rồi! Tối hôm qua rốt cuộc cô và Cảnh Tâm thế nào? Vì sao đứa bé không còn nữa? Nó lại ngã xuống đất. Cô nói đi chưa, nói đi!”

Nhìn thấy Thịnh Thư Lan như vậy, Cung Dự càng thêm tức tối, bà ta đi tới nắm lấy vai Thịnh Thư, Lan xốc cô ấy lên xô lắc. “Cô nói rõ ràng cho tôi!” Thịnh Thư Lan như một con rối, vốn đã gãy còn bị Cung Dự xô lắc, tóc tai rối tung, đáy mắt vẫn tĩnh mịch, bắt đầu lặp đi lặp lại một câu nói: “Hắn đã đồng ý với tôi, nói sẽ giúp chúng tôi đi khỏi Lại Hải. Rõ ràng hắn đã đồng ý với tôi, sao lại như vậy?”

“Tôi thấy cô điên rồi!” Cung Dự bỗng nhiên đẩy cô ấy, trán Thịnh Thư Lan đụng phải tường.

Vinh Thiển chân trước vừa định bước vào, nhưng cô vẫn cứng rắn thu về. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Thịnh Thư Lan, Vinh Thiển cũng đã hiểu được, ai cũng không giúp được cô ấy. Tính cách từ từ hình thành giữa hoàn cảnh, muốn thay đổi, nhất định phải dựa vào chính mình trải nghiệm, trưởng thành.

Thịnh Thư Lan ôm trán: “Mẹ, Cảnh Tầm sao rồi?”

“Sao rồi? Sắp bị cô hại chết rồi! Bây giờ thì tốt rồi, con đường cuối cùng cũng đã bị phá hỏng rồi! Nói là tiếp nhận chế tài của pháp luật, nhưng ai mà biết tiếp nhận rồi thì thế nào?”

Thịnh Thư Lan đặt tay lên bụng. Co thật vô dụng, ngay cả đứa con của Lê Cảnh Tầm cũng không giữ được.

Cung Dự nói đúng, đó có thể là đứa con duy nhất của Lê Cảnh Tầm thật. Vinh Thiển từ từ đóng cửa lại, xoay người đi. Hai người đi ra khỏi bệnh viện, Lê Cảnh Trình đưa Vinh Thiển về nhà xong thì đi làm.

Sau khi đưa Gạo Nếp đến trường, trên đường trở về, tài xế mở miệng nói: “Mợ cả, trước cửa hình như là mợ hai.”

Tầm mắt Vinh Thiển nhìn phía bên ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy thân ảnh đơn bạc của Thịnh Thư Lan đứng trước cánh cổng sắt.

Cô ra hiệu bảo tài xế dừng xe. Vinh Thiển đẩy cửa xe ra. Thịnh Thư Lan mặc áo choàng màu vàng nghệ, cơ thể vì suy yếu mà run lẩy bẩy. Vinh Thiển bước tới phía trước: “Sao cô lại tới đây?”

“Thiển Thiển, tôi muốn nói với cô mấy câu.”

Vinh Thiện gật đầu: “Vào đi.”

Hai người đi vào phòng khách. Vinh Thiện mới vừa ngồi xuống thì thấy Thịnh Thư Lan quỳ xuống, cô kéo cô ấy lên.

“Cô vừa mới xảy thai, cô cứ muốn hành hạ mình như thế sao?”

“Thiên Thiện, tôi cầu xin cô. Chuyện gây cho cô, đó là do tôi làm. Sinh ra cùng một gốc, sao lại nỡ đốt nhau; Cảnh Trình tốt xấu cũng là anh của Cảnh Tầm mà! Cầu xin hai người buông tha cho chúng tôi một con đường sống đi! Tôi bảo đảm tôi và Cảnh Tầm sẽ đi thật xa, không bao giờ trở về nữa.” Thấy vẻ mặt cô ấy lo lắng, Vinh Thiện cũng mềm lòng, nhưng việc đã đến nước này...

Vinh Thiện mím nhẹ môi dưới: “Chuyện này, hoặc không lôi ra thì thôi, một khi bị lôi ra thì chẳng ai có cách. Bây giờ truyền thông rất quan tâm, hưởng hồ phía trên lại muốn bắt để làm gương. Thư Lan, cô cầu xin chúng tôi cũng vô ích.”

“Chắc chắn có cách mà. Thiên Thiện, tôi biết cô lo ngại, cô sợ sau này Cảnh Tầm lại gây bất lợi với cô phải không, cô yên tâm...”

Vinh Thiện đứng dậy: “Thư Lan, tôi dẫn cô đi chỗ này vậy.”

Cô lôi cánh tay Thịnh Thư Lan, nâng cô ấy đứng dậy.

Thịnh Thư Lan nắm lấy hi vọng cuối cùng, theo sau lưng cô.

Vinh Thiện tự mình lái xe, các cô đi tới một dãy nhà trọ trong trung tâm thành phố. Sau khi vào thang máy, họ đi thẳng tới tầng ba mươi hai.

Thịnh Thư Lan cẩn thận dè dặt nhìn Vinh Thiện, không biết cô ấy muốn dẫn mình đến đây làm gì.

Vinh Thiện đi thẳng tới một căn hộ, ấn chuông cửa. Rất nhanh sau đó, có một người phụ nữ trung niên đi ra mở cửa, nhìn thấy Vinh Thiện thì hơi bất ngờ: “Cô Vinh? Sớm vậy!”

“Tôi đến gặp Lý Đình.”

Người phụ nữ nghiêng người. Thịnh Thư Lan để ý thấy bên trong phòng lắp đặt các thiết bị rất tiện, gọn nhẹ nhưng không lỗi thời. Căn hộ hai phòng, hai gian, trên tường đều treo vài bức ảnh.

Trong ảnh, cô gái xinh đẹp, dáng múa thanh thoát, dáng người ưu nhã, gương mặt tràn đầy thanh xuân và tinh thần tươi trẻ.

Vinh Thiển nhìn những bức ảnh đấy.

“Lý Đình từ nhỏ đã tỏ ra năng khiếu vũ trời phú. Cô ấy vừa mới qua hai mươi đã được nhận thiệp mời của nhà hát Hoàng Gia Anh.”

Trong mắt Thịnh Thư Lan không khỏi lộ ra vẻ do dự. Vinh Thiển bước khễ tới cửa phòng ngủ.

Người phụ nữ mắt đỏ ửng mở khe cửa ra. Trong gian phòng trang trí như phòng công chúa lại không thấy bóng dáng Lý Đình, trên giường cũng trống không.

Giọng người phụ nữ có chút ghen ngào: “Sau khi cô đưa bác sĩ tâm lý tới kèm cho con bé, con bé đã khá hơn nhiều, không còn nửa đêm giật mình tỉnh giấc muốn tự sát nữa, nhưng khi ngủ vẫn không dám ngủ trên giường, toàn trốn sau rèm cửa sổ. Nó nói chỗ đó an toàn, sẽ không ai thấy nó.”

Ánh mắt Thịnh Thư Lan nhìn về phía góc tường, lúc này mới để ý thấy có bóng người.

Tâm tình Vinh Thiển nặng nề, tay đóng cửa lại.

“Mấy ngày này, bác hãy để ý cô ấy nhiều, phải tin tưởng vào bác sĩ tâm lý, chị ấy sẽ đưa Lý Đình bước ra từng bước một.”

“Được, tôi tin cô.”

Vinh Thiển lắc lắc đầu, có lẽ đây cũng là việc duy nhất cô có thể làm.

Hai người không ở lại, đi ra khỏi nhà Lý Đình.

Trong khi đợi thang máy, Vinh Thiển mở miệng nói: “Cô biết trong SMX ưng nhất những người kiểu nào không? Một, là thiên kim nhà giàu, trong nhà có quyền thế. Hai, là những cô gái như Lý Đình, có những khía cạnh, năng khiếu nổi trội. Thư Lan, cô có biết một gia đình bình thường vì muốn bồi dưỡng Lý Đình được như thế cần tiêu hao bao nhiêu tinh lực không?”

Ánh mắt Vinh Thiển nhìn con số không ngừng nhảy lên: “Cũng đừng nói rất tiếc hay gì. Loại chuyện này, bất luận rơi xuống người cô gái nào cũng

đều là tai ương ngập đầu. Chúng ta đều đã vào SMX, đó là chỗ thế nào, trong lòng cô rất rõ ràng.”

Thịnh Thư Lan bây giờ đang nhớ đến lần đó, tim vẫn không khỏi đập nhanh: “Cô ấy cũng vậy sao?”

“Phải! Ngay trước đêm chuẩn bị xuất ngoại, trong nhà có ý mở cho cô ấy một bàn tiệc rượu ở nhà hàng, muốn cầu chúc con gái mình từ đây có thể thăng tiến nhanh; nhưng ngay khi trên đường tới nhà hàng, Lý Đình mất tích.”

Cửa thang máy “đỉnh” mở ra, hai người liếc nhìn, nhưng không ai đi vào. Vinh Thiển hồi tưởng lại lần mới gặp Lý Đình. Cô ấy luống cuống, bi quan, chán đời, nổi giận còn nhiều hơn, từ lời người nhà, mới hiểu cô gái là người hiểu chuyện, ưu nhã mà tưởng như hai người khác nhau.

“Cô ấy học múa, người rất dẻo, bởi vì cái ưu thế trời cho này mà trong SMX cô ấy càng phải chịu đựng sự hành hạ của những kẻ không phải con người.”

Thịnh Thư Lan nghe nói vậy, không khỏi run run. Cô ấy ôm chặt hai tay, người như rơi vào hầm băng.

“Mỗi khi trên xã hội xuất hiện tin tức như vậy, bao nhiêu người đã kêu gọi nghiêm trị, thậm chí nói bắn chết cũng không có gì quá đáng, cô biết tại sao không? Bởi vì loại thương tổn đó là cả đời; nhưng bởi vì cô là người thân nhất của cậu hai, nên cô sẽ biện hộ, có lẽ còn nói: “Dù có trừng phạt thì sao? Sự thuần khiết của những cô gái ấy cũng không quay lại được.” Tuy nhiên, nếu như đây là việc đương nhiên, còn có thể chạy trốn, xã hội này sẽ là xã hội không có nhân tính. Luật pháp là do con người tạo ra. Nếu mọi người đều ôm suy nghĩ như vậy, trên đường cứ tông đai một người nào đó đi, tông xong rồi nói: “Tôi sai rồi, dù sao anh cũng chết, bồi thường cái mạng của tôi cũng vô dụng.” Thử hỏi, mạng sống và tôn nghiêm của người khác chẳng lẽ đều không đáng giá sao?”

Thịnh Thư Lan á khẩu không trả lời được. Cửa thang máy lại mở ra lần nữa, Vinh Thiển bước vào.

Cô ấy theo sau: “Nhưng tôi không tin SMX là của Cảnh Tâm.”

Ngón tay Vinh Thiên ấn phím số: “Chính hắn đã thắng thản thú nhận. Một số chứng cứ là do cảnh sát nắm vùng lấy được. Thư Lan, cô không tin là bởi vì trong lòng cô không muốn tin. Đã vào SMX thì sẽ ít có cơ hội thoát thân, ở đó có quy định nghiêm ngặt, phía bắt được người mới thì mới có thể thả người, càng không thể giúp cô gọi điện báo cho người nhà cô được. Về điểm này, cô vẫn chưa bao giờ nghi ngờ sao? Lúc trước, tại sao chú hai lại tìm được cô?”

Thịnh Thư Lan hơi thở nghẹn trong họng, không lên được cũng không xuống được.

Vinh Thiên nhìn cô ấy: “Sự tình đã đến nước này, cô hắn nên suy nghĩ cuộc sống sau này một chút.”

Hai mắt Thịnh Thư Lan đầm lệ mông lung, có vẻ do dự luống cuống: “Sau này? Cảnh Tâm có chuyện, tôi càng không biết tôi có thể làm gì.”

“Tôi còn câu câu nói kia để tặng cô: chỉ có tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, cô mới có thể trưởng thành.”

Vinh Thiên lái xe trở lại, đưa Thịnh Thư Lan về nhà họ Lê.

Thịnh Thư Lan không nghỉ ngơi, lại tự mình tới bệnh viện.

Đi vào trong phòng bệnh của Lê Cảnh Tâm, Thịnh Thư Lan cầm chậu nước đi tới. Lê Cảnh Tâm liếc nhìn: “Em tới làm gì? Sao không ngoan ngoãn nằm trong phòng bệnh đi?”

“Cảnh Tâm.” Thịnh Thư Lan ngồi xuống mép giường, kéo một tay hắn: “Em muốn chăm sóc cho anh.”

Lê Cảnh Tâm đúng sức rút về: “Anh không cần em ở đây. Đi mau!”

Thịnh Thư Lan cố chấp kéo tay phải của hắn lại, lau mu bàn tay cho hắn: “Cảnh Tâm, SMX thật sự là anh mở sao?”

Hắn vẫn chưa chuẩn bị cho câu hỏi của cô. Lê Cảnh Tâm trầm mặc một lát. Lúc hắn do dự thì trong lòng Thịnh Thư Lan đã có đáp án, cô khó tin nhìn hắn: “Tại sao anh muốn làm như vậy? nhà họ Lê còn chưa đủ cho anh cơm áo không phải lo sao?”

Lệ Cảnh Tâm nắm lại bàn tay Thịnh Thư Lan: “Từ nhỏ, anh đã thấy em trong nhà này bị các mẹ của anh bắt nạt, anh cả thì che chở em. Khi đó, anh liền như bị ma quỷ ám ảnh, thích nhìn bộ dạng nhu nhược bất lực đó của em.

Về sau, tới lui không ngớt trong các loại yến tiệc hội hè của xã hội thượng lưu, thấy từng cô gọi là thiên kim nhà giàu tỏ vẻ có giá, bộ dạng cao cao tại thượng, anh nhìn không vào những cô như vậy, anh thích xem các cô ấy sợ hãi khi bị bức bách. Còn những cô gọi là sinh viên ưu tú, họ cho rằng với sở trường của mình họ có thể thắng tiến rất nhanh, anh chính là muốn chặt đứt con đường của họ.”

Thịnh Thư Lan hơi nhếch miệng, không những mong đợi cuối cùng bị đáng tan, cô dường như trong một lúc nói không nên lời: “Anh, anh...”

Lệ Cảnh Tâm biết cô khó có thể tiếp thu. Thịnh Thư Lan rút tay lại: “Sao anh có thể có loại suy nghĩ đó?”

“Thư Lan, bây giờ em cũng đã nhìn rõ được anh, em đi đi.”

Lệ Cảnh Tâm không lừa cô, lúc mới lập SMX hẳn đúng là đã nghĩ như vậy, mặc dù có hơi biến thái, nhưng hẳn vẫn không thấy có chỗ nào không đúng. Những cô gái kia đã được hưởng thụ quyền quý gấp mười lần những cô gái bình thường rồi, vậy đương nhiên phải cho những cô gái đó tôi luyện một chút.

Thịnh Thư Lan ngơ ngẩn ngồi ở mép giường, tay cũng buông thõng xuống. Lệ Cảnh Tâm nhìn cô chăm chăm không hề chớp mắt, nhìn cô đứng dậy, sau đó như một con rối đi thững ra ngoài.

Người đàn ông nằm trên giường bệnh. Thịnh Thư Lan không còn cho hẳn một gương mặt tươi cười nữa. Hẳn không cách nào động dậy được, mắt đau nhói vô cùng. Nhìn người phụ nữ mình yêu thương như vậy đi ra khỏi thế giới của mình. Lệ Cảnh Tâm cố nén đau đớn; lúc này, ngay cả ý nghĩ ngăn cô lại cũng không có.

Đi thôi, để hẳn tự sinh tự diệt lại tốt.

Thịnh Thư Lan hoảng hốt đi ra khỏi bệnh viện, nhìn bên ngoài người tới người đi, lại không biết mình có thể đi đâu.

Cảnh sát phái người trông coi kỹ hơn ở ngoài phòng bệnh, hẳn có mà chạy đằng trời.

Gần đây Lê Cảnh Trình còn đang bận chuyện của công ty. Giá cổ phiếu rớt xuống, toàn bộ nhà họ Lê bị tổn hại nghiêm trọng, trong nhà lại chỉ có mấy người phụ nữ không giúp được gì.

Vinh Thiển xin nghỉ ở nhà. Lê Cảnh Trình lo lắng không sai, lúc này, cô không thể để anh bị phân tâm, vẫn nên ngoan ngoãn đợi thôi.

Hôm nay, cô nhận được điện thoại của Thẩm Tĩnh Mạn bảo cô về nhà một chuyến.

Vinh Thiển nghĩ thầm, về nhà họ Lê thôi mà, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cô lái xe qua, đi tới nhà họ Lê. Thẩm Tĩnh Mạn nói cũng không có chuyện gì lớn, Đông Uyển cần dọn dẹp, bảo Vinh Thiển xem coi có đồ gì chưa lấy thì lấy đi.

Lê Cảnh Trình như vậy với Lê Cảnh Vân, trong nhà nhất định sẽ tìm cách.

Vinh Thiển đi tới Đông Uyển, người giúp việc dẫn cô đến trước nhà kho.

“Mọi cái, đồ đạc đều đã dời vào trong đó, do lúc trước ông chủ bảo chúng tôi dọn dẹp.”

“Được rồi.”

“Mọi xem có cái gì cần thì cứ sai chúng tôi đi.”

“Được.”

Thật ra, phần lớn đồ đạc khi đó bọn họ đã chuyển đi, nhưng Vinh Thiển vẫn muốn đến xem một lần, lo để quên thứ gì.

Đẩy cửa nhà kho đi vào, bên trong chất đầy hộp giấy lớn nhỏ.

Vinh Thiển mở ra xem từng hộp một. Cô ngồi xổm thấy hơi mệt chút, nên đứng dựa vào tường, bên cạnh có cánh cửa. Vinh Thiển chỉ liếc nhìn, ánh mắt cô nhìn về phía một cái rương khác cách đó không xa, Vinh Thiển nhấc chân lên.

Trên mặt đất có trái mấy miếng các-tông cứng. Vinh Thiễn vọt lần không ngờ, vừa đặt chân xuống, hóa ra mình đang giẫm vào không trung.

Người cô đột nhiên rơi xuống, Vinh Thiễn thậm chí còn không kịp suy nghĩ, càng không kịp kêu thét.

Cô không bao giờ có thể ngờ tới, mình sẽ gặp chuyện không may ở Đông Uyển.

Chương 69 : Anh cùng em

Lúc té xuống, hai tay Vinh Thiện vô thức bảo vệ bụng, lúc đó ý thức duy nhất của cô là không thể để con gặp chuyện không may.

Thế nhưng ngoài dự liệu, cơn đau không thấy kéo tới. Cả người Vinh Thiện đổ về phía trước, sau khi rớt xuống lại giống như đang trượt cầu trượt, cơ thể thuận thế xoay xuống.

Sau khi đã trượt xong hết mấy mét, hai tay cô vẫn ôm chặt bụng. Vinh Thiện nằm im trên mặt đất, không dám động đậy chút nào. Cô nhắc đôi chân, ánh đèn mờ nhạt, đong đưa, bắn vào giữa đôi mắt hơi nheo lại của cô, cô giơ cánh tay lên che mắt lại.

Đợi khi chắc chắn bụng không có cảm giác gì không ổn, Vinh Thiện mới thở phào.

Hai tay cô chống hai bên người đứng dậy, lúc này cô mới nghiêm túc nhìn xung quanh. Vừa nhìn đã giật mình toát mồ hôi lạnh hết người.

Đây là một tầng hầm, nhưng bốn phía lại lắp đặt các song sắt gỉ, không khác ngục giam thời cổ lắm. Cô bước về phía trước, có một con đường dẫn ra phía xa.

Vinh Thiện bỗng nhiên dừng bước, đứng tại chỗ xoay một vòng, một cảm giác khnggr hoảng cuốn tới, Vinh Thiện mở miệng: “Có ai không? Cảnh Trình! Mẹ!”

Cơn gió âm u lạnh lẽo tấp vào mặt, Vinh Thiện rùng mình, không khỏi ôm chặt hai tay.

Nhà chính Lệ gia.

Căn phòng vắng ngắt, Thịnh Thư Lan đóng cửa ở trong phòng suốt cả ngày, chỉ còn lại hai người Thẩm Tĩnh Mạn và Cung Dụ, mắt to trừng mắt nhỏ.

Thẩm Tĩnh Mạn cũng không có tâm tình đi xem Vinh Thiện dọn đồ xong chưa. Đợi Vinh Thiện lấy đồ gần xong, bà sẽ kêu người làm tới khóa cửa Đông Uyển lại.

Không có Lệ Cảnh Vân, trong nhà như một cục diện đáng buồn. Thẩm Tĩnh Mạn ngồi ngây ngốc xong rồi cũng đi lên lầu.

Cùng Dụ thấy tình trạng đó thì lặng lẽ đi ra khỏi phòng khách.

Đi tới Đông Uyển, bên trong một người cũng không thấy. Bà ta đi thẳng tới nhà kho, vừa đẩy cửa đi vào đã thấy mấy hộp giấy rơi lung tung lộn xộn. Bà ta đi tới chỗ giữa phòng, mặt đất đã khôi phục lại như thường, chỉ còn mấy tờ giấy các-tông nằm mất trật tự ở đó. Cùng Dụ dọn dẹp lại, còn đẩy cái hộp giấy bên cạnh tới, đè lên ngay chính giữa gạch. Tìm một vòng, phát hiện túi xách của Vinh Thiển được để trong một hộp giấy, Cùng Dụ liền lấy ra. Làm xong hết, bà ta mới đi ra ngoài, như chẳng có việc gì.

Trở lại nhà chính, mới vừa lên lầu, đã thấy Thẩm Tĩnh Mạn ra khỏi phòng, Cùng Dụ hừ lạnh: “Hình như tôi thấy con dâu ngoan của chị về rồi.”

Thẩm Tĩnh Mạn không để ý bà ta. Cùng Dụ đứng ở cửa thang lầu.

“Chị cả, chị có phúc, con trai có năng lực như vậy, dù cho không có ông nhà bên cạnh, nửa đời sau của chị cũng không phải lo lắng gì.”

“Đúng vậy! Đáng vẻ của cô kìa! Chị ngồi tù, con trai thì nói không chừng cũng sắp ngồi rục tù rồi, đứa cháu duy nhất cũng không còn. Cùng Dụ, sau này cô còn có thể dựa vào ai?”

Cùng Dụ nghiêng chặt khớp hàm: “Chị cả, nhà họ Lệ đã như vậy, chị còn muốn đấu với tôi sao?”

“Bây giờ cô định tỏ ra yếu ớt? Không còn kịp rồi!” Thẩm Tĩnh Mạn bỏ lại câu đó xong, đi xuống lầu.

Dù đi đâu, dù đã không còn thấy những kẻ bà không muốn thấy, Thẩm Tĩnh Mạn lại càng thêm cô đơn. Buổi tối giật mình dậy, với tay sang bên cạnh giường, lạnh lẽo quá. Nhà họ Lệ rộng quá, cả chút hơi người cũng biến mất.

Vinh Thiển đứng im bất động, phía trước rốt cuộc là cái gì, cô cũng không hề biết, nên cô không dám một mình hành động.

Cô rất sợ, xung quanh nhìn không giống như mới được xây. Ngón tay Vinh Thiển sờ cánh cửa sắt, hẳn là đã được một quãng thời gian rồi.

“Cảnh Trình, anh ở đâu vậy?” Vinh Thiện ngồi xổm xuống, nhưng cô lại không dám kêu quá lớn tiếng, sợ thu hút thứ gì nguy hiểm hơn nhiều tới đây.

Lưng cô dựa vào lan can, dưới đất là mấy phiến đá xanh, có vài phiến cũng đã bị mài mòn. Vinh Thiện không hề ngờ, dưới Đông Uyển lại còn có chỗ như thế này.

Lệ Cảnh Trình về đến nhà, thấy xe của Vinh Thiện không có trong ga ra, hỏi người làm, họ nói cô ra ngoài.

Anh gọi điện thoại nhưng không thấy bắt máy. Trong lòng Lệ Cảnh Trình, cảm giác bất an chợt dâng lên. Anh bấm một dãy số khác. Vệ sĩ đi theo Vinh Thiện nói cô tới nhà họ Lê, bọn họ vẫn canh ở bên ngoài, tới giờ vẫn chưa thấy xe của Vinh Thiện đi ra. Nghe vậy, cuối cùng Lệ Cảnh Trình cũng thở phào trong lòng. Giao Gạo Nếp cho người giúp việc trông coi, anh lái xe về nhà.

Đi vào phòng khách, ở bàn ăn cũng chỉ có Cung Dụ và Thẩm Tĩnh Mạn ngồi đối diện nhau; từng miếng, từng miếng nhặt như nước ốc.

Nhìn thấy vậy, tim Lệ Cảnh Trình chìm xuống: “Mẹ, Vinh Thiện đâu?”

Thẩm Tĩnh Mạn ngẩng đầu, hơi giật mình: “Không phải nó đã về từ lâu rồi sao?”

“Về khi nào cơ ạ?”

Thẩm Tĩnh Mạn vội để đũa xuống. “Không tìm thấy sao?” Ánh mắt bà nhìn Cung Dụ phía đối diện: “Không phải cô nói Vinh Thiện đã về rồi sao?”

“Tôi nào biết!” Cung Dụ thờ ơ ăn cơm. “Tôi vào vườn đi dạo một chút thì thấy nó từ Đông Uyển đi ra, tôi đâu phải đi theo nó, kéo các người nói tôi không có ý tốt.”

Lồng ngực Lệ Cảnh Trình thoáng truyền tới cơn đau như bị kim châm vào. Một tay anh chống mép bàn. Người đi theo Vinh Thiện nói cô chưa đi ra khỏi nhà họ Lê, chắc chắn là cô còn ở đây.

“Cô ấy đã tới Đông Uyển sao?”

“Đúng vậy!” Thẩm Tĩnh Mạn càng không có tâm trạng ăn cơm, bà đẩy chén ra, đứng dậy: “Vinh vào Thiển vào trong nhà trước, sau đó Đông Uyển lại có ít thứ cần phải dọn. Mẹ cũng cho rằng nó về nhà rồi.”

Lệ Cảnh Trình nghe xong, không nói thêm lời nào xoay người rời đi.

Anh ba chân bốn cẳng đi tới Đông Uyển tìm một lượt từ trên xuống dưới, nhưng đâu có bóng người nào?

Thẩm Tĩnh Mạn kéo ống tay áo của anh. “Cảnh Trình, có thể là ở trong nhà kho, đồ đạc đều cất trong đó.”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, lại sốt ruột đi xuống. Đẩy cửa nhà kho ra, bên trong trừ từng cái hộp giấy để đồ, căn bản không có bóng dáng Vinh Thiển.

Hơi thở anh treo ngược trong cổ họng: “Vinh Thiển! Vinh Thiển!”

Đáp lại anh chỉ có tiếng vọng.

Thẩm Tĩnh Mạn nhìn thấy mấy cái rương kia. “Cũng không giống như có người khác tới đây. Có thể Vinh Thiển đã về rồi không? Nhưng lại ghé chỗ nào khác? Nó có bạn bè ở Lại Hải không?”

Cả khí lực trả lời của Lệ Cảnh Trình cũng đã giảm đi, bởi vì anh biết căn bản không có khả năng ấy. Anh lấy điện thoại ra, gọi lần nữa, đồng thời hỏi Thẩm Tĩnh Mạn: “Có thấy túi xách của Vinh Thiển không ạ?”

“Không để ý nữa.”

Lệ Cảnh Trình tìm kiếm cẩn thận trong nhà kho, nhưng ở một nơi rộng thế này, vừa nhìn đã biết: nếu muốn giấu một người, căn bản không có khả năng. Anh gần như đã giẫm nát toàn bộ viên gạch trong nhà kho này nhưng căn bản không có manh mối.

Vào lại phòng khách, Cung Dụ cũng đi tới, khuôn mặt tỏ vẻ ân cần: “Sao? Tìm được Thiển Thiển chưa?”

Thẩm Tĩnh Mạn cũng hoảng hốt lắm rồi: “Đông Uyển cần dọn dẹp là chủ ý của cô! Nói cái gì lúc trước nhà Cảnh Trình ở, gọi bọn chúng tới xem xem có để sót thứ gì ở đó không. Cô có tâm tư gì đây?”

“Chị cả, lời của chị là có ý gì đấy? Tôi là có hảo tâm nhắc nhở chị một câu, đừng có tỏ thái độ đó. Đúng là chó cắn Lã Động Tân!”

“Chuyện này chắc chắn có liên quan tới cô! Cô nói đi, cô giấu Thiển Thiển ở đâu?”

Lệ Cảnh Trình lại lấy điện thoại ra, mở một ứng dụng. Điện thoại bắt đầu tự động tìm kiếm, trên màn hình nhanh chóng xuất hiện vị trí. Lệ Cảnh Trình bước đi ra ngoài, Thẩm Tĩnh Mạn và Cung Dụ cũng đi theo.

Đi thẳng ra cổng sắt, mới phát hiện túi xách của Vinh Thiển bị nhét phía ngoài tường rào.

Lệ Cảnh Trình ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn bờ tường. Hoàn toàn rõ ràng, túi xách đã bị ném từ bên trong ra. Nói cách khác, Vinh Thiển trăm phần trăm thật chưa ra khỏi nhà họ Lệ. Cung Dụ núp phía sau, không thể không mừng thầm vì mình đã không mang cái túi về phòng.

Lệ Cảnh Trình từ từ đứng dậy, ánh đèn chiếu xuống bóng lưng cao to che khuất bức tường rào. Anh xoay người, đi lại gần Cung Dụ. Bắt gặp ánh mắt của anh, bà ta không khỏi sợ run cả người: “Các người có ý gì?”

Người đàn ông giơ chân bước tới, không nói gì từng bước một nặng chịch như giẫm nát lên tim. Bàn chân Cung Dụ đạp phải bồn hoa, lưng thiếu chút nữa đụng phải bờ tường, bà ta cố trấn định mình: “Cảnh Trình, cậu nói xem tôi thì có cách gì để giấu Vinh Thiển? Hơn nữa nó đã là người lớn, đúng không?”

“Vinh Thiển ở đâu?”

“Tôi thực sự không biết!”

Lệ Cảnh Trình đứng trước mặt Cung Dụ, màu tối u ám trong mắt tan thành một thể với bóng đèn xung quanh.

“Mẹ nhỏ, bây giờ thẳng hai năm trong bệnh viện, đời sau thế nào còn chưa nói được. Nếu như bà an phận, tôi sẽ không để bà phải có những ngày khổ sở lắm. Bà cũng đừng có làm mấy chuyện không sáng suốt, đến lúc đó cũng là bà đã hại thẳng hai đấy!”

Cung Dụ khó khăn nuốt cơn tức, đôi mắt nhìn Lệ Cảnh Trình bắt đầu trở nên mờ mờ. Bà ta nắm chặt hai tay: “Tôi vẫn giữ câu nói đó, tôi chẳng làm gì cả!”

Đã đâm lao thì phải theo lao, đã vì con trai mà bước tới bước này, thật không rút lại được.

Lệ Cảnh Trình không phí sức với bà ta, anh gọi người vào, nhanh chóng lật tung nhà họ Lệ lên. Cái nhà này, anh đã ở từ nhỏ, đâu có thể giấu người, đâu không thể giấu người, anh đã một rõ hai ràng.

Chỉ có điều, lật lên lật xuống đến nửa đêm nhưng vẫn là không thấy bóng dáng Vinh Thiễn.

Thẩm Tĩnh Mạn kéo Cùng Dụ đi muốn bà ta nói thật.

Lệ Cảnh Trình tựa vào cánh cổng sắt, hai tay vòng trước ngực. Anh ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên cao, ánh mắt tiêu điều nhưng vẫn chưa thấy hình dáng thương nhớ. Anh đốt điếu thuốc lại phát hiện tay mình run hết cả, thiếu chút nữa không kẹp giữ nổi điếu thuốc.

Người đàn ông dẫn đầu đi tới chỗ anh: “Anh Lệ!”

Sau hai chữ này là một cái lắc đầu bất đắc dĩ. Lệ Cảnh Trình nhắm chặt hai mắt lại.

Cùng Dụ bị Thẩm Tĩnh Mạn kéo tới trước mặt anh: “Người làm nói đã nhìn thấy cô ra vườn, cô còn muốn ngụy biện gì nữa?”

“Dù cho tôi đi tới đó thật thì sao? Vả lại, Đông Uyển cũng là của nhà họ Lệ, tôi đi xem nó dọn đồ không được sao? Lúc tôi đi vào, nó còn đang ở trong kho, bà cũng không thể vì không thấy Vinh Thiễn đâu mà trách cứ lên đầu tôi chứ?”

“Cùng Dụ, cô cho là cô làm bao nhiêu chuyện hao tâm tôi không biết sao?”

Cùng Dụ cười lạnh: “Như nhau cả thôi!”

Lệ Cảnh Trình một câu cũng chưa nói. Một nửa điếu thuốc trong tay rơi bắn ra, rớt xuống mặt Cùng Dụ, bà ta nhảy thét lên. Người đàn ông quét mắt nhìn bà ta, sau đó xoay người, mang theo rất nhiều người cũng bỏ đi.

Vinh Thiễn cũng không biết mình đã ngồi bao lâu, hai tay cô ma sát bả vai, muốn giữ ấm cho mình.

Nhưng ngồi chờ vô ích kiểu này cũng không phải biện pháp, trên người cô cũng không mang thứ gì, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, chỉ có thể tự mình đi tìm lối ra. Vinh Thiển đứng dậy, theo con đường lát bằng đá xanh đi về phía trước. Phía trước thì có hành lang, cô đi tới, ngẩng đầu lên, nhìn thấy phía trên treo bảng "Ngục giam số 1", nhìn kĩ lại thì còn một dãy số nữa.

Vinh Thiển không biết bây giờ là mấy giờ rồi, nhưng cô có thể khẳng định, Lệ Cảnh Trình chắc chắn đang tìm cô khắp nơi. Anh nhất định sẽ đi đến nhà kho trước tiên, nhưng động tĩnh phía trên kia cô lại chẳng nghe được gì.

Con đường chia làm hai hướng trái, phải; Vinh Thiển căng thẳng, lòng bàn tay chảy mồ hôi. Cô đã nghe Lệ Cảnh Trình nói, lịch sử nhà họ Lệ có thể tính ngược lên mấy chục năm trước; cô càng khẳng định, nơi này trước đây nhất định là ngục giam.

Con đường có vẻ như thông suốt, chẳng tới đích. Đi được vài bước, Vinh Thiển để ý thấy tấm ván gỗ kê giường trong nhà tù vẫn còn mới tinh; nói cách khác, nơi này đã được ai đó bài trí lại.

Trong lòng cô lại đột nhiên cả kinh, nghĩ tới một bộ phim mình đã từng xem.

Bây giờ rất nhiều người trẻ tuổi đang sôi sục với trò chơi trốn thoát khỏi mật thất, chẳng lẽ...

Vinh Thiển không dám nghĩ thêm nữa. Cô bước nhanh hơn về phía trước, đi ra khỏi khu vực ngục giam; đột nhiên lại xuất hiện một kiến trúc như bệnh viện, khiến cô bị kinh hồn khiếp đảm.

Lệ Cảnh Trình về đến nhà, chút hi vọng nhỏ nhoi, không thực mà anh ký thác vào đã bị đánh tan.

Anh đẩy cửa phòng ra, quanh quẽ, thật giống như trở về mấy năm trước, cũng nghe không được tiếng gọi mềm mại, trong trẻo: "Anh đã về!"

Anh bước nặng nề tới giường, sau đó ngã xuống.

Mí mắt nặng chịch đến nỗi không mở ra được, nhưng anh không buồn ngủ chút nào. Anh không biết Vinh Thiển của anh hiện tại ở đâu, đang gặp phải chuyện gì.

Anh hi vọng đối phương chỉ là đòi tiền bạc, nếu vậy bọn chúng muốn bao nhiêu anh sẽ cho bấy nhiêu. Anh hi vọng, bọn chúng đừng làm tổn thương Thiển Bảo của anh, một chút cũng không được.

Di động để trên tủ đầu giường bỗng nhiên báo có tin nhắn. Lê Cảnh Trình bật ngồi dậy. Động tác anh cực nhanh nên trong nháy mắt cảm giác choáng váng làm anh thấy trước mắt tối sầm lại; đợi bớt một chút, anh liền vội vàng cầm lấy di động.

Trong đó nhắn: Mày muốn gặp vợ mày không?

Lê Cảnh Trình không chút do dự nhắn lại: Cô ấy bây giờ ở đâu? Các anh muốn gì?

Đối phương lập tức gửi tin nhắn lại: Sẽ có xe tới đón mày, không được mang bất cứ thứ gì. Nếu muốn vợ mày còn sống thì càng không được báo cảnh sát, cũng không cần giở mấy trò khôn vặt, nếu không, kiếp này mày cũng đừng mong gặp lại nó.

Ngón tay Lê Cảnh Trình nhấn xuống: Được.

Gửi tin xong, anh vội đứng dậy; lúc sắp đi cũng không nói với ai, di đdoongj cũng không mang, có thể vét thứ gì trong áo khoác ra là anh vét sạch.

Đi ra biệt thự, xa xa nhìn thấy có chiếc xe dừng ở bên đường, Lê Cảnh Trình không nói hai lời liền đi tới.

Anh giật cửa sau xe, còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương thì đã bị bịt kín mắt.

Xe bay nhanh về phía trước. Lê Cảnh Trình không nói lời nào, anh biết đối phương đang đưa anh đi vòng vòng. Chốc chốc lỗ tai lại được truyền đến đủ loại nhạc, chốc chốc lại yên tĩnh cực kì. Xe đi qua đường cao tốc, đi qua con hẻm nhỏ, phải mất hơn một tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Lê Cảnh Trình bị đẩy vai.

“Đi xuống đi!”

Cửa xe được mở ra, anh đặt chân xuống, rất nhanh sau đó anh bị hai người khống chế dẫn về phía trước.

Đi được vài bước lại phải đứng lại. Một kẻ cầm thiết bị, chiếu trên người anh, sau đó lột nhẫn và đồng hồ của Lệ Cảnh Trình xuống, mãi đến khi chắc chắn trên người anh chỉ còn bộ đồ thì mới cho đi.

Lệ Cảnh Trình cảm giác phía trước mặt có một cánh cửa sắt được giật ra, loại âm thanh kèn kẹt phát ra khiến người ta không hề có cảm giác thoải mái.

Anh chưa suy nghĩ được nhiều đã bị đối phương đẩy vào: “Đi vào tìm vợ mày đi!”

Chương 70 : Trong mật thất

Bước chân Lệ Cảnh Trình lão đảo, tay anh gỡ miếng vải đen bịt mắt xuống. Đập vào mắt là một màn khiến anh cứng chân tại chỗ.

Một con đường xuyên thẳng về phía trước, thậm chí không nhìn thấy được đích. Lệ Cảnh Trình nhìn bốn phía xung quanh, anh gọi: “Vinh Thiển!”

Nhưng đáp lại anh chỉ có những tiếng vọng lại vô tận.

Lệ Cảnh Trình cất bước lên trước, một chỗ rộng lớn như vậy lại chẳng có một bóng dáng nào. Gió lạnh từng cơn, anh vừa gọi tên Vinh Thiển vừa đi về phía trước.

Đây rốt cuộc là cái chỗ quái quỷ gì vậy?

Lệ Cảnh Trình đi qua hành lang, tới một nơi giống như một phòng bệnh gia đình kiểu nhỏ.

Chất liệu kiến trúc xung quanh trông rất xưa. Người đàn ông ấn tay vào tường, lòng bàn tay đều là cát sỏi vụn.

“Cảnh Trình!”

Từ rất xa, một giọng nói truyền tới lỗ tai Lệ Cảnh Trình.

Anh kinh ngạc. Với anh mà nói, không thể nghi ngờ, đây là một liều thuốc an thần. Người đàn ông theo hướng tiếng vang mà đi.

“Vinh Thiển!”

Vinh Thiển vênh tai, rất nghi mình đã nghe lầm, Lệ Cảnh Trình sao có thể tìm tới chỗ này?

Cô dừng ở trước một căn phòng, đẩy tay; cánh cửa trước mặt cô từ từ mở ra.

Vinh Thiển vừa định đi vào, liền nghe giọng Lệ Cảnh Trình càng lúc càng gần: “Vinh Thiển? Vinh Thiển?”

Cô bỗng nhiên xoay người lại, hướng về phía âm thanh lúc nãy mà đi.

“Cảnh Trình!”

Hai người thiếu chút nữa va vào nhau ở khúc cua. Nhìn rõ bóng hình bất ngờ xông tới trước mặt mình, sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt Lệ Cảnh

Trình. Anh lập tức kéo mạnh Vinh Thiển vào lòng mình. Hai tay cô đan chặt sau lưng anh, kích động không kìm nổi. Mặc dù vẫn đang ở trong tình cảnh này, nhưng có Lệ Cảnh Trình, Vinh Thiển một chút cũng không sợ. Hai người chỉ ôm nhau chốc lát. Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn, định gỡ Vinh Thiển ra, nhưng cô lại ôm chặt hông anh không buông.

“Thiển Bảo, chúng ta phải mau ra khỏi chỗ này.”

Nghe vậy, cánh tay Vinh Thiển lúc này mới dần dần buông ra.

“Cảnh Trình, anh vào bằng cách nào vậy?”

“Anh nhận được tin nhắn, sốt ruột muốn tìm em. Anh đã tới rồi.”

Hai tay Lệ Cảnh Trình ôm mặt Vinh Thiển, cẩn thận, dịu dàng: “Em đấy, họ nói em chưa rời khỏi Đông Uyển, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Em cũng không biết. Em đang ở nhà kho Đông Uyển để thu dọn đồ đạc, tự nhiên giẫm hụt rồi lăn xuống. Chỗ này là phía dưới Đông Uyển.”

Lệ Cảnh Trình ôm chặt Vinh Thiển. Theo anh quan sát từ nãy giờ, chỗ này không đơn giản.

“Đây nhất định là ngục giam dưới lòng đất hồi xưa, hư tổn theo thời gian rồi, không ngờ lại được sử dụng lại làm nơi như vậy.”

“Nhưng rốt cuộc là ai bắt chúng ta vào?”

Con người của Lệ Cảnh Trình nhìn về xa xa.

“Nơi này ba anh nhất định là có biết, nhưng ông ấy chưa đến mức đi bài trí lại cái nơi hoang địa này.”

“Chính là Lệ Cảnh Tâm! Hẳn đã có thể dựng SMX thì làm cái căn cứ trốn khỏi mật thất này không phải là không thể.”

“Chúng ta đi mau!”

Vinh Thiển bị Lệ Cảnh Trình kéo tay, cô đi rất chậm.

“Cảnh Trình, vừa nãy em đã đi một vòng rồi, cơ bản không có lối ra.”

“Đã có đường vào thì nhất định sẽ có đường ra.”

Lệ Cảnh Trình quay đầu lại nhìn Vinh Thiển: “Còn sức đi được không?”

Cô mất tích từ chiều, đến giờ chắc hẳn đã vừa mệt vừa đói.

Vinh Thiển không muốn làm anh lo lắng, gật gật đầu: “Em vẫn chịu được.”
“Tốt lắm, chúng ta đi!”

Lệ Cảnh Trình đi theo con đường đã dẫn anh tới. Cảm giác phương hướng của anh vô cùng tốt, vừa đếm bước chân, vừa kéo Vinh Thiển đi về trước. Bóng đèn cách đó không xa đột nhiên vụt tắt, Lệ Cảnh Trình chợt dừng bước.

Anh vô thức che chắn phía trước cho Vinh Thiển. Một chuỗi tiếng bước chân trong bóng đêm đang đến gần. Vinh Thiển kéo Lệ Cảnh Trình lùi về sau. Nhất thời, không ai nhìn được rõ phía trước rốt cuộc là thứ gì.

Mãi đến đèn sáng lại, ánh vào giữa con người, đó rõ ràng là một con chó ngao Tây Tạng hung hãn, dữ tợn.

Cả bộ lông màu đen của con vật vừa trơn vừa sáng, bốn chân vững vàng tiến về phía trước, lộ răng nanh với vẻ sáng loáng dữ tợn muốn xé toạc người ta. Tiếng bước chân nó giẫm giẫm như đang gõ gõ trái tim bọn họ. Vinh Thiển sợ hãi, đôi mắt hạnh tròn tròn: “Cảnh Trình, làm sao bây giờ?”
“Đi mau!”

Lệ Cảnh Trình lôi tay Vinh Thiển. Con chó ngao Tây Tạng hạ người xuống, tốc độ bật phóng của nó gần như làm người ta trở tay không kịp. Hai người cùng người chạy băng băng, nhưng Vinh Thiển còn đang mang thai, nếu vận động mạnh như thế chắc chắn sẽ không chịu được. Lệ Cảnh Trình thấy bên cạnh có một căn phòng để cửa mở, tay anh đẩy Vinh Thiển vào; trong nháy mắt đó, con chó ngao Tây Tạng đã bổ nhào tới trước mặt anh.

“Cảnh Trình!”

Lệ Cảnh Trình giơ cánh tay lên, con chó ngao Tây Tạng há mồm, dễ dàng xé toạc tay áo anh. Anh phản ứng cực nhanh, lách mình vào căn phòng, rồi vội vàng chốt cửa lại.

“Cảnh Trình, anh sao rồi?”

Rầm! Rầm!

Từ bên ngoài vọng vào tiếng con chó ngao Tây Tạng đập vào cánh cửa.

Vinh Thiển kéo Lệ Cảnh Trình tới, rất sợ cánh cửa này yếu, chỉ vài đợt sẽ bị

phá ra .

“Mau để em xem, tay anh thế nào rồi?”

Vinh Thiển kéo giật cánh tay Lệ Cảnh Trình tới, nhìn thấy trên bề mặt có mấy vết máu, cô sợ tái nhợt cả mặt: “Phải làm sao đây?”

Lệ Cảnh Trình dùng tay lau đi: “Không sao, vết thương nhỏ.”

“Anh nói, sao anh lại tới đây chứ?!”

Lệ Cảnh Trình dựa lưng vào ván cửa: “Nếu không đến anh sẽ lo mà chết. Em nhìn nơi này xem, một chút tín hiệu cũng không có, dù anh cho đào ba thước cũng không thể nghĩ em lại đang ở dưới Đông Uyển.”

Vinh Thiển dựa vào cạnh anh: “Chúng ta đã rất cẩn thận nhưng không ngờ tâm tư của kẻ biến thái người thường chẳng bao giờ đoán được.”

Lệ Cảnh Trình liếc nhìn bốn phía, đây là một phòng y tế, anh nhìn thấy phía góc tường có một bể nước.

Có vẻ con chó ngao Tây Tạng đã buông tha, Vinh Thiển nghe thấy tiếng bước chân của nó từ từ xa dần.

Lệ Cảnh Trình đi tới trước bể, mở vòi nước rửa cánh tay.

Vinh Thiển nghĩ mà không ngớt sợ, tạm thời bọn họ vẫn chưa thể đi ra khỏi nơi này, lỡ may...

Cô cuống quýt tới chỗ tủ thuốc, nhưng sau khi giở ra, tìm kiếm một hồi, cả cồn và miếng bông cũng chẳng có.

Lệ Cảnh Trình giữ chặt cánh tay, sau một lúc lâu mới khóa vòi nước lại.

Vinh Thiển nhìn mấy đường vết thương đó: “Em sợ!”

“Không có gì phải sợ! Anh cũng không tin mạng anh lại yếu như vậy.”

Lệ Cảnh Trình nắm tay Vinh Thiển đi tới trước cửa, vừa kéo cửa thì phát hiện cửa đã bị khóa trái.

Sắc mặt Vinh Thiển chìm xuống, cô giật giật mấy cái. “Sao thế này được?”

Người đàn ông lại dẫn cô tới giường bệnh. “Nghỉ ngơi lát đi, chúng ta sẽ nghĩ cách khác.”

Vinh Thiễn gối mặt lên bả vai Lệ Cảnh Trình. Cô đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, mười ngón đan vào nhau.

“Cảnh Trình, mặc dù ngoài miệng em nói anh đừng để tự chui đầu vào lưới, nhưng một mình em ở dưới đây thật sự rất sợ. Em cứ muốn khóc, nhưng em biết khóc cũng vô ích, em cố nén nhịn, giữ lại một chút sức lực. Lúc nghe tiếng anh, trong khoảng khắc em đã cho là mình nghe lầm, tới khi chắc chắn rồi, tim em cứ muốn nhảy ra ngoài.”

“Anh biết em sợ, anh có thể cảm giác được.” Lệ Cảnh Trình giơ tay lên vỗ vỗ đầu Vinh Thiễn. “Tin anh, anh nhất định có thể đưa em ra ngoài.”

“Anh nói, mẹ và mọi người có phát hiện ra mật đạo này không?”

Lệ Cảnh Trình lắc lắc đầu: “Không đâu, anh đã ở nhà kho lâu như vậy mà cũng không phát hiện ra điều bất thường. Nơi này chắc hẳn là nơi lúc trước dùng để giam người và thu thập tình báo.”

Tay kia của Vinh Thiễn ôm chặt Lệ Cảnh Trình.

Cô cảm thấy xung quanh đều toát ra khí lạnh.

Lệ Cảnh Trình để Vinh Thiễn ngồi trên giường, anh đứng dậy tìm chìa khóa. Căn phòng không rộng, lật lên một lượt vẫn không tìm thấy chìa khóa.

Vinh Thiễn khát vô cùng, cô đi tới trước bể nước, định hứng nước uống.

Tay vừa mới vươn ra đã bị Lệ Cảnh Trình kéo lại. “Đừng uống!”

“Tại sao?”

“Lỡ nước này có vấn đề thì sao bây giờ?”

Vinh Thiễn nuốt nuốt xuống, miệng và cổ họng bị thiêu cháy khó chịu.

Lệ Cảnh Trình bảo cô ngồi lại xuống giường, Vinh Thiễn đành phải quay lại chỗ. Thừa lúc cô không để ý, người đàn ông lấy bàn tay hứng nước, uống vài ngụm.

Lúc ngồi xuống mép giường, Vinh Thiễn thấy Lệ Cảnh Trình còn đang tìm kiếm.

Cô không khỏi ngẩng đầu, nhìn trần nhà. Cô vẫn luôn cảm thấy có gì quái dị không nói được.

Ước chừng hơn nửa tiếng, Lệ Cảnh Trình bỏ cuộc.

Anh ngồi xuống lại cạnh Vinh Thiển, để ý thấy môi cô khô nứt.

“Khát không?”

Cô không khỏi gật gật đầu.

Lệ Cảnh Trình đưa mặt tới.

Vinh Thiển cất giọng khàn khàn: “Làm gì đó?”

“Cho em nhuận giọng.”

“Lúc nào rồi mà...” Vinh Thiển đẩy mặt anh ra.

Lệ Cảnh Trình đi tới, hứng nước đưa tới: “Uống đi!”

“Không phải nói sợ có vấn đề sao?”

“VẬY CŨNG CÒN HƠN CHẾT KHÁT.”

Vinh Thiển nghe vậy, cầm lấy vôi vàng uống, Lệ Cảnh Trình đã tự mình uống thử, sẽ không có vấn đề.

Vinh Thiển sức cùng lực kiệt, nằm cả người xuống giường bệnh, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng đèn phía trên.

Lệ Cảnh Trình ở trong phòng đi tới đi lui, hy vọng có thể tìm được đường đi ra ngoài. Không biết trong lòng còn bức bối vì nguyên nhân gì, tay Lệ Cảnh Trình xé cà vạt ra nhưng vẫn thấy nóng, mồ hôi theo má chảy xuống. Đôi mắt Vinh Thiển khó khăn lắm mới nhắm được một lúc lại mở ra.

“Cảnh Trình, sao nóng vậy?”

Lệ Cảnh Trình đi tới cạnh cô, thấy mặt Vinh Thiển đỏ bừng, tóc ở hai má cũng ướt đầm.

Anh vội kéo cô ngồi dậy. Lúc này, bên trong căn phòng đột nhiên truyền đến tiếng báo động.

“Pipo Pipo ____ “

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu lên liền để ý thấy bóng đèn báo động màu đỏ có hiện nhiệt độ, bên trong căn phòng đã đạt tới bốn mươi độ.

“Sao lại thế được?” Vinh Thiển kinh hãi, nhiệt độ vẫn đang từ từ lên cao.

Lệ Cảnh Trình nắm chặt cổ tay Vinh Thiển: “Phải nghĩ ra cách; nếu không, không bị chết ở đây là điều không thể.”

“Nhưng chúng ta chưa tìm được chìa khóa mà!”

Đôi mắt người đàn ông nhanh chóng quét về bốn phía, sự bình tĩnh trên khuôn mặt đau bị xé rách. Vinh Thiển có hơi sợ hãi, bởi vì thật sự cô rất ít khi nhìn thấy vẻ lo nghĩ như vậy trong mắt Lệ Cảnh Trình.

Càng nóng lại càng không có cách nào bình tĩnh, Vinh Thiển lau mồ hôi trán cho Lệ Cảnh Trình.

“Đã nhất chúng ta ở đây thì nhất định sẽ có cách để ra.”

Lệ Cảnh Trình đi tới trước tủ y tế, kéo toàn bộ ngăn kéo ra.

Vinh Thiển cảm thấy cả người khó chịu, choáng đầu hoa mắt. Cô ngẩng đầu, ánh mắt lại lần nữa nhìn thấy ngọn đèn kia.

Rốt cuộc cô đã biết vì sao cô cứ cảm thấy không bình thường.

Bóng đèn này hẳn đã được thiết kế công phu, cũng không giống như những bóng đèn cô nhìn thấy ở hành lang khi nãy. Vinh Thiển vội mở miệng:

“Cảnh Trình, anh qua đây này!”

Anh bước tới trước giường: “Sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu không?”

“Anh nhìn bóng đèn trên kia kìa.”

Lệ Cảnh Trình không khỏi ngẩng đầu. Diện tích bóng đèn này ước chừng một thước vuông, màu sắc hai bên cũng không giống nhau.

Có mấy cái bóng đã bị bể. Lệ Cảnh Trình suy nghĩ chốc lát. Vinh Thiển không ngừng lau mồ hôi, nhịp thở cô càng lúc càng gấp. “Cảnh Trình, chúng ta còn có thể ra không?”

“Nhất định có thể, tin anh.”

Tầm mắt anh cũng rơi xuống mặt đất, nhìn chăm chăm viên gạch.

Ánh đèn màu xanh lam và màu xanh lục giao nhau trên mặt đất thành một bức tranh. Vinh Thiển nhìn không hiểu, cô chỉ là cảm thấy này cái bóng đèn này quá hiện đại. Lệ Cảnh Trình ngồi xổm người xuống, chăm chú nhìn.

Vinh Thiển hỏi: “Sao vậy?”

“Em xem cái này có giống một bàn cờ chưa hạ ván không?”

Vinh Thiển không chơi cờ: “Em không hiểu cờ lắm.”

Lệ Cảnh Trình ngồi xuống. Càng lúc thế này, anh càng cần phải bình tĩnh.

Quần áo dính sát vào người như mới từ trong nước vớt ra. Anh nhìn cái ‘bàn cờ’ kia chăm chăm bất động. Vinh Thiển rời khỏi mép giường:

“Chẳng lẽ, chìa khóa giấu dưới đó? Chúng ta đập viên gạch ra đi!”

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: “Không thể tùy tiện. Một bước đi nhầm, hối hận cũng không kịp.”

Vinh Thiển nghe vậy sợ hãi, vội rút tay về.

Lệ Cảnh Trình ngược mắt lên, cho cô một ánh mắt an ủi: “Tin anh!”

Trái tim xao động của cô không khỏi bình lặng, cô gật gật đầu: “Được.”

Ánh mắt người đàn ông lại nhìn chăm chăm vào “bàn cờ”.

Vinh Thiển ngồi ở mép giường, nhìn dáng vẻ hết sức chuyên chú của Lệ Cảnh Trình. Cô nóng muốn chết, nhưng vẫn nhịn xuống không nói tiếng nào.

Lệ Cảnh Trình dường như đang chìm đắm trong thế giới của mình, sau một lúc lâu, Vinh Thiển thấy anh giơ tay lên.

“Đưa anh cây búa!”

Cô vội đứng dậy đi tìm, không được búa cô tìm kéo, đưa tới.

Lệ Cảnh Trình cầm lấy, một ngón tay của tạy kia để ở một vị trí. Anh nhắc cánh tay chọc xuống mấy cái, viên gạch nứt ra một đường, bị đục ra một lỗ nhỏ. Lệ Cảnh Trình cẩn thận từng li từng tí cạy khối gạch ra.

Nhìn cảnh trước mặt, Vinh Thiển không khỏi mở to con ngươi.

Phía dưới hiện ra đủ dây điện đủ màu, một chỗ nhỏ để chứa chìa khóa cũng không có.

Nếu như lúc này Vinh Thiển làm bừa thật, hậu quả thiết nghĩ sẽ không hứng nổi.

Lệ Cảnh Trình cẩn thận từng chút một lấy chìa khóa ra. Vinh Thiển thở phào. Nhìn thấy mồ hôi theo sống mũi cương nghị của Lệ Cảnh Trình rất

xuống, hai tay cô bóp bóp vai người đàn ông.

“Cảnh Trình, anh giỏi quá!”

Khóe miệng người đàn ông khẽ cong lên, giờ ngón tay cái với cô.

Bọn họ đỡ nhau đứng dậy. Lệ Cảnh Trình đi tới cửa, cắm chìa khóa vào, cửa lập tức mở ra.

Sắc mặt Vinh Thiển vui vẻ: “Cảnh Trình, chúng ta đi thôi!”

Lệ Cảnh Trình lôi cô lại: “Đi theo sau anh.”

Anh vẫn chưa biết chắc, con chó ngao Tây Tạng kia đã đi thật rồi hay không.

Lệ Cảnh Trình nhô nửa người trên ra, nhìn xung quanh trái phải, xác định không có bóng dáng con chó ngao Tây Tạng, anh mới kéo tay Vinh Thiển đi.

Vừa đi ra ngoài liền cảm thấy mát mẻ không ít. Lệ Cảnh Trình dựa vào tường, ngồi một chút xuống mặt đất.

Cả người đều là mồ hôi, Vinh Thiển nghĩ mà sợ không thôi. Vẻ khẩn trương trong mắt cô tan đi được một chút, nhưng trái tim Lệ Cảnh Trình lại căng thẳng. Đây tuyệt đối chưa phải điểm cuối, thậm chí phải nói đây mới chỉ là khởi điểm, hơn nữa là trạm đơn giản nhất.

Vinh Thiển nhìn nhìn phía xa: “Cảnh Trình, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đương nhiên là về nhà.”

“Em biết là về nhà, chúng ta sẽ đi bên nào?”

Lệ Cảnh Trình ngược mắt lên, không khỏi vui mừng.

Người phụ nữ của anh đã có thể hoàn toàn nguyện ý dựa vào anh, đây hình như là điều anh đợi rất nhiều năm rất nhiều năm rồi nhỉ?

Anh cựa người dậy, cảm nhận được được đầu đau muốn nứt, cả người tựa như không khống chế được. Dưới sự căng thẳng tột cùng này, anh cảm giác mình hình như lại quay về cái đêm dùng sức mạnh với Vinh Thiển kia.

Chương 71 : Cho anh một tờ giấy chứng nhận kết hôn, được không?

Bàn tay Lệ Cảnh Trình vỗ nhẹ trán.

Vinh Thiện thấy sắc mặt anh rất kém, cô bước lên cởi hai nút ra cho anh.

“Có phải không thoải mái ở đâu không?”

“Có lẽ vừa nãy trong phòng ngột ngạt quá.” Lệ Cảnh Trình nhìn động tác của Vinh Thiện, tay anh phủ lên mu bàn tay cô. “Thiên Bảo, em có nghĩ tới không, nếu chúng ta không ra được...”

Vinh Thiện ngẩng đầu, mắt đối mắt với anh, sự kiên định và bình tĩnh trong đôi mắt cô đốt nóng mắt anh.

“Không phải anh bảo em tin anh sao? Cảnh Trình, đưa em về nhà.”

Người đàn ông gật gật đầu: “Được.”

Hai người nắm tay tiếp tục đi về phía trước, chuỗi bước chân hòa xen vào nhau đều đều, vang vọng trong hành lang yên tĩnh, không rộng lắm.

Lệ Cảnh Trình nín thở, tập trung tinh thần, thần kinh căng thẳng, bởi vì anh không biết tình huống đột ngột nào đang chờ bọn họ tiếp theo.

Điều duy nhất có thể làm hiện giờ, chính là mau tìm được lối ra.

Hai người đã đi bọc một vòng dài, Vinh Thiện đi tới nỗi lòng bàn chân đã đau, nhưng phát hiện bọn họ lại quay về chỗ xuất phát.

Lệ Cảnh Trình một tay chống tường, Vinh Thiện đẩy cửa phòng bên cạnh ra.

“Cảnh Trình, hay chúng ta vào trong nghỉ ngơi đi?”

“Được.”

Lệ Cảnh Trình dẫn cô vào. Lần này đã có kinh nghiệm, anh kéo một cái ghế tới chặn cửa, Vinh Thiện thấy bốn phía có song sắt, đây là ngục giam.

Cô đi tới chiếc giường duy nhất, ngồi xuống.

Lệ Cảnh Trình dựa vào cửa, bất động, coi động tĩnh phía ngoài.

Vinh Thiện nghỉ mệt xong, thấy anh vẫn đứng ở đó, cô tiến lên. “Cảnh Trình, anh ngồi một lúc đi.”

“Anh không mệt.”

Hai tay Vinh Thiển vô thức ôm thắt lưng Lệ Cảnh Trình.

“Không mệt mới lạ! Nếu chúng ta gặp chuyện không may, dù cho anh có nhìn chăm chăm cũng vô dụng, chỉ có thể bình đến thì tướng chần, nước đến thì đất chặn thôi.”

“Anh muốn mau đưa được em ra khỏi chỗ này.”

“Em biết.” Vinh Thiển nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, người đàn ông sắc mặt nghiêm túc, lạnh lẽo, cô không khỏi lo lắng: “Nhưng anh thế này sẽ không chịu nổi đâu.”

Cô kéo mạnh Lệ Cảnh Trình tới trước giường, bắt anh ngồi xuống.

Vinh Thiển nằm trên giường, tấm ván gỗ lót giường phát ra âm thanh kêu kệt. Cô gối đầu lên đôi chân Lệ Cảnh Trình.

“Em muốn ngủ thật ngon.”

“Em ngủ đi, nghỉ ngơi xong chúng ta lại đi.”

Vinh Thiển nắm chặt tay Lệ Cảnh Trình. “Em không dám chớp mắt.”

Bàn tay người đàn ông che mi mắt cô lại. “Không sao, có anh ở đây.”

“Cảnh Trình, lúc anh đi, Gạo Nếp có biết không?”

“Lúc đó con đang ngủ.”

Viễn mắt Vinh Thiển không khỏi đỏ lên. “Sáng sớm dậy, con không thấy chúng ta, nhất định sẽ sợ hãi mà khóc.”

Cổ họng Lệ Cảnh Trình nuốt nhẹ, ngón tay vỗ về khuôn mặt Vinh Thiển.

Cô bỗng nhiên ngồi dậy không nhận được nôn ra một trận.

“Sao vậy?” Người đàn ông càng trở nên gấp gáp.

Vinh Thiển vỗ ngực, cũng không nôn ra được gì, chỉ cong người. Lệ Cảnh Trình không có cách gì, chỉ có thể ôm chặt cô: “Ở đâu khó chịu sao?”

“Không sao, chỉ nghén thôi.” Vinh Thiển co rúc người vào trong ngực người đàn ông. “Có lẽ do đói quá.”

Thần sắc Lệ Cảnh Trình nặng đi: “Để anh đi tìm xem có gì ăn không. Bọn chúng đã nhốt chúng ta ở đây, không đến mức muốn để chúng ta chết vì

đôi.”

“Không được đi!” Vinh Thiển ôm lấy cánh tay Lệ Cảnh Trình: “Em vẫn ổn. Bên ngoài nguy hiểm như vậy, anh đừng ra! Đợi nghỉ ngơi xong, chúng ta cùng nhau đi tiếp.”

“Em chịu được không?”

“Yên tâm đi, em vốn cũng không muốn ăn gì, có lẽ vừa nãy đột ngột nằm xuống nên mới buồn nôn.”

Lệ Cảnh Trình cẩn thận từng chút một đặt cô nằm xuống giường. Cô rất sợ người đàn ông lại lo lắng nên nhắm mắt lại ngay.

Anh cúi thấp đầu, nhìn thẳng Vinh Thiển không hề chớp mắt. Ánh mắt dờn tới căn cổ cô, sợi dây chuyền che khuất vết sẹo anh vẫn không muốn nhìn thấy.

Lệ Cảnh Trình đến giờ vẫn tự trách mình. Anh thậm chí hi vọng thời gian có thể quay lại; nếu vậy, anh nhất định sẽ nhận cú điện thoại ấy, nhất định sẽ không để cho Vinh Thiển bị bất kỳ thương tổn gì.

Thế nhưng, giờ khắc này, tình thế giống nhau thật sự đã xảy ra lần hai.

Lệ Cảnh Trình dựa vào đầu giường, phần eo bị tấm ván gỗ thấp đụng phải gây khó chịu. Nhưng dù có thật sự cho anh cơ hội như vậy, anh có thể bảo đảm đưa được Vinh Thiển ra ngoài bình an sao?

Vết xước trên cánh tay gây cảm giác đau đớn mơ hồ. Lệ Cảnh Trình sốt ruột khôn nguôi, cũng không khống chế được sự nôn nóng đang dâng lên, cảm giác đau đầu càng lan tới rõ ràng, gần như muốn làm nứt vỡ đầu anh.

Anh dùng nắm tay đập mấy cái vào huyệt thái dương, cầu mong mình có thể bình tĩnh lại, nhưng anh không có cách nào định tâm lại. Càng lo sợ Vinh Thiển gặp chuyện không may, tim anh lại càng hoảng loạn.

Loại cảm giác này anh đã quá quen thuộc, mặc dù từ nhỏ đến lớn chỉ phát tác ra mấy lần, nhưng mỗi một lần đều kinh tâm động phách.

Lệ Cảnh Trình đóng chặt mắt, lúc mở ra, con ngươi u ám không hề sáng sủa. Anh đứng dậy, bước chân bắt đầu lảo đảo, chân và cánh tay đều như tê cứng hết cả. Anh xông nhanh ra cửa.

Vinh Thiện nghe thấy động tĩnh liền mở mắt, chỉ thấy Lệ Cảnh Trình đã đi tới trước cửa, cô thả đôi chân xuống.

“Cảnh Trình, anh làm gì thế?”

Lệ Cảnh Trình kéo giật cái bàn lại, cầm một cái chai nước khoáng rỗng lên, mở nắp ra rồi đặt cái chai không vào khe cửa. Anh tựa như không nghe thấy Vinh Thiện nói, đi thẳng ra bên ngoài xong kéo cửa lại.

Có chai nước khoáng ngăn lại, cửa cũng sẽ không bị khóa lại. Anh dùng sức kéo giữ cửa, không cho Vinh Thiện ra.

Vinh Thiện không khỏi nhú mày, xuống giường đi tới: “Cảnh Trình, anh làm gì thế?”

“Em ở bên trong ngủ một giấc cho ngon, anh canh ở bên ngoài.”

“Vừa nãy không phải rất ổn sao?” Vinh Thiện muốn giật cửa ra, lại phát hiện lực ở tay Lệ Cảnh Trình rất lớn. Cô mơ hồ cảm thấy có điều không thích hợp. Lệ Cảnh Trình đứng đưa lưng về phía cô, rồi đột nhiên anh ngồi sụp xuống mặt đất.

“Cảnh Trình, anh mở cửa ra!” Vinh Thiện kéo cửa lớn, dùng sức lay lay mấy cái. Khớp ngón tay của Lệ Cảnh Trình bởi vì ra sức nắm chặt mà trở nên trắng bệch. “Rốt cuộc là sao vậy?”

Lệ Cảnh Trình ráng sức thở hỗn hển mấy hơi: “Em mau về chỗ đi!”

“Em không muốn.”

“Ngoan, người anh chỉ hơi khó chịu, ra ngoài hít thở chút thôi.”

“Vậy anh để em ra với anh.”

“Không cần.”

“Lệ Cảnh Trình, tới nước này còn có gì chúng ta không thể cùng nhau đối mặt chứ?”

Cánh tay người đàn ông níu ngược ra sau, treo giữa không trung; anh không quay đầu lại: “Cho anh chút thời gian, anh có thể chịu được.”

Nghĩ đến tình cảnh trong phòng Vip lần trước, Vinh Thiện khó khăn mở miệng hỏi dò: “Cảnh Trình, có phải anh phát bệnh không?”

“Không nghiêm trọng như vậy đâu.” Trên trán Lệ Cảnh Trình mồ hôi đổ xuống, anh nén chịu rất vất vả. “Em đừng để ý tới anh, tự anh có thể kiềm chế.”

Vinh Thiển hoảng hốt đến độ không kiềm chế được: “Cảnh Trình, em van anh, cho em ở bên cạnh anh được không?”

“Không được!” Lệ Cảnh Trình trả lời ngay lập tức: “Chẳng lẽ em thật sự được không sợ anh sẽ làm em bị thương sao?”

“Không!” Thái độ của Vinh Thiển vẫn kiên định: “Không phải lần trước anh vẫn có thể vượt qua sao? Lần này cũng có thể.”

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu lên, khóe miệng mím rất chặt, mỗi khi anh nói, cổ họng tựa như bị ai đó dùng tay bóp nghẹt.

“Vinh Thiển, thực ra anh vẫn chưa nói cho em biết, lần đó là anh giả bộ.”

Vinh Thiển trong lòng căng thẳng: “Vì... vì sao?”

“Tổng Trĩ Ninh chưa chết tâm, cô ấy nghĩ ăn may rằng chắc chắn anh đã khỏe lại rồi. Anh không muốn để cô ấy quẩn quýt với quá khứ. Anh cũng muốn thử xem cô ấy có thật sự không để tâm không.”

Miệng Lệ Cảnh Trình nhuộm nét cười lạnh.

“Thiển Bảo, diễn xuất của anh tốt thật, lừa được cả hai người. Khi anh nhìn thấy Tổng Trĩ Ninh sợ hãi trốn lên bệ cửa sổ, anh muốn cười, nhưng anh cười không được.”

Vinh Thiển nghe thế không khỏi cảm thấy đau lòng: “Cảnh Trình, thực sự anh không cần như vậy.”

“Anh không muốn để mớ việc lộn xộn như vậy làm em phiền nhiễu. Huống hồ, lúc đó em đã liều lĩnh ôm anh, phút chót còn nghĩ ngợi cho thanh danh của anh...”

“Đó bởi vì anh là chồng em mà.”

Nghe thấy câu ấy, Lệ Cảnh Trình quay đầu lại nhìn Vinh Thiển, sắc mặt anh khó kìm được vẻ kích động: “Thiển Bảo, nếu như có thể đi ra khỏi đây, em có thể cho anh một tờ giấy chứng nhận kết hôn không?”

Bóng người trước mặt Vinh Thiển trở nên mơ hồ.

“Lệ Cảnh Trình, chúng ta chưa có một hôn lễ cho ra hồn, nếu anh muốn cưới em thì phải cầu hôn đằng hoàng với em.”

“Được, nhất định.”

Hai người nhìn nhau cười. Lệ Cảnh Trình không khống chế được cơn chua xót ở cánh mũi.

Viên mắt của Vinh Thiển đã ướt hết: “Vậy anh có thể bảo đảm, tất cả mọi chuyện sẽ nghe theo em không?”

“Anh bảo đảm.”

Hai tay cô bám chặt song sắt: “Tốt lắm, anh mở cửa cho em.”

Lệ Cảnh Trình vẫn kiên định lắc lắc đầu: “Em ngồi xuống lại đi.”

“Anh vừa mới đồng ý với em.”

“Ngoan.”

“Em không muốn ngoan!” Đầu Vinh Thiển dựa vào song sắt: “Cảnh Trình, anh chỉ sinh bệnh thôi, tại sao phải bắt em trốn? Càng như vậy, anh mới càng khó kìm chế mình, anh mở cửa cho em.”

Lệ Cảnh Trình dứt khoát không nói gì. Chai nước khoáng bởi vì sức lực của anh mà phát ra tiếng kêu bùm bụp, từng đợt làm đau nhói màng nhĩ Vinh Thiển.

Hai người giằng co. Lệ Cảnh Trình khom người xuống, anh thực sự khó chịu, nện một đấm xuống nền gạch.

Vinh Thiển thấy mu bàn tay anh toét ra vết thương, cô đau lòng đến không chịu nổi, khàn khàn kêu: “Mở cửa!”

Nhưng càng như vậy, anh lại càng bền bỉ.

Vinh Thiển nhìn bốn phía xung quanh, muốn tìm cái gì đó có thể đục mấy song sắt ra. Thình lình một loạt tiếng động quái dị truyền tới lỗ tai, Vinh Thiển đứng im tại chỗ. Cô cảm thấy toàn bộ mặt đất hình như đang rung, giống như những phút cuối cùng trước khi động đất xảy ra.

Đôi mắt cô lộ vẻ kinh hoàng, tầm mắt nhìn xung quanh trái phải.

Xa xa, cô thấy có một thứ gì đó đang đến gần.

Vinh Thiển chăm chăm nhìn kỹ. Là một quả cầu sắt rất lớn, đang từ đầu kia hành lang lăn qua đây.

Hành lang bằng phiến đá xanh, vì không chịu nổi trọng lực đó mà vài phiến đá đã bắt đầu lồi lên.

Vinh Thiển quá sợ hãi: “Lệ Cảnh Trình, mau đứng dậy!”

Cánh tay người đàn ông vẫn níu ngược ra sau như cũ, không động dậy. Vinh Thiển kinh hoàng không ngừng, tay cô lồi chai nước khoáng.

“Nếu anh không buông tay ra thì cứ để em bị giam trong này đi! Em chết cũng không quan hệ tới anh!”

Cô dùng sức bắt đầu kéo cái chai ra. Cái chai chắc chắn bị cô kéo vào một khúc, cô thấy cánh cửa sắp khép lại rồi.

Lệ Cảnh Trình quay đầu lại nhìn, cuối cùng anh cũng buông lỏng tay ra.

Cửa theo trọng lực mà bật ngược ra sau. Vinh Thiển vội lùi lại, chân đá chai nước khoáng đi, cái chai bay lộn vòng xuống trên hành lang. Tay cô ôm nửa người trên của Lệ Cảnh Trình, kéo anh. Cùng lúc đó, quả cầu sắt kia đã từ từ lăn tới trước mắt bọn họ, đè lên cái chai khiến nó phát tiếng vỡ giòn tai.

Vinh Thiển kinh hồn khiếp đảm, hai tay ôm chặt lấy Lệ Cảnh Trình, cô cũng không dám mở mắt, cả người run lên.

Tay Lệ Cảnh Trình đẩy cô ra, Vinh Thiển lại vội ôm lấy anh.

“Sao anh phải như vậy? Một khắc trước còn nói sẽ không buông tay em, Lệ Cảnh Trình, anh thật khốn kiếp!”

Người đàn ông không phản bác. Anh muốn bò dậy nhưng chân không có sức, như muốn trượt xuống lại. Vinh Thiển nhìn, lòng phiền muộn không nói nên lời. Cô khoát cánh tay Lệ Cảnh Trình đỡ anh dậy.

“Anh muốn đi đâu?”

Sau khi đứng thẳng được, ánh mắt Lệ Cảnh Trình quét khắp phòng, cuối hướng dừng lại ở góc tường.

Vinh Thiển đi theo bước chân của anh qua đó. Chỗ ấy có một bồn rửa mặt, Lệ Cảnh Trình mau chóng nhìn mở vòi nước, vặn to hết cỡ. Anh nhìn Vinh Thiển bên cạnh: “Em qua bên kia.”

“Em không muốn.”

Bàn tay anh đè bả vai cô, khẽ đẩy; Vinh Thiển bị đẩy lui hai, ba bước.

Lệ Cảnh Trình cúi người xuống, mở miệng. Từng ngụm, từng ngụm nước lạnh rót vào trong miệng, trên khuôn mặt đều là nước, anh muốn gắng duy trì sự bình tĩnh cho mình.

Nước vọt vào cổ họng, thậm chí anh không kịp nuốt. Hai tay anh chống lên vách tường, khó chịu nôn mửa ra tiếng.

Bàn tay Vinh Thiển để xuôi bên người không khỏi nắm chặt lại. Cô muốn đi tới, nhưng bộ dáng của Lệ Cảnh Trình rõ ràng sẽ đẩy cô ra xa.

Sắc mặt anh căng cứng đỏ bừng, thần sắc đau đớn vằn vẹo, cả người như có ngàn vạn con kiến đang gặm cắn. Lệ Cảnh Trình cúi đầu, nhúng cả đầu vào bồn rửa.

Vinh Thiển chỉ thấy mái tóc màu đen của người đàn ông nhô lên. Tim cô bị néo mạnh, cảm giác vô lực cùng đau đớn cuốn tới. Tay cô siết chặt lại rồi thả ra, thả ra lại nắm chặt.

Nước chảy ào ào, vòi nước ngay trên gáy Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển đếm thời gian, dường như đã qua rất lâu nhưng vẫn không thấy Lệ Cảnh Trình đứng dậy. Cô kinh hoàng vô cùng, đi tới đi kéo anh.

“Cảnh Trình, anh đừng như vậy!”

Lệ Cảnh Trình bị cô kéo ra. Mắt anh nhắm chặt. Nhìn khuôn mặt thấm dầm nước, cô cảm thấy gương mặt trước mắt mình đây trở nên mơ hồ.

Hai tay cô lau lung tung mặt anh.

“Cảnh Trình, dễ chịu hơn chưa?”

Anh cắn chặt khớp hàm lúc này mới nhả ra: “Đừng nhìn anh, không nên nhìn anh lúc này.”

“Em phải nhìn!” Vinh Thiển lau hết lần này tới lần khác cho anh. Cô nghiêng tới hôn lên khuôn mặt Lệ Cảnh Trình.

“Anh thế này là sao chứ? Anh vẫn là chồng em, vẫn là ba hai đứa bé. Cảnh Trình, anh không có gì khác cả.”

Lệ Cảnh Trình mở mắt ra, đáy mắt bị một dòng nước nóng hổi khiến anh thấy đau nhói. Anh dùng sức khê đẩy Vinh Thiển ra, sau đó lại nhúng đầu xuống lần nữa.

Thực tế là anh bị ngộp, nên bị sặc hai cái.

Chân tay Vinh Thiển luống cuống đứng tại chỗ. Cô không thể chia sẻ với anh chút đau đớn nào, cô chỉ có thể đi tới, hai tay ôm siết vai Lệ Cảnh Trình.

Vinh Thiển có thể cảm nhận rõ Lệ Cảnh Trình giãy ra và đẩy cô, lực ở tay cô lại siết chặt hơn. Lệ Cảnh Trình bỗng đứng bật dậy, cô lão đảo thiếu chút nữa ngã quỵ, nhưng cô vẫn ôm chặt anh không chịu buông.

Hai tay người đàn ông nắm thành quyền, cảm giác như lồng ngực muốn vỡ tung ra. Anh quay đầu lại, đôi môi mỏng đụng khuôn mặt Vinh Thiển, gần trong gang tấc. Hơi thở của cô phả vào mặt anh, làm anh an lòng.

Lệ Cảnh Trình thấy chóp mũi cay xót. Anh nghĩ đến câu nói lúc nãy, anh hỏi cô, nếu có thể ra khỏi đây, cô có thể cho anh một tờ giấy chứng nhận kết hôn không?

Câu trả lời của cô không còn do dự nữa.

Câu nói năm nào, Lệ Cảnh Trình vẫn còn nhớ rõ ràng.

Vinh Thiển nói, đời này, cô chỉ mặc áo cưới một lần, và chỉ vì Hoắc Thiếu Huyền.

Anh không khỏi vui mừng.

Cuối cùng anh đã cảm hóa được hòn đá Vinh Thiển này. Thực sự, dù rất khó khăn, nhưng chung quy anh đã dùng chính nhiệt độ của mình sưởi ấm cô.

Chương 72 : Em là liều thuốc tốt nhất của anh

Vinh Thiện vẫn ôm anh thật chặt, dường như nếu buông lỏng tay, cô sẽ mất đi anh.

Chưa bao giờ Vinh Thiện thấy sợ hãi cho Lệ Cảnh Trình như vậy.

Lệ Cảnh Trình thở dốc từng hơi lớn, tóc tai rơi rớt trên khuôn mặt.

Đội cơ thể lấy lại cảm giác, Lệ Cảnh Trình muốn đẩy Vinh Thiện ra, nhưng cô lại bầu chặt cổ tay của mình, ôm anh vào trong ngực thế nào cũng không buông. Sức cô đương nhiên thua anh, nhưng cô đang mang thai, cô không tin Lệ Cảnh Trình có thể mạnh tay với cô.

Người đàn ông đau khổ, tay vỗ trán.

“Vinh Thiện, buông ra!”

“Em không buông đấy!”

Cô kéo Lệ Cảnh Trình ra sau hai bước.

“Đây không phải là cách. Anh muốn tự dìm mình chết sao?”

Lệ Cảnh Trình gạt cánh tay cô. Anh cực lực kìm nén nhưng vẫn còn hơi khồng khồng chế được sức lực, Vinh Thiện lão đảo mấy bước. Không còn bị trói buộc, Lệ Cảnh Trình nhanh chóng xông lên trước, không món đồ nào trong phòng thoát được.

Vinh Thiện nhìn ra anh đang rất khó chịu. Bàn tay anh quét qua mấy món đồ trên bàn, tiếng vang lách cách truyền vào tai Vinh Thiện. Cô giẫm lên mặt đất bừa bãi mà đi tới, ôm lấy thắt lưng Lệ Cảnh Trình.

“Cảnh Trình!”

“Buông anh ra! Buông anh ra!” Lệ Cảnh Trình lập tức giữ chặt vai Vinh Thiện.

“Em đói lắm, thực sự chết đói rồi! Em thấy khó chịu lắm!”

Lệ Cảnh Trình không nỡ nhất là thấy Vinh Thiện chịu khổ. Nghe thấy vậy, ánh mắt anh tràn ngập vẻ do dự nhìn về phía cô.

Gương mặt Vinh Thiện tái nhợt, yếu ớt bất lực động bên cạnh anh.

“Ban ngày chưa ăn bao nhiêu, Cảnh Trình, em có thể bị chết đói không?”

Lệ Cảnh Trình gắng chịu đựng thân thể đang bị giày vò, anh cảm giác mình sẽ gánh vác không nổi, nhưng ánh mắt Vinh Thiển lại làm không thể không gánh lấy.

Thật sự, kiên trì còn khó hơn nhiều so với buông tay.

Vinh Thiển nhìn thấy sự đấu tranh mắt anh, cô thuận thế kéo cánh tay Lệ Cảnh Trình.

“Ngồi với em. Anh nghe xem, con cũng đang đói bụng lắm.”

Lệ Cảnh Trình được cô dìu tới mép giường. Tay Vinh Thiển vuốt lại mái tóc ướt cho anh. Ngày thường anh rất phong nhã chần chu, sao có thể cho phép bộ dạng mình chật vật thế này?

Trong tình huống vừa rồi, bất kỳ ai nếu tâm lý tổ chất kém một chút cũng sẽ không vượt qua được, Vinh Thiển không tin bệnh của anh lại phát tác đúng lúc như vậy.

Cô đưa tay sờ sờ mặt Lệ Cảnh Trình.

“Cảnh Trình, thả lỏng nào! Lúc mới vào đây không phải anh vẫn rất ổn sao?”

“Anh cũng không biết...”

“Anh quá căng thẳng. Anh càng lo mình không ra khỏi đây được, áp lực tâm lý lại càng lớn.”

Lệ Cảnh Trình vừa rồi đã phát tiết một trận, thể lực tiêu hao rất nhiều, với Vinh Thiển mà nói đây là một cơ hội.

Cô nằm trên giường, để Lệ Cảnh Trình cúi xuống, cẩn thận để đầu anh áp lên bụng của mình: “Nghe xem, có phải con nói con đói bụng lắm không?”

Sự phiền não trong lòng Lệ Cảnh Trình không xua đi được, vẻ thẹn nộ hiện lên trên mặt.

Vinh Thiển vội dùng tay dán vào mặt anh, lòng bàn tay lạnh lẽo khiến anh cảm thấy thoải mái không ít.

“Cảnh Trình, chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây, chúng ta sẽ về Nam Thịnh. Ở đây em có bạn và người thân, còn có Đế Cảnh mà em rất thích. Quan trọng nhất là, còn có căn nhà kính, đây không phải là lồng giam nhốt em.

Đến lúc đó, chúng ta dẫn theo hai con vào, có thể làm thành thiên đường vui chơi cho bọn trẻ. Anh chơi với Gạo Nếp và con trai, em thì về mấy cha con, được không?”

Lệ Cảnh Trình không trả lời.

Vinh Thiển nhìn thấy gân xanh trên cánh tay anh gồng lên, anh khổ cực, cô cũng bị lây theo.

“Anh nhất định sẽ hỏi em, sao chắc chắn là con trai đúng không?”

Vinh Thiển vẫn lăm bắm: “Bởi vì em muốn nhìn coi, một đứa con trai được khắc từ khuôn mẫu anh lớn lên sẽ trông thế nào.”

Cô cố gắng hết sức để đánh lạc sự chú ý của Lệ Cảnh Trình. Một khi Lệ Cảnh Trình phát bệnh, cả bác sĩ cũng bó tay hết cách, tần suất phát bệnh rất thấp, như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Bàn tay Vinh Thiển để lên đầu Lệ Cảnh Trình.

“Cảnh Trình, thực ra có chuyện em vẫn gạt anh.”

Người đàn ông khẽ nhắm mắt, hoàn toàn kiệt sức: “Hừm?”

“Lúc em mang thai Gạo Nếp, trước mộ của mẹ em, Hoàng Phủ Tứ Thiểu có nói cho em biết sự thật đêm đó. Về sau, bọn họ bày ra chuyện Kỷ Lưu Gia, tất cả anh đều biết rồi đấy. Lúc đó em nóng lòng muốn rời khỏi anh, em ra sân bay, cũng như khi ở bệnh viện chuẩn bị trốn đi thì bị chụp ảnh, tất cả đều là vì...”

Lệ Cảnh Trình đợi lâu không có được nửa câu sau của cô, cuối cùng cũng tiếp lời.

“Vì sao cơ?”

Khóe miệng Vinh Thiển thoáng hơi cong lên: “Bọn chúng bảo em đi tố cáo anh tội cưỡng bức. Chúng nói chỉ cần em đứng ra làm chứng, chúng sẽ an bài xong xuôi tất cả, còn có thể đưa em đi.”

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn cô: “Khi đó, mong muốn lớn nhất của em không phải là bỏ đi sao?”

“Đúng vậy.”

Hai tay Vinh Thiện ôm mặt Lệ Cảnh Trình. Như thể đang vuốt má Gạo Nếp, cô vuốt má anh.

“Sao em ngốc thế nhỉ! Đó đúng là cách đơn giản mà tiện lợi nhất mà.”

Lệ Cảnh Trình nắm cổ tay cô: “Anh nhìn em thế nào cũng đâu giống đồ ngốc đâu thai đâu.”

Vinh Thiện nghiêng tới, trán tựa trán với anh: “Khi đó, em đã cự tuyệt không chút do dự. Thực sự, Cảnh Trình, anh hẳn nên khen em chút đi. Ngay cả một chút do dự em cũng không có, nguyên nhân lớn nhất là vì em không muốn con đường sau này của Gạo Nếp sẽ khó đi. Em thương con sao nỡ để con sau này bị người ta chỉ trích? Đường nhiên còn có một nguyên nhân nữa, anh đoán đi?”

Khóe mắt Lệ Cảnh Trình ôn nhu hơn: “Bởi vì em cũng yêu anh.”

Thốt ra lời này, tự Lệ Cảnh Trình cũng cảm thấy không tin được.

Vinh Thiện cười, chỉ chỉ cánh môi anh: “Anh nghĩ hay lắm! Khi đó rất muốn cắn đứt một miếng thịt của anh, nhưng anh rất chiều em, tốt với em, cũng khiến em không cách nào nặng tay với anh như vậy được.”

“Cho nên, những tình cảm dành cho em không phải là vô ích.” Lệ Cảnh Trình đưa hai tay ôm thắt lưng Vinh Thiện: “Vì để có được em, anh thực sự đã dùng bản lĩnh nước chảy đá mòn. Thiện Bảo, tảng đá em đây anh đã đục được rồi.”

Vinh Thiện dang hai tay ra, Lệ Cảnh Trình tiện thể ôm lấy.

Cô ôm chặt anh: “Cám ơn anh đã nhẫn nại với em như vậy. Lệ Cảnh Trình, em may mắn biết bao.”

Cũng không biết là từ lúc nào, anh không còn là kiếp nạn của cô, mà đã trở thành một tấm khiên bảo vệ không thể thiếu trong lòng cô. Vinh Thiện ôm anh rồi lại không chịu buông tay ra: “Cảnh Trình, em còn làm một chuyện mà anh chắc chắn không biết.”

“Chuyện gì?”

“Anh đoán đi.”

“Đầu óc em nhiều ý nghĩ như vậy thì sao anh đoán được?”

Vinh Thiễn ghé môi đến bên tai anh: “Vậy tức là em và anh tâm linh không tương thông.”

Lệ Cảnh Trình khóe mắt nhuốm nét cười: “Anh suy nghĩ đã.”

“Cho anh đoán ba lần.”

“Em đang học...” Giọng Lệ Cảnh Trình như bị nghẹn trong cổ họng, thực sự đoán không ra: “Em học công phu?”

“Anh có thấy em mang thai không, đi đâu học công phu chứ!”

“Học công phu ở miện.”

Vinh Thiễn nghe không hiểu: “Học làm gì?”

“Em không phải nói trong lúc mang thai không thể đụng vào em sao?”

Vinh Thiễn đầu óc chuyển động lại chuyển động, cuối cùng cũng hiểu ra.

“Lệ Cảnh Trình!”

“Anh thực sự đoán không ra.” Người đàn ông buông vũ khí đầu hàng.

“Xin em rủ lòng thương xót, nói cho anh biết đi.”

“Em làm một bức điêu khắc cho anh.”

Vinh Thiễn từng chữ từng lời nói bên tai Lệ Cảnh Trình: “Đây là lời hứa của em với anh. Cảnh Trình, chuyện hứa với anh trước đây, cho dù chỉ là để ứng phó nhưng vẫn còn nghiêm túc. Em bảo đảm, sau khi ra khỏi đây, em sẽ thực hiện.”

Lệ Cảnh Trình không khỏi siết chặt cánh tay, lòng anh tràn đầy xúc động, miệng có nhiều lời muốn nói lại không biết mở miệng thế nào.

Anh hôn lên trán Vinh Thiễn: “Thiễn Bảo!”

Khóe miệng cô như nở hoa: “Em bỏ nghề lâu năm rồi, nhưng em tin em vẫn có thể làm tốt như ban đầu. Hiện tại nhắm mắt lại em cũng có thể họa ra hình dáng của anh. Cảnh Trình, bởi vì trong lòng em có anh, anh hiểu không?”

Lệ Cảnh Trình không nén được kích động, không khỏi gật đầu: “Anh hiểu, đương nhiên là anh hiểu!”

“Cho nên, anh không thể vào lúc này lại gặp chuyện không may, hiểu không?”

Lệ Cảnh Trình gật gật đầu.

Vinh Thiển dán hai gò má vào Lệ Cảnh Trình, cô cảm nhận được nhiệt độ trên mặt anh, không hề nóng sốt. Cô rất tự nhiên khi làm động tác vô cùng thân thiết như vậy, ngón cái vô thức vuốt ve hai má anh.

“Lệ Cảnh Trình, da anh đẹp thật đó.”

“Da anh luôn luôn đẹp mà.”

“Anh giỡn!” Vinh Thiển không khỏi bật cười, cô lại nâng mặt anh lên, ánh mắt trối chạt anh.

“Còn khó chịu nữa không?”

Anh hơi giật mình, cảm giác đau đớn và tê liệt ở chân tay tựa như đang từng chút tan đi, quan trọng là sự nóng nảy trong lòng hình như đã được xoa dịu. Lệ Cảnh Trình cũng cảm thấy khó tin.

Vinh Thiển giơ một tay lên sửa sang lại mái tóc cho anh: “Trước đây, trước lúc phát bệnh, có phải người anh rất mệt mỏi không, cũng căng thẳng vô cùng?”

Lệ Cảnh Trình nhớ lại chuyện sau khi anh đã trưởng thành: “Đúng vậy.”

“Cho nên bệnh này rất có thể có quan hệ với tâm trạng. Rất nhiều bệnh nhân ung thư giữ tâm trạng tốt vẫn có thể khôi phục như thường, về điểm này anh đã là gì đâu? Hơn nữa, sau này có em ở đây cạnh anh, hàng ngày em có thể chọc cho anh vui mà!”

Vinh Thiển khẽ nhếch khóe miệng: “Có điều, năm đó em bỏ đi, anh cũng không phát bệnh, có phải vì trong lòng rất thoải mái không?”

Lệ Cảnh Trình nhéo mũi Vinh Thiển: “Anh cũng không biết sao vượt qua được mấy năm đó, người cứ như mất hồn. Có lẽ chính bởi vậy mà ngược lại không bị gì.”

Người anh vẫn rất yếu, anh khom lưng nằm xuống cạnh Vinh Thiển.

“Thiến Bảo, anh đã gặp nhiều bác sĩ, hóa ra không phải anh không có thuốc chữa, chỉ là không tìm được thuốc thích hợp để trị bệnh của anh thôi.”

Vinh Thiển dựa vào đầu giường, Lệ Cảnh Trình nhắm mắt dưỡng thần. Cô nhìn bốn phía xung quanh: “Ở đây hẳn là nơi có tính chất kinh doanh, đi tới chỗ nào cũng đều phải giải mật mã, qua hết cửa mới có thể đi ra.”

“Phải, sai một chút là chúng ta sẽ không ra được.”

Vinh Thiển sờ sờ đầu anh: “Anh có hai cái đầu lộn, anh là Lệ Cảnh Trình.”

Hai người nghỉ ngơi xong, Lệ Cảnh Trình ngồi dậy trước, anh kéo Vinh Thiển: “Còn chịu được không?”

“Được.”

Bọn họ ra khỏi phòng, lại theo con đường lát đá xanh đi về phía trước.

Vinh Thiển căng thẳng, siết chặt bàn tay Lệ Cảnh Trình.

Anh quay đầu lại nhìn cô: “Sợ lắm sao?”

“Em sợ quả cầu sắt kia lại tới.”

“Nếu vậy cũng không sao, có anh ở đây chặn trước em rồi.”

Không biết tại sao khi nghe như thế, trong lòng Vinh Thiển lan ra một sự khó chịu, cô thốt lên: “Em không muốn anh chặn cho em.”

Lệ Cảnh Trình cầm tay Vinh Thiển, hai người một trước một sau đi về phía trước, đi một hồi mới tới được cái nơi gọi là đầu cùng.

Đó là một cánh cửa sắt to, nặng, cao bằng chừng mấy người. Xem xét xong, Lệ Cảnh Trình phát hiện có một ổ khóa, nhưng lại không chìa khóa.

“Đây chính là lối ra.”

“Nhưng chúng ta không ra được.”

Bàn tay Lệ Cảnh Trình sờ tấm cửa, thấy mặt trên có rất nhiều chữ cái không tuân theo quy tắc nào, tựa như được cắt ra, kỳ quái gắn trên đó.

Vinh Thiển đứng cạnh anh.

“Cái này để làm gì thế?”

“Hình như là xếp chữ.”

Vinh Thiển thật muốn chửi bậy: “Trông giống như là không để chúng ta giải được, chẳng phải là muốn ta ở đây chờ chết sao?”

“Không khác bao nhiêu đâu.” Nét mặt Lệ Cảnh Trình lộ vẻ tự mãn.

Tay anh di chuyển không ngừng nghỉ, xếp mấy chữ cái xong, bên cạnh có một cái nút màu đỏ, tay anh nhấn xuống, một tiếng báo động chói tai vang tới.

Trán Lệ Cảnh Trình lộ sự căng thẳng. Cuối cùng, anh liếc lần hai, nhấn cái nút. Lại có loạt tiếng máy móc truyền đến: Bạn còn có một cơ hội cuối cùng. Thiên đường dưới mặt đất đang mở rộng vòng tay chào bạn, hoan nghênh bạn vĩnh viễn ở lại chỗ này.

Lệ Cảnh Trình bước lùi về phía sau, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt tường. Vinh Thiển hầu như nhìn không hiểu, càng không dám nói gì.

Anh để ý thấy, những chữ cái ấy đều ở bên trái tấm cửa. Lệ Cảnh Trình nhớ lại thiết kế của ngọn đèn trong căn phòng trước. Ánh mắt anh nhìn rồi lại nhìn trình tự sắp xếp của những chữ cái này, khắc sâu vào trong trí óc.

Giả như, đặt khe cửa với tấm gương...

Vinh Thiển nhìn thấy người đàn ông nhanh tay gỡ mấy chữ cái xuống, lại xếp các chữ cái theo trình tự ngược lại như phản chiếu của gương, việc này cần phải có trí nhớ cực kỳ tốt. Vinh Thiển thấy hoa cả mắt. Sau khi cấp tốc hoàn thành, Lệ Cảnh Trình cũng không xem lại, có vẻ rất chắc chắn, tay anh đập xuống cái nút.

Vinh Thiển theo bản năng bịt kín hai lỗ tai.

Không có tiếng chuông báo động khiến người ta kinh sợ truyền đến, mà có một âm thanh tí tách nhỏ rơi vào tai Lệ Cảnh Trình. Vinh Thiển nhìn thấy trên bề mặt tường tự nhiên mở ra một cánh cửa.

Lệ Cảnh Trình nắm lấy tay cô, không nói hai lời, đi vào trong.

Khuôn mặt Vinh Thiển lộ vẻ mừng rỡ. Cô cho rằng đây là lối ra, nhưng không ngờ vẫn là bốn bức tường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không khỏi suy sụp: “Đây không phải là đùa giỡn với chúng ta sao?”

“Nếu anh không đoán sai, chìa khóa nằm ngay trong phòng này.”

Ánh mắt Vinh Thiển sáng lên: “Thật sao?”

“Có điều, chắc chắn sẽ khó tìm.” Lệ Cảnh Trình liếc nhìn căn phòng này trước. “Em ngồi đã, anh sẽ đi tìm.”

Bên trong căn phòng bày biện rất đơn giản, cũng chỉ là mấy đồ gia dụng, bốn bức tường sơn màu trắng. Vinh Thiển đi tới trước giường, kéo ngăn tủ đầu giường ra.

Bên trong không có gì cả.

Tìm một lượt, cô mệt nên ngồi xuống mép giường. Lệ Cảnh Trình ngồi xổm xuống, mỗi góc ngách đều không bỏ qua.

Vinh Thiển không dám tiêu hao quá nhiều thể lực, cô vuốt ve bụng dưới, đôi chân đang thả trên mặt đất bỗng nhiên cảm thấy mát mát.

Vừa cúi xuống nhìn, Vinh Thiển quá sợ hãi: “Cảnh Trình!”

Lệ Cảnh Trình xoay người lại: “Sao vậy?”

“Sao có nhiều nước như vậy?”

Lệ Cảnh Trình cúi đầu, nhìn thấy mặt đất đã thấm một lớp nước. Anh đi nhanh tới, kéo cửa phòng ra. Cửa đã bị đã khóa.

Vinh Thiển đứng dậy đi tới cạnh anh: “Giờ phải làm sao bây giờ?”

Nước chảy tới bên chân Lệ Cảnh Trình, chỉ mới thấm ướt đế giày thôi. Lệ Cảnh Trình ra hiệu cho cô đừng hoảng hốt. Anh lần theo hướng dòng nước chảy ra, tới trước một dãy màn cửa.

Vinh Thiển nín thở tập trung, nhìn xung quanh bốn phía. Ở đây cả cái cửa sổ cũng không có, nếu như nước tràn vào, tức là muốn cho bọn họ chết chìm ở đây.

Bàn tay Lệ Cảnh Trình không ngơi nghỉ, anh đột nhiên xốc rèm cửa sổ lên.

Vinh Thiển thấy một vòi nước lớn, được xây đổ bê-tông trên mặt tường. Chưa kịp nhìn kỹ hơn đã nghe một trận tiếng vang kỳ lạ truyền tới tai, đột ngột, như van nước được mở to, một dòng nước cuộn trào mãnh liệt đồng thời cũng ào vào phòng!

Chương 73: Lệ Cảnh Trình, em yêu anh

Lệ Cảnh Trình vội vàng né người, nhưng ống quần vẫn bị nước văng dính. Vinh Thiển sợ tới mức lui về phía sau: “Cảnh Trình, đi mau.”

Lệ Cảnh Trình nhanh chóng bước tới bên cạnh người Vinh Thiển, kéo tay cô, căn phòng tổng cộng mười mét vuông, ngoại trừ cửa đóng chặt, đâu còn cánh cửa nào đâu?

Một tay Vinh Thiển ôm lấy cánh tay Lệ Cảnh Trình.

Anh vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Nếu nước vào được, khẳng định là có lối ra.”

Lệ Cảnh Trình mang cô tới trước giường, để cho cô đứng lên trên.

“Anh đi tìm, em đứng im ở đây đừng nhúc nhích.”

Nước từ ống ào ạt tuôn ra, rất nhanh, đã tới đầu gối Lệ Cảnh Trình, làm cho việc tìm kiếm càng trở nên khó khăn, anh ngồi xổm xuống, bàn tay đưa lên vách tường gõ gõ, Vinh Thiển thấy mực nước dâng lên rất nhanh, ngay chỗ giao tiếp với ống nước, thậm chí còn hiện lên bọt nước trắng xóa mãnh liệt. Lệ Cảnh Trình kéo một ngăn tủ, nhưng vẫn không tìm thấy được thứ mình mong muốn.

Vinh Thiển đưa tay tạo thành chữ thập, lần đầu tiên thực sự cầu nguyện.

Lệ Cảnh Trình đứng lên, trên người ướt đẫm, bên trong căn phòng đồ đạc trôi lênh bênh, thật muốn tìm ra đầu mối cũng khó khăn.

Anh quay đầu lại nhìn cô, thấy nước đã dâng lên giường. Anh bước tới, cùng Vinh Thiển đứng ở chỗ cao nhất.

Vinh Thiển lo lắng nhìn anh: “Lệ Cảnh Trình, vì sao anh lại theo vào cùng em chịu chết?”

Anh đưa tay ôm cô vào trong ngực: “Là ai nói, đừng khẩn trương?”

“Anh không sợ sao?” Vinh Thiển cầm lấy thắt lưng cùng quần áo và đồ dùng hàng ngày.

“Bị ngập nước hết rồi, trước đây em cũng tập bơi, nhưng không biết nín thở có được không, em sợ.”

Lệ Cảnh Trình ôm chặt cô hơn, ánh mắt vẫn đảo quanh phòng tìm thứ gì đó. Hai đùi Vinh Thiển lạnh tới thấu xương, Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô ngẩng đầu lên.

Vinh Thiển nhìn lên đỉnh căn phòng, có hai song cửa sổ.

Lệ Cảnh Trình đưa một ngón tay lên chỉ: “May là hai chúng ta đều biết bơi, đợi mực nước dâng lên cao, anh phá cửa sổ rồi chúng ta ra ngoài.”

“Có được không?”

“Tất nhiên.” Lệ Cảnh Trình đặt cằm lên đỉnh đầu cô: “Anh tìm một vòng vẫn không thấy gì, đây là biện pháp duy nhất.”

Vinh Thiển nghe anh nói, cuối cùng cũng bình tâm lại: “Thật sự là muốn mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

Lệ Cảnh Trình ôm chặt cô, nước đã quá hông của anh, trong mắt anh có chút lưu luyến, nhưng Vinh Thiển căn bản không thấy được, cô chỉ là ghé vào trước ngực anh, giữ chút thể lực cho mình.

“Thiển Bảo.”

“Sao vậy?”

“Sau này đừng tới phòng đấu giá nữa được không?”

“Tại sao?”

Lệ Cảnh Trình vuốt ve đầu cô: “Dành thời gian chơi với Gạo Nếp, dành thời gian cho cục cưng trong bụng. . .”

Nếu như ba mất, nhất định người mẹ phải bỏ ra tình thương gấp đôi.

Chỉ là, những lời này, Lệ Cảnh Trình không dám nói ra.

“Chờ sau khi con sinh ra, em nhất định sẽ cố gắng.”

Vinh Thiển ngẩng đầu, lại nhìn thấy sự bi thương không kịp giấu đi của Lệ Cảnh Trình, cô cảm thấy có điểm không thích hợp.

“Cảnh Trình?”

Anh đột nhiên ôm mặt cô, khuôn mặt tuần tú không chút do dự cúi xuống, môi trong nháy mắt chạm vào nhau, anh cạy khớp hàm cô ra, Vinh Thiển

bất ngờ không kịp đề phòng, cả người thiếu chút nữa té ngã, nhờ có Lê Cảnh Trình đỡ hông cô mới không té.

Nụ hôn của anh cuồng quẩn mà bá đạo, hình như mang theo hàm ý khác, Vinh Thiển có chút luống cuống, cô vừa mặc kệ anh hôn mình, hai người hiện đang ở bên bờ sinh tử, tựa hồ như đây là nụ hôn ly biệt vậy.

Mực nước từ từ dâng lên, Lê Cảnh Trình thực không nỡ rời xa cô, anh hôn lên trán cô một cái: “Thiển Bảo, anh yêu em.”

“Lê Cảnh Trình, anh đừng làm em sợ!”

Lời này vừa nói ra, cô chợt hoảng hốt: “Anh như thế này thật kỳ quái.”

“Có gì mà kỳ quái?”

Thân thể hai người di động theo mặt nước, Lê Cảnh Trình vẫn ôm chặt hông cô như cũ, bàn tay anh xoa trước bụng cô.

“Em nói, sau khi cục cưng sinh ra, đầu tiên sẽ là gọi ba ba hay là mẹ?”

“Gọi mẹ trước.”

“Vì sao?”

Vinh Thiển đau lòng, nói: “Tiếng gọi mẹ đầu tiên của Gạo Nếp em chưa được nghe qua, em thật sự rất tiếc nuối.”

Lê Cảnh Trình nghĩ đến mấy năm trước, trong cổ họng anh hơi tắc nghẹn:

“Hay là gọi ba ba trước?”

“Không công bằng.”

“Em nhường anh một lần đi.” Ngón tay Lê Cảnh Trình lướt qua khóe mắt Vinh Thiển.

“Anh thật sự muốn nghe cục cưng gọi một tiếng ba ba.”

Vinh Thiển cầm cổ tay anh: “Chờ cho cục cưng được sinh ra, em để cho anh tiến vào phòng sinh, cho anh cắt cuống rốn, có được hay không?”

Viễn mắt Lê Cảnh Trình không khỏi đỏ lên: “Được.”

Anh không có dư thời gian để suy nghĩ chuyện khác, hai người theo mực nước dâng lên tới gần cửa sổ, Lê Cảnh Trình bảo cô lui ra, anh cởi áo khoác trên người quấn lên tay, sau đó một quyền đánh lên cửa sổ thủy tinh, hai ba

phát, sau đó truyền đến âm thanh vỡ vụn của thủy tinh rơi xuống nước, Lệ Cảnh Trình dùng tay quần áo gạt sạch thủy tinh trên cửa sổ: “Thiên Bảo, mau tới đây.”

Vinh Thiên trườn tới bên cạnh anh, Lệ Cảnh Trình đem áo trong tay ra: “Đợi lúc anh bảo em đi lên, em phải chui ra ngoài, biết không?”

“Được.”

Lệ Cảnh Trình đưa hai tay ôm hông cô thật chặt, nhìn cô một cái thật sâu, thực sự là không bỏ được, anh kéo cô lại lần thứ hai rồi hôn cô.

Vinh Thiên còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Lệ Cảnh Trình trườn người vào trong nước, ôm lấy thắt lưng của cô dùng sức đẩy lên, cả người cô nháy lên, nửa người trên lọt qua cửa sổ, cũng chính là trong nháy mắt, lúc này Vinh Thiên mới hiểu được vì sao Lệ Cảnh Trình lại không bình thường như vậy.

Cái cửa sổ này, chỉ miễn cưỡng để Vinh Thiên lọt ra ngoài, với thân hình của Lệ Cảnh Trình không thể ra khỏi được.

Vinh Thiên kinh ngạc phản ứng lại, nửa người trên của cô hoàn toàn ra ngoài, cô vô ý thức hai tay nắm chặt thành cửa sổ: “Không.”

“Đi!” Lệ Cảnh Trình dùng sức lực sau cùng, đem cô hoàn toàn đẩy ra ngoài.

Vinh Thiên ngồi bên ngoài cửa sổ, cô vội vàng đứng dậy, nhào người đưa tay vào trong: “Cảnh Trình, đưa tay cho em.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay vượt nước trên mặt: “Vinh Thiên, nghe anh, không được khóc.”

“Đừng nói gì nữa, mau đưa tay cho em.”

“Anh thật sự không ra được.” Lệ Cảnh Trình sớm đã nhìn qua, nếu không phải thân hình Vinh Thiên nhỏ nhắn, cô cũng sẽ bị vây ở trong này.

“Em đi mau.”

Vinh Thiên không thể che giấu được sự khủng hoảng trên mặt, cô gấp đến độ lắc đầu: “Em không đi, chúng ta phải cùng đi.”

Lệ Cảnh Trình nhìn cô, nước đã quá cảm anh, Vinh Thiên khóc thành tiếng: “Cảnh Trình, anh đi cùng với em.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay ra, Vinh Thiển vội cầm lấy, muốn đem anh kéo ra ngoài, anh liền giật lại: “Đừng hao tổn sức lực, Thiển Bảo, lại đây, để anh nhìn em kỹ một chút.”

Cô nghe anh nói như thế, đầu óc như muốn vỡ tung: “Anh đi ra đây, anh nhất định phải ra đây.”

Vinh Thiển thử nhiều lần không có kết quả, cô buông tay ra, muốn tìm một ít cục đá hay gạch gì đó, nhưng lúc này, cô chỉ có thể trừng mắt nhìn Lệ Cảnh Trình từ từ chìm trong biển nước, sau khi cửa sổ thủy tinh bị đập ra, rất nhanh bị nước lấp đầy, cô nhào tới muốn đấm đá cửa thủy tinh: “Lệ Cảnh Trình, Cảnh Trình!”

Đối phương, một chút đường sống cũng không chừa cho anh.

Vinh Thiển quơ hai bàn tay, dùng sức đánh vào cửa thủy tinh: “Cảnh Trình, tại sao có thể như vậy, anh ở đâu, ra đây để em nhìn một chút.”

Nước đã sắp đọng tới trần nhà, một khi lên đến đỉnh, một chút sự sống cũng bị mất.

Vinh Thiển dùng tay đập liên hồi, cô cảm giác được tay mình như muốn nứt ra, đây là thủy tinh công nghiệp, cô chỉ có thể nghe âm thanh nặng nề truyền đến, nhưng cửa sổ không một chút sụt mẻ, cô tuyệt vọng kêu gào: “Lệ Cảnh Trình, anh nói với em một tiếng đi.”

Anh từ dưới nước ngoi lên, thở phì phì, tựa hồ khí lực nói chuyện cũng không có.

Anh chỉ nhìn Vinh Thiển rồi lắc đầu.

Nước mắt của cô không ngừng rơi, Vinh Thiển đặt hai tay lên cửa thủy tinh, Lệ Cảnh Trình thấy thế, dùng hết sức lực giơ cánh tay lên, bàn tay cách một tầng thủy tinh thật dày cùng cô kề sát, Vinh Thiển ghen ngào: “Cảnh Trình.”

Tay của anh buông xuống, cô muốn nắm lại, nhưng chỉ chạm được vào mặt thủy tinh, đầu ngón tay cào vào cửa thủy tinh đến chảy máu.

Nước chỉ còn một chút nữa thôi là chạm trần nhà, hô hấp cuối cùng của Lệ Cảnh Trình sẽ bị tước đoạt.

Vinh Thiển thấy anh chìm trong nước, trong cổ họng nghẹn ngào chèn ép tới vô lực, cô suy sụp hai vai, lồng ngực đau đớn, chưa bao giờ cô trải qua cảm giác đau đớn này, tựa hồ như muốn ngất đi, Vinh Thiển dùng sức lực sau cùng mà gào thét: “Lệ Cảnh Trình, anh vẫn không biết, trong lòng em luôn có anh, em không thể không có anh được. . . Bởi vì, em yêu anh, Lệ Cảnh Trình.....”

Cô đã không còn nhìn thấy anh nữa, nước chảy đầm vào màng tai, cô lại tiếp tục gào thét như người điên: “Lệ Cảnh Trình, em chưa bao giờ nói với anh ba từ này, xin lỗi, nhưng em yêu anh, anh thực sự không cảm giác được sao?”

Lệ Cảnh Trình dường như trải qua mấy đời vậy, anh cảm giác mình nhất định đang nằm mơ, bằng không, cũng sẽ không nghe thấy những lời Vinh Thiển nói với anh, em yêu anh.

Anh không tin, thực sự không tin.

Vinh Thiển không bao giờ nói như thế cả.

Đời này, anh hoàn toàn không có được lòng của cô, ở bên cạnh cô lâu như vậy, anh cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.

Trong thế giới của tình yêu, luôn có một người vui vẻ chịu đựng tất cả, mà người đó, cho tới bây giờ đều là Lệ Cảnh Trình.

Hô hấp bị tước đoạt hầu như không còn, Lệ Cảnh Trình hướng tới ánh sáng, nhào người bơi lên, lúc dán chặt vào trần nhà, anh nghe rõ ràng cô nói cô yêu anh.

Anh nghĩ, hình như anh không nghe lầm.

Xuyên qua cửa thủy tinh, anh thấy cô đang liều mạng dùng tay đập cửa, gương mặt đầy nước mắt, anh không muốn, cực kỳ không muốn, trong lòng anh lưu luyến vui mừng, vươn tay ra: “Anh cũng yêu em.”

Cánh tay lần thứ hai hạ xuống, Vinh Thiển nhào tới: “Cảnh Trình!”

Trong miệng anh đầy nước, khuôn mặt trong nháy mắt bị nước xộc tới bao phủ.

“A.... “

Ý thức anh mơ hồ, âm thanh cuối cùng nghe được, là của Vinh Thiên.
Tê tâm liệt phế, vô cùng đau đớn...

Chương 74 : Bất chợt quay đầu, nguyện được bên anh trọn đời

Một nỗi tuyệt vọng đánh thẳng vào đầu Vinh Thiện.

Cô cố sức dùng tay dấn vào mặt kính: “Lệ Cảnh Trình, anh đi ra cho em, không được như thế, Cảnh Trình!”

Máu từ bàn tay rỉ ra, nhìn thấy mà giật mình, nước mắt rơi đầy mặt, nếu như có thể, để cho cô dấn nát được miếng thủy tinh công nghiệp này mà tay bị phá hư, cô cũng nguyện ý.

“Cảnh Trình, anh có nghe em nói gì không? Anh đâu rồi, em không nhìn thấy anh, Lệ Cảnh Trình, huhuhu....”

Tiếng nước nở vô lực quẩn quanh trong không gian, nhưng Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không nghe được. Nước lạnh như băng xâm nhập toàn thân, anh lạnh tới mức tay chân đông cứng, anh không muốn xa cô, nhưng chỉ có thể trong này chờ chết.

Đối với anh, chữ chia ly này, thật đau đớn.

Vinh Thiện thực sự khủng hoảng, anh cũng không nhìn thấy cô, cô cứ lặp đi lặp lại động tác dấn đá, nhưng tất cả đều vô ích, cô cúi người xuống:

“Đừng bỏ em lại, van xin anh.”

Giọng nói khản đặc, lời nói ra không còn nghe rõ được nữa.

Đúng vào lúc này, trên mặt nước phản chiếu ra một màu sắc cầu vồng, lúc đầu không rõ ràng lắm, Vinh Thiện cũng không chú ý ở trên, Lệ Cảnh Trình chìm vào trong nước, chỉ thấy mặt tường trơn bóng lúc trước bỗng hiện ra một khối hình vuông, những chữ số bất đồng đang nhảy nhót, màu sắc khác nhau, nhìn tới hoa cả mắt.

Anh dựa vào chút sức lực cuối cùng bơi tới bức tường, đưa tay tới, đây là một dãy số đặc biệt, căn bản cũng không có biện pháp phá giải. Một phần vận khả năng, cho dù Lệ Cảnh Trình là người làm về kỹ thuật, cũng không có khả năng phá giải.

Nhưng đã nhìn thấy được thứ này, anh có chết cũng không cam lòng.

Lệ Cảnh Trình đưa tay ra, ấn một dãy số bình thường hay dùng nhất, hiển nhiên, thất bại. Sau đó lại dùng phương pháp đo lường khác, cũng thất bại.

Hệ thống vang lên âm thanh, chỉ còn một cơ hội cuối cùng.

Vinh Thiển ghé vào trước cửa sổ, hi vọng mơ hồ, hai tay cô nắm chặt, ngay cả cảm giác đau đớn cũng không còn, Lệ Cảnh Trình cố gắng duy trì hơi thở, anh không nhìn về phía Vinh Thiển, cảm giác tuyệt vọng này lần thứ hai dâng lên làm trái tim cô lụi tàn.

Cái này căn bản như một kết cục chết, sở dĩ bày ra đây, chỉ là muốn đùa vui một phen mà thôi, đối với người đi săn mà nói, thích nhất là lúc nhìn thấy con mồi giãy dụa tuyệt vọng trước khi chết.

Dường khí trong lồng ngực Lệ Cảnh Trình gần hết, người từ từ chìm xuống, nhưng anh không muốn bỏ qua cơ hội cuối cùng.

Đưa mắt nhìn lên trên, một tia sáng sinh mệnh, anh nghĩ đến Vinh Thiển, nghĩ đến đứa trẻ trong bụng cô, là một sinh mạng mới, là một niềm hi vọng mới.

Lệ Cảnh Trình đưa tay hướng mặt tường, ấn ra sáu chữ số, đó là ngày sinh dự tính của cục cưng.

Anh biết, giờ phút này anh sẽ chết không thể nghi ngờ. Anh chậm rãi nhắm hai mắt lại, dù một chút chật vật, anh vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Tiếng cảnh báo như dự liệu vẫn chưa truyền đến, nhất thời một lực hút kéo Lệ Cảnh Trình về một hướng khác, tiếng nước kịch liệt mà rõ ràng, anh thậm chí hoàn toàn không thể tin được, cánh cửa vẫn luôn đóng chặt kia đột nhiên mở ra.

Lệ Cảnh Trình từ dòng nước xông ra ngoài.

Vinh Thiển hoàn toàn ngơ ngẩn, cô dùng sức xoa hai mắt của mình, tưởng như mình đang nằm mơ.

Lệ Cảnh Trình vất vả bò dậy, anh kịch liệt hít thở, cửa sắt nặng nề kia cũng mở ra, cả người anh ướt sũng đi về phía trước, dù nặng nề nhưng vẫn nhanh nhẹn, trước mặt là một cái thang dài, anh không chút do dự leo lên.

Vinh Thiển đã tìm thấy cửa, cô đứng lên, nhưng không dám chạy loạn, mãi đến khi nhìn thấy người xuất hiện.

Cái loại hạnh phúc bất ngờ ập đến này làm cho nước mắt cô tuôn rơi mãnh liệt, cô đau đớn khóc thành tiếng, cô chạy nhanh tới.

Lệ Cảnh Trình dang hai tay ra ôm cô, hai người ôm nhau, thật chặt, Vinh Thiến nhón chân lên hôn anh.

Răng môi chạm vào nhau, trong ánh mắt Vinh Thiến hiện lên sự ấm áp không thể giấu đi được, Lệ Cảnh Trình cắn môi của cô, sau môi lúc lâu, mới đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

Cô nhào vào trog ngực anh, hai tay cô ôm chặt thắt lưng anh: “Em yêu anh, thật sự, em yêu anh.”

Vinh Thiến cảm giác được anh ôm cô càng chặt hơn, Lệ Cảnh Trình hôn một cái lên đỉnh đầu cô: “Anh cũng yêu em, vẫn luôn yêu em.”

Anh ngẩng đầu nhìn phía xa xa: “Chúng ta đi thôi.”

Vinh Thiến đi bên cạnh anh, một chút cũng không cảm thấy mệt mỏi, Lệ Cảnh Trình vừa đi vừa nhìn bàn tay cô: “Có đau không?”

“Không đau, không đau tí nào cả.”

Bọn họ đi qua một đường hầm thật dài, cách đó không xa chính là điểm cuối, Lệ Cảnh Trình cả người dính nước, bị gió thổi qua, lạnh run.

“Phía trước khẳng định có cửa ra ngoài”. Anh rất nhanh nắm lấy tay cô.

Hai người đi tới một gian phòng gạch cũ, Lệ Cảnh Trình nhìn thấy trên tường có một hộp điện, bên trong quấn vòng quanh dây điện đủ loại màu sắc, anh nhặt một cái ghế lên đập bể, toàn bộ căn phòng trong nháy mắt chìm trong bóng đêm.

Lệ Cảnh Trình thấy gió thổi qua người, sắc bén như dao.

Anh sờ soạng đi về phía trước, tay chạm tới một mặt tường mềm mại, nhẹ nhàng đẩy, cả người liền đi ra ngoài.

Hai người nắm chặt tay, đẩy bụi cây trước mặt ra, lối ra kỳ thực rất đơn giản, sau khi rời khỏi quay đầu nhìn lại, phát hiện cách đó không xa chính là Đông Uyển.

Vinh Thiến khó có thể tin nói: “Chúng ta đã đi ra?”

“Đi mau!”

Lệ Cảnh Trình nắm tay cô mau chóng rời đi.

Sở dĩ lối ra đơn giản như vậy, là bởi vì từ trước tới giờ không có ai nghĩ sẽ có người từ đó đi ra, ở giai đoạn đầu tiên, rất nhiều người chưa tới cửa cuối cùng đã bỏ cuộc, bọn họ cầu xin tha thứ chịu thua, mà khi thua sẽ mất một khoản tiền lớn.

Chỉ là tình cảnh này lại xảy ra trên người Lệ Cảnh Trình, cũng thật trêu người.

Hai người trước tiên không trở lại Đông Uyển, Lệ Cảnh Trình ôm lấy Vinh Thiển bước thẳng, cả người anh đều ướt đầm, nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn có thể truyền hơi ấm cho Vinh Thiển.

Đi ra một nơi hẻo lánh, Lệ Cảnh Trình gọi xe, đi tới một quán bar, trong đó có rất nhiều người quen thuộc, đối phương không nói hai lời liền đưa tiền cho tài xế.

Đi tới tầng trên cùng, Lệ Cảnh Trình đưa tay đẩy cửa ra.

Nhiệt độ ấm áp của hệ thống sưởi ấm trong nháy mắt khởi động, Vinh Thiển rụt vai lại, sau khi Lệ Cảnh Trình đóng cửa, quay người cởi đồ cho cô, anh đi vào phòng tắm mở nước ra, sau đó ôm cô đi vào.

Cả người chìm vào trong làn nước ấm áp, Vinh Thiển thoải mái hừ nhẹ, Lệ Cảnh Trình cũng ngồi vào bên trong bồn tắm, vòi nước còn mở, lưng Vinh Thiển tựa vào trước ngực Lệ Cảnh Trình, hai tay anh xoa bóp cho cô: “Thế nào, còn lạnh không?”

Hàm răng cô run rẩy, không nói ra lời.

Lệ Cảnh Trình rất sợ cô có chuyện gì, cô đang mang thai không thể tùy tiện uống thuốc, anh cúi người, môi khê hôn lên bờ vai cô, trong lòng bàn tay da thịt từ từ ấm lên, Vinh Thiển thở nhẹ ra, cả người rơi vào trong lòng anh:

“Cảnh Trình, em không sao, rất tốt.”

Lệ Cảnh Trình đứng dậy, lấy vòi sen ra, đem nước ấm tăng cao nhiệt độ lên chút, anh đưa tay ra, nước ấm nhẹ nhàng chảy lên mặt cô, cô nhắm hai mắt lại, lông mi không rung động, cô cả người thoải mái, hoàn toàn thả lỏng. Da

thịt nơi cần cổ đỏ lên, Lệ Cảnh Trình bỏ vôi hoa sen trong tay qua một bên, sau đó hôn lên mặt cô thật sâu.

Cô lắc lắc nửa người trên, hai mắt anh nhìn cô chăm chú, những chuyện kinh tâm động phách lúc này, tựa như hai người vừa dạo một vòng quỹ môn quan trở về.

Vinh Thiển vành mắt đỏ lên, nước mắt chậm rãi tuôn rơi, cho tới bây giờ, cô không hề nghĩ tới, cô sẽ nói với Lệ Cảnh Trình, cô yêu anh.

Cảm giác sắp mất anh đi làm cho cô hoảng loạn, chớp mũi cô chua xót, Lệ Cảnh Trình lui người, thấy hai vai cô run rẩy: “Thiển Bảo?”

Lồng ngực cô kịch liệt phập phồng vài cái, nhưng thực sự cô không nén được, bỗng nhiên khóc lớn lên.

Nước mắt tuôn rơi, Vinh Thiển khóc như chưa bao giờ được khóc, Lệ Cảnh Trình tay chân luống cuống, không ngừng đưa tay lau nước mắt cho cô:

“Làm sao vậy, đã không sao rồi, có phải em vẫn còn sợ hãi không?”

Tiếng khóc của cô nghẹn ngào không ngừng được, trong đầu hiện lên những hình ảnh yêu thương của Lệ Cảnh Trình, cô bỗng nhiên giang hai tay cố sức ôm lấy cổ của anh: “Anh sao lại gạt em, một mình đưa em lên, lúc đó thấy anh bị chìm vào trong nước, anh có biết em rất sợ hãi hay không?”

Lệ Cảnh Trình ôm lấy thân hình thon gầy của cô: “Anh biết.”

“Anh không thể nào biết được, lúc đó em cũng chẳng còn sức lực mà khóc nữa, nếu có một chút hi vọng, em nguyện ý theo anh, cho anh một chút hô hấp, thế nhưng...”

Vinh Thiển khóc thành tiếng lần nữa, Lệ Cảnh Trình chôn mặt vào cổ cô.

“Nếu như đổi lại là em, em cũng sẽ làm như thế, Thiển Bảo, anh rất ích kỷ, lúc đó nghĩ tới Gạo Nếp, anh nghĩ, nếu như có người nói cho con bé biết, ba mẹ của nó đã đi tới một nơi rất xa, lúc đó con bé làm sao chịu được? Anh không dám nghĩ tới, vừa nghĩ, trong lòng đau đớn không thôi. Nhưng lúc anh đưa em ra rồi, mặc dù anh không ra được, nhưng vẫn còn có mẹ ở bên cạnh con bé, em sẽ tìm một lời nói dối dụ dỗ con, nói anh đi tới một nơi xa, bởi vì là lời mẹ nói, con bé sẽ tin tưởng.”

Vinh Thiện ôm chặt anh, thân mình bởi vì khóc kịch liệt mà run run.

Lòng bàn tay anh vuốt nhẹ sống lưng cô, anh nắm tay cô, trên đó có rất nhiều vết thương nhỏ, tuy rằng không sâu, nhưng đập vào mắt anh, cũng cảm thấy giật mình.

Anh hôn lên tay cô, Vinh Thiện tiến lên cắn một cái lên tai anh.

Lệ Cảnh Trình thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hai mắt Vinh Thiện sừng đỏ cả lên.

“Em không thích nghe.”

Anh sờ sờ lỗ tai mình: “Được rồi, em không cho anh nói thì anh sẽ không nói.”

Anh tiến lên hôn lên môi cô.

Lệ Cảnh Trình không dám để cô trong phòng tắm quá lâu, tìm một cái khăn tắm lớn bao bọc cô lại rồi bế cô đặt trên giường lớn, anh mới đứng dậy, đã bị Vinh Thiện kéo một góc áo choàng tắm lại.

“Anh đi rót cho em ly nước.”

“Em không muốn uống nước.”

Lệ Cảnh Trình để cô tựa vào đầu giường: “Em đếm đến ba, anh sẽ trở lại.”

Anh dụ dỗ cô như là đối với Gạo Nếp, cô nhắm mắt lại: “Một, hai, ba...”

Lệ Cảnh Trình rót một ly trà gừng ngọt, bên trong quán bar đều có sẵn trà gừng ngọt, giọng nói của Vinh Thiện vang lên: “Sao vẫn chưa trở lại?”

Anh một bên thổi, một bên đi tới giường: “Đây, uống cạn nào.”

Cô tiếp nhận cái ly, cảm giác vừa rồi, hoàn toàn chưa tan đi, Lệ Cảnh Trình ngồi bên người cô.

“Không sao, đừng sợ nữa, có anh ở đây rồi, không cần phải sợ cái gì nữa.”

Trong cổ họng cô còn chút tắc nghẹn: “Cũng bởi vì anh mà em khóc thành như thế.”

Lúc này, trong lòng Lệ Cảnh Trình động lại không phải là sợ hãi, mà ngược lại anh còn cảm thấy may mắn.

Nếu như anh không tới, để Vinh Thiện một mình ở đó, anh khẳng định là sẽ hoàn toàn mất cô.

“Cảnh Trình, cuối cùng làm sao mà anh ra ngoài được?”

“Trong căn phòng kia xuất hiện một dãy mật mã trên tường, nhưng căn bản không có quy luật, hai lần đầu, anh đều tuyệt vọng, lúc anh vọt ra khỏi mặt nước, thấy em nằm một chỗ khóc, anh nghĩ đến cực cùng sinh ra đời. Kỳ thực, anh đoán ra ngày sinh dự tính của bảo bối, anh nghĩ nó căn bản chẳng có liên quan gì cả, nhưng thật không ngờ, là con đã cứu anh một mạng.”

Lệ Cảnh Trình cúi đầu xuống bụng cô, đẩy khăn tắm trên người cô ra, ở trên bụng cô hôn một cái.

Vinh Thiện lại muốn khóc, nhưng cô nén lại, nghĩ tới ngày thường nôn nghén dữ dội, thực ra đó cũng là một trải nghiệm hạnh phúc, Lệ Cảnh Trình ngồi dậy ôm cô vào trong lòng: “Ngủ sớm đi, ngày mai chúng ta còn phải về Đông Uyển.”

Cô gối đầu lên ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, không khỏi mỉm cười.

“Cười cái gì?”

“Nghe rất êm tai.”

Lệ Cảnh Trình xoa xoa đầu cô: “Cái này mà cũng cười được sao?”

Vinh Thiện an lòng nhắm mắt lại, nhưng cô một chút cũng không ngủ được, chỉ cảm thấy nằm như vậy, an an ổn ổn nằm bên cạnh anh, chính là việc cô muốn làm nhất lúc này.

Lệ Cảnh Trình cũng không ngủ được, mặc dù cả người mệt mỏi cực độ, thể xác và tinh thần anh lại hoàn toàn trống rỗng, hết thấy cảm thấy thật không chân thật, chỉ có ôm Vinh Thiện vào lòng, trái tim anh mới cảm thấy an ổn.

—

Hôm sau.

Bệnh viện.

Lệ Cảnh Tâm mất đi liên lạc với toàn bộ thế giới bên ngoài, may thay, anh ta đã sớm chuẩn bị cho Lệ Cảnh Trình một phần đại lễ.

SXM là do anh ta tử tử tạo nên, mật thất kín cũng là do anh ta làm, anh ta khổ tâm kinh doanh, còn có tình yêu nữa, thế nhưng, hiện tại hai tay trống trơn, cái gì cũng mất.

Cửa phòng bệnh mở ra, hộ lý đẩy xe đẩy đến.

Lệ Cảnh Tâm vừa mới ra khỏi bệnh viện, không nghĩ tới, cảnh sát liền dẫn anh ta quay về nhà họ Lệ.

Cửa sắt Đông Uyển rộng mở, bên trong ra ra vào vào không ít người, Lệ Cảnh Tâm nhìn thấy từng đồ vật bị mang ra, bức tường nơi nhà kho cũng bị đập vỡ, mặt đất bị đào lên, mà mật thất kia, hôm nay cũng không giấu được nữa.

Bàn tay anh ta nắm chặt tay ghế, thấy Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình từ trên lầu bước xuống.

Lệ Cảnh Trình tiến lên: “Không nghĩ tới, bên dưới Đông Uyển còn có nơi bí mật như thế.”

Lệ Cảnh Tâm vẫn không nhúc nhích, cũng không mở miệng.

“Bây giờ tôi cho người lấp đất đầy nơi này.”

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình lạnh lùng nghiêm nghị: “Cảnh Tâm, SXM bị công khai mà cậu không chịu quay đầu, không nghĩ tới, cậu lại muốn đưa người khác vào chỗ chết như thế.”

Lệ Cảnh Tâm cười nhạt, lúc này, không thừa nhận cũng như phủ nhận.

Ngoài cửa, bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào.

Cung Dự bị dẫn vào, bà ta một bên giãy dụa, một bên la hét âm í: “Biết tôi là ai không? Buông, tôi chưa từng làm cái gì cả.”

Bà ta bị hất lên trước mặt Lệ Cảnh Tâm, sắc mặt anh ta căng thẳng:

“Chuyện này không có liên quan tới mẹ tôi.”

“Có liên quan hay không, cảnh sát điều tra sẽ biết.”

Cung Dự vừa nghe, sợ đến mức run rẩy, bà ta nhìn vào nơi mặt đất đang bị khai phá.

“Cảnh Trình, tốt xấu gì chúng ta cũng là người một nhà, cậu không cần phải tuyệt tình như thế chứ?”

Bà ta bị người mạnh mẽ mang đi, hai chân không ngừng đập trên mặt đất:
“Cảnh Tâm, mau cứu mẹ, Cảnh Tâm!”

Thanh âm của Cung Dự xa dần, Lệ Cảnh Tâm đưa mắt nhìn trong mật thất, dùng sức đập xuống bánh xe lăn.

Cảnh sát dẫn anh ta đi, anh ta không khỏi đưa mắt nhìn về phía tòa nhà lớn bên cạnh Đông Uyển, nhưng người mà anh ta tâm tâm niệm niệm vẫn không thấy xuất hiện.

Mãi đến lúc anh ta bị đẩy lên xe, Thịnh Thư Lan mới vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài.

Hai mắt cô trống rỗng vô thần, hạnh phúc của cô vĩnh viễn rời xa, Lệ Cảnh Tâm đối tốt với cô, cô tất cả đều cảm nhận và thấy được, cô thầm nghĩ muốn an an ổn ổn có một gia đình, cùng vui sống với chồng con, cái này chẳng lẽ cũng là điều xa xỉ sao?

Vinh Thiển nhìn đồ vật người ta mang từ trong mật thất ra, hai tay cô ôm chặt hông Lệ Cảnh Trình, anh đưa tay vuốt ve đầu cô: “Chờ cho chuyện bên này giải quyết xong, em với anh quay về Nam Thịnh, có được không?”

Anh nhẹ nhàng nói với cô, Vinh Thiển yếu ớt gật đầu: “Em rất nhớ nhà, nhớ Đế Cảnh, nhớ từng tấc đất, từng hơi thở của Nam Thịnh.”

Đồ vật dưới mật thất trong Đông Uyển đều bị mang ra, ngay cả chuyên gia khảo cổ cũng tới, chỉ là có rất nhiều đồ vật cổ xưa bị phá hư, cảnh sát tìm hiểu nguồn gốc, cũng tìm ra người hợp tác còn lại cùng Lệ Cảnh Tâm, là Hoàng Phủ Tứ Thiểu.

Hoàng Phủ Tứ Thiểu bị bắt, Vinh Thiển biết tin này cũng nhờ xem tin tức trên tivi.

Lệ Cảnh Tâm bị cảnh sát không chế, hôm nay Lệ Cảnh Vân trở về, Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình cũng sắp rời đi.

Có người chuyên trách đưa Lệ Cảnh Vân tới cửa: “Ông Lệ, tuổi tác ngài đã cao, có một số việc đừng nhúng vào, lui ra là hợp lý nhất, để nhường cơ hội lại cho lớp thanh niên trẻ.”

Sắc mặt Lê Cảnh Vân cứng ngắc, nhìn những người đó rời đi, ông đưa mắt nhìn Lê Cảnh Trình, Thẩm Tĩnh Mạn bên cạnh thấy thế, bước lên phía trước nói: “Cảnh Vân, ông cuối cùng cũng trở về rồi, ông không biết đâu, Cảnh Trình thiếu chút nữa bị thằng hai hại chết, bên dưới Đông Uyển có căn mật thất, Cảnh Vân à, cháu trai của ông thiếu chút nữa đã bị chết ngay trong bụng mẹ.”

Lê Cảnh Vân không nói gì, Thẩm Tĩnh Mạn tiến lên đỡ ông, không ngờ, ông dùng sức hất ra, bà lão đảo thiếu chút nữa ngã quy.

Lê Cảnh Vân xoay người đi vào trong, Thẩm Tĩnh Mạn ngây ngốc trong chốc lát, Lê Cảnh Trình thuận tiện mở miệng nói: “Mẹ, bọn con cũng chuẩn bị về Nam Thịnh, mẹ đi cùng chứ?”

“Mẹ không đi.” Thẩm Tĩnh Mạn đứng trước cửa chính, bà không có cảm giác thắng lợi vui sướng nào, trong miệng cay đắng nói không nên lời: “Nơi này là nhà của mẹ.”

Lê Cảnh Vân mất hết quyền lực, suốt ngày ở nhà không có việc gì, chuyện của Lê Cảnh Tâm, ông không thể nào giúp được chút gì cả.

Lê Cảnh Trình dự định trước khi về Nam Thịnh, sẽ đến nhà họ Lê một chuyến.

Thẩm Tĩnh Mạn ngồi ở sô pha, sắc mặt không tốt, sau khi Lê Cảnh Vân trở về, toàn bộ giận dữ đều trút lên người bà, đừng nói ở chung một chỗ, ngay cả chút hòa khí cũng không dành cho bà.

Lê Cảnh Trình nói rõ ý định đến đây: “Ngày kia, con và Vinh Thiển sẽ trở về Nam Thịnh.”

Ánh mắt Thẩm Tĩnh Mạn hiện lên sự không muốn: “Nhanh thế sao?”

“Công ty bên này đã từng bước ổn định, chỉ cần nhà chúng ta tỏ rõ thái độ, tin chắc mọi người sẽ tín nhiệm chúng ta, về phần mẹ nhỏ, bà ấy đã làm chuyện gì, cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng.”

Lê Cảnh Vân không nói lời nào, cũng không giữ lại, chỉ là nghe Thẩm Tĩnh Mạn và Lê Cảnh Trình nói chuyện.

Vinh Thiển đi vào phòng của Thịnh Thư Lan, thấy cô ta đang ngồi trước cửa sổ, tóc thả trên đầu vai, thất thần nhìn phong cảnh bên ngoài.

Vinh Thiển tiến lên: “Tôi và Lệ Cảnh Trình phải trở về Nam Thịnh rồi.”

Mi mắt Thịnh Thư Lan khẽ giật giật: “Thật tốt.”

“Cô và mẹ đừng nghĩ nhiều nữa, bọn tôi cũng đã an bài tốt mọi thứ, nhà họ Lệ hiện tại như vậy. . .”

Ánh mắt Thịnh Thư Lan nhìn xuyên qua cửa kính, mặt trời chiếu vào đầu đón, cô thật hâm mộ Vinh Thiển có khả năng rời đi, còn cô thì hai chân bị kẹt cứng ở đây, không có khả năng nhúc nhích: “Cám ơn, Thiển Thiển, tôi sẽ không đi, tôi còn phải ở lại đây.”

Nơi này là gốc rễ của cô, Thịnh Thư Lan lớn lên giống như con gái trong căn nhà này, rời khỏi cội nguồn, cô không thể nào thích ứng được với thế giới bên ngoài.

Thẩm Tĩnh Mạn theo Lệ Cảnh Vân không chịu đi, hiện tại ông cuối cùng cũng hiểu rõ, mặc dù ông không toàn tâm toàn ý với bà, nhưng người đứng bên cạnh ông, cuối cùng cũng chỉ có mình bà.

—

Thành phố Nam Thịnh.

Lệ Cảnh Trình sớm đã bảo người làm đem nơi này quét dọn sạch sẽ, hôm nay trở về, mới vừa vào sân, Gạo Nếp không chờ xe dừng hẳn đã mở cửa chạy xuống, ngay trước mặt hai người nhảy lên cây táo nhỏ.

Đêm đó, cả gia đình trở về nhà họ Vinh.

Cuộc sống ở Nam Thịnh, không nhanh không chậm, Vinh Thiển rất thích.

Sáng sớm, Lệ Cảnh Trình đưa Gạo Nếp đi học xong, trở lại Đế Cảnh, nhìn thấy một con mèo lười đang ngủ.

Vinh Thiển giang hai tay hai chân ra thành hình chữ đại (大), dáng ngủ không nghiêm túc, Lệ Cảnh Trình sau khi rời giường, toàn bộ cái giường trở thành địa bàn của cô.

Anh đem đồ trong tay tới trước mặt Vinh Thiển, cô hít hít mũi, mắt cũng chẳng mở ra: “Thơm quá.”

Ngón tay cái Lệ Cảnh Trình đóng cái túi lại, Vinh Thiên mở mắt ra, trong mắt sáng ngời: “Bánh hoa sen!”

Cô ngồi dậy, đưa tay ôm lấy cái túi, cầm một cái bánh nhét vào trong miệng.

Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, khước mắt mỉm cười nhìn cô: “Ăn từ từ thôi, mấy người trước đây theo đuổi em mà thấy bộ dáng này chắc chạy mất dép quá.”

“Bác sĩ đã nói, buổi sáng chưa buồn nôn, cho nên phải ăn, không phải em đang nghe lời bác sĩ dặn sao?”

Lệ Cảnh Trình gật đầu: “Biết rồi, biết rồi.”

Trên mặt anh hiện ra sự thỏa mãn, anh nhìn cô, cụng vào trán cô: “Thiên Bảo, anh muốn nghe em một lần nữa nói ra ba từ.”

“Hả, ba từ gì?” Cô giả vờ ngây ngốc.

“Em yêu anh.” Lệ Cảnh Trình nói.

Khước miệng Vinh Thiên dính bờ, cô nở nụ cười: “Em có nói qua sao?”

“Em biết anh không dễ dàng gì mà chờ được em nói ra ba từ này. Anh thậm chí còn nghĩ, thứ xa xỉ nhất trên thế giới này, anh cũng có thể mua được, nhưng lại không đợi được ba từ xa xỉ từ miệng em nói ra.”

Anh nghĩ đến tình cảnh đêm đó, trong lòng còn sợ hãi, nhưng lại bị hạnh phúc lấp đầy: “Thiên Bảo, anh yêu em như vậy, hôm nay, cuối cùng cũng chờ được em.”

Từ trước đến nay Lệ Cảnh Trình cũng chẳng bao giờ sến như vậy, Vinh Thiên cầm lấy một cái bánh nhét vào trong miệng anh, cô hơi lui lui người, hai mắt nhìn Lệ Cảnh Trình chăm chăm: “Chờ ba từ này của em, thật sự khó khăn đến thế sao?”

Lệ Cảnh Trình gật đầu.

Vinh Thiên đưa tay ôm mặt anh, cô tiến lên hôn lên mắt anh, sống mũi cao thẳng, cùng với gò má của anh, hai người duy trì động tác trán cụng trán:

“Cảnh Trình, kỳ thực cũng không khó khăn như thế, anh hãy nghe cho kỹ, em yêu anh, anh khi nào muốn nghe, thì có thể bảo em nói cho anh nghe.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay vuốt má cô, cô không khỏi mỉm cười: “Anh xem trên mặt mình đi.”

Mới vừa rồi, khóe miệng cô dính đầy bơ, lúc này, mặt Lệ Cảnh Trình bị cô hôn nên dính khắp mặt, anh kéo tay của cô, hôn lên môi cô.

Buổi chiều, Lệ Cảnh Trình dẫn Gạo Nếp và Vinh Thiến tới trung tâm thương mại.

Gạo Nếp tự mình chọn quần áo, con bé ở quầy nhi đồng đổi tới đổi lui, bảo người bán hàng đem đồ cho bé mặc thử.

Lệ Cảnh Trình cùng Vinh Thiến ngồi xuống cạnh cửa sổ, nhìn con gái đang hưng trí bừng bừng, Lệ Cảnh Trình hớp một ngụm cà phê, lông mày khẽ nhướn lên: “Còn nhỏ như thế mà lại thích chưng diện, khẳng định là giống em.”

Vinh Thiến nghe anh nói như thế, liền cãi lại: “Ai nói giống em, khi còn bé em không có như thế đâu, người nhà mua cho em cái gì em liền mặc cái đó.”

Nụ cười của Lệ Cảnh Trình càng sâu hơn, bỗng lúc này một giọng đàn ông vang lên.

“Thiến tiểu nhị, em nói lời này mà mặt cũng không đỏ sao?” Hoắc Thiếu Huyền khom lưng, Tranh Tranh trong lòng nhảy xuống tới tủ quần áo.

Lệ Cảnh Trình cảm giác cả người không tốt, quay về Nam Thịnh thì sẽ thường gặp Hoắc Thiếu Huyền, Vinh Thiến nghe được giọng nói của Hoắc Thiếu Huyền, sắc mặt trở nên vui vẻ: “Thiếu Huyền!”

Hoắc Thiếu Huyền cũng không khách khí, kéo cái ghế ra ngồi vào, cũng không thèm nhìn Lệ Cảnh Trình lấy một cái.

“Em và Gạo Nếp lớn lên, đã sớm thích chưng diện, mỗi ngày đều phải mặc một bộ quần áo khác nhau.”

Vinh Thiến không khỏi bật cười: “Anh cũng biết?”

“Mọi người định khi nào về?”

Lệ Cảnh Trình nhìn thấy hai người căn bản coi như anh không tồn tại, anh liền tiếp lời: “Chuyện tương lai không ai biết được.”

Hoắc Thiếu Huyền rời mắt khỏi Vinh Thiển, hướng về phía Lệ Cảnh Trình:
“Tôi không có hỏi anh.”

Vinh Thiển nhìn thấy hai người bắn ra tia sét, liền nói: “Bọn em định ở lại Nam Thịnh, lễ tết có thể sẽ về Lại Hải thăm nhà.”

Hoắc Thiếu Huyền nở nụ cười: “Vậy là tốt rồi.”

Lệ Cảnh Trình cố gắng mang nét mặt bình tĩnh, bọn họ có ở lại hay không ở lại đây, có liên quan gì tới anh ta đâu?

Tranh Tranh chạy đến bên người Gạo Nếp, ai đưa trước giờ không quen nhau, nhưng có cùng sở thích nên rất nhanh liền thân thiện.

Gạo Nếp cầm một bộ áo công chúa đo lên người Tranh Tranh: “Thật là đẹp, cậu thích không?”

“Thích.”

“Được, kêu ba ba mình mua hai bộ, chúng ta cùng mặc được không?”

“Được.”

Gạo Nếp vui vẻ chạy tới, kéo tay của Lệ Cảnh Trình: “Con và Tranh Tranh đều thích, ba ba, ba trả tiền nha.”

Vinh Thiển thấy Tranh Tranh cũng nhào vào lòng Hoắc Thiếu Huyền, bàn tay vuốt cái bụng của mình: “Sau này, Tranh Tranh cùng Gạo Nếp cùng nhau lớn lên. . .”

“Thanh mai trúc mã. . .”

Hoắc Thiếu Huyền còn chưa nói xong, đã bị Lệ Cảnh Trình ngắt lời: “Từ thanh mai trúc mã chỉ dành cho nam và nữ.”

Hoắc Thiếu Huyền ôm lấy Tranh Tranh: “Tôi nói tôi cùng với Vinh Thiển.”

Lệ Cảnh Trình bị Gạo Nếp kéo đi tới trước quầy tính tiền. Tranh Tranh cũng nhảy xuống đi theo phía sau.

Vinh Thiển cầm cái ly trong tay: “Thiếu Huyền, có gặp được người thích hợp chưa?”

Anh rất sợ cô hỏi như thế, liền cúi đầu: “Đến nay vẫn chưa tìm được.”

“Anh chú ý người ở bên cạnh mình một chút. . .”

Ánh mắt Vinh Thiễn nhìn thẳng vào anh: “Có đôi khi, không phải là tìm không được, mà là đóng kín trái tim không muốn tìm.”

Nơi cổ họng Hoắc Thiếu Huyền hơi nghẹn lại, đưa mắt nhìn cô: “Thiễn tiểu nhị, cho nên, em đã mở rộng lòng mình, tìm được người thích hợp rồi phải không?”

Vinh Thiễn nghe thế, trong lòng không khỏi có chút chua xót, nhưng cô không muốn lừa dối Hoắc Thiếu Huyền: “Đúng vậy, em tìm được rồi.”

Lệ Cảnh Trình đứng trước quầy, đưa thẻ ra, ánh mắt không khỏi dán chặt vào hai người bên cạnh cửa sổ.

Người bán hàng bảo anh ký tên, anh cầm bút, không yên lòng hạ xuống, Vinh Thiễn khẽ mỉm cười, cũng không biết hai người đang nói cái gì, thần sắc của hai người đều rất nhẹ nhàng.

“Cậu Lệ?” Người bán hàng khẽ gọi.

Anh hoàn hồn: “Sao vậy?”

“Mời, mời anh ký tên.”

Lệ Cảnh Trình cúi đầu nhìn, hóa ra mình cầm bút chấm lên mặt quầy.

Tranh Tranh cầm túi chạy về bên người Hoắc Thiếu Huyền: “Ba ba, chú đẹp trai mua quần áo mới cho con, cảm ơn chú.”

Con bé nghiêng đầu sang chỗ khác, cười tới ngọt ngào, Lệ Cảnh Trình cũng không khỏi nở nụ cười: “Không cần cảm ơn, con thích là được rồi.”

Hai người đang ông nghiêm nhiên trở thành bạn tốt, Hoắc Thiếu Huyền cũng không ngồi lâu, lúc ôm Tranh Tranh rời đi, Tranh Tranh cùng Gạo Nếp còn hẹn hôm nào đó nhất định phải tới viện hải dương học chơi đùa.

Ở trong trung tâm thương mại tìm một nhà hàng, Lệ Cảnh Trình nhìn thực đơn, Vinh Thiễn cùng Gạo Nếp nói chuyện, bất thành lỉnh anh mở miệng nói: “Sau này ít tiếp xúc với Hoắc Thiếu Huyền đi.”

“Tại sao?”

Anh không tin Vinh Thiễn lại không biết nguyên nhân: “Anh cảm thấy rất không thoải mái.”

“Anh thật keo kiệt.”

Lệ Cảnh Trình bị cô nói một câu làm anh ăn không nổi nữa.

Trở lại Đế Cảnh, Gạo Nếp chơi đùa cả ngày, đi tắm liền ngủ ngay.

Vào phòng ngủ, phát hiện Vinh Thiển không có ở trong đó, Lệ Cảnh Trình thay đồ trong nhà, xoay người xuống lầu.

Đi tới phòng thủy tinh, thật xa Lệ Cảnh Trình liền thấy bên trong đèn sáng trưng, anh đứng ở cửa, không đi vào.

Bên trong phòng thủy tinh có hai hàng gỗ trồng hoa, chậu hoa hình thoi, trên đó trồng hoa lan.

Sau khi trở lại Nam Thịnh, rất nhiều việc nhỏ là do đích thân Vinh Thiển tự mình làm.

Ví dụ như, phòng thủy tinh này.

Trước kia Lệ Cảnh Trình làm căn phòng này cho cô, cô cũng không chú tâm bày biện gì cả, hiện tại, mỗi một ngọn đèn nhỏ treo trong căn phòng, bày biện trang trí, sofa, bàn ghế, đều do mình chọn lựa.

Khi còn ở Lại Hải, cô cũng đã lên mạng xem qua, cho nên cũng biết chút ít. Lệ Cảnh Trình nhắc chân lên, không khỏi mỉm cười, đây không phải là cô đang quan tâm đến cuộc sống của mình sao?

Hiện tại, rốt cục anh cũng nếm trải được cái cảm giác được người khác quan tâm, cảm giác này thực sự quá tốt, tựa hồ trở thành nghiện.

Đi vào, thấy Vinh Thiển mặc một cái tạp dề, người đang bận rộn điêu khắc.

Lệ Cảnh Trình đi lên phía trước, hai tay ôm chặt eo của cô, Vinh Thiển chỉ dùng một cái kẹp đơn giản kẹp tóc ra đằng sau: “Gạo Nếp đã ngủ?”

“Ừ, tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ rồi.”

Vinh Thiển đẩy tay anh ra, để anh ngồi vào ghế sofa, Lệ Cảnh Trình dựa lưng vào thành ghế mềm mại, kéo cái ghế của Vinh Thiển: “Anh không được lộn xộn.”

“Anh biết rồi.”

Bên phải của Vinh Thiển là bản vẽ, có đôi lúc, cô nhìn bức tranh một chút, người đàn ông này, cố nhắm mắt cũng có thể nhớ rõ từng ngũ quan sinh động mà quen thuộc, Lệ Cảnh Trình nhìn cô vẫn chưa động tay, nghĩ đến

lúc trước anh và Hoắc Thiếu Huyền tranh đoạt, ánh mắt rơi vào trong tay cô, càng thêm nhu hòa hơn.

Thỉnh thoảng Vinh Thiển lại ngẩng đầu, hai người bèn nhìn nhau cười, Lệ Cảnh Trình giữa ban ngày bận rộn, buổi tối lại chăm sóc Gạo Nếp, đầu anh tựa lên ghế, chờ tới lúc lần thứ hai cô nhìn anh, thì anh đã ngủ.

Cô đứng dậy, đi tới bên cạnh anh, đưa tay cầm lấy cái mền đắp lên người anh.

Anh khẽ nhú mào, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Cô tiến đến trước mặt anh: “Trở về phòng ngủ đi.”

Anh thuận thế đem cô ôm vào trong lòng: “Bà xã, anh vừa nằm mơ.”

“Mơ cái gì đó?”

“Anh mơ thấy đám cưới của chúng ta, rất long trọng, em nắm tay Gạo Nếp, một tay thì ôm con trai của chúng ta. . .”

Vinh Thiển cười yếu ớt ngắt lời anh: “Em mới không cần ấy, mất mặt muốn chết, đã sinh cho người ta hai đứa con rồi còn cử hành hôn lễ, người ngoài sẽ nghĩ em như thế nào?”

“Người ta chỉ nghĩ, người phụ nữ này thật hạnh phúc, vừa có con trai lại có con gái, lại còn có người chồng ưu tú như thế.”

Bàn tay xoa vài cái lên bụng cô: “Cảnh Trình, em không cần hôn lễ hoành tráng, em chỉ cần mình sống hạnh phúc là được, không cần dệt hoa trên gấm.”

“Nhưng anh cần.” Lệ Cảnh Trình hôn lên trán cô: “Anh không muốn vợ mình bị người ta chỉ trích, anh muốn cho mọi người biết, anh là chồng của em, là chỗ dựa vững chắc nhất của cuộc đời em.”

Anh vuốt ve bả vai cô: “Anh muốn cho em một hôn lễ chính thức.”

Vinh Thiển biết trong lòng anh nghĩ gì, lúc trước, sau khi cô và Hoắc Thiếu Huyền rời đi, cô lần đầu tiên vì Hoắc Thiếu Huyền mà mặc áo cưới, đối với Lệ Cảnh Trình mà nói, đây là nỗi bận tâm lớn nhất của anh.

“Vậy chờ em sinh xong con rồi hãy tổ chức, em cũng không muốn mang cái bụng bự mặc áo cưới đâu.”

“Được.” Lệ Cảnh Trình mặt vui sướng đáp ứng.

Vinh Thiển mang thai tới tháng thứ bảy, bụng cũng khá lớn, không ít người nói, cô nhất định sẽ sinh con trai, nhìn bụng của cô là biết.

Hôm nay, cô lái xe đi ngang qua con phố mua sắm, trong miệng bỗng dừng thèm ăn cực kỳ, cô liền dừng lại, xuống xe.

Cô đi vào một quán cà phê, gọi một ly cà phê sau đó ngồi xuống cạnh cửa sổ. Cô không uống, cô chỉ nghĩ ngửi mùi cà phê cho đỡ thèm.

Cách đó không xa, có mấy người đang nói chuyện, một trong số người đó ngẩng đầu, nhìn thấy Vinh Thiển. Cô cùng bạn chào hỏi, sau đó đứng dậy ngồi vào đối diện Vinh Thiển.

Nghe được động tĩnh, Vinh Thiển không khỏi ngẩng đầu, khi nhìn thấy người trước mặt, cô hơi giật mình.

Mạc Hy mở miệng trước: “Thiến Thiến.”

“Chị Hy Tử.”

Mạc Hy gọi một ly cà phê: “Bé mấy tháng rồi?”

“Bảy tháng.”

“Xem ra là một cậu bé nha.”

Vinh Thiển mỉm cười: “Con trai hay con gái cũng giống nhau cả thôi.”

Mạc Hy cùng cô nói chuyện phiếm vài câu, hai tay cầm chặt ly cà phê:

“Thiếu Huyền có lẽ cũng biết em đã trở lại rồi chứ?”

“Biết rồi chị, lúc trở về có gặp qua, hiện tại Tranh Tranh cùng Gạo Nếp trở thành bạn tốt, thường ngày, thỉnh thoảng còn ăn cơm cùng nhau.”

Sắc mặt Mạc Hy lộ ra vẻ mất tự nhiên, Vinh Thiển nhìn vào mắt cô: “Còn chị, cùng Tôn Giai Lân tốt chứ?”

“Đừng nói nữa, nhà họ Tôn vẫn không đồng ý chuyện của bọn chị, cho đến bây giờ vẫn chưa có kết quả.”

“Chỉ cần anh ấy thật sự thích chị là được.”

Mạc Hy nhún nhún vai: “Chuyện tình yêu thật khó nói, giờ quay về thì chị cũng đã mất tất cả, cũng chỉ có thể theo anh ấy thôi.”

Vinh Thiển đem đường bỏ vào trong ly cà phê, cô cũng không uống, chỉ khuấy đều.

Mạc Hy sớm đã nếm quả đắng, mặc dù Hoắc Thiểu Huyền không nói với Tranh Tranh cái gì cả, nhưng con bé rất mẫn cảm, lúc cô đi chơi cùng con bé, nó cũng không còn thân thiết với cô như trước nữa.

Cô rất hối hận, hôm nay, Vinh Thiển đã là mẹ của hai đứa con, còn cô thì lại đi nhầm đường, đánh mất đi người quan trọng nhất đối với mình.

Cách đó không xa, bạn bè gọi cô, Mạc Hy cùng Vinh Thiển chào nhau sau đó cả hai người rời đi.

Trở lại Đế Cảnh, vừa mở cửa ra, chợt nghe bên trong truyền tới tiếng nói chuyện huyên náo.

Vinh Thiển đi vào, thấy Thẩm Tĩnh Mạn ở trong phòng khách.

“Mẹ.”

Lệ Cảnh Trình phát tay, hai mắt Thẩm Tĩnh Mạn đỏ ngầu: “Thiển Thiển về đó à”.

Vinh Thiển chú ý tới bên cạnh bà có valy, cô đi tới ngồi vào bên cạnh Lệ Cảnh Trình, Thẩm Tĩnh Mạn lau nước mắt: “Mẹ không bao giờ. . . về đó nữa.”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, liền nói: “Mẹ ở lại đây là được rồi.”

“Từ khi trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, ba con nhìn mẹ không vừa mắt.”

Thẩm Tĩnh Mạn chỉ chỉ mặt mình: “Ông ta tát mẹ một cái, thiếu chút nữa tai mẹ điếc luôn, bây giờ các con nói chuyện mẹ cũng không nghe rõ lắm, ông ta nói mẹ là sao chối, nếu năm xưa không cưới mẹ vào cửa, sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế.”

Lệ Cảnh Vân giận chó đánh mèo, trút giận lên người Thẩm Tĩnh Mạn, cũng là rất bình thường, Lệ Cảnh Trình mở miệng nói: “Còn hơn hai tháng nữa, Vinh Thiển sẽ sinh, mẹ ở lại Đế Cảnh, vừa vặn chăm sóc

—
Cách ngày sinh dự tính càng gần, Vinh Thiển nhìn Lệ Cảnh Trình đi tới đi lui, vẻ mặt hưng phấn cùng khẩn trương đều không giấu được, anh đi tới bên giường: “Hoàn toàn không có cảm giác gì sao?”

“Không có, anh làm gì mà lo lắng vậy?”

“Anh rất khẩn trương.”

“Khẩn trương cái gì, đây cũng không phải lần đầu tiên.”

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô: “Không giống, lúc trước sinh Gạo Nếp, anh biết em phải đi, tất cả tâm tư của anh không quan tâm tới chuyện này, anh không được trải nghiệm khoảng thời gian hưng phấn cùng chờ mong, em sờ thử xem nè, tim anh như muốn nhảy ra ngoài.”

Vinh Thiển bật cười, ngoài cửa truyền đến bước chân, Gạo Nếp từ ngoài chạy vào đến trước giường, con bé ngay từ đầu rất không thích mẹ sinh em trai, nhưng ba ba đã cùng bé nói rất nhiều điều về “Đạo lý lớn”, hiện tại, con bé cũng như cha mẹ, rất mong chờ mẹ sinh em trai trong bụng ra.

Gạo Nếp sờ cái bụng của Vinh Thiển: “Mẹ, em trai sẽ từ nơi này đi ra sao?”

“Em ở trong bụng, thì đương nhiên từ trong bụng đi ra rồi.”

Gạo Nếp nghiêng cái đầu nhỏ: “Nhưng bụng mẹ không có cửa, con không hiểu.”

Lệ Cảnh Trình tiếp lời: “Chờ lúc em trai của con gõ cửa, mẹ sẽ mở cửa cho em trai ra ngoài.”

“Thật sao?” Gạo Nếp ngạc nhiên kêu lên, hai tay che miệng lại: “Thật tốt quá.”

“Cho nên, khi nào chờ em trai về, con phải ngoan ngoãn ở nhà, biết chưa?”

“Thế nhưng, có người bạn con nói, bọn con đều là từ nách mẹ mà chui ra.”

Vinh Thiển nhớ lại lúc còn bé, người lớn trong nhà cũng dùng lý do này gạt cô, Lệ Cảnh Trình ôm lấy Gạo Nếp, để cho con ngồi lên chân mình, Gạo Nếp ánh mắt lộ ra sự chờ mong: “Không biết em trai sẽ có hình dáng như thế nào, con thích em phải đẹp trai một chút.”

Lệ Cảnh Trình cười: “Đúng, phải đẹp trai.”

Con của anh, sao lại không đẹp trai được chứ?

Nghe những lời này, Gạo Nếp hận không thể nhảy múa quanh phòng, như vậy, sau này sẽ có một cậu em trai xinh xắn dễ nhìn đi ra ngoài dương oai nha.

—

Lúc Vinh Thiển mang thai, Lệ Cảnh Trình chụp không ít hình cho cô, từng ngày tháng đều được ghi lại, lúc Vinh Thiển mở album ra có thể nhìn thấy sự thay đổi từng ngày của mình. Tám tháng, bụng to như một quả bóng cao su, hành động cũng có chút bất tiện.

Vinh Thiển ngồi ở mép giường, Lệ Cảnh Trình ngồi xổm trước người cô, trên người cô chỉ mặc nội y, anh cầm bút, sắc mặt nghiêm túc vẽ lên bụng cô cái gì đó. Vinh Thiển cúi đầu, nói với anh: “Anh vẽ nhanh lên một chút nào, đúng thế, như thế đó.”

Lệ Cảnh Trình dù sao cũng chưa từng làm cái này bao giờ, trên tay là thuốc màu, ngay cả trên mặt cũng có, đầu bút mềm mại quét lên bụng Vinh Thiển, đứa bé trong bụng dường như cảm nhận được, giơ chân đạp, trên bụng cô nhô ra một bàn chân nho nhỏ.

Lệ Cảnh Trình nhìn say đắm, tay nắm bút không nhúc nhích, mặt cười trên bụng cô đã xong, đúng lúc cục cứng hoạt bát hiệu động, Vinh Thiển nhìn bụng mình: “Ai da, sao anh vẽ lộn xộn thế này?”

Lần này, bé con trong bụng lại đạp, hợp với mặt cười trên bụng, cực kỳ sinh động. Lệ Cảnh Trình buông bút, ôm lấy eo Vinh Thiển, ở trên bụng cô hôn một cái.

Cô cười vui vẻ vỗ vai anh: “Thật hối hận vì lúc mang thai Gạo Nếp, lại không biết quý trọng khoảng thời gian ấy.”

Khi đó, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ, làm sao mang con đi, mỗi ngày trôi qua, đều nặng nề áp lực, cũng chưa từng cảm nhận mỗi tương quan hạnh phúc giữa mẹ và con.

Lệ Cảnh Trình ngẩng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt nhu hòa: “Hiện tại thì chúng ta không phải đang quý trọng sao? Sau này, tất cả thời gian đều dành

cho con.”

Vinh Thiện cười rộ lên, Lệ Cảnh Trình cầm máy ảnh đặt trên tủ đầu giường, chuyên chú thay cô chụp ảnh, cô đưa tay ôm bụng: “Mập như thế, xấu chết được, anh không được chụp hình em.”

“Sau này sẽ cho cục cưng xem những tấm hình này, để cho con biết mẹ mang thai con khổ như thế nào.”

Cửa truyền đến tiếng động, Gạo Nếp đi tới, Vinh Thiện nghe được động tĩnh, đưa tay lấy áo bên cạnh mặc vào. Gạo Nếp đưa ánh mắt hiếu kỳ, nhìn Lệ Cảnh Trình và Vinh Thiện một chút: “Ba mẹ, ba mẹ đang làm cái gì đó?”

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình thay đổi: “Đương nhiên là ba đang chụp hình cho mẹ con rồi.”

“Chụp hình sao lại cởi quần áo?” Gạo Nếp đi tới bên cạnh người Vinh Thiện: “Mẹ, ba ba gạt người.”

Vinh Thiện cầm áo vén lên: “Ba ba con không gạt người, con xem, đây là ba ba vẽ cho mẹ, đẹp không?” Cô đưa tay chỉ bụng mình, muốn đời đi sự chú ý của con gái.

Gạo Nếp nhìn một chút, sau đó nhìn Lệ Cảnh Trình: “Ba ba, miệng của ba sao lại dính màu đen, ba ăn vụng màu vẽ à?”

Nhất định là mới vừa rồi không cẩn thận dính vào, Lệ Cảnh Trình để máy ảnh về chỗ cũ, đem con gái kéo đến trước mặt: “Đúng vậy, ba ăn vụng màu vẽ, con có muốn ăn không?”

Gạo Nếp cau mày một cái: “Bắn chết được.”

“Không đâu, hương vị rất tuyệt.”

Lệ Cảnh Trình nói, sau đó hướng miệng mình tới gần con gái, Gạo Nếp oa oa kêu to lên, nhưng cơ thể nhỏ bé không thể giãy ra được, bị Lệ Cảnh Trình kéo đến trước mặt, thấy anh đưa miệng lại gần, con bé hung hãn cắn một miếng lên mặt anh.

Vinh Thiện cười yếu ớt, Gạo Nếp xoa xoa miệng: “Ba ba bắn, ba ba bắn.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm lấy con gái, xoay xoay vài vòng, Gạo Nếp thích như vậy, chỉ một cái chớp mắt, liền bị dụ cười ha hả.

—

Lại Hải.

Ngoài cửa sổ lất phất mưa phùn, Thịnh Thư Lan sau khi rời giường vẫn không lập tức chải đầu rửa mặt, mà khoác áo đi tới bên ban công. Hoa trong vườn luôn tươi mới, mặc dù đã qua mùa hoa nở, nhưng cũng có một vài cây nở hoa, làm xua tan đi cái khí trời ảm đạm. Cô xòe bàn tay ra, mưa phùn rơi vào lòng bàn tay, có một loại cảm giác tê dại nhột nhột. Thịnh Thư Lan vốn đa sầu đa cảm, hôm nay, cả một căn nhà lớn như vậy, chỉ còn mình cô và Lệ Cảnh Vân, ngay cả Thẩm Tĩnh Mạn cũng đi rồi.

Tựa hồ nhớ tới hôm nay có chuyện quan trọng gì, Thịnh Thư Lan vội trở về phòng, rửa mặt xong, từ tủ quần áo chọn một bộ sườn sấm, màu sắc ưu nhã, thêu màu trúc xanh, cô dùng một cây trâm mộc cài lên tóc, cầm áo khoác choàng lên người rồi đi ra ngoài.

Đi xuống dưới lầu, thấy một bóng người ngồi ở sô pha, Thịnh Thư Lan đi tới bên cạnh Lệ Cảnh Vân, nhìn thấy ông đang lật mở album ảnh của gia đình. Thịnh Thư Lan không khỏi xúc động trong lòng, cô ngồi vào bên người ông: “Ba, hôm nay con muốn đi thăm Cảnh Tâm.”

“Đi đi.”

“Con biết ba cũng quan tâm anh ấy, nếu không nhờ có ba, con cũng khó mà gặp được anh ấy.”

Lệ Cảnh Vân đóng album lại, tức giận nói: “Một gia đình thật tốt, giờ lại biến thành thế này.”

Thịnh Thư Lan đưa tay đặt lên vai ông: “Ba, đừng suy nghĩ nhiều nữa, con đi một lát rồi trở lại, buổi tối con sẽ làm văn thẩn cho ba ăn.”

Lệ Cảnh Vân không nói gì nữa, Thịnh Thư Lan đi ra, vừa qua Đông Uyển, cô không khỏi ngẩng đầu ngược nhìn, cảnh còn người mất.

Mới vừa ra khỏi cửa, đã có tài xế bên ngoài chờ cô, Thịnh Thư Lan còn chưa lên xe, liền có một bóng người nhảy tới nắm lấy tay cô: “Thư Lan,

Thư Lan, con giúp mẹ một chút.”

Thịnh Thư Lan hoảng sợ, tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, cô chăm chú nhìn kỹ lại, là Cung Dự: “Mẹ, mẹ nhỏ?”

“Là mẹ, Thư Lan, ba con đâu?”

“Ba ở trong phòng.”

“Để cho mẹ vào, mẹ có vài lời muốn nói với ông ấy.” Cung Dự thấy thế, liền muốn đi vào, Thịnh Thư Lan liền kéo tay bà lại: “Mẹ nhỏ, đừng như thế, chuyện của Cảnh Tâm, đến khi ba biết rất là tức giận, hiện tại mẹ đừng vào khơi gợi lại nữa.”

“Mẹ không tin, mẹ và Cảnh Vân tình cảm sâu đậm như thế, mẹ không tin ông ấy nhẫn tâm để mẹ lưu lạc đầu đường xó chợ, chuyện qua lâu rồi, ông ấy khẳng định đã tha thứ cho mẹ, được rồi, Thẩm Tĩnh Mạn chắc cũng đã rời đi phải không? Cảnh Vân nhất định sẽ tiếp nhận mẹ, đợi mẹ trở về.”

Nghe si tâm vọng tưởng của Cung Dự, Thịnh Thư Lan không khỏi thờ dài, Cung Dự bước về trước hai bước, cửa tự động đã đóng lại cản bà bên ngoài. Bà ta tức giận, sắc mặt thay đổi: “Tôi đã làm cái gì? Chính cô cũng nhìn thấy mà, có đúng không?”

“Mẹ, đừng làm ồn, ba mà dẫn người tới thì cũng không tốt cho mẹ.”

“Cô cũng học cách nói chuyện như thế với tôi sao? Các người đều xem tôi là đồ bỏ đi có phải hay không?”

Cung Dự kích động la lên, cả người hướng tới cửa sắt, ngẩng đầu nhìn, xa xa thấy một bóng dáng quen thuộc đi tới, Cung Dự dừng động tác trong tay, hai tay bà sờ sờ tóc. Đợi cho Lệ Cảnh Vân đi tới, bà ta cao hứng nói: “Cảnh Vân, ông cuối cùng cũng đến nhìn tôi.”

Lệ Cảnh Vân hai tay khoanh lại, ánh mắt nhìn ra phía xa, người làm sau lưng mang theo hai rương hành lý tới trước mặt. Lực chú ý của Lệ Cảnh Vân lúc này mới rơi xuống người Cung Dự: “Đây là quần áo và đồ dùng hằng ngày của bà, mang đi đi.”

Cung Dự giật mình đứng cứng ngắc, tựa hồ bà không nghĩ tới Lệ Cảnh Vân sẽ làm như thế, bà khó tin lắc lắc đầu: “Cảnh Vân, tốt xấu gì chúng ta cũng

là vợ chồng, nếu tôi có làm sai điều gì, chẳng lẽ ông nhẫn tâm đuổi tôi ra khỏi nhà sao?”

“Tôi và bà vốn cũng chẳng phải là vợ chồng được pháp luật công nhận, lúc bà làm ra những chuyện kia, bà có nghĩ tới Cảnh Trình là con tôi sao?”

“Đến tột cùng, ông vẫn thiên vị.”

“Tôi thiên vị?” Lệ Cảnh Vân tự giễu cười ra tiếng: “Nếu tôi không thiên vị, không chừng sẽ không xảy ra những chuyện này, các người muốn làm gì làm, không phải là do tôi thiên vị sao?”

Củng Dụ hướng tới vách tường bên cạnh tới gần: “Cảnh Vân, bây giờ bên cạnh ông không còn ai, để tôi ở lại đi.”

“Đồ trang sức cùng tiền, tôi không để cho bà, thẻ ngân hàng tôi cũng đã khóa, Củng Dụ, đúng, chúng ta tốt xấu gì cũng là vợ chồng, cho nên tôi buông tha cho bà, bà đi đi.”

“Ông!” Củng Dụ trừng lớn hai mắt: “Ông lại tuyệt tình như thế.”

Lệ Cảnh Vân đưa chân đẩy cái vali tới trước mặt Củng Dụ: “Cút đi cho khuất mắt tôi.”

“Cảnh Vân, ông đối với tôi như thế, ít ra phải cho tôi biết lý do vì sao chứ?”

Củng Dụ dấy đưa không dứt, Thịnh Thư Lan ở bên cạnh nhìn bà, phảng phất như thấy mình trước kia, khóc lóc van xin, trong mắt trong lòng chỉ có một người đàn ông, coi người đó là ông trời, là thần, kết quả như thế nào? May mắn, may là trong lúc đó cô đã kịp dừng lại, còn Củng Dụ lại lún sâu vào như thế, dù thế nào cũng không thể quay về được.

“Chuyện cho tới bây giờ, bà còn bảo tôi cho bà lý do nữa sao?” Lệ Cảnh Vân nghe bà ta nói thế, càng tức giận: “Cút, cút đi cho tôi.”

“Ông, nhất nhật phu thê bách nhật ân!*”

(*Nhất nhật phu thê bách nhật ân: 一夜夫妻百夜恩 – yī yè fū qī bǎi yè ēn – một ngày làm vợ chồng cũng là tình nghĩa mãi mãi).

Lệ Cảnh Vân hừ lạnh, xoay người muốn đi vào: “Sau này ai dám để bà ta tiến vào, tôi sẽ cắt đứt chân của người đó.”

Tay ông chống lên quai trượng đi vào, Cung Dụ muốn đi theo, lại bị nhốt ở ngoài cửa sắt, Thịnh Thư Lan đưa mắt nhìn, sau đó xoay người hướng phía chiếc xe đi tới.

“Thư Lan!” Cung Dụ xoay người, đem lực chú ý chuyển lên người Thịnh Thư Lan: “Con đi đâu?”

“Con đi thăm Cảnh Tâm.”

“Có thể, có thể đi thăm sao?”

Thịnh Thư Lan đã đứng bên cạnh xe, sắc mặt cô lạnh dần: “Có thể, nhưng ba nói, ba không muốn gặp Cảnh Tâm, mà con thì không có khả năng mang người theo vào.”

Cung Dụ nghe vậy, mắt đỏ ngầu, thanh âm không khỏi có chút kích động: “Ngay cả mẹ, mẹ đi cũng không được sao?”

“Mẹ nhỏ, người nuôi dưỡng, trong một số chuyện cũng có liên quan, Cảnh Tâm và con, từ nhỏ sống trong căn nhà âm u này, mưa dầm thấm đất, chuyện anh ấy đi lạc đường, tựa hồ cũng có chút nguyên nhân.” Nói xong, liền mở cửa xe đi vào.

Cung Dụ giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới Thịnh Thư Lan sẽ nói ra những lời này, chỉ bằng lá gan của cô mà cũng dám nói những lời như vậy? Xe rất nhanh chạy đi, Cung Dụ đuổi theo, nhưng lại bị cái vali bên cạnh làm vấp té, bà ta chật vật ngồi dưới đất, phía sau bà là ngôi nhà duy nhất, nhưng đã không thể trở về, con không có, chồng cũng không, tất cả đều mất hết.

—

Từ lúc Lệ Cảnh Tâm bị bắt đi, Thịnh Thư Lan một lần cũng chưa gặp được. Trong căn phòng nhỏ đơn độc, hai cảnh sát đứng hai bên trái phải, mặc dù là ban ngày, nhưng trong phòng vẫn bật đèn sáng trưng. Trên bức tường phía bắc có hai song sắt cửa sổ, cao và hẹp, làm cho người ta cảm thấy một cảm giác bức bách.

Lệ Cảnh Tâm bị mang vào, nhìn thấy Thịnh Thư Lan đang ngẩng đầu, ánh mắt thất thần nhìn lên song cửa sổ.

Anh ta chậm rãi đi tới, sau đó ngồi xuống đối diện Thịnh Thư Lan, mãi đến khi tiếng động của cái ghế vang lên trong tai, Thịnh Thư Lan lúc này mới hoàn hồn, cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ngồi đối diện. Lệ Cảnh Tâm tóc cắt ngắn, nhìn có sức sống hơn, anh lớn lên vốn đã đẹp trai, tóc cắt ngắn, liền cho người ta một cảm giác khác.

Ánh mắt Lệ Cảnh Tâm gần như tham lam nhìn cô, Thịnh Thư Lan không nói lời nào, vành mắt từ từ đỏ lên, cuối cùng nhịn không được, nước mắt trào ra.

Cổ họng Lệ Cảnh Tâm hơi đắng, anh ngồi ngay ngắn, dời mắt đi: “Em tới làm gì?”

Thịnh Thư Lan hai tay đặt lên bàn: “Ba rất nhớ anh.”

Lệ Cảnh Tâm hừ lạnh: “Vậy thì làm sao?”

“Cảnh Tâm, ngày anh bị bắt đi, em có ở nhà, chỉ là không ra mà thôi.”

“Nếu ngày đó không muốn gặp, thì giờ tới đây làm gì?”

Thịnh Thư Lan nhìn anh ta: “Em không thể để anh ở lại một mình được.”

Lệ Cảnh Tâm hơi sợ run lên: “Có cái gì mà không bỏ được?”

“Anh còn nhớ rõ khi chúng ta còn bé không? Em lúc nào cũng đi theo Lệ Cảnh Trình, còn anh thì lại đi theo em, hiện giờ em rất hối hận, khoảng thời gian anh đuổi theo em, lúc anh theo đuổi em, em không nên đi tìm một hình bóng không thật, mà em chỉ cần đứng tại chỗ chờ anh tới, nếu thế, hai chúng ta cũng không cần phải đi một đoạn đường dài như thế.”

Lệ Cảnh Tâm không khỏi rung động trong lòng, nhưng cũng không biểu lộ rõ ra ngoài: “Bây giờ nói những lời này. . . còn có ý nghĩa gì nữa? Luật sư nói anh tối thiểu bị xử từ 15 năm trở lên, chờ đến lúc anh ra tù, liệu em có còn nhận ra anh không?”

“Làm sao lại không nhận ra, em nghĩ, cũng không khác lắm so với bây giờ.”

Lệ Cảnh Tâm mỉm cười, đôi mắt hung ác nham hiểm lúc trước giảm đi không ít: “Thư Lan, những ngày tháng sau này, hãy tìm một người thật tốt,

mặc dù không thể tìm được một tổng tài, nhưng với điều kiện của em, người yêu thích em cũng không ít.”

“Cảnh Tâm, anh nói nhăng cuội gì đó?”

Thịnh Thư Lan giọng nói có chút cứng ngắt, không đành lòng nghe anh nói, liền cắt đứt lời anh: “Anh nghĩ em như thế, còn có thể tìm được người khác sao?”

Lệ Cảnh Tâm nghe, trong đôi mắt hiện lên sự khó tin, anh hoàn toàn không nghĩ tới điều này, ánh mắt anh hơi nóng lên: “Ý của em là gì? Chẳng lẽ sau này em không định tìm ai sao?”

“Đương nhiên không, em sẽ chờ anh đi ra.”

“Ai bảo em chờ anh?”

Lệ Cảnh Tâm cất giọng lạnh lẽo, cô hiện tại còn có suy nghĩ như thế: “Em nghe không hiểu lời của anh sao? Anh ít nhất phải ngồi hơn mười lăm năm tù, em điên rồi có đúng hay không?”

“Em không điên, em rất tỉnh táo, Cảnh Tâm, em sẽ không đi tìm ai cả, miễn cưỡng cùng người không thích hợp ở chung với nhau, chỉ bằng em ở nhà trồng hoa đọc sách chờ anh, đợi anh trở về. . .”

“Anh không cần em phải làm thế!”

Lệ Cảnh Tâm một quyền đấm lên mặt bàn: “Anh không cần sự thương hại của em.”

“Bình tĩnh một chút!” Sau lưng vang lên tiếng nói, cảnh sát canh giữ đi lên đề hai đầu vai Lệ Cảnh Tâm lại.

Hai tay anh nắm chặt thành quyền, ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Thịnh Thư Lan, lá gan của em càng ngày càng lớn, anh không cần em làm như thế, nên em cũng đừng bắt anh mang cái trách nhiệm nặng nề đó, em muốn làm vợ, anh không cần em, nhưng đừng có đến đây mang theo bộ mặt dát vàng tráng lệ lên đó.”

Anh nỗ lực làm cô tức giận, cũng nỗ lực làm thế nào để cô bỏ đi, nhưng sắc mặt Thịnh Thư Lan vẫn bình thường, hình như đối với những lời này căn bản không bỏ vào tai, cô chỉ yên lặng đứng lên: “Ngồi tù là chuyện của anh,

chờ anh, là chuyện của em, chuyện của anh em không quản được, vậy chuyện của em, anh cũng đừng quản.”

Lệ Cảnh Tâm chưa từng thấy qua cô cứng đầu ngốc nghếch như thế, anh giận dữ đứng dậy, đưa tay nắm chặt hai vai cô: “Tôi nói, tôi không cần cô nữa!”

Cảnh sát không kịp ngăn lại, nhưng Thịnh Thư Lan cũng kịp lui về sau một chút, tránh cho anh đụng vào người cô: “Không cần em, đó là chuyện của anh, Cảnh Tâm, lần này vất vả lắm mới có cơ hội tới thăm anh, hà cớ gì anh phải làm như thế này? Em từ nhỏ đã sống không có chủ kiến, thế nhưng lần này, em sẽ không để ai quyết định thay mình, em sẽ làm theo suy nghĩ của mình, bây giờ anh không muốn gặp em, vậy em đi trước, anh cũng đừng có tức giận, bởi vì có tức giận cũng chẳng làm được gì, anh ở trong này cũng không thể can thiệp gì được vào cuộc sống bên ngoài của em cả.”

Nói xong, liền cầm túi xách rời đi.

“Thịnh Thư Lan!”

Cô cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

—

Về nhà không bao lâu, bên ngoài tuyết rơi dày đặc, rơi trên đầu vai, có thể thấy rất rõ hình dạng của tuyết. Thịnh Thư Lan đứng trên ban công, đưa tay ra, Lại Hải chưa từng có trận tuyết lớn như thế này, đứng ở ban công nhìn ra bên ngoài, trong vườn một mảnh trắng xóa. Cô đem hai tay đặt lên miệng thổi khí, hình phạt của Lệ Cảnh Tâm, quả nhiên như anh nói, xử hai mươi năm.

Phía dưới lầu, bỗng nhiên truyền đến một trận bước chân huyên náo, có người đập tuyết đi vào phát ra động tĩnh, Thịnh Thư Lan đưa mắt nhìn, là một người đàn ông trẻ tuổi. Đã thật lâu trong nhà không có khách tới, kể từ khi nhà họ Lệ gặp chuyện không may, quyền lực của Lệ Cảnh Vân cũng bị tước bỏ, phần lớn hai cho con ở trong nhà. Thịnh Thư Lan không khỏi hiếu kỳ, xoay người đi xuống lầu.

Mới vừa đi tới đầu cầu thang, chợt nghe một âm thanh lo lắng truyền đến:
“Ông Lệ, không hay rồi, cậu hai tự sát!”

“Cái, cái gì?” Trong giọng nói Lệ Cảnh Vân phát ra âm thanh run rẩy cùng tang thương, bước chân của Thịnh Thư Lan cứng ngắc tại chỗ, tay vịn vào lan can mới có thể giữ cho thân thể đứng vững được.

“Không biết là lấy đâu ra vật gì đấy, liền cắt cổ tay, không thể cứu được.”

Thịnh Thư Lan đưa tay che miệng, dưới lầu truyền tới tiếng kinh hô của người đàn ông: “Ông Lệ, ông Lệ!”

Cô đứng tại chỗ một hồi lâu, mãi đến khi hai chân tê dại, người đàn ông công Lệ Cảnh Vân đưa ông ra ngoài, Thịnh Thư Lan móng tay cắn chặt vào lan can, hung hăng cố sức, móng tay bị gãy đâm vào cả da thịt, nhưng cô không hề có cảm giác đau đớn. Cô đỡ dần xoay người, tựa như một con rối bước về phòng. Trở lại ban công, cô cắn môi tới bật máu, cố gắng ngăn cản mùi máu tươi, nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt, cô nghẹn ngào bật khóc, cô rất sợ, sợ là do cô đi thăm anh, mà Lệ Cảnh Tâm không muốn mình liên lụy tới cô, có nên mới dùng phương thức như thế để cho cô không còn vọng tưởng về anh nữa.

Thịnh Thư Lan chống hai tay lên lan can, khóc nức nở, cô đau, đau như chết đi, đúng thế, anh sợ cô vọng tưởng đến anh, cho nên ngay cả chút khí lực để cô tiếp tục sống anh cũng cắt đứt đi.

Cô nhìn mặt đất, trong sân phủ đầy tuyết trắng, nhìn tang thương đến đáng sợ. Thịnh Thư Lan sải chân bước qua lan can, thân thể nhẹ nhàng, nhảy xuống...

—

“A —— “

Cô mở mắt ra, đưa tay tìm tòi, một mảnh lạnh băng, người tài xế lo âu nhìn cô: “Cô không sao chứ, vừa rồi la to như thế, tôi có gọi thế nào cô cũng không trả lời.”

Thịnh Thư Lan lau nước mắt, lồng ngực đau đớn dữ dội, xem ra là vừa nãy cô khóc rất kịch liệt, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đang đứng ở ven

đường, cô đẩy cửa xe ra, khí lạnh ùa vào, làm cho cô tỉnh táo không ít. Ven đường, vừa vặn có một chiếc xe bán hàng phía xa, xung quanh là những chậu hoa, cô đi tới ngồi xổm xuống, thất thần nhìn vào một chậu hoa rất bình thường.

Giấc mơ vừa rồi kia rất chân thực, cô cảm thấy may mắn đó chỉ là giấc mơ mà thôi. Cảm giác còn sống thật tốt, cô tin tưởng Lệ Cảnh Tâm sẽ không bỏ cô lại, cứ như vậy đi.

Cô chọn hai chậu hoa: “Bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi.”

Thịnh Thư Lan trả tiền, sau đó lên xe, ngồi vào trong xe, cô cúi đầu nhìn hai chậu hoa, khéo miệng không khỏi nhếch lên, nhẹ giọng thì thầm: “Sau này, hằng năm mình sẽ trồng một vài loại hoa, chờ lúc anh trở về, trong sân tràn ngập hoa, Cảnh Tâm, như thế, nhất định anh sẽ không quên con đường về nhà.”

Cô ngẩng đầu lên, lần thứ hai nhìn về phía ngoài cửa sổ, Thịnh Thư Lan cũng không thấy gian nan dù chỉ là một chút, cô nghĩ như thế cũng thật tốt. Chờ Lệ Cảnh Tâm trở về, hai người có thể ở chung một chỗ, không còn vương bận về bất cứ điều gì cả.

Thật tốt.

—

Hôm nay là ngày Vinh Thiển sinh, mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng vẫn có chút luống cuống tay chân.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, Vinh Thiển đau tới nỗi không giãy dựa được, Lệ Cảnh Trình một bước liền đi vào, cô đưa tay kéo ống tay áo của anh: “Không được, anh không thể đi vào.”

Lệ Cảnh Trình cúi người xuống, gương mặt tuần tú đưa đến trước mặt cô: “Không phải đã nói rồi sao? Lần này, anh ở cùng với em.”

“Không được.” Vinh Thiển lắc đầu: “Anh ở trong này, em không sinh được, hơn nữa em cũng không muốn anh thấy bộ dạng này của em.”

“Đừng làm rộn, anh ở bên cạnh em.”

Vinh Thiển ôm bụng la lên: “Em đây không sinh...”

Lệ Cảnh Trình gấp đến độ mồ hôi chảy đầy mặt, nhưng không có cách nào khác, sinh hay không sinh cũng không phải do anh làm chủ, không thể làm gì khác hơn là đợi ở bên ngoài.

Lúc trước Vinh Thiển muốn để anh cắt cuống rốn, nghĩ đến cảnh đó liền cảm thấy hạnh phúc tràn đầy, nhưng đến khi cô xem một bài post trên mạng, nói có người chồng cũng bởi vì xem toàn bộ quá trình vợ sinh con, dẫn đến hậu quả là phương diện nào đó không còn dùng được nữa.

Vinh Thiển cũng không muốn hại Lệ Cảnh Trình nha.

Anh ở bên ngoài lo lắng hơn bốn tiếng đồng hồ, lúc này mới nghe được tiếng khóc của trẻ con ở bên trong, anh nhào tới trước cửa phòng sinh, gấp đến độ như kiến bò trên chảo.

Y tá trước tiên ôm bé đi ra: “Chúc mừng chúc mừng, là một cậu bé.”

Lệ Cảnh Trình liền đưa mắt nhìn xung quanh: “Bà xã tôi đâu rồi?”

“Anh yên tâm, cô ấy nghỉ ngơi tí rồi sẽ được đưa ra.”

Gạo Nếp cùng Thẩm Tĩnh Mạn đều ở lại bên trong phòng bệnh, thấy giường của Vinh Thiển đẩy vào, Gạo Nếp nhịn không được đi tới, thật lâu nhân viên y tế mới đi ra, lúc này bé mới chạy tới bên giường của Vinh Thiển: “Mẹ, mẹ có đau không?”

Vinh Thiển rất mệt mỏi, giơ bàn tay lên xoa đầu con gái: “Đau lắm, nhưng mẹ có thể chịu được.”

“Mẹ thật dũng cảm.”

Lệ Cảnh Trình cũng đi tới trước giường, anh khom người hôn lên trên trán cô: “Bà xã, cực khổ rồi.”

Sau khi sinh xong, hầu như Vinh Thiển đã dùng hết sức lực, cô nheo mắt thấy anh ở ngay trước mặt mình, xoa má cô: “Em thật may mắn là không cho anh đi vào, em khẳng định lúc đó, sắc mặt em rất dữ tợn.”

“Rất đau sao?” Lệ Cảnh Trình đau lòng sờ trán cô: “Anh ở bên ngoài có thể nghe được tiếng gào thét của em.”

Vinh Thiển suy yếu gật đầu: “Em sợ nhất là đau, nhưng thế này là tốt rồi.”

Thẩm Tinh Mạn đi tới, khom lưng nhỏ giọng nói: “Cảnh Trình, đừng nói chuyện nhiều với Thiển Thiển, để cho vợ con nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Được.” Lệ Cảnh Trình kéo cái ghế qua, ngồi ở bên cạnh.

“Nếu không con cùng bảo mẫu về đi, mang Gạo Nếp về luôn.”

Lệ Cảnh Trình không quay đầu lại nói: “Mẹ, mẹ về đi, con ở lại đây là được rồi.”

Thẩm Tinh Mạn nghe anh nói thế, bà cũng không nói nhiều, gật đầu: “Có chị Nguyệt ở chỗ này, có gì thì kêu cô ấy làm.”

“Vâng.”

Sau khi sinh, cả người rất khó chịu. Vinh Thiển không còn sức lực, mơ mơ màng màng ngủ, Lệ Cảnh Trình ở bên cạnh cô nhìn bình nước biển, đến nửa đêm, nước đã truyền song, khi y tá rút ra, Vinh Thiển liền giật mình dậy.

Lệ Cảnh Trình buông tạp chí trong tay đứng dậy, anh đưa tay gạt đi tóc vắt qua gò má cô: “Làm sao vậy, sao không ngủ tiếp đi?”

“Cảnh Trình, em khó chịu.” Cô nỉ non nói, tóc bị mồ hôi thấm ướt.

Sắc mặt anh có chút khẩn trương: “Khó chịu ở đâu?”

“Vết thương, đau.”

Lệ Cảnh Trình nhìn bộ dáng khó chịu của cô, thấy rất thương cô: “Anh đi gọi y tá tới.”

Vinh Thiển nhìn anh đứng dậy, liền kéo tay anh lại: “Đừng đi, vô dụng.”

Anh trở lại trước giường cô, sờ soạng mặt cô: “Vậy phải làm sao bây giờ, anh giúp em lau mình nhé?”

Cô khó chịu lắc lắc đầu, Lệ Cảnh Trình ngồi ở mép giường, thay cô mở băng gạc trên tay ra, lỗ kim vẫn còn vết máu, Vinh Thiển không ngủ được, khổ sở nói lầm bầm, Lệ Cảnh Trình thấy thế, đứng dậy ôm con trai tới.

Cậu bé cũng khá rắn chắc, bảy cân sáu hai*, giờ phút này nằm trong lòng Vinh Thiển, Lệ Cảnh Trình cúi xuống hôn lên môi con: “Em nhìn nè, con trai nhìn rất giống anh phải không?”

(1 cân của TQ = ½ kg, 7,62 cân = 3,81 kg)

Anh đứng dậy, bé đang nhắm mắt bỗng dưng khóc lớn lên, Lệ Cảnh Trình có chút luống cuống tay chân: “Tiểu tổ tông ơi, không cho ba nó chút mặt mũi nào.”

“Chắc là con đói bụng.”

Chị Nguyệt vội vàng từ bên ngoài vào, cầm bình sữa trong tay, Lệ Cảnh Trình bế con trong lòng, đi quanh giường Vinh Thiển cho con bú sữa: “Cục cưng không được khóc, không được quấy rầy mẹ, hôm nay là ngày đầu tiên con ra đời, khẳng định có chút không quen. . .”

Vinh Thiển vẫn nằm bên giường không nhúc nhích, bởi vì hít thở cũng làm cho vết thương đau nhức, cô nhìn Lệ Cảnh Trình, nghe lời anh nói, chỉ cảm thấy mọi đau đớn khó chịu cũng đều đáng giá, bởi vì cô dùng nó đổi lấy hạnh phúc của chính mình.

Thẩm Tĩnh Mạn mãi nguyện ôm cháu trai, vui vẻ cười toe toét, sau khi Vinh Thiển sinh, ở lại bệnh viện mấy ngày cho khôi phục hoàn toàn, sau đó xuất viện.

Lệ Cảnh Trình vui vẻ cả ngày, cứ ghé vào cái giường nhỏ nhìn con trai, làm cho Gạo Nếp nhiều lần ghen tị, Vinh Thiển chậm rãi đi ra khỏi phòng, chợt nghe được giọng nói của Thẩm Tĩnh Mạn từ bên kia truyền tới.

“Cảnh Vân, ông nghe tôi nói này, Thiển Thiển đã sinh, là một bé trai. . .”

“Đúng vậy đúng vậy, lớn lên rất đáng yêu, quả thực rất giống Cảnh Trình lúc nhỏ.”

Giọng nói của Thẩm Tĩnh Mạn rất vui vẻ: “Ông bớt thời gian tới đây một chuyến đi, đây chính là cháu đích tôn của nhà họ Lệ đó.”

Vinh Thiển dừng bước, Thẩm Tĩnh Mạn tuy rằng đang ở Nam Thịnh, nhưng toàn bộ tâm tư của bà đều đặt ở Lại Hải, đặt bên người chồng của bà.

“Cảnh Vân, tốt xấu gì chúng ta cũng là vợ chồng. . .”

Giọng nói Thẩm Tĩnh Mạn ngưng lại, không cần nghĩ cũng biết, Lệ Cảnh Vân nhất định là cúp điện thoại rồi.

Vinh Thiển yên lặng rời đi, cô không muốn Thẩm Tĩnh Mạn phát hiện ra mình.

Lúc ăn cơm tối, Vinh Thiện ngồi trên ghế, mặt trên có một tầng nệm mềm mại, Lệ Cảnh Trình thay cô múc một chén canh, Vinh Thiện thấy Thẩm Tĩnh Mạn có chút không yên lòng, cô liền nói: “Cảnh Trình, hôm nào anh đi về Lại Hải một chuyến, để cho ba được nhìn cháu trai.”

Tay cầm đôi đũa của anh căng thẳng: “Anh có gọi điện thoại cho ba, nhưng ông ấy nói đã đoạn tuyệt quan hệ với anh, cho nên cháu trai gì đó không có quan hệ với nhà họ Lê.”

Thẩm Tĩnh Mạn nghe anh nói thế, một chiếc đũa rơi xuống đất, bà liền hỏi: “Ông ấy thật sự đã nói như vậy sao?”

“Mẹ, ba nếu đã nói như thế, sau này mẹ cũng đừng có suy nghĩ trở chuyện trở về Lại Hải nữa.”

Thẩm Tĩnh Mạn cố hòng tắc nghẽn, nhưng trước mặt Gạo Nếp, cũng không biểu hiện điều gì, bà đứng lên: “Hai con từ từ ăn, mẹ có chút khó chịu, mẹ lên lầu nghỉ trước.”

Vinh Thiện đưa mắt nhìn Thẩm Tĩnh Mạn đi, sau đó quay sang nhìn anh: “Em tin sẽ có một ngày, ba sẽ hiểu rõ tất cả, trên đời này làm gì có người làm cha nào không muốn gặp con trai mình chứ?”

Lệ Cảnh Trình cầm cái muỗng đưa cho cô: “Chờ sau khi cử hành hôn lễ, anh về đó một chuyến.”

Vinh Thiện gật đầu.

Lần đầu tiên ở cũ, Vinh Thiện cũng không khổ như bây giờ, ngoại trừ ăn cơm, cô hầu hết đều nằm, nằm tới mức ê ẩm cả người.

Máy tính bị tịch thu, điện thoại tịch thu, điều khiển TV cũng bị tịch thu, ngay cả tạp chí đặt đầu giường cũng biến mất một cách sạch sẽ.

Có thể nghĩ, một người sống sờ sờ cả ngày chỉ nằm trên giường, mỗi khi mở mắt chỉ có thể nhìn thấy bóng đèn điện trên trần nhà.

Không chỉ như thế, người làm ở trong nhà đều bị Lệ Cảnh Trình dặn dò gì đó, hoàn toàn lơ đi những biểu hiện sâu thẳm của cô, suốt ngày mang điểm tâm các loại đến hết cho cô.

Vinh Thiên đang ngủ, chợt mở mắt ra, liền thấy Thẩm Tĩnh Mạn cầm chén đi tới.

“Thiên Thiên, mau uống canh gà.”

“Mẹ, con không đói.”

Bây giờ, đối với Thẩm Tĩnh Mạn, phải được gọi là người có trách nhiệm đến nơi đến chốn: “Con nói thế là không được, trong tháng nếu không kỹ càng sau này có bệnh sẽ không thể chữa trị được, may là lần thứ hai con ở cữ, cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, uống xong cái này rồi nghỉ tiếp.”

Bà đem cái chén để lên tủ đầu giường, nâng người Vinh Thiên lên: “Mẹ đã sai người làm văn thẩn, tôm nhỏ bóc vỏ, rất tươi sống, con ăn đi.”

Vinh Thiên cố gắng đem chén canh ăn sạch sẽ: “Mẹ, đầu con rất ngứa, con muốn gội đầu.”

“Cái này không thể được, con mới sinh con có vài ngày, phải cố gắng chịu đựng.”

Sau khi Thẩm Tĩnh Mạn rời đi, Vinh Thiên một lần nữa nằm lại trên giường, Lệ Cảnh Trình trở về, cô nhìn anh như thấy được vị cứu tinh:

“Cảnh Trình, em nằm trên giường cả ngày, toàn thân đều ê ẩm.”

“Mẹ nói, em muốn gội đầu?”

Vinh Thiên đưa tay sờ sờ tóc: “Anh xem tóc bết lại cả rồi, em muốn tắm một chút, sẽ sấy khô ngay.”

“Không được, sau này sẽ bị nhức đầu thì làm sao?”

“Anh làm sao lại cổ hủ như thế, người Mỹ người ta sinh con xong một ngày là có thể gội đầu.”

“Không được, sau đó hạ xuống bệnh nhức đầu làm sao bây giờ?”

Lệ Cảnh Trình đề bả vai cô, để cô nằm xuống: “Thể chất của em làm sao so sánh với bọn họ được?”

“Tại sao lại không?”

Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn cô, khéo miệng nở nụ cười thích thú: “Chờ đến khi em vận động cùng anh, có thể như bọn họ mặt không đỏ không thở

mạnh miệng cũng không lớn tiếng hô cứu mạng, lúc đó anh sẽ tin lời của em.”

Vinh Thiển khẽ cắn môi dưới: “Lệ Cảnh Trình, không phải là anh nằm nên anh không biết, anh thử một chút thì sẽ hiểu.”

“Anh biết em khó chịu, nhưng em ráng chịu đựng, một tháng qua rất nhanh.”

Vinh Thiển có chút ủy khuất, mũi ê ẩm: “Nhưng như thế này em rất buồn chán, Gạo Nếp đi học, con trai thì ngủ, chỉ ít anh cũng đem máy tính đưa cho em, em đảm bảo mỗi ngày chỉ xem một chút, có được hay không?”

“Đương nhiên không được, em muốn mắt mình hư sao?”

Vinh Thiển thất bại chui vào trong chăn: “Chán chết, đáng ghét!”

Buổi tối Vinh Thiển ngủ không được, cô cứ luôn cảm thấy trong người nóng nực, chăn mền đều bị đá ra, cô còn muốn mở cửa sổ. Nhưng Lệ Cảnh Trình đã khóa kín không cho cô mở. Vinh Thiển có cảm giác mỗi ngày cô đều như sống trong lò lửa, tâm tình khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Hôm nay, Lệ Cảnh Trình cùng con gái đều ở nhà, Gạo Nếp đòi đi tới công viên nhi đồng chơi, con bé cầm lấy tay ba ba làm nũng: “Ba ba, có em trai rồi, ba mẹ không thương con nữa.”

Lệ Cảnh Trình làm sao nữa nhìn thấy con gái bị ủy khuất, lập tức liền đồng ý mang con bé đi ra ngoài: “Gạo Nếp, từ từ nào, để ba gửi một cái mail, con đi thay đồ đi.”

Vinh Thiển nhìn thân ảnh con gái nhảy tới nhảy lui, rất hâm mộ, đợi cho ba con hai người đi ra ngoài, Vinh Thiển lặng lẽ đứng dậy, ôm tâm lý may mắn đi ra khỏi phòng, đi tới trước cửa thư phòng của Lệ Cảnh Trình. Tay đặt lên tay nắm cửa, vặn một cái, quả nhiên không khóa, tâm Vinh Thiển không kiềm chế mà nhảy nhót, bước nhanh vào. Cô cầm Ipad Lệ Cảnh Trình để trên giá sách, Vinh Thiển nhét vào bên trong áo ngủ, cô cố nén kích động, bước nhanh ra ngoài.

Về đến phòng, Vinh Thiển không dám mở âm thanh quá lớn, cô trốn ở trong chăn xem, buổi chiều sau khi ăn xong, người làm trong nhà rất ít khi

vào phòng cô, sinh con nằm ỗ tĩnh mịch, vì thế Vinh Thiển xem say mê, dần quên mất thời gian.

Gạo Nếp đã lâu mới được ra ngoài chơi, khi về hai tay còn mang đồ chơi Lê Cảnh Trình mua cho, anh vào phòng nhìn con trai một chút, Gạo Nếp thì nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra tính khoe mẹ một chút.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Gạo Nếp thò đầu vào, con bé nhìn thấy cả người Vinh Thiển đều cuộn tròn trong chăn, Gạo Nếp tò mò đi về phía trước, đưa tay kéo cái mền trùm trên người Vinh Thiển. Con bé nhìn thấy trong tay mẹ cầm cái Ipad, Vinh Thiển thì thực sự bị hoảng sợ, nhưng thấy trước mặt là con gái, cô liền bình tĩnh trở lại.

“Mẹ, mẹ!” Gạo Nếp mân mê cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không hồn không giận, thường ngày ba ba nói con bé cần thường xuyên giám sát mẹ, không để cho mẹ xem hay cầm bất thứ cái gì có hại được: “Mẹ sao có thể như thế được chứ?”

“Gạo Nếp, nghe mẹ nói đã. . .”

“Ba ba.” Gạo Nếp bỗng nhiên cao giọng: “Mẹ lên xem máy tính”!

Vinh Thiển gấp đến độ bật cả người dậy, cô đưa ngón tay đặt lên miệng: “Nào, đừng kêu, sau khi mẹ hết kiêng cử, mẹ sẽ mua quần áo mới và đồ chơi cho con.”

Gạo Nếp nhìn hai tay mình, hôm nay con bé được ba ba mua rất nhiều đồ chơi, con bé rất vui, cho nên nó quyết định đứng về phía ba ba.

Con bé quay đầu hướng ra cửa chạy đi: “Ba ba, ba mau tới, mẹ trốn ở trong chăn xem tivi, ba ba...”

Giọng con bé lại cao thêm, hận không thể hét vang lớn hơn nữa, Gạo Nếp đứng ở cửa, bộ dạng khẩn trương, đưa tay chỉ Vinh Thiển trên giường: “Ba ba, mẹ trộm Ipad xem, ba mau tới, mau lên mau lên.”

Vinh Thiển sốt ruột, không biết đem cái máy giấu ở đâu, tiếng bước chân của Lê Cảnh Trình tiến lại gần, Vinh Thiển ngơ ngác ngồi trên giường, trong lòng thấp thỏm lo âu, cô chỉ xem tivi một chút thì sao? Hai người đều

có thú vui của mình, chỉ có cô là không, cô đơn tịch mịch giống như tù nhân.

Lệ Cảnh Trình chạy tới trước mặt Gạo Nếp, anh ngồi xổm xuống: “Bảo bối, làm sao vậy?”

Gạo Nếp vẻ mặt nghiêm túc: “Ba ba, mẹ lén xem máy tính bị con bắt quả tang, ba mau vào đi.”

Anh nghe vậy, sắc mặt thay đổi, anh liền đứng dậy đi vào phòng ngủ, tiến lên vài bước, anh liền thấy vợ yêu đang ngồi giữa giường khóc sụt sùi, Lệ Cảnh Trình liền rối loạn tay chân, anh cuống quýt đi tới mép giường, một tay cầm lấy tay cô, tay còn lại lung tung lau nước mắt cho cô: “Thiên Bảo, làm sao vậy? Sao lại khóc như thế?”

Vinh Thiên nghe anh hỏi, càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt lại ồ ồ tuôn ra, Lệ Cảnh Trình thấy Ipad cô đặt bên cạnh, liền hiểu chuyện gì, hoàn toàn không kịp nghĩ gì cả.

“Em ở nhà một mình buồn chán, em chán đến muốn điên rồi, mọi người đều như thế với em. . .”

Cô ghen ngào, nghiêng đầu vào bả vai Lệ Cảnh Trình khóc tiếp. Anh thấy thế, đau lòng không chịu được, anh mạnh mẽ đem đầu cô đẩy ra, cầm khăn giấy ở trên tủ đầu giường rút ra lau nước mắt cho cô: “Ngoan, đừng khóc, khóc sẽ không tốt cho mắt em, không được khóc nữa, ngược lại, anh sẽ không la em nữa, được chưa nào?”

Vinh Thiên vẫn khóc thút thít, mũi đỏ bừng, Lệ Cảnh Trình cẩn thận lau những giọt nước mắt trên mi mắt cô, Gạo Nếp thì đứng bên cạnh: “Mẹ xấu xí, mẹ xấu xí, lớn rồi còn khóc nhè.”

Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu qua: “Đừng chọc mẹ tức giận, con ra ngoài chơi đi.”

Gạo Nếp làm một cái mặt quỷ: “Lêu lêu, ba ba, ba mau đưa máy tính cho con cất kỹ, đừng để mẹ tìm được.”

Con bé này, thật là...

Vinh Thiện đưa mắt trừng con gái, Gạo Nếp bấu môi, tựa hồ rất xem thường cái bộ dạng này của cô, con bé lắc lắc món đồ chơi trong tay: “Con chơi cùng em trai đây.”

Chờ con gái ra khỏi phòng, Vinh Thiện cũng dần ngừng khóc, Lệ Cảnh Trình đưa ngón út xoa bóp trán cho cô: “Anh còn chưa nói gì, em đã khóc rồi, trách không được con gái lại cười em.”

“Hai cha con anh cùng một phe, cô lập em, em đương nhiên rất khó chịu.”

“Anh và em mới chung một hướng, em là vợ của anh.”

“Xì...” Vinh Thiện đem chặn lấp lại cái Ipad, động tác này tất nhiên không tránh khỏi mắt của Lệ Cảnh Trình, anh đưa tay cầm lại, Vinh Thiện muốn lấy lại, nhưng Lệ Cảnh Trình đã nghiêng người né ra: “Hôm nay bỏ qua, nhưng không có lần sau nữa, vừa nãy xem tivi, sau lại khóc, em không cần mắt mình nữa đúng không?”

“Anh muốn em chết héo mòn trong nhà sao?”

“Lần sau muốn xem tivi, thì nói cho anh biết.”

Vinh Thiện không hờn không giận: “Nói cho anh thì có lợi gì? Anh cũng đâu có cho em xem.”

“Anh sẽ nghĩ biện pháp.”

“Được, giờ em muốn xem.”

Lệ Cảnh Trình nghe xong, không nói hai lời liền cự tuyệt: “Hôm nay thì không được, cần để cho mắt em nghỉ ngơi một chút.”

“VẬY NGÀY MAI.”

Anh không có cách nào khác, chỉ có thể thỏa hiệp: “VẬY em muốn xem cái gì?”

“TRỞ VỀ TUỔI HAI MƯƠI.”

Vinh Thiện cũng không tin, Lệ Cảnh Trình thực sự cho cô xem.

Ngày thứ hai, sau khi ăn cơm trưa xong, Vinh Thiện đang cho con trai bú sữa, Lệ Cảnh Trình liền đẩy cửa đi vào.

Anh đi tới bên giường, thuận tay cầm cái chăn, vén lên rồi ôm lấy cô đứng dậy, Vinh Thiện khó hiểu hỏi anh: “Đi đâu?”

“Đi xem phim.”

“Thực sự?”

“Anh lúc nào thì gặt em?”

Lệ Cảnh Trình ôm lấy cô đi ra ngoài, đi tới phòng chiếu phim trên lầu, âm thanh chân thực, giống như đang ở trong rạp chiếu phim cao cấp, Lệ Cảnh Trình xuống một vị trí tốt nhất, để cô ngồi trên đùi mình, lại dùng chân quăn quanh người cô.

Vinh Thiển sắc mặt khó có thể khắc chế được kích động, cô gần như tham lam nhìn vào màn hình lớn, đưa tay chỉ lên hình ảnh trên màn hình: “Quy Á Lôi, em rất thích bà ấy.”

Lệ Cảnh Trình từ chỗ ngồi cầm lấy một thứ lên, đưa lên trước mắt Vinh Thiển, trong nháy mắt tối thui là cô không khỏi lui về sau, Vinh Thiển chăm chú nhìn kỹ, là một cái kính: “Á, anh đưa cho em cái này để làm gì?”

“Cái này. . . đeo vào bảo vệ mắt, chỉ cần nghe là được rồi.”

Vinh Thiển dở khóc dở cười: “Nói xem phim, lại không thể nhìn được, đó không phải là nằm mơ sao? Huống hồ em cũng chẳng cần.”

“Vậy em thích như thế nào, hay là anh bế em trở về, cho em tiếp tục nằm trên giường.”

Vinh Thiển nhất thời không nói gì, Lệ Cảnh Trình đem mắt kính mang lên cho cô thật cẩn thận, tránh để cô nhìn lén được: “Dựa vào anh, nghe anh nói lại là được.”

Vinh Thiển trước chỉ nghe giới thiệu qua bộ phim này, nhưng phần lớn diễn viên còn chưa biết hết: “Vậy anh nói cho em biết, nam chính là ai?”

Lệ Cảnh Trình nhíu mày: “Có thể là cháu người này.”

“Lớn lên thế nào? Ai đóng?”

“Rất non, vóc dáng thấp hơn anh một chút, tóc hơi vàng vàng, da trắng.”

“Làm sao anh có thể so sánh anh và nam chính được?”

Lệ Cảnh Trình nhún đầu vai: “Anh thấy thế.”

Vinh Thiển vểnh tai, không thấy hình ảnh, tâm phảng phất ngứa ngáy giống như bị mèo cào, cánh tay lạng lẹ đem kính đẩy ra, nhưng trong nháy mắt

liền bị che lại: “Chớ lộn xộn.”

“Xin anh đó, cho em xem lần này, đảm bảo sau này sẽ không nhìn trộm nữa.”

“Lúc xem phim không nên nói chuyện.” Lệ Cảnh Trình đem hai tay cô thắt chặt lại: “Cũng đừng lộn xộn, vết thương còn chưa lành hẳn đâu.”

Vinh Thiển khép hai chân lại, không thể nhìn, lắng nghe rồi tưởng tượng ra mà thôi, cô chỉ có thể dựa vào âm thanh để cảm giác: “Hiện tại chiếu đến khúc nào rồi?”

“Sau khi diễn viên chính trở lại tuổi hai mươi, nhớ lại từng chuyện đã làm trong quá khứ.”

Lệ Cảnh Trình nói không rõ ràng, Vinh Thiển lại hỏi tiếp: “Vậy ai đóng vai diễn viên nữ thời trẻ?”

Anh cầm máy tính bên cạnh, lên mạng tìm thông tin: “Dương Tử San, sinh ngày 6 tháng 8 năm 1986, sống ở Nam Kinh, Giang Tô, là diễn viên nữ người Trung Quốc, ca sĩ tốt nghiệp ngành biểu diễn âm nhạc, Học viện Nghệ thuật Nam Kinh. Đến năm 2012 mới gia nhập vào làn điện ảnh, đóng vai Trịnh Vy trong 《Gửi thời thanh xuân sẽ qua của chúng ta》 mà thành danh.

Vinh Thiển mấp máy môi: “Anh đúng là giống cái máy, một chữ đọc cũng không thiếu.”

“Anh không biết cô ta, cho nên chỉ có thể tìm thông tin rồi đọc cho em, em hẳn là nên cảm thấy may mắn, nếu không nhờ anh, thì làm gì biết chút thông tin này.”

“Lệ Cảnh Trình!”

Lệ Cảnh Trình hôn môi cô: “Được rồi, tiếp tục nghe, không hiểu thì hỏi anh.”

Vinh Thiển coi như là ở đây giết thời gian, nhưng như thế này đúng là không gãi đúng chỗ ngứa, cô bức bối: “Có phải chỉ có một nam chính không?”

“Ừ, đến rồi, bọn họ yêu nhau.”

“Nhưng bà ấy là bà nội của cậu ta, tuổi lớn thế rồi.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay vuốt thắt lưng cô: “Không sao, có thể biến trở lại hình dạng như trước mà.”

“Tại sao?”

“Bởi vì loại chuyện trở về tuổi hai mươi này, vốn không phát sinh.”

Vinh Thiển trầm mặc một hồi lâu, tựa hồ như nhập vào bộ phim: “Nhưng nếu như chuyện này có thật thì sao? Cảnh Trình, khi chúng ta già đi, Gạo Nếp cùng con trai đều có gia đình riêng của mình, có phải chúng ta sẽ biến trở thành người thừa không?”

“Xem đi, trong đầu em lúc nào cũng đa sầu đa cảm, đúng là không nên cho em xem mấy bộ phim thế này.”

“Cảnh Trình, em rất sợ mình già đi, em hi vọng mình luôn duy trì được tuổi trẻ.”

Lệ Cảnh Trình nghe vậy, cười nhìn cô: “Đã làm mẹ của hai con rồi, bọn chúng sẽ lớn lên, cũng sẽ trải nghiệm như chúng ta bây giờ, em nghĩ như thế, đối với con thật không công bằng.”

Vinh Thiển giơ tay lên, tháo kính mắt xuống, trong bóng đêm mơ hồ nhìn vào mắt Lệ Cảnh Trình: “Cảnh Trình, anh nhất định phải hứa với em, phải cùng em cố gắng đừng để mình già quá nhanh, chờ cho con gái lớn lên, anh chăm sóc em, bao dung em, từng giây phút trấn an em, đừng để em suy nghĩ về tuổi già, có được không?”

“Yên tâm đi.” Lệ Cảnh Trình nắm lấy tay cô, khẽ dùng lực: “Anh vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Anh mang lại mắt kính cho cô, Vinh Thiển rướn người lên hôn vào mặt anh một cái: “Xem ra cũng sắp hết rồi, ngoan nào, để anh xem kết cục như thế nào đã.”

Thấy anh tựa hồ không chịu đáp ứng, cô ôm cổ anh lay động vài cái: “Hứa đi, hứa đi?”

Vinh Thiển biết anh rất thích cô hôn, liền rướn lên hôn thêm vài cái nữa:

“Hứa đi, nào?”

“Được rồi.” Lệ Cảnh Trình bất đắc dĩ nói.

Kết cục đúng như Lệ Cảnh Trình dự đoán, cháu trai bị tai nạn xe cộ, nữ nhân vật chính quyết định ích kỷ một lần, không xen vào chuyện gia đình nữa, để cho bà theo đuổi hạnh phúc của chính mình, viên mắt Vinh Thiển không khỏi đỏ lên, nhưng cô không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể hít hít cái mũi. Cô có thể hiểu được, một người sống trên đời, không phải chỉ là vì mình, nhìn thấy người mình yêu thương vui vẻ hạnh phúc thì mình cũng an lòng.

Sau cùng, nữ nhân vật chính biến lại trở về vai bà nội, cùng con trai con dâu ngồi một chỗ xem ti vi, Lệ Cảnh Trình đem mặt của cô hướng vào mặt mình: “Không khóc sao?”

Vinh Thiển dụi mắt một cái: “Làm gì khóc được.”

“Đi, anh ôm em về phòng.”

[Phim này mình xem bản Hàn rồi, tên “Ngoại già tuổi đôi mươi”, còn bản Trung thì chưa xem, nếu ai có thắc mắc thì có thể xem lại nhé]

Mang theo Vinh Thiển trở về phòng ngủ, Lệ Cảnh Trình đem cô đặt lên giường lớn: “Sau này cũng đừng có nói anh áp bức em nhé.”

Vinh Thiển kéo chăn, khước miệng nở nụ cười tràn lan: “Cảnh Trình, em hình như chưa từng nói, anh thực sự rất tốt đối với em.”

“Hình như chưa nói qua.”

“Chưa nói qua sao? Sao em nhớ trước kia đã nói với anh rồi?”

Lệ Cảnh Trình mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô: “Trong lòng em biết, là được rồi.”

“Anh mỗi ngày đều mang em đi xem phim nhé?”

“Được voi đòi tiên.”

Vinh Thiển rất thích nói chuyện thế này với anh, cô không khỏi nghiêng đầu làm nũng: “Hứa đi mà.”

“Chỉ cần em mang kính mắt, anh sẽ không lo lắng.”

Vinh Thiển đưa tay làm bộ che lại hai mắt của mình: “Anh xem, thế này được chưa?”

Lệ Cảnh Trình nhìn cô, tuy rằng cô đã sinh hai đứa con, nhưng trong mắt anh, cô vẫn như đứa trẻ vậy, tinh thuần đáng yêu. Đây là tình yêu mà anh nhất mực bảo vệ, anh tình nguyện nhìn cô vĩnh viễn không trưởng thành, anh tình nguyện mình có hai đứa con một gái một trai.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Gạo Nếp đẩy cửa vào, thấy ba ba đang nghiêng người nói với mẹ cái gì đó, con bé nghênh ngang tiến đến: “Ba ba, chơi với con đi.”

Lệ Cảnh Trình nghiêng đầu, thấy con gái mặc váy công chúa máu trắng, tóc mềm thả ở đầu vai, ánh mắt anh không khỏi nhu hòa: “Gạo Nếp ngoan, trước con xuống lầu chơi với dì đi, ba ba cần phải chăm sóc mẹ.”

“Ba ba chăm mẹ cả buổi chiều rồi, em trai cũng không chơi với con, ba ba, ba chơi xây nhà với con.”

Hai người đang tình cảm thân mật, Lệ Cảnh Trình thật luyến tiếc không muốn rời đi: “Cục cưng ngoan, mẹ ở một mình rất buồn chán, ba ba ở bên mẹ một chút.”

“Mẹ có nói chuyện gì đâu, mẹ chỉ muốn xem ti vi.” Gạo Nếp không lưu tình nói ra.

Vinh Thiển vừa nghe, cả khuôn mặt từ trong chăn chui ra ngoài: “Gạo Nếp ngoan, con đi chơi đi, nếu không nghe lời, đem đồ chơi của con tịch thu lại.”

“Ba ba, ba xem, mẹ khi dễ con.” Gạo Nếp đưa tay quệt miệng, rõ ràng một bộ dạng ủy khuất.

Lệ Cảnh Trình một tay ôm lấy con bé: “Ba đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được quệt miệng, sau này thành thói quen xấu thì sao?”

“Vậy ba ba chơi với con đi.” Gạo Nếp nở nụ cười, theo thói quen bày ra bộ dạng chân chó.

Vinh Thiễn nghĩ đến chuyện tối qua cô bị con bé tố cáo, trong lòng không khỏi có chút oán hận, đưa tay ôm lấy cánh tay Lệ Cảnh Trình: “Ông xã, anh ở lại với em, kể chuyện cho em nghe, em thực sự rất nhàm chán.”

Gạo Nếp thấy Vinh Thiễn như thế, cũng bắt chước cầm một cánh tay Lệ Cảnh Trình: “Ba ba, ba chơi với con.”

“Ông xã, anh không muốn em khóc sao, anh mà đi em buồn em cô đơn em khóc. . .”

“Gạo Nếp ngoan.” Lệ Cảnh Trình nhìn con gái rồi nói: “Con chơi tí đi, nửa tiếng nữa, ba xuống chơi với con.”

Con bé ủy khuất đứng tại chỗ, nhìn Lệ Cảnh Trình một chút, lại nhìn Vinh Thiễn, sau đó khóc lớn lên: “Hu hu hu hu, ba mẹ không thương con, ba mẹ chỉ thương em trai, ba thích mẹ, không ai thích Gạo Nếp hết, hu hu hu hu.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cũng không tức giận, trong lòng còn cảm thấy thú vị, có đôi khi Vinh Thiễn rất muốn làm trò, chọc cho con gái khóc, mà biện pháp duy nhất đó là dành sự sủng ái của Lệ Cảnh Trình.

Thấy con gái khóc thương tâm, Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm con vào lòng, mỗi lần như thế, người dỗ luôn luôn là anh: “Cục cưng ngoan, không được khóc, là mẹ giỡn với con đó, ba mẹ yêu con nhất.”

“Thật, thật sao?” Gạo Nếp thút thít, Vinh Thiễn tiến lên hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của con: “Đương nhiên là thật, ba mẹ yêu con, cũng yêu em trai, bảo bối không khóc nữa nè.”

Gạo Nếp nín khóc mỉm cười, đưa tay lau nước mắt: “Con biết rồi, con đi chơi trước, ba ba tí nữa xuống với con nhé.”

Ở bên cô nửa tiếng, sau đó cô dựa vào đầu giường, nắm lấy tay anh.

Con trai được một trăm ngày, Lệ Cảnh Trình và cô sẽ kết hôn.

Anh đi một chuyến về Lại Hải, nhưng vẫn không thể mời được Lệ Cảnh Vân tới.

—

Ở Đế Cảnh, ngoại trừ việc Vinh Thiển cho con bú, ngoài ra không cần quan tâm tới bất cứ chuyện gì cả.

Cô chỉ biết là Lệ Cảnh Trình đang chuẩn bị hôn lễ, nhưng cũng không biết cụ thể là ngày nào.

Ngày hôm đó, mới tờ mờ sáng, Vinh Thiển đã bị Lệ Cảnh Trình kéo dậy, thay đồ xong đi ra ngoài, Vinh Thiển nhìn sắc trời rồi nói: “Sớm như thế, anh dẫn em đi đâu vậy?”

“Đến nơi rồi em sẽ biết.”

Đi tới tầng thượng của Uy Lệ, đã có trực thăng đậu ở đấy.

Lệ Cảnh Trình kéo tay cô, sau khi đến nơi, anh đưa tay che hai mắt của cô lại.

“Anh mang em đến đây, chắc chắn em sẽ thích.”

“Sao anh không nói cho em biết trước? Gạo Nếp cùng con trai làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, sẽ có người chăm sóc tốt cho hai đứa nhỏ.”

Lệ Cảnh Trình ý bảo cô nhắc chân, gió mát thổi vào mặt, tuy rằng Vinh Thiển không nhìn thấy, nhưng cảm giác ở trên cao gió thổi vào người, cực kỳ thoải mái.

Vinh Thiển đi về phía trước, hai chân chạm đến nước, cô liền rụt trở về.

Lệ Cảnh Trình cười ở bên tai cô nói: “Đừng sợ, có anh đây, đi về phía trước vài bước, đi theo con đường này.”

Vinh Thiển đánh bạo đi về phía trước, Lệ Cảnh Trình vẫn không buông tay cô ra, đợi đến khi anh bảo cô dừng bước, anh đưa mắt nhìn cô, rồi hỏi:

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Anh làm cho em điều gì bất ngờ đây?”

Lệ Cảnh Trình buông tay ra.

Vinh Thiển trợn mắt, ánh sáng chột chiếu tới làm cô không thích ứng kịp, trong mắt là biển xanh vô tận, cô nhìn xuống dưới chân, là mép của bể bơi, cả một hồ bơi lộ thiên sát biển, Vinh Thiển không khỏi bật cười: “Nơi này là đâu, đẹp quá!”

“Em quay đầu lại nhìn.”

Vinh Thiển nghiêng người nhìn sang, thấy một nhà hàng tọa lạc như ở nơi bồng lai tiên cảnh, cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ sợ đạp hụt một bước, cả người liền rơi vào trong biển lớn.

Cách đó không xa, một căn nhà nghỉ mát kiến trúc châu âu truyền đến tiếng đàn dương cầm du dương, những sợi tóc cô vì gió thổi mà tung bay, cô dựa lưng vào ngực Lệ Cảnh Trình, đầu gối lên vai anh, môi mỏng của anh rơi vào trên gò má cô: “Hôm nay, chúng ta cử hành hôn lễ ở đây.”

“Cái gì?” Vinh Thiển giật mình đứng thẳng dậy, mắt hạnh trợn tròn: “Em cũng chưa chuẩn bị bất cứ thứ gì.”

“Anh đã chuẩn bị giúp em rồi.”

“Không phải.” Vinh Thiển xoay người nhìn anh: “Sao anh lại không nói trước cho em biết? Nào có ai kết hôn bất thành linh như thế này, tối hôm qua em cũng không đắp da mặt, sớm biết là hôm nay, em sẽ giảm cân một chút.”

Lệ Cảnh Trình cười ôm cô vào lòng: “Em cho dù béo thành cái túi lớn, thì vẫn là bà xã mà anh yêu nhất.”

“Vậy hôm nay có nhiều người tới không?”

“Em nói xem?”

Vinh Thiển đưa hai tay che mặt, giọng nói phát ra không khỏi có chút nũng nịu: “Không được, em ít nhất phải giảm đi mười cân, lúc đó mặc áo cưới mới đẹp.” (10 cân TQ = 5kg)

“Em thế này là vừa người rồi, thật vất vả mới có chút thịt.” Lệ Cảnh Trình hôn lên môi cô một cái: “Mau đi đi, thợ trang điểm đều đã chuẩn bị xong, còn có lễ phục cùng áo cưới, cần em tự chọn đó.”

Vinh Thiển ngồi vào trước bàn trang điểm, cảm giác giống như cô vẫn còn nằm trong giấc mơ sáng sớm chưa tỉnh lại.

Thay áo cưới xong đi ra ngoài, hiện trường hôn lễ được bố trí cạnh biển, bên trong đình nghỉ mát đã có cha xứ đứng đó.

Đúng lúc này Vinh An Thâm đưa tay nắm lấy tay cô, cô kích động thiếu chút nữa khóc lên, mặc dù Vinh An Thâm còn chưa khôi phục hẳn, nhưng ông vẫn có thể nắm tay con gái mình, rành mạch nói một câu: “Thiến Thiến, ba ba chúc con cả đời hạnh phúc an khang.”

Viễn mắt cô đỏ bừng, bàn tay không khỏi nắm chặt, hai bên lễ đài trang trí đầy hoa hồng, trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay vang lên, Vinh Thiển thấy Lâm Nam cùng Hà Mộ đứng phía trước đám người, bên cạnh mỗi người đều có bạn trai.

Còn có, người nhà họ hàng Vinh Thiến, bạn bè của cô, còn có đồng nghiệp làm ở phòng đấu giá. . .

Khúc nhạc giản đơn mà quen thuộc của đám cưới vang lên, trong trường hợp thế này càng hợp tình hợp cảnh, Vinh Thiến cảm giác mỗi một bước đi, đều không giống như thật, giống như đang giẫm lên kẹo ngọt vậy.

Đi hết bậc thang, Vinh An Thâm đem tay cô đặt vào tay Lệ Cảnh Trình, nắm ngón tay khép chặt lại, tây trang màu trắng làm cho anh thêm anh tuấn, lồng ngực anh đầy kích động, anh không nói nên lời, chỉ có thể nói được câu: “Bà xã, hôm nay em thật đẹp.”

Bọn họ đã là vợ chồng, nhưng nghe anh khen như thế, cô không khỏi đỏ mặt.

Lâm Nam cùng Hà Mộ mặc váy bosnia dài, hai người trong tay đều cầm lẵng hoa.

Hai người nở nụ cười, thấy bạn mình hạnh phúc, chớp mũi Lâm Nam không khỏi có chút chua xót, nghĩ đến Vinh Thiến, nhiều năm như thế sống cũng thật không dễ dàng.

Hà Mộ vành mắt đỏ bừng: “Hôm nay là ngày vui của Thiến Thiến, mặc kệ trước đây thế nào, cuối cùng cũng đã có được hạnh phúc.”

Lâm Nam khẽ gật đầu, nghe thanh âm nghiêm trang của cha xứ truyền tới bên tai, tại nơi thanh thiên bạch nhật, biển xanh bao la, đại dương rộng lớn này cử hành hôn lễ, Lâm Nam còn chưa uống ngụm rượu nào, mà đã cảm giác cả người lâng lâng say.

Hai người thấy chú rể đẹp trai nắm lấy tay cô dâu: “Tôi, trịnh trọng thề, nguyện tiếp nhận cô ấy làm vợ tôi, kể từ hôm nay, cho dù họa hay phúc, dù giàu hay nghèo, khỏe mạnh hay bệnh tật, anh đều yêu em, trân trọng em, đến chết mới thôi.”

Kỳ thực, rất lâu rất lâu trước đây, anh đã tiếp nhận cô làm vợ của anh.

Chỉ trong một phút chốc, Vinh Thiến nghĩ tới rất nhiều chuyện trước kia, nghĩ đến cô và Hoắc Thiếu Huyền chạy đến trấn nhỏ kia, nghĩ đến lúc bọn họ ở trong giáo đường tuyên thệ, anh mắt cô không khỏi hướng vào trong đám người, cô nhìn thấy Vinh Trạch, thấy Giang Tụng Giai, thấy rất nhiều người thân và bạn bè, nhưng chỉ duy nhất không thấy Hoắc Thiếu Huyền. Cô vô thức rơi nước mắt, trong lòng hạnh phúc tràn đầy, không biết phải nói như thế nào, Vinh Thiến tiến lên, nhón chân hôn vào môi anh rồi nói: “Ông xã, em cũng vậy, chúng ta sẽ yêu nhau đến trọn đời, có được hay không?”

Lâm Nam lúc này cười khúc khích: “Tớ chưa từng thấy qua cô dâu lại chủ động như thế nha.”

Lệ Cảnh Trình hai tay ôm mặt cô: “Thiến Bảo, em yên tâm, anh vất vả lắm mới đợi được câu nói này của em, anh nhất định sẽ ở bên cạnh em, cho dù, em có dùng bạo lực, đánh đuổi anh, anh cũng sẽ không rời xa em.”

Cô không khỏi mỉm cười, Lệ Cảnh Trình nắm tay cô, hai người bước xuống bậc thang, mọi người tung hoa tươi lên, từng cánh hoa tung bay rơi vào hai người, trong đám người, có bao nhiêu người cũng được ước ao giống như cô.

“Oa oa oa ——”

Bỗng nhiên, một tiếng khóc từ xa tiếng lại gần, Vinh Thiến thấy chị Nguyệt ôm con trai bước tới, phía sau là Gạo Nếp với gương mặt đỏ bừng. Gạo Nếp

vừa chạy vừa kêu: “Mẹ, mẹ, em trai không ngoan, toàn là khóc, cả ngày đều khóc.”

Chị Nguyệt biết lúc này không thể quấy nhiễu hai người, nhưng cô cũng không có biện pháp nào khác, Lệ Cảnh Trình đưa mắt nhìn: “Xem bộ dáng là đói bụng, không cho nó uống sữa sao?”

“Sữa bột bé không chịu uống, phỏng chừng là giống Gạo Nếp khi còn bé, thích bú sữa mẹ hơn.”

Sắc mặt Lệ Cảnh Trình hơi trầm xuống: “Chúng tôi còn đi mời rượu, cô đỡ bé đi.”

“Oa oa!” Không nghĩ tới, con trai càng khóc ác liệt hơn, Gạo Nếp đưa hai tay che lỗ tai: “Mẹ, mẹ cho em trai bú sữa đi. Em khóc đến dẹt cả bụng rồi.”

Vinh Thiển nghe con khóc, thương con tha thiết, cô đưa tay ôm lấy con trai, bé quay đầu tìm ngực cô, tay nhỏ mò mẫm kéo kéo lễ phục của cô, Lâm Nam cùng Hà Mộ đều ngây người, hôn lễ này đúng là tràn ngập kịch tích, bọn họ không chỉ có một con gái, mà ngay tại hiện trường còn muốn trình diễn màn cho con bú sữa.

“Ng ngoan, đừng kéo áo của mẹ. . .”

Lệ Cảnh Trình đưa tay choàng qua vai của Vinh Thiển, đưa cô quay về phòng nghỉ.

Vinh Thiển sau khi cho con bú sữa no nê, bé thỏa mãn rầm rì hai tiếng, bắt đầu nằm trên giường chơi.

Tất cả khách mời đều được bố trí nghỉ ngơi ở các phòng trong khu nhà nghỉ, ngày thứ hai, còn có một du thuyền đưa bọn họ đi du ngoạn.

Lệ Cảnh Trình ở bên cạnh cô uống một ít rượu, dùng xong bữa cơm, hai người nằm trên giường lớn ở bên biển, Lệ Cảnh Trình đưa tay kéo tay của Vinh Thiển lên cao, cùng so hai ngón áp út của bọn họ.

“Anh đã xem qua, đây là nhẫn cưới đẹp nhất.”

Vinh Thiển cười, lắc đầu nói: “Mệt quá, ngủ đi thôi.”

“Ngủ?” Lệ Cảnh Trình không khỏi cử động thân thể.

“Một khắc đáng giá ngàn vàng, cơ hội tốt như thế đừng nên lãng phí.”

Vinh Thiển kháng nghị: “Chúng ta chỉ cử hành hôn lễ mà thôi, đều đã là vợ chồng già bao nhiêu năm rồi.”

Nhưng Lệ Cảnh Trình mặc kệ, đời này, anh còn chưa được hưởng thụ qua đêm động phòng hoa chúc.

Anh nắm lấy tay cô, mười ngón tay lồng vào nhau, hai chiếc nhẫn chồng lên nhau, dưới ánh đèn lóe lên tia sáng. Vinh Thiển nhìn anh, không khỏi nở nụ cười: “Lệ Cảnh Trình.”

“Hử?”

“Cám ơn anh đã cho em một hôn lễ như thế.”

Lệ Cảnh Trình đưa một tay lên chống nửa người lên, ánh mắt mềm nhẹ lướt qua mặt vợ mình, có danh phận này, anh nhìn Vinh Thiển, tựa hồ như có thêm một tầng cảm xúc khác. Anh cúi đầu khế hôn lên trán cô, như lông chim mềm nhẹ lướt qua mũi cô, sau đó đi xuống.

Khóe môi Vinh Thiển hơi cong lên, Lệ Cảnh Trình cùng cô đan tay vào nhau, một tay kia anh kéo cô ôm vào trong lòng ngực, lời nói ngọt ngào: “Bảo bối, tân hôn vui vẻ.”

Vinh Thiển chưa kịp đáp lại, liền bị anh ngăn chặn, lời nói vừa chuẩn bị phát ra liền bị nuốt vào cổ họng.

—

Thành phố Nam Thịnh.

Hoắc Thiếu Huyền ngồi bên trong phòng ăn, Lý Phân Nhiên bên cạnh thì khuyên bảo: “Thiếu Huyền, nghe mẹ nói nè, con cũng đã trưởng thành rồi, nên đi gặp gỡ nói chuyện. . .”

“Mẹ.” Anh bỗng nhiên nói ra một câu: “Hôm nay là ngày Thiển Tiểu Nhị kết hôn.”

Lý Phân Nhiên hơi ngẩn ra, phản ứng lại rất nhanh: “Con xem, Thiển Thiển đã sinh hai đứa rồi, chuyện trước kia, con cũng nên buông xuống, Thiếu Huyền, bây giờ con đã có Tranh Tranh, mẹ cũng không hề yêu cầu con phải kiếm người môn đăng hộ đối, chỉ cần một cô gái gia cảnh trong sạch là được.”

Hoắc Thiếu Huyền không nói gì, sau một lúc lâu, một cô gái đi tới.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, có chút giật mình.

Người con gái đó thấy anh, cước bộ ngừng lại, liền bị cô họ kéo vào ghế ngồi: “Đây chính là cô giáo Tiêu, cô Tiêu, mau ngồi đi.”

Lý Phân Nhiên đưa mắt nhìn, dáng dấp cũng xinh đẹp, lại làm giáo viên, nhân phẩm khẳng định không kém.

Bà đầu nghĩ đến, cái người được gọi là cô giáo Tiêu kia đã có quan hệ rất xa xa với Hoắc Thiếu Huyền.

Hoắc Thiếu Huyền cùng cô gái kia ngồi một bên, nghe nói chuyện, đầu phải chỉ là ăn một bữa cơm rau dưa, càng nghe, càng giống như là đang làm mai mối vậy.

Hoắc Thiếu Huyền xoay cái bật lửa trong tay, đôi mắt nhìn chăm chăm cô gái đó. Lý Phân Nhiên lại rất là cao hứng, cô giáo Tiêu rất ít nói chuyện, thậm chí có nhiều lúc không dám nhìn Hoắc Thiếu Huyền.

Đồ uống trong ly rất nhanh đã thấy đáy, Hoắc Thiếu Huyền tự mình rót cho cô ấy một ly, cô họ và Lý Phân Nhiên thấy thế, nghĩ thầm họ có thể thân cận nhau. Trước đây, những cuộc gặp mặt dù lớn hay nhỏ, Hoắc Thiếu Huyền đều là rời đi trước.

Cô gái nhìn đồ uống trong ly, mở miệng nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì, cô tên là gì?”

“Tiêu Căn Ngôn.”

“Căn Ngôn trong thận trọng từ lời nói đến việc làm?”

“Vâng.”

Cô gái không khỏi liếc mắt nhìn anh, giữa bọn họ tuy rằng xa lạ, nhưng đã có tiếp xúc thân mật, nhưng từ đầu tới cuối, anh ngay cả tên gọi là gì cô cũng không biết.

Hoắc Thiếu Huyền uống một ngụm nước, anh không phải là không quan tâm, sau đêm đó, anh đã cho người điều tra toàn bộ tư liệu về Tiêu Căn Ngôn, chỉ là không quan trọng, cho nên anh tự nhiên cũng quên hết sạch.

Đang lúc Tiêu Cẩn Ngôn đứng dậy đi toilet, hai người bên cạnh thấy thế, vội vàng hỏi Hoắc Thiếu Huyền: “Thiếu Huyền, thế nào, hài lòng không?”
“Cái gì mà hài lòng?”

Cô họ bật người nóng nảy: “Còn không phải là cô gái đó sao?”

“Con là tới ăn cơm, chứ không phải gặp mặt.”

“Cái thằng này...” Lý Phân Nhiên tuy nói như thế, nhưng anh không thích bà cũng chẳng có biện pháp.

Cô họ thấy thế, nhiệt tình cũng giảm xuống không ít: “Ban đầu, cũng bởi vì cô thích Cẩn Ngôn, cho nên mới nói để cho ai người tới nhìn xem, nhưng cô cũng hiểu, hoàn cảnh hai nhà thật sự khác biệt rất lớn, cho dù không để ý, nhưng ít nhất cũng phải tìm nhà khá giả hơn một tí, có đúng hay không? Cẩn Ngôn còn có một em trai, ba của cô ấy sức khỏe không tốt, hiện tại, cô ấy đi làm kiếm tiền để em trai đi học, lúc các cô gái khác vội vàng làm đẹp hay nói chuyện yêu đương, thì cô ấy lại chạy khắp để làm kiếm tiền. Cái này, cô không gạt đầu, đương nhiên, cô cũng chỉ nói cô ấy tới ăn một bữa cơm, hai người cảm thấy không hợp, cũng không cần nói ra, chuyện này cứ như vậy bỏ qua đi.”

Lý Phân Nhiên nghe nói, sắc mặt không khỏi nghiêm nghị: “Như vậy sao, tựa hồ thực kém.”

“Nhưng, cô gái ấy nhân phẩm cũng không tồi.”

“Nhưng nhà họ Hoắc chúng ta không phải là để tâm tới gia cảnh nhà người ta, nhưng miệng đời, truyền đi. . .”

Hoắc Thiếu Huyền thấy thân ảnh của Tiêu Cẩn Ngôn xa xa đi tới, anh liền lên tiếng ngắt lời Lý Phân Nhiên: “Được rồi, chuyện này để con tính.”

Tiêu Cẩn Ngôn trở lại chỗ ngồi, tiếp tục ăn cơm, bầu không khí cũng không tệ, cô họ để phương tiện liên lạc với hai người.

Rời khỏi nhà hàng, Lý Phân Nhiên nhịn không được lần thứ hai hỏi anh:

“Thế nào? Trong lòng con cảm thấy sao?”

“Ừ, tạm được.”

“Mẹ cũng thế, tuy rằng không có nhiều tiền, nhưng cách ăn nói cử chỉ rất tốt, chỉ cần sau này nó đối tốt với Tranh Tranh là được.”

Lý Phân Nhiên có ấn tượng không tồi đối với cô giáo Tiêu này.

“Thiếu Huyền, nếu như con không ly hôn, chúng ta chưa có Tranh Tranh, con dâu của nhà chúng ta phải tìm người xứng với con, hiện tại mẹ cũng chẳng quan tâm cái gì cả, nhà chúng ta gia cảnh không kém, chỉ cần người một nhà hòa thuận hạnh phúc là được rồi.”

“Mẹ, không phải vừa rồi mẹ không thích người ta sao?”

“Mẹ khó mà thấy được có lúc con cùng một người con gái khác nói chuyện như thế.”

Cô họ và Tiêu Căn Ngôn đi ở phía sau, Hoắc Thiếu Huyền đứng đợi, cho đến khi hai người đi tới, lúc này anh mở miệng nói: “Cô họ, cô Tiêu, tôi đưa hai người về.”

“Không cần đâu.” Tiêu Căn Ngôn vội vàng từ chối: “Trước nhà hàng có taxi, tôi tự về được rồi.”

“Sao lại thế được.” Cô họ chen lên nói: “Như vậy đi, cô có xe, Thiếu Huyền, con đưa cô ấy về về, cô với mẹ con đi một xe, được không?”

Hoắc Thiếu Huyền không để cho Tiêu Căn Ngôn cự tuyệt, liền gật đầu đáp ứng: “Đi thôi.”

Bảo vệ mở cửa xe ra, hai người lên xe, trầm mặc hồi lâu, Hoắc Thiếu Huyền một tay gác lên cửa sổ, buổi tối, mọi người vẫn sinh hoạt bình thường, thế nhưng, đêm nay đối với Vinh Thiển mà nói, nhất định là một buổi tối khắc cốt ghi tâm.

Anh móc ra một điều thuốc, châm lửa, một bên quay đầu nhìn Tiêu Căn Ngôn: “Nghe nói cô còn có một em trai, không phải tên là Thận chứ?”

(Thận ở đây nghĩa là thận trọng, cẩn thận.)

“Làm sao anh biết?”

Hoắc Thiếu Huyền không khỏi cười ra tiếng: “Ba mẹ cô thật đúng là đặt tên rất đơn giản, không lo không suy nghĩ.”

Tiêu Cẩn Ngôn nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi, nét bình tĩnh cũng có chút gợn sóng: “Có gì mà đáng cười? Ba mẹ tôi trình độ văn hóa không cao, nhưng bốn chữ này lại nhớ rất rõ, tôi không cảm thấy nghe ra có chỗ nào không hay cả.”

Hoắc Thiếu Huyền rít một hơi thuốc, lần thứ hai đưa mắt nhìn cô, sau lại không nói gì nữa, tăng tốc chạy về phía trước.

Lúc xe dừng lại, Tiêu Cẩn Ngôn đưa mắt nhìn ra ngoài, Hoắc Thiếu Huyền đã xuống xe. Anh đi tới, thay cô mở cửa: “Xuống xe.”

Cô tưởng lời nói vừa nãy của cô làm anh mất hứng, mới có thể dừng ở đây, thế nhưng cũng tốt, đỡ phải xấu hổ ngồi chung một chỗ.

Cô vừa muốn nhắc chân rời đi, lại bị Hoắc Thiếu Huyền nắm tay kéo về phía trước: “Đi, theo uống với tôi vài chén.”

“Này...” Tiêu Cẩn Ngôn đứng tại chỗ không chịu đi: “Tôi không uống rượu!”

Hoắc Thiếu Huyền không cho cô cơ hội phản kháng, trực tiếp đem cô kéo vào trong quán rượu.

Mới vừa bước vào, tiếng nhạc âm ỉ vọng vào tai, Hoắc Thiếu Huyền kéo cổ tay cô, đem cô ấn trước bàn, anh thuần thục gọi rượu, lại đem thuốc lá cùng bật lửa ném lên trên quầy bar. Tiêu Cẩn Ngôn nhìn xung quanh, nơi này đèn chớp nháy mập mờ, nam nữ xa lạ triền miên nháy nhót, thân thể kề sát, không nói chuyện, nhiều khi còn có hành động vượt qua giới hạn, nhưng cho dù thế, vẫn làm cho người ta có cảm giác muốn nếm trải một lần.

Hoắc Thiếu Huyền hớp một ngụm rượu, Tiêu Cẩn Ngôn như đứng đông lạnh, ngồi đông than, cô nhìn thời gian, đã không còn sớm nữa, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Thiếu Huyền: “Tôi phải về.”

“Cô nói cái gì?” Hoắc Thiếu Huyền nghe không rõ, xích gần lại.

“Tôi nói, tôi còn phải về soạn giáo án nữa.”

Hoắc Thiếu Huyền lui người lại, tay đặt trên quầy bar, một tay chống lên gò má, mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm Tiêu Cẩn Ngôn, cô bị anh nhìn tới

mức muốn đứng lên, thấy cô muốn rời đi, lần thứ hai anh xịch lại gần cô. Anh cách cô gần như thế, làm cô sợ tới mức không dám động đậy.

“Cô biết hôm nay là ngày gì không?”

Tiêu Cẩn Ngôn mờ mịt lắc đầu, cô đưa mắt nhìn, thấy anh đưa tay ấm vào ngực mình, tâm trạng bi thương và không khí ồn ào không phù hợp, nhưng hết lần này tới lần khác, cô lại nghe được giọng nói của anh rất đau đớn:

“Hôm nay, là ngày Thiến Tiểu Nhị của tôi kết hôn.”

Anh lại hung hăng nhấn mạnh: “Ngày hôm nay, Thiến Tiểu Nhị của tôi, kết hôn!”

Tiêu Cẩn Ngôn không nói, cảm giác trong lòng buồn buồn, tựa hồ như bị anh lay cảm xúc, cô không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng, Hoắc Thiều Huyền nghiêng đầu, để cằm anh gác lên đầu vai cô.

Nhìn từ xa, bọn họ giống như đôi tình nhân đang thân mật, tay Tiêu Cẩn Ngôn xuôi ở bên người muốn đưa lên chạm vào vai anh, nhưng cuối cùng cô lại buông xuống.

Hoắc Thiều Huyền ở bên tai cô tiếp tục nói: “Cô có biết Thiến Tiểu Nhị là ai không?”

Thấy cô không trả lời, Hoắc Thiều Huyền tránh khỏi người cô, nhưng hai người vẫn ngồi sát vào nhau, mũi gần như đụng chạm, khoảng cách gần như thế, cô không tốn chút sức nào nhìn vào đáy mắt Hoắc Thiều Huyền.

Nơi đó, sâu như đầm lầy, u ám, khó có thể chạm vào, trong đó còn chất chứa sự bi thương. Tay của Hoắc Thiều Huyền vòng qua ôm Tiêu Cẩn Ngôn, cố sức để cô dính sát vào người mình: “Còn nhớ lần đầu tiên của tôi và cô chứ?”

Tiêu Cẩn Ngôn nghe vậy, sắc mặt đỏ hồng, cả người không được tự nhiên, dù sao lần đầu tiên của cô cũng có chút lợi ích, chỉ là vì tiền. Nhưng hiển nhiên, Hoắc Thiều Huyền không nói đến, cũng không hỏi vì sao đêm đó cô bán thân, cũng không quan tâm lắm, anh phảng phất như đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình: “Hôm nay tôi cũng được như ước nguyện, hoàn toàn cắt hết mọi quan hệ với người con gái tôi yêu nhất vĩnh viễn,

hôm nay cô ấy kết hôn rồi, cô ấy hạnh phúc, còn tôi ở lại đây ngồi nhớ cái gì?”

Cô chần chờ trong chốc lát, sau đó đưa bàn tay đặt lên lưng Hoắc Thiếu Huyền: “Anh Hoắc, nếu như hiện tại cô ấy rất hạnh phúc, thì anh hẳn nên chúc phúc cho cô ấy.”

“Thế nhưng, còn tôi?” Hoắc Thiếu Huyền lần thứ hai dấn vào ngực mình: “Cô ấy yêu người khác, còn tôi thì sao đây? Tôi vẫn yêu cô ấy như ban đầu, từng ngày trải qua trong đau khổ, tới lúc nào tôi mới có thể chấm dứt được chuyện này?”

Tiêu Cẩn Ngôn nghe ra sự bất đắc dĩ trong lời nói của anh: “Hai người, đã yêu nhau rất lâu sao?”

“Mười lăm năm, cô nói có lâu không?”

Tiêu Cẩn Ngôn không khỏi mím môi, mười lăm năm, thực sự là một quãng thời gian khá dài, trách không được. . .

Hoắc Thiếu Huyền uống nhiều rượu, ý thức mơ hồ, bình thường ít nói nhưng lúc này rượu vào anh lại nói rất nhiều, suy cho cùng, cũng chỉ muốn nói ra hết những gì còn chất chứa trong lòng mà thôi: “Cô ấy tìm được hạnh phúc của mình rồi, tôi nên chúc phúc cho cô ấy, nhưng tôi cũng rất mờ mịt, không biết đâu mới là hạnh phúc thực sự của mình? Thiển Thiển Nhị của tôi, tôi hy vọng cô ấy đừng nhớ tới chuyện trước kia, cũng vừa hy vọng cô ấy không được thích người khác, nói cho cùng, tôi cũng là người ích kỷ. Tôi khó chịu, khó chịu, tại sao cô ấy lại yêu thương anh ta...”

Lời sau cùng của Hoắc Thiếu Huyền, trở thành nỉ non, Tiêu Cẩn Ngôn nghe giống như cảm động lây vậy, rõ ràng trong lòng anh căn xé đau nhức cùng không cam lòng, anh đưa hai tay kéo cô.

“Tôi biết rõ, dù cô ấy không thích người khác, thì hai người bọn tôi cũng không thể nào thành được.”

Cái này, không phải là nỗi bi ai lớn nhất sao?

Cả người anh hầu như dính chặt vào người Tiêu Cẩn Ngôn, cô nhớ lại một đêm kia, cô rất rõ ràng, cô nằm ở trên giường Hoắc Thiếu Huyền, người

bên ngoài một mực gõ cửa, nhưng Hoắc Thiếu Huyền vẫn không mở cửa. Cô dần dần cũng hiểu được, đó là điều gì. Sau đó, lúc cô ở trong phòng tắm, nghe bên ngoài có đang lớn tiếng nói chuyện, nghe được câu nói của Vinh Thiển: “Hoắc Thiếu Huyền, có phải anh nhất định dùng phương thức này không, để cho em cảm thấy sự bẩn thỉu này sao?”

Lúc đó, Tiêu Cẩn Ngôn ở trong phòng tắm đang lau thân thể, cô nghĩ câu kia là đang nói về mình.

Hoắc Thiếu Huyền hiển nhiên là uống nhiều rồi, Tiêu Cẩn Ngôn cầm lấy đồ của anh bỏ vào trong túi áo anh, sau đó cố hết sức đem anh dìu ra ngoài, đi qua một hành lang, hai người rất nhanh đi tới cửa quán bar.

Lúc này, có một vài người đi vào, đi ở phía trước là Tôn Giai Lâm đang ôm một người con gái trong lòng, hai người đi ngang qua nhau, Mạc Hy không khỏi dừng chân lại, cô nhìn thấy Hoắc Thiếu Huyền.

Tôn Giai Lâm ôm thắt lưng cô, nhưng lại bị cô gạt ra. Mạc Hy quay lại nhìn lên mặt Tiêu Cẩn Ngôn, chỉ cần liếc mắt đã nhận ra. Trong lòng cô cảm thấy châm chọc, Mạc Hy tiến lên: “Thiếu Huyền, sao anh lại uống tới mức này?”

—

Hoắc Thiếu Huyền mơ mơ màng màng đưa mắt nhìn người mới tới, anh vẫn còn chút ý thức, đưa tay đẩy tay Mạc Hy ra: “Tránh ra.”

Mạc Hy giật mình tại chỗ, Tiêu Cẩn Ngôn dìu Hoắc Thiếu Huyền, chậm rãi đi xuống bậc thang, Mạc Hy ngăn ra, chờ đến lúc cô hoàn hồn đi tìm Tôn Giai Lâm, thì thấy anh đã đi khá xa.

Tiêu Cẩn Ngôn không biết lái xe, Hoắc Thiếu Huyền lại như vậy, tất nhiên không lái xe được, cô chỉ có thể đứng ở ven đường bắt một chiếc taxi.

Vừa lên xe, Hoắc Thiếu Huyền liền nhắm chặt hai mắt, tài xế cũng không quay đầu lại hỏi: “Xin hỏi đi đâu?”

Nơi ở của Hoắc Thiếu Huyền cô biết, nhưng bộ dáng này mà đưa anh về, khó tránh khỏi bị người dị nghị là họ ăn chơi đàn đấm. Tiêu Cẩn Ngôn đưa

mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bác tài xế, tìm ven đường, có khách sạn nào không?”

“Được rồi.”

Xe chạy một hồi, Hoắc Thiều Huyền nghiêng người vào cô, đầu dựa vào vai cô.

Bên trong xe, radio phát ra một giọng nữ: “Lời nói say đắm trước kia đã chết lặng, một loại nhớ nhung đau nhức tới khắc cốt ghi tâm. . .”

Tiêu Cẩn Ngôn không khỏi cúi đầu nhìn Hoắc Thiều Huyền, anh hai mắt nhắm nghiền, đến tận cùng là say, hay là không muốn mở mắt ra đối mặt với hiện thực, cũng chỉ có mình anh biết.

Hôm sau.

Cửa phòng bị đẩy ra lần nữa, nhưng người nằm trên giường vẫn duy trì cái tư thế ngủ kia, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Mãi đến khi gần trưa, lúc này Hoắc Thiều Huyền mới mở mắt ra. Anh chậm rãi đứng dậy, tay gõ nhẹ vào cái trán, đập vào mắt anh là nội thất xa lạ, rèm cửa được kéo lên, sàn nhà, cộng hưởng với cái âm thanh điều hòa có vẻ cũ kĩ. Hoắc Thiều Huyền càng nghĩ, cũng thật không nhớ nổi, rốt cuộc anh như thế nào lại bò lên cái giường này?

Anh bắt đầu tìm điện thoại của mình, muốn xem đã mấy giờ rồi, ánh mắt anh quét qua tủ đầu giường, thấy điện thoại anh đè lên một tờ giấy, anh đưa tay cầm lấy.

Lúc này, cửa truyền đến tiếng động.

Một cái đầu nhỏ từ ngoài cửa chui vào, Tiêu Cẩn Ngôn không nghĩ tới Hoắc Thiều Huyền đã tỉnh, thấy anh ngồi trên giường, cô không khỏi giật mình.

Hoắc Thiều Huyền bất đắc dĩ nghiêng đầu, chỗ này không gian nhỏ hẹp, mở cửa ra là thấy giường, anh đưa tay vẫy Tiêu Cẩn Ngôn: “Đến đây đi.”

Cô bước đi vào, đi đến trước TV, liền không chịu tiến lên, Hoắc Thiều Huyền ý bảo cô ngồi xuống, chân chỉ đắp nửa người, còn nửa người trên thì

để trần, thấy cô như một khúc gỗ cứng ngắc, Hoắc Thiếu Huyền liền nhìn tờ giấy trong tay.

Trên đó viết: “Tối hôm qua anh ói rất nhiều, đồ của anh tôi mang về thay anh giặt, tỉnh rượu thì uống thuốc già rượu, nếu như anh tỉnh lại, nếu đói, hay muốn mặc đồ, thì gọi điện thoại cho tôi, số của tôi là xxx...”

Ánh mắt Hoắc Thiếu Huyền rơi vào cái túi trong tay cô: “Cô một mình đem tối vút ở đây, sau đó về nhà?”

“Nơi này không có máy giặt, hơn nữa, nhà của tôi ở gần đây, tôi đi và về chỉ mất có hơn mười phút.” Tiêu Cẩn Ngôn cũng không thể nói, 138 tệ một phòng, mà cô không có khả năng thuê hai phòng.

Cô đem cái túi đồ đặt ở cuối giường, sau đó nói: “Tôi mang cho anh bữa sáng, nhưng nhìn thấy anh chưa tỉnh, hẳn giờ cũng lạnh mất rồi.”

Hoắc Thiếu Huyền bật người có ý rời giường, nhưng cả người lại lui về sau, lấy cái gối kê sau đầu dựa lưng vào đầu giường: “Tại sao không chọn một khách sạn tốt một chút?”

Lời này cô cũng đang tự hỏi mình, hơn một nghìn cho một đêm, cô cũng không dám dẫn anh tới, hưởng hồ, anh say như thế, ở đâu mà chẳng giống nhau sao?

Chắc là nhìn ra sự quẫn bách của cô, Hoắc Thiếu Huyền đưa tay luôn vào tóc: “Ví ở trong người tôi, bên trong cũng có tiền mặt, cô. ..”

“Anh nếu cảm thấy nơi này không tốt, vậy thì mau dậy đi.” Tiêu Cẩn Ngôn ngắt lời anh.

Anh đưa mắt nhìn xung quang, cũng mở miệng nói: “Nơi này vốn dĩ không tốt mà.”

Cô đi tới, đem đồ hộp trong tay đặt lên tủ đầu giường: “Anh Hoắc, có một chuyện tối muốn nói với anh, tối hôm qua, tôi không biết là đi gặp mặt anh, tôi cũng không muốn mình trèo cao.”

“Nói xong chưa?”

“Ý trong lời tôi nói, anh nhất định đã hiểu.”

Hoắc Thiếu Huyền thu lại tầm mắt: “VẬY RA cô cũng biết, đây là cuộc gặp mặt.”

“Nói một chút, suy nghĩ của cô đi.”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Hẳn là, anh thấy được sự chênh lệch giữa tôi và anh, nhưng cũng cảm ơn anh hôm qua đã cho tôi mặt mũi, chí ít anh đã không quay đầu đi.”

Hoắc Thiếu Huyền nhìn cô chăm chăm một lát, trong đầu anh không khỏi hiện ra một gương mặt, người anh tiếp xúc sâu nhất là Vinh Thiển, sau đó, chắc là Mạc Hy. Hai người đều có điểm giống nhau, vì xứng đôi về gia thế với anh. Lúc anh và Vinh Thiển bên nhau, anh đã hình thành một thói quen luôn mang những thứ tốt nhất đến cho cô. Hoắc Thiếu Huyền rũ mắt xuống, nhìn sàn nhà gỗ so le, anh đã tiếp xúc qua rất nhiều người, nhưng không giống như Tiêu Cẩn Ngôn. Chắc cô thật sự thiếu tiền, nếu không, cô cũng không đến mức đem lần đầu tiên của mình giao cho một người xa lạ như thế được.

Nhưng lúc đó, cô rất kiên định, sau khi cầm tiền liền đi ngay, nếu không phải sau bị Mạc Hy sắp đặt, cô sớm đã cách rất xa anh, không bao giờ có một chút dây dưa gì cả.

Hoắc Thiếu Huyền cầm tờ giấy: “Đây là số điện thoại của cô?”

“Ừ.” Tối hôm qua cũng đã lưu, nhưng sợ anh quên, cô viết thêm một lần nữa.

“Anh muốn rời giường sao? Sắp tới mười hai giờ rồi.”

“Gấp cái gì?” Hoắc Thiếu Huyền đem tờ giấy thả lại trên bàn.

Tiêu Cẩn Ngôn hai tay nắm lại: “Nếu anh muốn ngủ nữa, vậy tôi đi trả tiền thêm một ngày nữa.”

Hoắc Thiếu Huyền cuối cùng cũng nghe được ý tứ bên trong đó, anh đưa tay vuốt mặt, để cho mình thanh tỉnh ra: “Cô cầm áo quần của tôi lại đây.”

Tiêu Cẩn Ngôn đi tới cuối giường, đem đồ trong đó lấy ra đưa cho Hoắc Thiếu Huyền, áo quần được giặt sạch sẽ, mùi xà phòng xông vào mũi, hoàn

toàn không có chút gì gọi là bẩn: “Kỳ thực cô không cần giặt, tôi có thể cho người mang đồ mới tới cho tôi.”

“Không sao.” Tiêu Cẩn Ngôn nói bình thản: “Ba tôi sức khỏe không tốt, có đôi khi cũng hay nôn, mẹ tôi không chịu được mùi đó, cho nên tôi toàn là người giặt.”

Hoắc Thiều Huyền nghe vậy, không khỏi ngược mắt nhìn cô nhiều hơn.

Tiêu Cẩn Ngôn cầm cái túi đi: “Tôi ở bên ngoài chờ anh.”

Ước chừng nửa tiếng sau, Hoắc Thiều Huyền đi ra. Thấy hành lang khách sạn, Hoắc Thiều Huyền càng trầm mặc, hai người song song đi xuống lầu, tới sảnh, Tiêu Cẩn Ngôn đi nhanh tới trước. Hoắc Thiều Huyền đưa tay kéo cô: “Còn không đi sao? Tôi đói bụng.”

“Còn tiền thế chấp nữa, tôi đi lấy đã.”

“Cũng chẳng có bao nhiêu, không cần.”

Lời này Tiêu Cẩn Ngôn nghe, giống như đang nghe kể chuyện cười, cô cố gắng kiềm nén nói với Hoắc Thiều Huyền: “Anh chờ tôi một chút.”

Nói xong, Hoắc Thiều Huyền liền thấy cô đi nhanh tới. Cô đưa thẻ phòng để lấy lại tiền thế chấp, nhân viên lễ tân cầm bộ đàm lên, ý bảo người đi kiểm tra phòng, Hoắc Thiều Huyền đợi tầm một phút, có chút không nhẫn nại được, anh liền đi tới.

“Sao còn chưa xong?”

“Nhân viên đang kiểm tra phòng.”

“Khách sạn ọt ẹt, mà cũng đặt ra cả đồng quy định.”

Nhân viên lễ tân nghe anh nói thế, sắc mặt khó coi, cô hung hăng trừng mắt với Hoắc Thiều Huyền, bày đặt tỏ vẻ, đi khách sạn mà cũng để phụ nữ trả tiền, chẳng qua cũng là một tên tiểu bạch kiểm mà thôi.

Lúc này, từ trong bộ đàm vang lên tiếng nói, giọng phổ thông không lưu loát lắm: “Ai da, cả phòng loạn hết rồi, tất cả chăn mềm đều nằm trong toilet, khắp nơi đều là nước, cả phòng đều là. . .”

Tiêu Cẩn Ngôn cảm như muốn rớt ra: “Tại sao có thể như vậy?”

Nhân viên lễ tân tức giận nói: “Xin lỗi, tiền thế chấp không có khả năng trả lại, tình hình trong phòng, khẳng định là chăn mền đã bị hỏng, giường với chăn tầm 100. . .”

Hoắc Thiều Huyền nghe không nổi nữa, kéo Tiêu Cẩn Ngôn đi ra ngoài, thấy cô còn không chịu đi, anh nắm bả vai cô đẩy mạnh ra ngoài: “Thật là mất mặt.”

Rốt cuộc là ai mất mặt? Ra đến bên ngoài, Tiêu Cẩn Ngôn nghi ngờ hỏi anh: “Này, sao chặn lại ở trong toilet?”

“Trong bồn rửa tay có tóc của người khác, cô không thấy ghê tởm sao? Chăn đương nhiên cũng đã có người sử dụng qua, tôi chỉ tắm một chút, mà nước lúc nóng lúc lạnh, tôi không tìm bọn họ tính sổ là may lắm rồi, lần sau có thuê phòng, ngàn vạn lần đừng đến những chỗ như thế.”

Tiêu Cẩn Ngôn nhìn thấy ánh mắt dòm ngó của người đi đường, vội vàng im lặng, đi theo Hoắc Thiều Huyền, hai tay anh chống thắt lưng, nhìn xung quanh trong chốc lát, thỉnh thoảng xoay người hỏi cô: “Xe của tôi đâu?”

“Tối hôm qua anh uống say, tôi kêu taxi.”

Hoắc Thiều Huyền nhìn cô, nhìn cái túi rồi hỏi: “Gần đây có chỗ nào bán đồ ăn?”

“Có, đối diện đường có.”

Hoắc Thiều Huyền gỡ một cái nút áo: “Dẫn đường đi.”

Tiêu Cẩn Ngôn tận lực tìm quán ăn chất lượng, Hoắc Thiều Huyền tối qua ói rất nhiều, bao tử trống trải, hai người chậm rãi ăn cơm trưa xong, sau khi ăn xong, bọn họ đi ra bên ngoài, Hoắc Thiều Huyền nhìn cô: “Tôi đưa cô về.”

“Không cần, tôi tự đi là được, anh ở đây đón xe đi, ở đây đón xe cũng dễ.”

Anh nhìn xuống dưới, Tiêu Cẩn Ngôn vẫn cầm cái túi đồ hộp, anh nhìn, trong lòng không biết có tư vị gì. Bình thường trong tiệc rượu rất lãng phí, anh cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái, yến sào vi cá trong mắt bọn họ, cũng như gạo trắng trong mắt người thường. Đối với Tiêu Cẩn Ngôn mà nói, tiêu tiền mua bữa sáng cho anh, cô một chút cũng không đau lòng, cho

dù là cô phải nhịn ăn, nhưng Hoắc Thiếu Huyền không ăn, cô cũng không muốn bỏ, vì cô tiếc.

Tiết kiệm là một đức tính tốt, nhưng cũng có người có thể so sánh người tiết kiệm với người keo kiệt.

Lúc Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình trở lại Nam Thịnh, đã là ba ngày sau.

Sai lệch múi giờ, Vinh Thiển nằm bẹp trên giường không chịu đứng lên, Lệ Cảnh Trình ôm con trai tiến đến: “Nhìn nè, con đang ngủ.”

“Em không vui.” Vinh Thiển quay đầu sang chỗ khác, đưa tay quệt miệng. Lệ Cảnh Trình hoàn toàn không nghĩ cô lại như thế này, liền hỏi: “Làm sao vậy? Vẫn mệt vì hôn lễ sao?”

“Lệ Cảnh Trình, người ta đều có cảnh cầu hôn, nhưng còn anh? Cái gì cũng không có, chỉ nói khi con trai ra đời, làm giấy khai sanh, đó vốn là em nên làm.”

Hóa ra là cô cảm thấy không công bằng, Lệ Cảnh Trình ôm con ngồi trên mép giường: “Chúng ta trai gái có đủ, em phải hạnh phúc mới đúng chứ, không có cầu hôn sao? Nếu không hôm nào anh bổ sung cho em nhé?”

“Vậy thì còn gì ý nghĩa nữa.”

Lệ Cảnh Trình một tay ôm con, một tay kia vòng qua lưng cô, đem cô hướng tới mình: “Bao nhiêu người con gái muốn được cầu hôn, có một hôn lễ ấm áp, nhưng cuối cùng vẫn xa nhau. So sánh hạnh phúc tiêu chuẩn, là phải nhìn người bên cạnh mình, có hợp với mình hay không, Thiển Bảo, chúng ta đã có hai đứa con, đây chính là chứng minh tốt nhất tình cảm anh dành cho em.”

Vinh Thiển không khỏi bật cười: “Chỉ giỏi khéo mồm miệng.”

Lệ Cảnh Trình cười cười hướng môi cô hôn lên: “Đúng, anh thừa nhận anh chỉ có thể nói.”

Có một số người bạn cũ không thể tới dự hôn lễ, Vinh Thiển phải tự mình đưa kệu cưới qua.

Đi tới trung tâm thương mại lấy quà, Vinh Thiển vội vã đi ra ngoài, hôm nay là cuối tuần, người rất nhiều, cô lơ đãng ngẩng đầu, thấy hành lang đối diện hình như là Hoắc Thiếu Huyền đang đứng. Vinh Thiển nhớ tới anh không đến buổi lễ, cô bước nhanh đến, muốn tặng hộp kẹo cưới cho anh. Vòng qua cửa sắt cửa hàng, Vinh Thiển định mở miệng, thành linh thấy một cô gái đi tới hướng Hoắc Thiếu Huyền.

Hoắc Thiếu Huyền vốn định gọi cho cô ấy, hỏi cô đi tới đâu rồi, nhưng giờ thấy bóng dáng cô, anh liền đem điện thoại bỏ vào trong túi: “Đi thôi.”

Cô gái đứng yên không nhúc nhích: “Đi đâu?”

Một đám nữ sinh âm ỉ đi qua, Hoắc Thiếu Huyền kéo tay cô bước đi.

Vinh Thiển lui về sau hai bước, không để anh thấy mình, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Chuyện của cô và Hoắc Thiếu Huyền, đã là quá khứ, lúc đó Hoắc Thiếu Huyền còn do dự tư tình, nhưng giờ cũng nên để anh chấm dứt hoàn toàn với cô.

Hơn nữa, Vinh Thiển nhận ra cô gái đó, đã có một. .. một... rồi lại nữa, giữa cô ấy và Hoắc Thiếu Huyền, cũng coi như là duyên phận an bài, tương lai biết đâu có chuyện gì phát sinh sao?

Bọn họ cũng không phát hiện ra Vinh Thiển, Tiêu Căn Ngôn đi phía sau, mùi hương nước hoa trên người anh thoang thoảng, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn anh: “Anh sao lại gọi điện thoại cho tôi?”

Lúc đó điện thoại hiện lên số của anh, cô thật hoảng sợ, Tiêu Căn Ngôn cho rằng qua lần kia, Hoắc Thiếu Huyền sẽ không có khả năng liên lạc với cô nữa.

“Tôi đang cần cô giúp một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

“Đi rồi biết.” Hoắc Thiếu Huyền kéo tay của cô, đem cô đi về phía trước. Đi vào trong siêu thị, Hoắc Thiếu Huyền đẩy xe đi phía trước, Tiêu Căn Ngôn nhắm mắt theo sau, lẽ nào anh ta muốn cô đi mua sắm cùng?

Hoắc Thiếu Huyền mua không ít hoa quả, Tiêu Cẩn Ngôn ở bên cạnh nhìn, anh chuẩn bị tính tiền liền hỏi cô: “Cô có cái gì muốn mua không?”

Cô khoát tay: “Không có.”

Hoắc Thiếu Huyền cũng không kiên trì, thanh toán xong liền mang đồ đi ra ngoài.

Tiêu Cẩn Ngôn cùng anh đi ra ngoài, cô liền nói: “Tôi đi về trước.”

“Tôi không phải nói cô giúp tôi một chuyện sao?” Hoắc Thiếu Huyền ngăn cô lại, Tiêu Cẩn Ngôn liếc nhìn cái túi đồ: “Anh còn muốn mua gì nữa sao?”

“Lên xe đi.”

Tiêu Cẩn Ngôn ngồi vào ghế lái phụ, dọc theo đường đi, Hoắc Thiếu Huyền vẫn trầm mặc, hai tay nắm chặt tay lái, môi mím thẳng tắp, cô cũng không dám nói lời nào, mãi đến khi xe đi vào một con đường nhỏ xanh mát, rồi chậm rãi dừng trước một ngôi nhà ngói đỏ. Cô xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Hoắc Thiếu Huyền mang cô tới nghĩa trang.

Tiêu Cẩn Ngôn đứng im không nhúc nhích, chỉ cảm thấy gió nhẹ lạnh rung, vô hình chung làm cho người ta sợ hãi. Hoắc Thiếu Huyền mang theo hoa quả đứng bên cạnh Tiêu Cẩn Ngôn: “Vào đi thôi.”

Cô cũng không hỏi nhiều, trái lại theo Hoắc Thiếu Huyền đi vào. Anh đối với nơi này rất quen thuộc, chân thon dài bước từng bước, rồi sau đó dừng trước một ngôi mộ. Tiêu Cẩn Ngôn nhìn hình ảnh trên bia mộ, một người phụ nữ trẻ tuổi, Hoắc Thiếu Huyền đem giỏ hoa qua đặt trước bia mộ, Tiêu Cẩn Ngôn nhìn xuống, thấy dòng chữ: “Con gái Vinh Thiển, khóc lập.”

Hóa ra đây là mẹ Vinh Thiển, nhìn bà còn trẻ như vậy, đã mất.

Hoắc Thiếu Huyền đem Tiêu Cẩn Ngôn tới trước: “Thím Vinh, đây là bạn gái của cháu, hôm nay cháu cố ý mang cô ấy tới cho thím nhìn một chút.”

Tiêu Cẩn Ngôn ngạc nhiên, nói lung tung với người khuất mặt, đó là điều tối kỵ. Cô vừa muốn phản bác, Hoắc Thiếu Huyền liền buông lỏng tay: “Cô qua bên kia chờ một chút, tôi lập tức ra ngay.”

Tiêu Cẩn Ngôn ừ một tiếng, đi xuống bậc thang, đứng cách đó không xa chờ anh. Cô thấy Hoắc Thiếu Huyền ngồi xổm xuống, cẩn thận lau chùi ngôi mộ, miệng anh lầm bầm nói gì đó, Tiêu Cẩn Ngôn cũng không nghe rõ.

Hoắc Thiếu Huyền mang ra một cái bật lửa, đốt một ít tiền giấy: “Thím Vinh, chắc thím cũng nhìn thấy, Thiển Thiển rất ổn, gần đây cháu thường hay mơ tới những chuyện lúc bé giữa hai đứa, cũng mơ tới thím, cháu biết thím cũng nhớ cháu, cho nên hôm nay cháu mang Cẩn Ngôn tới thăm thím một chút. Cô ấy là bạn gái mới của cháu, là một giáo viên, tính tình cũng ôn hòa, cuối cùng con cũng hoàn toàn cách biệt với Thiển Thiển, thím Vinh, cháu và cô ấy không có khả năng đến với nhau, không phải là lỗi của cô ấy, mà là cháu. Thím có trách thì cứ trách cháu, là do cháu không làm theo lời hứa một đời với cô ấy. . .”

Tiêu Cẩn Ngôn thấy Hoắc Thiếu Huyền ngồi xổm xuống, bụi khói bay lên, cô không khỏi nắm chặt tay, đưa mắt nhìn chỗ khác.

Vinh Thiển ôm một đồng hồ đi vào, xa xa cô nhìn thấy Hoắc Thiếu Huyền. Cô vẫn không dừng lại, đi tới phía trước, lúc này mới thấy Tiêu Cẩn Ngôn đứng ở phía dưới. Vinh Thiển nhìn cô ấy gật đầu chào một cái, Tiêu Cẩn Ngôn cũng mỉm cười lập lại động tác giống cô, Vinh Thiển thu mắt lại, nhắc chân đi tới phía sau Hoắc Thiếu Huyền: “Thiếu Huyền.”

Anh đem những đồng tiền giấy còn lại đốt hết, Vinh Thiển tiến lên, đem hoa tươi cắm vào trong bình hoa, lại đem một ít bánh kẹo cưới đặt trước mộ mẹ.

Hoắc Thiếu Huyền đứng lên: “Em mới về?”

“Vâng, ở trung tâm thương mại mua ít bánh kẹo, sau đó em liền tới đây gửi mẹ một hộp.” Vinh Thiển ngẩng đầu nhìn anh: “Sao hôm nay anh lại đây tới thăm mẹ?”

“Mẹ em luôn ở trong mơ tìm anh, anh nghĩ, nói mẹ thích đồ trang sức.”

Vinh Thiển nghe hai chữ mẹ em, đáy lòng không khỏi hiện lên chút chua xót: “Thật sao? Lẽ nào ở bên kia cũng muốn làm đẹp?”

“Đương nhiên, mẹ em nói gần đây sắp có lễ hội, muốn anh gửi ít đồ trang sức và một bộ sườn sấm, mẹ không tìm em sao?”

“Không có, có thể là do thấy em bận rộn.”

Hai người nói chuyện, Hoắc Thiếu Huyền nhìn chăm chú về phía gò má của cô, khóe miệng mỉm cười: “Xem ra, mẹ em thân thiết với anh hơn em.”

Vinh Thiển mắt hơi cay: “Sao anh không nói, mẹ biết anh có nhiều tiền hơn em?”

Tiêu Cẩn Ngôn ở dưới, nhìn thấy rõ ràng nụ cười của Hoắc Thiếu Huyền: “Đúng, hơn nữa anh còn có tay nghề hơn em.”

“Anh coi chừng đó, cẩn thận mẹ em mỗi ngày tới tìm anh.”

Hoắc Thiếu Huyền không khỏi bật cười, nói đôi ba câu, sau đó Vinh Thiển nói chuyện với mẹ, rồi quay đầu nhìn Tiêu Cẩn Ngôn còn đứng ở dưới: “Em đi trước.”

“Ừ.”

Vinh Thiển đi ra ngoài hai bước, Hoắc Thiếu Huyền liền gọi cô: “Thiến Tiểu Nhị.”

Cô dừng bước, nghiêng đầu nhìn anh: “Sao thế?”

“Anh cũng đã thích người khác.” Hoắc Thiếu Huyền bất chợt nói ra một câu như vậy.

Vinh Thiển giật mình, ánh mắt không khỏi nhìn Tiêu Cẩn Ngôn, mà những lời này, Tiêu Cẩn Ngôn cũng nghe rõ ràng, Vinh Thiển thu hồi sự ngạc nhiên trong mắt, từ trong đáy lòng cô nở nụ cười: “Thiếu Huyền, em rất vui khi nghe anh nói như thế.”

“Cảm giác này đích thật rất kỳ quái, Thiến Tiểu Nhị, chúc cho chúng ta đều hạnh phúc.”

Vinh Thiển gật đầu một cái: “Được, chúng ta nhất định phải hạnh phúc, ai cũng không được buông tay hạnh phúc của chính mình.”

Hoắc Thiếu Huyền đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Vinh Thiển xa khuất đến thất thần, Tiêu Cẩn Ngôn đi tới cạnh anh, nếu không bỏ được, nếu trong lòng có lưu luyến, thì cần gì phải tự lừa mình dối người như thế?

Trên đường trở về, Tiêu Cẩn Ngôn nhìn ra ngoài cửa sổ, Hoắc Thiếu Huyền nhìn cô qua kính chiếu hậu, nói: “Xin lỗi.”

“A?” Cô quay đầu nhìn anh.

“Cô biết tôi nói cái gì mà.”

Tiêu Cẩn Ngôn cười cười: “Không sao đâu.”

“Bất kỳ người con gái nào biết mình là tấm bia đỡ đạn, khẳng định sẽ không dễ dàng nói ra ba chữ ‘không sao đâu’.”

“Thật sự tôi không sao mà.” Tiêu Cẩn Ngôn hai tay đặt trên đùi: “Chuyện đó cũng chẳng có gì cả, hưởng hồ, tôi cũng đâu có tổn thất gì.”

Hoắc Thiếu Huyền bỗng dừng xe ở ven đường, cả người anh dựa vào lưng ghế: “Nếu không, chúng ta thử xem sao?”

Tiêu Cẩn Ngôn không dám đáp lại, sợ là mình nghe nhầm, nhưng Hoắc Thiếu Huyền không cho cô thời gian phản ứng, anh nói thẳng: “Tình huống của tôi cô cũng rất rõ ràng, đã ly dị, có một con gái tên Tranh Tranh, tôi cũng không quan tâm cái gì môn đăng hộ đối, nói thật, lần đầu tiên của chúng ta. . . cũng là lần đầu tiên của tôi. Cho nên tôi nghĩ, giữa hai chúng ta là có duyên, nếu như vậy, tại sao không thử một chút? Kết hôn với tôi, cô chỉ ít trong cuộc sống không cần cực khổ bôn ba, bởi vì người nhà của cô cũng là người nhà của tôi, tôi nhất định có đủ khả năng giúp cô, đương nhiên, cô cũng cần phải nghĩ xem cô có cảm giác gì với tôi không đã?”

Tiêu Cẩn Ngôn hoàn toàn vì lời nói của anh làm cho kinh hãi, Hoắc Thiếu Huyền cười cười, lần nữa khởi động xe: “Tôi để cho cô chút thời gian suy nghĩ, ba ngày sau, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

Tiêu Cẩn Ngôn cũng không cự tuyệt, nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Đảo mắt, cũng sắp tới năm mới.

Lệ Cảnh Vân rốt cục không chịu nổi, chủ động gọi điện thoại cho Thẩm Tĩnh Mạn. Lúc bà nhận điện thoại, trong giọng nói không che giấu được sự vui mừng: “Alo, Cảnh Vân?”

“Sắp tới năm mới, mọi người có về không?”

Thẩm Tình Mạn nắm chặt tay: “Về, đương nhiên về chứ, chỉ cần ông đừng nhốt mẹ con tôi ngoài cửa là được.”

Trong giọng nói Lê Cảnh Vân có chút tang thương: “Bảo Cảnh Trình mang cháu trai cùng cháu gái về luôn.”

“Yên tâm đi, nhất định sẽ dẫn hai đứa nó về cho ông xem.” Thẩm Tình Mạn vui vẻ cười toe toét, đi vào phòng khách, nhin không được nói ngay: “Cảnh Trình, Thiển Thiển, Cảnh Vân nói ông ấy muốn gặp cháu trai, bảo chúng ta về Lại Hải đón năm mới.”

“Thật sao?” Vinh Thiển ngồi dậy, kéo tay Lê Cảnh Trình: “Vậy con cần phải chuẩn bị một chút.”

Gạo Nếp vào siêu thị, nhanh chân chạy nhảy, cảm thấy rất hứng thú với các đồ chơi đơn giản. Vinh Thiển cùng Lê Cảnh Trình đi phía sau, khó khăn lắm mới thấy được bóng dáng Gạo Nếp, đợi đến khi đến gần con bé, vừa vặn nhìn thấy một nhà Hoắc Thiều Huyền.

Nhưng, là một nhà ba người. Tiêu Cẩn Ngôn ngồi xồm trước sập trưng bày, đang cùng Tranh Tranh chọn đồ chơi, Gạo Nếp cũng tò mò ngồi ở bên cạnh. Tranh Tranh ngẩng gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn lên, đưa ta chỉ Gạo Nếp: “Ba ba, đây là bạn tốt của con.”

Hoắc Thiều Huyền mỉm cười gật đầu, Gạo Nếp nghe thế, hai tay ôm lấy hai vai Tranh Tranh. Vinh Thiển cùng Hoắc Thiều Huyền chào hỏi, thấy Tiêu Cẩn Ngôn đứng dậy, trong tay cầm một đồ chơi: “Mau lấy cái này nhé.”

“Được, theo ý em.” Hoắc Thiều Huyền cầm lấy, bỏ vào giỏ mua sắm. Tranh Tranh bỏ tay Tiêu Cẩn Ngôn đang nắm mình ra, cùng Gạo Nếp nói chuyện: “Gạo Nếp, hôm nào tới nhà mình chơi, chúng ta cùng nhau chơi đồ chơi.”

“Được được, ba ba nói ở Lận An có một khu vui chơi dưới nước, đến lúc đó chúng ta đi chơi nhé,?”

“Đồng ý.”

Vinh Thiển kéo tay Gạo Nếp: “Đi nào, chúng ta còn mua quà cho ông nội nữa.”

“Mẹ, con muốn chơi cùng Tranh Tranh, lâu rồi bọn con mới gặp nhau.”

Gạo Nếp kéo cánh tay nhỏ bé của Tranh Tranh, nghiêm nhiên là không muốn rời đi. Vinh Thiển hơi khó xử lý: “Nhưng mẹ còn mua rất nhiều đồ, không đủ thời gian.”

“Không sao đâu.” Hoắc Thiếu Huyền bên cạnh nói: “Để con bé cùng Tranh Tranh chơi một chút, bọn anh cũng mua đủ rồi, anh thay em trông con bé.”

Vinh Thiển buộc phải đáp ứng, chột nghe cách đó không xa một giọng nữ kích động, Mạc Hy bỏ tay của Tôn Giai Lân ra, nhanh bước tới, sau đó cô liền ngồi xổm trước mặt Tranh Tranh, hai tay đặt lên vai con bé: “Tranh Tranh, bảo bối của mẹ, mẹ là mẹ con đây.”

Tranh Tranh nhìn cô một chút, sau đó lui về sau, cả người hướng vào Tiêu Căn Ngôn. Mạc Hy nhìn thấy động tác của con bé không khỏi thất thần, cô rất nhanh nắm lấy tay con bé: “Tranh Tranh, ngay cả mẹ mà con cũng không nhận ra sao?”

Tranh Tranh mím chặt môi, không chịu mở miệng, Mạc Hy nhìn theo cánh tay con bé đang nắm, cho tới giờ phút này, cô mới nhìn rõ người đứng bên cạnh Hoắc Thiếu Huyền. Trong lòng cô hỗn loạn, vẫn còn duy trì động tác ngồi đó: “Hoắc Thiếu Huyền, anh muốn tìm một người mẹ mới cho Tranh Tranh sao? Con bé còn nhỏ như thế, làm sao có thể chấp nhận được sự thật này? Anh đừng quên, em mới là mẹ của con bé.”

“Không liên quan đến cô.” Hoắc Thiếu Huyền cúi người xuống, đem tay con gái kéo lại: “Mạc Hy, chúng ta đã ly hôn, tôi ở cùng một chỗ với ai cũng không cần cô quan tâm.”

“Ai nói em không được quan tâm.” Mạc Hy mạnh mẽ đứng lên: “Cô ta không được, cô ta dựa vào cái gì?” Tiếng của cô bén nhọn, khách mua hàng cũng hướng bên này nhìn lại.

Vinh Thiển thấy sắc mặt Tôn Giai Lân không tốt, kéo cánh tay Mạc Hy: “Em làm loạn cái gì đó.”

“Hoắc Thiếu Huyền, anh đem Tranh Tranh trả lại cho em.” Mạc Hy nhìn thẳng vào mắt anh: “Để con bé kêu người khác là mẹ, em không chịu nổi, Thiếu Huyền, Tranh Tranh là do em khổ cực sinh ra.”

Hoắc Thiều Huyền thấy Tôn Giai Lâm, sắc mặt u ám, mặc dù đã cùng cô ly hôn, nhưng trước đó cô ở bên ngoài đã làm những chuyện xấu xa với hắn ta, đó là sự thật.

“Mạc Hy, đừng có làm loạn lên nữa.”

Viễn mắt Mạc Hy đỏ ửng: “Nhưng vì sao nhất định phải là cô ta?”

“Vậy thì tự hỏi cô đi.”

Cô lui về sau, nghĩ đến cái hành động ngu xuẩn trước kia của mình, chớp mũi chua xót, sau đó kinh ngạc nhìn con gái: “Bảo bối, khi còn nhỏ không phải con rất thích mẹ sao? Sao bây giờ?”

Tranh Tranh nắm chặt tay Tiêu Cẩn Ngôn, ngữ khí yếu ớt: “Cô Tiêu. . .”

Một tiếng này, không thể nghĩ ngờ làm bùng lên sự oán giận trong lòng cô, cô tiến lên kéo tay Tranh Tranh, Gạo Nếp ở bên cạnh thấy thế, kéo lại tay áo Mạc Hy: “Bà cô xấu xa kia, buông Tranh Tranh ra.”

Mạc Hy tiện tay vung lên, Gạo Nếp như con búp bê té ngã vào kệ hàng bên cạnh: “Hu hu hu. . .”

Lệ Cảnh Trình thấy thế, bước nhanh tới, sắc mặt tức giận, đưa tay ôm lấy con gái: “Con có làm sao không? Có đau không?”

Gạo Nếp ôm trán khóc rống lên: “Ba ba, đau quá, đau quá, hu hu hu...”

Vinh Thiển lòng nóng như lửa đốt bước tới, đem tay con gái gỡ ra, may mắn không bị chảy máu, chỉ là trên trán có vết bầm tím, Lệ Cảnh Trình đau lòng thối thối cho con gái.

Hoắc Thiều Huyền thấy thế, một bên ôm lấy Tranh Tranh, mặt khác nghiêng người quát Mạc Hy: “Cô xem lại bộ dáng của mình đi, nếu lúc đầu cô không như thế, thì đâu có cái cảnh như bây giờ, Tranh Tranh theo cô, lẽ nào cô cũng muốn tìm cho nó một cha dượng sao?”

Lệ Cảnh Trình ôm con gái rời đi, khi ngang qua Tôn Giai Lâm, hung hăng liếc anh ta một cái: “Phụ nữ của mình cũng không quản được, mặt khác, loại phụ nữ này còn giữ lại làm gì nữa?”

Sắc mặt Tôn Giai Lâm vô cùng khó coi. Vinh Thiển và Lệ Cảnh Trình rời đi, Tranh Tranh hai tay ôm cổ Hoắc Thiều Huyền: “Con không muốn mẹ, con

muốn ở với ba ba, con thích ba ba.”

Nước mắt Mạc Hy nhịn không được trào ra, Hoắc Thiếu Huyền cảm thấy phiền lòng, nhìn Tiêu Cẩn Ngôn bên cạnh nói: “Đi thôi.”

Trò khôi hài này cứ thế tan đi, Tôn Giai Lâm đi tới trước mặt Mạc Hy: “Con mẹ nó, cô coi tôi là cái gì? Mạc Hy, tôi tự hỏi tôi không làm gì có lỗi với cô, nhưng giờ cô đem mặt mũi của tôi vứt đi đâu?”

“Đừng có nói dễ nghe như thế, Tôn Giai Lâm, tôi không danh không phận theo anh, anh còn muốn yêu cầu tôi làm cái gì nữa?”

Tôn Giai Lâm tức giận tới mức đưa tay chỉ cô: “Được, vậy tôi coi như là hao tổn đi, ai cũng đừng mơ sống cho yên ổn.”

Hoắc Thiếu Huyền vội vã ôm Tranh tranh đi tới quây tính tiền, ra đến bãi đậu xe, sắc mặt anh vẫn nghiêm nghị như cũ, tựa như kết thành khối băng, tiếng bước chân nặng nề rơi trên mặt đất, như mồn giẫm nát lòng người, Tiêu Cẩn Ngôn đi theo sau anh, Tranh Tranh hướng mắt nhìn cô, còn cô chỉ nhìn chăm chú Hoắc Thiếu Huyền.

Tranh Tranh bật người như hiểu ra cái gì đó, hai tay bé ôm chặt cổ Hoắc Thiếu Huyền: “Ba ba đừng tức giận, con yêu ba nhất.”

Bước chân Hoắc Thiếu Huyền khựng lại, anh kéo tay con ra: “Ba ba cũng yêu con nhất.”

“Hì hì.” Tranh Tranh hôn một cái bẹp lên mặt anh: “Ba con mình đều yêu nhau.”

Hoắc Thiếu Huyền bị con bé chọc cười, đi tới trước xe, mở cửa: “Nói cho ba ba nghe, con làm sao? Mẹ trước kia không phải hay thường xuyên đến thăm con sao?”

Đối với thái độ hôm nay của con bé, Hoắc Thiếu Huyền rất là kỳ quái.

Tranh Tranh nghe anh nói, có chút ủy khuất, lông mi run run: “Bà nội nói, mẹ bỏ Tranh Tranh đi, con nghĩ cũng đúng, Gạo Nếp ở cùng ba và mẹ, nhưng mẹ của con tại sao lại muốn ở cùng cái chú kia?”

Con bé còn nhỏ tuổi mà có thể nói ra những lời như vậy, hẳn là nghe Lý Phân Nhiên nói. Mặc dù chăm sóc, nhưng đối với vấn đề này bà vẫn mang

lòng căm phẫn, huống hồ bà lại coi con bé như bao bối, đương nhiên hận không thể tách biệt Mạc Hy ra khỏi lòng con bé.

Hoắc Thiều Huyền nghe thế, nhú chặt mày, lại không biết nói gì với con gái. Tiêu Cẩn Ngôn ở phía sau nói: “Tranh Tranh, cháu phải hiểu được, một bảo bối được sinh ra đời, thì hai người mà yêu mình nhất là ba và mẹ đó.”

“Thế nhưng, mẹ không cần cháu nữa.”

“Mẹ làm sao lại không cần chứ?” Tiêu Cẩn Ngôn nhẹ nhàng uyển chuyển nói, ngữ điệu làm người nghe thư thái, ngay cả Hoắc Thiều Huyền cũng không khỏi quay đầu lại nhìn: “Có rất nhiều chuyện, Tranh Tranh còn nhỏ, cũng không hiểu, đợi khi cháu lớn lên cháu sẽ hiểu. Sau này, khi nhớ mẹ, thì hãy nói với ba, để mẹ dẫn đi chơi, nếu cháu yêu ba ba, thì cũng phải yêu mẹ, có được không?”

“Vâng ạ, cháu đã biết.”

Hoắc Thiều Huyền nhìn con gái ngoan ngoãn đáp, Tiêu Cẩn Ngôn quả nhiên là một giáo viên, nói mấy câu đã đem vấn đề nan giải này tháo gỡ. Anh đưa tay ra nắm tay cô: “VẬY còn cô, cô không tức giận?”

“Cũng bình thường.”

“Bình thường là sao?”

“Bình thường là bình thường chứ sao.”

Hoắc Thiều Huyền cười cười, đưa tay nắm tay cô kéo vào lòng: “Lên xe đi, tôi muốn đi mua chút văn thẩn.”

“Con cũng muốn ăn.” Tranh Tranh thò đầu ra, muốn nhào vào lòng Tiêu Cẩn Ngôn. Cô ôm con bé ngồi vào ghế sau, Hoắc Thiều Huyền cài dây an toàn xong, xe chậm rãi khởi động, đi qua gờ giảm tốc thì xóc nảy một cái. Có một số đạo lý trước đây giờ anh đã hiểu. Hoắc Thiều Huyền anh, cả đời này, người anh yêu nhất chỉ có mình Vinh Thiển, mà người thích hợp sống cùng với anh, tuyệt nhiên không phải là Vinh Thiển.

“Thiếu Huyền.” Tiêu Cẩn Ngôn ngồi phía sau lên tiếng nói: “Nếu anh muốn ăn văn thẩn, vậy đi tới chợ bán đồ ăn đi, ở đó văn thẩn đều rất tươi mới.”

“Được.” Đuôi mắt Hoắc Thiếu Huyền ẩn chứa nụ cười: “Cô ôm Tranh Tranh, để cho con bé ngủ một chút.”

“Ừm.”

Một tiếng trả lời ngắn gọn, làm cho những tích tụ trong lòng khi nãy của Hoắc Thiếu Huyền chậm rãi tan ra, anh dựa lưng vào ghế, vững vàng lái xe về phía trước.

Lệ Cảnh Trình cùng Vinh Thiển hôm nay về Lại Hải, khi xe vừa dừng lại, Lệ Cảnh Vân đã bước tới: “Mau, để ông nội nhìn cháu trai cháu gái nào.”

Gạo Nếp từ từ trong xe nhào ra, ôm lấy hai chân ông: “Ông nội.”

Thịnh Thư Lan mặc trang phục sườn xám mùa đông, cô tiến lên chào đón Vinh Thiển: “Rốt cục cũng về, chờ mọi người cả buổi.”

Đi vào trong phòng khách, chỉ có hai người bảo mẫu, làm việc lâu năm, nếu như bọn họ về nhà, thì căn nhà lớn thế này không chừng quanh quẽ buồn hiu tới mức nào.

Lệ Cảnh Vân ôm cục cưng, Thẩm Tĩnh Mạn đi lên lầu, Thịnh Thư Lan vội vàng ngâm trà, cô và Vinh Thiển ngồi trên ghế: “Thường ngày, trong nhà cũng chỉ có tôi và ba, nhưng lần này, hẳn là ba có ý bảo mẹ về.”

“Vậy là tốt rồi, vợ chồng bầu bạn, sau này có gì cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Mẹ nhỏ cũng được thả ra rồi, bà ấy nhiều lần tìm tới, nhưng ba bảo quản gia ngăn bà ngoài cửa, lúc đầu, ba tuy có tức giận Lệ Cảnh Trình, nhưng con vẫn là con, ông ấy cũng tỉnh táo lại, nếu không phải là do ông dung túng bà ấy, thì cũng không xảy ra nhiều chuyện như thế.”

Vinh Thiển nhìn Thịnh Thư Lan: “Vậy còn cô, dạo này thế nào?”

“Tôi?” Thịnh Thư Lan cười khê: “Thiển Thiển, Cảnh Tầm bị xử phạt hai mươi năm.”

“Vậy sau này cô có tính toán gì không?”

Thịnh Thư Lan đang cầm một ly trà lài: “Tôi trồng các loại hoa, tôi định năm sau mở một quán trà hương lài, giết thời gian, cũng có thể kiếm chút

tiền.”

“Cũng tốt.” Vinh Thiển do dự một chút, rồi hỏi ra miệng: “VẬY. . .VẬY ĐỐI VỚI TƯƠNG LAI CỦA MÌNH, CÔ ĐỊNH TÍNH TOÁN THẾ NÀO?”

Cô rũ mi mắt xuống, nhìn chằm chằm cánh hồng trong ly trà: “Cảnh Tầm vì lỗi lầm của mình đã chuộc tội, hai mươi năm, đó là một quãng thời gian dài, quãng thời gian tươi đẹp của một con người, tôi đã đi gặp anh ấy một lần, anh ấy đã làm chuyện như thế, tôi cũng không khuyên giải cái gì, nhưng lúc rời đi tôi đã nói với anh ấy một câu, sẽ chờ anh ấy, chờ anh ấy chuộc tội xong ra ngoài, một lần nữa làm lại, một lần nữa yêu tôi.”

Vinh Thiển không khỏi giật mình: “CÔ THẬT SỰ NGHĨ THẾ?”

“Kỳ thực, thời gian có thể trôi qua rất nhanh, hai mươi năm, đối với một người muốn làm lại cuộc đời, rất dễ mà cũng rất khó.

Vinh Thiển không khỏi nhìn Thịnh Thư Lan bằng cặp mắt khác: “VẬY NẾU NHƯ LÚC BUỒN CHÁN CẦN TÌM NGƯỜI NÓI CHUYỆN, CÓ THỂ ĐẾN NAM THỊNH Ở MỘT THỜI GIAN NGẮN.”

“ĐƯỢC.”

Bên trong phòng khác, Lệ Cảnh Vân ôm cháu trai thích thú không buông, ông cố chấp lâu như vậy, nhưng hôm nay ông quả thật không chịu nổi cảnh tịch mịch.

—

Đêm giao thừa, tuyết rơi.

Ăn cơm tối xong, mọi người ở trong sân chuẩn bị xong pháo hoa.

Lệ Cảnh Trình kéo tay Vinh Thiển, đập lên tuyết trắng, năm nay, là họ đốt pháo hoa, Vinh Thiển đứng bên cạnh Lệ Cảnh Trình, cô quay đầu lại, thấy Thẩm Tĩnh Mạn đi sát Lệ Cảnh Vân, còn trong tay Lệ Cảnh Vân là cháu trai.

Thịnh Thư Lan hai tay đặt lên vai Gạo Nếp, hai người nói cười, Lệ Cảnh Trình nhìn theo ánh mắt cô, đưa tay ôm vai cô.

Tuyết bay lả tả như lông ngỗng, dưới ngọn lửa chậm rãi tan ra, Gạo Nếp chạy vào sân: “Mẹ, con muốn muốn đốt pháo hoa.”

Thịnh Thư Lan lo lắng đi theo.

Lệ Cảnh Trình không lay chuyển được con gái, cầm lấy tay con bé, đem bật lửa đưa tới.

Vinh Thiển cùng Thịnh Thư Lan ôm chặt hai tai đứng ở phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị những ánh lửa của pháo hoa hắt vào sáng rực:

“Thiển Bảo, cảnh tốt đẹp như thế này, em nghĩ chúng ta nên làm cái gì?”

“Hử? Làm cái gì?”

Lệ Cảnh Trình mỉm cười, tiến tới hôn lên môi cô. Vinh Thiển cười tránh né, khẽ đẩy lồng ngực anh: “Con gái còn ở đây mà.”

Gạo Nếp lúc này xuất thần nhìn pháo hoa cùng với Thịnh Thư Lan, hoàn toàn không chú ý tới bên này, Lệ Cảnh Trình ôm ngang hông cô cùng ngắm pháo hoa, bắn hết pháo, bầu trời trong sân khôi phục sự yên lặng, mọi người lần lượt vào nhà.

Mọi người ngồi vây quanh ghế sa lon, Gạo Nếp mặc một cái áo khoác đỏ thẫm, xung quanh bao bọc lông nhung màu trắng, đầu đội mũ lông dê trắng, hai tay con bé vòng lại đi tới trước mặt Lệ Cảnh Vân: “Ông nội, cháu chúc ông thân thể khỏe mạnh, sang năm phát tài.”

Lệ Cảnh Vân cầm một cái phong bao đỏ, cháu đích tôn cũng không ngoại lệ, Gạo Nếp cầm một cái, còn một cái đưa tới trước mặt em trai: “Em có muốn không?”

Hoa văn đỏ đỏ hồng hồng, rực rỡ hấp dẫn, đối với đứa trẻ mới sinh không lâu, quả là một món đồ hấp dẫn. Cậu bé vươn tay muốn cầm lấy, lại bị Gạo Nếp giơ tay cao lên: “Em trai, em có cầm cũng không thể mua đồ được, để cho chị cầm giúp, sau đó mua đồ ăn ngon cho em, có được không?”

Cậu bé nhìn nhìn, đương nhiên là không chịu, khóc lên, Gạo Nếp cùng cậu thương lượng: “Đừng khóc, chị chỉ bảo quản thay em thôi mà.”

Vinh Thiển nhin không được nói: “Gạo Nếp ngoan, đừng chọc em nữa.”

Thịnh Thư Lan bên cạnh cười kéo Gạo Nếp lại, cũng kín đáo đưa cho con bé hai phong bao lì xì: “Một cái cho con, một cái cho em trai.”

Vinh Thiện nhìn, muốn nói lời khách khí, thì Thịnh Thư Lan cười nói:

“Tiền lì xì nhất định phải có, không quá lớn, năm mới mà, cần vui vẻ.

Gạo Nếp vui mừng giơ phong bao trong tay lên, Lệ Cảnh Trình để ly nước trong tay xuống: “Mau đưa cho em đi.”

“Dạ.” Ba ba đã nói thế, con bé cũng không có biện pháp, từ từ tiến lên, trong lòng vẫn còn chút tính toán: “Ba ba, vậy tiền bên trong, có thể cho con không?”

“Có thể.”

Gạo Nếp nghe thế, liền đem bao lì xì mở ra, đem tiền bên trong bỏ vào trong túi, sau đó cầm hai bao lì xì không đưa tới trước mặt em: “Nè, cho em nè, đừng nói là chị ăn hiếp em nhé.”

Bé con nhìn một chút, vui vẻ đưa tay nắm, cánh tay lắc lư cười khanh khách.

“Ba ba, mẹ, ba mẹ xem, em không thích tiền, em chỉ thích cái bao lì xì à.”

Gạo Nếp giống như là một người chị rộng lượng, đem toàn bộ phong bao của mình lấy ra, lấy hết tiền bên trong, sau đó đưa bao không cho em. Con bé vỗ vỗ cái túi tiền của mình, một bên xoa đầu em: “Xem đi, chị đối với em thật tốt, em phải ngoan đó.”

Cậu bé không hiểu chuyện nở nụ cười đáng yêu, làm cho Gạo Nếp càng cười to hơn.

Vinh Thiện tiến đến bên tai Lệ Cảnh Trình nói rằng: “Xem đi, sau này Gạo Nếp đem em trai đi bán, phỏng chừng thằng bé còn giúp nó đếm tiền.”

“Điểm này, con gái tương đối giống anh.” Lệ Cảnh Trình cười đáp lại.

Bởi vì trong nhà có trẻ nhỏ, buổi tối ngược lại cũng không thức quá khuya, hình thức đánh mặt chược mỗi năm cũng bãi bỏ. Lệ Cảnh Trình mang theo Vinh Thiện về phòng ngủ nghỉ ngơi, Gạo Nếp nằm giữa giường lớn, bên cạnh giường là cái giường dành cho con nít.

Cảm giác này, Vinh Thiện ngủ cực kỳ ngon, Gạo Nếp trong ngực không ngừng duỗi chân, cô không khỏi mở mắt ra, thấy con gái đắp chăn lại.

Chợt nhìn thấy một bóng dáng, Vinh Thiện nhìn sang, thấy Lệ Cảnh Trình đang ghé vào giường nhỏ, đưa tay vuốt gương mặt nhỏ nhắn của con trai. Trong phòng có bật hệ thống sưởi ấm, cho nên anh chỉ mặc một bộ đồ lót trắng (đồ lót ở đây là áo quần mặc bên trong, mỏng, màu trắng nhé). Ở nhà rất là tùy ý, vạt áo nửa nhét nửa không nhét vào lưng quần, lúc khom lưng xuống, xương quai xanh lộ ra hiện ra cảnh xuân mê người.

Vinh Thiện ngồi dậy, cô tiến tới bên cạnh Lệ Cảnh Trình, hai tay ôm bờ vai anh: “Sao anh không ngủ à, làm gì thế?”

“Con trai vừa khóc hai tiếng, anh đến xem sao.”

“Chắc là con đói bụng?”

“Có thể là tã lót đã đầy nước, để anh thay tã cho con.” Lệ Cảnh Trình ôm cô vào lòng mình: “Em ngủ tiếp đi.”

Vinh Thiện lười biếng tựa vào vai anh: “Không muốn ngủ.”

“Bên ngoài tuyết đang rơi đó.”

“Thật sao?” Vinh Thiện ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Lệ Cảnh Trình vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Hưng phấn như thế làm cái gì?”

“Em muốn ra ngoài xem một chút.” Vinh Thiện từ trong lòng Lệ Cảnh Trình giẫy ra, “Thừa dịp hai nhóc kia chưa tỉnh, anh đi với em nhé.”

Mặc vào quần áo giữ ấm, hai người đi vào đình viện, Lệ Cảnh Trình cầm một cái ô, xa xa nhìn thấy Thẩm Tĩnh Mạn đứng ở ngoài cửa, thoáng thấy bà và một người phụ nữ nói gì đó, đến gần, mới phát hiện ra là Cung Dụ.

“Bà còn tới làm gì?”

“Chị, van cầu chị giúp đỡ em. . .”

Thẩm Tĩnh Mạn lạnh lùng ngắt lời bà ta: “Bà đang tưởng tượng sao? Cung Dụ, đối chọi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng bà cũng thấy đấy, người ở lại bên cạnh Cảnh Vân, cuối cùng cũng chỉ có mình tôi.”

Sắc mặt Cung Dụ trong bầu trời đầy tuyết có vẻ xấu xí cực kỳ, đó là một loại trắng bệch tái mét cùng nghèo túng trước nay chưa từng có, miệng bà

run run: “Đúng, tôi thừa nhận, tôi hiện tại cái gì cũng không cần, chỉ cần có một nơi an thân, chị. . .”

Lệ Cảnh Trình nói với bảo vệ: “Các người nếu như cảm thấy không đủ nhân lực, tôi có thể tăng thêm người, sau này đứng cho bà ta xuất hiện trước cửa nhà, hiểu chưa?”

“Vâng, vâng!”

Củng Dụ nhào tới rống lên: “Các người tại sao lại hại tôi thành như thế, tôi chỉ muốn gặp Cảnh Vân một chút. . .”

Lệ Cảnh Trình ôm đầu vai Vinh Thiển, xoay người đi theo hướng khác, hai tay cô buông lỏng, bước theo anh, Lệ Cảnh Trình thấy thế liền kéo tay cô: “Trước đây anh cũng đã nói, ba anh cũng chỉ có thể có một bà vợ, em xem, hiện tại đã yên tĩnh.”

“Em thấy bà ấy rất thảm, bị đuổi ra ngoài, cũng không đến mức ở đây đường xó chợ chứ?”

“Củng Dụ vốn không phải là gia đình danh gia vọng tộc, bình thường người trong nhà còn phải nhờ hai chị em Củng Dụ tiếp tế, sau đó người lớn trong nhà dần mất đi, hưởng hồ ba anh đã đem tài khoản ngân hàng của bà ta khóa hết, thì làm sao có thể sống khá giả được.”

Vinh Thiển hơi cắn môi, sau đó kéo Lệ Cảnh Trình đi nhanh về phía trước, cô quay đầu, mở miệng cười nói: “Là quả báo dành cho bà ta.”

Lệ Cảnh Trình đưa tay ôm cô: “Đừng đi nhanh quá, mặt đất trơn trượt.”

“Cảnh Trình, em đột nhiên cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh, em cũng đã là mẹ của hai đứa con. . .”

“Nếu không, chúng ta sinh thêm đứa nữa?”

Vinh Thiển cười yếu ớt gio chân đá anh: “Anh bớt nói đi, coi em là heo nái sao?”

—

Thời gian trôi qua mau, Gạo Nếp luôn ở bên cạnh. Con bé phát hiện gần đây em trai có thay đổi rất lớn, trong miệng không ngừng bĩ bõm “y, chi, a, nha. . .”, còn có thể ở trên giường bò tới bò lui.

Ba ba mỗi ngày đều đến công ty, mẹ dù có thời gian chăm sóc hai đứa nhiều, nhưng phần lớn thời gian, Gạo Nếp đều thích ở bên cạnh em trai, giống như lúc này vậy.

Vinh Thiển ôm máy tính ngồi bên cạnh ban công, Lâm Nam mở một cửa hàng mua bán online, buôn bán khá tốt, lúc rảnh rồi cô cũng lướt qua mua. Vinh Thiển nhìn bộ đồ trong cửa hàng, trong lòng ngứa ngáy, mặc dù đã mua không ít đồ của Lâm Nam, nhưng mua sắm dường như là một căn bệnh của phụ nữ.

Gạo Nếp len lén đẩy cửa phòng vào, con bé rón rén đi tới trước giường, đem đồ trong tay để trên mặt đất: “Mẹ, con chơi với em nhé.”

“Được, hai đứa phải ngoan đó.” Vinh Thiển cũng không quay đầu nói.

Gạo Nếp đem cái hộp màu hồng đặt lên giường, em trai nắm món đồ chơi trong tay, tự chơi một mình, Gạo Nếp gỡ giày leo lên giường: “Em nè, chị nói em nghe nhé, mẹ mua cho chị rất nhiều cái trứng tròn tròn, nhưng trong đó chẳng có cái gì chơi cả, mẹ mỗi ngày chỉ cho chị một cái, đây là chị trộm từ trong thư phòng ra ra nè.

Gạo Nếp làm một động tác, mở hộp ra, cầm ra một cái trứng tròn, bẻ ra, sau đó cười vui vẻ, con bé liên tục bẻ mấy cái còn lại, cậu bé tò mò nhìn, nhìn bên chân Gạo Nếp, một mảnh hỗn loạn. Đợi cho đến khi mẹ phát hiện ra, nói không chừng là sẽ bị đánh, con bé chợt nghĩ ra, nằm úp sấp nói vào tai em trai: “Chúng ta đem chocolate ăn hết nhé, như thế mẹ mới không phát hiện được, được không?”

Cậu bé mở to đôi mắt nhìn Gạo Nếp, không nói lời nào, Gạo Nếp cho là đây là hành động đồng ý.

Con bé tìm cái muỗng nhỏ, chị một muỗng em một muỗng, chocolate bên trong tương đối nhiều, mềm mại, hơn nữa lúc này con bé đã ăn cái bánh ga tô, giờ làm gì còn có thể ăn được. Ngược lại em trai lại biểu hiện dừng mãi, hé miệng liếm, còn muốn ăn nhiều nữa. Gạo Nếp vui vẻ đút cho em, cu cậu chấp chấp miệng, mùi vị thật ngon, ngọt ngào.

“Gạo Nếp, con đang làm gì đây?” Tiếng của mẹ thình lình từ ban công truyền đến, Gạo Nếp giật mình: “Mẹ, con và em đang chơi.”

Vinh Thiện nghe thế, liền tiếp tục buôn chuyện với Lâm Nam.

Gạo Nếp sợ mẹ phát hiện, gia tăng động tác, sau khi ăn mấy muỗng, cậu bé cũng không ăn nổi nữa nên nhất quyết không chịu ăn. Vinh Thiện cầm ly nước, phát hiện đã thấy đáy, cô đứng dậy chuẩn bị rót nước, đi qua giường lớn, vô thức nhìn qua, mà cái nhìn này, làm cho ly nước trong tay cô thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Cô bước nhanh tới: “Cục cưng, làm sao vậy? Con đừng dọa mẹ!”

Ngữ điệu của Vinh Thiện cũng thay đổi, đưa tay ôm con trai, trên miệng bé toàn là màu đen kịt không rõ nguồn gốc, Gạo Nếp chợt dạ ngồi ở đó: “Mẹ, em trai ăn quả trứng kỳ thú* của con.”

(*Quả trứng kỳ thú: Kinder Surprise: Quả trứng đồ chơi, một sản phẩm Kinder được làm từ công ty bánh kẹo của Ý Ferrero S.p.A, một quả trứng chocolate với một món đồ chơi nhỏ nằm bên trong sẽ “gây ngạc nhiên”)

Ánh mắt Vinh Thiện đưa sang nhìn, thấy trên giường một đồng hồ điện: “Em trai ăn chocolate?”

“Vâng” Gạo Nếp còn chưa kịp đem mấy thứ giấu đi, đã bị mẹ phát hiện, không thể làm gì hơn là thuận miệng nói dối: “Con không cho em ăn, mỗi ngày mẹ chỉ cho con một cái, con chỉ mở cho em nhìn thôi.”

“Gạo Nếp ngoan!” Giọng Vinh Thiện hạ thấp, sắc mặt trầm xuống: “Em trai không biết nói chuyện.”

“Nhưng ánh mắt em có thể nói, em nhìn chăm chăm vào tay con, có phải là muốn ăn hay không?”

Vinh Thiện rút khăn ướt lau miệng cho con, nhìn về phía Gạo Nếp có chút tức giận: “Con đứng dậy cho mẹ, đợi ba ba về, để ba ba trừng phạt con.”

“Vốn chính là em muốn ăn mà.”

“Xuống đứng cho ngay ngắn vào.” Vinh Thiện ôm lấy con trai, Gạo Nếp thấy mẹ tức giận, không khỏi bò xuống giường, đứng ngay ngắn.

“Em trai không thể ăn mấy thứ này, em còn nhỏ.”

Gạo Nếp vẫn không phục, nhỏ giọng đáp lại: “Nhưng em thích ăn, em cứ há miệng, cháp cháp....”

Vinh Thiện thực sự tức giận: “Đứng ngay ngắn, không được nói chuyện.”

Lúc Lệ Cảnh Trình trở về, thấy Gạo Nếp đứng ở trong phòng, thấy anh tiến đến, cái miệng nhỏ nhắn chu lên: “Ba ba.”

“Đây là thế nào?”

Mắt Gạo Nếp lệ tuôn rơi, nhìn rất đáng thương: “Mẹ bắt con đứng im không được nhúc nhích, chân con rất đau.”

“Con tự mình nói với ba chuyện tốt mà mình đã làm đi.” Vinh Thiện ôm con trai, sắc mặt nghiêm nghị, xem ra khó có thể nguôi giận.

Lệ Cảnh Trình đi tới bên giường, đem con gái bế lên, Vinh Thiện chụp lại tay anh: “Đừng nuông chiều con bé như thế.”

Gạo Nếp thuận thế hai tay ôm lấy cổ anh: “Con chỉ cho em ăn chocolate, em cũng thích ăn mà.”

Ánh mắt Lệ Cảnh Trình nhìn về phía tủ đầu giường, một đồng đồ chơi trong chocolate đã bị Vinh Thiện gom lại một chỗ, anh cúi đầu nhìn con gái:

“Con không phải là rất thích món đồ chơi này sao, lại sợ mẹ nói, cho nên con mới đem chocolate cho em ăn hết?”

Thực sự là một điểm cũng không thể gạt được cái đầu thông minh của cha, Gạo Nếp không cách nào nói dối nữa, không nặng không nhẹ “Dạ” một tiếng.

“Sau này không được làm thế nữa, em còn nhỏ, có những thứ không thể ăn được, hiểu chưa?”

“Con hiểu rồi ạ”. Gạo Nếp nhẹ giọng đáp lại: “Ba ba, con sai rồi, sau này con không bao giờ như thế nữa.”

“Được rồi.” Lệ Cảnh Trình dạy con, so với Vinh Thiện thì nhẹ nhàng hơn nhiều, chỉ cần Gạo Nếp cúi đầu nhận lỗi, sau làm bộ đáng đáng thương, thì anh sẽ bỏ qua cho con, chứ chưa bap giờ đánh con cả.

—

Em trai được một tuổi, đã chập chững đi. Gạo Nếp nắm tay em, chậm rãi đi, cậu bé vui vẻ, đi theo chị, một lúc sau Gạo Nếp thấy em đi chậm quá, liền

kéo em chạy nhanh, còn chưa chạy được hai bước, cả hai đứa đều ngã xuống đất.

Loại chuyện này Vinh Thiễn nhìn thấy, cũng chẳng mới mẻ gì, con trai bị té không biết bao nhiêu lần, đếm không xuể.

Trước khi con được một tuổi, Lệ Cảnh Trình đã nói sẽ dẫn cả nhà đi tới Lận An chơi, Gạo Nếp rất thích náo nhiệt, hôm nay khu vui chơi khai trương, nhìn tivi quảng cáo, hầu như này nọ con bé cũng quần lầy anh.

Chờ qua ít ngày nữa, khí trời tốt, Lệ Cảnh Trình liền dẫn cả gia đình đi một chuyến tới Lận An.

Khu vui chơi Phong Thành, là do nhà họ Phong ở Lận An mở, người đứng đầu có tên là Phong Sính.

Vinh Thiễn mang con gái vào khu trò chơi nước, con trai thì trên đường đi đã ngủ, bảo mẫu không thể làm gì khác hơn là tìm một chỗ để cho cu cậu ngủ một giấc ngon lành.

Tại tầng cao nhất của khu vui chơi, đưa mắt nhìn, hầu như thấy toàn bộ cảnh vật, nhìn xuống phía dưới, cảnh đẹp đều được thu vào trong tầm mắt.

Lệ Cảnh Trình hớp một ngụm trà, trên bàn có một chút điểm tâm, anh nhướn mi nhìn về phía người đàn ông đối diện, Phong Sinh một tay chống cằm, ánh mắt không khỏi thán phục nhìn Lệ Cảnh Trình, từ khi Phong Sinh tiếp nhận hoàn toàn mọi chuyện của nhà họ Phong, tính tình càng trầm ổn.

Anh đặt chén trà xuống: “Em trai tôi bị xử hai mươi năm.”

“Đã sớm nghe qua.” Phong Sính gác chân dài lên: “Hai mươi năm, cũng không đủ để nó chuộc tội.”

“Tôi cũng chưa hỏi kỹ, rốt cuộc anh và nó làm thế nào mà kết thù oán vậy?”

Phong Sinh tựa hồ không suy nghĩ nói: “Đại khái, nó như thế nào chọc tới tôi tôi cũng không rõ lắm. Hai tay anh đặt trên đầu gối: “Thiếu chút nữa thì dì nhỏ của tôi chút nữa thì bị bắt, may mà không bị mang đi, anh nói, tôi không giết chết nó, là may mắn cho nó lắm rồi đó.”

“Dì nhỏ?” Lệ Cảnh Trình vẫn chưa phản ứng kịp.

“Người phụ nữ của tôi.”

Anh ta vừa nói như vậy, Lệ Cảnh Trình liền hiểu, một tràng cảnh ở trong du thuyền hiện lên trong đầu, anh nở nụ cười ý vị thâm trường: “Chúc mừng anh Phong, đại sự đã thành.”

Phong Sính khoe miệng cũng ần ần nụ cười, ánh mắt nhìn xuống dưới, anh nghĩ tới ngày đó đem Đường Ý hung hăng đè xuống, cổ họng không khỏi tắc nghẹn, ánh mắt lộ ra một chút động tình, anh thu tay về: “Mọi người hãy ở lại đây hai ngày, tôi sẽ sắp xếp chỗ ở, sẽ ở ngay trong khu vui chơi.” “Vậy tôi không khách khí.”

Phong Sính Cầm ly thủy tinh lên, mắt nhìn một phương: “Nơi này cũng có thể thuận lợi khai trương, thật không dễ dàng.”

“Tôi trước kia cũng có đọc qua chút tin tức, anh nói, là có người tự sát ở đây sao?”

Phong Sính đứng lên, thân hình cao ngất dưới ánh nắng, anh đưa tay hướng Lệ Cảnh Trình vừa cười vừa nói: “Để cướp một người con gái, tôi cùng với người khác kết hợp làm không ít chuyện, nhưng chuyện này cũng đã qua rồi, những người đó cũng đã rời đi, mà tôi giờ chỉ cần phải giữ thật chặt người bên cạnh mình là được rồi.”

Phong Sính hiếm khi có lúc lại xúc động như thế, Lệ Cảnh Trình đứng dậy đi tới bên cạnh anh, đưa mắt nhìn xa xa, toàn bộ phong cảnh khu vui chơi đều thu vào trong mắt, anh nhìn vào khu vui chơi dưới nước, rồi nhìn sang nơi con trai đang nghỉ ngơi.

Đây không phải là đầu tư buôn bán, có thể nói, đây là mơ ước, ước một gia đình hạnh phúc, sung túc.

Lệ Cảnh Trình ôm con trai đã tỉnh tới bể bơi, nơi này là một khu vực tách biệt, Vinh Thiển mang theo Gạo Nếp bơi lội, Lệ Cảnh Trình mặc cho con trai cái áo phao. Gạo Nếp bên hông thì có một cái phao màu hồng nhạt đáng yêu, con bé bơi tới Lệ Cảnh Trình: “Ba ba, em cũng bơi sao, mang theo em thật không dễ chơi.”

“Con lúc trước đã được mẹ dạy tập bơi, thế nào còn mang phao bơi nữa?”

Gạo Nếp hai tay nhào lên: “Bởi vì con còn nhỏ, mẹ nói trong nước rất nguy hiểm.”

“Cho nên, em cũng thế, em còn nhỏ cái gì cũng không biết, chúng ta phải dẫn em theo chơi cùng.”

“Nhưng em cái gì cũng không biết.” Gạo Nếp có chút ghét bỏ, con bé hoàn toàn không tưởng tượng nổi, lúc nhỏ nó cũng như thế này.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nháy mắt ba năm đã trôi qua, đối với Lê Cảnh Trình mà nói, cuộc sống cũng không có thay đổi gì lớn cả.

Con trai đã đi nhà trẻ, còn nhỏ tuổi, mà người đã cao một mét mốt, Vinh Thiển luôn cảm khái thời gian trôi quá nhanh, nhìn con trưởng thành, thì cảm thấy mình đã già.

Trên bàn trà tinh xảo, có một ly trà long nhãn hoa hồng, giáo viên trẻ tuổi mang một mắt kính trên mắt nói: “Cô đừng khách khí, tôi chỉ là đi tới tham gia đình của học sinh thôi.”

“Cô giáo Tổng, Tiểu Gạo Nếp ở nhà trẻ có ngoan không?”

Cô giáo Tổng phản ứng lại, hiểu ra, hóa ra ở nhà Vinh Thiển gọi con trai là Tiểu Gạo Nếp: “Rất lanh lợi, các bạn khác trong lớp có khi không chịu nghe cô giáo, cũng có khi khóc quấy, nhưng cậu bé phi thường mạnh mẽ, hơn nữa luôn cười híp mắt.”

Mọi người mẹ đều thích nghe người khác khen ngợi con mình, Vinh Thiển cười tươi, mắt híp thành hình bán nguyệt: “Đúng, tính của thằng bé tương đối hoạt bát.”

“Hơn nữa, ở trong lớp, cậu bé là nam sinh cao nhất, tham gia các hoạt động rất tích cực, còn...” Cô giáo dừng lại, tiện đà mở miệng cười nói: “Đặc biệt rất thích ôm các bạn gái, có đôi khi ôm chặt không chịu buông tay, điểm ấy, làm chúng tôi thật khổ sở, các bạn nữ còn nhỏ nhất gan đều sợ khóc lên.”

“A?” Vinh Thiển nhất thời không biết phản ứng như thế nào, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Có thể nó thích chơi cùng với bạn.”

“Đúng thế.” Cô giáo Tống cầm ly trà trong tay: “Kỳ thực, cậu bé thích chơi với các bạn nữ hơn, hơn nữa, lại còn thích hôn má.”

Vinh Thiển lúc này hoàn toàn bối rối, cô giáo Tống ngồi không bao lâu, đứng dậy chuẩn bị rời đi, vừa vặn Lệ Cảnh Trình từ trên lầu đi xuống, anh đi thẳng tới trước mặt giáo viên, trong tay cầm một xấp tiền lì xì.

Giáo viên sợ tới mức đem tay rút về: “Anh, làm cái gì vậy?”

“Cô đừng khách khí, con trai nhà tôi bình thường bướng bỉnh, khó tránh khỏi gây phiền toái cho giáo viên các cô, cô cứ cầm đi.”

Giáo viên trẻ tuổi xua tay: “Cái này không thể được, nếu để trường học biết được, sẽ bị cho thôi việc.”

“Ở đây, tôi không nói, cô không nói, không ai biết cả.”

Vinh Thiển đứng bên cạnh, cũng sớm nghe qua chuyện nhét tiền lì xì, cô nhìn thấy cô giáo Tống đỏ mặt, cầm lấy túi cách xa Lệ Cảnh Trình: “Thực sự không cần, hai người yên tâm đi, chúng tôi đối xử với các em rất bình đẳng, sẽ chăm sóc thật tốt.”

“Được giáo dục thật tốt.” Vinh Thiển cùng Lệ Cảnh Trình ngồi xuống, tóc đuôi ngựa buộc cao sau ót, khuôn mặt trắng trong thuần khiết như ngọc, thời gian trôi qua nhưng gương mặt vẫn không thay đổi mấy.

Ngoài cửa, bỗng truyền đến một trận bước chân huyên náo, Thẩm Tĩnh Mạn và Lệ Cảnh Vân cùng cháu trai cháu gái đi vào, bọn họ tới đây chơi mấy ngày.

Tiểu Gạo Nếp mặc một cái áo thun màu xanh nhạt, vừa đi vừa nói chuyện với chị gái: “Chị, chị thật sự không muốn chơi siêu nhân với em sao?”

“Chị không thích siêu nhân.” Giọng nói thanh thúy của Gạo Nếp truyền đến, trên cánh tay cầm một cái áo khoác màu hồng, đôi giày màu trắng đã được thay ra, con bé tiến vào phòng khách: “Ba ba, mẹ, em thật phiền, hôm nay con phải làm bài tập, mà em lại bắt con đi chơi.”

Gạo Nếp đi tới trước mặt Vinh Thiển, nháy mắt, đã trở thành một cô bé lớn rồi, da thịt trắng nõn, tóc dài hơi xõa tung: “Con thật không thể hiểu nổi, sao em lại nghĩ muốn con chơi siêu nhân, có cái gì hay ho đâu.”

Khẩu khí nói chuyện như người lớn, em trai phía sau lưng nói theo: “Chị, chị không muốn chơi sao?”

Trong giọng nói, có chút ủy khuất, Gạo Nếp liếc mắt nhìn cậu, lại nhìn Lê Cảnh Trình: “Ba ba, ba tìm bạn cho em chơi đi.”

“Ừ.” Tựa hồ như một vấn đề lớn, Vinh Thiển không khỏi sắc mặt nghiêm trọng: “Tiểu Gạo Nếp, tại sao con luôn thích chơi với các bạn nữ?”

“Bởi vì con thích chị, thích hôn nhẹ.”

“Chị có thể ôm, nhưng ở trường không được như thế.” Vinh Thiển nỗ lực sửa lại hành vi này của con trai.

“Đúng.” Gạo Nếp ở bên cạnh chêm vào: “Đều đã lớn rồi, không cần hôn nhẹ nữa.”

“Nhưng ba ba hôn chị được mà.” Tiểu Gạo Nếp ngược đầu, vẻ mặt không giải thích được.

Gạo Nếp đi tới ngồi bên cạnh Lê Cảnh Trình, từ nhỏ đến lớn, con bé thân với anh, Gạo Nếp liền kéo cánh tay anh: “Ba ba hôn chị được, còn em thì không.”

“A? Vì sao?” Tiểu Gạo Nếp còn nhỏ, tự nhiên không hiểu.

“Bởi vì ba ba đẹp trai hơn em!”

Mặc dù chỉ có bốn tuổi, nhưng Tiểu Gạo Nếp biết rõ, đẹp trai là ý gì, cậu bé liền nói ngay: “Không đúng. Em đẹp trai, em đẹp trai nhất, đẹp hơn ba ba luôn.”

“Được rồi, được rồi.” Vinh Thiển nghe mà đầu muốn nổ tung: “Đến đây, đến với mẹ nào.”

“Tiểu quý.” Gạo Nếp dựa vào cánh tay Lê Cảnh Trình, thấy em như thế, liền chọc thêm: “Em không đẹp trai, ba ba đẹp hơn em.”

“Hừ, em đẹp trai!”

“Em không đẹp trai, em nhỏ như thế, lùn như thế, nói còn chưa rõ ràng, cũng không biết tiếng Anh, mặc quần áo xấu như thế, sẽ không đẹp hơn ba ba.”

Cậu bé hiển nhiên là bị ủy khuất to lớn, cậu căn bản không nói lại được chị, vành mắt đỏ lên: “Mẹ nói em đẹp trai.”

“Nhưng ba ba là ông xã của mẹ.”

“Em muốn làm ông xã của mẹ.”

Lệ Cảnh Trình vừa nghe, ho khan một tiếng, đùa quá trớn rồi, Gạo Nếp nghe xong, cười đến rún ẩy: “Ha ha ha ha, em không những không đẹp trai, mà còn là một tên đại ngu ngốc nữa.”

“Em không phải tên đại ngu ngốc!” Tiểu Gạo Nếp sắc mặt đỏ bừng, nước mắt chảy ra: “Chị mới là đại ngu ngốc.”

“Em là một tên quỷ khóc nhè.”

Cảnh tượng như thế, luôn xảy ra, Vinh Thiển nghĩ tới trước đây mình hay chọc Gạo Nếp khóc, tựa hồ cũng như thế này.

Dù sao Gạo Nếp cũng đã lớn, có đôi khi yêu thích chơi với em, cũng có khi, nói em còn quá nhỏ quá ngây thơ, phải chọc cho em khóc mới được.

Ông bà nội thấy thế, tất nhiên rất yêu thương. Lệ Cảnh Vân tiến lên ôm lấy Tiểu Gạo Nếp: “Cháu ngoan, là con trai không được khóc, ngoan, cháu đẹp trai nhất.”

Nói xong, liếc nhìn Lệ Cảnh Trình: “Thấy con trai bị khi dễ thành như thế, mà con cũng không làm gì.”

“Ba, không cần phải ra tay, con trai cần phải rèn luyện, không được để ai làm mình khóc, không để ai khi dễ mình, đó mới là bản lĩnh.”

Lệ Cảnh Vân nghe thế, khó có thể tin, ông ôm lấy cháu trai đi ra ngoài: “Có ai có thể khi dễ cháu của ông sao? Cháu còn nhỏ, nói năng làm sao lợi hại được?”

Thẩm Tinh Mạn ở bên giúp đỡ: “Đúng, đây là cháu của bà, ai da, đáng thương, bà ôm cháu về phòng, ngoan, bà cho kẹo ngọt.”

Gạo Nếp thẳng thế, vui vẻ trở về phòng, bên trong phòng khách phục hồi lại sự yên tĩnh, Lệ Cảnh Trình mở TV lên, đưa tay ôm Vinh Thiển ngồi trên đùi mình.

Cô vỗ nhẹ đầu vai anh: “Làm cái gì đấy? Trong nhà có người.”

“Yên tâm đi, bọn trẻ lần lượt lớn lên, chúng ta cũng cần thời gian ở một chỗ.” Anh đem bàn tay nhỏ nhắn của Vinh Thiện nắm trong lòng bàn tay mình, Lệ Cảnh Trình nghĩ, hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời này, là được nắm tay cô, chậm rãi nhìn con của hai người lớn lên, nhìn ba mẹ từng người già đi, mà bọn họ, theo năm tháng cũng sẽ già đi.

Đây là điều bình thường, ai rồi cũng sẽ già đi, làm sao có khả năng thay đổi được?

Nếu như không gặp em, dù cho trẻ mãi có được gì.

Nhất kiến chung tình, còn hơn xinh đẹp vạn người mê.

Cho dù không xinh đẹp, chỉ mong được gặp em.

Gặp em, liền xinh tươi như nắng ban mai.

Mà Vinh Thiện, là dung nhan xinh đẹp nhất của anh.

—

The End

END.

Mời bạn ghé thăm Đào Tiểu Vũ eBook – www.dtv-ebook.com để tải nhiều ebooks hơn nữa.